УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Специален клас

Школни години 19 – 24

1939 – 1944

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва беседите пред Специалния (Младежки) окултен клас и е разделено на 4 части, включващи по няколко школни години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен. Ако някои от схемите са откривани с недобро качество, са били пречертавани.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

01.11.2014

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА 1939 – 1940 8

НИТО БЛИЗО, НИТО ДАЛЕЧЕ 9
СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА 25
БОЖЕСТВЕНИЯТ УМ, СЪРЦЕ И ВОЛЯ 43
ОТМЕРЕНИ ОТНОШЕНИЯ 62
ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ 83
РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ 106
ПСИХОЛОГИЧЕСКИ СИНТЕЗ 128
ВНУШЕНИЕ 141
ПРАВОТО ОТНОШЕНИЕ 155
СИРОМАШИЯ И БОГАТСТВО 172
СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ 185
ПРАВО, ДОБРО, ИСТИННО 198
ИДЕАЛЕН И РЕАЛЕН ЖИВОТ 214
МЛАД И СТАР 234
РЕАЛНОСТТА 249
НОВИ НАСОКИ 272
ПЕСТЕНЕ НА ЕНЕРГИЯТА 288
РАЗУМНИ ОСНОВИ 304
НОВОТО ВЪЗПИТАНИЕ 323
ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО 339
ЖИЛИЩЕ ЩЕ НАПРАВИМ 359
СТРАЖ НА ЖИВОТА 377
МЕТОДИ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ 391
ЕЗИКЪТ НА ТОНОВЕТЕ 404
ТЕОРИЯ, РЕАЛНОСТ И ПРИЛОЖЕНИЕ 415
МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ 430
РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ 446
СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА 461
НЕПОДВИЖНА ТОЧКА 477
СТУД И ТОПЛИНА 491
ФИЗИЧЕСКИ, ДУХОВЕН И УМСТВЕН СВЯТ 501
ОСНОВНАТА МИСЪЛ 514
ХУБАВИТЕ НЕЩА 528
ВЪТРЕШНОТО ДОБРО 540
МЪЧЕНИЕ, ТРУД, РАБОТА 554
МЛАД И СТАР 565
УМНИ, ДОБРИ И ЗДРАВИ 580
ЗЛО И ДОБРО 595
НАЙ-ДОБРИЯТ УЧИТЕЛ 608

ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ 619
ДВЕ ПОЛОЖЕНИЯ 630

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА 1940 – 1941 648

НАЙ-ЛЕСНОТО 649
ЦЯЛО И ЧАСТ 663
ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ 676
ПРОВОДНИЦИ 699
ОБРАБОТВАНЕ 717
РЕАЛНО И ПРИВИДНО 736
ТРИТЕ ВРЪЗКИ 753
МАТЕМАТИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ 772
ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ, ГЕНИАЛЕН 789
ЕДНО, ДВЕ, ТРИ 806
ПРЕВЪЗМОГВАНЕ 824
ЧИСТЕНЕ СЪЗНАНИЕТО 851
МАЛКИ ПРАВИЛА 878
МЕТАФИЗИЧНИ РАЗСЪЖДЕНИЯ 896
ГОЛЯМАТА ПРИВИЛЕГИЯ 914
ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СИЛА 935
ОТНОШЕНИЕ НА ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ 952
МУЗИКАЛНИ ТОНОВЕ 970
СИЛНОТО ЧИСЛО 990
ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ И ГЕНИАЛЕН 1005
ГЕНИАЛНА ВОЛЯ 1020
ЧИСЛАТА 1033
ТРИ ВАЖНИ НЕЩА 1046
СВОБОДЕН ЧОВЕК 1050
САМОВЪЗПИТАНИЕ И САМООБРАЗОВАНИЕ 1065
ПРАВАТА МИСЪЛ 1074
НЕРАЗБРАНОТО И РАЗБРАНОТО 1091
ПРАВИЛНИ СЪОТНОШЕНИЯ 1108
БЛАГОДАРНОСТ 1121
НОВИЯТ МОРАЛ 1130
ДОБРО, СПРАВЕДЛИВО И РАЗУМНО 1141
СКРЪБ И РАДОСТ 1153
ТАНГЕНТАЛНО И ОБКРЪЖАВАЩО 1170
РЕАЛНА МИСЪЛ 1185
МЕХАНИЧЕСКИ, ОРГАНИЧЕСКИ И ПСИХИЧЕСКИ ПРОЦЕСИ 1202

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА 1941 – 1942 1217

ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ 1218
ПРАВИЯТ ЪГЪЛ 1221
БАЩА, МАЙКА И ДЕТЕ 1235

ОСНОВНИЯТ ТОН 1253
ОСНОВНИ ОТНОШЕНИЯ 1276
ПРИЛЕЖАНИЕ 1295
ОТВОРЕН И ЗАТВОРЕН ИНТЕРВАЛ 1313
ЦЕНТЪР И ПЕРИФЕРИЯ 1335
СЪЩЕСТВЕНОТО 1358
НОВО ВЪЗПИТАНИЕ 1378
ОТНОШЕНИЕ НА УМА И СЪРЦЕТО 1396
МАХАР БЕНУ АБА 1413
НИЩО И НЕЩО 1428
СТО ДВАДЕСЕТ И ТРИ 1449
СИЛНА ВЯРА, СИЛНА НАДЕЖДА и ВСЕСИЛНА ЛЮБОВ 1466
ОРГАНИЗИРАНЕ 1485
ГОРДОСТ И СМИРЕНИЕ 1498
ДИНАМИЧНИ ДВИЖЕНИЯ 1512
ИНЕРТНОСТ И ДВИЖЕНИЕ 1523
ПРИПОМНЯНЕ 1538
ПОСТИЖЕНИЯ 1547
УМНИ, ДОБРИ И СПРАВЕДЛИВИ 1557
РАЗУМНИ, СПРАВЕДЛИВИ И ДОБРИ 1572
ОСНОВНА ИДЕЯ 1585
МАЛКИ ОПИТИ 1599
ДВАТА ПОЛЮСА 1612
ЕДИНИЦАТА 1621
ПЪЛНАТА ЧАША 1635
ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ И ГЕНИАЛЕН 1646
ТОН И ТЕХНИКА 1662
ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИ 1676
МАЖОРНИ И МИНЬОРНИ ГАМИ 1684
ХИМИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ 1695
ПРАВИЛНО ДИШАНЕ 1707
ПРАВА И КРИВА ЛИНИЯ 1718
ДОБРЕ ВЪЗПРИЕТА МИСЪЛ 1729
ДВЕ ВРАТИ 1738
ИДЕАЛНО ТЪРПЕНИЕ 1753

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА 1942 – 1943 1763

ЛЪЖАТА 1764
СКРЪБ И РАДОСТ 1775
МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ 1788
НЕМОЖКО И МОЖКО 1799
ЕДНО, ДВЕ, ТРИ 1813
ДОБЪР ДЕН 1822
БЯЛО И ЧЕРНО 1835

УМЪТ И СЪРЦЕТО 1846
ПРАВИЛНА МЯРКА 1859
РАЗУМНИ И НЕРАЗУМНИ ЛИНИИ 1872
ОРИЕНТИРАНЕ 1884
ДУХАЙ ВЕТРЕ 1894
НОВА ОСНОВА 1896
СЪОТНОШЕНИЕ НА ТЯЛО И ПРИДОБИВКИ 1909
ПРИЧИНА, ПРОЯВА И РЕЗУЛТАТ 1925
ПРЕВЕЗЛО, СТЕНИ И ДЪНО 1935
ПЪРВАТА ЛЮБОВ 1944
ДЪЛГИ И КЪСИ ВЪЛНИ 1958
ДОБРО И ЗЛО 1974
КОНТРАСТНИ ДУМИ 1984
ЗЛО И ДОБРО 1992
ДВЕТЕ ДВИЖЕНИЯ 2002
ЗАЧИТАНЕ 2010
НАЙ-МАЛКОТО И НАЙ-ГОЛЯМОТО ДОБРО 2024
ЕДНА МЯРКА 2032
ВЪЗХОДЯЩ И НИЗХОДЯЩ ПОРЯДЪК 2040
УДЪЛЖЕНА ТОЧКА 2050
НИЩО И НЕЩО 2056
ЧУВСТВО НА ВЕЛИЧАВОСТ 2068
ГЕОМЕТРИЧЕСКИ СЪОТНОШЕНИЯ 2077
УМЪТ И СЪРЦЕТО 2088
СЛАБ И СИЛЕН 2098
ЧЕТИРИ ВИДА ОСВОБОЖДЕНИЕ 2106
МИСЪЛ И ЗДРАВЕ 2116
ПРАВИЛНИ ОТНОШЕНИЯ 2128
ЧЕРВЕНИЯТ ЦВЯТ 2139

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА 1943 – 1944 2147

СИЛИТЕ НА ПРИРОДАТА 2148
СОПРАН И БАС 2160
ПРИМИ В МУЗИКАТА 2172
МЛАД И СТАР 2185
ДОБРАТА ДУМА 2197
ЗАКОН НА ХАРМОНИЯТА 2207
ДОВОЛЕН И БЛАГОДАРЕН 2220
ОБИКНОВЕНИ И НЕОБИКНОВЕНИ ПРОЦЕСИ 2239
НАЙ-ГОЛЯМОТО ИЗКУСТВО 2255
МУЗИКАЛНИ УПРАЖНЕНИЯ 2267
АКТИВНОСТ 2278
СЯНКА И РЕАЛНОСТ 2292
ЗА ДОБРО 2306

НОВО РАЗБИРАНЕ 2318

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГОДИНА 1944 2330

ИЗМЕНЕНА ПОСОКА 2331
СКРИТОТО БОГАТСТВО 2346
НЕПОВТОРИМИ НЕЩА 2355
НАЙ-МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ 2371
ПОСТИЖЕНИЯ 2385
НЕДЕЛИМИ НЕЩА 2398
ПРИЛОЖЕНИЕ 2408
ПОСТИЖИМИ И НЕПОСТИЖИМИ НЕЩА 2408
ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ. ОРГАНИЧЕСКИ И НЕОРГАНИЧЕСКИ СИЛИ В ПРИРОДАТА........ 2418

РЕЧНИК 2437

ТЕМИ ЗА ДОМАШНА РАБОТА 2445

Деветнадесета година
1939 – 1940

НИТО БЛИЗО, НИТО ДАЛЕЧЕ

„Добрата молитва“
„Молитва на Царството“

Евангелие от Матея (12:1–10)
Евангелие от Лука (12:1–10)
Евангелие от Марка (10:1–10)
Евангелие от Йоана (12:10–20)

„Духът Божи“

Едно малко сравнение ще направя. „Ако думите Ми не пребъдат във вас и вие не пребъдете в Мене…“ – тази мисъл ще взема в една нова форма. Ако светлината пребъде в нас и ние пребъдем в светлината, светът ще ни се изяви.

Новото в света е следното. Всички сега мислят и казват: „Трябва да знаем, че тогава да правим работите. „Всичките неща започват със знанието. Ти учиш това, което знаеш, но никога не учиш това, което не знаеш – то е невъзможно. Нима светлината трябва да я изучиш най-първо? Светлината изведнъж се явява, ти я знаеш, и отпосле я изучаваш. Хляба, който ядеш, сладкото, което ядеш, ти го знаеш непосредствено, и после го изучаваш. Ние се заблуждаваме, казваме: „Чакай да науча това нещо, че после да го правя.“ Всеки един от нас знае да прави нещата, но в човека има една зла воля, в която той не иска да прави това, което знае. То е голямото нещастие: че не иска да прави това, което знае. Има едно състояние, в което човек забравя нещата. Забравил ги, но човек сам става причина да забрави нещо, което е знаел. Представете си, един трезвен човек влезе в кръчмата –

всичко знае. Най-първо, той мисли за баща си, за майка си, мисли за жена си, ако е женен, мисли за децата си, но пие ли една чашка вино, започва да мисли за чашата. Пие втора, започне да мисли за втората чаша. Пие трета, четвърта, пета, шеста. След като пие десет чаши, забравя баща си, майка си, жена си. Всичко забравя и знае новото, което научил. Той забравя вече всичко, което знаеше, и не познава другите.

Сега да ви приведа туй в една нова форма. Сега ти седиш и някои неща виждаш ги, ясни са пред тебе. Туриш една тънка площ, нещата стават тъмни, туриш още по-дебела, казваш: „Нищо не виждам.“ Кой е причината сега? Ти не си сляп. Сега да ви изнеса едно друго противоречие, което ние си създаваме. Ние как изучаваме светлината? Възприемаме светлината, и знаем. Да допуснем, че на един човек очите са повредени, как ще изучава светлината? Реалността може да се изучава по два начина. Истината се изучава по два начина. Знанието се изучава по два начина. Светлината се изучава по два начина. Първият начин е чрез самата светлина – туй, което присъства и отваря света пред тебе, дава ти свобода. Вие считате светлина това, което ти дава свобода, дава ти ход да вървиш, да се не спъваш. Представете си, че един човек няма понятие какво нещо е светлината – не влиза в него, по никой начин не я познава. Чрез отсъствие той ще има понятие за светлината, чрез тъмнината. Вие ще изучавате какво нещо е светлината чрез закона на тъмнината. Например как ще познаеш, че ти не си праведен човек? Не чрез правото, но чрез отсъствието на правото. Когато отсъства едно право, то ще ти причини страдание.

Що е страданието? Щом страдаш, ти си крив. Вие ще цитирате някои от пророците, които не бяха криви, праведни хора бяха, ще цитирате Христа, и пак страдаха. Криви бяха, защото носеха греховете на кривите хора. Щом ти гарантираш за един неправеден човек,

който ял и пил, че ти му ставаш гарантин, хване те законът. Ти нито си ял, нито си пил, хване те законът, осъди те ти да плащаш. Пари назаем не си взел, друг ги взел, ти трябва да ги плащаш. Ти си станал гарантин. Банката оставя него свободен, понеже той ни къща има, нищо няма, ти, който си гарантирал за него, хване те законът. Хване те законът ти да плащаш. Казваш: „Аз пари не съм взел." Ти не си взел, но ти си станал гарантин и на основание на твоето доверие ние му дадохме пари. Ти ще плащаш заради него.

Сега – приложението на закона. Често вие ставате причина сами да си създадете едно нещастие. Забележете защо хората гонят мухите. Една муха е много тщеславна, мухите са крайно тщеславни. Като дойде, няма да кацне на рамото, на главата, ами ще кацне на носа ти. Казва: „Знаеш коя съм?" Ти имаш ли понятие какво нещо е мухата? Ще кацне после на веждата, на другата вежда, все на видни места се качва. По някой път туря си ръката на масата, мухата кацне на ръката ми, казва: „Знаеш ли коя съм аз? Какво мислиш за света?" Аз я хвана с другата ръка. Казвам ѝ: „Ами ти знаеш ли кой съм?" Тя бръмчи в ръката ми.

Ти, като влезеш в света на закона, не кацвай на носа, не кацвай на веждата, но на рамото. Последното място заеми някъде, защото законът има ръка. Като кацнеш, ще те хване и те държи. Туй държане е осъждането. Какво ще правиш? Казваш: „Знаеш каква муха съм?" „Хубаво, ако си видна муха, излез из ръката ми." Тогава тя взема второто положение, започва да се моли, започва да ми пее: „Ако си музикант – казва, – бъди малко милостив към мене. Понеже ме хвана, едно малко същество съм, не ме стискай, защото ще ми счупиш крилцата. Сега се научих – мислех, че съм била много голяма – сега се научих, че не съм толкоз голяма." Тогава отварям ръката и тя изскача. Питам, тази муха, като иде при другите мухи, какво ще разправя?

Когато вие обичате един човек, имате една слабост – да се приближите, да бъдете или отляво, или отдясно до рамото му, да сте много близо. Някой път имате от далечното минало придобито желание да сте близо до рамото. Във всичките хора има едно желание да дойдете близо до този, когото обичате. Вие искате все той да бъде пръв пред вашите очи. Питам, ако си по-близо до очите на един човек, какво ще придобиеш? Трябва да бъдеш близо в ума, в широкия свят, в неговия ум, в неговото сърце, но избягвайте да бъдете близо до хората физически. Всичките нещастия, недоразумения, стълкновения произтичат от физическата близост на хората. Двама хора са близки, както клонищата: търкат се, търкат се – осакащат се.

Най-първо, хората започват с идеалната любов. Вие имате един приятел... – или младата мома и младият момък в началото са много срамежливи, благочестиви, имат нещо ангелско в себе си. Като мине момъкът, хвърли поглед отдалече и целия ден е доволен, че я видял, радва се. Най-първо, иска да я зърне само веднъж. Като хвърли един поглед с едното око, казва: „Стига ми толкоз.“ Целия ден върви радостен. Втория път иска да я види, но увеличава погледа, обръща си повече главата. Третия път увеличава още повече, но не се спира и там. Той започне да се приближава. По-напред отдалече я гледаше, на стотина метра. Казва: „Тя е, приятно ми е.“ Второто положение е, че иска да чуе гласа ѝ, как говори. Най-първо, иска да чуе само една дума, и е доволен. Втория път иде още по-близо. Сега не се задоволява как говори само да чуе, но иска на него да му каже една дума. Приятно му е, най-първо, да му каже една дума, после иска да му каже две, три... Щом започва да му казва повече от десет думи, те се скарат. Скарването от какво произтича? Влюбените хора имат едно ухо много развито, стават много чувствителни. Двама души, които се обичат, ако повишат тона, ако вие погледнете в духовния свят, ако на

един възлюблен му проговориш силно, образува се цяла рана. Казва: „Много лошо ми говори." Тази дума е цял един удар в духовния свят.

Казвам на онези: когато влизат в любовния свят, трябва да бъдат много внимателни. Казва някой: „Ние се обичаме", но погледът не е любовен, нито думите са любовни. Така говори, че това е един дивашки жаргон на някое предипотопно животно, на някой мамонт, на някой тигър, на някоя мечка, която се разярила. Казва: „Аз го обичам. Знаеш колко го обичам?" (Учителят говори грубо.) То е закон на тъмнота, това не е любов. Казвам, едно време учениците в окултните школи са имали външна обхода. Някой казва: „Не ми гледай външната обхода. Аз нямам външна обхода, но вътрешна." И външна обхода трябва, и вътрешна обхода трябва. Законът е следният. Неизбежно е, помнете. Всеки един човек сам начертава пътя, по който хората да го уважават и как да го уважават и да го почитат. Както се обхождаш с другите хора, така ще се обхождат и с тебе. Неизбежно е. Не само видимият свят, но и невидимият свят ще постъпи точно така с тебе, както ти постъпваш.

Тук има една сестра, която е в събранието. Ще ви приведа една нейна опитност. Вие не знаете името ѝ. Ако сте ясновидци, ще знаете. Тя знае. Тя ми разправяше, че всеки ден, когато каже някоя лъжа, няма да се мине много, и тя ще падне и ще си блъсне главата. „Наплаших се, казва, не искам да лъжа. Щом кажа една лъжа, ще падна някъде." В лъжата човек изгубва. Щом кажеш една лъжа, много малка лъжа, бяла лъжа, която с микроскоп трябва да я гледаш, да я познаеш, че е лъжа, но лъжите се размножават като микробите. Една малка микроба се размножава и тя ще остави своите нечистотии в ума ти или в сърцето ти и ще причини вреда.

Казвам, злото в света, от което ние страдаме, то не е дошло отвън, то съществува отвън като една възможност. Една микроба може да съществува, но ако ти не я приемеш в себе си, тя не е вредна

за тебе. Но щом тази микроба влезе в кръвта ти, тя се размножава. От нечистотиите на всичките микроби, които се размножават, човек умира.

Човек не трябва да мисли лошо. Никаква лоша мисъл, понеже силата на нашия ум, която Бог ни е дал, е само за добри мисли. В бюджета на невидимия свят е писано, че тебе ти се отпуска такава енергия за умствения свят, която е предназначена само за добро. Ти нямаш право на най-малкото микроскопическо лошо желание да направиш, понеже енергията, която Бог ти дава в сърцето, тази енергия е само за добри чувства. Ти може да си позволиш, но ти вече създаваш карма. Тебе ти се дава сила в живота да постъпваш както искаш, но във всичките ти постъпки ти се дава тази енергия само за добри постъпки. И тогава, като се върнете, вие ще давате отчет енергията, която ви даде Господ за ума, за какво я употребихте. Казвате: „Аз нали съм свободен да живея както искам.“ Лъжете се. Никой в света не е свободен да живее както иска. Ти си свободен да живееш както Бог изисква. Ако ти живееш както ти искаш, ти ще бъдеш съден. Ти, ако влезеш в една съвременна гимназия или университет, ще учиш не онова, което ти искаш, но онова, което програмата изисква. Ако влезеш в една художествена академия, ти няма да рисуваш картините, които ти мислиш, но образите, които се изискват.

Та казвам: ние сме пратени в един свят да учим онова, което Бог е предначертал. Погрешката произтича само от това, че ние не искаме да учим онова, което Бог е предначертал. Казва: „Аз имам предначертан път.“ Кой е предначертал пътя? Казва: „Аз трябва да се оженя.“ Да се жениш, то не е твой път. То е път на Бога. Ако Бог ти е предначертал да се жениш, ще се жениш. Ако Бог не ти е предначертал да се жениш, няма да се жениш. Но някой път Бог е предначертал да се жениш, пък ти не искаш да се жениш. Друг път

Бог не ти е предначертал да се жениш, пък ти искаш да се жениш. Питам: в тия два случая ти вършиш ли волята Божия? И в двата случая, ако не извършиш волята Божия, ти ще страдаш. Законът е следният: най-първо, в света, ако искаш добре да ти върви, ще изпълняваш волята Божия. Или да преведа на ваш език: ще изпълняваш, най-първо, волята на баща си, ще изпълняваш волята на майка си и на трето място, ще изпълняваш своята воля. След като изпълниш волята на баща си и той ти каже: „Много добре си направил“, след като изпълниш волята на майка си и тя ти каже: „Много добре си направил“, тогава ще изпълниш и своята воля, и онзи, който живее в тебе, ще ти каже, че добре си сторил. Ти вече си на правия път.

Сега вие страдате. Защо страдате? Човек страда от три причини. Страда или защото не мисли право, или защото не чувства право, страда, защото не постъпва право. Следователно всяка една постъпка има три качества: всяка постъпка трябва да е добре обмислена, трябва да е добре почувствана и трябва да е добре направена. Всяко нещо, което е право обмислено, добре почувствано и което е добре направено, то е правото в света.

Сега, за да ви говоря право, аз трябва да ви изнеса един закон. Вие не мислете, че аз искам да ви съдя. Ако осъдя вас, ще осъдя себе си. Със самото мое желание да ви съдя, аз цапам себе си. Аз не искам да съдя другите хора, понеже цапам себе си. Не искам да говоря лошо за другите, че те не са добри, понеже себе си цапам. Ако цапам себе си, какво се ползвам? Някой откраднал един лев. Дойде и ми казва: „Открадна ми един лев.“ Изваждам от джоба си и му давам един лев. „Аз се радвам, че той ти откраднал един лев, другояче нямаше да дойдеш при мене. Вземи моето левче.“ Аз обкрадвам себе си. Де е сега погрешката? Погрешката не е в откраднатия лев, погрешката е в това, че този, който откраднал, той се е заблудил, той мисли, че като

открадне един лев, ще си уреди работата. Ти, като говориш за откраднатия лев, туряш го пред съзнанието, запушваш си очите. Оставете откраднатия лев. Има една неправда в света, но ако ти речеш да говориш за тази неправда, ти ще направиш две по-големи.

В света има един закон, който трябва сега да учите. Защо страдате? Без страдания човек не може да се подигне на физическия свят. Ако се лишите от страдания, вие сте осъдени, никакъв прогрес не може да имате в никакво отношение. За всяко страдание, което ви се даде, ако го издържите, има едно голямо възнаграждение. Всяко страдание, добре издържано, се възнаграждава десет пъти повече, отколкото самото страдание. Ако някой ви обиди, да кажем, каже ви една лоша дума, и вие го претърпите, ще дойдат след него десет души да ви кажат по една сладка дума. Една от тия думи като заличи лошата дума, колко думи остават печалба? Девет остават печалба. Вие казвате: „Защо да ме обиди?“ За да забогатееш. Този човек трябва да дойде да те обиди, понеже знае, че като каже една лоша дума, за тебе ще кажат десет добри. Той ви направи една услуга. Аз ви виждам колко е умът ви. Казвате: „Как искаш, Учителю, да ни подплъзнеш да гоним Михаля.“ Не, не, аз ви говоря една истина. Ще ходите да гоните Михаля, ако ходите да търсите правото си. Някой, като го обидят, казва: „Няма ли Господ в този свят?“ Щом предадеш съдбата на Бога, ти се лишаваш от своето право. Щом те обиди някой, благослови Господа, да дойде благословението. Щом ти вземат един лев от джоба, благослови Господа, ще дойдат десет.

Толкоз години вие сте ученици, но и досега във вас има едно желание за успех. По някой път ви слушам да казвате: „Толкоз години не може да успяваме. Защо по-напред се обичахме повече, сега по-малко се обичаме?“ Не че сега не се обичате, и сега се обичате, но много близо сте дошли. Вие някои хора сте ги приближили в ума си повече, отколкото трябва. Има в духовния свят един закон: ти

никога не приближавай един човек по-близо, отколкото Господ го турил при тебе. Защото, ако аз дойда да ви говоря или да ви пея на ухото, ще ви бъде ли приятно? Неприятно е да ви духам, да ви кряскам на ухото. Знаеш какво ще бъде? Ако аз ви пея на онзи край на салона и вие ме слушате, ще ви бъде приятен този глас, вие ще ме слушате. Колкото сме по-далеч един от друг, по-добре.

Аз говоря за действителния живот. Ако искаме ние да се опознаем и ако искаме да се приближим, какво ще стане? Ако слънцето Господ го тури на половината разстояние, отколкото е сега, ако разстоянието стане четирийсет и шест милиона мили, какво ще бъде нашето положение? Колко ще бъде по-голямо слънцето? Представете си това слънце да има сто метра в диаметър на хоризонта. Знаеш какво ще бъде нашето положение? Казвате: повече светлина. Повече светлина, но такова бомбардиране ще бъде от слънчевата светлина, ще ни ослепи. Венера, която е по-близо до слънцето, за да се запази от слънчевата енергия и от голямата любов на слънцето, е увита с пари, че като минава тази енергия през парите, да се намали силата ѝ, за да бъде малко по-удобно за живеене. Този закон е верен.

Някой път някои хора искат много да ги обичаме. Не искайте в света да ви обичат. Да ви обичат толкоз, колкото Бог турил. Не искайте децата да ви обичат повече, отколкото Бог турил. Не искайте приятелите да ви обичат повече, отколкото Бог иска, ни бащите ви, ни майките ви искайте да ви обичат повече. Защото, ако майките ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате. Ако бащите ви обичат повече, отколкото трябва, ще страдате.

Ако пребъдем в светлината и светлината пребъде в нас, светът ще ни се изяви. Според закона на любовта, за да се опознаеш, трябва да се поставиш на своето място. За да бъдеш обичан от хората, трябва да се поставиш на една разумна точка, на една дистанция, която е

потребна. Гледате един предмет през един телескоп. За да бъде този предмет ясен, трябва да го нагласиш, на тази точка да бъде предметът, дето се вижда най-ясно. Някои хора не може да ги виждаме, понеже не са на тази точка. Тези, които не обичаш, са по-далеч, отколкото тези, които обичаш повече, които си поставил по-близо, отколкото трябва. Следователно умният ще се постави на тази точка, на това място, дето трябва да обича, колкото трябва. Ако обичаш повече, отколкото трябва, ти си по-близо, отколкото трябва. Ти си виноват. Ти ще измениш реда на нещата. Ти ще се поставиш на истинското място, дето ти ще обичаш хората както трябва и хората ще те обичат както трябва.

Искам през 1939 година да не правите погрешката на поляците, да не правите погрешката на германците, да не правите погрешката на англичаните и да не правите погрешката на французите, нищо повече. Поляците мислеха: „Кой може да ни победи? Само да ни бутне някой." Германците казваха: „Не сме ли ние силни?" Кой спечели? Никой не спечелва. Казвате: „Защо стават тия работи?" Всеки ден вие по полянски постъпвате, и тук виждам поляшка неразбория. И английска неразбория има. Виждам и французка неразбория. Казват: „Ще се бием." Хубаво. Отиват англичаните с „Кърейджъс", придружава го цял ескорт. Отиват да бомбардират. Турят му няколко торпили и го потопяват. След като се бият хората, какво придобиват? Кое е по-хубаво, да се бием ли, или да вършим волята Божия? Да оставим външния свят.

Казвам, външният свят да ни служи като пример. Не отваряй война, без да питаш Господа. Казва Христос: „Не съдете, за да не бъдете съдени." Казвате: „Нямам ли право да си дам мнението?" Имаш право да кажеш Божието мнение. Да кажеш своето мнение в живота няма нужда. Светът няма нужда от моето мнение, няма нужда и от вашето мнение. Светът има нужда от Божието мнение. Ако всеки

един от вас изразява Божието мнение, той е на място. Ако всеки един от вас изразява своето мнение, няма нужда светът от него. Религиозните хора искат да си кажат мнението, искат да кажат какво казал Христос преди две хиляди години, разглеждат Христа от две хиляди години. Значи той счита това, което детето говорило на пет години, за по-умно, отколкото, когато е на дванайсет или на двайсет и една години, казва: „Онова дете на пет години как хубаво бърбореше." То, най-първо, не знаеше да говори граматически.

Христос, Който е най-добрият човек от всичките хора, и Той излезе от търпение. Като влезе в храма и видя онези, които се бяха курдисали и се занимаваха само с вземане и даване, то взе камшика и започна да ги гони. Казват Му: „Кой Ти даде тази власт, да ни биеш?" Доста пъти аз съм виждал Христа тук в събранието с камшик. Тогаз съм се приближавал към Него и съм казвал: „Прости им, те не разбират, те няма да продават." И Той събори камшика Си. Питам, искате ли вие един Христос, с камшик, или без камшик? По-добре е законът на Любовта, по-добре е законът на Мъдростта, по-добре е законът на Истината, отколкото всички други закони. По-хубаво е законът на Любовта. Да прощаваме на себе си. Бог, Който е Всепрощаещ, като направим погрешката, казва: „Поправѝ погрешката." Бог не ни съди. Щом ние искаме да съдим, съдбата се повръща и на нас.

Казвам, от тази година остават още октомври, ноември и декември, три месеца. Аз давам премия от десет хиляди лева на онзи, който в разстояние на три месеца не каже ни една лоша дума, да не обиди никого, да не почувства лошо, да не помисли лошо. Десет хиляди лева ще получи, честна дума. На разположение оставям десет хиляди лева. Вие ще изпохарчите много повече. Онези от вас, които са сиромаси, десет хиляди лева може да получат. Какво има, ако три месеца търпиш? Какво има, три месеца да не говориш, три месеца да

гледаш само хубавото? Двама души както и да си говорят, да кажеш: „Братски си говорят.“ Като ги видиш като се карат, ти отдалече ще се поставиш, да не чуваш как се карат, само сладките думи да чуваш.

Туй, което Бог изисква от нас, е да живеем по любов. Невидимият свят е сит на всичките безразборни мисли, безразборни чувствания и безразборни постъпки. Нашите мисли се отразяват в онзи свят и произвеждат цели пертурбации и почти са на мнение, там законът е издаден, че света ще го накажат. Не с потоп, но с огън ще се накаже. Къде ще се скриете? По на двайсет и пет метра се крият от задушливите газове и от бомбите. Ами земята ще се разтопи на двайсет и пет метра, къде ще се криеш? Огънят ще дойде. Тогава какво ще стане? Криене няма. Като дойде тази топлина, какви трябва да бъдете, какво ще остане от вас, кажете ми? Туй ще го видите. Като го опитате, да ви дойде на ума. Но като го опитате, да ви дойде на ума, да кажете: „Вярно е.“ Всички трябва да бъдем тъй готови, че като онези трима младежи, нали знаете, от еврейската история, като ги хвърлиха в пещта, не горяха. И вие като влезете в огъня, да не може да ви гори. Ние сме в пещта, има един огън, на който горим. Някои от вас са доста изгорели, доста е нажежена пещта. Всеки, като излезе от пещта, мирише. По-добре да бъдем в пещта, без да горим. Огънят е започнал. Туй разстройство на нервната система, то се дължи на този вътрешен огън. Разстройството на нашите мисли и на чувствата, то се дължи на този огън, който иде и разстройва всичко. Онези, които вървят по Божия път, за тях този огън ще бъде едно благословение. Онези, които не вървят по Божия път, ще бъде за тях страдание.

Казвам, ходете в любовта. Не че не ходите в любовта, но имате криви разбирания – искате да бъдете много близо един до друг, които се обичате, а пък някои искате да са по-далече. Не ви съветвам нито много близо, нито много далече. Да мислите онова, което Бог е вложил, да чувствате онова, което Бог е вложил, да правите онова,

което Бог е вложил. Нито далече, нито много близо. Нито да се укорявате, нито да се хвалите.

Какво трябва да правим тогава? Като се срещнат двама души, определено е колко трябва да се приближат. Единият е жаден, другият носи вода, колко трябва да се приближат? Той си подава чашата, аз наливам водата в чашата, за да може той да вземе чашата. Тази е дистанцията. Ако на тази дистанция спрем, отношенията ни ще бъдат много добри. Той ще вземе чашата, ще я изпие. Бог е определил мярката – ръката е мярката. Аз се приближавам, давам си ръката и той като си подаде ръката, ръкуваме се. Това е естественото отношение, останете на туй място. Той като си проточи ръката и ти като си проточиш ръката, палецът да остане отгоре, не да е свит надолу. Ще си подадеш ръката право, няма да я свиваш, нито прегъваш. Ръкувате се и ти хванеш горната част на ръката насред, то е хубавото ръкуване. Някой идва, дига ръката.

В любовта умът трябва да е добре поставен. В любовта сърцето трябва да е добре поставено. В любовта волята трябва да е добре поставена. Или умът трябва да е на своето място, сърцето трябва да е на своето място, волята трябва да е на своето място. Това е волята Божия, това Господ всеки ден изисква от нас. И тъй като живеем, Нему Му е приятно, аз зная. Защото всякога, щом направим една погрешка, веднага в нас законът казва: това, което направи, не е право. Както и да се разправяш, казва: туй, което направи, не е право. Никой не е видял.

Аз по някой път, аз, който съм толкоз внимателен, по някой път забелязвам една погрешка, даже и доброто, че съм го казал с един по-висок тон. Нещо отвътре казва: не е така, не е право. Ще кажеш доброто, правилно ще вземеш тона. Аз съм правил малко опити. Аз ви проповядвам една наука, която е опитана. Аз ви проповядвам една наука, която е вярна. Аз наричам красиво „сол“, когато съм изпявал

„сол“ пред грозна мома и като го изпея, момата стане красива – в дадения момент лицето ѝ е красиво, червеничко. Престана да пея, тя пак остане същата.

Казвам, ако мислите, както ви казвам, вие ще бъдете красиви. Като мислите, мисълта има един тон, ако този тон не го вземеш вярно, мисълта ти не може да бъде светла. Като чувствате, сърцето има един тон, ако този тон не го вземете вярно, чувството ти не може да бъде добро. Волята, и тя си има свой тон, и него трябва да вземеш вярно, за да бъдат постъпките ти благородни. Нали имате в музиката „до“, „ми“, „сол“. Човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум, те си имат основни тонове. Казвам, като мислиш, тебе да ти е приятно и да се радваш, че добре мислиш; като чувстваш, да ти е приятно, че добре чувстваш и като постъпваш, да ти е приятно, че добре постъпваш. Да слушаш онзи Божествен глас, който ти казва: „Добри и верни рабе.“ Да чуваш гласа на Господа: „Добри синко, добри синко.“ Сега на български как казвате: добрѝ или дубри? Де трябва да турите ударението?

Ако вземете числа: 1, 2, 3, 4, 5... 9, числото едно е първо, първото място заема в реда, но то е най-малкото от всички. Две, което заема второто място, е два пъти по-голямо от първото. Три, което заема трето място, е три пъти по-голямо от първото... Деветото заема девето място, но е девет пъти по-голямо от първото. Казваш: „Защо да не турим деветте на първо място?“ Хубаво, ако ти имаш да даваш един лев, понижиш едното, туриш го на мястото на деветте, а деветте туриш на първо място, но какъв ще бъде халът ти, като имаш да даваш? Ако имаш да вземаш, в твой интерес е деветте да е на първото място, а пък едното – на последното. Но то е користолюбие. Обаче много хора има, които имат да дават: ако деветте е на първото място, искат да го турят на последното място, а пък едното на първото място.

Казват: правото в света. Кой търси правото? Никой не търси кривото в света, всеки търси правото.

Сега, като ви гледам лицата, виждам, че не пеете право. Ще ме извините. Защото човек никога не може да гледа правилно, ако той не пее право. Под думата пеене аз разбирам: човек трябва да мисли право. Не може да пееш, ако не мислиш. Не може пеенето да бъде изразително, ако не чувстваш добре. Не може да има мисълта постижение, ако в пеенето няма сила, то е човешката воля. Ако в пеенето човешкият ум не взима участие, ако сърцето не взима участие, ако в пеенето волята не взима участие, човекът не може да пее. Пеенето, то е самовъзпитание. Умът, сърцето и волята да вземат участие в пеенето, то е правото пеене.

Казвам, турете Любовта на място, като пеете. Турете Мъдростта на място, като пеете. Турете Истината на място, като пеете. Ако вие бихте пели „Духът Божи“ и тия трите идеи ги турите: Любовта да работи, Любовта да пее, Мъдростта да пее и Истината да пее, знаете какъв хор щеше да бъде.

Казвам, трите месеца, които остават от тази година, да ги прекарате в пеене: да пее умът ви, да пее сърцето ви, да пее душата ви. Тогава човек, като ходи, да бъде с отворена душа, да чувства любовта на целия свят, да чувства светлината и мисълта на целия свят, на всички ония души, които обичат Бога. Да чувстваме свободата на всички души, които се съединяват с Него, понеже, като вършим доброто в света, всички напреднали души вземат участие с нас. Когато направим добра постъпка, всички те идат да ни поздравят, че ние сме постъпили, както Бог изисква.

Желая сега всички да имате една опитност, като направите едно добро. Да дойдат вашите братя от онзи възвишения свят да ви поздравят, че сте имали смелостта да обичате, както Бог изисква, че сте имали смелостта да мислите, както Бог изисква, че сте направили

нещо, както Бог изисква. Да мислиш, да чувстваш, да постъпваш, както Бог изисква.

Пожелавам ви топлината на Любовта да бъде нашият спътник, светлината на Мъдростта да бъде нашият спътник и силата на Истината да бъде нашият спътник.

„Отче наш“

Първа лекция на Младежкия окултен клас, 22 септември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

„Добрата молитва“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се **темата №1** „Ползата от добре употребените цветове“.)

Ако ви се зададе темата да пишете върху светлината, защо ви е тази тема? Какво трябва да събуди във вас? Ако ядете разни храни, не само въпросът за яденето, но всяка една храна трябва да представя известен материал за човешкия организъм. Дишането не е един прост акт само на приемане на въздуха. Онези, които са писали много върху дишането, са забравили едно нещо. Човек според своето състояние, както мисли, такова взема от въздуха. Ако дишаш при едно неразположение на духа си, в дадения случай ти не може да приемеш това, което ти е потребно. Или, ако се храни и не е доволен от храната, която яде, той не може да извади тия сокове, които му са потребни. Ако човек мисли и не е доволен от своята мисъл, нищо не може да извади от мисълта си. Ако е недоволен от своите чувства, и от тях нищо не може да извади. Някой път във вашите умове имате идеята, че няма какво да се учите, че много знаете. Сменете едно ваше състояние на невежеството.

Сега да ви дам едно упражнение. Пишете добро, пишете движи, пишете кол’ло (наместо колело), пишете светлина, пишете красив, пишете живот, пишете земя. Какъв смисъл има в тия думи? Вземете сега добро за основен тон „до“. Вземете движи за основен тон „ре“. Вземете кол’ло за основен тон „ми“. Вземете светлина за основен тон „фа“. Вземете красив за основен тон „сол“. Вземете живот за основен тон на „ла“ и земя за основен тон на „си“. Изпейте гамата. (Изпяхме

гамата.) Изпяхме гамата със съответните думи на всеки тон. За да изпеете добро, ще изпеете два пъти „до“. Изпейте го гладко, както пеете гамата. По същия начин пеете, но ако се спирате на идеята, че на туй добро да се даде подтик.

Вие идвате тук в класа, но не сте еднакво разположени. Нямате разположение като ученици. Ти идеш в училище, но не си си отспал, малко си неразположен. Или пък идете в клас, имате някакво колебание. Или пък идете в клас, обущата ви малко стискат. Казвате: „Стискат ме обущата.“ Имате някакво неразположение, че дрехата ви на рамото някъде не ви е приятна. Или пък сте хремав, или храносмилането не е добро. Седите, но нещо стомахът ви има или бъбреците, или дишането ви. Всичко туй трябва да го турите на работа. Имате известна хрема. Какво трябва да правите с хремата? То е предметно учение. Ще намерите работа на хремата. Хремата, най-първо, засяга вашия нос, показва, че вие не мислите. Следователно ще кихате, ще тече носът ви. Всеки човек, който не мисли, ще потече носът му, да се научи да мисли. Започне ли носът да тече, не се е научил да мисли. Научи ли се да мисли, хремата го напуща. Втори път пак дойде, казва: „Аман от тази хрема, много често ме хваща.“

Някои от вас се боят. Но що е страхът? Страхът е едно чувство на човека, дадено му, че всяка работа, която започне, да я свърши. Значи, щом не си свършил работата, страхът ще дойде, че тази работа ще се провали. Дават ти една тема да напишеш, ти се боиш, туй чувство на страх иде. Аз ви наблюдавам, онзи, който не е писал темата, свие раменете си. То вече е един страх, че той не е писал. Мнозина от вас не пишете темата, темата става обикновена вече. Казвате: „Да направим туй.“ Давате резолюция: „Да бъдем добри, да вярваме.“ Това не е тема. В какво ще вярваш? В своята леност? В какво ще вярваш? В своето незнание? Някой казва: „Аз нищо не вярвам.“ Ти вярваш, че не знаеш. Казва: „Аз нищо не вярвам.“ Ти вярваш, че си болен. Ти

казваш: „Аз нищо не вярвам.“ Ти вярваш, че стомахът те боли. Ти се занимаваш с едно верую, което няма никакъв смисъл. Не вярваш в положителното в света, защото имаш отрицателни мисли.

Казваме: положителни и отрицателни неща. Има отрицателни мисли. Казваме: положителни и отрицателни неща. Има положителни мисли с положително въздействие върху човека. Страха вземете. Страхът е положителен, изисква от тебе. Страхът, като дойде, казва: „Ще бягаш.“ Страхът е положителен в своите искания, а отрицателен в своите постижения. Ти бягаш от работата, но щом напуснеш тази работа, нямаш постижения. Деца има, като дойдат в училището, бягат, не им се учи. Какво е постижението? Остават невежи. Една положителна сила, че не трябва да учи, после резултатите са отрицателни. Сега именно трябва да превърнем тази отрицателна сила: страхът да е отрицателен в своите искания, а положителен в своите постижения. Тогава страхът е на място. Кога страхът ще стане положителен в своите постижения? Когато страхът е положителен в своите постижения, е намясто, и когато е положителен в своите искания, не е намясто. Казва: „Ще бягаш.“ Защо ще бягаш? Казва: „Има голяма опасност.“ Няма никаква опасност, турили ти в ума един бръмбар, че има опасност.

Казвам, при сегашните условия хората има да сменят състоянието си. Истинското възпитание на човека седи да може в даден случай да смени своето състояние. Имаш едно състояние на страх. Учиш един предмет, не го разбираш, роди се страхът у тебе. След страха иде друго. Ти казваш: „Туй нещо не ми е потребно, то ме измъчва.“ Понеже страхът те измъчва, казваш: „Този предмет не ми трябва.“

В живота кое ти трябва сега? Нали някой път, като гледате слънцето, излизат лъчи. Всеки лъч е център на разумна сила. Всеки един лъч, който иде от слънцето, и всеки лъч, който излиза от

човешкото око, имат разни цветове, в разни наклони излизат, имат разно съдържание. Някой път гледа човек, но в неговото гледане има милосърдие. Този поглед е милосърден, влиза в положението на човека. Де е центърът на милосърдието?

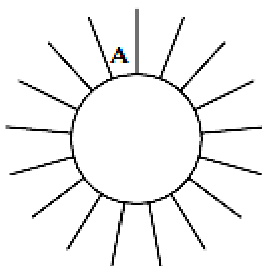

Фиг. 1

Този център А, той е на милосърдието горе. Този център е възбуден и от окото ти излиза тази светлина. След това той става твърд. Нещо му казва: „Не ти трябва да се занимаваш с хората, гледай си работата." Нещо ти казва: „Туй, което си намислил да го направиш, направи го." Иде неговата твърдост. Човек, който е твърд, като го погледнеш, ще видиш, че е твърд.

Някой казва, че ще направи нещо за тебе, но четеш в светлината, която излиза от очите, че той няма да го направи. Сега ти четеш на светлината на другите, но и ти казваш: „Аз ще направя това и това." Виж ще можеш ли да го направиш, или не. Ти казваш: „Аз това ще направя." Мъчиш се да лъжеш себе си. След това не го правиш. Като не можеш да го направиш, започваш да се извиняваш, че външните условия били лоши, че било студено малко. Не ти се учи, не искаш да идеш на училище. Казваш, че студено било, че вятър имало, че сняг имало малко. То не е извинение. Вятър имало. Вятърът е толкоз силен, че шапката ти не може от главата да отнеме. Ако такъв вятър те спира да не идеш в училище, какъв е характерът ти? Даже ако вятърът е толкова силен, че ти снеме шапката от главата, иди

гологлав. За предпочитане е гологлав в училище, отколкото с шапка вкъщи. Ако идеш без шапка в училище, ще придобиеш нещо. Ако останеш вкъщи с шапка, нищо няма да добиеш. Ще остане едно негативно чувство, че вятърът те е спрял да идеш в училище. Утре температурата няколко градуса се е понижила, тя ще те спре да идеш в училище. Третия ден в училището някой не ти е приятен, с него не си в хармония. Създаваш си разни поводи, които нямат никаква научна основа.

Да кажем, някой ученик отива в клас, всички не го обичат, смеят му се, а той учи. Този ученик гениален може да стане. Онзи ученик, който очаква всички да го обичат в класа, той е от последните, той е обикновен ученик. Ученикът, когото не обичат в училище, и той учи, той гениален ще стане. Ако всичко в живота ви върви по мед и масло, нищо няма да стане от вас, вие ще бъдете обикновени хора. Няма нищо да ви събуди към някакъв подвиг. Вие искате да имате една хубава стая, маса, хубави обуща, да седите и да гледате слънцето, звездите и да философствате как е направен светът. Господ, като направил света, Той е мислил. Той е мислил и е направил нещо. Казвате: „Много чудно Господ направил света.“ Като идеш в небето, ще кажеш: „Аз мислих как Господ създаде света.“ Тогава ще те попитат: „Ти какво създаде в себе си?“

Да кажем, че вие двайсет години се занимавате с художество, и нито една картина не сте нарисували. Казвате: „Аз какви идеални картини имах в ума си, само да ги нарисувах.“ Някой музикант казва: „Каква музика в ума си съм чувал, ангелска, само да напиша, ще учудя света.“ Нищо не си написал. „Какви песни минават в ума ми, цял свят ще се учуди, ако ги изпея.“ Ама не си пял. Всички тия работи са създали сегашните обикновени хора. От такива разсъждения човек е станал обикновен. Дойде ти една отрицателна мисъл в тебе, дойде едно страдание. Не си ти първият, който страдаш. Че Първият в света,

който почувствал едно ограничение в себе си, като създал света... За Бога мислите, че е дълготърпелив, но човек, за да бъде дълготърпелив, трябва да усеща някаква неприятност. Представете си един силен човек, един умен човек да търпи.

Често има ученици в училището, които се сърдят. Сръднята е хубаво нещо, но на мястото си. Ако имаш една кутия кибритени клечки, ще цъкнеш при огъня, запалиш го, разумно е. Но ако седиш в някоя плевня и цъкнеш клечката, и я туриш в сламата, знаеш какво ще стане. Ти си при някои взривни вещества, цъкнеш, пуснеш клечката, знаеш какво ще стане с тия взривни вещества. Например в живота вашите клечки кои са? Ти ще кажеш една дума, такава запалена клечка, и стане един цял взрив. Човек трябва да стане господар на себе си. Всяка една дума, която ще кажеш, всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да ги проверявате. Често човек със своите отрицателни мисли, чувства и постъпки разваля работите.

Вие трябва да знаете да сменяте отрицателните и положителните сили в себе си, защото и положителните сили са творчески, и отрицателните сили са творчески. Ти не може да създадеш в себе си един характер, ако не владееш положителните и отрицателните сили, които са в тебе. Ти искаш да минаваш за учен човек. Като влезеш при невежите, ще се покажеш, че знаеш повече, ще вземеш едно такова положение, те да почувстват, че ти знаеш. Ако влезеш между учените, професорите, които знаят десет пъти повече от тебе, какво положение ще вземеш? Пак същото? Не. Ти ще изгубиш това положение и ще вземеш положението но ученик, ще вземеш мястото да слушаш, да се учиш от тях. Ако вземеш туй положение, ще добиеш нещо, тия хора ще ти дадат нещо. Учен човек е онзи, който може да даде нещо от себе си. Невежа човек е онзи, който трябва добре да взема. Ако невежият добре не взема, той е глупак, и ако

ученият, който е учен, и той не може добре да даде, и той е глупак. И двамата са глупави. Той е учен в знанието, но е глупав в даването, че не може до го предаде. Онзи е глупав, че не може добре да го приеме.

Казвам, в живота положителните сили трябва да се предадат добре, отрицателните сили трябва да се приемат добре. Да допуснем, че някой религиозен човек се моли, но още като се моли, казва: „Той, Господ, няма да ме послуша." Той става положителен, защото, щом не вярваш, ти си положителен. Той се моли и мисли така: „Безпредметно е." И тази вяра в него е безпредметна. Или пък някой път имаш знание и казваш: „Защо ми е туй знание?" Ако аз вляза при един банкерин... Всички банкери са музикални. Той, като чете парите и като слуша тоновете, че мед му капе. „Дрън-дрън" – той слуша тонове в това дрънкане на парите. Златото има един тон. Той като ги дрънка отвисоко, приятно му е. Хем той е художник, като ги гледа, приятно му е. Ако аз съм певец, няма да ида да искам пари от банкера заради Господа. Ще ида и ще му изпея една песен. Като му изпея, ще му се отвори сърцето, веднага изважда кесията и помага. Ако не знаеш да пееш, банкерът ще каже: „Нямам кредит за тебе."

Преди години един наш приятел искаше да издава вестник. Дошло му наум да пише на милиардерите в Америка да му помогнат. Казвам му: „Тия хора са сметкаджии." Казва: „Най-малко сто долара ще дадат." Рекох: „Ако един долар ти дадат, ще бъде добре." Той писа на двама милиардери. Отговорът беше такъв: „Приемаме вашето писмо, но понеже нямаме такъв бюджет, не може да ви изпратим пари." И не му изпратиха един долар. Тези хора сметка държат. Той мисли, че те ще кажат: „На този българин да му изпратим стотина долара." Те казват: „Господине, нямаме такъв бюджет за издаване вестници. За бъдеще ще промислим." И досега не са промислили американците за издаването на български научни списания.

Рокфелеровата фондация за какво е? За медицина, за други благотворителни цели.

Сега природата, и тя има свой бюджет. Всички наши способности, чувства, които имаме, това са области, в които определила свой бюджет. Някой път от нея искаме нещо, за което тя няма бюджет определен.

Някой път сме много своенравни. За да ни даде нещо природата, трябва да се обърнем към онази област, в която има чувства и способности и на основание на такива чувства, способности и области може да ни отпусне. Ако апелираме на природата към нейното милосърдие, тя ще ни отговори. Промисъл има в природата, но трябва да знаеш как да си направиш заявлението. Ако вземеш една поза тъй, да ѝ заповядаш, нищо няма да ти даде. Ще напишеш едно от най-хубавите писма. Какво писмо ще пишеш на природата? Представете си, че тя е благородна девица на трийсет и три години. Как бихте писали на нея писмо? Сега вие, най-първо, не вярвате, че тя е девица. Аз ви турям в едно затруднение. Вие за природата имате нещо неопределено. Природата е сбор от разумни същества. Добрата страна на природата е сбор от разумни същества от двата пола. Лошата страна на природата, това са най-глупавите, изостанали назад същества. И те боравят в природата. Тия, които вие ги наричате дяволи, какви са? Падналите духове какви са в природата? Често те ви размъщат умовете на вас. Дойде един лош дух, той не иска да стане изобретател, да създаде някаква машина и като не може, започне да мисли как може да направи дупка на една каса. Каса не може да направи, но ще те научи как да я отваряш. Той не може да напише някое съчинение или роман, поезия не може да напише, но ще ти тури някакъв фитил да се скараш с хората.

Може да се обезсърчи някой. Човекът те пита: „От мене музикант става ли?“ Никакъв музикант не става. „Ами художник?“ И художник

не става. Дето мине, все казва, че ни художник, ни поет става. Какво става? Може да стане, само каси да отваря. Питам: ако всичките хора се научеха все каси да отварят, какъв щеше да бъде халът на света?

Някои от вас се интересуват за какво мисли човек. Гладният за какво мисли? Бедният за какво мисли? Болният за какво мисли? Страхливият за какво мисли? Добрият за какво мисли? Бащата за какво мисли? Господарят за какво мисли? Генералът за какво мисли? Офицерът, войникът за какво мислят? Онзи, който прави пушки, за какво мисли? Който кладе огън за какво мисли? Искате да знаете за какво мислят хората. Лесна философия. Някой казва: „Той гледа, но за какво гледа?“ За да разгадаеш за какво гледа, намери гладен ли е. Ако е гладен, вече знаеш защо гледа. Той гледа за хляб. Ако е жаден, той гледа за вода.

Та казвам, в света всяко едно движение има смисъл. Страхливият има особена линия, че е страхлив. Твърдият има особена линия, по която се познава, че е твърд. Милостивият има особена линия, едно особено движение има милостивият човек. Милостивият човек още като говори нещо, по движението на врата, ако си мръдне врата милостивият, ти ще го познаеш. Ако не си мръдне врата, нищо няма да излезе, нищо не очаквай. Понеже някои от вас сте твърди, каква е линията на твърдия човек? Някои от вас сте учители, какъв е характерът на упоритите деца? Какъв е характерът на магарето? Във Варна имало да товарят двеста магарета на парахода. Иде войникът и казва: „Господин майор, не влизат магаретата в парахода по никой начин.“ Нямат машина да ги дигат, турят само мостове, но магаретата не влизат. Тогава майорът казва: „Ще дойда, ще ги накараме всички магарета да влязат вътре.“ Войникът казва: „Слушам.“ И си отива. Отива майорът и казва: „Дръж магарето за юлара.“ Той хванал магарето за опашката отподире и като го потегли, то тръгне напред.

Войникът тегли отпред магарето, офицерът – отзад, и магарето влиза вътре.

Та казвам, когато има едно магаре вътре във вас, накарайте войника отпред да тегли, вие – за опашката. Интелигентната страна е отзад, този пробният камък, и магарето отива напред. Туй, което подтиква човека напред, е положителното. Сега туй твърдение може да ви се види малко странно: един майор ще се занимава с магаретата и за опашката ще ги хваща. Доста магарета имате във вас, не влизат в парахода, пък параходът ще замине. Тия магарета трябва да тръгнат. Имате известни мисли, които са упорити, своенравни. Имате известни чувства, които са упорити, своенравни. Имате известни постъпки, които са упорити, своенравни. Онаследили сме ги, не сме ги родили ние. Да кажем, един офицер има сто-двеста души войници, разни майки ги родили. Един учител може да има четирийсет деца, разни майки ги родили, не ги раждал той. Трябва да намери начин да ги възпитава. Казва: „Защо Господ го направил такъв?“ Трябва да бъдем умни, да знаем как в даден случай да се поставим с всички хора разумно, самите ние да сме доволни от нашите постъпки. Казваш на някого нещо, той не иска да те слуша. Как бихте заинтересували едно дете?

Аз ще ви приведа пак един пример. Имаме един наш брат, който сега е в другия свят – Петко Гумнеров, който обичаше много децата. Отива в един дом, детето плаче. Майката казва: „Не знаем какво да правим с туй дете, плаче, дига шум.“ Казва: „Оставете детето.“ Той влиза в стаята, дето е детето, то плаче. Той почва и той да плаче като детето. Детето вика, и той вика като него. По едно време детето поглежда, подига си главата и казва: „Много плачеш, бе.“ Веднага разрешава въпроса. Детето, като плаче, не може да разбере, но като почнало да го слуша, то иска да знае той защо плаче. Казва: „Аз имам защо, ами ти, големият човек, защо плачеш?“

Казвам, когато си между скръбните, вземи положението, което те имат, отваря им се сърцето. Когато си между радостните, вземи положението, което те имат. При радостните не ставай тъжен. При скръбните не ставай радостен. Вземи тяхното положение, сърцето им се отваря. Той си мисли: „Аз като страдам, има защо, ами ти защо страдаш?“ Той ще се заинтересува от твоята скръб, защото всеки се интересува от това, което има.

Та казвам сега, едно упражнение за смяна на състоянията. Допуснете, че вие сте беден. Как ще смените вашето състояние? Имате един страх, че гладен ще умрете. Как бихте сменили този страх? Представете си, че вие сте в един град, дето никого не познавате, нито един познат нямате. Ако имате един познат, вече е по-лесно, но сте в град, дето нито един познат нямате. Какво трябва да правите? Мен ми направи впечатление във Варна, когато бях преди години. Аз бях се изправил един ден, иде едно момче от трето отделение и казва: „Господине, може ли да ви услужа в нещо?“ То има нужда, но ме пита може ли да ми услужи. „Ако ви трябва нещо от града, да ви услужа. Каквото искате може да поискате от мене, аз да ви направя една услуга.“ Четири-пет деня наред идеше да ми услужва. То поиска една услуга – да му дам пари назаем. Казва: „Аз ще ги върна.“ И действително ги върна точно навреме. Казвам, ето едно умно дете, не дойде отведнъж да ми иска пари, но първо, то иска да ми направи услуга на мене, да ми донесе хляб, ако искам, да ми купи грозде. През есента беше. Значи едно умно дете.

Най-първо, постарайте се вие да услужите на другите, и тогава искайте те да ви услужат. В света някой път искаме Той да ни услужи. То е крива посока. Ще идеш при Господа, ще кажеш: „Ние сме готови да служим. Каквото искаш, ние ще го направим.“ Направете нещо за Господа, че тогава искайте Той да ви даде нещо. Вие искате най-първо Той да ви направи нещо. Ако не ви се даде туй, вие се съблазнявате.

Но човек, който иска да служи на света, той трябва да впрегне доброто на работа.

Добро движи колело. Светлина краси живот, земя. Светлината краси живота на земята, светлината осмисля живота на земята. Защо животът на земята без светлина не може? Светлината краси живота на земята. Най-първо, турете в себе си положителното. Каквото и да е вашето обезсърчение, никога не се обезсърчавайте в ония принципи, които са заложени дълбоко в душата ви. Животът има една положителна основа, която е неизменна. Идейният живот, Божественият живот с нищо не може да се измени. Онова, което е предначертано, онова, което Бог е турил за цел в живота, никой не може да го измени, в края на краищата ще се постигне. Нищо в света не може да те спъне. Временно може да бъдеш спънат, то е в реда на нещата, но в края на краищата онова, което е предписано, предназначено, то ще се сбъдне. Онзи, който е роден за музикант, той ще стане музикант. Онзи, който е роден за художник, той ще стане художник. Кой за каквото е роден, ще стане, но докато стане, ще има доста спънки. Тия спънки служат за подигане на неговото развитие, защото в туй развитие без тия спънки неговият живот не може да се изяви.

Ако на земята нямаше въздушно налягане, каква машина може да се образува? Ако нямаше сцепление, какъв казан ще направите? Ако няма сцепление между частиците, сцепление отвътре, налягане отвън... После, трябва напор отвътре. Ти искаш да постигнеш нещо: отвътре трябва напор, отвън трябва да има противодействие, едно напрежение отвътре навън, за да проработи една способност или чувство, което ти имаш. Защото всяко едно желание, което не може да превъзмогне всичките страдания, туй желание не може да постигне своята цел. Желание, което е по-силно от всичките страдания, то е силно. Едно страдание тебе те спъне. Онези светии, които са ги

гонили, убивали, те имаха такова силно желание да станат светии, че те го измъчват, убиват, не се спъва. Ако от първото страдание се спреш, нищо няма да стане. Онзи, който има желание учен да стане, ако още при първата мъчнотия се спре, не може да учи, той учен не може да стане. Ако е музикант, не може да стане певец, музикант. Ако туй чувство е силно в него, той трябва да преодолее всички спънки.

Следователно силно чувство аз наричам онова чувство – аз говоря за дадено чувство, дадена способност, което може да превъзмогне всички спънки. Сега, ако един екскурзиант пътува по ония планински върхове, нали ще срещне спънки, но желанието да се качи на високия връх трябва да превъзмогне всичките спънки, ще намери пътища да се качи. Ако няма туй желание, ще се върне назад, ще каже: „То е непостижимо" – непостижимо за онзи, който няма силно желание. В природата има закон: турят спънки за способните хора. Щом имаш спънки, в тебе има нещо. Туй сега не ви го казвам за утеха, не искам да ви утешавам. Ако ви обезсърчавам, искам да ви опитам дали ще се обезсърчите. Обезсърчението и насърчението, те са два противоположни полюса. Като се насърчаваш, не се насърчавай повече отколкото трябва и като се обезсърчаваш, не се обезсърчавай повече отколкото трябва. Ти си повярвала, че дарбата тъй ще дойде. За дарбата трябва да се работи, ще пееш. Отишла в Германия, един професор я учил на пеене и ѝ казва, че гласът ѝ трябва да се постави наново. Повръща я назад и ѝ казва от всичко да се откаже, всичко да забрави, гласът наново да се постави. Казва: „Той ме докара до онова място, дето всичко забравих, не можа да ми постави наново гласа. Върнах се от Германия и онова, което имах, загубих. Той забрави, че ще ми постави гласа наново – казва. – Той ми развали гласа и после не можа да го нагласи."

Имам и друг такъв пример. Един искал да го стрижат. Дойде при мене и ми се оплаква, казва: „Виж главата ми." Доста учен човек,

казал му: „Дай да те острижа.“ Като турил ножиците – някъде до кожата, някъде високо, и му накълцал косата. Казва, че много знае, но му нарязал косата и главата станала шарена. Казвам, ти идеш при някой професор, не си давай главата така да те острижат. Казва: „Но той ми се представи за голям майстор, но накълца косата ми.“ Ти, най-първо, виж другиго как е остригал и тогава дай тебе да те острижe. Три-четири пъти като видиш как остригал косите на другите, тогава полагай твоята глава. Ти, най-първо, виж, ако ти харесва стригането на другите, подложи тогава и своята глава. Но ако не ти харесва, не си подлагай главата, нека седят косите ти.

Казвам, на такива бръснари, които не знаят хубаво да стрижат, не си давайте косите ви да стрижат. В умствения свят има много, които стрижат, не си подлагайте главите.

Ти в света не може да мислиш, ако нямаш един катализатор, някой да те стимулира. Слънцето е като катализатор, то стимулира живота вътре. Огънят на огнището малко може да те стимулира. Казвам, някои хора искат чрез безверие да стимулират света в работа. Погрешката е там, че ние трябва да вярваме в онова, което не е реално. Реалното е, което стимулира нещата. Нереалното, то всякога има обратни резултати. Например дойде ти едно обезсърчение. Как може да го използваш? Не зная във вас как идат обезсърченията. По някой път, като се обезсърчите, от какво се обезсърчавате? Някой път вие се обезсърчавате, че не може да помните. Знаеш защо не може да помните? Защото едновременно мислите за много работи. Силите на ума са разсеяни, не може да се концентрирате. Човек, който не може да помни, показва, че предмета, който изучава, не го обича. Всеки предмет, който човек не обича, той не може да помни. Гладният човек може ли да забрави хляба си? Онзи, който не е гладен, забравя хляба. Онзи предмет, който вие искате да изучавате, трябва да създаде един

подтик във вас, един стремеж да изучавате предмета. Този предмет може лесно да го проучавате.

Най първо, знанието в света служи да развием живота си. Знанието е за живота, да направим живота си по-сносен, да изявим способностите в нас. Защото без способностите, без чувствата от разни степени този живот не може да се прояви, както ние искаме.

Сега какво разбрахте? Представете си, че не разбирате математика. Какво трябва да правите? Пет плюс шест колко прави?

$$5 + 6 = 11$$

Кои неща се събират? Събирането е положителен процес, значи Божествената сила има надмощие, то е събирането. Когато отрицателната сила има надмощие, то е изваждане:

$$5 - 6 = -1$$

Ще остане минус единица, той да плаща.

Значи всичките ония числа, в които Божественото преодолява, те са положителни. Следователно, ако в тебе преодолява отрицателното, човешкото, всякога ще имаш по една единица да плащаш. Ако в тебе Божественото преодолява, всякога ще имаш единайсет.

Та казвам, всички несполуки в живота произтичат, че преодолява в нас отрицателното. Казва: „Туй не може да бъде... туй няма да стане...“ Ще стане, понеже съм създаден за музикант. Ти изучаваш музика, ще кажеш: „Създаден съм за музикант, роден съм.“ Искаш поезия да пишеш, казваш: „Създаден съм за поет, поет ще стана.“ Като го знаеш, непременно ще стане. Казва: „Аз не съм роден за поет.“ Като не си роден, ще пишеш поезия и ще имаш по минус единица, и ще има да даваш.

Та казвам, тия неща трябва да ги турите във вас. Всеки от вас да определи какво му липсва. Някой е повече твърд отколкото трябва. Някой е повече страхлив отколкото трябва. Някой не е страхлив колкото трябва. Някой е повече милосърд отколкото трябва. Някой не е милосърд колкото трябва. Някой повече вярва отколкото трябва. Той става суеверен. Щом повече вярваш, то е суеверие. Някой не вярва колкото трябва. Той е безверник. Те са неща, трябва да се справите с тях. Някой помни повече отколкото трябва. Някой помни и това, което не трябва. Ако човек забравя, каквото има да прави, има ли памет той? Каже си някой път, че ще направи нещо, и забрави. Такава памет не струва. Като обещаеш нещо, ще почнеш точно навреме, да стане. Ще идеш да направиш онова, което си обещал. То е памет.

Най-първо, искате да развиете вашата памет. Обещаете нещо, и го направете. Не започвайте с големи работи, а с малки. Лягаш си вечер и кажеш: „Искам утре да стана точно в три часа и половина." Виж, като станеш, колко е часът, кога си се събудил. Някой път може да се успиш, не в три и половина да станеш, но в шест да станеш. Ще видиш каква е разликата. После кажеш: „Искам да стана в три часа и две минути, в три и три минути, и четири минути." Като станеш, ще видиш разликата. Каквото човек мисли, това става.

За в бъдеще по друг начин ще се възпитават хората. Сега туй възпитание, което имат хората, е позлатено. Като дойдат мъчнотиите, ще виждаш, че всичко туй, което си възпитавал, мъчнотиите не може да издържа, няма добра основа възпитанието. Възпитания човек може да го нарежеш на парчета, и той да издържи убежденията си.

Харесвам онзи пример у българите. Един имал много своенравна жена. Той каквото казвал, тя казвала всичко противното. Един ден отишли на ливадата да косят. Той казва: „Събирай косеното сено." Тя казва: „Не косено, но стригано." „Не е право стригано, аз го косих с косата." Взел, че я хвърлил в реката. Казва: „Жена, кажи че е косено, да

те извадя.“ Тя казва: „Стригано е.“ Показва с двата пръста, че е стригано. Не се плаши, че може да се удави, но мнението си го държи, поддържа своето убеждение, че е стригано. И тя е права. Мъжът казва, че е косено. То е косено само на една страна. Ножиците имат две страни: те, като се съберат, го косят. Тя казва: „Косено е, защото косата е една част от ножицата. Ако не беше ножицата, какво щеше да правиш?“ Той е буквоядец, казва: „Коса е това“, че той го косил. Казвам, кое е право да се каже: косено или стригано? И той е прав, и тя е права. Той вижда само едната страна на ножицата, тя вижда двете страни на ножицата.

Туй са психологически процеси. Ти правиш добро на някой човек. Ти мислиш едно, той мисли съвсем друго. Той има съвсем друг интерес, има друга замисъл. Може хората всякога да ти припишат туй, което не е. Ти ще вярваш онова, което е вътре в тебе, то е вярно. Човек всякога ще вярва на себе си повече, отколкото на хората. Ако вярва повече на хората, по-малко на себе си, то е криво. Вярвай повече на себе си. На хората вярвай толкова, колкото на себе си. То е правилото. Ако вярваш на тях повече, ти ще влезеш в кривия път. Всеки един човек трябва да вярва повече на онова, което е вложено в него. То е право.

Казвате, че имате новото в света. Човек трябва да мине през едно голямо изпитание, да познае колко има новото.

От всичко туй, което говорих, колко може да приложите, кое може да приложите?

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Втора лекция на Младежкия окултен клас, 6 октомври 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев[1].

[1] На 29 септември 1939 година Учителя не е държал лекция.

БОЖЕСТВЕНИЯТ УМ, СЪРЦЕ И ВОЛЯ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Тема зададена имате ли? („Не.“)

Пишете върху **тема №2** „Най-малкото постижение“.

Имате две шишета: едното пълно, другото празно. Ако тия шишета имаха съзнание, какво щеше да мисли пълното шише и какво щеше да мисли празното? Коя е елементарната мисъл, която ще влезе в ума им? Сега двете шишета какво означават? Имате едно състояние, което показва, че сте пълен; другото състояние – че сте празен. Едното състояние, в което сте доволен, и другото състояние, в което сте недоволен. В какво се изявява доволството? Какво иска пълното шише? И да иска нещо, място няма. Сега, ако пълното шише би искало нещо, какво може да му се даде? Празното шише, ако иска вода, може да му дадете вода, може да го напълните. Като го напълните, не иска повече. Какво може да му дадете? Представете си един такъв богаташ. Има такова желание в света, искаш ти да бъдеш богат. Имаш единица, то представя един лев. Този човек, по закона на умножението, иска да се умножи неговото богатство. Като прибавим една нула, става десет. Но той иска да му турим още една нула. Сто. Сто пъти се увеличи, пак не е доволен, иска още една нула. Хиляда. Не е доволен. Десет хиляди. Още не е доволен. Сто хиляди. При това число някои от вас сте доволни, някои не сте доволни, но този богаташ не е доволен. Сто милиона. Остава недоволен. Защо е недоволен? Кажете ми, защо е недоволен? Показва процеса на увеличението. Всяка една нула увеличава с десет.

1
10
100
1000
10 000
100 000

100 000 000

Фиг. 1

Но може да имате обратния процес. Представете си, че се роди един, и той иска да бъде богат. Той иска да се увеличава неговото богатство. За да не стане стълкновение между тях, взимаме една нула от първия и туряме на втория, става десет. На другия се намалява богатството му с десет. Сега и първият, и вторият не са доволни. Вземаме още една нула от първия и я туряме на втория, сто стават. Вторият е недоволен за увеличението, първият е недоволен за намаляването. Вземаме още една нула и прибавяме на втория – хиляда. Като вземем още една нула и прибавим на втория, стават и на двамата по равно – десет хиляди.

Сега нов начин на разсъждение: иде още един, и той иска да се увеличава неговото богатство. Тогава, за да сме справедливи, взимаме една нула от първия и пак я даваме, на третия. После взимаме една нула от втория и я даваме на третия. На двамата се намалява с десет, а на третия става сто. Но третият не е доволен, иска да се увеличи богатството му. Да вземем от единия, ще бъдем несправедливи. Откъде да вземем, за да не изменим равенството? Ако вземем от първия, ще се намали богатството, на третия ще стане по-голямо. Ако вземем от втория, първият и вторият ще се намалят, а третият ще се увеличи. Значи тук се явява друг един фактор отвън. Ако вземем от тези двамата, ще се наруши равенството. Тогава ние ще направим едно изключение, ще го кредитираме, но тази последната нула откъде

е взета? Тя от друг свят иде, не иде от този свят на двамата. Хиляда. Тази нула е взета от производството на тия двете величини. Те са работили, те са имали едно производство и тази нула е дошла от производството на тях, от тяхната работа. От тяхната работа взехме и направихме богатството на третия да е равно на богатството на другите двама. Значи, за да направим тези двамата равни на третия, от тяхното производство трябва да му дадат нещо.

Сега това съществува. Това е един процес в природата. Бащата, за да направи един син, подобен нему, и майката, за да бъде подобен на нея, те трябва да му дадат и двамата по равно. Ако те не му дадат, той не може да бъде равен на тях. Следователно не може да се развива, липсва му нещо. Какво може да даде майката на един син? Може да му даде сърце. Какво може да му даде бащата? Ум може да му даде. Не обратното. Бащата може да даде капитал на ума, майката може да му даде капитал на сърцето. Но и бащата може да му даде стимул на сърцето, и майката може да му даде стимул на ума. Ти може да имаш един ум и да нямаш един стимул. Този ум не може да се прояви. Какво разбирате под думата стимул? Една подбудителна причина трябва да има, малък подтик трябва да дойде.

По някой път вие изгубвате подтика си, като ви се отнемат условията. Нулите, това са условия. Единицата е едно условие, двойката и тройката, това са условия, то е материал, който трябва да се обработи. Единицата показва, че умът има достатъчно капитал, има едно здравословно тяло. Тия двамата са здрави хора, в които умът функционира добре, сърцето функционира добре и тялото е здраво. Туй означава туй количество.

Следователно, щом умът работи и волята работи, имате един резултат. Какъв ще бъде той? Ако работи умът повече, ще имате повече светлина. Ако работи сърцето повече, ще имате повече топлина. Ако работи тялото повече или волята повече, какво ще

имате? Енергия ще имате повече. Във вас липсва светлина, някой път тъмно е в ума ви. Значи вашият ум престанал да работи. Вие казвате: „Студено ми е." Сърцето е престанало да работи. Не че не работи, но не произвежда достатъчно топлина. Или казвате: „Обезсилил съм се." Волята е престанала да работи. Ако вие губите вашата сила, волята е престанала да работи. Ако вие губите вашата топлина, сърцето е престанало да работи. Ако вие губите вашата светлина, умът е престанал да действа.

Вие казвате: „Защо изгубих светлината?" Защото умът е престанал да мисли. „Защо изгубих топлината си?" Защото сърцето е престанало да работи. „Защо изгубих силата си?" Защото волята е престанала да работи, душата е престанала да работи.

Туй, което ви казвам, как ще го приложите? Казват: „Нямам светлина." Казвате: „Трябва да дойде светлина." За да дойде светлината отнякъде, трябва друг ум да работи. За да работи някой ум върху вас, трябва да го привлечете с нещо. Представете си, вие искате някой учител по музика да се интересува от вас. Ако вие нямате музикална дарба, как ще се интересува? Искате да се занимавате с пеене, нямате глас, няма какво да работите. Ако имате тази дарба, той ще започне със своя ум да работи, вътре във вас вие ще развиете вашата дарба. Музиката представя един катализатор, може да трансформираме нещо. Без музика не може да се трансформира правилно. Най-правилното трансформиране на всичките енергии във възходяща степен е музиката. Наричат я музика, наричат я хармония, значи разумната музика.

Сега музика трябва да има в ума, музика трябва да има в чувствата, музика трябва да има във волята. Когато вие някой път отделяте музиката, хармонията отделяте от ума, отделяте от сърцето, отделяте от волята, то тя е вече механическа музика. Отвън пеете един тон, който няма никакво отношение към вашето сърце, или пък

пеете една песен, която няма никакво отношение към вашата душа. Една песен, която стимулира, дава сила, или една песен, която стимулира мисълта, тя може да ви ползва. Тогава зад мисълта ви кое е, което може да ви застави да мислите? Зад мисълта на един човек трябва да има нещо ценно, което има към вас. Вие се интересувате от водата на една чешма, понеже има отношение към вас. Вие се интересувате от въздуха, понеже има отношение към вас. Вие се интересувате от звука, понеже има отношение към вас. Значи всички онези мисли, чувства и сили в света, които имат отношение към вас, те ви интересуват. Всяко нещо, което има отношение към вас, то ви интересува, трябва да го изучавате. Ако ти не изучаваш тия неща, които имат отношение към тебе, ти ще направиш една голяма погрешка в живота си. Следователно погрешката произтича, когато ние пренебрегваме разумните отношения, които имат всички същества към нас.

За пример какви трябва да бъдат отношенията ни към хляба? После към кой свят спада водата? Към кой свят спада въздухът? Към кой свят спада светлината? Въздухът спада към дробовете. Водата има отношение към стомаха, защото, ако тази вода туриш в дробовете, ще произведат друга реакция. Светлината има отношение към човешкия мозък. Други неща имат отношение към ръцете ти, към тялото ти. Най-първо, ще видиш ония сили в света какво отношение имат, имат ли отношение към твоя ум, към твоето сърце или към твоята душа. Ще видиш отношенията и после степените на тия отношения какви са.

Сега това мислене е необходимо, понеже по никой друг начин ти не може да произведеш едно хармонично състояние, състояние на постоянен подтик, малък подтик да имаш. Всякога, щом престане подтикът, ти изгубваш смисъла на живота. Нали в часовника имате: тик-тик-тик. Какво е туй тик? Так-так-так – то е един подтик. Като

казва тик-тик – стрелката се мести надясно. Тик-так, това показва времето, каква част от времето се отделя.

Значи ти трябва да имаш един малък подтик. Ти, като мислиш, учен човек ще станеш ли? Ще станеш, ако се движи стрелката. Ако не се движи стрелката, учен човек не можеш да станеш. Учен човек значи, умът ти трябва да работи. Казва: „Добър човек може ли да стана?“ Ако умът и сърцето ти работят, добър човек може да станеш. И силен човек можеш да станеш, ако умът, сърцето и волята работят. Ако умът казва тик, ако сърцето казва тик и ако душата казва тик, ще станеш. При сегашното състояние умен човек не може да бъде, елементарен подтик трябва да има. В природата може да станеш умен, понеже природата е умна. На какво основание? Да обясня математически. Казвате: „Как ще ми докажеш?“ Ще ви обясня. Понеже природата е умна и понеже ти живееш в нея, ти не може да не станеш умен. Времето като дойде, ти ще станеш умен. Ако природата беше глупава, ти ще бъдеш глупав. Понеже тя е умна, иска да те изкара от туй първично състояние, от несъзнанието, иска да събуди в тебе съзнанието, да те пробуди към работа – най-елементарната работа, която ще ти даде, ще ти даде една малка форма, една малка задача да се занимаваш. Ако си внимателен, ако слушаш нейния глас на тия предметни учения, тя постепенно ще те направи учен човек. Ако я слушаш, ще станеш учен човек. Ако не я слушаш, ще станеш такъв, какъвто ти искаш.

Кое иска човек? Той иска всякога да бъде невежа. Туй, което природата иска, тя иска всякога учен да станеш. Вие сега разсъждавайте. Учението схващат като едно статическо положение. Кой е ученият човек? Ученият човек е натоварен, един хамалин. Учен човек всеки от вас мога да го направя. Турям му десет тома философски книги на гърба му, направя го философ; туря му десет тома книги по математика, направя го математик; туря му десет тома

музикални съчинения на гърба му, направя го музикант. То е смешно. Носиш съдържанието на гърба, но не разбираш нищо от музика. Много хора има, които са учени, натоварени със знание. Един математик казва едно грамадно число: един билион. Той не знае какво нещо е един билион. В ума му седи една идея неразбрана. Казва: „Parlez-vous francais?“[2] Като каже така, той французин ли е? Като кажеш: „Знаеш ли български?“, ти българин ли си? Ни най-малко. Сега вие от кои учени хора искате да бъдете?

Някой казва: „Да дойде вдъхновението.“ Някои не искат да учат, искат знанието да дойде по един лесен начин. То не иде по лесен начин. Няма по-лесен начин – щом си в природата, вярвай. Кажи: „Ще бъда учен човек, защото природата е учена. Не може аз да не бъда учен човек. Може да бъда добър, защото природата е добра.“ Вземам природата, първичното в света,

Бога, Който е Всемъдър, Който е Всеблаг. Ти, като живееш при Бога, не може да не станеш благ. Кое желязо, като го туриш в огъня, няма да се нагорещи? Като го извадиш от огъня, ще изстине. Следователно огънят изменя състоянието на желязото, нагорещява го. Като е горещо желязото, прави пакост. Ако туй горещото желязо падне върху ръката, ще те изгори. Извадиш желязото, изстине. Ако го туриш на тебе, пак те изстудява.

Питам тогава: как ще направите желязото нито да те изгаря, нито да те изстудява? Можете ли да направите един човек нито лош, нито добър? Как ще го направите? Нали казвате: да бъде неутрален. Вие търсите смисъла на живота. Какъв е смисълът на живота? Смисълът на детето е да остарее. Какъв е смисълът на стария? Да се подмлади, да се сменят две състояния. Старият остарява по

[2] Говорите ли френски? (фр.)

единствената причина, че знанието е станало един механически процес. Той мисли, но мисълта е суха, той чувства, но чувството е сухо, той има сила, но и тя е суха. Сух си, ти си изгубил тази пластичност. Старият, като върви, мисли, че за младини е силата. Някой път малките деца обичат да правят шеги със старите. Когато старият не знае как да ходи, малките деца правят шеги. Някой дядо минава, те го удрят с орех или с една ябълка. Дядото казва: „Чакай!“ Той потича, потича десет-двайсет крачки, казва: „Ще ти кажа аз тебе.“ Краката не държат, той не иска да изяви своята слабост, не може да бяга, казва: „Мен, като стар човек, не ми е позволено да гоня едно дете.“ Той се лъже. Той, ако можеше като стрела да се спусне да го хване, дали така щеше да говори? Като го подгони, детето бяга. Той казва: „Аз ще ти кажа.“ После тръгне важно, мисли, че то е вече знание. Днес – аз ще ти кажа, утре – аз ще ти кажа, клекне дядото.

И вие някой път като дядото казвате: „Аз това ще направя, онова ще направя…“ Вие казвате: „Това ще направя“, и не правите нищо. Не изказвайте вашата слабост на другите хора. Учете се да не показвате слабостта си. След като покажеш една слабост, казваш: „Аз съм неразположен.“ Това е една слабост. Или идеш при учителя, и ти се извиняваш, че не си знаеш урока, защото си бил малко неразположен. Не си можал да си научиш урока, защото майка ти била болна. Бялата лъжа иде: майка ти била болна на умиране. Учителят проверява, вижда, че лъжеш. Веднъж не си знаеш урока – майка ти била болна, втори път, и учителят почва да се съмнява как тъй майка ти няколко години лежи, и не оздравява. Учителят проверява да види дали е болна майка ти и вижда, че майка ти не е болна. Когато една мома прави в ума си майка си болна, то е една лъжа. Тя създава един лош навик, тази болест влиза в нея.

Сега ще ви приведа един пример. Разправяше ми един майор. Той учил в габровската гимназия, мисля, бил в пети клас. Извадил го

учителят по математика, и той казва: „Снощи ме боля зъб и не можах да си науча урока.“ Учителят му повярвал – зъб го болял, не може да учи. И наистина след това го заболява зъбът, подува се страната и извадил този зъб. Една лъжа му коствала един зъб. Като кажеш, че ме заболя зъб, и зъбът те заболява. Този зъб ще излезе. Трийсет и два пъти като излъжеш, трийсет и два зъба ще излязат навън. Тогава? Това е един факт, не всякога става.

Приложението е: при всяка лъжа зъбите излизат навън. Никога не казвайте неща, които не са верни. Никога не искайте да изклинчите чрез една лъжа. Вие влизате някъде и оставяте отворена една врата, изведнъж се извинявате, казвате: „Аз не я оставих отворена, вятърът я е блъснал.“ Веднага намирате още една лъжа: „Аз не я блъснах, вятърът я блъснал.“ Вярно ли е? Една малка лъжа е тази. Това са условия. Човек трябва да използва условията на своя ум. Всякога при човешката мисъл трябва да има светлина. Тази светлина в човека трябва постоянно да се увеличава, да не бъде еднаква. Колкото човек става по-учен, и тя да се увеличава. Човек не може да стане учен, ако неговата светлина не се увеличава. Човек не може да стане добър, ако неговата топлина не се увеличава. Постепенно, непрекъснато, но се увеличава. Микроскопически се увеличава, но има едно микроскопическо увеличение всеки ден. Може да е една стомилионна част, може да е една десетомилионна част, може да е една милионна част, може да е една стохилядна част. Но все таки, има увеличение, колкото и да е малка. В хомеопатията има церове, които от тридесетото деление се отличават със своето действие. Ти можеш цяла една аптека хомеопатическа да я изядеш, и пак няма да се отровиш. Има такива пилюли[3], които ги вземат за цяр – може да ги

[3] Хапчета (рус.).

изядеш, и цялата аптека може да изядеш, понеже са направени техните церове със сладки обвивки. Може да ги нагълташ, но тия церове след шест месеца вече дават един резултат.

Казвам, по-добре вие да се лекувате хомеопатически, да имате хомеопатически подтици. Подтикът ви трябва да бъде от десетото деление, от двайсетото деление, от трийсетото деление, от четирийсетото деление, от стотното деление.

Сега законът на приложението: как може умът да се впрегне на работа?

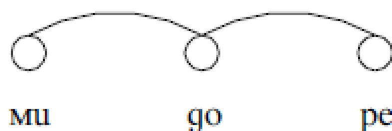

Фиг. 1

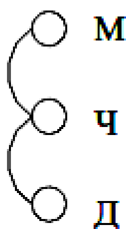

Фиг. 2

Теория на музиката – то са музикални енергии. Всеки един тон е едно малко езерце. Този тон, какъв е той? Имате един маркуч вода. Прехвърга се с маркуча водата от едното езеро в другото, като скачените съдове (**Фиг. 1**). Имате основния тон „до“. Имате тази енергия в движение – „ре“. Една минимална част като минава от едното състояние в другото – усилват се музикалните трептения. Да кажем, имате музикален тон, поставен на челото. Тази енергия иде отнякъде, тя слиза в нервната система. Искате да пеете. Тази енергия трябва да влезе в музикалния център. Вашият ларинкс, вашата

ципица ще предаде трептенията на ухото. Ухото ще предаде трептенията на мозъка, и тогава вие схващате онази енергия, която, дошла в ума на певеца, минала през неговото гърло, предава се в твоето ухо и по обратен път ще дойде пак в твоя ум. Ако ти разбираш, в тебе ще се зароди едно желание. Всякога, ако ти вземеш едно живо участие, ако ти разбираш един певец, щом като пее, ти неволно го придружаваш. Щом не го разбираш, не можеш да пееш с него.

Та казвам, всяко нещо, което вие не искате да направите, вие сте слаб. За да станат нещата, трябва да се тури мислова сила, подтик. След туй трябва да се тури един сърдечен подтик. Този процес трябва да разбирате.

Имате ум, чувства и воля (**Фиг. 2**). Когато дадете подтик на една мисъл (имате една мисъл – М, едно чувство – Ч, и едно действие – Д), трябва да се подкрепи от вашето чувство и трябва да се подкрепи от вашата сила. Ако не се подкрепи... Вие не искате да правите опит. Защото имате една дарба. Тя седи във вашия ум. Тя ще бъде като едно зрънце, посято в земята. Искате да бъдете добри. Вие можете добродетелта да я носите като зрънце, да я разглеждате, да се радвате, че другите хора са добри.

Казвате: „Аз не мога да бъда добър." Всеки човек може да бъде добър и всеки човек може да бъде умен, не в статическо положение умен, но в динамическо положение да може да тури ума си в действие. Да допуснем, че вие искате да станете певец. Какво ви трябва? Ще впрегнеш ума си на работа, ще впрегнеш сърцето си на работа. Като се съединят умът, сърцето и волята, ще станеш певец. Ти искаш да станеш математик. Пак умът и сърцето, и волята трябва да ги впрегнеш на работа. Методите за музиката са други. Математикът трябва да смята. Той, като седне, трябва ред задачи да разрешава постепенно. Как се разрешават задачите? Вие имате:

1 + 2 = 3,

2 + 1 = 3,

3 − 1 = 2,

3 − 2 = 1.

В дадения случай едно плюс две е равно на две плюс едно. Процесът е един и същ. Имате същия резултат, но съдържанията не са еднакви. Едно плюс две и две плюс едно аритметически е все едно и също, но в природата не е едно и също. В едно плюс две равно на три, тук умът действа, умът е вложил повече капитал. В две плюс едно равно на три сърцето е вложило повече капитал. Тогава как ще обусловите капитала на волята. Тогава трябва да имате така:

1 + 2 + 3 = 6,

2 + 1 + 3 = 6,

3 + 1 + 2 = 6.

При първия ред имате резултатите на ума, при втория ред имате резултатите на сърцето и при третия ред имате резултатите на волята. Резултатът е все шест, но този резултат се различава. Шест е форма, но съдържанието на тази форма се различава. Имате все шест, шест, шест. Формата е една и съща, но съдържанията на тези форми са различни. При първия ред имате светлина, при втория ред имате топлина и при третия ред имате сила. По някой път се заблуждавате, като казвате: шест, шест, шест. Имате три шишета с различни съдържания.

За пример вие някой път седите и казвате: „Това не мога да направя.“ Или някой, който иска да учи цигулка, казва: „За да уча, трябва да имам една стая, цигулка, лък. Като ги нямам, не мога да свиря. Нямам цигулка. Способен съм, но нямам условия.“ На втория ден пак казва: „Да имам цигулка, да имам лък…“ Но цигулката не

идва. Какво трябва да направи? Той има един приятел, който се учи на цигулка. Когато неговият приятел учи, да каже: „Дай ми да уча и аз малко.“ Той има няколко приятели цигулари – да ходи при единия, при другия, да им каже: „Разреши днес малко да посвиря.“ Утре – при друг, и така между десет души приятели цигулари и той цигулар може да стане без цигулка. Като се научи да свири, хората най-после ще му купят цигулка. Той е човекът, който обича музиката. Така трябва да направи.

Най-първо, ти в природата ща започнеш не със своето си. Христос дава един пример, казва: „Ако сте неверни в чуждото, кой ще ви даде вашето?“ Ти, най първо, за да придобиеш своето, трябва да служиш на хората. Ти няма да започнеш със своето, но с чуждото ще започнеш, и най-после ще ти дадат твоето. А пък вие искате изведнъж, като дойдете в света, да ви дадат вашето. Вие се заблуждавате. Онова, което ти е отредено, то ще ти се даде само тогава, когато станеш достоен, способен да не злоупотребиш в онова, което Господ ти казва. Вие казвате: „Духът ще дойде.“ Духът най-после иде. Когато ти си готов, Духът ще дойде и ще ти донесе твоето. Но ако ти не си достоен, ако ти не си способен, Той ще дойде и като те види, Той твоето никога няма да го остави на тебе, защото в такъв случай може да направиш една погрешка, която мъчно се поправя.

Туй, което Бог ти дава – не се позволява да направиш вече нито една погрешка. Преди да е дошло твоето, може да правиш погрешки. Като дойде твоето, никога не можеш да правиш погрешки. Преди човек да стане виртуоз първокласен, се позволява тук-там да вземе фалшив тон. Щом стане първокласен виртуоз, не се позволява фалшив тон; ако вземе фалшив тон, ще го забият на вили и мотовили. В природата ако направиш една погрешка, ще направиш цяла пакост в един музикален свят. Като ти дадат музиката като твоя собственост, ти не трябва да правиш никаква погрешка.

Ако питате: „Защо не съм музикант?“ Защото правите много погрешки. „Кога ще станем?“ Когато престанете да правите погрешки. Като престанете да правите погрешки, добър човек ще станете. Като престанете да правите погрешки, умен човек ще станете. Като престанете да правите погрешки, силен човек ще станете. Дотогава, докато правите погрешки, глупави ще бъдете. Дотогава, докато правите погрешки, лоши ще бъдете. Дотогава, докато правите погрешки, безсилни ще бъдете. Така седи законът. Аз вземам в динамически смисъл процеса, който действа в природата.

Ако говорим за самовъзпитанието, вие казвате: „Това нямам.“ Всичко човек има, всичко имате. Имате единица и три нули, всеки един от вас е единица с три нули. Три условия – трябва да ги обработите.

Сега представете си, че имате едно бяло шише и едно черно шише. Какво означава един цвят? Черният цвят означава, че нещата са събрани. Допуснете, че черният цвят показва, че шишето е пълно, а пък белият цвят показва, че шишето е празно. Вие не сте преподавали науката за цветовете. Черният цвят означава пълното шише, белият цвят – празното шише. Отивате, намирате течност в черното шише. Първия път намирате една течност, втория път шишето е празно. И бялото е празно. Защо е празно бялото? Понеже то, като обича да дава, давало, и се изпразнило. Черното, като обича да взема, се напълнило. Вие мислите: „Защо черното шише се напълнило, а пък бялото се изпразнило?“ Защото едното дава, а другото взема. Добре, но отивате и намирате, че и черното шише е празно. Тогава как ще си обясните? Някой път ще намерите, че и бялото шише е пълно, а черното – празно. Всякога бялото показва, че е празно, а черното – че е пълно, а вие намирате, че черното е празно, бялото – пълно. Как ще го обясните?

Щом черното шише се изпразнило, законът в природата е такъв: туй шише не се изпразнило от устата, дето е сипано съдържанието. То е имало някаква пукнатина. Следователно съдържанието от шишето изтекло. Щом намерите, че едно черно шише е празно, то има пукнатина. Черното шише не може от устата да се изпразни, пукнатина има някъде. Една черна каса се изпразва. Някаква дупка има, някакъв апаш изпразнил касата от дупката. Туй изпразване на черното шише как се казва? Изпразнила се касата. Но касата не е отворена. Обрана е, но не отворена. Черното шише е обрано. Ако бялото шише е празно, там престъпление няма. Бялото шише, бялата каса – сам господарят извадил парите. Когато бялото шише е празно, показва, че господарят извадил съдържанието. Когато черното шише е празно, тогава някой апаш извадил съдържанието. Следователно там престъпление има. Вие сега имате по едно черно шише. То е вашето богатство. Ако вашето богатство изчезне от черното шише, значи обрали ви. За да ви оберат, къде е причината? Никой в света не може да ви обере, докато вие не сте го научили как да ви обере.

Тогава ще ви приведа този пример. В Лондон, в едно училище на тия големите мошеници, един професор по кражба учил един от способните ученици как да обира. Учителят му имал един хубав часовник и в ученика един ден се зарежда мисълта да обере своя учител, да му вземе часовника. Най-първо, обрал него, взема му часовника. Казва му: „Аз исках, най-първо, да обера тебе, да ти покажа, че научих занаята.“ Той му казва: „Аз не те учих ти мене да обираш, но другите да обираш.“ Питам: този професор ако не беше учил ученика да обира, щеше ли да го обере? Този професор го учил на всичкото изкуство. Аз намирам една слабост в този професор. Къде е тази слабост от страна на професора? Слабата страна е, че професорът, като учил, не е знаел, че ученикът ще си позволи него да обере, мислил, че той никога няма да посмее да обере него. Ученикът

казва: „Дали ще мога да го обера, без той да усети?“ Ученикът казва: „Аз те обрах, да ти покажа, че съм научил вече това изкуство.“

Ето де вие правите погрешка. Един ден ви се ревне да имате слуга – пръв слуга, който ще се яви в света да ви слугува, той е дяволът. Той ще дойде да се представи: „Я ме научи на тази добродетел. Ти имаш знания.“ Той смирен ще дойде. Да знаете, че той ще ви обере. На ученика в света не му трябват слуги. Ще се откажете от слугите, защото, ако имате слуга, той ще ви обере. Първият слуга, който ще дойде, той е дяволът. Затуй законът казва: не разчитай на своите слуги, то е опасна работа. Разчитай на себе си, не разчитай на чуждите умове. Разчитай на своя ум и на своето сърце, и после разчитай на чуждите умове, на чуждите сърца и на чуждите воли. Тъй седи законът. Щом ти разчиташ на ума на другите хора и на сърцата на другите хора, ти ще паднеш в една погрешка. Не че е лошо да разчиташ. Разчитай на туй, което Бог ти е дал. Законът е така. Стани слуга на себе си, не ставай преждевременно господар. Тези работи ги разбирате. Погрешките на какво се дължат? Те не се дължат на вас. Те се дължат на вашите слуги. Щом имаш един слуга, законът в природата е, че не държат слугата отговорен, но държат господаря. Най-първо, ти на ума си ще станеш слуга, ти, най-първо, на сърцето си ще станеш слуга и на волята си ти ще станеш слуга. Ти ще се научиш да им слугуваш. След като се научиш да слугуваш на ума, след като се научиш да слугуваш на сърцето си… тогава ще дойдеш до положението да ти слугуват. Да бъдеш слуга, значи да се учиш. Няма какво да учиш ума си. Умът, той е професор, знае. Впрегни ума си на каквато и да е работа, той ще ти каже какво да правиш. Впрегни сърцето си на работа, и то ще ти каже какво да правиш. Впрегни волята си на работа, и тя ще ти каже какво да правиш. Те са много учени. Човешкото сърце е много учено. Умът е учен. Сърцето казва: „Каквато погрешка аз направя, аз я изправям.“

От вашето гледище сърцето прави погрешки. Кога прави погрешки? Когато вие го направите слуга на вас, то прави погрешки. Когато вие станете слуга на сърцето, то няма да прави погрешки.

Сега аз да ви приведа един пример. Вас ви се вижда чудно как е възможно тъй. Допуснете, че вие сте баща, имате много красива дъщеря. Ако вие сам ходите на бакалницата, дъщеря ви седи вкъщи и се учи, питам, младите момци ще целуват ли, ще прегръщат ли дъщеря ви? Тя ще бъде чиста, няма да се окаля. Ако я направиш слуга, че нея пращаш на бакалницата, каквото и да е, все ще се окаля. Най-първо, обущата ще си окаля, после хората ще ѝ кажат някаква лоша дума. Аз това подразбирам. Ако ти слугуваш на сърцето, ти ще го предпазваш от лошото влияние на света. Ако накараш сърцето да ти слугува, то ще направи погрешка, без да иска. Сърцето много пъти е направило известни погрешки, без да са негови. Аз сега говоря за онова, Божественото.

Има едно сърце в нас, което погрешки не прави. Има сърце привидно, което прави погрешки. Има едно сърце, което не прави погрешки. Има един ум, който не прави погрешки. Има един ум привиден, който прави погрешки. Има една воля, която прави погрешки. Има една воля, която не прави погрешки. Аз ви говоря за един ум, който не прави погрешки, говоря ви за едно сърце, което не прави погрешки, говоря ви за една воля, която не прави погрешки. Тази воля ако някой път направи погрешка, погрешката е за нас, понеже ние сме станали преждевременно господари, ние не им слугуваме.

Слугувайте добре на вашия ум, слугувайте добре на вашето сърце, слугувайте добре на вашата воля. То е разрешението в новото, за да имате всякога подтик. Няма да се обезсърчавате. Обезсърчението иде от привидния ум. Обезсърчението иде от привидното сърце. Обезсърчението иде от привидната воля.

В Божественото няма обезсърчение, там лесно се изправя всичко, там погрешки няма. Ако ти имаш един приятел, когото обичаш като себе си, ако този приятел бръкне в касата, ще го считаш ли като престъпник? Тебе ще ти е приятно, че той взел. Ако ти имаш градина и твоят приятел дойде в градината, и откъсне от плодовете, тебе ще ти стане приятно, ще го считаш привилегия, че е откъснал. Ако дойде този, когото не обичаш, ще кажеш: „Как смее да дойде."

Там, дето има любов, престъпление няма. Там, дето няма любов, престъпление има. Там, дето има светлина, погрешки няма. Там дето няма светлина, погрешки има. Там, дето има любов, светлина и сила – насилие няма. Там, дето няма любов, няма светлина, а няма и сила – насилие има. Туй е новото. Ако искате да се самовъзпитавате, да имате ясна идея.

Аз ви говоря за процеса на самовъзпитанието. Този е добрият начин да се възпитава човек. Ако така не се възпитава, той ще има много голямо разочарование, ще се мъчи за нищо и никакво в света. Ако всичките хора се мъчат, те се мъчат по единствената причина, че нямат вяра в Божественото си сърце, в Божествения си ум и в Божествената си воля.

Казваш: „Не ми върви." За да ти върви, престани да си господар, стани слуга. Или казано другояче: за да ти върви, почни да учиш; за да ти върви, почни да прилагаш учението.

За да ти върви, започни да прилагаш и да изпълняваш. То е постижението, което всеки човек може да има.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Трета лекция на Младежкия окултен клас, 13 октомври 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ОТМЕРЕНИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Може да четете. (Прочете се темата „Най-малкото постижение“.)

Тогава пишете върху **тема №3** „Най-малкото лишение“.

Мислите ли, че всякога най-малкото постижение е добро и най-малкото лишение е едно зло? Пишете тогава върху най-малкото добро лишение.

В тази линия кое е постижението и кое – лишението? При топлината снегът се топи, лишава се снегът. Но когато изгрее слънцето, кой придобива най-първо светлината? Високите върхове най-първо получават светлината, при тях иде най-първо. Ако те огрява светлината, лишаваш ли се от нея? Тогава високите върхове се осветляват повече, по-рано, а долините по-късно се осветляват. Защо тогава ниските места са по-топли, а високите – по студени?

Кои хора имат повече топлина? Здравите имат по-малко топлина, болните имат повече. Щом се разболее някой, най-първо, страда от изобилие на топлина. Всичкото лечение се свежда към това, да се намали малко топлината. От богатството на топлината страдат хората, а пък здравият по някой път страда от недоимък на топлина. Някои здрави хора трябва да се разболеят, за да станат по-здрави. Здравият човек, който се е лишил от топлината, за да стане по-здрав, да му се даде повече топлина, трябва да мине през пояса на болестта. Защото болестта е долина. В качването и слизането има едно здравословно качване и едно болезнено качване, има и едно

здравословно слизане и едно болезнено слизане. Човек, за да стане по-здрав, трябва да придобие известно количество топлина.

Топлината може да бъде механическа, органическа и психическа. По какво се отличава механическото движение, органическото и психическото? В едно механическо движение няма никаква чувствителност. Например вашият нокът, колкото и да го стържете механически, той е прикрепен. Имате известни части, които са прикрепени към вашия организъм механически отгоре – както и да ги пипате, нямат тази чувствителност, те са механически прикрепени. Значи в механическите процеси съзнанието е отвътре, едно колело, което е отвътре. Едно колело, което се движи, не усеща никаква болка. Мислите ли, че когато се счупи едно колело, то страда? Или да кажем, че съзнанието на човека е в предната част на мозъка. Там има известни бели влакънца, в които, като се разглежда биологически мозъкът, в тях се явява съзнанието на болка. Значи, когато организмът е свързан с тия центрове на предната част, чувства болка. Ако се прекъсне тази връзка, целия крак на човека може да изгориш, и той няма да чувства болка. Например, когато някой човек стане безчувствен, известни болки никак не усеща.

У някои хора се усилва чувствителността, а у други се намалява. Кое е по-добро, когато се намалява чувствителността или когато се усилва? Някой път, когато се увеличава, е добре. Някой път, когато се намалява, е добре. Ако чувствителността чрезмерно се увеличи, човек не може правилно да функционира вече на физическото поле. Учените хора, пък и другите, се отличават по това, че като пращат децата, които са високо организирани, в училище, след като свършат училище, стават по-чувствителни, отколкото, когато не са свършили гимназия. Туй зависи от мозъка – едновременно с развитието на мозъка се развива и неговата чувствителност. Ако чувствителността не се развие, и неговите способности, и те няма да се проявят.

За пример, ако не се увеличи човешката чувствителност, невъзможно е да различаваш цветовете. Тогава какъв художник ще бъдеш? Или ако не се развие чувствителността на слуха ти, какъв музикант ще бъдеш? Ако не се развие чувствителността на езика ти, какво ще различаваш? Някои от вас нали сте опитвали каква е чувствителността на пръстите ви? Едва да докоснете кожата, да може да познаете кожата мека ли е, или е корава. С допиране направете някой път опит едва да се допрете, да видим какво ще бъде вашето впечатление: гладка ли е кожата, или не е гладка; мека ли е, или корава; дали тялото е студено, или не; как ще реагира върху вас? Когато чувствителността е нормална, тогава, като пипа човек, нему му е приятно.

За да познаете дали сте здрав, или не, пипнете някой камък. Разни камъни пипате. После пипнете някое дърво отгоре. Някой от вас, ако сте болен или неразположен, можете много пъти да си помагате, ако идете при някое дърво и само го пипнете – едва да се докоснете, да видите какво влияние ще упражни това докосване и пипане. С дясната или лявата ръка едва да го докоснете, не да прегърнете дървото, да го стиснете. Направете някой път опит, когато сте неразположени духом, нещо тъмно ви е. Идете при някое дърво, череша или слива, или каквото и да е дърво. Но да е дърво, към което имате разположение. Ако не обичате това дърво, не го пипайте. Някой път някои от вас не сте разположени към някое дърво, към дървото нямате особено разположение. Някои обичат повече череши, други – сливи, не само плодовете, но и дървото обичат повече.

Сега във вас може да се зароди мисълта: „Защо ще правим този опит?“ Не питам защо правите опита да носите златен пръстен. Казваш: „Защо ще бутам това дърво?“ Вие сте учен човек. Има учени хора, които носят пръстени. Тогава пръстена го носят на първия пръст, на средния или на третия, а някои носят и на малкия пръст.

Или някой обича да носи черно голямо копче, някой обича пъстро, някой обича бяло. И мъже, и жени имат някои работи, наричат ги амулети, обичат да ги носят. Или някой носи брошка. Какво ще допринесе някоя брошка? Или някои обичат да носят някой син камък или червен, или портокален, или виолетов, или черен.

Цветовете са свързани със състоянието на човека. Разните цветове са свързани с разните състояния на човека. Когато човек е активен, тази активност иде от червения цвят. То е негативната страна на една сила. Червеният цвят е етикет на активността на живота. Ако държиш в ума си червения цвят, ще привлечеш онази сила в природата, която ще ти придаде активност. Той е средата, през която енергията минава. Ако не държиш тази енергия в ума си, тази жизнена енергия не влиза в човека. Или по някой път, да кажем, се е набрала някоя анормална енергия в тебе, ти си раздразнен. За да премахнеш туй чувство на раздразнение, трябва да държиш в ума си синия цвят, той ще ти даде успокояване. Когато човек се дразни, това се дължи, нему че му липсва нещо. Липсва някой път, но тази липса не може да се задоволи.

Вземете простото впечатление: ученик сте, вие съзнавате, че нямате пари, пък ви трябват пари за книги, трябват за храна. Гостилничарят без пари не ви кредитира. Онзи книжар, от когото трябва да вземете книгите, и той не ви дава книги на вересия. Какво е тогава състоянието ви? Какво състояние вие сте имали? Безпаричието. Нали сте го усещали? Как сте го усещали, може ли някой да ми опише? Нали сте имали такива моменти на безпаричие, какво сте чувствали? Безпаричието е липса на зеления цвят. Когато зеленият цвят липсва, безпаричието иде. Онова, чрез което се събират парите, е синият цвят. За да добиеш парите, непременно трябва да бъдеш спокоен.

Силният човек е винаги спокоен. Слабият човек е винаги неспокоен. Когато дойде вятърът, когато задуха, кого тревожи повече, канарите ли, или листата? Листата, като дойде вятърът, се люлеят. Питам, тази тревога на листата за тяхно зло ли е? Голяма тревога всички имат. Престане вятърът – всички утихват. Обаче, когато тия ветрове духат, канарите са спокойни. Но питам, кой сега приема повече влага от природата, малките листа или канарите? Листата приемат в дадения случай повече.

Сега аз говоря за онзи закон, който съществува в света и по който човек се развива. Едновременно в три посоки се развива: механически, без да съзнава; органически, като чувства; психически, има вече самосъзнание. Психически развитието седи в самосъзнанието. Ти, като съзнаваш, в туй самосъзнание имаш две чувства: едното, че се радваш на известни придобивки; някой път съжаляваш, че не си придобил нещо. Съзнаваш някъде, че имаш известна сила; другаде съзнаваш, че нямаш сила. Някъде съзнаваш, че си направил нещо добро; някъде съзнаваш, че си направил нещо зло. Постоянно се менят тия състояния. Някой път си разположен, някой път не си разположен.

Сега според вас от какво зависи разположението? От синия цвят. Човек, на когото липсва синият цвят, той е неразположен, има недоимък. Синият цвят съдържа тази психическа енергия на вътрешното богатство. Човек, като съзнава, че има вътрешно богатство в себе си, той е доволен. Емблема е синият цвят, че имаш придобивки. Вярата, когато се развива у човека, тя има синия цвят. Но не е той единствен в света. Синият цвят показва силата на вярата. Приложението на вярата, когато усещаш в себе си светлина, има една мека светлина в ума – тогава синият цвят вече е там. Светлината показва, че туй, което имаш, можеш да го прилагаш.

Някой път имаш вяра, не може да приложиш вярата си. Чувстваш едно вътрешно задоволство, да кажем, чувстваш, че можеш да пееш, но си мълчиш, не се проявяваш. Но в себе си кой как пее – ти ги оценяваш. Мислиш, че много знаеш – да те накарат да пееш, не можеш. Ти може да оценяваш. Казваш: „Този не може да свири.“ Тебе да те накарат да свириш, не можеш. Идеш някъде, оценяваш една картина, но ти да я нарисуваш, не можеш, пък си даваш мнението. Не можеш да пееш, но си даваш мнението. Човек, който не може да рисува, той не може да има устна представа.

Опитвали ли сте се вие да нарисувате някой път едно меко око? Мекотата на окото от какво зависи? Вие, ако махнете клепачите на човека, никога не можете да познаете по окото дали един човек е мек, или не. Мекотата зависи от клепачите. Онези хора, които са меки, образуват известни линии на горния клепач. Ако сега ви накарам да нарисувате един мек човек, да създадете едно чувство на мекота? Искате да бъдете меки. Огледайте се в огледалото, ще видите каква форма имат очите. Щом създадете туй състояние във вас, клепачите веднага ще се нагласят, съобразно с тия чувствания ще вземат известна форма. Или искате да създадете едно весело чувство във вас, да се покажете весел. Не засмян, весел. Щом създадете в себе си туй весело чувство, веднага очите ще ви покажат, ще вземат весело изражение, състояние. И устата ще вземе участие. И в мекотата устата взема участие.

Когато човек е много активен, ноздрите често се подвижват, постоянно се движат ту на едната, ту на другата страна, неволно се повдигат. Ако носът престане да се движи, то е вече болезнено състояние. Но да се движи едва, да има тези, едва фините трептения на носа – да бъдат хармонични. Някой път са дисхармонични, някой път едната страна на носа се движи повече от другата. Щом се движи едната страна повече от другата, два принципа има – едната част

показва мекота, другата показва сила на носа. Когато човек става силен, груб, движи се едната страна. Когато е по-миролюбив, движи се другата страна. При миролюбивия и войнствения човек се мърда и устата – на миролюбивия по един начин се мърдат, на войнствения по друг начин се мърдат. В движенията на един човек, който вярва, и един човек, който не вярва, има разлика в движенията. Вярата се изразява чрез известно движение, безверието се изразява чрез известно движение. Например, когато се уплашите, най-малкия страх как ще го покажете? Някоя мишка минала, някой паяк минал или някой се приближил с една игла да ви убоде. Някой път не се дърпате. Трябва да имате самообладание, но все таки правите една конвулсия на тялото си. Той взема една пръчица – страхливият се оттегля, а пък смелият взема една поза да се брани.

Питам сега, от какво произтича страхът в човека? Най-малкият и най-големият страх на какво се дължат? Страхът във физическо отношение винаги иде от едно чувство. Представете си, че вие седите и нямате страх. Докато вие седите, имате равновесие. Докато пазите туй перпендикулярно положение, туй равновесно движение във вас, вие сте смел. Но при най-малкия усет, че вие изгубвате опорната точка в себе си, във вас вече идва страхът, че може да паднете в една или друга страна. Например някой човек чувства, че му припаднало. Тогава, в този вътрешен страх, придобива конвулсии и после взема известни мерки. Какво прави, когато мисли, че е припаднал? Започва да кляка, да седне. Сядането на болния е много малък страх. Този болен не се спира, тогава страхът се увеличава. За да се избави, вече ляга. Ако падне на лицето, то е пак страх, то е един вид страх. Ако падне на гърба, то е друг вид страх. Какъв е страхът на този, който пада с лицето на земята?

На бойното поле има едни, които са умрели с лицето към земята, има други, които са умрели с лицето към небето. То не е произволно.

Този, който гледа нагоре слънцето, е по-силен. Затова се обърнал. Този, който паднал с лицето към земята, той повече е свързан със земята и казва: „Ти сега ще ми помогнеш.“ Който се обърнал с лицето към земята, очаква своята помощ от земята. Който гледа нагоре, очаква помощ отгоре да дойде. Единият лежи на гърба, другият на корема. Умрелите ги заравят с лицето нагоре – очакват възкресението, идването на Христа.

Вие сега, като се плашите, надолу гледате, защото имате страх. Когато ученикът не си знае урока, има един страх, понеже в този страх влиза скритността – не иска учителят да го познае, че не знае – наведе очите, тури очите надолу. То е признак на скритност, понеже е събудено неговото честолюбие. Знае, че го е страх. Той гледа надолу, да го не познаят, че не знае. Той взема една поза, то е пак един вътрешен страх. Да кажем, явява се в тебе страхът, че не знаеш. Учителят ще си промени за тебе мнението, че не си способен, тогава веднага ще гледаш надолу. Какво трябва да правите с туй състояние? Какво трябва да правите? Непременно трябва да задоволите вашата жажда. Представете си, че вас ви е страх. Една спънка в живота: вие сте нерешителен. Някой път човек страда от голяма нерешителност. Имате плюс и минус.

Фиг. 1

По какво се отличават двама души: единият, който е решителен, и другият, който не е решителен? Винаги в решителните хора главата долу е по-широка. В страхливите е по-тясна. На решителните главите са по-широки, при нерешителните главите са тесни (**Фиг. 1**). Да

кажем, имате четиринайсет сантиметра широчина на главата, имате и петнайсет сантиметра широчина – нормално е това. Или имате шестнайсет сантиметра, или седемнайсет сантиметра – то е вече глава на престъпник. Такъв човек може да убие човека и пет пари да не даде. Този, който има четиринайсет сантиметра широка глава, той десет пъти да ти каже, че ще те убие, и сто пъти да ти каже, няма да го направи. Този, който има седемнайсет сантиметра широка глава, веднъж каже, и ще го направи. Не трябва да чакаш десет пъти да ти казва този със седемнайсет сантиметра широка глава. Като ти каже, че ще ти услужи, ще го направи. Този с четиринайсет сантиметра, като ти обещае, ще каже, че условия нямало, времето било дъждовно или времето било облачно. Този със седемнайсет сантиметра широка глава, той кал до колене да има, той ще прегази калта, и ще го направи. Смел е навсякъде този със седемнайсет сантиметра широчина на главата.

Тази широчина на главата, тази широчина може да бъде механическа, органическа и психическа. Три степени има. Тия три степени в числото седемнайсет, те са крайно устойчиви енергии: каквото кажат, правят, имат достатъчно енергия всякога. Те са машини, пълни с пара, с въглища, никога не се спират на пътя си. Тези с четиринайсет сантиметра минават за много миролюбиви. Понеже имат малко енергия, казват: „Не си струва да се бием, трябва да пестим енергията.“ Онези имат излишна енергия, навсякъде я изразходват. Затова онези, които имат четиринайсет сантиметра, трябва да дружат с тези, които имат седемнайсет сантиметра, да може да стане една обмяна на енергиите, понеже едните, като са много мощни, другите са много кротки, обменя се енергията, че се уравновесява:

14 + 17 = 31

31 : 2 = 15,5

Уравновесяват се, широчината става петнайсет и половина сантиметра. В дадения случай се уравновесяват диаметрите им.

Та казвам, енергиите се разпределят равномерно. Ако и двамата имат по четиринайсет сантиметра, и двамата ще се колебаят – седят, спорят се. Единият ще каже: „Да идем.“ Другият ще каже, че времето не е хубаво. Спорят се двамата. Най-после нищо не свършват. Този със седемнайсет сантиметра казва: „Да идем!“ и свършва работата. Тези с четиринайсет сантиметра – като народно събрание – веднъж обявяват закона, четен е два пъти, десет пъти, и не могат да дойдат до разрешение. Четиринайсет взело надмощие. Военните в едно заседание в двайсет и четири часа разрешават въпроса, широки глави имат. Демокрацията няма широки глави. При военните в двайсет и четири часа се прокарва проектът в държавата. В другите – месец, два, три, и ще се отложи до следното събрание.

По някой път и вие във вашите събрания отлагате. Искате да направите нещо, и го отлагате. Запример казвате, че трябва да правите гимнастически упражнения, но отлагате, казвате: „Чакай да дойде март, когато времето е хубаво… В април или май… Другояче, зимно време, трябва да се простудя.“ Сега този, който има седемнайсет сантиметра, като каже, и в март, и във февруари, и в януари ще излезе и ще ги направи. Но за да направите това, трябва центърът на вашия мозък да се мени, в даден момент широчината на главата ви всякога да може да стане еластична, да се разшири, широчината на вашия мозък да се разширява, психически да се разширява. После, като мине, пак трябва да стесните. Нали гайдата, като свири на нея гайдарджията, се разширява. След като свърши, гайдата се смали, той я прибира, тури я под рамото.

Казвам, психически постоянно трябва да се разширява мозъкът ви, за да бъдете устойчиви. Широчината на мозъка дава устойчивост на характера. Дължината на мозъка дава инициатива. Хората с широките глави са устойчиви, на тях може да разчиташ. Като кажат нещо, устояват, не се колебаят. Хората с широки глави издържат голяма обсада. Три години можеш да ги обсаждаш, те издържат. Например един човек с широка глава двайсет години може да се сърди, издържа. Един с четиринайсет сантиметра след два-три дена ще се примири, казва: „Кой ще се сърди?“ Казвам, ако е за обсадно положение, турете хора със седемнайсет сантиметра. Ако е за миролюбие, турете хора с четиринайсет сантиметра.

Казвам, тия с четиринайсет сантиметра имат статическо положение. Тия хора не могат много да свършат. Може да имат много хубави идеи, но те трябва да дойдат до приложението на техните идеи.

Сега тия числа са свързани с ред други числа. Четиринайсет сантиметра, то е свързано с друго едно число. Да кажем, каква е широчината на вашето чело? Каква е задната широчина или горната широчина на главата? Има няколко числа, които трябва да се вземат в съображение. От всяко психологическо гледище какъв капитал има човек, какъв материален, органически и какъв психически капитал има човек?

Казвам, тия числа, които разглеждаме, зависят от наследствените черти, от ред поколения, които са живели, защото месоядните са развили широчината на мозъка. На всички месоядни главата им е широка. Във всички тревопасни животни главата им е тясна, но е по-дълга. Всички тия тревопасни животни по-голяма инициатива имат. Месоядните са по-подвижни, по-енергични само когато са гладни. Щом се наядат, чорбаджии стават. Щом се нахрани, разположение има. Вземете един лъв – щом се наяде, седи. Котката, като се нахрани,

седне и си прави тоалета, гледа, наблюдава наоколо. Лъвът, щом се нахрани, който и да минава, не става да го гони.

Казвам, тогава същият закон е. Казвам, във всички миролюбиви хора напречният диаметър на главата е по-тесен. У енергичните хора, малко лошите по характер, главата им е широка. Но то е общо казано, има изключения. Нормално е, което съм намерил в моите изследвания, главата да е широка петнайсет сантиметра. Някъде е четиринайсет, тринайсет, дванайсет сантиметра – много миролюбиви хора са те. Някъде е шестнайсет-седемнайсет сантиметра. В моите изследвания само на няколко души македонци съм намерил седемнайсет сантиметра широчина на главата. Главата е сплесната отзад, а отстрани – широка. На един кукушанин главата беше седемнайсет сантиметра широка. Казвам му: „Ти претрепваш човека, без да ти мигне окото.“ „И оттатък минавам.“ Казвам: „Главата ти показва, че може да претрепеш човека.“ „Хич, казва, няма да ми мигне окото.“ Някому главата е четиринайсет сантиметра, много миролюбив е, отстъпчив. Казва ми: „Откъде го знаеш?“ Казва: „Аз по натура съм такъв.“ Аз виждам, че има четиринайсет сантиметра. Вземам човека в зряла възраст. На един човек на двайсет и една години като се измери главата, има четиринайсет сантиметра. Ако е на двайсет години или деветнайсет, или осемнайсет, или шестнайсет, мярката има друго съотношение.

Казвам, то е сега механическата страна. Може човек да има четиринайсет сантиметра широчина и може да я измени. Може да се развие, защото има и психическо развитие. Той в даден случай, когато иска да стане активен, може да развие диаметъра на своя мозък, сам може да си създаде условия. Сега, ако ви накарам да пеете, някои ще запеете, пък някои няма да запеете. Зависи. Човек трябва да има тази подвижност на ума си – психическа и органическа подвижност. Другото е статическо положение. Когато човек е в едно

статическо положение, той, след като учи дълго време, десет-двайсет години, употребява мозъка си. Като кажеш: „Помни, помни“, то е като грамофон, като завъртиш, пее. Пуснеш плочата, изпее песента, спре. То е механическата страна. Онези хора, които имат органическа и психическа подвижност, те имат всякога разположение. Прогресът на човека е в това.

Сегашните хора едва са минали в органическото развитие. В тях няма органически подтик. Има голямо колебание за някакво постижение. Даже в човека подтикът е чисто материален. Онзи, като тури в ума си да печели пари, става певец. Като няма подбудителна причина парите, не пее. Малко музиканти има, които са идеалисти, парите на второ място да ги държат, или художници – да имат чисто идеална цел. Някои от вас учите, но причината не е психологическа, науката. Засега имате друга причина – да си уредите живота. А пък то, вашия живот какво ще го уреждате. Най-първо, всяко същество, което е родено на земята, неговият живот е уреден. Въздух имате – уреден е животът. Светлина имате, вода имате, малко хляб – като поработите няколко часа, ще го имате. Единствената спънка е само хлябът. Някой път имате спънка за обуща. Искате да имате обуща от четиристотин-петстотин лева. Защо да нямате цървули за десетина лева? Само вземете кожа, и си направете цървули, колко ще ви струва? Може да имате обуща за десет-двайсет лева.

Казвам, ние си създаваме някои излишни работи в живота – те не са необходими.

При сегашните условия, за да бъдете сполучливи в живота си, не се приближавайте един до друг. Пазете онзи закон в света.

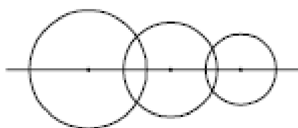

Фиг. 2

В една слънчева система пътищата са определени. Трябва да се пазите с някои хора, дето ще имате среща. По някой път усещате, че сте далеч, някой човек е в орбита дошъл в противоположна посока. Някой път вие казвате: „Много ми е далечен.“ То е в реда на нещата. Не искайте да бъдете винаги близо. Какво ще се ползвате, ако сте близо? Природата обича всичките неща да бъдат на определена дистанция. Ако един предмет го турите в неговия фокус, може да ви бъде приятен; щом се мести фокусът, не е така приятен. Като дойде до един човек, имате най-хубавото мнение за него, нито крачка по-близо да не отивате. Когато за някого давате много лошо мнение, вие сте дошли наблизо, отдалечете се. Нали някой път някои хора, които вие не ги обичате, отбягвате ги, гледате да седите далеч от тях. Физически се отдалечавате, психически седите близо, постоянно ги държите в ума си. Отдалечете се малко, турете го малко надалеч, понеже, като го турите надалече, тия грапавини, които ги има, няма да ги виждате. Планината се вижда отдалеч много идеална. Художниците, като рисуват планината, представят я такава, каквато не е. Отдалеч планината се вижда идеална. Художниците не представят планината такава, каквато е, турят ония меките линии. Казваш: „Колко е хубаво да иде човек на планината да се разходи.“ Знаете колко са опасни планините? Едно малко подхлъзване някъде може да ти коства живота.

Сега всички вие седите и казвате: „Нямаме дарби.“ То е едно самозаблуждение. Някой казва, че не е талантлив. Тия таланти, които има, не ги развива, иска Господ да му даде повече. Как ще развие тях? Допуснете, че един човек обича да се кара, допуснете, че той обича да прави свади. За какво употребява тази си дарба? Някои са много майстори да свадят двама души. Има хора, които, като влязат някъде, веднага ще свадят, непременно ще объркат работата. Какво казва този човек, който скарва хората? Той, като влезе, казва, че много близко са

дошли, той ги скарва, да се отдалечат малко. Той влезе, намира, че бащата е подчинил сина, не го пуща; майката много обича сина, че го държи. Той, като влезе там, започва да му разправя за хубостите на света, научно внася една идея. След туй синът желае, иска да излезе навън. Дотогава не искал да ходи в странство да се учи, сега казва: „Ще ида в странство да се уча.“ Някой път този, който прави раздори, е на място, но някой път може да направи някой раздор да не е на място. Психически съзнава, че човек може да напусне някое състояние.

Сега, някои от вас, като говоря, какво имат предвид? Някои от вас имате хубаво разположение на духа, мечтаете... Туй положение, в което мечтаете, нищо не може да направите. Трябва да дойде някой, да те разбърка. Разбърка те, че изгубиш равновесието си. Казваш: „Взеха ми мира.“ Ти, като изгубиш мира си, ще започнеш да мислиш. Дотогава ти си седял захласнат: „Колко е хубаво, всичко туй свети!“ Като дойде едно вътрешно страдание, започваш да мислиш.

Та казвам, тези смени, които стават в природата, вие ги считайте за добро. Вие по някой път сте неразположени. Туй неразположение е на място. Някой път неразположението не е на място. Когато се смени едно разположение с едно неразположение, то е на място. Когато едно неразположение задълго се задържа, тогава е вредно. Когато едно неразположение задълго се задържи, то е опасно. Богатият, който има богатство, той разчита на богатството. Сиромахът, който изгубил вярата в богатството, разчита на своя труд, впрегнал ума си на работа.

Сега аз ви говоря по този начин, понеже минавате през тази зона. Всички ще минете, няма да остане ни един, който да не мине. Някои от вас искате да мине светът без страдания. Някои от вас ще минете през много страдания, някои – през по-малко. Който мине през много големи страдания, ще има по-големи придобивки. Който минава през по-малки страдания, ще има по-малки придобивки.

Който минава през по-големите радости, по-големи придобивки ще има. Който минава през по-малки радости, по-малки придобивки ще има. Защото придобивките зависят от две неща: зависят от голямата радост и зависят от голямата скръб. Никога след една малка радост няма да дойде една голяма скръб. След една голяма радост иде една голяма скръб и след голямата скръб иде голямата радост, по-голяма, отколкото е била скръбта. След една голяма радост ще дойде винаги една голяма скръб. Редуват се, равновесие има. Малките скърби се редуват с малките радости. Това са сили вътре в света. Радостта носи една сила, скръбта носи друга сила.

Да ви обясня. Скръбта, това е един необработен материал, радостта е един обработен материал. Скръбта е един неузрял плод, а радостта е един узрял плод. Скръбта е един окапал цвят, а радостта е един цвят, който сега цъфти. Това са закони вътре в природата.

Та казвам сега, както и да мислите, вие не може да измените реда в природата, който съществува. Този ред трябва да го разберете, тъй както е. Вие може да имате всички теории за живота, но теориите трябва винаги да се съобразяват с фактите. Фактите са една истина, която не търпи възражение. Следователно, ако вашето разбиране за живота не съответства на фактите, ако вашите теории влизат в стълкновение с фактите, вие трябва да коригирате теориите. Винаги коригирайте вашите мисли, вашите желания с фактите, които стават. Един факт, това е един резултат на една мисъл, на едно чувство на едно възвишено същество, което минало по този път. Ползвайте се от опитността на тези, които са минали. Един минал реката и казва: „Тази река е дълбока, има два метра дълбочина.“ Ти искаш да минеш реката, нямаш представа за нейната дълбочина, че може да се удавиш в нея.

Всички хора са много заети със своя личен живот. Може някои да се смущават. Най-голямото смущение произвежда храната, най-

голямото смущение произвежда жаждата, най-голямото смущение произвежда въздухът, светлината, движението на въздуха. После вече се раждат ред други, по-второстепенни. В живота тия работи са предвидени.

Ако вие имате един другар, който е предприемчив, нахален, казвате: „Той е нахален.“ Друг пък е много скромен, срамежлив. Питам, срамежливият какво ще направи? Ако пратите един срамежлив човек на фурната да ви вземе хляб и друг, който не е срамежлив, кой ще донесе хляба по-скоро? Срамежливият целия ден ще седи да чака. Седи, срам го е. Вие по някой път имате някои убеждения, но ви е срам да си изкажете убежденията. На място е срамът, но да се срамуваш целия ден да кажеш? Знаеш да говориш един език, но някой път не искаш да се покажеш. Знаеш много добре да говориш езика, и те е срам. Мълчиш, срам те е да кажеш, че знаеш да говориш френски. Един българин и един французин не могат да се разберат. Ти знаеш френски, но те е срам да се намесиш, да станеш един преводчик, за да се разберат двамата.

Онова, което радва хората – вие се радвайте на това, че имат нужда един от друг. Всичките хора имат нужда един от друг. Природата е надарила хората различно, две същества не е направила еднакви, те се различават. Всяко едно същество носи такова качество, което другите нямат. Другите носят такива качества, които другите нямат. Двама, като се съединят, една хармония се явява. Ако хората нямаха нужда един от друг, те щяха да бъдат разделени.

Сега въпросът е: ние не трябва да влизаме в орбитата на една комета, която иде в пространството. Да бъдете в един организиран свят. Всякога след препятствията в живота ще дойдат и благоприятните условия. Поне вие тук, които живеете в умерения пояс, зимно време нямате условия, но напролет, след като минат три

месеца, след като минат декември, януари, февруари, дойде март, от двайсет и втори март започва вече пролетта, условията се проявяват.

Сега ще ви запитам като един гръцки свещеник, който запитал своите пасоми. На една задушница, като взел хляба и го наредил на една камара, попитал хората: „Братя селяни, виждате ли ме?“ „Виждаме те, дядо попе. Виждаме те, дядо попе – малко калимавката.“ „Идната година никак да не ме виждате.“ Никак да го не виждат изказва користолюбие. Ако вие искате да не ви виждат хората, то не е скромност.

Казвам, човек не трябва да се показва. Ако искате, като този поп да се не показвате, да ви не виждат никак хората от камарата хляб... Какво трябва да каже? Трябваше да каже: „Искам идната година да ме виждате повече, не само калимавката, но и главата.“ В психическия свят другояче е никак да ме не виждате – тази калимавка да бъде по-висока, да поспадне това, което взел, да раздадете богатствата, които имате във вас. Мнозина държите методите на свещеника – идната година да се не виждате, богатството да се подигне, че никак да ви не виждат. Всички искате да бъдете видени като свещеника. Нали вие сте виждали как се прави задушница. На едно дълго платно натурени жито, хляб, всичко туй. Някой път по четирийсет-петдесет жени се събират и свещеникът ходи, обикаля, после отрязва от питите, взема си по един дял. Значи, преди да е опявал, иска да го знаят. Като опява, дойде до хляба, понеже за него остава. Той казва: „Да ме не виждат, понеже всичкото, каквото имаш, да си го взема.“ Туй схващане е чисто материалистическо.

Някой път казвате: „Човек не трябва да се показва.“ Човек да се показва намясто. Ако знаеш да пееш, пей на хората, защото, като пееш, другите хора се ползват. Ако знае да се покаже навреме, всички ще се ползват. Всяка една мисъл, която се проектира в света, образува известни трептения. Аз, като ви говоря тук, вие се явявате по този

механически начин. По някой път вие седите и мислите по някой въпрос. Проблесне ви една мисъл отвътре. Тази мисъл дошла от другаде. Човек трябва да мисли по психологически начин, да възприема. За пример туй, за което сега съм ви говорил, ако мислите, ще дойде друга, по-голяма светлина. Вие, като слушате, казвате: „Тази работа е неразбрана." Според вас кои неща са неразбрани? Туй, което можеш да направиш, е разбрано. Щом може да пееш, то е разбрана работа. После при разбраните работи знаеш откъде да започнеш и къде да свършиш. Те са двата принципа – началото и краят. Когато знаеш един предмет, ти имаш началото, краят е в твоята воля. Щом едно нещо можеш да започнеш добре, може и да свършиш добре, ти го знаеш.

Щом започнеш добре и свършиш зле, по човешки е. Щом започнеш зле и свършиш добре, по ангелски е. Щом започваш добре и свършваш добре, по Божествено е. По човешки добре започваш и зле свършваш. По Бога добре започваш и добре свършваш. Човек трябва да мине в трите степени: да започне добре и да свърши зле, да започне зле и да свърши добре и да започне добре и да свърши добре. То е смисълът на живота сега.

Та казвам, страданията и радостите, това са двата живота, които текат. Тогава отношенията между ангелите и хората – там, дето хората започват добре и свършват зле, човек дето свършва, ангелите започват. Ангелите идат да помагат, те поправят. Там, дето ангелите свършват добре, там хората вземат от тях, има какво да им дадат. Бог съединява: добре започва и добре свършва. Тогава на хората, които свършват зле, дава им доброто и на ангелите, които започват зле, дава им доброто. Той примирява тия два свята.

Сега вие живеете в света на постоянното разочарование. След туй очаквате някой да дойде да го поправи. Да кажем, направите някоя погрешка, кой ще я поправи? На коя способност трябва да

разчитате? Направил един една погрешка, на какво трябва да разчита? Трябва да разчитате на вашето състояние, на вашата съвест. Трябва да разчитате на причинността във вас, да мислите върху причини и следствия. В разбирането да сте прави и в приложението. Онова, което сте разбрали, да приложите. Трябва да разчитате на вашата смелост, трябва да разчитате на вашата твърдост и трябва да разчитате на вашето постоянство.

Казвам, човек трябва да изучава себе си, в даден случай да апелира към онези чувства и способности, които може да му помогнат да постигне нещо. Той, за да бъде смел, за да бъде устойчив, има известни чувства, на които трябва да разчита. Трябва да разчитате на някои ваши способности. Вземете един художник, който добре знае своето изкуство. Взел кутията бои, знае как да си служи. Взема една боя, маже. Който не знае, ще прави опити, ще цапа. Казва: „Нищо не излезе.“

Вашите чувства и вашите способности са боите. Ако знаете как да ги предизвикате, ще нарисувате нещо хубаво. Ако не знаете, само ще нацапате платното. После казвате: „Нещо не става.“ Някой път и платното отива, и боите отиват.

Каква основна мисъл остана във вас? Щом някой ви обича – нито крачка напред, нито крачка назад. Вие сте дошли до едно място – този, който ви обича, иска да ви каже нещо – нито една крачка по-близо. Ако някой художник ви рисува, както ви постави, вие не трябва да се мърдате, за да ви нарисува. Ако се мърдате, не може да ви нарисува. Ако поставите пясък в едно шише, ще има пясък между песъчинките. Листата на едно дърво – всяко седи на мястото си, може да се допират, но всяко седи на мястото си. Песъчинките в шишето са много близо, но има само търкане, никаква органическа връзка няма; има една близост, няма никакво сродство. Казват: „Много се търкат.“ То е механическо.

Казвам, туй помнете: този, който обича – нито крачка напред, нито крачка по-назад.

Тогава – нито напред, нито назад. Тогава ще вървите по пътя на вашата орбита и не бойте се.

„*Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.*“

Четвърта лекция на Младежкия окултен клас, 3 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев[4].

[4] Бележка на стенографките: „На 20 и 27 октомври 1939 г. Учителят не държа лекции“.

ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ

„Отче наш“

Имате ли тема? „Имаме.“ Каква? „Най-малкото добро лишение.“

За втория път пишете върху **тема №4** „Функциите на правите и кривите линии“.

Трябва да се спирате и да мислите. За пример, когато една права линия се развива на носа, какво дава? Вие трябва да изучавате ония хора, които носят правите линии, и други, които носят кривите линии. Носът не седи от една права линия. Вие мислите, че линията на носа е права линия. То е проекция на правата линия. Ако разгледате един човек отблизо, той изглежда по-голям, ако го разглеждате отдалеч, е по-малък. Всъщност, както разглеждате човека отдалече и отблизо, кое е реалното в двата случая? Вие трябва да коригирате. Вие мислите, че този човек, който е близо, е по-голям, а който е далече, е по-малък. То е относително така. По някой път гледате един предмет под микроскопа – вижда ви се голям. Друг път без микроскоп не може да го видите. Питам, предметът, който виждате под микроскопа, толкова голям ли е, колкото се показва, или в микроскопа се е увеличил две-три хиляди пъти? Показва се голям, а всъщност без микроскоп не може да го видите. С микроскоп виждате нещо увеличено.

На какво се дължи, че отдалече като виждате предмета, имате една реалност, отблизо като го виждате, имате друга реалност? Когато гледате един предмет отдалече, какво виждате? Виждате в него само външната страна. Когато се приближи, виждате предмета отблизо, виждате и подробностите. Отдалече само няколко важни черти се

виждат. Запример, ако гледате един човек отдалеч от един километър, какво ще видите? Ще видите само един човек, който се мърда. Колкото се приближавате, ще започнете да виждате неговия силует, тялото му, главата му, после очите му, веждите му, устата му, носа му. Най-първо виждате само един човек и казвате: „Аз го видях." Кое е онова в човека, което сте видели? Всички имате еднакво понятие за човека. Всеки един от вас, като види някой човек, ако ви накарат да го нарисувате, ще нарисувате човека с тия черти, които ви направили впечатление. Кое е най-важното в човека? Като го срещнете, кое ви обърна внимание? За някой човек казвате, че е много добър, друг ви се вижда енергичен, някой – флегматичен. По какво определяте това? Казвате за друг, че е умен. По какво определяте, че е умен? Или казвате, че е весел, или малко меланхоличен, или нервен, или сприхав. По какво го забелязвате?

По аналогия, приближавате се към един предмет, пипате го и казвате, че е студен или горещ. Сега тази горещина вие не я виждате, вие я усещате. Вие усещате горещината. Може да кажете: „Аз видях топлината." Кои неща се виждат, кои се усещат? Каква е разликата между виждането и усещането? Красотата чувства ли се, или се вижда. Топлината усещате ли я, или я виждате? Топлината се усеща. Сега няма да се спираме повече, че това са философски въпроси, понеже всичките хора не са философи.

Философите имат специфично състояние. Някои хора даже не знаят какво нещо е философия. Запример философия е какви са причините на красотата и какви са причините на грозотата, какви са причините на здравето и причините на болестта, кои са причините на невежеството и причините на знанието. Всяко нещо си има свои причини. Едни считат, че тия причини са разумни, други считат, че тия причини са неразумни. Кои са сега на правата страна? Ако един човек ви хване за ръката, ще разбере ли колко сте разумен? Какво

разбирате, ако ви хване и ви стисне ръката? Някоя мечка може да ви стисне. Мечката, като ви стисне, какво ще направи? Сега, кога знанието е разумно и кога – неразумно. Ако мечката те хване, какво ще почувстваш? Нейната сила. Човек ако те хване, кога ще почувстваш, че този човек е разумен? По неговата обхода, както той постъпва, вие ще определите вашите чувства. Има нещо в обходата му разумно. Ако той се обходи разумно, ще считаш, че той разбира нещо.

Някой цигулар ви свири нещо. Как ще познаеш дали цигуларят е умен, или не е умен? Или един художник, как ще познаеш дали е умен, или не е умен? Да допуснем, чу той рисува хора с изкривени носове, с изкривени уста, с изкривени уши. Мислите ли, че този художник е много умен? Постоянно като карикатурист вижда само опакото. Да допуснем, че вие сте художници и някои от вас постоянно рисуват меланхолия, навсякъде, кого как видите, виждате все лошото. Питам, умен ли сте вие? Не е вярно това. Ако всичко в света е лошо, ако светът беше само лош, вие не може да разсъждавате, всичко щеше да бъде еднообразие и вие нямате условия за знание. За да имате знание, трябва да имате какво да сравнявате. Например, ако една повърхност е всичката бяла, каква подробност виждате в белотата? Виждате белия цвят, но кое ви привлича вниманието? Няма специфичност в белотата. Ако увеличите туй бялото, ще видите, че има едно различие, ще видите, че тази хартия не е навсякъде еднакво бяла. Вас ви се струва, че е бяла. То е едно вътрешно понятие. Белият цвят е вътрешно понятие, както аз виждам.

Сега, по какво се познава човек, който вижда и който е сляп? Слепите хора виждат само тъмнината. Хората, които имат зрение, виждат повече – виждат светлината, виждат после и тъмнината. Слепият вижда само тъмнината, няма понятие за светлината. Онзи, който вижда, има понятие за светлината. После, тъмнината за него е

сянка. Слепите хора виждат сенките на нещата. Хората на зрението виждат реалността на нещата.

Казвам, ако вие се приближите до един предмет много близо, този предмет във вашето съзнание ще покрие реалността и вие ще видите една малка сянка. Ако много се приближавате до един човек, изчезват тия специфични черти, с които ви прави впечатление.

Сега изводът какъв е? Какво трябва да прави човек? Някои работи вие обичате. Ако човек влезе във водата, може ли да живее? Не може. Човек, за да живее, трябва да бъде извън водата. Човек трябва да бъде вън от водата, но ако извадите една риба вън от водата, тя умира. Ако човек извадите извън водата, ще живее, и му е по-добре. Ако човек турите във водата, умира. Ако рибата извадите извън водата, тя умира, защото рибата живее във водата, а във водата човек умира. И защо рибата, като излезе из водата, умира, а пък човек живее? Там, дето човек живее, рибата умира; там, дето човек умира, рибата живее. Сега вие не сте философи, защото не може да разрешите този въпрос.

Сега, като разсъждавате защо рибата живее и защо човек умира във водата, ще кажете, че няма въздух. Във водата има доста въздух, как рибата намира въздуха във водата, а човек не може да го намери? Казвате, че рибата без вода не може да живее. Във въздуха има доста вода, но във въздуха рибата не може да намери водата. Човек намира водата там, дето рибата не може да намери водата. Там, дето рибата намира въздуха, човек не може да го намери. Кой е по-умен тогава? И двамата имат един въпрос, който не могат да разрешат. Рибата намира въздуха във водата, а човек не може да намери въздуха във водата. Човек намира водата във въздуха, а рибата не може да я намери.

Има два вида мъчнотии тогава. Вие, като срещнете мъчнотиите на рибата, къде трябва да разрешавате тия мъчнотии? Във водата. А като срещнете мъчнотиите на човека, тогава къде трябва да ги

разрешавате? Не във водата, но във въздуха. Има мъчнотии, които се разрешават чрез въздуха, има други, които се разрешават чрез водата. Ако си сух, как ще разрешиш сухотата? Във водата ще разрешиш сухотата. Пък ако си влажен, къде ще разрешиш мъчнотията? В сухотата. Как ще се освободиш от голямата влага? Сега ще приведа на какво съответства сухотата. Сухотата и влагата на какво ще ги уподобите? Да си сух, значи имаш повече светлина. Да си влажен, значи имаш повече топлина.

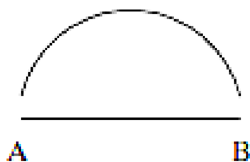

Фиг. 1

Тогава правата и кривата линия на какво ще ги уподобите? Правата седи само от две точки. Между две точки може да се прекара само една права линия. Тия съседни точки са много наблизо. Тогава кривата линия седи от колко точки? От много повече. Кривата линия е сбор от прави линии, от много точки. Следователно, като има да разрешиш само един въпрос, ти си в правата линия; като разрешаваш едновременно много въпроси, ти си на кривата линия. Тогава, в тази крива линия, за да разрешиш тия въпроси, трябва да имаш мярката на правата линия. Ако ти не можеш да разрешиш най-малката мъчнотия, не може да разрешиш и голямата. Всяка голяма мъчнотия е сбор от много мъчнотии. И голямото добро по същия закон е сбор от много малки добрини. Ти, ако в малкото не си добър, и в многото не можеш да бъдеш добър. Пък ако си добър в многото, и в малкото си добър. Ако си лош в многото, и в малкото си лош.

Някой път вие не се харесвате, искате да бъдете някакви. Как бихте нарисували идеално човека? Някой път вие не се харесвате.

Какви трябва да бъдете сега? Искате да бъдете красиви, но в какво седи красотата на човека? Казвате, че лицето не е тъй, както трябва, не е обло, не е продълговато или челото, носът не трябва да бъде такъв; носа, ушите някой път не си харесвате. Щом не се харесвате, де е погрешката?

Фиг. 2

Имате една права линия AB. Туй показва един разрез на устата. Не харесвате устата. В устата горната и долната бърна, това са полета за приемане на чувствата. Ти с устата усещаш онази деликатност, която се крие в някой предмет. Като приближиш един предмет до устните, още като допреш, усещаш какъв е предметът. Следователно, колкото долната бърна е по-дебела, колкото туй поле е по-гладко, толкова чувствителността е по-развита. Този човек в яденето прави избор. Например много от животните между хилядите треви, които има, още като бутне тревата, знае за ядене ли е, или не. Но ако турите един човек на това място, той не може да знае. Сготвеното ядене той, като го бутне, различава го. Но чувствителността на устата не е само един вид, много видове чувствителност има устата.

В хората, в които има голяма любознателност, това не е като правило, но изобщо, горната бърна се издава надолу, крайните страни на устата се издигат нагоре, средната част слиза. Онези, които са много любознателни, много обичат да боравят с чужди работи, и носът взема вич[5], носът слиза надолу и се завърта. И той иска да знае, казва: „Я ме научи, и аз да зная." И той слиза, и придобива комическа форма. Когато носът иска да научи това, което устата научават, той

[5] Изкривен гвоздей, винт, свредел (обл.).

става смешен. Щом носът се влияе от устата, той става малко комичен, изопачава се. Носът не може да носи формата на устата и устата не може да носи формата на носа, защото устата е силна в пасивното в света. Тя е сила, която дава устой. Устата показва устойчивост на характера. Устата показва дали човек може да издържа обсадата, или не, а пък носът показва дали човек може да победи, или не. Устата не може да покаже дали ще победиш, или не; тя показва издръжливостта каква е. По устата може да познаеш дали един човек може да издържа, или не в една работа. Като обещае, дали ще устои на думата си, показва устата. Но устата няма да покаже дали ще свърши тази работа, или не. Носът показва дали ще свърши работата, или не.

Каква е разликата между онзи, който устоява и онзи, който побеждава. Онзи, който устоява, не показва, че той ще победи. Онзи с устата започва една война, а с ума се свършва. Яденето е една война, като хванеш изведнъж със зъбите. По някой път вие с устата, ако ухапете някого, как ще разрешите въпроса? Ако носът ви не вземе участие в тази война, ако ухапете човека, как ще свършите работата? Да кажем, забиете зъбите, кръвта излезе из устата, как ще свършите войната тогава? Много зле ще свършите. Тогава носът ще ви каже: „Този човек не трябва да го пипаш, понеже той е силен.“ Носът ще ви покаже, че не трябва да пипаш, защото, ако пипнеш, ще се намериш в трудно положение. Устата, като дойдеш до нея, тя те хваща между зъбите. Тя има само един метод – каквото дойде, казва: „Я кажете на зъбите какво решават.“ Казват: „Трябва да го сдъвчем.“

Не всички неща, които се дъвчат, са приятни. Има неща, които, като дъвчеш, са приятни. Ако дъвчем един горчив плод, какво правите? Изплювате го навън. Онзи, който не плюе, добре е ял; онзи, който не плюе, умът взел участие в яденето, той си дал мнението. А пък когато устата сама е разрешавала въпроса, без ума, винаги плюе.

То са общи изводи, които са верни, че ако в една работа само устата е взела участие, ако в една работа, само чувствата са взели участие, ти ще плюеш. Ако и умът взел участие, тогава няма да плюеш, плюнката ще служи като омекчаване. Плюнката не е дадена да я изхвърлиш навън, но то е като условие за смекчаване на ония условия, които имаш, или храната да може по-лесно да влезе в стомаха.

Да дойдем сега до главния принцип. Казваме, каква е причината на нещата? Има една Разумност в света. Някои казват, че нямало никаква разумност в света. Те чувстват само нещата. Защото ти минаваш покрай едно дърво. Туй дърво ти обажда каква разумност има. Ти вървиш, онези дървета, които имат иглообразни листа – бодне те. Каква разумност има в туй бодване? Няма никаква разумност. Ти вадиш заключение, че трябва да бъдеш внимателен, понеже туй бодване на ръката е болезнено, но това бодване в очите може да те лиши от един орган, който може да ти бъде полезен. Ако те бодне туй листце, каква разумност има в туй бодване? Там няма никаква разумност, но ако дълбоко си заспал, че дойде някой твой приятел, не те бута, но те бодне с една игла, ти скочиш. Тогава в туй бодване има смисъл. В самото бодване няма, но онзи, който те бодва, употребява бодването за нещо разумно, той има нещо в ума си. След като се прояви твоето съзнание, може да ти каже защо те е боднал.

Нали сега вие всички обичате да бодвате. Всеки от вас има една игла, с нея се бодвате. Много обиди стават, понеже някой път не знаете как да бодвате. За пример наместо да забиеш иглата една десета от милиметъра, ти забиеш цял един милиметър. Наместо да забиеш иглата един път, ти забиваш десет пъти повече, отколкото трябва. Вие казвате тъй: „Ти си голям невежа." В какво седи обидата тук? Обидата седи в това, че не говориш една истина. Казваш: „Ти си много лош човек." В какво седи лошавината? Не знаеш да се обхождаш. В какво седи добрата обхода? Ако караш човека със

счупения крак да ходи, умен човек ли си? Значи, какво трябва да правиш със счупения крак? Ще вземеш човека на гърба, ще го носиш. Тогава ти минаваш за добър човек, искаш да помагаш. Срещнеш един здрав човек, туриш го на гърба си, какъв ще бъдеш? Този, който го носиш, може като тебе да върви. Казваш: „Хайде, да не се умориш, ела на гърба, ще те нося.“ Питам: какви са съображенията? Ако носиш този със счупения крак, разбирам, но ако носиш този със здравия крак...

Вие не трябва да се спрете, да имате едно статическо положение. Какво трябва да правите? На здравия ще кажете: „Ела да ходим двамата. Ако ме носиш на гърба, ти си будала. Ако вървим заедно, ти си умен.“ Ако туриш този със счупения крак да ходи, ти си от невежите, не разбираш отношенията на нещата. Човек със счупения крак не ходи с него. По някой път казвате: „Ние такива глупости не правим.“ Всичките хора все от това страдат. На дълъг път с едно счупено чувство, с едно накърнено чувство не ходи. И на чувствата се чупят краката. Мисълта има много деликатни крака. На мисълта краката са малко сухички, тънки, много деликатни. На чувствата краката са цамбурлести. Значи счупеното чувство ще го носиш на гърба си. Здравото чувство ще го туриш в пътя, него няма да го носиш.

Тогава, да кажем, вие се интересувате за някой човек да знаете. Природата скрила някои работи, иска да ви опита, да разгадаете тайните. Ти си любознателен. Искаш да знаеш какво правят двама души. Когато в някоя стая са турени ябълки, децата гледат, искат да знаят откъде да влязат, да си вземат от ябълките. Те търсят начин да се приближат близо до тях. Често децата са любознателни да видят какво има в тръвната[6], защото кокошките обичат там да снасят

---

[6] Плетен конусовиден кошер с пчелите (обл.).

яйцата. Поглеждат дали има яйца, посягат, и го турят в джоба. Това малкото дете отива на бакалина и си купува захар с яйцето, размяна става. Детето, което не е любознателно, не го интересува яйцето, не се спира, само погледне. Научно го интересува, то знае туй яйце какво ще го ползва. Може да има за него яйце, ще го тури в джоба, занася го на бакалина, казва: „Дай си мнението сега." Вие не правите ли така във вашите тръвни, не бъркате ли във вашите кесии? Вие казвате, че тази постъпка, която детето направило, не е разумна. В дадения случай туй дете иска да знае каква сила има в туй яйце, каква е силата.

Мене ми разправяше едно момиченце. Останало с баща си вкъщи, то намерило в тръвната две яйца. Вижда, че баща му спи. То заравя яйцата в пепелта и чака да се опекат, да ги изяде, съображения има. Ако я обвинят, че тя опекла яйцата – баща ѝ е вкъщи. Казва: „Тия яйца, като ги заравят, ги плюят." Защо ги плюят? Понеже не се пукат. Ако ги зарови и не ги плюе, след десет минути се пукат: този въздух в яйцето, като се затопли, ги пука. „Като пукна, казва, баща ми скочи. Аз излязох из вратата навън. Баща ми беше умен човек, помисли си, че нещо в съня си е скочил и си легна пак." Сега децата плюят яйцата, за да не се пукат. Туй става, когато жарта е много силна, тогава се пукат. Ако е умерена, не се пукат. Казвам, от кого човек се е научил да ги плюе. Той е направил хиляди опити, и децата вече знаят мярката, знаят, че ако не се наплюе, яйцето се пука, и вземат предпазителни мерки.

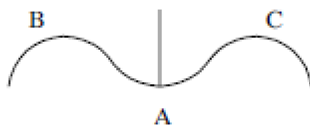

Фиг. 3

Казвам, любознателността дава една форма на устата – двете страни на устата ги подигне, средната част се огъва надолу. Когато човек изгуби любознателността, тогава устните се приравняват. Устните са като един хомот, тия желания са като един хомот. Когато човек е роб на тия желания, той си туря хомота, стягат го. За да се избави човек от желанията, той трябва да впрегне ума на работа. Допуснете, че във вглъбнатата страна на кривата А имате един напор. Тук имате събрана енергия, която слиза от тия върхове: В, С. Тази енергия трябва да излиза нагоре, да мислите. Значи човек в своето развитие събира енергия, която дава вече ход на ума да работи. Ако човек не чувства нещата, той не може да мисли. Значи най-първо човек започва да опитва нещата, че тогава ще започнеш да мислиш за известни техни качества.

Носът има известна чувствителност, устата има друга чувствителност. Устата показва един предмет какво може да ти даде. Чувствителността на устата показва предметът каква полза може да принесе, какво може да ти даде, да задоволиш твоите чувства. Чувствителността на носа показва какво може ти разумно да се ползваш. Следователно, когато чувствителността на носа е нормална, неизопачена, човек разсъждава нормално, правилно.

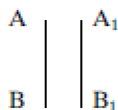

Фиг. 4

Та с тия сетива човек усеща нещата, но от носа започва разумната страна. Чрез ума си ние познаваме, че всичките неща имат отношение едно към друго. Какви са отношенията на тия две линии АВ и А1 В1? Какви са отношенията на две релси, по които пътува един трен? Значи тия релси съществуват, за да може по тях да върви

една желязна кола, един трен. Но сега се правят опити – не само по две релси, но по една релса може да ходи трен, но то не е практично. И човек е едно същество, което ходи по две релси. Имате две успоредни линии, краката. Тренът му върви на тях, но в него и тренът се движи, и релсите се движат. В механическия свят колата се движи между релсите, те седят на едно място. В човека тренът седи, релсите се движат. В механическия свят тренът се движи, релсите стоят. Човекът намерил, че е по-практично релсите да се движат, машината да стои.

Накъде се движи? Посоката на движението накъде е? Вие вървите тъй напред, но посоката на вашето движение накъде е? Посоката е нагоре. Значи, ако ти отиваш нанякъде, трябва да знаеш накъде отиваш. Отиваш горе в планината, кой е стимулът в тебе? Не само в една посока, но туй движение може да бъде в много посоки. В умствения свят ние искаме нашите чувства да хванат правия път. Този път нагоре е път на разрешение. В плоскостта ние определяме дължината на нещата и широчината, но нещата трябва не само да се удължават и да се разширяват, но трябва и да се удебеляват. Влизаме вече в първото, второто и третото измерение. Човек се движи в три посоки, но може да се движи и в четири. Ако правилно мислиш, ти се движиш в четири посоки. Ти трябва да знаеш отношението на първото измерение. Има същества, които живеят в тялото. Трябва да разбираме отношенията на телата на третото измерение.

Човек, като започне да мисли, той навлязъл в четвъртото измерение, в света на растенето. В света на човешката мисъл нещата се разширяват. Растенето е едно разширение. Ако имате четири точки, имате един квадрат и до него образувате друг квадрат. Туй не е органическо растене, то е механическо натрупване. В четвъртото измерение нещата се организират, имат растене. Едно нещо расте, както една семка. Ако турите едно пясъчно зърно в земята, не може да

расте. Може да турите хиляди пясъчни зрънца, механически да ги съедините, да направите едно механическо тяло – направите циментена каша, но кашата не показва процес на растене. Ако турите една семка, след десет-петнайсет години ще видите, че тази семка образува цяло едно дърво.

Та казвам, когато човек механически се развива, той с това произвежда своята смърт; когато органически се развива, произвежда процесите на истинския живот. Когато човек се развива правилно, той не умира.

Защо устата се е огънала надолу? Тази тежест в средата на устната трябва да се отмахне, да добие едно праволинейно движение. Ако туриш тази тежест към краищата на устните, какво става тогава? Тази линия ще бъде вече крива. Нали с кривите линии правят мостове, така ги правят, че тежестите да отиват в крайниците. Когато имате мъчнотии в света, какви се тежестите? Тогава умният човек веднага поляризира тежестите в краищата. Тежестта се увеличава и може да стане едно скъсване. Тук нямате опорна точка. Тази точка е подвижна. Значи, тия две страни А и В на устата тук са опорни точки. Те са, които трябва да се движат. По някой път тази линия постоянно се движи отстрани. Наместо да се движи средната точка, движат се крайните точки, устата постоянно се движи. Знаете ли какъв е характерът на тоя човек? Този човек, ако разгледате, започват да се движат ъглите на устата. Когато е весел, пак се мърдат. Щом започнат да се движат крайниците на устата, ще ги спрете, ще спрете туй движение на устата си. В средата тук бърната трябва да се движи.

Казвам, човек в умствения свят трябва да бъде много умен. Аз съм наблюдавал и животните, и хората. Някои деца, като се замерват с камъни – някой път децата се събират на две тайфи и започват да се замерват с камъни – като хвърли камъка, другото дете още отдалече знае, наведе се. По някой път не може да се наведе както трябва,

хлопне го. С камъни правят война. В живота като хвърлиш камък на някое куче, то се завърти, и то прави същите движения.

Та казвам, в мисловния свят ония, които са разумни, щом ги задяват, той се навежда. По някой път ти напишеш една статия във вестника и щом започнат да те нападат, какво трябва да правиш? Как бихте разрешили въпроса? Да кажем, вие сте поет, напишете нещо хубаво, някой ви критикува, казва: „Много глупава работа, думите не са намясто." Какво трябва да правите? Сега, ако той е един добър критик, той ще ви коригира правилно. Казва: „Еди-коя си дума еди-къде си трябва да се тури така и така." Той върви по хармоничен път. „Планини високи, долини дълбоки, полета кални, планински върхове сухи..." – поезия ли е това? Че в полетата става кал – „полета кални, върхове сухи", как ще разберете сега този въпрос? Този човек писал нещо, но той от поезия нищо не разбира.

Каква беше темата? „Най-малкото добро лишение". Има много дефиниции. Да кажем, правите вие баница с най-малките разноски. Или направите баница, която ще струва три-четири хиляди лева, и правите баница, която ще струва пет хиляди лева. Другата струва три-четири. Пет хиляди лева, казвате: „Как може това?" Стават тия работи, увеличават се. Когато идвал руският император в България, излязъл му цирей. Лекувал го един българин. Купил една лоена свещ за двайсет и пет стотинки. Обаче тази свещ, като преминала през всичките книги, станала дванайсет хиляди рубли. Да пишат в книгите за един цар е срамота, двайсет и пет стотинки, много евтино. Турили дванайсет хиляди. Питам, вярно ли е това? Не е вярно. Какви са съображенията? Съображенията са всеки да вкуси от лоената свещ. Чудното е, че като ядат свещ, тя се увеличава – от двайсет и пет стотинки става на дванайсет хиляди. Колко пъти се е увеличила?

Сега по какво се отличава един поет? Поетът може да описва нещата както са. Изобщо целта на поета е, като описва страданията,

да ги опише такива, каквито са. Целта е да опише нещата в стихове такива, каквито са. Може някой да ги направи ясни, преувеличени, той може да ги направи по-малки, по-големи, за да бъдат ясни за човешкия ум, но всичките поети имат желание да опишат страданието, тъй както е, и да опишат красотата на някой предмет, тъй както е.

Казвам, когато нещата не се турят в техния истински образ, не е поетично. Всичките неща, които се турят в образи, които са естествени, са поетични. Та всеки от вас може да бъде поет. Когато мислите право, вие сте поет. Когато мислите криво, вие не сте поет. Страданията в света аз ги наричам – това са недовършени работи. Ти идеш в бакалницата, купиш си захар за двайсет и пет стотинки, дадеш веднага парите. Ти купуваш от бакалницата, и една-две години не плащаш, събират се много. Ти започваш да се съмняваш, че те са надписали. Вие не сте писали поезия. Поезията се изгубва, щом започнеш да критикуваш, защото поетът е бакалин, той пише. Ти си критик, който взимаш. Казваш: „Не си го направил правилно.“ Тогава ще започнете да се проверявате, понеже ти всякога не си вземал по двайсет и пет стотинки, някога си взимал по за два лева. Разнообразие.

Казвам, когато хората се критикуват в поезията, аз считам, че със звонкови не се е плащало. Щом ме критикуват, тогава кой е бакалинът? Онзи, който те критикува, той е онзи, който вземал назаем. Ти ще кажеш в себе си: „Аз съм бакалинът, той е един от клиентите, който може да ме критикува.“ Като те критикува направо, ще кажеш: „Аз съм бакалинът, той е клиентът. Клиентът има право да критикува бакалина.“ И той критикува някой път. Кога? Той пише, горкият. Казва, той е поет. Но казвам, този бакалин, ако нямаше клиенти, ако клиентите не вземаха назаем, щеше ли да стане поет? Да благодари, че тези клиенти не плащат: той се научи да пише. Като

плащат те, той не пише, но все таки той иска да знае колко оборот е направил, трябва да знае колко пари е взел. Държавата ще каже, че от този капитал, с който търговецът търгува, държавата трябва да вземе нещо. Бакалинът много причини има да стане поет, външни са причините, които го заставят да пише.

По някой път искате да знаете защо са мъчнотиите в света. За да станете поети. Без мъчнотии поезия не може да има; страданията, това са поезията в света. Ти в противоречията започваш да мислиш. Ако знаеш как да мислиш, то е разумно нещо в природата. Тя ще те застави да мислиш. Като започнеш да мислиш добре, тия страдания вече изгубват своя ефект. Те не са такива мъчения, както ние мислим.

Та казвам, при сегашните условия вече му е даден известен капитал в неговия ум, в мозъка. Има известен капитал, вложен в неговото сърце, има известен капитал, вложен в неговото тяло. Даденият капитал трябва да се обработва. За бъдеще ще има други условия. В дадения случай използвай това, което имаш, защото ти, като роптаеш, ще намериш основата. Защо роптаеш, че животът ти не е добър? Ти всякога можеш да го направиш добър. Вие ще бъдете толкова умни...

Двама приятели се оплаквали, не им вървяло. Ученици били, искали да учат, нямат средства. Казват: „Другите ще станат учени, ние дето ходим, никой нищо не ни дава." Един ден един им казва: „Аз да ви дам един съвет. Един български чорбаджия обича да се разхожда покрай брега на реката. Като се разхожда, единият от вас ще го блъсне в реката, пък другият ще иде да го извади. Като го извадите, той ще ви даде, и вие туй ще си го разделите." Те направят опита. Той като се разхожда, единият го блъска, другият се спуска да го извади. Казва: „Синко, ти спаси живота ми. Ти си много добро дете. Ела, аз ще те уча, синко."

Вас ви се вижда малко приказно, че дето ще ходиш да крадеш, блъсни богатия във водата, другият да го извади. Богатият казва: „Синко, аз много ти благодаря, че ти не мислиш като онзи. Ако и двамата ме бяхте блъснали, щях да се удавя. Добре че единият мисли да ме блъсне, а другият не мисли така.“ Богатият разсъждава правилно. Казва: „Ела да те изуча, та да няма нужда да блъскате чорбаджията във водата.“

Или аз изваждам заключението: като си чорбаджия, не чакай да те блъснат в реката, че тогава да помагаш, предвиждай нещата. То е предвидливост. Ако не предвиждаш, природата ще те тури в трудно положение, докато те застави да мислиш. Може да се случи да те блъснат. Вие може да се смеете, но колцина от вас не сте изваждани от водата, които не сте блъскани?

Казвам, развивайте дарбите, които са поставени във вас. Някои от вас имате изобретателност. Вие, като седите, не знаете какво да правите, изобретете нещо. В този клас изобретете нещо. Всички не сте богати, умът ви работи, защо да не изучавате предмета по научен начин, на физическа основа да може да намерите начин да намирате златото в земята? Златото има особени трептения. Сега във физиката имат известни инструменти, отдалеч знаят какво направление вземат тия подводници, следят движението на тия подводници, пуснат мината и може да потопят кораба. Учени хора са, като се движи подводницата, отбелязват с един инструмент движението: както сянката на един предмет, така се движат и тия вълни. Един седи и наблюдава, а инструментът показва накъде е подводницата. Като дойде до известно място, бутне едно бутонче, там има мина поставена, и избухне мината. Хората от зор са научили тия работи.

Някой път, вие не сте правили опити, да помиришеш парите на какво миришат. Ваши двама приятели, като турят наполеон в земята, го намират с пръчката, но други заровени пари не могат да намерят.

Те намират заровения наполеон, защото умът на тия, които го заровили, работи – между онзи, който го заровил, и онзи, който търси, има връзка и той с мисълта им помага. Не че той е научил това изкуство да намира заровени пари. Туй още не е знание. Знанието е непосредствено ония вълни, които излизат от парите, ония радиации, да ги схванеш. Ако това можеш да схващаш, ти ще идеш направо на мястото.

За туй състояние човек трябва да бъде много чист. Всички хора страдат от една вътрешна нечистота, която препятства на инструмента, който Бог ви е дал. Ако вие всички бяхте живели добре, според Божия закон, всичко в света е така направено, че и най-големите мъчнотии лесно се разрешават. Ако мъчно се разрешават, причината е във вас, вашият инструмент не работи. Ако са повредени очите, причината е в инструмента. Ако очите ви са здрави, няма да се блъскате. Ако сърцето ви функционира правилно, ако умът ви функционира правилно, всичко ще се нарежда добре. Противоречията, които съществуват в света, имат една вътрешна анормалност.

Та сега, когато ви дойде една мъчнотия, считайте, че е за добро, не само за добро, но търсете едно разрешение. Да кажем, една малка постъпка може да поправи положението. Един пример. Един голям банкерин дава обявление, че му трябва един касиер, един честен момък търси за касиер. Явяват се десет-петнайсет души, всички с препоръки. Той, като ги поглежда, казва: „Ще ви имам предвид.“ Влиза един млад момък, но преди да иде при него, вижда един лист, паднал на земята. Навежда се, вдига го. Казва: „Четох във вестника, че ви трябва един касиер. Аз нямам препоръки.“ „Вие, казва, носите най-добрата препоръка. Вдигането на този лист и поставянето намясто е най-голямата препоръка. Значи може да бъдете касиер.“ Вдигането на

листа и поставянето намясто, то е един навик в него, една добра черта, то спасява цялото положение. Другите минават, и не виждат листа.

Казвам, онзи, който се навежда, той е, който учи. Ако създадеш в себе си един добър навик, то е спасителното положение. Не се дразнете. Вие се сърдите някой път за нищо и никакво. Или имате една задача, не давате достатъчно време. Сега на вас ще ви дам да изучите „Махар Бену“ и „Давай, давай“. Всеки един да изучи едната песен за две-три седмици. Всеки да изпее песента по начин, както той намира за добре. Може да вземете едната или другата песен, но да я изпеете по всичките музикални правила, не като някой оперен певец. Ако цялата песен не можете, то половината или четвъртината.

В музиката трябва да се пее ясно, да се вложи красота в тона, а същевременно и мекота. Когато пее човек, трябва да има яснота, ясен трябва да бъде гласът. Всякога, когато човек не се тревожи, гласът е ясен. Щом се тревожи, има известни трептения. Щом човек има хубаво разположение, то се отразява върху ларинкса, гласът е ясен. Щом неговите чувства са естествени, тази пълнота се предава. Някой човек пее, има нещо хубаво в гласа му. Някой път изпейте една песен на един ваш приятел и кажете колко пари ще ви даде за песента. Колко ще му се откъсне, като те слуша? Може да пееш, пък нищо не ти дава, значи имаш още да работиш. Ако извади, че ти даде десет-двайсет стотинки, един лев, то е нещо, защото вашият приятел не е богат. Ако ви даде един грош, може да е много, ако вземете неговото материално положение. Той, да кажем, има десет гроша в джоба си, и ви даде един грош – доста е.

Българинът – десет стотинки дава, не му прави впечатление. Като му кажеш двайсет стотинки, вижда му се много. Като мине трийсет-четирийсет стотинки, пак дава, но двайсет е много нещо. Изобщо, ако кажеш двайсет, много му се вижда, двайсет за него е динамично число. Като дойде до двайсет, мисълта работи. При десет

не мисли и при трийсет не мисли, като кажеш двайсет, много му се вижда, мисли. Ако искаш десет, дава, двайсет не дава. Ако поискаш двайсет, казва: „Двайсет не давам. Трийсет давам, но двайсет не давам.“ Счита го фатално. Може да даде двайсет и една, но двайсет не дава. Туй число за българите е динамично, както тринайсет в Европа. Ти не може да накараш някой да влезе в стая с номер тринайсет и затова там в хотелите ще намериш дванайсет, дванайсет и половина, но тринайсет няма. Динамични мисли има. Динамичните мисли спират. Една динамична мисъл не може да я спреш. Тя иска разрешение. В живота има динамични мисли. Всеки трябва да ги употребява намясто. Ако ти една динамична мисъл не я употребяваш намясто, ще страдаш.

Сега коя мисъл остана? Много работи говорихме. Започнахме с човешката уста. С устата въпросът не се разрешава. Някой човек иска пари назаем и искаш да знаеш дали ще ги върне. В това време си бърше устата с кърпа – той не мисли да ги върне. Друг иска пари назаем. Питаш го: „Ще ги върнеш ли?“ Той си туря пръста на носа – този човек мисли, той ще ги върне. Който си бърше устата, казва: „Ще ги изям всичките.“

В човека има известни положителни и кинетически сили, които трябва да ги развиете. Ние сме в края на една епоха, има много материал насъбран. Ние се намираме в живота пред мисли и желания неразрешени. Например има в тебе едно чувство на обида. Човек трябва да се налага, че трябва да се обиждаш, но при обидата трябва да разрешиш въпроса. Обидиш се – ако разрешиш въпроса, право е; ако не си разрешил обидата, ще дойде експлозия наново. На една бомба може да се запали фитилът, но умният човек няма да остави да изгори, той ще отреже фитила. После ще знае как да извади тия възпламенителни вещества от този материал, да се освободи бомбата. Всяка една динамична мисъл е като една бомба, на която трябва да се

отреже фитилът и да се извади възпламенителното вещество. Изисква се работа. Всичката опасност е в тази взривност. Някой път вие се докачате, не мислите. Казал ви някой нещо. Някой може да се докачи от много, някой може да се докачи от малко. Човек трябва да бъде толкова умен, че да не се докача никога.

Сега, да кажем, че вие се обезсърчите. Какво трябва да правите? Художникът се обезсърчи, какво трябва да прави? Да рисува. Отива един американец с изкуствен нос в Италия при един отличен художник да го рисува. Казва му: „Ще ви нарисувам“ и му туря една голяма сума. Казва: „Колкото искате, ще ви платя, само да ме нарисувате.“ Рисувал го един ден. На другия ден отива, но турил носа си малко накриво. Цяла седмица отива да го нарисува и най-после художникът казва: „Господине, за пръв път срещам като вашия нос, не мога да го нарисувам.“ Той казва: „Никой досега не е успял да го нарисува, постоянно се движи, не е естествен.“

Не разрешавайте изкуствените въпроси. Изкуственият нос, то е един въпрос, който не може да се разреши. Има задачи в света, които не търпят никакво разрешение: както и да го разрешаваш, ще видиш, че някъде е мръднало. Разрешавайте онова, което принадлежи към Божествения свят. Разрешавайте Божествените задачи, те са естествени. Човешките задачи са изкуствен нос – нямат разрешение. Човешките работи ще ги оставите, те са една сянка на реалността. Един изкуствен нос е по-добре, отколкото без нос. Едно малко зло е за предпочитане. Един изкуствен нос е за предпочитане, отколкото без нос да бъдеш, макар и изкуствен. Та изкуственият нос ни най-малко не може да определи твоята разумност. Но при един естествен нос веднага ще се определи твоята интелигентност.

Когато се намирате в трудно положение, погледнете носа си и кажете: „Много си добър, разреши този въпрос.“ Погали носа си отгоре. За в бъдеще бих ви препоръчал да носите една кърпа много

хубава и не хващайте носа с ръка, но с кърпата. Сутрин вземи кърпата, поглади носа си. Ако искате да се развивате хубаво, пипайте носа си много добре, особено онези от вас, които искате да бъдете художници, музиканти, пипайте добре носа си. Другояче няма да се научите. Пипането събужда ония хубави, възвишени чувства.

Природата е нещо много чувствително. Всяко побутване вече произвежда ефект. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всичко това трябва да знаеш. Каквото помислиш, каквото вършиш, всичко това произвежда известен ефект. Когато бутнеш всяка мисъл, ръцете трябва да бъдат чисти, че ако не са чисти, пръстите ще оставят петно върху тебе. Като дойде човек да побутне, трябва да мисли. В чувства, в мисли, в действия човек трябва да бъде чист. Разумен трябва да бъде, да не прави нещата, както и да е.

И за бъдеще, за да бъдеш умен, умът ти трябва да функционира добре; за да бъдеш добър, сърцето ти трябва да функционира добре и за да бъдеш силен, тялото ти трябва да функционира добре. Туй зависи от светлината, която възприемате, зависи от топлината, зависи от силата, която постоянно се влива. Защото има една светлина, която постоянно трябва да се влива в човека.

Казвам, хубаво да мислиш – разбирам процеса на вливането на светлина. Когато кажем, че добре трябва да чувстваме, разбирам вливането на Божествената топлина. Когато кажем, че добре трябва да работим, разбираме вливането на Божествената енергия в човека, на силата. Тогава човек е винаги здрав.

Казвам, когато говорим за добра обхода в мисли, чувства и постъпки, ние разбираме правилното вливане на светлината, топлината и Божествената сила в човешкия организъм.

Човек трябва вечно да се подмладява. Животът не е нищо друго освен вечно подмладяване.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Пета лекция на Младежкия окултен клас, 10 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Функциите на правите и кривите линии“.)

В дадения случай вас ни най-малко не ви занимават правите и кривите линии. Да допуснем, че един художник седи в природата, занимават го планинските върхове каква реалност имат. Иска да нарисува този връх, иска да нарисува планината. Казва, че той нарисувал планината. Вярно ли е, че той нарисувал планината? Каква вероятност има, че той нарисувал планината? Донякъде виждате, че той нарисувал цялата планина привидно. Сега и във фотографията, ако вземем, има неща, които не може да се фотографират, избягват фотографията. Един художник рисува по един начин, друг – по друг начин. Във всичките картини ще забележите, има едно различие. Ако рисувате сутрин или ако рисувате на обяд, или два часа след обед, или вечерно време, когато залязва слънцето, картините се различават.

Да кажем, вие имате едно състояние, към коя категория то спада? Имате едно състояние средно: нито много скърбите, нито много се радвате, не е и състояние на индиферентност. „Той, казва, е индиферентен. Като че от нищо не се интересува.“ Ти не се интересуваш, пък мислиш за това, от което не се интересуваш. Имаш някой противник – ти не се интересуваш от него, но се интересуваш накъде отива. Ти не се интересуваш от разбойниците, но се интересуваш къде ходят; не те интересува това, което вършат, но се интересуваш да знаеш по кое място се движат разбойниците, защото искаш да пътуваш нататък. Ако те пътуват в посоката, в която и ти се

движиш, ще вземеш в съображение да не минаваш в тази местност. Ти не се интересуваш от студа, но ти е топло. Ако речеш да пътуваш, много те интересува студът в дадения случай.

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21

Фиг. 1

Тук (**Фиг. 1**) имате една категория от числа. Сега какво отношение има между 1 и 2, и 3? Тук имате един процес. Един човек, който мисли да направи нещо в света, е 1 2 3. 7 8 9 – този свят принадлежи към Божествения свят, първичния свят, в който нещата са създадени. Ти трябва да знаеш какво нещо е идея, Божествен свят. Представи си една идея, която няма никакви сенки. Представи си, че имаш едно добро, което няма никаква форма. Може ли да си го представиш? Какво разбирате под думата представи си? Когато някой слуга се представя някъде. От нямане на думи се употребява една и съща дума за няколко значения: може да си представиш, в едно отношение; може да се представиш някъде само да те види, да се представиш като някой слуга.

Но в дадения случай тия неща имат отношение. Едно – имате сутрин, две – обед, и три – вечер, залез на слънцето, имате три числа, но не целия процес. Вие какво трябва да вършите сутрин? Сутрин трябва да станете от леглото. На обед, като изгряло слънцето, ти се намериш на полето, търсиш някоя сянка, под някоя круша да седнеш.

Гледаш да не те пече толкова слънцето. Кога се търси сянката? Сянка се търси лятно време. Щом човек търси охолен живот, охолен живот има само на обед, под сянката на някое дърво. Щом няма сянка, какъв охолен живот имаш? Онази малката сянка, която се хвърля от дървото, ти причинява една вътрешна приятност, която мъчно може да я предаде един художник. Как бихте могли наистина да предадете приятността на една сянка?

Може да приведа много примери. Представи си, ти си беден студент, беден ученик, баща ви заминал за другия свят, не може да си изкарате работата. По някой път може да кажеш: „Да взема един билет от лотарията." Този билет ще спечели един милион лева; една четвъртинка е двеста и петдесет хиляди. Казва: „Да ми се паднат двеста и петдесет хиляди лева." Това е под сянката на дървото. Нему му е приятно, като мисли, че може да му се паднат двеста и петдесет хиляди. Изведнъж каква идея ще му дойде? Представете си сега, че се случва, че му се падат тия пари, билетът спечелва. Какво ще направи студентът? Най-първото нещо, този студент, с обикновени идеи, които има, ако е музикант, ще си купи някоя свирка. Зависи от степента на неговото развитие какъв инструмент ще си купи. Може да си купи китара, може да си купи цигулка, може да си вземе кавал, може да си вземе пиано, орган. Вече разполага – двеста и петдесет хиляди има. Но, най-първо, той с инструмента ли ще се хване? Какво ще направи най-първо? Той е гладувал, доста не е ял. Той ще иде и ще има един хубав обед. Как ще го наречете поетически обеда? Няма да бъде скромен, но веднага ще иде в един ресторант, дето масата е добре покрита. Аз вземам един модерен студент, не както са живели преди хиляда или сто години, но със сегашното разбиране.

Ако е един от вас, какво ще правите? Някой казва: „То са заблуждения." Някой казва: „Аз мисля сериозно." Че какво мисли той сериозно? Пет пари няма, мисли сериозно. Казва: „Аз да имам пари,

ще направя едно здание, една болница.“ Друг ще направи едно училище, трети – някоя църква, някой дом в планината. Друг мисли да направи плантация, да я насади с дървета. Мисли, мисли… Често хората изпадат в такива състояния и мислят така.

Има един пример. Един българин нямал кон. Ходи един ден и по пътя намира едно петало. Взема петалото и казва: „Ще дойде и конят.“ Връща се вкъщи и казва: „Ще дойде и конят, жена.“ „Как ще дойде?“ „Петалото вече дойде. Щом петалото дойде, ще дойде и конят. Конят има четири петала, и другите три ще дойдат. Скоро ще дойдат и четирите петала, и конят иде.“ Той бил религиозен човек и казал: „Най-първо, ще идем на хаджилък, като дойде конят.“ Тя казала: „Като се върнем от хаджилък, ще идем на гости при майка ми.“ „Къде, казва, ще караш уморен кон?“ Буквално това не е вярно, но всеки от вас мисли такива работи, като този кон. Не е лошо. „Къде, казва, ще ходиш с уморен кон? Да си почине.“

В дадения случай вече имате една реалност, но тази реалност спада към тази категория: 1 2 3. Като изгрее слънцето, казваш, че ще станеш, но като изгрее слънцето, лежиш под юргана. Казва: „Като ме напече слънцето, ще седна под сянката. Като залезе слънцето, ще се върна вкъщи.“ Слънцето изгрява в ума ти – ти си седнал под крушата отдолу, слънцето залязло. И ти си си на кревата. В ума ти станал цял един процес: слънцето изгряло, ти си под крушата, връщаш се вкъщи, а ти си все под юргана, разсъждаваш. Казваш: „Трябва да е изгряло слънцето сега.“ Ставаш. Като изгрее слънцето, през целия ден няма да се занимаваш, че е изгряло. Може един момент да погледнеш, и после вървиш по пътя, занимават те посторонни работи. От сутринта, като станете, до обед колко часа има? Да вземем най-хубавото време – май, когато вече цъфтят цветята, дърветата, имате най-хубавото разположение, в колко часа изгрява слънцето през май в умерените пояси? Ако е на двайсет и втори март, изгрява в шест часа. Всяка

сутрин изгрява една минута по-рано и вечер една минута по-късно залязва. Значи за март имате девет минути и за април трийсет минути. Какво ще бъде вашето състояние? Излизате на изгрев, времето е свежо, няма да бъде толкова топло, слънцето взема да се издига нагоре, дойде до единайсет часа. В кое време ще ви бъде най-приятно? В май слънцето ще изгрява в пет часа, в март в шест часа. Каква е разликата между пет и шест?

Ако вземем числото 1 2 3, общият сбор колко е? Шест, то е резултат на 1 2 3. Да допуснем, трима души са те, трима души, които работят. Общият сбор на тяхната работа ще бъде шест. Какъв е този сбор? Да допуснем, че имате една човешка мисъл, едно човешко чувство и една човешка постъпка. Те представят един сбор на човешки мисли. Представете си, че и 4 5 6 представят сбор на човешки чувства. Колко е той? Шест. 7 8 9 е равно на двайсет и четири, равно е пак на шест. Представете си, че то представя сбор на човешки постъпки. Ако продължавате да събирате цифрите на тези редове числа, сборът е равен все на шест. Имате числата: единица, две е основа, три – киселина. Ще забележите, числата в тази редица изменят своето място.

Например мнозина от вас имате хубаво разположение, искате да бъдете красиви. Един човек сам може да създаде своята красота. Един художник, който рисува, той не рисува като фотографа. Тя не се фотографира – всяка една идея, тя има една неопределена форма. Някои идеи са смътни. Идеите имат форма, но са смътни. Твоето око не може да схване твоята идея. Някой път години трябва да мислиш върху едно нещо, за да може да си представиш идеята, да се очертае в твоя ум. Туй е в Божествения свят. В първия свят резултата имате:

1 + 2 + 3 = 6

Имате едно състояние на мисълта, най-красивото състояние на мисълта, в което няма никакво противоречие. Във втория ред от числа:

4 + 5 + 6 = 15

Тази идея е поставена в своята активност – двама хора, които, събрани, се спогаждат. Петнайсет, то е най-красивото, че се спогаждат. Най-първо, главата мисли, дробовете чувстват, а стомахът е счетоводител. Главата мисли, дробовете разполагат, а стомахът е счетоводител, той прави сметките. Той е касиер. Той, каквото придобие, изпраща го в кръвта, в дробовете. Дробовете, те пречистват тази кръв. Казвате: човек трябва да мисли. Главата трябва да мисли, дробовете трябва да чувстват, а стомахът какво трябва да прави? Трябва да работи. Ако стомахът правилно не работи и ако дробовете правилно не чувстват, и ако главата правилно не мисли, какво състояние ще имаш? Ако главата не мисли, ще остане недоразвита. Ако дробовете не чувстват, животът не може да се съгражда. Ако стомахът не работи, няма нищо да се придобие.

Та казвам, при сегашните условия трябва всички да знаете да се нагласите... Някой път вие се намирате в едно трудно положение, не знаете как да се поставите. Гладен си, няма да дадеш предимство на главата, ще дадеш предимство на стомаха, ще кажеш: „Той трябва да работи“, нищо повече. Неразположен си. На кого ще дадем предимство? На дробовете си. Имаш спънки в живота, на кого ще дадеш предимство? На ума. Той разрешава. Вие някой път не знаете кому каква работа да дадете. Вие сте гладен. Впрегнете ума на работа, да разрешите въпроса за глада. Той ще ви даде материал. Стомахът трябва да дойде да работи, за да задоволи глада. Работата трябва да се свърши. Сега в модерния живот ставате сутрин и обущата ви са

кални. Мислите къде да спрете на улицата някой ваксаджия да ви вакса обущата. Туряте крака, този човек започва да намазва обущата, след това вие му правите забележка, после ще му платите за работата. То е едно положение. Ако той не ви вакса обущата, казвате: „Не е добър този ваксаджия, втори път не се спирам на него." Втори път се спрете и казвате: „Тия ваксаджии не знаят как да ваксат." Ти знаеш как да ваксаш. Щом не харесваш ваксаджиите както ваксат, ваксай си ги ти. Стани сутрин и си ваксай обущата хубаво. Най-първо, ти се опитай да ваксаш. Като опиташ този занаят, ще бъдеш опитен, ще знаеш другите дали добре ваксат.

Сегашните хора, вие, по някой път искате да проповядвате. Че един ваксаджия може да проповядва. Като туриш десния крак да ти вакса обувката, казва: „Както ти ваксаш обущата, така и ти да станеш умен, всичките работи да вървят." Сега ваксаджията мисли и нищо не казва. Като туриш левия крак, пак той казва нещо. На левия крак какво трябва да кажеш? Ако на студент ваксаш, кажи: „Дано да си издържиш изпита." Като туриш десния крак да ваксаш, какво трябва да кажеш? Вие, ако сте ваксаджия, какво ще кажете, кажете ми? Ако аз си ваксам обущата, на десния крак ще кажа: „Искам добре да мисля днес." Като ваксам лявата обувка, ще кажа: „Искам добре да чувствам през целия ден." Наваксам ги хубаво, тръгна да реализирам. И тръгна: „Добре да мисля – стъпвам с десния крак. Добре да чувствам – стъпвам с левия крак. Добре да мисля, добре да чувствам, добре да мисля, добре да чувствам..." – вървя, няма никаква мъчнотия. Отидоха си всичките мъчнотии. Свършвам изпита, всичко зная. Като кажеш, всичко знаеш, какво ще разбираш? Че всичко си изучил. За този ден вече си научил как да мислиш, за този ден си се научил как да чувстваш.

Казвам, ако в съвременното възпитание вие направите едно съединение, се образува сол. Какъв е вкусът на солите? „Солени,

горчиви. Сладки няма." Горчивата сол е много активна, има повече киселини. Солта е син, бащата е вложил повече. Синът има характера на бащата. Ако е по-солен, мяза на майка си. Ако е сладък, мяза на себе си. Детето, като мяза на баща си, е горчиво, като мяза на майка си, е солено, като мяза на себе си, е сладко.

Сега някой може да ви каже: „Какъв дявол си ти." Какъв смисъл давате на дявола? Дяволът не е нещо лошо, дяволът в дадения случай е киселина – дяволит човек е, кисел е. Доброто при сегашните условия е основа. Като се съединят доброто и злото, дават сегашния човек. Човек, като минал през доброто и злото, той е станал сладък вече. Вземете който и да е човек, който не е страдал. Лошият човек какво трябва да се прави? Той казва, докато не са го били: „Бий." Но щом го бият, няма да каже: „Бий." Той, най-първо, не знае какво нещо е боят. Казва: „Налагайте." Той не е опитал удара. Като удрят някого, не може да влезе в положението на онзи, когото бият, че боли от тези удари. Обаче в деня, в който него бият, той вече разбира и когато бият някого, той чувства, че е лошо нещо боят, той става сладък.

Защо някой път казвате, че не искате да страдате? Нямате понятие за живота. Ти опитваш киселините на баща си. Горчивото е сила в себе си, един неорганизиран материал. Имате соленото, то е вече процес на организиране, солта е вече напълно организирана. Когато говорим за сол в света, разбираме нещата добре организирани. Имаш един хубав инструмент, един орган, една цигулка, една китара. Имаш картина, която рисуваш хубаво. Гледаш, ще изучаваш хубавите черти. Да кажем, срещаш един човек, има какво да учиш в него. Има правилни вежди. Зад тия правилни вежди седи една отлична мисъл. Виждаш правилно чело. Зад това чело седи такава разумност. После виждаш един правилен нос. Зад този нос седи една хубава интелигентност, човек, който хубаво наблюдава. Виждаш правилни уста. Зад тия правилните уста седи една хубава проява на чувствата,

хубава чувствителност. Ухото представя неговата честност, може да разчиташ на него. Като гледаш ръцете му – онова, което може да свърши, зависи от ръцете. Музикантът трябва да има отлични ръце, за да бъде един добър музикант. За да бъдеш един отличен пешеходец, трябва да имаш отлични крака, подвижни. Като вие вървите, вие не се радвате, че музикално стъпвате. Някой път ходите тромаво, тежко. Кое е хубавото ходене? Ти ще туриш, ще научиш краката да мислят. Ако си неразположен, ти не мислиш. Ако ти си неразположен, ти не мислиш. Тогава ще вземеш да стъпиш на пръстите, после на тази, издутата, част на крака след пръстите, като една възглавничка дето е. С краката свързваме Божествения свят. Ще стъпиш на пръстите си, ще накараш себе си да мислиш. Правилното ходене трябва да започне от първия пръст. Трябва да се научите да ходите. Красота ще дадете на ходенето. После динамика турете. После на ходенето ще предадете благородство, справедливост. Много малко енергия да харчите. След туй ще туриш форма, красота на движението. И после малкият пръст да е резултат в туй ходене. Трябва да туриш мисълта си в краката и веднага тази идея трябва да мине. Стъпиш, отиваш в училище, значи впрягаш ума си на работа. Първо палеца, после впрягаш своето сърце. Деня трябва да прекараш добре. Този ден да бъде красив, да не допущаш никакво неразположение. Каквото и да се случи, да не допущаш неразположение.

Времето се заоблачи, вие допущате една лоша мисъл, ставате като времето. Вие не разбирате времето. Заоблачи се времето. Туй време толкоз ви обича, то се заоблачи, за да не ви изгори слънцето. Заоблачи се небето, че като излезете навън, понеже вие сте свикнали, да не ви изгори. То ви обича и то се заоблачава, само то ви гледа, не иска други да ви гледат. Всички вие правите такива заоблачавания. Когато иска някой да ви обича, ще заоблачи цялото небе, само той да

ви гледа, никой друг няма да ви гледа. Питам, от какво зависи заоблачаването? Вие искате да ви обичат. Този, който ви обича, ще заоблачи цялото небе. Той не иска никой друг да ви гледа. Когато влезете в една къща, нали се заоблачавате от слънцето. Всичко е заоблачено, то е малко за да ви предпазят, не се страхувайте. Турят украшения, картини, за да се отвлече вниманието ви. Защото какво има в един таван? Тук отдолу таванът е хубав, но отгоре на тавана какво има? Вие тук го гледате идеален, колко е хубав, беличък. Ако се качите горе на тавана, работата не е такава.

Казвам, не си създавайте една картина, която горе е една, отдолу е друга. Имайте един таван, дето няма нищо, таванът да бъде прозрачен. Може ли да си създадете таван от мислова материя? Някой седи и казва, че няма обуща. Мисли си, че имаш хубави обуща, от лъскава кожа направени. Макар че ги нямате, мисли си, че имаш. Нямаш ръкавици. Носи най-хубавите ръкавици кожени. После гладен си – мисли за най-хубавото ядене или ябълки, или круши. Наядеш се, и трябва вече да си починеш. Мисли, че си под някоя круша, легнеш си и слънцето отгоре минава, макар че го нямаш. Вече си се изморил от работа, дълъг път си ходил – почини си на такъв хубав креват, заспи си и кажи: „Колко е хубаво всичко туй.“ Ако ти си представиш своята опитност, може да си представиш тъй реално. Казва: „Говори ми, както мислиш.“ Ако говориш, както мислиш, няма да те разбере. Казва: „Аз си въобразявам, че имам пари.“ „Имаш ли ги?“ „Нямам ги.“ „Въобразявам си, че имам обуща.“ „Имаш ли ги?“ „Нямам ги.“ Но има един свят – каквото поискаш, веднага става.

Тогава ще бъдете като в тази приказка, дето един пътник тръгнал да пътува по света. Дошъл до една чешма и бил уморен и извикал: „Ох!“ Веднага излиза един старец и казва: „Какво искаш? Защо ме викаш? Моето име е Ох.“ „Много съм уморен.“ Този старец го бута и този пътник се намира в една много хубава стая, седи вътре

и си почива. „Ох!“ „Какво има?“ „Гладен съм.“ Старецът бутва и веднага яденето иде на масата. „Ох!“ „Какво искаш?“ „Искам да си легна.“ Веднага има едно хубаво легло. Каквото поискал този пътник, старецът го правил заради него. Казва: „Идвай всеки ден, щом се намериш в голямо затруднение, идвай при мене и само кажи „ох“, всичко ще се свърши.“ Всички от вас били ли сте при тази чешма? Вие казвате „ох“, защо не стават работите? Защото на друго място сте, не сте при тази чешма, затова не стават. Иди при чешмата, този старец ще излезе, всичко става. Ако на друго място казвате „ох“, не върви. На място „ох“ ще казвате. Старецът е само при тази чешма.

В идейния живот ти не вярваш в нещо, имаш една отрицателна вяра и искаш нещата да станат тъй, както ти мислиш. Искай онова, което може да стане. Искай само един хубав обед, той ще дойде. Ти седнеш и мислиш да се осигуриш за цяла седмица, за цял месец. Такива работи не стават.

В Божествения свят всеки момент, най-малкото време, в което нашето съзнание е будно, то е. Ние мислим неправилно. Мислиш, че хората не живеят добре, че не ти върви, че другите хора си уредили живота. Мислиш работи, ни в клин, ни в ръкав не влизат. Мислите ли, че ако едно магаре отиде на гости на една сватба, ще го приемат в приемната стая? Какво ще направят с магарето? Ще кажат: „Таман дойде магарето“, ще му турят самара отгоре и ще го накарат да носи вода. Ща кажат: „Най-първо, нас ни трябва вода за сватбата, защото не може сватба без вода.“ Ако дойде една муха, каква рол* ще ѝ дадат? От сватбата ще я изгонят с метла.

Казвам, има разни системи как да се подобри животът. Вие представяйте си, че животът е подобрен, имате всички условия. Мислете добре, чувствайте добре и постъпвайте добре. Какво трябва да правите сутрин, като станете? Какво трябва да прави този човек, който знае добре да пее? Какво трябва да прави този човек, който знае

добре да рисува? Какво трябва да прави този човек, който е богат, който има много пари? Сутрин, като стане, какво трябва да прави богатият? Торби със злато го чакат. Какво трябва да прави пощаджията? Той трябва да сортира писмата. Отиваш да дадеш концерт някъде. Най-първо, не се изисква от хората да се обхождат добре с тебе, защото това добро зависи от онова, което ти ще им дадеш в дадения случай.

Казвате: „Да разгледаме живота сериозно." Отношението на тия, които ще ме слушат, зависи от онова, което ще им дам. Трябва да им дам най-хубавото в музиката. Искаш да четеш. Ще им дадеш най-хубавото, ще останат всички доволни от казаното. Защото думите на поета, поезията, аз считам като хубави плодове. Всяка дума ти може да я опиташ. Като музика вървят думите на някой поет. Има поети, на които думите са като нагнили плодове.

Вие сега седите и казвате: „Не върви." Как ще се справите с туй, което не върви? Към кой свят спада туй, което не се движи? Движението е свързано със слугата. Казва: „Не върви." Щом кажеш не върви, ще преведеш – значи слуги няма. Щом няма слуги, тогава ти стани слуга. Казваш: „Няма кой да плаща." Стани господар, ти плащай сега. Мислиш, че твоите работи ще останат. Ти можа да бъдеш най-добрият слуга и най-добрият господар в дадения случай. В дадения момент ти си пратен да станеш слуга и да станеш господар. След като си станал слуга и господар, ти имаш приятели. Защото приятелите, които имаш, това са твоите деца. Щом имаш приятели, то са вече деца. Щом си без слуга и без господар, ти деца нямаш. Кое е по-важно сега, слуга да си или господар да си? Който работи ли е по-важен, или който плаща е по-важен в сегашния живот?

Колко мъчно е да ви се говори, понеже вие живеете в един статичен свят, очаквате благата от слугите и от господарите. Вие седите в този свят като зрители и казвате: „В този свят няма кой да ти

услужи. В такъв свят няма и кой да ти плати, няма кой да те оцени.“ Ти пееш и никой не те оценява. Кой ще те оцени? Какво разбирате под думите няма кой да те оцени? Представете си, че имате един професор в училището, който има една слабост, недочува. Ти си научил урока хубаво, но говориш урока полекичка. Ти чуваш, но учителят не чува, казва: „По-високо говори.“ Ти мислиш, че говориш високо, пък той не те чува. Ти седиш далеч, трябва да идеш по-близо до професора. Той казва: „Я ела насам, да си кажеш урока.“ Ти идеш там, но се смутиш от професора, мислиш, че нарочно го прави. А той човекът недочува, казва: „Кажи го, по-ясно говори.“

Как мислите, съдбата чува ли хубаво? Доста глуха е. Не че е глуха, но понеже при съдбата не са един, не са двама, то са милиони прошения направени, че като чела, чела, дошло ѝ до гуша – милиони прошения, и всеки иска бързо да стане. Тя казва: „Я кажи, да го чуя.“ Запише на твоя номер. Питам сега, ако петстотин милиона прошения са дадени, в една секунда, кога ще дойде вашият ред? Ако вземе по една секунда да отговори, петстотин милиона секунди колко правят, я направете сметка? Съдбата има един класически образ, тя има една добра страна. Ти като идеш при нея, като те погледна, казва: „Защо си дошъл?“ Ти трябва да вземеш такава поза, която тя не е виждала. Тя, като гледа тия еднообразните хора, тя ги изпъжда, казва: „Хайде да си вървите“, не ги харесва. Тя обича да дойде нещо по-добро. Като идете при съдбата, какво трябва да ѝ кажете? Като дойде един ваш приятел, какво иска да ви каже, когато слугата дойде при господаря?

Имате един нормален господар и един нормален слуга, имате един добър господар и един добър слуга. Какво трябва да каже добрият господар на добрия слуга? Ако слугата е ходил да копае лозето, ще каже: „Господарю, ходих и прекопах лозето.“ Ако ходил да бере грозде, ще каже: „Ходих на лозето, обрахме най-хубавото грозде. Ето кошниците. Всичкото е хубаво, няма лоши зърна.“ Ако слугата е

ходил за друга някаква работа, ще каже: „Ходих и свърших работата много добре.“ Отидете при някой професор, какво трябва да му кажете? Предал ви някой урок по музика или сте правили нещо, или сте свирили. Веднага ще седнете и ще кажете тази работа, ще дадете изпит. Онзи, който носи грозде, казва: „Най-хубавото грозде набрах.“

Значи всеки един учител е доволен от ученика, когато е дал най-хубавото време, за да научи онова, което му е дал, понеже едновременно професорът, който преподава, и той се ползва. Когато се ползва ученикът, ползва се и учителят; когато се ползва господарят, ползва се и слугата. В Божествения свят еднакво се ползват всички. Може да си милионер, може да си богат, друг може да е сиромах – и сиромахът, и богатият еднакво се ползват от благата. Богатият не може да яде повече от сиромаха и сиромахът не може да яде повече от богатия. Може сиромахът да има храна, която не е пищна. Богатият може да има пищна храна, но той ще вземе от храната толкова, колкото и сиромахът. В Божествения свят всички имат еднакви условия да дават. Всеки си избира храна, която обича.

Ние сега имаме анормален свят. Казвате: „Той иска много да яде.“ Но това е анормално. Той е болен, не яде плътна храна, но някоя чорбица от пиленце взема и не е доволен, не е разположен. Той не е нормален човек, болен е. Ние говорим сега за нормалните хора. Приготвената храна са плодовете, вземам ги от дървото, донасям ги в една паница, измивам ги добре, слагам ги. Щом като не си доволен от тази храна, аз ли съм крив, че не си доволен? Най-хубавите плодове – казваш: „Не ми се ядат.“ Това е едно ядене най-хубаво сготвено: круши, ябълки, сливи, череши. Представете си едно меню от десет вида плодове. Казвам: „Заповядайте, от което обичате.“ Вие вкусите и казвате: „Да е нещо печеничко, пиленце печено.“ Казвам: „Такива пиленца нямам. Казвате: „Не струва вашият свят.“

Туй е вярно, че вие в ума си внасяте известни идеи, мисли, които мязат на печени кокошки. Вие искате това, от което няма никаква полза. Или искате да бъдете богат. Каква е идеята? Да бъдете богат е хубаво, но какъв богат искате да бъдете? Вие може да бъдете богат в три свята: богат в умствения свят, богат в духовния свят и богат на физическия свят. Хубаво е който и от вас да го направим богат, какво ще направите? Представете си, че в трите свята сте богат, какво ще направите? Ако сте богат, ще си купите автомобил, веднага ще ви уволнят. Ако аз съм богат, най-първо, ще се науча да ходя хубаво, ако аз съм богат, ще се науча да работя хубаво в духовния свят и ще се науча хубаво да мисля в Божествения свят. Ще искам да ходя хубаво, да работя хубаво и да мисля хубаво, тогава съм богат и в трите свята. Туй ще искам. Ако вие искате автомобил, вие не разбирате. Човек, който ходи добре, който работи добре и който мисли добре, всичко на него иде на разположение и съдбата никога не му отказва. Щом искаш автомобил, щом искаш кон, съдбата ще ти откаже.

Имаше един разказ от Михалаки Георгиев. Един шоп, който живял в Цариград двайсет години при един турски паша, затъжил се за шоплука и искал отпуск от пашата, да дойде тук, в Софийско. Пашата му дал четирийсет дена и му казал: „Ако не дойдеш навреме, ще те обеся." Един час не трябвало да закъснее. Дошъл той тук, в Софийско, и яли, и пили по шопски, мислел, че рано ще си иде. Обаче още пет дена остават, не може да си иде за пет дена до Цариград. Тръгнал той, и в Пловдивско започнал да се моли Господ да му даде едно конче да се качи. По едно време иде един турски ага, качил се на една кобила и едно конче тича подире. Българинът си мисли, че вече кончето иде, ще се качи. Настигнал го турчинът и казал: „Я вземи кончето да го носиш." Българинът сега, наместо да язди кончето, трябва да го носи. Казва си: „Не зная каква е тази съдба. Аз ли не зная как да ѝ кажа, или тя криво ме разбра?"

Разчитай на своите крака. Разчитай на своите ръце. Разчитай на своята глава. Да преведа сега. Разчитай на своите крака – разчитай на своята доброта, то е един капитал. Разчитай на своите ръце – разчитай на своята правда. Разчитай на своята глава, разчитай на своята мисъл. В дадения случай туй е твое право. Твоето добро е сила, твоята правда е сила, твоята мисъл е сила. На тия неща трябва да разчиташ. И никога не роптай. Не че да не роптаеш. В този свят, като мислиш, не роптай. Ако искаш някой път да роптаеш, роптай. Може да е хубаво в дадения момент. Но в този свят, дето всичко е умно направено, трябва да знаеш къде да буташ. Бутни едно копче, което краката разбират. Бутни едно копче, което ръцете разбират. Бутни онова копче, което умът разбира. От главата ще дойде светлина, от ръцете ще дойде топлина, от краката ще дойде сила.

Сега, след като ме слушате, вие започвате по стария начин. Каква песен първо пяхте тази сутрин? Първо пяхте „Всичко в живота е постижимо“. (Учителят имитира нашето пеене.) Когато пееш, вложи мисълта си. Ако вложиш мисълта, как ще пееш? Ти ще мислиш: „Какво ще пея?“ Не, ти ще пееш – и главата, и ръцете, и краката да вземат участие, едно трио ще имате. Десет имате на ръцете, десет – на краката, и седем – на главата. Всичко – двайсет и седем, един камерен оркестър. Тия седемте знаете ли колко са знатни? Знаете ли колко разбират очите, те всичко виждат? Ушите всичко чуват. Носът всичко помирисва, намира го. Устата всичко опитва, професор е, не може да я излъжеш; каквото дадеш, като близне, веднага познава. Носът, и той, като каже, всичко разбира. Всички тия професори – очите, ушите... всичко разбират, тях не може да ги лъжете. Каквото види окото, веднага вижда погрешката. Ухото, като слуша, знае всичките трептения, разбира ги.

Сега вие седите някой път и искате хората от земята да ви обичат. Научете се вие да обичате себе си. Научете се да обичате

очите си, защото очите са един резултат на разумни същества, на които милиони години взело, докато направят очите, които са живи. То са повече от милион клетки, милион клетки има в очите, които вземат участие в процеса на зрението. Вие някой път седите и сте недоволни, че нямате хубави дрехи. За в бъдеще ще има такива книжни материали. Дойде един българин от Германия. Понеже германците нямат материали, направили яки хубави от книга. Ще я носиш една седмица. Струва четири лева. Ако дадеш друга, да ни операт и изгладят, пак четири лева ще дадеш. Не само германците сега, в Америка преди трийсет години носеха книжни яки, в Америка студентите ще купят книжни яки една дузина. Една яка ще я носиш една седмица, пък ако я обърнеш и от другата страна, ще я носиш две седмици. Аз съм носил такива книжни яки и съм ги обръщал, тъй щото излиза евтино.

Тук в числото 13 имате една киселина, имате едно противоречие. 14 – имате две положителни числа, и двете са киселини, 14 е закон за жертва. В 14 имате две положителни числа. При 15 законът върви правилно – имате киселина, имате и основа. В четиринайсет дни на месеца какво можете да направите? Представете си, че 14 представлява двама генерали, числото 1 е пълен генерал, другият е лейтенант. Като идете при генерала, какво трябва да кажете? Доста сериозно число. Ти няма да седиш като слуга, да кажеш: „Какво обичате?“ Представете си, че вие сте войник, какво ще кажете, какво ще кажете на тия генерали? Представете си, че числото 15 представя един банкер милионер: 1 е момъкът, 5 е жената, хванали се под ръка, вървят. Ти си един от длъжниците, срещаш ги. Какво трябва да кажеш на този банкер? Той излязъл от кантората хубаво облечен, тръгнал с жена си. Какво ще кажеш? Как трябва да постъпиш? При сегашните условия как трябва да постъпиш? Ако знаете как да постъпите, вие ще постигнете целта си много добре на пътя, когато е с неговата

възлюблена, отколкото, ако бяхте отишли при него, когато е сам. Понеже са излезли двамата, той е разположен, иска да се покаже, казва: „Колко искаш?“ Веднага дава. Ако знаеш как да постъпиш, всичко ще се уреди много добре. Ако не знаеш, ще намериш банкерина сам, като е без своята възлюбена. Те са като габровци, бръсне яйцето.

Всичките американци са все габровци. Ще ви кажа защо. В Америка всичките яйца са сортирани по големина на сортове. Като идеш някъде, яйцата са прекарани през известни дупки, по големина са разпределени и на всяко яйце е писано от колко дена е снесено, дали е преди един, два, три, или преди една седмица. Наредени са. Под думите габровците бръснат яйцето разбираме разумно направено нещо. По-дребните яйца са по-евтини, по-едрите и по-пресните са по-скъпи. В Америка най-хубавите яйца дванайсет ще ги вземеш за един долар. Един долар колко е? Осемдесет и два лева. По колко се пада яйцето? По седем лева.

Считайте, че живеете в един разумен свят. Туй е вярното. Вие мислите, че светът не е разумен. Мравите мислят, че от тях по-разумни няма. Мравите знаят ли нещо за човешките здания, за концертите, за забавленията, за разните инструменти? Нещата за мравите, и да се изнесат, са непонятни. И църквите, и религиите за мравите са непонятни. Някой казва: „Какво мислиш за живота?“ Ако ти, като мравя мислиш, гледаш на работите, само от един мравуняк да вземеш какавидите и да ги пренесеш в друг, какво ще разбираш? Мравите са и доста войнствени. Сега вие мислите по някой път: да работим, но няма отглас. По радиото трябва да изучавате законите. В духовния свят има радио. Трябва да настаниш своето радио. Ти се молиш на Бога, но ти не си предал мисълта си. Ти трябва да предадеш мисълта си, има известни вълни – има къси вълни, има и дълги вълни. По късите вълни се предава по един начин, по средните

вълни една мисъл не може да се предаде така лесно. Как искаш, с къси вълни, със средни вълни или с дълги вълни?

Казваш: „Не върви, не ме слушат.“ Хубаво, ако един певец излезе на сцената и не го слушат, кой е крив, публиката или той е крив? Той е крив, нищо повече. Ние вече имаме оценка на миналото, носим го ние. Ако изучавате английски или френски, ще го изучавате, тъй както е. Английският език не е достигнал още съвършенство, френският не е достигнал още съвършенство. Всичките езици не са достигнали съвършенство. Някои от класическите езици са остарели. Ако вземете еврейския език, има нещо много първично, няма нужната мекота. Ако четете Евангелието, е написано на няколко стари езици, но формата не е еднаква. На гръцки език има най-хубава изящна форма. Като го четеш на еврейски, има един смисъл. Като го четеш на гръцки, има друг смисъл; има думи и мисли, изящна форма имат, но и гръцкият език не е достигнал своята изящност.

Вие се молете, за да бъде речта ви изящна. Всяка реч трябва да бъде добра, трябва да бъде справедлива и трябва да бъде разумна – три качества трябва да има. Доброта, това значи основа. Справедливостта е процес на градението. Мисълта показва, че всяка работа, като започнеш, трябва да бъде добре завършена. След като завършите една работа, тя ще бъде основа за друга. Мислите ли, че онзи поет, който е написал едно стихотворение, че е свършил работата? Той едва е започнал, то е встъпление на онази поезия. Поетически как ще опишеш една майка, която обича своето дете? Да опишеш вярно, да опишеш самата реалност, както е. Как ще опишете в света господари и слуги? Слугата добре свършил работата – господарят добре плаща. Или как ще опишеш един певец, който пее добре? Певецът пее добре, когато разбира. Музика има навсякъде в живота. Ти вървиш по пътя, направиш едно добро на един човек и целия ден се радваш в сърцето си. Вестниците нищо не са писали, и

това те радва. Друг път вестниците писали, и ти не се радваш. Направиш едно добро и целия ден имаш едно хубаво разположение, като че си добил някакво богатство.

Казвам, няма по-хубаво нещо в света, човек да знае да мисли добре. Светът представя безброй възможности. В този свят, в който сега живеете, има богатства, толкова богатства, че вие нито сте ги виждали. Как ще ги видите? Вие трябва да развиете един усет в себе си. Има музикални вълни във въздуха, в природата, които не може да схванете. Ако змията влезе при човеците, как ще я посрещнат сегашните хора? Като влезе змията, ще ѝ смажат главата. Ако влезе магарето при хората, ще го турят на работа. Ако влезе едно разумно дете, какво ще бъде отношението? Змията ще каже: „Защо така постъпват с мене?" Магарето ще каже: „Защо с мене така постъпват?" Детето, и то ще попита къде седи причината. Змията е крива, че ходи без крака. Магарето е криво, че ходи на четири крака. Детето е право, понеже ходи на два крака. Змията е виновата, понеже всеки, който отива без крака, не го приемат. Няма справедливост. Глава има отлична, но глава без крака е опасна. Една глава, която ходи на четири крака и само реве, и тя не е на място. Глава, която се носи на два крака, тя мисли. То е философията. Змията доброта и справедливост няма – глава без доброта и справедливост е лоша глава. Глава, която се носи на четири крака, тя не мисли. Глава, която мисли, е глава, която се носи на два крака.

Значи доброто е основа, справедливостта е градеж и главата тогава мисли. То е едно естествено положение. Понеже човек е на двата крака, ръцете работят, има една хубава поза. Човек, за да бъде изправен на краката, трябва да има най-хубавата поза на физическото поле, има възможности да свърши каквато и да е работа. Магарето има малки възможности, змията – съвсем малки, тя само някоя пакост може да направи. Магарето само реве, а човек мисли. Аз считам, че

човек, който ходи на два крака, има най-добрите възможности. Тези възможности седят в неговата доброта, справедливост и в неговата мисъл.

Та казвам сега, радвайте се, че не сте на мястото на змията, радвайте се, че не сте на мястото на магарето. Радвайте се, че можете да мислите. Кое остана от всичкото говорено? За шестнайсет години съдбата би отговорила, ако ѝ трябваше по една секунда да отговори, на петстотин милиона молби. Шестнайсет години – той вече е свободен от дявола. Шестнайсетата години е крайният предел, дето можеш да бъдеш роб някъде. След това или се освобождаваш да живееш свободно, или заминаваш за другия свят. Повече от шестнайсет години не можеш да бъдеш роб. Считайте, че живеете в един свят разумен, дето зад всичките противоречия, които срещате в живота, зад всичките противоречия на мислите, зад всичките противоречия на чувствата и постъпките, седи нещо разумно в света. Туй трябва да бъде единствената мисъл.

Тайна молитва.

Да ви дам едно правило. Пълен си. Искаш да се освободиш от своята пълнота. Какво ти трябва? Понеже пълният има повече мазнини в тялото си, да стопи мазнината и да си направи свещи. Сух си – трябва ти повече вода, повече живот ти трябва. Несръчен си – повече сила ти трябва. Съедини светлината и топлината в едно. Като ги съединиш в права пропорция, ти ще образуваш сила, светлина и топлина. Съединени на едно място, образуват човешката динамическа сила. Затова, който е слаб, да съедини своите мисли със своите чувствания, и той ще придобие силата. Или постави мисълта си на работа, постави чувствата си на работа, защото силата е резултат на поставените мисли и на поставените чувства.

Някой от вас казва, че има миризливо сърце. Много хубаво, че имате миризливо сърце. Докато не мирише онзи цвят, не може да завърже. Не трябва да гният нещата, но трябва да цъфтят.

Казвам, вярвайте в едно – че зад всичките противоречия в живота седи нещо разумно, към което може да се обърнете, докато дойде да разберете защо ви се случват някои работи.

Шеста лекция на Младежкия окултен клас, 17 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ СИНТЕЗ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

Пишете върху **тема №5** „Психологически синтез“. Най-първо, мислете и после пишете. После пишете и върху следната **тема №6**: „Произходът на дългите и късите носове“.

Като Дарвина ви трябват десет години, за да докажете тази тема. Доста труден въпрос е все таки. Като помислите малко върху дългите и късите носове, все е полезно.

Сега какво ви интересува? Днес кое ви интересува най-много? Изобщо какво ви интересува? Една **тема №7**: „Кое е онова, което занимава ума ви? Има работи важни. Гладен е човек, занимава го гладът. Или жаден е, занимава го жаждата. Или някого може да го занимава безпаричието. Може да ви занимава невежеството. Учен човек е някой, пък го занимава невежеството. Той е учен в някои отношения, пък е невежа в други. Един учен човек е учен в една област, но е невежа в друга. Учен е, но му се скъсат дрехите, не знае как да ги зашие. Психологически въпроси разбира, но не знае много други работи. Психология знае, но като му се скъсат гащите, намира се в чудо. Този човек ще намери някой невежа в неговия бранш, да го ориентира. Учен човек е онзи, който оценява труда на знаещите.

Сега трябва да имате съвсем друго понятие. Човек не може да носи цялата земя на гърба си. Може да носи едно камъче, може да носи вода. Пък и цялото човечество да го впрегнете, с всичките сили не може да носи всичката вода на гърба. Мислите ли, че двата милиарда и сто милиона хора, които ги има на земята, както ги

изчисляват, ако всеки човек носи по трийсет-четирийсет килограма вода, колко вода може да носят? Може да се сметне колко години ще им трябва, да пренесат водата на Великия океан.

Сега по някой път в живота вие искате да разрешите някой въпрос, който е толкоз мъчен, колкото въпросът може ли двата милиарда и сто милиона хора да пренесат водата от Великия океан в Индийския или Атлантическия. Намираме се в едно голямо противоречие.

Искате да бъдете богати, но знайте закона на богатството – то е обосновано на три принципа, то е резултат на три принципа. Богатството е обосновано на човешката воля. В този смисъл, както съществува богатството, то е един резултат. После, ако човек е богат, той трябва да знае как да употреби богатството си. Богатството вече е потенциална сила, той трябва да знае как да я използва. Богатството вземете в умствено отношение, как да се използва това богатство? Не само обикновеното богатство – натоварен човек, да кажем, със сто или с двеста, или с няколко милиона златни монети, то е материално богатство. Туй богатство трябва да знаеш как да го употребиш. Ако не знаеш как да го употребиш, ще си създадеш някоя беля. Или богатството може да е обосновано на човешките чувства. Ако ти не цениш богатството, не можеш да бъдеш богат. Или богатството се дължи на твоята воля. Ако ти нямаш сила във волята си, ти това богатство не можеш да го добиеш.

Тогава, като не разбирате принципа, ще правите разлика: той е богат, той е сиромах. Казваш: „Защо Господ така направил света?“ Господ ни най-малко не го направил – богатството и сиромашията, както ние ги разбираме, те си имат причини, но те са резултат. Има ли някакво зло, че си сиромах човек? Има ли някаква добродетел, че е богат човек? Да допуснем, че богатството е подобно на знанието, сиромашията е подобна на невежеството. Да бъде човек невежа грях

ли е? Що е невежеството? Има ли някаква престъпност в невежеството? Вие виждате един сиромах човек и казвате: „Сиромах е.“ Вие го подценявате. Видите някой богат човек, облечен хубаво, веднага инстинктивно се зарежда едно чувство на уважение. Видите невежия, не го оценявате, казвате: „Невежа е.“ Вие нямате една ясна представа за отношенията, които съществуват. Паякът е невежа по математика, но е специалист по предачество, има една специалност. Може вие да кажете: каква полза ние имаме от неговата паяжина? Ти имаш знание. Казвам, каква полза има светът от твоето знание? Каква полза имат паяците от твоето знание? Или каква полза имат птиците от твоето знание?

Ученият човек за пръв път е започнал да мисли за рибите, държи ги в ума си. То е вече любов. Той изучава техния живот, наблюдава ги, образува една връзка, ходи по брега, наблюдава, хвърля хлебец. Ученият човек образува връзка между себе си и рибите. Невежият не е стигнал дотам. Какво има във водата, него не го интересува. Той казва: „Мене тази работа не ме интересува какво има във водата. Мене ме интересува мое-то изкуство, което имам.“ В какво седи неговото изкуство? Неговото изкуство е, че той ходи в гората да събира сухите клечки; прави вързопи от тях, занася ги вкъщи, наклажда огън, казва: „Много е хубаво, грее.“ На другия ден пак излезе из гората, пак събере, пак ги донесе, накладе огън, казва: „Много хубаво.“ На третия ден пак: „Много хубаво.“ Но един ден той се разболее, не може да иде в гората. Седи при камината, не може да каже: „Много хубаво е.“ Не е добре, защото ги няма сухите клечки. Защо Господ направил света така? Кой е виновен сега, кажете?

Туй разсъждение сега какво е? Този вид разсъждение в психологията как го наричат? Нали има някои от вас, които са свършили философия.

Вие толкоз години идете в петък и казвате: „Всеки петък идем, каква полза?“ Аз питам, този ученият човек, който седи, каква полза има? Има някаква полза, но той трябва да направи запознаване със сухите клечки. Ако той знаеше езика на сухите клечки и кажеше да дойдат, и болен като стане, те сами ще дойдат на огнището. За да дойдат клечките, знаеш каква трудна работа е. Той ходи, събира клечките, но не е изучавал езика на сухите клечки. Сухите клечки страдат от голяма сухота. Тъгата им за вода е толкова голяма, че пискат, плачат. Като идеш в гората, сълзи текат от очите им. Казват: „Изгоряхме, жадни сме.“ Вие, освен че не влизате в тяхното положение, но сушите ги още повече. Турите ги на огъня, запалите ги и им причинявате най-големите страдания. Вие на страданията им се радвате.

Има нещо вярно в това, но то не е на физическия свят. Те са явления, които произхождат от физическия свят. Едно време тия клечки бяха на дървото, после изсъхнаха. И сега на сухите клечки клетките са живи. Вземете този орган – клетките в дървото са живи и те сега живеят един културен живот. Даже ако дойде друга дъска, тази на органа е културна. Повече от четиринайсет-петнайсет години е тук, университет свършил по музика. Ако питате този орган, той много разбира от музика. Но това са разсъждения. Органът е само предметно учение. Органът в този смисъл е музикант, но не е във физическия свят. Ако вземете тия клетки оттам, отдето са слезли първоначално, причината не е тъй, както вие виждате. Тук нямат никакво отношение към вас.

Аз като разсъждавам така, казвате: „Как е възможно да бъдат учени, че страдат от голяма сухота.“ Но тази сухота е потребна за тях, те пият особена вода. Като седне един музикант при органа... някой път един музикант може да свири много добре на един орган, на едно пиано. Тогава разсъждавам по следния начин – той свири много

добре, излизат много добри тонове, понеже има влага в себе си. Излиза влага от него, и те като пият тази влага, тоновете стават много хубави, приятно им е. Те се ползват от тази влага. Като дойде някой музикант, който е сух, тоновете не са така хубави, не свирят хубаво. Те казват: „Този музикант не струва. Малко влага трябва да има.“ Но тук всички страдаме от голяма сухота.

После да вземем кой да е бранш. Вие трябва да размишлявате, да имате един синтез, да си зададете задачата какъв е смисълът на живота? Имате едно тяло, един ум, едно сърце. Имате една воля. Какво е предназначението на вашия ум? Какво е предназначението на вашето сърце. Какво е предназначението на вашата воля? Какво е предназначението на вашия живот като един синтез? Животът, който произтича от ума, животът, който произтича от сърцето, и животът, който произтича от вашата воля, какъв синтез има? Туй е малко неопределено.

Под думата мисъл подразбираме синтез на ума, разбираме светлина, която произвежда умът. За какво ще употребите тази светлина? Или топлината, която произвежда сърцето, за какво ще употребите тази топлина? Или вашата воля произвежда сила, за какво ще я употребите тази сила? Силна е волята, която произвежда сила. Добро е сърцето, което произвежда топлина. Добър е умът, който произвежда светлина. За какво употребявате умствената светлина? Трябва да знаете при какви условия да употребите светлината на ума си.

Ще направя едно сравнение. Представете си, че вашият ум произвежда една светлина, която се равнява на десет вощеници. Някои умове произвеждат светлина, която се равнява на сто вощеници, някои произвеждат за хиляда, други – за десет хиляди. Има умове, които произвеждат за сто хиляди, има умове, които произвеждат за няколко милиона. Питам, ако вие с вашите десет

вощеници на вашия ум дойдете при един, който произвежда сто хиляди свещи, вашата светлина ще изчезне, тя ще се погълне от другата. Тогава хората ще обръщат внимание на онзи, който произвел силната светлина, те имат нужда. Но има едно противоречие. Силната светлина, която произвел този ум, тя е вредна за очите. Ако турите в салона светлина от десет хиляди или от сто хиляди свещи, няма да може да издържите силното напрежение, което е в светлината. Ще свиете очите си или ще излезете от салона. Ще гледате да се отдалечите от нея или да се приспособите. И в знанието трябва да се приспособите, да развивате вашата нервна система и да образува светлина.

Да кажем, някои от вас имате чувството, искате да бъдете уважавани и почитани. Не само това, но някои искате да бъдете обичани. То е намясто. Кои са намясто, за да бъдеш ти почитан и уважаван, кои са методите? За да бъдеш почитан и уважаван, ти трябва да бъдеш велик художник. За да бъдеш почитан и уважаван, ти трябва да бъдеш някой велик музикант или да бъдеш някой велик скулптор, или трябва да бъдеш някой велик писател, или някой велик психолог, да познаваш хората. Сега представете си, че вие сте един велик психолог. Кое е най-великото в психологията? Или вие сте един велик художник. Кое е най-великото в художеството? Или вие сте музикант. Кое е най-великото в музиката?

Те са ред разсъждения. Те ще станат ясни, но понеже сега сте далеч от туй, за което аз ви говоря, не са ясни. Някои неща в изкуството са хубави, ако дойдете да ги гледате от известно разстояние. Гледате някоя планинска верига. Ако я гледате отдалеч тази планина, няма да има никаква красота. И отблизо ако я гледате, пак няма да има никаква красота. Ако се поставите на известно разстояние, да видите ония криви линии, отношенията на тия планински върхове с всичките вътрешни видоизменения, тогава се

образува една художествена линия. Запример някоя линия на планината ще произведе меко чувство, някоя ще произведе сухота. Гледате – някои скалисти планини не ви привличат. Казвате: „Не е за качване горе.“ Вие се страхувате. Някой връх е толкоз хубав, че във вас се заражда желание да се качите, колкото и да е опасно. Някой път, и пари да ви дават, не се качвате.

Казвате: „Не е лесна работа да се качи човек на един висок връх.“ И не може да се качат, има големи препятствия. Големите препятствия произтичат от ветровете, които духат в една или друга посока, от ветровете, които идат от Индийския океан. Всички онези, които са се качвали горе, онези ветрове ги духат. Има промеждутък от няколко дена, когато не духат и искат да го използват, да се качат някой път, но не могат да сполучат този промеждутък да го намерят. Експедициите остават без резултат.

Да оставим тия работи. Сега е въпросът кое е най-ценното на вашия ум, кое е ценното на вашето сърце и кое е ценното на вашата воля. Ето въпросът. То е синтез вече. Планината е предмет, от който трябва да минем. Планинското място е човешкият ум. Долините, това е човешкото сърце. Туй, което става в планините и долините, то е човешката воля. Защото, ако цялата земя беше равна, нямаше тия планини, тогава не щеше да има никакво течение. Ако няма планини, и реки няма да има. Ако всичката земя е валчеста, няма да има този порядък. Вие по някой път не искате да имате противоречия в живота, вие искате вашият живот да бъде валчест като земята, всичко да бъде равно, че да няма долини и планини, всичко да е равно. Вие не искате да имате противоречия ни в ума, ни в чувствата, ни във волята, всичко да ви бъде гладко. Знаете ли какъв свят ще бъде? То е едно голямо противоречие. Вие, най-първо, в този свят не може да се движите. Той ще бъде еднообразен, толкова еднообразен, че вие ще се отегчите да живеете в него. Вие живели ли сте в някоя пустиня?

Трябва да идете в Сахара, да видите. Като вървите по тая пустиня, вятърът подига пясъка.

Казвам, както е сега, вашият живот има голямо разнообразие. Вие не изучавате живота си. Дойде някое страдание, вие сте или в някоя долина дълбоко, или на някой връх. Противоречие във вас има. Вие сте в някоя река, която тече. То е волята. Там, дето има движение, има и сила. Обаче, ако разгледаме живота от три становища или най-малко от две, по закона на наследствеността, по закона на прераждането, както се обяснява, вие носите един живот, който е резултат на минали съществувания. В миналите съществувания не сте мислили, сега сте дошли да мислите. Като сте дошли в този живот, не сте взели всичките мерки, които са необходими. Например, когато отидоха русите на северния полюс да го изучават, проучиха, най-първо, условията и приготвиха си дрехи, взеха предвид температурата каква е. Ако тия руси не бяха отишли приготвени, а бяха отишли с тънки дрехи, както обикновените хора, щяха да се върнат. После си направиха аероплани. Ред години трябваше да ходят, да проучават, да се приготвят. След това отидоха, видяха, че няма суша, а само вода. Отидоха на едно място на полюса и след седем, осем, девет месеца течението на океана ги докара на две хиляди и петстотин километра далеч от северния полюс. Какво постигнаха? Правиха научни изследвания. Следователно този материал, който те придобиха, ще го обработят, ще се ползва цялото човечество. Ти ще идеш на северния полюс и мислиш да намериш земя. Навсякъде само сняг има. Те там трябваше да измерват дълбочината на океана, има ли животни и какви са. След туй – да измерват течението, което става, колко духа. После – да измерват температурата. Взеха данни до магнетическия полюс за магнетизма.

Сега от тия работи ние ще извадим полза – каква е, ние, като идем на северния полюс... Сега и вие имате по един северен полюс,

вие имате по един южен полюс. Те са направили приспособления, аероплани, взели са всички мерки. Дошло е времето, когато хората да изучават полюсите – северния полюс и южния полюс. Има един американски писател, доста учен човек, който доказва, че раят е бил на северния полюс. Като изпъдил Господ хората из рая, турил снега, че никой да не може да иде. Раят е горе на северния полюс. Русите ходиха там, но ги изпъдиха из рая. Те отидоха в рая, но като влязоха, изпъдиха ги навън. Сега понеже не можаха да влязат в рая през тези врати, сега отиват в южния полюс, да влязат в рая от другата врата.

Южният полюс е слънчевият възел. Ръцете и краката са южният полюс, главата е северният полюс. Главата е студено място, голям студ има в главата. Човек, който трябва да се занимава със своя ум, трябва да е много добре екипиран, понеже студеният ум няма никаква топлина. Дебели ръкавици трябва да има. Ако така не е екипиран, неговите ръце ще измръзнат. Много хора, които се занимават с умствен труд, стават инвалиди. Като свърши университет, казва: „Защо ми е това знание, какво ще правя с него?“ Певецът, след като пее, казва: „Защо ми е туй пеене? Кому ще пея?“

За бъдеще истинският певец ще пее не на хората, той ще пее на дърветата. Сега може да ви кажа нещо, което е от „Хиляда и една нощ“. В древността имало един ученик, който изучавал окултните науки, избрал музиката за своя специалност. Отива при хората, никой не иска да го слуша. Учителят му казва: „Иди пей на хората.“ „Не ме слушат.“ „Ако хората не те слушат, иди пей на дърветата. Дърветата са най-добрата публика, ще те слушат.“ Той отишъл и пял на дърветата. След това дошъл един голям вятър, зашумели дърветата: „Шу-шу-шу.“ „Това е ръкопляскането – казал учителят му. – То е ръкопляскането на вятъра. Дърветата се въодушевяват от твоето пеене.“ Първият път като отишъл, имало шу-шу-шу. Като отишъл втори път, нямало шу-шу-шу, всичко било тихо. Попитал го учителят

какво имало при второто пеене, той казал, че имало тишина. Учителят казал, че дърветата мислят: „Този човек веднъж пя на нас, ние само казахме шу-шу-шу, не го нахранихме, нищо не му платихме.“ Сега дърветата започнали да мислят какво да направят с този певец, който за пръв път дошъл на дърветата да дава концерт. Те започнали да мислят как да му се отплатят. Всичките мълчат, нищо не казват. Третия път като отишъл да им даде концерт, всички дървета проговорили, казали: „Браво!“ Третия път не ръкопляскат, не мълчат, но казват браво. Върнал се той при учителя си и му казал, че дърветата му викат: „Браво, браво, браво!“

След като викат дърветата браво, какво придоби певецът? Най-първо, имаше шу-шу-шу, после мълчание, а сега – браво. Вие, ако бяхте певец, какво щяхте да направите? Тогава, на четвъртия път като дошъл да направи концерт, излязъл един старец с брада и казва: „Ти, синко, на тия дървета направи голяма услуга. От тези дървета излиза един нектар, от който хората имат нужда.“ Завежда го при едно дърво, напълва му едно шишенце, казва: „Иди да го продадеш.“

Казвам, докато не държите четвърти концерт на дърветата, старецът няма да дойде. Най-първо, ще има шу-шу-шу, после ще има мълчание, след това – браво, и най-после ще дойде старецът. Нектара трябва да извадите, който съществува в тия дървета. За да живеете по-дълъг живот, трябва да разбирате живота на растенията. Дотогава, докато човек се хранеше с ония сокове, които излизат от растенията, той беше безсмъртен. Докато човек се хранеше от дървото на живота, от този нектар, той беше безсмъртен. Дървото на познанието на доброто и злото, то е сухото дърво, сухите клечки. Изгорят дървата, имаш само временна топлина, после пак останеш на сухо. А при дървото на живота имаш този сок на безсмъртие.

Казвам, всички ония чувства във вас, които са сухи, те са от дървото на познанието на доброто и злото; всички сухи мисли, те са

от дървото на познанието на доброто и злото и всички постъпки, и те са от дървото на познанието на доброто и злото. Който е поет от вас, може от тази тема да напише една поезия, да видим какво ще турите в стиховете. Като идвате при дърветата, първо ще има шу-шу-шу, ще има мълчание, браво и най-после – нектар. Ще напишете тази поезия и ще я издекламирате музикално на дърветата един път, втори път, трети път, четвърти път, докато дойде дядото. (Учителят настройва цигулката си.)

Знаете колко мъчно се свирят тези класически песни. Обикновените песни лесно се пеят, но са много сухи. Обикновените песни са много сухи. Какви са класическите песни? Какво искате сега? (Учителят пее: „Когато бях в планината, моето име беше кокиче. Ходих при реката да слушам гласа на водата.“ Учителят свири много тихо и нежно.)

Това е една класическа песен, може ли да я изпеете? Изпейте „Тъги, скърби“.

Учителят изсвири и ние изпяхме „Тъги, скърби“.

Учителят изсвири и ние изпяхме няколко пъти „Време е да вървим“.

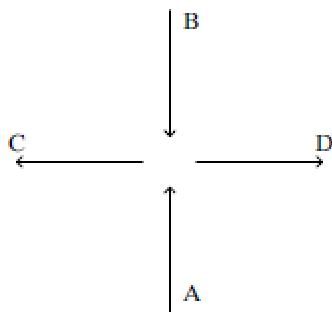

Фиг. 1

Образува цял един кръг. Висшите трептения, които слизат от висшите светове, минават през центъра на земята, и като излизат, образуват музикални вълни с дълги вълни. То е басът – A. Веждите са големи. Отгоре иде сопранът – B. Имаме изменение на баса, превръща се в тенор – D, сопранът се превръща в алт – C. Това са полюси. Сопранът и басът вървят към центъра, тенорът и алтът вървят към периферията. Най-първо, трябва да се съсредоточавате в себе си, да мислите върху това, което пеете. Тенорът излиза от центъра и върви в посока D, към периферията.

Сега вие си туряте мисълта, че аз не мога да пея. Щом не можеш да пееш, ти нищо не можеш да постигнеш. Да не можеш да пееш, то е все таки да кажеш: „Аз не мисля, не чувствам...“ Ако не можеш да мислиш, ако не можеш да чувстваш, ако не можеш да милваш... Всяко едно движение, което човек прави, е музикално. Всичко в света е музика. Всичко разумно в света е музика, само че тази музика произтича от разумни същества. Някой път ти сам не можеш да се движиш, движението някой път иде отвътре. Вие, да кажем, имате едно хубаво чувство. То е един резултат на разумни същества, с които си дошъл във връзка.

Казвам, в мисълта си трябва да бъдете във връзка с разумни същества в света, тогава вашата мисъл работи. Сърцето трябва да бъде във връзка с разумни същества, тогава сърцето ще чувства. И волята ви трябва да бъде във връзка с тези разумни същества. Защото всяка една мисъл, всяко едно чувство е резултат само на тази връзка. Туй, което сега наричат в света условия – условия трябва да има. Условията представят разумни същества. Когато ние мислим и чувстваме за тях, ние ги чувстваме като една сила в природата вътре. Да направим връзката. Туй, което ви говоря, е философия, но една практична страна.

Туй колело се движи. По какво се познава един тенор? Тенорът е брат, и алтът е сестра. Басът е бащата, сопранът е майката. Имате цяло семейство. Музиката си има свой баща. Бащата, понеже е на земята, майката – отгоре, бащата и майката носят тия материали. Сопранът обработва материала, натънко преде. Дъщерята е доста невъзпитана, бащата я учи отдолу, майката – отгоре. Много малко алтове има. Чували ли сте концерт само от алт? Майката често държи концерти. И бащата дава концерти, и братът, но алтът – в музиката сестрата е останала малко назад.

Вземете „до“. (Учителят пее:) „До“ – напрежение, „ре“ – движение, „ми“ – умиление. Умиление щом има, вече се спирам. В музиката трябва да има умиление. На „фа“-то можете да турите забавление, понеже „фа“ е богатство, забавлява се. Работиш с подтик, книги четеш, то е „фа“.

„Фа“-то е забогатяване, „сол“ е обличане, цъфтене, „ла“ е зреене. (Учителят пее:) „Аз живях горе в планината, в планината, в планината. Самотен бях аз горе в планината. При мене дойде един стар дядо и започна да ми разказва своята сладка приказка. Аз го слушах, понеже бях самотен. Казвай, дядо, твоите сладки приказки, аз ще те слушам. Аз съм малкото кокиче.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Седма лекция на Младежкия окултен клас, 24 ноември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ВНУШЕНИЕ

„Отче наш“

Каква тема имате?

Прочете се темата „Психологически синтез“.

Как бихте превели думата синтез? Онези, които са запознати със синтеза на нещата, търпеливи ли са, или не; умни ли са, или глупави; силни ли са, или слаби? От какво произтича слабостта на хората? Една слаба нишка лесно се къса, но когато се съединят много слаби нишки, започва да се намалява тяхната слабост. Значи, ако съберете хиляди нишки на едно място, колко ще се намали слабостта? Допуснете, че вие сте се обезсърчили. В психологическо отношение как трябва да се лекува обезсърчението? Как трябва да се изправи слабостта? Казва някой: „Слаб съм.“ Слаб е в знанието, слаб е в здравето. Слабият в здравето как трябва да се лекува? Слабите се хранят със специална храна. После им препоръчват да дишат. Това са скачени съдове.

Допуснете, че имате един навик да отлагате. Отлагането има разни причини. Някой път отлагаш някои работи. Някой път се намесват чувствата. Отлага човек някоя работа пред друга, счита някоя работа по-важна. Да кажем, имате навик да отлагате в живота. Има важна работа, която я отлагаш. Казваш веднъж: „Няма да отлагам“, и пак отлагаш. Във физическия свят имаш един конец. Туриш го на работа, скъсва се. Какво трябва да правиш? Туриш два конеца, и те се скъсват. Туриш пет конеца, и те се скъсват, докато дойдеш до едно място, дето тия конци устояват.

Сега трябва да имате един опит. Кажеш веднъж: „Ще направя тази работа“ – скъса се, не я направиш. Кажеш два пъти, три пъти, но като повториш десет пъти, че ще направиш тази работа, ще я направиш. Ти кажеш: „Ще направя това“, не го направиш. Кажеш два пъти: „Ще направя това нещо, ще направя това...“ Като дойдеш до петдесет пъти, започнеш да правиш това.

Има едно изключение. Допуснете, че вие закъснявате. Има хора, които закъсняват всякога. Някои хора закъсняват по единствената причина, че времето у тях не е развито, нямат понятие какво нещо е времето. Все ще закъснее пет-десет минути и като дойде, се извинява. Ще каже, че времето било лошо, пътят бил лош, часовникът го излъгал. Ако е господар, ще каже, че слугата не го събудил, неразположен е малко. По някой път да закъснее човек е полезно, но то са изключения. Да кажем, ти трябва да вземеш последния параход. Някой град се изпразнил, ти закъснееш, няма друг параход да дойде. Какво ще правиш? Има случаи, когато човек не трябва да закъснее. Тогава човек трябва да бъде предвидлив. Очакват те някъде на пътя да те пречукат, добре е да закъснееш. Точност се изисква. Човек трябва да предвижда нещата, той трябва да бъде точен.

Да кажем, някой обича да се успива. Ляга си вечер, заспива дълбоко, часовник будилник има, но той дрънка, ти не го чуваш. Ставаш, закъснял си. Ти ще имаш едно спокойно състояние, няма да бъдеш развълнуван. После ще кажеш на себе си, ако искаш точен да бъдеш: „Искам да стана точно в четири часа.“ Някой път си кажеш, че искаш да станеш в четири часа, но си казваш: „Дали ще мога да стана?“ Ти започваш да философстваш дали ще станеш в четири часа. Легнеш си, и няма да станеш. Закон е – когато искаш нещо да стане, ще кажеш: „Искам да стана в четири часа“ и нищо повече. Няма да философстваш. Никакво философско разискване не трябва. Тогава ще станеш точно в четири часа. Някой път, ако закъснееш, ще е може би

с половин минута, или може да станеш малко по-рано, защото времето на внушението не съответства с механическото време, което имаме. Може да има една разлика от една, пет, десет или осем минути. Виждаш, че часовникът е закъснял, но ти, като си внушиш, ще станеш точно навреме.

Та ако човек вярва, нещата стават точно навреме. Има един пример от Бисмарк, който, когато бил посланик в Русия, трябвало да присъства на едно събрание на посланиците по важна работа. Взел той един руски преводчик, но той се противил. Казва му: „Върви, че аз може да закъснея." „Ничево – казва преводчикът. – Ничево, няма да закъснеем." По едно време прекатурил колата на едно място. Бисмарк се смущава, че ще закъснее, но той му казва пак: „Ничево." Колата се счупила, скъсал се един железен обръч. Бисмарк съжалявал, че тръгнал с един такъв преводчик, но действително пак стигнали навреме. Бисмарк взел едно парче от шината, която се скъсала и като се върнал в Германия, направил един пръстен от нея. Когато се намирал в трудни положения, казвал: „Ничево."

Оплетеш се някой път, казваш: „Няма да я бъде тази работа." Кажи: „Ничево." Когато дойдеш до крайния предел, че никой не може да ти помогне, не знаеш как ще стане тази работа или онази, който вярва по човешки, казва, че няма да стане тази работа. Аз не виждам никакъв изход, но ще стане тази работа. Да имаш тази работа в ума си и да нямаш никакъв страх и никакво колебание. Ничево подразбира да няма никакъв страх. Бисмарк казва: „Ако тия посланици са толкова важни, нека почакат малко. Времето е на тяхно разположение." Те не разполагат с времето, времето разполага с тях.

Казва някой: „Нямам време." Ти си турил едно свое време. Времето да разчита на тебе, а не ти да разчиташ на времето.

Сега, когато вие сте гладували, бързате, нали? Вие не сте господар. Значи гладът ви подтиква. Когато сте сити, не бързате.

Казвате: „Не бързам.“ Ти бързаш, понеже остен има, който те подтиква. Не бързаш, понеже няма остен, ти оставаш. Кое състояние е по-хубаво: да бързаш или да не бързаш? Вие казвате: „Аз съм разположен или неразположен.“ Неразположен си, защото остен има. Гладен си, затова си неразположен. Между тия две межди на разположение и неразположение има разлика, както едно към десет. Едно към десет, те са методи, с които трябва да се справиш.

Има десет начина, по които можеш да се справиш с глада. Има десет начина, по които може да се справиш с невъзможността. Неразположен си – има десет начина, по които можеш да се справиш с неразположението. Пари нямаш – има начини да се справиш с безпаричието. Да допуснем, че имаш пари, но боледуваш, лекар няма. Пари има, но лекар няма. Или имаш пари, има лекар, но няма лекарства, които лекарят препоръчва. Или има пари, има лекар, има и церове, но няма кой да ги донесе. Изреждат се тия препятствия сега. Ти трябва да дойдеш до едно положение, дето всичките тия препятствия се премахват. Казваш: „Лекар няма“, но лекарят е вътре в тебе. „Цяр няма“, но церът е вътре в тебе. „Няма кой да го донесе.“ Онзи, който донася, е вътре в тебе. Ти сега ще се намериш в едно чудо. Търсиш лекар отвън, търсиш церове отвън, търсиш онзи, който да донесе церовете отвън.

Тази работа не става тъй. „Ще умра“ – ти търсиш смъртта отвън. Казваш: „Аз ще умра.“ Защо туряш смъртта в себе си? Тури я вън от себе си. Като дойде смъртта, достатъчно е да кажеш: „Аз имам работа, не съм свършил работата си.“ Ще чакаш. Някой казва: „Аз трябва да умра.“ Аз умирам само когато си свърша работата. Щом не искаш да свършиш някаква работа, ти лесно умираш. Кога човек иска да умре? Когато има да дава пари. Но когато има да взема, никак не иска да умира. Певецът, който не иска да пее, иска да умира. Като пее, хич не иска да умира. Грешникът, като греши, иска да умира, но

праведникът ни най-малко не иска да умира. Ученият, като изгуби всичко, иска да умира. Онзи, който има всичко на разположение, ни най-малко не иска да умира. Когато вие имате някои наследствени черти, навици придобити, неразположен сте. Неразположението ви произтича от това, че сте болен, няма лекар, няма церове, няма кой да ги донесе. Вярно ли е, че няма лекар. Кой е първият лекар на човека? На слепотата кой е лекарят? Светлината. На глухотата кой е лекарят? Звукът.

Ще ви приведа този пример, аз съм го привеждал и друг път. Пращат едно глухонямо в гората. То насякло дървета. Иде горският стражар и казва: „Кой ти позволи да сечеш дърва?“ То, като не чува, гледа си работата. Казва: „Ти искаш да не ме слушаш, не искаш да ми говориш. Какъв си такъв чорбаджия?“ Казва: „Дай си позволителното.“ То пак си гледа работата. Казва му: „Такъв чорбаджилък не искам.“ Той не разбира, че е глухо момчето, започва да го налага. Като започнал да го бие, в детето се сменя състоянието, прочува най-после, казва: „Чакай, не ме бий.“ „Кой те прати?“ „Аз – казва – съм ти много благодарен, че ме би, защото аз бях глух, не можех да говоря. Ти като започна да ме биеш, аз прочух и проговорих.“

Сега по някой път и вие питате: „Защо ме бият?“ Да прочуете и да проговорите. Едно неразбиране има в живота. Всякога ние искаме другите хора да ни разбират, но нямат възможност тия хора, нямат тази опитност. Един човек, който няма опитността, която ти имаш, той спрямо тебе е глух, той говори на един особен език. Да кажем, един французин ще ти говори ли на български? Той ще ти говори на френски и ти няма да разбираш.

Казвам, болен сте. Казваш: „Ще оздравея.“ Ти да забравиш, че си казал, че ще оздравея. Следната минута пак кажеш: „Ще оздравея, ще оздравея.“ Да кажем, че не може да станете от леглото, кажи: „Ще

оздравея.“ Нека мине една минута, и пак кажи: „Ще оздравея. Ще стана.“ Ако постепенно спазваш този закон, десет пъти като кажеш ще стана, и действително ще станеш. Но в съзнанието трябва да има една междина между всяко казване. Като кажеш: „Ще оздравея“, трябва да го забравиш, че си казал, да забравиш болестта си.

Сега лекарите лекуват паралитиците. Лекарите, които са материалисти, намерили един начин да ги лекуват много евтино. Съберат двайсет-трийсет души паралитици. Всички мислят, че не могат да станат. Без да знаят те, пуснат в стаята една голяма боа. Всички паралитици, като видят змията, изскочат навън. Рядко ще остане някой в стаята, всички изскачат навън. Като влезе змията, всичките накара да излизат вън. Като влезе вътре змията, мислят, че ще ги нагълта, забравят парализата и изскачат навън. Като влезе змията, те забравят, че са паралитици, те вече мислят, че може да излязат навън. Те, като се уплашат, забравят болестта си.

По някой път е хубаво човек да се уплаши, да забрави като тия паралитици болестта си. Казвам, когато си внушавате, трябва да забравите онова противоречие. Или да допуснем, че ти нямаш хляб. Казваш: „Ще дойде хлябът.“ Десет пъти като кажеш, ще ти дойде една права мисъл в ума, която ще те заведе към целта.

Аз съм привеждал и друг един пример, който се е случил в Америка с едного. Един казвал, че Бог ще промисли за всичко. Друг млад момък се намирал в едно трудно положение, казва: „Господ ще промисли, ще промисли, но... няма защо да се лъжа, няма защо да живея при такива условия. Този закон не работи.“ Решава се да умре, но решава точно в дванайсет часа да се отрови. Защо в дванайсет часа, защо не в девет или в десет часа, защо не по-рано, ами точно в дванайсет? Има си психологически причини. Седи той в стаята си, гледа часовника и чака дванайсет часа да се отрови. На другия, който казвал, че Господ ще промисли за всичко, един глас му казва: „Ти да

станеш и да идеш на еди-коя си улица, еди-кой номер.“ Не му се случвало друг път такова нещо, казва: „Някой път си играят.“ Не се минават пет минути, пак му казва един глас: „Да идеш на еди-кое си място.“ Трети път му казва: „Ако не идеш, ще те сполети едно голямо нещастие.“ Понеже наближавало времето да се трови младият момък, единайсет и половина, той отива на същата улица и номер и тропа, казва: „Пратен съм тук.“ Един дрезгав глас му отговаря. Той пак казва: „Пратен съм тук, отвори.“ „Какво искаш?“ – отговаря му. Гледа един момък разчорлен. „Тук съм пратен, има нещо.“ Момъкът започва да се изповядва. „Аз съм пратен да те избавя.“ В дванайсет часа той искал да се отрови. Дванайсет часа, то е вече последният срок.

Когато човек иска да се отрови в дванайсет часа, той не умира, не може да умре. Човек, за да умре, изисква се известно време. Ако оставите в гората една болна овца или много мършава, колкото вълци и да минат, не я ядат. Дойде някой вълк, побутне я по корема – не е за ядене. Болна овца не яде вълкът, и мършава овца не яде, но ако е здрава, яде я. Щом е болна, не я яде. Питам, ако вие сте като тази болната овца между вълци, струва ли си да бъдете мазни и угоени овце? Ще хвръкне кожата ви, нищо повече. Ако сега сте в Америка, тези големите милиардери, по пет-шест души детективи има да пазят техните деца да не ги отвлекат тия американски гангстери. Те искат някой път по десет-двайсет хиляди долара за откуп. Ако не дадеш откупа, ще платиш с живота си.

Вие по някой път разглеждате живота и сте много взискателни: как така именно с вас да се случи едно нещастие. Сиромашията считате едно голямо нещастие. Казвате, как да нямаше едни хубави обуща, да се поразходиш или как да нямаше един билет, да идеш на представление. Има много причини. Дето отидеш на представление, може да стане един пожар. Във Варна преди много години стана едно много голямо нещастие в една гръцка църква. Казва някой: „Пожар!“

Всички тия хора от църквата, като хукват да бягат, задръстват вратата и повече от петнайсет или деветнайсет души бяха убити в бягането. После погребаха деветнайсет души. Отиват в църква да се молят на Господа. Като казва: „Пожар!“, всички не седят по местата, но всички бягат от църквата. Църква, където можеш да бягаш, не е църква – място, дето може да се молиш. Тогава да избереш онова хубавото място, дето може да се молиш.

Мястото, от което бягаш, не е място, дето Бог живее. Като кажат: „Пожар!“, ти да кажеш: „Аз сега ще почакам.“ Вас ви е страх. Мислите ли, че може да ви изгори пожарът? Четете в Стария завет, онези тримата момци, които хвърлиха в пещта, разхождаха се в огъня, и той не ги изгори. Значи, ако ти се молиш и твоята молитва не може да те спаси, молитвата не е намясто. Ти говориш по един телефон, и не може да те чуят – не е истински телефон. Дето и да говориш, този се обади, онзи се обади – не е той. Обажда се от едно място, ни най-малко не е онзи, който може да ти помогне. Молитвата ти не е вярна. Та сега мнозина от вас, като сте ходили по лъжливи телефони, казвате: „Няма го там.“ Или внушавате си. Останеш, закъснял си половин час. Пет-десет минути може да закъснееш. Тогава си имал две внушения. Казваш: „Аз утре в четири часа я стана, я не стана.“ И тъй става. Ще кажеш: „Утре в четири часа ще стана.“ Не да заповядваш, но да кажеш: „Утре в четири часа ще стана.“ Или имате хрема, кажеш: „Утре моята хрема ще си замине.“ Станеш сутринта – хремата заминала. Ако туриш мисълта, че „хремата ми утре ще си замине“, тя ще си замине, но ако туриш мисълта: „Тя я ще си замине, я не“, хремата ти няма да си замине.

Най-първо, като имате някоя хрема, лекувайте я чрез внушение. Хремата е едно хубаво състояние. Хремата е най-малката неприятност, която може да те постигне. Тя хваща човека за носа, да събуди ума му. Ти не мислиш, хремата иде, да те накара да мислиш.

Като дойде хремата, започваш да се секнеш. Когато се раздвижи твоят ум да мислиш, тя си заминава. Аз бих желал да ми кажете как си хващате носа, как се секнете. Вие някой път, като говорите, говорите, и тропнете с крак, кажете: „Това не се търпи.“ Някой път някой удари веднъж, някой удари два пъти. Питам, без да удари, не може ли? Какво допринася ударът? Че той, като удари, става по-егоистичен, събужда с удара задната част на мозъка. Казва: „Не се търпи тази работа.“ Щом като не може да търпи, какво трябва да прави?

Мен ми разправяше един господин. Казва: „Учеха ме как да яздя кон.“ Оседлали един луд кон, хванал го той за юздата и казва: „Уповавай на мене.“ „Качих се на коня, но не си турих краката в зингиите[7]. Щом се качих, конят започна да рита. Аз си казах: „Опасна работа.“ Оставих се тъй. Той, като рита, хвърли ме във въздуха, и аз паднах долу. Като паднах, той се откопчи от ръцете ми и започна да бяга. Казва: „Нагоре ще те хвърля. Слез от гърба ми, защото не си от тия, които мога да нося.“

Когато дойде някоя мъчнотия и рита, отпуснете крака, да ви хвърли нагоре, защото, ако рече да бяга, работата е опасна. Какво ще кажете? „Мене ме хвърли един кон.“ Щом конят рита, някой казва: „Дръж го.“

Казвам, психологически човек трябва да се бори със себе си. Психологически той не трябва да критикува себе си. Човек само трябва да констатира една своя погрешка, и да не се критикува. Една погрешка може да стане. Да кажем, вие пишете. Направили сте една погрешка, не сте я направили съзнателно. На български пишеш една дума – с просто е ли се пише, или с двойно е [Ѣ]? Каква е разликата между е просто и е двойно? Онези, които са създали знаците, какво са

[7] Стремената (тур.).

искали да кажат? С всичките думи, които се пишат с е двойно ти трябва да бъдеш много силен. Щом има е двойно някъде, ще има големи мъчнотии. Ако думата се пише с просто е, ти трябва да бъдеш не само силен, но трябва да бъдеш и щедър. При е двойно ти трябва да бъдеш въоръжен с няколко парабела. Като пишеш е просто, хората от тебе не очакват юначество, с просто е човек е на угощение, разполага. Онзи човек, който пише е двойно, той е на бойното поле, той не е човек, който яде и пие. Той е ял по-рано, сега той ходи да се състезава. Обаче вие пишете е двойно кога? Когато ядете. Някъде, наместо да пишете е двойно, пишете е просто. На бойното поле с ядене става ли? Там има куршуми, ще ядеш ли? На бойното поле ще пишеш е двойно. Когато си на угощение, ще пишеш е просто. Как се пише е двойно? Но на угощение като идеш, само по себе си ще дойдеш, без никаква мъчнотия. Като отидеш на бойното поле, е двойно ще го научиш още първия урок като ти дадат. На бойното поле сте, като ви дадат хубаво ядене, ще ядеш ли? Сипят се гранати.

Сега психологически казвам, нещата са постижими. Когато си в тази област, да създадеш едно състояние, което е необходимо. За пример търпението къде ще го създадеш? Търпението се създава в големите мъчнотии, а пък неволята се създава при големите неудобства, които човек има. По някой път вие питате защо са тия мъчения. Природата иска да ви направи да бъдете търпеливи. Тя ще ви създаде големи препятствия, ще ви тури в големи изпитания, за да станете търпеливи. Тогава човек става търпелив. Има голямо разнообразие. Ще се учиш на търпение.

Учили една млада мома, че като се ожени, ако някой от роднините на момъка я обиди, тя да си преглъща. Казвали: „За да нямаш мъчнотии вкъщи, зълвите или деверите като те обидят нещо, ти само ще си преглътнеш, ще мълчиш, нищо няма да казваш. После пак те обидят, пак преглътнеш, и най-после ще навикнеш.“ Лошо ли е

да преглътнеш? То е метод на възпитание да не говориш. Сега ще философстваш какво ще стане, като преглъщаш. Най-после казват: ще се научиш. Може да приведем този метод, че трябва да се преглъща. Значи обиди те някой, ти искаш да му отвърнеш. Казваш: „Ако аз му отвърна, какво ще спечеля?“ Ако ти му отговориш, ще имаш една глоба. Да кажем, минава едно високопоставено лице на съдебната власт, казва ти нещо и ти възразяваш. Казва: „На всяко възражение има хиляда лева глоба.“ Глобят те веднъж, ти пак възразиш, пак те глобят още хиляда лева. Три пъти като възразиш – три хиляди лева. На годината като те глобят десет пъти по три хиляди лева, какво възражение ще дадеш? Казваш: „Вие нямате право.“

В Америка стражарите казват по някой път на европейците, че не трябва да ходят по дадено място. Ако се противи, веднага ще му удари три удара по носа. Щом те повика да идеш в участъка, тръгни с него. Той е човек висок шест лакти, после, с една ръка си вдига седемдесет кила, какво ще се противиш? „Ама вие нямате право.“ Какво право ще търсиш? Право може да търсиш само от онзи, който те обича. Онзи, който не те обича, от него никакво право не търси. Кажат ти: „Върви“ – върви. Ако си от силните и можеш да устоиш, то е друг въпрос. Когато вие се намирате в мъчнотии в живота, закон има. Не човек да стане страхлив, но закон има. Няма човек какво да се бори като Дон Кихот с мелници. Няма да си представяш, че мелницата е нещо, защото мелницата ще го подеме, ще го хвърли. С мелници не трябва да се борите.

Казвам, в сегашния живот, в който се намирате, трябва да впрегнете ума си на работа. Човек трябва да бъде готов за всяка работа, където и да е, ако вие спазвате следните правила. Накъдето вървиш, удариш се в някой камък, не се сърди, но вземи този камък, че го тури на друго място. На друг камък се удариш, и него тури другаде. Ти по този начин ще създадеш един характер и няма да си

удряш крака. Някой, като удари крака си в камъка, че го ритне и още веднъж го заболи. Неволно става, мисли, че камъкът е жив. Пък камъкът казва: „Аз съм благороден. Като дойдеш при мене, ще си дигнеш крака нагоре.“

Казвам, всяко едно препятствие като срещате в живота, разрешавайте го. Ако не можете да го разрешите, оставете го настрана. Да допуснем, че някой от вас не може да помни, забравя. Знаете ли причината защо хората забравят? Кои повече забравят, които имат да дават или които имат да вземат? Каква е вашата опитност? Които имат да вземат или които имат да дават? Кой повече забравя – който е гладен или който е сит? Каква идея трябва да се тури в ума? Кой повече забравя – ситият или гладният? Гладният рядко забравя. Който има да дава, забравя по-често. Който има да взема, забравя рядко. В онези, които имат да вземат, напрежението е силно. В онзи, който има да дава, напрежението е слабо. Ако ти вземеш пари назаем от един човек и мислиш само веднъж да искаш, да не ги връщаш, ти си невнимателен. Но ако мислиш от този човек и друг път да вземеш, много си внимателен. Ако мислиш да вземеш много пъти, не забравяш.

Казвам, ако искате да вземете добра памет, вие трябва да знаете, че тази памет е за всичко. Вие искате памет специфично, само за някои работи. Паметта така не може да се усили. Някои хора се раждат с добра памет, защото ред техни поколения са работили преди тях и са я предали. Всеки човек се ражда с възможности за памет: някоя памет е хубаво развита, някоя памет не е хубаво развита. Тези хора, които са с по-ниски чела, са по-паметливи, отколкото хора с високи чела. Не с ниски чела, със средни чела които са, малко идеи имат в ума. А онези с високите чела, толкова работи имат, че са разсеяни. Разправят за един философ, който искал да си свари в едно

джезве яйце и вместо яйце турил часовника си вътре. Изважда го и казва: „Не е увряло.“

Помнете едно правило: човек се ражда с възможности за мислене, с възможности за чувстване и с възможности за постъпки. Всякога се изисква да бъдеш взискателен, да искаш в даден случай само едно нещо. Не искай две неща, не искай три неща. Щом искате две-три неща – нямат място. Искайте само едно нещо, то е най-малкото. То като ви се даде, другото ще дойде. Никога умът не трябва да се раздвоява. Щом има раздвояване във волята, щом има раздвояване в сърцето, щом има раздвояване в ума, работите не стават, законът не работи. Двоеумният е непостоянен във всичките си пътища, двуеличен е той. Двуеличен е на сърцето, двоеумен е на ума… На волята как ще го турите? Той никога не се колебае.

Всяко нещо, което искате да го направите, не се колебайте, не търсете причината вън от себе си, защото мишката, която е хваната в капана вътре – къде е причината? Причината е в това, че тя искала да изяде кашкавала. Туй желание я вкарва в капана. Тя да каже: „Не ми трябва.“ Не влизайте никога в един капан, за да достигнете една цел. Мишката всичко знае, когато влиза в капана, всичко е научила, дори знае как е направен капанът, само в своите математически изчисления тя има една погрешка: тя мисли, че като вземе кашкавала, ще излезе, преди да се затвори капанът. Тя не знае само едно нещо, че не може да излезе, преди да се затвори капанът. Мишката, тя не е глупава. Тя е много умна, тя е много разсъдлива. Като влезе в някой сандък, голям критик е. Като намери хубави дрехи, казва: „С такива дрехи се обличаш.“ Започва да ги яде, да ви опитва булската дреха хубава ли е. После казва: „Много хубаво, но няма нищо сладко.“ Прегризва, прегризва и нищо не оставя.

Казвам, има такива критици. Като критикуваш, изядаш хубавите дрехи. Една мишка, като влиза в сандъка, като наяла дрехите, влиза в капана, и нея наказват със смъртно наказание.

Казвам, не бутайте булските дрехи, в булския сандък не влизайте. Или другояче казано: не разрешавайте въпроси, които не съответстват на вашия ум, не разрешавайте желания, които не съответстват на вашето сърце, и не искайте да постигнете постъпки, които не съответстват на волята.

Човек трябва да иска онова, което е постижимо за ума. Човек трябва да иска онова, което е постижимо за сърцето в даден случай. Човек трябва да иска онова, което е постижимо за волята. То е един закон психически.

Всяко нещо има своето време. Пазете времето, което мислите изискват. Пазете времето, което желанията изискват. Пазете времето, което волята, което постъпките изискват.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Осма лекция на Младежкия окултен клас, 1 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ПРАВОТО ОТНОШЕНИЕ

„Отче наш“

Каква е темата за днес? „Произход на дългите и късите носове.“ (Прочете се темата.)

Тогава какво е свойството на правата линия? С какво качество може да се определи правата линия? Правата линия механически е права, в органическия свят вече има едно качество. Правата линия образува едно идеално положение. Говори се: върху прав път. Там се говори, че всичко е възможно върху правата линия, или съвършеният организиран свят е прав. Говори се, че права може да се тегли между две точки, между две разумни същества. Между същества, които са завършили своето развитие, може да се тегли една права линия. Правата линия, то е един Божествен свят. С него се мерят всичките неща. Между две точки, това са два разумни центъра, между два разумни центъра може да се тегли една права. Механически значи правата линия не може да се продължи. Щом се продължава, тя е крива. Или геометрически ако се определи правата линия – всяка линия, която не може да се продължи, е права. Всяка линия, която се продължава, е крива. Те са метафизически разисквания.

Човек трябва да мисли. Например той трябва да изучава геометрията. Геометрически може да се изучава едно лице. Да кажем, лицето може да има някои части, които са вглъбнати, други са изпъкнали. Очите може да бъдат изпъкнали, може да бъдат вглъбнати, може да бъдат затворени, може да бъдат отворени малко. Може очите да са близо до носа, може да са далеч от носа. Има свои причини защо очите са далеч от носа или защо са близо до носа.

Някои очи са отворени, други са затворени, някои са вглъбнати, други са изпъкнали. Сега казват за изпъкналите очи, че имат някои особености. Един планински връх, който е изпъкнал, нали дава повече вода? Там водата, като се стопи снегът, надолу слиза. В една долина, когато се стопи, тя нищо не дава, всичко, каквото го събира, го държи за себе си. В съвременния свят всички съвременни хора, те не може да организират своите мисли, своите чувства и своите постъпки.

За пример природата е учила човека за светлината, дала му е предметно учение, без да му казва теорията, каква е светлината, как се предава. Хиляди и милиони предмети говорят за светлината. Светлината на никого не е определила какво нещо е светлината. Сега, ако остане човек да се учи какво нещо е светлината, и тогава да види светлината, то е несъвместимо с природата. Най-първо, ще започнеш с туй, което не знаеш, ще дойдеш до това, което знаеш. Туй, което знаеш, отпосле ще го учиш. Да не мислиш, че като кажеш, че „аз зная нещо", че е повече от това, което знаеш. Един човек, който не знае какво нещо е светлината, може да употребява светлината много по-добре от тебе, който знаеш какво нещо е светлината, който разбираш, имаш теоретически знания за светлината. Единият, който има теорията, не прави. Другият не знае теорията, но майстор е човекът, прави.

Разправяха ми за един българин във Варненско. Дошли четири-пет инженери да построят една воденица. Цял един месец мерят, изчисляват как да направят воденицата, как да направят келевото[8], как да пада водата. Най-накрая намерили, че на това място този човек да не прави воденица. Вика друг един българин, който никъде не е учил,

[8] Воденичното колело (обл.).

за два-три часа направил как да бъде келевото, воденицата става. Той има едно практическо приложение.

Сега за пример вие някой път сте неразположени. Защо сте неразположени? Казва: „Неразположен съм, гневен съм малко.“ Защо си гневен? Какво нещо е гневът? Гневът е една енергия, която те гнети и ти искаш да се освободиш от нея. Трябва да се разгневиш, да изкараш нещо вън от себе си. Например може да забележите, някой е чиновник, господарят го гълчи. Или някой войник, гълчи го началникът му. Ако си даде мнението, ще го накажат. Като дойде вкъщи при домашните си, дето е свободен, изкара си всичкия гняв на тях, като че те са виновни.

Аз съм ви привождал примера за онзи българин, който имал голям крак, ходил във Варна да си купува чехли. Ходил по целия пазар и не може да си намери, не стават на крака му, голям крак. Като мерил при един турски чехларин, като не му ставали чехлите, турчинът му казал: „Калъпсъз[9].“ Той се обидил от тази дума калъпсъз, но си мълчи, нищо не казвал. Излиза вън от града и далеч на пътя горе като се качил, се обръща и казва: „Сен калъпсъз!“[10], но го казва от разстояние на два часа далече. Ние все си казваме мнението, когато сме далече някъде на десет километра, че това нещо не е право.

Слушайте да ви кажа: нещата са винаги прави. Те не са прави в нашия ум. Всичките хора приемат светлината хубаво. Той казва: „Не разбирам.“ То е до разбирането. Той не знае какво нещо е светлината, той сам не знае. Казват, че червените лъчи били четиристотин билиона. Броил ли ги е той? Чел ли ги е точно, четиристотин билиона че са? Колко години се изискват да ги прочете? Казва: „Математически са определени.“ Математиката, с която аз си служа,

---

[9] Безформен, свръхестествен, ненормален. (тур.).
[10] „Ти си ненормален!“ (тур.)

по някой път има две единици повече, някой път – две единици по-малко. Смяташ, смяташ, две единици не достигат. Някой път смяташ, смяташ, две единици излизат повече. Това, че някой път са повече, някой път са по-малко, показва, че се намираме в един нестатичен свят, но динамичен, в движение. Следователно, като си започнал в материята да изчисляваш един материален процес, повече материя, количество дошла.

Та казвам, нещата в природата са точни. Няма относителност там. Относителни неща има заради нас. В природата нещата са точни. Няма какво да вярваш в туй. Някой казва: „Право ли ми каза?“ Казвам: „Утре ела при мене в четири часа и половина подир обед.“ Той пита: „Право ли казваш?“ „Не питай, ела утре, ще видиш. Ти сега не искай да ти доказвам, ела утре в четири и половина часа, ти ще знаеш говоря ли правото, или не.“ Казва: „Да вярвам ли това?“ „Мене не ме интересува това, дали вярваш, ела в четири и половина часа, да не си губя времето. Тъй сега, като ме занимаваш, не е ли губене на време? Като ме спираш да ме убеждаваш, аз губя време. Знаеш колко скъпо е това време.“ Казваш: „Право ли е това?“

Как ще познаеш дали един човек говори истината? Този човек, който ти говори истината, ето как ще го познаеш. Ако е вечерно време, той веднага ще запали всичките свещи, ще говори на светло, ще те изпрати после с фенер по тъмния път. Този човек ти говори истината. Онзи, който те лъже, той загасва лампите и в тъмното ти говори, вечерно време няма никаква светлина. „Вярвай“ – казва. Какво ще вярвам? Вярвам, че ми говори, но вярвам, че няма никаква светлина. Светлината е потребна. Там, дето няма светлина, нещата са лъжливи. Там, дето има светлина, нещата са верни. Казва: „Аз го видях, че ме излъга.“ Той в тъмното те излъгал, а в светлината изявил лъжата. Казва: „Видях този човек.“ Видя го, като дойде светлината. Като няма светлина, как ще го видиш? За пример, като влезете в една

тъмна стая като рог, знаете ли какъв е господарят? Лицето бяло ли е, или черно, очите сини ли са, или кафяви, или черни, няма да знаете. Ако дойде светлината, ще си съставите едно понятие заради него.

Казвам, когато говорим за истината, тя винаги е придружена с вътрешна светлина – ако всички уповавате на вашата интуиция, разбира се, интуицията ви във всички еднакво не е развита.

По някой път някой казва, че има голямо знание. Това е знание. Да кажем, вие тук имате един малък прозорец. Колко светлина влиза? Ако прозорецът стане два пъти по-голям, четири-пет пъти се увеличи, и светлината се увеличава. Значи от тебе зависи: ако ти разширяваш, ако ти развиваш своите способности, ще се увеличи светлината. Всяка способност е един отворен прозорец.

По някой път вие се питате какво сте запомнили. Имате само няколко наблюдения, но наблюдателността не е наука. Казва: „Той има наблюдателен ум." Наблюдателният ум е, който събира, съединява материала, факти събира, наблюдения. Тия наблюдения трябва да се събират през една призма. Трябва да дойдат творческите способности или разумните способности на човека, да създадат тия факти, да ги обусловят.

Сега много пъти вие се спирате и казвате, че учените хора си дават мнението. Намират, че човешкото око не е така добре направено, имало известни дефекти. Сегашните учени хора дават на очите спомагателни очила, за да може да виждат по-добре. Но дефектът не е от природата. На ретината, през която минава светлината, намират се от кръвта нечистотии, отслабва зрението на човека. Например всички вие имате едно статическо положение на очите. Вашите очи са в застой. В очите някой човек е тромав: той гледа, но той си върти само врата, не си върти очите, движи си цялата глава. Той си движи врата, вратът се упражнява, пък очите не се упражняват. Той гледа нагоре, гледа надолу, гледа наляво, гледа

надясно, но си движи врата. Той мисли, че си движи очите. Вратът печели, но очите нищо не печелят, те губят.

Да кажем, някой път виждате лошата страна на живота, казвате: „Всички хора са лоши." Че ти си влязъл вече в добрия свят. Лошият свят е добър свят. Питам, Бог лош ли създаде света? Чудни са хората, когато казват, че е лош светът. Лошият свят не е създаден от Бога. То е аномалия. Като четете Библията, Господ за шест дена създаде света и за всичко каза, че е добро. А хората казват, че този свят е лош. Щом е лош светът, лошавината е в нашия ум. Те са наши изопачени възгледи за нещата. Ние не разбираме нещата, не стават както ние искаме. Казваме, лош е светът. Има нещо лошо, но то е в човека, в неговия мозък вътре.

Първото нещо, човек трябва да се освободи от някои вътрешни ограничения. Сега казвате, че външните ограничения са лоши. Какви правила трябва да имаме, за да имаме един добър живот? Как се справяме със студа? Бос ли ще ходиш на студеното? Не, колкото е по-студено, ще си измислиш обуща. Животните, които са живели преди човека, те си направили обуща за студа, да се справят с него. Те, за да се справят със студа, си направиха по някаква мода облекло. Всички си имат особени костюми за времето. Казвам, ако условията са лоши, с дебели дрехи ли трябва да ходите, или с тънки? Лошите условия са зимно време. Следователно какъв трябва да бъде платът?

Някои казват: „Какъв цвят трябва да носи човек?" Ако си болен, носи червен цвят. Ако си малодушен, носи портокален цвят. Ако си сиромах, носи зелен цвят. Ако си глупав, носи жълт цвят. Ако си безверник, носи син цвят. Ако си слаб, сила нямаш, носи виолетов цвят. Не че като носиш цвета, ще станеш силен, но все таки цветът ще ти придаде малко сила. Поне ще имаш една закуска.

Сега, ако някой от вас носи червен цвят и ви питат защо носиш червен цвят, кажи: „Защото съм болен." Какво значи болен човек?

Болният човек е аристократ, иска да му слугуват, казва: „Ако не дойдете да ме слушате, ще ви отворя война. Който не дойде, ще го претрепя. Трябва да дойдете и да ме слушате.“ Те, като видят червения цвят, приближават се няколко души слуги. Във войната нали дигат червени знамена, не дигат бели. Като вдигнат червеното знаме, бият се.

Сега вие имате понятие, че не трябва да воюваме. Не, така не се говори. Трябва да воюваме, но разумно. Трябва да се воюва в света. Без война не може. Сега трябва да бъдем миролюбиви, съгласен съм с това, но трябва да имаме една определена идея какво значи да си миролюбив. Мир може да има само там, дето има любов. Дето няма любов, не може да има мир. Значи, за да има мир, най-първо, трябва да идем да повикаме любовта да дойде, да я пуснем в света, и тогава ще има мир. Щом я няма любовта, война е навсякъде. Нали човек воюва за свободата. За какво воювате сега? За вашата свобода.

Ти си страхлив, какво трябва да правиш? Знаете ли колко хора страдат от страх? Страдат от страх, че ще умрат от глад, страдат от страх от безпаричие. Какво ще прави сиромашията? Страх го е, че го заболял коремът, да не би да умре. Как ще лекуваш стараха от глада? С пост. Що е постът? Всичките страхливи хора казват, че ще умрем гладни. Преди няколко време иде един, казва: „Ще умра гладен, пет часа не съм ял.“ Рекох: „За пет часа човек не умира. И за десет часа човек не умира.“ „Не думай.“ Рекох: „И в петнайсет-двайсет часа човек не умира; има хора, които са постили.“ „Не думай, тия хора луди трябва да са.“ Рекох: „Ами пет дена да не ядеш?“ „Умът трябва да им е изхвръкнал!“ По този начин като мисли човек, трябва да пости.

Аз веднъж, нали, ви дадох едно упражнение за цяла една седмица – да идете и да си изкарате прехраната. Нали видяхте, имахте отлични опитности. Някои ходеха, напуснаха работата си, да

си изкарат прехраната, да разчитат само на себе си. Доста сполучлив опит излезе.

От много неща ги е страх хората. Някои хора ги е страх от вода, треперят. Но след като го полееш с вода, стане му приятно. Страхът произтича от две неща. Тебе те е страх от водата, влез във водата, намокри се. Няма да изчезне страхът, но да се уравновеси. Или те е страх от огън. Поопари се малко, да видиш, че не е нищо, ако те парне, да се научиш да не те е страх.

Добрата страна на страха е, че човек е бодър в своите наблюдения. То е предпазливост. Да знаеш, че в страх, който живее, има известно движение, той трябва да бъде внимателен. За пример гледам вратите на треновете колко са опасни, как може човек да се осакати. Там вратата, като се отвори, има междина и ако някой си тури ръката, като речеш да затвориш вратата, можеш да осакатиш пръстите. Вратите трябва да са направени така, че да няма междина вътре. По някой път вие туряте в печката си въглища или дърва, набират се газове и веднага избухват.

Разправяше ми един: „Заболя ме зъб. Взех спирт да си жабуркам зъба и отивам да го изплюя в печката, хич не мисля, че той веднага ще се възпламени. Като изплюх спирта в огъня, веднага пламна, подскочих, отболя ме зъбът. Мислех, че ще затворя собата[11] веднага, но той ме изненада и още като изпуснах, запали се и ми опърли веждите. После ги стригах."

Та казвам, отлично е създаден светът. Ние сме развалили този свят. Всяко нещо е на мястото си. Знаете ли, че човек е станал играчка на себе си? Разправяха ми един пример за един, който почнал да забравя. Той пушил с лулата си тютюн, турил лулата си на ухото си и забравил, че лулата е на ухото му. Търсил лулата си тук-там, казва: „Къде отиде? Сега беше в ръцете ми?" Тя седи на ухото му, а той я

[11] Стенна печка (нар. от унг.).

търси. Казва: „Какъв е този свят? Кой взел лулата ми?“ Влиза вкъщи при жена си и детето си, търси лулата. Детето казва: „Тате, лулата е на ухото ти.“ Той сега се докачил, като му казва, че е на ухото, мисли че се подиграва, казва: „На кого казваш? Не знаеш ли какъв авторитет имам?“ „Тате, казва, на ухото ти е. Ти си я турил и си я забравил.“

Казвам, забравянето е от едно вътрешно напрежение, една дисхармония, която постоянно се зарежда между личните чувства на човека и неговата мисъл. Ставаш разсеян, например, страхуваш се или пък честолюбие имаш. В страха се свиваш, свиване има. В честолюбието искаш да се издигнеш. Като се уплаши човек, той се свива. Животното, като се уплаши, то ляга. Аз имам такова едно наблюдение. Разхождам се един път и виждам един заек пред мене легнал. Гледам го, той не става, скрил се и мисли, че не го виждам. Скрил се, очите му отворени. Гледам този заек умрял ли е. Наближавам до него. Той седи, мисли, че не го виждам. Аз се наведох, хванах го за ушите. Той започна да рита. Питам го, разговарям се, казвам: „Ти, види се, голям философ си, искаш да видиш дали ще те изям, или не.“ Седи така и ме гледа. Като го хванах за ушите, той издаде малко глас. Аз, като го гледах, че седи така неподвижен, мисля си какво прави там, как тъй да седи. Той се скрил и в дадения момент от страх той не мисли. На него главата е валчеста, ушите са дълги. Туй показва, че обича живота. Той си мисли, че аз съм зает, не бяга от мене. Той не бяга от мене, понеже моите очи не са насочени към него. Вярва, аз нагоре гледам с очите си, мисли, че не го виждам, защото на друго място са очите ми насочени. Като го наближавам, не се ококорвам, не искам да го уплаша. Аз си мисля умрял ли е този заек, защо не се мърда, защо не бяга. Аз го гледам, не се обръщам да го наблюдавам, влизам в положението му. Казвам, ако аз съм на негово място, и аз ще искам да живея. Не иска да бяга: може да си почива,

може да е бягал дълго време, уморил се и сега почива. Това са мои предположения. Дали това е така, или не, това е друг въпрос.

Казвам, в страха човек се свива, а в личните чувства той се изправя. Като дойде, той казва: „Вие знаете ли кой съм аз?“ Вие бутнете една оса или един паяк, той се дигне на краката си. Колко крака има паякът? Осем. Като се дигне, погледне. Казвам: „Ти си отличен предач, най-хубава прежда изпридаш, специалист си.“ „Не само това, но разбирам нещо и от геометрия. Пък по някой път и аероплан си правя, хвъркам във въздуха, без да имам крила като птиците. Може да си направя един аероплан, да хвъркам.“ Той е учен. По някой път той все трябва да огъне, и това огъване не е лошо, защото при огъването, в кривите линии се харчи много малко енергия. В кривите линии се пести енергия. Те дават най-малкото съпротивление.

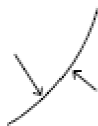

Фиг. 1

Фиг. 2

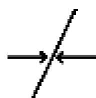

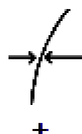

Фиг. 3

Вие сега говорите за носовете. Такъв един нос показва, че налягането отвътре е слабо, а отвън налягането е силно (**Фиг. 1**). Има носове, които отвън са корубести (**Фиг. 2**). Хора с такива носове мислят много, налягането отвън е слабо, а налягането отвътре е силно. Ако отвън налягането е по-слабо, носът е изпъкнал навън. Издадената част показва, че вътрешното налягане е силно. Вглъбнатината показва, че разумните условия отвън, които действат, са по-силни. Има една мисъл в налягането. Може баща му, майка му, прадядо му, може обществото... Има колективно налягане, от което да са се образували тия вглъбнатини на носа. На някои налягането е толкоз силно, че накрая носът се закривява. Във всички песимисти носът е закривен накрая, значи отвън условията са лоши.

Правата линия има равновесие, еднакво е налягането, а в кривата линия налягането не е еднакво от двете страни (**Фиг. 3**). В тази крива линия може да извадим математически така – с плюс и минус, но при сегашните условия това са вече резултати. Плюсът е вече резултат на ония сили, които действат отвътре в човека. Така може да се обясни налягането. Някои хора имат широки рамене – налягането е силно. У някои хора раменете са легнали: външните условия са по-лоши и вследствие на това се огъват раменете. Мирният човек се е приспособявал, тази линия на раменете станала крива, за да се избави от противоречията на живота.

Та казвам, сега със своята мисъл човек трябва да си съдейства. Говорите за един нос от седем сантиметра. Знаете ли какво е един нос от два, три, четири, пет, шест сантиметра, от седем сантиметра. Какво отношение има? Имате:

$7 . 3 = 21$

Двайсет и един сантиметра дългото лице знаете какъв характер има? Или лице от двайсет сантиметра, или от деветнайсет, или от осемнайсет, или от седемнайсет, шестнайсет? Различават се. Голяма разлика има. Ако вземете лице от двайсет и два сантиметра, двайсет и един, деветнайсет, осемнайсет?

Лица, които имат двайсет и два сантиметра, те са продълговати лица. При двайсет и два сантиметра какъв резултат ще има? В двайсет и два сантиметра трябва да вземете в съображение широчината на гърдите каква е. След това трябва да вземете в съображение обиколката на врата каква е, да измерите и обиколката на ръката колко е, да измерите дължината и на пръстите, колко е дълга ръката. После при двайсет и два сантиметра да видите каква е височината. Човек, който има двайсет и два сантиметра дълго лице, колко е висок? Ръстът му може да 165 сантиметра, нормалната височина. Може да е 164, 160, 150, 140. Някои вървят нагоре от нормата – 170, 171, 181 до 190. Имаме и много рядко два метра.

То това е един научен материал. Тия числа са относителни. Това са числа, които ние си създаваме. Когато природата създала човека, тя му създала едно лице идеално. Това идеално лице изисква идеални пръсти, идеална ръка, идеални очи, всичко идеално трябва да бъде. Щом съществува една дисхармония в пропорциите – лицето е правилно, но раменета, да кажем, не са правилни, има една вътрешна дисхармония, ред поколения са се отклонили от правия път.

Сега ние се стремим към онзи Божествен принцип – когато говорим да се създаде един характер в човека, разбираме да се създаде не едно статическо тяло, но едно тяло, което да съответства на човешкия ум, едно тяло, което да съответства на човешките чувства и на човешката воля. Да кажем, някой път вие сте сприхав – значи вашето сърце не е доразвито. Някъде умът не е доразвит, някъде волята е слаба. Значи тялото ви в туй отношение не е завършено.

Всеки един от вас, и най-слабият, ако се упражнява, може да вдигне с едната си ръка седемдесет и пет килограма. Аз съм гледал мравя, която носи десет пъти по-тежък товар от тежестта на нейното тяло. Казват някои, че скачат. Една бълха скача може би сто пъти от нейния бой. Тя скача някой път на два метра разстояние. Как се е научила? Като я бутнеш, като скочи, не може да я намериш. Кога се е научила да скача?

Казвам, сега ние имаме възможност да подобрим условията, при които живеем, не да ги изменим. Тия условия съществуват. Вие, ако измените вашето вътрешно състояние, ако измените състоянието на вашия ум, ако измените състоянието на вашето сърце и ако измените състоянието на вашата воля, ще видите, че хората, между които живеете, веднага другояче ще се отнасят с вас. Ред наблюдения съм правил. Аз съм минавал някой път между лоши кучета, дето има. Тичат всички кучета, аз ги гледам. Извадя едно геврече и го дам на това, дето иде най-напред. То се спре, погледне ме, изяда го. Дойде друго, и на него дам. Спрат се всичките. Дам и на другото. Те започнат да въртят опашка. Ако се наведа и хвърля камъни, веднага ще се нахвърлят всичките. Казвам на тях: „Аз съм миролюбив човек, излязъл съм да се разходя. Ни най-малко не мисля да правя зло.“ Стопанинът негодува, казва: „Да не подкупваш кучетата с хляб.“ Казвам: „Понеже кучетата са много разумни, затова им давам малко хляб. Одобрявам, че добре си изпълняват службата, аз ги възнаграждавам с малко хляб.“

Казвам, вие се сърдите на себе си. Една норма: като срещнете човека, не търсете неговата погрешка, понеже това го знаете. Търсете в него да намерите една добра черта, дръжте ума си във връзка с тази добра черта. То е основната мярка, с която може да манипулирате. В себе си не търсете лошите страни, дръжте в ума си добрата страна – същия закон. Дръжте в ума си нещо добро. Казваш: „Аз съм

неспособен.“ Това не е право. „Това не може да направя.“ Може би това не е вярно. Донякъде е вярно, но не е вярно, че не може да направиш. Може да направиш.

Казвам, мислете право, чувствайте право, постъпвайте право. Защото, като мислите право, вие имате на страната си целия Божествен свят, като чувствате право, вие имате Божественото на вашата страна. Това са три правила. Човек, който иска да сполучи във всяко отношение, трябва да мисли право. Аз не говоря да мисли по известни закони, по някакви логически правила. Правилно мислене значи да не допущаш в ума си никаква фалшива мисъл, никакво колебание, защото бихте допуснали тия противоположни мисли, ако светът не е организиран. Но в природата нещата са организирани. Хиляди години, които са минали преди нас, всичките онези, които са живели с тази идея, са имали много малко спънки и те са преодолявали спънките.

Ние сега искаме да преорганизираме себе си, да пресъздадем себе си. Няма какво да пресъздаваш себе си. Ти просто ще започнеш да работиш, както си създаден. Ще дадеш ход на онова Божественото в себе си – то да работи, ще дадеш ход на твоите Божествени чувства – те да действат, и на своята воля – да действа тъй. Оставете се мисълта ви да действа. По някой път вие искате да въздействате на вашата мисъл. Ти, който си невежа, как ще въздействаш на ума си? Много пъти се казва, че умът е див кон. Така се говори, но не е така. Умът е подивял по единствената причина на нас. Ние сме го подивили. Най-после ние не вярваме на нашия ум, не вярваме и на нашето сърце. Казва: „Аз не вярвам на сърцето си.“ Ако ти не вярваш на себе си, на своя ум, ако не вярваш на своето сърце, на какво ще вярваш? Че как ще бягаш в Бога извън твоето сърце и извън твоята воля? Че именно Бог е в твоя ум. Щом не вярваш, извън твоя ум как ще се прояви Той? Казвате: „Каквото Господ каже, така.“ Как

разбирате вие каквото Господ каже? Ако идете в училище и кажете каквото Господ каже, но не учите, какво ще каже Господ? Ако затворите очите си и не ги отваряте и кажете каквото Господ каже, ще се блъснеш някъде. Господ направил очите ти, да ги отваряш и да ги затваряш. Защо трябва да отваряш очите си? Но окото деликатно работи и клепачът най-деликатно работи, ти ще отваряш и ще затваряш очите си. Когато човек се интересува, когато наблюдава, не мига. Когато се страхува, тогава мига, очите не може да се концентрират. Чувството на страха кара очите бързо да се движат. В хората е така, в някои животни не е така.

Казвам, като ученици вие си турете една норма да мислите. Изключете противоречията. Противоречията са неща външни. Тия неща, които ние ги допускаме, сме ги допускали много пъти, вследствие на това се е образувал целият свят. Казвате: „Аз тъй чувствам." Ти си на кривата страна. Срещате един човек. Един чувства, че го обичате. Друг казва: „Аз чувствам, че е добър." Друг казва, че не е добър. Кой е на правата страна? Среща ви един човек, не го харесвате, понеже има да му давате. Като го видите, казва: „Има да ми даваш", започва да ви чете молитви като някой поп. Срещате друг – има да ви плаща. Той носи парите, вас ви е приятно. Онзи, който ви дава, ви е приятно, онзи, в дадения случай, взема нещо – не ви е приятно. То е едно субективно схващане. Вие, по този начин като разсъждавате, не можете да бъдете на истинския път на истината. Някой човек може да ви каже някоя погрешка – вие сте неразположени. Някой ви похвали – вас ви е приятно. Не е лошо да ви похвалят, някой път е един малък подтик. Някой път е хубава похвалата. Някой път и една забележка е на място. Един от великите художници в Гърция нарисувал една картина. Минава един обущар, гледа картината, казва: „Обущата не са добре направени." Той взел, че поправил обущата. Този обущар се окуражил и взел да търси други

погрешки на картината. Казва му: „За обущата си майстор, но не си и за другите работи.“ Дойде някой и ви каже, че обущата ви не са хубави. Ако е майстор, направете си нови обуща, но ако той рече нещо и за дрехите – това не е ваша работа, кажете. Всеки човек, който е специалист и ви прави забележка, приемете на драго сърце.

Няма по-голям специалист от природата, вярвайте в това. Тя иска ние да се върнем в първото положение, при най-лошите условия, в които се намираме, да повярваме, че ще извлечем полза от тях. Аз съм привождал примера за хора болни, които са на умиране. Казва: „Ще се мре“, но като повярва, че няма да умре, оздравява. Ние имахме един наш приятел, той сега е заминал, но преди да замине, преди петнайсет години, бях в дома му. Дойде неговата другарка, казва: „Наш Иван заминава. Да го поживи Господ. Ако той замине, какво ще правя с толкова малки деца?“ Отивам при него, той пъха. Навеждам се над него, слушам, той мърмори. Като мърмори, схващам, че се моли. Нарежда той, че е правил прегрешения. Казва: „Господи, направи да изправя живота си. Ако умра, тия деца остават, нищо не съм направил за Тебе. Остави ме, каквото ми кажеш, ще правя.“ Казвам на жена му: „Мъж ти няма да умре. Утре ще бъде здрав.“ Действително на другия ден беше здрав. Хвана един кон, отиде някъде. Като се върна оттам, дадоха му служба: от Търново да ходи до Горна Оряховица. Отиваше през баира и се връщаше. От всичките болести оздравя. По-напред не беше готов така да ходи, но след боледуването – от Горна Оряховица в Търново. Казва: „Нали оздравях, отивам. Много съм благодарен, че оздравях и ревматизмът си отиде.“

Казвам, няма да се боите, като има да изминавате този баир. Каквито и мъчнотии да имате, считайте, че са на място.

Сега какво трябва да турите в ума си? Мислете право. Знайте, че живеете в един свят, дето всичко е на място. Чувствайте право, защото всичко, което чувствате, е намясто. И постъпвайте право.

Не да бъдете в едно статическо положение. Защото ние носим последствията на хилядите поколения, които са живели криво. Сега имаме един живот те да се поправят. Да усетим благата на природата, да дойдем до нея. Да почувствате нейното богатство, което тя може да ви даде.

Казвам, мислете право, за да се ползвате от богатствата на умствения свят на природата, чувствайте право, за да се ползвате от богатствата на духовния свят на природата и постъпвайте право, за да се ползвате от всичките блага на физическото поле. То са правила, за да бъде човек здрав, щастлив и доволен на земята.

Туй няма да дойде изведнъж. Целият живот, откато се родите, докато заминете на другия свят, да бъде усилие да искате право да мислите, да бъде усилие да искате право да чувствате и право да постъпвате.

Или природата ще ви говори като майка, всякога ще виждате веселото ѝ умно лице, тя всякога ще бъде на вашето разположение – каквото поискате, няма да ви откаже.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Девета лекция на Младежкия окултен клас, 8 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

СИРОМАШИЯ И БОГАТСТВО

„Отче наш“

Кои бяха положенията на миналата лекция?

Какво значи да мисли човек? Когато казваш: „Аз ще пея“, без да пееш, какво значи? Казваш, че пееш, но не пееш. Човек може да говори за светлината, без да има светлина около себе си. Нощно време може да говори за светлината, без да има светлина. Бедният може да говори за пари, без да има пари. И болният може да говори за здраве, без да има здраве.

По какво се отличава един човек, който мисли? По какво се отличава един човек, който чувства, и един човек, който постъпва? Кои са отличителните черти? Кои са отличителните черти на белия и черния? Казвате: бяло и черно. Кои са отличителните черти на бялото? Те са маловажни работи, казвате: влиза и излиза. Каква е разликата между влизането и излизането?

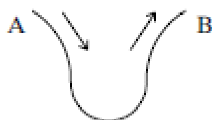

Фиг. 1

Какво ще наречем това положение, слизане надолу и възлизане нагоре (**Фиг. 1**)? Кое се е родило по-напред в света, сиромашията или богатството? Вие по някой път питате защо сте сиромаси или защо сте богати. Философски въпроси. Кое се е родило по-напред, сиромашията или богатството? Богатството. Сиромашията – после. Кое се е родило по-напред, знанието или невежеството? Имало ли е първоначално хора?

Раждане, значи проявяване. Да се роди нещо, значи да се прояви. Но преди да се е проявил човек, той е съществувал някъде като една възможност. От какво зависи днешната светлина на земята? Нали от слънцето. Иде момент, когато слънцето изгрява. Кое е причината, слънцето ли е причината, или земята е причината? Каква е службата на земята? Каква е службата на слънцето? Сега същият въпрос се поставя: слънцето ли се роди по-рано, или земята?

Вие по някой път сте недоволни от сиромашията. Щом сте недоволни от сиромашията, скарали сте се с нея. Щом сте доволни от нещо, то ви е приятел. Недоволен си от сиромашията, между сиромашията и тебе има речено-казано, обикновени думи. Тогава сиромашията се сърди, и ти се сърдиш на сиромашията. Гледате се, но сръдня има. Питам защо хората се карат със сиромашията? Най-първо, защо сте недоволни от сиромашията? Какво лошо има в нея? Кое е лошото на сиромашията? Може ли да кажете кой е първият, който кръстил сиромашията? Кой даде това име? Българите казват сиромашия, англичаните казват „poor“, французите казват „pauvretè“, германците казват „Armut“. Кой ѝ даде това име? Вие запитвали ли сте се някой път защо сте сиромах?

Когато слънцето изгрява сутрин и когато залязва вечер, каква е разликата между изгрева и залеза? Изгревът започва с тъмнината и свършва със светлината. Залязва – започва със светлината и свършва с тъмнината. Някой път вие имате една ясна мисъл, имате закона във философията. Всякога слизането подразбира инволюция, слизат нещата. Щом започнат да се качват, има еволюция на нещата. Вие сега всички се справяте с инволюционните мисли за живота. Слизате, имате високо мнение за себе си, че забравили сте. Имате високо мнение за себе си, че сте отнякъде, не знаете откъде сте тръгнали. Че сте тук, знаете, от коя станция тръгнахте, не знаете, никой не помни. Че сте сега на тази станция, знаете, като заспивате, забравите.

Да допуснем, че вие сте недоволни. Кои са качествата на недоволството? Кое става причина да сте недоволни от някои неща? Сиромахът е недоволен, че не е богат. Той желае богатството, не желае сиромашията.

Какво разбирате под инволюция, инволюционен начин? Богатият е доволен от богатството си, сиромахът е недоволен от сиромашията си. Макар да сте недоволен, богатият е кандидат за сиромашията. Когато си недоволен от сиромашията, си кандидат за богатството, мечтаеш за богатство. Колко души има във вас кандидати за богатството? Два процеса са. Смяна трябва да стане. В света ние не разбираме какво нещо е една смяна, имаме едно смътно понятие.

Ти си недоволен, имаш идеята за сиромашията. Вие нямате правилно понятие какво нещо е сиромашията. Вие подразбирате сиромах човек да няма пари. За сиромашията, щом дойде, мислите, че който пари няма, той е сиромах. Ако имаш говеда, ако имаш овци, най-първо, се унижаваш, казваш: „Аз не съм говедо, не съм овца, не съм птица.“ Считаш, че не си като тях, не ги желаеш. Но те те правят да си богат. Туй, което в твоя ум е ниско, те прави богат. Като имаш говеда, си богат; като имаш овци, си богат; като имаш кокошчици, си богат. Като имаш хиляда кокошки, по един наполеон кокошката – хиляда наполеона. Тия кокошки, които те унижават, те те правят да ходиш с достойнство. Като нямаш кокошки, наведеш се. Защо, когато имаш хиляда кокошки, се издигаш, когато нямаш, се навеждаш? А кога човек се навежда? Аз се чудя защо хората при сиромашията се навеждат, когато нямат нищо на гърба си. При богатството да се наведе, разбирам, понеже е натоварен, естествено е, но сиромахът да се наведе, туй не разбирам.

Как си го обяснявате, че при сиромашията човек се навежда, а при богатството се издига нагоре? По някой път произнася ли ли сте думата „сиромашия“? Казвате: си. Какво значи сиромах? Туй са

главните букви на сиромаха. Я изпейте: „сиромашия“. Тя песен иска. Какъв глас да ѝ дадем на сиромашията? Ако вие не сте сиромах, щом вие не сте сиромах, вие нямате възможност да си дадете нещо. Само на сиромаха може да дадете нещо. Само богатият може да даде. Богатият няма възможност да вземе, но има възможност да даде. Само богатият може да даде. Си как да го пеем? Трябва да се създаде една песен за сиромашията. Представете си, че имате една малка капка. Тя е безопасна. Имате една капка, си, водна капка. Тази малката капчица малките мушици считат едно благо, но милиони такива капки на едно място стават опасни: в тях човек може да се удави.

Казвам, сиромашията какво съдържа в себе си? Кои хора са активни, сиромасите или богатите? Има две понятия за сиромашията. Вие вземате сиромашията като болезнено състояние. Болест и здраве. Астрологически винаги обвиняват Сатурн. Каквото нещастие стане в света, казват: „Сатурн.“ Сатурн хабер няма. Хората казват: „Сатурнов тип“ – който е виновен, но той не е виновен. „Има нещо в тебе сатурново.“ Че какво може да се сърдите на един сатурнов тип, който може да разсъждава философски? Какъв тип е сиромахът? Хороскоп ако ѝ направите, на сиромашията, какъв тип е? Богатството какъв тип е? Аз наричам учен човек онзи, който може да се справи със сиромашията и богатството. Като срещнеш, знаеш как да се справиш.

Да разбираш езика на сиромашията. На какъв език говори сиромашията? На всичките хора говори, всички хора познават сиромашията. И богатството е познато. Има едно естествено положение на богатството, то е благо. Има едно неестествено положение на богатството. Ако ти си сиромах, има една сиромашия, която е ужасна. Сиромах си – нямаш никаква добродетел, то е сиромашия. Богат си – имаш добродетел. Може ли да продадете добродетелта за нещо? Думата добродетел може да я преведете

някъде. Кое е добродетел в света? Туй, което не може да се продава. Що е добродетел? Туй, което не може да се продаде, то е добродетел. Туй, което може да се продаде, то не е добродетел. Значи сиромашията има една добродетел, която не може да се продаде. В това седи всичката сиромашия.

Сега в какво седи качеството на богатия? Какво има богатият? Вие вече имате понятието за сиромаха. Сиромахът има една добродетел, която не може да се продаде. Сиромашията не може да я продадеш. Сто пъти доброто да продадеш, и може, щом го продадеш, погледнеш, пак дошло. Казва: „Никъде не стоя." Не седи никъде. Хората, на които си го продал, казват: „Не седи вкъщи, ще се върне при тебе." Но доброто турете на работа, може да работи. На сиромаха там е всичката мъчнотия, че той не знае езика на доброто. Доброто, като не го туриш на работа, то те мъчи.

Сега всички вие се мъчите от какво? От две неща се мъчите. Всички вие се мъчите от доброто. Как ще докажем, че се мъчите? Аз без да ви говоря, за втория път докажете ми как се мъчи човек от доброто. Гладният, като не може да яде, как се мъчи от яденето? От яденето се мъчи. Гледа яденето, не може да го яде. Представете си, че ръцете са свързани, пред вас има хубаво ядене, три-четири дена не сте яли. Яденето пред вас седи, вие не можете да го ядете. Защо вие се мъчите? Нямате възможност да го ядете. Всички вие се мъчите, имате желание, вързани сте. Има нещо, което ви мъчи, считате известно благо, пък нямате възможност. Но то са предположения, че нямате възможност. Туй, което виждаш, може ли да го постигнеш? Слънцето, което виждаш, може ли да го постигнеш? Светлината, която приемаш, тя е дошла при тебе, но ти не искаш да знаеш какво има слънцето. Каква ще бъде разликата, ако гледаш слънцето и си тук, на земята, и ако си на самото слънце? Каква е разликата?

Вие всички се намирате в едно положение, което не е ваше. Вие сте като войници, на които заповядват: „Наляво, надясно…“ „Наляво!“ – наляво. „Надясно!“ – надясно. „Направо!“ – направо. „Стой мирно!“ – седиш. „Тръгни!“ – тръгнеш. Като войници постоянно ходите. Сега дишате, не сте господари. Ако дишаш, приятно е, ако не дишаш, ще се мъчиш. Ако гледаш, ще ти бъде приятно. Ако слушаш, ще ти бъде приятно, ако не слушаш, ще ти бъде неприятно. Ако работиш, ще ти бъде приятно, ако не работиш, няма да ти бъде.

Казвам, при сегашните условия трябва една нова философия, с която трябва да започнете. Да започнеш науката сиромашия – С. Имате с. Какви черти има с-то? Има две страни. Какво означава плюсът? Туй са задължения. Защо си станал сиромах? За да се научиш да работиш. Всеки, който е сиромах, той работи, да се учи да пее. Всички възможности седят в сиромашията. То е курс, който трябва да минеш. Като минеш този курс, ти започваш като сиромах, свършваш като богат.

Тъй разгледана, сиромашията има смисъл. Разгледана сиромашията в нейното статическо положение – че нямаш пари, нищо не означава. Има ли някой от вас сиромах? Няма нито един. Вие още не знаете какво нещо е сиромашия. Вие говорите за сиромашията, но нито един от вас не е сиромах. Толкоз време ходя да търся сиромашията, не съм намерил още сиромах човек. Намерил съм актьори да играят, колкото искаш, облечени в какви ли не скъсани дрехи, скъсани обуща, но не е сиромах. Или шапка няма, или риза няма. Това не е сиромашия. Вие имате един ум, трябва да го употребите. Сиромаси ли сте? Не сте. Имате един капитал, който трябва да обработвате. Че ти може да станеш богат само в една минута. Ти си силен човек, имаш сила. Имаш един богат милионер, хвани го за гърлото – на богатия отива всичкото богатство. Този ще го удуши. Една дума речи на този човек, че ако искаш, ще избавиш

богатия. Онзи го души, кажи: „Остави този човек.“ Отмахнеш го. Някой души богатия. Иди, хвани го за ръцете, освободи го. Богатият ще ти даде богатство.

Вие имате едно неразположение. Защо не обяснявате психологически? Хванал някой от вас богатия за гушата и го души. Всяко неразположение, отчаяние, показва, че вашия богат го души някой. Защо не го освободите. Иде този, който го души. Кажи: „Какво правиш? Остави този човек.“ Освободете себе си, кажете: „Да се освободи човек.“ Освободете вашия богаташ, не го душете. След като го освободите, веднага ще се зароди желание, ще започнеш да мислиш. Туй, което наричаме психологически мисъл, то е моментът, когато си освободил богатия от някое голямо нещастие. (Към една сестра:) Олга, как освобождаваш твоя богат? „Пея.“ Пеенето отпосле иде. Най-първо, трябва да се воюва. Вие тупате богатия, сиромаха никой не тупа, сиромаха няма какво да го тупаш. Сиромах разбирам човек, който е свободен от всичко, няма какво да го тупаш.

Ако искаш да си починеш в света, трябва да станеш сиромах. Всичката философия в живота седи: ако искаш да бъдеш щастлив, стани сиромах. Няма нищо да те мъчи. Представи си сутрин – имаш хиляда кокошки, имаш хиляда патици, имаш хиляда прасета, имаш хиляда коне – като станеш сутринта, всичко туй закрякало. Сам трябва да се справяш. На кокошките трябва да даваш да ядат, на патиците, на свинете – всичко закрякало. Може ли да бъдеш свободен? Голямото безпокойство в света произтича от голямото богатство. Всички казват: „Давай.“ Сиромах ли си, никой няма да те вика. Седиш спокоен, казваш: „Олекна ми на душата.“

Сега казвате: „Все си е хубаво човек да има хиляда прасета.“ Едно прасе около сто килограма, колко струва сланината, не зная. Колко струва свинското месо? Трябва да знаете. Казвате: „Не употребяваме свинско месо.“ Парите употребявате ли ги? Но се интересувате колко

върви златото. Грамът колко е? Сто и шестнайсет лева. Ами месото колко е? Ако някой път се отчаете, искате да се самоубиете, яжте свинско месо. Щом ядеш, престане ти отчаянието. Отчаянието се лекува със свинско месо. Ще го опечеш на кебап хубаво, ще туриш малко лимон отгоре.

Да допуснем, че имате злато, имате и една бучка захар. Златото е от минералното царство, захарта е от органическото царство. По какво се отличават? Ако турите златото във водата, не се топи. Ако турите захарта, тя се стопява. Има нещо във вас, което се топи, пък има нещо, което не се топи. Туй, което не се топи, и то е добро, но трябва да знаете как да го употребите. Ако всичко се топи, зло е. Но ако всичко не се топи, пак е зло.

Да кажем, вие седите в себе си и сте недоволен. Захарта показва как можете да се освободите от вашето недоволство. Ти имаш известно недоволство, имаш някаква болест, имаш някакви препятствия. Захарта показва по кой начин може да се освободиш. А пък златото, и то се топи, но при друг случай. То във водата не се топи, но в огъня се топи, при хиляда и шестстотин градуса значи то се топи. Захарта показва при обикновения живот как да се справите лесно. Захарта е най-лесният метод за справянето с мъчнотиите. Златото показва как да се справяте с големите мъчнотии. Златото е огън. За да бъдеш силен, трябва да разполагаш със златото, при слабостта – със захарта. Сиромашията се занимава с какво? Със захарта. Богатият се занимава със златото, затуй го има – всичкото злато трябва да го превърне в работа.

И тъй богатите хора защо ги пращат в ада? Да се разтопи златото. Защо захарта я пращат във водата? За да се разтопи.

Та казвам, мисълта е един процес, както аз я разбирам. Ти си богат. Ти за да се освободиш от своето богатство, трябва температура. За да се освободиш от своята захар, трябва ти вода. Ако имаш несгоди

в живота, от какво произтичат? Защото несгодите могат да произтичат от сиромашията. Несгодите може да произтичат от захарта и от златото. В живота имате такива състояния. Богатите хора навсякъде са изложени на голям страх. Един богат човек постоянно се страхува. Дето мине, го е страх, да не би да го претрепят заради богатството. Сиромахът ходи, никой не го претрепва, но вътре има разбойници, те го преследват, казват: „Дай ни от твоята захар." Туй, което го мъчи, то са вътрешните разбойници, които захар искат от него. Външните разбойници търсят злато, а вътрешните търсят захар.

Кои търсят захарта? Децата. Значи вътрешните разбойници са децата. Вътрешните разбойници, това е водата, външните разбойници, това е огънят.

Когато имате една мъчнотия, вие ще може да я разрешите или чрез вода, или чрез живот, или чрез огън (това е човешкият ум). То е закон. Има известни мъчнотии, които може да ги разрешиш чрез ума си, има други мъчнотии, които може да разрешиш със сърцето си, има други – с волята си. Да допуснем сега, че вие имате едно мрачно настроение, толкоз мрачно, че животът се обезсмисля, казвате: „Не ми се живее." Даже сте имали такива задачи. Няма някой от вас, който да не е имал. Казват: „Не ми се живее." Какво разбирате под думата не ми се живее? Същото нещо е, когато някой каже: „Не ми се работи." Защото животът сам по себе си е великата работа, единствената работа, която е дадена на хората – да живеят. Другите работи отпосле се явяват. Как ще се справите с онова мрачно настроение?

Един малък опит. Дават ви на езика нещо стипчиво или нещо горчиво. Как ще се справите с горчивината? Плюеш, плюеш, като изплюеш, горчивината ви замине. Ти не искаш да плюеш, но ти искаш, не искаш, плюеш – очисти се горчивината. От горчивината ще се освободиш, като плюеш. А с отчаянието как ще се справиш? Направете един опит: ако ви заболи някой път коляното, плюйте най-

малко сто пъти, вижте какво ще стане. Като ви заболи коляното, никакъв компрес не туряйте. Започнете да плюете. Като плюеш три-четири пъти, ще оздравее коляното. Сто пъти като плюеш, ще стане една промяна. Щом ви заболи коляното, търсите лекар. На лекаря ще хванете превозно средство, да разбере какво е на коляното. Той ще каже: „Известно възпаление има там." Станало някакво възпаление – ще предпише някаква рецепта с някакви мазилки на коляното. Някой път оздравее, някой път не оздравява. Българите лекуват заболялото коляно разно. Какво ти коства сега да плюеш на коляното си отгоре? Христос като дойде и един сляп като Го срещна, Той плю на земята, направи кал, намаза очите на слепия и му каза: „Иди се измий." Изми се човекът и прогледа. Ако не беше плюл и не беше намазал очите, и не беше му казал да иде да се умие, щеше ли да прогледа?

Вие всички сте майстори на плюенето. Няма някой от вас, който да не е плюл. Броили ли сте някой път колко пъти на ден плюете? Има ли ден никак да не сте плюли, да прекарате целия ден, без да плюете? Колцина от вас има да не плюете цял ден? Ще забравите и ще плюете. Не искам да ви отучвам, ще ви създам нещастие. Благодарение, че плюете – ако не плюете, работите щяха да се влошат още повече.

Казвам, това са процеси. Процесите в нас съществуват, показват на всинца ви начини, по които може да се освободите от известни несгоди, които съществуват в света. Една несгода има, която вие не знаете, едно нарушение има в мисълта ви. Например някой, като не знаеш как да говориш, може да си причиниш неприятности. Един приятел имаш, кажеш една дума не на място, веднага се зароди едно противоречие. Някой път в тебе се зароди едно противоречие, понеже си казал нещо, което е в дисхармония с битието. Ти си недоволен от живота и критикуваш, недоволен си от живота и казваш: „Защо е

създаден светът? Защо да съм сиромах? Защо да съм болен? На мене ли се даде всичко това?“

Та първото нещо, спрете се върху една мисъл съществена, която е за вас. Задайте си въпроса на себе си какво искате, какво ви не достига. Искайте онова, което ви не достига. Всяко едно недоволство всякога показва, че има нещо, което не ти достига. Туй, което ти не достига, може да го добиеш по два начина по един естествен път. По един естествен път какво ви струва вас да кажете една хубава дума? Ако някой е сиромах и ме пита как може да стане богат, щях да му кажа така: „Ако живееш в София, посети днес сто души богати хора, мини само в кантората на някой банкер, богаташ. Погледни къщата. Всеки ден да посещаваш по сто души богати хора най-малко. И като ги видиш, да ти стане приятно – ти си вече кандидат.“ Ако някой от вас иска да стане учен, да посети на ден сто души учени хора, да посети къщите им и като ги гледа, да му е приятно, че са учени. Ако някой иска да стане музикант, да посети сто музиканти. Ако иска да стане поет, да посети сто души поети. Не зная в България има ли толкова поети. (Учителят пее). Я сега да изпеем: „Си...“ Повишен ли е тонът на сиромашията, или е понижен? Какво означават ниските тонове? (Учителят пее:) „Си-ро-мах, сиромах, сиромах, -мах, сиромах, сиромах, -мах, –мах, сиромах, сиромах, сиромах.“

Ако си сиромах, неразположен си, ти туряш в сиромашията нещо, което не съществува. Ти си го измислил това нещо. Трябва да го разтопиш. Направи сиромашията като средство за богатството. Ти, като намериш богатството, ще може да го оценяваш – сиромашията ще образува онзи път, да идеш до богатството. Ако нямаш сиромашия, няма да можеш да използваш и богатството.

Благодари, че си сиромах. Като станеш богат, пак благодари, дръж в ума ти сиромах пак да станеш. Като си сиромах, да имаш за идеал да станеш богат. Като си богат, да имаш за идеал да станеш

сиромах. И двете неща трябва да ти бъдат идеал: идеалът да е сиромашията, идеалът да е богатството. То е естественото положение – да желаеш и сиромашията, и богатството. То е кръгът на движението.

В сиромашията трябва да бъдеш щедър. Ако ти си сиромах, в сиромашията трябва да се научиш на щедрост. И в сиромашията трябва да се научиш да работиш. Щом се научиш да бъдеш щедър, щом се научиш да работиш, ти богат ставаш.

Онзи, който не знае да пее, трябва да работи целия ден, да се упражнява. В пеенето има меки тонове, с които трябва да намажеш хората. Някой пее, но не може да ги намаже. Един тон може да бъде много чист, но да няма мекота в себе си, дава само едно отражение. Една картина може да бъде приятна, само е едно отражение. Меките работи са, които предават друго нещо. Мекият човек има едно качество, че има една възможност. Той дава нещо от себе си. Ако ти не омекнеш, ако си корав, на коравината трябва да дойде огънят, да смекчи тази коравина. Ако си мек, трябва някой път да станеш по-твърд. Твърдостта е едно постоянно качество. При дадени условия човек трябва да бъде твърд, при дадени условия трябва да бъде мек; при дадени условия трябва да бъде сиромах, при дадени условия трябва да бъде богат.

Сиромах ти трябва да бъдеш – когато възприемаш нещо, да слушаш. Сиромах трябва да бъдеш, когато слушаш някой концерт. Като слушаш, само възприемаш. Като се върнеш дома, прави всичката своя критика. И в живота възприемай живота тъй, както е. Слушай живота, каквото виждаш, да се радваш на това. Това е за този, който разбира.

Някои хора казват: „Оголяхме.“ Докато човек не оголее, човек не става. Но все таки човек се ражда с една мантия. Като се роди, вземат му царската мантия, събличат го, и тогава майката го обвие с една

обикновена дреха, казва: „Да се подчиняваш. Каквото ти казвам, ще слушаш. Ти си голям аристократ. Каквото ти заповядвам, ще мълчиш.“ Детето има право само да си поплаче по някой път. Майката започва с монархия и постепенно свършва с демократизъм, оставя го свободно.

Най-първо, всяка мисъл ще я ограничите. Ограничете себе си. След започване на вашите мисли, на вашите чувства и на вашите постъпки, да им давате свобода. Вие им дадете свобода, после ги ограничавате. То е естествен закон. Най-голямото ограничение ще туриш в началото. Природата започва с туй ограничение на сиромашията, казва: „Ограничи себе си до минимум. След туй започни да даваш на себе си свобода, всеки ден по малко, по малко, докато станеш напълно свободен.“

Та мислете върху закона за освобождаването – или водата, или огънят.

Хубаво е да направите едно стихотворение за сиромашията и за богатството, но няма да ги мажеш с червена боя, никаква гарнитура няма да туряш. Копринени дрехи ще туряш, златни, но да не са позлатени. Брилянти ще им турите, но не стъкълца. Сиромашията като дойде, трябва да ѝ турите една царска мантия.

Сега кои са съществените неща, които остават? Вие трябва да се освободите от вашите стари методи, които вие имате.

Вие, когато ви са студени ръцете, как се лекувате? (Учителят духа на ръцете си).

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Десета лекция на Младежкия окултен клас, 15 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли някаква тема? „Нямаме.“
Сестра Олга прочете стихотворение за сиромаха и богатия.

„Махар Бену Аба“

Какво разбирате под сиромашия и богатство? Сиромашия и богатство, това са два метода в природата. Сиромашията е за напреднали същества. Човек, за да бъде сиромах и богат, трябва да бъде много напреднал. Човек, за да оцени богатството, трябва да бъде сиромах. За да придобие богатството, трябва да бъде сиромах. Трябва да е богат за какво? За да оцени сиромашията.

Фиг. 1

И тогава имате двата стремежа (**Фиг. 1**). Богатият се стреми да не изгуби това, което има, страх го е да не го оберат. Богатият обича богатството, богатият има обич към богатството. Сиромахът не обича сиромашията. Той туй, което има, не го обича. Богатият обича богатството. Понеже богатият обича богатството, сиромахът не обича сиромашията си. Те и двамата се привличат, но интересите им са различни. Когато сиромахът се привлича от богатството, богатият мисли да не го обере сиромахът. Когато богатият се привлича към сиромаха, той иска да вземе нещо от сиромаха. Сиромахът мисли, че е сиромах, а богатият вижда, че в сиромашията има нещо, той го вика да му работи. В сиромаха има по-голяма сила, отколкото в богатия.

Казва: „Аз съм ти дал от моето богатство, ти ще ми дадеш от твоята сила.“

Следователно става обмяна на външните благоприятни условия, които богатият има, с вътрешните условия на сиромаха, които той има. Следователно сиромахът разбира, че той има сила в себе си. Неговото заблуждение е там.

Казвам сега, сиромашията и богатството, това са два метода за изявление. Може да кажем, болезнено състояние имат сиромасите. Богатите имат две болезнени състояния. Богатият има страх да го не оберат. И сиромахът има страх. Богатият се бои отвън някой неприятел да не му вземе богатството. Сиромахът се бои да не би да умре от глад. И той се плаши, казва: „Сиромах съм.“ Той се плаши от сиромашията, да не би да умре от глад.

За какво ще употребите сиромашията и богатството? „При пеенето.“ Може ли да ви послужи сиромашията и богатството при пеенето? Не може да ви служи. Ти, за да пееш, не трябва да бъдеш нито сиромах, нито богат. В пеенето е необходима сила.

СИЛА, УСЕТ, МИСЪЛ

Тези думи са двусложни. Какво означава силата, която е основа за усета? Усетът е основа за мисълта. Ти, ако нямаш сила, не може да имаш усет; ако нямаш усет, не може да имаш мисъл. Тогава туй може да го турите в човешката възраст. Младият започва със силата, възрастният – с усета, а старият – с мисълта. Те образуват цял един кръг. Когато тия работи не се разбират, както трябва, тогава имаме млади, възрастни и стари. Те са разединени. Тогава, когато се съединят, те образуват цяло. Те са семена, които растат. Ако ти като млад не може да растеш, ако като възрастен не може да усещаш и ако като стар не може да мислиш, ти не може да разбираш живота. Когато

пееш, ако ти в пеенето нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, песента за тебе е неразбрана. Или във всяка една работа светлината трябва да има три качества – когато работиш, трябва да имаш сила, усет, мисъл трябва да имаш в живота. Когато една работа няма в себе си сила, със сила не работиш. Нямаш и усет, нямаш и мисъл – тогава работата ти не е такава, каквато трябва.

Та казвам, често ония състояния във вас, които ги преживявате, младите, възрастните и старите хора – вие имате преживелици, при които младият не е в естествено положение, някой път усетът не е, някой път мисълта не е. Тогава, ако силата не е естествена, де трябва да я търсим? Законът е много верен. Ако младият не е живял в младините си както трябва, не е придобил сила. Във възрастния усетът няма да бъде естествен, в стария – мисълта.

Казвам, в младини човек трябва да придобива сила, възрастният – да придобива усет, а в старини – да придобива мисъл. Всички тия неща трябва да ги държи. Сега, както турям мисълта, ще турите една пространственост между тях. Ще кажете: „Този, младият, не може да бъде възрастен.“ Ще минат години, ще стане възрастен, после ще минат още години и ще стане стар. То е неразбрана работа.

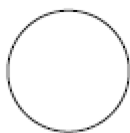

Фиг. 2

Сега това нали е един кръг. Туй семе в себе си съдържа и трите качества. Да кажем, че ви се дава известна мъчнотия. На какво се дължи мъчнотията? Ако ти не може да се подмладяваш, сила нямаш. Ако ти не може да произведеш в себе си един усет, ти възрастен не може да бъдеш. И ако в себе си не може да произведеш една мисъл, ти

стар не може да бъдеш. Всяка мисъл, която в себе си не съдържа сила и усет, на нея ѝ липсват две основни качества.

Сега имаме сила. Тази сила трябва да бъде добра. Какъв трябва да бъде усетът? Усетът трябва да има топлина. Каква трябва да бъде мисълта? Мисълта трябва да има светлина. Силата трябва да бъде добра, усетът трябва да съдържа топлина, а мисълта трябва да съдържа светлина. Сега каква трябва да е мисълта? Кое е другото качество на мисълта? Тя трябва да бъде красива. Какво друго качество има мисълта? Трябва да бъде права. Какъв трябва да бъде усетът? Усетът, то е основата, която дава на известни чувства. Тия чувства трябва да бъдат благородни.

Та казвам, всичките съвременни хора разбират живота по един механически начин – искат да се проявяват, без в тях да има сила, без да има усет и без да има мисъл. Питам, ако на един човек дадете само богатство, за какво може да го употреби? Богатият ще се научи да яде много майсторски, да има най-хубавото ядене, ще се научи най-хубаво да се облича, да си почива на общо основание, от сутрин до вечер само да си почива. Ако направи някое движение – да се размърда, да се разходи. Старите турци, някой бей или някой паша, като излезе сутрин, ще иде на кафенето, ще седне, ще заръча едно кафе, ще заръча едно наргиле[12]. Наргилето седи от едно шише, турено в тюнбенкия[13], с един маркуч, който е турен в шишето. На края на маркуча, той като потегли, водата в шишето клокочи, вдигне се дим. Ще вземе енфие, ще потегли пак маркуча, водата пак клокочи и така изпие кафето. Оттам ще се върне вкъщи. Туй е за богатия. А за сиромаха? Сиромахът какво ще научи? Защо сиромахът няма наргиле? На работа трябва да отива, на лозето целия ден. Какво

---

[12] Ориенталски прибор за пушене, при който димът минава през стъкленица, пълна с вода (пер.-тур.).

[13] Изпъкнала поставка за стъкле违ницата на наргилето (тур.).

излиза от лозето на края на годината? Тюнбенкията излиза оттам. Наргилето е чуканите на лозето, тюнбенкията е гроздето. Увиснало грозде вземаш. Като вземаш гроздето: о-хо-хо, колко е хубаво. Питам, коя тюнбенкия е по-хубава, наргилето ли, или гроздето?

Казвам, сила, усет и мисъл трябват във вашия живот като основа. В силата съзнанието е отвън. Един камък, който има сцепление в себе си, съзнанието го няма там. Житното зърно, което расте, в него има един усет. Житното зърно има усет. Човек мисли. Значи трябва да разбираш закона на твоето тяло, трябва да разбираш закона на органичното тяло и трябва да разбираш закона на мисълта.

Хубаво, сега да превърнем в музикална работа. Как ще го превърнем? Ако вземете „до“ – сила, ако вземете „ми“ – усет, ако вземете „ла“ – мисъл. Да изпеете: „до“, „сол“ – сила, „до“, „ми“ – имате усет, и „ла“, „сол“ – имате мисъл. По два начина се пее: може да вземете от долно „сол“ и „до“. По закона на инволюцията ще вземете „до“, „ми“ на първата линия и „ла“, „сол“ може да вземете от горно „ла“ към „сол“.

Всяка семка трябва да се посее в земята и всяка мисъл – по същия закон тя си има свое начало. Началото на нещата започва със сила, развитието започва с усета, мисълта е завършекът, краят на нещата. Тогава ние имаме в силата растене, живот, имаме и движение.

С : У : М. Имате едно естествено състояние. Всяко естествено състояние вие не може да го имате без сила. Някой път, ако вие сте разтревожени, ако вашата мисъл може да бъде разтревожена от вашите чувства и вашите чувства може да бъдат разтревожени от вашата сила. Допуснете, че вие си дигнете ръката и ударите един камък. Какво ще почувства камъкът? Ще те заболи ръката. Този камък не мисли, няма какво да го биеш. Ти ще вземеш работата, ти ще издържиш работата. Този камък, когато е на равно, той никаква работа не върши. Вие, че вземеш и го туриш на някой планински

склон; като го туриш, върви надолу. Ако вземеш един голям снаряд, който няма никакво съзнание, туриш му сила и го изхвърлиш, той отива и върши работа. Но ти трябва да разбираш законите на твоето тяло.

Та по някой път вие в живота се спъвате от вашата сила с предмети, в които е вложена силата ви. Вие искате да постигнете нещо, и не може да го постигнете. Искаш да пееш, не може да пееш. Искаш да помниш, не може да помниш. Искаш да говориш, не може да говориш, защото говорът се основава на човешката мисъл. Ако ти нямаш сила, ако нямаш усет и ако нямаш мисъл, ти не може да говориш. (Учителят пее:) „Сила, усет, мисъл."

Когато пеете „Давай, давай", то е сила. Когато пеете „Махар Бену Аба", то е усет. Когато пеете „Фир-фюр-фен", то е мисъл.

Така е законът: ако ти в даването нямаш усет, даването не е нормално. Давай, давай, но трябва да имаш кому да даваш, да има кой да ти плати. Даването е на място. Без да изпееш песента, значи без да ти платят. Ако не се плаща, даването не е на място. Закон е: когато правиш добро някому, у онзи, комуто правиш добро, трябва да се яви в съзнанието една благодарност, в душата му да се яви благодарност, да оцени онова, което правиш. Тогава обмяната е правилна. Онзи, който дава, и онзи, който взема, комуто дават, и двамата се поощряват. Между онзи, който дава една външна облага, и онзи, комуто дават, а не плаща, се ражда разногласие.

Най-първо, трябва да благодарите за живота, който имате.

„Давай, давай"

В туй пеене трябва да има сила, трябва да има усет и трябва да има и мисъл. Ако пееш, и не влизат тия трите работи, тонът не излиза правилно. Една мярка за пеенето: всеки тон трябва да има

сила, усет, трябва да има мисъл в него, мисълта е високият идеал, към който да върви. Онзи, който пее, каква е целта му? Ако аз пея на един болен човек, целта ми е, като изпея песента, да оздравее. Като пея на един сиромах човек песента, като му изпея песента, да престане да е сиромах. Като изпея песента на един глупав човек, да престане да е глупав, да поумнее; не да стане учен, но той да започне да мисли. Та правата мисъл, да мислите, това е богатство. Да усещате, това е богатство и да имате сила, това е богатство.

Нека дойдем сега до усета. Там какво имате, в „Махар Бену“? Сека как ще вложим усета в една песен? Как ще вложим топлина в песента? Силата има голямо налягане, там се губи съзнанието, понеже, ако камъните биха имали съзнание, то страданията им биха били непоносими. Условията са толкова лоши, че нямат съзнание, да не чувстват страданията, които те имат. От неразбирането на този закон вие някой път искате да бъдете силни хора. Там е най-голямото страдание, което съществува, в силата. То е туй, празното пространство, големият студ. Вие искате да бъдете силни хора, но не знаете, че в силата преодолява студът. Вие искате да пътувате през пространството. Трябва да пътуваш с много тънка дреха, как ще се приспособиш към този студ? Сиромашията топлина ли е, или е студ? „Студ.“ Какво е лошото на сиромашията? Сега в живота тия пълните хора са богатите хора. Тънките хора, дето нямат мазнини, са сиромасите, нямат никаква мазнина. Всички ония, които нямат мазнини, са сиромаси. Тези, които имат достатъчно мазнини, са богати. В органическия свят хората, които имат мазнини, са богати, които нямат, са сиромаси. Върху нещата трябва да се мисли.

Вие мислите, че животът е лош. Животът, като няма сила, има едни несгоди в него. Когато няма усет, няма топлина, пак има несгоди. Когато няма мисъл, няма светлина, пак има несгоди. Студът е, който уравновесява топлината със светлината, понеже студените

неща са здравословните неща. Студ ли е това, петдесет градуса? Казват, че −273 градуса е абсолютният студ. Мисля, че на учените хора им трябва още два градуса до абсолютния студ. Мислят, че нещата, като имат −273 градуса, разпукват се, трошат се. Във вас като дойде този студ някой път, вие мислите, отчаете се, не искате да живеете. То е големият студ. Онзи, който се самоубива, дошъл до 273 градуса студ. Тогава той се самоубива.

Следователно, когато човек не може да издържи известни условия, иска да ги измени, и ги изменя по един естествен път. Правилото в света е, по този път трябва да се изучава силата. Как трябва да се справите с топлината, която имате? Аз говоря за онази топлина на живота и за светлината на живота. Ако нямаш едно добро чувство, ако нямаш една добра мисъл, ако нямаш сила, де ще ги поставите? Силата къде ще поставиш? Силата ще поставиш във вашата брада, ще поставиш усета на вашия нас, ще поставиш мисълта на вашето чело. Ще видите как се различават, ще видите по какво се отличава човешката мисъл, по какво се отличават човешкият усет и човешката сила.

Я изпейте пак: „Сила." Основния тон как ще го вземете? Всеки тон трябва да има три качества, всеки тон трябва да има три неща: сила трябва да има тонът, топлина трябва да има и светлина трябва да има. Той едновременно трябва да произвежда в ума ви три неща. Някой път вие вземате обикновената музика. Тя се нагажда според условията. Трептенията на обикновената музика не съвпадат с трептенията на музиката на природата. В музиката на природата сила има, топлина има и светлина има, мисъл има в нейните песни. Ако пееш със сила, с усет и имаш мисъл, ти ще пееш много добре. Например, ако се страхувате, какво ви липсва? Щом се страхуваш, липсва ти сила. Някой път искаш да пееш, страхуваш се. Страхуваш се, че може да те критикуват хората, че не пееш правилно. Пък тия,

които те слушат, не са певци. Ти знаеш, учил си десет-петнайсет години за певец, като излезеш, страх те е от тази публика, да не би да те критикува. Значи критици са. Тия хора, макар да не знаят да пеят, може да разгледат, имат вътрешен усет. Вас всинца ви е страх от усета, усет имат тия хора.

Като пееш „сол“, ако го вземеш правилно, веднага в тебе ще се развие и разцъфне едно дърво, всичкото знание ще го чувстваш, то е „сол“. Щом имаш ясна представа, всичко в тебе е живо, може да изпъкне в ума ти, всичките цветове със своето ухание, то е „сол“. „Ла“ е всичките узрели плодове, които ги видиш, то е „ла“. Да кажем, ти имаш една мисъл. Ако тя не може да изпъкне в ума ти, то тази мисъл няма сила, няма усет, не може да се постигне. Когато мисълта е ясна, тогава се постига. Силата е за тялото, усетът е за сърцето, а мисълта е за ума. Туй е всичко вътре във вас. Не мислете, че силата е вън от вас. Вие го търсите отвън. Той е вътре в сърцето. Мисълта е във вашия ум.

Вие сега търсите кой автор е казал нещо. Той е казал, но за да разбереш мисълта на другите хора, ти трябва да разбираш първо своята мисъл. Ти, ако не мислиш, не може да разбереш хората, които мислят. Ако нямаш усет, не може да разбереш хората, които чувстват. Ако ти нямаш сила, не може да разбереш силата на другите хора. То са връзки. Старайте се да бъдете силни. Не да бъдете външно силни, но да имате една вътрешна сила – връзка между всичките органи на вашето тяло. Сила, значи трябва да има връзка между чувствата и между мислите, то е силата вътре. Това, което държи нещата съединени, то е силата. А пък усетът е това, което ги подкрепя. То е храна. Топлината е, която принася храната. Топлината храни. И светлината храни. Светлината е храна за очите. Ако очите не се хранят със светлина, човек ще изгуби зрението си. Ако сърцето постоянно не се храни с тази топлина, и то изгубва своята сила.

Сега две идеи има. Когато хората пеят, се обличат много добре. Един, който дава концерт, ще бъде облечен официално. В света като пееш, облечи най-скромните дрехи. Певецът трябва да се облече много скромно. Ако дойдете в природата, ще се облечете с най-хубавите си дрехи. Това значи певец. Ние сме изменили нещата. При пеенето в света се обличаме много добре, при пеенето в природата се обличаме много скромно. Изменили сте реда на нещата. Скромно ще се обличаш тук, на земята, между хората.

Учителят пее: „Си“, „си“, „си“… „си“. Каква е разликата? В музиката имате терци. Малка терца. Казвате: „Я ми дай „до“, веднага ще го измеря.“ Не го мерете с аршин. Не че е без мярка, има мярка отвътре. Мярката в света е отвън. Тук отвън мерят. Като вземеш точно, изведнъж с мярката го мериш. Тук ти имаш един камертон. (Учителят показва двата пръста – показалеца и средния.) И с този камертон някой път има грешки. Външно някой път може да го чуеш. Някой път и той има погрешки. Понеже си неразположен, трептенията не даваш вярно. Ако пея в някой хубав салон, много вярно дава. Щом съм малко неразположен, тогава трябва да взема (с двата пръста) „ла“ и „ми“. Ако „до“ е в първата октава, напрежението, силата, иска да се освободи. Във втората октава „ми“ ще бъде „до“. „Разрешение ще има.“ Значи, след като излезеш от своето ограничение, си добил своето разширение. Като добиеш своето разширение, а туй се явило от движението, този тон, като се движи по една посока, той не върви по права линия. Вълните не вървят по една права линия.

Това огъване сега е „ми“. Каква е разликата между долно и горно „ми“? Сега това са понятия, не че сега ще разрешим въпроса. Човек в музиката трябва да бъде много голям музикант, за да се не спъне. Понеже вие сте създадени по закона на музиката, по природната музика сте създадени, дали вие сте певец, или не, вие трябва да

мислите правилно. То е музика. Вие трябва да чувствате правилно и трябва да постъпвате правилно. То е пак музика. Ти не може да постъпваш правилно, ако не си музикант, ако нямаш тази вътрешна музика. Не може да постъпваш правилно, както трябва. Ще постъпваш някак си, но тази постъпка няма да бъде музикална. Може да имаш един усет, но усетът няма да бъде правилен. Може да мислиш, но мисълта ти няма да бъде правилна.

Ще изучаваме онази музика, която е вътре в нас. Ако тази музика вие разбирате, ще разберете и външната музика. Външната музика ще бъде като стремеж за вас за вътрешната музика. И музиката се нуждае от външен стимул. Не сега да се отхвърли външното. Аз наричам светската музика обективна музика, а пък вътрешната – субективна музика. Не че така я определям, но по нямане на термини я наричам обективна и субективна музика. Някои се спират и казват: „Как да пея обективно?“ Обективно как ще пееш? Аз казвам: „Изпей ми една песен тук, и хиляда английски лири ще ти дам. Ако не изпееш, пет пари не давам.“ Вече в ума ви седят хилядата лири. Някъде ще пееш без пари. Пред някой голям музикант отиваш като ученик. Той иска да му изпееш една песен, той пари няма да ти даде. Той ще иска да пееш, че да му се понравиш. Туй е субективното. Но и в единия, и в другия случай има смущение. При парите казваш: „Ако не може да изпея, не може да ги взема.“ При втория случай казваш: „Ако не изпея хубаво, няма да има добро мнение за мене.“ В единия случай парите няма да имаш, в другия случай неговото добро мнение няма да имаш.

Тогава вие казвате: „Трябва да се живее.“ Животът е най-великата музика. Добрият живот е музика. Ако не живееш музикално, не може да имаш благоволението на Бога. Бог ще те търпи, но в Неговата мисъл, като вижда твоя живот, казва: „Този живот не е музикален.“ Музиката не вземайте в тесен смисъл.

Сила, мисъл, усет – това са правила, с които човек може да се справи с всички мъчнотии в себе си. С мисълта може да се справиш с мъчнотиите в ума, с усета може да се справиш с мъчнотиите в сърцето, а със силата може да се справите с мъчнотиите в тялото. (Учителят пее:) „Сила, сила, сила." Какво означава повишение на температурата или понижение на температурата? Този тон показва една работа завършена: наближава да свършим училището, наближава да свършим една работа. „Си" – започваш работата. „До" – свършваш работата. „Си", „ла" – това е едно съвпадение с музикалната сила. „Си", „ла" представя естественото положение в природата, а не тази гама. Ако мъчнотията е в тялото, „си", „ла" не се вземат правилно. Ако мъчнотията е в сърцето, усетът не е правилен. Ако мъчнотията е в ума, мисълта не е правилна, законът на мисълта не е правилен. (Учителят пее:) „Сила, мисъл, усет." Ако знаеш, какво значи? Вие пишете с ъ мисъл, другояче ще минете за невежа.

Защо се пише така э? Между ѝ и а каква е разликата? Това са филологически работи.

Мислете сега върху силата, мислете върху усета, мислете върху мисълта. Мислете върху трите думи през цялата седмица. Като ви дойде наум, постарайте се да ги пеете. Пеете ги тъй, както вие знаете, криво-ляво ги пеете.

Човек, който мисли в себе си, той е всякога в правия път. Човек, който мисли вътрешно, по-лесно може да изправи погрешките, отколкото онзи, който мисли външно. Външно ти си под влияние на някоя чужда мисъл, но когато имаш твоя вътрешна мисъл, ако не вземеш под внимание външните мисли на хората, ще попаднеш в погрешка. Ще вземеш, най-първо, своята мисъл като основа. Вземаш мисълта на хората като подтик, и усетът на хората да бъде толкова, колкото може да бъде подтикът на твоя усет. Понеже Бог изисква

всичките хора, които мислят, да бъдат свободни. Ти не може да бъдеш свободен, като нямаш сила, усет и мисъл.

Докато разбираш законите, които седят в тези трите думи, само така ще разбереш тия трите качества: за силата, която седи в твоето тяло, за усета, който имаш в твоето сърце, за светлината в твоя ум. Или за силата, топлината и светлината.

Учителят пее: „Сила, сила, сила." Две погрешки. Значи погрешката е във вашето сърце. Сърцето греши. Тази мисъл ще повлияе, ще го напишем правилно и ще го пеем правилно.

Как ще пеете правилно? Учителят пее: „Сила."

„Пътят на живота е приятен, когато Любовта царува." (3 пъти)

Единадесета лекция на Младежкия окултен клас, 22 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев

ПРАВО, ДОБРО, ИСТИННО

„Отче наш“

Имате ли тема? „Не.“ Каква беше последната тема? „Произход на дългите и късите носове.“

Какво значи думата произход? Значи всяко нещо, което оставя мястото си, първото си място, и сменя мястото си, в което се намира, то произтича. Произход значи ходи, върви. Ако някой ви запита защо на човека му трябва воля или ако ви запита защо му трябва сърце, или защо му трябва ум, как бихте отговорили? Как бихте развили темата? Да кажем, че дадат темата да развиете, защо на човека трябва воля. Как ще я обработите? Кое е съществено: светлината или теорията на светлината? Светлината. Защото от теорията не можем да извадим никаква светлина, но от светлината можем да извадим много теории, колкото теории искате. Следователно много пъти споровете в живота произтичат от теориите: „Чакай, казва, да ви разправя една теория.“

Теория, значи да се обясняват някои явления, да се обяснява светлината колко трептения има. Много пъти е хубаво да се обяснява, но тия трептения не са преброени. Трептенията на светлината никой не ги е видял. Тия малки трептения никой не ги вижда. Вие математически ги пресмятате. Имате теория, хипотеза. „То е вече, казва, факт.“ Какво значи факт? Фактът няма нужда от доказателство. Трябва ли да се доказва, че има светлина? Ако се доказва, че има светлина, тогава хората трябва да са слепи. На човека, който вижда, няма нужда да се доказва, че има светлина. Като се доказват

трептенията на светлината, какво имат учените предвид? Каква е задачата, като се изрази една теория? Как се е образувала светлината?

В музиката не може да има теории. Има теории. В музиката, за тона има теории. В какво седи правилността на един тон? Казват, че когато съкращението не стане правилно, образува се една малка дисхармония. Да кажем, ако вземете една тънка жица, като обтегнете, като я скъсявате, образуват се разни тонове, разни трептения се образуват. Но кога известен тон е правилен?

Нали светлината, казваме, се приема с очите и следователно косвено само очите възприемат светлината. Другите органи възприемат друга особена част от светлината. Например ръцете не виждат; ушите не виждат, те чуват; носът, и той не вижда; устата не вижда; краката, и те не виждат, но те се ползват от светлината, от топлината на светлината се ползват, усещат я. Попитайте ухото какво нещо е светлината, то може да има теории колкото искате. Теории ще ви даде ухото за светлината. Теориите на светлината нужни ли са на самите очи? Когато се развива научно теорията за светлината какво нещо е светлината, тя не се развива за очите, а за ушите, да разберат какво нещо е светлината. Трептенията са направени... Какво нещо е светлината? Ушите не разбират толкова трептения. После носът не разбира. Носът разбира какво нещо е уханието на едно цвете. Носът не може да разбере светлината, той има теория както ухото. Не може да употребиш същата теория за носа и за ухото. На носа ще му дадете едно цвете. От уханието на цветето ще разберете какво нещо е светлината. Ще му докажеш по няколко начина, че това цвете е станало от светлината, от топлината. Ще започне тогава да разсъждава, че има аргументите на ухото; ще дадете аргументи, които са в носа, ще образува нова теория за светлината.

Казвам, чудно нещо е светлината. Този свят е особен. Да идем тогава да го видим. Питам, ако носът и ухото влязат в света на

светлината, какво ще разберат? По някой път вие казвате: „Да идем в оня свят.“ Вие сте в оня свят, само че имате положението на ухото. Теории ви трябват. Казвате: „Да видим нещата.“ За нещата само да разсъждаваме. Теорията за светлината е за ухото, но не е за окото. Окото е много учено, точно знае колко трептения има. То ги схваща тия трептения, то борави с тях, то е отличен професор, който знае, приема ги, схваща ги и ги брои. Сега ти се учиш от окото колко трептения има.

Казвам, не учете окото какво нещо е светлината. Ухото може да учите, теория е нужна на вашия нос. Тогава с теория ще доказвате на вашата уста, че има светлина. Ще ѝ дадете някой сладък плод, езикът вече е ценител. Според научните данни на философията на окото, според научните данни на философията на ухото, според научните данни на философията на вкуса, такива трептения има светлината. Как светлината движи въздуха? Често вие си казвате: „Други са учените.“

Дойде някой, че ме пита: „Ти мене обичаш ли ме?“ Аз считам, че е сляп тоя, който ме пита дали го обичам. По какво се познава, че обичаш? Който познава слънцето, познава го, нищо повече. Ти не питаш сърцето: „Как да обичам?“ Казвам, ти сърце имаш ли? Ти знаеш, няма какво да ти доказвам някаква теория. То не е един факт, защото факт е само нещо, което е станало някъде. То е статическо положение. Да докажем, че е непреривен един абсолютен факт. Знаеш какво значи – което постоянно става, както една река. Фактът е: тече тази река, но постоянно става изменение в реката. Може да се увеличава водата, може да се намалява, тя постоянно изтича. Водата не е същата вода.

Казвам сега, авторитет на любовта е сърцето. Казвате: „Защо ни е сърцето?“ Следователно в другия свят хората виждат със сърцето си, там любовта ще я виждат. Виждането не значи още пипане. Питате се

вие: „Ти обичаш ли?“ Вие ме питате: „Ама ти виждаш ли го?“ Казва: „Обичаш ли ме?“ Все едно е да питате един, който има очи, вижда ли. Ако каже, че не ме вижда, зная, че е сляп. Казвам: „Горкият човек.“ Следователно, за да му покажа своята реалност, трябва да му говоря, че аз съществувам. Как ще ме познае той? Трябва да дойде, да ме хване с пръстите си. Тия философи ще започнат да философстват. Първият ще си даде мнението какво разбира, вторият, третият, четвъртият, съберат се и другите ред философи. Докажат, че има едно тяло, което съществува в света. Най-първо човешкото тяло ли е?

Какво нещо е тялото? Реалността на точката е, има един изходен пункт. Що е точката? Има един изходен пункт. Кой е изходният пункт на точката? Правата линия. Колко е дълга правата линия? Каква е мярката? Правата линия е вътрешна реалност, измерване вътрешната реалност на нещата. Кривата линия е реалност за измерване външния обективен свят. С кривата линия измерваме вечността. Безброй прави линии образуват кривата линия. Когато ми говорят за една крива линия, аз разбирам външния свят как се проявява. Кривата не е мярка за вътрешния свят. Според мене, когато кажа, че някой човек не е прав, аз разбирам, че този човек живее външно. Колкото и да му разправяте на този човек за правата линия, не я разбира. Той има усет само за кривата линия, но няма усет за правата линия. Следователно човек, който няма усет за правата линия, той е крив човек. Какво лошо има в кривата линия? Какво лошо има в един човек, който иска да има къща, ниви, да бъде богат, да има говеда, овци? Какво лошо има в това? Това са криви линии. Какво лошо има в кривите линии?

Аз засягам един въпрос, който изпъква в ума ви. Някой гладувал три дена, дошъл до един философ, който се занимава с храненето, какво нещо е храненето. Разправя надълго коя храна е здравословна. Отишъл гладният, седнал на стола и онзи започнал да му разправя

теория за час-два. Онзи чака да свърши. Той му разправя за теории, а пък онзи иска да си похапне. Той пак казва: „Чакай, чакай да ти разправя. Ако ти не разбираш моята теория, ти не може да ядеш." Мислите ли, че ако ние не можем да разберем правата теория на професора, не може да ядем?

Някой път някой казва: „Аз това нещо не може да го направя." Какво разбирате под думите не може да го направя? Защо? За пример хубави картини може да гледате. Възможно е което не може да го направите, да го разбирате, не че е невъзможно. Като видиш хубавата картина, не се изисква философия. Само като видиш, разбираш дали е хубава картината. Защо именно човек не може да рисува? То е безволие, воля няма за рисуване. В рисуването е безволен човекът. Там като дойде, не може да рисува. Казва: „Аз не може да пея." Безволен е в музиката. Друг е безволен в науката, безволен е в доброто. Някой е волен в злото. Може да направи злото – волево е. Не може – без воля е. Някой казва: „Аз не искам да го правя." Умрял е, философства.

Като умре някой, излиза из физическия свят, влиза в духовния свят с физически понятия. Влязъл в този свят е и смешен. Седнал пред една трапеза, яде. Но той яде, както вечерно време вие ядете насън. Седнали сте на някоя трапеза, някои сте вегетарианци и ядете кокошка насън. Като станеш, плюеш. След като станеш, като си ял насън, има ли някаква реалност да си възприел?

Вие се намирате в положението на двама светии, от които единият проповядва, че трябва да се посоли бобът, другият казал, че бобът сам трябва да се посоли. Спорили трийсет години и не могли да разрешат въпроса. Един ден единият, който поддържал теорията, че трябва да се осоли бобът, турил да вари боб, турил една шепа сол. Другият яде и казва: „Много си го пресолил." Казва: „Ще се научиш солено да ядеш." На втория ден другият сготвил боб, но не турил

никак сол. Като ял, онзи казва: „Бобът не е никак солен, безсолен си го направил.“ Казва му: „Посоли си го сам.“ Кое е по-хубаво, солен ли да бъде бобът, или безсолен? Въпросът е за приготовлението на боба. Те са въпроси: със солен боб или безсолен боб.

Ако аз бях на мястото на този светия, който не искал солен боб, щях да излея бобената вода, ще налея чиста вода. Ако е още солен, ще измия боба и като го измия, ще се обезсоли. По някой път вие ядете някое ядене много солено. Изсипете водата и налейте друга. Вас ви смущават две неща: соленото и безсолното. То са вече теории. В боба има сол естествено, но има малко сол. Няма какво да туряме, не трябва сол. Бобът сам си има сол.

Какво разбирате под думата сол? Всички неща, които имат сцепление, имат сол. Сцеплението сол произвежда в нещата. Без сол нещата се разединяват, разлагат се. Когато в мисълта няма сол, разединява се тази мисъл, изчезва. Когато в чувствата няма сол, разединяват се, изчезват, изпаряват се. Когато в постъпките няма сол, те се обезценяват. Това са твърдения.

Обичаш някой човек. Ако този човек ти свари боб, този човек, когото не обичаш, какъв ще бъде? Ако някой не те обича, пък ти свари боб, какъв ще бъде бобът, солен или безсолен? Солен ще бъде. Хубаво, тогава как ще обезсолим боба? Щом е солен, човек го сготвил, както той разбира, но понеже той не те обича и ти не го обичаш, солен е, много е солен. Казва: „Много солена ми излезе работата.“ Когато някой не те обича, много солено излиза. Какво трябва да се прави? Той е първият светия, който го сготвил, боба, първият светия, който поддържа теорията, че бобът без сол не може. Как трябва да се осоли бобът, кажете ми сега? Доста труден въпрос. Кои работи се солят? Въздухът има ли нужда от сол? Светлината има ли нужда от сол? Вземете съвременната химия, вземете един свят като нашия, има известни съединения. Тия съединения съществуват при условията,

при които земята е създадена. Но ако измените условията на земята, разедините водата, има ли тогава вода? Щом разедините водата на съставните елементи, водата във формата, която ние я познаваме, не съществува. Следователно в дадения случай водата е само един емблем за един по-висш свят, дето водата в друга форма съществува.

По някой път задавате въпроса на какво се дължи успехът на един човек. Неговото ходене на какво се дължи? Значи ако човек се движи, ходи много добре, значи този човек е нахранен. Щом ходи добре, значи здрав е този човек. Някой път лекарите гледат на някой човек езика, очите, да познаят дали е болен, или не. Аз имам една диагноза, като стъпя с крака си, зная дали е болен, или не. Три степени има.

Не само по това, но и по почерка може да се познае. Като напише три букви, може да познаеш дали е здрав, или не. Значи някой има един болен почерк. Има почерци на болни хора, има други на здрави хора. Скържавите[14] хора имат един особен почерк. Щедрите хора, които добре мислят, имат друг почерк. Има почерк на светлите мисли. Има почерк на топлите чувства. Като видиш почерка, ще знаеш топли ли са чувствата, светли ли са мислите. Нещата се изявяват. Някой човек е щедър. Има вторични елементи, които спъват. Скържавият има много ситен почерк, като мъниста. (*Учителят написва много ситно на дъската.*)

Съвременната бяла раса е най-красивата и най-подигнатата раса, но и писмото ѝ съответства на тази подигнатост на бялата раса. (Учителят изтри написаното на дъската.)

Може ли да докажете, че е било писано. Ще прочетете, като имате очи. Като нямате, с какво ще видите? Нещата, които аз ви

[14] Стиснати (обл.).

говоря, имат ли някаква реалност? Мене виждате, но думите, които ви говоря, имат ли някаква реалност? Мене виждате, но думите, които ви говоря, видяхте ли ги? Чухте ги. Трябва да докажете на очите. Друга бела. Трябва да докажете на вашите очи, но очите са видели говорителя, професора, но не го чуват. Те не може да го чуят. Очите отбелязват ниските трептения, но не може да го чуят, голямо усилие трябва, не го чуват. Друг начин трябва за очите да докажат, че този професор е говорил. И там има доказателство: че светлина има, всичките картини, как са се отваряли устата ги виждал, но никакъв звук не е чул.

Сега според вашите теории вие казвате: „Ти обичаш ли ме?“ Как доказвате вие? Трябва ли да се доказва, че те обичам, или не? Аз по някой път казвам: не говорете за любовта. Вие ме питате виждам ли ви, или не. Вечерно време може да питаш дали те обичам, или не, но не питате за това. Всички изобщо питате: „Той дали ме обича?“ Кои са доказателствата? Според хипотезата на обичта кои са най-силните аргументи дали те обичам, или не? Каква е теорията за обичта? С какви аргументи започва човек? Научно ви говоря. Сега оставете вашата любов. Кои са най-силните доказателства, че ви обича някой? Как ще докажете, че той ви обича? Ами религиозните хора доказват дали Господ ги обича. На туй основание те доказват: от земята доказват, от слънцето доказват, от планетите доказват, от звездите, от храната, хиляди аргументи доказват, че ги обича Господ. Все доказват, и не са го доказали още. Онзи, на когото доказват, че Господ го обича, казва: „Ако Господ ме обичаше, нямаше да ме остави като риба на скара да се пека. Не ми говори, ако Той ме обича, не би ме оставил тук да се пържа.“

Ние започваме оттам, отдето не трябва да се започва. Когато се говори научно по отношение на този въпрос, че Бог ни обича, тоя въпрос засяга мене. Аз обичам, нищо повече. Някой казва: „Обича ли

ме Господ?“ Щом аз обичам, обича ме Господ. Щом аз не обичам, не ме обича. Щом аз обичам, то е най-силното доказателство, че аз обичам, е най-силният аргумент. Щом аз обичам, Господ ме обича. Щом аз не обичам, Господ не ме обича. Тъй разрешавам, веднага създавам теории.

Някой може да ми доказва музикално какво нещо е музиката. Щом аз пея, няма какво да ми доказва колко трептения има в „до“-то, мене не ме интересува. И аз да зная колко трептения има, аз го пея. Казвам, хайде Недялчо, вземи „до“. (Братът изпя „до“.) Съгласни ли сте всички? Я попитайте органа, какво ще каже. Той е авторитет. (Сестрата изсвири „до“ на органа.) Колко трептения има „до“, трийсет и две или шестнайсет? Ако има трийсет и две, „до“-то има трийсет и две форми, за да се вземе правилно. Ако е шестнайсет, има шестнайсет форми. Шестнайсет форми дават голямо изобилие на израза. Как беше? „До“. Напрежение. (Учителят пее.) Коя е противната дума? Успокоение. Синонимната дума коя е? За следния път намерете думи, които са синоними. (Учителят пее: „Желание, напрежение, желание, успокоение.“)

Казвам, в живота не се смущавайте с вашите теории, защото често има наследствени теории. Да се занимаваш със самата реалност. Нещата трябва да възприемат правилно светлината. Сърцето трябва да възприеме правилно трептенията на любовта. Кой е органът, с който може да се схваща светлината на ума? В човешкия мозък се отпечатват мислите. Умът е, чрез който се схващат мислите. Щом дойдем до мисловния свят, умът е авторитет. Щом дойдем до света на чувстванията, сърцето е авторитет. Щом дойдем до постъпките, волята е авторитет. Това са три авторитета, които са необходими. Една постъпка дали е права, или не, волята е авторитет. Туй, което може да направиш, то е право. Туй, което може да почувстваш, то е добро. Туй, което може да мислиш, е истинно. За какво човек може да

мисли? Сутрин, като се събудите, за какво мислите, най-първо? Най-първо, вие, като се събудите, проверявате дали сте се събудили, или не, да не би да е някакъв сън. Раздвижването на вашите удове, ръцете, трябва да се убедите, че действително сте будни.

Разправяше ми един, една вечер сънува, че е заспал. Той е заспал и сънува, че втори път е заспал, но той мисли, като че е буден. Казва: „Като заспах, мисля, че съм се събудил, ходя на работа, на нивата. По едно време се събудих и видях, че не съм ходил на нивата, но съм в леглото." Питам сега, от какво произлязло това впечатление в него? Някой път хората два пъти заспиват. Заспи и сънува, че спи. Той вече влиза по-дълбоко, той по-далече отива. Втори път като заспи, трябва два пъти да се събужда. Събудиш се веднъж и още веднъж, тогава ще дойдеш на физическото поле. Втори път като заспиш, може да си в един свят, малко по-другояче устроен, отколкото физическият свят. Ходил на нивата да оре, иде вкъщи да си почива. Казва: „Събудих се и започнах да си мисля, на ума ли съм, или не. Дето мислих, че съм се събудил ли е вярно, или сега?" После не може да си обясни факта. Не зная дали вие сте имали такъв случай. Два пъти заспивали ли сте? Някой от вас два пъти заспивал ли е?

Сега в съвременната наука нещата се изучават теоретически. Изучава се теорията за светлината, теорията за доброто, за морала. Изучава се теоретически един свят има ли го. После се изучава теоретически какво нещо е истината. Много работи теоретически се изучават. То е хубаво, не е лошо да се изучава теоретически, но всъщност трябва да има една реалност, върху която да почиват неговите наблюдения.

Първото нещо, как ще се докаже, че един човек мисли? Светлината е един от елементите, с които си служи мисълта на физическото поле. Там, дето има светлина, има мисъл. Там, дето има топлина, има чувства, вече сърцето се е събудило. Там, дето има сила,

волята се е събудила. Всякога, когато волята е нормална, силата присъства. Всичките онези воли, които са слаби, малко сила има, безсилие има, волята не може да се прояви. Нещата са теоретически верни. В действителност умът без светлина на физическото поле не може да прояви човешката мисъл. Следователно светлината къде се е образувала, на физическото поле ли? Къде е главният извор на светлината? На слънцето. Всичките други светлини, които съществуват на земята, са само отражения на слънцето.

Сега аргументирам, щом ти мисли, щом твоят ум има светлина, тази светлина иде от някое слънце. Светлината на ума не произтича от слънцето. Щом човек започне да мисли, тази е Божествената светлина. В оня свят, дето умът е, там е светлината. И тогава човек започва да мисли. Той има светлина, може да мисли. И тях ги огрява светлината, но камъните не мислят. Но един камък, ако се озари от слънцето, веднага започва да мисли камъкът. Та по някой път, когато вие не може да мислите, вие сте в едно състояние, Божествената светлина я няма; нямате тази светлина, нещата са непонятни, не може да се докажат. Как ще докажеш на някой човек, че има Господ? Чрез хипотези, чрез теории? На очите не може да доказваш, че има светлина за очите. Очите не се нуждаят от доказателства на очите. То е изключено. Този, който вижда, няма какво да го питаш вижда ли. Щом питаш вижда ли, той не разбира светлината. Щом мислиш правилно, имаш Божествената светлина. Щом не мислиш правилно, Божествената светлина трябва да се доказва, косвено трябва да се доказва.

Кой е най-любимият тон на „до“-то? Кой от седемте тона е най-любим на „до“-то? „Ми“, „сол“. Да допуснем, че „сол“ е най-любимият. Как да си приказват „до“ и „сол“? Понеже има едно препятствие – „ре“, „ми“, „фа“. С тези препятствия какво трябва да правят? Цели светове, дипломатически трябва да се отнесат. Най-първо, трябва да

искат разрешение да минат през техните светове. Онези от вас, които не могат да проявят дипломатически отношения, не са правилни, затуй не може да пеят. Всеки човек, който не може да пее, аз го считам неорганизиран. Най-първо, умственият му свят не е организиран. Неговият духовен живот не е организиран, пък и физическият свят, и той не е организиран. Трябва да започне да се организира. Кое във физическия свят съответства на „до“? Основното „до“ на пианото кое е на ръцете? Основният тон на вкуса кой е? „Тонът „до“ управлява вкуса.“ Трябва да разгледате живота.

Например, ако в тебе вкусът е хубаво развит, всички хора, в които вкусът е развит, ще те обичат. Законът е верен. Ако ухото ти е хубаво развито, всички хора, на които ухото е хубаво развито, ще те обичат. Когато обичаме някои хора, които говорят хубаво, у тях ухото е развито. Някои хора сладко говорят, хубаво развито е ухото. Ако ухото не е хубаво развито, говорът приятен не може да бъде. Слухът е необходим да бъде развит, за да бъде речта хубава. Когато ухото не е добре развито, речта е груба. То е много важно. Често грубата дума цял скандал предизвиква. Онези, в които слухът е хубаво развит, имат една особеност в говора. Някой човек ще прекара десет-петнайсет години само да развие слуха си. Като се постъпи в една школа, десетина години взема само да се развие слухът. Един човек, у когото слухът е хубаво развит, не може да кажеш в негово присъствие лоша дума. Защото онези вътрешни трептения, които той има, заличават в тебе трептенията на тия лошите думи и в тебе нямаш разположение да кажеш груба дума. Някой път вие сте много сърдити, искате да кажете нещо, отъпил се е слухът ви, и тогава си готов да кажеш груби думи. Казваш: „Аз го нарязах.“ Като си го нарязал, показва, че слухът ти е отъпен. Рязането отъпява слуха.

Та казвам, трябва да пристъпите да самовъзпитате вашите чувства, да възпитате вашата уста, да възпитате вашия вкус, да

възпитате вашия слух, да възпитате зрението си. Пет сетива има човек, които трябва да ги превъзпита. В новата наука за успеха на живота, за бъдещата култура туй ще бъде като основа. Писанието казва: „Ослепил си ги, да не виждат и се обърнат да ги изцеля.“

Страданията произтичат, защото хората са слепи. Ако някой ви запита, кой основен тон ще турите за светлината в съвременната музика? Например имате седем тона, ще извадите двата полутона, ще останат пет тона тогава. В една музикална гама някои са пели с пет тона. Влизането на седемте тона има две нови думи в човека, които сега са започнали да се развиват. Понеже са недоразвити, наполовина са развити, затова полутонието е турено в музиката. На „си“ какво не му достига? Недоразвито е. На „ми“ какво не му достига? Недоразвито е. Новите чувства са те. Новите думи, които се развиват, то са полутонието в музиката. По-висши чувства са те. Липсва им нещо, полутонове са. Другите са цели тонове. „До“ по какво се различава? „Ре“ по какво се отличава? Има цял тон, може да го понижиш и може да го повишиш. „Ми“-то на пианото, ако го повишите, става „фа“. Ако го понижите, имате „ми“ бемол.

Тогава законът на музиката ще го приложите. Като приложите музиката в живота си, ще видите, че някои неща може да ги понижиш, не може да ги повишиш, както е „ми“. В някои неща може да направиш погрешка, не може да направиш добро. В кой тон се намираш, ако може да направиш погрешка, не може да направиш добро? Тогава всичките скандалджии в музиката са „ми“ и „си“, защото не може да го повишиш. Те искат да им покажеш пример. Другите тонове знаят. Като кажеш: „Направи добро“, „ми“-то казва: „Покажи ми. Това не е по моето естество. Не ми допада да го направя.“ Туй, което не допада, да направи добро, е „ми“-то. Да се понижи може, но да се повиши, не може, казва: „Моето естество е

такова.“ Ако измените гамата, в изменението на гамата, „ми“-то може да се измени. „Ми“-то е само временно условие.

Някой път бедният има в джоба си само един лев. Казва: „Невъзможно е, аз трябва да умра гладен.“ Той се намира в положението или на „ми“, или на „си“. Тогава изменя гамата, туря в джоба си двайсет лева. Тогава туй, което беше невъзможно, става възможно заради него. Той има двайсет лева, може да даде един лев. Един може да даде, но едното не се дава. Две като имаш, едното може да дадеш. Допуснете, че имате само един лев в джоба си и ви го искат. Какво трябва да направите? За да се убедите да го дадете, какво трябва да направите? Как ще разрешите този въпрос? Ако имаш само един лев, как ще го дадеш? Може да умреш, ще изгубиш живота си. Може ли да дадеш сърцето си? Значи има нещо, което не се дава. Има величини, които не се дават. Една чешма седи на едно място, но водата изтича, водата не ѝ е потребна, но чешмата е потребна. Изворът нека седи там, дето си е. Един извор не може да се премести.

Та казвам, основните неща: светлината образува теориите, а не теориите светлината. Музиката е, която образува теориите за музиката, а не теориите – музиката. Музиката съществува и без теории. Може да създадеш много теории в музиката, но стига да имаш основната музика в себе си. Доброто е, което създава теориите. Правото е, което създава теории. Истината е, която създава теории, но никаква теория не създава истината.

Какво нещо е истината? Тя не се нуждае от доказателства. Онзи, който има ум, той знае какво нещо е истината. Онзи, който има сърце, знае какво нещо е любовта. Онзи, който има воля, знае какво нещо е правото. Три основни положения. Щом имате воля, имате право. Щом имате сърце, вие имате отношение към любовта. Щом имате ум, вие имате отношение към истината. Тогава чрез правото вие постъпвате да упражнявате вашата воля. Волята е да упражняваш

правото. Сърцето е да упражнява любовта. Умът е да упражнява светлината. Човек, който не управлява ума си, не управлява сърцето си и който не управлява волята си, той осакаща себе си.

По някой път казвате: „Защо трябва да има сърце?“ Във физическия свят сърцето постоянно бие. Туй сърце е построено, че постоянно изпраща кръвта по цялото тяло, щедро е. Човешкото сърце, за което говорим, то прави същото, същите функции има, то постъпва, както физическото сърце. Щом то престане, всичко е свършено. Докато този ритъм е в сърцето, кръвта върви правилно, сърцето чувства. Животът е в чувстването. Дотогава, докато чувстваш, докато твоето сърце работи, ти живееш. Щом престане то да работи, човек е мъртъв. И за ума е същият закон. Щом престанеш да мислиш, ти не си в умствения свят. Ти преставаш да живееш там.

Три неща са потребни за човека. Волята е за правото, чувстването е за доброто и истината е за човешката мисъл. Тия неща са необходими, елементарни, без които човек не може. Истината е необходима за човешката мисъл. Без истина ти не може да мислиш правилно, не може да се внесе нищо ново в човека.

Без истина нищо ново не може да се внесе в човешкия ум, без любов нищо не може да се внесе в човешкото сърце и без право нищо не може да се внесе в човешката воля. Това е за този, който иска да се възпитава. За в бъдеще това е необходимо не само за индивида, но и за дома, за обществото, за народа и цялото човечество. Туй трябва да бъде правило.

Сегашните народи минават през едно голямо изпитание. Невидимият свят, Божественият свят, ги учи на това. Те трябва да приложат правото, трябва да приложат доброто, трябва да приложат истината. Те искат да ги заставят да мислят, да чувстват правилно и да постъпват правилно. Всичките страдания в света не са нищо друго, освен да ни турят в едно нормално състояние, да отговаря животът на

онази норма на правото, на доброто и на истината. Или да ги впрегнат на работа.

Новите неща идат. Новите неща във волята идат чрез правото. Новото в сърцето иде чрез чувствата, чрез усета. Новото в мисълта иде чрез мислите, чрез истината. Щом има истина, мисълта иде. А пък чувстванията идат от любовта.

„Махар Бену Аба“

Ако ви се даде една задача да изпеете баса самостоятелно на тази песен, „Махар Бену“, понеже басът и сопранът са съединени, вие ги пеете заедно. Ако ги разедините, как бихте изпели баса, но пак да звучи по-самостоятелен? Да направите баса. Не че е толкоз важно.

В един свободен свят всеки глас трябва да бъде самостоятелен. „Махар Бену“ започва от баса. Басът има преимущество, сопранът тук-там се явява, отражение имаме на сопрана.

„Добрата молитва“

Може да изпеем едно изречение: „Прави добро за Истината.“

Дванадесета лекция на Младежкия окултен клас, 29 декември 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев

ИДЕАЛЕН И РЕАЛЕН ЖИВОТ

„Добрата молитва“

„Сила, здраве е богатство“

„Правда“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

Пишете темата „Разлика между млади и стари“.

Колко на стоте са верни теориите? Каква е разликата между хипотеза, теория, наука и вероятност? Всяка една наука е обоснована на известна хипотеза, съдържа някоя теория, излага ред факти, турени в една система. В науката има вече опитани неща, има нещо по-реално. Нещата може да са опитани, но не са приложени. Може нещата да са приложени. Каква по-голяма реалност има от приложението? Ще дойдем най-после до плода на науката. От плода ще познаеш нещата какви са. Всеки един човек, като живее, от живота му ще го познаеш какви постижения има, в каква епоха живее. Защото хипотезата е историческа епоха. Теорията, и това е епохата. Хипотезата започва да мисли, опари се и за пръв път, като се опари, започва да мисли. Два пъти е теория. Три пъти, това е опит. Четири пъти, това е наука.

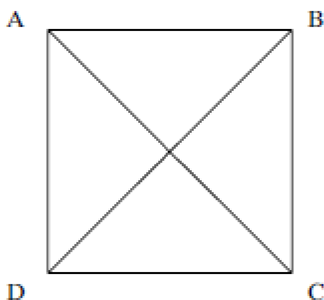

Фиг. 1

Това къде ще го приложите (**Фиг. 1**)? Какъв е законът на квадрата? Като прекарате диагоналите, ако е квадрат, при пресичането им ще се Публикувано изображение образуват ъгли от по деветдесет градуса. Диагоналите разделят ъглите при върховете по на четирийсет и пет градуса. А и В, това са същества, които имат известни отношения, те образуват права линия. Правата линия е отношение на физическия свят. Когато детето се ражда, то не знае какво става с него, то не помни. Нито един от вас не помните какво е било в първите години на вашето детство. Майка ви и баща ви помнят, но вие не знаете. Даже след втората година не помните. Едва към третата година се явява малко съзнание, че сте в един нов свят. От третата година някои от вас имате ли възпоминания?

Правата линия много малко възможности може да ви даде. Какво ще ви даде една права линия, която няма широчина, височина, няма простор? Какво ще намерите в правата линия? За да имате един по-широк живот, трябва да се яви една плоскост. Съзнанието ви трябва да се пречупи или трябва да се образува една амплитуда, съзнателна амплитуда. Имате вече A, B, C, D. Имате амплитуда.

Сега при тези условия мъчно е да се оправи положението на гладния. Той е гладен. Ти започваш да му обясняваш какво нещо е яденето, той няма търпение, като гледа яденето. Ти казваш: „Почакай да ти обясня.“ Започваш да разправяш. Сега аз влизам в това положение, понеже светът е една хубава трапеза. Животът за мене е една хубава трапеза, животът за мене е една съблазнителна трапеза. Да ви разправям теории, вие казвате: „Яденето? Яденето не ни трябва. Трябва да живеем.“ Да живеем, значи трябва да ядем, нищо повече. Как разбирате живота? Казвате: „Да живее.“ Да махнем яденето от живота, какъв ще бъде животът?

То са два полюса на физическото поле: яденето и дишането. Когато едно дете се образува в утробата на майката, дишането иде

после. Най-първо, се създава тялото: ръцете, краката, главата, мускулната система. Най-после се образуват дробовете. Когато в детето започне да функционира дишането, то се ражда вече. Ако в него по-напред се събуди дихателната система, в утробата на майката то ще умре, въздух няма там. С излизането из утробата на майка си, с раждането, то заплаква, а това е първата вдишка. Като заплаче, значи вече започва процесът на дишането. След туй идат другите процеси. Детето се намира в един особен свят, нов свят. Психологически това е вярно.

Пробуждането на съзнанието, това е раждането. Човек се намира в едно състояние, дето съзнанието не е пробудено. Той е в утробата на природата, трябва да се роди наново. Значи човек, щом излезе от едни условия, при които се намира, и влезе при други условия, той се ражда. Трябва да разбирате основните неща. Основното нещо на физическото поле е дишането. Дишането е първото нещо. Първото ядене е въздухът, който трябва да влезе в дробовете. След туй майката ще му даде другата храна. Най-първо, ще започне рядката храна, тя е въздухът. Казвам, при сегашните условия вие трябва да изучавате закона на съзнанието. Ако майката нахрани детето с твърда храна, то е изложено на смърт. Тя ще му даде лека храна. Млякото, което дават млекопитаещите, е най-подходящо. Психологически това е вярно.

Когато се ражда някоя идея във вас, не обременявайте тази идея с твърда храна. Казвате: „Ние не живеем добър живот." Или казвате: „Трябва да знаем." Вие критикувате: това не е право, онова не е право. Мислите ли, че критиката е лесна работа? То е най-твърдата храна, с която хората може да се хранят. Като слушаш някой критик да критикува нещата, тебе ти иде да повръщаш. Той казва, че това няма, онова няма, че нещата в природата са случайни, глупости, произволи. Ти се намериш във въздуха. Наял си се, че стомахът не може да смели тази твърда храна. Младите хора страдат от твърда храна. Старите

умират от пастърма. Старите, като започнеш да ги храниш с пастърма, умират. Безнадеждието, когато дойде в човека, то е пастърма. Безверието е такава биволска пастърма. Дойде безлюбието, и то е пастърма. Животът се обезсмисля, то е непоносима работа. Казва: „Той е безверник.“ Във вашия ум как седи безверието? Вие се обезверявате в доброто. Хубаво, щом доброто го няма, кое ще туриш на негово място? Кое остава? Или нека дойдем до реалното. Човек, след като изгуби своето здраве, кое иде на мястото? Болестта иде. След като се обезвериш в болестта, кое иде? Кое е другото, по-лошото от болестта? Болестта, тя е сватя, както тия сватове, когато искат да женят една мома. Болестта като дойде, то казваш: „Не ми харесва този кандидат, когото представя. Не ми харесва. Нашата мома не даваме за него.“ Кой от вас обича тия кандидати на смъртта?

Има една женска смърт и една мъжка смърт. Мъжете женят за женската смърт, жените – за мъжката смърт. Умрелият е женен човек, да умреш – ти се жениш. Щом се жениш, ще плащаш разноските. Сега питам, туй как ще разберете? Какво разбирате под думата женене? Вие разбирате това, което не е. Вие разбирате да се ожени човек, да живее щастливо, да си направи къща, да има жена, деца. Като се ожени, вижда, че тази работа не е така лесна, както ние мислим. Или някой пише поезия, той мисли, че ще напише някоя хубава поезия. Някой пише, но някой критик, като разгледа тази поезия, казва, че думите не са турени намясто и той се откаже да пише поезия. В поезията пишеш хубави работи. Пишеш, че някое дете се ражда хубаво. Туй дете расте, пак напишеш нещо. Умира това дете, пак пишеш поезия, да утешиш майката. Ще възпееш детето, че е даровито, красиво, после – как умряло. Като чете майката тази поезия, ще ѝ капят сълзи от очите. Колкото поезията е по-хубава, толкова повече сълзи ще капят. Като кажеш, че майката родила едно дете, което е глупак, един идиот: „замина си и много добре стана“, ако

така напишеш, тя ще повярва, че детето било глупак, идиот и от него нищо не може да стане. Ако пишеш, че детето било ангел, гений, ще накараш тази майка да плаче. Поетът, когато пише за едно дете, от къде знае, че е поет, гений? Той предполага, то е една хипотеза. Предполага, че било гений. Може да е било, може да не е било.

Има някои работи във вас, които не са съществени, те са черупки. Има много черупки във вас, които трябва да изхвърлите. Сега, като ви казвам, че имате черупки, не е лошо, че имате. Тия черупки са предпазителни условия, които човек има. Ако ти се освободиш от всички твои черупки, ще има много големи страдания. Една черупка съществува, докато условията се подобрят. Колко черупки има в ореха? Орехът е доста майстор. Той има две черупки – една външна и друга вътрешна. Едната е по-мека, която сама по себе си пада. Другата остава, като се посади орехът, сама по себе си пада.

По който начин и да разбирате живота, човек има право да разглежда живота както иска. Никога да се не спирате върху една фаза на живота. Разглеждайте живота, но не се спирайте само върху една фаза. Ти страдаш, казваш: „Лош е животът.“ Страданието е временно. Получаваш един удар. Ударът може да е в една секунда, но последици има този удар. Този удар, ако е силен, ще се мине ден–два, три, четири, ти чувстваш болката. Не че всеки ден те удрят, но ти преживяваш последствията на удара, не самия удар. Да допуснем, че някой те боднал с върха на една игла, имало един микроб, влиза в кръвта ти и впоследствие се образува една болест, с години не можеш да се освободиш. Бодването е много малко, но последствията са лоши.

Та казвам, с всяка мисъл трябва да знаете как да се справите. Много мисли съдържат и лоши условия. Вие, ако бихте създали един свят, как бихте го създали? Вие сте недоволни от живота, но как трябва да се създаде животът? Може ли да създадеш един живот без страдания? Най-първо, икономичния въпрос за яденето как ще го

разрешите? Ти ядеш жито. Тия зрънца са живи. Тия зрънца не искат ти да ги ядеш. Ти ядеш онази ряпа. Тя е жива и не иска да ядеш. Крушите не искат ти да ги ядеш. Хората сами си дават правото да ги ядат. Като ядем крушите, заради нас е хубаво. Вие сами си давате туй право. Без ядене може ли? Казвате: „Страдаме.“ В яденето има известни страдания. Как ще си създадете един живот без страдания? Сега как ще се проявява животът? Природата, като разглежда всичките възможности за живота от милиони и милиарди години, откак животът съществува, не само вие, но милиони поколения са мислили и най-умните хора са дошли до яденето, както сега го имаме. За бъдеще този начин на ядене ще се измени, няма да остане така. Хората няма да ядат, както сега ядат. В животните как става яденето? Вълкът, като хване една овца, я разкъсва. Още жива я разкъсва, къса и яде. Вие казвате: „Много жестоко.“ Вие, ако сте на негово място, как ще постъпите? По същия начин, както той постъпва. Най-първо, трябва да се учи на търпение. Вълкът казва: „Какво има, че съм изял овцата? Тя е духовно същество, вземам непотребната дреха. Тя много голяма материалистка е станала, не мисли за Господа. Аз, като я изям, ще я накарам да мисли. Като я изям, ще я пратя горе при Господа, да се моли. Ще ѝ създам ново тяло.“ Такава е философията на вълка. „Аз като я изям, ще успея, ще прогресирам. Ако аз не я изям, тя съвсем ще тръгне по кривия път.“

Някой казва, че той яде месо. Друг казва, че той яде растителна храна. Всяка храна от резултатите се познава. Ако при месната храна имаме много хубави резултати, намясто е. Ако при вегетарианската храна могат да се родят по-хубави мисли, по-хубави чувства и постъпка, тя е на място. Ние съдим за храната от резултатите, които придобиваме. Ние мислим, че известна храна е хубава, ако спомага за умственото развитие на човек, ако спомага за духовното развитие, за неговите чувства и ако спомага за неговите постъпки. Постъпките

винаги са свързани с физическия свят. Човек трябва да постъпи добре, понеже постъпките създават най-добрите условия на физическото поле.

Ти не можеш да бъдеш добър, ако не постъпваш право. Ти не можеш да имаш благородни чувства, ако не чувстваш добре. Ти не можеш да бъдеш гений, да развиваш в себе си нещо хубаво, ако не мислиш. Гениалността зависи от чистите мисли. Вие седите някой път и казвате: „Аз не съм даровит човек.“ Отде знаеш, че не си даровит? Някой казва: „Не съм даровит, много обикновен съм.“ Друг казва: „Талантлив съм.“ Аз искам това да се докаже. То са твърдения, трябва да се обуславят. Сам на себе си трябва да докажеш. Как ще докажеш на себе си, че си даровит? Как ще докажеш на себе си, че си добър? Как ще докажеш на себе си, че си лош? Казваш: „Лош човек съм.“ Ще докажеш, че си лош, ще обусловиш. Вие често си казвате, че сте лоши. И когато ти си кажеш на себе си, че си лош, не се обиждаш. Когато някой друг ти каже, че си лош, обиждаш се. Какво разбирате под думата лош? Говорят в преносен смисъл, алегория има. Не постъпваме разумно. Понеже не знае как да постъпи, този лошият човек ще има много повече неприятели. Добрият човек по това се познава, че има много приятели. Щом имаш много приятели, добър си. Щом имаш много неприятели, лош си. Това са външните резултати. Лошият човек има много неприятели, целият свят опълчва против себе си. Казва: „Добър съм, понеже имам много приятели.“

Тая философия тепърва има да я учите. За пример вие искате да бъдете щастливи, но знаете ли закона на щастието? Как се добива щастието? Ако вървиш с лицето към слънцето, можеш ли да накараш сянката да дойде преди тебе? Отиваш с лице към слънцето, откъде ще бъде сянката? Защо? Сянката показва мястото, което оставяш. Безсенчието показва пътя, по който вървиш. Там, дето няма сянка пред тебе, ти отиваш към слънцето. Всички неща, които оставяш в

младини – оставяш сянката на младостта. Старостта е пред тебе. Младостта е свят на всички възможности. Светът на младостта има само възможности, светът на старостта има вече много придобивки. Човек, който отива в стария свят, той няма възможности да използва тия богатства, понеже човек, като дойде до старини, той е придобил много, но не може вече да го използва. Той е забогатял. Следователно той е богат. Ако стомашната му система е отслабнала, че не може добре да яде, той влиза в един красив свят. Очите му са отслабнали, не вижда – влиза в един красив свят. Не чува, ушите му са затъпени, а влиза в един красив свят. Питам тогава, защо ти е тогава един красив свят, който не виждаш, който не чуваш, един свят, който не може да го вкусиш?

Погрешката на младите е там, че те не могат да занесат своето хубаво гледане в света на старите, не могат да занесат своето хубаво чуване в света на старите. Те отиват и глухи, и слепи. Като ги попитат какво нещо е светът на старите, казват: „Там като идеш, ще оглушееш, ще ослепееш, всичките нещастия...“ Казват: „Не ви трябва старостта.“ Някои не искат да остаряват, а пък остаряват, без да искат. Старите пращат доста посланици в света, постоянно агитират. Казват: „Ти да бъдеш като дядо си, като баба си.“ Те са идеал. Казват: „Дядо ми беше много учен човек, много благороден човек, големи постижения имаше. Дядо ми едно време голям пехливанин беше.“ Пехливанин не когато е на възраст. От петдесет години нагоре пехливанин не може да бъде. Пехливанството започва от двайсет и една година и свършва до четирийсет години.

Психологически трябва да пречистите съзнанието си. Един много труден въпрос е този. Седиш някой път и си недоволен от себе си. Недоволен си от себе си, че не си висок. Имаш вече една идея, че трябва да бъдеш висок. Представи си, че си недоволен, защото нямаш два метра височина. Като дойде някой два метра висок, ти погледнеш

себе си – метър и двайсет или метър и четирийсет, казваш: „Това е слаб човек.“ Питам: на тези скъпите години с колко можеш да се облечеш? Дрехите на един човек два метра висок колко ще струват приблизително? Четири–пет хиляди лева. В природата има един икономически въпрос. Защо слоновете нямат условия?

Има един английски автор, той събира сведения за лакомията на човека. Имало един, който бил много лаком. Приготвили едно ядене за седемдесет и две деца, кафе с мляко – и всичкото изяда сам. На друго място приготвили обед за двайсет души възрастни хора. Той отива, и сам го изяда. Казвам, ако човек може да изяде закуската, приготвена за седемдесет и две деца, защо е това ядене на човека? Не е в многото ядене. Природата е правила много опити. За пример една пчела колко ядене изяда? Една пчела е много икономична. На колко бихте оценили яденето на една пчела? Някой път, когато нямате работа, направете изчисление едно кило мед за колко време ще стигне на една пчела. Цяла година като яде по три пъти на ден, тя пак не може да го изяде. Зимно време оставят пет–шест до дванайсет кила мед. В кошера има около трийсет хиляди пчели и за няколко месеца през зимата им стига. По колко се пада на една пчела? „По една трета от грама.“

Природата правила опити, понеже яденето е обосновано на един закон: в природата недоимък няма, но няма и излишък. Онова, което вие трябва да ядете, то е определено. Не всякога трябва да имаме тази хранителна част в коя и да е храна. Онази част от материята, която трябва да приемете като храна, трябва вече да е на вашия уровен, да е мобилизирана, приспособена, да може да я възприемете, да ви даде нещо от онова, което тя съдържа. Има храни, които като дъвчете, вие изхарчвате повече енергия, отколкото получавате. При такова ядене хората ядат и изтъняват. Едни малко ядат и се оправят, други много ядат и не се оправят. Едни, като ядат храната, сухи стават, изсъхват.

Други, като ядат храната, задебеляват. Най-важното е, всяка една храна, която ядете, да съдържа хранителната сила.

Човек има в себе си едно чувство за храненето. То е турено отпред на челото. Туй чувство много деликатно показва тази храна дали е здравословна, или не. Ядеш някои работи, казваш: „Не ми се яде тази храна." Всеки човек, ако е верен на това чувство на храненето, няма да има големи мъчнотии. Сегашните хора са се научили да ядат храни, които не им подхождат. За пример правят такива яденета с яйца, с брашно разбити. Или правят риба, отгоре с майонеза. Вие не сте яли, нямате понятие. После правят попска яхния, печени кебапи. Някои от вас има, които знаете как се прави свински кебап. Свинската храна е доста нечиста. Свинята обича тинята; понеже има много мазнини отвътре, въргаля се в тинята от хигиенични съображения. Тя туря кал по тялото си, понеже се изпотява. Тя не обича да се стопля повече, отколкото трябва – влиза в калта. Биволите, и те влизат в калта, и те се калят. Той има съображения, да го не хапят мухите. Казвам, често в тази кал се покваря месото.

Свинското месо е вкусно, но има една тъкан, след като я ядеш, доста скъпо струва. Хората, които ядат свинското месо, са разположени към болести. Българите, които ядат свинско месо, страдат от свински болести. Мъчносмилаемо месо е то. Яли ли сте вие свинска сланина? Виждам, отрежат такива парчета, като сирене, четири пръста дебела сланина, отрязват и ядат.

Но да се повърнем към въпроса. Това са външни работи. В съвременния живот човек трябва да пречиства своя ум, да пречиства своите чувства, да пречиства и по възможност тялото си. Да пречиства по възможност и мозъка си, мозъкът да е образуван от едно отлично вещество, да задържа добрата мисъл. Да се пречистят и неговите гърди, неговата белодробна система. Трябва да се пречисти и

тялото на човека. Туй наричам добър човек. След това човек, като яде, той е скулптор, дооформява своето лице. Тук ще покаже доколко условията са подобрени. Колкото лицето става по-красиво, туй показва, че външният, физическият, свят се е подобрил. Щом ръцете загрубеят, показва, че външните условия са загрубели. Ръцете показват условията на физическия свят, лицето показва духовния свят, мозъкът показва Божествения свят – условията на Божествения свят. Ако главата отгоре се е деформирала, туй показва какви са условията на Божествения свят. Те са се влошили. От физиономията може да познаем доколко тия блага на Божествения свят се използват. Колкото лицето става по-красиво, толкова условията са използвани. Колкото ръцете стават по-красиви, условията на физичното поле са използвани.

Казвам, има едно съответствие между човека и външните условия. Може да се види ред поколения преди него как са използвали мозъка.

Сега всички трябва да работите над себе си, за да подобрите условията. Саморазвитието на човека зависи от това, да може и от Божествения свят всичко, каквото ти е изпратено, да го приемеш. Всичко, каквото изпращат от Божествения свят, и него да приемеш. От физичния свят да вземеш чрез тялото, от духовния свят да вземеш чрез лицето, а от Божествения свят – чрез мозъка на човека. Това ще бъде бъдещото възпитание.

Много мъчно е сега. Казвате: „Трябва да мисли човек.“ Да мислиш добре, значи да можеш да възприемаш ония блага, които са определени, да намериш благата в природата. Като идеш, веднага да си дадеш адреса. Вие, като идете при спестовната каса, какво ви искат? Искат ви лична карта. Лична карта и за Божествения свят има, и за духовния свят има лична карта за сърцето. Лична карта има и за физичния свят, волята. Това са три лични карти, ще ги носиш. За

човешкия свят – волята, в духовния свят – лицето. Чувствата, сърцето, и то е легитимация. Следователно ще гледаш да не оцапаш легитимацията си. Още като видят оцапаното лице, казват: „Да идеш да си направиш нова фотография. Тази нищо не те ползва.“

Сега вие разглеждате живота като пенсионери. Някой служи, за да има една хубава пенсия. Коя е най-хубавата пенсия според вас? Коя пенсия считате нормална пенсия, дето да можете да преживеете добре? Че вие сте все хора на науката. От научно гледище разрешаваме въпроса. Едно съответствие има. Трябва да се определи енергията от мозъка, която харчиш. Мозъкът е скържав, такъв финансист, не дава. Той не е разточителен, той е организиран. От една болест човек може да изгуби голямо тегло от тялото си. От мозъка много малко се губи. Болестта храни мозъка, но той нищо не дава. Тялото е страхливо, за да се освободи, ще дадеш четирийсет и пет килограма, мозъкът не дава. Голям герой е, казва: „Не давам.“ Много малко ще даде. Затуй ще имаме мярката на ума, той е икономист. Най-много харчи сърцето, то е много разточително, затова финансиално то е обедняло. Грехът на сърцето не е нищо друго освен борч. Затова аз наричам смъртта фалимент. Много пъти известна фирма фалира, финансова криза има, умира от безпаричие. Една банка умира или фалира.

За пример при онази криза в Америка, която настана преди години, девет хиляди спестовни банки фалираха. Знаете какво е спестовна банка. Всички туряха парите си за черни дни. Като фалираха спестовните банки, всички спестени пари отидоха да помагат на черните дни. Сега като се подобри положението, започнаха да се образуват нови банки с грамадни капитали, с по четиристотин–петстотин милиона долара. Фалираха толкова банки. Къде отидоха тези пари? Скрити са. Те са хубави икономисти. Икономисаха ги. Казват на бедните: „Понеже вие сте разточителни,

ще ги изпохарчите, нищо няма да направите, нищо няма да излезе от тези пари, то ги икономисахме.“ Казвам, вие може да намерите погрешката. Къде са отишли тези пари? Някой път същото става и във вас. Хване ви някоя болест, колко банки фалират във вас? Знаете колко капитал отива, а след това ще започне пак наново. Таман са минали десет години, ще дойде нова криза, друга болест. Много ученици не са свършили училище по причина на тия кризи. Една–две години, като хване някоя болест, не може да свърши.

Сега в един живот в света моралът, религията, то са системи, за да спестяваме умствено и духовно капитали, за да може да постигнем своите блага. Задачата е хубава. Да допуснем, че вие обеднеете в духовно отношение. Щом обеднееш в чувствата, обеднял си в духовния свят. Щом обеднееш по сила, ти си обеднял във физическия свят. Как са вашите финансисти вътре във вас? Нали вие имате финансисти. В една държава нали има финансисти. Защо ги турят? Не ги турят като кукли да седят, но да оправят финансиите на държавата. То е труден въпрос. Много мъчна работа. Например, ако някой от вас ви бодне, както седите, без да знаете, вие веднага ще мръднете убодената част. При вас като иде онзи, който ще ви убоде, трябва да го знаете. Още като е на половин километър, трябва да го знаете. Вие, като ви бодне, изхарчите десет пъти повече енергия. Ще му кажете: „Ти си намислил да ме убодеш. Аз ще ти дам един лев, не ме боди.“ Когато дойде някой да ви убоде, вие се обезверите. Когато вие се обезверявате, има някой, който ви дупчи с игла. Някой казва: „Аз съм се обезверил.“ Аз не разбирам как може човек да се обезвери. Как може вярата да изчезне у човека? Ако вярата е реалност, как може реалността да изчезне?

Аз считам вярата реалност, а безверието – идеалност. Защото в идеалните работи иде безверието. Безверието е сянка на реалността. Идеалните работи имат две лица. Защо се обезверява човек? Ако ти

нарисуваш едно плато плодове, може ли да ги ядеш? Ти може да се обезвериш. Идеално са нарисувани тия плодове, като живи да са, но обезверяваш се в идеалните работи, нямаш реалност, не можеш да ядеш. Неща, които са реални, в тях не може да се обезвериш. Щом ядеш, то е реалността. Вярата се усилва. При сенките вярата отслабва.

Казвам, не поддържайте вашата вяра с идеалното. Казвате: „Идеален е животът." Аз предпочитам реалния живот, отколкото идеалния. Идеалният живот е направен от хората. Един художник може да те нарисува много красив. Той може да ти направи лицето красиво. То има дефекти, но като го рисува, заглади. Казва: „Ще ме направиш много красив." Но основните черти ви ги няма. Тази фотография е лъжлива, много е ретуширано лицето. Че той е направен красив, такава красота не ме интересува. Мечката, когато ще те яде, тя става красива, когато няма да те яде, нахохори се, грозна е. Щом мечката започне да си глади козината, да става гладичка, да знаеш, че кожата ти отива.

Този закон е верен в живота. Когато ти тръгне всичко напред, нямаш никакви страдания, мечката е близо, тя ще те яде. Щом са лоши условия, мечката пак е там, но тя се е нахохорила, само плюене ще има, и тя ще си замине. Щом те глади, ще те яде. Има страдания, при които човек живее. Има страдания, при които човек изчезва изведнъж.

Казвам, когато дойдат големите нещастия в живота, да знаеш, живот има – има нещо по-хубаво, отколкото в хубавите условия. Сега всички не сте съгласни с това. Те са научни данни. Страданието само по себе си е една реалност. Страданието е нещо идеално, защото идеално можеш да страдаш. За какво страдат хората днес? Нали за някакъв идеал. Че те са вярвали в нещо. За техните убеждения са ги мъчили, са ги горили, какво не са ги правили. Казват: „Инат хора, тия светии. Горят ги, на парчета ги правят, не се отказват. Много инат

хора.“ За какво са страдали? За нищо и никакво, за някаква идея, че ще иде в оня свят и ще живее щастливо. Дали ще може да живее, или не, не се знае. Светията умира за някаква идея, която има. Тия светии са сега светии, които учили, та и вас ви учат, и вие страдате. Човек в живота си трябва да страда за нещо. Вие не считайте, че страданието е само за вас. Страданието е обща повинност, която съществува в цялото човечество. Тази обща повинност някому дават повече, някому по-малко. Някои хора страдат повече, някои хора страдат по-малко. То е обща повинност, не е разпределено по равно. Един ден, ако се разпредели правилно, всички да носят това бреме, ще бъде лесно. Понеже всички не носят еднакво, затова животът е малко по-тежък.

Сега вземете закона за дишането. Преди закона за храненето един труден въпрос за разрешаване е дишането. Да кажем, че някой човек в духовния свят е слаб, или дишането му е слабо. Той не трябва да купува своя въздух от аптеките или от дрогериите, или от бакалиите някъде. Какво трябва да прави? Един въпрос, който хората не са разрешили. Колко хора страдат от нямане на въздух, въздуха не го използват. Щом дишат, не могат да извадят хранителните части от въздуха, които са скрити вътре. Да кажем, вие живеете в градовете. Там въздухът е покварен от горивните вещества. Идете в планините. Въздухът там е много чист и рядък. Някой път се боиш да дишаш, да не би да се простудят дробовете ти. Има възможности да се простудят, но понеже природата е предвидила, тя е приготвила място, като минава въздухът, да се чисти и да предпазва дробовете. Казвам, ако човек приеме въздуха и го задържи малко повече, по-дълго време и концентрира мисълта си, чувствата си, от този въздух той ще извади много повече енергия, отколкото при обикновеното дишане. В една минута вие вдишвате петнайсет до четирийсет пъти, на всеки три секунди вие поемате въздух.

Но в сегашните условия ние мислим за бъдеще какво ще стане. Ние искаме целият сегашен свят да се подобри някак си. Не ще оставим света. Както ние мислим идеално, още няколко хиляди години трябват, и тогава пак ще има други неразбории. След хиляди години може би светът ще бъде сто пъти по-добър, отколкото сега, но и тогава ще има някои работи за поправяне. Ние сега искаме един идеален свят. В идеалния свят трябва да има с какво да оперирате. Реалният свят ли е произлязъл от идеалния, или идеалният е произлязъл от реалния? Идеалният е произлязъл от реалния.

Казвам, трябва да вземем живота, както се проявява сега. Ние мислим, че природата се изменя. В природата в този смисъл ние еволюираме. Природата се нагажда според степента на нашето развитие. Щастието е вътре в нас, не е извън нас. Ние казваме, че всичко в света еволюира. Еволюираме ние, нашата еволюция се проектира вън. Ние виждаме своя прогрес. В какво седи човешкият прогрес? Едно време човек живееше в скромни къщи, сега живее в големи здания. Има един английски автор, който писал една книга преди войната и описва какво ще бъде състоянието на Европа след години. След години Европа няма да бъде такава голяма, но ще бъде една малка държавица. Всичката европейска култура ще се измени. Хората, като видят кораб от хиляда тона, ще мислят, че е много голям, защото никаква търговия няма да има. Всички тия блага, които хората имат, ще изчезнат. Ще минат през такива големи страдания, всичко ще забравят, ще започнат пак от А, Б. Ако сега беше написал този роман, щяха да го арестуват, но понеже го писал преди войната…

Злото на болния човек е там, че болният вижда противоречие навсякъде. Здравият какво вижда? Там, където за болния съществува противоречие, за здравия не съществува. То е едно болезнено състояние. Казвате: лош е светът. То е болезнено състояние. За някои хора светът е много лош, за някои е много добър.

Един приятел ми разправяше един анекдот. Не зная някой си арменец, грък или турчин бил, влиза в една гостилница и вика: „Ох-хо, кебапини, шерапини, о-хо-хо.“ Каквото яде, все хубаво. Като дошли да му представят една голяма сметка, казва: „Вай, вай, вай.“ Ние сега, като вършим приятни работи, казваме: „О-хо-хо.“ Като дойде да плащаме, викаме: „Вай, вай, вай.“

В себе си не критикувайте живота. Видиш, някой човек умрял. Може да плачеш заради него, можеш да седнеш да го гледаш, казваш: „Горкият човек колко е страдал, колко са го мъчили.“ Ти плачеш, плачеш. Какво ще му помогнеш, ако плачеш? Умрял вече. Понеже се е освободил, кажи: „Аз те облажавам. Е, аз ще мина през същото.“ Не го оплаквай, но му кажи: много добре е станало, че се освободил, той си издържал изпита. Пък кажи: „Сега иде моят изпит.“

Ние плачем за умрелите. Както той умрял, и ние ще умрем по същия начин. Когато дойде човек да умира, по-лесно да умира. Ето аз какво разбирам да умреш по-лесно. Представете си една птичка, държана в кафез. Пуснеш я от кафеза, литне нагоре, но тя е свързана за единия крак с един конец. Ти я дръпнеш и тя падне долу. Аз съм виждал децата да свързват така конец на някои бърбазънци. Пусне го, хвръкне, но като отлети, конецът го дръпне, и падне. Като умираш, да няма такъв конец, да се мъчиш да слизаш и падаш. Като хвръкнеш, да отлетиш и да се свърши.

Смъртта не е нищо друго, освен освобождение от всички заблуждения, в които живеем. Ти мислиш, ще умреш. Като умреш, е хубаво, но докато скъсаш онзи конец... Опасен е онзи конец, с който е свързан кракът ти. Идеш догоре, паднеш, идеш пак догоре, пак паднеш. Някой път се освободиш, но кракът иде, откъсне се. Бърбазинекът замине, но човек не трябва да му къса крака. Който отива за другия свят, не трябва да му откъсват крака, нищо не трябва да му е откъснато. Ти, като идеш на онзи свят, ти пак ще се мъчиш,

както на физическия. Доброволно трябва да оставиш тялото си, като го погледнеш, да не ти се свиди.

Вие се намирате в положението на онзи беден човек, който се молил дълго време Господ да подобри живота му. Иде един ден Архангел Михаил и казва: „Чу ти се молитвата, твоето положение ще се подобри.“ „Как?“ „Когато някой човек се разболее, ти ще предсказваш дали ще умре, или ще живее. Щом ме видиш, че аз седя при краката му, да знаеш, че аз ще го взема вече, този човек ще умре. Щом аз съм при главата, този човек аз ще го оставя да живее.“ Започнал той да предсказва кой ще умре и кой ще живее, но случило се, че сам той заболял и вижда Архангел Михаил при краката си. Той веднага се обръща и туря главата си на мястото на краката. Архангел Михаил пак застанал при краката му. Започнал той да се върти, да слага краката си на мястото на главата. Вижда го Архангел Михаил, че не иска да умре. „Виждам, че си страхлив. Я да идем да се поразходим.“ Тръгнали, разхождат се. Стигнали до една чешма. Той иска да отвлече вниманието на този човек, който се измил при чешмата и пил от водата. В това време той му взел душата, да не го види ни при главата, ни при краката. Тръгнали, вървят по пътя. Той казва: „Я да се върнем при чешмата, забравихме нещо.“ Пита го: „Какво виждаш?“ „Виждам едно страшилище, един човек умрял – казва. – Виждам себе си.“ „Искаш ли да се върнеш?“ „Не. Лошо нещо е.“

Казвам, една наука може да познава човек, да знае кога другите ще умрат. Като дойде до него, върти се. На земята докато си, през земния живот, всеки ден ще късаш по един конец – триста шейсет и пет в годината – и на сто и двайсет години като бъдеш, ще скъсаш всичките конци, които може да те държат. Душата е като балон, свързана с конци. Трябва да се скъсат всичките конци, душата да се върне с богатствата, които придобила. Душата ще иде с опитностите,

които придобила. Чувствата, мислите и постъпките, това са едно богатство, което ще разработва в другия свят. Тъй седи философията. Казвам, много малко хора има, които, като наближи да умират, да са спокойни. За смъртта не трябва да се говори. Има една смърт, която не е понятна.

Научете се да гледате страданията смело. Като дойде едно страдание или една мъчнотия, знай, че това е една възможност. Какво трябва да прави цигуларят, като се намери в трудно положение? Да свири. Какво трябва да прави художникът, като се намери в трудно положение? Да рисува. Какво трябва да прави земеделецът, като се намери в трудно положение? Да оре земята.

Казвам, като се намери човек в трудно положение, да работи. Каквато и да е работата, да работи. Да впрегне ума си на работа, да впрегне сърцето си на работа, да впрегне и тялото си и да свърши една малка работа. За това са пратени всичките хора. Те са работници. Невидимият свят разумно ще използва труда ти на земята. Всичките ваши мисли, всичките ваши чувства, усети, всичко, каквото вие преживявате, то ще бъде вашият материал, който ще служи за работа. С изработените работи горе на небето слизате на земята. Вашите идеали, които считате, те са неща, форми, завършени на онзи свят. Пращат ги тук на витрини. Казвате: „Аз искам така да живея" – да си направите една форма, да се облечете в нея. Видите хубави обуща, искате да се обуете. Някоя хубава шапка видите, искате да си я турите. Сега капюшончета има. Досега не знаехте каква е тази мода. То не е мода, студът образува тази мода. Това са шапки, да не се изстудяват ушите. Едно рогче има отзад. Като туриш капюшончето и го завържеш, пази ушите. И мъжете може да го турят, не е лошо. Много практично е за зимно време. За лятно време не е, но за зимно време. И аз бих турил на студеното едно капюшонче.

Изучавайте закона на мисълта. Не влизайте в стълкновение със себе си. Това да ви е правило: никога не влизайте в стълкновение със себе си. Никога не се бори със себе си. Не побеждавайте себе си. То е криво разбиране. Никога не побеждавайте себе си. Никого няма да победиш. То е един много лош израз: „Убий всяко желание." Тури всяко желание на място. Всяко едно желание да бъде на мястото. Тури всяка постъпка на мястото ѝ. То е правилото в живота. Другите противоречия, които съществуват, не ги разрешавайте, понеже мъчнотиите, които вие не може да разрешите, те са за другите. Всичките големи мъчнотии са за по-напредналите същества. Вие в дадения случай разрешавайте само вашите мъчнотии. Вие разрешавате въпроса за целия свят, и туй е злото. Те са мъчнотии за по-учени хора. По-простите задачи са за по-простите, неучените. Разрешавайте малките задачи хубаво.

„Сила, здраве е богатство"

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Тринадесета лекция на Младежкия окултен клас 5 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта София – Изгрев

МЛАД И СТАР

Тайна молитва

Имате ли **тема №8**? „Имаме.“ Каква? „Разликата между стар и млад.“ Каква е разликата? (Прочетоха се темите.)

В какво седи разликата между богатия и сиромаха? Конкретно какво значи? Към кое явление спада физическото богатство, духовното и Божественото? Представете си, че вие известни явления, които са невидими, искате да ги обясните с физическите явления. Как ще ги съпоставите? Химиците, например, обясняват какво нещо е атомът. Никой не го е видял. Само един химик може да обясни. Какво ще разбере простият човек какво нещо е атомът? Или какво ще разбере под съединение? Двама души се съединяват, но съединението на два атома как ще го разбереш? Представете си, че един атом представя двайсет и пет милионна частица от милиметъра, как ще си го представиш? Такава дребна частица се съединява и образува съединения.

Човек винаги говори за неща, които го интересуват. Който е измръзнал, говори само за огъня. Лятно време, който се е сгорещил, не може да си намери място, говори за хладина, за сянка. Гладният говори за хляба, бедният говори за богатството. Лошият за какво говори? Лошият говори за доброто. Но защо? Защото има какво да вземе от добрия. Затова вълкът мисли само за овците. Овцете мислят ли за вълка? Мислят и те, но защо мислят вълците за овците? Искат да вземат. Какво мисли овцата за вълците? Във вълка има любов. Като

хване една овца, често любов има. Овцата, като мисли, страх има. Тя чувства неговата сила и лошите му зъби.

Казвам, всички свеждате някои неща на физическото поле. Например постоянно говорят, че съгрешил Адам. Защо съгреши Адам, задавали ли сте си въпроса? Казват: „Защо Господ направи едно дърво и постави ангели да пазят дървото?“ Човек съгреши, защото го постави пазител на райската градина. Човек беше господар на яденето, защото той беше ангел хранител. Защо той допусна яденето да влезе в него? Човек, който беше поставен да пази, го подкупиха. Сега вие седите и всеки ден правите погрешки и търсите причината в дявола. Виноват е и дяволът, че влезе вътре във вас. Той е отвън. Отвън има право да говори. Когато го пуснете във вашия ум или във вашето сърце, кой е причината?

Допуснете, че някой проповедник иска да обърне хората. Как ще ги обърне? На български какво значи да го обърнеш? Казва: „Да го обърнеш към Бога.“ Какво значи да обърнеш една кесия или една дреха? Обръщат дрехата: старото турят отвътре, новото – отвън, и дрехата става пак нова. Най-първо дрехата е била нова. След като я носиш, става стара. Обърнеш я, става млада. Казвам, в едно отношение тази дреха е изгубила, а в друго е придобила. Представете си една книга, млада книга, чиста. И Писанието казва, че само чистите ще видят Бога. Добре, но сега вие гледате нацапаните книги, защото някой нацапал книгата с черно мастило и вие държите книгата, четете в дома, подвързвате я. Ползвате се от нацапаната книга. Но да разберем нацапана ли е тази книга? Ние употребяваме една дума не намясто. Книгата, на която е написано нещо хубаво, не е нацапана. Нацапана, значи да говориш без връзка.

Сега искам да ви убедя, че две е равно на три. Невъзможно е. Може ли две да бъде равно на три? Едно може ли да бъде равно на четири? Може, но зависи в какъв смисъл вземате числата. Ако ги

вземете количествено, означават едно нещо, ако числата ги вземете като органически единици, означават друго. Имате количествено, органично и психично значение на числата. Органичната и неорганичната материя влизат във връзка. В органичния свят нещата растат отвътре навън. А в кристализирането откъде започват? Когато се кристализират нещата, откъде започва кристализацията? В психологическия живот откъде започват? Те са отношения. Значи не само да се говори, но да имаш съзнание за един органически процес. Ако вие вземете яденето, какъв процес е? Някой път вземете храната и я сдъвчете. Вземете един физически процес. След като влезе храната в стомаха, имате химически процес, настава процесът на пречистването на соковете. След като влязат тия сокове, те се организират и стават част от тялото.

Вие казвате, че младият има сила, старият изгубил тази сила. Те са понятия от един свят. Във физическия свят е така.

Това е млад: М.
Това е стар: С.

Имате едно понятие, че младият е енергичен. Вие се лъжете. Мислите, че старият е много слаб. Много се лъжете. Защото младият отгоре, от планината, слиза и той, и да не иска, се търкаля, както камъкът. Старият, понеже се качва на планината, употребява много повече сила, да изследва. Младият мисли за този свят, старият мисли за онзи свят. Старият, след като е мислил за този свят, мисли и за оня свят и се качва нагоре. Уморен е от големия път, от качването нагоре. Тази умора хората считат за слабост. Питам, когато човек се умори, слаб ли е? Младият не се ли уморява? Вие само психически правите едно разграничение на млад и стар. Глупавият човек е млад, безразсъден. Наблюдавали ли сте малките деца какво правят? Като им

дадете нещо, ще го раздере, чопли, търси нещо. Като не намери нищо, остави го, търси друго. Минава от един предмет на друг.

За пример вие завържете приятелство. Най-първо, ви интересува. След четири-пет месеца, като го разчоплите, оставите го. Намирате друг, пак започнете да го чоплите, хвърляте го. Намирате трети. Най-после казвате: „Не можах да намеря един, да ми падне на сърцето.“ Хубаво, но и онези, които сте ги разчоплили, и те казват, че и ти не си паднал на сърцето им. Тогава в какво седи разликата? Ако на духовния човек направиш нещо духовно, той ще те мисли за умен човек. Ако на светския направиш нещо духовно, той ще те мисли за глупав. Ако на светския направиш нещо светско, той ще те мисли за умен. Ако на духовния направиш нещо светско, той ще те мисли за глупав. Това са неразбрани работи.

Има един естествен свят. Под думата естествен свят ние разбираме туй, което хората може да създадат. Имате един съвременен свят. Българите имате един естествен порядък, както те са организирани. Животните се събират на групи, понеже казвате, че имали вътрешен инстинкт да се събират на едно място. Има в хората само едно чувство, което сближава хората. Някои хора обичат да дружат с много хора. То е едно чувство. В някои хора туй чувство е слабо развито. Те обичат сами да седят.

Казвам, естественият ред на нещата в света е, което е понятно. Естественото е най-близкото до тебе, което в даден случай можеш да разбереш. То е естественото, видимото, от което трябва да започнеш. Това е външната страна на живота, най-близкото в даден случай, което е най-понятно за тебе, което е основа за следната стъпка за духовния свят. Духовният свят е по-обширен, по-развит. Тогава имате: физическият свят е свят на резултатите, духовният свят е свят на съдържание, Божественият свят е свят на мисълта. Мисловният свят е свят на смисъла. Най-първо, човек мисли, след това той чувства

и най-после той постъпва. Всяка една постъпка е резултат на една мисъл, на едно чувство. Тогава иде постъпката.

Вие казвате, че чувствате със сърцето си. Имате едно сърце. Със сърцето ли човек чувства всичките неща? Казвате: ти имаш сърце. С това ли сърце чувства човек? Но ако сърцето не изпраща кръв на тялото, ще може ли да чувстваш? Значи причината за чувстването е сърцето, което постоянно изпраща храната, възможности дава. Косвено сърцето е причината за чувстването. Чувстването, тъй както го употребяваме, центърът на чувстването, се намира в предната част на мозъка. Има известни бели нишки, които са свързани с нервната система. Тогава всяко впечатление на тялото се предава с тези бели нишки на мозъка, и тогава вие имате един усет. За пример, ако се прекъсне съединителната нишка между тия белите нишки и мозъка, няма да имате усет. Правят се физиологически опити. Цялата ръка може да се изгори в човека, без той да усети никаква болка, ако е прекъсната тази връзка.

Та казвам, когато човек стане учен, тъй както го намират, той става по-чувствителен. Значи образува се много по-тясна връзка между предната част на мозъка и цялото тяло. Културните хора страдат повече, отколкото другите. Казвам, културните хора са развили връзката между двата свята и са направили по-тясна връзка.

Та казвам, в какво отношение човек може да използва физическия свят? В какво отношение може да използва духовния и мисловния свят? Едновременно той живее в трите свята. За пример вашият усет, вашият вкус и вашето обоняние към кой свят спадат? Усетът спада към физическия свят. Вкусът е преходен от физическия към духовния свят. Усещаш, че в храната има известно съдържание. Вкусваш един предмет, който е сладък. Сладчината не се вижда. Самия предмет виждаш, може да го опишеш, има бял цвят, за пример, но ти усещаш едно качество, което не може да го видиш. Има неща,

които може да видиш. Цветът към кой свят спада? Той спада към мисловния свят. Има хора, които нямат понятие за някои цветове. Вземете един художник – голямо разграничение прави между цветовете. В един обикновен човек няма такова разграничение на цветовете. Сега по кой начин вие схващате тия трептения, които имате в червения цвят, по кой начин хората ги схващат?

Някой път вие правите опити, боядисвате един предмет червен. Този човек боядисва, но ако прекарате през призмата светлината, имате пак червен цвят. Кой го е боядисал? В съвременната физика вие изучавате спектъра. Казвате: тия цветове на спектъра, като се завъртят бързо, образуват белия цвят. Как мислите, белият цвят е съединение на всичките цветове. Всичките цветове представят условия да се прояви белият цвят. Белият цвят е отделен от другите цветове. Той не е един резултат.

Казвам, може да се развие спор. То е друг въпрос. Нас ни интересува друга една страна на цветовете. Правят опити. Ако върху някои растения огряваме с червения цвят, с портокаловия, със зеления и тъй нататък, при кои цветът расте най-добре. Всеки един цвят показва какво може да предаде на човека. Да кажем червеният цвят действа възбудително, зеленият – успокоително. Зелените цветове действат на очите органически успокоително, сините цветове действат успокоително на нервната система, на мисълта. Ако мисълта е много разклатена, ти се съмняваш, брожение има, възбуден си, гледай синия цвят. Мисълта ти се успокоява при синия цвят. При зеления цвят чувствата се успокояват. После, ако вие разбирате червения цвят, можете да образувате една правилна връзка. Ти без червен цвят не може да се проявиш. За да дадеш някому нещо, някой подарък както трябва, непременно трябва да имаш червен цвят. Той е подбудителна връзка. Ти без червен цвят не може да направиш връзка. Ще дадеш някой подарък, няма да го дадеш както трябва.

Хората няма да останат доволни. Ако имаш този червен цвят, ти ще бъдеш доволен.

Тогава трябва да се изучава природата. Тогава природата защо направила червения цвят? Друг – жълт. Крушите са жълти. Някои турят червен етикет, но те ги обличат с червена дреха. Черешите са червени. Колко са приятни. Сливите са сини. Някои от тия плодове са привлекателни по причина на самия цвят, който имат. Някоя круша станала жълта, привлича цветът. Някои са обезцветени.

Казвам, всяко едно чувство във вас, всяка мисъл, всяка постъпка трябва да имат някакъв цвят. Безцветно нищо няма в света. Кои неща се наричат безцветни? Водата има ли цвят? Има, разбира се. Бял цвят има водата. Като се стопи, водата е безцветна, но като замръзне, е бяла. Следователно белите неща дават безцветно съдържание. Безцветното съдържание дават белите цветове. (Лампата загасва.) Като нямат цвят, безцветните неща се виждат. Тя, светлината, е претърпяла цяла катастрофа. Болен е кракът нещо. Някой ще каже, че си играят духовете, ревматизъм има. Като се оправи кракът, пак свети. Както виждате – бунт има. Пострадала, операция ѝ правили.

Сега, ако влезете в света, по кой начин трябва да работите? Религиозните хора казват: това са светски хора, при светските не ходим. Светските с духовни не ходят. Тогава, ако си светски и дружиш с духовни, ти духовен ставаш ли? Кое е правото сега? Туй Божествено ли е, или човешко? Не ходи със светските. То е разбиране. Не ходя при светските хора, какво разбирам? Ако ви кажа: „При бедните хора не ходете“, или ако ви кажа: „При богатите хора не ходете“, какво трябва да разбирате? Ако искаш да се цаниш слуга, казвам, идете при богатите, но ако не искаш да се цаниш слуга, казвам, при богатите не ходи. Или ако искате да се учите, къде трябва да идете – при бедните или при богатите? При учените трябва да идете да се учите. Но понеже богатите хора имат средства, някой път,

преди да идете при учените хора, ще идете при богатите хора, да ви кредитират, за да може да следвате в училището при сегашните условия. Но представете се в един свят, дето и богатите, и бедните са равни – там са чиновници.

Запример един касиер на банка е богат, разполага с няколко милиона на ден. Но тия пари не са негови. Утре, като го уволнят, иде на друго място. Тогава се редуват богатите хора. Тук, на земята, как мислите, богатите хора чиновници ли са? Казвате, той е станал богат. Той ли е станал богат, или са го турили касиер? Кое поддържате? Чиновник? Следователно като чиновник не може да бъде щедър, скържав е. Казвате: поверено му е богатството. Казвате: „Покажи твоята щедрост.“ „Утре ще ме държат отговорен, не може да бъда щедър.“ Вие искате някой път богатите хора да бъдат щедри. Когато богатият е чиновник, отговорен е в банката. Щом представиш един чек, не иска да го осребри, отговорен е, нали. Казва: „Не, не искам да осребря, не искам да платя.“ Вие може да се оплачете. Тогава този чиновник в банката не иска да си изпълни длъжността. Какви са неговите съображения, защо не иска да си изпълни длъжността? Представете си, че той е седнал, турил си бутилка отпреде си, яде и пие, казва: „Нямам време.“ Във време на своите занятия, във време на службата си, турил бутилка вино, яде и пие. Казва: „Нямам време.“ Време ли е за него да яде? Значи съдят се ония богати хора, които във време на служба ядат и пият. Там е всичката им погрешка.

Казвам, какво трябва да правите сега? Вие сте дошли в света при сегашния порядък, какво трябва да правите? Ако искате да се качите на един параход, какво трябва да имате? Трябва да имате средства да вземете билет. Качите се на парахода, параходът претърпи корабокрушение, какво трябва да правите? Трябва да се спасявате с някакъв отломък от парахода. Трябва да идеш някъде. Параходът, като потъва, откъде ще вземеш билет? Тогава ще си носиш някой

спасителен пояс, ще си туриш пояса и с този пояс ще влезеш във водата. Като влизаш във водата, трябва да имаш спасителен пояс. Къде седи спасителният пояс на хората? Вие нали имате по един спасителен пояс.

Ония въпроси, които не може да разрешите, към коя категория спадат? Да кажем, у някои от вас са развити повече чувствата, в някой е развита повече мисълта, в някой е развита повече силата. Но и там има различие. В какво отношение може да употребите вашата сила? В света трябва да разбирате силата на вашата мисъл, силата на вашите чувства и силата на вашите постъпки. Защото за света, за който ви говоря, постъпката ние считаме за нещо свършено, като че си почива. Но допуснете, че аз направя една постъпка, моята постъпка може да е жива. Представете си, че аз съм намислил, минавам покрай една плевня и запалвам плевнята. Питам, каква е моята постъпка? Тогава цялото село се събужда и отива да гаси плевнята. Моята постъпка накара всички да работят. Една постъпка, мислите, свършена. Не е свършена. Сега започва работата. Моята постъпка е такава, че цяло село може да изгори, ако не се изгаси плевнята. Мислите, че всичко е свършено. Запалили сте плевнята.

Добре, написали сте едно писмо, най-първо, е съвършено. Разправяше ми един български редактор. Той беше доста знаменит редактор, казва: „Веднъж писах една статия против военните. Намериха ме на пътя, биха ме, пукнаха ми главата.“ Той писал това, но след като чели военните неговата статия, веднага го намерили и го били. Питам, към коя категория спада тая постъпка? Какво произвела в умовете, защо го били? Можете ли възстанови какво друго е имало, за да бият някого?

Сега, ако лошият ученик пише нещо против учителя, какво ще направи? Ще му тури или единица, или изпит ще държи. Може би е писал, че те са лентяи, никаква полза няма от тях, ядат парите на

народа, само чинове имат. Може да е прав. Аз не го предизвиках. Някой път има, някои нещастия са благотворни. Той искаше да им докаже, че благотворно му е подействало. Казва: „Аз писах една статия за военните, биха ме, пукнаха ми главата. Но нашата фамилия страдаше от болест, че на всеки две години трябваше да пускаме кръв, да не подлудеем, трябваше да пуснем кръв. Тъй съвпадна, че като ме биха, пуснаха кръв. Нещо ми беше мръднало малко, че се намести. (*Този беше знаменитият Шангов.*) Потече ми кръв, но после ми просветна. Като ми пуснаха кръв, просветна ми умът, дойде ми една идея. Втори път написах една хубава статия, военните дойдоха, хванаха ми ръцете. Просветна ми вече умът.“

Та казвам, при сегашните условия животът ви се намира към края на една епоха, която се сменя. Например, когато вие садите някои работи на нивата, то е началото. Но когато нивата е узряла, не се изисква да се оре, не се изисква да се плеви. Но когато житото е узряло… Какъв процес е зреенето? Работа се иска да се жъне. Вие сте в края на една жетва, сега е жетва. Трябва да се жъне. Жетва и вързхане[15] остава. Всичките страдания не са нищо друго освен вършитба. Вършитба е. Житото, докато не страда, докато не минат конете отгоре, не се дава. Страданието е вършитба във вас. Всяко страдание иде, то смисъл има. Страданието показва, че има какво да се вършее. Жалко е – ако се вършее и нищо не дава, тогава е безсмислено. Ако, като дойде страданието, умът просветне, както на Шангов, то дало семе вече.

Какво трябва да правят младите? Вие казвате, че сте млади. Вие вече сте се оформили, тръгнали сте по един път оформен. Какво трябва да правите? В природата има какво да учите. Сега се намирате под една хипноза. Вие се оглеждате и казвате: „Остарях, остарял съм.“ Колкото и малко да е, ако чоплите с четирийсет, петдесет години, все

[15] Вършеене (обл.).

ще намерите някаква бразда. Най-първо, не мислете за старостта. Що ви интересува старостта? Човек и от младостта не трябва да се интересува. Човек трябва да мисли, да чувства, да постъпва. Трябва да считате: това са два полюса на живота. Как бихте определили туй състояние, имате едно колело, едно въже се движи по него и на двата края по една кофа – едната кофа възлиза, другата се връща. Как бихте уподобили това? На какво уподобявате последната кофа? Най-първо, и двете са празни, после едната става пълна, другата е празна. Именно в туй празнене и пълнене започва процесът на движението. Защото старият отива нагоре, но е пълен, младият слиза надолу, но е празен. Напълва се и после обратно движение. Да кажем, туй въже теглите, другата кофа слиза в обратната страна, тя слиза надолу. Двете кофи слизат, образува се цял процес. Тогава имате съвременна машина, тези помпи. Какъв е тогава процесът по този начин? Така не разбирате живота. Във вас се заражда едно обезсърчаване. Някой път вие сте много насърчен, някой път съвсем се обезсърчите. Вие се обезсърчавате по единствената причина, понеже някой път си задавате за цел да свършите повече, отколкото можете да свършите. Винаги се заемайте с най-малкото, което можете да направите. После, каквато и да е работа, не правете никаква разлика. Онова, което можете да го направите, направете го. Някой казва: „Няма какво да работя." Как няма да работиш? Ти можеш да четеш, чети. Може да започнеш да изучаваш някой занаят: да плетеш кошници или да правиш обуща. Толстой беше философ и според своето учение на стари години се учи да прави обуща. Той сам си правеше обуща, и на другите щеше да прави обуща, можеше да прави обуща.

Мисълта е силна, когато може да се приложи в трите свята. Сега, например, вие сте дошли до едно положение, едно съзнание има във вас. Вие мязате на напълнена стомна догоре. Колкото вода влиза в

стомната, изтича навън. Аз ви съветвам от вашата щерна[16]* да направите една малка канализация, да поливате градината, за да може водата, която ще дойде, да ѝ отворите път.

За пример как би описал един поет младостта и старостта? Ако един художник би нарисувал младостта и старостта, да направи една картина, той ще вземе най-малко стотина-двеста хиляди лева, да съпостави един млад и един стар човек. Той ще ги представи така разпокъсано, ще представи младия, ще представи стария така живо, ще покаже, че той знае как да се съпостави. Вие къде поставяте стария човек в себе си?

Тогава ни съветват как да се освободим от стария човек. Старият не може да търпи младия, затова страда. Онзи, който мърмори в човека, той е старият. Онзи, който се радва, той е младият човек. То е символично, но то е вярно. Ако вас ви дадат една задача кой е стар. Ще дадем няколко правила. Ако се подмладяваш? Богатството към кой стимул спада? Има физически стимул, има духовен стимул, има умствен стимул. Парите към кое спадат? Към физическите стимули. Давате пари. Казва някой: „Аз ще мисля.“ Добре, към кой стимул спада? Някой казва: „Трябва да се живее добре, защото историята ще пише нещо заради нас за в бъдеще.“ Към кой стимул спада? Или казвате: „Да оставиш нещо след себе си.“ След като напуснеш земята, да оставиш нещо, да мислят хората за тебе. Как биха познали цветята, че някой извор е добър? Представете си, че един извор полива цветята зимно време. Лятно време, понеже пресъхват, не ги полива. Какво ще мислят цветята заради него? Че не е добър. Но изворът, за да бъде добър, той не трябва да престава. Ако вие сте добър само за вас, то е зимно време. Някои хора казват, че човек трябва да пострада, да бъде добър. То е зимно време. Ако си добър само когато страдате, то е едната страна. Човек трябва да бъде добър и когато не страда. Да

[16] Място, където се събира дъждовна вода (обл. от лат.).

прави добро не когато го карат насила да бъде добър. Страданието е насила да го накарат, насила да бъде добър. Един живот да има без страдания, без насилие, свободен живот.

Вие казват, че сте остарели. Мене ме интересува как остарявате. „Постепенно.“ Как постепенно? Когато някой художник те рисува, как може да те направи млад и стар? Старостта е карикатура. Младостта е карикатура. Вие се лъжете. Онова дете, което пъпли по земята, какво има да му забележите? Кой не е пъплил на четири крака? Какво има да забележите на един стар? Някой път гледам стария човек, който вярва на бастуна си. Смешното у детето е, което вярва на ръцете си. И двамата по какво се отличават? Детето вярва, че и на ръце, и на крака може да се ходи. Старият казва: „Аз вярвам в тоягата, ако не е тази тояга, не може да ходя.“ Старият, освен че има четири крака, има и пет крака, казва: „Синко, пет крака имам.“ Крак – твоят ум. Той е станал маг. Казва на бастуна си: „Ще ме подпираш.“ На три крака той ходи сега. Старите хора обичат да се подпират. Той уж ходи и се подпира на тоягата, но той е маг, като махне с бастуна си, всичко става.

Понеже старите са богати, да не ги обере никой, те се преструват. Като няма никой, старият човек се изправи; като има други хора, той ходи прегърбен, подпира се на бастуна си. Младите изучават всичкото изкуство да се преструват. Трябва ли човек да се преструва? В природата има преструвка. Кога трябва да се преструва човек? Вие ще се намерите в положението на онзи поет, който отишъл при един богат човек да търси работа. Богатият казва на слугата си: „Кажете му, че ме няма.“ Той чува отвън. Слугата казва: „Няма го господарят.“ Той си отива. След време така се случва, че богатият имал нужда от поета и богатият отива да го търси. Самият поет казва: „Няма го.“ „Как да го няма, нали чувам гласа?“ „Как, господине, аз повярвах на твоя слуга, че ти няма да вярваш в мене.“

За втория път опишете как младият ще опише стария, един от вас да опише как младият описва стария. Направете един разказ интересен, че като го четат обикновените хора, да им стане приятно. Един сюжет хубав за писане, но е труден. Не е лесна работа да се опише младият; да се опишат хубавите страни на младия, тук-таме да се турят някои несъобразности, които съществуват. Младият обича много да плаче, старият обича много да се оплаква. По това се отличават. Младият обича много да плаче, старият обича да се оплаква. Той се оплаква за някои работи. Една съществена черта е това. Едно дете, щом не му дадете нещо, ще заплаче. Старият няма да заплаче, но ще се оплаче. Ако на стария човек не дадат една круша, той ще се оплаче. Ако на детето не дадете, то ще заплаче. Сега казвам, ако плачете, млад сте, ако се оплаквате, стар сте – определение за младите и за старите. Затуй, за да се подмладите, плачете. Ако искате да остареете, оплаквайте се.

Втория път пишете за доброто, но не както сега сте писали. Към кой свят спада доброто? Някои минавате като мъдреци, ще кажете едно изречение. То не е развиване на една тема. Към кой свят спада доброто и каква полза произвежда доброто? Правилото е тук – пет минути да четете. По пет минути трябва да знаете да четете. Някои четат една минута. Пет минути е достатъчно. Съчинена реч, хубава. Пазете се да се морализирате. Светът не е за морал. Човек трябва да придобива знания. Човек трябва като художник да рисува, като говорител трябва да говори, като музикант трябва да пее или да свири. Няма какво да философства, че свършил това или онова. Изпявам една песен, хората да бъдат доволни. Или говоря нещо за музиката, да може да ги ползва. Не говорете неща, които няма да ви ползват. Мене доброто ме интересува, което може да се приложи. Какво ме интересува едно отвлечено добро? Какво ме интересува една отвлечена красота? Какво ме интересува отвлечена чистота?

Чистотата не е нещо отвлечено, тя е реална. Чистотата е образ на здравето. Само чистият може да бъде здрав. Следователно човек, който е здрав, той не е само за себе си. От здравия човек излиза нещо хубаво, той от своето здраве дава и на другите. Чистотата, като водата, тя се разпространява между хората. Тя е като светлината. Тази светлина се разпространява, ползват се всички.

Нас ни интересуват ония неща, които имат еднакво отношение към нас и към другите. То е Божественото. Божественото е, което има отношение към всичко: и към ума ни, и към сърцето, и към тялото ни.

За нас естественият свят, Божественият свят и духовният свят са един и същи свят. Единият е за ума, другият е за сърцето, третият е за тялото.

Казвам, бъдете готови за работа, да ви поставим на работа. Каква работа може да свършите? Казвате, че сте от новото учение. Какво ще направите?

„*Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.*“

Четиринадесета лекция на Младежкия окултен клас, 12 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

РЕАЛНОСТТА

„Отче наш“

Какво представя нулата? Каква е идеята за нулата? Какво представя нулата сама по себе си? Казвате: нищо и нещо. Какво разбирате под думата нищо и под думата нещо?

Сега има едно модно положение. Какво нещо е модата? Модата постоянно нещо ли е? Сезонно изкуство е то. Какво разбирате в математиката под постоянни числа, постоянни величини? Казвате: постоянна радост и постоянна скръб. Какво разбирате под думата постоянна радост и постоянна скръб? Казвате: „Постоянно скърби той“ – вие вече разбирате нещо, имате едно знание. Знаете какво нещо е скръбта. По-реално нещо от скръбта има ли? По-реално нещо от радостта има ли? Знаете какво нещо е радост, може ли да я обясните? Знаете какво нещо е скръбта, може ли да я обясните?

Има неща, които ги обяснявате, пък не ги знаете. Например някой математик обяснява какво нещо е вечността. Той нищо не разбира, а го обяснява. Казвате какво нещо е скръбта. Погрешката на хората седи в това, че те обясняват неща, които не може да се обясняват, а не обясняват неща, които може да се обясняват. Например какво нещо е грозотата, яде ли се, пие ли се? Или хубостта какво е? Казвате: грозен човек. Казвате грозен човек, но казвате и грозно ядене. Грозният човек и грозното ядене по какво се различават?

Как се пише нулата, като кръг ли се пише, или е малко удължена? Понеже нулата вече излязла от небитието, тя няма само един център. Щом нулата се пише удължена като елипса, тя вече има два центъра. Нулата е първата форма, в която човек се е явил на

земята. То е нищо. Той седял хиляди години в туй нищо и само назъртал, не му позволявали да каже нищо.

Добре, ако турите едно число след нулата, какво означава? В сегашното разбиране нулата пред числото или след числото има съвсем друго значение. Да кажем, имате 12 или 21. Двете подир едното какво означава? Двете колко пъти увеличава едното, което е пред него? Кое е числото, което увеличава другите, а само не се увеличава? Нулата увеличава всичките числа, а сама тя не се увеличава. Нулата отзад и отпред, където и да я туриш, увеличава или намалява, но тя сама не се увеличава и не се намалява.

Реалното в света е, което нито се увеличава, нито се намалява. Тя е единствената реалност, от която изтичат всички други реалности. Сега аз не искам туй да го вярвате. То е така, но не може да се обясни. Реално е туй, което нито можеш да го увеличиш, нито да го намалиш, нито можеш да го дадеш, нито можеш да го вземеш от човека. Ако искате вие една реалност, тя трябва да бъде постоянна както нулата, да не могат нито да ви вземат, нито да ви дадат. Туй, което може да ви дадат и да ви вземат, то не е реално. Туй, което не може да ви дадат и да ви вземат, то е реално. Следователно търсете неща, които не са преходни. Не че преходните неща са лоши, но те са спомагателни средства.

Сега какво лошо има, ако ви вземат едно добро? Да кажем, имате пет лева в джоба и ви ги вземат. Да направим друго разсъждение. Вие имате две житени зърна в джоба си, може би с години ги носите в джоба си за талисман. Един ден дойде един човек при вас и като си тръгне, взема вашия талисман. Този талисман вземе, че го скрива в земята. Щом ги скрие в земята, тия зрънца изкарват, израстват, братясват и най-малко всяко зърно дава десет стръка. Всеки стрък дава най-малко по трийсет зърна. Значи едното зърно ще даде близо триста зърна, двете ще дадат шестстотин. Вие се тревожите сега, че

вашият талисман изчезнал, че някое голямо нещастие ви сполетяло, че не ви върви. Вашият талисман влязъл в нивата и се увеличил с 598.

Питам, де е сега нещастието, че ви взели талисмана от джоба? То е ваше разбиране. Или някой път казвате: „Имах една идея, но вие ми я откраднахте.“ Нали и идеите крадат. Една идея, която се краде, каква е тя? Имаш някоя идея, откраднат ти я. Имаш някой сюжет за рисуване, може да ви го откраднат, нарисуват го пред вас. Много работи има в света, които могат да се вземат. Питам ви, ако вие пренасяте десет хиляди килограма злато на гърба си, какво ще спечелите? Ако пренесете десет хиляди килограма злато, гърбът ви ще се оплаква. Ако е на близко разстояние или ако е на далечно разстояние, има разлика. Ако е на близко разстояние, мъчнотията ще бъде по-малка. Ако е на далечно разстояние, мъчнотията ще бъде по-голяма. След като пренесете десет хиляди килограма злато – как да го пренесете – учен може да станете. Но при сегашните условия, както се пренася златото, вие ще мязате на един кон. Като го носите, само ще се охлузи гърбът ви, ще усещате отслабване на вашите мускули.

Казвам, в дадения случай необходимо ли е да пренесете десет хиляди килограма злато? Определено ли е от Провидението да го пренесеш? Десет хиляди килограма злато каква стойност има? Всеки килограм има по двеста наполеона, десет хиляди по двеста прави два милиона, една почетна сума. Ако бихте имали два милиона наполеона, не бихте седели тук, да слушате тия работи. Щяхте да бъдете или на железница, или на някой автомобил, или на някое увеселително място, или щяхте да имате най-хубавото пухено легло с пружина, щяхте да имате три-четирима слуги; после, кухнята ви щеше да бъде модерна, с най-хубавите порцеланови чинии, всичко щеше да бъде изрядно. Но дали щяхте да бъдете учен човек, то е въпрос.

Следователно туй злато един човек може да го обработи. И то търпи обработване.

Сега вие имате числата 12 и 21. Каква е разликата между дванайсет и двайсет и едно? Цифрите са същи, числата са различни, количествено са различни. По какво се различават? Отличието е, че в дванайсет вие имате предимство на мощните сили в природата, а в двайсет и едно имате меките сили, които работят. Дванайсет е число на хармонията. Като влезеш при двайсет и едно, трябва да се подчиняваш. В астрологията има дванайсет зодии и дванайсет дома. От тях колко дома са на едното и колко на двете? Шест дома са на едното и шест дома са на двете. Ние влизаме в динамиката на числата. Едно число е динамично, когато то влиза в самия живот.

Аз различавам числа, които дават нещо от себе си, и числа, които възприемат. Всичките хора правят погрешката, когато карат едно число, което се е научило само да взема, карат го да дава. Вие влизате в противоречие със себе си. Например, ако вие сте научени само да ви шетат, когато ви накарат вие да шетате, ще влезете в едно противоречие. Щом на вас шетат, вие го считате в реда на нещата; щом ви кажат вие да шетате, казвате: „Защо?“ По-напред не питате: „Защо?“ Казвате, че е в реда на нещата слугинята да шета. Щом вие трябва да шетате, казвате: „Защо аз трябва да шетам?“ Какъв отговор ще дадете? Допуснете, че вие сте господарката, слугинята ви шета, слуша ви. Господарката е полковник, слугинята е редови. Изведнъж слугата произвеждат полковник, господаря – редови, турят го на мястото на прост войник. Вие казвате: защо е тази работа така? Де е несъвместимостта на този порядък? Ако на полковника не му стига умът как да води сражението, а войникът разбира тази работа как може да стане, знае как трябва да се нападне неприятелят, войникът не е ли на мястото на полковник? Или ако слугата може да направи

една работа по-добре от господаря, слугата в даден случай е на мястото на господаря.

Следователно сега имате един порядък, дето хората не са произведени по достойнство. Аз мога да повиша всеки от вас, всекиго мога да го туря на какъвто чин иска. Слугата мога да го направя генерал, полковника – редови. Тия числа можеш да ги произведеш както искаш.

По някой път вие сте бедни, нямате пари в джоба си. Седнйте, че пишйте: „Имам да вземам хиляда лева след пет месеца, на двайсето число." После пиши: „Имам да вземам десет хиляди лева." Казвам, вие сиромах човек ли сте? Казвате: туй не е реално. Хубаво, в какво седи реалността на нещата? В дадения случай вие предполагате, че имате да вземате. Това число по отношение на вас не е ли реално? Една мисъл имаш: „Аз искам да стана генерал." То е вярно за всичките хора, защото в дадения случай някой става вече генерал. Искаш да станеш учен. Някой вече става учен. Няма нещо, което ти да помислиш, да не става. Само че по отношение на теб не става. Всъщност по отношение на някого то е реално. Казваш: „Аз искам да бъда добър." Някой човек вече е станал добър.

Сега в реалния живот радвайте се на всяка придобивка, на всяка мисъл, до когото и да се отнася тя, защото, каквото придобива цялото човечество, един ден и вие ще се ползвате от това благо. От доброто всички хора ще се ползват. Че злото е потребно някой път. Лютото не е ли зло? Горчивото не е ли зло? Злото го туряте в ястията. После в тия ястия туряте червен пипер – вие го обичате. После взимате горчивия пелин и го туряте във виното, правите пелин. Хубаво е, цяр правят някой път. Само че злото е по-ценно, затуй се употребява в малко количество. То е екстракт. Ще употребиш една малка доза от него.

Страданието какво е? И то е екстракт. Ако ти знаеш как да употребиш страданието, ще го направиш приятно. Ако ви дам захарин на острото на ножа, целия ден ще плюете, ще текат лиги от езика ви. Ако не вярвате, опитайте. Турете малко захарин върху езика си, и вижте каква реакция ще произведе. Той е сгъстяване на известни сили в природата. Топи се. Като туриш една бучка захар на езика, защо предизвиква слюнката? От захарина остават известни частици върху езика, стимулират го, идат лиги, целия ден вие ще плюете, докато се разтопи това сладкото на езика ви и да се освободи от влиянието им.

Когато разсъждавате, вие искате понякога голям стимул в живота. Говорите за идеална любов. Знаете ли идеалната любов на какво мяза? Който влезе в идеалната любов, става като баба. Щом дойдат до идеалната любов, закъсват. Идеалната любов съвсем разтапя хората, че те не знаят какво да правят.

Понеже вие всички искате идеално да обичате, какво разбирате под думата идеално? Идеално в дадения случай, то е възможно само за цялото човечество, в дадения момент идеалното е постижимо само за целокупното човечество. Идеалното обаче не е постижимо за един човек. И злото не е постижимо за един човек. Там е вашата погрешка, че вие мислите, че вие сте добри и вие мислите, че сте лоши. Злото е нещо колективно, и доброто е нещо колективно. То е качество само на цялото. Само цялото може да прави добро и зло. Злото за цялото не е престъпление. За индивида е престъпление.

Но какво разбирате, че злото за цялото не е престъпление? Ти когато хванеш, изядеш една кокошка, за кокошката е зло, а за тебе е добро. За кокошката е зле, докато я изядеш, а на тебе е добре. Когато кокошката влезе в твоя ум, на кокошката е добре, а на тебе е зле. Кокошката, като влезе в мозъка, тук клъвне, там клъвне, започне да рови. Тя като рови из мозъка, ти си недоволен. Ако вие ядете свинско

месо, в което има трихина[17], най-първо, ви е приятно, но после знаете ли какво ще стане? То е опасно. Не се яде свинско месо, в което има трихина. Казвате: „Да си похапнем малко месце.“ Щом туй месце е заразително, тебе не ти трябва.

Казвам, най-първо, храната трябва да се освободи от всички посторонни елементи, които може да произведат едно нездравословно състояние. За пример коя храна е най-хубава? От всички храни коя е най-здравословната храна? От всичките храни най-хубавата храна е хлябът. Другите храни какви са? Те идат само да допълнят хляба. Хлябът е само за човека. Месоядните животни не разбират какво нещо е хляб. Тревопасните донякъде го разбират, понеже, като намерят житото, го похапват.

Казвам, първото нещо – ще се научите кое е реално и кое не е реално. Реалното има отличителни качества. Реалността може да причини радост и скръб в даден случай. Сега, щом ти причини скръб, какво отношение има скръбта към тебе? Скръбта е несигурност. Имаш много малка скръб или имаш една голяма скръб. Представи си, че пишеш едно стихотворение, направиш една малка погрешка, забравиш да туриш една малка запетая някъде. Всичко е хубаво написано, но една запетая не е турена на място. Най-малката скръб е една запетая, която не е турена на място. Някой критик, като погледне стихотворението, ще каже, че запетаята не е турена на място. Или, като си писал, не си написал правилно една дума, не си турил „Ѣ“, а „е“ просто. Казвам, не е сведущ – тази дума не се пише с е просто, но с е двойно.

Каква е разликата между двете „е“? В „Ѣ“ двойно ти се разпъваш на кръст, в ръкописното малко „е“ ти разширяваш. Има и друго „Е“.

[17] Дребно влакновидно червейче, което се въди по тялото на свиня, плъх и др., отдето се пренася и у човека (спец.).

Такъв знак е защо го пишат така? Малкото е е отгоре, то е една идея. ы излиза от стомаха. Е просто е на главата.

Казвам, в природата има различие. Как ще произнесеш думата? Силата на думата зависи от произношението, което ѝ дадеш. За пример вие произнасяте една дума: добро. Какво означава доброто? Какво разбирате под думата добро? На български може да е добра – ударението е на първия слог, добра – ударението е на втория слог. В български думата „добра" има двояко значение: добра крушите, за пример, е глагол и добра, прилагателно.

Ако вие, като напишете думата добро, отмахнете всички опашки и чертици на буквите и останат само кръгчетата на буквите, какво ще разберете? Останат само пет нули. Туй са качествата на доброто. Вие не го разбирате. Туй, което не разбирате, вече е добро.

Или пък, ако заличите всичките кръгчета в думата добро и останат чертичките, ето вие какво разбирате? Разбирате ли нещо?

Следователно ние изваждаме едно правило: щом имате две разбрани работи, между тях седи една неразбрана. Туй, което не разбирате, са кръгчетата на буквите в думата добро, а това, което разбирате, са чертичките в буквите на същата дума: опашката на д-то показва да вземеш нещо, при б-то значи да дадеш, опашката на р-то показва туй, което си взел и което си дал.

Което спечелиш, ще го туриш в касата. Ти си сигурен. Пари, каквото вземете, давате и каквото вземете, го туряте в джоба. Туй, което сте взели и което сте дали, и което сте турили в джоба, считате, че то е вашето добро. Всяко нещо, което не сте взели, не сте дали и не сте турили в себе си, не го считате за добро. Нещо, което сте взели и което сте дали, което сте турили в себе си, считате за добро.

Доброто е плод на нещата. То е завършен резултат. Единственото реално нещо е доброто. Доброто е реално, доброто е много материално. Храната, която ядете, и ви дава сила, е добро.

Парите, с които може да си служите, то е добро. Силата, с която можете да извършите каква и да е работа, то е добро. Всяко нещо в дадения случай, което може да ви послужи, то е добро. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, която може да ви послужи, е добро. Добро е онова, с което ние си служим.

Ще изучаваме законите на доброто. Реалностите, които имаме, трябва да знаем как да ги приложим. Ако не знаеш една своя мисъл как да я приложиш, ти имаш две зрънца в джоба си, които са талисман. Ако разбираш, можеш да ги посееш и след няколко време с тях ще подобриш своето положение.

Ти си някой път беден човек. Чудиш се по някой път защо не ти върви. Тогава, за да ти върви, научи се да говориш сладко. За да ти върви, научи се да рисуваш добре. Онзи художник, който знае добре да го гледа, знае и добре да рисува. Един художник веднага може да нарисува едно хубаво око. Друг може да го гледа, но не знае в какво седи красотата на окото. Питайте един художник, той може да ви каже в какво седи красотата на окото. Като го рисува, той ще тури основните черти на красивото око. Ако вие рисувате добре, веднага ще подобрите вашето положение. Или даровит сте да говорите, но сте страхлив, не искате. Като говорите, ще подобрите вашето положение. Или имате каквато и да е сила. Научете се да работите какъвто и да е занаят, каквото и да е изкуство. По някой път не е необходимо да избирате изкуството.

Толстой когато пишеше своите съчинения, дойде новото схващане на живота. Казва: „Дали мога аз да си направя едни обуща, лесен занаят е.“ И сам почна да си прави обуща. После сам отиде на нивата да оре. Толстой не отиде до крайност, до която отидоха духоборците. Духоборците, които изхождаха от идеите на Толстоя, който казваше, че всеки сам трябва да работи, те пуснаха воловете и сами се впрегнаха да орат земята. „Досега ние сме ги впрягали, казват,

сега ние да се впрегнем, да видим какво е орането." Докато ние не се впрегнем, не можем да влезем в положението на другите хора. Всичкото нещастие в света е, че ние злоупотребяваме със свободата, която имаме. Срещате един кон впрегнат, ни най-малко не влизате в положението му, че той е натоварен повече. Сега има дружество за защита на животните. Някой хванал една кокошка за краката, носи я с главата надолу. Сега като носи кокошката, трябва да я носи с главата нагоре.

Казвам, човек трябва да стане деликатен, да влиза в положението на всички същества. Постепенно трябва да се учат хората. Тук между вас забелязвам, че вие нямате отношения. Навсякъде всичките спорове произтичат от това, че вие нямате отношения, не знаете как да се обхождате. Казвате: „Ти си невежа, ти си простак." Той и ти не сте ли произлезли от едно място? Единият е горе, при чистия извор, пречиства онзи, който е излязъл преди него и се е окалял. Той е прост, окалял се, но е свършил работа. Окалянето е свършване работа. Онзи, чистият, той е учен, защото работа не е свършил. Той мисли, че е учен. Когато влезе в живота и се окаля, тогава е приложението на учението. Най-първо, хората са чисти, теоретически знаят какво нещо е окалянето. След като влезе в живота и се окаля, разбира. Прегрешенията в живота не са нищо друго, освен свършване известна работа. Окалваш се. Сега искат да знаят от невидимия свят, като сте се окаляли, знаете ли да се чистите. Ако знаете да се чистите, не го считат за прегрешение. Ако не знаеш да се чистиш, тогава считат, че не разбираш реалността на калта. Не е лошо, че си се окалял.

Да кажем, имате една бяла дреха. Един ваш приятел по невнимание полее, капне с кафе на вашата бяла дреха. Вие казвате, че направил едно престъпление. В какво седи престъплението? Питам, защо боядисвате бялата дреха с черно? Не е ли това престъпление? Че вие носите черни дрехи, не е ли това престъпление? Щом си

радостен, чрезмерно радостен, започни да носиш черни дрехи, за да спестиш радостта. Ако си съвсем загазил, болен си, искаш топло да ти е, носи черна дреха, защото тя събира повече топлина и светлина. Ако си много здрав, носи бяло, но ако си болен, бяло не носи.

Казвам, то са крайности. Бялото и черното, това са полюси. Непременно е необходима къща, за да си почиваш. В една къща се спи по-хубаво, понеже светлината стимулира мозъка. Дето има голяма светлина, стимулира се мозъкът, ти не може да си почиваш – трябва да се намали светлината. Природата е предвидила тия работи: земята, като се върти, за да ни даде почивка, намалява се светлината. Ние, като ходим в тая светлина, считаме, че тъмнината не е нещо приятно. До реалния живот ще намериш правдоподобност. Тъмнината е правдоподобна. Светлината е на своето място, и тя е правдоподобна.

Един ден, когато човек излезе из този съвременен живот, тогава ще влезе в една светлина, която ще бъде една светлина без сенки, за която не може да се говори. Каква е тази светлина без сенки? Щом влезеш в тази светлина без сенки, ти не може да видиш погрешките на никой човек. Дотогава, докогато виждаш погрешките на хората, ти си в света, дето има сенки. В светлината, дето има сенки, има погрешки. В тази светлина, дето е без сенки, погрешките изчезват. Следователно погрешките просто се дължат на тази светлина, която дава сенки на нещата.

Вземете в дадения случай музиката. Казвате за някого, че пее фалшиво. Ти се заблуждаваш. Никой човек не може да пее фалшиво. Само при дадена система човек пее фалшиво. Ако вземете цигулката, с бемолите се удължават струните. Ако вземете диези, всякога струната се скъсява. В какво седи пониженият тон? Повишените тонове имат скъсени трептения, понижените тонове имат удължени трептения. Следователно те се виждат: тези удължени тонове са по-

груби, понеже се движат по-бързо, ухото не може да схваща тяхната мекота. Техните движения ни се виждат малко груби, събуждат повече енергия. Другите, които ние разбираме, те ни дават малко меланхолия, разположение. Меланхолията е едно приятно разположение.

Между меланхолия и песимизъм каква е разликата? Да кажем, че те боли палецът или те боли стомахът, все едно ли е? Помнете, че всички болести не са нищо друго освен стимул, за да те накарат да мислиш. Всичките нещастия идат да заставят човек да мисли. Всичко в природата, което ви кара да страдате, вие се радвайте на това, защото то са стимули да накарат всички същества да мислят. Който не може да мисли чрез радостта, заставят го да мисли чрез скръбта. Радостта и скръбта, това са стимули, които едновременно действат. Безпаричието е един стимул, богатството е друг стимул. Знанието е стимул, невежеството е стимул. Всичко е стимул за добиване на знание.

Тези, които не разбират този порядък, казват: „Защо светът е създаден така?“ Той е създаден до време. Има неща в живота, които са постоянни, които постоянно ще останат тук. Едно дете първоначално нищо не разбира от буквите, но след като учителят му разкрие всичките букви, от детинството до старата възраст може ли то да се освободи от тях? Колко букви има българската азбука? Трийсет и две. От тия трийсет и две букви той може ли да се освободи?

Имате буквите А и Б. А е гласната буква, Б е съгласната буква. В какво седи разликата между А и Б? Гласните букви щедро дават, съгласните са скържави, стягат. Б-то ще ти каже: „Чакай, чакай, ти по особен начин ще ме произнесеш, не може да кажеш, както искаш.“ Ще те спре. Б-то произнасяме с е. Без е може ли да го произнесете? Б е няма буква, ще я накараме да проговори. Като турим е, става бе, като турим а, става абе. А и Б какво означават? В еврейския език онзи,

който философствал, казва, че когато Бог създал света, всичките букви се явили при Бога, да предлагат да създаде света с тях. Обаче във всички букви имало по една погрешка. Само Б-то било без погрешка и с него започнало създаването на света. Но в тия букви имате вече съвсем друг смисъл. Буквите стават разумни. Там всяка една буква си има свой вътрешен смисъл. Буквата А първоначално така се е писала: а. Значи тя е бременна с една идея. Каквато и да е идея, щом я разбереш, тя се превръща на А.

Тогава ти казваш така: аз се радвам, аз страдам. В дадения случай, когато кажеш аз се радвам, значи придобил си нещо; когато кажеш аз страдам, изгубил си нещо. Защото страданието, то не е статическо положение. Страдаме, постоянно губим нещо от себе си, постоянно губим радостта. Кои са причините за изгубване на радостта? Щом искаш да угодиш на двамата господари, ти ще станеш нещастен. Страданието произтича, че искаш едновременно да угодиш на двама господари, на които интересите не могат да се примирят. Страданието произтича, че ние едновременно искаме да служим и на доброто, и на злото. Злото и доброто са двама господари, на които интересите са диаметрално различни. Следователно, ако угодиш на доброто, злото ще се нахвърли отгоре ти. Ти ще страдаш между двамата господари. Българите имат тази поговорка: „Когато атовете се ритат, магаретата страдали.“ Какво търсят магаретата между атовете? Когато атовете се ритат, магаретата да стоят настрана и да гледат. Щом ги ритат, то се опитват да ги примиряват. То е доста честолюбиво – най-горделивото млекопитаещо е магарето. И човек не може да се сравнява с него. Магарето го вземат за емблема на упоритост. Туй произтича от неговия личен живот. Ти може да го биеш, то казва: „Аз, каквото мисля, не си меня мнението, че то са мои субективни схващания.“

Сега какво заставя магарето да бъде упорито? Едно магаре е упорито, и то си има слабата страна. Тръгнеш, магарето не иска да върви. Тогава разправят един анекдот. Във Варна искат да натоварят двеста магарета на един параход, да ги закарат в Цариград. Иде фелдфебелът и казва: „Господин майор, не искат магаретата да влязат." Той казва: „Аз ще дойда и ще ги вкараме." Отива майорът и казва на фелдфебела да ги дърпа за юлара напред. Като го потегли напред, магарето се дърпа назад. Майорът го хване за опашката и го потегли, магарето тръгне напред. Майорът тегли назад, фелдфебелът тегли напред и магарето отива напред. Така за един час ги вкарали. Някои се смеят, но разумната част на млекопитаещите е опашката: когато потеглиш едно млекопитаещо за опашката, то мисли вече.

Следователно законът, който трябва да извадиш от всяка работа, която не можеш да разрешиш е: като дойде една мъчнотия, започваш да мислиш. Щом мислиш, мъчнотията се разрешава. Всичките мъчнотии седят, че ние, като започнем една работа, не мислим. Имаме една отвлечена идея, тъй както когато напишете думата добро, като изтриете чертиците и опашките на буквите, останат само нули, от които нищо не може да разберете. Туй е само за обяснение. Някой път има известни противоречия, които съществуват от неразбиране на нещата. Трябва да се впрегне човешкият ум на работа. Но да впрегнем ума на работа, се изисква знание. Ти впрегнеш долната част на ума си, обективния ум, трябва да впрегнеш разсъдителната, горната част, разсъдителните способности. После трябва да впрегнеш и чувствата си на работа, но кои чувства? Има чувства сххранителни, има чувства семейни, има чувства приятелски, има морални чувства. Тъй щото, ако ти искаш да постигнеш нещо, трябва да знаеш кое да събудиш. Трябва да знаеш начина, по който да събудиш тия чувства.

Как ще събудиш едно морално чувство? Стимулите са различни. Някой път събуждате едно егоистично чувство. И те са необходими.

Казвате: голям егоизъм има в човека. Егоизмът е лош, когато вземе надмощие над другите чувства. Но егоизмът в дадения случай е потребен. Човек пази своето здраве. Тези егоистичните чувства, и те са потребни, защото, ако обича своя живот, за да пази своето здраве, здравето – то е условие за живота. Човек трябва да бъде здрав, за да работи. Болестта го лишава от възможността да работи. Тази работа не е само физическа, тя е от три свята. Работа е, когато човек работи с ума си, работа е, когато човек работи със сърцето си, и когато работи с волята си, и то е работа. Всяка работа, в която тия трите елемента не влизат, тя не е успешна, не е закономерна. В работата някой път е ангажиран повече умът, сърцето по-малко. Някъде волята е ангажирана повече, сърцето е на второ място. Другаде сърцето е на второ място. Другаде сърцето е на първо място, умът е на трето място. Разумният човек трябва да знае как да постави ума си на работа, какво участие трябва да вземе и неговото сърце.

При сегашните условия, понеже носите много наследствени черти от миналото, в някои от вас е развита волята повече, отколкото трябва, в някого сърцето е развито повече, отколкото трябва, в някои умът е развит повече, отколкото трябва. Но умът ви трябва да започне да мисли за туй, за което не знае. Да допуснем, че вашият ум мисли, че много знае. Ти мислиш, че можеш да свириш, ти ще се намериш в положението на един турчин, в когото чувството на тщеславие било много развито. Ходил той в Багдад, че като се върнал в Делиормана, казва: „Аз, като бях в Багдад, по двайсет метра трапове прескачах." Турците казват: „Брей, голям юнак." Той разправя, те го слушат, че по двайсет метра трапове прескача. Казва: „Въздухът, храната там помагат и може да прескачаш трапове по двайсет метра." Казват: „Добре, ако там ти помага храната да скачаш такива големи трапове, поне по десет метра трапове не можеш ли да скачаш от нашата

хава[18]*?“ То е преувеличение. Този анекдот прилича на онзи български анекдот, в който един старец се хвалел, че като бил на млади години, прескачал трапове по пет метра. Казва: „На млади години ги прескачах, сега пак ще ги прескоча.“ Запътил се, скача и пада в трапа. Като седнал в трапа, казва: „Така е то, на млади години като бях, скачах, сега, като остарял, човек в трапа влиза.“ Като се наклонил и видял, че никой няма, казва: „Каквото беше на млади години, такова е и на стари.“

Човек остарява от незнание, нищо повече. Ти седиш сам, дойде някой човек, който е разположен спрямо тебе, ще те насърчи, ще каже: „Може да знаеш.“ Дойде някой, който не те обича, казва: „Ти нищо не знаеш.“ Думите знаеш и не знаеш аз ги употребявам като плюс и минус. Минус – не знаеш, плюс – знаеш. Плюс са тези, които ни обичат, минус са тези, които не ни обичат. Който не ви обича, казва: „Ти нищо не знаеш.“ Другият казва: „Ти знаеш.“ Тогава как ще ги примирите?

По два начина ще ги примирите: математически ще пишете две успоредни вертикални и две успоредни хоризонтални линии.

Ако ги пресечеш, то е противоречие. Кои думи разрешават един въпрос? Знакът плюс е едно противоречие. Ти имаш кръст, да се бориш. Тия успоредните линии показват две същества, които мислят еднакво – може да разрешат един въпрос. Ако умът и сърцето ти не може да вървят паралелно, не може да съдържат никакъв живот. Първото нещо е да знаете да измените знаците. При минус имаш да даваш, при плюс имаш да вземаш. Сега, за да бъдеш добър при плюс, какво трябва да направиш? При плюса едната черта е даване, другата е вземане.

[18] Време, като състояние на въздуха; положение, настроение (разг. от ар.-тур.).

При минуса какво трябва да направиш? Ще го удвоиш, ще дадеш на ума и на сърцето си еднакви права в дадения случай. В правилното възпитание, то е необходимо заради вас. Вие искате една външна свобода, но, най-първо, вие не давате свобода на себе си. Човек трябва да дава свобода на ума си и на сърцето си, и на волята си.

Тогава аз ги турям така: три успоредни линии. Най-първо, човек при възпитанието трябва да даде възпитание на ума си. Мъчнотиите, които има, той трябва да започне да ги разрешава. Но всичките мъчнотии да ги разрешава изведнъж, то е невъзможно. Ония мъчнотии, които го спират, той трябва да разреши поне една от тия мъчнотии.

Да допуснем, че имаш една мъчнотия: дадено ти е едно горчиво ядене. Как ще го излекуваш? Как, по какъв начин ще излекуваш горчивото ядене? Ако е на езика, щом си турил горчивото, ще приемеш с езика си, ще туриш сладкото, ще държиш това сладко, докато се премахне онова горчивото желание. В ума ти седи една горчива мисъл, образа държиш. Ти ще се научиш да бъдеш силен, този образ да можеш да го премахнеш. Най-първо, да гледаш спокойно на една мисъл.

Да кажем, тебе те е страх от змии. Искаш да бъдеш смел. Какво трябва да направиш? Зимно време, когато намериш някоя змия замръзнала, прекарай ръката си по нея, за да не те е страх. Трябва да я попипаш. Всичките хора не ги е страх еднакво. Всичките хора изобщо имат страх от змиите. Само онези, които са свикнали със змиите, знаят слабата страна на змиите. Ти не хващай змията за опашката. Като хванеш змията, хвани я за шията – близо до главата, стисни я хубаво. Щом я хванеш за опашката, веднага ще те ухапе. Всичките мъчнотии в света не ги хващайте за опашките, хванете ги за шията, близо до главата. Тогава мъчнотията ще се разреши. Когато човек се е

обезсърчил, къде е хванал змията? За опашката я хванал. Когато се е насърчил, той я хванал за шията. Тия работи трябва да се повтарят.

Имате същия закон и в музиката. Някой път някой тон не може да го вземете вярно. Два пъти, три пъти – хващаш тона за опашката, той хапе. Щом го хванеш за шията при главата, правилен е, ти имаш самоувереност. Всяко нещо, в което човек има самоувереност, от какво произтича самоувереността? Ако аз пея, аз няма да питам дали аз пея правилно. Всеки един тон се определя от мене. Аз зная кой е правилният тон, аз имам камертон. Ако аз пея, този глас, който излиза от устата, съответства на тия трептения, които ги има в моя ум. Когато те съответстват, аз чувствам една приятност. Когато тонът е верен, аз усещам една малка топлинка в лъжичката, зная, че тонът е верен. Когато не е верен, не чувствам топлинка. Може тонът да е верен, да е правилен, но този тон не е съобразен със законите на природата.

След това има друга една мярка. Когато аз взема един тон вярно, явява се една малка топлинка, но същевременно се явява и една малка светлина в ума. Но има още една мярка. Когато съм взел тона правилно и съм в едно пасивно състояние, веднага чувствам топлинка и светлинка, чувствам и прииждане на една сила, изменя се моето състояние. Следователно този тон, който едновременно придава топлина, светлина и придава и една малка сила на човека, този тон е правилен. Той е в съгласие с природата.

Когато говоря за музиката, разбирам това състояние, тя да произведе поне едно от тия качества: топлина, светлина и сила. Сега се пее, топлина не се явява. Пее се, и светлина не се явява. И сила не се проявява. Те са обикновени тонове. Казвам, трябва една специфична школа за музика, приложение на музиката в живота.

За пример, когато аз развивам една тема, каквато и да е, по математика или някой друг клон, най-първо, ще имам едно малко

моделче, ще го изпея. След туй ще започна работа. Щом имам топлина, щом имам светлина и сила, въпросът е разрешен, защото във всяка една работа в мозъка се изисква сила. Ти не можеш да постъпиш правилно, ако нямаш сила. Ти не можеш да имаш благородни чувства, ако нямаш топлина. Ти не можеш да мислиш, ако нямаш светлина. Следователно светлината е необходима за мисълта, топлината – за чувствата, и силата – за постъпките.

Ние говорим сега, че с музика се постигат нещата. Музиката е един метод в природата; не целия ден да се занимаваме, но от нейните постижения зависи умът ни да работи, сърцето ни да работи, волята ни да работи.

Каква беше първата идея? Кое е реалното. Единственото реално е нулата. Туй, което нито се увеличава, нито се намалява, то е реалното. Туй, което се увеличава и намалява, то е относително реално. Действителната реалност няма какво да се увеличава, няма какво да се намалява. Абсолютната реалност в света е една. Туй относителното, то търпи увеличение и намаление. Следователно човек според степента на своето битие, на своя живот, може да увеличава и намалява нещата. Той е господар да увеличава и да намалява нещата. Той е господар и да намалява. Те се отнасят само до нашия живот. (Учителят пее тона „до“, после пее: „Добро.“ Всички пеем: „Добро“.)

Някой път вие се заблуждавате, мислите, че някои неща са реални. То е ваша преценка. Реални в света са само нещата, които произвеждат радост и които произвеждат скръб. Следователно радвайте се на реалното. Всяко нещо, което във вас произвежда радост, то е реално. Радвайте се на реалността. Вие се лъжете, като мислите, че като се породи скръбта, не е реално. Реална е скръбта, но знайте, че винаги скръбта, тя си има отражения противоположни. Има скръб – има радост. Значи реалността на скръбта винаги ще произведе реалността на радостта и реалността на радостта винаги

ще произведе реалността на скръбта. Тия двете неща се сменят. Едната скръб трябва да мине. Знайте, че след всяка скръб иде радостта. Те се редуват.

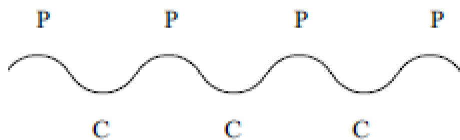

Фиг. 1

Има една линия, така вървят (**Фиг. 1**). Ако започнете със скръбта и тя е долу на вълната, радостта ще е горе. Ако радостта е горе, във високите тонове, скръбта ще бъде в низините. Следователно, ако ти си музикант, в скръбта ще дадеш мекота, скръбта дава онази хубава мекота. Една музика без мекота каква е? В хубавата музика има оттенък на малка скръб. И голямата скръб не е лоша. Тя е лоша, когато липсва радостта.

Вземете един човек, който страдал. Този, който е страдал, без да има радост, огрубява. Когато радостта и скръбта са се редували, има нещо благородно, меко в лицето: скръбта е предала мекота, радостта оформява нещата, радостта моделира нещата. Скръбта дава материал, от който да се изработят нещата. Радостта е динамическа, скръбта е потенциална. Следователно радост без потенциал не може да се прояви. Скръб без динамичност не може да се прояви. Това са закони.

Гледайте във вашата мисъл да не влизате в противоречие със законите на природата. Природата е много взискателна. Щом сте в противоречие, тя изхвърля всичките, не приема никого. Тя е правила хиляди и милиони опити и туй, което знае, е съвършено. И не се противопоставяй, но имай желание да проучаваш законите ѝ. Ако ти я считаш за един неприятел, който иска да те измъчва, ти влизаш в стълкновение с нея. Ти започваш музика и мислиш, че тебе не е дарила. Ти учиш наука, казваш: „Не съм аз надарен.“ То е

заблуждение. В този живот ти е дадено толкоз, колкото можеш да постигнеш, и туй, което можеш да постигнеш, е достатъчно. Даже при сегашните условия хората не могат да постигнат една десета от онова, което им е дадено. Някои от вас или някои учени едва постигат една единица, други постигат две или три, другото остава непостигнато. Та се изисква дълъг живот, да постигнем онова, което природата ни е дала. Вие имате повече, отколкото ви трябва, вие мислите, че имате по-малко. Работете върху онова, което имате, не бъдете еднообразни.

Когато пеем добро, вие казвате, че ударението падало на първата сричка, когато ударението в думата пада на втората сричка. Накъде трябва да се измени ударението? В думата добро, когато ударението пада на втората сричка -ро, то са условията, които трябва да се използват. Първите условия вече са минали: д, о, б, р, всички тия са използвани. Единственото условие, което не е използвано, е о-то, затуй ударението пада на второто „о“. Ние казваме: добро – обръщаме се към лице с ударението на първата сричка и казваме добро – ударението е на втората сричка. Къде е ударението в думата „добро“ винаги? На втората сричка. В думата „благо“ къде е ударението? На първата сричка. Защо е на първата сричка? Туй, което прави по-силно впечатление, то е на първия слог. В думата добро имаме вече накрая ударението, най-после ще видиш какви са последствията. Следователно, когато впечатленията са силни, в думите ударението е в първите слогове. Когато впечатленията са към края, тогава ударението пада в края на думите. Психологически ние даваме внимание на ония неща, които ни произвели силно впечатление, върху тях говорим повече. Слоговете на една дума, сами по себе си, не правят впечатление.

Сега някои се спират върху думите, как се пишат. Тази дума има закони, които определят ударението. Някога, като се измени

ударението, изменя се и смисълът на думата. Колко значения има думата пола? После „пари“ и „пари“. Вземете друга дума: благост или вземете благото е добро. (Учителят пее: „Благото е добро.“) Ударението може да се мести.

Старите езици, за пример, не са оставяли препинателни знаци, те се подразбират. Отпосле, за удобство, ги оставят: точка, запетая, точка и запетая, две точки… Във всичките модерни езици според степента на езика и там пада ударението. Когато човек говори на френски език или на английски език, изменя се смисълът на думите, ако се измени ударението. Има думи в английски, които еднакво се пишат, но се произнасят д или т от изменението на ударението. Ако един пълен човек, който е увит в много дрехи, трябва да мине през една малка дупка, какво трябва да прави? Доста дрехи трябва да остави, трябва да се спити, да мине, трябва да се приспособи към условията. Щом искаш да пишеш на съвременен език, трябва да се приспособиш на законите към езика.

Ударенията на един език може да се изменят за в бъдеще. Ако вземете старобългарски и новобългарски език, има голяма разлика. Значи думите остаряват. В новобългарски език, понеже е дадена по-голяма свобода, всеки туря ударението, където падне. Но трябва в музиката да се съвпадат ударенията. Тогава музиката трябва да се приспособи към музикалното ударение или трябва да се намерят думи подходящи. Ако се намерят думи, на които ударението пада и съответства на вътрешния смисъл на думата, то съответства на музиката, защото във всяка песен думата трябва да съответства на музикалните звукове. Сега това са второстепенни работи.

Кое беше основното в лекцията? Реални неща са, които не се изменят и остават постоянни. Туй, което в тебе не се изменя и остава постоянно при всичките условия, то е реално. Онова, което се мени, е

относителна реалност. Тя е потребна за разбиране на абсолютната реалност.

И скърбите, и радостите в живота са необходими за човешката душа. Ако те не бяха били необходими, те не биха съществували. Те са допуснати в живота и всеки, който не ги разбира, той се намира в едно противоречие.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Петнадесета лекция на Младежкия окултен клас, 19 януари 1939 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

НОВИ НАСОКИ

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Аз бих ви задал въпроса: коя е причината, която заставя глистята да иска зрение? Глистята има ли зрение? Не. Кое заставя глистята, като няма зрение, да иска да има? Какъв е поводът?

Ако ви попитам друг един въпрос: доброто ли излиза от злото, или злото от доброто, как вие бихте отговорили? Не какво са писали другите, но вие как мислите. За какво се прави престъпление? Да кажем, един вълк изяда една овца. Кое е онова, което заставя вълка да яде овцата? Защо вълкът има тази склонност? Казвате: инстинкт. То е само едно предположение. Тогава инстинкт има и овцата. Защо овцата не яде вълка, а вълкът изяда овцата?

В една съвременна драма, когато един писател описва своите герои, защо поставя крадци и разбойници в драмата? Той е благороден човек. Като пише за крадците и разбойниците, той опетнява ума си, но той ги натурил в драмата. Защо? Той не мисли, че се опетнява, той иска да изнесе някои отрицателни черти. Той има някакъв повод, някаква философия за хората и туря тия престъпници в драмата. Все има някакъв повод. Когато художникът рисува човешките очи, той туря черни сенки около очите, които ги няма. Такива сенки, каквито туря художникът, има ли ги на лицето? Няма ги, а той ги туря там. Защо художникът ги туря? Защо ги туря, тия черните линии?

Вие кажете една дума. Казвате: „Мен ме боли сърцето.“ Какво подразбирате под думите боли ме сърцето? Нито един от вас не е видял болката на сърцето. Отваряли ли сте сърцето, да видите

болката? Чувстваш, че те боли, казваш: рана има. Говорите за нещо, което не сте видели, само предполагате. Как бихте казали тогава? Сърцето може ли да има рана и да функционира?

Друг един въпрос е: кое е онова, на което вие обосновавате вашата личност? Кое е онова, на което вие разчитате? Вие казвате: „Аз познавам еди-кого си.“ Да допуснем, едно дете живее до сто години. Когато то е на една година, има един вид, и всяка година се изменя. Като е на една година, има едно лице, като е на сто години, има съвсем друго лице. Кой е този, как ще го познаеш? Кой си ти? На кого разчиташ?

Кое е качеството, което отличава захарта? Има две неща, едното е видимо, а другото – невидимо. Да допуснем, че захарта може да бъде бяла и черна, това е видимото ѝ качество. Но в това видимо качество ли е захарта? Има нещо, което е нито бяло, нито черно. Какво е то? То е сладкото. Туй сладкото с какво го схващате: с очите или с езика? Ти казваш: „Аз което виждам, в него вярвам.“ Добре, ти виждаш захарта и вярваш, че то е захар. Но това, което виждаш, то ли е захар? Туй, което опитваш с езика си, то е захар. Туй, което е сладко, то е захар. Тя има други черти, които не са захар. Казваш, захарта е твърда. Но то е едно състояние. Захарта може да се разтопи и виждаш, че водата е сладка. Питам: сладкото твърдо ли е, бяло ли е, черно ли е? Какво е? Как бихте вие представили сладкото? Какъв цвят бихте му дали?

Някой път казвате сладък човек, без да е сладък. Кое е сладкото в човека?

Та казвам, кое е онова, на което вие разчитате, което не се мени във вас? Кое е във вас, което се обижда? Някой път има във вас нещо, което се радва, някой път има във вас нещо, което скърби и тъй нататък. На кое разчитате сега във вас? На туй ли, което скърби, на туй ли, което се радва, на туй ли, което се обижда, на него ли

разчитате? Защото нещо във вас подозира, съмнява се, гледа с подозрение, нещо във вас разсъждава. Кое е онова, на което разчитате?

Или допуснете, че човек казва, че оттук до слънцето има деветдесет и два милиона мили. По кой начин учените хора са измерили, че има деветдесет и два милиона? С аршин не са го измерили точно. Казвате: чрез изчисления. Как са го изчислили, кажете. Сега казвате: в геометрията има ъгли, чрез които измерват. Но измервали ли сте тия ъгли? Някой планински връх измерват, но мислите ли, че всеки планински връх е точно измерен? Все има няколко метра разлика във височината. Или можете ли да определите оттук, отдето съм застанал пред катедрата, до края на сцената, до онази картина на девите колко има? Нали разбирате математика, може ли да определите с око колко метра има, но до сантиметри колко е? Колко ще ви вземе да измерите точно? Обаче има нещо в човека, което мери. Има хора, в които чувството за измерване на времето е толкова развито, че те, без да носят часовник – може да определи колко е часът. И през нощта да го събудиш, определя колко е часът най-много с една-две минути разлика.

Някои от вас вземете за една цяла седмица, като ви дойде наум колко е времето, не поглеждайте часовника, но вие сами определете и запишете колко е часът. След това проверете. В една тетрадка запишете вие колко сте определили и точно колко е. Така най-малко три пъти на ден правете. Сутрин, като се събудите, не гледайте часовника, но вие се попитайте и така направете по обед и вечер.

Вие изучавали ли сте, ако вземете „до“ в първата октава, на какво разстояние може да ви чуят? На колко метра може да се чуе гласът ни? Или ако изпеете горно „до“, да знаете докъде ще се чуе? Нали седем октави има. Ако вземете „до“ в първата октава и ако вземете „до“ в седмата октава, на какво разстояние ще се чуят? Аз меря

тоновете. Според мене „до“ е метър, „ре“ е два метра, „ми“ – три метра, „фа“ – четири метра, „сол“ – пет метра, „ла“ – шест метра, „си“ – седем метра. Много малко е. Седем метра по сто сантиметра колко правят? Седемстотин сантиметра. Колко милиметра правят? Седем хиляди милиметра. Колко трептения има най-ниският тон, който можем да чуем? Има шестнайсет трептения. Нали звукът се предава чрез вълнообразно движение. Какво е разстоянието между една вълна и друга? Какво е разстоянието от едно трептение до друго? Какво пространство завзема? Има в природата мярка за всичко.

За една права мисъл има мярка. За доброто има мярка. За злото има мярка. За тоновете има мярка. Тоновете се мерят. Да кажем, ако вие вземете основния тон „до“ в първата октава – аз вземам това, както е в природата – ако вземете този тон верен, всичките други тонове ще ги вземете вярно. Но ако този тон не го вземете вярно, някъде ще прегрешите във вземането или във „фа“, или в „ми“, или в „ре“, или в „ла“, или в „сол“. Казват, че някой мъчно вземал в горните октави. Коя нота вземат най-мъчно тенорите? „Ми“, „фа“ и „си“ бемол. Казва, че могъл да взема „си“ бемол; като го вземал вярно „си“ бемол, много хубаво го вземал. Но той трябва да вземе вярно основния тон „до“. Ако основния тон „до“ не може да взема, никакво „си“ не може да взема, понеже това са отношения.

Може да кажем, че „до“ се отнася към „ре“, както „ре“ към „ми“, както „ми“ към „фа“, както „фа“ към“ „сол“, както „сол“ към „ла“, както „ла“ към „си“. Това са отношения. Какво разбирате под думата отношение? Отношението трябва да го превърнете в мярка. Например онези, които вие обичате, наричате близки. Щом е близък, каква е близостта? Този, който ви е близък, каква е близостта? Онзи, който не ви обича, е по-далече от онзи, който ви обича. И колко е по-далеч онзи, който не ви обича? Отношението какво е?

После отношението може да го измерваме. Когато хората се обичат, аз правя наблюдения на любовта им. Някой има приятел и казва, че много го обича. Приятелят му казва: „Можеш ли да ми дадеш пет лева назаем?“ „Нямам“, казва. Обича го, приятел му е, и няма. Дойде друг, казва на приятеля си: „Може ли да ми дадеш пет лева?“ Онзи веднага услужва и ако няма, ще намери. Де е любовта по-силна? Любовта ти може да струва пет лева, ако искаш пет лева да ти даде. Поискаш десет лева, даде ти приятелят ти. Поискаш петдесет, даде ти. Поискаш сто, даде ти. Поискаш двеста, триста, все ти дава, но дойде до едно число, дето любовта на приятеля ти ще се спре. Там е границата на любовта.

Казвате: безгранична любов. По каква се отличава безграничната любов? Кои са признаците на безграничната любов? И сам даже може да опиташ доколко ти е любовта. Представи си, че имаш един приятел и може да опиташ себе си доколко го обичаш. Иска ти сто лева, на радо сърце даваш. Иска ти двеста, пак даваш с радост. Иска ти хиляда, две хиляди, три хиляди, дойде до едно число, започва да ти става кисело, казваш: „Прекали.“ Киселото е до границата. Ти не си вече готов да направиш услугата. Ще кажеш: „Той не е разумен, аз роб ли ще му бъда? Той ме използва.“

Хубаво, когато ти искаш нещо от себе си, ти някой път искаш да поставиш нещо в света, да станеш велик човек. Защо искаш да станеш велик? Ти искаш да напишеш някое съчинение или да изсвириш някоя песен, че да знаели хората, че ти си велик. Кое е онова в тебе, за което ти искаш да станеш велик? Кой е онзи, който иска да яде? Мислите ли, че онзи, който иска да яде, е същият, който иска да мисли?

Допуснете едно разсъждение. Допуснете, че имате едно твърдо тяло. Допуснете, че туй твърдото тяло представя студа. Студените неща са твърди. Имате друго едно тяло, но туй тяло е жидко.

Твърдото тяло взема състоянието на жидкото, а жидкото тяло взима формата на твърдото. Кое е онова, което ги изменя? Причината една и съща ли е? Туй, което прави нещата жидки, кое е? Туй, което ги прави твърди, кое е? Студът. По какво се отличава студът от топлината? Някой казва, че студът е малко количество топлина. Значи, като се намалява топлината, телата стават твърди, а като се увеличава, стават жидки. Питам, водата, която, като става жидка, какво придобива? Ако придобива повече топлина, какво придобива? Има повече топлина. Ако изгуби част от топлината си, стане твърда. Водата е изгубила топлина, а казваме, че водата е станала твърда, че водата придобила твърдост. В какво седи твърдостта? „Дължи се на сцеплението.“ Туй сцепление отвътре ли е? Отвътре? Сцеплението е външен процес. Кое кара човека да се вцепенява? Нали студът. Студът е отвън дошъл. Говорят за сцеплението, и мислят един вътрешен процес. Може идеята да е права, но този процес не произтича отвътре, но отвън. От студа се вцепеняват нещата, но когато се изгуби тази твърдост, сцеплението престава да действа, дойде жидкостта. Процесът откъде иде? Пак отвътре ли е топлината? Отвън иде топлината.

Допуснете сега следното. Ти обичаш някого. Каква е побудителната причина, външна ли е, или вътрешна? Причините пак са външни. Обичаш някого, защо? Туряш, че е идеален, без да знаеш какво нещо е идеално. Казваш: „Той е добър“, без да знаеш какво нещо е доброто. Те са понятия неразбрани. Ако кажеш, че е красив човек, подразбираме, че в лицето има съразмерност на частите. Красотата не е нещо, освен съразмерност на частите. Ако съразмерността е правилна, казваме, че лицето е красиво. Представете си един човек, на когото веждите не са намясто, устата не са на място, джуните[19] са един милиметър дебели. Красиво ли е туй лице? На един

[19] Устните, бърните, джуките (разг.).

гениален човек челото е хубаво, но турите нос с два сантиметра дължина и четири сантиметра широк. Аз приблизително говоря, те са данни научни.

Та казвам, в съвременния психологичен живот има много неща, които трябва да се пресеят. Има неща преувеличени, че за да дойдем до истината, някои неща ще намалим, някъде трябва да увеличим. Някой път учените нарисуват такива микроби, но за да можем да я видим, те са я увеличили няколко хиляди пъти. Един холерен бацил, ако го гледате под микроскопа, колко е голям? Или някой път вие казвате, че са големи страданията ви. Колко голямо е страданието? Страданието може ли да бъде по-голямо от вас? Може ли едно страдание да бъде по-голямо от човека? Не може. И доброто не може да бъде по-голямо от човека. И то си има мярка. Какво разбирате вие под думата мъчение?

Че студът унищожава ли човека? Той си заспива спокойно. На всеки от вас можем да му причиним скръб. Дойда при вас и ви кажа: „Баща ви умря." Какво ще стане? Изведнъж вие ще се разплачете – баща ви умрял. Де ви е страданието? Баща ви не е умрял. Казвате: „Баща ми умрял, няма смисъл в живота." Започваш да се мъчиш. Аз ви утешавам, казвам: „Няма нищо." Казвате: „Горкият ми баща, отиде в оня свят. Къде ли е сега?" А пък баща ви ходи по земята. Питам, кое е вярното? Мислите ли, че вашите страдания представят една реалност? Те са такива лъжи, както баща ви умря, както майка ви умря. „Изгубих си парите", а те не са изгубени. Дойде някой, каже, че еди-коя си банка фалирала, парите отишли – всичко пропадне, почернее светът.

Аз, като ви кажа: „Баща ви умря", гледам на часовника колко секунди ще вземе, докато изговоря тия думи. Четири секунди. В четири секунди ако се движиш с биволска кола, колко път ще изходиш? Докато кажа: „Ба-ща ви ум-ря" (Учителят го изговаря на

срички и полека), правя четири крачки. Значи четири крачки взема да умре баща ви, а баща ви не е умрял. То са отношения. С баща ви нищо не е станало.

Друго едно разсъждение да имаме. Представете си, че имате един приятел, на когото слухът е много добре развит. Вашият приятел е отпред и вие му кажете тихо: „Пет лева.“ Веднага изважда и ви дава. Един ден затъпее слухът му, вие и високо като клеветите, той няма да ви чуе. Кое е онова, което изменя условията? Всичките други хора ще чуят, той не чува. Вие кажете: „Не ме обича.“ Оглушал е човекът, не ви разбира.

Следователно, когато хората се разлюбят, според мене те са оглушели вече. Аз другояче разглеждам нещата. Когато някой ми каже, че аз не го обичам, той е оглушал. Когато някой каже, че го обичам, слухът му се развил, готов сте да изпълните неговото желание.

Казвам, правили ли сте опити със себе си, когато сте весели, разположени, да познаете доколко е устойчива вашата веселост? Но тази радост, няма да мине пет минути, ще се развали. Ваша е радостта, която никой не може да отнеме. Кажете ми сега как може да се отнеме радостта? Ако имаш само едно шише вода, радостен ли си с него? Но щом ти вземат шишето, отиде си и радостта. Но представете си, че имате десет хиляди шишета с най-хубава вода. Дойде някой, вземе ви едно шише, радостта ви не се разваля. Колко шишета останаха? 9999. Вземат ви още едно шише. Казваш: „Няма нищо.“ Колко останаха? 9998. Вземат три, четири, пет, шест – вашата радост няма да се измени, докато дойде последното шише. Него никой не може да ви го вземе. Всичките други 9999, те са чужди, само едно от тях, като остане, то е ваше, което никой не може да ви вземе. Това е твоята радост. Когато радостта ви се изгубва, то са шишетата, които имат отношение към вас, – те минават на друг. Всяко нещо, което

може да ти се вземе, не че то не е реално, то има отношение към друг човек. Туй, което можеш при всичките условия да задържиш, то е твое. Един мъченик по какво се отличава? Той задържа своето последно шише. Като дойде до неговите убеждения, да го режат на парчета, той не се отказва, казва: „Онова, в което вярвам, никой не може да ми го отнеме. Не се отказвам.“

В страданията вие се опитвате. Когато в страданието задържите същественото, идеалното, никой не може да ви го вземе, вие сте силен човек. Последното да задържите. Може 9999 шишета да ви вземат, но последното шише да задържите, то е вашето. Мислите ли, че онзи човек, който изгубва своята любов, е силен човек? Мислите ли, че онзи човек, който изгубва своята разумност, е силен човек? Мислите ли, че онзи човек, който изгубва истината, е силен човек? Силен човек искате да бъдете. Силен човек е онзи, който в даден случай истината е с него и той е с нея. Като дойдеш до истината, да имаш едно отношение, никой да не е в състояние да промени това отношение. Дойдеш до разумността, и там никой да не може да развали това отношение. Дойдеш до любовта. Тя има отношение, което никой не може да развали.

Та казвам, онова преходното, то е потребно. Преходното е потребно за еволюцията на човека. На земята трябва да идат преходни положения, понеже без тях човек не може да прогресира. Трябва да станат промени. Човек трябва да остарее. Остаряването, то е едно от разните отношения, които стават. Във всяка една възраст той добива по една опитност. В младини той има една опитност. В зрялата възраст има друга опитност. В старата възраст има трета опитност. Казва: „Аз не искам да стана стар.“ Но щом си млад, ти трябва да станеш стар и щом си стар, трябва да станеш млад. Щом си млад, ти трябва да станеш възрастен.

Щом си дошъл на земята, ще опиташ и скърбите, и радостите, и страдания, и разочарования, и вяра, и безверие, хиляди неща ще опиташ. Всичките тия неща съставляват една вътрешна опитност, с която градите живота си. Казва някой: „Обезверих се.“ Много добре, в какво си се обезверил? Ако си се обезверил в лъжата, похвалявам те. Но ако си се обезверил в истината, казвам, загубил си. Ако си се обезверил в своето невежество, похвалявам те, но ако си се обезверил в своето знание, което имаш, ти си изгубил.

Казвам: по някой път е хубаво да се обезверяваме, да нямаме вяра. В какво? В лъжата. Когато вярваш в лъжата, а не вярваш в истината, какво е твоето състояние?

Кое е онова, което отличава един ваш приятел? Кое е онова, което ви привързва към един ваш приятел? Психологически аз считам, че то е онова голямо доверие, което приятелят ви има. Каквото и да му кажете, приятелят ви има голямо доверие. Каквото и да му кажете, той вярва в туй. Приятелите много си вярват. Никога не мисли, че неговият приятел може да го излъже. Ако намери, че някой път го е излъгал, е голяма обида. Значи един приятел при всичките условия да вярва на своя приятел, каквото и да говорят другите, той казва: „Това е невъзможно моят приятел да направи.“ Той не се колебае. Приятелят усеща една вътрешна радост, която нарича доверие.

Кажете ми сега вие, които сте на земята, какво е вашето отношение към Бога? Вие искате Бог да има във вас безгранично доверие, вие и като грешите, Той да ви вярва. Туй го мислите. А пък когато Той започне да постъпва, както Той знае, вие губите вашето доверие в Бога. Вие не искате да имате безгранично доверие. Щом искаш Бог да има безгранично доверие в тебе, и ти трябва да имаш безгранично доверие в Него. Каквото и да направи, да кажеш: „Добро е“, нищо повече. То са отношения на нещата. Щом аз искам да ме

обичат, и аз трябва да ви обичам. Аз може да обичам толкоз, колкото и мене обичат. Ти не може да обичаш другите повече, отколкото и те обичат тебе. Схващайте отношенията. Казвате: „Аз много обичам." За мене един човек ме обича, когато не се разколебава неговото доверие. Неговото доверие, което има, показва обичта. Колкото повече обичам един човек, толкова повече доверие имам в него. Някой казва: „Той е малко глупав, но аз пак го обичам." Туй не търпи никаква критика. Не можеш да обичаш един глупав човек. В истинската обич онзи, когото обичаш, не може да има слабости. Съвършеният живот изключва всички слабости.

Ние сега говорим за проявлението на живота. Има един примесен живот, в който няма съвършенство. Не че е лошо, но в него съотношенията са други. Сега аз ви говоря за онези норми, когато някой път искате да се самовъзпитате, да имате понятие какво нещо е съвършеният живот, какво нещо е любовта, безграничното доверие. Щом се усъмня, дойде нещо друго, казвате: „Кой знае? Животът няма смисъл." Значи животът досега имаше смисъл, отсега нататък няма смисъл. Щом изгубиш парите си, животът няма смисъл. Дотогава, докогато парите съществуваха, животът имаше смисъл. Следователно парите са били едно божество. Изгуби се божеството, изгуби се отношението.

Казвам: „Баща ви умря", вие се разплаквате. Казвам: „Погрешка имам. Баща ви оживя", веднага се зарадвате. Умъртвявам хората и ги оживявам във вас. Направя във вас баща ви да умре, после направя да възкръсне. Като умря баща ви, вие си поплакахте; като го възкресих, вие се зарадвахте. Вие туй не сте го мислили. Една проста мисъл. Не ви минавала през ума тази мисъл. Казвам: „Изгубих здравето си." После има олеле. „Спечелих здравето си." Веднага радостта иде. Казвам, като те заболи кракът, казвате: „Имам ревматизъм." После казвате: „Нямам, отиде си." Болестите някой път са нахални. Те са

кираджии[20]*. Като дойде някой път, не иска да си излезе. Най-първо, болестта дойде като един наемател, представи се много учтиво, казва: „Може ли да бъдете тъй добри да ми дадете един ваш апартамент. Ще ви плащам наем, колкото искате.“ Казвате: „Мазен е този кираджия.“ Той, като влезе, не иска да излезе, не иска да плаща и трябва да го съдиш. Болестта е един наемател, като намери един хубав апартамент, не си отива.

По-хубаво число от единицата има ли? Няма. Вие не искате учителите да ви турят единица, искате да ви турят шест. Защо? Като ви турят единица, казвате: „Скъсаха ме.“ Като ви турят шест, веднага дигнете глава. Аз ето как разсъждавам. Шест е посята и израснала единица. Тя е поникнала. Това е отношение на числата. Когато някой ми говори за числата, аз подразбирам единицата в своя прогрес, в своето динамично проявление. Единицата в статическо положение те скъсва, но единицата в своето динамическо положение, когато прогресира, тя е шесторка, седморка... Когато числата прогресират, показват, че единицата проявява всичките свои качества. Понеже единицата е най-голямото число, всички безбройни числа трябва да дойдат, за да изявят нейните качества.

Вас ви е страх от единицата. Казвам, мене ме е страх от ония единици, които не растат. Всички ония чувства, които не претърпяват известно видоизменение, те са неразбрани. Неразбраните думи са статически. Разбраните думи са прогресивни. Всяко чувство трябва да бъде прогресивно. Затуй в дадения случай скръбта е едно прогресивно чувство и радостта е едно прогресивно чувство. Двете заедно съставят това:

A + B = C.

[20] Наематели, квартиранти (разг.).

А е скръб, В е радост. Какво съставлява? Колкото повече скърбиш, толкова повече ще се радваш. Колкото повече се радваш, ти толкова повече и ще скърбиш. В дадения случай А е турено в едно отношение с В. Значи С в дадения случай означава туй, с което се увеличават. Когато се увеличава скръбта, увеличава се и радостта. Следователно разположението какво означава в дадения случай? След като минеш състоянието на скръбта и на радостта, ти вече имаш разположение. Разположението се дължи на две състояния: на едно скръбно и на едно радостно състояние. Тогава вече имате разположение. Едно разположение иде всякога след една радост. Защото и радостите, радостта, която не е посадена, която не расте, е единица. Радост, която расте, тя е шесторка. Всичко в човека – и радости, и скърби, трябва да растат. Изнасям един психологичен закон. Когато говоря за радостта, имам предвид отношенията.

Ти се радвай, когато твоята скръб се увеличава. Голяма да не е, увеличение по единица. Имате една скръб в квадрат, имате една скръб в куб, имате кубическа скръб. В първа степен скръбта има само дължина, във втора степен скръбта има и широчина, и в трета степен скръбта има и дебелина. А в четвърта степен? Аз по някой път лесно изчислявам по математика, по висша математика.

За пример някой път има думи, които са толкова силни, че ако ви кажа една дума, ще се прострете на земята, веднага се прекъсват краката, изгубвате съзнание; страданието е по-голямо, отколкото организмът може да понесе. В дадения случай съзнанието излиза. Може би в природата е така, да изгубите съзнание, за да не би да пострадате. В мозъка този напор, туй напрежение не може да го издържите, затова изгубвате съзнание. След туй пак дойдете на себе си. Скръбта може да бъде толкова голяма, че да изгубите съзнание и радостта може да бъде толкова голяма, че пак да изгубите съзнанието си. Сега не са лоши тия работи, те са предпазителни мерки. Когато

радостта дойде, от радост може да се пукне сърцето. И при скръбта може да се пръсне сърцето. В преносен смисъл вземам. Напрежението е толкова голямо, че не може да издържи. Може да има нахлуване на кръв толкоз много, че може да се пукнат някои кръвоносни съдове, някои от капилярните съдове.

Аз разсъждавам по следния начин. Аз съм гладен. Дава ми един човек да се нахраня. В дадения случай той ми причинява такава радост. Да кажем, аз съм се наял, дават ми 9999. За мене десетте, онова, което ми дават, е равно на 9999. Ама вие казвате: „Като имаш, животът е осигурен." Ни най-малко не е осигурен животът. Всичкото заблуждение в света седи в туй, че ти мислиш, че си осигурен. То е механически начин на разбиране. Ако аз имам 9999 в банката или ако нямам нищо в банката, моят пръст на ръката осигурен ли е от парите, които имам в банката? Не зависи от пръста, зависи от моя ум. Парите са само условие. Зависи от моя ум, зависи от моето сърце, зависи от моята воля – външните неща са условия, как ще ги използвам. Умният, ако има някакво богатство в банката, е осигурен, но глупавият не е. На глупавия човек не се дават пари. Вие трябва да имате отношение. Най-първо, трябва да поставиш в какво отношение трябва да бъде твоят живот с другите хора. Щом дойдеш, най-първо, започни с живота. Дойдеш в съприкосновение с едно живо същество, трябва да намериш какво е твоето отношение към туй живо същество. Отношение трябва да имаш. Ако можеш да намериш отношението си, ще може да образуваш връзки. Сега ние поставяме отношенията си на една база, която е песъчлива, нищо не може да се гради върху нея.

Сега за изяснение да допуснем, че вие искате да вземете „до". „До" според мене в музиката – аз говоря за музиката като една мощна сила, която може да разрешава всичките спорни въпроси, дето има напрежение. Щом аз съм ограничен, да кажем, аз имам една болест,

един ставен ревматизъм се е загнездил, не иска да излезе. Дойде ми наум една идея. Когато бях на Опълченска 66, една ластовичка си направила положка[21]*. Един ден едно врабче влязло в гнездото, стои вътре. Гледам, събрали се повече от двайсет ластовички, църкат и минават покрай гнездото. Като минат, казват: „Разбойник!“ Един час всичките ластовички църкаха около гнездото и викаха: „Разбойник!“, че накараха туй врабче по закона на внушението да излезе навън. Те казваха: „Чи-ри-рик, чи-ри-рик“, тоест излез навън, излез навън. То си показваше главата навън от дупката, и пак се скриваше, докато най-после излезе то и влезе си ластовичката.

Казвам, колко майсторски разрешиха въпроса. Не хвърляха камъни вътре, но само викаха: „Разбойник, разбойник! Излез навън!“ Казвам, когато някое врабче влезе във вашата положка, кажете: „Разбойник, излез навън!“ Врабчето ще излезе. И туй врабче втори път не си позволи да влиза в гнездото на ластовичката.

Та казвам, ако вие имате основния тон „до“, ако го повторите няколко пъти, може да разрешите един въпрос. Да допуснем, че някой път тръгна на път – сега ви казвам нещо, което не трябва да ви казвам – някой път, като отслабнат краката, казвам: „Ре“, „ре“. (*Учителят върви и пее тона „ре*“.)

В мене се изменя състоянието. Някой път не съм разположен, пея „сол“. (Учителят върви и пее тона „сол“.)

Ако някой път нещата няма да се постигнат, турям „ла“. Като пея „ла“, заминават. „Сол“ като пея, всичкото неразположение изчезва. „Ре“ като пея, силата иде. Вие ще кажете: то са внушения.

Тогава, ако имам ограничение, пея „до“. Или пея: „до“, „ре“. Или – „до“, „ре“, „ми“. Или – „до“, „ре“, „ми“, „фа“. Или – „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“. „До“, „ре“, „ми“, „фа“,

[21] Пологъ, гнездо (диал.).

„сол“, „ла“, „си“. (Учителят пее: „Колко съм тъжен, тъжен, тъжен“ на тъжна мелодия.)

Туй е част, не е всичкото. Това е част от операта. Във всичките тъжни песни пространството между музикалните вълни е по-голямо. В радостните песни разстоянието е по-малко. Като дойдеш да прескачаш, междините при една скръб са големи. Защо скръбта е голяма? Понеже междините са големи, не можеш да ги прекрачиш, мъчи те, трябва да скачаш. Като дойде до радостта, приятно ти е.

Сега как бихте изпели: „Колко съм радостен“? (*Учителят пее*:) „Колко съм радостен, радостен, радостен.“

Вече имате друг ритъм. (*Учителят пее*:) „Колко съм радостен! Изгубената ми вяра вече се повърна. Изгубената ми вяра, що едно време аз изгубих, днес се повърна, повърна, повърна. Без нея всеки ден в училището ме скъсваха. Днес, когато се възвърна, всичко тръгна по пътя си добре.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Шестнадесета лекция на Младежкия окултен клас, 26 януари 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ПЕСТЕНЕ НА ЕНЕРГИЯТА

„Отче наш“

„Фир-фюр-фен“

„Мога да кажа“

Имате ли тема? „Нямаме.“

Каква беше последната тема. „Разлика между млад и стар.“

Каква е разликата между млад и стар? Когато кажем зима и пролет или есен и пролет, каква е разликата по отношение на земята? Казваме зима и мислим, че зимата не зависи от земята, като че тя съществува вън от земята. Имате думите грозен и красив. Грозотата сама по себе си съществува ли? Вън от човека грозотата може ли да съществува? И красотата вън от човека може ли да съществува? Добро и зло вън от човека може ли да съществува? Като кажете зло, мислите, че злото съществува вън от човека? Последствията на злото де съществуват? Доброто съществува ли вън от човека? Казвате за някого: „Той е способен човек.“ Мислите ли, че способността съществува вън от човека? Или казвате: „Разположен съм.“ Мислите ли, че разположението съществува вън от човека, че го чакате да дойде вън отнякъде? Казвате: „Не съм разположен.“ Защо ставаш неразположен?

Да кажем, че имате някъде един капчук, да пада някъде една капка върху един твърд камък. Ако падне тази вода капка по капка, какво ще направи? Ако пада върху един гранитен камък, за да изкопае една дупка десет сантиметра дълбока, колко години трябва тази капка да пада, за да изкопае в този камък дупка десет

сантиметра дълбока? Но в живота вие всинца имате капчуци. От тези капчуци по някой път се образуват пороци.

Да кажем, някой път имате навика да махате ръката си. Не знаете колко хиляди години взело, докато се образува този навик, понеже туй изкуство е конско изкуство. Ако изучавате, ще видите, че ръката на човека е създадена, както задните крака на коня – същото устройство имат. Един път питах един учен човек, може ли да обясни как задните конски крака станаха ръце на човека: ръцете на човека са построени, както задните крака на коня, предните крака на коня са построени, както краката на човека. Задните крака на коня се свиват, както ръцете на човека, и предните крака на коня се свиват, както краката на човека. Вие махате ръката си, но то е конски навик. Конят, като се приближи при него някой, рита. Един навик, който го имате и вие. Защо хората не го харесват? Туй движение е несъзнателно, човек още не е дошъл да влада ръката си.

Най-първо, човек трябва да знае кои движения са човешки. Кое заставило коня да рита? Откъде е взел първите уроци на ритането? Как е дошло на ума на коня да рита? Мнозина от вас се обезсърчавате. Откога е дошло обезсърчението? Какъв е произходът му? За пример, когато се хване някоя муха в някоя паяжина, тя бръмчи, дига шум. В съзнанието на мухата какво има? В нея има едно усилие, иска да се освободи. Тя бръмчи. Ние схващаме, като че тази муха има страх. Бръмчи по един начин. Когато вие се обезсърчите, кой е поводът на вашето обезсърчение? За пример обезсърчиш се, че някоя работа не можеш да свършиш. Представете си, че сте взели един декар земя да я копаете на два лизгара[22]. Най-първо, считате, че е лесна работа да изработите един декар на два лизгара. Но копали ли сте вие един декар на два лизгара? След като копаете, ще ви отмалеят ръцете, ще кажете: „Тази работа е мъчна.“ Отмаляват ръцете – не може да

---

[22] Права желязна лопата за копаене (обл. от гр.).

копаете. След като не може да копаете, какво се явява? Обезсърчението. Какъв признак е то? Най-първо, във вас се явява една мисъл да си починете малко. Това е начало на обезсърчението – искаш да си починеш малко, после от тази малката почивка се явява обезсърчението. Според вас, когато човек се обезсърчава, в какво седи обезсърчението?

Да кажем, ученик си или студент, учиш един предмет. Таман си го научил, мине се два часа, погледнеш, пак си го забравил, нищо не е останало. Знаеш, че си учил предмета, беше ти ясно, мислиш го, мислиш го, забравил си го, никаква светлина няма в ума ви. Но тия състояния на забравянето, и те са нормални. В човешкия мозък по някой път става липса на светлина, изгубваш нишката в екрана на съзнанието, предметите не са ясни. Щом не са ясни предметите, не може да ги произведем.

Сега вие наблюдавали ли сте ония паметливите хора по какво се отличават? Как вие ги отличавате? Правили ли сте опит да наредите думи или числа, и после да ги запомните?

Например, ако числата вървят така, кое число по-дълго ще запомните, 120 или 210? Нека вземем други числа: 12, 21. Кое число ще запомните по-лесно? Представете си, че всяко число представя количество. Ако едната тежест е равна на дванайсет, другата – на двайсет и едно, кое число ще пренесете по-лесно, дванайсетте кила или двайсет и едно? Следователно онези неща, които забравяме, са по-тежки. Онези неща, които помним, са леки. Добре, ако туй число от дванайсет кила го пуснем във водата в океана, пуснем и двайсет и едно кило тежест, двете на една ли дълбочина ще идат? Докъде ще падне тежестта от дванайсет кила? Ако я пуснете, на каква дълбочина ще иде в океана? Вие мислите, че може да слезе на три-четири километра. Не. Мнозина не знаят на каква дълбочина ще влезе, но

двайсет и едно ще слезе на по-голяма дълбочина, защото е по-тежко. Следователно ще се изгуби от нашия възглед.

Да кажем, ако един предмет, който представя дванайсет, го турите на един километър разстояние, и двайсет и едно го турим пак на един километър разстояние, кой предмет ще се вижда по-ясно? Ще зависи от тяхната плоскост. Ако имаме един предмет от дванайсет метра и друг, от двайсет и един метър, на един километър разстояние, двайсет и един метър ще бъдат видени по-ясно, отколкото дванайсет. Формата на този предмет ще бъде по-ясно видяна.

Та казвам, по някой път сравнението е следното: когато нещата потъват в съзнанието, какво показва потъването? Потъват надолу нещата във водата във вертикална посока и потъват в съзнанието. Но когато нещата се гледат хоризонтално, то от два предмета по-ясно ще бъде виден по-големият, по-лесно ще се забележи. Значи от нещата, които потъват във вашето съзнание, тези, които потъват по-наблизо, по-лесно ги помним; които потъват по-дълбоко, по-малко ги помним. Когато разглеждаме предметите в хоризонтална посока, тези, които са по-близо, по-ясно ги виждаме, по-лесно ги запомняме; тези, които са по-далеч, по-мъчно ги запомняме. Пак същият закон е. Тези, които са по-далеч, по-малко се очертават.

Та казвам, човек трябва да се приспособи към тия външните, физичните, условия.

Един предмет не го разбираш близо ли е, или далеч. Той е физически далече. Той трябва да има някои основни черти. Не може да помниш един предмет, към който нямаш разположение, отношение. Нещата, които човек обича, ги помни. Онези неща, които не ги обича, не ги помни. И туй, което не обичаш, го помниш, защото омразата, необичта е противното на любовта. Туй, което го обичаш, го помниш и това, което го мразиш, го помниш. Към нещата, които обичаш, имаш едно разположение, към нещата, които не обичаш,

имаш друго разположение. За пример обичаш едно агне. Щом го обичаш, искаш да минеш край него, да го погледаш, да го погладиш, да го помилваш. Туй, което не обичаш – искаш да вземеш един камък и да го удариш. Да кажем, ако видите една змия, какво ще направите? Някой, като види змия, иска да се отстрани. Друг, като види змия, има желание да я удари, да я убие. Тази е естествена борба в природата. Тази змия много пъти ви е правила пакост, сега, понеже си станал по-силен от нея, искаш да си отмъстиш. Да кажем сега, тази змия, която ти е направила голяма пакост в миналото, сега виждаш, че е останала назад в своето развитие, ти искаш да ѝ покажеш, да ѝ се отплатиш за миналото.

Казвам, във вашето развитие, да развивате вашата памет, трябва да има един контраст. Как ще изглежда, ако наредите десет-петнайсет върха без контраст? Всички ще изглеждат, като че ли са на една плоскост, ще образуват една права линия.

Противоречията, които се явяват във вашия ум, с тях природата иска да събуди вашия ум да мислите. Противоречията са една необходимост, да се събуди човешкият ум да мисли. Вие никога не може да оцените богатството, ако не сте били сиромах. За да оцениш стойността на хляба, ти трябва да си гладувал дълго време. Ако никога не си гладувал, ти не можеш да разбереш цената на хляба. Доброто не може да се оцени, ако човек не е минал през злото. Злото е, което предава цена на доброто. Доброто се цени по причина на злото. То са разсъждения.

Да допуснем, че вие имате едно неразположение, не може да си го обясните отде е. Казваме: неразположен съм. Какво правите с вашето неразположение? Сутрин имате един навик: като се събудите, не ставате. Отворите си очите, лежите на дясната страна, после се обърнете на лявата, и пак гледате. Мислиш, мислиш, да станеш или да не станеш. Като се събудиш, погледнеш, отвън е студено. Казваш:

„Защо да стана пък сега?“ Завиеш се с юргана си и казваш: „Да стана или да не стана?“ Казваш, че не ми се става“. Тебе не ти се става, нямаш разположение. Но представете си, че къщата се запали. Веднага запалената къща ще се яви в тебе подтик да станеш, да се облечеш много бързо и ще излезеш навън.

Всичките противоречия в живота от педагогическо гледище са поставени, за да събудят човешката деятелност. Да допуснем, че някои неща вие ги забравяте. Защо се забравят някои работи? Кои работи се забравят и кои не се забравят? Гладният забравя ли хляба? Но ситият забравя. Гладният, като тръгне вече, мисли за хляба. Ситият забравя да вземе хляба. Кой забравя доброто? Който не е опитал доброто. Който е опитал злото, той не забравя доброто. А пък който не е опитал доброто, трябва да опита злото, за да оцени доброто. За да оцениш доброто, непременно трябва да опиташ злото. (*Учителят изтрива с гъба написаното на дъската.*)

Защо дъската почернява? Как тъй водата, която е безцветна, да прави дъската тъмна? Като изсъхне, ще стане пак светла. Някой път казваме за някои неща, че са безцветни. Как безцветните работи се представят като черни? Тъмните неща са безцветни. Черният цвят откъде иде? Черният при белия става черен. Когато белия го няма, какъв е той? Казваме: тъмнота. Но тъмнотата е при светлината. Когато казваме, че нещо е черно, в ума си имаме белия цвят. Ако нямате белия цвят в ума си, какъв ще бъде черният цвят? Безцветен.

Сега всичката философия в какво седи? Всеки един ден си има своя цвят. Философията е отвлечена. Ако не може да намериш цвета на деня, този ден е несполучлив за тебе. Ако не можеш да попаднеш в цвета на деня, целия ден ще го минеш без никаква придобивка. За пример ти искаш да спиш. С кой цвят ще заспиш? С черния цвят можеш ли да заспиш? С портокаления? С жълтия? Със зеления? Със синия? С черния цвят можеш да заспиш. Ако искаш да забравиш

някои неща, трябва да туриш черния цвят. Ако искаш да помниш някои работи, трябва да туриш белия цвят. В бялото нещата се помнят; в черното се забравят, в черното нещата се турят на заден план, предметът е далеч от областта на зрението. Само белият цвят ще ги приближи.

Казвам, когато искаш в духовно отношение да приближиш някой предмет, ти ще повикаш белия цвят да ти бъде слуга, ще го повикаш със звънец. Той ще дойде и ще бъде асистент, а професор си ти. Асистентът разбира много по-добре, отколкото самият професор. Белият цвят ще бъде като асистент. Този предмет, той ще ти изясни този предмет. Черният цвят, и той е асистент. Двама асистенти имате: белия и черния цвят. (Дъската изсъхна.) Де е черното сега? Къде отиде влагата? Изпари се от топлината. Какво значи изпари се? Когато предметите се разширяват, вземат по-голямо пространство; когато се свиват, вземат по-малко пространство.

Да кажем, едно кило вода може да я съберете в едно шише вода. Но ако изпарите вода, може ли да я съберете в същото шише? Ако тази вода се изпари, какво пространство ще завземе? Човек може да направи опит, като изпари всичката вода. Трябва доста голямо шише, да я съберете вътре. Вие трябва закона да спазвате. Механиката трябва да я прекарате в чувствения свят, в умствения свят. Същият закон е. Имаш, да кажем, едно твърдо тяло. Ако го превърнеш в течно, същия обем ли ще вземе? Твърдото тяло, като се превърне в течно, то няма същия обем. Казвам, ако имате едно голямо парче лед и го стопите, чий обем ще бъде по-голям, на водата или на леда? На леда. Защо? Защото водата, като се превръща в лед, се разширява; като се стопява ледът, водата се сгъстява. Водата прави едно изключение, но ако тази вода мине във въздухообразно състояние, тя ще се разшири.

Казвам, трябва да се изучават законите на природата, всяко едно тяло в даден случай до каква степен може да увеличиш неговата

форма. Например има известен предмет. Ти се приближаваш или се отдалечаваш, за да ти бъде ясен предметът. Има нещо, което определя формата да стане понятна, ако туриш предмета на известен фокус, да му дадеш една естествена големина, която е свойствена за зрението. Малките неща ги увеличаваме до степента да станат достъпни за нашето зрение. Някои предмети ги намаляваме, да станат достъпни за нашето зрение. (Учителят изтрива с гъбата дъската.) Пак ще почерним дъската.

Вие мислите някой път, че имате известни задължения. Човек, като ви накваси с вода, вие почернеете. То е илюзия. Някой път мислите, че някой път ще ви направи една пакост. Той ще ви направи толкова пакост, колкото правим пакост, като изтрием дъската с мократа гъба. При разлагането на светлината вие може да мислите, че може да боядисате стената черна, но вие се заблуждавате. Има известни състояния, в които вие се заблуждавате. Казвате: „Той ми направи някакво голямо зло." Той ви направил толкова зло, колкото аз направих, като изтрих дъската с вода.

Сега вие всички трябва да се учите, за да се освободите от всички ония неестествени положения, които сте имали в миналото. Вие, като махате ръката си, то е ритането у коня. Как трябва да махаш ръката си? Трябва съзнателна работа – тебе те държат отговорен за енергията, която си изразходвал. Като махаш ръката си, ти вече едно количество енергия си изхарчил. За тази енергия тебе те държат отговорен. Ти си изразходвал два пъти повече енергия, отколкото трябва: приходът е малък, разходът е голям.

Сега вие мислите, че едно движение на ръката е нищо. Някои от вас може би да дигате клепачите си по-бързо, отколкото трябва. Държат те отговорен за махането. Като мигаш често, ще изхарчиш повече енергия. Определено е колко пъти да мигаш. Мигането е целесъобразно, понеже живееш в един свят, дето има доста прашец.

Окото е деликатно, набира се прах и веднага клепачът става влажен – за да се измият очите, мигаш. Правилото е туй. Ония хора, които мигат често, те се намират в прашно положение и често мигат, за да мият очите си. Като дойдат в една по-чиста атмосфера, по навик пак мигат. Онези, които живеят в чиста атмосфера, не мигат. Когато някой човек много често мига, как го тълкуват хората, какъв характер има? Той е много нервен, неспокоен. Когато човек се намира в едно неспокойно състояние, той мига бързо.

Сега мигането, то е харчене на енергия. В природата не се позволява да харчиш повече, отколкото трябва. Туй го считат разточителност. Ако харчиш по-малко, пак те държат отговорен. Ако харчиш повече, пак те държат отговорен. Под думата отговорен разбираме: сметка държат.

Един нормален живот, един добър живот е, когато се харчи точно определеното количество енергия. Да допуснем, че някой човек мисли. В човешката мисъл, в човешкия мозък има една лампичка. Ти работиш ден, два, три, може да се изтощи нервната енергия, искаш да спиш. После пак искаш да работиш. Ако се пресилиш, твоите лампи започват да изгарят, ще повредиш своята нервна система. Следователно и в мисълта се изисква една смяна, да може човек да мисли правилно. Не може постоянно да чувстваш и постоянно да действаш, да работиш. Има три смени. Ще работиш в определено време във физическия свят, да добиеш сила. Определено време ще чувстваш, чувствата и те са работа. Определено време ще мислиш. Ако разбираш смените на този закон от мисълта към чувствата, от чувствата към постъпките и от постъпките към чувствата и към мислите, може да владаш себе си. Ако не разбираш този закон, ако не разбираш отношенията към мисълта, чувствата и постъпките, ти ще харчиш енергия безразборно.

Та казвам, чувствата представят енергия за мисълта, а пък мислите доставят енергия за топлината. Най-първо, чувствата доставят енергия за светлината, а пък мислите доставят енергия за топлината. Чувствата доставят енергия за силата на човека. За да бъде човек силен, трябва умът да е работил, трябва да е работило и сърцето, и тогава вече се явява силата като резултат на човешките чувства и човешките мисли. Има съотношение. Сега какво е според вас отношението на мисълта? Мисълта се отнася към чувствата така, както се отнасят чувствата към постъпките:

М : Ч : П;
П : Ч : М.

Но това съществува ли във вашия ум? Имате ли ясна представа? Вие мислите безразборно, мислите, че вашата мисъл е отделена от вашите чувства и мислите, че вашите чувства са отделени от вашата мисъл. Мислите, че вашите постъпки са отделени от чувствата ви. Затуй, ако искаш да произведеш мисъл, трябва предната част на главата да вземе участие, всички горни части по лицето трябва да съдействат. Те са преходни положения. Ако искаш да проявиш чувствания, трябва задната част на главата да вземе участие. Долната част на главата от ушите надолу е свързана с физическата страна на човека, с постъпките му, с всичките му действия. Най-първо, човек мисли, чувства, после тази енергия слиза долу точно в противоположно направление.

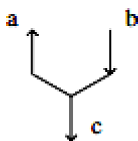

Фиг. 1

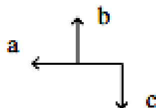

Фиг. 2

Схематически това може да го представим така (**Фиг. 1**). При а имате човешката мисъл, при b са чувствата, при с е човешката воля. Вие, когато вършите една работа, трябва да имате една ясна представа накъде слиза енергията. Вие никога не сте наблюдавали, като работите, да видите накъде слиза енергията. Вие не сте се наблюдавали, когато имате едно благородно чувство, в какво направление се движи енергията и като мислите, да видите накъде се движи енергията.

Може да представим посоката на енергиите на мислите, чувствата и постъпките така (**Фиг. 2**). На чертежа нагоре са чувствата, b; напред са мислите, а; и долу са действията, с. Най-първо, всяка една мисъл има едно положение. При сегашното състояние в каква посока върви мисълта: напред, нагоре или надолу? Чувствата, и те се движат в определена посока. Казвам, всичките способности на човека зависят от ред поколения, които са работили в едно направление. Така се раждат гениалните хора, талантливите хора. Зависи миналите поколения как са работили. Бъдещите гениални хора ще зависят от посоката, която те държат.

Накъде е движението на материалистите? То е движение надолу. И това движение е потребно. Накъде подбуждат чувствата човека? Чувствата са, които подбуждат човека нагоре, мислите го подбуждат напред, а действията – надолу. Така можем да го представим схематично. Тук е една илюзия, понеже ние рисуваме на плоскост работите. Тук има една илюзия, тъй представяме триизмерното пространство на плоскост.

Казвам, при новите условия човек трябва да търси отношенията, които има към другите хора. Към всеки човек, когото вие срещате, имате отношение; трябва да знаете отношението какво е към него. Щом срещате един човек, вие, най-първо, ще го погледнете. Колко енергия ще изхарчите? С ръцете си колко енергия ще изхарчите? По тази енергия вече в невидимия свят знаят какви са били вашите отношения. Колко пъти сте мигали, как сте го погледнали, как сте го слушали, като сте мълчали, устата колко думи е казала, по изхарчената енергия знаят това. Колко пъти сте махали ръцете, колко движения сте направили заради него? Няма нищо скрито-покрито. Значи може да мигате много и малко. Ако човек не мига, какво представя то? Тези птици, хищниците, мигат ли? Как са ококорени очите им. Кукумявката мига ли? Всички нощни птици, ококорени са очите им и те вечерно време виждат. Когато човек не мига, показва, че е вечер, кукумявка е. Щом мига много, има голяма светлина. Човек, като се намира в светло място, позатваря си очите и мига много – пак има съображения. Като мига, доставя известна влага, за да запази топлината, която може да предпазва очния нерв от светлината. Сега какво заключение ще си извадите?

По някой път вие седите и мислите, че сте нещастни. Нещастието зависи от вашето неразбиране. Вие седите и имате цял чувал брашно. Гледаш брашното, не знаете какво да направите. Безпокоите се, че нямате хляб. Ако разберете, ще видите, че има вода наблизо – ще идете, ще вземете няколко кила вода. Имате една голяма паница, ще замесите брашното. Имате огън и веднага ще приготвите яденето. Другояче седите и казвате: „Да има това, да има онова.“ При вас е цял чувал брашно, седите, и не знаете как да употребите брашното. И вода има, и брашно има. Казвате: „Това да има, онова да има.“ Във вас са нещата, но не знаете как да ги направите.

Казвам, кое е по-хубаво в живота, жито ли да имате, или да е смляно житото на брашно? Мислите ли, че един уреден живот е по-добър, отколкото един неуреден? Кое е по-хубаво, да имаш няколко чувала смлени с брашно, или да имаш няколко чувала с жито? Удобствата при брашното са много повече, отколкото неудобствата, но преимуществото на житото е много по-голямо. За беззъбите брашното е по-хубаво, за здравите зъби житото е по-хубаво. Най-първо, вие мислите, че нямате условия, вие отношения нямате. Във вас всичките възможности ги имате. Може брашно да нямате, но жито имате. Казвате: „Нямаме условия.“ Казвам, брашно нямаш. Някъде може брашно да имаш, пък жито нямаш. Значи превърнал си житото на брашно. Ако дойдем до първия живот, потребно е житото да пази своята форма. Ти сам да си смелиш житото, да си вземаш толкоз, колкото ти е потребно, да не е мляно житото. Кое е по-хубаво, да имате пресни ябълки или да са сварени? От дървото ли да ги имаш, или да ги имаш консервирани в някое шише мекички? Хубаво е, ако си без зъби. Новото учение не препоръчва брашното. Новото учение не препоръчва лесния живот. Лесният живот е брашното.

Какво още не препоръчва новото учение? Новото учение не препоръчва да носиш голям товар на гърба си.

Сега вие имате да поправите много от вашите възгледи. Ред поколения ваши деди и прадеди са мислели по един начин. Оставили са ви техните разбирания. Вие сега трябва да ги измените. Вие сега не се занимавате с вашия живот, но с живота на вашите деди и баби.

Вие поправяйте погрешките на миналото. Целият живот седи в изправянето на нещата на миналото. Ние поправяме погрешките на миналото. Новите условия, които се дават, при тях ние сега творим. Онова, което създаваме при новите условия и онова, което изправяме при миналото, в това седи прогресът. Много работи има да се изправят и много работи в настоящето – да се придобиват. От

изправянето и от придобиването зависи прогресът на човека. Туй, което изправим, и туй, което придобием, то е придобивка. Ако не придобивате, и само изправяте, вие ще изхарчите само енергия. Човек, като изправя погрешките, ще изхарчи известна енергия. Откъде ще вземе тази енергия? Това, което сега придобиваш, с тази енергия ще изправяш погрешките на миналото. От енергията, която придобиваш, от условията, които сега ти се дават, част от тази енергия ще изхарчиш за изправянето на погрешките и ако си умен, туй, което остава, ще бъде придатък. Затова трябва да се пестят енергиите на вашите мисли, енергията на вашите чувства и енергията на вашето тяло. Не човек да бъде скържав, но да харчи умерено.

Какво разбрахте сега? Аз разбирам, че някой човек е разбрал, като си му говорил за музика, като, след като си му говорил, кажеш му: „Вземи „до“ – и той може да го вземе правилно. Когато вземете правилно „до“-то, има обертонове, има известна мекота в „до“-то. Шестнайсет начина има за вземане на „до“-то. Колко обертонове има „до“-то? Да оставим тия музикални работи. (Учителят пее гамата.)

На български: мисли и меси. С едно малко изменение мисли показва посоката на движение, меси значи разширява се, придобива нещо. Когато човек се учи на музика, известни тонове за да вземе, той трябва да знае всеки тон къде е в главата. Когато бутне с пръст мястото, дето се намира тонът, ще може да го вземе вярно. (Учителят бута с пръсти по разни места по главата си.) Вас това ви се вижда смешно. Защо се смее човек? Нещата не са поставени на място. Някой човек си облякъл дрехата наопаки и върви. Той върви и мисли, че всичко е наред, онзи, който го вижда, разбира, че работите не са на място. Този контраст ражда смеха. Колкото повече единият се смее, толкова другият се възмущава. Този, който мисли, че всичките работи му са на мястото, се възмущава. Онзи, който мисли, че работите не са на мястото, той се смее. Онзи, който е направил една погрешка, се

гневи. Той направи погрешка, но мисли, че е прав. Онзи, който вижда, че погрешката е направена, но знае как да се изправи, се смее.

Кога хората се смеят? Когато не може да се изправи една погрешка. Вземете ученика – като направи една погрешка, професорът се усмихне, погледне с ирония, казва: „Не си толкова способен ученик.“ Ученикът, като погледне, сепне се, казва: „Как да не оценява, че аз направих това?“ Някой път може да каже къде направил погрешката. Ако ученикът, щом направи погрешка и разбере, че направил погрешка, изправя погрешката си, учителят тогава изменя своето положение.

Умът ви всякога трябва да бъде буден, като направите една погрешка, да я изправите. Щом седите и мислите, че направите една погрешка, учителят вижда погрешката, той се поусмихне малко. По някой път ти като направиш погрешка, учителят започне да се безпокои как ти да не можеш да усетиш, че погрешка има.

Всякога поправяйте вашите погрешки. Като се усмихнете за някоя работа, да знаете, че погрешка сте направили. Смее се и професорът. Щом скърбите, вие сте ученик, който сте направили погрешка и не може да я изправите. Едновременно ти си и ученик, едновременно ти си и професор. Едновременно вие сте и преподаватели. Вие не сте още учители. Вие сте преподаватели и същевременно сте и ученици. Като се учиш хубаво, ученик си. Сега се мъчиш да възприемеш онова, което преподавателят ти преподава.

Казвам, щом лесно изправяме някои погрешки, които имаме, защото погрешките лесно стават... Написал си нещо, една единица не си турил на мястото, лесно можеш да я замениш. Вие се радвате. Щом се радвате, когато изправяте една погрешка, вие сте на мястото на ученика. Щом изправяте погрешката, какъв сте? Ако професорът не се смее и ако ученикът не скърби, какво е положението? Сериозна е тази работа. Щом професорът не се смее и ученикът не скърби, те работят

и двамата. Тогава иде онова състояние на доволство, човек е доволен от работата, която върши.

Само смехът и скръбта спомагат да се изправят погрешките.

„*Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.*“

Седемнадесета лекция на Младежкия окултен клас, 16 февруари 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев[23].

[23] На 2 и 9 февруари 1940 година според каталога не е имало лекции.

РАЗУМНИ ОСНОВИ

„Отче наш“

Има ли зададена тема? „Няма.“ Пишете върху **темата №9** „От какво зависи успехът на живота“. Всеки да развие темата тъй, както той мисли. Не да пише какво мислят другите от какво зависи успехът на живота, но всеки да пише той какво мисли.

Често се говори за духа. Каква е вашата представа за духа? Като какво си представяте човешкия дух? Вие казвате: духът на човека. Как си представяте човешкия дух? Имате ли някакво понятие за духа? Духът, най-първо, не е нещо материално, няма някаква външна форма. Каква е формата на светлината? Каква форма има светлината? Ние не искаме да ви направим всички философи, защото, ако всички станете философи, ще оглупеете. Един-двама души философи в света са достатъчни. Ако всички станат философи, ще оглупеят, защото най-малко в света разбират философията. Докато не си философ, много разбираш, като станеш философ, нищо не разбираш. Най-първо, ти разбираш много работи, после философията ще сведе много неща към две, ще останат само две неща в ума ти: ще остане само светлината и тъмнината. Всичките философи идат до светлината и тъмнината. Те ще останат в ума ти.

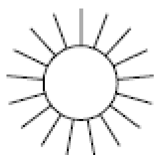

Фиг. 1

Да кажем често художниците рисуват лъчи, като начертаят прави линии, които излизат от един център, но това лъчи ли са (**Фиг. 1**)?

Турят едно кръгче и от него излизат лъчи. Тази линия понятна ли е в ума? Ако направите от гипс едно конче, гипсът конче ли е? Вие направите едно малко, малко конче от гипс, за да имате една ясна представа каква е формата на коня. От гипс е представен един кон в природата, но самият кон в природата на какво е представа?

Имате четири букви о – б – и – ч. Какво означават? Обичта тук ли е? Обич в о-то има ли? Няма никаква обич. Това са понятия. Като напишеш думата, даваш на о-то друг смисъл. Ако аз напиша думата обич от хляб, ако направя о-то от хляб, б-то, и-то, ч-то, всичките букви ги направя от хляб, тогава тия букви може да ги изядете, какво ще усетите? Нали може да направите букви от хляб? Може. Следователно в реалния език буквите имат смисъл. Те не са направени от гипс или от тебешир, но са направени от хляб, хранителни са, може да ги изядете. В обичта, като изядете о-то, ще усетиш нещо. Трябва да ги изядеш. Като ги изядеш, приемаш ги в себе си, ще разбереш какво нещо е обичта. Тук трябва да напъваш очите си и чрез очите си да ги разглеждаш. Пак ще добиеш нещо.

Сега всички трябва да се спрете върху едно знание, което не се прилага. Вие казвате: светлина, но светлината е полезна дотолкова, доколкото вие може да я приложите във вашия ум; светлината е полезна дотолкова, доколкото вие може да я приложите във вашето сърце, и светлината е полезна дотолкова, доколкото може да я приложите във вашата воля. Значи светлината има три приложения: приложение в ума, приложение в сърцето – в чувствата на човека и приложение в човешката воля. Ако вие не знаете да прилагате светлината във вашия ум, ще имате едно лениво състояние на ума, няма да мислите. Ако не знаете как да прилагате светлината в сърцето, ще имате една леност на чувствата, едно безразличие. Ако не знаете как да прилагате светлината във вашата воля, ще бъдете в бездействие. Тогава ще кажете: човек не трябва да работи.

Сега се говори за самовъзпитание на хората, но как ще се самовъзпитаваш? Тия методи на самовъзпитанието са остарели. В самовъзпитанието имаш голямо разочарование – едно възпитание, което не издържа, възпитание, в което ти започваш да се колебаеш. Най-първо, ти си учил да бъдеш честен. Като влезеш в живота, виждаш, с честност тази работа не върви. Туриш лъжата на първо място, честността на второ, но то е неразбиране на въпроса. Това е неразбиране на философията.

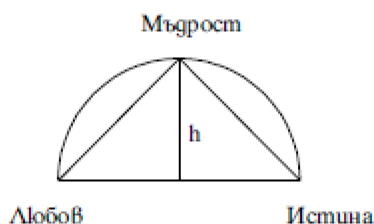

Фиг. 2

Ето един полукръг (**Фиг. 2**). Имате любов, но любов без светлина не е любов. Знание без светлина не е знание. Мъдрост без светлина не е мъдрост. Истина без светлина не е истина. Имате любовта, имате в природата изгрев. А изгрев значи любов. Зенит, това е мъдростта. Залез, това е истината. В съвременния живот това е вярно. Този полукръг е половината на живота. В другата половина какво има? Противоположното кое е? Там, дето свършва истината, започва лъжата. Откъде изгрява любовта? Любовта иде от безлюбието. Извън мъдростта е глупостта. Посред нощ е зенитът на глупостта. Следователно имаме два зенита: един зенит на мъдростта и един зенит на глупостта. Имаме един залез на истината и един залез на лъжата. Имаме един изгрев на любовта и един изгрев на безлюбието. Този закон е верен. Аз правя едно сравнение между физическия живот, той е предметно учение. Туй е вярно и във вашия живот. Ако вие завършите вашия живот, ако истината е краят на вашия живот,

непременно от истината къде ще идете? Какво има зад истината? Лъжата. Питат: какво има извън безлюбието? Извън безлюбието има любов. Ами извън глупостта какво има? Има мъдрост. Извън мъдростта? Има глупост. Извън любовта има безлюбие. Извън истината има лъжа. Ти, най-първо, започваш да човъркаш истината, казваш: има нещо по-високо от истината. Някои хора, като станат много умни, казват: „Аз напуснах тия работи. Да вярвам на този, на онзи, не може, никому не вярвам." Питам, кой е по-силен – който вярва или който не вярва? И двамата говорят две лъжи. Онзи, който казва, че не вярва, лъже, защото той не вярва в едно, вярва в друго. Той казва, че не вярва в нищо. Той не вярва в нищо, но вярва в нещо. И то е вяра. С вярването в нищото какво се постига? В нищото нищо не се постига. Нищото е една реалност, но реалност, в която нищо не се постига.

Тази храна е малко твърда за вас. Казвам, нищо не се постига в нищото. В лъжата нищо не се постига. Това е вярно. Като излъжеш три пъти един ваш приятел, вие ще изгубите приятелството. Питам, тогава какво се придобива? Ако кажеш веднага истината, твоето реноме ще се повдигне. Истината е нещо, което подига. Любовта подига, създава в нас живота. Безлюбието отнема живота. Казва: няма любов. То не е философска мисъл. Казва: любовта е празна работа. Ако няма любов, има безлюбие. В безлюбието нямаш това, което имаш в любовта. В най-малкия размер и да е любовта, колкото и малка да е, тя ще донесе нещо. Една малка искрица ще внесе вътре в живота.

Та казвам, това, което внася най-малката светлина в човешкия ум, то е начатък на любовта. Туй, което внася най-много, то е мъдростта, тя внася най-много светлина. Обстановката е такава, че перпендикулярно пада, затова много дава. Тук любовта върви по права линия, мъдростта върви по перпендикуляр. Нейните удари са силни, затова тя се нарича безпощадна. Не че тя е безпощадна, но

естеството ѝ е такова. Любовта и истината вървят по права линия, те са два полюса. Любовта и истината, това са две страни. Ако човек иска да разбира любовта, той трябва да има на противоположния полюс истината. Вие по някой път искате да разбирате любовта чрез мъдростта, законът е вече друг. Образуват се ъгли от по деветдесет градуса. Между любовта и истината може да теглите само една права линия. Между две същества може да се тегли една права линия. Две същества може да се обичат само когато едното е в полюса на любовта, другото е в полюса на истината. Само така може да се образува някакво отношение между тях.

Това са ред разсъждения. Ако тия разсъждения станат живи в ума ви, ще имате ясна представа как да работите. Казвате: „Как да го обичам?“ Ти един човек не може да го обичаш, ако той не е в полюса на истината. Ако той е в полюса на истината, той може да има доверие в тебе. Ако ти си в полюса на любовта и ако вие искате някой да има във вас пълно доверие, непременно той трябва да е в полюса на истината, а вие в полюса на любовта. Другояче никой не може да има доверие, че този закон е верен. Ако вие сте в закона на любовта, всички ще имат вяра във вас. Ако вие сте в полюса на истината, всички ще ви обичат. Единственото нещо, което може да се обича, това е истината. Единственото нещо, което може да обича истината, то е любовта. Няма нещо друго, с което вие може да обичате истината. Ти не можеш да имаш никаква представа за истината, ако не обичаш. Ти ще имаш една представа за истината само ако я обичаш.

Следователно мъдростта е разбрана само тогава, когато любовта обича истината. Истината има доверие в любовта, и двете имат по деветдесет градуса. Тогава се образува един триъгълник (на чертежа). Стремежът на любовта и стремежът на истината, те образуват един триъгълник. Как ще изразите математически този въпрос? Еднакъв стремеж на любовта и на истината към какво? Към мъдростта. Щом

разбереш какво нещо е любовта и щом разбереш какво нещо е истината, само тогава ще разбереш какво нещо е мъдростта. Имате две точки. Вие сте в един полукръг. Щом разберете какво нещо е мъдростта, тогава имате цял кръг. Какво нещо е мъдростта? Разбирате, всичките противоречия можете да ги примирите. Без мъдрост нещата са непримирими в света. Вие не може да имате никакво примирение без мъдростта. Вие не може да имате никакво постижение, ако искате да излезете в един свят на противоречия. То е несъвместимо. Целият свят, в който живеете, е създаден само от противоречия.

За пример, когато дойдат кокошки във вашия двор, вие им казвате: „Ние сме вегетарианци, никакво зло няма да ви направим.“ Кокошки няма да ядете, но яйцата им ще ядете. Тогава ще им кажете една лъжа: „Вас няма да ви ядем, но вашите деца ще ядем. Неизбежно е. Нали ще ви храним за вашите яйца.“ Ако дойдат овци, ще им кажете: „Няма да ви колим, ние сме културни хора, но вашето мляко ще вземаме, вълната ще ви стрижем. Затова ще ви храним, вие ще ни плащате с вашето мляко и с вашата вълна.“

Това ще пренесете във вашия живот. Казвате: защо трябва да се ядат овци? Вие имате една повърхностна представа за нещата. Когато пчелите събират мед, какво прави човек? Той отива с пушилка; като ги сплаши, взема им питите с мед. Те на пчелите оставят десет-дванайсет килограма мед, другото, каквото имат повече, им го вземат. Понякога един кошер събира трийсет-четирийсет килограма и хората им казват: „Вас другото не ви трябва, да ни го дадете.“ Млякото и вълната от овцете, това е медът. Яйцата от кокошките, това е медът. Никога човек не може да изяде овцата. Животът, който е в овцата, никой не може да го изяде. Според Мойсеевия закон беше забранено да се яде кръвта на животното, а само месото. Събраната вълна и мляко на овцете, това е медът на овцете. След като взема меда от

овцете, оставя ги да живеят, постъпва разумно. Онези, които са месоядци, те употребяват старите български методи на пчеларите, когато, за да вземат меда от един кошер, те убиват с вода всичките пчели, и после им вземат меда. Туй е месоядство. Модерните пчелари станали вегетарианци, старите бяха месоядци, с вода избиваха всичките пчели, турят ги в земята, вземат им всичкия мед. Модерните пчелари ги прогонват с пушек, сплашват ги, не убиват пчелите. Доста голям прогрес има в пчеларството.

Няма да убиваш. На същото основание един ден хората няма да водят войни, да се избиват. Според старите пчелари трябва да има война, да се избиват. Според новите пчелари само ще ги пушат с малко дим, поизтърсят ги, казват: „Ще ни дадете мед.“ Казвам, в себе си трябва да минете от една фаза в друга фаза. Да не бъдете като старите пчелари, във вас направете едно положение да имате не методите на старите пчелари, да убивате всичките пчели, но като новите пчелари с пушек да одимите себе си, да сплашите вашите пчели. Това е сравнение само за изяснение.

Да се повърнем към основната мисъл. Любовта е полюсът, от който човек започва. Този полюс ще бъде на една права линия. Ще имате едно правилно отношение:

Л : И

Ако тази линия е права, тогава може да теглите другите две прави линии към мъдростта. Сега математиците казват, че не само една права линия може да се тегли между две точки. Имате ли ясна представа какво означава да се теглят няколко прави линии между две точки? Тия две точки са в движение? Ако те са в статическо положение, само една права линия може да се тегли. В динамическо

положение, когато тия две точки са в движение, много прави могат да се теглят.

Аз не искам туй вие да го разбирате, защото… като не го разбирате, да не ви е жал, че не го разбирате. За пример, ако вие искате да знаете какъв е животът на безлюбието, вие може да изгубите живота си. Ето аз какво бих ви представил. Представете си, че имате едно голямо шише, в което може да влезете цял. Представете си, че туй шише е пълно с вода. Ако ви туря в шишето и ви затворя, какво ще стане с вас? Ако вие не можете да изпиете тази вода, вие ще се удавите. Всичките хора, като попаднат в океана, понеже не могат да го изпият, се давят. Като няма какво да кажа, че се удавил, казвам: „Той не е могъл да изпие всичката вода. Той се е удавил по единствената причина, че не могъл да изпие всичката вода." Но искам да ви покажа какво е шишето без вода. Изпразвам шишето, тази вода излиза, но в шишето остава една материя, в която е приятно на човека да остане. Най-първо, му е приятно в шишето, казва: „Може да се живее." Но след като диша, образува се въглена киселина, започва да се задушава. След като се задуши, удуши се вътре, казва някой, че се е задушил. Аз казвам: „Значи шишето е празно, той сам образувал своята отрова на живота." Някои философстват: това не е право, онова не е право, докато най-после той сам образува тази отрова в затвореното шише и умре вътре. Казваме: „Той се е задушил." От собствените свои мисли, от собствените желания, от собствените свои грешни постъпки той се е задушил в туй празното шише. Казвате: „Трябва да се отвори шишето." Отвърстието на това шише е на дъното. Отвърстието на това шише е мъдростта. Щом се образува този триъгълник, шишето вече има отвърстие, ние имаме вече един организъм, дето главата е извън шишето, може да живеем, без да се задушим.

Когато човек живее в любовта, истината и мъдростта, той се освобождава от давене, той ще се освободи и от вътрешно задушаване. Когато аз проповядвам любовта, казвам: в шишето няма да влизате, вътре ще се удавите. Когато ви проповядвам истината, казвам: в шишето няма да влизате да ви запушат, ще се задушите. Когато ви проповядвам за мъдростта, казвам: трябва главата ви да бъде вън от шишето. Та в природата рибите, които живеят във водата, главата им е във водата. Главата на птиците къде е? Тя е извън водата. На птиците природата казва: „Ако вие не излезете из водата, ако останете във водата, вие ще се удавите.“ И тя ги извадила из водата. Защото всеки живот, който не прогресира, се дави. Всеки човек, който се дави, той не прогресира. Ти не искаш да живееш във водата, във влажно не искаш да живееш, във влажна атмосфера.

Да допуснем, че вие сте в една местност, която е мочурлива, нездравословна. Какво трябва да правите на тия мочурлаци? Трябва да ги канализирате, да премахнете тази влага, тази влага трябва да пратите някъде, пък мястото да остане сухо. Сухите места представят мъдростта, условията, при които може да се живее. За да имаме благоприятни условия за живота, трябва да имаме любов – вода, трябва да имаме истина – въздух, и трябва да имаме мъдрост – светлина. Събрани, водата, въздухът и светлината дават вече условията за човешкия живот. Тогава на физическото поле ще се образува другият полукръг, твърдата почва. Глупостта, и тя е на мястото си. Твърдата почва представя глупостта. И тя е намясто. Безлюбието, лъжата, и те са пособия, с които човек си служи. И без лъжа не може. Аз ще ви приведа един пример. Един от прочутите професори, който учил своите ученици на фокусничество, как да правят фокуси, един от неговите ученици му задигнал часовника. Гледа професорът – часовника му го няма. Казва му: „Аз те учих на другите да правиш този фокус, не на мен.“ Ученикът казва: „Аз исках

да ти докажа, че съм усвоил фокусничеството, тъй щото и на тебе мога да предавам.“

Когато истината учи на този фокус, да разпознаваш лъжата, тя не иска да ѝ предаваш тази лъжа. Сега как ще го разберете? Тя веднага ще те хване. В даден случай кога можеш да употребиш лъжата, понеже лъжата съществува в нашия живот. Къде е допусната лъжата в живота? Тя съществува в живота като сянка на нещата, разбирайте, че лъжата е сянка на истината. Истината без сянка не може. Ако едно дърво няма сянка, това не е престъпление, не е грях. Казвам, къде се допускат сенките? Къде е допусната лъжата? Аз ще ви приведа един анекдот. Отива един фокусник при един от турските султани. Той, като го знаел, че е майстор, му казал: „Я да ми кажеш една лъжа.“ Султанът искал да му каже една майсторска лъжа, че да го учуди. Казва му: „Султан ефенди, такъми нямам. За лъжата се изискват такъми. После, ако ми дадеш петстотин лири, ще отида да си купя такъми, и тогава ще ти кажа една лъжа.“ Дава му султанът петстотин лири, дава му и един от своите адютанти и тръгнали да търсят такъми. Развождал го, развождал, да купят такъмите. Пита го султанът: „Къде са такъмите?“ „Това е лъжата, която ти казах.“

Някой път вие имате едно неразположение. Знаете ли произхода на вашето неразположение? Неразположението ви произтича, че ако сте търговец, пари нямате. Неразположението ви произтича, че вие сте болен, изгубили сте здравето си. Неразположението ви произтича, че вие сте оратор, и речта ви не е излязла, както сте искали. Неразположение имате – ученик сте, скъсали ви. Неразположението произтича, че имате едно малко непостижение – музикантът има непостижение, художникът има непостижение, слугата има непостижение. Не че е лошо, че имате непостижение. Не е необходимо човек всичко да постигне. То ще бъде най-голямото нещастие, всичко да постигнете.

Сега по някой път мислите най-хубавите работи. Представете си, че вас искат да ви обичат сто хиляди хора и искат да ви целунат ръката. Знаете ли какво ще стане с вашата ръка? Представете си, че сто хиляди хора се изреждат да целунат ръката ви: цял ден, няколко дена трябва да стоите да ви целуват ръката. След като ви целунат сто хиляди хора, какво разположение ще имате после да ви целуват ръка? Не зная дали кожата ви ще остане здрава. И след един такъв опит ще имате такова отвращение, ще бягате като попарена кокошка от топла вода. Като ви кажат за целувка, ще бягате на онзи край на земята.

В този смисъл, в който вие разсъждавате за целувката, според мене има три вида целувки. Една целувка на любовта, една целувка на истината, и една на мъдростта. Други целувки няма. Единствените реални целувки, които никога не се изменят, които носят нещо съществено в себе си, то е само целувката на любовта, която внася живот, то е само целувката на истината, която внася свобода, то е само целувката на мъдростта, която внася светлина. Тези целувки дават нещо. Ще разберем тази целувка. Щом целувката носи живот, приеми я. Щом целувката носи свобода, приеми я. Щом целувката носи светлина, приеми я. Щом целувката не носи живот, отхвърли я. Щом целувката не носи свобода, отхвърли я. Щом не носи светлина, отхвърли я. Те са понятия реални. Всеки трябва да ги има. Кое е възможно и кое е невъзможно? По този начин като мислите, другояче ще създадете живота си. Сами ще знаете как да се справите с всички мъчнотии в света.

Ако вие не обичате Бога, Той живот няма да ви даде. Ако вие не вярвате в Бога, не приемате Неговата истина, Той свобода няма да ви даде. Ако не приемате светлината Му, Той мъдрост няма да ви даде. Следователно ти трябва да обичаш Бога, за да ти даде живот, трябва да обичаш Бога, за да ти даде свобода и трябва да обичаш Бога, за да ти даде светлина. Другояче не може. Онзи, който иска да добие

живота от Бога, трябва да го добие чрез любовта. Онзи, който иска да добие свободата от Бога, трябва да я добие чрез истината. Онзи, който иска да добие светлината от Бога, трябва да я добие чрез мъдростта. Те са неща реални, без които животът не може да се прояви. Тъй трябва да разбирате. Казвате, какво като е мъдър човек? Всичките постижения зависят от мъдростта. Любовта и истината достигат своите пълни постижения само в мъдростта. Там е знанието, светлината, просторът и ред други работи.

Сега аз ви говоря на вас, защото ви считам млади зидари, вие искате да съградите живота си. Трябва да знаете как да съграждате вашия живот. Ако го градите другояче, ще фалирате, фалимент ще имате, както всички фалират. Христос е турил, че онзи, който гради къщата си върху камък, тя ще устои при всички условия. Който гради върху пясък, къщата му ще се събори. Трябва да съградите къщата си на камък, ако искате вашият ум да се не събори, ако искате вашето сърце да се не събори, ако искате вашата воля да се не събори, това е пътят, това е разбирането. Ум без любов, ум без истина, ум без мъдрост фалира. Сърце без любов, сърце без мъдрост, сърце без истина фалира. И воля без любов, без истина и без мъдрост фалира. Сега това си го забележете. Туй е, което може да даде сила на ума ви в живота. Без тия познания не може нищо да направите. Не само голи познания, не въпрос за схоластично познание. Любовта е една велика реалност, то е изгревът на вашия живот. Мъдростта, това е зенитът на вашия живот. Истината какво е? Залезът. Залезът е минаване от едно по-низше състояние в едно по-висше. Когато животът на едно животно излезе и иде в една по-висша форма, то е вече изгрев. Сменят се тия полюси.

Има два изгрева и два залеза. Ако разбирате любовта, вашата любов се сменя. Тя ще дойде на мястото на истината и истината ще дойде до мястото на любовта, и вашият изгрев ще бъде в мъдростта.

Ако разберете безлюбието и лъжата, вече целият кръг се осмисля, става едно цяло. Вие ще разбере сенките. Сянката не е лъжа. Лъжата е, когато считаш сянката за истина. Ако считате сянката за истина, то е залез. Ако считате безлюбието за любов и ако считате глупостта за мъдрост, вие не разбирате. Щом считате, че човек трябва да бъде глупав, за да си почине, то е намясто. Ако е много мъдър, ще се умори, от много мисъл ще се умори. Като мисли, ще се умори. Като оглупее, ще си почине. Аз вземам почивката в онзи разумния свят, за да си починеш, трябва да бъдеш глупав, докато видиш, че един си играе със сенките, друг с реалността. Но кой почива повече: който носи ябълки на гърба си или който носи сенките на ябълките? Кое е по-хубаво: да носиш в ума си, да си представиш цял един кош с ябълки, мислиш за тях и се радваш, или като носиш този кош на гърба си? Кое е по-хубаво: в ума ли да ги носиш, или на гърба си да ги носиш? Ако ги носиш на ума, ще разбираш истината. Всичките ябълки, които носиш в ума си, те ще бъдат твои. А пък ако ги носиш на гърба си, ти няма да ядеш от тях, защото тия ябълки друг ти ги турил. Ще търсиш някой да ги снеме от гърба ти, че да ти даде. Когато минавате из София и гледате ябълки, наредени, може ли да си вземете? Носиш ги в ума си, но не ти ги дават. Като идете някъде, той веднага ви посреща. Вие му давате една златна монета. Златото е емблема на живота. Следователно всеки е готов да ви даде от плода, ако вие му дадете живот. Аз съм виждал в турско време много хора, които, сутрин рано като иде някой, продавачът му дава един плод, за да му върви. Без пари ще му даде един плод – като даде, на него да му тръгне работата.

Тези хора, които имат любов, мъдрост и истина в себе си, те са късметлии. Отдето минат, хората всички даром им дават. Само на тях се дава даром. На всички други – с пари, с работа, с труд, а пък на

тези – даром, те са късметлии. Всеки иска такъв човек да му стъпи в къщата, да му тръгне.

Казвам, когато любовта стъпва във вашия дом, когато истината стъпва във вашия дом, когато мъдростта стъпва във вашия дом, вие ще бъдете от щастливите хора, всички неразрешени въпроси в света може да се разрешат. С любовта може всичко да разрешите. Без нея ще бъдете в другия кръг на нещата, в безлюбието на живота.

Сега какъв малък опит бихте направили вие? Да кажем, вземете в музиката един тон. Кой е тонът на любовта? „До“. Но трябва да притурите нещо на гласа си, в гласа трябва да има един свещен трепет, чувстване трябва да приложите. Да кажем, че тонът е истинен, определен. Да има вече определена форма, то е истината. А пък този тон в себе си трябва да развива светлина, да завлада. Тон, който завлада, носи мъдрост в себе си. Тон, който дава подтик, той носи любов. Тон, който определя нещата, той носи истина. Та затова, който пее, най-първо в подтика на всеки един тон трябва да имате желание да внесете малко живот, малко любов да внесете. Тогава човек може да пее. В музиката може да е завзет умът ти с всички певци, които с любов пеят. После – с всичките ония певци, които пеят истински, не вземат никакви фалшиви тонове. После, като пеят, че развеселяват всичките хора, които са наоколо. Той е истински певец, то значи да пееш и да се радваш, че можеш да пееш. То е любов.

Да се радваш, че има на кого да пееш. То е истината. Да пееш, понеже светът е създаден. То е Божественото. Като пееш, че светът е създаден, да пееш за целия свят. То е мъдростта. Най-първо, да се радваш, че можеш да пееш, че ти е дадено право да пееш, че има въздух. Да се радваш, че има въздух, с който можеш да пееш. Да се радваш, че има на кого да пееш, има кой да те слуша, дава ухо, оценява туй, което пееш. После ще пееш за всички.

Сега аз като говоря, размътени сте малко. Реката дълго време като е текла, доста утайки има събрани, доста кал има събрана. Сега, като се образува малко кал, да се не плашите. Сега водата ви ще стане малко по-дълбока. Ако влезете по този начин, реката ви няма да бъде размътена. Когато любовта, мъдростта и истината са, водите са дълбоки – те са бистрите води. Когато любовта за първи път влиза в живота, тя размътва живота. Когато мъдростта влиза за първи път в живота, и тя размъща. И когато истината за първи път влиза, и тя размъща. Като дойде светлината за първи път, почернява човешкото лице. Това е в реда на нещата. Като дойде истината, ти започваш да се плашиш. Като дойде истината, тя размъща, ти ставаш неспокоен. Какво разбрахте сега? Какво може да приложите? По какво се отличава новата култура? Казвате: културен човек. Аз наричам културен човек, който разбира какво нещо е любовта, да я прилага. Културен човек – който разбира истината и я прилага. Културен човек – който разбира какво нещо е мъдростта и я прилага. Не изведнъж, но постепенно прилага, прилага през цялата вечност.

Ха сега изпейте една песен. Изпейте една песен за любовта, изпейте една песен за истината и една песен за мъдростта. Имате песента „Бог е Любов“. Песен на любовта ли е тя? С какъв тон започва? „Си“. Изпейте тази песен.

„Бог е Любов“

Тази песен показва по какъв закон върви музиката. Най-първо, любовта, после истината и после мъдростта. Съобразно с това и нотите така са наредени. И ритъмът е нареден. Я изпейте „Светъл ден“.

„Светъл ден“

Първата част е по-жива, понеже светлината е по-бърза, по-мощна. Даже може една друга нота да стане шестнайсетина. Понеже светлината се приближава към материалното, губи малко от своята бързина. В песните ритъмът трябва да се пази. Ритъмът е вътрешно качество, той определя колко трябва да се продължи. Без ритъм вие изгубвате хубавото време. Без ритъм не може да предадете мощността на песента. Изпейте я още веднъж, по-бързо. Речта в тази песен е отривиста, понеже отражение става на гласа, не може да се разпростре. Трябва голяма мекота. Не че искате да правите погрешка, но понеже мислите, че се намирате в голямо пространство, давате сила, че излиза гласът по-рязък. Трябва да знаете, че сте на затворено място, трябва да пеете тихо. После, на широко пространство, на полето ще дадете ход на гласа си. Трябва да знаеш в каква обстановка се намираш.

Трудно е човек да се справи с музиката. Тя е едно от най-мъчните изкуства. (*Учителят свири на своята цигулка.*)

Ритъма трябва да можете да го превръщате в движение. Когато се пее правилно, се образуват обертонове. Ако не вземате вярно, се образуват дисонанси, обемът на музиката се намалява. Трябва да мислите. Като мислите, тонът добива друга яснота. Когато пеете и мислите, тонът е друг. Щом не мислите, тонът не е ясен. Какво друго бихте турили на тия тонове? (*Учителят свири и пее: „Разбирам какво искаш да ми кажеш. Разбирам какво искаш да ми кажеш.“*)

Животът без любов не може да се изкаже. И животът без истина не може да се освободи. Без свобода той не може да завърже и плод да даде. Днешният ден какво иска да ни каже? Човек в сърцето трябва да вземе. Човек всеки ден трябва да бъде любезен. Всеки ден аз го считам за едно хубаво писмо написано. Като прочетем, да видим какво съдържа туй писмо и всичкото, каквото е написано, да го направим.

Нали някой път някой ваш приятел ви пише писмо и иска да направите нещо. Разумният свят е написал нещо и иска и вие да го направите. Вие като го прочетете и го направите, тогава те остават благодарни, че вие сте направили туй, което те са написали. Щом не направите това, което те са написали, вие не сте разбрали. Вземете „до“, „ми“, „сол“, „ла“, „си“. Ако пеете този ритъм, вие ще подобрите състоянието си. Пейте с движения. Щом си неразположен, попей. Всяка скръб, която я повъртиш малко, ще си иде. Когато човек е подпушен, движението не е правилно, чувствата образуват сблъскване, мислите също и постъпките също. На чувствата си дай ход свободен. Ти искаш да изявиш чувствата си, но те е срам, ти се блъскаш. Затова човек не трябва да го е срам. Когато се блъска, трябва да го е срам.

За пример, ако съм в една гора, аз бих минал покрай всичките дървета – като вървя, ще пея. Ще дойда до едно дърво, ще се завъртя, ще заобикалям дърветата. Много приятно ще ми бъде. По ритъм ще ходя, ще обикалям дърветата. (Учителят пее с гърлото само и прави ритмични движения, като че отива до едно дърво, обикаля го, отива с ритмични стъпки до друго, и него заобикаля.) В живота такива форми има. Ако имате ритъм, ще ги минете лесно. Иначе ще се блъскате тук-там, ще се блъскате. Казвате, тази работа не върви. Човек, за да се подмлади, не трябва да е много умен. Човек, като мисли, че е много умен, той не разбира този закон. Мъдростта не е нещо статично. Човек в любовта всякога трябва да мисли, че е в началото, като че едва сега започва. И в истината, като че едва сега започва да реализира нещата. И в светлината, и в мъдростта, като че едва сега започват да се проявяват, тъй както трябва. В движението и в мисълта. Тогава имаме едно правилно движение. Тогава любовта се отнася към тялото ни, истината се отнася към нашето сърце и мъдростта се отнася към главата. Тялото е създадено от любов, функциите да диша вътре са

създадени от истината, да мисли е създадено от мъдростта. Любовта създаде тялото, истината създаде функциите, в мъдростта се създаде нервната система. Да мисли човек, мъдростта го създала. Творческите сили, процесите, които стават във вас, вие не трябва да ги спъвате в себе си. Като разбирате, любовта трябва постоянно да работи. Вие не мислете, че тя е построила. Тя постоянно строи. Тя съгражда бъдещите ви тела. Истината трябва да съгради бъдещите функции, мъдростта трябва да съгради бъдещата мисъл. Тъй щото тепърва сега сте влезли в живота, да се пробудите и вече да живеете и да се радвате на мъчнотиите. Като срещнете една мъчнотия, да се радвате.

Сега да ви представя какво е една мъчнотия. Представете си, че вие сте в планината, ходите по планината. Намирате голям къс злато от деветдесет килограма, сплотен в едно кюлче, не може да го дигнете, не може и да откъснете. Страх ви е да го оставите, да идете в града да търсите средство. Ще се роди във вас безпокойство, да не би да го намери някой друг и да го вземе. Всякога богатството, което е сплотено, понеже не може да го задигнем, страх ни е, че можем да го изгубим, може да не го намерим. Седиш и казваш: „Да беше едно малко парче, може да го взема.“ Намерил си богатство, което цяло не може да вземеш, и не може да откъснеш от него.

Казвам, такова нещо е любовта. Като я намериш някъде, нищо не можеш да откопчиш. И истината е такова нещо, от нея нищо не може да откопчиш. И мъдростта е такова нещо, от нея нищо не можеш да откопчиш. Така всичко е наредено, че нищо не може да вземеш. Този пример ви давам само за изяснение на идеята.

Казвате: „Как така? Като намеря благата, аз ще бягам.“ Като намериш златото, ще бягаш. Любовта, като намериш, ще имаш безпокойство, понеже не може да я отделиш. Целокупна е тя.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Осемнадесета лекция на Младежкия окултен клас, 23 февруари 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев

НОВОТО ВЪЗПИТАНИЕ

„Отче наш“

Пишете върху **темата №10** „Право и безправие“. Пишете върху вашето право и безправие, не върху социалното право. Пишете тъй, както вие разбирате.

„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Каква е? „От какво зависи успехът в живота.“ Прочетете.

От какво зависи човек да не се удави, когато е във водата? Да знае да плава. От какво зависи плаването? В какво седи плаването? Потъването седи в една много малка причина. Щом се страхува, обемът става по-малък и той потъва във водата. Когато плаваш във водата, не трябва да намаляваш обема си, но той трябва да стане по-голям, за да е по-лек във водата. Щом си по-тежък от водата, ще потънеш. Второто положение е, че трябва да туриш известно движение.

Сега всички казвате, че зависи от Бога. Но какво зависи от Бога? И вие не знаете. Казвате, че човек трябва да пее хубаво. Какво значи да пее човек хубаво? Много хубаво да пее, отлично да пее. Казвате: но то са неразбрани работи. Всеки казва хубаво да пее, но не може да пее. Казвате: да рисува хубаво. Но не може да рисува. Има нещо специално. В какво седи хубавото рисуване?

Имате една единица и после още една единица, те дават две единици. По какво се отличава числото две? Две има две единици.

Имате една ябълка и още една ябълка – две ябълки. Един кон и още един кон – два коня. Но туй е обикновеното схващане. Като дойдете в по-висшите светове, две единици като се съберат, числото две има съвсем друго качество.

Фиг. 1

Имате A, един планински връх, и B, втори планински връх (**Фиг. 1**). Между тях имате една долина. Тия два планински върха може ли да ги съберете? Между тях, това е числото две. Тази кривата линия е числото две. Какво нещо е числото две? Вие се спирате само на обикновените работи в живота, говорите за право в света. Какво нещо е правото? Кой човек само има права? Гладен си, яде ти се, не ти дават да ядеш, това го наричате безправие. Да допуснем, че десет души са гладни, и ти си гладен. Ти искаш да ядеш, но и другите десет души искат, а има само едно кило хляб. Ти вземаш хляба, изядеш го, за другите няма. Това за тебе е право, но за другите е безправие. Ти ще придобиеш своето право, но другите трябва ли да гладуват? Значи, има лично право, има и обществено право.

Щом си между другите хора, ако разбираш закона, трябва да разделиш този хляб на десет равни части и на всекиго по равно ще дадеш. Но някой от десетте души е на пет години, други – на десет, петнайсет. Тогава ще разделиш хляба според годините им и според това ще им дадеш. Този, който е на пет години – ще му дадеш по-малко. От всичките десет души не може да се изисква еднаква работа – на различна възраст са. Ще вземеш в съображение тяхната възраст. Няма да задоволиш всичките им нужди. Те в дадения случай няма да се нахранят, ще имат една малка закуска. То е достатъчно за тях.

Няма какво да съжаляваш, че не си дал достатъчно. Един хляб има само.

Но в природата съществува друг един закон, който хората не знаят. Един хляб, ако хората се обичат, той ще се увеличи. Сега туй вие не го знаете. Десет души, които имат един хляб, ако се обичат, този хляб ще се увеличи. Десет души като не се обичат, хлябът ще се намали.

Сега това е един контраст. Казвате: как е възможно? Разбраните работи са възможни, и неразбраните работи са невъзможни. Като се обичат хората, хлябът може да се увеличи.

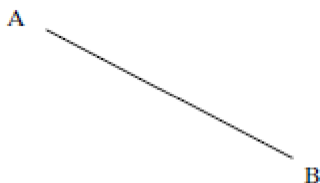

Фиг. 2

Представете си, че това представлява една река, до нея има една градина (**Фиг. 2**). Представете си, че при A има един кран, който се затваря, и при B имате друг кран, който се затваря. Като затворите крана B, водата тече, но кранът е затворен. Като затворите крана A, водата, която е между A и B, ще изтече и после ще престане. Колко време ще вземе на водата, която е между A и B, да изтече? Може да вземе пет минути и след пет минути ще има недоимък вече. На какво се дължи този недоимък? На безлюбие. Някой човек затворил крана A и водата не тече. Казва: „Не ви трябва повече вода.“ Казвам, какво се изисква от него? Щом се премахне неговото безлюбие, ще отвори крана, ще има достатъчно вода да полее градината. При безлюбието кранът се затваря. Когато във вас се яви безлюбие, вие затваряте Божествените кранове. Този закон е верен. Наблюдавайте себе си. Човешките способности се спъват от човешкото безлюбие.

Някой път човек казва: „Не искам да уча.“ Защо не иска да учи? Казва: „Не искам да живея.“ Питам ви: защо вие по някой път не искате да живеете? Какво разбирате под думите не искам да живея? Като кажеш: „Не искам да уча“, то е все същото и когато кажеш: „Не искам да живея“. Те са синоними, идеята е една и съща. Защо не искаш да учиш? Казва: „Не искам да работя.“ Да обясня сега причината в какво седи. Онзи, който не иска да работи, не му плащат достатъчно. Плащат му само един лев, казва: „Не искам да работя.“ Дават му два лева, казва: „Не искам да работя.“ Дават му три лева, пак казва: „Не искам да работя – казва. – Аз за един лев не работя.“

Но казвам, че аз мога да те накарам за единица да работиш. Ако ти дам един кон или ако ти дам един апартамент, нали ще работиш. Значи казваш, че за единица не работиш, но то е едно понятие, зависи каква е тази единица. Значи, за да работиш за единица, единицата трябва да е ценна. Ако е един лев, един златен лев или един сребърен лев, или един меден лев – те се различават. Каква е разликата между една златна единица и една единица от мед?

Сега вие казвате: „Не искам да уча, не искам да живея.“ За да живееш, трябва да работиш. Ти, за да живееш, най-първо, трябва да ядеш. За да живееш, ти трябва да дишаш въздуха. За да живееш, ти трябва да мислиш. Три процеса следват едновременно. Да допуснем, че някое ваше желание не се постига. Имаш някаква идея, нямаш постижение, не се е сбъднало, както ти искаш. Казваш: „Не искам да живея.“ Това е равносилно, когато ти си в едно училище и някой от професорите не ти е симпатичен или ти не си му симпатичен и той те преследва. Казваш: „Не ми се живее вече в този университет, ще ида на друго място.“ Имаш право. Като идеш в друг университет, все ще има един такъв професор. Защо? Опърничавите професори са нужни. Нали някой път железарите изпиляват някои гвоздеи. Те си имат пили, с които изпиляват някои части. Допуснете, че тази част,

която пилите, има съзнание, какво ще каже, като я пилят? „Какво право имате да ме пилите?“ Вие, като пилите някоя част, питате ли я дали ще позволи да я пилите? Казвате ли: „Позволяваш ли да те пилим?“ Вие не питате. Вие имате право да питате само когато сте в един разумен свят.

Ако влезете в един музикален свят, какво е отношението между „до“ и „ре“? Кардинално се различават. „До“-то е първото, то е едно смирено същество, тихо. То е един свят, който седи в пашкула – само да го вземат, както житното зърно, и да го сеят. Като го посеят, то си показва ръчката. Както се пишат половината тонове, чертичката е ръчката. За мене този кръг, белегът на тона, то е едно движение в музиката. Следователно тази нота като се движи, ръчката отива нагоре-надолу. Някои ще кажат, че само нагоре трябва да бъдат ръчките. Ако е статическо положение – да, но музиката е непрекъснато движение, затова се изменят ръчките. „До“-то е състояние музикално в покой, „ре“ е в движение. Тогава те са двама другари, „ре“-то казва на „до“: „Тази работа със стоене няма да стане, трябва да се работи.“ „До“-то приказва на „ре“, пък „до“-то в дадения случай е обикновен тон, той е студен. „Ре“-то показва движение, казва: „Трябва да се движим.“ „Как? – казва. – Не зная да се движа.“ И „ре“-то му дава първите уроци на движение, докато разбере какво нещо е движението. То се разчупва, и излезе из черупката, казва: „Ха сега, тръгни с мене при „ре“-то.“ Ученикът и учителят заедно вървят, учат се как да вървят. След туй „ре“-то като дойде до известно място, „ре“-то стане ученик, а „до“ стане професор. Уморяват се и двамата и „до“ казва: „Да ти кажа как се почива.“ „Аз не зная какво нещо е почиването.“ И „до“ започва да показва на „ре“ как трябва да се почива. Казва „ре“-то: „Не зная какво нещо е почивката.“ „До“-то му дава първата лекция, втората, третата и „ре“ сега слуша „до“. И двамата седнат на едно място, почиват си.

То е само едно обяснение. Вие може да попитате дали туй в нас е така. Че така е, разбира се. Вие как изкарвате вашето „до“, отде го намирате? „До“ съществува ли някъде? Може ли „до“-то да го пипнеш? Казвам: вземете „до“. Как ще го вземеш? С пръсти ли ще го вземеш? Как ще го хванеш? Казвате: „Вземи „до“.“ Че как ще го вземеш? Вие как сега ще вземете „до“? Вземете за вас най-ниския тон. Кой е най-ниският тон за вас, който може да го вземете? Имате един основен тон. Имате едно основно състояние, хармонично. Хармонично състояние аз наричам в човека, когато има единство между неговите мисли, чувства и постъпки. Или когато е в изправно състояние неговата нервна система. Тогава ние може да имаме един правилен тон. Ако на един болен човек кажете да вземе тона „до“ – може да правите наблюдения – по неговия тон може да познаете де му е болестта. Ако причината е в неговата нервна система, какво ще забележите? Едно колебание в тона. Нали на някои певци гласът им трепери, за да предадат по-голям ефект. Има и музикално трептение, но има и едно трептение, което не е намясто, едно колебание се забелязва – тремоли ги наричат в музиката – едно колебливо състояние, и седи човек на мястото си и постоянно трепери. Има колебание, което показва нарушение в нервната система. Ако има болка в дробовете, го взема по специфичен начин. Като го вземе, виждам какво му не достига. Като пее някой „до“, виждам, че причината е в главата. Някой като пее, причината е в дробовете, има нещо, което ги спира. На някои намирам, че причината е в стомаха.

Казвам, музиката има три стимула: стомашен стимул, дробен стимул и мозъчен стимул. Всеки един тон три стимула има. Този закон работи. Онези, които свирят, каквото и да вършат, три стимула трябва да имат едновременно. Ако трите стимула действат едновременно, ще работиш добре, но ако не действат, ще кажеш: „Не ми се работи.“ Нямаш равновесие вътре в себе си. „До“ всякога

правилно можеш да го вземеш. Дойдеш до едно положение, и казваш: „От туй положение трябва да изляза навън.“ Ти го наричаш туй мъртва точка. Има едно положение, и не може да излезеш вън от него. Мислиш, че не можеш да излезеш, намираш се в един замотан кръг вътре в живота. Има изходен път, но трябва да го знаеш.

Та казвам, „до“-то ще ви даде възможност да вземете основния тон. Онзи може да пее, който при всяка мъчнотия знае правилно да вземе „до“. Намираш се в едно трудно умствено положение. Когато дишаш, и се задушаваш, значи не знаеш как да вземеш правилно „до“. Ако го вземеш правилно, веднага дихателната система ще върви напред. Туй е тониране. Разстроен е стомахът ти. Ако вземеш правилно тона „до“, ще се оправи стомахът ти. Ако не вземеш правилно тона, ще страдаш от коремоболие.

Музиката в света е за тониране на умствения живот, на чувствения живот и на физическия живот. Та за в бъдеще ще учите една музика, при която, най-първо, трябва да се тонирате. Човек казва, че той знае да мисли. Да мислиш правилно, значи да туриш всяко нещо на мястото му. Един човек се намира на пет-шест километра разстояние. Правилно мислиш, ако може да определиш точно на колко километра се намира. Ти казваш, че се намира на два километра. Измерваш това разстояние и виждаш, че е на три. Питам, туй правилно разсъждение ли е? Не. Или вие вземате едно житено зърно. Каква е тежестта на едно житено зърно? То съставя една шестнайсетхилядна част от килограма. Но едно житено зърно за дванайсет години е в състояние да храни целия свят. Ти казваш: „Какво става от едно житено зърно, то е една шестнайсетхилядна част!“ В ума ти седи една велика идея и мислиш, че е като житеното зърно, казваш си: „Да е някой скъпоценен камък, някой апартамент, някоя голяма земя.“ За големи работи мислиш. Всичкото щастие зависи от основния тон. Ако туй житено зърно знаете как да го

посеете в себе си, за няколко години ще се оправят работите ви. Вие седите и мислите: „Моето положение е непоправимо.“ Ако „до“ беше само, положението на „до“ щеше да бъде непоправимо, но понеже има и „ре“, поправимо е. И на „ре“ му липсва нещо. Положението на „ре“ щеше да бъде непоправимо, ако не беше „ми“. Положението на „ми“ щеше да бъде непоправимо, ако не беше „фа“. Положението на „фа“ щеше да бъде критическо, ако не беше „сол“. Но и на „сол“ положението щеше да бъде критическо, ако не беше „ла“. На „ла“ положението щеше да бъде критическо, ако не беше „си“. Пък и положението на „си“ щеше да бъде критическо, ако не идеше втората октава – пак „до“ иде и се нареждат и другите тонове. Няма да отивате нагоре, ще се объркате.

„Ре“-то оправя положението на „до“, „ми“-то оправя положението на „ре“, „фа“-то оправя положението на „ми“, „сол“ оправя положението на „фа“, „ла“ оправя положението на „сол“ и „си“ оправя положението на „ла“.

Сега да дадем друго изяснение. Дробовете оправят положението на стомашната система. Мозъчната система оправя положението на дробовете. Те са във вътрешна зависимост. Трябва ред години, да дойдете да мислите по нов начин. Не само да мислите. Вие в простия смисъл на думата какво разбирате под думата мислене? Ако ви се даде една теза за докторат, как ще я развиете? Представете си, че ви се дава една теза за докторат. Как ще я развиете? Мисълта е един отделен свят. Ти не можеш да бъдеш умен, ако не влезеш в този мисловния свят. Само, най-първо, трябва да знаеш как да влезеш в мисловния свят. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не влезеш във физическия свят. Ти не може да бъдеш добър, ако не влезеш в духовния свят.

В духовния свят като влезеш, имаш възможност да станеш добър. Във физическия свят ще влезеш, да станеш деятелен. В мисловния свят ще влезеш, да мислиш; да мислиш да си уредиш работите.

Аз ще ви приведа един пример. Ако влезеш в мисловния свят, ти ще знаеш да палиш само свещи. В духовния свят като влезеш, като завъртиш един ключ, ще имаш разположение. Щом си на физическото поле, ще имаш да ядеш. Щом влезеш в духовния свят и завъртиш този ключ, ще ти стане топло, ще имаш разположение. Щом влезеш в мисловния свят, ще имаш светлина, ще станеш да ходиш. Какво нещо е мисловният свят? Светлина ще имаш в ума си. То е мисловният свят. В духовния свят топлина ще имаш, а във физическия свят сила трябва да имаш. Ако нямаш разположение на физическото поле да ядеш, не си здрав. Ако не разбираш топлината в духовния свят, не си здрав. То е болезнено състояние. Нали има болни, за които затварят всичките прозорци, дразни ги светлината. За да оздравеят, трябва да се затворят всичките прозорци. На тези е дадена повече светлина, отколкото трябва, пресищане има.

Но да се повърнем към въпроса. От какво се нуждае „до“? Вие имате едно кокоше яйце. От какво се нуждае яйцето? Яйцето се нуждае от една квачка. Тази квачка е толкова учена, че тя ще даде необходимата топлина, за да се измъти яйцето, от „до“ да стане на „ре“. „До“-то излиза от своето статическо положение, когато се измъти и се превръща в „ре“. Когато си в черупката, за да излезеш, пей „до“. Пей, докато разруши черупката. Щом като разруши, излезе, оформява се гласът. Тогава тръгне вече и не е „до“, но се е превърнало на „ре“. Тонът „ре“ показва, че „до“-то е излязло от ония неблагоприятните условия на живота и е влязло в благоприятните условия на движение в живота. Но въпросът не е разрешен. То е само праволинейно движение.

Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви обича. Мислите ли, че всичко е разрешено? Но вие трябва да знаете как да запазите това приятелство, което имате. Допуснете, че този приятел е музикален професор. Дотогава, докато вие прогресирате във вашето пеене, всичко, каквото ви предава, вие учите, ще имате неговото приятелство. Ако не учите, отношенията между професора и вас ще се изменят. Приятелството трябва да се подхранва. В дадения случай приятелството между професора и студента, за да съществува, онова, което може да държи приятелството, е музиката. Дотогава, докато студентът учи, възприема всичко, което професорът му преподава, той е разположен към него. В деня, в който той не пее, никак не е разположен. Значи отношението между тях се нарушава. Че студентът не се храни добре, професорът не е доволен. Не е доволен по единствената причина, че студентът не се храни както трябва. Казва: „Не пея хубаво, не се храня както трябва."

Вие седите и казвате: нашият живот не върви добре. Щом не се учиш добре в училището, не върви добре. Животът е велико училище, професорите постоянно ви преподават. Всичкото нещастие седи в туй, че вие не се храните както трябва, не дишате както трябва, не мислите както трябва. Причината е вътре във вас. Второто положение е, че вие мислите, че хората не се отнасят добре към вас, че този професор не се отнася добре към вас. Туй положение трябва да знаете право ли е, или не. Ако той не се отнася право и ако вие не се отнасяте право, тогава отношението не е право между вас и приятелство не може да съществува. Разбирам, че ако отношението не е право, той не може да бъде професор по музика и ти не можеш да бъдеш студент. Вземете простото обяснение. Имате детето и майката. Вие не влизате философски да разглеждате и да разберете какво нещо е детето. Детето е студент, който учи при майката. Майката е професор. Коя е майка? Която може да учи, която иска да учи това

дете, да го създаде. Ако една майка не може да създаде едно дете, майка ли е? Детето трябва да расте и да има желание да се освободи от ония ограничените условия, при които детето може да се освободи. Казва: „Аз не мога да бъда майка.“ Ти още дете не си станал. Ти, най-първо, ако дете не станеш, и майка не може да станеш. Ако дете станеш, и майка може да станеш. Запомни това.

Ако вас ви дадат една тема, как ще обясните какво нещо е майка? Вие ще говорите всичко онова, което не е. Вие ще кажете: „Той е учен човек, по музиката всичко знае.“ Аз наричам учен човек, който знае да яде. Аз наричам учен човек, който знае да диша. Аз наричам учен човек, който знае да мисли. Учени хора са те. Някой знае да говори, но само говори, не казва истината. Като идеш на гости на един такъв учен човек, ако се намираш в трудно положение, той натисне бутона, и на масата яденето дойде. След като се наядем, натисне бутона, погледнеш – яденето се дигне. Стаята не е отоплена. Натисне бутона, и веднага се стопли стаята. Ученият човек натисне бутона, и стаята се осветли. Други човек и да говори за яденето, няма ядене. Говори за дишането, няма го дишането. Говори за мисълта, и мисълта я няма. Казва: „Тази работа не върви.“ Тогава ще намерим един човек, който да оправи работата да върви.

Учен човек е онзи, който може да накара работата да върви. Учен човек е онзи, който може да накара мисълта да върви. Учен човек е онзи, който може да накара сърцето да се движи, да върви и който може да накара тялото да върви.

Сега някои от вас искат да бъдат богати. В моя ум за богатството седи една смешна идея. Хубаво нещо е да бъдеш богат, но в музикално отношение, когато си при „до“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при „ре“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Когато си при „ми“-то, ти нямаш право да бъдеш богат. Като дойдеш при „фа“, имаш право да бъдеш богат. В музикално отношение един

човек има право да бъде богат само тогава, когато може да вземе правилно „до“, „ре“, ми“, „фа“. Като дойде до „фа“, той вече е кандидат за богатството. Музикално щом не може да вземеш „фа“-то правилно, не можеш да бъдеш богат. Щом можеш да взимаш трите тона правилно, ти си кандидат за богатството. Щом не можеш да ги вземеш, ти ще носиш сиромашията. Казваш: „Какво да правя със сиромашията?“ Ще се научиш да вземаш правилно „до“, „ре“ и „ми“ и като дойдеш до „фа“, богатството се ражда, както лимоните.

Има един пример за една жена, която се учила по музика, тя пяла. Минава един и казва: „Не вървят работите. Какво си креснала да пееш?“ „Пея, за да стана богата.“ „То с пеене не се става богат, ти с пеене нищо не можеш да направиш.“ Един ден тя като пяла, той задига един лош кошер и го оставя при нея, да я хапят. Казва: „Я да ида да ѝ тръшна един лош кошер, да я нажилят пчелите, да видим ще пее ли?“ Той, като хвърлил кошера, избягал. Но тя като пяла, всичките пчели се превърнали на златни монети, цял един куп. Вече не са хапливи мухи. Казват: „Господарке, заповядай. Каквото заповядаш, ние ще изпълним.“

Казвам, музиката е това, което направи хапливите мухи да станат на злато. Всичките лоши мисли и желания са хапливи мухи, те не са лошо нещо. Те са лоши, понеже не знаеш да пееш. Щом пееш, всички казват: „На ваше разположение сме.“

Сега ще се учите да пеете, ако искате да бъдете кандидати за богатство. Като нямате пари, трябва да знаете как да измените „до“ на „ре“. Вземете „до“. На „до“-то ще му приложите сила, после ще му придадете топлина и светлина. Та сега можем ли да придадем трите качества на „до“-то? „До“-то, за да стане силно, трябва да стане на „ре“, превръщане на тоновете има. „До“-то трябва да го превърнеш на „ре“, за да добие сила. Когато вземате „до“ или „сол“ в музиката, каква е идеята? „До“-то вече доминира, „сол“ е цъфнало. Трябва да

възприемате мислите. „Ми“-то е, в което се добива топлина. В „сол“ се добива мислова сила. Казвам: „ре“ мълчи. Защо? Защото е на работа. Вземете само „до“, „ми“, „сол“, другите тонове са на работа, те уреждат работата. Онези само гласуват, казват: „Да стане туй.“ „Ре“ урежда и „фа“ урежда туй, което се печели. Печели се сила. „Фа“ печели богатство. Условия се печелят. Нали някой път вие казвате, че нямате условия. Условията са богатствата, топлината.

Аз да ви кажа: „до“ е подтикът на любовта, „ми“, това е подтикът на истината, „сол“, това е подтикът на Божествената мъдрост. Те уреждат сега музикално работите. „До“ като вземеш правилно, той е основният тон на любовта, „ми“ е основният тон на истината и „сол“ е основният тон на мъдростта. Музикално така работите се уреждат. Туй е законът на превръщането. Всичко в природата се превръща. Ако знаеш закона, ще превръщаш. „До“ ако превърнеш в „ре“, ще намериш движение. „Ре“ ако превърнеш в „ми“, ще намериш изходен път. Кривите линии се образуват от „ми“. Препятствията в живота се премахват с „ми“. Ако вземеш „фа“, богатство ще имаш. Богатство има само онзи човек, който има условие да го задържи. Ти можеш да задържиш водата само в един съд, който е здрав. А пък „сол“ в дадения случай е един цвят, който цъфти. Той придобива тази енергия, в която се проявява един плод. Казваме, че човек мяза на едно растение, което е посадено в земята.

Най-първо, започнете с физичния живот. Ако не знаете как да се обхождате с вашето тяло, ако не знаете как да се обхождате с вашето сърце и ако не знаете как да се обхождате с вашия ум, човек не може да се възпита. Първото нещо, човек трябва да знае как да се обхожда със своя ум, сърце и тяло. Той е възпитан човек. С това започва самовъзпитанието. Някои говорят за възпитание на душата. Самовъзпитанието зависи да знаеш да се отнасяш добре със сърцето си и да се отнасяш добре с ума си. Сега, ако ви кажа да направите

една услуга на тялото си, каква услуга ще му направите? Носиш тесни обуща, че измъчваш краката си. По някой път носиш тесен колан и се стискаш в кръста, усещаш се много стегнат.

Помнете едно нещо: когато човек мисли правилно, образува се една такава линия на гръбнака, рамената остават по-широки. Широките рамена показват повече сила. Има едни наведени рамена. Които вървят по женска линия, имат наведени рамена. Които вървят по мъжка линия, имат дигнати рамена. Правите линии се дължат на ума. Кривите линии се дължат на сърцето. Сборът се дължи на общото въздействие на човешката воля.

Та казвам, най-първо, вие сте много небрежни, небрежно се отнасяте към вашето тяло. Каквато неприятност имате, обвинявате тялото. Ти си неразположен, измъчваш тялото си. Много измъчвате тялото си. За пример, че отвън хората с вас не се отнасят добре, вие измъчвате тялото си. Слугата се гневи на господаря си, няма да работи, но и той измъчва тялото си. Най-после казвате: „Няма да мисля, няма да работя.“

Кое е новото възпитание? Не измъчвайте тялото си, не измъчвайте ума си, не измъчвайте сърцето си. Възпитавайте тялото си, отнасяйте се добре с тялото си. Отнасяйте се добре със сърцето си. Възпитавайте ума си, отнасяйте се добре с ума си. Казвам, това е самовъзпитание.

Като ти дойде някоя голяма неприятност, наяж се хубаво. Ако не се наядеш, работата не върви. Щом си неразположен, наяж се хубаво, понеже при едно неразположение излиза повече жлъчка, отрова, яж, за да влезе тази жлъчка в храната, да има храна. Ти тури на стомаха работа, че като влезе жлъчката, да има какво да работи. Имайте си по една ябълка в джоба. Щом се разгневите, изяжте я. Онези от вас, които обичате да се гневите, да се сърдите, носете си по две ябълки в джоба. Щом се разсърдиш – ябълка или круша, или орех, яж каквото и да е.

Счупи ореха, започни да дъвчеш. Ако сте учител в отделенията, щом две деца се разсърдят, веднага им дайте орехи. Но вие сте по-големи деца, трябва да носите ябълки.

Не трябва да натискате спирачките, полекичка. То е цяла наука, но сега още не мога да ви кажа, защото ще преобърнете колата. Трябва да се повърнем към онова, което природата е създала. Ние сме се отклонили, станали сме много изкуствени. Мнозина се мъчат да възстановят, но те искат изкуствено. Възстановете този природен метод.

Казвам ви, не измъчвайте вашите тела. Не измъчвайте вашите сърца. Не измъчвайте вашите умове. Учете се на това. Най-първо, да не измъчвате тялото. Да станете да се измиете. Трябва да си измиете лицето, ръцете. Мислете, че тялото ви е един приятел, който толкова ви е услужил, да имате човещина. Вие се отнасяте като към един кон, неразумен глупак. Пък имате нужда от този глупак. Щом този глупак не е разположен, и ти не си разположен. Дотолкова, доколкото вашето тяло е здраво, дотолкова и вие ще бъдете разположени. Отнасяйте се добре с тялото си, защото тялото се състои от хиляди разумни същества, които работят за тебе.

Какво сте вие вън от тялото? Вие казвате: човек. Но какво е човек вън от тялото? Вън от неговата глава, вън от неговите дробове, вън от неговия стомах какво е човек? Имате ли някаква представа? Казвате: сбор. Да, сбор. Но знаете ли какъв е този сбор? Но този сбор е разумни отношения.

Отнасяйте се добре с тялото си, отнасяйте се добре със сърцето си, отнасяйте се добре с ума си. Онова сърце, което трепти, не го безпокойте. Не смущавайте ума си, който мисли.

Изучавайте законите на вашата мисъл. Изучавайте законите на вашето движение, на вашето сърце. Изучавайте законите на вашия стомах.

„Само светлият път води човека към здравето,
само светлият път води човека към добрите чувства,
само светлият път води човека към добрите мисли
и правият път.“

Деветнадесета лекция на Младежкия окултен клас, 1 март 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ПЪТЯТ КЪМ ЩАСТИЕТО

„Отче наш“

Имате ли зададена тема. „Имаме.“ Пишете върху **темата №11** „Вероятности и възможности“. Каква ви е темата? „Право и безправие.“

На какъв закон почива правото и безправието? Правото и безправието почиват на един закон. Как разглеждате вие безправието? Кой има правото да яде хляб? В даден случай право има да яде хляба гладният. Не че ситият няма право, но ситият има най-малкото право, а гладният има най-голямото право. Има степени на глада, от които зависи правото. Има закон в природата: гладният има най-голямото право, пък ситият има най-малкото право. Вие считате, че имате право. Право има човек да диша въздуха. Право има човек да гледа. Но каква е подбудителната причина, когато ти гледаш на един предмет? Ти може да си заинтересуван нещо. Колко подбудителни причини има, за да гледаш върху един предмет? Минаваш покрай извора, и гледаш извора. Защо? Имаш известни отношения, интересуваш се – някаква подбудителна причина има. Казваш: „Аз имам право на този извор.“ Добре, но представете си, че този извор е топъл и температурата на водата е повече от сто и двайсет градуса. Ще може ли да се наведете и да пиете направо от извора? Трябва да имате някаква чаша, да вземете и да охладите водата, или пък тази вода трябва да я духате малко. По някой път ония, които пият чай, че вземат с лъжичката и духат в лъжичката три-четири пъти, и тогава турят лъжичката в устата. Ако някой ви гледа, какво ще каже? Защо духате лъжичката? Знаете защо духате – охладява се горещият чай.

Питам: не може ли без охладяване? Ако водата е студена, може без охладяване, но ако е гореща, ще се духа.

Та, най-първо, трябва да разрешите, като имате едно право, към коя категория спада вашето право? В сегашния живот от какво хората се лишават най-вече? В какво седи безправието? Двама търговци се съдят, че единият имал право на сто биволски кожи. Съдят се кой имал право на кожите, кой да ги притежава. На първо място, кой има право да притежава кожите? Биволите, разбира се. Ако са волски кожи, воловете имат право на тях. Ако са заешки – зайците. Сега зайците не присъстват и воловете не присъстват, и биволите не присъстват, а двама души, двама разумни хора се спорят при съдията, и съдията трябва да реши кому се падат стоте кожи. Питам сега, какъв закон определя, че ти имаш правото на стоте кожи? Кой ти дава правото, на какво е основано това право? Или имате десет ябълки, взети от едно дърво, спорят се на кого принадлежат ябълките. Ябълките принадлежат, най-първо, на дървото. Онези другите са проходящи, които имат правото.

Та по някой път и вие търсите вашето право в света, казвате: де е правото? Но то е закон на безправието. Има едно безправие в света, което е узаконено. Правото да притежаваш кожите, това е безправие. Следователно от тия стоте кожи човек може да забогатее. Допуснете, че вие сте продали сто хиляди кожи и сте забогатели от тях. Какво ще спечелите? Защото в живота един ден тези сто хиляди говеда ще дойдат и ще проявят правото на оставеното наследство, ще искат от вас да им дадете сметка какво сте сторили с кожите им. Ще дойде един ден, когато вие ще давате отговор. То е наследство на животните. Тогава какво ще правите вие? Ще си искат кожите от вас. Ще ходите да ги търсите, дето сте ги дали. Но представете си, че сте обущар и на хиляди хора сте направили обуща от техните кожи. Ще трябва да търсите всичките, на които сте дали обуща, понеже трябва да се

върнат кожите на животните. Това положение е безправие. Ще дойдат, ще ви смъкнат от краката обущата, тъй по законен ред, и вие ще останете боси. Сега, щом ви вземат обущата, вие това го считате безправие, нали така: как тъй да ми вземат обущата? Но питам, как тъй да се вземат кожите на тия животни? Значи да се вземат кожите от животните е право, а да се вземат обущата от краката ви е безправие.

Казвам, какъв е съвременният морал и какви разбирания има човечеството? Всичките хора търсят един морал. Казвате: взеха ми обущата, безправие е това, нямат право. Човек не може да има обуща.

Сега често във вашия живот се случва, че вие имате едно хубаво чувство, едно приятно чувство. Аз го наричам, че вие имате едно млекопитаещо животно. Приятно ви е, туй чувство го цените. Вие си представяте, че туй чувство е ваша собственост, радвате се на това чувство. Но един ден то изчезнало. Вие се чудите къде е изчезнало. Допуснете, че вие имате едно теленце, някой го хванал, трябвало му кожата, заклал го, одрал кожата. Телето го няма. Къде отишло? Някому трябвали обуща, заклал телето, одрал кожата. Вие мислите къде е отишло вашето чувство. Казвам, вашите чувства са ги заклали, пък са ги одрали – виждате кожата на вашето теле по краката на хората.

Сега от какво произтичат страданията ви, защо именно вие страдате? Сега философията. Като взели телето, заклали го, одрали го, да си страда то само. То страда това теле, но и вие с телето страдате, казвате, че „мене ми се отне едно нежно чувство“, страдате постоянно. Сега философия има. Не сте мислили вие върху тази философия, от какво произтича вашето страдание. Вашият живот е свързан с кожата на вашето теле, интимно сте свързани. Когато краката стъпват на почвата, която е гладка или грапава, всичките впечатления от кожата се предават на вас. Като си направят обуща от телето, понеже тия хора

ходят по една грапава почва, че като стъпват на кожата, вас ви причиняват болка. Сега ме питате докога ще страдате заради него? Дотогава, докато ходят по тази, грубата, почва, вие ще страдате. Те като стъпват по грубата почва, вие усещате болка. Питате сега какво трябва да се прави. Да се пазите на телето да не му одерат кожата, нищо повече. Години минават някой път и човек страда. Казвате: случило му се нещо. Ще му се случи. Това е само за изяснение.

Ние сме тясно свързани в живота. Всичките хора са тясно свързани със своите мисли, със своите желания, със своите постъпки. Сега – приложението. Казвате: „Как да си пазим желанията?“ То е вече знание. Защото, ако не знаеш да ги пазиш, ще страдаш. Ако имаш едно око или един уд, на какво можем да го уподобим? Да го уподобим на едно гълъбче. Двете очи са две гълъбчета, които човек има, облечени с най-хубавата премяна. Да уподобим тия гълъбчета, които гугуцат. Зрението, което имаме, е гугуцане. Видиш нещо: гу-гу. Значи, докато гугуцат тия гълъбчета, всякога слушаш техния глас. Един ден някой казва: „Искам да погладя вашето гълъбче малко.“ Питам: разумно ли е да дадеш гълъбчетата да ги погладят отгоре? Казва: „Да видим вашето голубче, много ми харесва.“ Иска да поглади голубчето с ръцете си. Какво мислите вие, от вашето право трябва ли да му дадете? Имат ли право хората да гладят вашите гълъбчета, да ги милват? Как мислите вие? („Нямат право.“) Защо се позволява?

Новата философия в живота в какво седи? Вие искате да внесете една нова философия в живота. Чудното е, когато хората искат да внесат една нова култура със стари разбирания. Дотогава, докато се милват човешките очи с ръце, щастие не може да има, защото всеки един, който би помилвал окото ви с ръце, той ще ви причини най-голямото страдание. Очите не са направени да се милват. Те са двете гълъбчета, не са направени да бъдат милвани. Човек отдалече трябва да ги поглади и да им се радва, че имат добър господар. Като ги види,

че си гугуцат, да се зарадва, че имат добър господар и да пожелае тия гълъбчета за дълго да седят при своя господар и да си гугуцат.

Хубаво, във вас ще се породи желание да се помилват, че да се умножат гълъбчетата. Мислите, че ако човек има по четири или шест, или десет гълъбчета, ще бъде за негова полза. От колко голубчета човек има нужда? От две гълъбчета. Ами ако има четири гълъбчета? Може да има. На физическото поле му трябват две гълъбчета, повече не му трябват. Други две гълъбчета му трябват в духовния свят, в астралния свят – стават четири. В умствения свят му трябват още две, стават шест. В причинния свят още две гълъбчета, стават осем. Следователно, щом се увеличават гълъбчетата, трябва да влезеш в друг свят. Това са степени. На физическото поле не трябват осем гълъбчета, ще бъде нещастие за тебе да имаш осем гълъбчета, понеже тия гълъбчета се хранят с най-хубавата храна, много скъпо струват. И богат да е човек, не може да ги храни, скъпа е храната. Нито един от вас не е в състояние да храни две гълъбчета, толкоз скъпа е храната. Тия гълъбчета се хранят със светлина, с нищо друго не може да ги храниш. Ако ти ги храниш с тази светлина правилно, те ще изпълняват своята работа и ще те информират за онова, което става в света. Ще знаеш какво става. Ако не ги храниш със светлина, никаква информация няма да ти дадат.

Та по някой път вие искате да изучавате Божествените работи. Чудни са хората, когато искат да изучават Божествената мъдрост. Че ако изучавате хората, светът няма никаква Божествена мъдрост. Като гледа на света, казва някой: „Колко хубаво Господ създал тия говеда. Колко хубаво е направил Бог, че създал животните, че имаме кожа да си правим обуща. Ако нямахме тия телета сега, какво щяхме да правим?“ Някой проповедник ще доказва, че ако нямаше телета, нямаше да има обуща. Аз правя едно възражение. На птиците, които хвъркат, какви обуща им трябват? Телешки кожи трябват ли им? Ами

на малките мушици, които хвъркат, трябват ли им кожи? Колко крака имат пчелите, може ли да ме информирате? Шест крака. Човек има два крака, пчелата има шест крака. Ако на пчелите се правеха модни обуща, щяха да трябват по три чифта обуща. Колко струват един чифт обуща? Ха да ги турим двеста и петдесет лева. Представете си, че имате десет кошера, във всеки кошер имате по трийсет хиляди пчели, всичко правят триста хиляди пчели. Те са вашите войници. На всеки войник трябват по три чифта обуща. Колко чифта обуща ще трябват? Ако чифтът струва по двеста и петдесет лева, я сметнете. Благодарение, че тези пчели не носят модни обуща, те сами си промислят.

Аз искам да мислите, да ви наведа да мислите върху труда на всички живи същества, които правят усилия да живеят. По някой път тия усилия ни принасят полза. Ние не може да влезем в положението им, да видим какво благо са за нас. Ти имаш две очи, и си недоволен от живота, имаш някакво желание непостигнато, недоволен си от очите си. Пък си недоволен и от ръцете си, недоволен си и от краката си. Питам: как може да бъде доволен човек, кои са законите на недоволството? Сега вие искате да бъдете доволни, да бъдете щастливи. Кой е законът на щастието? Кога може да бъде човек щастлив? Сега вие мислите, искате да измислите нещо, сега искате да го измислите. Че как да не знаете досега? Нали толкоз години живеете на земята? Кой е законът на щастието? Да вземем простия пример: кой е законът за моето движение? Ако аз ходя, кой е законът на щастието в моето ходене? Във всеки момент може да пазя равновесие – нито вляво, нито вдясно, нито назад, нито напред се навеждам, може да пазя равновесието. Ако на всяка стъпка падам на земята и ставам, какво е туй ходене? Ако с всяко подвижване човек падаше, удряше си главата, може ли да има някакво щастие? Главата щеше да бъде превързана само с хиляди бинтове, ще бъдеш нещастен.

Тъй като ходиш, щастие е, престъпваш право, вървиш, разглеждаш навсякъде. То е щастие.

Сега аз изваждам закона: в живота трябва да се пази равновесие на движението, на разумното движение. Във всяка една посока, в която ти се движиш, трябва да има равновесие, че да стъпваш сигурно, без да изгубиш своето равновесие. То е щастието на човека. Щом изгубваш своето равновесие, иде нещастието. Всичките нещастия идат от изгубването на това вътрешно равновесие на живота. Изгубваш равновесието на своя ум, изгубваш равновесието на своето сърце, изгубваш равновесието на своята воля, или изгубваш равновесието на целя си организъм, на трептенията, които съществуват. Ето един повод за всичките несгоди и нещастия, които съществуват. Нещастията може да бъдат от разни категории, малки и големи.

Първото нещо е: трябва да пазите вътрешното равновесие. Има физическо равновесие в движенията, има духовно равновесие на чувствата, да са уравновесени чувствата, да не би при всяко чувство да падаш, има и едно равновесие и на човешките мисли. Туй е общ закон, който е много верен. Трябва да се пази равновесие в човека. То е пътят, по който се постига щастието.

Каква беше вашата тема? („Право и безправие.“) Я четете, да видим какво сте писали, как сте го развили. (Един брат прочете своята тема.)

Имат ли право хората да турят птиците в кафез, да им гугуцат? Бог направил на птиците един кафез голям, толкова удобен. Ти направиш едно малко кафезче, туриш в него птичето, туриш вода и храна и мислиш, че тия птички са щастливи вътре в твоето кафезче. Сега казвате: дадено право. Как ви е дадено? Откъде трябва да се вземе? Как бихте направили вие вашия крак щастлив? Един ден да бъдат краката ви щастливи, как бихте ги направили щастливи? Или

как бихте направили вашите ръце щастливи? Щастливи за един ден? Щастие значи да бръкнеш във водата и водата да не е много студена и да не е много топла. Тъй като бръкнеш, да ти е приятно на ръката. После, като работиш, по никой начин да не си удряш ръката, че да почувстваш болка. Целия ден да направиш ръката си щастлива, доволна, да не чувства болка. Като направиш някакво движение, че да ти е приятно на ръката.

Сега вие искате да бъдете щастливи, но ние трябва да почнем поне за един ден да направим ръцете си щастливи, краката си щастливи. Най-първо, да започнем с ръцете, целия ден да няма никакъв протест на ръцете, ръката ви да не протестира, да няма и най-малкото грубо досягане. Да не каже ръката: „Неприятно ми е." Значи ръката да бъде доволна от твоите постъпки. Ако вашите ръце протестират, ако вашата глава протестира, ако всичко във вас протестира, как можете да бъдете щастливи? Сърцето ви протестира, търсите причината някъде. Казва: „Много ми е тежко мене." Кой е виноват? „Стяга ме нещо в главата." Кой е виноват? Че ви стяга нещо, е хубаво. „Страдаме." Кой е причината на страданието? По някой път хората се обичат и казват: „Много те харесвам. Дай да те целуна." Някой позволява да го целуне и като рече да целува, ще целуне само покривката на окото. Ако десет души ти целунали окото, какво би станало? Ще повредят очите ти, нищо повече.

Често в живота вие искате неща, които не са разумни. Вие искате щастие там, дето никак не съществува. Докато двете гълъбчета си гугуцат, вие сте щастливи. Щом престанат да си гугуцат вашите очи, нещастието ви дойде. Дотогава, докогато сърцето ви бие нормално – седемдесет и два удара, то е гугуцане. Щом престане туй гугуцане, веднага нещастието ще дойде. Дотогава, докогато краката ви се движат нормално, те си гугуцат, вие сте щастливи. Щом те престанат да се движат, веднага щастието изчезва. Защото в тялото, в което

живеем, щом се спре нормалната дейност, която природата е вложила, нещастията започват. Та, най-първо, вие трябва да започнете да изучавате вашето тяло и правата на вашите удове. Вашите крака имат права. Големият ви пръст има право, палецът има право, показалецът има право, средният пръст има право, безименният пръст има право и малкият пръст, и дланта имат право. Вие трябва да раздавате правото на всекиго. Да знаете да раздавате правото на вашата ръка. Вие не знаете да раздавате правата на вашата ръка. Търсите правото, решавате кой има право. Всичките хора живеят в безправие, а търсят правото.

Според мене право е да знаеш във всеки момент да отдадеш правото на своята мисъл. Какво изисква мисълта? Да отдадеш правото на всички свои чувства и на всички свои постъпки да им отдадеш тяхното право. Ти ще кажеш: човек трябва да стане роб на живота. Кои хора са роби, робството от какво произтича? От самия човек. Робството е един вътрешен процес, не е един външен процес. Вие казвате: робство има. Най-първо, ще определите робството вътрешен процес ли е на живота, или външен процес. Ако е външен процес, действат условията, ако е вътрешен процес, това са възможностите. Робството разумен процес ли е, или не е разумен? Робството условно ли е, разбираме отвън, или робството е възможно, разбираме отвътре. Разумно ли е това робство? Три начина има за робството. Ако робството е условно, иде отвън; ако е възможно, иде отвътре; ако е разумно, иде разумен живот.

Питам: робството откъде иде? Робството иде отвън. Когато ние ограничаваме една птичка или едно животно, самото животно ли е ограничено, или вие сте го ограничили? Един вол, който е вързан в дама[24] с юларя за яслите, сам ли се е вързал? Не, човек го е вързал. За десет-петнайсет години той е свързан. Волът не знае защо е свързан с

[24] Обор за едър добитък, сайвант (обл. от пер.-тур.).

юларя, постоянно седи. Държи го там на яслите, турят му слама и му казва господарят: „Тук ще ядеш и ще учиш." Двайсет години като живее в дама един вол, какво научава? Вие, когато четете една книга за щастието, как да бъдете щастливи – нали четете по някой път такива книги, нали има такива книги – разправя се как да бъдат воловете в дама, яслите какви трябва да бъдат, гемовете[25] какви да бъдат, храната каква трябва да бъде. Каквато и храна да дадете на един вол, вие не можете да го направите щастлив. По някой път и аз съм чел книги за щастието.

Едно дете, което драска безразборно, туря разни линии по разни посоки, то може ли да стане велик художник, че да се прослави в света? Да каже: „Аз научих вече закона на щастието, мога да стана художник." На тия разхвърляни криви линии то разчита, че ще стане художник. Възможно ли е? Колкото е възможно това дете с тия драскулки да стане художник, толкова е възможно и на сегашните хора да станат щастливи. Няма ни сянка за разумност.

Щастието е закон да знаеш да туряш всяко нещо на своето място. Или щастието е закон, при който не се позволява абсолютно да ограничаваш някого. Ще оставиш всичките живи същества свободни, всяко да се движи в своя си път. Или ни най-малко да не ограничаваш никого и ти да не му създадеш нов път. Щом започваш да му създаваш нови пътища, започват сегашните положения. На някой човек се поврежда окото, веднага му направят едно друго око. Извадят му неговото живо око, неговото гълъбче, което знаеше да гугуца, турят му друго, изкуствено гълъбче. Питам, той с второто, изкуствено, гълъбче може ли да вижда? Колко изкуствени гълъбчета вие имате турени?

Аз, като срещам сега хората, различавам изкуствените им гълъбчета. Гледам някой, на физическото поле едното го няма, едно в

[25] Юзди (обл. от тур.).

духовния свят няма и в умствения свят няма. Три гълъбчета има. То е пак хубаво. Някъде виждам само две гълъбчета – в духовния свят и в умствения свят. И този човек без гълъбчета иска да бъде щастлив. Може ли един човек без ръце да стане художник? Може ли без очи астроном да стане? Не може по никой начин. Той, за да бъде астроном, му трябват очи, за да стане художник, му трябват ръце, за да стане певец, уста трябва да има. Вие виждали ли сте някой певец без уста? Пита някой защо му са дадени тия уста? За да бъдеш певец. Като говори човек, това е пеене. То е пост в света. Затова се допуща пеенето. Всичките хора са предназначени да пеят. Ще се научите да пеете, не да говорите. Говорът, това е най-хубавата музика, която съществува в света. Някои от вас са се въодушевявали да пеете. С какво се въодушевявате? Хубаво е, аз виждам добрата страна. Но ето как аз представям вашия идеал. Отишъл един циганин да слуша един съвременен модерен оркестър. Той бил малко цигулар. Като наблюдавал, намерил всичките инструменти много мъчни, видял един, като бие тъпана.

Казвам, и аз бия тоя тъпан, на тъпана и аз бих бил. Но тъпанът не е музика. Тъпанът сегиз-тогиз ще се яви. Доста голямо място взема тъпанът. Той е като капелмайстор, той дава тон на целия оркестър, но с един тъпан оркестър не става. Ако мислиш отгоре да биеш, тази работа не става. Вие били ли сте на мястото на един капелмайстор, който ръководи оркестъра, да видите каква трудна работа е? Вас ви се вижда лесно, той дава само такт. Мислите, лесна работа, всеки може да бъде капелмайстор. То е един вътрешен процес, капелмайстор да си. Най-първо, неговото съзнание е будно на физическото поле в движенията на ръката, след туй съзнанието е будно в неговото ухо, чува всичките тонове, после – разбира всичките инструменти, после – разбира партитурата, която се свири, и знае как да се поправят всичките погрешки. Всичките тия хора свирят, и той ги направлява.

Казвам, ако вие, капелмайстор на вашия живот, не разбирате нуждите на тия свирци, какъв капелмайстор сте вие? Ти седиш и си махаш ръката безразборно. Някой казва: аз имам воля. Волята е капелмайстор. Най-първо, ти не знаеш какъв такт да дадеш. Ти свириш една бърза песен, имаш такта две четвърти, марш имаш, пък даваш такт полекичка. Има разни тактове: пет шестнайсети, шест шестнайсети. По някой път слушам, когато се разправят за музикални тактове. Според мене две четвърти е такт на противоречие, усилен такт чрез бързане. Според мене две е закон на бързане, бързаш тази работа. Щом имаш две, трябва да знаеш, че ще се дигне някой скандал. Ако ти не вървиш бързо, трябва да знаеш, че тази работа не става. Когато някой направи едно престъпление, една погрешка, той винаги разрешава въпроса с такта две: бяга по права линия, търси гората. Щом търси гората, то е тактът две. Ще кажете: той е престъпник. Но той е музикант, който дава такт две, научава какво нещо е в деятелност такт две. Нему трепери сърцето, като гледа гората, казва: „То е моето спасение.“ Той е капелмайсторът, който дава този такт. Тази музика може да се изпълни само при такт две, да се постигне.

На ваш език да го туря. Една мисъл се постига с какво? С ума. Едно желание се постига със сърцето. Една постъпка се постига с волята. Ти не може да извършиш едно добро, ако в тебе волята е слаба. Ти не можеш да постигнеш едно желание, ако сърцето ти е слабо. Ти не можеш да постигнеш една своя мисъл, ако умът ти е слаб. Ето аз какво разбирам под думата слабост, аз разбирам следното: умът ти не трябва да бъде болен, сърцето ти не трябва да бъде болно и волята ти не трябва да бъде болна. Туй от себе си трябва да изключиш. Кажеш: „Малко е разстроен умът ми, малко е разстроено сърцето ми, малко е разстроена волята ми.“ Ти и това никога не трябва да допущаш, защото то е един неестествен закон.

Бог е създал нещата да са здрави, умът да е здрав, сърцето да е здраво и волята да е здрава. Ако твоят ум е болен, причината си ти. Ако твоето сърце е болно, причината си ти. Ако твоята воля е болна, причината си ти. Веднага тия препятствия трябва да ги премахнеш. Ако някой ви каже нещо, често съвременните хора са много доверчиви, някои вярват, че очите може да се намажат с някаква течност и да станат щастливи. Мажат се с хубави течности, намажат окото, за да стане щастливо. Аз не зная с какво се мажете. Вие сутрин, като станете, нали си мажете очите, нали си мажете очите с вода, и то по възможност най-хубавата вода. Като се миете, то е хубаво, то е намясто, но ако в тази вода започнете да туряте разни други течности, вие ще повредите очите си. Единственото нещо, с което можете да мажете очите си, то е чистата вода. Дотолкоз, доколкото водата е чиста, то е добро. Има една чиста вода, която е пълна с животворен магнетизъм, тя е чиста. Като намажеш лицето, очите, веднага се усещаш освежен.

И в ума е същият закон. Никога не влагайте в ума си една изкуствена мисъл, никога не влагайте в сърцето си едно изкуствено желание и никога не влагайте във волята си или в тялото си една изкуствена постъпка. Нали знаете, като вървиш, че влезе една малка шушулка[26], нещо микроскопическо е, но започва да те смъди окото. Някой път минава време, за да излезе онази малка шушулка. Природата не търпи онези неорганизираните неща. Щом влезе някоя малка шушулка във вашето сърце, безпокои ви. Влезе някоя шушулка в ума ви, безпокои ви. Влезе шушулка във волята ви, безпокои ви. Всяко безпокойство показва, че нещо чуждо е влязло, и туй малкото го изхвърлете навън, това е непотребно.

То е законът на самовъзпитанието на ума сега. Ти не може да бъдеш свободен, ако не зачиташ свободата на другите хора. Ти не

[26] Нещо съвсем дребничко, троха, прашинка, отронка (обл.).

може да бъдеш добър човек, ако не зачиташ доброто на другите хора. Ти не можеш да бъдеш благороден, ако не зачиташ постъпките на другите хора. Направил някой нещо хубаво. Ако ти не цениш всяка постъпка, ти не може да бъдеш благороден. В природата съществува едно единство. Всичко онова, което става в природата, то е за всички. Не мисли, че ти си отделен от другите. Някой човек направи нещо добро, вземаш и ти участие. Следователно радвай се на който и да е човек, който направил едно добро дело. Някой го прави някъде, но то е общо за всичките. Когато аз говоря за музиката, аз разбирам, че тя е обща за цялото човечество, за всички разумни същества. Разбирам, че човек, за да пее, трябва да бъде разумен. Разумният човек пее. Разумният човек може да мисли, разумният човек може да чувства. Аз разбирам нещата строго определени. Под думите трябва да мислиш разбирам, че само разумният може да мисли, само добрият човек може да мисли.

Вие искате да бъдете щастливи хора в света. Само по закона на доброто може човек да бъде щастлив. Само по закона на злото може човек да бъде нещастен. Те са двата пътя. Ако търсиш пътя на твоето нещастие, влез в закона на злото, ще имаш нещастия колкото искаш. Ако искаш пътя на твоето щастие, влез в закона на доброто. То е първият надпис, който ще видиш, като влезеш в живота: „Пази пътя на доброто!" То е правият път, в който човек стъпва. Да познаваш само доброто. Ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш баща си и майка си, които са те родили. Превеждам сега: ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не обичаш Бога, Който те е пратил в света. То е първото сега. Ти не можеш да бъдеш добър човек, ако не обичаш баща си и майка си. Ще провериш. Бог, Който те е пратил в света, ако не Го обичаш, ти не можеш да бъдеш добър. Щом не си добър, щом не вървиш в този път, ти не може да бъдеш щастлив. Тогава казваш: „Коя е причината на моето нещастие?" Понеже не обичаш баща си и

майка си, затова си нещастен. „Какво трябва да правя?“ Обикни баща си и майка си. Преведете това.

Сега казвате, че трябва да вярваме в Бога. Религията туря закона за щастието. Ти трябва да обичаш Бога, да вярваш в Бога, за да бъдеш щастлив. Тъй се проповядва. Или за да бъдеш съвършен, или за да добиеш всичко, каквото искаш, непременно този е пътят. Щом като намериш този път, ще намериш щастието, ще намериш своето постижение. Туй имайте предвид. Вие мислите да станете щастливи, че да нямате нужда от никого. То е погрешно схващане. Ти, за да бъдеш щастлив, ти трябва да бъдеш полезен за всички разумни същества. Тогава ще бъдеш щастлив. Сега си нещастен, понеже не си полезен на тях. Щом си полезен на тях, те ще те обичат. Щом те те обичат, щастието ще дойде само по себе си. Общо законът така седи. Сега вие търсите онова щастие, да нямате нужда от другите хора. Вие вървите по съвсем друг път.

Казвам, сега светът е така направен. Вие търсите вашето щастие, нов закон туряте. Искате да бъдете щастливи. Можете. Ще обичаш баща си и майка си. Казваш: „Баща ми и майка ми не бяха щастливи.“ Майка ти и баща ти не са обичали своя баща и майка. „Дядо ми и баба ми, и те не са били щастливи.“ И те не са обичали своя баща и майка. Ще намериш баща си и майка си, които са обичали своя баща и майка. Тъй разбирам строго определено: да обичаш баща си и майка си, които са обичали баща си и майка си. Тях ще намериш, които са обичали.

Като дойдете до Бога, казвате: Бог е Любов. Бог, в своя стремеж, Той в ума Си има благата на всички същества. Бог не иска хората да бъдат нещастни, туй не съществува в Неговия ум. Ако съществуват нещастия, в Него съществува идеята как да ги избави от тях, как да ги вразуми не с наказания, но как да им покаже пътя да излязат от своето нещастие. Сега имате доста време да мислите върху това. Вие

сега може да ме разберете. Казвате: разбрахме пътя. Според мене, като слушам някой, който пее, дали съм го разбрал, аз всякога се опитвам да пея. Ако може да пея, което той пее, разбрал съм го. Чувам, някой пее. Ако мога да пея като него, разбрал съм го. Ако не мога да пея, не съм го разбрал. Втори път го слушам пак. Пак се опитвам. Като започна да пея като него, разбрал съм го, мога да пея като него. Щом двамата можете да пеете в хармония, вие сте се разбрали. Щом не може да пеете, вие не сте се разбрали. Туй е много проста работа. Не е много проста работа, сложна работа, но разбрана работа е.

Някой казва: „Аз ви разбрах, но мисля, че вашата мисъл не е толкоз възприемлива.“ Разбрал ме той, но мисълта не е толкоз възприемлива. Хубаво. Според мене всяка мисъл, която носи щастие, е разбрана мисъл. Всяко желание, което носи щастие, е разбрано желание. Всяка постъпка, която носи щастие, е разбрана. Тъй разбирам, строго определено. Всяка мисъл, която носи щастие, е разбрана, добра мисъл, тя върви по правия път. Всяко желание, което носи щастие, е добро желание.

Та казвам, има три вероятности. На какво са равни? Първата вероятност е да обичаш Бога, втората вероятност е да обичаш ближния си и третата вероятност е да обичаш себе си. Всички търсите философски книги, които да ви докажат, че съществува някакъв Господ някъде. Мислите ли, че този, който ви доказва, че съществува Господ, мислите ли, че този Господ е някакъв Господ? Когато някой ми доказва, че съществува някакъв Господ, аз седя и слушам и някой път се поусмихвам. Когато някой ми доказва, че има Господ, то е все същото да дойде някой и да ми доказва, че аз съществувам, че живея, да дойде някой да ме убеждава, че аз съществувам, че не съм илюзия. Той ми доказва, иска да ме убеди, че аз съществувам. Кой досега е убедил някого, че съществува? Не си ти първият човек, който знаеш дали аз съществувам, или не. Може ли някой отвън да ти докаже, че

ти съществуваш, да те убеди, че ти съществуваш? То е невъзможно. Тази идея, да се докаже, че Господ съществува, тя е една глупава идея. Казва: „Я ми докажи, че има Господ.“ Казвам: „Докажи ми, че аз съществувам.“ Щом дойде въпрос за Господа, дали съществува, аз искам да ми докажат хората дали аз съществувам. Ако съществувам – съществувам, ако не съществувам – не съществувам, нищо повече, предрешен е въпросът. Не искам да ми доказваш дали съществувам. Ако аз съществувам, аз го зная, ако не съществувам, пак го зная. Но аз изключвам да ми доказва някой, че аз съществувам. Че аз не съществувам, то е твоя идея. Ти мислиш, че аз не съществувам, но аз мисля, че съществувам, нищо повече. То е твое право да мислиш, то е възможност за тебе. За тебе е възможно аз да не съществувам, понеже е една идея в твоя ум. Моят образ не е влязъл в твоята глава, то е възможно за тебе да не съществувам. Но аз го зная, зная сто и един процента, че аз съществувам. Нищо в света не може да ме убеди в противното. В момента, в който аз бих се убедил, че аз не съществувам, аз ще изчезна веднага.

Хората умират по единствената причина, че те вярват, че не съществуват. В момента, в който престанат да вярват, че те съществуват, те умират. Вие сте нещастни по единствената причина, че вие вярвате, че сте нещастни, вие сте допуснали тази мисъл. Че вие сте родени щастливи, как допуснахте, че сте нещастни? Вие вървите по обратен път. Вие изкарвате щастието от нещастието. Право е. Но аз изкарвам нещастието от щастието. Не изтича щастието от нещастието, но нещастието излиза от щастието. Ти си щастлив. Като се убедиш, че си нещастен, ти станеш нещастен, нищо повече. Изменете сега начина на вашата мисъл. Дръжте се за положителното в света.

Най-първо, ако мене биха ме попитали съществува ли Господ, аз ще кажа: „Аз съществувам, съществува и Господ. Ако аз изчезна, и

Господ ще изчезне.“ То е най-силната аргументация за вас. Но и този въпрос, дали вие съществувате, не го разисквам. Сега вие не съществувате ли?

Тогава казвам, право и безправие е един закон. Щом допущам любовта, аз съм за закона на правото. Щом изключвам любовта, аз съм в закона на безправието. Новото положение: щом допущам любовта, аз съм в закона на правото; щом изключвам любовта, аз съм в закона на безправието. За мене законът на правото е закон на любовта, законът за безправието е закон за безлюбието. За мене е така. Моето право е това. Ако го вие турите туй за вас, това е новата основа за живота. Правото е закон на любовта. Законът на любовта е, че всичко в света е възможност за твоето щастие. Но не вземайте вие щастието за нещо материално. Вие искате да бъдете щастливи, като турите една дреха на гърба си. Или като се обуете, искате да бъдете щастливи. Щастието не седи в дрехата, която обличаш. Че вие имате такива примери. Ти някой път се радваш, мислиш, че имаш един приятел, който те обича. Радваш се на една своя мисъл, че някой те обича. Питам сега: какво ти е дал този човек? Радва те мисълта, че той те обича. Туй, което те радва, то е любовта. В момента, в който ти се разколебаеш в своята мисъл, че той те обича, стане ти тежко. Дотогава, докогато ние схващаме, че има Един, Който ни обича, то е Любовта на Бога. Вън е от материалния свят. То е едно потвърждение на онази мисъл, че има Някой, Който ни обича. В момента, в който мислиш, че те обичат, усещаш въодушевление, едно разположение. В момента, в който се поколебаеш в това, настава един вътрешен мрак.

Казвам сега, най-първо, законът на щастието в какво седи? Щастието не се създава от дрехите. Дрехите са един резултат от щастието. Хората носят хубави дрехи, когато са щастливи. Само нещастните хора носят грозни дрехи. Никога един нещастен човек не може да носи една царска дреха, то е невъзможно. Хубавите работи в

света произтичат от закона на щастието. Щастието е външен процес на онази безконечна любов, която съществува в света. Щастието е външен израз на любовта. Зад дрехите, зад хубавите работи, които ние имаме, седи щастието, което го търсим. Щастието седи в това, че мислиш, че има някой, който те обича.

Сега във вашия ум седи мисълта: къде да го намерим? Ако вие искате да намерите онзи, който ви обича, вие се лъжете. То е друго заблуждение. Никога не търсете този, който ви обича. Щом го намериш, ти ще бъдеш нещастен. Вие ще бъдете като онзи просяк, който имал идеята, че богатите хора са много щедри. Питал той да му покажат кой е най-богатият американец. Показали му и той помислил: „Намерих вече източник.“ Той мисли, че като иде при този богатия, той ще му даде всичко, от каквото се нуждае. Тръгнал подир богатия човек и му мърморил подире му. Богатият изважда един долар, дава му и му казва: „Вземи този долар и да не ме безпокоиш втори път.“ Та ако вие тръгнете подир щастието, то ще ви даде един долар, за да не го безпокоите. Казва: „Вземи този долар и да не ме безпокоиш.“ Там е всичкото заблуждение, че хората търсят щастието и искат да изкрънкат нещо от него. То е голямо заблуждение. Щастието носи всичките блага. Онзи, който е достоен, който обича, който разбира своя ум и разбира своето сърце, всичките блага са за него. Който не разбира, щастието ще му даде долара и ще каже: „Да ме не безпокоиш повече.“ Затова казвам, не безпокойте вашия ум с щастието, не безпокойте вашето сърце с щастието и не безпокойте вашата воля с щастието.

Сега искам от тази лекция да си извадите едно резюме. Всеки един от вас да извади каквото е разбрал и какво може да приложи: какво разбрал и какво може да приложи в своя ум, какво може да приложи в своето сърце, какво може да приложи в своята воля и какво е разбрал в своята душа.

Като видите щастието, не вие да вървите подир него, но то да ви повика. Когато щастието ви повика, да знаете, че вече вие говорите на един разбран език. Щом вие го търсите, и то не ви вика, не се заблуждавайте. Търсете онова щастие, което да се спре при вас, и то да ви повика. Как ще ви повика щастието? С ръка ли ще ви повика, или с единия пръст ще ви повика? Как ще ви каже? Щом ви повика с показалеца, не отивайте там. Да се пазите от туй щастие. Щастието по този път не вика. Ако ви вика и с ръката, като свива пръстите, това не е пътят на щастието, но това е пътят на нещастието. (Учителят показва: дланта нагоре и свиване на пръстите към дланта поред няколко пъти.) Предупреждавам ви, пазете се от тези, които ви викат така.

Да имате една ясна представа за онова същественото в живота, което може да приложите сега. Не само в един момент, в много моменти постоянно трябва да се прилага, понеже много мъчнотии, много работи има от миналото, които вие трябва да преобразите. Имаме една грамадна работа, която трябва да свършим. Пък ако не можем да свършим тази работа, не можем да се приближим при онова, което търсим в света.

„Пътят на Истината е достъпен за любящите.“ (три пъти)

Двадесета лекция на Младежкия окултен клас, 8 март 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ЖИЛИЩЕ ЩЕ НАПРАВИМ

„Добрата молитва“

„Молитва на Царството“

Евангелие от Йоана (10:10–20)

Евангелие от Лука (15:1–10)

Евангелие от Марка (9:9–21)

Евангелие от Матея (18:18–30)

„Духът Божи“

Аз ще свържа моята беседа с думите на Христа: „Ако думите Ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и Аз ще ви се изявя.“

Хиляди години се изискват, за да се проясни човешкото съзнание. Ако даже милиони години седи някое житно зърно в някой златен хамбар, какво ще придобие? Само едно налягане ще има отгоре му, всичките други хиляди зърна ще го натискат. Каква история ще има това житено зърно, като излезе из хамбара? То ще бъде чисто, няма да има никакво петно, но няма да има и никаква опитност, няма да има никакво познание за живота. Мнозина от хората съжаляват, че са излезли из Божествения хамбар и се разкайват, че са големи нещастници. Това е най-голямото неразбиране на онази, великата истина на живота. Велико благо е да излезе човек от Бога и да се върне у Бога. Само тогава ще разбере човек смисъла на живота. Някой път има опасност, че на хамбара, в който е турено житното зърно, може да се развали покривът, може да влезе вода, която да развали житото. То започне да гние, но с туй

гниене нищо не се постига. Туй зърно не може да израсте и плод да даде.

Някой път казвате: да страдаме. Ако страдаш намясто, едно благословение е, но ако страдаш за вятъра, който духа, нищо няма да се ползваш. Вятърът духа, и ти се стискаш, защото духа. Прах има отвън, вятърът си знае работата. Като дойде той, на прашинките казва: „Какво седите тук, ха из въздуха нагоре.“ На разходка ги взема и ги разхожда. Щедър е, носи ги из въздуха. Ние седим и критикуваме, казваме как той да носи праха, да ни опраши очите. Ако вятърът духа, вие не трябва да бъдете на земята, но трябва да се качите високо, над мястото, дето духа вятърът, да се качите и отгоре да гледате какво прави. Понеже вие го изследвате какво прави той отгоре, а вие сте долу, та не може да разберете неговата работа.

Интересни са съвременните хора и цялото човечество е интересно, и науката също. Вземете такава суха наука, като математиката и геометрията, тях ги наричам сухи науки. Те имат много живот, но трябва с игла да чоплиш. Ще намериш само числа, числа, отношения, точки, запетаи, кавички, триъгълници ще намериш, ъгли ще намериш, какво ли не. В геометрията ще намериш фигури. Но на всичко туй разяснение трябва.

Вземете, такава суха наука е страданието. Че тя е математическа наука. По-суха наука надали има, да проповядваш хубостта на страданието. Кой ще ви убеди, че непременно трябва да страдате? Вече хиляди години се проповядва на хората тази наука. Те не вярват, казват: „Не я искаме.“ Трудна е математиката, но тя е една необходимост. Трудна е геометрията, но тя е една необходимост. Трудни са числата, но са една необходимост. Мъчно се добива храната, но тя е една необходимост за човека.

Та при сегашните условия има нещо съществено, което хората трябва да научат. Религиозните хора искат всичките хора да бъдат

религиозни. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всичките хора бяха религиозни. Учените хора искат всички хора да бъдат учени. Ако всичките хора бяха учени, щеше да бъде голямо нещастие. Музикантите искат всичките хора да бъдат музиканти. Щеше да бъде голямо нещастие, ако всичките хора бяха музиканти. Ето в какво седи сравнението. Представете си, че човек навсякъде по тялото си имаше очи, очите завземаха първото място – по ръцете, по краката само очи. Какво щяхте да добиете, кажете ми? Какъв щеше да бъде вашият живот? Ако това би било разумно, Бог би направил света така. Бог, като направи всичките Свои изчисления, като проучи, каза, че очите трябва да завземат много малко местенце на главата. Само два прозореца трябва да има човек, не трябва да има много прозорци. Сега, когато вие си правите прозорци на вашите къщи, правите ги по метър, метър и половина. Ако са много малки прозорците, цял един въпрос има, че светлината не влиза. Нашите прозорци не са големи, не са направени хубаво, светлина не влиза през прозорците, много малко светлина влиза в стаите. Окото е направено много добре. Онези, които изучават оптически очите, казват, че нямат дефект. Окото още не е изучено. Няма по-съвършен орган от човешкото око. Каква тайна се крие в окото, съвременните оптици и учени не са открили. Малкото светлина, която приемат очите, така се превръща, че осветява цялото тяло. Тази светлина, като излезе навън, осветява целия свят. Всеки човек приема. Светлината, която приема, осветлява света.

Казвам, вашите прозорци могат ли да направят това, което очите правят? Не могат. Има един ум, който мяза на нашите прозорци, на тези обикновените прозорци. Има и един Божествен ум, който мяза на Божествените очи, които имаме. Има и едно обикновено сърце, което мяза на нашите прозорци, топлината влиза и излиза. Има и едно пламтящо Божествено сърце, което носи живот в себе си. Искам

сега да ви проповядвам да напуснете вашия човешки ум. Досега сте му били слуга, не се цанете вече при него. Като дойде Димитровден, освободете се от него и се цанете при Божествения си ум, на Божественото във вас.

Съвременните хора говорят за свободата, ние говорим за свободата. Свободата не може да дойде извън Божественото. Свободата ще дойде, когато, както казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище.“ Ако Те дойдат, ти ще бъдеш свободен. Там, дето е Бог, там е свободата. Там, дето е Духът Божи, там е свободата. В свободата четири неща трябва да спазваме. Ние, съвременните хора, отричаме Бога – и отвън, и отвътре Го отричаме. Говорят за Духа, но и за Него нищо не знаят. Душата учените хора считат, че е сбор от някакви функции. Казват, че и духът е сбор на някакви сили. Казвате: дух. Не го схващате правилно, схващате много механически. Казва: „Има дух, значи силен човек, може да направи нещо.“

Когато Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие на Бога, аз разбирам, че той в себе си носи Божествения Дух и Божествената Душа, туй го наричам образ и подобие на Бога. По дух и по душа човек е подобен на Бога. Щом нямаш дух и душа, ти не си подобен на Бога. Тогава ти си подобен на животните, понеже животните са създадени със Словото на Бога. Казал Бог: „Да прораснат растенията и да станат животните.“ И всичко тъй станало. Ти си от друг свят тогава и следователно, ако ти си от друг свят, ти не може да очакваш привилегиите на Божествения свят. Вие искате, като се молите на Бога, нещо да ви се даде. На какво основание отгоре? Ако си един български гражданин, на какво основание ще изисквaш правата като българин? Ходил човекът на бойното поле, жертвал се за своето отечество, хиляди жертви е дал, има права, казва: „Аз съм се жертвал за този народ. Искам част от това, което съм дал, да ми се даде.“

Казвам, ние съвременните хора искаме свобода. Но ние какво сме направили за Бога? Ние вярваме, че има Един Господ. Много хубаво, отлично е това, без Него щеше да бъде още по-лошо. Среща един богаташ свой слуга и казва: „Иване! Ще извините, ако има някой тук Иван. Иване, знаеш, че имаш да ми даваш." Казва: „Спомням си, господарю, че имам да ти давам." Казва: „Ти няма ли да платиш?" Казва: „Ще ти платя, но още нямам пари." „Че кога ще имаш пари?" „Когато ме обичаш." „Кога ще си платиш?" „В който ден ме обикнеш, ще ти платя с лихвите. Докато не ме обичаш, ще отлагам тази работа." Аз прилагам сега закона обратно. Бог е онзи Иван, който има да ви дава, и вие сте господарят, защото на земята вие играете роля на господар. Вие казвате на Господа: „Трябва да ми дадеш. Кога ще ми дадете това, което съм ви дал?" Господ казва: „Когато Ме обичаш, всичко ще ти дам." Сега да ви представя другояче. Тази работа – слуга и господар – е много проста. Ще ви представя същия пример като баща и син. Синът никога не може да има ония блага на бащата, ако той не обича баща си. Аз ви говоря за една любов не само в един образ, една любов, която носи в себе си сила да създава. Аз говоря за една любов, която носи онзи свещения пламък на живота. Аз говоря за една любов, която носи свещената светлина на живота. Чудни сте вие. Аз съм правил опити, не искам да ви залъгвам, и на мнозина съм казвал, аз съм правил опити, но сега не правя опити.

При мене някой път са идвали някои или като ме срещнат на пътя, просят. Бъркам в джоба, нямам нито пет пари, защото много рядко нося пари в джобовете си. Не нося пари по единствената причина, че някой ще бръкне в джоба ми, пък не обичам да ми бъркат в джоба. Искам, като бръкне в джоба ми, да не намери нищо, искам джобовете ми да са празни. То е едно мое вътрешно разбиране. Мнозина са ми казвали, че не става тъй, че трябва да нося нещо в джобовете си, че „няма все да ти дават хората, да имаш пет-десет

пари, да бъдеш самостоятелен“. Какво ще бъда самостоятелен? Ако имам пари в банката, все мислят за банката. Дам пари назаем някому, ще мисля дали ще ми ги даде. Безпокойство. Само затова ни давам, ни вземам.

Но да дойдем до въпроса. Среща ме някой, иска пари от мене. Казвам, че нямам нито пет пари в джоба. Казва: „Не ми говориш истината.“ Казвам: „Нямам.“ Той казва: „Трябва ми един хляб.“ Казвам: „Бъркни в джоба си.“ „Празно е.“ „Бъркни в джоба си, имаш пет лева.“ Бъркне в джоба си – има пет лева. Казвам му: „Защо не ми говориш истината?“ Дойде друг, иска петдесет лева от мене. Този, жена му била болна, казва: „Нямаш ли в джоба си?“ „Нямам.“ Той казва: „И аз нямам.“ Казвам: „Ти имаш пари в джоба си, не ми казваш истината. Аз съм по-сиромах от тебе. Бъркни в джоба си, имаш петдесет лева в края на джоба си, ти не си ги напипал.“ Казва: „Десет пъти бърках.“ Бъркне, извади петдесет лева. „Забравил си, не си бутал джобовете както трябва.“ Срещам онзи с петте лева втори път. Казва: „Сериозна работа е. Нямам нито пет пари.“ „В кой джоб бъркна миналия път?“ „В десния.“ „Бъркни сега в левия, има двайсет лева вътре в джоба.“ „Бръкнах десет пъти.“ „Бъркни.“ Бърка и изважда двайсет лева. „Не си ги видял, стават такива работи. Пръстите не са така чувствителни.“ Той казва: „Защо не ми даваш?“ „Че какво ще ти дам? Аз съм по-сиромах от тебе. Я ми дай половината сега.“

Сега аз не искам вие да вярвате в това, аз ви го давам като един анекдот. Не вярвайте сто и един процента. Някой ще каже: „Я направи пред нас.“ Няма какво да правя сега това. Джобовете ви се имат пари, се са останали в някакво кюшенце. Доста джобове имате, горни и долни, се са останали по пет или десет лева. Тия работи стават с малки суми – до стотина, двеста, петстотин лева може да стане туй. До сто лева лесно става. От сто нагоре много мъчно става. Не само това, но някой път и с мене се е случвала подобна работа. Вървя по

пътя и искам да се кача на някоя кола, трамвай или автомобил. Нямам пари. Имам едно верую. Щом нямам пари, не роптая, казвам: „Много хубаво, ще направя една разходка.“ Зарадвам се, че нямам пари, ще ходя. Река да бръкна в джоба си, гледам, за трамвай пари имам. Щом като ги намеря, обичам джобът ми да е празен, вземам парите, извадя ги навън, кача се на трамвая. Ще кажете, че аз съм ги забравил. Като съм бръкнал, забравил съм ги, останали три-четири лева. Казвам, всякога се намират по джобовете по три-четири лева.

Аз ви говоря за един свят реален. Аз ви говоря за неща, които стават в духовния и Божествения свят. В Божествения свят няма недоимък, сиромашия няма там. Всичките противоречия са на физическото поле. Понеже ние правим аналогии по нашата земна логика, понеже на земята сме и сиромаси, нямаме, мислим, че и в невидимия свят е същият закон. Христос по същия закон правеше Своите чудеса: пет хляба взе, нахрани пет хиляди души.

Та казвам, всичките тия чудеса, които вие искате да направите в света, те не може да станат, ако вие не съзнавате вашия дух, ако вие не съзнавате вашата душа, ако вие не съзнавате вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Това вие не може да го направите. Когато имате съзнание сто и един процента, тогава тия работи може да станат. Казва Христос: „Дето са двама или трима събрани в Мое име, каквото попросят в Мое име, ще им бъде. Каквото вържете на небето, ще бъде вързано и на земята и каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето.“

Казвам, силата на човека в какво седи? Силата на човека седи в неговата любов, която, най-първо, трябва да се прояви в неговото сърце. Любовта трябва да прояви своя свещен пламък. Пламенно сърце трябва да има човек. Този свещен пламък, той е едно отражение на човешката душа, на Божествения образ. Душата е огнището, а животът е горивото, който на това огнище се проявява. Казвам, при

сегашните условия мъчнотиите, в които се намирате, страдания имате, които са свойствени на вашето тяло, страдания имате, които са свойствени на вашето сърце, и страдания имате, които са свойствени на вашия ум. Страданията във вашето тяло вие може да ги премахнете само чрез сила, страданията във вашето сърце вие може да ги премахнете само в свещения пламък и страданията и несгодите на вашия ум вие може да ги премахнете със светлина. Мнозина искат да премахнат техните болести чрез светлината. Не, причината е горе, в човешкия ум, тя се премахва. Причината няма да се премахне, но онзи принцип на Божествената мъдрост трябва да дойде. Ти ще влезеш в съгласие с този принцип на мъдростта. Човек, който иска да мисли правилно, никога не трябва да допуска противоречия в ума, не трябва да мисли, че Бог е създал света и че е допуснал нещо. Аномалиите, които съществуват в живота, са вметнатите творения на съвременното човечество. Човек е вметнал много работи в природата, които имат изглед на Божественото, и те са, които причиняват всичките страдания. Следователно трябва да се филтрират тия неща. Всичките човешки заблуждения, наслоявания са те, наслойки са те, които трябва да се проучават. Не да ги изхвърлим тия наслойки, те са потребни. Както онзи грънчар – от обикновената пръст, от която се образува калта, от нея, като я меси, направя най-хубавите грънци. Туй показва, че е един човек с отличен ум, знае как да се справи с пръстта.

Казвам, всичките онези недъзи, онази кал, която ви причинява страдания, от тази кал вие може да направите най-хубавите грънци, но ще прекарате тази кал през свещения огън на вашето сърце. То е лаборатория. Ако вие в сърцето си не влезете като в лаборатория да изследвате Божествения свят, никога няма да разбирате какво нещо е животът. Мнозина съм слушал да казват: „Аз имам миризливо сърце." Какво искате по-хубаво от миризливото сърце? Кое е хубавото на едно цвете? Което мирише или което не мирише? Щом мислиш

правилно, няма по-хубаво ухание от уханието на сърцето. Щом мислиш криво, по-лошо ухание от това на сърцето няма. Следователно, ако сърцето не ухае както ти искаш, причината е горе – в твоя ум. Пък ако тази светлина я нямаш в ума си, тогава причината е, че ти нямаш връзка със своя дух и със своята душа.

Казвате: какво нещо е духът? Ти искаш духа като нещо материално да го хванеш отвън. Ти си потопен в духа. Ти за духа никога няма да имаш представа, какво е духът, но той носи всичките блага. Силата, мощта, пространството, светлината, топлината, всичките добродетели, всичко в света и тайните за разкриването на вселената се дължат на духа. Какво нещо е душата? Душата е това, в което всичко живее. Тя включва в себе си цялото пространство, тя включва всичките сили, всичката материя. Какво нещо е душата? Душата е това, което включва всичко в себе си, видимо и невидимо. Та душа ли е то? Ами какво е тогава? Туй, което ти разбираш за душата, то не е никаква душа, то е една гайда. Ти мислиш за душата като една гайда, която напълваш с въздух, и после, като я натиснеш, свири. Мислиш, че това е твоята душа. Това е гайдарска работа. То е кожа, одрана от някое агне. Понеже разбираш законите на въздуха, турил си една пищялка с няколко дупчици, мърдаш си пръстите по тях и хората играят около тебе.

Аз по някой път разглеждам съвременните инструменти. Например цигулката. Взел няколко дъски, направил ги, турил четири жици, взел един лък от конска опашка и току търка. Казвате: цигулар е. И аз съм малко такъв цигулар. Но свири ли ли сте вие на цигулката и около да има болни, че като посвирите, болните да станат? Направете опит. Някой казва: певец. Аз считам онзи певец, който, като се карат двама души, той като запее, да се примирят. Ако се примирят, пее хубаво. Ако не се примирят, не взема тоновете вярно.

Някой сиромах човек с музика може да има в половин час двайсет-трийсет хиляди лева.

Минава знаменитият виртуоз Паганини при един стар осемдесет и пет годишен цигулар, който едва търка цигулката, седи пред него копанката – празна. Като минава Паганини, взема цигулката, нагласява я, започва да свири. Събира се цяла тълпа. Като посвирил половин час, напълнила се копанката със звонкови. „Синко, казва старият цигулар, защо не дойде малко по-рано, да ти стана ученик? Толкоз късно дойде. На осемдесет и пет години съм, как да се науча като тебе да свиря? Как съм изгубил живота си. Досега съм търкал цигулката. Виждам своето нещастие къде седи."

Трябва един Паганини, да се напълни вашата копанка. Имате умове, които трябва да се напълнят със свещените мисли, но трябва да дойде един въплотен ангел да ви говори. Често са ме срещали и са ме питали: „Ти какво мислиш за Бога?" Казвам: „Нищо не мисля." „Ами за Христа какво мислиш?" „Нищо не мисля." „Какво, не вярваш ли в Него?" „В нищо не вярвам." Аз живея нещата, не ги вярвам. Аз едно време живях с вяра и главата ми побеля с вяра. И с вярване гащите ми се продраха с хиляди дупки. С вяра и обущата ми се изпокъсаха. Престанах с вяра. Казва: тъй е писано. Не зная какво е писано.

Аз, рекох, поддържам един закон. Любовта е изпълнението на великия Божи закон. Вяра, в която няма любов, не е вяра. Надежда, в която няма любов, не е надежда. Следователно вяра, в която вече има любов, е мощна вяра. Сега може да направя един опит с някой от вас, който и да е. Зная, че много кандидати ще се явят, но сега няма да направя опита. Аз искам вие да страдате, за да се научите, понеже хората, които не страдат, учени хора не може да станат. Ако искате учени хора да бъдете, трябва много да страдате. Който иска да страда, може да стане учен. Не че аз се наслаждавам, като страдате, но понеже

искате да станете учени, приложете учението, да станете слуги на Божествената любов.

Та казвам, ние сме събрани за три неща: да укрепне духът ви, да се разшири вашата душа и да просветне умът ви. А четвъртото е да добиете сила. Един ден една сестра, доста напреднала, издигната, след като ми говори, толкоз се въодушевила, че казва: „Готова съм да се пожертвам за Господа." Като говори, сълзи текат от очите ѝ. Казвам: „Сестра, хубави са вашите сълзи." Аз тълкувам, не казвам: вие не разбирате смисъла. „Вие искате, рекох, с вашите сълзи да ме убедите, че вярвате в Бога. Че вие като плачете, от мое гледище аз считам, че си измивате очите, за да виждате по-ясно. Вие не виждате доста ясно. За туй, за което говорите – още не сте готови за туй." А Христос, един от великите подвижници, като се тури на голямо изпитание, на голямо страдание, каза: „Ако е възможно, тази чаша да Ме замине." Той беше казал: „Ако е възможно, тази чаша да Ме замине." Но казва: „Не Моята воля, но Твоята." Борба имаше между човешкото и Божественото. Виждаме, че тогава казва на учениците Си: „Не спете, молете се да не изпаднете в изкушение."

Сега мнозина, които ме слушат, казват: „Аз за тази работа не искам да мисля. Учителят да му мисли." Аз мисля, когато преподавам моите лекции, но вие, когато учите вашите предмети, вие трябва да учите. И ученикът има достойнство, и учителят има достойнство. Ученикът има достойнство, когато учи. Учителят има достойнство, когато преподава правилно онзи материал, онзи предмет. Той казва: отлична е музиката. Той не само трябва да казва, но той трябва да бъде отличен певец. Аз поддържам, че един учител по музика трябва да пее много хубаво. Тоновете му трябва да имат и сила, и съдържание, и смисъл. И като пее, птиците да млъкнат, да го слушат. То е само един израз на речта. Малко учители има в света, които могат така да пеят. Има ги, но малко са. Вие по някой път искате да

говорите на хората за оня свят. Кой от вас е ходил в оня свят? Казвате: тъй е казал Христос, тъй са казали пророците. Но пророците ходиха в оня свят, а Христос слезе оттам. Казвате: то е привилегия за пророците, може би и за апостол Павел, за малцина.

За всеки човек, който вярва в своя дух, за всеки човек, който вярва в своята душа, за всеки човек, който вярва в своя ум, в своето сърце, в своята воля, духовният свят, Божественият свят е достъпен за него. Вратата са отворени. „Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз." Какво разбирате под тия думи? „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Ако дойде Бог и Христос в тебе, цялото небе ще дойде, ти си в оня свят. Ти виждаш смисъла на вселената, ще видиш как живеят ангелите, ще видиш как живеят напредналите души. Ти седиш и мислиш какво ли ще бъде да дойде в тебе Бог. Ти мислиш, че ще дойде в тази малката колиба. Тогава ще имаш едно понятие за Бога като един идолопоклонник. Ще се разшири тогава душата ти. В какво отношение? В света вие искате да създадете един нов закон: да ви обичат и хората. Такъв закон не е създаден. Да обичате вие, закон има. Да възлюбиш ти, такъв закон има, но няма закон в света, който казва, че другите тебе да обичат. Ти да обичаш, закон има, но няма закон, с който да задължиш другите хора да те обичат. Туй става без закон. Всеки човек, който те обича със закон, тази любов не е вярна. Само онзи, който обича без закон, той е на правата страна. Аз искам да ви кажа, че любовта е онзи принцип Божествен, който не търпи никакъв закон. Аз може да обичам. „Да възлюбиш Господа."

Ние не можем да кажем на Господа: „Господи, Ти трябва да ни обичаш." Ние ще оставим този въпрос. Няма да предписваме Бог трябва ли да ни обича, или не. Ще оставим на Неговата добра воля Бог да се прояви, както Той намери за добре, и ще бъдеш благодарен,

както Той се прояви. Казваш: „Господ не ме е направил толкоз даровит. Дал ми е едно хилаво тяло. Това не ми е дал, онова не ми е дал.“ То е ропот. Целия ден роптаеш за нищо и никакво. Че ви е слаба вярата, Господ крив. Че ви е слаба надеждата, Господ крив. Не те обичат хората – Господ крив. Че в природата става нещо отвън, Той крив. Това не е любов. Аз искам да ви кажа: вие носите несметни богатства, за които още не знаете. Вие още не сте влизали във вашите архиви, да се позанимаете със себе си.

В тази четиридесета година занимайте се с богатството, което Бог е вложил вътре във вас. Знаете ли защо вие сте остарели? Аз ще ви кажа сега. Вие сте остарели сега, защото криво са ви обичали хората. Щом един човек ме пипне без любов, аз остарявам. Щом мисля за къщата без любов, остарявам. Щом мисля за воловете без любов, остарявам. Щом мисля за жена си без любов, остарявам. Щом мисля за децата си без любов, остарявам, щом мисля за синовете си без любов, остарявам. Разбирате ли го вие това? Всички вие искате да бъдете като Бога, да имате синове и дъщери, че като ги видят хората, да кажат: „Какъв баща е той!“ Той Бога не познава, иска да стане велик баща, да народи велики синове. Аз зная какви синове ще народите. Няма да говоря нищо по това.

Аз не искам вие да бъдете нито майки, нито бащи. Искам да бъдете отлични синове и дъщери на Бога, да обичате вашия Баща с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. Тогава целият свят пред вас ще се измени. Вие сте в сила сами да измените вашата съдба, „ако думите Ми пребъдват във вас“, ако моите думи пребъдват във вас.

Вие искате да знаете кой съм аз. Аз съм онзи, който ви носи Божественото Слово. Аз кой съм, никога няма да го узнаете. Аз съм син на Бога, който изпълнявам волята на Бога. Уча се, още не съм се научил. Един син, който иска да изпълни волята Му, че Той да е

доволен от мене. Аз съм син на Бога, Който иска да въведе Царството Божие в моята душа, че искам да изпълня Неговия закон. Аз съм един син на Бога, който искам да осветя Неговото име, да внеса любовта във всичката нейна красота. Тази любов като минава през мене, да не задържам нищо за себе си. Желая и вие такива да бъдете. Тъй сега седи въпросът.

Вие може да кажете сега, че вие обичате Бога, но не можете да обичате хората. Тогава каква е тази любов? Бог е цялото. Казвате: ние обичаме Бога, вярваме в Бога. Щом обичате Бога и не можете да обичате другите, каква е тази любов? Бог е, Който обича всичките. Обича ги, понеже им е дал храна, вода, въздух, земята е създал и слънцето, и звездите е създал. Освен това погрижил се е за нашите чувства, за всичките ония блага, погрижил се за мисловния свят. Всичко това създал. Използвайте тези блага, учете се. Светът е училището, в което трябва да се учим. Вие се самозаблуждавате. Ожениш се, хванеш твоята жена и после целия ден започнеш да ѝ търсиш погрешките: не ти сготвила хубаво, не те опрала хубаво, не знае как да говори. Някои жени знаят как да говорят, някои не знаят. Вие научили ли сте да говорите езика на очите, знаете ли езика на очите си? Вие научили ли сте езика на вашите уши? Знаете ли езика на вашата уста? Този език сега го употребявате. Ами езика на човешкия нос, езика на човешките ръце, езика на краката на човека знаете ли? Това са езици.

Аз може да ви направя един опит. Само да мина, три пъти да мина покрай вас, вие ще станете от леглото. Трябва да знаеш как да ходиш. Може три пъти да тропна, и ти да станеш болен. Може три пъти да махна с ръката си, вие да станете здрав. Може три пъти да махна с ръката си, и вие да станете болен. Може да махна, и вие да станете богат. Как онзи богат милионер драсне три думи, казва: „Да му се даде петдесет хиляди." Дават му ги веднага. Този човек маха. Но

за да подпише, трябва Божествената любов, този Божествен пламък да бъде в сърцето. Аз не искам да приема пет пари без любов. Пет пари да ви даде, че като ги приемеш парите, да имат ухание тия левчета, които ви даде. Като помиришеш, миришат хубаво. Държиш ги като нещо свято, защото любовта е написана там.

Вие искате да знаете каква ще бъде тази година. Тази година казва: „Само онези хора ще бъдат щастливи, ще разберат смисъла на живота, които обичат духа си. Само ония хора ще бъдат щастливи, които обичат душата си. Само ония хора ще бъдат щастливи, които обичат светлината на своя ум. Само ония хора ще бъдат щастливи, които се греят на пламъка на своето сърце, което Бог е запалил.“

Искам сега във вас свещеният огън да гори в сърцата ви, свещената светлина да блика в ума ви и свещената любов да извира. Туй е потребно да стане. И свещената мъдрост – във вашия дух. Сами да бъдете носители на Божията истина, която ще ви направи свободни.

Та казвам, от положението, в което се намирате, в туй положение ще търсите да станете велики хора в света. Но от туй положение, от най-ниското положение, ние ще бъдем в състояние, след като направим всичките хора велики, ние да останем най-последните велики да станем. Нали в света правят така. Някой, когато избавя хората, които се давят в морето, онези, които изважда, ги оставя свободни, вади други и като извади последния навън, погледне и казва: „Има ли още някой?“ И когато няма никого да вади, тогава излиза последен навън. Казвам, това са героите на бъдещето. Онези, които последни остават в морето, след като няма кого да вадят, който се дави, те са герои. Онези герои, които първи излизат от морето, вие ги знаете какви герои са. Тази година иска такива герои.

Та казвам, в любовта трябва да има едно разбиране. Физическата любов дава сила, но в нея има промени. Духовната любов дава

пламък, но в нея има изгаряне. Умствената любов дава светлина, но в нея има тъмнина. Трябва да влезете в любовта на душата, там, дето сянката и светлината се съединяват в едно и едно стават.

„Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." И моите думи може да бъдат реални само тогава, когато Отец и Онзи, Който казал тези думи, влязат във вас. Туй за което ви говоря, така ще бъде. „Аз ще ви се изявя." Щом Той се изяви, и вие ще се изявите. Апостол Павел казва: „Аз не живея сега, но Христос живее в мене." Какъв беше апостол Павел, преди да влезе Христос да живее в него? Конците делеше, косъмът цепеше. Когато позна истината, казва: „Считам за измет всичко, да позная Христа." Всичко в света счита за измет, да познае любовта, онази любов, която изпълня човешкия дух, онази любов, която изпълня човешката душа, онази любов, която изпълня човешкия ум, онази любов, която изпълня човешкото сърце и която изпълня човешкото тяло. То е Бог, Който се проявява в нас и ние Го наричаме Баща на всичките богове, Баща на всичките ангели, Баща на всичките хора, Творец на всичко в света. Той е сега.

Казвам, Той е близо до вас, ако Го слушате. Турете във вас онази свещената мисъл. Сега чета по вашите лица, и вие сте като онзи стария цигулар. „Защо, Учителю, не дойде по-рано? Бяхме млади." Ако е за младост, аз ще ви подмладя. Като казвам аз, разбирам: Божественото ще ви подмлади, не схващайте лично. Онзи, за Когото ви говоря, Той ще ви подмлади. На ваш език да ви говоря, защото в аз има личен елемент. Всякога, когато човек казва аз, може да знаете дали той е направил погрешка. Казваш: аз ще направя това, онова, и нищо не правиш. Значи не си говорил истината. В Божествения свят всяко нещо, което се казва, трябва да стане.

Питам сега: вие такива ли сте, каквито едно време бяхте? Това място беше пусто, сега пусто ли е? Растения има. Вие сте живите

Божествени цветя, които сте израсли и върху които Бог работи. Един ден вие ще видите това. Не ви проповядвам едно човешко учение, проповядвам едно Божествено учение. Тепърва има да учите истината. Туй, което сега знаете, то е малко, то е микроскопическо. Онзи, бъдещият свят, който иде, е по-добър. Нека да ме разберете. Бъдещите условия, които ще ви се дадат на земята, ще бъдат хиляди пъти по-добри, отколкото сегашните. Но ако сегашните не може да използвате, и бъдещите не може да възприемете. Ако човек не участва в страданията, не може да участва и в Божествените блага. Ако не вземете чашата на страданието, не можете да приемете и благата. Мнозина искате да идете в рая. В рая не може да иде човек, ако не е орал на нивата. Който не е сял, в рая не може да влезе. Човек, който не е вършал, в рая не може да влезе. Човек, който не е копал, в рая не може да влезе. Човек, който щедър не е бил, който не е носил поругание, който не е носил калта на дявола, който не е слугувал на дявола, в рая не може да влезе. След като те калял дяволът, да станеш неокалян – той е герой, златен е. Искам вие да бъдете чисто злато, калта на дявола да не може да ви окаля. Такива герои трябват в света. Това трябва да се проповядва на света. Всичко, което става в света, като тълкувате, всичко по реда си става. Всичките тия хора, които Бог ги е изпратил, Той ги е изпратил да уредят Неговите работи. Сега и вие сте изпратени в света да уреждате Неговите работи. Всеки един от вас да хване кой каквото може.

Сега ви пожелавам да имате отлично здраве, да се подмладите с двайсет години. Които са на шейсет години, да станат на четирийсет. Които са на четирийсет, да станат на двайсет. Които са на десет, няма какво да се подмладяват. Да станете всички богати, че да раздавате. Вие все очаквате да ви дават. Слушайте да ви кажа: вървете по правилото на вашия нос. Вашият нос нали е щедър. Вземам носа като пример. Носът какво казва: „Всякога трябва да даваш.“ В носа се

образуват известни лигавини, които пречистват въздуха и благодарение на това богатство, което носът роди, като минава въздухът, пречиства се, филтрира се и така вкарваме въздуха в дробовете.

Казвам, трябва да бъдем щедри, щедри като нашия нос, щедри, както нашата уста е щедра. Вие плюете на земята, то е щедрост. Някой казва: „Аз не съм щедър." Много си щедър. Най-малко на десет места плюете. Искам да бъдете щедри, както устата е щедра, както вашият нос е щедър, щедри, както вашите уши са щедри. Един наш приятел ми разправяше една опитност. Той държал една сказка по духовните въпроси в един от българските градове, мисля че в Плевен било. След сказката иде един от слушателите и му казва: „Господин Граблашев, искам да ви кажа нещо на ухото, никой да не чуе." Той помислил, че ще му каже своето възхищение от сказката, той му казал: „Страшен вагабонтин си." „Сряза ме." Като правило ви казвам: никога не допущайте някой близо на ухото да ви говори. Надалече да ви говори.

Аз говоря за една любов, в която трябва да вземе участие нашият ум, трябва да вземе участие нашето сърце, трябва да вземе участие нашата воля и нашето тяло, та всичко в света да запее „Бог е Любов". Тогава ще дойде възкресението на мъртвите, които са в гробовете, всичките ще излязат. Ще дойде едно ново примирение в света, което сега светът очаква.

„Отче наш"

„Познаването на Любовта носи вечния живот." *(три пъти)*

Двадесет и първа лекция на Младежкия окултен клас, 22 март 1940 г., София – Изгрев[27].

---

[27] На 15 март 1940 г. според каталога няма лекция.

СТРАЖ НА ЖИВОТА

„Отче наш“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Имате ли зададена тема?

Пишете върху **темата №12** „Каква била подбудителната причина на паяка, която го заставила да си направи първата нишка. Първият подтик на паяжината.“

Тема №13 „Коя е била причината, която заставила човека да си тури шапка на главата?“

Другата тема **тема №14**: „Първият учител по готвачеството кой е.“ Гладът е една от причините на готвачеството.

Изпейте една песен.

„Благост“

Изпейте „Изгрява слънцето“.

Съвременните хора основна мисъл нямат. Имате група войници, те са юнаци. Щом остане сам, той изгубва присъствието на духа. В най-ранната възраст всичките животни са се събирали заедно, за да си помагат. Някой път вие искате да се освободите от влиянието на обществото, казвате: „Аз трябва да бъда самостоятелен“ и мислите, че сте свободни. Вие сега носите разни дрехи, различно сте облечени. Наложено ви е, никой от вас не е свободен. Носиш дебели дрехи – студът те заставил да носиш дебели дрехи. Носиш тънки дрехи – топлината те заставила да носиш тънки дрехи. Имаш пари – носиш хубави дрехи. Нямаш пари – не носиш хубави дрехи. Казва: „Аз нося каквото искам.“ Така не се говори. Или даже когато ходите, не ходите

свободно. Всеки един ходи по особен начин. Казва: „Така съм свикнал.“ Не, това не е свобода. Как ще познаете дали човек е свободен, или не?

Нека вземем друг един въпрос, да изясним първия. Да кажем, вие сте студент по математика в университета. Запитва ви професорът по закона на тяготенето[28]. Ако може да обясните въпроса, знаете значи. Но когато вие се запъвате, професорът забелязва, че във вас въпросът е смътен. Какво нещо е тяготенето? Че всичките тела се привличат. Но защо се привличат? Има една хипотеза на привличането. Казва: телата се привличат. Но когато хванеш един човек, че го теглиш към себе си, тогава как ще обясниш? Сега казвате, че всичките тела падат към центъра на земята. Когато хванеш един човек, че го теглиш към себе си, кой го привлича? Значи според този закон нещата отгоре падат надолу, туй се нарича привличане. Когато по права линия се привличат телата, тогава как ще обясните? Да допуснем, че вие някой път имате едно настроение в себе си да пеете нещо. Друг път нямате туй настроение. Откъде произтича, че в едно настроение песента е несъвместима, а в другото настроение песента е съвместима? Ако те хване някой за устата, хване те за врата, че запуши с кърпа устата, може ли да пееш? Сега дойде някой апаш съвременен, извади своя револвер, казва: „Пей, или ще те убия.“ Сега какво ще правиш? Ще пееш. Но ти тъкмо пееш и той извади револвера и казва: „Да мълчиш, или ще те убия.“ Ти млъкваш. Ако ти каже да пееш, ще пееш, без да искаш. Ако ти каже да мълчиш, че ще те убие, ти ще мълчиш.

Питам сега, ако пееш, по свобода ли пееш и ако мълчиш, по свобода ли мълчиш? Казваш: „Аз съм свободен да правя каквото искам.“ Ами че то е вече една колективна идея. Ти правиш туй, което всичките хора правят. Всичките хора ядат, и ти ядеш. Всичките хора спят, и ти спиш. Всичките хора ходят, и ти ходиш. Всичките хора

[28] Привличане (от рус.).

мислят, и ти мислиш. Казвам, кое е онова, което хората не правят, пък ти правиш, което е специално твое. Кажете ми една специална ваша идея, микроскопическа да е. Мъчно е да намерите.

Да ви разправя един анекдот. Той станал в Търново. Имало двама съседи. Единият имал много кокошки и те постоянно влизали в двора на другия, и ровили. Тъй както и нашият съсед има много кокошки, които влизат в нашия двор и ровят. Кокошките все влизали и ровили в двора му, и той се чудил какво да направи. Пъдил ги той, но те пак идвали. Един ден гледа, един продава една лисица на пазаря, вързана с верижка. Казва: „Колко пари?“ „Четирийсет.“ Купува той лисицата с веригата, донася я в двора си, свързва я за един кол хубаво. Кокошките, като усетили лисицата, разкрякали се и оттам насетне кокошките не влизали в двора му само от миризмата на лисицата, нито една кокошка не влизала вече. По-рано съседът ги е гонил много пъти, те все влизали. Откакто вързал лисицата в двора си, няма нито една кокошка да влезе, всичките кокошки слушат. Лисицата само като седяла в двора, кокошките не влизали.

Сега ще ви наведа на мисълта. Имате някой път някои лоши мисли, които ви нападат. Аз наричам лошите мисли, това са кокошки на съседа, които идат във вашия двор. Кокошите мисли ровят и ви причиняват страдания. Какво трябва да правите? Някой път някой казва: „Не зная как да се освободя от лошите мисли.“ Лисица, лошите мисли ги е страх от лисица. Лисицата, то е умът. Когато ти мислиш, на лошата мисъл трепери ѝ козината. Като не мислиш, тя само рови. Щом започнеш да мислиш, лошата мисъл я няма.

Та казвам, като намерите някоя лисица, турете я за лошите мисли, които ви нападат. Човек трябва да мисли. Мисълта е страж за лошите мисли, а поощрение за добрите. Мисълта носи светлина, а пък за всичките лоши мисли, за тях светлината не е свойствена. Лошите мисли ги е страх от светлината. Лошите мисли са се

зародили и се зараждат там, дето има тъмнина. Всякога, когато човек има неразположение в себе си, показва, че светлина няма. Именно в тъмнината човек е нападнат от лошите мисли, желания и постъпки.

Но при самовъзпитанието, щом сте неразположени, малко светлина имате. Щом сте разположени, достатъчно светлина имате. При обикновената светлина човек трябва да знае как да създава светлината. Една особена светлина има, която човек сам трябва да я създава в себе си. Тази светлина, която вие сега имате в салона, тия двете лампи, тя е създадена, ние я създаваме. Имаме друга една светлина, която я нямаме сега, дотогава, докато дойде обективната естествена светлина, която съществува в природата. Тази светлина е израз на онази светлина, която вече съществува.

Да допуснем, че вие се обезсърчавате. Какво нещо е обезсърчението? Турете запетая след о, турете запетая и след без: о, без, сърчение. Обезсърчава се. Значи всяко нещо, което няма сърце, в което сърцето не взима участие, аз го наричам обезсърчение.

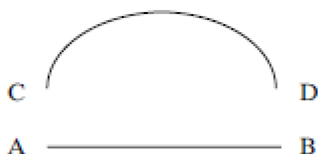

Фиг. 1

Какво представляват тия две линии (**Фиг. 1**)? Едната представя човешкия ум – AB, другата представя човешкото сърце – CD. Линиите, по които сърцето действа, винаги са криви. Ако накарате едно сърце да се движи по права линия, то не знае. Най-голямата мъчнотия за сърцето е да се движи по права линия. То, като дойде, не може да направи права линия, но най-хубавите криви линии сърцето ще построи, професор е. Каквато крива линия искате, в съвършенство може да я тегли. Ума ако накарате крива линия да тегли, и той не

може. И когато умът изисква крива линия, той идва при сърцето, казва: „Я ми кажи тази линия, построй я.“ Помагат си умът и сърцето. И сърцето, като го накарате една права линия да направи, казва на ума: „Моля ти се, направи правата линия.“ Умът може да направи права линия, каквато поиска той може да начертае. За кривите линии сърцето е майстор. Умът е специалист за правите линии, сърцето е специалист по кривите линии. Помагат си един на друг.

Какво разбирате сега? Чудно ви се вижда, нали? Тази идея във вашето съзнание не ви е дошла в тази форма, че сърцето е специалист по кривите линии. Може да наблюдавате един човек и ще видите, че той мисли по права линия. Но когато сърцето дойде да работи, човек винаги върви по криви линии, заобикаля. Когато умът действа, той върви по права линия, движенията му са прави.

Та под права линия аз разбирам, когато умът функционира. Под крива линия разбирам: то е закон, по който сърцето действа, този именно закон, че сърцето действа по крива линия, понеже в кривата линия се харчи най-малко енергия. От чисто икономическо гледище е това. В областта, в която умът действа, ако той действа по крива линия, той ще иждиви[29]* повече енергия. Следователно в областта на ума действа: правите линии са икономически, по-малко енергия се харчи. В областта на сърцето кривите линии с по-малко енергия се правят. Това е от чисто икономическо гледище.

Сега може да зададете въпроса защо е така? Когато една светлина иде от по-рядка среда в една гъста среда, какво става? Правата линия може ли да продължи в същата посока? Не, тя ще се пречупи, ще мине по крива линия. Значи човек щом мине от една по-рядка среда в една по-гъста, иде кривата линия, става пречупване на линията. Следователно срещате вече голямо препятствие, съпротивление. Сега законът какъв е в такъв случай? Ако да кажем

[29] Изразходва, изхарчи (разг. от църковносл.).

тази линия излиза от една по-гъста среда и влиза в по-рядка, какво ще стане? Пак ще се пречупи. Та този закон работи и за вас. Когато вие се намирате в благоприятни условия и минете в по-неблагоприятни, по крива линия ще се подвижите. По-благоприятни условия са условията на ума, по-лоши условия са условията на сърцето. Следователно, щом слизате, непременно ще има по-голямо съпротивление. Тъй щото, щом умът влиза в една по-гъста среда, той взема методите на сърцето. Казва някой: „Аз не съм свикнал да отстъпвам. Никога не отстъпвам." Но приближиш се до една печка, като допра до печката ръката, веднага си дърпам ръката назад. Ти не мислиш, но щом допреш ръката, веднага теглиш ръката назад. Ти казваш, че не отстъпваш, а ръката ти отстъпва, ръката отстъпва, преди ти да си заповядал да отстъпи. Лошо ли е, че отстъпва? Докато дойде някаква заповед да отстъпи, ще стане някаква повреда. Често ние мислим, че за някои работи не отстъпваме, пък трябва да отстъпим. Но какво трябва да отстъпва човек?

Допуснете, че двама приятели се свадят по някой въпрос. Как трябва да отстъпят? Има един пример, тук, в България, е станал. Направили една баня в едно село или в едно малко градче, но селяните се разделили на два възгледа. Имало едни, които казвали, че за под трябва да се турят огладени дъски, херендосани[30]. Другите казвали, че е опасно да бъдат дъските огладени, но трябва да са неогладени. Дохожда един инспектор и пита защо банята не е довършена. Спор има и не може да разрешат спора, дъските рендосани ли да бъдат, или нерендосани. Той казал: „Направете пода с една дъска огладена и с друга неогладена, една херендосана и друга нехерендосана. Онези, които мислят, че дъските трябва да бъдат неогладени, да вървят по неогладени дъски. Другите, които мислят, че дъските трябва да бъдат огладени, да вървят по огладените дъски." Та

[30] Рендосани (обл.).

и природата има доста бани с огладени и неогладени дъски. Ние намираме туй противоречие. Много бани има, които са с една огладена дъска и с една неогладена. Ние намираме в нашия живот такива огладени дъски – такава е теорията. Някъде има неогладени дъски – теорията е такава. Някъде ходим по огладени дъски – теорията е такава. Някъде ходим по неогладени дъски – теорията е такава. Няма нищо лошо в туй. Каква разлика има между една огладена и една неогладена дъска? При огладената дъска трябва да бъдеш внимателен, а при неогладената пак има опасност, да си натъкнеш крака, да се убодеш. В единия и в другия случай ще бъдеш внимателен. В единия случай, при гладките дъски, лесно може да изгубиш равновесие, хлъзгане става. При неогладените дъски има бодили, на които може да се натъкнеш.

Та вие искате животът ви да бъде уреден. Представете си, че вие се намирате в един живот, дето, каквото помислите, веднага става. Помислиш за яденето – дадат ти го. Речеш да ходиш – веднага автомобилът дойде. Всичко става, щом само помислиш, всичко е предвидено, че не ви дават случай вие да си помръднете ръцете. Искате да станете да идете някъде, веднага ще ви вземат да ви занесат. Какво би станало с вас, ако всичко е така наредено? Вие искате по някой път да е нареден животът ви, но то ще бъде най-голямото нещастие за вас, всичко да е така наредено. Трябва да има нещо, което ти сам да наредиш. Че ако в света всичко е наредено, ти не може да вземеш участие.

Казвам, радвайте се, че в живота има неуредени много работи. Те са за вас. Прогресът на човека, на народите, на обществата, на човешкия ум, на човешкото сърце е от неуредените работи. И другата крайност щеше да бъде, ако нищо не беше уредено. Хубостта е в това, че половината на живота е уреден, половината не е уреден. Уреденият живот в дадения случай е една почивка за човека. Всякога, когато

трябва да починеш, ще дойдеш до едно място, дето работите са уредени. Щом дойде време за работа, идваш в една област, дето нещата не са уредени.

Та онзи Божественият промисъл в света е предвидил, че има неща, които не са уредени. Мислите ли, че онова във вас, което не е уредено, и за другите е неуредено?

Да допуснем, че вие вземате в едно шише хиляди песъчинки. Като ги турите тия пясъчни зрънца, ще вземат известно положение. При всяко помръдване на шишето всяка песъчинка ще измени своето място. Представете си сега, че един учен човек е изчислил тия хиляди пясъчни зрънца, ученият човек изчислил всяко зрънце къде се намира, но при дадени условия той знае местата. Шишето не трябва да се бута, но вие, без да знаете, дойдете, че бутнете шишето. Питам, този ученият човек, като дойде, който изчислява, че знае вече, в първия случай знае зрънцата на кое място са, вие, след като сте бутали шишето, пак го турите на същото място, дойде той, ще забележи, че зрънцата не са на същото място. Шишето е на същото място, но зрънцата не са. По това ще направи заключение, че някой бутал шишето. Питам сега: как ще наместите тия зрънца? Ако ви викнат и ви накарат да наместите всяко зрънце на място, как ще ги наместите? Трябва да знаете как да бутате шишето. Не че не знаете, знаете как да разместите зрънцата, но не знаете как да бутате шишето и да наместите тия зрънца. Онзи, който знае как да бута шишето, че да не мести зрънцата, той е учен човек. Питам: вие как бихте ги наместили?

Вие се намирате в положението на мравчения лъв. Представете си, че тук на дъното на тази [яма с формата на] фуния има един мравчов лъв, мравояд. Той е направил такава фуния и като влезе една мравка, хване я за крачето, откъсне го. Рече мравката да върви нагоре, откъсне и другото краче, тъй че тази мравя не може да излезе из тази

фуния. Как му дошло наум на този философ да направи тази фуния? Отде знае той това? Тази мравка, като влезе, тя из тази фуния не може да излезе. Тя все пада на дъното, той я хваща за едното краче, за другото, докато най-после ликвидира с нея. Мравковият лъв, той е само изражение на една интелигентност, която седи извън него. Когато твоите ръце ходят по пианото, питам, ръцете от само себе си ли го правят? Много разумно постъпвате. Скачате по клавишите, изваждате най-хубавото, но ръцете ли правят музиката? Някой седи зад ръцете. Мравковият лъв е като човешките ръце. Зад мравковия лъв седи нещо разумно, което го кара да прави така. Не че той е толкоз голям философ, да предвижда тия работи – колкото ръцете са предвидили пианото. Те ходят по пианото, понеже има друг, който да заповядва на ръцете.

Тогава какъв пример можем да извадим ние от мравковия лъв? Ти за всичките лоши мисли направи такава една фуния. Следвай примера на мравковия лъв, ако искаш да се избавиш. Щом влезе една лоша мисъл в тази фуния, да не може да излезе навън. Тогава ти ще я обуздаеш, и тя ще бъде под контрола на твоята воля. В такава само фуния ти може да обуздаеш една лоша мисъл, едно лошо желание и една лоша постъпка. Ти на лошата постъпка не може да кажеш: „Не прави това, не може.“ Лошите желания трябва да се ограничат и да знаеш по кой начин трябва да ги ограничиш.

Да допуснем, че във вас се заражда чувството на страх. Не зная дали сте пътували през гора. Някои, като пътуват през гора, страх ги е от вълци, от мечки. Шушне нещо в гората, веднага той казва: „Голяма мечка иде.“ Трепне му сърцето. Изскочи някой вол из гората, той се поутеши, че е вол. Шушне нещо отляво, той пак помисли, че това е някоя голяма мечка, и трепне сърцето му. Сега изскочи някой бивол из гората. Пак се зарадва. Оттук шушне, оттам шушне – и той си мисли, че това са мечки. Като излезе из гората, колко мечки е

срещнал? При всяко пошушване той мисли, че е мечка. Питам: защо този човек се безпокои? Това е хубавото, че този човек в живота си никак не се молил. Щом го е страх от мечките, най-малко десет пъти ще прочете „Отче наш“. Казвам, този страх е намясто, този страх го накара да чете молитви. Тази молитва се простира в туй пространство и благодарение, че той чете „Отче наш“, мечката не излезе. Хубаво е. Този човек, който го е страх от мечката, той разпространява своята мисъл в пространството и мечките възприемат неговия страх, и тях ги е страх. Мечките, ако са наблизо, и в тях ще се зароди страх, мечките ще ги е страх от онзи, който го е страх. А по някой път законът е, че ако си много смел, ти може да изкараш мечката да излезе насреща ти, защото тази смелата мисъл се предава на мечката и тя става смела.

Та по някой път отрицателните неща дават един положителен резултат. Туй, от което те е страх, няма да дойде не по някакви съображения, но понеже тебе те е страх, предаваш страха и на мечката, и нея я е страх. Значи мечката няма да те срещне на пътя. Та ви казвам, хубаво е по някой път да се страхувате, понеже ще изплашите мечките, не че сте герои.

За пример в едно село имало една голяма стена. Тогава иде до стената една голяма мечка. Едно куче се затичва при стената, без да иска се хвърля на гърба на мечката. Обаче мечката не е имала такава опитност да се хвърли някой на гърба ѝ, мечката мислила, че нещо е по-силно от нея и хуква да бяга. Кучето, и то се уплашило. И то бяга на запад, мечката на изток. Селяните, като минали покрай стената, видели визитните картички на двамата герои.

Казвам, всичките противоречия, които съществуват в природата – в природата няма противоречия – но всичките противоречия седят, за да може в дадения случай човешкото сърце да работи разумно и човешката воля да работи разумно. Всичките противоречия, които съществуват в природата, съществуват като противоречия, да

създадат някаква енергия в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Сега човек трябва да премине през целия живот, за да се убеди. Например вземете сиромашията, тя е създала работливостта. Всичките удобства за строеж на къщи богатството ги е създало. Богатството създава една форма, сиромашията – друга форма.

Сега де бихте турили вие богатия човек? Богатия де ще го турите да живее? При ума или при сърцето? Сиромашията къде ще я турите? Какви линии има богатството? Кои линии са по-дълги, правите линии или кривите линии? Един богат човек, той никога няма да тръгне да върви пеш. Той ще се качи на някое превозно средство, на аероплан.

Да допуснем, че вие имате всичките удобства, какво бихте постигнали? Сега всичките хора говорят все за материални богатства. Те са резултат на онази разумна работа, която хората са работили в миналото. Вземете тия залежи на петрол, които съществуват. Хиляди и милиони същества са работили. Сега хората използват тия петролни извори, използват тия пластове с въглища, но растенията преди хиляди и милиони години са работили, образували са тия пластове. Питам: ако те не бяха работили, ако те не бяха складирали тия въглища, откъде ще ги извадим?

Та казвам, и във вашия ум има много неща складирани, които трябва да ги търсите. Сега правят сонди, които ги турят по на шестстотин, седемстотин, хиляда, хиляда и петстотин метра дълбочина, за да изкарват тия масла от земята. Изисква се известно усилие от човека. Някои неща, които са построени в човека, той трябва да работи. Някой път се изисква много голямо страдание, за да накараш човек да мисли.

Мене ми разправяше един българин. Те били трима другари. Единият имал хубаво сетре, другият имал хубави панталони, третият имал хубави обуща. Често, когато някого от тях викали на гости

някъде, който имал обущата, ще поиска сетрето от единия и панталоните от другия. Та казва: разменяхме си, когато ходехме на гости. Това е един анекдот. Целият свят по същия начин прави. Вземете англичаните, произвеждат едни неща, американците – други, германците, русите, и става обмяна в производството. И благодарение, че е така, така се опознават народите. Вземете някой певец, пее много добре класическите песни, някои пеят тези живите песни. Тъй щото не всеки певец може да пее каквато и да е песен. Това е естествено. Някой човек може да пее някоя класическа песен, някой пее хубаво някои игриви песни. Или вземете някои техници: един в едно направление работи, друг – в друго.

Казвам, в природата съществува един закон на разнообразие. Всеки трябва да хване онази област, която му е свойствена нему да работи със знанието, което му е потребно.

Та казвам, човешкият ум е станал причина за създаването на нервната система, сърцето е станало причина за създаването на симпатичната нервна система. Сега някои от вас, като не разбирате как е създаден човек, може да си напакостите. Ако човек работи само с главата си, със своя мозък, той ще стане чрезмерно нервен, ще започне да съхне. А пък ако работи само със своята симпатична нервна система, тогава ще стане съвсем пълен. Има две опасности: в едната да изсъхне, в другата да стане толкоз огладен, че да се изстуди. Влажността докарва флегматичност, изстудяване. Казва: „Нямам настроение.“ Когато човек няма настроение, не работи. Това произтича, че времето е студено. Когато е много студено, човек не може да работи. Казвам, в природата винаги съществува преход от едно състояние в друго. Сърцето – долу, умът – горе.

Та сега всички вие се намирате в едно противоречие, искате да уредите живота си, че да нямате никакви мъчнотии. То щеше да бъде най-голямото нещастие, ако имахте само мъчнотии. Тъй както сега

живеете, е най-добре. Наполовина имате мъчнотии, наполовина не ви достига нещо. Туй, което не достига, там е вашето място. Щом срещнете някоя мъчнотия, никога не я оставяйте, не я заобикаляйте. В мъчнотиите вие ще намерите нещо хубаво. То е като онез, които търсят скъпоценни камъни. Много пъти, като намерят някой скъпоценен камък, знаят, че вътре се крие нещо ценно и започват да го разчупват, изваждат отвътре скъпоценния камък. Които не разбират, побутват камъка. Които разбират, изваждат скъпоценен камък. Много пъти в камъните има скъпоценни камъни или злато. Който не разбира, побутва нещата.

Казвам, умният човек използва мъчнотиите в живота си, а онзи, който не е умен, той ги побутва, седи и чака, дано някак си да се уреди животът му, да дойде някакъв късмет. Късметът някой път може да дойде, пък някой път не иде. Късметът на човека седи в работата на неговото сърце и в работата на неговия ум. Ако сърцето ти работи правилно, късметлия си. Ако волята ти работи правилно, късметлия си. Ако умът ти работи правилно, късметлия си. Ако волята ти работи правилно, късметлия си. Щом не работи правилно, тогава турците казват: без късмет е. На български как превеждате думата късмет? Щастие.

Радвайте се, че имате един недоимък. Щом имате нещо, което не ви достига, радвайте се на това. Ако бихте се радвали на малките несгоди на живота, щяхте да бъдете по-щастливи, отколкото да роптаете против несгодите на живота.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и втора лекция на Младежкия окултен клас, 5 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев[31].

[31] На 29 март 1940 г. според каталога няма лекция.

МЕТОДИ ЗА ПОСТИЖЕНИЯ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Пишете върху **темата №15** „Малките добри и големите добри постъпки“. Да бъде мисъл през цялата седмица „Какво се подразбира под една малка добра постъпка и една голяма добра постъпка?“

Пишете втора **тема №16**: „Ползата от тънките и дебелите въжа.“

Човек, най-първо, се ражда тънко въже, после става дебело въже. Като стане дебело въже, остарее. Най-първо, човек е една малка добродетел, после става голяма.

Вие размишлявали ли сте по някой път върху философията на една кибритена кутия, върху съдържанието на една кибритена кутия? Много пъти вие разглеждате някой философски въпрос, но ако ви дам една тема, „Кибритената кутия“, какво може да ми разправите? Ако трябва да направите една лекция, какво бихте направили? Най-първо, ще говорите от какво е направена кутията, после – от какво са направени клечките и за какво служат. Там ще свършите. Много малко може да кажете за нея. Но тия миролюбивите клечки, които по естество са миролюбиви, расли са някъде в гората, може човеколюбивият човек да ги вземе и да ги направи много лоши клечки – и добро да вършат, и зло да вършат. Ами че с една кибритена клечка ще запалят огън, ще те опекат на него. Ако я нямаше, с какво ще те мъчат? Тъй с кибритената клечка запалят огъня, накладат го, пак ще те опекат на него. Питам, кой е виноват, когато кибритената клечка прави престъпление?

Казвам, всеки човек може на най-хубавата дума да ѝ тури една главичка, както кибритената клечка, и да направи думата добър –

турите пред думата не е и става – не е добър. Туй, което не е добро, то е клечката, която е миролюбива, туй не е е главичката. Като драснете, запали се тази главичка, ще запалите огъня. Злото в огъня е вече предпазено. То е едно зло, но вие го намирате за уместно. Но уместно е, ако сте далеч от него. Ако сте близо, няма да е уместно. Някои казват, че огънят е много полезен. Полезен е отдалече на един метър, на два метра, но близо при него, като туриш ръката, ще видиш, че е много лошо. Има много работи, които отдалече са много добри, а отблизо са много лоши. После имаме думата лош. Като турите пред нея не е, става не е лош. Имате не е добър и не е лош. В дадения случай каква е разликата между не е добър и не е лош? Коя дума е тук положителна? Не е добър ли е положителна, или не е лош е положителна? Значи, ако махнем не е при лош, става лош. Ако махнем при не е добър не е, става добър. Като турим при думата добър не е, думата добива друго съдържание. А пък като турим не е при лош, значи лошото придобива нещо. Като стане не е лош, думата става положителна. Като турим не е при добър, думата става отрицателна. Като махнем не е от не е добър, думата става положителна. Като махнем не е от не е лош, думата става отрицателна.

Сега във вас се заражда мисълта, защо е така. Аз ще ви запитам: защо шивачките надупчват дрехите с машината? Мислите ли, че е едно благодеяние, като турите оная дреха на машината и започнеш: трака-трака, надупчиш я. Казваш: „Много добре е ушита." Казвам: „Много добре е надупчена." Казва: „Много добре е ушита, изящно, да ти е мило да я гледаш." Ако попитате дрехата така надупчена, какво ще каже тя? Вие ще кажете, че дрехата не усеща болка. Представете си в отделенията, нали сте били ученици? Започвате в първото отделение, учителите се отнасят добре, във второ отделение стават малко по-лоши, в трето – малко по-лоши, и в четвъртото – още по-

лоши, но в университета са най-лоши. В първото отделение забавляват децата, във второто отделение учителите си позволяват да помилват малко ученика. По някой път, като го удари, го помилва. Едновремешните учители имаха пръчки, казва: „Дай си ръката.“ Детето простре ръката, но като рече учителят да удари, то я свие. Най-първо, не иска да си даде ръката. Погледнеш, от очите потекат извори. Учителят толкоз магично удря, че като удари по ръката, вода потича. Ученикът човек става. Как се нарича тази наука за водата? Учителят хидролог става, намира вода. Нали сега ходят да търсят вода, някъде да копаят. Учителят, като срещне едно дете, като го удари по ръката, погледнеш, вода потече. Казва му: „Вода има в тебе. Щом има вода, човек ще станеш.“ Дето са ви били, то е голяма наука. Казва: „Дай си ръката. Ти човек ще станеш или не?“ Ако, като те удари и потекат сълзи, казва: „От тебе човек ще стане.“ Ако не потекат, казва: „На такова сухо място не може да става нищо. Градинарството не може да се развие.“

Като плачат децата, показва, че вода има, може да стане градинарство. Тъй щото вас били ли са ви с пръчка и шляпали ли са ви със шамари? Хубаво тогава. Питам: къде е лошото, че един учител плеснал едного по лицето? На твоето лице се събрала известна материя, дошла отнякъде и се набрала материя на ръката на учителя. Тия материи се обичат, привличат се от обич. Казва, учителят тъй плеснал, тъй биел. Откъде накъде? Ако можеш да повярваш, че ударът на учителя е едно благословение, като разбереш, ще туриш не е настрана, казваш: добре е.

В Бургас имало някой грък – разправяха един пример. Като влезе някой просяк да проси от него, той ще го изблъска навън, нищо не дава. Като излезе просякът навън, върви из улицата, той ще вземе пет-десет лева, ще иде по някоя забутана улица да намери просяка и

ще го мушне, ще каже: „Ха бре, керата[32]*.“ Като го мушне, ще му мушне парите в джоба и ще се върне. Най-първо, просякът е обиден, че го изпъдил, втората обида е, че го мушнал и му казал: „Ха бре, керата.“ Но като погледне после в джоба десетте лева, забравя мушкането, той се засмее вече.

Казвам, когато има мушканица, има нещо турено в джоба, тогава забравяте всичките погрешки. Докогато има мушкане и няма нищо турено в джоба, погрешките не се забравят. Този грък дава много добър пример. Ще изпъди просяка, после ще му даде.

Вие как посрещате просяците? Бръкнеш в джоба си и набуташ една петолевка, но от тези сребърните, които сега струват двайсет и пет лева. Като хванеш двайсет и петте лева, не ти се дават. Бръкнеш, напипаш десет лева, и то не ти се дава. Напипаш два лева, напипаш един лев и най-после, като пипаш, половин лев извадиш и дадеш. Като бръкнеш, каквото хванеш, дай го. А пък ти бъркаш и правиш избор. После правиш разни съображения. Тъй както правиш, и всичките същества, които те срещат и които ти помагат, и те правят същото, каквото ти си направил. Бръкне то в джоба – вижда сто лева. Бръкне – петдесет лева, и него остави. Като намери един лев, ще ти даде. Казвате: „Много скържав човек е този богаташ.“ И ти си същият. Едно време ти бръкна в джоба си и даде половин лев, сега половин лев повече са ти дали. Ти намираш, че няма никаква щедрост.

Казвам, човек в своите постъпки, когато постъпва, трябва да бъде щедър, не разточителен. Щедрост, значи да задоволиш в даден случай една човешка нужда, да можеш в даден случай да задоволиш нуждата на един свой ближен. Щом не задоволиш, то е закон на скържавост.

[32] Обидна дума, нещо като лека псувня; недодялан, недорасъл (разг. от гр.-тур.).

Имате такава дума: не е трезвен. Отделите не е, става трезвен. Имате не е пияница. Отделите не е, става пияница. Та знаете ли на какво мяза туй? Как ще обясните? Да извадите един морал. Не е добър – не е лош, не е лош е позлатено, не е добър е окаляно. Каква е разликата? Позлатеното се изтрива, а калта като премахнеш, виждаш, че злато остава вътре. Значи позлатените работи са лоши, а окаляните работи са златни. Като изтриеш позлатеното, остава лошо; като измиеш окаляното, остава златото. Като изтриеш калта на не е добър, става добър. Като изтриеш не е на не е лош, изтриваш позлатеното, остава лош. На не е добър като изтриеш не е, като измиеш калта, става добър. В единия случай позлатеното като изтриеш, лош остава. Като махнеш окаляното от доброто, остава доброто. Сега окаляните работи чистете, пък позлатените не ги изтривайте. Някой път вие позлатеното много го търкате и остава лошото. Имате крива постъпка, речете да го изчистите, като речете да го изчистите, остава лошото. Не го бутайте. Позлатеното хич не обича да го търкаш.

Като пресушите някой извор или някоя река, на реката ако пресушите коритото, може да направите полза някому. Но ако пресушите извора, каква полза ще направите? Казвам, опитвали ли сте вие да поправите някоя ваша погрешка? Кое е по-добро да кажеш: не е добър или не е лош? Лошавината в човека конкретно в какво седи? И в какво седи добрината на човека? Не е добър показва, че крие добрината си. Който не е добър, крие добрината си. Който не е лош, той крие лошавината си. Този, който крие добрината си, става лош. Другият, който крие лошавината си, става добър. Лошият, като крие лошавината си, става добър. Добрият, като крие добрината си, става лош. Тогава имате плюс и минус. Минусът е добър, ти като дадеш, то е минус. Лошият, той взема всякога, той е плюс, увеличава се. Лошият всякога взема, добрият всякога дава. Значи добрите неща

са винаги по-леки, лошите неща са винаги по-тежки. Конкретно разсъждавам върху нещата. Лошият е, който всякога се увеличава в своята тежест. Такава е идеята. При лошия нещата стават по-тежки. Ако туриш двайсет и пет килограма на гърба и има да вървиш сто километра, ще те болят рамената. Ако ти снемат тази раница, турят ти на гърба не сто, но един килограм, ти вървиш и ти е приятно.

Тъй щото всякога лошите работи отегчават живота. Всяко нещо, което отегчава живота, е лошо. Всяко нещо, което улекчава живота, е добро. И следователно в приложението на живота вие, като мислите, с вашите мисли, с вашите чувства и с вашите постъпки или улекчавате живота, или го отегчавате. Казва: какво нещо е добрата постъпка? Конкретно ония мисли, ония чувства и ония постъпки, с които ние правим нещата по-тежки в себе си, то не е добро. А пък ония постъпки, ония чувства и ония мисли, с които нещата олекват, правим ги да бъдат леки, са добри. Опарил си се някъде, казваш: за добро е. Няма да се мине дълго, тази опарена кожица ще се обели, ще дойде нова кожица. Говоря за малките погрешки. Опарил си се, казваш: за добро е. В живота всякога туряйте мисли, които олекват. Всякога внасяйте добри мисли, добри желания и добри постъпки. Те са, които съграждат.

Вземете, тук имате два носа. Единият е дълъг повече от шест сантиметра, другият е едва два сантиметра. Ти ще кажеш, че този човек не е умен. Тази линия показва, че в дадения момент този човек е умен, но този умният човек събирал товар. Всички умни хора се товарят. Да допуснем, че имаш критичен ум. Ходиш, търсиш погрешките на хората, целия ден ходиш и гледаш кой какви недъзи има. Навсякъде патологически работи виждаш: че очите не са намясто, че брадата, че краката. Питам, след като двайсет години си се занимавал с криминална психология, какво добиваш? Ако имаш друга философия, ще създадеш цяло нещастие за себе си. Че то е все

същото един човек двайсет години да е клал добичета – днес коли един вол, утре заколи друго, двайсет години като клал добитък, какво е добил? Ще създаде своето нещастие.

Мен ми разправяха в България за един пример. Един касапин двайсет-двайсет и пет години се занимавал с клане, забогатял, оженил се, раждат му се три деца. Едното било на дванайсет години – аз ги турям така – другото на осем години и третото – едно малко кърмаче. Един ден най-голямото дете казва на братчето си: „Ела да ти покажа как татко коли овците.“ Братчето му не знае, отива. Голямото взима ножа и отрязва гърлото на братчето си, за да му покаже. Като видяло кръвта, то се уплашило, носи ножа и като тичало, пада и се натъква на ножа. Майката чува че става нещо, тя пък къпала малкото дете, оставила го в коритото, за да види и в това време малкото дете се удавило във водата. Това е последствие на касаплъка.

Казвам, онова, което ти придобиеш от лошия живот, ти от него полза няма да добиеш. Ти не туряш в главата си една Божествена работа, не туряш главата си да мисли добре. Какво трябва да правиш тогава? Ще туриш главата си да мислиш право. Ще туриш сърцето си да върши работата си добре. Ще туриш волята си, и тя да служи добре. Волята ти трябва да служи, сърцето ти трябва да върши и главата ти да мисли добре. Първото нещо е. Някой казва: „Как да мисля добре?“ Най-първо, ще се научиш да говориш добре. Ти казваш на себе си: „От мене човек няма да стане.“ Не говори такива глупости. Ти виждаш времето облачно, казваш: „Лошо време.“ Не говори такива глупости, времето лошо не може да бъде. Казва: „Слънцето не грее.“ Не говори такива глупости. Това са лъжи, бели лъжи. Казва: „Не грее слънцето.“ Не говориш истината. „Няма добър човек на земята.“ Не говори такива лъжи. При такава една философия какво може да излезе?“ Слънцето не греело, облаците са лоши, вятър духало, всичките хора лоши. Оставаш само ти добър човек. Откъде се взе само

един добър човек в света? Ами че онова вълче, което мисли, че е добро, баща му добър ли е? Че баща му, преди да го отхрани, колко овци извади от кошарите? Знаете ли колко дела има заведени против този вълк? Всеки вълк, който е взел някоя овца от някоя кошара, дело има заведено. Сто овци като изяде, сто дела има заведени. Направиш една лоша постъпка, дело има заведено. Ще дойде един ден, веднага ще се завежда делото. Направиш едно добро, пак има дело заведено. Ще те възнаградят. Веднага се завеждат делата, но делото може да се насрочи в разни съдилища. Може делото да е в мировото съдилище, скоро се свършва по някой път. Делото може да е в окръжния съд. Делото може да е в апелативния съд, някой път може да е в касационния съд. Ако то се бави пет-десет години, може да е в касационния съд. Ако се бави пет години, може да е в апелативния съд. В окръжния съд може да е две години. А в мировото съдилище може и по-скоро да свърши. Между себе си като се разправяте, ежедневно стават тия работи.

Англичаните, като се обидят, имат обичай да се боксират. Те не дават заявление да се съдят, но и двамата започват да се боксират. Набият се хубаво, потече кръв, шапките паднат. После се хванат за ръцете, поздравят се. Казва: „Извинете.“ Другият, и той се извинява. Като се набият, после се ръкуват, поздравяват се и се примиряват. Мирово съдилище. Вкъщи туй нали го знаете, нали се дуелирате?

Аз веднъж гледах две деца в две колички, малки деца. Едното на две години и половина. На едното дали една ябълка. Другото, което е на две години, го гледа. Хвана го за косата, разтърси му главата, и пак му взе ябълката, и другото взе да плаче. Казвам: и двамата хора ще станат. Аз сега тълкувам, аз съм коментатор. Казвате: „Тази ябълка ти я дадоха, знаеш как да я изядеш.“ Мисли другото и като поседя, казва: „Като я взе, знаеш какви ще бъдат последиците.“ Раздруса го хубаво и му взе ябълката. Вие сега ще питате при кого ще остане ябълката. При

когото и да е останала, резултатите ще бъдат същите. Онзи, който даде ябълката, не беше умен човек. Но туй стана заради вас, аз да видя, да ви дам този пример. Той трябваше да тури количките надалеч едно от друго, че да не може едното дете да вземе ябълката на другото. Трябваше да тури на четири-пет метра разстояние количките. Онзи турил количките една до друга, съблазняват се, изкушава ги. Другото казва: „То не е за тебе, за мене е." Хваща го за главата, разтърсва го за косата. Онова на двете години мисли, че онова си е позволило нещо, което не е за него. Големите хора всякога казват: „Това на тебе не прилича, на мене." Хубавото ядене, хубавите дрехи са на умните хора, на големите. Малките могат без тях.

Казвам, онзи нос показва, че човек е умен, трябва да знае да го употребява. Този с дългия нос е опасен, мушка навсякъде. А пък този късия нос е глупав. Глупавите хора не правят толкова пакости, колкото умните правят. Умният човек много пакости може да направи, глупавият – малко. Глупавите, само като вървят, прах вдигат по пътя, а пък умният с камъни ще те удари. Умният има и добрата страна. Той, като ти даде нещо, ще ти даде нещо хубаво. Казвам сега, носът на човека трябва да е като кибритена клечка. Ако си умен, ще запалиш плевнята, ако не си умен, ще запалиш плевнята. Ако цялата кутия има сто клечки, има големи кибритени кутии, може да запалиш сто плевни, тогава цялото село ще ги туриш в смущение. С една кутия може да направиш една илюминация в селото.

Казвам, сега в живота хората са дошли и правят погрешки от незнание, не знаят последствията. Но човек, да се учи, трябва да знае законите на своята мисъл, как да мисли правилно. Има желания, които не са естествени, има мисли, които не са естествени, има и постъпки, които не са естествени. Представете си, че вас ви съблекат гол и ви намажат с мед и ви свържат за едно дърво. Или представете си, че като ви съблекат гол, ви облекат със скъсани дрехи. Кое е по-

хубаво: да те съблекат гол и да те намажат с мед или да те съблекат гол и да те облекат в някои парцали? Кое е за предпочитане? Богатият е съблечен гол и намазан с мед. Сиромахът е съблечен гол и облечен с парцали, пуснат е свободен да върви. Кое е по-добре? Така аз разглеждам работата. Богатият е с мед намазан и е свързан, сиромахът – облечен с парцали и свободен пуснат да върви. И двамата имат същата съдба. На единия са взети дрехите и на другия са взети дрехите. Но единият, който е намазан с мед, има какво да яде. Като се намери в голяма нужда, ще си близне малко. Богатият ще си близне от меда, но понеже от меда по гърба не може да си близне, но само по рамената и ръката малко, защото е свързан, тук-там близне, и това е неговото щастие. Бедният, като върви със скъсани дрехи, няма никакъв мед намазан, гледа дупките. Но в живота за предпочитане е положението на бедния, който е свободен да ходи. И той има неприятности, но положението на богатия, който ближе от рамената си мед, е по-лошо, че ако го нападнат тия хапливите мухи, те, като изядат меда, ще започнат да изваждат вътрешния мед. То са философски работи. Вие не разсъждавате така. Във вашия ум ни най-малко тази идея я няма. Аз разсъждавам така. Вие казвате: „Блазе му на богатия човек. Къща има. Виж колко хубаво е облечен. Как е намазан с мед." Но колко струва това намазване? Да се поставите сега в положението на сегашните американски милионери, които са в Америка – при сегашните апаши, които съществуват, какъв страх имат. Всеки богаташ има по десет души детективи да го пазят, десет души гавази[33] ги наричам. В турско време българите, като тръгнат, ще хванат един гавазин – българинът върви напред, гавазинът отподире, да го пази. Сега в Америка по десет души ги пазят, да не задигнат жена му или децата му, защото, ако ги задигнат, искат голям откуп. Защо ти е такова богатство? Остави, че ще го задигнат, но целия ден

[33] Телохранители, пазачи (ар.-тур.).

стоиш нащрек. И то си има хубавата страна, но то е само един вид на живота. То е лошата страна, но има и добра страна. Докато хората дойдат до онова – правото, разбиране.

В какво седи богатството на човека? Богат е според мене онзи, който знае да се ползва от своя ум. Богат човек според мен е онзи, който може да се ползва от богатството на своето сърце. Според мен богат човек е онзи, който може да се ползва от силата на своите постъпки. А пък в този смисъл, както вие разбирате, всеки човек, който може да се ползва от своя ум, е свободен. Всеки човек, който може да се ползва от богатството на своето сърце, е свободен и който може да се ползва от своите постъпки, е свободен човек. Има една сиромашия, която не трябва да желаем. Тогава бедните трябва да се научат да се ползват от своето сърце, Бог е турил спасението в техните сърца. Щом си станал богат, трябва да се ползваш от своето богатство.

Кое е по-хубаво: да кажеш колко си добър или колко си лош? След като те обере някой, да му кажеш: „Колко си добър, защото ми олекна." Ти носиш една чанта от двайсет и пет килограма на гърба си, сто километра има да пътуваш, среща те някой, взима ти товара. Казваш: „Колко си добър." Сега ще кажеш: „Мене ми е по-леко." Ти тръгнеш по пътя, казваш: „Обраха ме, какво ще правя сега?" Ще си създадеш друго нещастие. Кажи на този, който те обрал: „Колко си добър. Колко си услужлив." Така лесно се говори философски, но след като снемат и ти вземат раницата, много мъчно е да кажеш: колко си добър.

Когато сте на представление, има места, дето хората не се обиждат. То е на сцената. Обижда го някой, но той със смирение издържа. В туй отношение защо човек да не може като актьор да каже: тъй е писано в драмата. Тази драма така са я написали, ти играеш същата роля. Ти играеш ролята на един крадец, откраднал си

нещо. Казват: „Не те ли е срам?“ Съдят те. Ти седиш, носиш позора. Всичките хора като правят представление, другите им ръкопляскат на сцената, че хубаво са изиграли ролята. Ролята е хубаво изиграна, ти съзнаваш, че не си престъпник, но играеш ролята на престъпник, за да дадеш един урок на другите, за да знаят как трябва да постъпват. Някои от вас играли ли сте някакви роли на сцената? Всичките искат да играят такива хубави роли, ролята например на един цар или на някоя царица, на някой съдия, философ, на някой поет. Има и такива роли незавидни. Онези актьори на сцената се намират в трудно положение. Ще играеш ролята на някой, когото трябва да го убият. Трябва да знаеш как да умреш. Ще идеш да гледаш как умират хората, за да го представиш вярно. Като го мушнат, потече кръв, паднеш. Хубаво трябва да го представиш. Ще носиш едно гумено облекло, че малко червена вода ще има, като мушне, ще потече кръв. Ти паднеш, ще си представиш, че си умрял. Като станеш от сцената, пак си възкръснал.

Та казвам, когато ви мушнат във вашите гумени дрехи, не мислете, че е много сериозна работа. Двама актьори играят в Америка, единият се разгорещил, другият казва: „Внимавай, като мушкаш, да мушнеш гумената дреха, да не мушнеш другата. Внимавай, че си се разгорещил, да не ме мушнеш.“ Така се предпазва. Ставали са инциденти. Много актьори са убивани така на сцената.

Често и вие като актьори малко по-навътре мушнете, и после се извинявате. Трябва да бъде майстор човек да мушка само гумената дреха. Като мушнеш, да се свърши въпросът.

Мислете защо Господ ви е дал главата. Мислете защо Господ ви е дал сърцето. Мислете защо Господ ви е дал волята. Няма по-хубаво нещо да знаеш да държиш главата си така, както трябва, да управляваш сърцето както трябва и да използваш волята както трябва. То са най-хубавите неща в живота на един ученик.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и трета лекция на Младежкия окултен клас, 12 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ЕЗИКЪТ НА ТОНОВЕТЕ

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Сила жива“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Малки и големи придобивки“.)

Какво разбирате под думата придобивка? В обикновен смисъл на думата какво разбирате под думата малка придобивка? Придобивката принадлежи на физическия свят. Придобивка е общо казано.

Например в музиката каква е разликата между един тон от първата октава, от втората октава, от трета октава? Например тонът „до“ в различните октави по какво се отличава?

до : ми
ре : фа
ми : сол
фа : ла
сол : си
ла : до
си : ре

Какво представят тия ноти? Терци. Какво е терцата? Музиката, тя не принадлежи на физическия свят, тя има духовен произход. Музиката е вече един организиран свят, в който нещата стават веднага, погрешки се правят бързо и бързо се поправят. Колко време ще ви вземе вие да поправите една погрешка, направена в „до“? Колко

трептения има „до“ в съвременната музика, шестнайсет или трийсет и две? Каква е разликата между шестнайсет и трийсет и две? Един тон от шестнайсет трептения, той не е мек тон. С шестнайсет трептения тон е силен, без да съдържа мекота. Тон с трийсет и две трептения съдържа мекота. Значи със силните тонове може да се проявиш. Силното е проява. Мекото какво прави? Мекото се огъва. Кой е мек? Водата нали е мека. Водата, като срещне съпротивление, завие, прави всичките лъкатушения, в течно състояние е. Меките неща са течности, силните неща са твърди.

Сега някои неща са неясни, защото има неща, които са отвлечени, нямат приложение. Може да ви разправям за движението на земята, за пространството, да ви разправям след хиляди години къде ще бъде земята, какво ще ви ползва сега това? А може да имате едно знание, което да ви ползва сега в дадения случай. Да кажем, вие може да сте гладен и в същия момент вие да се нахраните. Може да ви разправям за някои знания, които са хубави, но ни най-малко няма нищо да ви допринесат в дадения случай от това, от което вие се нуждаете.

Сега какво ще ви ползва, ако вие пеете? Вземете „до“, „ми“, какво ще ви ползва? „До“ мек тон ли е? „До“ не е мек тон. Той е бомба, която се пръска. „До“ е семе, което пониква. Когато искаш да преодолееш някаква мъчнотия в живота, трябва да имаш импулс. „До“ показва импулс, който човек трябва да има. В музиката не знаят закона на „до“-то за какво да го приложат – пее се обикновено. Допуснете, че вие се облечете с една дреха хубаво, какво може да ви донесе дрехата? Тази дреха ще запази до известна степен вашата топлина, повече от това дрехата не може да ви донесе. Каква друга сила може да ви предаде? Ако приемете една храна в себе си и ако се облечете с една дреха, каква е разликата? От възприетата храна вече ще придобиете една сила. Тогава разликата в какво седи? Храната, която приемате,

ще ви даде нещо. Дрехата, която обличате, тя само ще запази нещо. Дрехата нищо не придава, но само запазва. Тогава какъв е характерът на храната? Храната е щедра, а дрехата е пестелива. Вие казвате: дреха. Ако ви попитат какво отношение има дрехата? Тя е пестелива, следователно пести енергията. Храната, която приемате, тя кредитира, дава нещо от себе си.

Казвам, всяка една дума в дадения случай може или да ви предаде нещо, или да ви отнеме нещо. Представете си, че вие казвате някому: „Ти си невежа.“ Тази дума какво предава? Вие казвате: „Ти си невежа.“ След като кажете, че той е невежа, вие констатирате един факт. Какво сте придобили вие или какво е придобил събеседникът ви? Казвате: „Вие сте невежа, не разбирате тази работа.“ Кое е по-добре да кажете: „вие сте невежа“ или „вие сте сведующ“? Ако вие се спрете при един невежа, пътувате по пътя и го питате кой е пътят, той си дигне раменете. Ако се спрете при един, който знае пътя, той ще ви упъти. Тогава питам: кой е умен сега? Ученият, който се спира при невежия, че го пита за пътя, учен човек ли е? Невежият, който презира учения, умен ли е? Например каква е оценката учен ли е, или е невежа? Каква е оценката, какво се показва? Тази соба топла ли е, или студена? Един ще каже, че е студена, друг ще каже, че е топла. Сега въпросът е: топла ли е, или е студена? Единият казва: „Аз предполагам.“ и другият казва: „Аз предполагам.“ Проверете вашето предположение вярно ли е. Казвате: „Той е невежа.“ Опитайте. Ако е невежа, как ще го познаете, че е невежа?

Вие се намирате в положението на един човек, при който се спира друг и му казва: „Слаб човек си, ти нямаш никаква сила.“ Той го поглежда, поусмихне се: „Че от какво съдиш, че нямам сила?“ Казва: „Виждам те.“ „Добре.“ Хваща го за крака, че го дига във въздуха, казва: „Сега как мислиш? Какво виждаш?“ Казва: „Виждам, че се дигам във въздуха. Виждам, че си силен.“ Значи, ако ти си с едно

въже, може да дигнеш един човек, ти си силен; ако не може да дигнеш, не си силен. Вие как знаете вашата сила? Вие не може да дигнете един човек нагоре. Казвате: „Аз съм силен човек. Ако хвана въжето, може да те изкарам нагоре по тази макара." Тогава моята сила е като твоята. Ти теглиш въжето нагоре, може да ме изтеглиш, ти си силен човек. Ако не може да ме изтеглиш нагоре, ти си слаб човек. Ако аз мога да те тегля, и аз съм силен.

Сега вие седите и казвате, че знаете музика. Музиката има тонове. Вие пеете, никой нищо не ви дава. Като пееш, ти си гладен, не те нахранват хората. Значи не харесват. Певецът трябва да знае дали пее хубаво. Ако е гладувал три деня, като запее, да го нахранят, значи добър певец е. Като пееш хубаво, хората, като те слушат, ще те поканят, казват: „Ела у дома." Ще те нахранят. Казват: „Я пак ни попейте." После дали си добър музикант, може да познаете – като ви заболи кракът, ще му попеете малко. Той ме послуша, престане да ви боли – вие сте добър певец. Ако пеете, и пак ви боли кракът, не сте добър певец.

Пеене, което не може да повиши трептенията, не е добро, защото болките произтичат от понижение на трептенията. При две хиляди волта електричество, ако прекарате през човека, той умира, може да го убие. Петнайсет хиляди волта електричество минава през човека, и човек остава жив. Как ще го обясните? Теоретически го обясняват, че при две хиляди волта частиците на електричеството са толкоз едри, че като минават през тъканите, се съдират капилярните съдове, разрушават ги. Онези от петдесет-сто хиляди волта са толкоз дребни, че минават през порите, правят масажи, не убиват човека. Има музикални тонове, които човек като изпее, може да се простре на земята. Има известни музикални трептения, които, като изпееш, ще станеш. Вие сте обезсърчени духом, обезсърчил си се, животът няма смисъл. Може да попеете, и веднага да се възстанови вашето

състояние. Вие ще кажете: „Сега ми е останало да пея.“ Самата мисъл е обоснована на закона на пеенето. Вие искате да постъпите добре. Но добрата постъпка е обоснована върху музиката, върху музикалните трептения. Вие не може да постъпите добре, ако не сте музикален. Музикалният свят показва един добре уреден, организиран свят, разумно организиран свят. Музиката е изражение на един високо организиран свят. Като пеете, трябва да влезете във връзка с този организиран свят. Вие сега да влезете във връзка, не за в бъдеще, но сега да се оправи. Но невежите и в музиката може да си създадат някое нещастие.

Ако искате да вземете „до“, какво означава „до“? „До“ означава да посееш едно семе в земята, една ябълка, една круша. „До“ означава да направиш добро, да освободиш някого от затвора. „До“ означава да излекуваш болния. „До“ означава да освободиш наскърбения. „До“ означава човек, който е в тъмнината, да му запалиш свещта. Много работи означава „до“. За пример, като изпея „до“, ще запаля лампата. Като изпея „до“, ще освободя затворника от затвора. Но туй да е в съчетание, да имате цяла една гама построена. Основния тон вече имате на цялата гама, по която този тон ще се прояви.

Ако вземете „ре“, вече имате друга гама. Какво означава „ре“? Вие искате да победите някаква мъчнотия, не може да започнете с „до“, с „ре“ ще започнете. Друга гама е вече, ще избереш начин за воюване. Значи една река, която тече, е „ре“. Вятърът, който духа, е „ре“. Цветята, които излизат из земята нагоре, това е „ре“. Плодовете, които капват, това е „ре“. Парите, които се намират, това е „ре“. Как ще намерите изгубените пари, ако не знаеш? „Ре“ като запееш, изгубените пари ще дойдат при тебе. Сега вие се спирате и казвате: как може да бъде това? То е друг въпрос. Сега приказвам, както в „Хиляда и една нощ“.

Сега представете си, че всичките ви столове са така наредени, че има едно въже, като потеглите, столът може да се движи. Казвам, сега мога да ви преместя. Като хвана тази връв, потегля, веднага се подвижвате. Вие се чудите. Така е наредено. Вие влезете в стаята, казвате: „Запалете тези лампи.“ Казвате: „Не може, високи са.“ Ще вземете стълба, качите се горе, не светват. Онзи, който знае, завърти ключа, светне. Като завърти още веднъж ключа, става тъмно. Завърти втори път, пак светне. Значи знанието ви помага. Като завъртите ключа, светне, светлината дойде. Като завъртите още веднъж ключа, тъмнината дойде. Някой път хората, уж са много учени, завъртят ключа два пъти, мисли по-голяма светлина ще дойде, а то стане тъмно. Като завъртиш ключа, не светлина ще имаш, а изгасване ще имаш. Ако завъртиш три пъти, какво ще имаш?

Какво е терца? От „до“ до „ми“ имате терца. Ако имате „до“, завъртите веднъж, „ре“ – два пъти. Като вземете „ми“, какво ще имате? Ще имате светлина. „До“, „ми“, „сол“. „До“, „ми“, „сол“, „до“. От „до“ до „ми“ имате терца. От „сол“ до „до“ имате кварта. Защо, като вземете „до“, „ми“, „сол“, имате терца, а от „сол“ до „до“ е кварта? Какви са побужденията? Квартата е един завършен процес. Квартата е един четириъгълник. Имате и един триъгълник. Този триъгълник трябва да оживее. Това са линии, които показват посоката на движението.

Всеки тон трябва да има сила, трябва да има съдържание, трябва да има смисъл. Или всеки тон трябва да има светлина, трябва да има топлина и трябва да има съдържание, всеки тон трябва да има сила. Тогава в музикално отношение, когато говорим, че музиката възпитава, трябва да знаете да произведете светлина, топлина, сила. Ако произведете светлина, ползва се вашият ум. Ако произведете с тона топлина, ползва се сърцето ви. Ако с тона произведете сила, ползва се тялото.

Та в музиката хората много пъти стават нервни. Защо? Не разбират закона на музиката. Някои музиканти има, които много се тревожат. Имат право, понеже се увеличава тяхната чувствителност, увеличават своето възприятие. Какво значи да се увеличи възприятието? Ти възприемаш повече, а ти трябва по-малко. Следователно излишното се разлива навън, и се образува около тебе кал. Ако вие в едно шише, което съдържа само едно кило, наливате вода, налеете едно кило и после още едно кило, второто кило ще се излее навън. Представете си, че се излее на земята, ще образува кал. И в музиката излишните неща образуват кал. Образува се чувствителност, започва да те дразни. Един тон е много силен. Дразненето произтича от това, че тонът малко раздрусва твоето тъпанче – тази ципица – повече, отколкото трябва. В природата има много голяма икономия. Природата не е пестелива, но голяма икономия има. Никога не трябва да се хаби музикалната енергия. По възможност – най-голяма икономия. Не че в природата има недоимък, но природата не обича разточителност. Изобилие има, но прегрешение е да бъдеш разточителен. Да бъдеш щедър е в реда на нещата, но да бъдеш разточителен, да употребиш една енергия там, дето няма нужда, то е разточителство.

После в говора вие думите не ги казвате музикално. Казвате: „Добро.“ Какъв тон е? „Правда.“ Какъв тон е? „Честност.“ Какъв тон е? „Милосърдие.“ Какъв тон е? Милосърд си, не знаеш какво нещо е милосърдието. Какъв е основният тон на милосърдието? Човек може да бъде милосърд. Мислите ли, че когато вие извадите един лев и го дадете някому, че то е милосърдие? Когато извадите един лев от джоба и дадете на един беден човек, вие сте в положението на един вол, който мучи, толкоз разбирате от музика. Извадиш един лев, и мислиш, че си направил нещо. Ами че като дадеш един лев, то значи – взел си едно камъче и си го турил на друго място. Какво си

направил в света? Ти си взел камъчето от правото място и си го турил на кривото място. Като вървиш по пътя, нямаш право да риташ. Ще стъпваш, без да риташ. Щом ти риташ, не е хубаво, ти разместваш света. В света има много хора, които са разместили музикално камъчетата. Има музикално наредени камъчета. Вие наместо да ги наместите, вие ги разместват. Щом ги разместите, усещате се неразположен духом. Туй показва, че сте разместили музикалните камъчета и вашите мисли са разместени.

Сега искате ново възпитание. Съвременните хора, за да имат ново възпитание, трябва да разбират музиката много добре, за да я приложат като възпитателен метод. Ти работата с музика ще свършиш лесно, иначе ще се пънкаш цял ден. Може и седмица, и месеци, и година да се пънкаш, казваш: „Трудна е тази работа, тия хора са неразбрани." С музика за пет минути може да я свършиш. Например много мъчно е да се пее „до". Как ще пееш? Ти напрежение нямаш отвътре.

Аз давам един пример. Отива един индуски ученик при един от великите учители на Индия, казва: „Учителю, искам да ме научиш нещо за любовта." Той един ден говорил за любовта. Учителят мълчи, поглежда го и си заминава, нищо не казва. На втория ден пак отива. Четири-пет деня отива, цяла седмица го безпокои. Учителят му бил здравеняк, хваща го за ръката, завежда го на реката Ганг, че като го хваща за дясната ръка, натиска го във водата, държи го под водата. Той започнал да рита. Изважда го навън. Казва му: „Ти щеше да ме умориш." Пита го: „Ти какво почувства?" „Почувствах голяма нужда за въздух." Казва: „Когато почувстваш такава нужда за любовта, ще я намериш." За любовта е същият закон. Трябва да почувстваш една необходимост, тогава ще дойде любовта. Ти докато не започнеш да риташ във водата, ти „до" не може да пееш. То е закон на напрежение. Значи търсиш нещо. Сега не трябва ритане. Вие в този пример ще се

спрете, че не трябва да ритате. Но когато човек рита с краката си, той иска да излезе от водата. На този ученик казва: „Ти не трябва да риташ.“ Той трябва да се подигне. Ритането е в кривата посока. Когато човек рита във водата, показва, че трябва да плува. Той не знае как да рита, как да си постави ръцете. Той се мърда и потъва надолу. То не е плуване. Някой път слушам, музиканти пеят. Има музиканти, които с ръцете и с краката мърдат. Виждали ли сте, когато плават, те имат обем, разширение на тялото, за да може да се движи във водата. После, спокойствие трябва да има. Той се стеснява какво ще кажат хората. Аз не пея заради хората, нито вие ще пеете за хората. Ти ще пееш в себе си за онзи Великия закон, който действа в тебе, или ще пеете за Бога, Който те е създал. Като пееш, ще мислиш за Бога. Да пееш и да чувстваш, че имаш сила в себе си. То е хармонично пеене в ума, в сърцето и волята.

Вие седите и казвате: „Как ще се живее?“ Няма какво да живеете. Казвате: „Как ще се живее, как ще се прекара животът?“ Като завъртите онзи ключ, трябва ли да се безпокоите какво ще стане? Като завъртите ключа, какво ще стане? Много енергия щяла да иде. Не е въпрос за енергията. Колко енергия ще се иждиви? Природата е щедра, но тази енергия не трябва да се изразходва напразно. Нищо повече. За милиони енергия може да изтече. Ако тази енергия отишла намясто, то е щедростта на природата, но ако отишла, без да е принесла добро, без да се постигнало нещо, то е разточителност.

Та казвам, в музиката аз вземам терцата като основа. Що е терцата? Три тона, които имат един потенциал. „Ре“ е потенциал, „ре“ е основа. Ако „ре“ го няма, тогава не може да съществува и терцата. Какво е квартата? Тя има два потенциала. Тази енергия е в запас, тя отпосле ще се прояви. Защото, ако вземете, между „до“ и „ми“ имате един потенциал. Между „ре“ и „фа“ тогава какъв е потенциалът? Между „ми“ и „сол“ „фа“ е потенциал. Така щото всеки един от вас

може да бъде потенциал. Потенциал е даден човек, който може да ви бъде в услуга. Добрият човек, то е потенциал, той може да ви бъде в услуга. В дадения порядък между „до“ и „ми“ „ре“ е, което може да помогне на терцата. Ако „ре“ не съществува, тази терца не може да се вземе правилно.

Как бихте го приложили това? Аз туй ви говоря само за закона на възпитанието. Сега, като говоря за „до“, то е малко отвлечено. „До“ наричам основен тон. За мене любовта е основният тон, тя има напрежение. Искам тази любов да я проявя като милосърдие. Милосърдието е „ми“ вече. Трябва да имам сила. Тогава, имам любов и милосърдие, кой ще бъде потенциалът? Защото в любовта трябва да имаш желание да се проявиш навън, да проявиш милосърдие, да направиш услуга някому. Тогава коя дума ще започне с „ре“? Потенциал кой ще бъде? В дадения случай правдата е потенциал. Любов, правда, милосърдие. В тебе има едно чувство на справедливост, искаш да помогнеш някому. Правдата е един потенциал, който те заставя да я проявиш.

Щом пееш музикално, значи ти си приложил закона. Музиката показва, че нещата са приложени. Защо трябва да проявим пеенето? Разбираме приложение на Божествения ред на нещата. За мене музиката е приложение. Казва: аз съм музикален. Музиката показва приложение. Щом прилагаш нещата, ти си музикален, щом не прилагаш нещата, ти не си музикален. За да приложиш нещата, трябва да разбираш.

Значи вземаш основния тон, любовта. Като дойде, тя е вече сила. Тогава имаш правдата – един потенциал. Имаш и милосърдието, към което се стремиш, имаш известно постижение. Този човек, на когото ти направиш едно добро, казваш: „Защо ще му направя добро?“ Ти като направиш добро, то е вече в твоя услуга. Аз създавам един свят, л. Л-то досега не съществуваше, аз му давам съществуване, но то е в

моя услуга. Ю не съществуваше, аз му давам съществуване, но то е в моя услуга. Б-то не съществуваше, създавам го, и то е в моя услуга. О-то не съществуваше, създавам го, и то е в моя услуга. Създавам и в-то, и то е в моя услуга. Нещата, които създавам, са в моя услуга. Любов.

Ти като напишеш някому думата любов, започва да му трепери сърцето. Като напишеш думата любов на един камък, на един вол, който мучи, на една кокошка, която кудкудяка, на един паун, който кряка, на една гарга, която грачи, напишеш на едно разумно същество, което очаква първия лъч на слънцето, като му напишеш думата любов, веднага ще се зарадва. То е един хубав плод, който ти създаваш.

Когато човек пее, той създава нещо. Щом създаваш нещо, то става вече сила. Като направиш добро някому, този човек ти го имаш вече на страната си. Сега и в музикално отношение всяка една мисъл, която вие създавате в себе си, тя е вече във ваша полза. Казвате: що е мисъл? Ако не съм музикален, то е друг въпрос. Щом искам да създам в себе си един характер, ти ще проявиш хубавите мисли. Всяка една мисъл сама по себе си е сила.

Музиката, като се изучава по този начин, ще помогне да изучите духовния език и Божествения език. Ти не може да изучиш Божествения език, ако не разбираш музиката.

„*Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.*“

Двадесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас, 19 април 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ТЕОРИЯ, РЕАЛНОСТ И ПРИЛОЖЕНИЕ

„Отче наш“

„Сила, здраве е богатство“

Какво е богатството? Сила, здраве е богатство. В какво може да се употреби? Каква е разликата между едно знание, което може да владате? Като кажете, че две по две е четири, теоретически може да го докажете. Като кажете, че две по две е четири, какво постигате? Или ако кажете, че шест по шест е трийсет и шест, какво постигате?

Сегашният век има една опасност, от която всичките хора страдат. Качваш се на висок връх. Колкото се качваш по-нагоре, въздушните течения стават по-силни, явяват се бури, започва да духа, срещаш едно съпротивление. Вървиш и казваш: „Имаше голяма буря.“ Защо се явява бурята? Тази буря забранява ли ти да се качиш на върха? Питам, ако се качиш на този планински връх, какво ще добиеш? Мнозина от вас сте ходили на Мусала, какво сте добили? Били ли сте на най-високия връх, какво сте добили? Седиш два-три часа, студено е, не може да седиш, пак се връщаш там, отдето си дошъл. Сега вие теоретически изучавате Мусала. Като се качите, теория имате, след което докажете, че туй, което сте доказвали, няма приложение. Няма приложение за вас, може да има приложение за други. На ситня ако дадат яденето, казва: „Нямам нужда.“ Но ако туй ядене, което е непотребно на ситня, го дадат на гладния, ще му бъде приятно.

Всичките хора, които изучават теоретически живота, правят същата погрешка, дават яденето на ситите хора. Не трябва да доказваш на ситня, че „трябва да ядеш“. Казва: „Зная, че трябва да ям, но не съм ял.“ Той, като говори, че се наял, говори ли цялата истина?

Наял ли се е, щото да не яде вече? След четири, пет, шест часа ще се яви желание да яде. Казва най-първо: „Не се нуждая от храната.“

Много анекдоти има. Когато един българин отива на гости, пък и всичките източни народи, и българите канят много пъти – ще те покани веднъж, два пъти, три, четири пъти. И като го поканиш много пъти, казва: „Хайде, за ваш хатър ще ям.“ Но ако идете при турците, като сложат яденето на масата, само веднъж канят. Сложат яденето, казва: „Заповядайте. Буюрун[34]*.“ Който дойде, дойде, който не дойде, втори път не канят. Питам, защо българинът иска много пъти да го канят, а турчинът, само веднъж като го поканят, не чака втори път и трети път да го канят? Питам сега: ако знаем, какво ще ни допринесе това знание? Всеки един знае от опит. Като го поканят веднъж, после пак като го поканят, казва: „Скоро ядох.“ Като седне, че се разяде, казва: „Уста кучешки, разядат се.“ Хубаво, аз говоря за яденето. Какво отношение има яденето към туй, за което сме събрани? Има отношение, защото човек, ако не знае как да яде, ще се спъне. Ако не знае как да възприема светлината чрез очите си, ако не знае как да възприема звука чрез ушите си и ако не знае как да възприема тия хубавите ухания чрез носа си, да изрази, и ако не знае как да управлява езика си, той ще си създаде много неприятности, общо казано.

Често човек обръща внимание на говора на някои хора, какво говорят. От какво произтича любопитството? Може би ти слушаш, да не би за тебе да говорят, ти да си предмет на разговора. Ти искаш да знаеш какво ще говорят. Може да говорят най-лошото за тебе. Тогава какво добиваш? Слушаш, искаш да знаеш какво ще говорят. Тогава ще се намериш в положението на един наш приятел, който държал сказка в Плевен. Казва ми: „Имах една сказка върху спиритизма, имах голяма публика. Хората се интересуваха, доказваха, че има и друг

[34] * Заповядайте (тур.).

живот. След сказката иде един и ми казва, че иска да ми каже нещо на ухото. Аз помислих, че той е въодушевен и ще ми каже, че много благодари за просветата, която принесох чрез сказката си. Тъй си мислех. А той иска, ми каза на ухото, да ми каже никой да не чуе. Дадох ухото си, и той ми каза: „Страшен вагабонтин си.“ Че ме поряза с нож.“ Вие ще попитате защо този искал на ухото да му каже. Има си известни съображения. Той е от дипломатите, че каквото говори, не иска да го чуят хората. Адвокат е той, може да го даде под съд, че го нападнал.

Мене ми разправяха един случай за две съседки, които се карали. Едната съседка предизвиквала другата. Едната казва: „Тя ми говореше много пъти обидни думи, и аз дотогава нищо не бях ѝ казала. Рекох един ден и аз да ѝ кажа нещо, да ѝ се отплатя. Тя била хитра, като ме предизвика, взела, че повикала още една. Като ѝ казах, тя ме даде под съд и ме осъди.“ Другата много пъти ѝ говорила обидно, но тя ѝ създала много големи мъчнотии.

Вие един ден ще речете, че сте самостоятелни, но тогава ще ви дойдат най-големите мъчнотии. Аз ще ви попитам: ако един ден някой ви нападне, как трябва да му отговорите? Има два начина. Не отговаряй на глупавия според глупостта му и отговаряй на глупавия според глупостта му, да се не мисли за мъдър. Или другояче казано: не отговаряй на глупавия според глупостта му и не отговаряй на глупавия мъдър, отговори на глупавия мъдър според глупостта му. Защото има и глупави мъдри. На него му отговори.

Фиг. 1

Тази черта означава вселената (**Фиг. 1**). На какво прилича? На буквата „г“. От тази черта може да образуваме „а“. На какво замяза

сега? Защо се измени съдържанието? И да ви докажа сега, какво ще ви ползва? На български г-то, трябва да се закачите, трябва да знаете как да се държите с ръцете за клоните, то е г-то. А-то на български означава да знаеш кога да я прекараш, то е а-то. Ако ти се тревожиш за нищо и никакво, ако говориш нищо и никакво и ако ходиш на нищо и никакво, не си изучил буквата а. Да говориш, както трябва, да слушаш както трябва, да ходиш както трябва, да решаваш всички работи както трябва, това е а-то. Сега казва някой: „Как да го зная?“ Ако имате една нота написана, какво означава? Може да означава „до“, може да означава „ми“, може да означава „сол“. „До“ се пише на първата спомагателна линия. Нотите се пишат или на линиите, или на междулинията на петолинието. Каква разлика има между ония ноти, които са на линиите и които са на междулинията?

Казвам, ако „до“ е основен тон, той излиза от центъра на нещата. Една идея, която излиза из центъра на твоя ум, из центъра на твоята душа, из центъра на твоя дух, това е „до“. Не само да кажеш „до“, но трябва да го знаеш да го пееш. То си има специфични трептения. Ти не вземаш правилно „до“. В дадения случай на спомагателната линия, на първата основна линия е „до“. Да кажем „до“ – слънцето. Коя е втората? После имате Меркурий, после Венера, иде Земя, иде Марс, иде Юпитер, иде Сатурн. Туй, което излиза от слънцето, и туй, което излиза от Меркурий, еднакви ли трептения има? Няма еднакви трептения.

Та казвам, законът е: ако вие вземете вярно „до“, вземате вярно и последователно и всички други тонове. Ако вземете „до“ криво, и всичките други тонове, които следват, няма да бъдат верни. Или казано другояче: ако имате един принцип, който прилагате зле, ако не разбирате този принцип, няма да разбирате и фактите, които произтичат от него. Ако не разбирате закона, и фактите, които произтичат от закона, няма да ги разбирате. Казвате: „Какво има, като

не ги разбираме?“ Ще влезете в много противоречия в живота си, ще си създадете най-големите страдания. Да допуснем, че вие искате да бъдете здрав. Ако държите една лекция за здравето, как ще проповядвате, какво бихте казали? Ще кажете, най-първо, че трябва да се взема хубава храна. Но коя е хубавата храна? След туй трябва да вземете достатъчно количество вода, достатъчно количество въздух, постоянно да дишате. С въздуха вие ще упражните вашите дробове, с твърдата храна и вода ще упражните вашия стомах. И стомаха ще го учите, той е един ученик, който дошъл. Вие всеки ден ще му давате един предмет, научно да разреши една задача заради вас. Той е асистент вътре, по химия се занимава. Разбира и физика доста добре. Вие на стомаха се смеете по някой път. Щом турите храна, вашият стомах започне да работи, да се свива като физхармония[35]. Кой го кара? Вие не вземате никакво участие, пък стомахът свършва зарад вас една работа. Казвате: този търбух. Вие искате да кажете, че човек не трябва да служи на стомаха. Но търбухът не е стомахът. Търбухът, това са фиктивните желания, които не работят. Търбухът, това е кокона, облечена с коприна, която само се върти, пък нищо не прави. Ще се облече в други дрехи, ще се повърти насам-натам, ще облече други дрехи, пак ще излезе. Това е гръцка кокона. Кокона всеки може да бъде.

Имаш една идея, музикант си. Носиш музиката като кокона. Казва: зная музиката, може да говоря за Бетовен, за Бах може да говоря. По какво се отличава музиката на Бах? По какво се отличава музиката на Бетовен? Бах се е занимавал в музиката с природата, с онзи ритъм на природата. Бетовен се е занимавал с вътрешния смисъл и как се бори човешкият дух. Той сам имал много големи борби в себе си и със своята музика искал да разреши този въпрос. Донякъде е разрешил, някои неща останали недоразрешени.

---

[35] Пневматичен музикален инструмент с клавиши (от гр.).

Вземете вие основния тон „до“. Този тон вие може да го вземете в едно несъзнателно състояние. Тона „до“ може да го вземете в едно въглеродно състояние, може да го вземете в едно азотно състояние и в едно кислородно състояние. Какво е сега азотното състояние? Азотът в старите алхимици минавал за стар елемент, който е крайно консервативен. Съединения той не прави, казва: „Колкото се може по-малко съединения.“ Казва: „Човек трябва да бъде индивидуалист, да живее само за себе си.“ Навсякъде, където минава, той потушава всяко горене. Дето има някаква деятелност, той казва: „Тишина, тишина. Никакво смущение в света не трябва. На земята трябва да бъде ред и порядък, и тишина. Много кряскане не трябва. По-малко кряскане трябва.“ Казва: „Трябва да се мълчи.“ Ако постоянно мълчим, какво ще стане? Казва: „То човек не трябва много да мисли. Не трябва да се увлича много.“ Ако човек не мисли, какво ще излезе? Не трябва да мисли, не трябва да се увлича, не трябва да се дава, не трябва да пееш, казва: „Не трябва, не трябва.“ Какво трябва тогава? Въглерода аз го наричам свещеник. Като дойде азотът, той го накади с малко тамян. Като запалите въглерода, образува се дим. Този дим не е дим, но той кади азота с тамян, малко го разположи, и двамата се разбират. След като го кади, азотът направи една малка отстъпка: „Хайде, казва, за твой хатър. Не съм го правил, но за тебе ще направя нещо.“ Туй е въглеродно състояние.

По някой път вие искате да направите нещо малко. Питам, като направите най-малкото, какво ще придобиете? В дадения случай малкото показва, че има една възможност да направите повече. Тогава казваш, че се намираш в едно безизходно положение. Безизходното положение показва, че не можете да вземете „до“. Да вземеш основния тон, значи ти да намериш правилния център на своята деятелност, центъра на разумното. Ти хванеш пътя си правилно, защото след като излезеш из своя център на деятелност и

не влезеш в правия път на тази деятелност, ти ще влезеш в едно противоречие. Щом има противоречие, основния тон не си взел правилно. Ще се повърнеш назад, ще направиш втори опит да вземеш вярно „до“.

То са философски разсъждения за музиката. При обикновената музика казва, че „до“ има толкова трептения. Има камертон, но досега нито един не се е помамил да вземе основния тон. Мъчили ли сте се да го вземете? Когато човек иска да намери основната идея, да има нещо точно в живота си, когато ние говорим да имаме характер, то е основният тон. Искаш да имаш една права мисъл, то е основният тон. Искаш да бъдеш силен, то е основният тон. Искаш да бъдеш благ, то е основният тон „до“. Искаш, но този резултат вие не може да го постигнете, докато нямате едно практическо приложение. Ти можеш да изпееш „до“, но това основният тон „до“ ли е? Ти може да го изпееш, и пак да не е вярно. Най-първо, идеята трябва да стане ясна, че след туй дълго време трябва да мислите, докато вземете основния тон правилно.

Имате една кутия кибритени клечки. Драснете веднъж, нищо не излиза. Драснете втори път, пак не излиза. Някой път драснете, падне клечката на земята. Пак бръкнете в кутията и драснете, и така – докато се запали една клечка. Със запалената клечка запалите една свещ или един огън, има вече резултат. От запалената клечка вие вече вземате тон. Но трябва да имате дърва, трябва да имате свещ, която да запалите, за да ви бъде полезна. Защото природата не търпи човекът да си играе с клечките. Ако вие всичките клечки, които имате в една кутия, ги извадите и те не хващат, какво показва? Какъв е основният тон на горенето? Трябва да се приложи. Не само да се запали огънят, но трябва да се сготви на този огън. Не само да се запали една свещ, но трябва да се чете на тази свещ.

Казвам, трябва да се събуди човешкият ум да мисли. Като се събуди човешкият ум, какво ще мислите? За какво трябва да мисли болният човек? За здравето. За какво мисли бедният човек? За парите. За какво мисли гладният човек? За хляба. За какво мисли жадният? За водата. За какво мисли онзи, който се задушава? За въздуха. Онзи, който иска да чете, за какво мисли? Мисли за знанието, но той трябва да мисли за светлината. Казва: светлина ви трябва. Светлината е една необходимост, за да може да четете. Тъй сега, още като говоря, това е теория само.

Сега с колко километра се движи земята? С двайсет и девет километра. Някой видял ли е? Никой не е видял това движение, доказва се, че се движи с двайсет и девет километра. Числото 29 е число на противоречия, събрани две неща несъвместими. Числото 2 представя Божествен принцип, който иска да се приложат нещата както трябва. Ако не се приложат както трябва, иде едно от най-големите нещастия, които може да си въобразим. Числото 9 представя човешкия порядък. Ти си дошъл до края на един човешки порядък, няма никакво отлагане. Като дойде числото 9, не отлагай, защото, ако отложиш, ще дойде най-голямо нещастие. Седиш ти на железопътната линия и философстваш. Иде трен. Казвате: „Този трен не може ли да спре?“ Числото 9 казва: „Махни се от линията и не философствай, нека мине тренът. Ако останеш на линията да философстваш, той ще те прегази.“ Като се съберат две и девет, колко дават? Единайсет. Двама генерали като се съберат на едно място без войска, какво става между тях? Единият ще разправя как е ходил на бойното поле, как е воювал, другият ще разправя. След като се разправят кой как е воювал, какво ще добият? Единият разправя, че трябва победа и другият разправя, че трябва победа. Победа, победа, те сега са сами победени. Виждаш, че и двамата генерали, които едно време са били юнаци, сега ги виждам грохнали, казват: „Остаряхме.“

Че как тъй един генерал, който е побеждавал, е победен, остарял? Те са побеждавали, но в края и двамата генерали са победени. Защо генералът е победен?

Когато носите една стомна, пълна с вода, не сте обърнали внимание и по едно време гледате – стомната олекнала малко. Като олекне, казвате: „Доста силен човек съм аз, тази стомна не тежи." Мислиш ли, че ти си станал силен? Казва: „Вече ми минало времето. Едно време тежеше." Погледнеш, всичката вода се изпарила, отишла някъде. Питам: ако стомната олекнала, какво показва? Че някъде имало някаква дупчица, през която водата излязла вън. Който носи стомната, не може да види, чуди се той къде отиде водата. Отиде там, отдето е дошла. Водата може по два начина да е излязла: или отгоре през устата на стомната е излязла навън, или отдолу от дъното някъде е изтекла.

Често вие имате някаква идея. Погледнеш някой път, не може да я намериш. Казваш: „Нещо го знаех, сега го забравих." Някой път се връща, някой път никак не се връща. Нали сте имали такъв пример. Сънувате някой добър сън, не ставате да го запишете, казвате: „Като стана сутринта, ще го запиша." Като станете сутрин, нищо не е останало в ума ви. Този сън отишъл, останало само едно понятие във вас, че сте сънували много хубав сън, но какъв е бил, не го знаете. Вие търсите някой да ви разправи какъв е бил сънят. От какво произлиза това? Всякога, когато започва да се набира много млечна киселина в човешкия мозък, човек започва да забравя, наслояване става. Ако при брега на морето напишете хубави работи и те се заличават, какво показва? Че морето се вълнува. Питам, защо хората пишат по брега на морето? С големи букви пишат. Аз съм чел стихотворения на брега, написани от някой поет. Много хубави работи има написани.

В музиката не само трябва да се произнесе един тон, тонът правилно трябва да се вземе. Правилен тон е този, който в своето

движение правилно се променя. „До“ се променя в „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“. То е все „до“. Те са форми на основния тон, който се изменя. Тъй като се говори, казва: какво е тогава „ре“? Когато „до“ иска да излезе навън, туй състояние на този основен тон, когато иска да се прояви, той е „до“. Когато тонът тръгне в пътя си, той е „ре“. Когато дойде и направи едно закривяване, е „ми“. Като седне да яде, е „фа“. Като се облече хубаво да се покаже пред хората, е „сол“. Като узрее и даде плод, това е „ла“. След като се наяде, това е „си“. Това са фази, през които човек минава. Това не е музика, това е говор. Специфично, „до“ в дадения случай е да знаеш как да вземеш, „ре“ е – как да тръгнеш, „ми“ е да знаеш как да направиш първото отклонение. „До“ представя права линия, „ре“ е да тръгнеш в една посока, а „ми“ е в крайния предел на своето напрежение.

Фиг. 1

Ако се вземе АВ, какво представя? Правилно движение. После правата линия, която се движи в третото измерение, образува едно тяло. Какви са функциите на правата линия, какви са функциите на плоскостта и какви са функциите на тялото? Плоскостта е създадена от линия, тялото е създадено от плоскост, но има усложняване на тия функции. Ако вие вземете „до“ стотина пъти, какво ще постигнете?

Да допуснем, че вие вземете един чук и върху един камък удряте веднъж, дваж, три, четири пъти, какво се постига? След като ударите камъка стотина пъти, камъкът се отчупва. След като разчупиш камъка, какво ще постигнеш? Зависи каква е целта. Ако в този камък има скъпоценен камък, полека удряте – като се разтроши камъкът, извадите този скъпоценен камък, който го намирате увит в един обикновен камък. Ако намерите скъпоценния камък, ударите са намясто. След като сте удряли, че никакъв скъпоценен камък не

излиза, нищо не сте постигнали, ще оставите камъка, ще идете при друг. Търсите нещо в камъка, щом намерите скъпоценния камък, вече преставате да удряте камъните.

Сега същият закон. Казвате: „Готово ли е яденето?“ Щом се наядете, хич не питате готово ли е яденето. Защо не питате? Постигнахте целта си. Казвам, постигам своята цел. В този смисъл целта постигната ли е? Та казвам, в туй движение на живота в какво се постига целта? Вие не разбирате постижението на целта. Трябва да влезете вече в динамичната страна на живота, не в статическото положение, но в разбирането на живота. Щом като вземеш основния тон „до“, в тебе трябва да се зароди желание да бъдеш един от най-добрите певци, че да ходиш по целия свят да пееш на хората. Като пееш, да събуждаш идеи, да се преобрази светът. Ако с пеенето може да преобразиш целия свят, твоето пеене е на място. Ако с пеенето си не може да поправиш света, пеенето не е на място. Сега ще кажете: „Не е на място, не постигнах целта си.“ Целта не е едно статическо положение. Една жива идея, щом живее в тебе, винаги ще дава подтик. Идеята всякога дава един подтик – тази идея е жива. Но ако една идея даде един подтик и после престане този подтик, ти не си до реалността на живота.

Казвам, какъв беше въпросът? Теории, реалности и приложение. Да допуснем, че вие боледувате, имате едно болезнено състояние. Какво ви трябва тогава? Искате да не боледувате. Не може да не боледувате. Има същества, които не боледуват, но тия същества, които не боледуват, те знаят как да ядат. Ако един човек не мисли добре и ако не постъпва добре, той боледува. Какво подразбираш под думите да мислиш добре? Да мислиш добре, значи умът ти да се придружава със светлина. Туй, което мислиш, трябва да има светлина, виждане ти трябва. А да чувстваш добре – трябва да имаш един усет, всякога да чувстваш самата реалност такава, каквато е, а не такава,

каквато не е. И да постъпваш добре, значи да приложиш туй, че да не ти правят никакъв упрек.

Сега някои от вас сте учили. Колко начини има за пеенето? Всички пеете. Пеете „Сила, здраве е богатство“. Силата, здравето е богатство за душата. Ако силата и здравето не можете да приложите в живота, туй богатство само по себе си няма приложение. Казвате: да бъдем богати. Всеки един човек може да бъде богат, който може да прилага нещата. Богатството трябва да се приложи в дадения случай. Някой път вие мислите и казвате, че не могат всичките хора да бъдат богати. То е една лъжлива идея. Всичките хора и животните не могат да дишат. Могат. От какво зависи? Значи богатството, въздухът съществува и всяко едно същество според своята възможност взема толкоз от въздуха, колкото му трябва. Вие казвате, че всеки човек не може да бъде богат. Мислите ли, че онези хора, които умират, са богати? От какво умират хората? От сиромашия. От какво оживяват хората? От богатство. Значи, за да оживее човек, от него зависи. Вие казвате, че животът няма смисъл или пък казвате, че животът има смисъл. Ти казваш, че всичките хора не могат да бъдат богати. Не мислиш правилно. Казваш, че ти си щастлив, пък всичките хора не могат да бъдат щастливи. Не мислиш право. Казваш: всичките хора не могат да бъдат добри. Не е право. Вярно е, така е, но по принцип не е вярно. Ти казваш: всичките хора не могат да бъдат добри, туряш едно изключение – че ти може да бъдеш добър, а по някой път казваш, че „и аз няма да бъда добър“.

Тури, че всичките хора са добри, за да бъдеш и ти добър. Не туряй никакво изключение. Всяко едно нещо, което може да се направи, може и да се поправи. Всяко нещо, което не може да се направи, то не може и да се поправи. Казва: тази погрешка не може да се поправи. Къде е логиката? Всяко нещо, което може да се направи, може и да се поправи. Всяко нещо, което може да се поправи, може и

да се направи. Де е противоречието тук? Болният може да бъде здрав и здравият може да бъде болен. Че се е разболял човек, де е лошото? Едно болезнено състояние носи след себе си известно благо, който разбира. Едно здравословно състояние носи едно благо, но трябва да знаеш да го използваш. Ако, когато си болен, постоянно, целия ден мрънкаш, седиш и роптаеш, и не си доволен: този ти направил една услуга, не знае как се прави услуга, не знае как да пипа, не знае как да ти услужи. Пък силният, отдето минава по пътя – този бутне и онзи бутне, размахва всичките. Болният целия ден се оплаква, че силният отмахва хората по пътя. Питам, двамата разбрали ли са живота? Не са го разбрали. Какво трябва да правят? Силният човек трябва ли да върви по права линия? И той трябва да се огъва. Светлината, която върви много бързо, не върви по права линия, но по крива, вълнообразно се движи, за да не прави пакост на някоя буболечица.

Какво заключение ще извадите? Имате една глава. Знаете, че всичкото ви нещастие произтича, понеже не знаете как да си държите главата си. Някой върви с наведена глава на лявата страна, друг навел главата надясно, някой държи главата напред наведена. Малко хора ще срещнеш, които си държат главата както трябва.

В една област в Америка имало един владика, който носил главата си наведена на лявата страна. Всичките четиристотин-петстотин души проповедници, които били под неговото ведомство, всички носили главата си на лявата страна по подражание. И всички вие по подражание носите главата си наведена на една страна. Всякога главата трябва да има едно перпендикулярно отношение към слънцето и към центъра на земята. С едно малко колебание трябва винаги главата да бъде перпендикулярна, за да се приемат трептенията правилно.

Казвам, ако твоята глава не е перпендикулярна към любовта, ще направиш много погрешки; ако твоята глава не е перпендикулярна

към мъдростта, ще направиш много погрешки; ако твоята глава не е перпендикулярна към истината, ще направиш много погрешки. Не е лошото в кривата линия. Ако имате една такава крива линия, която обикаля около един перпендикуляр, какво лошо има? Такъв е пътят на месечината, такъв е пътят и на земята, трябва да обикаля. Лошото в света къде е? Казва: вляво отишъл. Вляво отишъл, когато няма перпендикуляр. Или вдясно може да отиде. Но когато има този перпендикуляр, когато вляво отива, сърцето работи, когато вдясно отива, умът работи, смяна става в живота. Сърцето се движи по една линия, умът се движи по друга линия и след това има праволинейно движение. Тогава имате три движения: вляво, вдясно и по права посока. Движението по права линия, то е законът на истината. Ти търсиш своята свобода, то е праволинейно движение, метод, начин за придобиване на свобода. С ума и със сърцето си ще работиш ту вдясно, ту вляво. Казва: „Вляво отишъл.“ Има сърце. „Вдясно отишъл.“ Има ум. Умът и сърцето трябва да се упражняват, а при това тази права линия, перпендикулярът, той трябва постоянно да се увеличава, да се регулира.

Да допуснем, че ти имаш вземане и даване. Един учител преподава музика, децата не вземат вярно тона „до“. Той кресне, изгуби своя перпендикуляр. Един учител, който разбира добре музика, още като каже, децата разбират. Онзи не взема сам тона вярно и кряска на децата, казва, че децата не разбират. Тия деца разбират толкоз, колкото и той. Ако той взема правилно тона, и децата ще го вземат. Щом той се разсърди, той не е взел правилно основния тон. Ако имаш тъмнота в ума си, тонът не е правилен. Ако имаш студенина в сърцето си, основният тон не е правилен. В даден случай вие казвате: той е талантлив човек, той е гениален човек. В какво седи различието между талантливия и гениалния човек? Вие ще кажете, че единият е по-даровит от другия. Гениалният се държи

за Бога. Талантливият се бори, той воюва на бойното поле, той е войник. Гениалният е тил, а пък талантливият е фронт. Така седи въпросът. Казвате: той е гениален човек, защото е даровит. Талантливият е по-малко даровит, талантливият е по-близо до материалния свят. Той побеждава мъчнотиите. Гениалният се държи за Бога. Казват: гениалните хора създават света, а не го уреждат. Талантливите го уреждат.

Казвам, гениалните хора създават, талантливите уреждат. И вашата гениална глава трябва да създаде света, вашето талантливо сърце трябва да уреди света. Защо ти е главата? Гениалната глава е да създаде новото. Защо ти е сърцето? Да уреди света.

Сега вие сте призвани вашата глава да създаде новото, пък вашето сърце да го уреди. Казва Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята, и земята беше неустроена." Започна Бог да устройва земята. Като започна да устройва земята, сърцето взе участие.

Сега вие всички сте повикани да уредите вашия живот. Туй уреждане в един ден няма да стане, и в една година няма да стане, и в десет години няма да стане, и в сто, и в хиляда години няма да стане. Изисква се дълго време. Ще се радвате, че времето е дълго.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът."

Двадесет и пета лекция на Младежкия окултен клас, 3 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев[36].

---

[36] На 26 април 1940 г. според каталога няма лекция.

МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

Пишете върху **тема №17** „Причини и последствия от изкривяване на правата линия“.

Нямате литература да четете. На този предмет всеки ще бъде скъсан. Като се изкриви човешкият нос, човек става песимист. Когато се огъне, той става чрезмерно любознателен, най-малките работи го интересуват. Става кореспондент на някой вестник, интересува се за малки новини, които станали някъде, ще ги украси, ще ги опише и ще каже неща, които не са верни. Това са последствията. Благодарение, че линията се огънала, ние имаме лъжици: другояче не можехме да ядем супа, ако не беше огъната. Благодарение на огънатите линии става изтичане на нещата. Когато една линия е вглъбната, тогаз се образуват лъжици.

Правата линия е идея за безконечността на нещата. Правата линия винаги се движи в една безгранична посока, кривата линия – в гранична. Кривата линия винаги показва ограничение. Правата линия, ако се движи, означава безграничност. Човек, който иска по права линия да постигне своите идеали, няма да ги постигне. Защо? Такъв е законът. Щом постигнеш нещо, то не е идеал. Някои искат да живеят идеален живот. Идеалният живот е непостижим живот. Следователно правото постижение е изкривяването на правата линия. Щом се движиш по права линия, ти се радваш на нещата. Щом се изкриви линията, ти имаш скръб, нещо е нарушено.

Сега всички работи трябва да се докажат. Това са изводи.

Фиг. 1

Фиг. 2

Имате линията b и линията АВ. Имате две посоки на правата линия. Линията b е оставена в органическия свят. Щом механически чертаете линиите, имат едно значение. Когато поставите геометрия в човешката глава, всичките линии, те са резултати. Правата линия я имате на носа. Тя е един резултат на една усилена вътрешна дейност. Имате кривите линии на окото, то е един резултат на една вътрешна деятелност. Имате кривите линии на ухото. Хиляди години взело, докато се образува човешкото ухо. Тия криви линии отношение имат.

Сега, ако ги разглеждате вън от човешката глава, нямат никакъв смисъл. Има криви линии, но зад всяка крива линия се крие един резултат. Ухото показва степента на музикалността, на способностите на един човек. В средата на ухото имате една кухина и една малка част се издава. Ако това е център, тогава около този център имате една кухина, която показва степента на способността. Две криви линии има, които показват музикантът гениален ли е, талантлив ли е, обикновен ли е, или съвсем малко разбира от музика, може само да различи мученето на една крава от лаенето на едно куче. То е музикална способност, да различиш два гласа, то са два различни тона. Или да различиш квиченето на една свиня.

Сега вие искате да знаете каква е музикалността във вас. Ухото е резултат на една усилена дейност на невидимия свят. Ухото е

изработено в Божествената работилница. Докато го направят и да го поставят на човешката глава, то са се изисквали години и години в музикалната работилница, да нагласят ухото, да разбираш и да се ползваш. Сега вашите уши не са още доправени и още много години ще работите в Божествената работилница, докато се доправи ухото. Да кажем, обикновен човек си в пеенето, едва си влязъл в Божествената работилница. Ще ходиш, ще излизаш, ще ходиш, ще излизаш, майстори ще правят ухото. Не е само това ухо, но човек има три уши: едно ухо на физическото поле, едно на духовното и едно в Божествения свят. Главата е, да се координират в едно. В мисловния свят мисълта трябва да схванем като музика, чувствата трябва да схванем като музика и постъпките да схванем като музика. Една постъпка зависи от трептенията, едно чувство зависи от интензивността и една мисъл зависи от разширението. Чувствата може разно да ги разбирате. При сегашния строй, при сегашното разбиране на хората, като се говори за музика, какво разбират хората? Някой път искате удобства. Защо? Какво се крие в думата удобство? Тя е една много хубава дума. Човек казва: да имаме удобства, да имаме добри условия. Какво разбирате под думата добри условия? Добри условия е да имаш една добра глава.

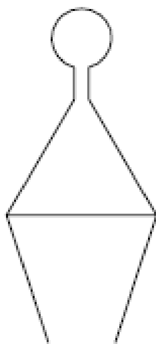

Фиг. 3

Това е идеята за първичния човек (**Фиг. 3**). Туй не представя човека, но е един резултат. Туй е една проста идея, която е творческа, създадена. Всяко нещо, което е създадено, то е новоиздадено, то има история. Трябва да създадете нещо. Туй, което е създадено, то не е уредено още. В Библията е казано: „В начало Бог създаде небето и земята и земята беше неустроена. Дух Божи се носеше над повърхността." Един свят с неговия катаклизъм, бури, с неговия вътрешен огън и външен огън движи се в пространството. Той още не е създаден. След като се създаде светът, има друга мъчнотия, която може да се яви. Съграден е светът, но след като е създаден, Бог направил човека и го поставил най-после. Но още се явяват големи мъчнотии. Вътрешният живот на човека не е уреден. Външно светът се уредил, имал доста хубав изглед. Дойде една вътрешна катастрофа, стана едно нарушение. Създаде се един свят, а се наруши друг свят. Създадоха се всичките добри удобства за човека. Какво по-хубаво да живееш в една райска градина – реки, шадравани, хубави дървета; малко работа, малко мислене, всички работят за тебе, ти да работиш малко. Вие ще кажете: защо? Вземете съвременни богати хора, какво правят? Те си направят шадравани отвън. Дето и да идете, във всяко богато семейство цели паркове имат.

Та казвам, хубавите условия вие може да ги имате, но може да ги загубите тия условия. Да кажем, вие се радвате. Много добре. Вие имате една глава намясто поставена, имате дробове, стомах, тяло добро. Планирате една идея, идеята един ден се измени, всичко се измени, изпъдят ви из рая навън. Вие казвате, че отивате в един друг свят. Вие отивате в един свят, но този свят не мяза на този, в който живеете. Адама като го изпъдиха из райската градина, къде отиде? Той отиде пак в света, във външния свят. Какъв беше този свят? Много реален свят е. И Адам имаше двама синове, които започнаха работа. Единият претрепа брата си. И за каква причина? И двамата

имаха понятие за религия. Отде им дошло наум, като ги изпъдиха из рая, единият става земеделец, другият става овчар, но този овчарлък не е в райската градина, овчарството е вън от рая. Иде им идеята за служене на Бога, да отиват при големите хора с подаръци. Отиват с подаръци при Бога. Каин, който е земеделец, започва да гори жито. Димът пъплел по земята, не ходил нагоре. Лошо било времето, затова пъплил по земята. Иде Авел, заколва едно агне, запалва го, димът отива нагоре. Каин се докачил, как тъй неговият дим пъпли по земята, а този на брат му отива нагоре. Той задига едно дърво и убива брата си. Той не го убива там, но той започва да мисли. Да ви кажа неговите разсъждения. Авел е добър човек, като заколва едно агне, дава един лош пример на брата си, изкушава го. Каин си мислил: „Ако брат ми закла едно агне и Бог благоволява на това агне, ако аз принеса брата си в жертва, Господ ще бъде още по-добър към мене." Тъй си мислил, и го принася в жертва. Той не го удари, хвана брата си, пък му отряза гърлото, изтече кръвта. Когато потърсил дима, видял, че дим не излиза, нито огънят гори. Димът не се явил. Като заклал брата си, нито дим се образувал, нито огън наклал. Слуша един глас от небето му казва: „Къде е брат ти?" „Не съм стражар на брата си, да зная къде е." Господ го пита къде е брат му. Казва: „Не съм стражар, да зная къде е. Отишъл някъде." Той му казва: „Кръвта на брата ти в земята вика към Мене." Значи димът излязъл нагоре. Каин се стресна. „От зло – на зло. Земеделец станах, принесох на Господа жертва, не го прие, димът пъпли по земята." Защо брат му, като закла овца, погрешка нямаше? „Аз го заклах, казва, погрешка има."

Това са разсъждения, които ние правим. Аз разправям разсъжденията, които сега имате. Ако се пренесете в далечното минало, какви са били разсъжденията на Каина? Сегашните културни хора, когато не обичат един човек, какво правят? Да кажем, между

музикантите, които са почти най-добрите хора, рядко ще намерите музикант да убие друг музикант, няма в историята един музикант да е убил друг музикант. Някой път с цигулките, с кавалите, с гайдите може да се ударят, но да убие някого – не. Обаче този музикант, че някой свири по-добре от него, той не приема. Ако някой каже на някой музикант гайдарджия, че той не свири хубаво, той свива си гайдата, остави ги, докачи се и казва: „Не свиря на такива хора, които не оценяват.“ Свие си гайдата, тури я под мишница, замине си. Трябва да иде да го молят да дойде да свири, понеже сватба без гайда не става, не върви. Той не знае, че в гайдата е и Каин, и Авел е там. Ами че той ги събрал и двамата, отива да живеят братски. Те събрали в един брачен живот и Каина, и Авела. Гайдата свири, което показва, че Авел жертва е станал. Единият става жертва.

Казвам, това е една аналогия. Вие може да поставите един богат човек на мястото на един жених и слугата е една невеста. От какво произлиза недоразумението? От слугата и господаря. Господарят изисква много работи от слугата си, а не плаща, не оценява работата. След като слугата копал лозето, казва: „Тук не си добре копал.“ Може да обреже лозето, казва: „Не си го обрязал хубаво.“ След като работил слугата, той не му плаща толкоз, колкото трябва. Слугата казва: „Не плаща хубаво.“ Той му откъсва по пет, по десет лева, казва: „Външните условия са лоши.“ Но вече слугата си създава едно лошо понятие за господаря си, че той не плаща. И господарят си създава едно лошо понятие за слугата, че той не работи както трябва. И между тях се образува една вътрешна анархия вече.

Да кажем, при сегашните условия защо хората изучават музиката? Да се прехранят. Кой е станал музикант да има музиката само за идея, музиката за самата музика? Или кой има религията за самата религия? Тази религия е идейна. Религиозен става човек, да може да се спаси, да угоди на Бога. Такива идеи имат хората, които са

посторонни. Религията като една система не е застъпена. Музиката и всичките неща, които имаме, не са застъпени. Работиш, но не от любов – плащат ти, имаш някакво користолюбиво чувство. Сега ще дойдат някои, искат да реформират света. Как ще го реформират? Как ще реформирате света между господари и слуги? Как ще реформирате света, когато хората се женят, но децата мрат, момчетата мрат, невестите мрат, техните другари мрат? Казвате: „Няма нищо, един ден няма да умираме вече." Вярвам, но кога ще бъде този ден?

Та идеята, която сегашните хора имат за бъдещия живот, е като един, който направил едно престъпление. Това е един анекдот из българския живот, в далечното минало е създаден. Един българин направил едно престъпление, че го осъдили на смърт, да го обесят. Той казва: „Бесете ме. Каквото ще правите, правете, че да ида да си изям качамака, който майка ми е приготвила за мене, чака ме." Той няма понятие какво нещо е бесенето. Вие нямате понятие какво нещо е бесилката.

Разправя ми един, когото са бесили, той разправя своята опитност. Бесили го, че се скъсало въжето, та му простили. Казва: „Чувствах, като че целият свят се разрушава, нещо се руши. Усетих, че всичко се разруши. Всичко, всичко се обезсмисли, изгубих съзнание. След туй се събудих и започнах пак нов живот." Казва: „Усетих, че всичко се руши и в туй рушене такава една скръб имах, такова страдание, което човек мъчно може да си го представи в действителния живот."

За пример може да си представите загубата на пари. Степени на страдания има. Изгубите хиляда лева, имате други пари. Но имате само хиляда лева, че ги изгубите, пък са ви определени тези пари за дърва и дрехи. Вън е студено. Като изгубите парите, дрехите и дървата ги няма, оставате гол на произвола на студеното време. Тогава страданията ви са големи, че сте изгубили парите. Изгубите

една хубава мисъл. Ако тази мисъл няма отношение към вас, малко може да страдате, но ако от тази мисъл или това чувство, или тази постъпка очаквате много, ще се натъкнете на страдания. Най-после хората са дошли до това, да кажат: „Да прекараме този живот, че за бъдеще.“

Какъв ще бъде бъдещият живот, може ли да си го представите? Бъдещият живот ще бъде като житото. Щом се извади едно житено зърно от хамбара и се посее, то придобива една опитност, израства и плод дава стотина зърна, турят ги пак в хамбара. Следващия път като ги посеят, ще минат по същия път, но ще има едно различие в зимата, едно различие в дъждовете, ще има едно различие във ветровете, които веят, ще има едно различие в плодовете, които ще дадат тия класове. Защото в природата едно събитие не се повтаря по един и същ начин. И да се повтори, ще се повтори по съвсем друг път. Казвате: в следния живот. Но в следния живот зависи кой ще ви посее. Ако ви посее един гениален човек, ако ви посее един добър човек, резултатът ще бъде един. Ако ви посее един талантлив човек на нивата, ще имате друг резултат. Ако ви посее един добър човек, ще имате трети резултат.

За пример всеки един от вас носи по една глава. Носите главата и мнозина от вас казвате: „Ние знаем как да държим главата напред, назад.“ Не, дръжте главата си в една естествена поза. При това имате една глава, която не знаете как да обработите. То е всичкият ваш капитал, който ви е даден, трябва да го обработите. Не знаете как да обработите предната част на мозъка, не знаете как да обработите задната част на мозъка, не знаете как да обработите долната част на мозъка, не знаете как да обработите областта, която е при ушите, намирате се в един дисонанс. Всичкото ви страдание произтича, че някой не знае как да обработи предната част на главата, някой не е

обработил отзад, някой – отстрани. От туй произтича всичкото ви нещастие.

Та казвам, за бъдеще ще има една наука, която да показва как да работи човек. Ако тук, на челото, знае как да работи, ще работи добре и вън. Ако е добър земеделец вътре, ще бъде добър земеделец и вън. Ако си добър учен човек отвътре, ще бъдеш учен човек и отвън. Ако си добър музикант отвътре, ще бъдещ добър музикант и отвън. Ако си религиозен човек отвътре, ще бъдеш и отвън религиозен. Какъвто човек е отвътре, такъв ще бъде и отвън.

Сега за пример един син, който не работи при баща си, мисли ли, че като стане слуга, ще работи по-добре? Какъвто е при баща си, мисли ли, че като стане слуга, ще работи по-добре? Какъвто е при баща си, такъв ще бъде и при господаря си. Имаме един прост пример, който Христос е дал. Онзи младият син, който при баща си бил малко мързелив, искал при баща си по-лесна работа. Казва той: „Ако седя тук при баща си, нищо няма да излезе от мене.“ То са сега наши разсъждения, че така е мислил. Дали така е мислил, не знаем. Казва: „Ако остана тук, простак ще остана, невежа ще остана.“ Казва: „Я ми дай моя дял, искам да ида в странство, да ида да стана човек.“ Баща му го дава. След като отиде в странство, какъв университет свърши? Свърши университета по свинарство. Завърна се с диплом на свинар, знае как се хранят, как да се колят, какво да ядат. В Писанието се казва, че от рожковите[37], които свините яли, не му давали да яде. Значи тези хора, при които бил свинар, не му давали рожкови, понеже ценели свинете повече от самия него. Казват: „Свинете ще заколим, ще ядем, нещо ще получим от тях. Тебе не можем да заколим, няма да ядеш рожкови.“ Спрямо свините били щедри, но спрямо него, който изучавал науката за свините, казват: „Много малко ще ядеш.“ Най-после той казва: „Оголях тук, не ми

[37] Роговидни сладникави плодове на средиземноморско растение.

дават дори да ям.“ Оголял вече, значи разстройва се стомашната му система. Казва: „Ще се върна при баща си да стана един земеделец като един от неговите ратаи, ще ида на нивата да работя.“

Почти всичките хора сега ги учат, светът се учи чрез големи пертурбации, страдания, всички се поставят на чрезмерни страдания. Страданията не трябва да се описват така, че да се обезсърчи човек. Но те си имат причини. Ние не разбираме живота така, както трябва. Например вземете науката химия. Какво разбират химиците? Под думата химия се разбира да разлагаш материята, да видиш какво има. Химиците по един начин обичат природата. Изкарват скритото, събраното го изкарват, правят съединения и разединения. Всъщност химията е една наука да примириш противоположните елементи в света и да ги туриш в ред и порядък. Туй е химията във вътрешния свят. Туй е основна идея, да примириш нещата. Значи във всичките има известна сила, известно богатство, че да ги научиш как да направят устойчиви съединения. Един химик така учи да се живее добре. Направиш едно химическо съединение, избухне, пръсне се ретортата. Онзи, който прави опита, може да пострада, може да засегне лицето, носа му. Колко химици има осакатени.

Разправяше ми един, казва: „Още веднъж не отивам да примирявам хората. Отидох да примиря в едно семейство двама възлюблени, които се поздравляваха.“ Той отишъл да им покаже как да се поздравляват. Като отишъл да ги примири, възлюблената искала да удари възлюбления, пък удря него. След като го били, излязъл си, казва: „Не може да се примирят хората.“

Сега да ви кажа конкретно в какво седи. Един художник, ако не знае как да тури линиите на лицето правилно, той никога не може да има доброто мнение на хората. Трябва да тури линиите на очите намясто. Макар да не знае да рисува, човек познава дали картината е хубава, или не. В какво седи всичкото изкуство? Всяка линия, всяка

точка да се тури на своето място, да има известен релеф, известно отношение. Или вземете един крояч, който крои дрехи. Той трябва да разбира тялото, да направи дрехата удобна, като крои, линиите на дрехата да съвпаднат с линиите на тялото. Като съвпадат линиите, дрехата изглежда красива. Когато не съвпадат тия линии, набръчква се дрехата. Другояче се образуват такива правилни линии.

Та казвам, музикантът трябва да взема верни тонове. Вие пеете на физическото поле, чува се вашият глас, но трептенията на музиката може да минат в другия свят. Онези, които слушат там, знаят, че не пеете или не свирите хубаво. Или в говора – вие говорите без музика, говорът не е така музикален както трябва. Защото всяка дума, тя си има един музикален произход.

В реалния, в Божествения свят никога не може да нарисуваш една крива линия. Като нарисуваш една крива линия и направиш най-малката погрешка, изчезва, заличава се. Колкото пъти направиш погрешка, изчезва както перо, което не хваща. Някой път вие искате да пишете, пишете – перото минава, но не остава никаква следа. Следователно в Божествения свят, като речете да рисувате нещо, и нещата не са правилни, верни във вашия ум, вие ще работите без никакви отпечатъци. В Божествения свят вие може да искате да кажете нещо, и езикът ви ще се свърже, нищо не може да кажете. Пък тук, на земята, може да рисуваш карикатури колкото искаш. Като няма какво да правите, ако искате да си въздействате, имайте един молив и вземете да рисувате едно цвете – как е цъфнало или израснало, или някой плод да нарисувате, или някой път, как изгрява слънцето, или някой извор да нарисувате, или някое камъче или канара. Може да търсите идейното да нарисувате, да се помъчите да видите доколко може да нарисувате работите.

Мене мнозина са ме запитвали: „Как да вярваме в Бога и какво да правим?“ То е смешно. Сега как може да учат хората да се вярва в

Бога, ми е смешно. Представете си, че сега в съвременните модерни училища учителят е задал уроци по геометрия, математика, да решават задачи. Дойде ученикът и коленичи пред учителя и се моли, казва: „Не можах да науча урока.“ Утре пак на колене се моли. Питам, ако десет пъти той се кланя и се моли пред учителя да бъде малко по-снизходителен, че той не разбирал този предмет, какво ще се ползва? Ученикът трябва да се яви със задачите си, които му са дадени и трябва да ги разреши добре. Ако е направил погрешка, учителят ще му покаже.

Казвам, ние всякога отиваме при Бога и смешно става. Като направим нещо, отиваме по един начин, но не отиваме с една идея. Ти отиваш при Бога да Му служиш. Как ще Му служиш, като нямаш любов? Как ще Му служиш, като нямаш светлина? Как ще Му служиш, като нямаш сила? Значи ти идеш, запалиш една свещ, отвориш книгата да четеш. Един евангелист отвори Евангелието, прочете един стих: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Ще затвори, свърши се въпросът. Трети ще прочете „Отче наш“, в пет минути ще прочете „Отче наш“, свърши се въпросът. Нищо не се постига по този път. Трябва да знаеш. Имаш ръка, значи твоите ръце трябва да бъдат справедливи. Всички трябва да бъдете справедливи спрямо себе си и справедливи спрямо всички други същества. Имаш крака, това показва, че трябва да бъдеш добър, по възможност – добър към себе си и към ближния. Като вървиш по пътя, да бъдеш добър да не настъпиш никого. Да имаш ръце, значи да бъдеш справедлив. Ръцете не са направени както трябва. Ако краката не могат да те научат да бъдеш добър, краката не са направени както трябва. Защото краката трябва да започнат да говорят. Ти, като престъпваш, трябва да започнеш да говориш.

Та казвам, първото нещо. Знанието е тук – на челото. Религията е отгоре на главата. Народът, обществото седи отзад. И семейството е

там. Всичките престъпления, всички жертвоприношения, всички касапи, военни са все при ушите отстрани. Човек все трябва да воюва, когато трябва да завладява.

На кого трябва да се тури гем: на хората или на животните? На животните. На кого трябва да се тури самар? На животните. Мислите ли, че вие сте справедливи? Някой път носите една тежест от двайсет и пет килограма с ръката си, мислите ли, че вие сте справедливи към ръката си? Ти нямаш право да изразходваш повече енергия, отколкото трябва, никакво разточителство на енергия не се позволява. Или пък някой човек никак не движи ръката си. И то е друга крайност. Две крайности има, един може да движи ръката си повече, отколкото трябва, и тогава мускулите се втвърдяват, или пък може да не работиш с ръката си, и тогава мускулите се атрофират. Ако не работи човек, неговите мускули се атрофират. Ще изразходваш толкова енергия, колкото трябва, колкото е позволено. Мярката е такава: ако изразходваш с ръката си толкова енергия, колкото трябва, ти ще усетиш в себе си едно удоволствие от работата. Работата, която вършиш, да ти е приятна. Ти щом усещаш недоволство в работата, ти си изхарчил повече енергия.

И в яденето същият закон е. Като ядеш, дойдеш до едно място, приятно ти е. Спри там. Преядеш, веднага ти стане тежко, ти си изразходвал повече енергия, отколкото трябва. За всяко изразходване, което е излишно, човек се наказва. Всичките страдания не са нищо друго, освен наказание за безразборно изхарчване на Божествената енергия, която е дадена за нашия живот.

Някой седи и казва: „Аз съзерцавам.“ Не зная какво разбирате под думата съзерцание. Как съзерцавате вие? Казвате: „Обичам реалните работи в живота.“ Кои са реални работи в живота? Един ми разправяше един случай за двама приятели. Единият вика приятеля си с пръст, като движи показалеца към себе си. Онзи се докачил от

това повикване, то е много лошо. Как трябва да се вика човек, кажете ми сега? Вие как викате? С цялата си ръка махате. И то не е хубаво. Как трябва да повикаш един свой приятел? Няма да го викаш с ръката си. Ще се затичаш при него, ще кажеш: „Може ли да ви кажа нещо?“ Ще настигнеш този твой приятел, ще кажеш: „Може ли да ти кажа няколко думи?“ Вика те един господар: „Я ела тук, да дадеш един отчет.“ Но ние се докачаме всякога, когато ни викат неправилно, и право имаме. В нас при такова едно движение се образува нещо дисхармонично.

Често вие правите някои гримаси с лицето си. Мнозина от вас сте изопачили лицата си от много гримаси. Правите някой път неестествени гримаси. Да кажем, ядете нещо, което не одобрявате, правите гримаси на устата си. Или кажете някой път за нещо, че го знаете, и пак направите една гримаса. Като правите тия гримаси, каква философия има?

Дошъл един, прави гримаси, чудно ми говори, иска от мене или обуща, или дрехи, или пари. Виждам го – здравеняк, има способности. Казва ми, че баща му бил болен, майка му била болна, пък такива работи няма. Той, като ми говори, вярва в това, че и аз започвам да се убеждавам. Аз съм правил много пъти опити. Като ми иска някой, дам му. Тръгне той и иде в кръчмата. След два часа минавам, той не ме познава, започва същата история, че жена му, че децата му болни. „Как, рекох, преди два часа ви дадох пари, вие отидохте в кръчмата, а казахте, че сте гладни.“ Казва: „Не ходих.“ „Аз ви видях.“ „Заблуждавате се, някой друг е бил.“ „Щом се заблуждавам, какво искаш сега?“ „Гладен съм.“ „Ела с мене.“ Завеждам го в гостилницата и казвам на гостилничаря да му даде да яде. Казва: „Дай ми пари.“ „Не, ти ще ядеш тук.“ „Да ми дадеш пари, че да занеса на жена си.“ „Яж ти, че жена ти сама да дойде.“ Казвам на гостилничаря: „Ако яде на свят, дай му. Парите, които ти дадох, да останат у тебе.“

Казвам му: „Не се учи да лъжеш. Аз виждам. Аз не съм от слепите хора. Аз виждам на сто километра и на хиляда километра виждам. С тази глава ти има много да страдаш. Не лъжи, нищо повече. Виждам те доста способен човек. Това и това от тебе може да стане.“

Та казвам, сега вие всички имате много лоши учители. Всеки от вас има по няколко учители. Не е лошо, че ги имате. Защото в сегашните гимназии по колко учители има? За всеки предмет има по няколко учители. По геометрия, по естествените науки, по рисуване и по другите предмети има различни учители, десет-петнайсет души, които преподават. Трябва да заучиш предмета много хубаво. Казвам, хубаво трябва да се заучават предметите.

Тогава правило: обработвайте предната част на вашия мозък, обработвайте горната част на вашия мозък, обработвайте задната част на вашия мозък и обработвайте и страничните области. Туй е задача. Ако обработвате предната част на мозъка, ще станете един учен човек. Ако обработвате горната част, ще станете религиозен човек, от която религия искате. Ако обработвате задната част на мозъка, ще имате какъвто искате обществен строй; каквото семейство искате, ще го създадете. От памтивека всичките семейства са отзад на главата. Какъвто модел искате, ще го имате. Ако искате по изкуствата, отстрани трябва да разработвате мозъка, там ще работите.

Всичко в света трябва да се облагороди. Много енергия има, която трябва да се впрегне на работа. Много работи има, които трябва да се свършат, за да придобие човек един организъм – такъв, какъвто иска той.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и шеста лекция на Младежкия окултен клас, 10 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

РАЗУМНИ ОТНОШЕНИЯ

„Добрата молитва“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Причини и последствия от изкривяването на правата линия.“)

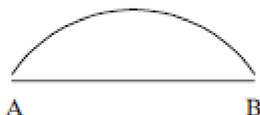

Фиг. 1

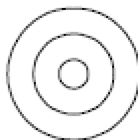

Фиг. 2

Когато една права постъпка се изкриви, кои са причините? На физическото поле имате една права, имате и една крива. Когато се движи една права линия, налягането отвсякъде трябва да бъде еднакво, равномерно. Ако се движи една плоскост или едно триизмерно тяло, от всичките страни налягането трябва да бъде равномерно. Ако налягането на правата е по-голямо, какво ще стане с правата линия АВ (**Фиг. 1**)? Тя се огъне. Значи, за да остане права, налягането във всеки момент трябва да бъде равномерно. Във физическия свят средата трябва да бъде рядка, да няма съпротивление. Ако движението на правата линия от едната страна е по-силно, тя ще се огъне. Движението става в пътя на най-малкото съпротивление. В правата линия имаме идеален път, в който съпротивлението е най-малко, или под правата линия подразбираме път без съпротивление.

Имаме такива кръгове (**Фиг. 2**). По правите и кривите линии ние можем да изучаваме организма. Щом човек срещне съпротивление в пътя си, веднага пътят му се изменя. Щом срещне в живота си мъчнотии, той вече не върви по една права линия. Допуснете сега, че един ученик има зададен урок да учи, не си знае урока. Той вече мисли, няма да постъпи по правия начин, но ще представи някакъв повод на учителя си, да иска да го извини, че не е приготвен. Какво извинение ще даде?

Разправяше ми един ученик, който следвал в габровската гимназия, в пети или шести клас бил. Един път не си знаел урока по математика. Дошъл учителят и ученикът казал, че не е готов, защото го болял зъб. Не че го болял зъб, но той казал, че го боли, за да го извини учителят. И той казва: „До вечерта ме заболя един зъб и този зъб трябваше да го извадя."

В дадения случай защо зъбът става виноват? Понеже зъбът е в главата – близо до мозъка, като става известно размирие вътре в устата, мозъкът не може да работи. Вземете, в сегашния живот някой има да дава някому. Върви по права линия. Този, на когото има да дава, е насреща му. Веднага, който има да дава, не върви по права линия, но веднага пречупва линията. Като го види, изведнъж кривва. Защо кривва? Съпротивление има, той мисли, че ще го пита кога ще си плати дълга, накарва го да изкриви пътя си. Може в каквото и да е направление да кривне, в една или в друга страна може да се отбие. Вие не подозирате причините, казвате: „Защо се отби в тази улица?" Работата му е там. Може би има работа, пък може би иска да избегне срещата с кредитора. Или да допуснем, че той е едни анархист, върви, но насреща му има засада или има стражар, който ще го хване – веднага кривне. Или ако вземете сегашните апаши в Америка, тактика имат, знаят из коя улица да кривнат. Човек, като се намери в затруднение, веднага изкривява пътя си в една или друга посока.

Някой път се случва, че онзи, който изкривява пътя си, някой път кривне вляво, някой път кривне вдясно.

Казвате: човек трябва да върви в правия път – нито вдясно, нито вляво, направо да върви. Туй сега е важно. Ако вие тръгнете по море, може да срещнете моряци. Но параходите, имат си карта, не могат да вървят по права линия. Даже и във въздуха не могат да вървят по права линия. Оказа се, че въздушната среда не е навсякъде равна, налягането не е равномерно. Някъде въздухът е гъст, някъде е по-рядък. И там има долини. Сегашните авиатори като пътуват, аеропланът пада около двеста метра, влиза в една по-рядка среда. Пък ако движението е по-слабо, може да стане катастрофа. По тая причина са ставали катастрофи. Едва сега се изучава въздушното пространство – то не е навсякъде равно, не е идеално, както мислим, няма тази идеална среда. Даже пространството, през което се движи светлината, етерът, има едно малко съпротивление. Не се движи светлината по права линия, ами има известни трептения нагоре и надолу.

Та казвам, когато говорим за средата, човек трябва да изучава тези закони на средата, за да се справи, понеже средата не е навсякъде еднакво гъста. Например един параход не може да се движи с такава бързина, с каквато може да се движи един аероплан. Понеже параходът се движи в една по-гъста среда – водата, едва ли може да се движи със седемдесет-осемдесет километра, когато във въздуха развиват една скорост от четиристотин, петстотин, шестстотин, седемстотин километра в час. Туй движение във водата е невъзможно, понеже съпротивлението е по-голямо там.

В сегашния обществен живот във физическия свят ние изваждаме от тия резултати закони. Така някой човек среща препятствия в умствения си живот, някой път в духовния, в чувствения свят среща съпротивление, някой път и в света на човешката воля има съпротивление, някои работи мъчно стават. Или

по някой път имате затруднение във вашите чувства, вие не може да функционирате правилно, вие се движите между хората, и не може чувствата ви да бъдат хармонични. Ако пътувате през гората и срещнете мечка, какво става? Чувствата ви веднага се свиват. Срещате един ваш приятел в една хубава среда, веднага имате едно хубаво разположение. При някои от опасните животни свиват се чувствата, не може да бъдете разположени. Да кажем, вие се намирате на бойното поле, както сега се бият. Казвате: „Човек трябва да пази хладнокръвие." Най-големият герой може ли да пази хладнокръвие? Той ще има толкоз сътресения, толкоз треперения, какво ли няма да си помисли. Като мине войната, ще разправя, че е бил голям герой на бойното поле. То е празна работа – геройство.

Казвам, има какво да се изучава. По някой път трябва да изучавате живота. Казвате: „Защо така ни е даден животът?" Представете си, че вие се движите в една планинска местност като екскурзианти, намирате се в трудно положение. Какво ще кажете? „Защо планината е направена така?" Вие задавате този въпрос защо планината е създадена така, но този въпрос ще разреши ли някоя мъчнотия? Казвате: „Не може ли тази планина да не е така стръмна, с такива големи отсичания?" Значи трябва да се приспособяваш на условията. Щом се качваш на планината, ще изучаваш планината, както е създадена, ще намериш пътя на най-малкото съпротивление. Ако влезеш в един труден път, ти непременно можеш да разрешаваш въпроса. Сега, щом се намериш в планината в затруднено положение, ако се запиташ защо тази планина е така направена, има ли разрешение на въпроса? Или допуснете, че вие се качвате по-високо в планината, температурата се изменя. Тръгнете от долината – топло, имате двайсет, двайсет и пет градуса топлина. Като се качвате горе на планината, температурата дойде до нула градуса. Питате защо се изменя температурата. Какъв отговор ще си дадете? Вие питате, но

туй не разрешава въпроса. Значи при изменението на температурата трябва да имате по-добри дрехи.

Следователно топлината, която носите от долината в планината, трябва да я икономисвате, икономия на тази топлина трябва. Щом тръгвате от долината в топло време, носите по-тънки дрехи, казвате: „Ще се носят. Дебелите дрехи са тежки.“ Казвате: „Не си струва човек на високото място да носи тежки дрехи.“ Щом се качвате нагоре, тежките дрехи започват да олекват. Колкото става по-студено, намалява се тежестта на дрехите. Колкото става по-топло, дрехите стават по-тежки. Лятно време, ако носите една шуба, която носите зимно време, ще се усещате натоварени. Зимно време усещате, че шубата е на мястото си, може да я носите. Зимно време човек е по-издръжлив, по-силен.

Казвам, постоянните промени, които стават в човешкия организъм, се дължат на външните промени, които стават във физическия свят. Например при студеното време човек се свива. Някой път вие усещате в себе си едно свиване, което се дължи на онази температура, която изменя количеството на топлината. Тогава капилярните ви съдове се свиват, кръвообращението не става правилно. Колкото се качвате нагоре в една планинска местност, налягането се намалява и понеже напрежението отвътре е по-голямо, на голяма височина капилярните съдове започват да се пукат. Ако се качи някой, който е много деликатен, на една височина от три хиляди метра, както е Мусала, някой път може да усети, че се пукат капилярните съдове и започне да тече кръв от носа. Налягането отвън е по-малко, напрежението отвътре е по-силно и вследствие на това кръвта излиза. Ако се качи още по-нависоко, става и задушаване в дробовете, дишането не става правилно.

Та казвам, когато човек дойде на земята, постоянно трябва да се ориентира в средата, в която живее. Духовният живот представя

мъчнотия за много хора по единствената причина, понеже духовният живот представя планинска местност, трябва да се качваме. Обикновеният физически живот, той е една равнина, там си свикнал вече. Щом искаш да станеш духовен, тръгнеш по планинските върхове, изменят се условията. По някой път искаме да убедим хората да станат духовни. Казват: „Кой ще ходи по високите места? Не сме свикнали.“ Изменя се вече налягането.

Казвам, да се живее духовно е доста трудна работа. Има духовен живот на голяма височина. Човек трябва да бъде много умен, за да може да се съобрази с окръжаващата среда.

Или да допуснем, че вие присъствате на някой музикален концерт някъде. Че той по планините става. Хубавата музика не е на равнината. В музикалния свят на голяма височина трябва да се качиш. Значи там ти може да схванеш тия вълни, трябва да има рядка среда, дето се предават всички музикални нюанси. Ако средата е гъста, не може да се предаде хубавата музика.

Казвам, както хората трябва да се приспособяват, както тия алпинисти, които постоянно се тонират по високите места, така и хората с хиляди години в духовния свят се приспособяват, за да станат духовни. Не е лесна работа да бъдеш духовен човек. Самата област, в която си, не е лесно да я пропътуваш. От туй гледище човек трябва да вземе всичките предпазителни мерки, да се справи с всичките мъчнотии, които ще срещне в терена, където се движи. Хората, които се занимават с пътуването по планините, наблюдават, правят съображения: на хиляда метра височина какви течения има, на две хиляди метра какви течения има, изучават тия течения. В каквато област искат да пътуват, трябва да знаят какви са теченията, какви са метеорологическите промени, които стават. Някой път горе има доста големи бури в пространството. Туй трябва да се знае. Сега тепърва трябва да изучавате промените в духовния живот. Вие във вашия

духовен живот срещате някои пертурбации, които стават вътре във вас, вие сте в една област, дето бури има. Тия бури не са насочени против вас, то е едно течение. Тия течения, те не съвпадат. Ако искате да го преминете, вие ще се повлияете.

Например вие искате да бъдете справедлив или имате идеята, че трябва да помагате на другите. Казваш: „Искам да помагам." Ти седиш при реката, не знаеш да плуваш, някой се дави там, искаш да му помогнеш. Ако знаеш да плуваш, ще идеш в реката, ще му помогнеш. Ти седиш, безпокоиш се, дави се пред тебе. Казваш, трябва да му помогнеш. Как ще му помогнеш? Трябва да имаш знание. Човек, и да иска някой път, не може да му помогне. Имате такъв пример: човек си ударил ръката или порязана е ръката. Искаш да му помогнеш, не знаеш как, не знаеш да направиш една обикновена превръзка. Искаш да му помогнеш. Като му помогнеш, не знаеш как да му отнемеш болката. Някой си изкълчил крака, не знаеш да му го наместиш. Ще отидеш да кажеш: „Няма нищо." Ще говориш за Господа, кажеш: „Господ ще оправи тази работа." Господ я оправил. Като страдаш, Той, Господ, ти говори. Като те боли кракът, Господ ти говори. Но и като ти наместят крака, пак Господ ти говори.

Фиг. 3

Сега да ви приведа един контраст. Допуснете, че един човек се движи в една посока, и друг се движи пак в същата посока. И двамата вървят в една посока, гонят се. Имате едно и две (**Фиг. 3**). Едно преследва две. Едно е по-силно, две е по-слабо. По отношение на силата едно е по-силно, но на две краката са по-дълги. Питам: ако едно се препъне и падне, какво ще бъде положението на две? Ще се радва. Едно скърби, защо? Скърби по две причини: скърби, че му се изкълчил кракът и че не могъл да иде да го настигне и да го хване. И

две се радва по две причини, две се радва, че едно си изкълчил крака, радва се, че едно не може да го стигне.

Сега вие питате кое е по-право? Имате: едно се отнася към две, както две към едно.

1 : 2 = 2 : 1

Коя е причината, че едно си изкълчил крака? Едно си изкълчил крака по единствената причина, че е бил много занят с числото две. Да допуснем, че някой предмет ви интересува, някой път сте се захласнали. Като вървите по пътя нагоре, гледате, така е увлечено вниманието ви, че не гледате дали е гладко. И едно, и две вървят по същата посока. Едно минава при по-голямо съпротивление, за да хване две. Две намира по-добър път, затова кракът му не е изкълчен. Две хванал пътя на най-малките съпротивления. И едно е хванал пътя на най-малките съпротивления – той иска да пресече пътя на две. Той мислел, понеже бяга по-силно, че отдолу, като мине, ще го пресече, ще го хване, но този път е на най-големите съпротивления и вследствие на това неговият крак се изкълчва. С неговата философия той си изкълчил крака.

Може да направите един опит. Ако на един бинокъл, с който се гледа с двете очи, ако измените лупата на дясното око, турите лупа с по-голямо увеличение, да кажем десет пъти, на лявото око турите лупа, която увеличава двайсет пъти, какво ще имате? Ще имате две изображения. Едното ще бъде долу, другото ще бъде горе. Изображението от десет увеличения ще бъде долу, образът от двайсетото увеличение ще бъде горе. Ако гледате Мусала, ще видите две Мусали – едната долу, другата горе. Правили ли сте този опит? Може да направим този опит, този опит мога да го направя. Затова казват за някого: нависоко гледа. Всякога, когато човек гледа идеално,

той не вижда предметите. Като гледате Мусала с увеличително стъкло, няма да видите Мусала на същото място. С голямото увеличение Мусала ще го видите нагоре, а той не е там. Другото изображение на Мусала ще бъде долу.

Този, който малко мисли, неговите предмети надолу се показват. Този, който високо мисли, предметите са нагоре, предметите не са на място, изображенията не са на място. Та по някой път светските хора казват: той високо мисли, не поставя нещата на място. Но в големите увеличения, от далеч като гледате един предмет, имате ясна представа за нещата. Този, който гледа през туй увеличително стъкло, има ясна представа, но той трябва да коригира, трябва да знае, че нещата не са така идеални – както ги вижда горе, тъй не може да става и долу.

Тук преди години, когато ние се заселихме на Изгрева, всички пътувахме направо през гората, нямахме никакви препятствия. Кой където излезе, отива, не среща никакво съпротивление по цялото поле, идеално пътува. Сега, като тръгнеш, трябва да търсиш път, всички прегради трябва да заобикаляш: тук – тел, там – тел, препятствия какви ли не. Култура. Всичката местност стана културна, препятствия се явиха. Как мислите, кога е било по-културно, сега или тогава? Сега и ако на вас ви кажат направо да минете, вие ще прескачате. Тогава ще се намерите в противоречие. Ще ви кажат: „Кой ви позволи от тука да минете, защо не заобикаляте?“ Преди десет-петнайсет години направо щяхте да минете, никой нямаше да ви спре, да ви каже: „Защо минавате оттук?“ Всички минаваха свободно.

Хората сами по някой път си създават своите препятствия в живота. Тия препятствия показват, че тия хора не са културни. Дето има огради, не показва култура. Когато отвън има една ограда, както и да е, но триста метра – един двор ограден, друг двор от триста метра – и той ограден. В турско време всички дворове бяха оградени, защото

разбойници имаше. Колкото оградата е по-голяма, по-безопасна е. Вратата здрава, ключалката здрава. В турско време, с такива прозорци ако си, всеки може да те обере. На прозорците ще има доста дебели железа – по три пръста, че като дойдат разбойниците, да не могат да влязат.

Та казвам, ако вие имате много правила в себе си, културен човек ли сте? Ако имате много закони, закони, закони, това култура ли е? Днес, ако минаваш през една Европа, ако минаваш през четири-пет държави, трябва да вземеш виза, да платиш и да искаш разрешение. Да искаш една виза, да кажем от Германия, трябва три-четири седмици да чакаш да ти позволят. Ако минаваш през Сърбия, трябва да ти позволят. Ако минаваш през Румъния, трябва да ти позволят. Ако минаваш през Русия, трябва да ти позволят. По-напред тази работа ставаше лесно – извадиш си паспорта.

Когато вие срещате съпротивление във вашия живот, казвате: човек не е свободен. През която държава ще минете, трябва да вземете позволение. Сега вие не можете да влезете в един двор. Като дойдете, ще позвъните. Не може изведнъж да влезете, ще почакате, и тогава ще влезете. Или сега ще идете до къщата, има звънец, ще позвъните. Ако ви отворят, ще влезете. Не може да влезете, да отворите вратата без позволение. Ако хората биха били културни, мислите ли, че те щяха да имат същия порядък на нещата? При сегашните условия на всеки ъгъл имате и стражар. Ако хората бяха културни, тия стражари щеше ли да ги има? Защо са стражарите? За някакъв инцидент да турят ред и порядък. Туй показва, че самите хора, които се движат по пътя, не знаят как да си регулират отношенията, че трябва да има някой да регулира отношенията им. Човек, като влезе в една държава, трябва да се подчини на законите, които съществуват. Този порядък трябва да го спазвате навсякъде. Трябва да спазвате и характера на всеки един човек – и човек е една доста голяма държава. Една

държава, която има триста милиарда жители, малка държава ли е? България е държава от шест милиона, Русия има сто и осемдесет милиона, а човек има триста милиарда жители вътре в себе си. Русия е нищо при един човек. На земята няма такава голяма държава като човека.

Всеки един човек е една малка вселена, която трябва да постави същите закони, които съществуват в голямата вселена. Човек трябва да поддържа в себе си ония закони, които съществуват в голямата вселена, в макрокосмоса. Всеки един човек, който не се съобрази с тия закони, той се намира в противоречие. Хората помежду себе си воюват по единствената причина за неспазването на известни правила. Един човек не хармонира с друг, нарушават се законите. Всички трябва да спазвате законите. Друг казва: характерът му такъв. Какъв му е характерът? Да кажем, че той има сприхав характер. По какво се отличава сприхавостта на човека? Струните на една цигулка нали са сприхави? Изведнъж като ги бутнеш с лъка, сприхави са, дават отговор. Сприхавият човек дава лесно отзвук. Не е лошото в сприхавостта. Тази сприхавост може да бъде хармонична и дисхармонична. Има дисхармонично сприхави хора.

Та казвам, за бъдеще при възпитанието на хората, когато се изучава умственият живот на човека, когато се изучава духовният живот и физическият живот, трябва да се изучава теренът, в който живее. Вие като влезете в духовния свят, какъв е? Понеже ние не виждаме, мислим, че духовният свят е нещо отвлечено. Духовният свят има планини и долини, но е красив свят. Долините не са като тукашните. Там идеални са полетата. В духовния свят няма да намерите бодливи телове. На границата на духовния свят има бодливи телове колкото искате, но вътре, като влезете, няма абсолютно никакви телове. Бодливи телове има само на границата на физическия и духовния свят, но вътре, щом влезете в духовния свят,

ако влезете, никога няма да намерите една къща, направена от камъни. Направени са къщите от най-фина материя, светлина влиза отвсякъде. Тук влиза от едно малко прозорче. Тукашните къщи, гледани от духовния свят, са както къщите на щурците, както къщата на един вълк, на една мечка, на една лисица – такива са и най-хубавите къщи, които имаме, в сравнение с къщите в духовния свят. Ако влезете в духовния свят, той е свят на красотата. Че тия цветя, които виждате на земята, в сравнение с тия на духовния свят, мязат на магарешки тръни.

Сега това не сте го видели, какво ще кажете? То бива, бива, но около този цвят, който виждате, има още друг, като отражение. Около всеки цвят има нещо, което не виждате. Ако имате едно силно увеличение, като погледнете един цвят, ще го видите в много по-красива форма, отколкото вие го виждате. Цветята ние не ги виждаме, тъй както са.

Наскоро бях на концерт, че като се върнах, питат ме каква беше музиката. Рекох: разклащане на въздуха. Някъде имаше тихи места, някъде бучение, пак тихи, пак силни. Имаше тихо и силно разклащане на въздуха, което дохождаше до моите уши. Някъде тихо, някъде се засили: бу-бу-бу, пак спре, пак тихо и после пак се засили. То е музика. Но туй сега музика ли е? Който пише музика, ще разберете какво е силният вятър или слабият вятър. Някъде всички музиканти тихо свирят, замре гласът. После пак се усили, яви се някой тромбон, някъде се явяват високите цигулки силно, разклащат въздуха, но хармонично го разклащат.

По някой път, когато има буря, казвате: голяма буря. А аз виждам един концерт. В духовния свят, като свирят масово, разклащането вие го чувате: бу-бу-бу, целият оркестър свири силно. Утихне времето, първите цигулки вземат тихо да свирят, дойдат вторите цигулки, челото, после басовете, кларнетите, после тромбонът, и всички

засвирят, всичко туй дигане на шум. Листата свирят цяла музика. Аз слушам великолепен оркестър. Виждам капелмайстора – наляво, надясно навежда се. Хората се изпокрият вкъщи, казват: „Ужасна работа, прах има.“ Сега туй, което ви разправям, ще попитате: „Такъв оркестър има ли?“ Съществува. Бурята нали сте чували, като разклаща високо. Туй, което ви разправям, ако го погледнете, ще видите, че в природата съществува такава хармония.

Аз съм забелязал, ако вземете една тръба и започнете да свирите в някое село, всичките кучета ще започнат да вият в село, не може да търпят тия гласове, които излизат из тръбата. Всички те вият, мъчат се, не им е приятно. Вземете една къща, дето има много мухи, започнете да свирите тихо на цигулка. Тия мухи започват да се разпръсват, кацат по носа, навсякъде. Мухите са много музикални, ще започнат да кацат по лицето, по ръката, навсякъде. Искат да знаят какво е това нещо, което го усещат, че нещо приятно излиза оттам. Те са вашата публика и ръкопляскат, по носа ви кацат, казват: „Браво. Много хубаво свирите.“ Питам: мухите казват ли браво? В дадения случай мухите усещат известно приятно разклащане на въздуха, и напущат своето спокойствие. Привличат се вече към вас. Музиката винаги приближава мухите. Човек, който иска да свири много хубаво, трябва да изпрати мухите из стаята си. Ако е свирец, една муха ако остане, тя ще дойде да се покаже. Ще дойде, ще кацне на рамото, ще кацне на носа му, ще иска да гледа. Ще кацне на носа му – иска да знае откъде иде това хубавото. Като кацне на свиреца, ще започне да го бута, ще му развали разположението, а тя има всичкото добро желание. Той ще трябва да я махне от главата три-четири пъти. Като я махне, загуби разположението. Затуй в музикалните салони има ли мухи? Например в салон „България“, там има ли мухи? По възможност гледат да няма никаква муха.

Ако вие се занимавате с музика, често ще предизвикате в себе си някои чувства. Те са като мухите – започнат да се движат. Като започнете да се занимавате с музика, в музиката вече има една опасност. Един музикант крадец не може да стане, побойник не може да стане, много рядко. Но един музикант има опасност да стане пияница. Музиката разполага към пиене. Единственото слабо място е пиенето. Музикантите обичат да пият. Там е слабата страна. Между музикантите има доста пияници.

Та казвам, музикантите трябва да се пазят от пиянството. При това музикантите са много сприхави. От най-малкото нещо кипват. Че един тон не е взет съвсем правилно, няколко трептения липсват, цял въпрос става. „Си“ бемол не могъл да го вземе правилно, няколко трептения били по-малко и цял въпрос става, критика за малки работи. То е вече слизане в пиянството на музиката. Той, само да го погледне и да се усмихне малко, капелмайсторът да каже: „Малко повишение трябва, с две трептения“, всички съвременни хора се възмущават, казват: „Възмутително, той няма обхода.“

Каква трябва да бъде обходата на един човек? Прегърбил се. Но за прегърбването аз разсъждавам другояче. Турят пет килограма на един човек, зная колко ще се прегърби. Турят десет килограма, зная колко ще се прегърби. Ако турят сто килограма на гърба и трябва да ходи прав, как ще ходи? Ще може ли да ходи прав? Не, прегърбил се. Следователно не туряй на гърба си по-голяма тежест, отколкото може да носиш. Коя е естествената тежест? Естествената тежест е, когато може да пазиш двете точки на перпендикуляра, да имаш едно перпендикулярно отношение, тежест, на която ти си господар – без да изменя положението, да я държиш. Тежест, в която ще измениш положението си, тази тежест е неестествена. Всяка тежест, която изменя вашето отношение към природата, тя е неестествена тежест.

Затуй в природата по възможност най-малката тежест трябва да имате.

То е вярно за умствения свят, вярно е за духовния свят, вярно е за волевия свят. Вие може да имате препятствия навън. В себе си може да носите най-малкото препятствие, за да можете да се справите с външните мъчнотии. Щом тежестта е много голяма, хората правят много погрешки.

Сега какво разбрахте? Носете всякога една тежест, с която може да се справяте при всичките условия.

За бъдеще се изисква едно училище, където да се показва как трябва да живеят хората. Не е лесна работа. Много лесно е да се каже, но не е лесно да се живее. Не знае човек в даден случай как да постъпи. Трябва една школа, да се покаже пътят, по който трябва да върви човек.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и седма лекция на Младежкия окултен клас, 17 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

„Отче наш“

Имате ли тема? „Нямаме.“ Изпейте една песен.

„Грее слънцето“

Каква беше последната ви тема? „Причини и последствия от изкривяването на правата линия.“

Каква е причината, може ли да се обясни? Ако кракът на един човек е крив, как ще се изправи? Или ако носът му е крив? Защото носът може да бъде крив. Или ако постъпката му е крива? Кривата линия може да е намясто, може да не е намясто. Кривата линия е накривена или навътре, или навън. Какво значение има? Кракът, наместо направо да върви, той е изкривен.

Ако някой път чувствате противоречие в себе си, не сте доволен, смущава ви някоя ваша мисъл, едно ваше желание или постъпка. Тази мисъл не е много лоша, нито е много добра. Следователно от какво сте недоволен? От една ваша мисъл сте недоволен. За пример някой път имате една идея, физическа идея. Аз наричам физически идеи тези въплотени идеи, които са видими, може да се изразят. Има идеи, които са невидими. За пример как ще изразите едно чувство, което ви е приятно? Имате някаква вътрешна приятност, но какъв физически израз ще му дадете? Когато духом сте неразположени, как се поставяте? Значи човек, който е разположен, поставя устата по един начин.

Човек, начертан само с прави линии, цяло математическо отношение има. Тези линии отношение имат, защото тия линии на

веждите може да са по-дълги, тогава ще имат едно отношение. Ако линиите на очите са по-дълги, ще имат друго отношение.

Вие, ако изучавахте себе си на едно огледало, ако вие имахте съзнанието и десет години се наблюдавате, ще видите една промяна, която се дължи на три фактора: дължи се на вашата мисъл, на светлината, която прониква във вашия мозък; ще забележите някаква промяна, която произтича от топлината, която иде от вашите дробове; и друга промяна, която излиза от силата, която употребявате вие за сдъвкване на храната. Човек, като хване храната в зъбите си, той има сила, къса, за нищо не му мисли. Ако баща ви и майка ви са били много добри хора, ако са били умни, после – имали добри сърца и не са злоупотребили със своята сила, веднага ще забележите, че някаква симетрия има, харесвате лицето. Щом започнете да се отдалечавате от влиянието на баща си и майка си, от своето влияние, което имате в себе си, започне външната среда да ви влияе, хората ви влияят, веднага ще забележите една промяна във вас, може да забележите, че не ви харесва лицето. Не знаете къде е станала, но чувствате промяната.

Може да се употреби една дума, която ви дразни. Каква е разликата между шокира и дразни? Шокира значи удря. Дразни? Онзи, който разбира произхода на думите: дразни – по права линия върви. Децата някой път с пръчка дразнят кучето, пък то лае. Шокира е като един, който удря, че произвежда едно дразнене. Дразненето и шокирането вървят по една и съща линия. Дразненето върви по права линия, по права плоскост, а шокирането върви по крива. (*Учителят показва с ръка.*)

От шокирането и дразненето имате два различни резултата. Ако постоянно се дразниш, ще се образува една плоскост в тебе. Сега, като се дразниш, къде ще се образува тази плоскост? Ако постоянно се дразниш, туй дразнене ще се отрази в устата ти, ще се отрази и върху

широчината на носа ти, дразненето ще се отрази върху веждите ти, и то в областта на ума, в най-нисшите области на човешкия умствен живот. Веждите показват най-нисшето схващане на ума, то са веждите. Границата между духовния свят и умствения свят, това са веждите, а пък границата между духовния и физическия свят е под носа – двете отверстия на носа, това са граница. Или у мъжете мустаците, това са граница между духовния и физическия свят. В мъжа тази граница е силно определена – мустаците, като изникнат, определят границата. Най-после от челюстта на човека надолу съставя една още по-нисша област, една област, която наричат тринайсета област. Областта на всичките нещастия започва от брадата надолу. Сега на всичките тия линии вие не може да видите отношението. Някой път очите са големи, някой път веждите са тънки, не знаете причините.

Линиите, които очертават челото отстрани, някой път може да са прави, някой път може да са наклонени, долу – по-широки. Друг път могат да бъдат горе по-широки, долу – по-тесни. Може горната част на челото да е по-широка, долната да е по-тясна. Това се дължи на известни физически материални причини. Някой път се дължи на съзнателни причини.

Да кажем, вие сте недоволни. Недоволни сте, че не сте учен човек. Казвате: „Да бях учен човек.“ Не сте доволен, че не сте учен човек. Как се придобива учението? Вие за учението имате материалистично схващане, както богатите. Тази идея за богатството е чисто материалистична. Като имаш вложени петстотин хиляди лева, ти си богат, но ти не знаеш какво нещо е богатството. Тия пари ти не си придобил, те са оставени. Ти не познаваш силата и цената на парите, ти не знаеш за какво да ги употребиш. Ако имаш петстотин хиляди лева, за какво ще ги употребиш? Ако вие осиновите един вълк и му дадете петстотин хиляди лева, за какво ще ги употреби? Ако

осиновите един вол и му дадете петстотин хиляди лева, за какво ще ги употреби? Или дадете на един млад момък петстотин хиляди лева, или на една млада мома, за какво ще ги употребят? За петстотин хиляди лева таман ще получи едно знание. Пет години като следва в странство, всяка година по сто хиляди лева като харчи, той богато ще свърши, по медицина ще свърши, може по архитектура, може по инженерство. Може и младата мома, и тя да свърши. За какво още може да употребяват петстотин хиляди лева? Може да вземат земя, да направят едно стопанство, да си направят една къща за сто хиляди лева, една хубава чиста къща на два етажа, може да си направят за четирийсет и пет хиляди лева една къща на един етаж, пък може да си направят една хубава градина.

Сега вие разглеждате живота, на всинца ви липсва нещо. Може ли да си дадете отчет? Всеки един от вас е недоволен от себе си. От какво е недоволен? От какво е лишен? Той е лишен – има къща, която не му достига. В мозъка липсва му нещо. Някой усеща, че не му достига нещо в дробовете, казва: „Не мога широко да дишам, много съм стеснен, защото условията на чувствения свят, на духовния свят са неблагоприятни, отразяват се на дихателната система, не може да дишам свободно.“ Ако условията са още по-лоши, този човек казва: „Не може сладко да хапнеш, постоянно тревоги.“ Като яде, не може да се радва на яденето. Той се занимава с ядене, смущава го някаква мисъл. Той мисли, че някаква мисъл го смущава, пък то нещо от физическия свят го смущава. Допуснете, ядете хубаво ядене, веднага имате колики в стомаха. Не знаете причината, но сте неразположен. Тази болка произвежда известно неразположение в ума ви, тази болка произвежда известно неразположение в дробовете ви – не знаете причината.

Съвременните хора, които изучават храненето, намират, че електричеството и магнетизмът приготовляват всичките болки в

стомаха. Когато се набере много електричество в стомаха, свиват се капилярните съдове, храносмилането не става правилно, и тогава се образуват болки. Някой път, вие сте чувствали, като седите, и нещо ви прободе, бодне ви като с някоя игла, и вие подскочите. Ако идете при някой лекар, ще каже, че имате нещо неестествено, ще му даде някакво обяснение. Но аз просто изяснявам: тази болка, този бодеж, се дължи на това, че в известна област се събира повече електричество, отколкото трябва. Ако погледнеш, всяка клетка е обвита с електричество. Някой път туй електричество се съединява с външното електричество. В туй съединение се образува туй бодване. Тия бодвания не са лоши. Образуват се искри, и те бодне нещо. Някой път бодежът може да е в крака, може да е в гърба. Стават такива бодежи.

Електричеството има един закон да се уравновесяват силите. В природата не обичат излишно електричество. Някой път може да имаш недоимък на електричество. Някой път сте много активни, дължи се на електричеството. Някой път сте лениви. Леността се дължи на недоимък. Имате една желязна кола. Спрете парата, спрете огъня – колата е ленива, седи на едно място. Пипнеш, студена е. Ако турите вода в една съвременна машина, турите и огън, започва да се стопля, пръска оживяване. След туй, като че нещо се тръсне, бутнете една ръчка и машината тръгне веднага. Вие казвате: тръгна машината. На какво се дължи нейното движение? Дължи се на съчетанието на вода и огън, съединени с желязото, от което е направена – машината тръгва. След като работи, този инженер, който кара колата, слиза от нея, изхвърля огъня, пуща водата и веднага тя изстива. Какво бихте казали, ако някой ви пита защо машината спря? Какъв отговор бихте дали, защо спря? Дошла е до крайния предел на пътя си, дошла до гарата, тази машина по-нататък не може да иде. Може да се върне по обратния път, отдето е дошла. Ще забележите, че тази машина ходи от единия край на линията до другия. Какво

свършва? Сама за себе си машината какво е свършила, какво е спечелила? Всеки ден имаме изразходване на водата, на огъня, изразходване на механична сила. След като работи петнайсет-двайсет години, тя е остаряла, започва да хлопа, трябва да се поправи. Вие искате тази машина да я запалите. Казвам, свърши машината.

Представете си, че тази машина е жива. Искате да се понасили. Машината не иска да се понасили, няма туй съзнание. Как ще я убедите, че тя трябва да излезе от този път? Човек е една машина, ходи, трака напред-назад – остарее. Умирането е понасилването. Волът, не трябва да се казва, че е умрял, но понасилил се или, по военному изразено, турено е в запас. Или може да се каже: той е свършил учението си, университета свършил. Докато учиш в университета, живееш, щом свършиш, излизаш от университета. Хубаво е свършването, но нас не ни е приятно. Значи, докато си в университета, имаш програма, има какво да работиш. Като свършиш университета, няма какво да учиш, излизаш от университета. Неприятно ти е, искаш да ти дадат служба. Значи в обществения живот да ти дадат по-голяма служба.

Вие сте недоволни от себе си. Задавали ли сте си въпроса, защо сте недоволни. Причината може да е вашата глава, вашите дробове или вашият стомах. Ако е стомахът, имате изобилие на електричество или недоимък на електричество. Ако е горе в дробовете, може да зависи недоволството от изобилието на топлината или недоимък на топлина. Ако е причината горе в мозъка, там има повече светлина, отколкото трябва, или има недоимък на светлина. Вие сте започнали само със светлината, доколкото регулирате тая светлина във физическия свят, тази светлина, която виждаме. Но има една светлина, от която стомахът се нуждае, има една светлина, от която дробовете се нуждаят, има една светлина, от която мозъкът се нуждае, има едно електричество, от което стомахът се нуждае. Ако светлината,

от която се нуждаят дробовете, влезе в стомаха, ще произведе цяла дисхармония. Не е вредна, но не достига тази светлина, тази светлина е за дробовете. Или пък ако внесете светлината на дробовете в мозъка, иска да се ползва вашият мозък, веднага пак ще влезете в едно противоречие.

Сега вие, като не разбирате причините, не намирате причината. Някой път, че не сте учени, намирате причината, че баща ви е виновен, майка ви е виновата. Понеже баща ви не бил богат, майка ви не била богата, донякъде е право. Но баща ви и майка ви в дадения случай, те са само външни условия за вас. Има много случаи, в които бащата е богат, майката е богата, майката е умна, бащата е учен, ще се роди дете, което съвсем няма склонности да учи. Тогава бащата и майката се тревожат – има всичките условия, но не иска да ходи на училище. Седи десет години в странство, харчи пари, свършил е по това, свършил е по онова. Нищо не е свършил, лъже баща си и майка си. Как ще го обясните? Как ще обясните, когато някой път човек в себе си има лъжа? Чувства го. Най-първо, повикаш езика, искаш да ядеш, казваш: „Моля, вижте тази храна за ядене ли е." Той ще близне, ще каже: „Много хубава е, вкусна храна е." Но изядеш храната, и нещо ти стане лошо в стомаха. Стомахът ти казва: „Я вън." Не става за благото, конфискува я, експедира я навън. Знаете какво е конфискувана храна. Вие ще кажете, че е виновен онзи, който я пратил. Езикът ще се извини. Ще кажете: „Защо допущате тази калпава стока да влезе?" Но този инспектор какво извинение ще даде? Казва: „Отгоре видях, че е хубава, не я бутнах по-дълбоко вътре."

Един тук, в София, ми разправяше един анекдот. Ходил да си купи масло. Един шоп му продава една голяма буца – валчеста. Гледа, пипа маслото – хубаво. Казва: „Даде ми го на сметка. Взех го, отидох вкъщи да го топя. Като го стопих, в средата имаше една голяма ряпа."

Сега как ще си го обясните: ряпата ли е от маслото, или маслото е от ряпата? Този шоп само веднъж може да направи това. Втория път вече ще имате една губерка, ще пробиете буцата, ще направите някакво изследване.

При сегашните условия трябва да има разбиране. Най-първо, човек трябва да има разумно схващане откъде иде той. Някой път казвате: „Откъде иде човек?“ Искате по един механичен начин да обясните откъде иде човек. Откъде иде? Иде от природата, иде отнякъде. Той иска да знае откъде иде. Някой от вас може ли да отговори откъде иде – последната гара, откъдето сте тръгнали. Като сте тръгнали от тази гара, вашето съзнание не беше будно. След като сте дошли на земята, децата, след като се събуди съзнанието, какво усещат? Кога се събужда съзнанието у децата? Толстой помни на година и половина когато е бил, когато се е събудило съзнанието му, той се усетил вързан. Дошло съзнанието, как тъй да го връзват. Той се намерил, че е вързан. Как са го вързали? Откъде дошъл, той не знае. Казвате: иде от оня свят. Но какъв е този свят, нямате ясна представа. Сега задава се въпросът: защо не помним? Много естествено. Ако имате един салон осветен, прекарват ви десет пъти из салона, да знаете всичките подробности на салона. Ако ви разправят и се изгасят всичките свещи, ще може ли вие да се ориентирате? Ако влезете в този салон, вие сте направили пакост, като влезете вътре, няма да знаете откъде сте влезли, няма да може да се ориентирате. Вие се чудите защо не помните. Не може да помните, понеже се намирате в тази тъмнина, как ще се ориентирате? Най-първо, не може да определите четирите точки, не знаете къде е изток, къде е запад, къде е север и къде е юг. В една тъмна нощ как ще се ориентирате? Трябва да имате четирите точки, за да се ориентирате. Или може да имате само две точки, и пак може да се ориентирате. Ако имате само една точка, няма да може да се ориентирате. Две точки са потребни, да

кажем точката А и точката В. По някой път вие се чудите защо не помните. Нямате светлина. Щом се губи светлината, губи се паметта. Щом губите топлината, губите своята мекота. Топлината произвежда едно приятно чувство. Тия, приятните, чувства се дължат на топлината. Има една топлина, която наричаме топлина на живота. Приятното вътре в живота произтича от топлината на живота. Тази топлина произвежда едно приятно разположение. Когато тази топлина се намалява, когато хармонично върви, подига се температурата, произвежда едно приятно впечатление. Но когато се усили, някой път произвежда едно дразнене, разтопява. Или, когато се намалява тази топлина, може да причини дразнене.

Та човек някой път е неразположен, когато топлината в него не е естествена. Вие вкъщи, когато топлината е малка, какво правите зимно време? Ако външните условия са лоши, трябва изкуствено да поддържате топлината в стаята. Ако външните условия са добри, ако отвътре имате изобилно топлина, тази топлина само ще се регулира отвън. Та казвам, когато външните условия са лоши, температурата отвън спадне на десет, петнайсет или двайсет и пет градуса под нулата, тогава вие сам поддържате изкуствено топлината. Да допуснем, че вие имате несгоди в живота, имате голямо страдание отвън, трябва да поддържате естествената топлина, трябва ви гориво. Някой път вие уповавате на слугата, но някой път вие нямате слуга, вие сте най-добрият слуга. Какво ще правите? После ще имате един топломер, който ще определя степента на топлината. Трябва да знаете сега: когато се намалява светлината, страда главата; когато се намалява топлината, страда дихателната система, духовният свят; когато се намалява силата на човека, страда неговата стомашна система. Щом страда стомахът, то силата ти е малка, отслабнал си. Щом страдат дробовете, топлината се е намалила. Тогава, за да поправиш главата си, светлина ще внесеш в мозъка си, ще мислиш

върху светлината. Щом имаш стеснение в дробовете, ще кажеш: малко топлина ми трябва. Ще мислиш за топлината. Щом причината е в стомашната система, в тялото – фигуративно ви говоря – силата ще започне постепенно да приижда. Щом започнете да мислите за топлината, и топлината ще започне да приижда. Щом започнете да мислите за светлината, и светлината ще започне да приижда.

Тия неща в разумния свят стават. Като помислиш за силата, и тя само по себе си иде в тебе. Като помислиш за топлината, тя сама по себе се иде. Като помислиш за светлината, тя сама по себе си иде, ти не трябва да я викаш. Светлината има проводник. Проводникът на топлината е животът, чувствата. Ако ти нямаш добри чувства, топлината не може да дойде. И най-после проводник са и постъпките на човека. Движение трябва да има, за да дойде силата. Ако в тебе се зароди желание, искаш да се движиш, силата ще дойде. Най-първо, трябва да имаш желание да се движиш. Ако искаш да се движиш, сила ще дойде. Ако в тебе няма туй желание да се движиш, силата не идва. Запример във вас се явява желание да идете в небето горе. То е чисто физическо схващане. Искате рая да го видите какъв е, то е физическо схващане. Казвате: какви са хората в оня свят? В оня свят брадати хора няма да срещнете, мустакати хора няма да срещнете. Да ви направя едно сравнение. Ако слезете в животните, които са обвити в козина, те питат какви са хората в човешкия свят, по какво се отличават. Отличават се, че в хората космите са опадали, в тялото много малко косми има. Не са хората космати, повечето са гладки. Ако кажете: „Не мязат на вас, косми нямат." Те ще кажат: „Че как тъй без косми?" Казвам, колкото са, останали са по главата, само на главата имат дълги косми, другаде нямат. Те не може да си представят как е възможно да бъдат по-дълги на главата, а по другите части съвсем да са изчезнали. Коя е причината, защо космите на главата растат? Когато топлината в човека е по-голяма, космите на главата

растат. Когато топлината започне да се намалява, космите падат. На много хора главите оголяват, нямат топлина, изкореняват се космите. Най-после казват: оголя главата. Сега ще кажете, че има други причини. Но падането на косата се дължи на недоимък на топлина. Тази топлина е свързана с магнетизма. Щом човек губи своя магнетизъм, започва да му пада косата. Ако има много магнетизъм и много топлина, тогава косата му ще расте. Ако топлината е повече, отколкото трябва, тя ще бъде набръчкана. Тия хора с къдравите коси много топлина имат, че от голямата топлина изсъхва косъмът, набръчква се, накъдря се. Как, бихте ли желали с един човек с къдрава коса да живеете? То са най-упоритите хора. Не са лоши хора, но външните условия, топлината им ги прави сприхави. Тази топлина ги прави много сприхави. Това е едно изяснение. Това изяснение какво приложение има? Знаете колко мъчно е да се приложи светлината като възпитателен метод, колко мъчно е да се приложи топлината като възпитателен метод и колко мъчно е да се приложи силата като възпитателен метод. Сила наричам волята, защото всеки човек, който няма сила, няма воля. Волята е съдържанието на силата, волята е разумно употребление на силата. Щом човек не знае разумно да употреби силата си, наричат го безволев.

Та сега всичките неприятности в живота произтичат от малкото светлина, от малкото топлина и от малкото сила. Други неприятности произтичат от изобилната светлина, от изобилната топлина и от изобилната сила. Ако имат хората изобилно, се бият, както се бият на бойното поле. Тази сила трябва да я турите някъде. Бият се хората. Или, когато хората имат много сила, ще ги видиш да се борят. Животните навсякъде се борят, скачат. Щом хората са здрави, събрала се е много енергия, казват: „Да се опитаме.“ Ще се борят. Децата, когато са здрави, се борят. Хубаво е да се борят, един признак е, че имат сила. Щом човек има хубаво разположение, значи топлината е

на мястото. Щом човек мисли, светлината е на място. Че, най-първо, човек трябва да има разположение в ума, значи светлината е на място. Щом човек има разположение в дробовете, топлината е на място. Щом разположение има в цялото си тяло, силата е на мястото си. Здравето показва, че силата е на мястото. Значи всяка част от тази сила е на място. Доброто разположение, неговите чувства показват, че топлината е на място. Когато човек мисли, показва, че светлината е на място. Тази светлина трябва да обгърне цялото тяло едновременно. Всяка една частица трябва да се ползва от тази светлина, която е необходима. Всяка частица, понеже е жива, се нуждае от тази светлина, всяка частица се нуждае от тази топлина и всяка частица се нуждае от силата. Когато силата присъства в цялото тяло, в неговия ум, в неговото сърце, в неговото тяло, този човек е здрав. Когато топлината присъства навсякъде, казваме: този човек е добър. Когато светлината присъства навсякъде, ние го наричаме умен човек. Присъствието на светлината, на топлината и на силата навсякъде, туй вече наричаме един човек с отличен характер.

Та сега по някой път, когато сте неразположени, нямате достатъчно светлина. Трябва да знаете какво ви недостига: светлина, топлина или сила. Върху тия неща мислете и ще дойдете до един нов възглед. Вие казвате, че външните условия са лоши. Ако ние вървим по този начин, значи светлината ни трябва. Светлината е един капитал, топлината е един капитал и силата е един капитал. За Бога казваме, че Той е всесилен, значи няма празно пространство. Силата присъства навсякъде, та няма празно пространство, всичкото пространство е запълнено с тази сила. Значи Бог е Всесилен, всичко може да направи. В Бога топлината е такава, че Той може всичко да разтопи, няма нещо, което може да устои на топлината. А пък човешките работи са, които правят пакост. Туй, което прави пакост, е човешко, трябва да го разтопите.

Ако човешкото се премахне, ще дойдете до други противоречия, няма да има на какво да разчитате. Ако влезете в един свят съвсем рядък, да кажем, влезете в празното пространство, на какво ще се осланяте? Влезете в морето, има на какво да плавате, плаваш във водата, разчиташ на въздуха. Ако се махне въздухът, на какво ще разчиташ? Ако се махне силата, на какво ще разчиташ? Няма на какво да разчиташ. Ако се махне топлината, на какво ще разчиташ? Ако се махне светлината, на какво ще разчиташ? Ако се махне силата, на какво ще разчиташ? Значи разчитаме на светлината, разчитаме на топлината, разчитаме на силата. Това са фактори, това са три среди. Трябва да изучавате тия среди. Светлината вземам като среда за ума, топлината вземам като среда за чувствата, силата вземам като среда за тялото. Три среди, в които едновременно сте потопени, трябва да ги изучавате. Казвате: „Що ми трябва светлина?“ Ако рибата излезе от водата, тя умира. Ако човек излезе из въздуха, той умира. Ако човек излезе из силата, умира, той бездеен става.

Сега често пеете. В сегашното пеене има сопран, има бас, има тенор, има и алт. Всички изобщо пеят. Недостъпен е сопранът. Всеки как дойде, пее сопран. Какво нещо е сопранът? Сопранът, това е майката на пеенето, тя ражда нещата. Какво значи басът? Басът е бащата. Значи музиката има майка, сопранът е майка. Басът е баща. Тенорът, това ѝ е синът. Алт – това е дъщерята. Значи, за да бъдеш певец, трябва да имаш майка, да си запознат с майката на пеенето. Да си певец, трябва да си запознат с бащата на пеенето. Да си певец, трябва да си запознат с брата на пеенето – тенора, и да си певец, трябва да си запознат със сестрата на пеенето, с алта. Сопранът дава интензивност. Аз го наричам светлина, слиза отгоре. Басът е топлина. Човек не може да бъде басист, ако няма топлина. Онзи, който иска да пее добре сопран, трябва да има светлина. Той не може да пее добре, ако няма светлина. Тенорът дава широчина, той е сила, широчина

дава. А алтът регулира нещата, определя границите. Питам, ако ви дам един модел, да изпеете сопран „Давай, давай“, как ще изпеете? После да изпеете „Давай, давай“, както басът пее, как ще я изпеете? После, тенорът както пее, как ще изпеете „Давай, давай“? И алтът както пее, как ще изпеете песента? Имате ли една идея как ще пеете? В песента „Давай, давай“ майката както пее, е дадено, но бащата както пее, не е дадено. И братът както пее, не е дадено. И сестрата както пее, не е дадено. Как ще наричате тия неща, които не са дадени?

Изпейте „Давай, давай“. От долно „си“ почва. Второто е „сол“, в себе си моделира. Един цвят може да го моделирате, един тон няма какво да го моделирате. От този цвят се явява плодът. „Сол“ по-лесно се пее. „Ла“ изисква повече температура, за да пее. (Учителят пее.)

Вие пеете по-огладено, павирани са улиците ви. Но в пеенето, трябва да знаете, не са павирани улиците. Всяка нота е добре павирана. (Учителят пее по нов метод „Давай, давай“.)

Всеки глас пее самостоятелно, но знаете колко мъчно е да ги съгласувате. В музиката вие не може да пеете, докато не хармонизирате светлината, топлината и силата в себе си. Има още един разумен елемент – четвъртото положение трябва да имаш. Ти, като пееш, не трябва да се смущаваш. Казвам, едно ще изучавате. Аз ви давам модел. Ще изучавате сопран, да се ориентирате. В музикално отношение, ако вие добре пеете сопран, вие може да разберете добре закона на светлината. Ако добре пеете баса, вие ще разберете закона на топлината. Ако пеете добре тенора, вие ще разберете силата. Пък ако добре пеете алта, ще знаете как да моделирате нещата, да ги хармонизирате. Алтът тепърва очаква за бъдеще, то е разумното. В пеенето аз свързвам сопрана със светлината, баса с топлината, тенора със силата. Когато искам да се справя със светлината, аз пея сопран. Когато искам да се справя с топлината, аз пея бас. Когато искам да се справя със силата, аз пея

тенор. Когато искам да моделирам нещата, да ги уредя, както трябва, пея алт. И алтът има свое време, да знаеш кога да пееш. Сутрин, като станеш, трябва да знаеш какво да пееш. Като ставаш, трябва да започнеш със сопран. След половин час ще дойде басът.

Та казвам, дарбите, които имате, трябва да им дадете условия да растат. Ако вие върху едно тиквено семе турите един метър земя, ще израсте ли? Като оставиш два-три пръста пръст, ще израсте. Казвам, няма да се безпокоите. Много пъти вие безпокоите сърцето си за нищо и никакво. Няма да оставяте сърцето си да се безпокои. Не туряйте един метър пръст. Три-четири пръста пръст стига. Човек трябва да има някои малки неприятности. Вие се плашите от неприятностите. Неприятностите са едно благо, когато са малко. Непотребните ще изхвърлите, но ще дойдете до потребните. Има известни мъчнотии някъде, които са потребни, някъде има известни радости, които са потребни. Не мислете, че всичко онова, което е в живота, е на мястото си. Ако е повече, отколкото трябва, е лошо. Ако мъчнотиите са повече, отколкото трябва, ако страданията са повече, отколкото трябва, ако радостите са повече, отколкото трябва – това е спънката. Една радост може да те спъне. Но сега няма опасност хората да се спънат от радостите.

Та сега някои се спират върху музиката. Тяхната музика може да я изучавате, но има една органическа музика, дето човек трябва да е много точен. Има разлика между моето и вашето пеене. Аз внасям един елемент, който вие тепърва трябва да внесете. В съвременните певци няма мекота. Аз употребявам едновременно закона на светлината, закона на топлината и закона на силата. Най-първо, трябва да мислим. Тона, да го обичаш, трябва да го свържеш. Например в песента „Давай, давай“, ако започнем от различни тонове, различни резултати ще имате. От кой тон най-много ви харесва? Едното давай е ниско, топлина ще внесе, другото е високо, светлина

ще внесе. Как започва другото? Другото ще внесе сила, разширение. Сила дава, разширение дава. Силата в дадения случай е среда за светлината, за топлината, понеже надолу разширява се светлината и топлината. Защото и светлината, като се движи, ѝ трябва сила, една среда. И топлината, и тя се движи. (Учителят пее „Давай, давай“.)

Вие, ако искате да пеете „Давай, давай“, ще мислите, че на вас го дават. Вие мислите, че на вас се дава, тогава ще го пеете хубаво. Като се научите да го пеете хубаво, като имате излишно, ще кажете: „Хайде да иде и на другите.“ Защото, най-първо, човек изисква на него да дават, но като разбере колко е хубаво да дават на него, тогава, като има излишно, и той дава на другите.

Съвременната музика има две черупки като на ореха. Вие сега в пеенето ядете орехите с черупките заедно. Като снемете горната черупка и като снемете и долната, тогава ще дойдете до ореха. Ще остане още една горчива, тя се ядва. Онези, външните, двете са вредни. На съвременната музика ще се махнат тия две черупки, ще остане йодистата част на музиката.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и осма лекция на Младежкия окултен клас, 24 май 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

НЕПОДВИЖНА ТОЧКА

„Отче наш“

Пишете върху **темата: №18** „Разлика между топло и студено. Качествата на студа и топлината.“

„Махар Бену Аба“

Ако вървите по пътя и забележите, че постоянно някой човек криволи, не може да пази равновесие и ако сте малко по-интелигентен човек, ще искате да се осведомите защо този човек не може да пази равновесие, защо се клати, защо обикаля. Някой път може да го считате в реда на нещата. Едното положение. Някой път вие сте разположен. Когато човек е разположен, лицето му става кръгообразно, когато е неразположен, продълговато става. Щом стане разположен, по-широко става. При разположение човек добива широчина, при неразположение – дължина. Питам: когато се продължи лицето ти, кои са причините и когато лицето ти става широко, кои са причините? Видимо причината е в мускулната система. Или някой път, когато вие сте разположени, вие се изправяте, когато сте неразположени, има една стегнатост в тялото, кои са причините? Някой човек се навежда надолу, някой се изправя. Вие не обръщате внимание. С години има ученици, които пишат наведени, стават гърбави. Щом се изгуби перпендикулярът на гръбнака, какво става с човека?

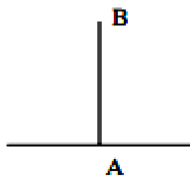

Фиг. 1

Този перпендикуляр предполага една площ (**Фиг. 1**). Тази площ може да бъде физическа, може да бъде духовна, площ на чувствата или площ на човешките постъпки. Постъпките са този свят, който виждате. Сега съвременната наука изучава отделно нещата. Цялата наука изучава известни фази от физическия живот: химията изучава други фази, астрономията изучава други фази. Ако вземете социалните науки, ако вземете богословието или психологията, всички те изучават разни фази. Някои от вас сте физици, какво преподавате по физика? Все има какво да се преподава по физика. Или да кажем преподавате по математика, главното отношение е отношение на числата. Някои хора има, математиката не ги интересува, други – естествените науки не ги интересуват.

Първата наука, това е яденето. Следователно всичко, което се отнася до яденето, нас ни интересува. Най-първо, буболечките, насекомите, се интересуват от плодовете, те имат някакво ухание, познават кои плодове са зрели, кои са сладки, кои са за ядене. За яденето сега се е образувала една наука – готварство, как да се сготвят разните елементи, които ние вземаме. Колко много зависи от храната. Например, ако ти вземаш една храна, в която няма достатъчно желязо, ще станеш много мек, отстъпваш навсякъде, страхлив си. Ако пък вземаш храна с повече желязо, ставаш смел. Има опасност, тогава често ще ръждясваме. Желязото е хубаво, но ръждата какво да правим? Ако имаш мед, и тя е хубава, но трябва после да я калайдисваш, да я чистиш често. Ако не я чистиш, образуват се

известни отрови. По някой път вие седите, разглеждате вашите състояния. Казвате: не съм разположен духом. Духа не го виждате, но говорите за духа. Отричате духа и душата, а казвате, че не сте разположени духом. Може да кажете: духа и душата, а казвате, че не сте разположени духом. Може да кажете, че духът е функция или сбор.

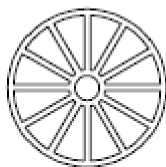

Фиг. 2

Какво разбирате под думата сбор? Нали спиците на едно колело са събрани в един център, наречен главина (**Фиг. 2**). Имате цяло едно колело. Що е колелото? То е направено може би от двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет спици, зависи какво е колелото. Това съчетание на спицата е едно разумно съчетание. Що е колелото? Разумно съчетание на известни механически елементи. Но туй съчетание вътре в самото колело ли е, или вън от колелото? Силата, която съединява тия спици, къде се намира? Като се развали една спица, веднага се туря друга на мястото. Тия спици отвън са съединени с една шина, която ги защищава отвън, понеже те отиват да воюват. Колелото, като върви, воюва, дето мине, всичко изхвърля. Мислите ли, мирно ли е колелото? Не, то е най-опасното оръдие, пробива си път навсякъде, отдето мине. Казвате: човек трябва да се върти. Човек може да се върти. Ако той би се въртял, той нищо няма да свърши. Около него трябва да се въртят, но той трябва да седи. Всички около него трябва да се движат, той да е господар, пък той сам да остане неподвижен. Как ще разберете неподвижен? Да няма той желание да влезе в спиците, че като тях да се върти. Ако човек би взел да играе

ролята на спиците, какво ще стане от него? Ще му изхвръкне умът. Това аз наричам закон на равновесие. Той или сам трябва да е опорна точка, или да има една опорна точка, отдето да изхождаш.

Що е едно верую? Верую е да вярваш в себе си, че имаш една опорна точка, на която всякога можеш да разчиташ. Най-първо, децата, като се родят, се намират в едно неестествено положение. Децата винаги започват да пъплят като животни. Туй дете, за да стане човек, за да мисли, то трябва да се изправи на краката си, да вземе съвсем друго положение, едно вертикално положение. В това дете вече има желание да се издигне. Третото положение вече е съвсем друго. Ако човек не се издигне, какво става? Има издигане в съзнанието. Плоскостта е съвсем друга. Едно животно не може да види нещата, тъй както човек ги вижда. В неговото съзнание другояче са поставени работите. За пример вие нямате ясна представа как пчелата вижда човека. Аз съм правил някой път опит. Пчелата, като излезе от кошера, като те види, проектира се. Ако ти не се мръднеш, ако се е разгневила, ще те ужили. Тя ще определи на кое място да те ужили и върви точно на мястото. Ако мръднеш, ще те изгуби. Ти като се мръднеш, като види, че не е постигнала целта, пак вземе една точка, отдалече вижда, пак се проектира. Ако си майстор да се мръднеш по-бързо, да се подвижиш, няма да те ужили. Ако изгубиш присъствие на духа или чакаш какво ще стане, непременно ще те ужили, тя ще те поздрави. Когато детето подигне се веднъж, изгуби равновесие, падне, удари се. Някой път нарани носа си, то е хубаво, започне вече да мисли. Като си удари носа, то седне, започне да мисли. Иска да стане, не може да държи равновесие и пак падне, пак удари носа си, пак мисли. Вие сега се смеете на децата. Някой път и вие се ударите. Когато се гневите, ти си паднал някъде в духовния свят. Неразположен си, понеже си се ударил. Гневът, то е нараняване, някъде си се наранил. Виждал съм деца, след като се ударят на един

камък, вземат, че хвърлят камъка. Дойде на друго място, като се удари, вземе камъка, пак го хвърли. Туй дете има заблуждението да мисли, че причината е в камъка. Ти се докачиш, казваш: „Докачен съм.“ Намясто си се докачил. Някой човек те удари на лакътя. Ще му кажеш на лакътя да не те удря, понеже не може да работиш. Или ако те удари по ухото, казваш: „По ухото не ме удряй, защото е деликатно.“ Където човек да те удари, казваш: „Не ме удряй, понеже дадено място не може да функционира.“ Щом се удари човек, не може да функционира. Ако си удари коляното, коляното не може да функционира. Ако си удари крака, кракът не може да функционира. Сега ударите действат възпитателно. Ако си удариш първия пръст, в природата като ти ударят първия пръст, възпитават те. Или може да ти ударят втория пръст, или може да ти ударят безименния пръст, или малкия, или палеца. Щом ти си удариш палеца, казвам: съзнанието ти в Божествения свят не функционира правилно. Ако си удариш първия пръст, значи в духовния свят благородно не постъпваш, не си благороден в постъпките си, спазваш своето съзнание да не те обидят. Значи всеки, който те обиди, ти се докачаш. Ти, като обиждаш другите, ни най-малко не ти иде наум, че и другите може да се обиждат като тебе. Нито сам се обиждай, нито другите обиждай.

Как сега ще разберете, сам да не се обиждаш? Мислите ли, че един човек, който се обижда, е силен човек? Обидата, това е едно психическо блъскане. Ти вървиш по известна посока, блъснеш се. Срещнеш се с един човек, веднага се блъснеш. Като се блъснете, и двамата се извините. Като се блъсне българинът, ще каже: „Защо се блъскаш?“ Като се блъснеш, какво ще кажеш на българина? Сега не е въпрос за българина, но то е въпрос на съзнанието. Ти се блъснеш, и веднага се докачиш. Казваш: „Как този човек да не внимава, да се блъска.“ Коя е причината? Дали той се е блъснал, или ти? Ти си се

замислил, блъснеш се в някого. И двамата се блъснете. Ти казваш: „Защо ме блъсна?“ Щом двамата се докачат, ако са англичани, те се боксират. Понеже няма дървета и камъни наоколо, започват да се боксират, бият се по някой път по лицето, по корема, по врата. След туй се хванат за ръцете, ръкуват се, ще си поогладят шапките. Че туй е вярно. Ти се върнеш вкъщи, казал някой нещо по твой адрес, казваш: „Трябваше ли да каже това?“ Разхождаш се и казваш: „Той да ме обижда, да пише във вестниците. Това е голямо безобразие. Пък такъв език. Аз ще му кажа.“ Ходиш, разхождаш се, вдигаш ръката си. И той надраска нещо във вестниците. Започнат да се драскат по вестниците. Питам сега, какво се добива? Нищо не се добива. Губене на време е.

Та в закона на самовъзпитанието вие трябва да избягвате всички ония причини, в които може да изразходвате вашата енергия напразно. Има причини, дето човек може да се докачи. Но човек, за да не се докачи, трябва да е много умен, да издържа всичките ония пътища, в които може да дойде в стълкновение. Войната иде. Искаш да воюваш. Онзи, който те блъсне, ако е по-слаб от тебе, ще го набиеш. Онзи, който те блъсне, ако е по-силен от тебе, какво ще правиш? Ако не си знаеш езика, можеш да му кажеш някоя обидна дума. Българинът има един характер като малките деца. Детето казва: „Я ме удари.“ Като го удари два-три пъти, казва: „Ти сега ме биеш, но като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа тебе. Понеже съм във вашата махала, затова ти давам да ме биеш.“ Този, който те бие в чуждата махала, ще те бие и във вашата.

Питам: по кой начин човек трябва да си отмъсти? Искате да отмъщавате, кой е най-правият път да отмъстиш? Разбира се, има един начин. Отмъщението трябва да дойде по пътя на най-малките съпротивления. Ще си отмъстиш по най-мекия начин. Ако се блъснеш в някой камък, ако дигнеш камъка, че го хвърлиш, него ще

му бъде приятно. Камъкът ще почне да мисли, че е станало нещо, той се движи в пространството. Ти ще му направиш голяма услуга. Той те обидил по единствената причина, да го вземеш и да го хвърлиш, за да може да се подвижи. Всеки човек, който те обиди, хвърли го ти. Ако е малко камъче, ще го хвърлиш, но ако е някой голям камък, какво ще правиш? Там, дето се удариш, напиши си името. Как ще го напишеш? На големия камък напиши си името. Как ще го напишеш? „В 1940 година през месец май на десето число ние се запознахме с този камък и в знак на приятелство си оставям моята картичка за спомен." Ще турите едно изречение: „Пазете свещено приятелството на вашите приятели." Кой как мине, ще чете и ще каже: „Много хубаво изречение." Сега такова познанство имате ли някъде? Аз съм виждал познанство по дърветата. Някой дойде при някое голямо дърво, напише си името: Иван Драганов. Кой къде се качил на дървото, седи, написал името. Погледнеш, дървото от горе до долу е изписано. Вие ако идете при такова свещено дърво, някое изворче дето има, има оставени парцалчета. Качват се и по целебни дървета и колкото по-високо се е качил, толкова по-голяма целебна сила има дървото. Качил се е някъде на дървото, нарязал си името с нож на дървото. След време, когато дървото порасне, и подписът расте. Първоначално е бил малък, с увеличаването на дървото и подписът расте.

Та казвам, всяко едно стълкновение засяга съвсем различни части на твоя мозък. Ако удариш палеца, предизвиква едно впечатление, ако удариш друг пръст – друго впечатление, ако удариш средния пръст, впечатленията са различни. Та вие, като седите, хващате ръцете една друга. Някой потегли единия пръст, потегли друг пръст и без да знае, се възпитава.

Направете един опит за една седмица. Дойде ви някое неразположение, потегли си показалеца. Неразположен си, изтегли

си средния пръст. По ред потегли си и другите пръсти. Вземи и на другата ръка потегли пръстите си. Направете опит. Ако при първото теглене се смени вашето състояние, вие сте си въздействали върху себе си. Значи някъде се набрала излишна енергия вътре във вас, тази енергия не може да си проправи път. Тази енергия може да се е набрала във вашите лични чувства или може да се събрала във вашите слепи очи, областта, дето е центърът за яденето и пиенето и за събирането богатства. Казвам, тази енергия се е събрала, пък природата не обича да се събира на едно място много енергия. Всякога трябва да има обмяна на енергията. Щом оперирате с вашата ръка, вие сте в един разумен волев свят. Ръката на човека е създадена по закона на човешката воля. Палецът е свързан с волята на човека. В старо време, когато някой път когато някого искат да го лишат от неговата воля, отсичали са палците му. Като се лиши от палците си, човек изгубва своята воля. По някой път някои от вас свиват ръката си на юмрук и палеца свиват в юмрука. Щом свиеш така ръката, то е положението на една змия, която си крие главата. По този начин човек иска да защищава волята си, но то е слабо състояние. Винаги, когато искаш да упражниш волята си, да направиш волята си, да направиш нещо, тури палеца отгоре на юмрука си. С това искаш да кажеш, че това, което си намислил, искаш да го направиш. Обсъди дали туй, което искаш да го направиш, е разумно, или не. Казвам, по този начин трябва да работите, понеже във външния свят съществуват много противодействия. Казвате: ние трябва да имаме вяра. Но вярата е един закон за равновесие на човешкия ум. Ако нямаш вяра, няма да може да уравновесиш ума си. После трябва да имаш надежда. Надеждата е закон за човешкото сърце. Ако нямаш надежда, няма да можеш да подкрепиш своите чувства. Ако нямаш любов, няма да можеш да подкрепиш ума си, няма да можеш да мислиш. В света, щом хората останат без любов, всичко потъмнява. Ти, за да имаш

каквато и да е мисъл, какъвто и да е светъл лъч да проникне, трябва да имаш любов. Всичката светлина на човешкия ум произтича от външната и вътрешната любов на човека. От външния обективен свят имаш нещо, което обичаш. Обичаш един камък, да кажем. Кои камъни обичате? Скъпоценните. Да кажем, че намерите един голям диамант, този скъпоценен камък обичате. От металите обичате повече златото. Обичта може да бъде външна, може да бъде вътрешна. Значи тя ще ви подтикне да мислите. Щом човек вече започне да мисли, той е вече на правия път.

Та казвам, когато вие сте неразположени духом, във вас мисълта не тече правилно. Имате неразположение, може би гледате на цялото бъдеще и мислите как ще прекарате живота си. Как ще прекарате, не знаете. Вие, след като минете пътя, ще знаете. Сега само може да предполагате как ще минете живота си. Сега вие вървите по един път, млади сте. Но вие трябва да използвате закона на младостта. Минавате в един красив свят и трябва да бъдете внимателни. Вашият свят, през който минавате младите, е много опасен, навсякъде има надписи. Онези, които са минали преди вас, са оставили надписите. Някой път вие минавате и не може да четете. Хващате кривия път, и после трябва да се връщате. Дойдете до мястото, дето сте се отклонили, пак не може да хванете правия път, пак хванете друг път. Ще се връщате четири-пет пъти. Ако вие искате да усилите вашата воля, усилването на волята става съзнателно, в даден случай умът на човека да бъде по-силен, отколкото противодействието. Ако вървиш по пътя и някой човек те спре, в тебе ще се зароди едно чувство на недоволство. Обаче умният човек отдалече вижда и избягва. Той ще направи една крива линия, той ще вземе правия път и няма да влезе в стълкновение.

Да кажем, по някой път вие сте в спор, спорите вие кое е по-ценно: среброто ли е по-ценно, или златото е по-ценно. Да допуснем,

двама учени хора се спорят. Ако вземете среброто, то има едно свойство, че лекува болезнени състояния. Лекува ги. Ако аз имам някаква болка, ще взема чисто сребро, ще го туря във водата, ще го държа двайсет и четири часа. Ще си вземам по няколко капки от тази вода и веднага неразположението, което имам, ще изчезне. Ако искам да имам някакво разположение, златото носи магнетическа сила, златото дава разположение. Среброто отнема неразположението, среброто се занимава с неразположението на човека. Ако имаш известно неразположение, ти го премахни. Златото ти дава разположение. Ако искаш едно разположение, златото може да ти го даде, но трябва да знаеш как да го вземеш. Как ще извадиш разположението от златото? Аз ви казах как да премахнете неразположението. За да добиете разположението, какво ще направите? Ще ви кажа. Вземете една златна монета, изчистете я хубаво, прекарайте я над големия пръст няколко пъти. Като прекарате златото по пръстите, ще забележите, че се сменя вашето състояние. Вие тия неща ги наричате заблуждения. Онези старите хора винаги носят в кесията си една златна монета. Извади я, погледне я, насърчи се, умът му започне да работи. Направи някаква операция, спечели. Всеки човек, който печели, той е разбрал мисълта.

Мен ми разправяше един българин, който отишъл в едно село за учител. Казва: „Гледам едно място, в което може да станат много хубави дини. Я, казвам на съседа си, изорете тая нива и я посейте с дини. Казва: тук дини не стават, не искам да си губя времето. Виждам, че много хубави дини ще станат. Изорете я, аз ще платя, ще стана ортак с вас.“ Нивата била около два декара. Казва му: „Хайде, даскале, понеже казваш, че ти ще платиш, ще изорем, но няма да станат, много пъти съм сял.“ Посяха, казва, както аз им казах, и станаха едни дини хубави, че от Русе дойдоха да вземат. И оттам насетне се научиха да сеят. Те задържаха за себе си една малка част, а другото

още на зелено продадоха. Казваха: „Много знае нашият даскал." Даскалът е гледал нивата и другите са гледали нивата, но той схваща, че на даденото място ще станат хубави дини.

Та казвам, тази нива, това са условията, които имате. Вие трябва да използвате дадените условия. А дадените условия седят в човешкия ум. Винаги трябва да имате едно вътрешно разположение в ума си. Не мислете, че някои неща са невъзможни. Нещата са невъзможни, понеже не знаем по кой начин нещата стават. Туй, което направиш в ума си, в себе си, няма съдържание. Да допуснем, че някои от вас сте писали поезия. Кажете ми сега една строфа поетическа. Пияницата казва: „По света се скитам и за тебе мисля." За кого? За виното. Къде е погрешката? Виното вече изгубило онова първично състояние, онази сладчина, която дава разположение на човека. След като човек пие вино, той добива едно неестествено положение. Туй неразположение във виното иде от някакви малки микроорганизми, които са оставили нещо от своето естество. Когато пияницата търси виното, той го търси в тази новата форма, защото пиянството не съществува само в хората, пиянството съществува и в насекомите. Едно насекомо, като яде от тия плодове, които са ферментирали, то се опива и започва да се върти. Мухата, като се опие, качи се горе, върти се, слезе долу, пак се върти. После седи на едно място, докато изтрезнее, и пак тръгне в пространството.

Всички трябва да имате една основа, от която да изхождате. Представете си, че вие се намирате в едно училище, дето всички ваши учители, които са ви преподавали, са учени и благородни в постъпките си. Вие искате да угодите на тия учители. По кой начин може да им угодите? Трябва да носите техния характер. Всеки учител обича онези ученици, които мязат на него. Ти не може да обичаш един човек, който не мяза на тебе. В природата законът е същият, природата обича всички ония хора, които зачитат законите. Ти седиш

и в себе си се заканваш, мислиш да направиш нещо, което е благородно. Допуснете, че напишете една статия и не турите вашето име, но турите един псевдоним или турите името на някой друг човек. Може да турите в противоречие човека. Тук наскоро написали една статия и турили името на друг. Не турят името на онзи, който писал статията, но турят името на онзи, който бил противник на този, който писал. Ти, без да знаеш, ще се свадиш с този човек. Той казва: „Не съм писал тази статия.“ Казваш: „Ти искаш да ме лъжеш.“ Знаете ли вие положително, че някой човек ви е обидил сега? Представете си, че един ваш противник иска да ви опита доколко вие сте сръчен. Вие му се заканвате. Представете си, че той тури една меча кожа, престори се на мечка, иде насреща ти, когато ти пътуваш някъде. Ти хукнеш да бягаш, той хукне подир тебе. Ти после казваш: „Гони ме една мечка, но благодарение, че се освободих, качих се на едно дърво.“ Твоят противник ще каже: „Голям страхливец е.“ Казва: „Минаваш за герой, пък от мечка се боиш.“

Казвам, в сегашния свят при сегашните условия, при които сте дошли, трябва голямо самообладание на човешкото съзнание. Представете си, че попаднеш в един град като Париж, пък не знаеш френски. Какво ще правиш? Вие всинца сте попаднали в Париж и не знаете езика на природата. Вие на земята сте в Париж и не знаете езика. Откъде сте дошли, не знаете. Коя е първата гара, от която вие дойдохте? Че сте на земята, знаете, но откъде идете, не знаете. Един българин, като отива от България в Америка, знае, че отива от България в Америка, но вие не знаете, нямате ясна представа откъде сте дошли. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Доста трудно е. Да не знаеш откъде си дошъл, то значи да те оберат. Бил си богат, значи да ти вземат всичките пари, да те оставят без пари, да ходиш между хората и да разправяш, че си бил богат. С това ни най-малко няма да подобриш положението. Станало изгубване на съзнанието

ви. Не знаете откъде сте дошли, понеже сте обрани. Човек, който не помни откъде е дошъл, той е обран, не знае откъде е дошъл.

Пазете закона на равновесието на вашите мисли. Във вашите мисли трябва да има една точка разумна, нещо, което не се движи. Неподвижните неща ги наричам, които имат еднакви отношения. Една неподвижна точка има отношение към всички точки. Ако вземеш точката О за център, тя има отношение към всичките точки към периферията, еднакви отношения има, тя е център. Този център сам по себе си може да е в движение. Една мисъл е централна, която има отношение към всичките мисли. В сърцето си пак трябва да имате едно централно чувство, което трябва да има отношение към всичките мисли. И във волята си пак трябва да имате една точка, която трябва да има отношение към другите. Ако спазвате туй, всичко отвън може да върви разумно.

Казваме, че има Бог в света. Бог в света е онова разумното, което има еднакви отношения към всички ни. Следователно, докато ние имаме тия отношения, всичко може да получим от Него. Щом изменим отношението си към Него, тогава вече онова, което искаме, Той не може да го направи. Туй е турено в Писанието. Ако нещо, което искаме, не е според волята Му, не го прави. Нещата не може да се постигнат, нямаме отношение. Или казано на съвременен психологически език: ако нещата са разумни, ако нещата са добри (разумни в ума, добри в сърцето), справедливи, това е волята; ако са справедливи, ако са добри и ако са разумни, всичко може; ако не са добри, ако не са разумни и ако не са справедливи, не може.

Казвам, три неща има. Човек трябва да бъде разумен. Значи разумните отношения трябва да бъдат Божествени. И добрите трябва да бъдат Божествени. И справедливите трябва да бъдат Божествени. Тогава всичко е постижимо.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Двадесет и девета лекция на Младежкия окултен клас, 7 юни 1940 г., 5 ч сутринта, София – Изгрев[38].

[38] На 31 май 1940 г. според каталога няма лекция.

СТУД И ТОПЛИНА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ Четете. (Прочете се темата „Качества на студа и на топлината“.)

Пишете върху **темата №19** „Съобразности“.

Топлината и студът, това са контрасти. Какво общо има между студа и топлината? За какво са полезни студът и топлината? Студът сам по себе си какво е? Енергия ли е някаква? Да допуснем, че студът и топлината са две сили, които действат. В светлината вие имате цветните лъчи, имате червен цвят, портокален, жълт, зелен, син, виолетов. Има още цветове, които ние не ги знаем. Всеки цвят има известен образ, в който той прониква. Имате наредени седем цвята. Цветът, това е пасивно състояние. Цветът сам по себе си е пасивната страна на светлината. Ако някой път при изявяването на светлината се явят две свойства, студ и топлина, разбира се, те имат отношение към човешкото съзнание. Защото, ако човек няма съзнание, да съзнава всичките тия промени, които стават в човека от студа и топлината, той няма да ги познава. Например, ако нямаш съзнание, тогава няма да имаш понятие какво нещо е студ и какво нещо е топлина. Значи голямата топлина се ограничава от студа. Големият студ се ограничава от топлината. Кой е онзи абсолютен студ? Минус двеста седемдесет и три градуса. Има ли абсолютна топлина? Защото студът е определен минус двеста седемдесет и три градуса, а топлината не е определена. При минус двеста седемдесет и три градуса съзнанието на човека престава да функционира.

За пример студът има една хубава страна. Ако имаш известна болка и дойде студът, той става катализатор, престава болестта. Но да кажем, като престава болестта, същевременно искаш да възстановиш първото състояние, веднага ще ти причини болка. В какво седи измръзването? Някой път човек измръзва, трябва да му режат удовете. Всъщност, ако се остави човек, не може да му измръзнат ръцете. Ако един човек, който е замръзнал, ако започнеш постепенно да го отмразяваш, нищо няма да му стане. Ако пренесеш един замръзнал човек направо в топлината, ти ще го повредиш, но ако постепенно намаляваш студа, ще възвърнеш живота отново.

Сега ние, ако свържем студа със злото и топлината с доброто, какво заключение ще извадим? Тогава ще бъдат ли заключенията ни верни? Нали най-страшното нещо е адът? Място на студ ли е, или място на топлина? В ада има място на студ и има място на топлина. Всеки един от вас е опитал ада на топлината. Нали сте се изгаряли някой път. То е адът. Често сте опитвали и ада на студа. Като малки деца сте се връщали вкъщи с измръзнали пръсти, ръцете увиснали и се образува ужасна болка под ноктите. Като мине болката, усещате едно сгорещяване на пръстите. Разбира се, тия болки са едно състояние на съзнанието, съзнаваш, че нещо неприятно има в организма.

Та казвам, умният човек трябва да изучава студа и топлината. Сега каква форма бихте дали на студа? Геометрически как бихте го представили? Как кристализират телата? В остри форми. Кристализацията става при изстудяването на някои тела. Сега, когато изучавате студа, с какво го измервате? Според Целзий имаме минус двеста седемдесет и три градуса абсолютен студ. Сега наближават да получат този студ. Мисля, че в Германия са достигнали до минус двеста седемдесет и един градуса. Според теорията нещата, като дойдат до този абсолютен студ, те се разсипват. При студа и

топлината става една промяна. Студът и топлината, това са полюси. Имаме и други такива полюси: светлина и тъмнина, зло и добро.

Нали когато имаме някаква болест, често правите компреси. Какви компреси туряте? Някои турят студени компреси, после ги сменяте. Туряте студен компрес, щом стане топъл, пак го сменяте, туряте студен. Други пък турят топли компреси. Щом стане компресът студен, сменят го, турят нов – топъл компрес. Каква е разликата между топлите и студените компреси? За пример вас ви се подула страната, какъв компрес ще турите? Ако се турят топли компреси и се държат по две минути, след половин час ще падне подутината, ще престанат болките. На туй, подутото, място може да турите студени компреси. Какви ще бъдат резултатите? Ще имате в двата случая различни резултати.

Това са методи на лечение. Когато човек е възбуден, какъв компрес има? Топъл. А когато е тих и спокоен – студен. Студът има известни свойства. Този студ изменя донякъде вътрешните форми, които съществуват вътре в природата. Вие при какви условия употребявате студа? При хладнокръвие човек топъл ли е, или студен? Значи студът и топлината, това са две положения на една и съща енергия. Студът придава ли нещо на човека, или отнема?

Можем да го уподобим на паница, която събира нещата. На какво да уподобим топлината? Тя дава. Топлината е банкерин, който дава, но по някой път и голяма лихва взима. Изгарянето, това е висока лихва. Следователно той е един банкерин, който нито стотинка не дава повече. Ако вземеш повече от стотинка, много взема. Ако вземеш толкоз, колкото трябва, добре го дава. Щом вземеш стотинка повече, той ще те изгори. Вземете, при сегашните условия човек на каква топлина в организма издържа? Той издържа до четирийсет и два градуса, при четирийсет и два градуса той си заминава за оня свят. Че каква топлина е четирийсет и два градуса? На нея може ли да

свариш едно яйце? При колко градуса се сваряват яйцата? Четирийсет и два градуса, това е анормална топлина. Нормална топлина е трийсет и седем градуса. В електричеството имаме две хиляди волта. Ако ги прекарате в човешкия организъм, човек умира. Престъпниците ги убиват по този начин. Ако прекарат петдесет хиляди волта, няма да го убият. Защо при две хиляди волта убиват човека, а при петдесет хиляди не го убиват, нищо не му става? Обясняват го, че електричеството е една течност, която тече. Частиците при две хиляди волта са много едри, че като минават през порите, разкъсват ги. Частиците при петдесет хиляди волта са много дребни, минават през порите, та никаква вреда не принасят. Тогава за бъдеще, ако добият двеста хиляди волта и ги прекарате през човешкия организъм, какво ще стане? Те са общи заключения, умувания. Ние философстваме върху въпроса. Двеста хиляди волта електричество през вашето тяло не е прекарвано. Сега ние влизаме в една област на духовния свят. Всичкото различие седи, че ние не разбираме силите, които действат в природата, не разбираме и техните закони. Най-първо, трябва да разбираш промяната на една сила фактически – както се проявява в най-малките изменения. След туй ще намериш закона на пътя, по който тази сила се проявява. Тогава ще дойдеш до принципите. Един принцип образува един закон, законът образува фактите вече. Да кажем, често казвате: това е един факт. Факт е нещо, което е станало, което се проявило.

Да кажем, имате факта: имате червен лъч, известна енергия от светлината. Онзи, който разбира законите на светлината, когато иска да стане активен, той ще отдели част от светлината на червения лъч, и тогава те ще внесат в него повече живот. Червените лъчи внасят живота. Ако дойдем до портокалените лъчи, те дават индивидуализиране на един факт. Човек в портокалените лъчи започва да се самосъзнава. Ако дойдем до жълтия цвят, той спомага

вече на човешката мисъл. Колкото повече жълти лъчи има в човешкия мозък, човек мисли по-здраво. Когато мисълта не е будна в него, той е лишен от жълтите лъчи. Може да подразделим светлината, тя има седем лъча. Ако първите три лъча имат влияние върху физическия живот, вторите три лъча влияят на духовния живот. Под духовен живот разбираме съзнанието на човека: да осъзнаеш нещата вътре в себе си; във физическия живот както се проявяват и както се проявяват вътре.

В музиката имате седем тона, и в светлината имате седем цвята, както са наредени. То има и една втора гама на светлината. Вие може отвън светлината да я прекарате в съзнанието си. Ако прекарате в съзнанието си червения цвят, да го виждате, може във вашата мисъл червения цвят да го виждате в много по-хубава форма, отколкото вън в дъгата. Първата гама седем цвята са на физическото поле. Щом минем във втората гама на светлината, вече идваме до съзнанието. Обективно схващаме седемте тона. Онези, които правят опити, като минават от едната гама в другата, минават през една тъмна зона. Често има едно явление, че някои хора изгубват зрението си. Една госпожа ми разправяше. Тя била в Швейцария и казва: „За два часа загубих зрението си.“ Казва: „Уплаших се и изгубих зрението си.“ След два часа пак се повръща зрението ѝ. Хората, като започнат да умират, казват, че им става тъмно. Като минат първата гама на светлината от седемте тона, то е физическият свят. След това иде тъмната зона. Затова, когато хората умират, казват: „Тъмно ми стана.“ След това някои минават тъмната зона и казват, че светло им става. Той ще мине от първата гама на светлината във втората гама на светлината. Като мине, влезе в другия свят. А светлината на оня свят е по-мека и по-хубава. В сравнение с нея физическата светлина е по-остра.

Казвам, има един начин на концентриране. Вие може да минете от едната гама на светлината в другата, но за да минеш, ти трябва да се освободиш от всичките впечатления на физическия свят, трябва да изолираш от ума си всичките впечатления, които физическият свят има във вас. Щом изолираш ума си от тях, ти ще минеш в другия свят. Щом има нещо да тревожи съзнанието ти, ти не може да минеш в другия свят. И затова, когато умира някой, не иска да го смущават. Казват: „Преполовили го, не може да умре човекът." Когато човек умира за другия свят, че му плачат наоколо, смущават го. Той не може да замине, щом плачат или говорят наоколо, внасят смут в съзнанието на онзи, който иска да иде в другия свят. Той трябва да освободи съзнанието си от всички впечатления на физическото поле, той трябва да остави и страха. Като кажеш: ако ида в оня свят и не мога да се върна – ти вече се страхуваш. Който е умрял без страх на физическото поле, може да се върне. Който е умрял със страх, не може да се върне. Ако умирате и си кажете, че пак ще се върнете, ще се върнете. Ако умирате и си кажете, че няма да се върнете, туй ще внесе едно разногласие. Тези, които правят опити, са опитали това.

Напразно ние се безпокоим в света. За пример вие се плашите от болестите. Всичките болести произтичат от един по-нисш живот. Висшият живот произвежда здраве, нисшият живот произвежда болести. Когато един нисш живот се прекомандирова при един висш живот, образува един недъг. Когато едно паразитно растение се увие около друго, кой живот е по-висок, паразитният ли е по-висок, или другият? Кой седи по-високо, човекът или въшката? Тя се качи на високо място на главата ти, скрие се и седи. Въшката е двуизмерно същество, тя няма понятие за третото измерение, но все таки доста умна е въшката. Тези въшки, които живеят в главата, са пъстри. Какъв е цветът на въшките, които са в главата? В главата бели въшки няма, тези белите са по тялото. Има едни, които не се качват на главата, те

остават в тялото, в меките части, под мишниците, на гърба – като извадите ризата, ще ги намерите. Питам: защо онези, които се качват на главата, са черни, а онези, които не се качват на главата, са бели?

Да направя една аналогия, не че тази аналогия е вярна, но едно уподобление дава. Онази въшка, и тя е като плъховете. Някой път в пристанището влизат параходите, мишките влизат в тях и когато влязат в морето, скриват се долу в парахода. По някой път искат да ги изгонят и правят голямо изстудяване. Тия сивите плъхове от голямото изстудяване побеляват, но не излизат вън от парахода. Обаче е забелязано, когато белите плъхове излизат от парахода, този параход назад не се връща, всякога тия параходи потъват. Параход, в който сивите плъхове влизат, влез и ти. Дето белите плъхове излизат навън, бягай. Хората са наблюдавали тия неща. Когато белите плъхове излизат навън, не се качвайте на този параход. Сега злото на какви плъхове ще го уподобите, на сиви плъхове или на бели плъхове? Там, дето злото влиза, влез и ти. И там, дето доброто излиза, излез и ти. Онези, които разорават земята, добри хора ли са? Доброто ли разорава земята, или злото я разорава? Когато се сече едно дърво, доброто ли го сече, или злото го сече? Когато обирате един плод, доброто ли го обира, или злото го обира. Когато измъчвате един човек, кой го измъчва? Вие сега често си служите със злото. Вие биете някого – с доброто ли го биете, или не? Тогава какви са движенията на злото? Ако искате да покажете една добра черта, как ще я покажете, с добро или със зло? Вие за пример виждате един човек, комуто нещо е неприятно, свил вежди. Туй свиване добро ли е, или зло? Или пък някъде ще стане едно подвижване. Когато ти е неприятно, помръдваш долната или горната устна, правите едно движение.

Когато съвременните хора говорят за злото, мислят, че злото е вън от тях. Пък едни движения се дължат на доброто, а други

движения се дължат на злото. Те са две сили, които работят. Зло е, когато известна сила не знаем как да я употребим. Показвали на един евреин един револвер. Той казва: „Не го насочвайте към мене, хата[39] става.“ Някой път човек може да държи празен револвер, но може и някой куршум да е останал и хата става. Някой път някой иска да те уплаши, но работата става сериозна. Но имате едно оръжие в себе си, което често се пълни. Няма човек в света, който да не е въоръжен с оръжие. И най-добрият от вас, ако ви обидят, ще извадите оръжието си. Ако ви обидят, ще се появи помръдване в очите, в устата. Някой път, ако физически засегнат крака или ръката, ръката се движи; ако засегнат чувствата ви, устата се помръдва; ако е засегнат умът ви, носът ви започва да ви сърби.

Та казвам, вие по някой път искате да се самовъзпита-ват хората. Много мъчно е да се самовъзпитава един човек. Като се самовъзпитаваш, най-първо, трябва да възпита ръката си да се мърда съзнателно. Често някой път седите и кракът ви се мърда несъзнателно. Или някой говори и в това време дращи на книгата. Какво ще ви допринесе, ако дращите? Най-първо, трябва да възпитавате ръката си, че тази ръка да се движи хармонично. Сега, ако набързо свиете ръката си, направите някакви бързи движения, хармонични ли са? Всичките органични движения трябва да стават по една крива линия. На тази крива линия точките ѝ не са произволни. Щом имате една идея, всичките ваши постъпки трябва да седят на еднакво разстояние от вашата идея. Да кажем, имате идеята за доброто. Всяка ваша постъпка, която направите, трябва да седи на еднакво разстояние от този център на доброто. Ако седят на еднакво разстояние, казваме, че този човек е добър. Ако не седят на еднакво разстояние, този човек не е добър. Тази линия може да бъде елипсовидна, параболична или хиперболична. За да станат

[39] Грешка, погрешка (тур.).

движенията хиперболични, трябва да бъдеш някой гениален човек, за да може да ги примириш. Един гениален човек може да примири тия противоречия. В български буквата ж показва закона, по който може да примириш противоречията в живота. В ж-то долу са корените, горе са клоните. Едната от тия сили е потенциална; едната е минус, другата е плюс. Това са сили, които в даден случай се проявяват.

Да кажем, имате едно състояние, страхлив сте. Каква енергия е страхът? То е една форма на съзнанието. Понеже в света имате хиляди опасности, имате едно чувство. Страхът е едно чувство, което показва: внимавай! Дойдете, при някой водопад или при някоя голяма канара, страх ви е да не паднете, в падането може да си строшите крака.

Та казвам, за да бъде човек добър в света, той трябва да разбира законите на доброто, трябва да разбира и законите на злото. В Писанието има един стих, в който казва Бог: „Аз съм, Който творя злото и доброто." Как ще го разберете вие? Ако вие сте силен човек, носите револвер, искате да убиете някого, хващат ви ръката, извъртяват я, вземат ви оръжието, блъснат ви на земята. Казвам, туй лошо състояние ли е? Ако сте силен, как бихте обезоръжили един, който носи оръжието? Не само това, но един адепт, който е силен, има силна мисъл, силни трептения има, ако идете някъде с един револвер, той може да изпрати една силна мисъл и веднага да ви парализира. Като си дигнете ръката, няма да можете да стреляте. Та казвам, вие сега не сте достатъчно силни.

Докато човек не може да парализира злото, да го спре, той е слаб човек. Да допуснем, че вие някой път обичате да се гневите. Не е лошото в гнева, но ще се научите да обуздавате гнева си. Вие се страхувате да се научите да обуздавате гнева си. Вие сте честолюбиви, научете се да обуздавате честолюбието си. Вие сте страхливи, научете се да обуздавате страха си. В сегашното време говорите за самообладание, казвате: самообладание трябва на човека. Колко

работи трябва да влязат, за да се самовладее човек. Когато говорим, има известни думи, които произвеждат студени вълни, има други думи, които произвеждат топлото в човека. Има известни думи, които произвеждат светлина – като кажеш думата, стане ти светло. Има думи, които произвеждат в нас тъмнина. Вземете един беден човек, който е седял четири-пет деня гладен. Щом донесете хляба и му го покажете, произвежда обнадеждване, малка топлина дойде. Щом отнемете хляба, веднага изстудяват се краката му.

Та казвам, единственото нещо сега е да научите законите на самосъзнанието, всичките противоположности, които съществуват в живота, да ги хармонирате. Да хармонирате противоречията.

„*Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.*“

Тридесета лекция на Младежкия окултен клас, 14 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ФИЗИЧЕСКИ, ДУХОВЕН И УМСТВЕН СВЯТ

„Отче наш“

Имате ли някаква тема? „Имаме.“ Каква е? „Съобразности.“ (Прочете се темата „Съобразности“.)

Какъв процес е тогава съобразността? Към кой свят спада?

Много пъти говорим за физически, духовен и мислов свят, или Божествен свят. Какво разбираме под физически, духовен, мислов или Божествен свят? Каква съобразност има между тях? С какво се съобразява физическият свят, с какво се съобразява духовният и с какво се съобразява мисловният свят?

Да кажем, имате единица, делена на десет – 1/10. Или една стотна, или една хилядна. По какво се отличават тия дроби: една десета, една стотна и една хилядна? Да кажем, едно житено зърно, разделено на десет части, разделено на сто, разделено на хиляда части – по какво се различават? Едно качество, че са по-дребни. Но онуй разумното същество, което ги е делило, при една десета е иждивило по-малко време, при една стотна е иждивило повече време и при една хилядна – още повече. Значи те се различават, че времето при делението на тия части не е еднакво. Много важи тук времето, че ако закъснееш, какво бива, ако човек закъснее с една секунда? Ако ти закъснееш с една секунда и тренът ти пътува с бързина триста хиляди километра в секунда, и тогава кажете: няма нищо, една секунда. Но за една секунда тренът ще измине триста хиляди километра, той ще бъде триста хиляди километра далеч от тебе. Но представете си, че тия километри са километри на една микроба. Представете си, че едно дребно същество като микроба би извървяло

триста хиляди километра, но мислите ли, че километрите на микробата ще бъдат така големи, както километрите на човека? Те ще съответстват, едно голямо съответствие ще има. Тогава от гледището на една микроба на какво разстояние ще бъдете далеч? Влизате в областта на физическия свят.

Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че вие разглеждате нещата откъслечно. Случват се неща от разни положения. Някой път вие мислите, както паякът мисли. Някой път вие мислите, както мухата мисли. Някой път вие мислите, както заекът мисли. Мисълта ви не е дълбока. По някой път мислите, както вълкът мисли, както мечката мисли, както рибата мисли – вследствие на това забелязвате в себе си едно противоречие. Знаете ли как вълкът мисли? Или как мечката мисли? Сега какво трябва да разбирате под думата, какво нещо е мисълта. Едно от качествата, за да мисли човек – непременно трябва да има светлина. Без светлина човек не може да мисли. Тогава, ако кажете, че мисълта без светлина може, какво трябва да разбирате? Има тъмна мисъл и светла мисъл. Тъмна мисъл – отвън, а светла – отвътре. Светлата мисъл – отвън, а тъмната – отвътре. Какво разбирате? Един егоист човек – който е егоист, неговата мисъл е винаги тъмна, защото светлината е отвътре. Той за себе си много добре разсъждава, но за другите е тъмна мисълта, недовижда. Своите страдания ги чувства, но не страданията на другите. Ако хората по някой път са жестоки, то е по единствената причина, че те не схващат болките на другите. Ако биха схващали болките на другите, както своите, те щяха да се отнасят добре.

Но сега въпросът какъв е? Физическият свят е един резултат. Мисловният свят е причината, мисловният свят е подбудителната причина. Духовният свят, това са материалите, от които тази причина иска да създаде нещо. Законите се намират в духовния свят, във

физическия свят имаме резултатите. Побудителна причина, закони и резултат – последствия.

Думата „съобразност“ какво значи? Съ-образност – с образ значи, оформено. Каква е съобразността между главата и дробовете? Или между главата и стомаха каква е съобразността? Имаме една инстанция, една фабрика, в която стомахът възприема другите материали, приготвя ги и после тия материали се изпращат в дробовете и оттам се препращат в мозъка и в мозъка се обработват. И човешката мисъл се препраща навън.

Хората търгуват със своята мисъл, хората търгуват със своите чувства и търгуват със своите постъпки. За пример, ако ви дам едно гърне, направено от един грънчар, бихте ли определили дали с мисъл го е правил, дали с чувство, или с воля го е правил. Как ще определите от гърнето какъв е бил този грънчар? Може ли да определите характера на човека по почерка на писмото му, дали е нервен, или е разположен, дали той мисли правилно? От писмото може да се определи какви са чувствата му, какви са постъпките му. От писмото може да се определи дали може да разчиташ на него, или каквото каже, не го изпълнява. От писмото може да знаеш трудолюбив ли е, или е мързелив, дали е ученолюбив, дали повече обича философия, или е религиозен, или не. Ще кажете как може да се определи? Там е работата.

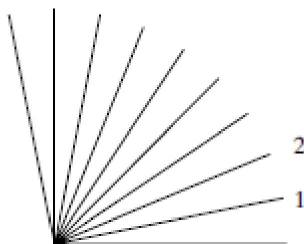

Фиг. 1

Ако вие имате една площ, за умния човек всичките линии имат смисъл (**Фиг. 1**). Линията (1) е по-малко интензивна, (2) е по-интензивна. Тия линии се различават по своята интензивност. Сега тия линии са по лицето, зависи тия линии какъв наклон имат. За пример вие изследвате човешкото лице, казвате, че Божественият свят представя челото. Как ще си представите трите области?

Фиг. 1

Фиг. 2

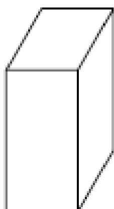

Фиг. 3

Допуснете, че говорим за една духовна плоскост и за една физическа плоскост, как ще си ги представите? Представете си, че физическата плоскост представя права линия АВ. АВ, това е физическата плоскост (**Фиг. 1**). В духовния свят ще имате четири линии, плоскост (**Фиг. 2**). Тогава плоскостта в Божествения свят каква ще бъде? Три измерения ще има (**Фиг. 3**). Значи във физическия свят се представя с една линия, в духовния свят с колко? С четири линии. А в Божествения свят с колко ще бъде? Значи телата в Божествения свят не са тела, а плоскости. Плоскостта във физическия свят не е

плоскост в духовния свят, но е граница. Тялото е граница на тесеракта[40]. Как ще си представите вие тесеракта?

Така може да представите тялото (**Фиг. 3**). Имате едно тяло, което е физическо. Представете го като прави линии. Имате плоскост и тяло имате, което е от три измерения. Казваме, че между две точки може да прекараме само една права линия. Правата линия във физическия свят колко голяма ще бъде? АВ, това права линия ли е? Не е права линия. Колко точки имаме? Защото, ако вземем закона в теорията, че между две точки може да прекараме само една права линия, тук колко прави може да прекараме? Само една права линия може да прекараме, когато нещата са в статическо положение, но ако тия точки се движат, може да прекараме много прави. Тъй щото между две точки в движение може да прекараме много прави. Когато са в застой, може да се прекара само една права. Подразбираме, когато казваме, че между две точки може да се прекара само една права линия, ние сме във физическия свят. Не може да се прекарат повече там, невъзможно е да прекараш две прави линии между две точки във физическия свят. В духовния свят може да прекараш много линии. В какво седи различието?

Да допуснем, че във физическия свят вие имате една ос, която се движи. Във физическия свят имате едно колело, което се движи около своята ос. Имате още една ос и друго колело, което се движи около оста, но самата ос не се върти. Колелото се движи кръгообразно, но колата като върви, осите седят хоризонтално. Човек, седнал на тия оси, той седи перпендикулярно на тях и със своите поводи кара коня да върви. Колата е физическият свят, конете – духовният свят, а човекът – умственият свят. Впрегнати едновременно, имате три движения: движи се колата, движи се конят, движи се и човекът. Човекът, който се движи, седи на едно място, конят върви по права

[40] Обемна фигура в четиримерното пространство (от итал.).

линия, а колата се върти. Конят не се върти, той само огъва краката си. Каруцата върви, като се въртят четирите колелета. Колата се движи, но в каруцата има едно положение на коня – хоризонтално оста споделя мнението на коня и конят, и той върви хоризонтално. Представете си сега, че имате такова сложно явление, фотографирате коня, фотографирате колата и човека. Казвате: имаме едно явление. Туй явление колко причини има? Участие взема конят, участие взема човекът, участие взема и каруцата, и тя върви. Каруцата ако откаже да се върти, конят не може да тегли. Ако конят се откаже да тегли, каруцата няма да може да се върти. Конят не е заинтересуван в каруцата и каруцата не е заинтересувана в коня. Тя пет пари не дава за коня и конят пет пари не дава за каруцата. Но човекът е заинтересуван и от коня, и от каруцата. Казваме, че той е причината. Впрегне каруцата и коня наедно и като се качи отгоре на каруцата, той се вози, конят тегли каруцата, а каруцата носи човека. Как става тази работа? Много пъти учените хора не може да си обяснят как е възможно конят да тегли каруцата, а пък каруцата да носи човека. Те разбират конят да носи човека, но каруцата да носи човека, как може да бъде. Ако кажеш, че каруцата носи човека, трябва тази каруца да я тегли някой. Сега, като влязат тия газове, каруцата върви без кон. Там гледам друго противоречие.

Вашата работа ето на какво мяза. Вие сте учен човек, свършили сте университет, да кажем, сте гимназиален учител или професор. Ако идете като професор при един хлебар, пак не се интересува, че сте професор. Изваждаш парите, дава ти хляба. Но ако му кажеш, че ти си професор, да ти даде хляб, казва: „Не, на професор хляб не давам.“ Защо не дава? Защото няма никакво отношение. Обаче, ако този професор има отношение към хлебаря, този хлебар има деца, син или дъщеря, които ходят в училището на професора, фурнаджията дава хляб. Защо дава хляб, кои са причините? Понеже

дъщеря му или син му са в училището на професора, той вече има отношение. Вие по някой път се чудите как тъй природата да не взема предвид. Вие идете на фурната за хляб, професор сте, казва ви: „Не давам хляб.“ Вие се обидите. Децата на фурнаджията не са в училището. За да има човек отношение към природата, трябва да е направил нещо за природата. Ако ти не си готов нищо да правиш заради нея, какво очакваш тя да направи заради тебе?

Вие сега разглеждате въпроса и казвате: аз не искам да живея. Вие разумно не разглеждате въпроса. Най-първо, животът, това е един капитал, който е даден на твоя ум, на твоя дух. Казваш: аз не искам да обработвам този капитал. Ако ти не искаш да обработваш този капитал, ако земеделецът не иска да обработва нивите си, какво ще бъде отношението на земеделеца? Той, като изкара жито, царевица, пиперки, понеже хората имат нужда от тия продукти, той ще влезе в съприкосновение с тях.

Някои от вас казвате: „Аз не искам да живея.“ Тогава какво искаш да правиш? Често казвате: „Аз не искам да живея.“ Какво ще правиш вън от живота? Какво ще правиш, вън от живота какво е? Вие какво подразбирате, като казвате: не искам да живея?

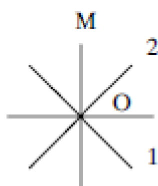

Фиг. 4

Какво представя това геометрически (**Фиг. 4**)? Тук е един стълб с четири подпорки – и отгоре, и отдолу прикрепен, за да не може да се мърда. Може ли тия черти свободни да са от главната единица? Имате краката (1), имате ръцете (2), имате гръбначния стълб, имате слънчевия възел – обратно излизат тия линии. После вече се образува

главата на човека, М. Ако вие се бяхте спирали в живота да разисквате. Някой път вие не искате да живеете. Като прекараме една хоризонтална линия, туй подразбира, човек е разделен. Имате гъстата материя, в която човек е потопен, както растенията. Имате вече едно растение, под линията са корените, горе са клонищата. Човек е едно растение, което е излязло от гъстата материя: корените са в стомаха, дънерът е в дробовете, клонищата са в мозъка. Ако разгледате човешката нервна система, човек е двоен, две дървета преплетени са. Симпатичната нервна система е едно дърво и мозъчната нервна система е друго дърво, тогава преплитат се корените едно в друго. Корените на мозъка се преплитат долу с клонищата на симпатичната нервна система.

Ние влизаме в една отвлечена област. За пример вашите чувства не произтичат толкоз от вашия мозък, вашите чувства произтичат от слънчевия център. Вашите мисли произтичат от друг един свят, свързани с една права линия. Казвам, когато вие казвате: „Аз не искам да живея“, вие разбирате този живот без мисъл, този живот, в който няма никаква мисъл, няма никакъв резултат, няма никаква радост. Туй се разбира: аз не искам да живея безсмислен живот. Така трябва да разбирате, когато казвате: аз не искам да живея. В себе си ще мислите: не искам да живея безсмислен живот. Не да се откажеш от живота. То е другата глупост, която може да направиш. Че ако в една вода има примесена кал и се откажеш от водата? Тази вода може да я пречистиш. Водата сама по себе си е чиста, тя не може да се окаля. Като тече, става чиста, калта ще остане на едно място. В сегашното ваше съществуване вие трябва да отделите калта от живота.

Да живее човек, значи да пречисти живота си. Този живот се пречиства чрез мисъл, чрез чувства. Два начина за пречистване може да има. Единият начин е чрез филтриране, другият – чрез изпарение. По този начин животът се пречиства чрез човешката мисъл.

Човешкият живот се пречиства чрез чувствата, туй е чрез филтриране. Следователно вие казвате сега, защо страдате? В страданието ти пречистваш живота. То е филтриране. Да страдаш, значи да филтрираш, да пречистваш живота си. След туй калта остане на една страна. Чистият живот ти е потребен, за да се ползваш от него. Онзи, който не разбира този процес, казва: не може ли без страдания?

Може без страдания, ако сте в някой друг свят, дето няма кал. Може без страдания, дето няма нужди. Щом има кал, страданието ще дойде като последствие за пречистване на живота. Вие задавате въпроса защо е така. Че как трябва да бъде? На вас може да направя един опит: да ви дам една дреха да я носите десет години и като я носите, да е нова, както е била в началото. Да ви дам една дреха и след десет години, като я носите, да бъде тъй нова, както в началото. Възможно ли е? Или пък да ви дадат един опит: да ходите боси в циганско търне, без да се убодете. Най-първо, когато един окултен ученик завърши своето развитие на съвършенство, те го турят да ходи в циганско търне и да мине между търнето, без да се убоде. Щом се убоде само на едно място, ще повтори опита. Щом минеш между циганското търне, да не се убодеш, да го заобиколиш. Колко умен трябва да бъдеш, че като минеш между търнето, да не те закачи нито един трън, с никого да се не скараш? Циганското търне, то е каруцата. Щом се караш с хората, то е циганското търне. Та и в умствения свят има доста циганско търне.

Добре сега, по кой начин вие ще филтрирате едно ваше чувство? Да допуснем, че един човек ви е обидил. Сега в какво седи обидата? Обидата седи, че си чул нещо. Може би туй, което си чул, да е право. Може да не е право, на неразбран език е казано. Когато във Франция става революцията, в Цариград един турчин в стара Турция казва, че във Франция станало революция. Друг, който не знае какво е

революция, казва: „О, дай, Боже, и у нас да дойде!“ Знаеш какво е? Всичко с главата надолу се обръща. Да не ни дойде. Като казва, че във Франция има революция, турчинът казва: „Ишалла[41], и у нас да дойде.“ Когато на нас ни говорят на неразбран език, казваме: и до нас да дойде. Ти си чул нещо. Какво си чул? „Невежа.“ Шест букви този човек е изказал. Ти си ги чул, направил си едно съчетание, изкарал си един резултат и казваш: „Той ме обиди.“ Де е обидата сега? Невежа. Знаете ли на какво мяза? То е парфюмиране. Някой се напръска с екстракт от здравец или нещо друго, или от теменужка – мирише, но тази миризма излиза от друго място. Напръска се с някой екстракт, но туй ухание не произтича от човека. Туй как ще го наречете? Право ли е да се напръскаш? Право ли е човек да се напръска с розова вода? Отлично, право е. Право ли е да позлатяваме? Но ако ти позлатиш нещо и ще го продадеш за златно, крива е идеята, която е вложена. По повърхността е златото, но в съдържанието е друго. Казва: не е морално. Моралните неща са – каквато е повърхността, такава да бъде и вътрешността. Всяко нещо, което е, както отвън, така и отвътре, то е морално. Нещата отвън може да бъдат едни, отвътре други.

Та казвам, всяка мисъл, която има две лица, тази мисъл не е права. Две съдържания има. Науката във всичките факти, които има в целия свят, науката трябва да се организира, хармонизира, за да може да се възпитат хората. Геометрията пък допринася за възпитанието. Ако един нервен човек вземе да се занимава с геометрични или математични задачи, той ще стане по-спокоен. Даже ако някой е нервен, бих му препоръчал да се занимава с градинарство, с цветя. Ако някой е ленив, мързелив, бих му препоръчал да се занимава със зоология, защото животните са активни. Ще му препоръчам да се занимава с пеперуди, с бръмбари. Едно дете, колкото и да е лениво, щом види бръмбар, то тича отподире, ще стане активно. Ако аз бих

[41] Ако е рекъл Господ. Дай, Боже. (тур.)

възпитавал ленивите деца, щях да ги възпитавам с бръмбарите. Онези, които са палави, щях да ги възпитавам с цветя. Това са елементарни работи. Да не мислите, че някой, след като свърши училището, станал професор, и е бил палав, няма да бъде той и като професор палав?

Какво разбирате вие под думата палав? На палавия липсва му този център на съобразителност. Не се съобразява, не се смущава. Този, който не се съобразява, е палав. Вие пишете. Обиждате се вие. Когато пишете, че може да обидите другите, хич не му мислите това. Това е произвол. Като пишеш, в езика си ще туриш всичките думи, които не носят никаква обида, които носят една истина в себе си, да нямат двояко значение. Запример как бихте направили тази дума невежа? Блажени невежите в грях. Ще ви обиди ли това? Ако ви кажа: вие сте блажени невежи, не познавате греха, тогава няма да се обидите. Ако ви кажа: вие сте невежи в доброто, тогава ще се обидите. Казвам, ние учим едно, а живеем друго. Между живота и онова, което учим, има голямо противоречие.

Тия линии може да се движат. В дългите линии движението е по-бавно, в късите е по-бързо. Колкото една линия се съкратява, толкоз движението се ускорява. Значи пространството се намалява. Тогава имаме удължаване на пространството, намаляване на силата или съкратяване на пространството, засилване на силата. Тогава във физиката имате закона: когато искате да скъсявате времето, иждивявате повече сила. Когато иждивявате повече време, пестите силата. Едно от двете. Кое трябва да се пести? Енергията трябва да се пести. Време имаме доста, енергия имаме малко. В органическия живот всичките хора правят погрешки. Те остаряват преждевременно, че харчат повече енергия, отколкото трябва. Старостта е недоимък на енергия. Че децата харчат по-малко енергия. Децата харчат само физическа енергия, старите харчат и физическа, и духовна, и

умствена енергия, значи много разточителни са. Вие по десет пъти на ден се дразните, тревожите вестниците какво са писали, защо са писали, ами защо е допуснато, няма ли някой закон? Има закон. Човек не изпълнява законите. Мислите ли, че като има закон, човек няма да съгреши? Бог тури закон в рая и казва: „Да не ядете от това дърво.“ Тури закон – какво стана? Въпреки закона хората пак направиха погрешка. Та някой път вие казвате: няма ли закон? Законът е, че ти ще станеш виновен. Законът никога не може да спаси. Туй, което спасява, е да се избавим от закона.

Сега бих ви казал една мисъл, тя е следната. Ако сте при един извор, дето водата никак не се разлива, и седите при друг, дето водата се излива, кой извор е по-богат, който се излива или който не се излива? Кой човек е по-богат, който прави погрешки или който не прави погрешки? Кое е за предпочитане? Тогава защо вие искате да не правите погрешки? Възможно е, но трябва да умрете. Щом искате да живеете, трябва да правите погрешки. Как ще примирите туй противоречие – трябва да направиш погрешка, за да живееш? Вие какво тълкувате да излееш водата? Ако не изливаш водата, всичко наоколо ще бъде сухо. Щом изливаш водата, ще започнат да никнат нещата и от твоите погрешки другите започват живот. Не е ли по-хубаво да направиш погрешка, че другите хора да живеят? Та не съжалявайте, че правите погрешки, но използвайте вашите погрешки. Използвайте погрешките си. На туй място, дето ти си направил погрешка, израснали са стотина череши. Череши има, тия череши ти ги продаваш и печелиш.

Та трябва човек да изважда своите заключения, да може да ги прилага. Доброто в света пониква. Мисълта е философия, която трябва да се приложи. Светлината е свързана с топлината, свързана е със силата, а трите са свързани с разумния живот. Ако всичко туй не го

впрегнете на работа, ако може да мислите, ако мислите, ще образувате светлина.

Ако имате чувства ще образувате топлина. Ако съедините мисълта и топлината в едно, ще образувате силата. Тази сила е потребна в живота. Тогава пък ще дойде разумният живот.

Това са онези резултати, от които произтича човешката радост. Туй, което радва човека, то е хубавото – резултат на човешките мисли, на човешките чувства и на човешките постъпки. То е разумното в света, което радва човека.

„*Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.*“

Тридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас, 21 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ОСНОВНАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли някаква тема зададена? „Не.“

Каква беше миналата ви тема? „Съобразност.“ Какъв беше изводът?

Тогава с какво трябва да се съобразява младият? Когато влезе плувецът във водата, с какво трябва да се съобразява? Трябва да се съобразява, без да знае, трябва да се държи над водата, трябва да завземе по-голямо пространство, за да не потъва. По същия закон е и хвъркането на аеропланите, зависи от бързината. Колкото може по-бързо да се движи в пространството, по-лесно се държи. Щом се намали бързината, и аеропланът започва да пада.

Тогава, ако уподобим плуването на чувствата, а хвъркането на мисълта, някои хора хвъркат с чувствата си, а пък някои плават с мисълта си и се чудят защо работите им не вървят. Един параход може да плава. Тогава старите хора плават ли, или хвъркат? Каква аналогия бихте направили, ако сравнявате нещата? Младите хвъркат или плават? Всички мислят, че младите хвъркат, а старите плават. Право ли е? Как ще докажете, че младите хвъркат? Може ли да докажете? Значи един параход, който плава, носи по-голяма тежест; всякога един аероплан, който хвърка, носи по-малка тежест. Кой носи по-голяма тежест, младият или старият? Старият носи по-малка тежест, следователно той хвърчи. Младият носи по-голяма тежест, той плава. Но в друго отношение младият е по-свободен, понеже параходът е по-голям, може да се разхожда. Старият в аероплана, в една малка повърхност, той е ограничен. Всичките стари хора нали са ограничени, свити са краката. За бъдеще, като има по-големи

цепелини, ще може да се разхождат. То е вече старият, който разбира закона на движението.

Сега от вашето гледище кое спъва младия човек? Сега се абстрахирате. Кое спъва младия и кое го поощрява? Допуснете сега, че вие не знаете какво нещо е дишането. Животните не знаят какво нещо е дишането. Те дишат, без да знаят. Считат го един процес наложен. Например има напреднали същества, които за половин час вземат една вдишка, половин час минава, докато вземе втората вдишка. Докато един човек сега прави двайсет вдишки на минута. А другият: половин час – една вдишка и половин час – една издишка. Значи за един час има вдишане и издишане, в двайсет и четири часа ще вземе само двайсет и четири вдишки и издишки. Ако се борят един, който взема една вдишка на час, с друг, който взема на минута двайсет вдишки, единият го хване за гърлото и другият го хване за гърлото, допуснете, че и двамата не знаят, че гърлото е слабата страна, кой ще издържи по-дълго време? Кой ще издържи, който диша веднъж на един час, или който диша по двайсет пъти на минута?

Мислите ли, че един човек, който има много желания, е силен човек? Мислите ли, че един човек, който има много мисли, е силен човек? Представете си, че вие сте един цигулар. Много работи може да свирите от прочути автори, но нито едно парче няма да свирите на свят. Музикално сте хванали кое за краката, кое за главата, кое за космите. Някога цигуларят не спазва правилата на музиката. Те мислят, че спазват. Когато вие запалите един огън, че не гори и цялата къща се напълни с дим, започвате да плачете от дима, кое ви разплаква, добрият огън, хубавият огън или непълното горене? След като се изсвири едно парче, две, три и вие излезете неразположен, мислите ли, че тази музика е намясто?

Съвременните музиканти се осакащат от музиката, кадеж има. Аз ги наблюдавам, някои бягат като попарени, като рекат да им свирят от Бах или Бетовен някое парче – той не иска да ги слуша, свирят по един и същ начин. Казват: еди-кой пасаж тъй, еди-кой пасаж тъй. Туй е еднообразие, един свири по същия начин и друг свири по същия начин. Музиката никога не търпи еднообразие. По някой път вие искате да живеете един охолен живот – то е еднообразие. Искате да живеете един богат живот – то е еднообразие. Искате да бъдете един силен човек – то е еднообразие. Искате да живеете един добър живот – то е еднообразие. Искате да живеете един грешен живот – то е еднообразие. За пример вие искате да бъдете много добри. Че ако бихте били добри, тъй както вие разбирате, след два-три деня, като сте добри, самата добрина ще ви дотегне на вас.

Та казвам, в съвременния живот хората не могат да разберат онова голямо различие, или разнообразие, което съществува. Представете си, ако вие живеете в един свят на земята, на интензивна светлина, какво ще бъде положението ви? Ще ви стане доста неприятна светлината. Все трябва да стане някаква малка промяна в светлината.

Всичките хора се възмущават от промените, които стават, пък красотата в живота е в онези вечните промени, които стават в живота. Те са красиви, каквито и да са те. Представете си, ако всичките хора само ядат, а никой не работи. Какво ще стане? Нали е направен човек да яде? Представете си, че всичките хора само ядат, пък никой не иска да работи, какво ще бъде положението на хората? Всичките страдания на хората произтичат от факта, че те ядат повече, а работят по-малко. Всякога, когато човек започва да страда, страданието се дължи на едно безделие, което човек е прекарал. Представете си, че вие минавате през едно място, дето хората били много пъргави, сприхави. Аз наричам сприхав човек, който носи една стомна и като направи

някаква малка погрешка, той я блъсне, казва: не искам да се занимавам. Той се сърди на стомната – пук, и стомната се счупи. Тук – счупена една стомна, там – счупена, хиляди и милиони счупени. Представете си, че вие минавате с боси крака покрай тия начупени стомни, какво ще бъде положението ви?

За пример често вие казвате, че земята едно време била неустроена. Знаете ли какво нещо е неустроена? Умните възвишени същества, които, като не са работили тутек[42], развалили земята, Господ е трябвало да слезе да поправя земята. Казва: „Земята беше неустроена." Но вие имате в ума си един идеален строй и мислите за небето. То е така. Не знаете ли, че едно същество, което не работи, което не се учи, кракът му не може да стъпи по никой начин? Същество, което прави погрешки, не може да стъпи в този свят. Една погрешка да има, не може да стъпи. Отдалече може да гледа, да мисли, но да влезе там – по никой начин не се позволява, понеже туй същество, като влезе, ще внесе нещо от своя безпорядък.

Сега вземете, всеки един от вас колко безпорядък носи в света. Мислите ли, че вие може да мислите? Какъв голям безпорядък съществува в човешката мисъл, какъв голям безпорядък съществува в човешките чувства, какъв голям безпорядък съществува в постъпките на хората. Туй вие не го съзнавате, безпорядък в мислите.

Та първо говорете за самовъзпитанието. Самовъзпитанието е процес да се турят мислите в порядък, и чувствата, и постъпките в порядък. Сънувал той нещо в оня свят, явяват му се ангели, духове му се явяват, една такава каша. Той мисли, че е умрял и той сам се ражда. Той е ленив, не работи, пък мисли, че е умрял. Какво значи? Влязъл е в един свят на безпорядък. Смъртта е свят на безпорядък. Да умреш, значи да влезеш в живота на безпорядъка. Човек постепенно умира. Всякога може да почувствате кой е близо до смъртта. Чувствате, че

[42] Тутки, като че ли, сякаш, ужким (тур.).

разлагането става. От десет-двайсет години започва да мирише. Онзи, който ще живее, едно ухание излиза от него като на цвят. От двайсет години може да знаеш кой процес е започнал. Една стомна може да се пукне, втори път като удариш, усилва се, докато най-после се счупи превезлото[43] или гърлото. Та сега всичките хора са умни и съдят: туй не е така, онова не е така.

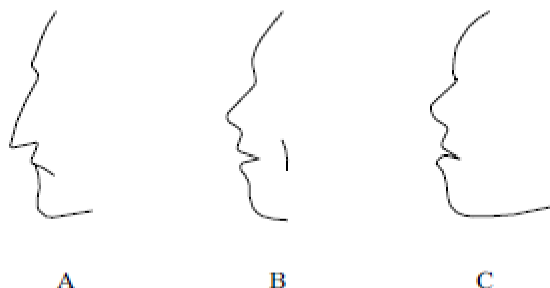

Фиг. 1

Туй художество ли е (**Фиг. 1**)? Мислите ли, че този човек е гениален? Кой от тия е гениален, на изложба може ли да иде? Какви са съотношенията? Съотношенията не са правилни. A – този човек, както е направен, е сух човек като чироз, няма никаква мазнина, сух сатурнов тип, всичко вижда, едва има да живее с по пет-десет стотинки на ден. Трепери, очаква вече последното Господно пришествие, за да се оправи светът. B какво показва? Казва: „Прекалил си го. Трябва малко да похапваш.“ Той му казва: „Не носи стомахът. Искам да ям, не мога.“ C – този е на волята, той е дошъл до благата. Искаш да си оправиш работата, хвани го за гушата, стисни го, никой на пътя да не ти противоречи. Мислите ли, че тия трите типа ще оправят света? Няма да го оправят. Може, да, но трябва едно зорко око. Какво означава този ъгъл на устата на B? Кривата линия е много груба. Този човек възприема, понеже линията, както е дадена, е

[43] Извита дръжка.

линия на възприятията. Вие мислите, че тази линия е изпъкнала, но отвътре иде възприятието, следователно събира повече енергия.

Каква линия е черният цвят, изпъкнала или вглъбната? Черният цвят събира. Тогава законът какъв е? Ако вие живеете само в един свят на тъмнина и събирате, събирате, какво ще стане с вас? Трябва да има една обмяна между веществата. Ако човек натрупа повече, отколкото трябва, ако във вашия мозък се натрупа с повече излишна материя в своите гънки, веднага човек започва да чувства едно потъмняване на мисълта. Значи в умствения свят трябва да става една постоянна обмяна. Умът не търпи излишни мисли, ако се наслоят в човека, става тежко. Или в сърцето ако стане наслояване на излишни чувства, пак става на човека тежко. Вземете, човек има стомах. Според научните данни някои смятат, че взема четири часа за храносмилане, някои мислят – три часа, някои – два, някои – един час. Да оставим теориите. Едно възражение може да поставя, то е следното. Ако първата теория е вярна, че четири часа взема, за да се смели храната, значи, ако ние сме отслабнали, значи след четири часа след като ядем, тогава ще се образува известна енергия и може да тръгнем по пътя. Но случва се, че ти, след като си се наял, краката ти са били отслабнали, след половин час имаш сили, готов си за път.

Питам, откъде дошла тая сила за път? След като си ял, храната не е смляна. Как мислите, откъде е дошла енергията? От езика. Когато се храни човек, необходимо е да дъвче храната, за да бъде здрав. Трябва да дъвче дълго време, за да може да превръща енергията на тази храна с езика си, да всмуква енергия, която се препраща в нервната система. Тъй щото, преди да са минали четири часа, езикът е доставил от тази енергия на нервната система. Та в езика още храносмилането е станало, в устата. Езикът е учен. Той изважда каймака от туй ядене, всмуква го, а онуй несмляното праща в стомаха.

В човека има три процеса. В устата става храносмилане, езикът смила, бързо става то, стомахът, и после в тънките черва, и там става храносмилане. Казвам, когато дъвкането не е правилно, когато храносмилането не е правилно и когато отправлението на онези излишъци, които са останали в тънките черва, не става правилно, човек заболява. Пък то зависи от човешката мисъл. Човешките мисли, човешките желания често упражняват голямо влияние върху храносмилането. Известни чувства може да спрат процеса на смилането. Ядеш известни храни, и ти е неприятно в устата, не може да ядеш тази енергия, която езикът иска. Влезе в стомаха, тогава имаш друго неразположение, и тогава не става. Всяко неразположение е вредно, понеже не може да извадиш тази необходимата енергия, която ти е потребна. Значи във физиологическия живот се изисква едно разположение, разположение, което произтича от езика. Като ядеш храна, да ти е приятна, езикът да има една приятност. После, щом слезе храната в стомаха, и тогава трябва да имаш едно разположение, че си ял. То е здравословно състояние. Щом нямаш разположение на храносмилането, какво показва? Че процесът не е правилен. Всеки неправилен процес в живота носи една дисхармония.

Та казвам сега, нашите научни обяснения доде са стигнали? В целия органичен процес става една голяма дисхармония. В цялата природа съществува една дисхармония, в храносмилането. Нито едно растение не е спазило онази първоначална форма, която му е дадена. Съвременният човек, и той не е спазил тази форма. Сега те казват, че човек еволюирал. Много относително е туй. Като кажа еволюиране, аз разбирам за онази хармония, която е съществувала в Божествения план. Ръцете нямат туй хармонично съчетание. В сегашните хора, като разглеждаш човека, челото му не е чело, веждите му не са вежди,

носът не е нос, устата не са уста, всичко се деформирало, който разбира. Който не разбира, възхищава се.

Веднъж пътувахме с един мой познат и той се възхищаваше от планинските места. Казва: „Колко е красива природата.“ Казвам, то е привидна, тази красота. В моите очи, ако се махнат растенията, ще видите, че има един свят, който е разхвърлян – канари разхвърляни, камъни разхвърляни, разнебитени работи. Тук израснало едно растение, там една тревица, едно цветенце – този разнебитен свят се гледа малко красив. Казвам, аз ни най-малко не виждам красота. Красота е някъде, но тук е отражение. Виждаме една красота, която не съществува в самата природа. Вие виждате една красота на една планина, която се хвърля, подвижна картина на туй платно. Кой ли ги е турил тия картини? В природата вие имате отражение на един свят отвън. В самата природа тази картина я няма, и на платното я няма. Тъй ще разберете. Платното виждате, цялата история, казвате: величествена работа. Планините ще видите, реките ще видите. Та когато съвременните хора говорят за илюзии, в човешкия ум по някой път се наслояват и вие виждате в себе си неща много красиви – заблуждавате се. То е само едно отражение. Някой път ти се погледнеш на огледалото, мислиш, че си доста красив. Нали казват: красотата ще спаси света.

Каква е разликата между едно и две? Ако вземете количествено едно зърно и още едно зърно, разликата каква е между едно и две? Че в едното имаме едно зърно, а в двете – две зърна. Добре, в какво седи преимуществото, че имате две зърна? Допуснете, че първото зърно е едно качество, второто е по-благородно, но е по-малко. Посеете го, какво ще стане? Имате хубави сладки круши, добре оформен плод. Другото е малко – имате едни круши, наричат ги гроздани. Природата не се стреми към количеството, тя се стреми към качеството. Не е въпрос за многото. Много може лесно да стане. От

едното излиза многото. Щом имате едно зърно житено, ако му дадете условия, ще стане по-голямо от земята. В дванайсет години на едно житено зърно като му дадете условия, ще стане по-голямо от цялата земя, то огрубява. Може да направите опит. Представете си, че ако първата година даде сто зърна, втората година, като посеете стоте зърна, ще дадат десет хиляди. На третата година, като ги посеете, ще дадат по сто, ще дадат един милион. На четвъртата – сто милиона, на следната – един милиард и тъй нататък.

Щом имате качеството на една мисъл, вие имате всичко в себе си. Една основна мисъл дава тон на всичките неща. Казвам, човек трябва да има една основна мисъл, едно основно чувство, една основна постъпка. Основната мисъл дава тон на всичките работи. Основната мисъл е силна мисъл. По някой път се казва: Божественото. Божественото аз наричам туй, което дава тон на всичките неща. Достатъчно е една Божествена мисъл, Божествено чувство и Божествена постъпка, те дават тон на целия живот. Ако вие имате една Божествена мисъл, едно Божествено чувство и една Божествена постъпка, вие ще бъдете напълно Божествен човек.

Знаете какво значи Божествен? Да пътуваш през вселената навсякъде, дето искаш да идеш и да се ползваш от природата както искаш, не тъй, както ти искаш, но тъй, както онзи великият закон иска, който направлява целия космос. Защото има една външна страна на природата, която е страна на безпорядък. Вие чувствате някой път този безпорядък, вие сте недоволни от себе си. То е безпорядъкът на вашия свят. Чувствате, че имате стремеж към нещо хубаво, но де да го намерите? Той е вътре във вас. Вие го търсите отвън. Вие търсите да станете силни, учени, богати, да се облечете, художник да станете, музикант да станете. Никъде не може да го намерите. Аз толкоз години се занимавам, нямам случай за идеален музикант. Сега някой музикант е нервен човек. Истинският музикант

е най-разположеният човек, като свири. Той трепери. Някой тон не е взет право, кряска, дразни се, че не е взел „фа“ диез. Че как ще вземе „фа“ диез? „Фа“ диез като го вземеш, ако си болен, ще оздравееш. „Фа“ диез ако го изпееш, ако си умрял, ще възкръснеш. То е „фа“ диез. В музиката тон, който не може да възкресява, не е правилен. Неразположен си, нещо ти липсва, „фа“ диез – оправят се работите. „Фа“ бемол ще снеме от товара. „Фа“ диез, значи имаш по-малко, отколкото ти трябва. Вземеш „фа“ диез, да дойдеш на мярката. Тогава ще вземаш „фа“ бемол, да намалиш от товара си. Ако имаш повече, отколкото ти трябва, тогава ще вземеш „фа“ бемол. Бемолът и диезът, това е равновесие. Сега, разбира се, вие вземате тази музика.

Ние говорим за една идеална музика, в която възвишените същества градят с нея и оправят света. Ако тия същества го оправяха, както ние го оправяме, никак нямаше да се оправи. Те, като дойдат, ще изпеят една песен, ще се оправи светът, ти не може да не се изправиш. Те като ти изпеят само един пасаж от една песен, ти не може да мърдаш. Казва някой: как да не може? Че ти ще се втвърдиш като някоя скала. Като ти изпеят, ти ще се разтопиш изведнъж. Но на вода ще станеш, но на пара ще станеш изведнъж. Помнете закона: ако си много твърд в себе си и дойде песента, ако се противиш, тогава се образува триене, образува се топлина. Там, дето има голяма топлина в света, показва, че има голям безпорядък на нещата. Мислите, тази топлина отде да я регулираш, безпорядъка.

Та казвам, тогава идваме до онази топлина, която носи живот, Божествен живот. Има една топлина, която носи физически живот. Казвам, по някой път, у вас се подига температурата. Коя е причината за подигането на температурата? Ти си изпил едно кило студена вода, турил си я в стомаха си. Тази вода е причинила свиване на кръвоносните съдове. Кръвта, като се движи, образува триене, повишение на температурата става. Значи тази температура е, да се

върне онази форма, в която организмът е поставен. Болестите произтичат от изменение една норма на тялото. Когато тялото се свие, човек боледува. Когато постепенно се разшири, човек е здрав. В разширението е здравето, а в свиването е болестта. Казва: той се свил. Вие, като нямате пари, се свивате. Когато получат пари, хората се познават – разширяват се. Може да наблюдавате. Турите парите в джоба, вървите бодро. Дойде петнайсето число, изпразни се джобът, пак се свиете. Някой млад влезе в училището, учи музика, мисли че знае. Като учи четири години музика, свие се, казва: „Преди да вляза, знаех повече, повече вдъхновение имах.“ След четири години започва да се плаши. Композира нещо, срежат го, напише друга композиция, срежат го. Свие се. Някой, преди да е свършил медицина, има по-голяма самоувереност. На първата година като стане лекар – този умрял, онзи уморил, туй лекарство не върви, изгуби вяра. Човекът не знаеше колко е готов, че лекарствата не действат еднакво върху хората.

Един българин бил в странство и ми разправяше за един анекдот. Разболял се той, лекували го европейските лекари, не оздравява. Колкото му дават лекарства, разболява се. Това било във Франция. Пита го лекарят един ден: „Ти откъде си?“ „Българин съм.“ „Какво обичаш да ядеш най-много?“ „Кисело зеле, господин докторе.“ Казва: „Дайте му.“ Донасят му зеле, наяжда се хубаво и оздравява. Недоимък имало в него на зеле. Тази храна действа активно. Имал недоимък на киселини в организма. Анекдот е, преувеличено е. Аз ви го давам в преувеличена форма.

Доктор Миркович имаше едни хапове, още имам една кутия от тях. Направени са от едно растение рубар, но имаше и други прибавки. Рубарът е главното растение, което лекува. Той ги даваше цели хапове на болните и ефикасно действаха. Питах го: „Докторе, защо ги даваш цели?“ „Бързо действат.“ Казвам: „Дай ми един хап.“

Аз го разделих на осем части. Той даваше цял хап, аз давах по една осма от хапа. Една осма действаше така, както и целият хап. Казвам: „Кой печели повече? Ти даваш цял хап, ти вземаш повече. Един цял хап струва десет лева най-малко. Аз като дам една осма, струва един лев. Следователно по-евтино ще извърша работа, повече болни ще имам.“ Казва: „Понеже ти вярваш в духове, тази работа една осма духовете я правят. Ние, лекарите, цели хапове правим.“ Една осма вече духовете ще го направят. Пък то всичко е Духът. Степента на човешкото развитие, то е човешката интелигентност, човешката съобразителност с онзи Божия закон. Какъвто метод и да употребявате, то е естествено развитие степента на разбирането. Няма какво да разсъждаваме. Културата им е такава, това разбират, това вършат. Прави са в дадения случай. Но ние не трябва да се спрем върху закона на еднообразието. Човек трябва да прогресира. Както са се лекували преди хиляда години, днес не може да се лекуват. Днес както се лекуват, след десет години ще се измени. Постоянно всичко се изменя. Нас ни интересува не Божественото състояние, то е дисхармонията в живота. Всяка болест се дължи, че ние нямаме една основна мисъл, нямаме едно основно чувство, една основна постъпка, на която да разчитаме. Нямаме постоянни величини.

Божественото, ако ти не може да го намериш в себе си, отвън не може да го намериш. Ето аз какво разбирам под Божественото. Ако твоите очи са нормални, може да не знаеш каква е светлината, може да нямаш понятие за светлината, но може да използваш светлината. Няма нужда някой да те хване, да те води. Но ако твоите очи не функционират както трябва, тогава ти ще имаш нужда да те ръководят отвън. Казвате: да има някой да ни ръководи. Значи липсва ви нещо. Като има човек очи, пак трябва да има някой да го ръководи. Има неща, които ние недовиждаме.

Представете си, че аз напиша думата добро. Не е написана много добре. Имате два начина за писане д-то. Коя буква е по-добра от тази? Някои хора пишат така: о. Човек, като пише, трябва да вложи красота във всичките букви.

Някои започват дебело и свършват тънко, други започват тънко и свършват дебело. Казва някой: „Лесна работа, ще я направим, не се безпокой.“ Има защо да се безпокои, защото дебело става накрая. Конецът е тънък, влиза в ушите на иглата, но зная, не може да излезе. Дебелото, то е по-безопасно. Ако е борец и се бие, той започва дебело, първият удар ще бъде наложен по всичките правила. Първия път ще те удари много силно, вторият ще бъде по-слаб, най-после, започва да те гали. Ако пехливанинът започва първо тънко, отначало ще те удари слабо, но после ще те удари така, че ще се простреш на земята. Питам: кой от двамата трябва да те бие? В началото ли да бъдеш силно бит, или в края? В началото вие сте силни. Ти в началото, като млад, си много силен, като стар на тънко свършваш. На дебело е на младия. На тънко е на стария. Какво ви ползва идеята, че си бил силен човек? На младини сте били болен, на старини сте станали здрав. Кое е по-хубаво, на младини да си силен и на старини слаб или на младини слаб и на старини силен? Кое е за предпочитане?

Казвам, учете се. Единственото нещо, което може да правите, е да се учите да мислите правилно, да чувствате правилно. Не се нервирайте за нищо и никакво, за вятъра, който духа. Срещнете някого добре разположен, после, като го срещнете, казвате: защо се е вкиснал? Защото има повече оцет. Защо е отслабнал? Малко яде човекът, отслабнал е.

Дръжте в ума си идеята, че всеки човек има трима представители: един като себе си в Божествения свят, който е съвършен, един в духовния свят – полусъвършен, и той, на земята – през просото го кара.

Та сега вие на земята, които през просото карате, мислете за онзи, който е съвършен горе. Вие още сте на долната страна на Божествената страна, него уподобявайте.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и втора лекция на Младежкия окултен клас, 28 юни 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ХУБАВИТЕ НЕЩА

„Отче наш“

Имате ли тема? „Нямаме.“

Изпейте една песен.

„Махар Бену Аба“.

Една **тема №20**: „Предназначението на човешката глава.“ Да мислите.

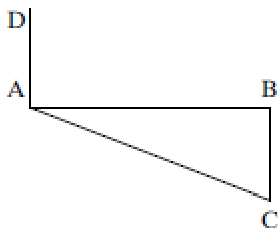

Фиг. 1

Какво представляват в геометрията тия линии (**Фиг. 1**)? Дотогава, докато човек не разбира нещата, те са прости. В природата растенията ни се струват прости. Казвате: то е просто. Водата, която тече, е проста. Вятърът, който духа, е прост. Слънцето ни се вижда просто. Единствените същества, които не сме прости, то сме ние хората. Всичко вие мислите, всички неща наоколо са прости. Вие не знаете причината, защо именно човек мисли така. Един от вас е предпазлив, друг е смел. Някой от вас е заядлив. Какво означава заядлив? Заядлив е някой път, като вървиш, крачолът ти се закачи. Като проснеш десния си крак, крачолът ти се закачи, че съдереш гащите долу. Не го искаш това, но той е някак си заядлив. По някой път езикът е заядлив. Без да искаш, току мръдне някак си, направи някакво движение,

някаква вълна излезе, кажеш някаква дума. Изобщо хората казват: така е роден човек. Но за да се роди едно семе някъде, само по себе си не се е посяло. Ябълката е посята, израснала е сама от себе си, то е вярно, но че е посята сама от себе си, не е вярно.

После всичките ученици искате да бъдете първи, пък усещате, че не сте даровити. Мислите, че дарбите на хората се дават така лесно. Казвате, че така е роден човек. Считате, че дарбата е механически процес: да има някой да вложи за вас в банката сто хиляди лева, а вие само да теглите и да ходите на разходка, да се обличате хубаво. Животът не мяза на банкови пари. За хубавите работи човек трябва да работи хиляди години. Който не е работил хиляди години, не може да ги има. Ако вземем ние твърденията на съвременната наука, че човек е излязъл от една малка клетка, от някаква първична клетка, онези, които изучават геологическия развой на човека, казват, че той е минал през четиристотин хиляди форми, докато дойде до човека. Той живял с хиляди и хиляди години. Туй знание, което има, тази опитност, която има, колко дълъг период взело, докато ги научи. И за бъдеще още колко има да учи. Сега, като се говори за тия работи, казвате: как тъй? Искате да знаете какво е правил човек в тия форми. То е един дълъг въпрос.

Аз искам само да ви наведа на мисълта: хубавите работи, знайте, че мъчно се добиват. Сега всички пеете, но какво приложение има музиката? Щом се разболеете, тичате веднага да вземете някакво лекарство, пиете пелин или лайка, или вземате хинин, или някой лекар ще ви тури инжекции. Но вие може да се лекувате така с лекар, ако имате пари. На лекаря ще дадете най-малко петдесет лева, петдесет лева за лекарство – сто лева. Ако два пъти на седмицата се разболявате, ще дадете двеста лева. Тия двеста лева ви са потребни. Като нямате пари, как ще се лекувате? Музиката може да я употребите за лекарство. Ще имаш едно парче и щом се разболееш,

ще започнеш да пееш, ще оздравееш. Вие сега казвате: „Това ми остана сега, като се разболея, да пея.“ Когато си болен, пей, тогава си певец. Когато си здрав, тогава по-малко пей.

Казвам, трябва приложение на музиката. Дотогава, докато музиката не се приложи, вие не може да се ползвате от нея. Дотогава, докато музиката не се приложи за вашето здравословно състояние, вие няма да може да разберете цената на музиката. Някои в миналото сте се занимавали повече с музика, някои не сте се занимавали. Но казвам, музиката в съвременния живот е потребна. Вие често пъти изгубвате вашето равновесие, изхарчвате много нервна енергия. Само една дума някога е достатъчна, за да изгубите вашето равновесие.

Допуснете, че вие сте ученик, учили сте добре; имали сте някакво неразположение, задали са ви някакъв въпрос, вие сте се смутили и не сте могли да отговорите. Турил ви учителят три. Три не е лошо нещо. Трите значи, че ти добиваш един приятел. Трите е спасително: една глава и два крака правят нещо, човек може да работи. Значи, съединена, една глава и два крака – може да ходиш, това е вече числото три. Ако главата ти управлява краката, ще ходиш както трябва. Ако главата ти не управлява краката, ще паднеш, ще си изкривиш крака, ще паднеш, ще си убиеш коляното. Ти казваш, че пътищата не са направени добре, мислиш, че ти си прав, пък всичките други са криви. Наопаки е, другите са прави, пък ти си крив.

Представете си, че AB представлява дългият диаметър на човешкия мозък. Тази линия представлява един човек супер гениален. Такива хора органически не съществуват. Колко сантиметра мислите, че има тази линия? Тя е дълга четирийсет и един сантиметра, а AD е дълга двайсет и един, тя показва височината на главата. Този човек е един гений на злото, този човек ще направи много бели. Няма контрол той. Той мяза на вода, която влече всичко, камъни, дървета. Значи не е един човек, който е организиран в себе

си. Казваме често, че вашата енергия трябва да се организира, материалът, който имате, трябва да се организира. Казвате: трябва да търпим. Търпението е процес на организиране, милосърдието е процес на организиране, благоразумието е процес на организиране, музиката е процес на организиране. Трябва да се организираш. АС е вече линия на проявление. Тия са основни дадени линии. Какво е АС? АС е хипотенуза.

В органическата геометрия ще ми вземе най-малко четири-пет деня, ако взема да измервам носа, да правя изчисления да видя какво може да направите с вашия нос. Та казвам, вие още не сте се занимавали с изчисления. Казвате: къс е носът на човека. Но ако носът е къс, ще вземеш и широчината на носа каква е. Ако носът е къс и широк, има материал за работа. Човек с широк нос има поне чувства. Човек с тесен и сплеснат нос отвсякъде е беден. Навсякъде ще го видите, той мяза на една пърхутка, която е стара вече. Има такива гъбички, които изсъхват и пускат прах, като ги стиснеш. Има и растения, които изпущат ухание. Ухание то на растенията, от които се възхищавате, какво означава? То е език на растенията, то е зов да дойде някой да му помогне. То е радиоактивността в растенията, че щом цъфне, вика да му помогнат. Знаете ли, че за да се образува туй ухание, на това растение, на което главата му е заровена в земята, дадена му е задача да си извади главата от земята. Ти, ако искаш да му извадиш главата отвън земята, ще му причиниш зло. Ако го обърнеш с краката надолу, какво ще стане с растението? То ще изсъхне. Може да обърнете едно растение, да му извадите главата, но трябва да имате знание.

По някой път, когато вие изгубите вашето равновесие, какво показва? Или изгубвате вярата в себе си, не вярвате в себе си, кои са причините? Някой път казвате: „От мене нищо няма да стане.“ На какво основание правите това заключение? Какви са научните ви

аргументи, на какво го обосновавате? Казва: „Какво ще излезе от мене?“ Щом се измери ухото, ще покаже какво ще излезе от вас. Дължината на мозъка и широчината на мозъка показва какво ще излезе от вас. Те са дадени величини, то е един капитал, който е вложен в банката, и вие трябва да имате известни документи. Казвате, че човешкият ум работи. Но къде е човешкият ум? Човек е едно съчетание. Не знаем същността на човека. За да бъде един човек музикант, зависи от ръцете му, те трябва да вземат участие в свиренето. Очите му трябва да вземат участие. На много музиканти не им върви, понеже наблюдателността у тях не е развита, живеят без много разсъждение. Нали някой път направите си хубави дрехи, че като ходите като едно обявление, казвате: „Как, харесваш ли ми дрехите?“ Но зад тия дрехи трябва да седи нещо, да има някаква ценност. Носиш ти една книга, казваш: „Нали е хубава тази книга, подвързана.“ Хубаво е подвързана, златно писмо, много хубаво. Добре е, че е хубаво подвързана, но какво е написано в книгата? Може да е много добре подвързана, и да няма съдържание. Книгата има хубава подвързия, но какво има зад тази подвързия? Трябва да има някаква ценност. След туй казвате: светът е така нареден, тъй ще си върви. Това не е никаква наука.

Казвам, сега на вас ви трябва разсъждение. Имате ред наблюдения. Мнозина от вас сте ученици, някои от вас сте учители, някои от вас имате гениалната мисъл да оправите света. Не са лоши тия работи, но трябва да се работи. В този живот ще добиеш малко, но ценно. Мислите ли, че зимно време ако се намерите на някоя висока планина и имате една кутия кибрит, не е ценна? Ценна е при лошите условия. При сегашните условия на живота умът ви трябва да работи. В съвременния век хората работят едностранчиво – едни работят повече, други никак не работят. Мислите ли, че ако вие седите и имате бележки, къде ще ги турите тези бележки?

Трябва да правите резюме от всяка лекция какво може да приложите. Ако туй микроскопическо може да го приложите, вие ще придобиете нещо. Най-първо, за да бъдете вие оптимисти, трябва да имате достатъчно светлина. Представете си, че вие живеете в една къща, много хубаво направена, но има едно малко прозорче. Мислите ли, че в тази къща, дето влиза малко светлина през това прозорче, можете да бъдете оптимист? Трябва да имате голям прозорец, да влиза светлина, да бъде стаята уютна. Мнозина от вас приемате много малко светлина и сте песимисти. Какво трябва да правите? По-голям прозорец ви трябва. Някои от вас се храните, но вие не знаете как да ядете. Прозорецът трябва да бъде по-голям. Вие ядете, но трябва да имате обич към яденето. Ако не го обичате, туй ядене нищо няма да ви ползва. Всяко ядене, в което не влиза онзи процес – обич към храната, много малко ползва. Храната, която обичаш, тя може да те ползва. Ако ти ядеш, и не обичаш храната, тази храна няма да иде в мозъка, в сърцето, няма да иде във волята и като нямаш материал за ума, за сърцето и за волята, какво ще работиш? Ще бъдеш като търговец, който няма стока и няма клиенти. Тогава ще започнеш да вярваш в суеверието, дано да стане някакво чудо, че да ти тръгнат работите. Чудеса стават. Като дойде умният човек, чудесата стават. Като дойде глупавият човек, чудесата изчезват. В сегашния век всички хора мислят, че човек трябва да бъде силен. Прави са, ако е силен и силата се ръководи от разума на човека. Но ако е силен, и силата на човека не се ръководи от ума?

Да кажем, вие имате числото 1235. Един лотариен билет, според закона на вероятностите, ако има десет хиляди билета, каква е вероятността този билет да спечели? След колко години този билет с номер 1235 ще спечели? Започва с едно число много строго, едно. Пет, то е едно променчиво число, въобразявате си неща, които много рядко стават. Имате: две и три е равно на пет, число много

променчиво. Две и три какво означава? Бащата е умрял, майката е останала вдовица, три е вече дъщеря или син, не го знаете. Както е туй съчетание в числото, то е син. Тя се труди да го отхрани, вече има всичката надежда в трите. Две е майката, уповава на сина, че като израсне нейният син, всичките ѝ работи ще тръгнат наред. Ще тръгнат ли наред?

Вие се чудите откъде тия числа. Имате съвсем друго отношение. Ако имате 1235 наполеона, е друго. Представете си, че с 1235 спечелите най-голямата печалба, два милиона. След колко години ще ви се падне тази печалба? Ако туй число 1235 са наполеони, колко струват? Или ако са 1235 говеда, или овци; или ако са 1235 земя, или пък 1235 са здания някъде; или ако 1235 са квадратни метри в някой град, да кажем, в Ню Йорк. Знаете колко струва един метър? Представете си, че струва 10 00 долара, тогава ще струват 12 350 000. Те са нещо, за което може да се говори. Понеже тия неща не могат да станат, ще ги изтрием от дъската.

Човек е създаден от числа. Ако се измерва тялото му, той е направен от числа. Като се измерва главата, ръцете, пръстите, всичко туй са ред числа и ако знае как да съчетава тия числа, зависи неговото щастие. Ако знаеш как да гледаш, ще спечелиш. Ако знаеш как да слушаш, ще спечелиш. Ако знаеш какво да вкусваш, ако добре ходиш, ако добре работиш, то са все вътрешни процеси. От целия човешки мозък човек се учи. Вие трябва да изучавате вътрешния живот, как трябва да се работи. Не е лесна работа човек да мисли право. Например по някой път вие искате да пеете, но не знаете как да започнете. Известни музикални струни има, ще захванеш една струна. Ако не може да влезеш в един музикален свят, не може да пееш.

Вие сте в един разумен свят и искате да влезете без цензура. Седите и мислите да можете да влезете. Може да влезеш, ще можеш

да учиш. Всеки може да влезе в църквата, но той набожен не може да стане. Всеки може да влезе в училището, но той учен не може да стане. Всеки може да прочете една книга – прочете, забрави работата. Онова, което може да приложи, то го ползва. Не се изисква много. Малко, но същественото, което човек придобие, то ще го ползва. Сега например в музиката, ако знаете как да пеете, красиви щяхте да станете. Ако знаехте да пеете, здрави щяхте да бъдете. Ако знаехте да пеете, богати щяхте да бъдете. В музиката всичко лесно става, но трябва да знаеш как да пееш. За да пееш, трябва да знаеш как да се отнасяш със своя ларинкс. От него зависи всичко. Да кажем, един глас на четири октави да има сила и мекота в гласа. Сега вие иждивявате много енергия. Онзи, който разбира музиката, може да изпее една песен. Без песен ще му вземе четири-пет часа, с една песен за половин час ще свърши работата. Съкратява се времето. Процесът се съкратява, много малко енергия се харчи.

Та сега в природата често вас ви създават мъчнотии. Мъчнотиите, това са задачите, които трябва да разрешавате. Най-първо, трябва да разбирате, че всяка мъчнотия, която имате, е както в училището. Там нали задават задачи за решаване. После за изкуството, за рисуване – може да ти дадат да нарисуваш една картина или дадат ти един бюст да го копираш. Трябва да имаш едно око. Колцина от вас има, които могат да нарисуват?

Мисълта, която искам да остане, е: за хубавите работи се изисква човек дълго време да работи. Онези работи, които трябва да останат съществени, трябва да бъдат добри и разумни. Дълго време човек трябва да работи над тях. Сега вие се спирате върху процеса и казвате, че не сте даровити. Не сте даровити, понеже не сте работили. Като започнете да работите, ще станете даровити. Че дълго време ще ви вземе, нищо не значи. За да дойдете до туй положение, колко хиляди години сте работили? Тази форма, която сега човек има, за да я добие,

окултната наука казва, че осемнайсет милиона години са минали. За бъдеще още осемнайсет милиона години ще минат и тази форма съвсем ще се измени. То е общо вече за всичките разумни същества, които работят. То е колективен труд. На вас сега е даден колективен труд, който трябва да проучавате. Вие трябва да проучавате себе си. Малцина от вас се интересуват от себе си. За пример вие не знаете каква е ценността на вашия морален устой. Колко морално може да издържате? Вие не сте опитвали колко сте смели. Вие по някой път мислите, че сте смели. Борили ли сте се вие с някоя мечка?

Имахме един Симеон от Търновско, който, като стана християнин, мислеше, че е силен човек, на всичко може да заповядва. Отива един ден в Габрово, иде една голяма буга[44], тя мучи и рови. Той казва: „Заповядвам ти в името на Исуса Христа да не мучиш.“ Отива, хваща я, иска да ѝ заповяда. Като я хванал за рогата, тя го натиска в земята и едвам го спасил говедарят със своя кривак. Казва: „Излезе бугата по-силна от мене.“ Рекох: „Защо по-рано не се опита с някоя по-малка буга, че после с голямата?“ Аз ви привеждам примера с бугата. Бугата, това е една голяма мъчнотия. Защо я закачаш? Казва: „Втори път не я бутам.“

Сега вие, най-първо, в малките мъчнотии уяквайте, докато дойдете до големите мъчнотии. Не е лесна работа човек да се справи с някоя мъчнотия. Мъчнотията ще ви натисне с рогата, трябва да идва господарят, да ви спасява. То вече не е във ваша полза. Вие ще станете изпрашени. Казвате: тази буга не е възпитана, не знае как да се обхожда. После ще намерите погрешка и на говедаря, че той не я възпитал. Човек трябва да разчита на своята сила. Като дойдеш, да хванеш рогата на бугата. Щом като я хванеш, тя мълчи, не се бори – още като я хванеш, тя познава, че ти си по-силен човек от нея, тя не се бори.

[44] Бик (разг.).

Сега, ако ви се даде една задача да срещнете една мечка и само да я помилвате, колцина от вас ще имат смелостта да я погалят? Един ми казваше: „Аз съм хващал змия.“ „Как?“ „Умряла змия, не жива змия.“ Казвам: „Хубаво, че си смел на умрялата.“ Най-първо ще пипате кожата на мечката. То е трудна задача. Но може да дадем друга задача. Имате един паяк, който е дошъл в стаята ви и направил паяжина. Вие сте господар, може да вземете една метла или с бастун да го изпъдите. Но започнете мислено да му говорите и да го изпъдите, да го заставите с вашата мисъл да излезе и да напусне паяжината. Ха да ви дам една задача: един паяк с вашата мисъл да го изкарате да излезе из стаята навън, да видим за колко дена може да го изкарате. Може да направите опита дали ще го изкарате, или не. Но ще му кажете да излезе. Употребете какъвто искате метод. С бастун няма да го бутате. Има разни начини. Ще вземеш една метла или пръскалка с вода, ще избяга. Или може да вземете малко тамян да го накадите. Може да ви дам разни методи, с които може да го пропъдите. Но да го заставите разумно да напусне, да кажете: „Ще бъдеш тъй добър да излезеш навън, тук не е хубава стаята.“ Той да ви разбере, че да напусне паяжината. И действително, ако може да го накарате този паяк да излезе навън, вие сте доста умен човек, имате бъдеще. Даже вие си гадаете по паяците – като се спуска някой паяк, казвате, че някой ще дойде.

Но да оставим тия работи. Достатъчно е да се занимавате по пет минути през пролетта. Вкъщи ако нямате някой паяк на някое място – дърво отвън – някой паяк ще намерите. Паякът има известна интелигентност. Като го бутнеш, той е доста честолюбив, издигне се на краката си, погледне. Той е предметно учение. Ние не знаем какво е тяхното предназначение. На някои хора, като дойде паяк в къщата им, им е приятно, на други, като дойде вкъщи, не им е приятно. Но да оставим тия паяци.

Човек сега трябва да изучава себе си. Вашите мисли ще се отразят върху вашите действия. За пример някой човек обича да се носи добре. Има си своите причини. Някой обича да се занимава с техника, има си своите причини. Някой обича да се занимава с музика, има си своите причини. Някой обича да се занимава с религиозни работи. Но религията да бъде като наука, не само като един стремеж, но да могат да се ползват от религията. Ако човек не може да се ползва от музиката, само теоретически този човек знае музиката.

Всякога, когато се намерите в трудно положение в живота, понеже ще се намерите в трудно положение, но едно правило пазете: щом се намерите в трудно положение и се обезсърчите, намерете някой гениален човек от миналото или от настоящето и кажете си: той как би разрешил тази задача? Не някой обикновен човек, но един гениален човек, който би разрешил тази задача. Ако можете да се свържете с умните хора, как те биха разрешили тази задача, вие ще се ползвате. В дадения случай, щом предизвикате един умен човек в ума си, той ще внесе нещо ново, една малка помощ. Тя ще бъде микроскопическа, но тя е ценна. Някой път слаби сте, повикайте някой човек, който е силен. Вие сте болен, извикайте в ума си един здрав човек. Не се свързвайте с болните хора. Или не може да разрешите в ума си един въпрос, повикайте в ума си умните хора.

Сега хората не разбират защо трябва да се обръщат към Бога. Онези, които са дали методи да се обръщат към Бога, то е с цел, понеже Той е разумно същество. Като се намерим в едно положение, да мислим заради Него, за да може ние добре да разрешим задачата, която ни е дадена.

Защо търсите учител? Понеже предмета, който искате да изучавате, само този учител може да ви осветли. По музика само един добър учител може да ви осветли. По математика само един добър

учител може да ви осветли. Във всичките области само добрите, умните и гениалните хора може да ви упътят. Винаги в ума си предизвиквайте умните хора, където и да са.

Не мислете, че хората на миналото не съществуват или бъдещите хора или настоящите хора. Хората и от миналото съществуват, и от настоящето съществуват и за бъдеще хората, които ще дойдат, съществуват, с които вие, като се свържете, микроскопически ще се ползвате.

Следния път изберете три песни да изпеете, да видим кои песни ще изберете. Три песни да ги изпеете, както музиката изисква.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и трета лекция на Младежкия окултен клас, 5 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ВЪТРЕШНОТО ДОБРО

„Добрата молитва“
„Махар Бену Аба“

Ако някой влезе в някоя гостилница, какво е неговото намерение? Най-първо, влиза като професор, като един инспектор да разгледа доколко знае гостилничарят да готви. Иска да опита яденето. Извади листа, казва: от еди-коя си гозба. Когато един учен влезе в училището, професорът влезе в клас, има две намерения: първо – да предаде нещо на учениците, второ – да ги изпита. Сега вие, най-първо, като влезете в материалния живот, като влезете в гостилницата, изпитвате гостилничаря колко знае да готви. Седите на масата, казвате: този предмет. Веднага ще донесе блюдото. Седите, ядете, свършите работата. След туй иде гостилничарят – той ви изпитва. След като вие изядете яденето, вие не сте свободни да излезете вън от гостилницата. Той иска да знае доколко вие знаете да плащате. На листа е написано колко трябва да платите. Седнал си някой път, не си погледнал колко струва яденето. Като погледнеш, трябва да платиш.

Сега вие сте дошли на земята, влезли сте в гостилницата да опитате светът какъв е. Вече започнали сте първото ядене, казвате: „Много хубаво ядене.“ Но хич не знаете, че трябва да се плаща и като речете да излезете, не сте свободен да излезете, трябва да се плаща. Всички идете с идеята, че туй е братско – ще влезете, ще се наядете, ще излезете. Вън не пущат – като влизаш, си брат, като излизаш, си слуга. Ако не плащаш, си слуга. Ако влезеш, ще те приемат като брат, но като излезеш, ще излезеш като слуга. Сега често вие поддържате идеята братски да се живее. Влизането е братско, но излизането не е.

Като влизате, вие заповядвате; като излизате, други заповядват, казват: платете. Неспазването на тия две правила довежда до противоречия.

Всякога ние – в умствения свят и във физическия свят, и в духовния свят, се намираме в едно противоречие. Ние съзнаваме противоречията, които се явяват спрямо нас, никога не вземаме предвид противоречията, които ние подигаме спрямо другите. За пример ти искаш да идеш на екскурзия, но никак не питаш краката си. Изнасилиш ги, ти искаш колкото се може по-скоро да идеш, искаш за половин час, за един час или за един час и половина, заповядваш на краката си, искат, не искат. След като пресилиш краката си, усещаш една умора, краката започват да протестират.

Сега ние мислим, че сме господари. Не сме се научили още как да заповядваме. Ние говорим за братство, за равенство, но колко трябва да изучаваме. Братски трябва да се отнесем с краката си, братски трябва да се отнесем с ръцете си, братски трябва да се отнесем с очите си, братски трябва да се отнесем с ушите си. Човек всичко може да пресили в себе си. Може да пресилиш очите си – някъде наблюдаваш, отдето минаваш, наблюдаваш, наблюдаваш – погледнеш един ден, заболели те очите от пресилена работа. Или някой път слушаш до известно време, ухото и то се пресили, най-после ухото, и то се умори, и на стари години започнеш да недочуваш, уморил си се. Казва: „Аз не чувам вече.“ Казвам: „Щом не чуваш, малко си се преуморил.“ Или пък някой път човек много мълчи или много говори. Винаги мълчаливият човек много говори. Винаги, който много говорил, той мълчи. Който има пари, веднага нещо прави. Като изпохарчи парите, спре. Като има пари, способен човек е, енергичен човек; щом престанат парите, вече млъкне. Имаш пари, но ти се самозаблуждаваш. Тази енергия, която имаш, не е съществена,

защото, дотогава, докато всеки може да бърка в твоя джоб и да извади пари и да разполага с тях, както ти, ти не си господар, ти нямаш сила.

Ако ти изгубваш своите мисли, ако ти изгубваш своите чувства, ако ти изгубваш своите постъпки, те не са реални. Всяка мисъл е реална – който и да я вземе, като дойде някой при тебе, тя е реална, който и да я открадне, тя да дойде при тебе – ти на нея може да разчиташ. На една мисъл, която не се връща при тебе, ти на нея не може да разчиташ; на чувство, което не се връща при тебе, ти на него не може да разчиташ и на една постъпка, която не се връща при тебе, и на нея не може да разчиташ.

Вие сега искате да кажете кое е новото в света – новото в света, което отива и остава при тебе, връща се. Което отива и се връща, то е новото. Туй, което отива и не се връща, то е старото. Отидоха младините, силата ни вече отиде, парите отидоха, здравето отиде, къщата отиде, децата отидоха, бащата, майката отиде и никой не се връща. Възлюбената заминала, и тя не се връща. Възлюбленият заминал, и той не се връща. Всички отидоха и не се връщат. Казва: „Отиде в оня свят." Казвам: „Писма имате ли?" „Не пишат вече." За да не пишат, какви са съображенията? Две становища има. Когато някой е на зор, много лесно нещо – когато има нужда, всеки ден пише на своите. Щом му се поуредят работите, няма никаква нужда, не пише вече – на седмицата, на месеца или веднъж в годината. Щом в годината пише веднъж, много добре са, вредили са си работата, с друго се занимават.

Някой път ми казват, че той не е духовен човек. Казвам, на земята му се уредила работата. Той мяза на онзи индуски бог, който слязъл на земята в една свинска форма. Има един анекдот, може да му намерите историята. Един от индуските богове искал да слезе на земята. Не му се харесала човешката форма, казва: „Много близо е до нашия човешкият живот." Гледал кон, дърво и най-после дошъл в

една свиня. Казал: „Това нещо не съм опитал, има нещо ново в този свински живот.“ Взел формата на свинята, взел свинска форма, станал едно хубаво прасе. След туй забогатял, станал свински момък. После намерил една свинска мома. Направил едно жилище, свинско жилище, народили му се деца, започнал да ходи той и неговата възлюблена да ровят. Чакат го горе неговите другари, той забравил. Пращат му посланици, казва: „Оставете ме, дотегнаха ми тия работи, много добре прекарвам тук.“ Той си живее, те се затъжили. Искат да го свестят, но той не се свестява. Отиват, вземат му прасетата, уморяват ги. Тъжи той, пак не се връща. Най-после уморяват и неговата възлюбена, пак не се връща. Толкоз се привързал, не иска да се връща. Най-после уморяват и него. След като се събудил, започнал да се смее, казва: „Голямо заблуждение беше влязло в моята глава.“ Това са анекдоти сега. Дали тъй е било всъщност, не знаем. Има някаква истина, но то е истина, както, когато казва българинът така: „Яйце да хвърлиш, нямаше място, къде да падне.“ Хиляди яйца има място къде да паднат. Казва: „Бяга като куршум, като светкавица.“ Кой може да бяга като куршум, като светкавица? За да се усили речта, че много бързо върви.

Казвам сега, новият начин за мислене кой е? Често ме питат: „Я ми кажи какъв съм бил в миналото?“ Аз може да му кажа какъв е бил, казвам: „Как искаш, в далечното минало или в близкото минало?“ Той си представя нещата много красиво. „Не може да ти кажа.“ Ако му кажа, ще го обидя, нищо повече. Аз го виждам в миналото – той е бил един харамия[45]. И сега дела са заведени против него, той дошъл да ме пита какъв е бил. Казвам: „Не питай.“ Сега казвам харамия, какво разбирате вие? Нашият Харамия на Рила? Харам[46] е турска дума, която значи дадено даром, което не е използвано. Който не е

[45] Хайдутин, бунтовник (ар.-тур.).
[46] Незаслужен, непростен (нар. остар. от ар.-тур.).

използвал дадените неща добре, харам отиде. Харамия човек – харамията седи горе, гледа да закачи готово на хората. Харамията взима, като мине някой, заграбва той. То е вътрешният смисъл. Всичките хора в света, ние имаме харамийски живот. Във всичките хора без разлика, и в растенията има един стремеж, всички даром вземат. Като го вземат, дълго не му мислят за връщане.

В законите на природата не е, че трябва да бъдем нещастни. Всяко нещо трябва да произведе своите резултати, да има някакъв резултат. Трябва да имаш едно малко семенце. Туй семе сега може да ядеш и да се свърши въпросът. Десет, двайсет, трийсет семена може да ги изяде. Може да са орехи. След като ги изяде орехите, отвън ги търси. Ти не си още самостоятелен в живота. Ако вземеш този орех, че го посееш, ти вече ще видиш процеса как стават орехите, ще имаш знание. Тъй само ако ядеш орехите, ще имаш само физическо знание, ще кажеш: сладки са орехите. Но какво представя орехът сам по себе си? Всичките растения показват един път, по който животът е дошъл.

Най-първо, трябва да ядете от плодните дървета. Знаеш как се е събрала тази енергия. За пример ти имаш един плод. Това е слънчева енергия, която дошла от деветдесет и два милиона мили разстояние. Нищо не разбираш, но онзи закон, който е сгъстил тази енергия, я превърнал и образувал един сладък плод. Например, който човек да накарате сега, може да направи един плод. Има хора, които може да направят един плод. Учените хора правят плодове. За бъдеще може би по-лесно ще стават плодовете. Засега тази служба разглеждат растенията. Те са професори, които приготвят плодовете, пък ние ги употребяваме. Да кажем, вие ще ядете една слива, какво ще научите от сливата? Или ядете череши, какво ще научите от черешите? Те са предметни учения. Една круша ядете, какво ще научите от крушата? Или една ябълка ядете, какво ще научите от нея? Всякога може да се направят опити. Ако цяла година ти се храниш само с череши, ти ще

опиташ какво черешите може да направят от човека. Ако цяла година ядеш само сливи, ще опиташ какво сливите може да направят.

Та казвам сега, по закона на аналогиите: еднообразната храна е вредна. Изяснявам закона. Законът на доброто е закон на разнообразие. Да бъдеш добър, значи да опиташ всичките Божествени блага, които съществуват във физическия свят, в Божествения свят – то е добро, туй значи да бъдеш добър. Или друга дефиниция да дам на доброто: добър е само онзи човек, който може да контролира злото, който може да направлява злото. Онзи, който може да застави злото да го слуша, той е добър човек. Когато злото накарва доброто да го слуша, тогава човек става лош. Когато злото ти заповядва, ти си лош. Когато ти заповядва доброто, ти си добър. Ако доброто заповядва на злото, ти си добър. Ако злото заповядва на доброто, ти си лош човек. Сега казвате: лош човек, понеже направи една лоша постъпка. Човек става лош, когато злото заповядва. Ти ставаш добър, когато доброто заповядва.

Сега да имате една ясна представа. Да бъдеш добър, доброто трябва да заповядва. Сега във всичките времена, всеки момент трябва във вашия живот доброто да заповядва. Доброто във вас заповядва ли?

Двайсет и четири какво означава? Какво означава 24? Той си дига раменете. Ако е учен човек, той ще каже какво означава. Или пиша 28, или пиша 365. Двайсет и четири показва часовете в едно обръщение на земята около своята ос. Значи в двайсет и четири часа земята се обръща около своята ос. В двайсет и осем дни месецът се обръща около земята. В триста шейсет и пет дни земята се обръща веднъж около слънцето. Значи в триста шейсет и пет дни земята прави едно обръщение. Но тогава в туй обръщение трябва да знаеш с каква бързина се движи земята. Ние седим на земята, но движението на земята се предава на нашия организъм. С трийсет километра в секунда се движи земята. По закона на инерцията това движение се

предава на нашето тяло. Ако земята моментално спре себе си, ние ще изхвръкнем в пространството. Не съзнаваме каква потенциална сила съдържа. Може да стане експлозия. Веднага ще се яви едно противодействие. Понеже сме съгласни с нейното движение, но ако се роди в нас едно противоположно движение, ще се роди едно разногласие. По някой път ние трябва да бъдем в съгласие с движението на месечината, да бъдем в съгласие с движението на земята, която се върти около своята ос.

Вие се спрете и казвате: „Те са отвлечени работи. Кой ще ходи да се занимава, че земята се въртяла. Това не е наша работа.“ Онези хора, които не разсъждават, казват: „Не е моя работа.“ Ако влезете в една стая, че се изгаси лампата – докато гори, всичко е в ред. Казва: трябва да мислим за светлината. „Мене не ме интересува мисълта за светлината.“ Но загасихте лампата. Защо загасихте светлината? Защо не се интересувате? Дотогава, докато на физическото поле може да се интересуваш, да ти свети светлината, в духовния свят онази лампа може да свети. Ако ние се интересуваме, тогава светлината се проявява. Като мислиш заради нея, гори. Щом престанеш да мислиш, тя изгасва.

Някой казва: „Как да стана добър?“ Много лесно е. Най-лесната работа е да станеш добър, няма по-лесна работа. Да станеш лош? Най-лесната работа е да станеш добър и лош. Само ще мислиш за доброто. Ако постоянно мислиш за доброто, ще станеш добър. Ако постоянно мислиш за злото, ти си лош. И обратното: престанеш да мислиш за злото, ти си добър; ако престанеш да мислиш за доброто, ти си лош. Тогава казваме: ако постоянно мислиш за доброто, ти си добър; ако постоянно мислиш за злото, ти си лош. Ще държите в ума си доброто. Това са всичките възможности, които съществуват на физическото поле. Всичко онова, което ти искаш на физическия свят, може веднага да го добиеш само по закона на доброто. На земята искаме Божието

благо. Не може да се придобие без любов. Ако мислиш, че ако мислиш за злото, ще добиеш друго едно познание, ти се лъжеш. Онова, в което ти може да се радваш, ти може да го добиеш само по закона на доброто. Не сега туй, обикновеното, добро – то е сянка, но туй вътрешното добро в себе си, туй добро ние го наричаме едно равновесие между ума и сърцето и между човешката воля. Звено е или равновесие, или хармония между човешкия ум, човешкото сърце, човешката воля. То е общ резултат.

Казвам, когато Господ направи първия ден, като работи, и видя резултата, като видя онова, което е мислил Неговият Дух, като видя какво направил, казва: „Стана утро, стана вечер, ден първи. И видя Бог, че е добро."

Когато ние изправим нещо и видим резултата, този резултат, ако едновременно представя усилието на нашия ум, на нашето сърце и на нашата воля, той е добър. Видя Бог, че всичко, което направи, е добро в първия ден. И втория, и третия, и четвъртия ден, каквото направи, видя, че е добро.

Та казвам сега, ще напуснете обикновеното схващане за доброто. Казва: „Аз искам да бъда добър." Ти искаш добре да се носиш. Какво трябва да направиш? Ще имаш хубави обуща, дрехи, шапка – всичко да е хубаво. Това значи добре да се носиш. Искаш ти добре да пишеш. Ще се упражняваш: ти като пишеш, да няма никакви криви букви, всичките да бъдат хубаво написани, красиви, незацапани. Често характерът може да се познае по това, как пише човек. Някой започва много хубаво и гледаш как той изгубва в писането. Като пише дълго време, неспокойно стане, буквите са станали криви, зацапани. После пише: „Извинете, нямах време." Нямал време да напише писмото хубаво, то е първата лъжа. Имал доста време, но в туй време турил други работи, които не съответстват на писмото. Той пише писмото

на приятеля си, същевременно говори, кани на угощение. Две неща на ума му – угощението е по-хубаво.

Сега аз говоря за онзи вътрешен процес. Вие искате по някой път да придобиете нещо добро, но в този процес на доброто влиза нещо от този свят и вие започвате да бързате. Вие искате да станете добър. Ами защо бързате да станете добър? „Аз искам да стана добър." Да се проявяваш добър, разбирам, но да станеш добър, туй не го разбирам. Тогава, имаме една цигулка, не е ли добра? Този брат трябва ли постоянно да казва: „Аз искам моята цигулка да бъде добра." Че тя си е добра, цигулката е много добра. Ако не е добра цигулката, зависи от него. Цигулката е много добре направена. Ние сме направени много добре. Ако не сме добри, погрешката е в нас. Казва: „Аз искам да бъда добър." За да се проявим, ние трябва да се проявяваме. В свиренето: ако свиря добре, цигулката е добра; ако не свиря добре, цигулката не е добра, то е погрешно схващане. Не че цигулката не е добра. Дойде майсторът, свири, цигулката е много добра. Остане цигулката в неговите ръце, пак стане лоша цигулката. Вие злоупотребявате. Вие ще се научите да свирите. Вие като идете в оня свят, ще ви дадат да създадете едно човешко тяло. Или от невидимия свят ще ви пратят на земята един човек, който е много добре създаден, но злоупотребил с тялото, ще ви пратят вас да му свирите. Туй, дето казва, че праща Духа да се всели, ще влезе Духът в него, че да го научи как да си служи с тялото. Духът ще те научи как да мислиш, как да чувстваш, как постоянно да постъпваш. Казват: „Посвири. Така не се свири." Казва: „Посвири." Ти започнеш да скърцаш, казва: „Така не е."

Затуй казвам сега, ще слушате вашия вътрешен учител, който ви учи да мислите, който ви учи как да чувствате и как да постъпвате. Ще слушате вашия учител, който ще ви учи как трябва да постъпваш. Вземете една постъпка. Срещнеш един човек. По някой път от един поглед зависи цялото твое бъдеще. Да ви приведа тогава един пример

от окултната наука. Осъдили един ученик от школата на смъртно наказание. Осъдили го безпощадно и искали да го екзекутират. Царят казал: „Доведете го да го видя.“ Той досега много хора обесвал, и този щели да го обесят, искал да го види какъв човек е, и тогава да го обесят. Като го довели при царя, осъденият така мило го погледнал, че веднага царят казва: „Да се освободи, той трябва да живее.“ Ако той беше казал: „Какво ме осъдихте!“, щеше да каже да го обесят. Като го погледнал мило, казва: „Присъдата не е хубава.“ Един поглед го спасил. Като се върнал при учителя си, казва: „Осъдиха те на смъртно наказание, но твоят поглед към царя те спаси.“

Казвате: какъв е погледът? Да знаеш, като погледнеш един човек, да предадеш нещо. Ти искаш някой път да го гледаш. Вие всички гледате. Вие, като идете при някой човек, като го гледате, казвате: „Давай сега.“ Или, като го гледате, искате да се покажете, че много знаете, че сте много силни. Или идете някъде, искате да покажете какъв силен поглед имате. Но някой е болен, но болестта е по-силна. Ако вие не можете да носите юнашки една болест, какъв юнак сте? Ако обикновен малък цяр те смущава, ако смущава твоя ум, ако ти не може да се справиш с един цяр, какъв герой си? Ако ти не можеш да се справиш с една своя мисъл, с едно малко чувство, ако не може да се справиш с една своя постъпка, какъв герой си? Казва: голям герой. Ние сами се оправдаваме и сами се осъждаме. В Божествения свят всеки сам трябва да се съди. Щом те съдят другите, не си на Божествения свят. На физическото поле другите ще те съдят. Ако сам себе си съдиш, ти си на правата посока; ако другите те съдят, останал си много назад. Не очаквай хората да те оправдават. Дотогава, докато сам се оправдаваш, ти си на правата страна; щом остане другите да те оправдават, ти си на кривата страна. Дотогава, докато ти сам се лекуваш, ти си на правата страна, щом започнат да те лекуват другите хора, ти си на кривата страна. Като се разболее някой, ще

дойде една баба и каже: „Лай-лай-кучка.“ Правилно е препоръчала. После ще препоръча индийско орехче. После ще препоръча чер пипер и винце – турено виното да се сгорещи и турен чер пипер. Някой път ще препоръча малко ракия, някой път – кисело мляко. Една крива посока.

Човек сам трябва да се лекува. Който дойде, може да му дам един съвет. Аз няма да ви лекувам, вие сами ще се лекувате. Тогава аз ви препоръчвам метод: аз не зная в света метод по-добър за лекуване от метода на любовта. Може да направим опит навсякъде. Един човек, когото обичам и който ме обича, всякога може да го излекувам моментално. Онзи, когото аз не обичам и който не ме обича, и пет пари не давам, може цяла година да ми дрънка и да иска, не може да се излекува. Законът е такъв: щом Бог обича и ти обичаш Бога, може да се излекуваш. Законът е: щом обичаш Бога и Бог те обича, веднага може да се излекуваш. Ако искаш, може болестта да я оставиш, ти си господар. Като дошла болестта, ти ще я повикаш, ще кажеш: „Много ми е приятно, че си дошла да ме посетиш.“ „Колко деня седях?“ „Че три дни.“ Ние гостите, като дойдат за три дни, ги гощаваме, и на четвъртия ден трябва да работят. Който остане повече от три дни, даваме подтик – трябва да работят, защото трябва да си изкарат прехраната. Една болест три дни може братски да я храниш, на другия ден с всичките членове на семейството трябва да работи.

Искам сега всичките болести да ги карате на работа. Дойде главоболие, три дни като седи, на четвъртия – на работа. Дойде сърцеболие, на четвъртия ден на работа го тури. Боли те гръбнакът, на четвъртия ден тури го на работа. Вие ще ми кажете: „Колко е лесно да се говори тази работа.“ Една болест, която не я обичаш, е глуха. Щом я обичаш, отваря се хубаво, като влезе още. Веднъж един баща дойде и казва за дъщеря си: „Нацупило се. Опако – нито се кара, нито се води. Лоша станала. Какво да се прави?“ Като влизам при болното,

момиче беше, поусмихна се, виждам усмивката, която бащата не вижда. Казва: „Той, баща ми, не ме разбира.“ То се поусмихна: „Ти ме обичаш.“ Казвам му: „Ще оздравее дъщеря ти.“ „Как ще оздравее, казва. Някакъв цяр?“ „Никакъв цяр не ти трябва.“ „Как не трябва?“ „Рекох, не ти трябва никакъв цяр.“ Казва: „Не се търпи това.“ Казвам: „Дъщеря ти, когато легне, като заспи, то е момиче на десет-петнайсет години, прекарай любовно ръката си по носа и кажи: моето хубаво момиченце. Двата пръста прекарай по върха на носа.“ Той ме гледа. Иска да каже: „Дете ли съм? Нещо сериозно? Нещо кисело или горчиво, или камшик нещо?“ Рекох: „Сериозно ти говоря. Аз ти казвам един цяр с най-малки разноски. Друг като ти каже, ще струва десет хиляди. Този струва един лев. Друг може да ти кажа, който струва десет хиляди. Откъде ще ги намериш? Ти нямаш тия пари.“ Казвам: „Ти направи това, че ако не помогне, ще ти дам по-скъпа рецепта.“ Отива той, направя го и казва: „Да не вярваш.“ Виждам, че дъщерята мяза на бащата. Той е така сприхав, и тя сприхава. Той като прекарал ръката си, тя се усетила много добре. Отива тя при баща си и той като спи, и тя прекарва пръстите си по носа. Пита ме защо. „Да станеш по-добър, и ти да се лекуваш.“ Сега да ви обясня. Тази енергия на носа е на ума. Човешкият нос е една физическа проекция на човешката мисъл и тя е от хиляди векове тъй сгъстена. Пътят, по който човешкият ум се е развивал, е човешкият нос. Една природа на човешкия ум.

Та казвам, често трябва да се отнасяме добре с носа си, трябва да се отнасяме по-добре с очите си. Всичко онова, което има, трябва да го изучаваме. По някой път вие изучавате ушите. Тия гънки, които имате, трябва да ги изучавате. Трябва да изучавате очите си. Трябва да има нещо, на което човек да се установи. За бъдеще, като влезете в другия свят, ще имате друг организъм, който човек трябва да изучава. Сега нас не ни се позволява да изучаваме сърцето, то е скрито. Нас не

ни се позволява да изучаваме дробовете, те са скрити. Дробовете може да ги изучаваш по носа си. Когато човек диша, носът става широк. Когато дишането е слабо, сплесква се носът. Ноздрите трябва да са отворени, този въздух трябва да влиза. Този въздух да го задържиш по-дълго време с любов. Като приемаш въздуха, ти ще го обичаш, да извадиш онази енергия, която въздухът носи в себе си. Ние по някой път не дишаме правилно. Не е хубаво постоянно да мислиш, но най-малко четири-пет вдишки като вземеш въздух, да благодариш за този въздух. Той лечебно действа, хубаво действа на човека.

Та новото е във вашия поглед да вложите любовта, във вашето слушане, вложете любовта в говора, вложете любовта в устата, в ръцете, в ходенето, в лягането, в ставането. Навсякъде вложете любовта. Като започнете с любовта, не трябва да бягате. Всичко онова, което Бог е направил, да обичате. След туй ще дойдем до хората. Като обичаме ближните си, ще обичаме и онова, което хората са обичали, което хората са направили. Всичко, което хората са направили, щом е по любов, и оттам има да учим. Онова, което ние сме направили по любов, за бъдеще хората ще изучават. За да може хората да изучават онова, което ние правим, за да е за пример, трябва да е направено с любов. Когато погледнеш хубаво, да кажат: много хубав поглед. Аз бих желал да подражавам. Или за ходенето да кажат. Има семейства, дето синът ходи точно като бащата – едно клатене има. Дъщерята ходи точно като майката.

Казвам, трябва да мислим хубаво, за да може онези, които изучават нашата мисъл, да се ползват от нея. Трябва да вървим по закона на любовта, че онова, което чувстваме, нашите чувства, другите, като ги изучават, да има какво да придобият. Във всяка една постъпка трябва да е вложено нещо.

За бъдеще, най-първо, се изисква предметно учение. Бог трябва да бъде като предметно учение за ума ни, любовта да бъде предметно

учение за сърцето и истината да бъде предметно учение за нашата воля.

Човек, който иска волята му да бъде силна, постоянно трябва да мисли за истината. Човек, който иска да има достатъчно светлина в ума, трябва да мисли за Божията мъдрост. Който иска да има добри чувства, едно здраво тяло, той постоянно трябва да мисли за онази необятна Божия любов, която ражда живота, която примирява всички противоречия в света. Любовта, която направлява омразата, знанието, което направлява невежеството, и истината, която направлява робството!

„Отче наш“

Тридесет и четвърта лекция на Младежкия окултен клас, 12 юли 1940 г., петък – Петровден, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МЪЧЕНИЕ, ТРУД, РАБОТА

„Отче наш“

Имате ли тема зададена? Каква е темата? „Предназначението на човешката глава.“ (Прочете се темата.)

В развиването на темите имайте предвид едно нещо: всяка една тема се дава човек да мисли върху нея, да го ползва. Туй, от което човек не се ползва, той не го разбира. За пример даде ви се тема „Предназначението на ръцете“, предназначението на човешките ръце. Най-първо, като мислите върху ръцете, може да наблюдавате хората: кой как държи ръцете си, в какво изправно положение ги държи. Онзи, който свири с ръцете си, онзи, който пише, който е скулптор или астроном, който наблюдава с някоя тръба, употребява ръцете си, служат му.

Казвам, често човек, като има ръце, не ги оценява. Той не знае как се е създала човешката ръка. То е един период от милиони години, в които природата е правила опити, правила, докато достигнала до човешките ръце.

За пример вие какво разбирате под думите: да работи човек, да се труди човек и да се мъчи човек. По какво се отличават работата, трудът и мъчението? Мъчението е една работа, която ти е неприятна. Трудът е една работа, която е по-завършена, самата работа е по любов, приятно ти е. За да работиш туй, което произвежда не само приятност, но удоволствие, туй, което събужда в тебе умствените сили, туй, което усилва ума, туй, което облагородява сърцето, и туй, което те въздига, то е работа. Туй, което не те въздига, то не е работа. Някои от вас не сте задоволени от ръцете, понеже пръстите на някои

са къси, на някои са дълги, на някои са конусообразни, на друг са сухи, костеливи. От какво зависи сега това? Да кажем, един часовник ако е направен от злато, друг – от сребро, а трети – от мед. Коя е причината за създаването на тия капаци? Капак е турска дума, как ще го преведете на български? Във всеки предмет човек трябва да се интересува.

Имате думата Бог, но често вие нямате понятие за Бога. Бог е нещо неопределено вън от Себе Си. При това седнете и пишете нещо за Бога дълго и широко, какво ли не пишете за Бога. Най-непознатото същество е Бог и най-познатото е Бог. Туй, което човек не го знае, но и туй, което го знае, не познавате. Кой може да знае? Ти не може да познаеш Бога без любов. Ако нямаш любов в сърцето си, Бог е най-непознатото същество. Ако имаш любов, Той е най-познатото. Често казвате: непознат. Щом човек ми каже непознат, зная, че няма любов, има невежество. Казвате: „Непозната ми е тази работа.“ Там, дето няма любов, там е непознатият Бог.

Конкретно какво ще кажете, какво нещо е любовта? Глава е туй, което дава насока на съзнателното движение. Главата определя накъде да се движиш. Посоката, в която се движиш, то е главата. Едно определение: главата е там, отдето произтичат нещата. Казваме: глава на река. Кой е главата на реката? Там, дето започва реката. Или някой път употребявате център. Център е, отдето изтичат нещата. Следователно вас ви трябва най-малко десет години да учите, да прочетете всичките философи, после да преведете природата, да създадете едно понятие отчасти, какво е човешката глава. Глава деветнайсет до двайсет сантиметра дължина, от петнайсет до шестнайсет сантиметра широчина, някой път от петнайсет до шестнайсет сантиметра височина, то е главата. Не е нещо много голямо. Туй голямото нещо, което има деветнайсет сантиметра големина, казвате: голяма е човешката глава. Има петнайсет

сантиметра височина и широчина. В какво седи големината на главата на човека? Значи зад тази видимата форма има една по-голяма глава. Туй, което имате, е само зрънцето, малкото твърдо зрънце, около което е образувана кометата. Забележете, че в туй малкото пространство живеят три милиарда и шестстотин милиона клетки, не се спорят, не се карат. В какво пространство има по-голямо население, отколкото цялата земя? Хората живеят в хиляда пъти по-голямо пространство, и пак не може да се спогодят. Но тия клетки на главата са най-разумните, които живеят в човешката глава, от които човек трябва да се учи. Понеже вие не се учите от тях, затова страда човек.

Вас ако ви бяха дали такава задача, ако някой ви обещае да ви даде хиляда кила жито, знаете ли колко крини са? Има крини от пет кила, има други от осем, други от осемнайсет кила. Аз вземам от осем кила една крина. Един обещава да ми даде хиляда кила – да продадете, да ядат хората. Друг обещава само едно зърно. Кое бихте предпочели, хиляда кила, върху които хората са работили, или едно зърно, върху което вие трябва да работите. Хилядата кила, то е сегашното знание, което е придобито от хората. Едното зърно е това, което сега вие учите. Кое е за предпочитане? Едното зърно е за предпочитане.

За пример често вие казвате, че някой човек е добър. Казвате: „Той е много добър“ – то е чуждото. Кажеш: ти си добър – то е едното. Много добър, то са хилядата кила. Като кажеш: „Аз съм добър“, то е едното зърно, с което трябва да работиш.

Тогава аз ви запитвам: понеже в главата има всичко – това са хиляда кила, защо досега не сте станали богати? Главата представя хилядата кила жито, защо сте сиромаси? В главата има клетки, които може да ви покажат пътя, къде е вашето щастие. Архивите са там. Вие не знаете това място. Вие търсите вашето щастие отвън. Има известна

архива, центрове, които показват къде е вашата сила. Вие тази сила я търсите отвън.

По някой път, когато човек не разбира работите, той се поусмихне. Има един смях, който показва, че той сам не знае. Поусмихне се, не знае. Един българин, който живял десет години в Америка, закъсал. Постъпил за учител по аритметика, но нищо не знае, не разбира аритметиката. Доста съобразителен и умен бил. Казва: „Я ти излез, Драгане.“ В Америка няма Драгановци, Джон има там. „Вашият учител по аритметика еди-коя задача как я решаваше?“ Вземе книжката, ученикът решава, той гледа, той се учи самият. Пита учениците: „Право ли е решил задачата?“ Те го коригират. „Гледайте, казва, да не направите погрешка.“ Ако те криво решават задачата, и той криво ще научи. Казва: „Всички да си кажете мнението.“ След една година той знаел толкова, колкото всичките ученици в класа.

Сега по някой път вие си мислите, че знаете. Казваш, че си математик, но не знаеш къде е математическият център. Някой студент е способен математик. Той е способен, но не знае в какво седи неговата способност. Или някой е музикант, и той не знае в какво седи неговата способност. Той я предава, къде е, не може да я определи. Без да знае, музикант е. Някой може да знае къде е музиката, пък е неспособен за музика. Та сега кое е по-хубаво: да знаеш и да не може да предадеш или да не знаеш и да може да предадеш. Кое бихте предпочели?

Да кажем имате числото 1, имате 2 и числото 3. Във физическия свят какво отношение имат? На неорганическия свят има едно отношение, в органическия свят има друго и в психическия – трето. Да допуснем, че имате един скъпоценен камък, диамант от двайсет карата. Имате едно житено зърно, което съставя една хилядна от един килограм, най-после имате един човек с едно яйце. С кое яйце искате да боравите? Ако искаш да отидеш на училище да се учиш, пари

нямаш, ще хванеш яйцето с двайсет карата, ще го продадеш, ще вземеш пари, ще се учиш. Като свършиш училище, ще вземеш житното зърно, ще идеш да ореш земята, ще го посадиш, да расте житото. Като свършиш и това, ще хванеш човека, себе си ще хванеш. Ще туриш себе си на работа.

По някой път аз говоря за страданието. Казвате: човек страда. В моя ум идеята е друга. Страданието е една работа. Мъчно е, понеже не знаем как да работим. Ако знаем как да работим, по-хубаво от страданието няма. И по-лошо от страданието няма. По-хубаво нещо от страданието няма, като го разбираш. Вие сега търсите друго нещо вън от страданието, което е добро. Ще кажете: любовта. Та в любовта има най-големите страдания. Вижте всички тия органически същества – едно друго се ядат. Рибите се гълтат. Живите същества си причиняват най-големите страдания. Как ще го обясните? Когато хиляди реки се събират, образуват една голяма река. Ако тия рекички имаха съзнание, че са се индивидуализирали, като влязат в голямата река, ще считат, че са изгубили нещо. В неорганическия свят имаме групиране на много реки в голямата река. В органическия свят имате растене. Едно растене нагоре върви. Водата, наместо да се събира, се индивидуализира. Тази вода се разпръсва на малки струи. Всяко клонче показва една енергия. На всяко клонче се образува едно листенце. Всичките тези части съставят едно цяло. Вие, като не разбирате вътрешния процес, мислите, че ще изчезнете някъде. При органическия процес вие трябва да изчезнете като водата на една река – влее се в голямата. Изчезва ли, изгубва ли се? Къде изчезва? Казва: изгуби се. Често съвременните хора мязат на онзи, който влязъл в банята гол и се уплашил да не се изгуби. Излязъл из банята, турил си една мартеница, че като влезе между голите хора, да не се изгуби. Като гледал мартеницата, казвал: „Няма да се загубя." Или например във вас има идеята, да не страдаме. Че какво трябва да правите? Вие

да сте радостни, че страдате. Майка ви страдала, природата страда, докато дойдете в този свят. Вие сте причината. Няколко милиони същества страдат, вие сте причината, а само вие искате да не страдате. Сега казвам, всички хора мислят така, не искат да страдат. Те не знаят, че и те причиняват страдания.

Питам: какво е разрешението? В този случай единицата е глава, двете са дробовете, трите е стомах. Най-после, за да се прояви главата, трябва да има дробове, но когато човек се ражда, създава се неговият стомах, най-после се създават дробовете. Казвам, всяка идея, която имате, има три степени. Тази идея има глава. Главата показва цената на нещата, динамическата сила. Човек се цени според неговата глава. А пък неговият ум е ценното на главата. Всяко ценно нещо си има своя кутийка. Тази кутийка е човешкото сърце. Тази кутийка има една външна обвивка, чувалче. Тогава главата е обвита във вашето сърце, сърцето е обвито в едно чувалче – това е вашето тяло. Туй чувалче си има свои ръце и крака. След туй казвате: „Като умре човек, къде отива?“ Когато житото излезе из чувала, къде отива? Посеят го на нивата и изниква. Пък ако туй жито е изядено, къде ще го намерим? В хората. Добре, когато хората земята ги изяде, къде отиват? Отиват в земята. Но човек не е в живота, като излезе из чувала. Човек е толкоз малък, че той не заема никакво пространство. Много щедър, всичко раздал на главата, на тялото, той нищо няма. Човек, като търсите, на кое място ще го намерите? Присъства, не знаеш къде е. Като че си в ръцете, в лицето, навсякъде. На кое място се поставяте вие? Не може човек да се локализира къде е? Не може да се локализира, понеже той се движи много бързо. Човек едновременно е във всичките части на своето тяло, не може никъде да го турите. Той се движи толкоз бързо, че едновременно е във всичките части на тялото си.

Та по някой път във всинца ви се зарежда страх, че ще се загубите. То е законът на безлюбието. Щом започнеш да се страхуваш, трябва да знаеш, че ти си влязъл в един свят на безлюбие.

Сега засягам една област, за която хората много малко мислят. Главата работи, сърцето се труди, а тялото се мъчи. Сега аз говоря за човешката глава, която работи разумно. Сърцето се труди. Вие страдате, тялото се мъчи. Сега ще уяквате в труда си, ще направите сърцето си да работи. Като започне и тялото ви да работи, вие сте вече в Царството Божие. Вие сега се трудите, но не искате да се трудите. Много лесна работа:

2 − 1 = 1.

Щом не искаш да се трудиш, извадете от двете едно, щом не искате да се трудите, извадете от трите две:

3 − 1 = 2; 3 − 2 = 1.

От три като извадите две, е едно. От три като извадиш две, намираш как да работиш. Има певци, които работят, но има певци, които се трудят – гласът му не излиза. Когато певецът пее с любов, той пее хубаво, най-хубаво пее. Всички добри певци пеят с любов. Пък тези певци, които се уплашат малко, те започват да се мъчат, те се трудят. Който се е уплашил, съвършено закъсва.

Та казвам, работа искаш, трябва да пееш. Щом се страхуваш, тогава се сгъстява течението. Минава едно течение през твоя ларинкс. Страхът схваща гърлото. Някой иска да пише нещо. И той се уплаши. Страхът свива мозъка, не може да пишеш: туй, което е казано, вярно ли е, ами ако не е вярно? Вие сега предполагате, че онези хора, на които вие говорите, знаят повече от вас. Те са толкова невежи,

колкото и вие. Научно говоря: те знаят толкова, колкото и вие знаете. Казвам, истинското знание седи, да не се страхуваш. Като дойде големият страх, да посрещаш страха отвън, да го нагостиш хубаво. Той се е разтреперил, да го утешиш и гледай да го изпратиш навън.

Сега на онези от вас, които искат да мислят: всякога може да се научите да мислите. Всеки ден трябва да се изправяте, умът да намери ония хора в света, които знаят да мислят. Ако искате да станете добър певец, всяка сутрин като станете, намерете най-добрите певци, гениалните певци, необикновени певци. Ако остане да се учите от радиото, от певците, които крякат по плочите, то е отражение. Тези певци, те са плочи, те са човешки плочи. Вие ще намерите оригиналите. Тук по радиото слушам, това не са песни. Виждам някой тантурест, гледам, няма никакъв певец, само едно сандъче. Като слушам някоя певица, виждам тантуреста някоя, с дрехи. Като гледам, виждам само едно сандъче и оттам кряска. Няма го това, което излиза.

Когато дойдем до истинското знание, то успокоява човека. Туй, което успокоява, то е реално. Някой пита къде е истинският живот. Човек, щом дойде до истинския живот, той оживява. Там дето оживяваш, там е животът. Там дето умираш, какво е то? Там е смъртта. Главата на всичките неща, това е Първото начало, това е Бог. Следователно, щом като започнеш да мислиш за главата, ще мислиш за Първото начало, от което всичката разумност произтича. Туй като разбереш, ще разбереш своята глава, ще намериш де е тази глава. Като не знаеш нищо, ще намериш много голяма глава.

Ние по някой път търсим знанието вътре в нас. Но когато има набрана млечна киселина – мислиш, мислиш, нищо не може да си спомниш. Млечната киселина се образува от голям страх. Казва: „Какво ще правя, как ще прекарам старините си? Като свършим туй, какво ще правим?“ Вие мислите в пет-шест години да свърши, в

дванайсет години да свърши всичко. Човек, за да стане един гениален човек, му трябва сто милиона години да учи. Това са възможности. От неразбирането на живота сега мислят, че знанието може да се придобие и че един човек на знанието е един гениален човек. Гениалният човек само като помисли, и денят стане ясен. Гениалният човек само като помисли слънцето да изгрее, и слънцето изгрява; когато иска да залезе, и залязва. Иска звездите да изгреят, и изгряват; иска растенията да растат, и растат; иска реките да текат, и текат. Каквото помисли гениалният човек, и става. Като учите сто милиона години, това ще придобиете. Сега като мислиш за нещо, нямаш го. Мислиш за слънцето – няма го. Мислиш за всичките работи – няма ги. Най-после всичко като знаете, един ден ще видите, че вие сте се изменили, станали сте много учени.

Сега ще ви кажа един анекдот. Един бил много беден, гледал богатите хора – имат кокошки, пари имат, той няма. Казвал: „Да ми се падне тази кокошка, онази кокошка." Четирийсет-петдесет години той ходил и наблюдавал, казвал: „Да ми се падне тази кокошка." Като станал на сто и двайсет години, опадали му зъбите, взели да му носят кокошки, казва: „Къде бяха, по-рано да дойдат?" Ние не искаме кокошки на сто и двайсет години. Всеки ден да има кокошки, кокошките да не останат за сто и двайсет години.

Кое е най-същественото за днешния ден? Да допуснем, че вие пътувате по един планински път, три дена не сте намерили вода. Кое е най-важното в дадения случай? Един хубав извор, да утолите вашата жажда. Онази хубава мисъл, която днес може да проникне във вашия ум, тя е съществена. Другите работи са безпредметни за утрешния ден. Тази мисъл, като проникне, ти хвани я. Ще дойдат всичките сокове, които за нас са потребни. Всеки ден да имате по една съществена мисъл, в която да се не съмнявате. Вие страдате, че не работите. Аз забелязвам, не знаете да работите. Не знаете и да се

трудите. Едва сега сте започнали да учите мъчението. Мъчите се. Мене поне ме радва, че се мъчите. Всеки бяга от мъчението. Единственото нещо, което подига човека, то е работата. За да се проявиш в каквото и да е направление, трябва да знаеш да работиш. Без работа всеки е осъден на страдание. Работата е свещено нещо. Човек като мисли, това е работа. Човек като чувства, това е работа. А пък човек като не мисли, това е мъчение; като не чувства, това е мъчение; като не постъпва добре, това е мъчение.

Във всинца ви трябва да се роди желанието да направите нещо. Вървиш по пътя накъдето и да е, виждаш някой камък, че не е на място, казваш: „Кой ли го е търкулил?" Вземи този камък и дето мислиш, че му е мястото, тури го на мястото. Ти ще спечелиш повече, отколкото, ако търсиш кой ли го е търкулил. Има малка книжка, търсиш кой ли я е хвърлил. Вземи тази малка книжка.

Един млад вярващ, не му вървяло, купил си една религиозна книга, за да му тръгне. Като купил книгата, освен че не му провървяло, но изгубил всичко, каквото имал. Така съвсем осиромашал и все очаквал да му дойде отнякъде нещо. Един ден си казва: „Като дойди тази книга, всичките нещастия дойдоха." Турил книгата в огъня да гори. Като горяла книгата, изскочило едно малко парче от книгата. Прочел го: „Бог е Любов." След като изгоряло всичко, останала любовта – туй, което не гори.

Всичките хора страдат повече от любов. Ти нямаш любов – не знаеш как да работиш, не знаеш как да се трудиш, не знаеш как да се мъчиш. Като дойде любовта, мъчениците, които са ги мъчили, ги считат за герои. Като дойде любовта и като се мъчиш, приятно ти е. Като дойде до нас, казваме: нека да дойде до другите, но до нас да не дойде. Ако имаме знанието на светиите, ще искаме така да постъпим, но ако нямаме туй знание, няма да искаме да постъпим така.

На всинца ви трябва работа. Днешният век е век на мързел. Всички търсите лесния път, да не се мъчи човек. Нека се мъчи с любов. Да не се труди. Нека се труди с любов. Да не работи. Нека работи с любов. Да не се мъчи без любов. Казвате: „Да не се мъчи.“ Без любов да не се мъчи, съгласен съм. Без любов да не се труди. Без любов да не работи, но с любов да работи.

Сега на вас ви пожелавам да се мъчите с любов, да се трудите с любов и да работите с любов. То е разрешението на вашата работа.

Ако турите една бучка захар, нали се стопява? Захарта, която е толкоз скъперница, като я турите във водата, се стопява. Всички неща в любовта се разтопяват.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и пета лекция на Младежкия окултен клас, 19 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

МЛАД И СТАР

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Целият живот се намира в едно противоречие. Всичките хора всеки ден минават през тия състояния. Думата противоречие – разбираме, че очакваш да ти се случи нещо обратно. Ядеш много с цел да се поправиш, но случва се, от многото ядене се разболяваш. Очакваш от много ядене здраве, сила. Искаш да забогатееш. Мислиш, че като забогатееш, ще се подигнеш, но с богатството се случва, ти си създадеш повече неприятности. Онези хора, които разсъждават, искат да знаят причините, онези, които не разсъждават философски, те само констатират фактите. Казва: „Иван е болен.“ Свършена работа. Другият, който философски разсъждава, казва: „Защо ли е заболял?“ Единият казва: „Заболял, свършена работа.“ Другият казва: „Да оздравее, свърши се.“ Онзи казва: „Защо заболя?“ Другият казва: „Не трябваше да заболява.“ Търси причините.

Сега някой е умен, друг не е умен. Някой е съобразителен. Например срещате противоречия, които забелязвам във вас. Те произтичат, че има нещо, което не ви достига. Вземете в музиката. Всинца пеете. Един пее, взема правилно тоновете, друг само кряка. Да кажем, че може да имате шестнайсет или трийсет и две, или сто трептения в един тон. Верността на това зависи да вземете точно трептенията – ако се изгуби едно, две, три, четири, тогава тонът огрубява. Как усещате? Има нещо във вашето ухо, не харесвате този тон. Вие сега като пеете, не ви харесва. Вие сега в живота искате да бъдете щастливи, търсите щастието вън от себе си. Понеже вън от себе си го търсите... Някой път го търсите вътре.

Но то са два процеса:

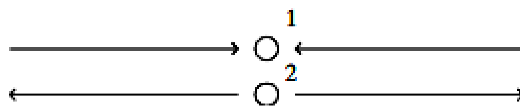

Фиг. 1

Кой е младият, кой е старият (**Фиг. 1**)? Младият търси щастието вън от себе си, излиза вън от центъра. Но как излиза младият? Малкото дете как излиза? Излиза тъй, както всичките животни излизат. Старият как се връща? Той не се връща като войник, но се връща прегърбен, все трябва да му помага онзи, който го изпраща навън, помага онзи, който го приема. Питам, защо младият търси щастието вън? Защо старият го търси вътре?

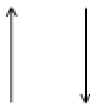

Фиг. 2

Сега имате друго едно положение (**Фиг. 2**): в една плоскост едното е нагоре, другото е надолу. Младият от невидимия свят, от Божествения свят излиза, влиза във физическия свят. Тогава какви са свойствата на физическия свят? Всички тела се сгъстяват, стесняват се, изгубват своя устой. Какви са качествата на духовния свят? Разширяват се телата. Там, дето има разширение, има духовен живот. Там, дето има сгъстяване, има физически живот. В туй сгъстяване и разредяване трябва да пазите известни правила. Едно сгъстено тяло, за да го разредите, какво му трябва? Имате, да кажем, едно кило захар, сгъстено вещество. Вие искате да го разредите. Колко вода му трябва? Водата трябва да предадете. На тази гъстата материя трябва да придадете едно свойство, да се разреди. Ако тази захар не може да се разреди, не може да я приемете. Природата е предвидила: щом турите

една бучка в устата и я потопите във вашата лига, разредява тази захар, влиза в стомаха. Ако този втори процес на разредяване не дойде, не може да я поемете. Тази водица вие наричате слюнка. Кое е по-право, слюнка или лига? Слюнка е по-право.

Аз искам само да ви направя едно изяснение, понеже наблюдавам противоречията. Вие не може да свържете края на противоречията. Търсите щастието и мислите, че на земята може да го намерите. Щастието може да го намерите, че то е толкоз подвижно, че всеки ден може да го намерите и всеки ден може да го изгубите; всяка секунда може да го намерите и всяка секунда може да го изгубите. То е много малка причината. Вие имате приятели и приятелки. Сега няма да се спирам на психологическите обяснения на приятелството. Има известни чувства, които свързват хората. Туй чувство се намира в задната част на главата – няма да ви кажа мястото къде е, но ще го търсите, отзад се намира. В някои хора туй чувство е силно развито. Туй чувство има признак на долната устна. И него няма да ви казвам. Да кажем, някой от вас се дразни, някои сте сприхави. Някой път свързвате честност и справедливост. Честността произтича от личните чувства в човека, че той е човек, има известни правила, известно достойнство. Ако някой го обиди, той прави цял източен въпрос. Когато справедливостта е добре развита, има два белега между веждите на човека. И него няма да ви го казвам. Няма да ви го кажа къде е, то е опит.

Когато дойде един учител по химия, и ви каже, че кислородът и водородът може да ви говорят, но за да ви говорят, вие трябва да направите някакъв опит. Сега, ако аз бих направил опит с вас – лесно може да направя опита, без да поставям кислорода и водорода в някакво съединение. Ще ви донеса едно шише с вода, ще кажа какво нещо е кислородът и водородът. Кислородът и водородът, като се съединят, образуват една течност. Ако вие ги разделите, тогава

кислородът усилва дишането, горението, образува топлина. Какво образува водородът? Водородът има едно свойство, внася мекота в себе си. Мекотата на водата се дължи на водорода, а пък тази активност на водата се дължи на кислорода. Кислородът е брат, водородът е сестра. Сестрата е мека, братът е енергичен – като влезе, за двама разкопава. Сестрата посажда. Той разкопае, сестрата дойде, заглади. Братът разкопае друга дупка, сестрата посажда нещо. Братът, като мине, вижда насадено, той полива. Който полива, е брат. Който приема водата, е сестра.

Това са аналогии. Аналогията е един труден въпрос. Човек не може да разбира аналогиите, ако причинността в него не е развита. Той трябва да разбира нещата, да разсъждава логически. Казвате някой път: „Защо той не ме обича?“ Той не ви обича, защото вашите крака миришат. „Защо той не ме обича?“ Той не ви обича, защото вашите ръце миришат. „Защо той не ме обича?“ Защото очите ви са гуреливи. „Защо той не ме обича?“ Защото малко сте глух. „Защо той не ме обича?“ Защото нямате обхода, не знаете какво говорите. „Защо той не ме обича?“ Защото не сте добре облечени. „Защо той не ме обича?“ Защото нямате обуща. Ред причини са наред, за които някои не ви обичат. Ако влезете в едно събрание с разчорлена коса, веднага някои хора ще имат отвращение. Ако косата е добре вчесана, ще им бъдете приятен. Това са малки причини, по които се прави едно различие, определя се степента. Ако си добре облечен, то е хубаво, понеже в човека има център някъде, който показва ред и порядък, всяко нещо иска да го тури на място. Ти туриш шапката, но не я туриш както трябва. Туриш шапката – това, което е отпред, отзад го туриш. Кой как те срещне, казва: „Той има благо, турена е шапката наопаки.“

Представете си, че съблечете палтото си и го турите наопаки, облечете го наопаки. Щом облечете палтото наопаки, то е четвъртото

измерение вече. Защото невъзможно е при обикновено състояние да турите лявата обувка на десния крак и дясната на левия крак. Щом обърнете палтото и го облечете наопаки, щом турите лявата обувка на десния крак и дясната обувка на левия крак, съвсем друг човек станете. Сега ето какво ще стане. Ако обърнете палтото наопаки, ще се изменят теченията. Като носите палтото обикновено, теченията отиват нагоре. Като го обърнете наопаки, никъде не сядате. В един случай ще имате желание да седите някъде да си почивате, в другия случай ще имате желание постоянно да пътувате.

Да направим аналогия логически. Вие всякога търсите да се сприятелявате, а пък някои от вас казват: „Не ми трябват приятели, достатъчно ми е този приятел, който имам.“ Казвам: защо, на правата страна ли сте? Ако имате само един приятел, на правата страна ли сте? Ако имате много приятели, на правата страна ли сте? Но то е процес. Да имаш един приятел, но в дадения случай ти трябва едно ядене, за днешния ден ти трябва едно ядене. В Европа има три режима: едни ядат един път на ден, други ядат два пъти, трети ядат три пъти – сутрин, на обед и вечер. Ти ако ядеш само едно ядене, става ли работа? Сутрин ще е за сутрин, обед – за обед, и вечер – за вечер. Този процес, който върви така, постоянно се повтаря, какво ви допринася? Психологически като разсъждаваме, какво ви допринася?

Вие сте млади, искате да се облечете. Вие отивате при един дрехар, пък нямате достатъчно пари, не ви достигат за един костюм. Трябват две хиляди лева. Турям две хиляди, увеличавам го, за да направя нещата понятни, защото всичките неща са увеличени, че не виждате лесно. Един учен човек ще увеличи една микроба, ще я направи голяма. Ти я гледаш на книга, пък тя милиони пъти увеличена. Тя не е такава голяма, с просто око не се вижда, той я направил голяма. А пък някой направил слънцето така. Такова ли е слънцето? Милиони пъти го намалил. Слънцето е един милион и

петстотин пъти по-голямо от земята, той го направил като една топка. Мислиш, че имаш една реалност. Казва: „Това е слънцето.“

Сега в какво седи противоречието? Умният човек ще види, че нещата може да бъдат големи, може да бъдат и малки. Когато си малък, малко ядеш, когато си голям, много ядеш, голям ставаш. Ако постоянно малко ядеш, малък оставаш. Ако много ядеш, голям ставаш. Ако малко учиш, малко знаеш. Ако много учиш, много знаеш. Ако много употребяваш, силен ставаш. Ако малко употребяваш, слаб ставаш. Това са процеси.

Казва: „Не искам много да се уча.“ Невежа ще останеш. „Аз не искам много да прилагам.“ Слаб ще останеш. Сега трябва да разбирате тясната връзка. Някой път вие казвате: „Аз искам да бъда добър.“ Но вие не разбирате защо искате да бъдете добри. Добротата винаги носи сила в себе си. Човек, който иска да бъде силен, той трябва да бъде добър. Следователно добротата е храна. За да произведеш сила, ти трябва да бъдеш добър, за да имаш сила, с която може да работиш. Ако не си добър, ще бъдеш един капиталист без пари или търговец без стока. Какво ще донесе един учен човек, който няма материал в главата си? Да кажем, учите по химия. Колко елемента има? Казвате, че са сто. Едни твърдят, че има само един елемент. Не е вярно. Други казват, че са сто, и то не е вярно. Един елемент съществува в света, от който са излезли всички други елементи. То е съвсем отвлечена, тази идея. Що е елемент? Тя е съставна част. По-рано мислеха, че атомът е най-малката част. Сега разлагат атома на още по-малки частици. Един ден и тия частици ще ги разложат. Те не са дошли до крайния предел. Йоните не са още най-малките частици.

Единственото нещо в света, което е елемент, то е любовта. Единственото нещо, което е елемент, то е мъдростта. Единственото нещо, което е елемент, то е истината. Производни неща има.

Животът, той е елемент. Знанието, светлината, това са елементи. Това са много широки обобщения. Има приложение, когато има знание. Когато няма приложение, има опасност. Ние се разширяваме повече, няма къде да приложим знанието, само изгубваме вътрешната връзка.

Вие искате да обичате. Защо? Мнозина говорят, психология нямат. Ако не обичаш, няма да има никакво кръвообращение, артериалната и венозната кръв няма да се движат, дишане няма да има, следователно ти ще умреш. Въпросът за любовта в света не е нищо друго, освен да се поддържа организмът. Без любов няма да може да ядеш, без любов няма да може да мислиш. Защо трябва да обичаме? Ако искаш да живееш, трябва да обичаш. Ако искаш да ядеш, трябва да обичаш. Ако искаш да учиш, трябва да обичаш. Ако ти не обичаш, всичките процеси са невъзможни. Любовта е един капитал, който е турен в действие. Сега казвате: „Мене не ми трябва любовта." Щом не ти трябва любовта, живот искаш, откъде ще го вземеш? Любовта не ти трябва, а живот искаш. Къде е философията? Значи всичко е объркано. Казва: „Мене не ми трябва любовта, но живот ми трябва." Казва: „Малко светлина." Ама ти искаш да четеш, как ще четеш без светлина? Светлината е една необходимост за четенето, за знанието. Казва: „Мене светлина не ми трябва." В тъмното да ходи, достатъчно е тази светлина. Казва: „И без любов може, и без добро може." Не, без добро ти ще бъдеш един инвалид, който ще имаш нужда от всичките хора. Ще те подтикват всеки ден... оттук-оттам. Тогава казваш: „Защо съм слаб?" Защото не си добър. „Защо нямам живот?" Защото не обичаш. „Защо съм толкоз будала?" Защото не обичаш мъдростта, нямаш мъдрост. Казвам, ние не искаме да сме будали, не си струва човек да е будала. Мислим, че мъдростта е за старите хора. Вие схващате мъдростта като ограничение. Не като ограничение, мъдростта е процес да поставиш всяко нещо на мястото си.

Та казвам, гледам ви, по някой път говорите за Бога, този Господ Го търсите. Вие търсите Бога отвън, не Го търсите в себе си. Как Го търсим отвън? В хората Го търсиш, във външните предмети Го търсиш. Как Го търсите вътре? Търсиш Го вътре в себе си: ще Го търсиш в своите мисли, в своите чувства, в своите постъпки. В една светла мисъл, която дава сила на живота, има нещо Божествено. В едно чувство, което дава подтик, има нещо Божествено. Във всяка една постъпка, която те усилва, във всичките Божествени прояви ти придобиваш нещо. Там, дето е Бог, ти всякога придобиваш нещо. Там, дето Го няма, ти всякога ще изгубиш. Там, дето губиш, Бог Го няма. Там, дето печелиш, Бог е там. Там, дето има любов, Бог е там. Там, дето има живот, Бог е там. Дето има знание, Бог е там. Там, дето има сила, Бог е там. Във всички добродетели, които се проявяват, който ги проявява, във всичките добродетели, то е Божественото.

По някой път вие се обезсърчавате, казвате: „Няма Го Бог." Какво нещо е обезсърчението? Казва: „Не вярвам в хората?" Щом не вярваш в хората, не вярваш и в себе си. Ти не вярваш в хората, и хората не вярват в тебе. Ти отиваш при един дрехар, той вярва повече на парите ти, отколкото на тебе. Като извадиш парите, казва: „Вярвам." Като отидеш без пари, казва: „Не вярвам на тебе." „Дайте ми на вяра." Казва: „Не вярвам – не давам. Днес с пари, утре без пари." Някои от вас казвате, идейно трябва да се обича, идейно трябва да се правят дрехите. Значи – идеш при дрехаря, и той да ти даде дрехи.

Привеждам един анекдот из турския живот, който показва този процес на вярване. Отива един набожен дервишин[47] в банята да се къпе. Баняджията мисли, че има пари, дава му всичко, хавлия, пещимал[48], всичко туй, с големи почести го приема, теляк му дава, да го изтрият хубаво. Излиза дервишинът от банята, няма пари да плати.

---

[47] Мохамедански калугер (пер.-тур.).
[48] Къса престилка за покриване на части от тяло в баня (пер.-тур.).

Казва: „Плати." „Нямам пари. Благодаря много за банята." Казва: „Тази работа с благодаря не става. Плати." „Колко?" „Десет стотинки." „Нямам." Казва: „Като нямаш, защо искаш да се къпеш в банята?" Хванал го в банята, не го пуща. Дервишинът се обърнал към Господа, казва: „Господи, дай ми десет стотинки или събори банята, да ме освободиш." Чува се някакъв шум в банята, баняджията отива да види какво става и дервишинът излиза навън.

Хубаво е това, но то е само един пример. Примерът изяснява само в аналогия. Служат си много с примери. Този дервишин отива и вижда, че един ходжа се моли. Казва: „Аз зная защо се молиш." Той си прави аналогия. В банята баняджията го накара да се моли за пари. Понеже баняджията не го пуща, той се моли: „Господи, дай ми десет стотинки или му събори банята, да се освободя от него." Като вижда – ходжата се моли, по аналогия мисли, че за пари се моли. Казва: „Аз зная защо се молиш. За пари се молиш. Но Господ няма пари. Аз Му исках десет стотинки, а Той банята събори, но пари няма да даде." Прави аналогични разсъждения. То не е вярно, процесът на разсъжденията не е верен.

Едно изяснение. Този дервишин, ако беше идеен по закона, той всякога може да има десет стотинки в джоба си. Примерът не е верен. Понеже този дервишин не е имал десет стотинки в джоба, той не е бил дервишин. Понеже се моли за пари на Бога, тази молитва не е на място, понеже няма какво да се молиш за онова, което е в джоба. Ще извадиш, ще платиш. Повече от десет стотинки ще дойдат. Когато дойде един лекар, как излизат парите? Един лекар, само като тури ръката на пулса, обърне очите нагоре, разсъждава. Той чете пулса, казва: „Няма нищо." Като излезе, веднага вие му давате петдесет лева. Някой път давате само за пипането на пулса сто лева, сто и петдесет, двеста, триста лева, зависи. Като идеш при някоя малка чешма, малко вода вземаш. Като идеш при голяма чешма, повече вода вземаш. Като

иде лекарят, зависи болният каква чаша е. Парите лекарят ги изважда из пулса. Ако лекарят иде и пипа пулса на някой здрав човек, нищо не вади. Значи здравите хора за лекарите са затворени чешми. При болните лекарят всякога пари изважда, при здравите нищо не изважда.

Онзи, който не знае закона на аналогиите, ще каже: там, дето лекарят от болните всичко изважда, от здравите нищо не изважда. Този, който нищо не дава, на нивата трябва да работи. Здравият, който на лекар нищо не дава, на земята много дава. Цял ден като бие земята, той изкара петдесет лева, нему плащат петдесет лева. Този човек цял ден с мотиката работи – пет часа, десет часа, вечерта като иде, петдесет лева му дават. Ти, който не си работил, идеш, на тебе нищо не дават. Това са аналогии логически. Как се поставят нещата? В речта имате време. Имате три части на речта. Коя е най-важна? Предметът, за който се говори, на какво е подобен той? В тия сравнения лекарят или болният е сказуемо? Какъв беше подлогът?

Какво представя човешкият ум? Какво представя човешкото сърце? Какво представя човешката воля? То е същият закон. С какво трябва да започнеш работата? С ума си? С какво трябва да подкрепиш тази работа? Със сърцето си. С какво трябва да я извършиш? С волята си. Най-първо, умът ти е определил посоката, в която ти ще се движиш, сърцето ще ти даде енергия да вървиш в този път и човешката воля ще извърши работата, която е потребна.

Казвам, понеже вие сте млади, мислите, че сте силни. Посетете старите хора, да видите какво са постигнали. Вие сега имате един стремеж, казвате: като станем по-стари. Там е заблуждението. Човек, който иска да става стар и млад, той не разбира. Това са дадени условия. Ти минаваш през света на младостта. Казва: млад човек. Такова нещо в света на младостта не съществува, както вие схващате. То е заблуждение. Такова състояние на старост, и то не съществува.

Има един свят на старост, един свят на младост. Когато влезете в света на старите хора, ще изучаваш законите, които управляват старите. Когато влезеш в света на младостта, ще изучаваш и там законите.

Вие, като влезете в света на младостта, не разбирате закона. Като влезете в света на старостта, и там не разбирате закона. Става цяла каша. Защо си млад – не знаеш. Защо си стар – пак не знаеш. Ставаш млад, за да идеш на нивата да работиш, да посееш изобилно плодни дървета. Ставаш стар, един ден да може да ядеш от плодовете, които си сял в младини, да ги опиташ и да кажеш: „Доволен съм от живота." Старостта опитва младостта, младостта опитва старостта. Младост, която не може да опита старостта, и старостта, която не може да опита младостта, на крив път са. Младост, която не може да опита старостта, на крив път е.

Вие сега разбирате стария човек: набръчкано лице, прегърбен, изгубил силата си. Това не е старост. Вие смятате млад, който пъпли по земята. И то не е младост. В младия човек има желание да излезе навън, да работи. Той е щедър, казва: „Забогатял съм, трябва да вложа капитала си." Старият ходи да събира лихвите, и той ходи да посещава. Старият младия среща и дава. Старият събира. И двамата бъркат в джоба. Старият бърка в джоба и младият бърка. По какво се отличава бъркането на младия? Младият бърка, за да даде. Старият бърка, за да тури в джоба. По какво ще ги познаеш? Младия ще го познаеш, че никога няма нищо в джоба. Стария ще познаеш по това, че всякога има в джоба си.

Сега трябва да направите нещата конкретни. Давам, за да позная че давам, винаги джобът ще бъде празен. За да позная, че съм стар, джобът трябва да бъде пълен. Ако имаш знание – млад си. Ако нямаш знание – стар си. Казвате: „Нямам знание." Но имаш желание да учиш.

Та казвам сега, вие не разбирате процеса. Искате от Бога като дервишина, като се намерите в трудно положение. Не бъркате в джоба да извадите десет стотинки. Каквото имате, го дръжте запас, пък се молете да ви дадат пари или банята да се събори. Не може да разрешиш с една добродетел въпроса. Ти за десет стотинки се скараш с него и искаш или той да те пусне, или банята да се събори. Така всинца сте в едно противоречие: този човек не е добър, хората не са добри, условията са такива. Всички тези въпроси са неразрешени. Да бъде човек даровит, за да може да пее, той носи дарбата в себе си. Дарбата певецът я носи в себе си, милосърдният човек носи милосърдието си, религиозният човек носи религията си, приятелят носи приятелството, ученият носи учението. Онзи, който иска да бъде красив, носи красотата в себе си. Ти всичко носиш в себе си, не знаеш къде е. Ще го търсиш. Мязате по някой път на примера. Един пушил тютюн, напълнил лулата, турил я на ухото и подир малко търси лулата си. Казва: „Къде ми е лулата?“ Търси лулата тук, търси я там, няма я. Казва: „Къде отиде тази лула? Лулата ми къде отиде?“ Казват му: „Тя е на ухото.“ Той носи лулата на ухото си, и я търси, забравил къде турил лулата.

Ще ви приведа още един пример. Един американски професор отива да си вземе писма на пощата. Отива, но си забравил името. Питат го: „Как се казвате?“ Казва: „Извинете, отивам да питам жена си името ми какво е.“ Среща го на пътя един приятел и му казва: „Мистър Джонс.“ Казва: „Много ти благодаря.“ Дошло му наум, че се казва Джонс. Отива, казва си името и си взима писмата. Вие често отивате да се справите с вашите ближни името ви какво е или имате ли способности. Аз съм гледал някой пианист, ще седне на пианото и казва: „Как мислите, бива ли ме?“ Аз музикантите ги опитвам така. Донеса болен човек, казвам: „Свири му. Ако оздравее болният, музикант си; ако не оздравее, не си добър музикант.“ Проповедника

как го изпитвам? Донеса един лош човек. „Ако лошият стане добър след проповедта, много добре проповядваш; ако не стане, не проповядваш, нищо повече.“ На гостилничаря казвам: „Добре ли си сготвил?“ Заведа един беден човек, който е гладен. Ако е доволен, казвам, добре е сготвил; ако гладният е недоволен, не е сготвил добре.

Казвам, поставете нещата на място, не бъдете несправедливи. Аз забелязвам, всичките млади са много несправедливи. И като стари вие пак несправедливи ще бъдете – забелязвам и стари несправедливи. Младият иска повече. На младите ето какво им трябва. На вас младите ви трябва любов. На младите ви трябва светлина и топлина, сила ви трябва. На младите ви трябва свобода. Под думата свобода аз разбирам в даден случай човешката воля. Всеки ден, каквото човек реши, да го направи. Никога не отлагайте. Всеки ден една малка ваша мисъл, едно чувство или ваша постъпка, каквато и да е, направете я. Вървиш по пътя, не може да направиш добро. Аз, като не мога да направя добро, ще взема някой камък, ще го преместя, да оставя път на хората. Улеснявам ги. Казвам на всинца ви, вие имате хиляди условия да правите добро. (*Една сестра припадна – Люба.*)

Сега имате един пример. Всеки човек, който не може да живее добре, той е такъв. Човек без любов, без знание, без истина, той е човекът на това състояние. Вас ви смущава, но всеки в себе си прави такива смущения. Смущаваш себе си, ти си един инвалид. Смущаваш сърцето си, ти си инвалид. Смущаваш работата си, ти си инвалид. Ако работата те смущава, волята ти е слаба. Ако знанието те смущава, светлината ти е малка. Ако животът те смущава, любовта ти е малка. В света смущавате се, но любов придобивате. Аз не отричам смущението. Какво е смущението, което не носи придобивка? (*Люба става.*) Ето възстанови се процесът.

Често по закона на аналогиите вечерно време завъртиш ключа, светне; завъртиш го обратно, потъмнее. Нали от вас зависи. Не мислете, че всеки процес носи в себе си светлина. Не мислете, че всеки процес носи в себе си тъмнина.

Човек е това, което придобива любовта.

Човек е това, което придобива знанието, светлината.

Човек е това, което придобива истината.

Млад е онзи, който придобива любовта, който изявява любовта си. Млад човек е онзи, който изявява светлината. Пък старият е вечно обратен процес. И в младия, и в стария човек трябва да събере двата процеса на любовта. Положителната и отрицателната любов образуват цял един кръг. Смисълът е там. Когато тия двете течения се съединяват, туй течение образува цял един кръг. Туй, което излиза от Бога, то ще се върне пак при Бога. Когато се ражда, той излиза от Бога. Когато умира, той се връща.

Някой се смущава, когато се ражда. Някой, когато умира, се смущава как ще го погребат. Питам, онзи, който се ражда, носи ли нещо за ядене? Няма какво да се смущава. Онзи, който умира, той не се нуждае от погребение. Като умре човек, другите хора го вземат вече на ръце. Те го носят, не на кола, нали някой човек на ръце го подигат? Като дойде на ръце да го носят, нагоре трябва да върви. Няма да го туряте в земята. Ако го турите в земята, той трябва да се подмлади. Дълго време трябва да седи. Онзи, който умира, от ръцете ли трябва да хвъркате, да иде нагоре?

Ако умирате и ви заравят в земята, за подмладяване е. Ако хвъркате, в небето отивате, в дома си да занесете всичките богатства, които сте взели на земята. Човек умира, да принесе в жертва всичко онова, което е придобил за благото на всички добри хора в света.

Аз разглеждам младостта и старостта като два Божествени процеса. За мен, че някой е млад, не ме интересува, че е в света на младостта, то ме интересува. Че е някой стар, не ме интересува, че е в света на старите хора, това ме интересува. Искам и вие да се интересувате от света на младите и от света на старите.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и шеста лекция на Младежкия клас, 26 юли 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев

УМНИ, ДОБРИ И ЗДРАВИ

„Отче наш“

Пишете върху **темата №21** „Най-добрите условия, при които човек може да бъде здрав“.

Кои са най-добрите условия, при които човек може да бъде здрав? Какво учи съвременната хигиена? Вие не седите в класа свободно, свили сте се като един човек, който загазил и си казва: тази работа няма да я бъде. На някои от вас главата е на едната страна, на други – на другата страна. Не е лошо това, но всяка една поза, която човек има, има психологически последствия. Ако главата ви е наведена надясно, значи мозъкът ви е по-тежък там или ако е наведена на лявата страна, двете полушария не са така правилно развити. Или по някой път човек може да си наведе главата и по някаква външна причина.

Има един пример, в Америка един владика си носел главата наведена на една страна и всички проповедници от неговата област по подражание си носели главата наведена на същата страна. Или за пример вие се навеждате напред, тогава гърдите ви хлътват, свивате се навътре. Или да допуснем, че по някой път вие не сте добре дошъл, че хората не са разположени към вас. Кое е онова, по което познавате, че някой вас не ви обича? Аз бих желал да зная. Нали всяко нещо има белези, по което го познавате. По какво ще познаете един човек, че е сляп? Ако го виждате от далеч, че пипа с бастун, какво ще помислите? Може би този човек търси нещо. Но вие ще си съставите понятие, че този човек не вижда. Ако върви право, без да пипа, знаете, че очите му са отворени.

Сега, да допуснем, всинца не сте еднакво разположени. Кой за какво мисли сега? Вие говорите за любовта. Има една любов, от която ви е срам да ѝ кажете името. Имате една любов, от която се срамувате. Защо се срамувате от тази любов, притеснявате се, свиете се. Имате една свенливост. Когато се говори за любовта, имате една свенливост. Когато се говори за хубавите работи, има един свян. Човек някой път се свени. Казвам, какво ви стеснява в любовта? Има нещо, което ви стеснява. Любовта е най-познатото и най-непознатото – едно нещо, което е най-много познато и непознато. Няма какво да се говори за любовта. И животните знаят какво нещо е любовта. Какво кавалерство има в мухите. Когато се обичат, какво кавалерство има, какви поклони. Ако ги наблюдавате, в най-малките мушици, имат кавалерство в любовта. Не такова, каквото хората имат, но имат известно понятие, известна обхода. Какво би казал човек, когато види две плочи да си говорят? Тия двете плочи умни ли са? Много са умни. Но без да знаят, те са умни.

Да кажем имате единицата. Колко значения има единицата? Може ли да кажете: един умен човек, един много умен човек, един много глупав човек, едно житено зърно, едно камъче, едно пясъче. Като прилагате единицата към житеното зърно, тази единица придава ли нещо на житеното зърно? Или ако имате едно пясъчно зърно, предава ли му нещо? Да кажем, ако вземем светлината и приложим върху житеното зърно, ще окаже ли някакво влияние светлината? Да кажем, ако приложим червения лъч към житеното зърно или един портокален, или един зелен лъч, или един жълт лъч, какво влияние ще окаже? Все ще има известно влияние, но какво? За да има влияние светлината върху едно житено зърно, за да може да расте, какво трябва още? Светлина трябва, топлина трябва, трябва и влага.

Сега по какво се отличава сухотата? Някои от вас страдате от излишък на влага, някои страдате от излишък на сухота. Някои от вас сте много сухи, някои сте много влажни. Малцина от вас имате умерена топлина и светлина. Ако пипнете, ръцете на някои от вас са влажни, на някои ръцете са сухи. Сухотата някой път на какво се дължи? Например вие някой път говорите за хигиена. Говорите и за воля на човека. Човек трябва да опита своята си воля. Има един начин за опитване на волята. Ако твоите ръце са студени и ти нямаш воля да ги стоплиш, де ти е волята? Ако чрез своята ръка не можеш да покажеш волята си и мислиш отвън да я проектираш, във физическия свят мислиш да направиш нещо, как ще го направиш? По някой път вие искате да влияете на хората. Как ще влияете? Казвате: „Силна мисъл трябва да имаме.“ В какво седи силната мисъл?

Да допуснем, че ти си един патриот. Не е лошо човек да бъде патриот, да обича отечеството си. Известно време е патриот, след туй хората го хванат, че обича да граби, направил много престъпления. Къде отива неговият патриотизъм?

Вие може да говорите в името на истината, да я защищавате. Но мислите ли, че един ден, ако не спазвате всичките правила, че вие няма да изгубите вашето влияние? Първото нещо: за да говорите истината, трябва да бъдете свободни в изказване на вашата мисъл, свободни в изказването на вашите чувства и свободни в изказването на вашите постъпки. Никога мисълта не трябва да бъде раздвоена, нито чувствата да бъдат раздвоени, нито постъпките ви трябва да бъдат раздвоени. Ти говориш нещо, и си раздвоен; ти искаш да кажеш истината, но с оглед на някой друг белег. Това не е истина, то е един факт. В истината, когато говори човек, никога не може да направи погрешка. Щом правиш погрешка, ти не говориш истината, ти говориш само факти. Може да говориш за закони, но истината се отличава с едно нещо: човек, който говори истината, той никога не

прави погрешки, говори истината. Всеки, който не прави погрешки, говори истината. Всеки, който прави погрешки, говори факти и закони. Този човек е изложен на много противоречия в живота. Всичките противоречия произтичат от това, че хората не говорят истината. Щом мислиш, и има противоречия в ума ти, ти не мислиш за истината. Щом човек мисли за истината, той не може да има противоречие в ума си. Вие имате противоречие в сърцето си. Там не е истината.

Сега това не зависи от вас. От кого зависи? Ако дядо ти и прадядо ти не са вървели по пътя на истината, и ти не може да вървиш по пътя на истината. Мислите ли, че ако хванете едно вълче и му говорите, че то не трябва да бъде като баща си – да яде овце, мислите ли, че то ще ви послуша? Мислите ли, ако вие бутнете една бомба, която е направена да експлодира и ако невнимателно бутнете, че тя няма да експлодира.

Казвам, съвременните хора трябва да разбират своя живот. Сега вие всички имате известни противоречия. Някой път сте неразположени, казвате: „Днес съм неразположен, само не ме бутайте." От какво зависи неразположението ви? Не сте разположени. Неразположението може да се дължи на физическото тяло. Неразположението може да се дължи на човешките чувства. Неразположението може да се дължи на човешката мисъл. Може причината да е в мозъка. Причината може да е в симпатичната нервна система. Причината може да е в храносмилането, в жлъчката. Има едно неразположение, което произтича от черния дроб. Има неразположение, което произтича от стомаха. Има едно неразположение, което произтича от дишането. Има едно неразположение, което произтича от самия мозък.

Та казвам, ако вие не сте запознати с тия вътрешни закони, които направляват силите в човешкия организъм, вие няма да

разбирате. Има сили, които произтичат от мозъка, има сили, които произтичат от симпатичната нервна система, и има трети сили, които произтичат от цялото тяло. Тялото е проводник на една енергия, симпатичната нервна система е проводник на друга енергия и мозъчната система е проводник на трета. Например във вас може да влезе мисълта за преследване, да мислите, че някой ви преследва, не ви обича, че ви мрази. Може да е вярно това, може да не е вярно.

Например какво разбирате под думата обич? Допуснете, един ученик е в училището. Когато учителят е разположен с него, какво прави? След като го изпита, ако е много неразположен, тури му единица. Ако е средно разположен, тури му две. Ако е много разположен, тури му шест или тури му пет, четири. Това са полюси. Между 1, 2 и 3 и 6, 5 и 4 има съотношение. Първият процес е на слизане, вторият е на възлизане. Какво губи ученикът при първия процес? Като влезе учителят, ученикът се изплаши, знае, че ще го скъса. Като че тия учители познават – като влязат в класа, питат ония ученици, които не разбират предмета. Той може да се крие, но учителят ще го извика и като че ли има желание да му тури единица. След като скъса едного, учителят изважда един добър ученик и на него му тури шест. На единия туря единица, на другия шест. Този учител в дадения случай обича и двамата еднакво. В своето подсъзнание на този, на когото тури едно, той му мисли доброто. В своето съзнание има едно неразположение, но в подсъзнанието си той е готов да му тури шест. След като му тури шест, той намира в подсъзнанието си да му тури единица, понеже единицата е най-голямото число, което може да ти турят. Като ти турят единица, ти трябва да направиш едно угощение, ако разбираш закона.

Сега да изясня закона. Имате един орех, който посаждате в земята. Не го знаете какъв е. Имате и един орех, който сте изяли. Посаденият е минус, изяденият е плюс. Посадите ореха. Като израсне,

започне да дава плодове. Този, посаденият, орех има един отговор. На изядения орех знаете какъв е вкусът му, но няма плод. И в живота кои хора са щастливи? Христос, като дойде на земята, Той се пося, Учителят Го скъса, тури Му единица, наказа Го, че не знае да говори както трябва. Казват за Него: „Той е един измамник, неспособен човек.“ Това, което Христос пося – мнозина се ползват от Неговото учение.

Сега да оставим аналогиите и сравненията. Вие искате, най-първо, щастливият живот да дойде, преди да сте станали орехи. Такова нещо не съществува. Щастието е един плод, един резултат на един посят плод. Ти не може да бъдеш щастлив, ако не си посял семената на любовта, тоест, ако не си страдал. Искаш плод да имаш. Как ще имаш този плод, когато никога не си сял?

Сега вие седите и мислите, че сте в новото учение. В какво седи новото учение? Новото учение седи в това, да бъдете силни – каквито мисли и да ви дойдат, да ги превърнете. Привеждал съм един пример в беседи, един анекдот разправят. Апостол Петър вървял с Христа по пътя и срещат един умрял кон. Петър казва: „Колко лошо мирише.“ Христос казва: „Колко му са бели зъбите.“ Вървели по пътя и видели едно петало на пътя. Христос казва: „Вземи поталото.“ Апостол Петър казва: „Какво ще се занимавам с петалото.“ Христос се върнал и го взел. После с това петало Христос си купил череши. Като вървял, Той пущал по пътя по една череша и Петър се навеждал да ги взема. Веднъж не искал да се наведе за петалото, а за черешите се навеждал двайсет-трийсет пъти. Този пример е прекален. Ако пуснете по пътя орехи, един човек сто пъти ще се наведе да ги взема, но ако му кажете да посади орехите, казва: „Кой ще ходи да ги сади? Нека да ги садят другите.“ Ако му пускат орехи, може трийсет пъти да се наведе.

Казвам, всички имате неразположение. Станали сте много чувствителни. Опасно е. Много голямата чувствителност произвежда

всички болести. Щом човек стане много чувствителен, щом стане много мнителен, иска хората да му обръщат внимание. Ако малките деца обръщат внимание на едно дърво и се качват по него, знаете ли, че ще счупят клоните на това дърво? Качват се на дървото, навеждат клона, оберат плодовете, някой път счупят клона, и не се грижат за счупения клон.

И вие правите голяма погрешка със себе си, не знаете какво правите. Например някой път се сърдите, че не сте богат. Кой е крив, че не сте богат? Сърдите се, че баща ви не е бил богат. Сърдите се, че не сте имали някой богат роднина. Чудни сте. Кой ще ви даде богатство? Природата. Що не идете при нея? Тя е, която раздава всичките богатства. В природата законът е такъв. Ако имаш сто хиляди лева, ти не може да дадеш някому. Ако имаш дадени на тебе, половината можеш да дадеш. Но едно богатство, което ти е дадено на тебе, ти нямаш право да го раздаваш. В природата всеки сам трябва да вземе. Ако остане тебе да ти турят въздух в устата с някой маркуч, и тогава да дишаш, ти си загазил. Дотогава, докато ти сам дишаш, ти сам възприемаш въздуха и го изпращаш, ти си човек. Да остане да ти турят маркуч, ти си загазил. Същият закон е и за богатството, за мисълта на човека. Ако ти очакваш хората да мислят за тебе, ти си загазил. Ти трябва да мислиш. Никога не казвай, че всичко знаеш. Признавайте винаги две неща: признавай, че нещо знаеш, и признавай, че нещо не знаеш. Вие може да сте професор, да сте свършили два факултета, но като идете при един обущар, вие ще признаете, че не знаете да шиете обуща. Този професор може да се учи от обущаря. Ако искаш да учиш обущарство, трябва да идеш при този обущар, да вземеш първите уроци. Казваш: „Аз съм свършил."

Ако човек не се е научил да мисли право, мислите ли че той е учен човек? Ако човек не се научил как да чувства, мислите ли, че той е учен човек? Ако човек не се научил да постъпва право, мислите ли,

че той е учен човек? Много работи знае, два факултета свършил, но науката още на правата мисъл не знае. Тепърва трябва да я учите.

Правата мисъл всякога произтича, когато човек борави със светлината. Щом в мозъка си може да внесеш светлината, ти право мислиш. Щом няма светлина в мозъка ти, мисълта ти не е права. Правата мисъл разбира достатъчно количество на светлина. Сама по себе си мисълта не може да бъде права. Щом имате една воденица, келевото се върти, воденицата върви. По някой път воденицата може да е здрава, всичко да е наред, но ако няма вода и поставите келевото, не може да се върти.

Вие много хора считате умрели. Не са умрели – водата се е отбила някъде. Има едно място, ако се бутне, човешкото сърце може да спре. Няма да ви казвам къде е, по-добре да го не знаете. Някой път човешкото сърце може да спре от голям страх, някой път от голяма радост може да спре. И в двата случая, за да спре, има известни нерви, които контролират човешкото сърце. Когато по някой път човек се уплаши, този нерв престава да контролира, и тогава сърцето бие сто и двайсет, сто и петдесет удара в минута. При някои болести този нерв не може да контролира сърцето. По някой път този контрол може да се намали толкоз, че да дойде на двайсет-трийсет. Някой път, като докараш на единица, сърцето спре. Ти знаеш ли как спира сърцето? Има индуси, които могат да спрат сърцето си с воля. Учени са много, че спират и сърцето си. Чрез волята си могат да накарат сърцето си да спре. Но не е лесна работа. То изисква цял един процес.

Та вие изучавате окултните науки. Имате едно страдание – да знаете как да се справите със страданието. Имате едно голямо страдание, да знаете как да се справите с него.

Един българин от Варненско ходил да си купува чехли. Като обходил всичките чехлари, дошъл при един турчин чехлар. Извадил турчинът и започнал да му мери едни чехли, втори, трети, все не му

стават. И като не могъл да му намери чехли по крака, казал му: „Калъпсъз.“ Обидил се българинът. Искал да го набие, но си помислил, че може да го турят в затвора, турска работа. Излязъл навън, погледнал го накриво. Излязъл далеч от Дервента, близо на два километра, и отдалече извикал: „Ти си калъпсъз.“

Хубаво, вие се намирате в несгодни условия. Гледам, мнозина от вас се срамувате да работите. Има братя и сестри – срам ги е да работят. Учен човек – как тъй да копае. В годината има два месеца, от които зависи здравето на човека. Те са половината на май, юни и половината на юли. Ако сутрин през това време работехте само по половин час, преди да е изгряло слънцето, щяхте да бъдете здрави. Като станете сутрин, да работите. Това се дължи на простата причина, че има известна земна енергия, която иде от южното полушарие към северното полушарие. Тя прави цял кръг. Растежът, разцъфтяването на формите, плодовете зависят от тази енергия. Всичките хора страдат от недоимък на тази енергия. Те не искат да бъдат в общение със земята, да стане една обмяна. Ти трябва да работиш, за да стане обмяната. Ония нечистотии, ония бури от вашия организъм трябва да слязат долу в земята и пресни сили трябва да се покачват във вашия организъм.

Казвам, това е само за физическия свят. Пък в годината има два месеца, когато трябва да оправите сърцето си. Има два месеца, в които трябва да оправите ума си. Това са три периода, които са минус. Има други три периода, които са плюс. Имаме шест положителни и шест отрицателни положения. Всякога след един отрицателен период иде един положителен.

Да допуснем, че ви дойде една болест, едно болезнено състояние. На какво се дължи? При болезненото състояние вече самата природа те лекува. Ти трябва да поболедуваш, за да могат известни нечистотии, които има в твоя организъм, да се премахнат. Или по

някой път вие страдате в чувствата. И то е болезнено състояние. Трябва да се пречистват чувствата. Или имате мъчнотия в ума си. Тази мъчнотия е за пречистване на вашата мисъл. В природата няма непотребни процеси. Болестта е един потребен процес. Здравето е един потребен процес. Ако вие знаехте как да се справите с тия процеси, щяхте да бъдете здрави. На вас на всички ви трябва да ви преподадем една лекция. Тук на Изгрева трябва да имате място да работите. Без работа не може да се научите. За да се убедите в туй, на опит трябва да го проверите. В туй време, който от вас е болен, от каквато болест и да страдате, може да се излекувате. Понеже това време сега е минало, процесът на лекуването е по-слаб. Мнозина от вас страдате от известни болести.

Казвам, трябва една любовна физическа работа, трябва една любовна работа на сърцето, трябва една любовна Божествена мисъл на ума. Човек трябва в трите свята да работи. Всички трябва да се стремите да предавате не всичко, което знаете, но всякога трябва да предадете едно добро разположение на другите. Как предавате вашите разположения? Вие знаете как да предадете вашите разположения на всичките приятели. За тях вие сте отворени. Когото обичате, вие ще му предадете вашата свещ. Онзи, когото не обичате, изгасвате свещта и го оставяте в тъмнина.

Най-първо, трябва да се научите да се самовладате: да знаете качествата на вашата мисъл, в дадения случай да не може някой да ви предизвика. Когато ти започваш да се дразниш, туй състояние не е здравословно. Дотогава, докато ти владееш чувствата, да не могат да те дразнят, ти си здрав. Може да ти кажат, че на мечка приличаш – ти спокойно да седиш, да се поусмихнеш само. Ако дойде вятър, задигне шапката ти от главата, хвърли я в калта, на кого ще се разсърдиш? Не може да се сърдиш, понеже си е заминал. Сърдите ли се вие на вятъра? Тогава ще я завържете с нещо, да не може да я дига вятърът.

Първото нещо е да не може никой да ви обиди, туй в себе си да го вложите. Някой път вие чрезмерно се страхувате, имате страх от общественото мнение, какво ще кажат хората. Трябва да вземем под внимание какво ще кажат хората. Ако ти говориш истината, какво има да те е страх? Искаш да кажеш една права мисъл, кога трябва да я кажеш? Какво има да се боиш? „Ама как да я кажа?“ Както я разбираш. „Как ще я разберат другите?“ Да я разберат както искат. Ако имат уши, ще я разберат; ако са глухи, не могат да я разберат. Казвате: „Не могат да ме разберат.“ Не искайте да ви разбират вас глухите хора, но искайте да ви разбират умните хора. Вие казвате за някого, че не постъпва добре. Мислите ли вие, че във всички ваши постъпки постъпвате добре?

Някой път, като говорите, вие се увличате и говорите дълго. Никога не говорете повече от пет минути. По някой път вие искате да докажете нещо някому, да го убедите. Не си правете илюзия, че вие може да го убедите – когото и да е. Убеждението в света зависи от запалката. Ако не разбирате закона на огъня, вие никога не може да убедите един човек. Да убедите един човек, трябва да го запалите. Като го запалиш, нека гори. Като го запалиш, той знае, че вече гори. Какво се прави на огъня? Ако запалите огъня зимно време, на място е. Ако запалите огъня лятно време, когато има четирийсет градуса топлина, този огън на място ли е?

Първо трябва да се научите да не харчите вашата енергия. При вътрешните тревоги ние изхарчваме излишна енергия, за която природата ни държи отговорни. Ти мислиш след двайсет години какво ще стане с тебе. То не е твоя работа. Двайсетте години зависи от днешния ден. Ако днес живееш добре, и след двайсет години ще живееш добре. Ако всеки ден живееш добре, и след двайсет години ще ти бъде добре. Ако всеки ден не живееш както трябва, какъв ще бъде животът ти? Ако прекарате една идея в човешкия ум и тази идея

е добра, от този момент, в който тя е с тебе, и след двайсет години тази идея ще донесе същите резултати. Следователно пречистете себе си. Пречистете онова, което вярвате, и онова, което обичате. Онова, което обичате, трябва да заслужава тази обич. Предметът, за който мислите, трябва да заслужава тази мисъл. Онова, за което чувствате, и то трябва да заслужава вашето чувство. Не харчете вашите чувства за предмети, които не заслужават. Не харчете вашата умствена енергия, да мислите за неща, които не заслужават. Не вършете вашите работи, които не заслужават вашата сила. Кои неща не заслужават?

Здравето на човека зависи от този вътрешен контрол, който човек прави вътре в човешкия мозък, в симпатичната нервна система и в тялото. Човек трябва да стане господар на всички свои удове, на всички да дава свобода. Някой път ние не даваме еднаква свобода на нашите удове. Някой път караме краката да работят повече, ръцете да работят повече. Много мускули, много нерви има, които не се разклащат и образуват болезнени състояния. Всеки ден трябва да дадеш работа на ума си, не да го пресилиш. Трябва да дадеш работа и на чувствата си. Трябва да дадеш и достатъчно работа и на тялото си. То е съвършенството на човека.

Научете се едно нещо. Всичките процеси в природата са разумни – и добри, и лоши процеси. Лоши са, когато ние не разбираме нещата. Няма нещо, което в природата да е излишно. Няма зло в природата в този смисъл. Зло има за онези, които не разбират закона. За онези, които разбират закона, няма зло. За тях злото се превръща в добро.

Сега вие ще кажете: „Как сме живели досега?“ Оставете този въпрос. Вие сте живели тъй, както всички живеят. То е един общ недъг. Цялото човечество живее така. Два народа като се бият, нима умно е това? То е резултат на миналото. Тази сегашната война е резултат на мислите на хората. Ние искаме бъдещото благо да е

резултат на хубавите мисли, на хубавите чувства и на хубавите постъпки. Щом се бият хората, мислите ли, че е геройство? Те нямат висок идеал. Погрешките на миналото се ликвидират с война. Когато погрешките на хората не се ликвидират разумно, винаги се ликвидират чрез война. Някое голямо нещастие дойде, то е ликвидиране.

Помнете, че болезненото състояние е ликвидиране на несгодите на живота. Неправилните мисли, неправилните чувства се ликвидират чрез болестите. Аз ви навеждам на тази мисъл, че щастието на човека зависи от онова съчетание на фактите, законите и принципите в природата. Страданията произтичат от фактите, несгодите произтичат от законите, а пък добрият живот, благото на човека зависи от принципите. Принципът е, който показва новия път. Няма принцип на злото в света.

Та казвам, щом дойдете до любовта, ще знаете, че любовта е принцип в света, който се явява, да покаже новия път. Вие искате да ви обичат хората, докато не завършите с фактите, със законите и принципите. Любовта ще ви покаже новия път на живота. Всякога любовта носи новия живот. Ако вие сте готови да възприемете новия живот, той е любовта. Имате една любов, която не е любов, която минава за любов – интерес имат хората. Когато хората хранят кокошки, имат ли някаква любов? Развъждат хиляди кокошки за яйцата. Мислите ли, че това е любов? Любовта е вече заговорила. Посееш едно дърво да живее, вземеш плода от него. Да оставиш дървото да си живее, туй е до известна степен обич. Ти може да кажеш, че е обич. Ако те хранят в природата като кокошката, то е безлюбие. Ако влезеш в положението на растението – без да те секат, само да вземат плода ти, ти си в предговора на любовта.

Когато можеш свободно да мислиш, свободно да чувстваш, свободно да постъпваш, това е любов. Свободна е мисълта, която

човек има, при която тъмнината се разсейва. В свободните чувства всякога тежестта отпада. В свободните постъпки човек всякога се усеща силен в света да постигне онова, което иска законът на любовта.

Сега вие искате да бъдете свободни. Свободата зависи от човешката мисъл, от човешките чувства и от човешката воля. То е един процес. Щом имаш тия трите процеса, ти имаш вече проявлението на любовта, която показва вече новия път, новия живот. При този новия живот иде истината, здравето, истинското щастие, което човек търси. Там е истинската наука вече.

Казвам, вас, младите, един ден ще ви намеря остарели. Някои ще бъдете с бради, остарели. Тогава ще се оправдавате, че животът е тежък. Че животът е тежък, е тежък. За глупавите хора животът е тежък. За мъдреца, за умния човек всичко е едно благо. За глупавия човек всичко е едно нещастие.

Научете се да се не тревожите чрезмерно. Вие много се тревожите. Всякога трябва да имате в ума си една мисъл, поне една свещена мисъл да имате, която да обичате. Всеки един от вас трябва да има една свещена мисъл, каквато и да е. Всеки един трябва да има едно свещено чувство, което да обича. Всеки един от вас трябва да има една свещена постъпка, която да обича. Тия трите неща да са идеал. Човек, който няма тия трите неща, той е слаб човек.

Казвам, изберете си поне такъв идеал в ума си, един идеал в сърцето си и един идеал в тялото си. Да мислите да бъдете здрави, да мислите да бъдете добри, да мислите да бъдете умни. Тези идеи да бъдат динамични. Посейте ги, да дават плод: умът да дава светли мисли, доброто да дава светли чувства и здравето да дава подвижност, че каквото иска човек, да може да го направи.

Сега, има една поговорка, която казва: „Лесно е да се говори, мъчно е да се направи.“

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и седма лекция на Младежкия окултен клас, 2 август 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЗЛО И ДОБРО

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Имаме.“ (Прочете се темата „Добрите условия за здравето“.)

В дадения случай, ако направите един опит, ако оставите един човек да гладува, а друг често да го храните, когато гладува един човек и когато го храните, това са твърдения, които трябва да се докажат. По-добре ли, или е по-лошо да гладува човек? Какво ще научи? Какви са физическите признаци, когато храните добре един човек? Поправя се. Какви са признаците, когато един човек го поставите на пост? Ще хлътне, ще стане мършав, ще измени цвета. Кой е по-умен, гладният или ситият? По какво се отличава процесът на гладуването от храненето? Да допуснем, че вие имате една болка в тялото си. На какво се дължи тази болка? Да допуснем, че вие имате една болка в стомаха си. На какво се дължи? Да допуснем, че вие сте яли, заболи ви нещо, усещате болка. Тази болка отдавате на стомаха. Коя е причината? В самия процес ли е болката? На какво се дължи болката? Болката на много причини може да се дължи. Някой път вие ядете много бързо, вкарвате много въздух в стомаха. След туй въздухът има едно свойство да се разширява. Като се сгорещи, разшири стомаха, стомахът не може да работи. Може да се зароди болка в стомаха. Да допуснем, че се зароди главоболие в мозъка. Често заболяват слепите очи. В действителност нали сте страдали от главоболие, на какво се дължи главоболието? Който има главоболие, от глад ли се явява то, или от много ядене? Някой търговец има да плаща крупна сума, не може да я плати, мисли, мисли, заболи го

главата. Главоболие има, когато имаш задачи – не може да решиш, както един ученик има задача, която не може да реши. Те са изключения. Вие сега сте се научили да мислите. Сегашната наука на какво се обуславя? Един учен човек казва, че говори истината. Човек как говори истината? Той казва, че оттук до слънцето има деветдесет и два милиона мили. Друг изчислява, че има деветдесет и три милиона. Каква е тази истина с един милион мили, туй точно изчисление ли е? Някой път и вашата научна разлика е както разстоянието до слънцето, деветдесет и две, деветдесет и три милиона мили. На кое се дължат тия математически изчисления? Защо единият изкарал деветдесет и две, другият – деветдесет и три? Ако ви запитам защо сте болни или защо сте здрави, или защо сте умни, какъв отговор бихте дали? Вие казвате, че сте много умен. По какво познавате, че сте умен? По какво се отличава умният човек?

Нека дойдем да започнем от физическия свят. По какво познавам, че един човек е силен? Най-първо, той трябва да дига големи тежести. Слабият дига едно кило, две, три, пет, десет. Като дигне сто кила, казваме, че е силен. За някой казваме, че е добър. По какво познаваме, че е добър? Обходата не е добрина. Да кажем, вие нямате пет пари в джоба си. Аз казвам, че ви давам хиляда лева, пък нищо не ви давам. Казвам ви: „Давам ви хиляда лева, да си платите дълга“, пък нищо не ви давам. В дадения случай вие имахте едно смущение, вие очаквате, мислите, че ще уредя работата. Дойде времето, работата ни най-малко не е уредена. Питам: добър ли е? Има добрини, които започват с плюс и свършват с минус. Има добрини, които започват с минус и свършват с плюс. Има добрини, които започват с плюс и свършват с плюс.

Питам: вие започвате с младостта и свършвате със старостта. Тогава може ли да ми разправите как се остарява? Старият знае ли как е остарял, младият – как се е подмладил? И той не знае. Ако го

попитате как се е подмладил, и той не знае. Сега вие очаквате в съвременния свят – всичките, както вярват сега, ги очаква едно голямо ограничение. Всички искат да бъдат свободни. Но то е едно голямо ограничение. Всеки казва: аз искам да бъда свободен. Синът иска да бъде свободен от баща си, не иска да му заповядва. Иска да стане търговец. Като стане търговец, свободен ли е? Казва: искам да бъда свободен, да имам една професия. Станеш учител, свободен ли си? Сега искате да бъдете свободни. В какво седи тази свобода? Ако идеш в Съветска Русия, нямаш право да мислиш за Господа. Там такива работи не се позволяват. В Съветска Русия забраниха всичките философии и едва преди една година позволиха да се четат – всичко, каквото са писали философите. Ако идете в Германия, вие не може да кажете: аз тъй мисля. Ако идете в Италия, и там не може да мислиш каквото искаш. Ще мислиш, каквото фашистите мислят. В Германия, като идеш, ще мислиш, каквото германците мислят. В Русия, ако идеш, ще мислиш, каквото русите мислят. Питам тогава: де е свободата? В какво седи свободата? Най-първо, съвременните хора нямат едно понятие какво нещо е свободата. Да прави човек каквото иска, свободен ли е? Вие, като седите тук в класа, свободни ли сте? Не сте свободни. Заставени сте да седите на столове. Някой път се изисква. Седиш притеснен, мърдаш се на стола, седиш на стола, не си свободен. Казваш: свободен съм. Ни най-малко не си свободен. Разисква се върху философски въпроси, опасявате се да не би да се изложите. Може да кажете нещо, което да не е вярно. Пък и учителят, който преподава, и той може да каже нещо, което не е вярно. Сега в дадения случай учителят, който преподава, мисли, че туй, което преподава, е вярно. Обаче нещата, като се поставят на опит, имат минус.

Търсим начин да оправим човека. Представете си сега съвременното съдебно производство. Съдебно производство има:

съдят хората, които са писали закони, други – които съдят престъпленията на хората, и третото – хора благородни застъпват се, да ги оправдават. Направи някой престъпление, ще го накажат. Отиде един да го защищава, да го освободят. Един адвокат търси причините да те оправдае. Тогава съдията изслушва защо ще дойде да го оправдае. Обвиняват някого за една лъжа. Излъгал. Има лъжи позволени, бели лъжи. Казва: „Господин съдия, на шега го излъгал." На шега като си го излъгал, има ли закон да те съди? Питам: този адвокат, който те защищава, добър ли е той? Ако си крив, и той те оправдава, той те насърчава. Пък някой път адвокатът има зъб на тебе, като те хванат за някое престъпление, иска да направи престъплението голямо, тикне те в затвора десет години.

Допуснете, че сте един човек – никога не си учил, обичаш да ходиш. Но този човек, който те защищава, тикне те в затвора десет години – направи ти добро, без да искаш. Ти, като няма какво да правиш, учиш се да четеш или научиш някой занаят. След десет години излезеш навън. Питам сега, в какво седи доброто? Добро ли е направил човек, като го турил десет години в затвора?

Не само той е фактор, но подведени са. В съдебното производство имаме един факт: обвиняват един баща, че убил сина си, че го хвърлил в Дунава. Били го на общо основание и бащата казва, че убил сина. Най-после го осъждат на смърт. Какво става, когато вече да го екзекутират? Синът се явява жив. Значи от бой накарали човека да каже: „Убих сина си." Като го били, казва: „Убих го." Вие често сте морални, защото някой път съдбата, външните условия са благоприятни. Казвате, има предопределение на Господа. Обаче, щом дойдат неблагоприятните условия, започвате да се съмнявате в това, което вярвате.

Някой човек казва, че има установени възгледи. Много добре. Да допуснем, че вие имате един приятел, който смятате, че е благороден,

хвалите го: той е отличен, той е даровит. Но излъже ли ви веднъж, не обръщате внимание. Втори, трети път, и само ви излъже. После започва да ви пооткрива малко. Имал си някой скъпоценен пръстен, задигне го. Носиш някой часовник, някой часовник от дядо си, задигне го. После имал си някоя хубава дреха от чичо си, задигне я. Питам: при всичките тия условия, как ще започнете да мислите за вашия приятел? Какво ще мислите? Ще се намалява приятелството ви. С колко единици ще се намалява във вас? Може да обърнете процеса. Този ваш приятел подари ви едно нещо, второ, трето, той става по-благороден. Питам сега: туй, което дава, след като дава, става добър във вашия ум, туй добро ли е?

Аз гледам по някой път, някой поет пише. Между вас поети няма, поетеси няма. Слуша някой критик, някоя критика прави, критикува го. Защо го критикува? Най-първо, ще критикува стила. Кой е стилът сега? Хубавият израз. Отличен, музикален е стилът му. После, има подтик в думите. На краищата думите трябва да се срещат или с е, или с ъ, или с о, все има нещо да се различават. Какво означава рима? „Съзвучие.“ Съзвучие на ъ какво означава? „Мъжка рима.“ Планини високи, долини дълбоки. По какво се отличава римата? Ако речеш да изкачваш високото, за да го постигнеш горе на планината, а-то е постижение на края. Планини високи. Що е високи планини? Аз искам да я видя каква е. За да я намеря тази планина, колко енергия трябва да изхарча? Казвам сега, долини дълбоки. Пак търся а, но туй а изисква много разноски. Имам плюс и минус. Вложа а-то, обърне се процесът, минус след плюс, плюс след минус. Като слезеш долу: долина дълбока, какво ще направиш? Изворите са там, на високите върхове няма извори. На върха на някоя планина има ли извори?

Добре, имате „ъ“. Дайте ми рима с „ъ“[49]. (*Кон оседлан, човек опетлан.*) Какво добил оседланият кон? Седло на гърба има. Опетланият човек седло има ли? Конят е оседлан – мъчнотията е на гърба. Опетлания човек – мъчнотията му е в краката. Какво е добил конят с оседлаването? Какво е добил човек с опетлаването? Представете си, че този кон е оседлан и е пренесъл един болен човек от едно място на друго – направил едно добро, без да знае. Опетланият човек, добре е станало, че е опетлан, понеже той бил намислил да направи някаква пакост, опетлал се, че не могъл да направи пакостта. Имате едно положително добро. Пренасянето на болния е с отрицателен резултат. Конят е дал повече от себе си. Конят, като носи болния, дава повече, излязла е повече енергия от коня. Опетланият човек – значи спестил енергията си той. Но спестяването на тази енергия има добър резултат. Той, ако не беше спестил енергията, щеше да претрепе човека. Тогава щеше да има една несгода.

Сега вие искате в живота да се подобри вашето положение. Сега, целия клас ако ви попитам, всеки от вас иска да се подобри положението му. Ако ви попитам в какво искате да се подобри? Да ви кажа сега. Всеки един от вас иска да има по един подарък. В дадения случай всеки от вас иска да има по един подарък. Ако ви попитам какъв подарък искате, какъв подарък може да искате? Сега ще теоретизирам какъв подарък бихте искали. Най-обикновени подаръци. Някой може да иска според сезона грозде или диня. Някой може да иска портокал или лимон може да иска. Някой може да иска обуща, някаква пролетна шапка. Ако е някой учен, може да иска манто, палто или може да иска някоя хубава стая, или някой хубав стол, маса или друго нещо хубаво. Какви ще бъдат резултатите при

[49] Според правописните норми до 1945 г. думите винаги завършват на гласна. Когато са в мъжки род завършват на „ъ“, а в женски – на „ь“.

единия или другия случай? При хубавите обуща резултатите ще бъдат тия, че няма да имате мазоли. Питам: онзи, който ви даде хубавите обуща, че ви избави от мазолите, направи ли едно добро? Но какво трябва да придобие човек с обущата си? Значи този човек по този предмет е бос. Всичките учени хора са все с обуща. Всички невежи хора са все боси, общо казано. Заслужава ли човек всякога да бъде обут или всякога да бъде бос? Мислите ли, че ако той е всякога обут, той е учен човек, или, ако всякога е бос, е невежа? Отчасти това е вярно, отчасти не е вярно. Вечерно време, когато си лягаш, с обуща ли си лягаш? Ставаш сутрин, обуваш си обущата, въоръжен си вече. Събуеш обущата, невежа си вече. Как ще обясниш, изуеш обущата, хвърлиш чорапите, невежа ставаш. Станеш, обуеш чорапите, туриш си обущата, излезеш навън. Значи отиваш да работиш, учен си. Връщаш се вкъщи, невежа си.

После имате другото, казвате: той е способен, той е неспособен. В какво седи способността? Силният човек какво ще прави? Ще се бори. Навсякъде децата, като са силни, хванат се, борят се. И животните опитват своята сила. За пример хващате си лявата или дясната ръка, защо? Този навик на какво се дължи? Защо туряте лявата ръка в дясната или дясната в лявата? Седнете на стола, преплетете крака, левия в десния или десния в левия. Седнете на стола, преплетете левия крак в десния или десния в левия. От какво произлязъл този навик? Или, да допуснем, един художник рисува профил или анфас. Защо някои обичат да рисуват в профил, други – анфас? Кои са положителните причини? Това са философски работи. Или някой от вас, като се храни, повече дъвче отляво, друг дъвче повече отдясно. Или ред поколения са дъвкали отляво. Виждам, че лявата страна или дясната страна са повече развити.

Сега, когато дойде до вас, как познавате, че вашият ум работи добре? Какви методи имате вие? Да кажем, вие сте добър математик.

В какво седи вашата математика? Решавате задачи. Или добър физик сте, или добър химик сте, или добър богослов, или добър физиолог и тъй нататък. Значи всичките тия хора са все добри, но тяхното добро се занимава с разни области, изучавате разни области. Какво изучава физикът, с какво се занимава физикът? Химията се занимава с дреболии, с вътрешните интимни работи, с елементите. Да кажем, че трябва да стане една реакция. Една реакция е, най-първо, един скандал. От този скандал се ражда един процес. Съединяват се елементи. Как се съединяват два елемента? Не се съединяват, но дошъл един химик, като ги нагорещи, най-първо, раздедини ги, скара ги, казва: „Ти не я вземай, ти не си за него." Скара ги. Тури огън, измени киселината. След туй, като усети химикът, че е направил едно престъпление, ще дойде да ги примирява, с други направи съединение. Най-първо, в химията трябва да знаеш да разединяваш и да съединяваш. Ако знаеш добре да съединяваш. После химикът трябва да разбира елементите, с които борави, да знае техните свойства, да ги накара да експлодират. Голяма динамика има. Някой път нали има динамика, вашите певци току крякат. Да знаеш. Какво да знаеш?

Питам: сега, толкоз пъти като сте се заканили да направите нещо, какво сте направили досега? Я ми кажете, като бяхте ученици, как се заканихте на вашите учители? Когато учениците се заканват на учителя, те му изчистват, най-първо, с четка дрехата. Когато го обичат, донасят му цветя букет. Ако селски деца обичат учителя, яйцата ще дойдат, круши, ябълки, хлебец хубав.

Да дойдем ние до поетите. Тези поети защо турят е-то накрая? Защо турят и-то накрая? Защо турят а-то, о-то или защо турят ъ накрая? Защо ги турят тия букви? Този поет, като римува, аз обяснявам една теория. Той говори за материалния свят, ъ казва, туй, което става, което виждаш, то е реално. Този, който римува с о, той

говори за външните условия, добри условия да имаш. Този, който римува с а-то, той говори за въздържанието, някаква мъчна задача се разрешава. И-то показва посока на движение. Е-то е закон на разширение. Нито един поет не знае защо ги туря. Той търси разширение накрая.

По три начина човек може да се разшири. Може да се разшири във физическия свят, може да се разшири в духовния свят и може да се разшири в умствения свят. Някаква идея. Може да постигнеш нещо или може да имаш добри условия във физическия свят, в духовния свят или в умствения свят. Сега това е една теория. Как ще го докажеш математически? Ъ се отнася към о тъй, както е се отнася към и:

Ъ : О = Е : И;
А : У = Ъ : О; Е : И = А : У.

Каква е разликата в И или N. Ако слиза движението от лявата към дясната ръка или ако се качва от лявата към дясната, какъв ще бъде резултатът?

Сега какво отношение може да има? На български какво допринася ъ накрая? Защо го турят накрая? Някъде в средата дава си думата, но накрая няма никакво мнение, ъ накрая няма никакво мнение. Ако го турят, защо го турят? Служба е това. Каква е тогава разликата между ъ и ь? В края на думите ь внася мекота. Когато туриш една дума с ъ накрая, тази дума иска енергия, сила. Като туриш ь? Кажете ми една дума с „ь“. Милост. Пише се с „ь“ накрая. В милостта трябва да бъдеш много съобразителен, обхода трябва да имаш и гръб. Ако ви питат как се е образувала думата гръб? Значи известни действия са образували думата милост. Говорят за човека, че е умен. Носът има връзка с човешката интелигентност. Самият нос

доста голямо влияние упражнява върху обонянието. Обонянието е дошло да избави човека от много препятствия в света. Чрез миризмата, чрез обонянието човек познава дали някои хора са полезни, или не. Носът служи за това. Носът показва желанието да разсъждаваш, той е един показател на интелигентността. Носът е резултат на една деятелност в миналото. Ако разгледаме устата, дебелите устни, голямата уста показва, че деятелността на устата е била в миналото много голяма. Големи бърни показват, че устата е била много работлива. Голямата уста и дебелите бърни показват, че човек е бил работлив, не само той, но хиляди поколения преди него са работили с устата си.

Допуснете, че имате човек с дълги ръце. Показва, че тия хора много са работили с ръцете, затова ръцете са станали дълги. Но каква работа са работили? Като изучават ръцете на крадци, виждат, че са дълги. Как ще обясните, че на крадеца ръката е дълга? Понеже крадецът, като върви, иска да бръкне в някой джоб, все иска да вземе и като иска да краде, прекарва своята мисъл в ръката и кръвта по ръката отива. Тия клетки се хранят, ръката става дълга. Онзи, който не обича да краде, ръката остава къса. Но то е теория сега. Как ще го докажем? Благодарение на кражбата вие имате ръце. Понеже змията дала пример, затова останала без ръце. Друга теория има: змията е първата, която казала лъжа. В този свят, в който казала лъжата, никога не се позволява да се каже лъжа. Който каже лъжа, отрязват му се ръцете и краката. Змията, като казала лъжата, и затова сега е без ръце и без крака. Човек, който е без ръце и крака, той е излъгал. То е теория сега. Най-първо, хипотеза, теория и после става факт. То е една научна действителност.

Сега кое е доброто в змията? Умът. Кое е доброто в добрите хора, кое е доброто в лошите? Считайте, че доброто и злото са две страни на една и съща реалност. От злото в света ти акумулираш енергия.

Доброто е процес, който съгражда. Тия енергии правилно ги употребяват. Ако не съедините доброто със злото, не може да имате един процес, ще имате едно пасивно състояние. Ако сте добри, непременно във вас трябва да има малко лошо. Ако останете крайно добри, както искате, вие ще мязате на една плоскост, на една права линя. Главата ви ще бъде дълга, няма да има никаква дебелина. То е теория в дадения случай.

Един лош човек, като те хване, какво ще направи? Той ще каже: „Стой! Горе ръцете!“ Бръкне, извади всичко от джоба ти. След като извади, той ще те пусне да вървиш. Казвате: какво означава кръстът? Кръстът значи – ти ще срещнеш злото, ще каже: стой! и ще те обере. По тази линия вече не може да вървиш. Тогава ще намериш и ще тръгнеш по друг път. Казва: по този път не може да вървиш. Ако тръгнеш по този път, пак трябва да те оберат. Няма какво да дадеш.

Разправят един анекдот. В Петербург, в царския режим, онзи, който закъснява, хваща го стражарят, туря го в затвора или ще плати една, две или три рубли глоба. На следния пост пак го хванат, пак трябва да плаща една-две рубли. За да не плаща на всеки пост, ще дадат един знак, например ще каже: кукуригу. Като каже кукуригу, пускат го да върви, без да плаща, но ако не каже кукуригу, трябва да плаща на всеки пост. На десет поста като плати по три рубли, трийсет рубли на вечер.

Аз ви казвам, вие не кукуригате. Когато ви се случи нещо неприятно, не сте ли вие, които сте закъснели? Вечерно време хване ви стражарят. Ще кажеш кукуригу, на другия – кукуригу. Като кукуригаш, казваш: „Три рубли дадох.“ Защо си закъснял, каква е целта? Да не плащаш трийсет рубли на вечер, не закъснявай. Като решиш да направиш една работа, не закъснявай. Щом закъснееш, глобата ще започне. За всяко добро или за всяко зло, което не си направил, ще плащаш. Че вие казвате, човек не трябва да прави зло.

Трябва да направи зло. Имаш навик да пиеш вино. Лош ли трябва да бъдеш, или добър? Лош бъди, кажи: „Няма да пия.“ Ще вземеш чашата, ще я хванеш, ще вземеш виното, ще го излееш. Туй благородство ли е? Ще кажеш: „Не искам.“ Ще хвърлиш виното. Най-първо, ти не си оценявал водата, изливал си водата, пил си вино. Сега – обратният процес. След като излееш виното, какво трябва да налееш? Като налееш вода, какъв процес е? Процесът е пак зло, но с добри резултати вече. С изливането на виното резултатите са обратни.

Казвам, има процеси: злото, като употребиш, е добро и в положителен, и в отрицателен смисъл. Кое е положителното сега? Като наливаш виното, е положително навътре в чашата. Ставаш пак лош, изливаш виното. Щом излееш виното, ти всякога ще бъдеш при чистата вода. Щом наливаш виното, ти ще напуснеш водата. Щом наливаш виното в чашата, ти изворите ще ги напуснеш. Тъй щото, като гледаш един човек, ще познаеш движението му какво е. Единият се отдалечава от извора, другият се приближава при извора.

Човек, който прави добро, се приближава при любовта. Човек, който прави зло, се отдалечава от любовта. Човек, който прави зло, се приближава при злото.

Та казвам, добро трябва да правиш, за да се приближиш при любовта. Зло трябва да направиш, за да се отдалечиш от любовта.

Сега процесът е да се научите да разсъждавате. Някой път добро е да се приближиш при любовта, някой път е добро да се отдалечиш. Представете си, че имате една соба, стоплена най-малко сто и петдесет градуса, светнала. Идете отвън, приближавате се, приятно ви е. Но щом се стопли хубаво, нали се отдалечавате? Значи, когато приемате достатъчно топлина, вие усещате един стремеж в себе си да се отдалечите от собата. Туй лошо ли е да се отдалечите? Толкоз

топло е, че може да се запали дрехата. Ако не се отдалечиш, ще се запали дрехата. Значи за ваша полза трябва да се отдалечиш.

Та казвам, в живота умен човек е онзи, който знае кога да се приближава и кога да се отдалечава от любовта. Умен човек е онзи, който знае кога да направи зло. Вие по някой път казвате: „Трябва да направиш зло.“ Ако дойде баща ти и вземе чаша, пълна с вино, хвърли я. Нали е лоша постъпката? После той нагълчи сина. Питам, туй лошо ли е? Постъпката е лоша, но резултатът е добър.

Не считайте, че злото в даден случай е тъй добро, както доброто. Доброто в даден случай не е тъй зло, както злото. В даден случай злото е тъй добро, както и доброто. В даден случай доброто е тъй зло, както злото. Аз не искам да вярвате, но в живота е така.

Следователно всякога гледайте да бъдете умни във вашите постъпки.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и осма лекция на Младежкия клас, 9 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев

НАЙ-ДОБРИЯТ УЧИТЕЛ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Пишете върху **темата №22** „Причини за усилване и отслабване на човешката памет“.

Ако ви попитам у болните или у здравите паметта е по-силна, какво ще кажете? Тогава, ако ви е дадена една тема, какво е предназначението на човешките ръце, как бихте я развили? Ако ви дадат същевременно **темата №23** „Какво е предназначението на човешката глава“, как ще я развиете? Или ако ви дадат **темата №25** „Предназначението на корените“, какво ще пишете? Ако изложите корените на едно дърво на въздуха, не ги поставите в една гъста материя, какво ще стане? Растението изсъхва. Всеки човек сега носи по една глава. Защо я носи? Главата означава посоката на движение, посоката, в която човешкият живот се движи. Някой път вие се спирате, обърквате се в живота и казвате: „Какво ще правим?“ Щом човек обърка посоката на своето движение, всякога настава едно стълкновение.

Тъй щото вие допуснете сега, че вие сте заставени да си изкарате прехраната само с пеене. Какво ще пеете? Или допуснете, че вие сте заставени да си изкарате прехраната само с ръцете си. Представете си, че вие сте заставени да си изкарате прехраната си като художник, да рисувате. Срещате тогава един, който е певец, другият е художник, как ще се разберете? Единият се занимава с въздуха, изучава въздуха,

другият се занимава с твърдата почва, носи си човекът мотика. Той приказва за твърдата почва, вие приказвате за въздуха, за рядката материя. Единият ще разказва как расте житото, царевицата, пиперките, краставиците – той знае, може да говори за тия работи. Певецът за какво ще говори? Той ще ви говори за ноти, за „сол“, за „ре“, за „ми“, ще ги съчетава. Единият има стока, ще донесе. Певецът каква стока ще донесе? И той ще донесе някаква стока, книга написана с ноти. Онзи, който работи с ръцете си, като погледне на книгата, ще се чуди на черните точици; той има нещо реално, той има краставици, може да опече една пиперка, може да опитате краставиците. Но с какво ще опитате изкуството на певеца? Може да опиташ резултата, който той има – краставиците, но той може ли да опита твоите ноти? В какво се отличава разликата? Този, който работи с ръцете си, може да ти каже разликата между една краставица и една пиперка, казва: „Опитай тая краставица, опитай тази пиперка, слива, череша. Каквото обичаш, може да опиташ.“ Питам: кое е по-реално в дадения случай, това, с което се занимава човекът с ръцете си, или това, с което се занимава човекът с устата си.

За пример вие казвате някому: „Обичам ви.“ Вие виждали ли сте думата обич? Като кажеш думата, може ли да я видиш, или чуеш един звук? Че някой те обича, по какво ще познаеш? Какво нещо е обичта? На какво обосновавате обичта? Детето обосновава обичта на майка си, понеже тя го е кърмила. Ако не му е давала да яде, тя не може да прояви обичта. Някои казват, че обичта винаги има материални обекти във физическия свят. Когато се занимаваме с действителния живот, кажете ми какво трябва да правите с ръцете си? Ако не можете с ръцете си да работите, ще може ли да пеете? По-високо изкуство е пеенето. За пример може да се каже, че един градинар, който обработва краставици, ако им пее, краставиците стават по-хубави, отколкото онези, на които не пее. Като им се пее,

стават по-дълги. И на черешите като им се пее, стават по-сочни. Туй е само твърдение. Може да се направят опити. Ония деца, на които майките им са пели, са израснали по-добре, отколкото онези, на които не им са пели.

Та и вашите мисли, ако не им пеете, не може да израснат. Някой път се обезсърчавате и казвате: „Аз нищо не съм постигнал.“ Че какво ще постигнеш? Кой досега е постигнал нещо? Тъй както разбирате постижението на живота, има ли някой човек да е постигнал нещо? След като живеете петдесет, сто, сто и двайсет години на земята, какво ще постигнете? Като живеете сто и двайсет години, ще дойдат, ще ви изпъдят из къщата и ще си заминете, няма да ви дадат една бодка[50] от земята. Ще си заминете, но вие не знаете и как сте дошли. Ще си заминете, без да занесете нещо със себе си. Ще носите само вашите мисли, вашите желания.

По някой път двама души, от които единият работи само с ръцете, другият с устата, могат само да си разменят нещо. Единият казва: „Я ми попей малко, аз ще ти дам една краставица, попей ми, ще ти дам малко череши.“ Могат да се разменят с пеенето, имаме вече обмяна на енергиите. Значи може да впрегнете водата на работа, може да я впрегнете на работа като пара. Хубаво, представете си, че вие трябва да си изкарате прехраната само с пеене. Как ще започнете? Отде ще започнете?

Ние тук имаме един певец, попее. Ноти са това. (*Една сестра кашля.*) Харесвате ли това пеене? Кашлицата, тя е пеене. Всеки, който кашля, започва вече да пее, само че тоновете не ги взема правилно. Една крива мисъл е едно такова кашляне. Когато човек не знае да

[50] Най-малката и малоценна някогашна пара.

мисли, така кашля. Когато човек някой път не може да чувства, такава кашлица иде.

Та казвам, всеки един от вас има специална задача, която трябва да разреши. Съвременните хора са се спрели и не разрешават своите задачи. Те мязат на деца, които са тръгнали по работа и са се спрели по витрините. Погледнеш, не дошли навреме, закъснели. Тук гледат, там гледат, целия ден се занимават се с чужди работи. Целия ден човек се занимава с работи, които не му са потребни. Едно дете може да иде при реката и целия ден да гледа как тече водата, да хвърля камъчета и на училище да не ходи. Като го попитат вечерта дали е ходило на училище, ще каже бяла лъжа – че е ходило. Но природата е толкоз учена, че ако направиш една погрешка, не може да я излъжеш, не може да се отървеш. За пример, ако си минал някъде и само една череша да си изял, че не кажеш истината, тя ще те тури на везните и като те претегли, тя знае, че си взел черешата. Тази череша има тежест и като те претегли, знае, че си изял черешата. После ти кажеш някой път някоя дума и усещате едно неразположение, стане ти мъчно. Кажеш една дума, почувстваш че си спечелил нещо, разположен си. Разположението всякога предполага печалба, при неразположението загуба имаш.

Допуснете, че ако носите една стомна от десет килограма в ръката си, понеже сте юнак, силен човек сте, носите стомната. Представете си, че тази стомна с тежестта си ви причинява някакво неудобство, едно неразположение. По някаква случка тази стомна е пробита и започва да олеква, да олеква – остане само едно кило. Вас ви е приятно, че е олекнала. Като вървите дълго време, ожаднеете, дигнете стомната, няма нито капка вода. Стане ви неприятно. Какво сравнение може да дадете? В живота вие по някой път носите една малка тежест, вие, като загубите това благо, тъжите за него. Често може да кажете: „Защо ми е голо здраве?“ Имаш хубав ум, казваш:

„Защо ми е такъв ум, като нямам условия?“ Здрав си, казваш: „Защо ми е това здраве?“

В правилния живот в природата има една правилна обмяна, всякъде в природата има една правилна обмяна. За пример, способен е този ученик, който има една правилна обмяна с учителите си в гимназията. Тези, които не разбират закона, мислят, че ученикът вън от правилната обмяна с учителите си, той може да стане учен. Учението зависи от правилната обмяна с природата. Ако имаме правилна обмяна с природата, учени можем да станем. Ако нямаме правилна обмяна с природата, учени не можем да станем.

За пример ти гледаш природата, но не виждаш нещо разумно, ти учен човек не можеш да станеш. Ако започнеш да чувстваш, че има нещо разумно в природата, ти можеш да станеш разумен човек. Ако хората, с които дружиш, не съзнаваш, че те са добри, че те са умни, тогава и те няма да съзнават, че ти си умен. Каквото отношение човек има към другите хора, и хората ще имат същото отношение към него. Каквото отношение човек има към природата, такова отношение има и тя към него. Щом мислиш, че природата е глупава, и тя мисли за тебе, че си глупав.

Допуснете, че сега в живота вас не ви върви. Какво разбирате под думите не ми върви? Каквото мислиш, не става. Сутрин, като станеш, задай си въпроса: „Какво искам да стана?“ Какво искаш да станеш? Като станеш, искаш времето да е хубаво. Сутрин, като станете, ако е до времето, какво време искате? Ако е зимно време, бедните искат да стане времето топло, да не е студено. Ако е лятно време, има четирийсет градуса топлина, какво ще искате? Ще искате малко разхлаждане да стане. Зимно време температурата е по-ниска, че се отнема по-голяма част от топлината на тялото. Всеки не иска да му се отнема от топлината. Ние сме недоволни от студа, понеже отнема повече, отколкото трябва. Лятно време при четирийсет-петдесет

градуса природата ни дава топлина. Когато ни вземе топлината, ние сме недоволни и когато ни дава повече топлина, пак сме недоволни. Кога е по-хубаво, природата да отнема ли от тебе, или да ти дава повече? Кое по-хубаво, да имате един господар, който да ви товари повече или да ви товари по-малко?

Допуснете, че вие сте едно малко дете, намерили сте един учител, носите череши със себе си, не може да ги ядете. Той ви пита: „Защо носиш тия череши?“ Вие казвате: „За ядене.“ Той казва: „Дайте ми една череша“, и я изяде. Започне да иска все по една череша и ги изяде всичките череши. Казва: „Много хубави са черешите.“ Питам: какво ще бъде разположението на детето? Учителят изял всичките череши и казва, че са много хубави, че ги намира отлични. Ако, като дойде до половината на черешите, детето каже: „Стига“? Защото то трябва да занесе черешите вкъщи. Кое е по-хубаво, детето да даде всичките череши на учителя да ги изяде или само половината да даде и другата половина да занесе вкъщи? Учителят има ли право да яде всичките череши? Ако ще му тури висока бележка, шест, трябва да изяде всичките череши. Ако е намислил да му тури три, ще изяде половината от черешите.

Толкоз години вие по някой път сте недоволни. Задавали ли сте си въпроса защо сте недоволни? Да си дадете един отчет. Когато сте били ученик, учителят ще ви изпита, но вие сте недоволни от учителите: ти сам си туряш шест, той турил пет. Питам: коя от двете бележки е по-права, пет или шест? Според мене тази система да се турят бележки е изкуствена. Бележките трябва да започват от единица, даже с нула трябва да започват най-хубавите бележки. Щом отначало на един ученик турят нула, показват му условията, какво може да стане от него. Като му турят нула, вече се диференцира, един диаметър излиза. Щом вече имаш един диаметър, ти вече имаш една ос, която може да туриш на две колела. Единицата е закон за правото,

за мерилото на нещата. Две е закон за примирение на противоречията. Три е закон за равновесието. Четири е закон за стабилността в живота. Пет и шест, това са правилните придобивки, да бъде човек щастлив. Или можем да кажем, че шест е закон за вярването – ти си готов да вярваш, че никой не може да те бутне; отдето минеш, да бъдеш толкоз силен, че никой да не те закачи.

Ако един ученик е получил единица върху един предмет, друг е получил шест, ако дойдат на опит в живота, кой ще спечели? Единият носи кривак, другият носи токмак. Винаги тоягата е по-дълга, отколкото токмака. Ако дойдат до бой, онзи с тоягата някой път излиза по-смел, отколкото онзи с токмака, защото отдалече го засяга. Вие си представите, че онзи, който има единица, нищо не знае. Той толкоз е знаел, той толкоз идеи имал в главата си, че не можел да ги извади изведнъж от главата си. Учителят се е заблудил. Онзи с шестте малко работа имал, имал вода само в едно шише, а учителят мисли, че той е много даровит. Ония хора, които много идеи имат, не може да се изкажат, той не може да разбере отде да започне и докато намери с коя идея да започне, учителят казва: „Седни си.“ Учителят, той е икономист. Ако започне да мисли ученикът пет-десет минути как да започне, учителят казва: „Седни си на мястото.“ Като излезе, изведнъж на въпроса да започне.

Казвам, сега защо човек е недоволен? За пример някои от вас се страхувате да си попросите хляб. Ако сте при известни условия, гладували сте четири-пет деня, пътник сте, гладът ще ви застави да просите. Казвате, не си струва да проси човек. Питам, като минете през едно село, как ще си попросите хляб? Представете си, че никога не сте просили хляб, как ще си попросите? В модерния свят много лесно се проси. Отиваш при хлебаря, изваждаш пет лева. Но може да минете при един хлебар, който е изпродал хляба. Някой път хлебарят, като те погледне, харесаш му се, казва: „Нямам хляб, но за мене

оставих малко хляб, може да ти дам половин хляб.“ Като му дадеш парите, не ги взема, казва: „То не е за продан.“ Допуснете, че вие вземате половин хляб, гледате го, гледате го и казвате: „Какво ще направя с половин самун?“ Вие сте свикнали да гледате цял самун, половин самун не ви хваща окото. Аз уподобявам половин самун – човек много пъти е недоволен от онова, което се дава. Един учител пише три на ученика, то е половината самун. Шестте считам цял самун. Счита се, че е способен, свързва го с шест, значи минава за голям герой в живота.

Та казвам, ако вас ви е страх от живота, как мислите, от способните ученици ли сте? Често ученици в клас треперят от учителя си, страх ги е да не ги скъсат. Всякога и в природата законът е такъв, че ученикът се поставя на особено положение. В природата теория не съществува, природата, след като ти придаде, тя ще ти даде едно предметно учение, ще ти даде една задача. Да допуснем, че те направи сиромах или те направи богат. Вие казвате: „Дотегна ни сиромашията.“ Но сиромашията е един свободен кон без самар, без никакъв юлар, ходи си свободно из гората. Богатият е един кон добре оседлан, с добър самар и добра юзда, носи и товар на гърба си. Вие казвате, че този кон е богат. Че е богат, богат е, но дали на коня му е приятно това богатство, то е въпрос. На онзи кон в гората му е добре – като намери за ядене, добре е, но по някой път, като няма храна, казва: „Да имам нещо на гърба си.“ Той подразбира: да имам нещо да ям. Хората под думата богатство разбират, че всякога имат за ядене и пиене. Казват: той е богат човек – те разбират ядене и пиене. Като кажат, че е сиромах, разбират, че няма за ядене и пиене.

Хубаво, всичко онова, което трябва да го ядеш, трябва ли да го носиш? Как е в природата? Ние носим ли въздуха? С каква торба носим въздуха? Дето ходиш, не носиш въздуха със себе си. После, светлината носим ли я? Казвате: ние само я възприемаме. По някой

път вие само говорите за закона за щастието, искате туй щастие да го носите. Щастието в света съществува, както въздухът, както светлината, както добрият живот. Всичко в света съществува, само да знаете как да го възприемете. Какво се изисква от възприемането на светлината? Просто ще отвориш очите си, светлината влиза; затваряш очите си, светлината не може да влезе. Или искате някой предмет да проучите. Как проучавате един предмет? Ако един художник проучава една местност как да я рисува, какво проучава? Трябва просто да настани очите правилно да възприема впечатленията, образите от местността и да ги нанесе на своите картини. От правилното гледане на местността ще нарисува своите картини. Колкото по-правилно гледа, колкото по-правилно ги нанася, толкоз картината е по-приятна. Двама рисуват една местност. Онзи, който види местността по-добре, ще я нарисува по-добре; онзи, който не види местността добре, няма да я нарисува добре.

Ако вие рисувате правилно онова, което съществува в природата, вие печелите, защото целия живот, каквото и да говорят хората, след като завърши един живот от сто и двайсет години, ти влизаш в един свят, дето всичко, каквото си видял на земята – ще направиш изложение, като художник ще изложиш картините си. Твоето бъдеще зависи от онова, което си изложил. След сто и двайсет години трябва да направи една изложба. Вие сега искате да идете в оня свят. Какво ще правите там? Вие искате да идете в онзи свят, като зрители да посетите някакъв музей и да се върнете на земята. Вие си давате голяма тежест, минавате за много учени хора. Защо отивате в някой музей? Някой художник отива в някой музей да разгледа картините. В природата никога не се позволява на човека, който не работи, да ходи и да гледа нещо. Ако работиш, тя е готова, отворени са музеите. Ако не работиш, тя те лишава.

Та във вас по някой път се зарежда желание само да видите това нещо. Ако искаш да чуеш пеенето, трябва да станеш певец, но с чуване тази песен не става. Във вас се явява желание да сте учени хора, недоволни сте, че не сте учени. В какво седи учеността на човека? Какво означава думата учение? Учение значи възприемане. Но в природата в учението трябва да има една обмяна. Ако нямаш една правилна обмяна с природата, то не е учение. Учение разбира правилна обмяна с природата. Под думата работа разбираме възприемане, както професорът преподава своята лекция, ученикът слуша, възприема, учи се. Под работа разбираме: ученикът трябва да говори, учителят мълчи. Работа е предаване по обратния път онова, което ученикът е възприел, е обработил.

Та казвам, всяко нещо, което природата ви е дала, вие трябва да го обработите. Правили ли сте опит? Например аз поставям на дъската две точки, например АВ. Какво е разстоянието между тия две точки? Колко сантиметра е? Кажете, да видим, кой от вас ще определи точно. Нека десет души да определят как мислят. (Казват: 25, 22, 21, 20, 19, 23, 18, 30, 24 сантиметра. Учителят премери и линията излезе 23 сантиметра.) Значи на десет души един е улучил. Отношението е едно към десет. Като погледне човек, веднага може да определи. Тази линия е линия на предприятие, едно предприятие, в което ще има малко раздори. Една работа, в която има малко мъчнотии, то е 23.

Допуснете, че две представя господарят, три е един глупав слуга, не свършва работата както трябва. Господарят, вечер като му преглежда сметките, все ще намери нещо да му се кара. Слугата мисли, че господарят е лош, господарят мисли, че слугата е глупав. Като няма по-добър от него, той го търпи от немай-къде, но и двамата не се разбират. Тогава, за да се разбират, какво трябва? Трябва да се продължи линията с един сантиметър. Представете си, че тази линия е един предмет, който се продава. Продавачът иска двайсет и четири

лева, пък другият дава двайсет и три, пазарят се. Питам: двайсет и три ли трябва да дадеш, или двайсет и четири? Ако това ти е необходимо за тебе, дай единия лев, ще спечелиш. Ако не дадеш един лев, ще загубиш. Ако не ти е потребно, и двайсет и три не му давай. Щом ти е потребно, не се спирай за единицата, дай му двайсет и четири лева. Дай парите, пък си замини.

Та казвам, всички вие искате знанието да го придобиете много лесно. Там е вашата погрешка. Знанието иска да платиш скъпо. Колкото искаш, за знанието ще платиш. За пример вие сте ученици, но никога не сте оценявали вашия учител, да знаете колко е добър. Вие считате вашия учител добър, защото обходата му е добра. Има добри учители, които никога няма да скъсат един ученик. Добрите учители, като влязат в класа, и най-ленивите ученици ги карат да станат способни, събуждат в тях ума. Добрият учител не къса никога. Онези учители, които не са способни, половината ще ги скъсат, казват: този неспособен, онзи неспособен. Той е способният учител, учениците са неспособни.

Казвам, вие по-добър учител от природата не може да намерите. Тя никога не иска да къса никого. Тя ще ти даде хиляди условия, тя казва: „Тази работа ще се свърши.“ „Ама бих ли могъл да свърша? Не разбирам този път.“ Тя казва: „Този е най-лесният път.“

Казвам, по-добър учител вие от природата никога няма да намерите. Затова слушайте я.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Тридесет и девета лекция на Младежкия окултен клас, 23 август 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли тема? „Имаме.“ Каква е темата? „Причини за усилване и за отслабване на човешката памет.“ (Прочете се темата.)

Ако ви попитат от какво човек осиромашава и забогатява, какво ще кажете? Ако е бил богат или сиромах, кои са причините? Ако е бил сиромах и е забогатял, кои са причините? Вие ако бяхте, когато се създал светът, мислите ли, че щяхте да намерите едно отворено ясно небе? На някои от вас паметта ви се намира в космическия хаос: мъгла има наоколо, че нищо не можете да видите. Какво ще видиш в мъглата? Преди години, когато бяхме на Рила, един ден имаше гъста мъгла. Излязохме на изгрев горе на един извор при Бъбрека. Повече от десет-петнайсет души наши приятели потеглиха за София. След като се бавиха дълго време, мислехме, че вече са към Сапарево, виждаме ги да идват в мъглата. Казваме: „Някои нови приятели идват.“ Започнаха да се радват. Виждаме – същите приятели. Като са ходили, ходили, върнаха се на същото място. Трябваше да ги заведем по околен път, за да видят пътя.

В паметта, най-първо, трябва да се научите на самообладание. Може да пишете „Какво нещо е самообладанието“. Трябва да имате едно отчетливо разбиране. Самообладание значи да не ви смущава външният свят. Един ученик, който се самовлада, той всякога се учи добре. Може учителят да му каже: „Ти си невежа. Ти си простак. Ти си това...“ Щом учителят каже простак, той казва: „Има право. Аз съм дошъл да се уча, показва, че съм простак. Затова съм дошъл.“ Ако учителят каже, че ти си много учен, ти при него няма да идеш. Ако си

много учен, ти при него няма да идеш, ти ще бъдеш някой професор някъде в някой университет. Та ние по някой път искаме хората да ни казват това, което не сме. Да кажем, вас ви кажат: „Вие сте беден човек. Вие сте беден от знание.“ Вие се докачате. Ако някой ми каже, че: „Материално вие сте беден“, факт е, че аз имам двеста хиляди лева. Може ли човек с двеста хиляди лева да е беден? Или ти каже: „Ти си човек, беден от знание.“ Пак ще му докажеш, че не си беден от знание. В какво отношение си беден? Вие не разбирате от физиология. Ти започнеш да разправяш за разни физиологични процеси. Казваш: „Как мислиш по този въпрос, беден човек ли съм?“ Вие по астрономия нищо не разбирате. Започнеш да разправяш всичко онова, което знаеш по астрономия. Казва някой: „Аз много разбирам от астрономия.“ „Кажи ми нещо.“ Нищо не може да кажеш. Много знаеш, пък нищо не може да кажеш.

Казвам сега – самообладание. Там, дето хората се дразнят, мислите ли, че има самообладание? Да допуснем, вие сте напечатили една книга. Не се продава. Веднага кипнете. „Как не разбират тия хора. То не е човешко. Да прочетат нещо.“ Представете си, че е някоя поетическа или научна, или религиозна, или музикална книга. Не се продава, кипнете. Какво трябва да правите при тия условия? Какво трябва да прави бедният човек, който е сиромах? Какъв е церът за беднотията? Казва: психологически беден си, беден от здраве. Какво трябва да правиш? Отде трябва да започнеш? Отде трябва да започнеш, за да придобиеш здраве? Казва, трябва да се храниш хубаво. Съществена е храната, но не се започва от храната, защото, ако започнеш от храната, тогава детето, което е в утробата на майката, какво ще прави? Зависи от майката. Ако майката се храни добре, и детето се храни добре; ако майката не се храни добре, и детето не се храни добре. Казва, ако детето е в майката, прямо не може да се храни, косвено. Тогава, ако майката се храни добре, и

детето ще бъде нахранено добре. Ако майката се храни зле, и детето ще бъде нахранено зле. Някои не вярвате, казвате, човек трябва да яде. На здравето ще кажете: ще започва с дишането. Дишането още не е същественото. Човек трябва да чувства. Чувстването още не е същественото.

Първо, ти ще започнеш с човешката мисъл. Всяка една мисъл започва със светлината. Ти не може да поправиш положението си, ако нямаш светлина. Има една външна светлина, има една вътрешна светлина в човека. Следователно ще започнете вие от светлината. После ще дадете контраст на мислите – дишането. Щом имате правата мисъл, ще имате вие дишането. После идват чувствата, топлината. На чувствата отговаря топлината, а на топлината отговаря доброто хранене. Ако нямаш топлина, ти не може да се храниш добре. Рибите как се хранят? Рибите отвън са студенокръвни, отвътре са топлокръвни. Хората и топлокръвните животни отвън са топлокръвни, а отвътре са студенокръвни. По това се отличават. Сега трябва да се докаже. Сега нали казвате, че студът смразява. Питам тогава, как рибата, която е студенокръвна, така бързо се движи във водата? Защо студът не вцепенява рибата, а е така подвижна? Значи има топлина. Там, дето има движение, има топлина.

Вие като седите сега, какво ви интересува? Всеки един човек какво го интересува? Най-първо, го интересува яденето. Професорът, който предава някъде, проповедникът, който проповядва някъде, свещеникът служи някъде, всичките работят за какво? Трябва човек да си изкара препитанието. Яденето не е до простото ядене, до хляба. Може да кажем, че всичко е ядене. Любовта не е нищо друго, освен процес на ядене. Да обичаш, значи постоянно да ядеш в простия смисъл. Онзи, който обича, не се насища. Има една любов на лакомия, голяма лакомия. Има хора, които страдат от лакома любов. Има една умерена любов, която яде, без да преяда. Когато хората казват: „Не си

струва човек да обича“, разбирам, че той е преял някъде. Някой, когато много изпосталял, казвам, не е ял както трябва.

Най-първо, трябва да преведем всичките думи в нашето съзнание, да имат едно съдържание. Да кажем, имате единица – едно просто понятие. Какво представя едното, да кажем, едно житено зърно? Две, значи зърната са две. Или едно житено зърно, или едно пясъчно зърно, или едно ябълчно зърно. Казвате: едно ябълчно зърно, едно житено зърно, един вол, един човек. Тогава едно само по себе си еднаква цена има ли? Като кажем едно житено зърно, колко е цената на житеното зърно? Какво е неговото съдържание? Едно житено зърно съставлява близо една шестнайсетхилядна част от килото. Колко струва едно кило? Дванайсет лева. Дванайсет лева, делено на шестнайсет хиляди, по колко се пада? Какво можеш да направиш ти с едно житено зърно? Повидимому почти никакво съдържание няма. Кажеш: един човек. Имаш един приятел. Единицата вече придобива известно съдържание. Но имаш един човек, увеличава се съдържанието. Имаш един беден човек или имаш един богат човек, или имаш един човек, който е цар. Най-после казваш: имаш само един Бог. Сега, ако събереш единиците, на коя единица трябва да уповаваш: на едно житено зърно, на един вол, на един прост човек, на един богат човек, на един цар или на един Бог? На коя единица трябва да се спреш?

Или в себе си казваш: „Имам едно тяло, имам едно сърце, имам един ум.“ На кое трябва да се спреш – на тялото, на сърцето или на ума си? Едно тяло, едно сърце, един ум, колко станаха? Три единици. Махнем една единица, колко стават? Две. Махнем една. Колко остават? Една. Като махнем и нея, къде остава човекът? Къде е тялото, къде е умът, къде е сърцето? Ако изтриете единицата, тялото изтрива ли се? Като изтриете втората единица, сърцето изтрива ли се? Не. Това показва, че вече в дадения случай, щом напишеш единицата,

вече тялото функционира. Щом туриш втората единица, сърцето функционира. Щом туриш третата единица, умът функционира. Това е в първата степен.

Ако направя тази функция тъй – 222: две тела, две сърца, два ума, преведете сега. Може ли човек да има две сърца? Всеки един от вас плаче да има още едно тяло. Никой не иска по едно сърце, иска две сърца. Някой път хората са нещастни, понеже искат две сърца. Някой път те имат два ума. Двама приятели, като се съберат на едно място, образуват два ума. На два ума може ли да разчиташ повече?

Добре, ако сега туря 333: три тела, три сърца, три ума, как може да бъде това, това е един абсурд? В дадения случай разбира се: бащата и майката, и детето. Три тела имате, три сърца – сърцето на бащата, сърцето на майката и сърцето на сина, три ума, значи семейство. Човек е силен. С три сърца е по-силен, с три ума е по-силен, с три тела е по-силен. Повече вие влизате в един свят разумен. Ако вие съберете на едно място три пясъчни зърна, какво ще добиете от тях? Нищо няма да добиете, те винаги си остават три. Това е психологически закон.

Ако вие не разбирате онзи закон, който съществува, има една връзка между всички разумни тела, ако вие не разбирате този закон, тогава вие не разбирате закона на здравето. Ако вие не разбирате онази вътрешна връзка, която съществува между човешките сърца, съзнателна връзка, тогава за вас този духовен свят ще бъде непонятен, вие не може да очаквате никаква сила, никакво съдържание. Ако не разбирате вътрешната връзка, която съществува между човешките умове, вие нищо не може да постигнете.

Често съвременните хора се спират върху отрицателните неща. Умът в този смисъл е сила, която носи светлина. Някой път страдания имате в света. Те произтичат от недоброто схващане на онова, което е създадено в природата. Запример сверили ли сте вие кое ви

интересува най-вече? Сутрин, като станеш, най-първо, се запитай кое е онова, което ви интересува. Събудиш се с една мисъл, че не си се наспал, неразположен си, някой сън си сънувал, безпокои те сънят. Питам сега защо те интересува сънят? Сънувал си, че те погнала някоя мечка. Хубаво, какво може да те безпокои една мечка насън? Сънувате сънни мечки. Сънните мечки съществуват. Когато някой човек намисли да направи някаква пакост, в съня ще те подгони една мечка. Туй показва, че в действителния живот една двукрака мечка мисли да те подгони. Ни най-малко мечката в гората не е намислила да те гони. Една разумна жива мечка те взема за прицелна точка. Защо е така? Прицелна точка е. Защо вълкът обикаля една кошара? Даже овците разбират, когато дойде вълкът. Ако овчарят е добър човек, овците ще знаят двайсет и четири часа по-рано кога ще дойде вълкът. Констатира се, че когато овчарят живее един трезв живот, не е пияница, живее добър живот, с години нито един вълк няма да му вземе една овца. Но когато овчарят не е живял добре, често овците изчезват от стадото му.

Та казвам, ако вие не оценявате вашата мисъл, ако вие не оценявате вашето разбиране, ако вие не оценявате вашите постъпки, не сте добър пастир. Говорим за овчаря, разбирам един овчар, който знае как да разполага със своите мисли, да знае да разполага със своите чувства, да знае как да разполага със своите постъпки. Представете си, че дойде един ваш приятел. Той започне да ви се оплаква, казва: „Разбери, че аз се нуждая от храна, мене ми трябват мазнини, трябва ми пищна храна.“ Може да направите един опит, който е верен. Да кажем, че един ден сте били неразположен, искате да се лекувате. Тогава направете си една хубава баница и вижте дали ще престане вашето неразположение. Казвате: без плодове не може. Хубаво. Направете опит. Един ден сте крайно неразположен, яжте и вижте теорията вярна ли е. След като ядете плодове, вижте вашето

положение ще се подобри ли? Казвате, че без дрехи не може. Направете пак опит. Казвате: „Не съм разположен.“ Дрехите не са негови. Имате едно лошо разположение, направете си нови дрехи, турете ги, и вижте вашето неразположение ще мине ли. Хубавите дрехи трябва да бъдат образ на една хубава мисъл. Вие, най-първо, трябва да преобразите вашите мисли. Ако нямате една хубава мисъл, каквато и дреха да турите, ако нямате едно хубаво чувство, каквато и дреха да турите, нищо няма да ви помогнат. Ако вашата дреха е израз на вашата мисъл, ако вашата дреха е израз на вашето чувство, тогава ще ви помогнат. Ако вашите дрехи са израз на вашите мисли, чувства и постъпки, щом турите дрехата, веднага ще бъдете весел, може да учите, ще бъдете готов за всяка една работа.

Казвам, вие някой път искате да бъдете богати. Ако вашето богатство е израз на вашата мисъл, парите са намясто. Но ако парите, които добиете, не са израз на вашата мисъл, те са безполезни.

Хубаво, как бихте превели 444? Три по четири колко прави? Дванайсет. Едно и две колко прави? Три.

444 – 12, 12 – 3;
222 – 6

От какво е образувано шестте? Две по три прави шест, резултатът на две по три е шест. Или ако кажеш: три по две е шест. На шест места по едно прави шест. Сега вас ви се виждат елементарни тия работи. Корен квадратен или корен кубичен какво означава? Или Питагоровата теорема какво означава? Казвам, числата са понятия. Понятието какво е? Какво понятие имаш за единицата?

Единицата представя физическият свят – Ф. Имате духовния свят – Д. Имате Божествения свят – Б. Ако сте на физическия свят, имате пясъчно зърно, нищо не може да постигнете. Туй пясъчно зърно в

духовния свят става житено, разумно. Щом идете в Божествения свят, става човек. Следователно, щом вие сте на физическия свят, имате свят неподвижен, всичките явления са завършени. Вие искате да постигнете богатство. Щом постигнете богатство, със земния живот е свършено. Щом станете богати на земята, ще се спре вашата деятелност. На земята станете учен човек, ще се спре вашата ученост. Всички съвременни хора се спъват. Искаш да бъдеш ти един силен човек на земята. Ще се свърши процесът. Или искаш да обхванеш любовта. Тази любов на земята ако разбирате, както сега, у вас ще се убие стремежът. Физическият свят не е достатъчно голям, достатъчно широк, за да се прояви вашият ум. На земята няма достатъчно простор, обем няма, за да се прояви вашият ум. Земята в сравнение с онзи стремеж е тясна стая. Една тясна стая е физическият свят. Когато човек иска да постигне нещо повече, трябва да влезе в онзи Божествен свят.

Фиг. 1

Физическият свят значи – вие се движите по една права линия (**Фиг. 1**). Това е AB. Духовният свят е квадрат, значи имате второ измерение. В Божествения свят имате един свят с три измерения. Значи линията AB е закон за тялото, плоскостите ще бъдат за сърцето, кубът е свят за човешкия ум. Тези трите съставят пак един физически свят. Тогава имате четвъртото измерение. Петото, шестото измерение съставят духовния свят. Те са физическата страна на Божествения свят. Значи туй, което е най-високо във физическия свят, вие имате физическия свят на духовния свят. Най-високото в духовния свят, което имате, то съставя физическото на Божествения свят.

Сега ние влизаме в една област, дето да се запазите. Да допуснем, че някой човек ви обиди вас. Защо ви обижда? Знаете ли причината на обидата? Всякога, когато се отворите за един човек, той ще ви обиди. Всякога, когато се затворите за един човек, той не ще ви обиди. На вашата врата кой хлопа? Когато вратата е затворена, хората хлопат. Когато вратата е отворена, влизат, без да хлопат. Някой път влизат и казват: „Видяхме вратата отворена и без да питаме, влязохме в стаята ви.“ Следователно, ако не искате да бъдете обиждани, дръжте вратата затворена. Ако искате да бъдете обиждани, дръжте вратата отворена. Щом сърцето се затваря за ума, умът обижда сърцето. Щом умът се затваря за сърцето, сърцето обижда ума. Щом тялото се затвори за ума и сърцето, и умът и сърцето се обиждат. Речеш да се помръднеш, пак обиждаш се, как тъй да се не движиш. Щом краката отговарят на желанието на ума и сърцето, ти се движиш, тогава имаш всичкото желание да се грижиш за краката си.

Вие казвате сега: „Той не се интересува заради мене.“ Много просто, вие сте един затворен свят заради него, следователно той не се интересува заради вас.

Сега хората на новите идеи казват: нови идеи. Ти не може да бъдеш човек на новите идеи, ако не си отворен. Ако слънцето нас не ни грее, не се интересуваме. Щом изгрее слънцето, интересува ни. Отворено е това слънце, изпраща своята енергия. Мислите ли, че ако не сте едно слънце, хората ще се интересуват заради вас? Мислите ли, че ако не сте хубав човек, в когото могат да се сеят и растат хубави работи, че хората ще се интересуват за вас? Ние трябва да погледнем много реално. Ако сме земя, трябва да раждаме най-хубавите плодове. Ако сме едно слънце, трябва да огряваме света, хората ще се интересуват. Казвате: „Не ме обичат хората.“ Щом си едно хубаво дърво, кой няма да те обича? Щом даваш хубаво грозде, кой няма да те обича? Ако правиш добро, кой няма да те обича? Ако мислиш

добре, кой няма да те обича? Ако правиш услуги, кой няма да те обича?

Ние искаме да ни обичат другите хора за нищо и никакво. Такова нещо в света не съществува. Обичта винаги е един резултат, онова, което ние правим. Когато ние говорим за Бога като любов, разбираме – Бог е предвидил благата на всичките хора, преизобилно дал. Всичко, което вие мечтаете, Той го предвидил и го дал. Всичко е дадено, но трябва да намерите мястото, където е вложено. Той вложил всичко в нас, казва: „Във вашата глава е туй нещо." Казва: „В сърцето го турих." Казвате: „Къде са Божиите блага?" Във вашия ум. „Къде е Божието богатство?" „Във вашето сърце." Къде е Божията сила? „Във вашето тяло вложена е." Вие всичко носите в себе си, и го търсите отвън. Щом имате вашето богатство в главата, тогава търсете богатството на другите, общение ще създадете.

Психологически, ако се изучава окултната наука така разкъсана, както съвременната наука, то нищо не допринася. За пример вие казвате, че не се интересуват от вас. Ако вие сте един добър цигулар, гениален цигулар, как няма да се интересуват?

Казвате: да е гениален човек. Че всички сте гениални, само че онзи гениалният човек е проявен. Вие сте гениални хора, които не сте се проявили. Гениални за в бъдеще, когато разберете, че сте гениални. Сега и да ви кажа, че сте гениални, ще се усъмните, ще кажете: подигравка. Ако ви кажа, че сте простак, ще се обидите. Простак какво значи? Прост е всеки, който протака нещата повече, отколкото трябва. Простак е всеки човек, който протака добрите работи повече, отколкото трябва. Всеки, който не ги протака, навреме ги прави, той е умен човек. Ако протакате, простаци сте. Ако не протакате, учени хора сте. То е смисълът. Става ви ясно.

Желая да не сте простаци, желая да не протакате повече, но да мислите. Казвате, не му дошло времето. Времето дошло, даже няколко секунди минали. Да не протакате повече.

Като станете, кажете:

Вярвам в светлата мисъл,

която Бог е вложил в моя ум.

Вярвам в доброто желание, което Бог е вложил в моето сърце.

Вярвам в силата,

която Бог е вложил в моето тяло.

„*Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.*“

Четиридесета лекция на Младежкия окултен клас, 6 септември 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

ДВЕ ПОЛОЖЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? „Нямаме.“ Пишете върху **тема №26** „Цели и дробни числа“.

Ако ви зададат една тема **тема 27**: „Здравословни и болезнени състояния“, как бихте развили темата си? Щастието и нещастието на човека произтичат от здравословното и болезненото състояние. Да кажем, някой път вие сте неразположени. Това се дължи на едно болезнено състояние. Весели сте. Това се дължи на здравословното състояние. Още е неопределено що е здравословното състояние. По какво се отличава здравословното състояние? Здравословното състояние е добре организирано, нездравословното състояние е зле организирано. Казват: той е здрав човек. Стомахът му е здрав, добре смила храната. Когато стомахът добре свършва работата си, човек не боледува. Когато стомахът, като някой невежа, през куп за грош свършва работата си, явяват се нездравословни състояния. Мисълта може да бъде здравословна и нездравословна. Вие искате да бъдете здрави. Здравето почива върху закони, които се обуславят от хигиеничните условия. Какво се разбира под хигиенични условия? Под думите хигиенични условия се разбира: въздухът, в който живеете, трябва да бъде чист; водата, която пиете, трябва да бъде чиста; храната, която ядете, трябва да бъде чиста. При това трябва да разбирате здравословното състояние на светлината, как да приемате светлината. Някои същества се плашат от светлината като от чума. Ако човек се плаши от светлината, той се намира в едно болезнено състояние, което не е организирано.

Някой път казват, че човек е роден такъв. Всеки човек, който е роден, както и да е роден, може да изправи своето състояние, в което живее. Пък и най-добрите състояния може да се разстроят.

Вземете, в съвременния културен свят на мнозина здравето им е разстроено от тия модните обуща с острите върхове, понеже е мода да се носят обуща с остри върхове. Но тия заострените обуща раждат болезнените състояния, понеже крака природата го направила широк. Като тури тесните обуща при върховете, свие пръстите, и кръвообращението не става правилно, ражда се дисхармония. Ако пръстите на краката на човека бяха като пръстите на ръцете, човек щеше да бъде много умен. По пръстите на краката той е първокласен глупак. Казва: тесни обуща, завъртени като рогчета. Свинята, и на нея носът е завъртян. Тя наместо с носа си да мисли, тя накарала носа да рови. Като рови, тя изравя нещо и казва: „Ако не ровиш с носа си, не може да се нахраниш, гладен ще седиш. Ако искаш добре да се храниш, ще ровиш.“ Питам: свинята откъде научила туй изкуство да рови с носа си?

По някой път и във вас се зарежда желание да се ровите в живота на хората и да изследвате кой е добър и кой е лош. Да кажем, някой направил една погрешка, търсите кой направил погрешката. Да кажем, някое дете счупило стомната. Вие ще пратите няколко души да изследват как се е счупила стомната. След като се намери, че стомната е счупена, как ще се поправи стомната? Ще вземете, ще нашарите това дете защо счупило стомната. По тоя начин вие ще накарате това дете да се учи да лъже. Това дете, преди да бяхте го били, никога не лъжеше; щом го набиете, втори път като счупи стомната, за да избегне наказанието, започне да мисли да намери начин. Лъжата иде като покривка да избегне наказанието.

Какво е лъжата? Лъжата е един неорганизиран свят, в който всичките хора без разлика вярват, дори и най-малките буболечици до

човека вярват, че трябва да се лъже. По малко трябва да се излъже. Имаме разни лъжи. Някой учил и се представи, че много знае. Често хората говорят за нещо, което не знаят. Художникът се представя, че разбира изкуството. Астрономът ще се представи, че разбира небесната механика. Какво знае? Знае нещо от дълбоките закони, по които е построен светът. Кое е онова, което кара нашата земя да се движи в пространството с една бързина близо трийсет километра в секунда? Ако земята би се спряла само за една секунда, ние щяхме да се намерим най-малко на две хиляди километра в пространството, щяхме да изхвръкнем. Но вие имате ли понятие какво е в една секунда да си на две хиляди километра? Понеже земята се движи с трийсет километра в секунда, ако се спре земята, на колко километра ще изхвръкне човек? Ще се усили ли движението, или ще се намали? Възможно ли е сега земята да се спре?

Всичките неразположения в човек произтичат от някакво спиране. Щом в човека стане някакво спиране, щом започне да спира сърцето, да се намали пулсът, човек заболява. Ако се спре сърцето, в него се зароди тягостно състояние. Ако се намали дишането на човека, веднага се изменя неговото състояние. Ако се поспрат чувствата му, веднага ще се измени състоянието му. Ако се отнеме свободата му, ще дойде болезнено състояние. Болестта може да произтича от стомаха. Болестта може да произтича от дробовете. Болестта може да произтича от мозъка. Но сега всичките болести произтичат от човешките чувства, защото сърцето е побудителната причина за мисълта. Хората мислят съобразно своите желания. Имаш мисъл за храната, но подбудата за яденето иде от желанието, от сърцето. То е динамическата сила, която те подбужда да ядеш. Имаш желание да се обличаш някой път, пак е сърцето, което подбужда. Сега някой път може да ядеш несъвместими храни.

За пример кой е научил змията да гълта цяла храната си? Защо змията гълта храната си? Като хване една жаба, защо не я дъвче, но цяла я гълта? Кои са съображенията на змията, че цяла гълта храната си? И рибите се гълтат цели. Кои са съображенията им? Вие всичките идеи гълтате ли ги? Някои идеи ги гълтате цели. Казвате: „Да вярваш." Много идеи има, които са неразбрани. Вземете идеята за любовта, разбрана ли е? Какво нещо е любовта? Ако някой човек ви хване ръката, че ви глади ръката, без да ви причинява болка, вас ви е приятно – той едва се докосва. Туй вие го наричате любовна сянка. А пък ако охлузи ръката ви, вие го считате грубо отношение, безлюбовно състояние. Ако вземе, че ви удари по ръката, веднага се зарежда едно безлюбовно състояние.

Питам: кой е научил хората да се бият? Кой научил майката да бие детето по задницата? Питам: кой научил кръчмаря да точи вино от бъчвата си? Майката, като бие детето по задницата, постъпва точно по кръчмарски, понеже по задницата се набрала много енергия, тя иска да източи от енергията. Като го бие с пръчката, тя точи. Туй дете набрало енергия, не знае какво да прави. Тя намира, че трябва да отвори канелата. Пръчката е отваряне на канелата, едно праволинейно движение е. Сега психологически туй не може да го разберете.

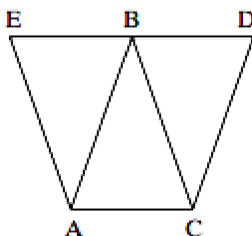

Фиг. 1

Тук имате едно праволинейно движение (**Фиг. 1**). В коя посока, откъде трябва да започне културата? Към коя посока трябва да се

движи, по посока на E или по посока на D? Ако се движи по посока към C, то е инволюция, слизане. Ако се подвижи по посока към D, ще имате друго положение. Ако се движи от C към D или от D към C, какво състояние ще имате? Ако отивате надясно или отивате наляво, ако започнете отдясно наляво или отляво надясно, какво състояние ще имате? Вляво е сърцето, вдясно е умът. Значи, ако вие започнете от. дясно, от по-рядката материя, слизате към по-гъстата или ако започнете отляво, започвате от по-гъстата материя и влизате в по-рядката. Следователно, щом влизате в по-гъстата материя, ще се изменят условията. В по-рядката материя движението е по-силно. Колкото слизате в гъстата материя, движението се намалява. Тогава детето, като се роди, едва пъпли. Който не може да ходи, в рядката материя или в гъстата материя се намира? Детето е още неорганизиран свят.

Казвам, трябва да се обяснят противоречията. Във вас се явяват противоречия. Вземете противоречието на една обида. Понятието обида съществува в целия органически свят. И най-малките същества, и те се обиждат. Казвате: човек да се не обижда. Кой е пътят човек да се не обижда? Но щом те обидят, може ли да останеш необиден? Аз разсъждавам много обективно. Казвате: „Гледайте да ви не бият.“ Хубаво, какви са условията да ви не бият хората? Най-малко трябва да бъдеш на един километър разстояние, Онези, които носят тояга, не може да те засегнат. Ако си близо, ще те ударят. Ако ти искаш да бъдеш умен, трябва да бъдеш на един километър разстояние – даже като ти говори, да не му чуваш гласа. Ако си на два километра, на три, още по-добре. Ако си на десет километра, ти си в безопасност. Ако си на един метър разстояние, опасността е голяма. Ако си на два метра, опасността се намалява, ти се отдалечаваш. Щом хората се обиждат, те са се приближили. Щом хората се обиждат, показва, че разстоянието се е съкратило, наблизо са дошли. За да не се обиждат,

какво трябва да стане? Ако си на един километър, може да те обиди, понеже ще му чуеш гласа. Той ще ти каже, че си един вол. Ти ще се обидиш. Като си на два километра, като не разбираш думите, и да ти каже, че си вол, ти само чуваш крясък, не може да разбереш. Трябва да си на десет километра, за да не може никой да те обиди вече. Колкото си по-далеч, толкова по-добре. Това е философия сега. Защо сте съкратили пространството? Когато искате да се срещнете с един ваш приятел, отдалечавате ли се, или се приближавате? Кои са факторите за нещастието между приятелите? Кои се избягват? Неприятелите. Ако искаш да срещнеш един приятел, ще идеш близо. Като имаш един неприятел, ще бягаш от него. Един неприятел може да те избави. Заради приятеля си ти може да пострадаш. Да кажем, ти отиваш по планината, той е някъде по Витоша, искаш да го срещнеш. Времето се разваля, дъжд заради него ще те завали, ще се наквасиш; простудиш се, ще те хване някоя болест. Заради приятеля си ти искаш да идеш на Витоша. Но кажат ти, че на Витоша е един твой неприятел, тогава, за да не го срещнеш, ти не отиваш на Витоша, ти се спасяваш от лошото време или от простуда. Питам: кой е факторът за добрите работи? Това са ред разсъждения.

Всичките уловки са все приятели – ония добрите чувства, до които ние искаме да идем. Най-приятните чувства ще ти създадат всичките мъчнотии, неприятните чувства ще те спасят. Кое зло е по-голямо: да седиш гладен или да те бият? И двете неща са злини, но коя злина е по-голяма? Яденето става причина да те бият. Майка ти казала вкъщи да не буташ. Ти си бутнал или млякото, или баницата, без позволение си ял, веднага дойде наказанието. Значи, ако задоволиш яденето, боят иде, ако се откажеш от яденето, боят изчезва, избавяш се. В този случай взимам яденето в много широк смисъл. Не само яденето на физическото поле, но ти чувстваш нещо, то пак е ядене, мислиш нещо, то е ядене, но различни са отношенията. Ако

имаш една мисъл, искаш да я постигнеш, нямаш опитност, какви ще бъдат резултатите, постиженията на известна мисъл или за известно желание? За пример в Библията се казва, че Ева видяла някакъв си плод, явило се желание в нея да го вкуси, без да знае какви ще бъдат последиците.

Казвам, какви са последствията? Ти имаш една кибритена кутия с клечки и се намираш в плевнята. Никога не си палил, казваш: „Аз ще запаля тази клечка." Драснеш клечката, хвърлиш я в сламата и си тръгнеш по пътя, мислиш, че нищо няма да стане. Запали се огънят, вървиш ти и си мислиш за тия малките неща. Като драснеш, запалва се, вървиш с тази мисъл, разсъждаваш, че си направил този опит. Пък твоят опит запалва цялата плевня. Казват: „Ти запали плевнята." Казваш: „То от само себе си може да е станало нещо", пък причината си ти. Де е сега погрешката? Погрешка ли е, че запали клечката? Грешката са условията, че ти, като направи опита, бил си в плевнята. Ти нямаш съзнание, хвърляш запалената клечка. Ти, като правиш опита си с клечката, трябваше да бъдеш далеч от плевнята. Вие се обидите, далеч ли сте от плевнята? Щом се обидиш, плевнята е запалена. Малката кибритена клечка си драснал, но плевнята се е запалила. Тогава търсите кой запалил плевнята. Ако го намерите, добре; ако не го намерите, казвате: „Така е било писано." След като изгори плевнята, какво става? Защото във всяка обида има огън. Ако имате един термометър и преди да ви обидят, премерите температурата, и като ви обидят, премерите температурата, ще видите, че има поне половин градус повишение на температурата. Колко е нормалната температура? Трийсет и шест градуса и нещо. Щом се обидиш, ще има трийсет и седем, трийсет и осем. Ако стане трийсет и девет, превръща се на болест. Ако не се смени тази енергия, може да се пръсне човешкият мозък, много голямо напрежение има. Като се увеличава температурата, явяват се болезнени състояния.

Щом дойде едно болезнено състояние, то те избавя от личните чувства. В личните чувства ти имаш едно състояние, искаш един човек да го удариш, да го убиеш, да му направиш пакост, да не те обижда. Щом дойде страданието в тебе, заболееш, престанеш да мислиш, да правиш това или онова някому.

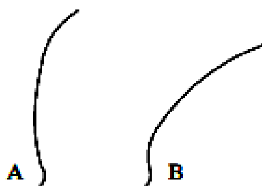

Фиг. 2

Мнозина от вас, които се обиждате, вие сте започнали не от вашия ум. То е здравословно състояние, когато челото горе е високо. Когато е полегато, е болезнено състояние. Ако по тия две линии, които представят предната част на главата на човека, тече една река, де ще бъде по-силно течението, в А или в В (**Фиг. 2**)? При В наклонът е по-голям. Ако у вас умът не е развит, а личните ви чувства са развити, те винаги ще правят експлозии. Те са динамични, постоянно ще стават там взривове.

Да допуснем, че дойде някой във вашата къща. Вие сте учен човек. Той ви взел някоя книга, която ви е потребна. Откъде ще произлезе спорът? Най-първо, казвате: как той да посмее да вземе книгата без ваше позволение. Или, да кажем, войникът излезе, без да пита полковника. Умът ли заповядва, или личните чувства? Умът е слуга на личните чувства. Личните чувства вие считате като полковник. Всеки войник трябва да ви пита, да знаете кой войник къде е. Вие сте сега полковник в себе си. Някое ваше чувство е заминало на отпуск, без да ви пита, или някоя ваша мисъл заминала на отпуск, без да ви пита, или някоя ваша постъпка заминала на отпуск, без да ви пита, какво ще стане? Вие се докачите вече.

Допуснете, че вие сте ученик, развити са вашите лични чувства, имате високо мнение за себе си, че разбирате въпросите. Разбирате ги философски, но може паметта ви да е слаба. Човек може да може да разсъждава философски, пък да има слаба памет. По някои въпроси нищо не иде наум. Трябва да знаете в себе си, че разбирате тази работа, но фактите не може да ги цитирате, забравяте ги и ако държите изпит, скъсват ви. Вие излизате отвън, не търсите причините в себе си, че не знаете, но казвате: „Професорът не трябваше да ме скъсва. Въпросите, които ми зададе, не са толкова важни." Казвате: „Той е едно говедо." Ако професорът е говедо, ученикът какво е? Той, като стане професор, по същия начин постъпва, както и неговият професор. Защо казва говедо? Да ви кажа. Да кажем, професорът е един обущар, който му направил лоши обуща. Щом е говедо, има рога. Значи професорът не трябваше да го пита по този въпрос.

Аз може да ви попитам: в човешкия език кои думи дойдоха най-първо? Отде започна човек? Със съществителните ли имена започна, с прилагателните, с местоименията, с глаголите или със съюзите? Съвременната наука разрешава този въпрос. Щом заболее човешкият мозък, най-първо, изчезват съществителните, после изчезват местоименията, глаголите и най-после остават съюзите. Като започне да се поправя човек, по обратен ред се повръщат думите в съзнанието: съюзи, глаголи, местоимения, прилагателни имена и най-после идат съществителните. Не че те се създават. Значи най-първо се създали условия за съюзите, след тях дошли глаголите, които показват действие. Съюзите какво показват? Глаголните форми показват някаква работа. Какво показват съюзите? Свързват. Какво показват прилагателните и местоименията? Значи личните чувства кога се явяват? Царството на личните чувства са местоименията. Казваш: „Аз, Стоян Пенджурски. Аз, Стоян Стоменков. Аз съм професор по

биология. Аз съм професор по астрономия. Свършил съм богословие. Аз, владиката. Аз, князът. Аз, царят. Аз, бащата. Аз, майката. Аз, братът. Аз, сестрата.“ То са вече местоимения. Като дошли местоименията в света, те мислят да завладат света. След местоименията са дошли съществителните. Може ли да си въобразите кога дойдоха съюзите в света? Когато дойдоха глаголите в света, започна да работи. Когато дойдоха прилагателните в света, хората започнаха да се събират един с друг, да се прилагат, хващат се. Като дойдоха местоименията в света, хората се индивидуализираха. Казват: „Аз, аз.“ След това дойдоха съществителните имена. Какво ще дойде след съществителните? Да оставим този въпрос, нека да остане неразрешен. Съществителните имена се родиха в света, за да възпитат личните чувства. Златото какво име е? Съществително. Значи ти си неумолим съдия, съдиш много строго, осъждаш един човек на двайсет години затвор.

Тогава вие се намирате в положението на двама турци, които били доведени да ги съдят в мировото съдилище. Понеже съдията бил много строг, отива единият и казва: „Погрешка направих. Да ме не осъждаш много строго, да приложиш най-малкия закон, да ми туриш малко наказание. За туй малко наказание аз ти давам една лира. Като ти кажа, на лицето да ме гледаш, ти ще си спомниш.“ Дава му една златна лира. Казва: „Много добре, ще те имам предвид.“ Иде другият, казва: „Господин съдия, ти да бъдеш внимателен.“ Дава му две лири. И той иска да гледа на неговото лице. Като се съдят, иде първият и казва: „Господин съдия, гледай на лицето ми.“ Но дошъл и онзи, който дал две лири, че съдията му казва: „Какво да правя с онзи с двете лица?“ В чия полза трябва да реши делото? Единият – с едно лице, другият – с две лица, че съдията се чуди онзи с двете лица какво да го прави. Морално е първото лице, което подкупва. Неморално е

второто лице, което подкупва. На кое лице трябва да обърнете внимание?

Казват, той е двуличен човек. Какво лошо има човек да има две лица? Какво трябва да разбирате под две лица? Едното лице се разбира задната част на главата, когато сърцето действа без ума. Двуеличният човек не поддържа онзи разумен принцип в света. Често човек яде известна храна, която отвън е приятна, добре сготвена, но след като ядеш, в тебе се заражда силно желание да повърнеш храната навън. Какво те ползва, ако ядеш една храна, която в началото ти е приятна и после я повръщаш? Два-три пъти като се случи, ти вече няма да я ядеш. Всяка храна, която стомахът повръща навън, тази храна не е здравословна. Всяка една мисъл, която произвежда страдание, всяко едно желание, което произвежда страдание, не е здравословно. Следователно чрез страданията ние се учим кои неща са здравословни и кои не.

В музиката има известни тонове, които, ако ги вземеш, веднага започваш да се инервираш, този тон те засяга някъде в нервната система, разклаща те. Много музиканти има, на които нервната система е разклатена от тия тонове. Като дойде един цигулар, започне да си играе с тия тонове, той се разстройва с тях. Това не е музика, това е разстройство. Никога не ходи да си играеш с пианото. Аз ако съм пианист, ще взема един акорд и ще спра. Ще слушам този акорд, докато се изгуби. Тогава ще започна да свиря. А той свири безразборно.

Някои от вас, като дойдат тук, започват да шушукат. Какъв е предметът за изпита? Математика. Спри се върху математиката каква наука е. Че е била мъчен предмет. Хубостта на този предмет е в неговата мъчнотия. Вие искате ли аз да ви дам едно злато, и да е леко? Вие искате все леки работи. Хубаво, наместо злато аз ви дам слама, ще бъдете ли доволни? Значи някой път искате златото, което

е тежко. Какво е относителното тегло на златото? Мисля, че е деветнайсет.

Всяка една мисъл, която дразни човека, тя не е организирана. Всяко чувство, което дразни човека, то не е организирано. Всяка постъпка, която дразни човека, тя не е организирана. Всичките мисли, които са организирани, те не дразнят. Под думата морален живот разбираме един добре организиран живот, който не дразни. Морално е туй, което е полезно за всички. Когато говорим за любовта, разбираме оная сила, която действа върху всичките хора благотворно. Любовта е туй, което не измъчва абсолютно никого. Всяко нещо, което не допринася благо на всичките хора, не е любов. Туй, което дава любов на всичките хора, освобождава ума от всичките мъчнотии, освобождава сърцето от всички мъчнотии и освобождава тялото от всички мъчнотии, то е любов. Всяко нещо, което не освобождава човека, то е безлюбие.

Казват: що е любов? Туй, което в даден случай освобождава човешката мисъл от ограничения и му дава правилно направление за постижение, туй, което в даден случай освобождава човешкото сърце от тия временни стягания, тази сила е любовта. Вие казвате: майчина любов. Че по какво се отличава майчината любов? Или братска, или сестринска любов, или господарска любов.

Но сега въпросът е откъде трябва да започнем. Ще започнете от ума си, ще вървите отпред назад. Искаш да покажеш някаква идея в света. Най-първо, покажи тази идея на себе си и виж какво благо ще ти допринесе. Да кажем, че вие проповядвате, че всичките хора трябва да бъдат щедри, милостиви. Приложете вие щедростта върху себе си. Приложете и милосърдието, и вижте как трябва да бъдете милосърди. За пример как вие бихте показали вашето милосърдие? Да допуснем, че аз съм милосърд човек. Дойде някой беден момък, иска да учи инженерство или архитектура. Тури му професорът шест, той излезе

из университета. Ако е умен човек, той може да използва, но ако е глупак, ще вземе да построи една къща, събори се тази къща и затисне хората. Направи втора, трета, и те се съборят. Какво ще го ползва шесторката, която професорът му турил? Тия шесторки, ако не разбира предмета, ще причинят пакост. Ако не разбираш този предмет, не уповавай на шестте. Ако мислиш, че шестте, които ти турили, носят знание, ти се лъжеш. Ти върху този въпрос имаш много малко знания. Един професор може да тури шест на един свой ученик по музика, но ако не знае, като даде концерт, хората може да го освиркват. Професорът казва: „Турям ти шест, но ти не си голям музикант. Ще свириш, може да те освиркват."

Мнозина от вас казват: „Едно време бях много умен." Умният човек глупав не може да стане. Умният човек може да се осакати. Да кажем, ти си имал едно здраво тяло, не си знаел как да се обхождаш с тялото, изведнъж изгубваш здравето си. Тогава ще започнеш да живееш според законите на здравето. Ще организираш своята мисъл, ще организираш своите чувства, ще организираш и своите постъпки. Как ще ги организираш? Няма да се заядаш с никого. Ако си ученик, ако искаш да изкараш добре, ще намериш най-добрата черта, която професорът има. При сегашната възпитателна система може да имаш работа с десет души професори. Ти ще намериш най-добрата черта, която всеки има, ще я държиш в ума си, за да бъдат разположени към тебе. Ако държиш лошите черти в своя ум, веднага тия професори ще бъдат други. Казват, каквото повикало, такова се отзовало. Както се обръщаш към другите хора, така и те ще се обърнат към тебе.

Казвам, никога хората не могат да имат заради тебе добро мнение, ако ти нямаш добро мнение заради тях. Ако ги обичаш, и те ще те обичат. Ако мислиш добре за тях, и те ще мислят добре за тебе. Може да има изключения, но с тия изключения човек сам може да се справи. Вие сте се спрели, казвате: „То човек не трябва да обича

хората.“ Съгласен съм с вас. Отзад напред не трябва да вървиш, но отпред назад трябва да вървиш. Като обичаш професора, отпред назад вървиш, от ума към чувствата. По някой път личните чувства са на място. Личните чувства са на място, когато умът е на място. Личните чувства са на място, когато сърцето е на място. Личните чувства са на място, когато волята е на място. Щом умът не е на място, личните чувства не са на място. Щом сърцето не е на място, не е организирано. На място е умът, когато е добре организиран.

Всяко нещо ти го обсъждаш. Кой може да те обиди? Я ми кажете, ако вие сте един умен човек, кой ще те обиди? Ако умният дойде при тебе, разбираш нещата и го задоволиш, кой ще те обиди? Може ли, когато правиш добро някому, този човек да те наругае? Може да те наругае в неразбирането си. Ако кракът му е изкълчен, имаш доброто желание да му помогнеш, той, като не разбира, те набие, наругае те, че не знаеш как да буташ. Болният може да каже много лоши думи за професора, но след време, като оздравее кракът, казва: „Благодаря. Мислех, че той не разбира, но сега виждам, че разбира.“ Когато направим добро, ако туй добро е организирано, то винаги ще произведе своите добри последствия.

Казвам, добрите крака винаги показват, че доброто е добре организирано. Щом ти седиш или вървиш и краката ти треперят, ти си изменил условията. Краката не трябва да треперят. Има известни изключения – като започнат краката да треперят, не стой на мястото. Щом започнеш да трепериш, ти не стой на това място. Ако ти си някъде, дето ще стане землетресение, ти започваш да чувстваш, че краката ще започнат да се мърдат. Не чакай да дойде голямото земетресение, преди да е дошло земетресението, излез. Или, когато ще се събори една къща, усещаш треперене, не стой в къщата. Докато има треперене, излез навън. Треперенето на краката винаги показва, че има да стане нещо.

Казвам, впрегнете вашия ум на работа да разбирате здравословното състояние на човешкия ум. Често хората се обиждат. Едно куче може да ви обиди. Щом минаваш някъде, залае ви кучето, вземете някой камък, хвърлите, кучето още повече лае. Умният човек трябва да носи гевреци в джоба си. Залае те кучето, ти хвърлиш четири-пет пъти от геврека и то, втори път като минаваш, казва: „Имам добро мнение заради тебе.“ Питам, когато вас ви се случи нещо неприятно в живота, което ви обижда, едно куче ви лае и ви пита: „Защо минавате през тази улица?“, вие ще му докажете, като му дадете хляба, че вашите намерения са добри, много добри, нямате никаква крива мисъл. То казва: „Моите уважения към вашата честност.“ То започва да си върти опашката.

При сегашните условия ние имаме един живот, който не е организиран. Сега животът има много работи, които липсват на хората. На някои хора им липсва чувството да разпознават кога нещата ще станат, нямат понятие за времето, не поставят събитията в тяхното време, когато ще станат. Някой музикант свири, и не свири правилно. В него времето не е развито. На всеки тон не може да даде съответно време, което му трябва. Някъде протака много, някъде избързва. Онези, в които е развито времето, този център на времето е развит, те не се притесняват. Какво ще се притеснявам дали слънцето ще изгрее, или не. Зная, че в шест часа ще изгрее. Който е нетърпелив, казва: „Как закъсня слънцето.“ Слънцето не може да закъснее повече от осем минути. Ако закъснее с осем минути залязването му, какво ще бъде? Ако изгрява осем минути по-рано, ще залезе по-късно. Ако изгрява по-късно, ще залезе по-рано. Има известни съотношения.

Казвам, ако бързате, времето не е развито. Ако сте много честолюбив, умът ви не е развит. Ако сте много жесток, милосърдието не е развито. Ако сте много муден, волята ви е слаба. Седите и се

питате да свирите или не, дали музикант да станете, или архитект. Ако си роден в музикално време, музикант ще станеш. Които са родени в музикално време, са музиканти. Онези, които са родени в инженерско време, са инженери. Онези, които са родени в докторско време, доктори са на болните. Онези, които са родени в богословско време, богослови са. В което време човек е роден, това и става. Ако попита ябълката какво трябва да стане, ще ѝ кажем да стане ябълка. Крушата круша трябва да стане. После пита сливата какво да стане. Казвам, сливата да стане слива, черешата да стане череша. Кой в каквото време е роден, това да стане. Кой за каквото е роден, това да стане. Не търсете друго в света.

Някой казва: „От мене човек няма да стане.“ Ако от тебе човек няма да стане, значи, че не си се родил навреме. Кои са доказателствата, че от тебе човек няма да стане? Като твърдиш това, кои са доказателствата? Ако добре не мислиш, от тебе човек няма да стане. Ако добре не чувстваш, от тебе човек няма да стане. Ако добре не постъпваш, от тебе човек няма да стане. Ако добре мислиш, ако добре чувстваш, ако добре постъпваш, човек от тебе ще стане. Който мисли, който чувства, който постъпва, то е човекът. От тебе зависи това. Човек сам определя какво ще стане от него. Казвам, никой няма право да каже, че от него човек няма да стане. Ще стане, от всичките хора ще стане нещо.

Сега вие имате една мисъл, че като умрете, да оставите един паметник, че хората да кажат, че вие сте били един гениален човек. Аз съм от тези, които не вярват в паметници. За мене самият живот е паметник. Ако аз в този живот не може да постъпвам както трябва, че като умра, ще ми турят паметник, то са празни работи. Не се заблуждавайте с тях. Ти ще бъдеш точно такъв, както си сега. Ако мислиш добре, ако чувстваш добре, ако постъпваш добре, ти си човек – той никога не е умирал. Онази малката гъсеница, която се е

превърнала на пеперуда, къде е отишла гъсеницата? Мислите ли, че гъсеницата е умряла? Има нещо в човека, което никога не умира, но се изменя. Не съжалявайте, че сте се изменили, стига изменението да е разумно или изменението да е добро. Всеки носи своето щастие. Де е вашето щастие? В главата. Де носите вашето щастие? В сърцето. (*Учителя посочи сърцето в средата на гърдите.*) По-напред сърцето е било в средата на гърдите, после се е изместило. Кои са били причините? Доста автори са писали. Сега се е изместило малко сърцето. Чувствата са взели надмощие, затова сърцето отишло вляво. Когато се регулират чувствата, пак ще дойде на мястото, по средата. Сега ние се стремим в живота да наместим сърцето не вляво, но малко надясно, по средата. Ако не постъпвате добре, сърцето е вляво. Ако постъпвате добре, сърцето е на място. Под добрите чувства и добрите постъпки разбираме, че сърцето е на място. Лявата и дясната страна са два полюса. Тогава сърцето трябва да действа по една права линия.

Сега всичките мъчнотии в света не са нищо друго, освен една възможност. Всяка мъчнотия, която срещате в живота, е една възможност или за ума, или за сърцето, или за волята. Каквото и препятствие да имате, то е една възможност за ума ви. Каквото препятствие и да имате, то е една възможност за сърцето ви. Така е, ако разбирате закона. Ако не разбирате, мъчнотията ще остане мъчнотия.

Казвам, няма нещо в природата, което да спъне вашата еволюция, защото според законите на природата всичко онова, което тя е създала, има свое място и цел. Понеже вие сте един орган от нея, понеже тя ви е създала, тя ни най-малко не иска да ви спъне. Ако някой път ви коригира, тя коригира някои ваши отношения. Но като орган от нея тя постоянно ви съдейства да бъдете в здравословно състояние, понеже, ако мислите добре, ако чувствате добре, ако постъпвате добре, то е в неин интерес. Тъй щото, от гледището на

природата, тя винаги иска да ви подигне, понеже то е в неин интерес. Ако вие ставате гениален, добре е за нея, а пък добре е и за вас. Пък туй, което не е добре за природата, не е добро и за вас. Туй, което е добро заради вас, добро е и за природата. Вие искате да бъдете гениални, то е добре заради вас, значи добре и за природата. Което не е добре заради нея, не е добре и за вас.

Та имате две мерки. Туй, което не е добро за природата, не е добре и за вас. Туй, което е добро заради вас, добро е и за природата. Тъй щото изхождате от две гледища: туй, което не е добро за природата, да го знаете, не е добро и за вас; туй, което е добро заради вас, добро е и за природата.

„Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.“

Четиридесет и първа лекция на Младежкия окултен клас, 13 септември 1940 г., петък, 5 ч сутринта, София – Изгрев.

Двадесета година
1940 – 1941

НАЙ-ЛЕСНОТО

„Отче наш“

Тема №1 Може ли да ми зададете най-лесната тема? Коя е най-лесната тема в света? Ако ви кажат да пишете върху най-лесната тема, коя ще изберете? За всеки едного от вас кое е най-лесното? От ваше гледище кой е най-лесният въпрос? Ако е въпрос за най-мъчния въпрос, философия е потребна, но най-лесното трябва да го знаете. Ако ви дадат в цялата природа всичките форми, които съществуват, коя форма бихте избрали?

Представете си, че всичките форми съществуват като едно благо. Да кажем, вие имате понятие за комара. Какво е вашето понятие за комара? Учено същество е комарът. Вие имате една илюзия. Когато дойде един съвременен лекар със своята спринцовка, че забие иглата в тялото, вие този съвременен лекар ще го видите като комар. Той не е комар, но цял лекар. Вие имате понятие за комара, че е шило. Лекар е комарът, който натиска хобота си в тялото ви. Този комар защо Господ го е създал? Вие тогава нямате ясна представа какво нещо е комарът. Комарът е една служба на природата – лекар, иска да ви лекува. Неговият хобот, това ли е лекарят? Това е неговият инструмент, неговата спринцовка.

Сега кой е най-лесният въпрос за вас? Вие искате да бъдете богати. Мислите ли, че това е най-лесното? Искате да бъдете богати на какво основание? Или искате да бъдете учени. Мислите ли, че той е най-лесният въпрос?

Кое е най-лесното? Ако бих ви попитал за най-мъчния въпрос, разбирам да ви е трудно, но аз ви питам кой е най-лесният въпрос,

най-лесното, което всеки може да го направи, туй, което не представя никаква мъчнотия.

Представете си сега, че имате: едно, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет. Кое число бихте избрали? Ако сте ученик, учителят ви тури бележка. Ако е шестобалната система, тогава от едно до шест показва способността на учениците. Ако му тури единица, показва степента. Ако му тури две, показва степента. Три, четири, пет, шест – всички показват степента на ученика. Тъй щото, коя степен ще изберете вие? Представете си, че на всяка степен съответства едно знание. В дадения случай защо не се предпочита единицата? И двойката не искат. Ако турят на ученика едно или две, той ще си прехапе устните. А пък при три ще си свие веждите, при четири малко веждите ще се поразтегнат, при пет малко ще се поусмихне, при шест ще се усмихне. Остават седем, осем, девет. Къде да ги турим?

Питам, вашите професори, които ви преподават, минали ли са всички с шест? Сега на вашите разсъдителни способности колко биха ви турили? Или на вашия говор колко биха ви турили? Или на вашите чувства колко биха ви турили? Предметно учение е. Чувствата за мене са: да паля огъня някъде. Колко ще ми турят? Ако може да запалиш огън, че всичко да може да ври на него и да не изгаря, каквото ядене да се тури – да се сготви, да се опече хубаво рибата. Представете си, че ви дам да запалите огън, ако се тури хлябът да се опече, да не изгори.

Да кажем, вие имате състоянието на недоволство. На какво се дължи недоволството? Вземете един болен, който има слаби гърди, не може да диша. Някой му казал, че той нямал условия. Вярно ли е това? Болният, на когото дробовете са слаби, има изобилно въздух. И при всичкото изобилие умира от недоимък на въздух. Изобилие въздух има, пък не може да живее. Човек, и при най-големите

способности, може да умре. Какво показва? Външни ли са причините? Някъде човек има условия да живее, но него осъждат на обесване, турят му въжето на врата, стегнат го, умира от задушаване. Единият умира от собственото задушаване, другият умира от външно задушаване. Сега, който се задушава сам, какви са условията?

Да ви дам едно обяснение. Представете си, че имате един съд. Ако този съд е пълен с вода, колко спирт може да налеете в съда? Съдът е пълен с вода. („Нищо не може.“) Да допуснем, че този съд е пълен с топено сребро. Колко злато може да турите в същия съд? Какво може да турите, което може да се вмести в съда? („Въздух.“) Колко въздух може да турите? Казват, че телата се проникват едно друго. В златото има празно пространство. Във всичките тела има празно пространство, но трябва да имате голямо знание. Кое е по-тежко, златото или среброто? („Златото е по-тежко.“)

Сега вие всички сте дошли в света, без да знаете кой ви е повикал. Вашият баща и майка са ви повикали. Те са дошли тук. Ако ги попитат защо са ви довели в света, на какво основание ви повикаха тук на гости, какво ще кажете? Да ви приведа един анекдот. Един евангелски проповедник в Америка повикал един българин на гости. Този българин, по български, повикал още двама свои приятели и наместо сам, отиват трима. Проповедникът му казва: „Трябваше най-малко три дена по-рано да ме предупредиш.“ Българинът без предупреждение води още двама. Питам, на място ли са тия гости? Вие в природата сте поканени сами, само вас ви е поканила, а вие водите още двама. Какви са били съображенията на този български студент, който повикал свои двама приятели, че и тях води на гости? Какво предположение бихте турили?

Представете си, че вие се нуждаете от дрехи. Сега разсъждавам не философски, разсъждавам за обикновения живот. Казвам, обикновеният живот е толкоз важен, колкото и необикновеният

живот. Някои неща са обикновени, някои неща са необикновени – те са наши разсъждения. От гледището, от което разглеждаме, вярно е. Но вие се нуждаете от дрехи. Ако е лятно време, каква дреха ще изберете? Има палта дебели и тънки. Ако е лято, ще изберете тънко, мъчно се носи дебелото палто. Ако е зимно време, ще изберете дебела дреха. Защо? Лятно време има повече топлина, тънките дрехи по-лесно свършват работа лятно време. Дебелите дрехи задържат повече топлина и за зимата са необходими. Какви са съображенията ви, че избирате тънки дрехи? Вие имате известни съображения.

Представете си, че вие сте избрали тънките дрехи и е лятно време. Но същевременно вие пътувате към северния полюс. Най-първо тънките дрехи са на място, но като пътувате към северния полюс, започвате да ставате недоволни от вашите дрехи. Най-първо беше на място, дето сте избрали тънките дрехи. Сега отивате на северния полюс. Без да знаете, ставате недоволни от вашите дрехи. В началото дрехите бяха на място, после намирате, че дрехите не са на място, няма достатъчно топлина. Виждате, че тия дрехи съвсем не съответстват. Как стана тази работа: бяхте доволни, пък сега не сте доволни от тях? Какво трябва да се прави? Да си представим, че двете успоредни линии представляват екватора, пък с отбелязваме полюса. Значи вие се движите по посока А (**Фиг. 1**). Като дойдете в северния полюс, вие вече сте недоволни от вашите дрехи. Какво трябва да се прави? Ще се върнеш назад. По кой път ще се върнеш? Ще се върнеш по посока В. Вие сте влезли в един свят, трябва да изучавате законите, движенията. В каква посока ти се движиш? Щом се движиш в една посока, в която се увеличават твоите недоволства, какво показва това?

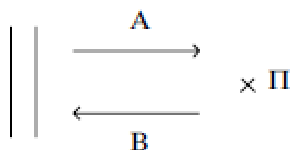

Фиг. 1

Допуснете, че вие сте студент в университета или сте ученик в някоя гимназия. Първата година разваляте отношенията със съкласниците си. Втората година разваляте отношенията с учителите си. Третата, четвъртата, петата години увеличавате и не може да седите в гимназията. Кои са причините? Представете си, че тия ученици, вашите другари, са заядливи, обичат да се шегуват, професорите са много строги. Всичко това е насочено спрямо вас. Какво трябва да се прави? Че ако влезе огънят тук със своя характер, какво ще направите? Мислите ли, че ние може да го търпим? На някой стол седне, ще развали стола. Ако дойде до масата, ще развали масата. На пианото ако седне, всичко ще развали. Питам, с този характер кой ще търпи огъня? Казвате: „Да има човек огнен характер.“ С огнен характер, като седнеш на стола, ще запалиш стола. Влезеш в стаята, запалиш стаята. Влезеш във водата, водата заври. Влезеш във въздуха, нагорещиш го, буря стане. С огнен характер, дето влезеш, дим дигнеш, дето влезеш, всичките хора станат нещастни. Кой ще те търпи, кажете ми? Това са ред разсъждения.

Вие разсъждавате и мислите, че вие сте най-добрият човек, че всичко в света не става тъй, че сте онеправдан. Имате едно понятие в себе си, че нищо не разбират хората. Право ли е туй? Въздухът, след като е влязъл във вас, вие разбирали ли сте го? Храната, след като е влязла във вас, вие разбирали ли сте я? Въздухът, влязъл във вас чист, излиза нечист от вас. Светлината, която влиза и излиза от вашите очи, тя не излиза вече такава, каквато трябва.

Но нека дойдем до въпроса: кой е най-лесният въпрос? Ако изберете тънките дрехи и идете към полюса, защо ставате недоволен? Защото на северния полюс се намаляват благоприятните условия. Вашите тънки дрехи не са правени за северния полюс, те са правени

само за екватора. С тях само на екватора може да живеете. На северния полюс трябва да се сменят дрехите. Вие по някой път разглеждате животните с техните космати дрехи, но знаете ли, когато се създадоха животните, каква беше земята? Когато се създадоха космите на хората, топло ли беше, или студено? Когато се създадоха горите, влажно ли беше, или сухо беше? Те са въпроси, в които може би учените хора трябва да работят много години, за да докажат.

Колко време се изисква да докажеш една теория, че на месечината има въздух или не? Ако няма въздух, кои са причините? Ако има въздух, по какво може да се докаже? Или по някой път казвате, че на Марс има жители. Как ще докажете? Кои са признаците на живота? Кои са признаците в съвременния модерен живот, дали в една къща живеят хора, или не? Ако е вечер, по светлината ще познаете. Ако има светлина, има хора. Ако няма светлина, няма хора. Ако светлината е малка или ако светлината е силна, какво ще заключите? Където има повече светлина, по-богати са хората. Където светлината е по-малка, тия хора са сиромаси. Вашето щастие зависи да намерите най-лесното, дето почти нищо няма да ви струва.

Да ви задам някой въпрос – [за] да възприемете нещо в света, без да изявите нищо, така, с най-малкото усилие, коя е най-лесната работа, която може да направите? („Дишането.“) Много тежка работа е дишането. Дишането – трябва да каниш въздуха, трябва да работиш. Не е достатъчно въздухът да влезе. Като дойде до човека, трябва да го опънеш. Той не е доволен. Казваш: „Влез де.“

Коя е най-леката работа? Гледането не е лесна работа. Трябва да мърдаш очите, тежка работа е. Аз считам, въздуха да оставиш само да те поглежда, малко да те докосва. Въздухът от само себе си го прави. Или да се оставиш светлината да влиза в очите, да влиза в очите, да влиза и да излиза. Ти седиш, тя влиза и излиза, ти почти никакво усилие не правиш. Въздухът минава, поглежда те и си заминава. След

като те погледне въздухът, какво ще ти остави? Ако мине четката на един художник върху гърба, какво ще остави? Представете си, че неговата четка е всякога празна. Няма да натисне, но отгоре деликатно ще мине. Представете си, че художникът е малко от огнените температури, обича червената боя. Ще ви остави някаква малка червенина или малко песимистично настроение – обича синия цвят. Питам: какво ще ви остави въздухът, като мине покрай вас? („Приятно разположение.“)

Сега я ми кажете най-лесната работа коя е? Коя е най-лесната работа? Всеки да каже от своето становище, не общочовешко. Коя е най-лесната работа, при която ще иждивите най-малко енергия? Трябва човек да се намери в трудно положение. В Севастополската война разправят за един французин. Отишъл във Варненско и искал да си купи нещо от един стар българин. Говори му, говори му, българинът нищо не разбира. Казва: „Синко, кажи ми на български. Майка ти не те ли учила да говориш? Какво ми говориш?“ Българинът счита, че трябва да му каже нещо на български. „Кажи ми какво искаш, да ти услужа.“ Французинът му разправя, иска мляко да му даде. По едно време гледа го, върти се. Направил една дълбочинка на земята, турил си пръста и с другата ръка показва, като че дои. Казва: „Тъй кажи. Пак си бил умен. Синко, виждам те, че не знаеш да говориш, ням човек си. Горкото.“ Потупал го по гърба. „Ти искаш мляко.“ Питам: този французин невежа ли беше? Учен човек беше, но разправя на френски. Българинът счита, че всичките трябва да говорят на български.

Ти отиваш в природата като този французин, как ще те разбере тя? Ти казваш: „Тежко ми е.“ Но то е по български тежко. Ако идеш във Франция и кажеш, че ти е тежко, французите какво ще ти кажат? Ако французинът дойде и ти каже, че му е тежко на френски, няма да го разбереш. В природата ако идеш и кажеш, че ти е тежко, и тя няма

да те разбере. Ако пъшкаш, тя счита този, който пъшка, за много работлив човек, за много гениален.

Я сега изберете си един най-лесен занаят, с който може да прекарате. Кой е най-лесният занаят в природата? Представете си, че щастието ви зависи от това, което ще изберете. Кой е най-лесният занаят? Ако изберете най-лесния занаят, вие ще намерите вашето щастие, пък ако намерите най-трудния занаят, ще намерите вашето нещастие.

Коя е първата дума, с която всеки език започва? Казват, човек трябва да мисли. Коя е първата мисъл? И мисълта си има своята азбука. Казваш: „Бог създаде света.“ Но когато създаде първия ден, казва: „Да бъде светлина.“ И стана светлина. На втория ден какво каза? Във всеки ден Бог казваше разни думи и светът ставаше.

Да допуснем, че ти искаш да бъдеш щастлив. Като кажеш, че искаш да бъдеш щастлив, мислиш ли след колко време ти ще бъдеш щастлив? Представете си един човек, който боледува от нямане на въздух. Колко време му трябва, за да възстанови неговото съзнание, след като диша, за да има едно нормално състояние? На всеки един от вас колко време ще му вземе, за да напълни една стомна от пет килограма? При една обикновена чешма пълнили ли сте вие? Може да направите опит. Ще извадите часовника, ще видиш за колко минути ще се напълни стомната.

Казвам, кой е най-лесният въпрос? Щом изберете най-лесното в света, вие ще разрешите въпроса с всичките мъчнотии. Най-лесните неща разрешават всичките мъчни въпроси. Най-мъчните въпроси разрешават туй, което никога не може да се разреши. Разрешаваш да бъдеш добър. То е един много мъчен въпрос. Избирате да бъдете справедлив. То е много мъчен въпрос. Как ще бъдете справедлив? Закарвате овцете в тревата – вие сте справедлив към овцете, но сте несправедлив към тревата. Докарвате вълците при овцете – към

вълците сте справедлив, но към овцете сте несправедлив. Развъждате гъсеници – справедлив сте към гъсениците, но сте несправедлив към дърветата, ще изпоядат листата им. Или, ако искате да бъдете справедлив към вашите крака, искате да ходите. Или, ако сте справедлив към вашите ръце: мислите ли, че ако се отнесете добре с вашите ръце, ще имате правилна обхода и към краката си? Ако дойде до моралното отношение, ще видим, че някой път човек не се отнася добре с ушите си – слуша това, което не трябва да слуша. Някой път човек е несправедлив към очите си – гледа това, което не трябва да гледа. Или пък ухаеш това, което не трябва да ухаеш. Или работиш повече, или ходиш повече.

Според вас най-лесната работа е да бъдете господари. Няма по-лесна работа според вас. Вие искате всички да бъдете господари. По-лесна работа няма. Само като мръднеш, и всичко да стане. Най-лесната работа е да бъдете господари. Никой от вас не иска да бъде слуга. Да си слуга е мъчна работа. Като си господар, само натиснеш звънеца, какво ще ти коства? Казваш: „Да се направят нещата“ – и нещата стават. „Да стане светът“ – и светът става. „Да бъде светлина“ – и светлина става. „Да бъда богат“ – и богат ставаш. Каквото кажеш, става. Най-лесната работа е да бъдеш господар. Но сега какви са придобивките от господарите в света?

Един стар българин изучавал окултната наука. Казва, че вече намерил ключа – каквото каже, става. Имал един чувал с жито. Изправя се и казва: „Заповядвам на всичките житени зрънца да станат деца.“ Веднага всички се превърнали на деца и като се награкали всички да му искат да ядат. Той няма храна за всичките, а всичките деца викат, викат: „Татко, хляб.“ Взел той едно дърво и започнал да ги избива. Като казал да станат зърната на деца, те станали, но после не знаел как да ги превърне на зърна. Взел дървото и започнал да ги избива. Приказката казва, че останало едно дете, което се скрило зад

вратата и казало: „Татко, мене не убивай. Аз ще те слушам.“ „Туй го разбирам“ – казал българинът. Той, като казал всички да се превърнат на деца, мислел, че всички ще го слушат. А те всички награкали и искали да им даде хляб. Казва: „Който иска – дърво.“ Останалото дете казало: „Мене, татко, не убивай. Каквото искаш, ще го направя.“ Казва: „Така те искам. Ти си от умните деца. А пък другите деца искат. Да нямаш такъв характер.“

Каква е философията тук? Защо българинът ги избил? Уплашил се човекът, че ще го изпоядат. Той трябва да се зароби заради тях. Този анекдот е създаден, може да има причини, които са скрити. Има въпроси, които ние не може да разрешим.

Мислите ли, че да заповядва човек е най-лесното? Каква служба бихте избрали сега? Професор ли, лекар ли, какво искате да станете? („Добър ученик?“) Ученик и сега сте. Кажете кой е най-лесният въпрос? Най-добрият ученик, като не знае кой е най-лесният въпрос, какъв ученик е? Добрият ученик, който знае най-мъчните въпроси, как тъй да не може да знае най-лесното?

Кое положение е по-добро: да се движиш от екватора към полюса или от полюса към екватора? Де има повече придобивки? На екватора има повече придобивки. Всичките тия придобивки на екватора се дължат на силите на полюсите. Южният полюс е майката, северният полюс е бащата. Екваторът, това е детето. Единствен, който печели, е екваторът. Всякога, който става баща, всякога трябва да даде нещо. И майката трябва да даде. Онзи, който създава, все губи нещо от себе си. Онзи, когото създават, печели. Професорът, който преподава, винаги губи. Учениците, които слушат, печелят. Питам: хората, които се радват и които скърбят, кои от тях печелят повече, които страдат или които се радват? Как мислите? Че какво печелят тия, които скърбят? Добиват опитност.

Кой е сега най-лесният въпрос? За болния кой е най-лесният въпрос? Коя е най-лесната работа, която може да свърши болният? Коя е най-лесната работа, която здравият може да извърши? Най-лесната работа за болния коя е? Сега вие се спирате: дали туй, което ще кажете, е право, или не. Представете си, че се намирате в един свободен свят, дето има сто кошници с плодове. На вас ви казват: „Изберете си, от която кошница искате, само един плод.“ Вие ще обиколите всичките кошници и може да си изберете от която кошница искате. Всичките сто кошници като ги погледнете, имате право да изберете само един плод. От коя кошница ще изберете? Всичките плодове са хубави, но вие само един плод ще вземете. Кой плод ще изберете? Ние се влияем от сегашното състояние. Ти си възрастен, на двайсет години, ще изберете един плод. Ако пуснете едно дете на пет години, то ще избере друг плод. Малкото дете мисли по един начин, възрастният човек мисли по друг начин.

Казвам, ще изберете едно състояние, което е еднакво за децата и за възрастните, за младите и за старите, във всичките фази на живота, едно състояние, което остава еднакво, без да се измени. То каквото е, то е мярката за нещата. Например в света каквото същество и да повикате, като му дадете храната, всички същества ще донесат храната до устата. И ангел да е, и той ще занесе до устата. И човек, и мравята, и малката микроба, всички ще занесат храната до своята уста. Всички имат едно разположение, няма да я турят на гърба си, но ще я турят в устата си. Ще я приемат и ще я използват. Казвам, използвайте желанията, които в даден случай са общи за всичките живи същества. То е вярно сега. Едно страдание, което не е вярно за всички, то не е реално. Едно страдание, което всички същества го чувстват еднакво, то е реално. Една радост, която всички същества чувстват еднакво, тя е реалната радост. Комарът разбира радостта по един начин, човек – по друг. Те не са реални радости.

Който взeме, се радва, който дава, съжалява. Някой път онзи, който дава, се радва. Някой път онзи, който взема, се радва. Те са относителни неща. Радвай се, когато взимаш и даваш. При всичките условия да ти е еднакво приятно – и когато даваш, и когато вземаш. Щом при вземането се радваш повече, отколкото при даването, значи реалността не е еднаква. И в тялото има едно координиране между всичките части. Представете си, че всичките тия части проникват в човешкото съзнание и човек е весел само тогава, когато цялото му тяло, цялото му сърце, целият му ум се радват. Някой път сърцето се радва, но в ума има неразположение. Някой път тялото се радва, някой път и умът може да се радва. Те са относителни работи. Онази е пълната радост, в която умът и сърцето, и тялото имат еднакви условия в дадения случай.

За пример често вие искате да бъдете щастлив човек. Но при какви условия човек може да бъде щастлив? Вие искате да бъдете здрави. Здравето в света съществува. За да бъдеш здрав, ти трябва да се върнеш към Първата Причина в природата, която създала здравето. Хората първоначално здрави са създадени, болестта отпосле е дошла. Болката, където и да е, този дисонанс, отпосле е дошъл. Боли те кракът. Тази болка показва, че известни неорганически вещества се трупат около ставите и тези неорганически вещества образуват болестите. Има твърди неорганизирани частици, които минават през тъканите и образуват триене. Те образуват възпалението на краката. Краката не са чисти от тия полуорганически вещества. Ако кръвта беше чиста, без никакви твърди вещества, не щяха да се образуват болестите.

Казвам, в света има една материя, която лесно се организира, има една материя, която мъчно се организира. Има мисли, които лесно се организират, има мисли, които мъчно се организират. И в музиката имате същото: има тонове, които лесно се организират, има

тонове, които мъчно се организират. Един тон, който лесно се организира, щом го произведеш в ума си, веднага другите тонове се координират с него, лесно се организират.

Психологически – има автори, които изгубват. Някой път мислено се случва един опит. Вие разсъждавате върху известен въпрос. Въпросът върви, темата се развива ясно. Дойдете до едно място, измените гамата на вашите мисли. Всичко онова, което сте писали, го забравите. Стане безпредметно да мислите. Изгубите гамата, влезете в друга гама. Виждате, че този предмет, върху който сте писали, не е ясен. Всичко зачеркнете. Нали по някой път пишете едно писмо на ваш приятел. Мислите, че е отлично. Ставате на другата сутрин, прочитате го, не го харесвате. Пишете второ. На другата сутрин пак го зачерквате. Кое е онова, което вас не ви харесва? Пресилени работи има в писмото. Значи търсите един естествен път – онова, което сте писали, да е вярно.

Много пъти в нашите разсъждения онова, което мислим, не е право, онова, което чувстваме, не е право. В дадения случай заради нас може да е право, но за другите хора не е право. Когато на вас не ви върви в живота, ще знаете, че вие не сте намерили най-лесния въпрос. Щом го намерите, ще знаете, че всичко ще стане лесно. Щом не може да намериш лесния въпрос, нещата мъчно стават. Когато нещата стават лесно, вие сте намерили лесния въпрос.

Кое е най-лесното за детето? Като повика майка си, тя веднага отговаря. Ако вика майка си, която го е родила, тя отговаря на неговите желания, понеже всичките негови желания са желания на майката. Следователно, като повика майка си, тя е готова. Ако детето вика другите, няма да му отговорят. Детето трябва да повика майка си. То е най-лесният въпрос.

Най-лесният въпрос е да се обърнете и да намерите Бога вътре във вас. Вие Го търсите в този, в онзи. Вие търсите някой господ,

който хората са създали. То е мъчният въпрос. Няма по-лесно нещо да повикаш Онзи, Който те е създал.

Аз да ви кажа: най-лесното нещо е да повикаш Този, Който те е създал. Другите въпроси са по-мъчни.

„Отче наш“

Първа лекция на младежкия клас, 27 септември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЦЯЛО И ЧАСТ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („*Имаме.*“) Каква е темата? (Прочете се **темата № 26** (*от МОК XIX г*)“Разлика между прости и десетични дроби.“)

Каква е тогава разликата между цялото и дробта? Защо цялото трябва да се дели? Дроб значи дробно. На български думата дроб има двояко значение: имате дроб и дроб – черен и бял дроб. Тогава дробта каква е? Цялото функционира в частите си. Когато се движат ръцете, краката, цялото ли се движи, или част от цялото? Дробите означават функции. Два вида функции имате: прости и десетични функции. Тогава каква е разликата между простите функции и десетичните функции?

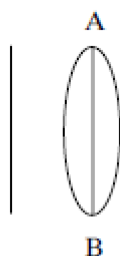

Фиг. 1

Какво представя това (**Фиг. 1**)? Това са геометрически форми. Имате една единица. Поставена в елипсата, я разделя на две части. Единицата показва, че центърът се е проявил в две направления. Този център се е поляризирал. Най-после той се освобождава от тия условия, излиза от ограниченията на битието, започва да реализира своя план.

Сега всички вие се намирате в едно статическо положение, живеете един живот, който сте живели преди хиляди години. Настоящия живот може би след хиляда години ще го проучвате. Вие сте в настоящото време, но не живеете настоящия живот, живеете стария живот. Вследствие на това външните положения на живота са несъвместими. Например старият, като остарее, не разбира защо е остарял, пък и младият, като се ражда, не разбира защо е млад. Като се роди младият, не знае защо трябва да се роди млад. И като остарее старият, не разбира защо умира. Пък то си има своите причини.

Сега думата причина вземам в простия смисъл: да излезеш от едно пасивно състояние. Причината е да вземеш известно положение. Ти се двоумиш, колебаеш се... Ще направиш нещо, колебаеш се. Защо се колебае човек? Колебае се, като започне някаква работа, дали ще бъде успешна. Младият се колебае каква наука да избере или в кое училище да влезе. Или някой път се колебаете, като избирате вашите приятели. Или тръгнеш на път и се колебаеш какво ще бъде времето. Времето може да го знаеш какво ще бъде, ако изучаваш метеорология.

Да кажем, имате една дроб – една четвърт – или имате две пети или три шести. Разбира се, другояче ги разглеждат в обикновения живот. Като извадиш от пет две, колко ще остане? Имате пет лева, като извадите два, остават три. Или от четири крини жито извадите една крина, колко остават? Три крини остават. Тогава, ако кажем две десети, тук вече имате определена форма. После, ако имате друга проста дроб, деленията са по-големи. При десетичните дроби определени са деленията. Две пети равна ли е на три шести? Три шести е половината, две пети е по-малко от половината, две десети е още по-малко. Сега вие имате една ябълка, разделена на две части. Когато изучавате дробите, това са функции на цялото. Какво означава числителят, какво означава знаменателят?

Да кажем, един човек работи с двете си ръце. Каква дроб ще турите? Човек е числото пет. Разделяме го на пет части: главата – едната част, ръцете – две части и краката – две части. От тях две части са в работа. Той е цигулар, свири, с двете ръце работи. Да допуснем тогава, имате дробта четири пети. Кой работи в дадения случай? Значи този човек не само свири, но и се движи. Пет е целият човек. Четири пети от човека какво означава? Показва, че ръцете и краката са в движение. Ако имаме пет пети, значи човек цял е в работа, показва, че и главата работи, и ръцете, и краката са в работа.

Сега вече давам съвсем друг смисъл на дробите. Първоначално имаме дробите във физическия свят, в едно статично положение. Може да е два грама от нещо. Дробите в природата съществуват. Една дроб показва движението, работа, туй, което се отделя от цялото. Сега вас не ви радват дробите. Ако на вас ви дадат дроби, вас не ви радват дробите. Дадат ми една шестнайсетхилядна от килото. Какво означава една шестнайсетхилядна? В едно кило жито има шестнайсет хиляди зрънца. Това е едно зърно. Ще кажете: „Какво е това зърно?“ То е една дроб. Обаче в пет-шест години едното зърно, ако ти му дадеш условия, в пет-шест или десет години, ти ще бъдеш най-богатият човек в света, ако посееш това зърно. Да допуснем, че посеете това зърно. Като се посее едно зърно, колко стръка израстват? Като братясва[51], някой път изкарва пет-десет стръка. Ако турите, че изкара десет класа и всеки клас даде по трийсет зърна, тогава за една година ще имате триста зърна. На следната година всяко зърно, като го посеете, ако даде десет стръка по трийсет зърна, правят всичко деветдесет хиляди зърна. Това ще имате на втората година. На третата колко ще имате?

Вие пренебрегвате някои ваши мисли. Много малка мисъл ви дойде, вие я пренебрегнете. Казвате: „С молитва нищо не става.

[51] Когато от едно семе израстват няколко класа (диал.).

Празна работа е молитвата.“ Само живите хора може да се молят. Който диша, той може да се моли. Който не диша, не може да се моли. Значи всеки човек, който добре се моли, добре диша. Който добре не се моли, добре не диша. Следователно дишането на хората зависи от молитвата. Молитвата е най-добрият метод за онези, които искат да работят. Няма по-добър метод от молитвата. Не да се безпокоиш, но да се молиш. Вие разбирате: да се молиш някому. Усещате, че някой път е унижение да се молиш на човека. Например паднал някой в кладенеца, нали ще моли. Ако е вън от кладенеца, не се моли. Защо се моли, като е в кладенеца? Може да дойде едно дете. То не може да му помогне. Туй дете не е в сила да го извади, но то може да иде да каже на другите хора, на съседите му, и те да дойдат да му помогнат.

Да допуснем зимно време вие се помолите, кажете: „Нямате ли кибритена клечка да запаля огъня?“ Какво лошо има, ако човек поиска кибритена клечка? Де е унижението на човека? Че вие, като отивате и си откъсвате някой плод от дървото, на туй дърво трябва да се помолите. Вие отивате, откъсвате си от това дърво, без да му се молите. Мислите ли, че това поведение е право? Вие считате това дърво, че е невежа, един голям простак. Казвате: „Дърво е.“ От този простак вие се храните и живеете. Този простак, когото вие считате за невежа, той поддържа вашия живот. Как е възможно един простак да поддържа живота ви?

Казвам, ние съвременните хора имаме изопачени понятия. Казвате: „Какво ще уповавам на едно дърво или на една крава?“ Една крава ти дава мляко. Един вол го впрегнеш и изореш нивата. Та ние считаме за унижение, когато просим, а не го считаме за унижение, когато вземете един плод. Вие считате за унижение, когато уповавате на едно дърво. Считате, че в дървото няма никаква разумност. А това дърво изважда хубавите сокове от земята и ражда сладките плодове.

То разбира нещо от химия. А пък онова дете, което яде от плодовете, не разбира още от дълбоката наука на растенията.

Казвам, сега трябва едно просветено съзнание. От чисто геометрическо гледище думата моля има цяла геометрия. В думата моля най-първо трябва да знаеш да слизаш долу и да се качваш горе. За да се молиш, ти трябва да знаеш закона за слизането и качването – М. Да бъдеш свободен, като слезеш в кладенеца. Да се качиш свободно, да не се молиш на хората. Да си свободен да слезеш и да си свободен да излезеш. Молитвата е едно свободно състояние да слизаш и да възлизаш сам. То значи молитва. Ти се молиш на Бога сега. Каква нужда има Бог да Му се молиш? Той печели ли нещо като Му се молиш?

В молитвата има вече един процес на обмяна. Когато две същества се сдружат, този процес на връзката е вече молитва. Ти минаваш една река, носиш една дъска на гърба. Реката е тясна. Туриш дъската, минаваш по дъската. Вземаш дъската и пак вървиш. Молитвата е един метод за връзка, един метод да минеш от противоречието, да разрешиш едно противоречие. Туриш тази дъска, ще минеш по нея, направиш един мост. Като минеш реката, някой път може да вземеш дъската и да я носиш. Друг път може, като направиш моста, да оставиш дъската там, за да могат с онова, което ти си направил, да си служат и другите. Защото в живота, когато човек се моли, някой път взема своята молитва, някой път оставя своята молитва като мост – и другите хора да знаят как да разрешат.

Думата молитва в прямия смисъл значи: като имаш една мъчнотия, да знаеш да я разрешиш. Като дойдеш в мъчнотията, да можеш да излезеш нагоре. То е молитва. Човек, който не знае да разрешава своите мъчнотии, той не знае да се моли. Молитвата не е нищо друго, освен да разрешиш една мъчнотия. Най-първо, теоретически ти се дава една задача.

Казвате: „Да се моли човек.“ Думата молитва е в низходяща степен. В съвременния свят, щом се молиш, хората имат особено мнение. А пък навсякъде си заставен да се молиш. Каквото прошение направиш, казваш: „Моля, моля.“ Навсякъде туряте моля. Като кажеш моля, чувстваш в себе си едно унижение. По някой път се чудиш какво да кажеш. „Моля, бъдете тъй добри.“ Но самата дума моля е в низходяща степен. Тя слиза, не се качва. Тази дума моля инволюира, изгубила своя смисъл. Като дойде до своята еволюция – може би ще минат векове още, докато започне да се движи във възходяща степен.

Сега, когато се моли човек, другите не трябва да знаят за какво се моли. Молите се за хляб, молите се за обуща. Вие сега считате, че сте свободни. Имате пари, бъркате, но вие и за парите сте се молили. Някои хора мислят, че като имат пари, са свободни. Прави сте. Ти си богат. От какво си станал богат? Одрал си кожите на няколко хиляди животни и от тези кожи си забогатял. Ти си богат, но си обрал нивите, събраната енергия от хиляди години в земята. Ти си изкарал житото с хиляди кила, продал си и си станал богат. Мислиш ли, че си богат човек? Ти си изнудник, който вземаш без право тази енергия. Ти си взел двеста-триста декара земя, взел си енергията. Никого не си питал, ти сам си даваш право и казваш: „Тази нива е моя.“ Считаш, че си богат. Казваш: „Аз не се моля никому.“ Ти не се молиш никому, но ти се молиш на земята да ти даде, ти се молиш на животните да ти дадат кожите. Казваш: „Аз изкарах това с труд.“ Орачът, който целия ден оре с воловете, казва: „Тази нива изорах.“ Той ли я изора? Изораха я воловете. После казва: „Аз овършах.“ Той ли овърша? Той ожънал нивата, но като дойдем до вършенето, конете вършеят или машините вършеят. Той казва: „Аз овършах.“ После казва: „Аз направих този хамбар.“ Други десет-петнайсет души градиха, а той казва: „Този хамбар аз го направих.“ Всички вие говорите неща, които не са верни. Казвате: „Тези дрехи са наши.“ Не са ваши. Как са ваши?

Вълната взехте от овцете. Вие не я опредохте, не изтъкахте преждата, при това казвате: „Мои са тия дрехи." След това казвате: „Не разбирам правото в света."

Най-първо, ние не сме дошли до едно разбиране какво е правото. В природата съществува само едно право. Когато ти съзнаеш, че си част от цялото и работиш за цялото, то е твое право. То е единственото право в света. Ако ти чувстваш, че си част от цялото, и ти работиш за цялото, и цялото работи за тебе. То е твоето право. Ако ти работиш за цялото и цялото работи за тебе, то е мощното право в света. Всяко друго право е лъжа.

Та казвам, в обществото всички търсите правото. Хубаво е, не е лошо. Тази идея е отлична. Казвам, бъдещата мисъл да бъде: човек да работи за цялото и цялото да работи заради него. То е правото учение, то е свободата на човека. Всеки човек, който работи за цялото и цялото работи заради него, той е свободен. Всеки човек, който не работи за цялото, което не работи заради него, той не е свободен. Всеки човек, който работи за цялото и цялото работи заради него, той всичко може да постигне. Всеки човек, който не работи за цялото и цялото не работи заради него, нищо не може да постигне. Тъй седи въпросът.

Сега вие казвате: „Аз мога всичко да постигна." Човек сам по себе си, вън от цялото, нищо не може да постигне. Защото от две десети в дадения случай, две положително число ли е, или отрицателно? Двете какво представя? Ако се извадят две единици от десетте, аз съм изразходвал сила. То е един потенциал. Аз съм изразходвал две десети от тази сила, която седи в една бутилка. Остават ми още осем десети. Значи от потенциалната сила колко части ние сме изразходвали? Потребна е за нашите нужди. Именно по този закон не трябва човек да изхарчва десет десети. Щом изхарчиш десет десети, ти ще се намериш в трудно положение. В

даден случай, когато част от тялото трябва да почива, не трябва цялото тяло да е в движение. Да кажем, цигуларят седи и работи. То е не две десети, но две пети. Главата и краката не работят. Като кажем две пети, значи цигуларят свири. Като кажем четири пети, значи цигуларят ходи, върви. Като кажем пет пети, значи целият цигулар се движи. Пет пети какво показва? Той е вече виртуоз.

Дробта разглеждаме като функция на цялото, в дадения случай – като една малка функция от цялото. От една шестнайсетхилядна в десет години може да извадиш грамадна сила. Една малка сила ако впрегнеш на работа, тя може да ти помогне. Често ние не може да се ползваме от мислите, които минават в нашия ум. Някой път вие смесвате вашите мисли и вашите чувства. Например ти имаш едно религиозно настроение. То не е мисъл, това е едно възвишено чувство. Милосърдието, това не е мисъл, то е едно чувство. Но свириш, то е мисъл вече. Броиш, това е мисъл. Или обличаш се красиво, това е мисъл. В мисълта има едно съзнание. В чувството ти никак не мислиш. Ядеш, много малко мисъл има – ти гледаш да задоволиш някаква нужда в себе си. Влиза мисъл, но тази мисъл не е чиста, тази е техническа мисъл, зависи от полуинтелектуалните способности на човека.

За пример яденето спада към полуинтелектуалните чувства и мисли едновременно. Чистата мисъл е горе, в горната част на челото. Полуинтелектуалните чувства са отстрани на челото. Казвате: „Това е едно религиозно чувство. Това е едно честолюбие." Но това са чувства. Чувствата по някой път се свързват с една мисъл и тогава мисълта става динамична. Ако мисълта се свърже с едно чувство на вярата – вярата е едно чувство, но вярата е чувство, което подкрепя мисълта – тогава мисълта става динамична. Човек с вяра има мощен ум. Ако приложите чувството надежда, умът става два пъти по-динамичен. Или аз наричам вярата потенциал в дадения случай.

Вярата не е динамика. Казват, вярата била сила. Не, но умът има на какво да се опре. Умът е една мощна сила, но един потенциал му трябва. Вярата е мощен потенциал. Надеждата е един мощен потенциал. Религиозното чувство е един потенциал. Умът става динамичен тогава. Щом премахнеш потенциала на вярата, човек отслабва, стремеж няма. Като отмахнеш надеждата, пак няма стремеж. Все човек трябва да има едно чувство, към което трябва да се стреми. Потенциал трябва да има.

В съвременния психологичен живот казват: „Това са празни работи." Ако аз вярвам, че на двайсет метра има вода, като изкопая, ще намеря едно течение вода. То е един стремеж. Спирам се сега и казвам: „Аз вярвам." Но вярата си служи с един ненаучен начин. Когато вярата в човека е силно развита, той интуитивно схваща. Ти например със закона на вярата интуитивно схващаш, че твоето положение след пет години ще се подобри. Никакви данни нямаш, но в себе си усещаш, имаш едно вътрешно усещане, че след пет години ще се подобри твоето положение, твоят живот. Или пък някой път чувстваш, че след пет години ще се влоши.

Но туй може научно да се обясни. Ако у тебе умът е слабо развит, не обичаш да учиш. Ако не си трудолюбив, твоята вяра ще ти пошепне, че с туй разположение на ума съвсем ще загазиш. Вярата, като разглежда, отвисоко разглежда, казва: „След пет години, тъй както вървиш, ще загазиш." Някой път някой казва: „Аз няма да свърша гимназия." Вижте му главата. В него умът е слаб, постоянството не е развито. Вярата знае, че не е постоянен, колебае се. После, вярата вижда, че неговите разсъдителни способности не са развити, наблюдателните способности са слабо развити, паметта е слаба. Вярата му пошепва, казва: „Ти с твоя ум трябва да се стягаш да учиш, лесно няма да свършиш училище." Вярата като му пошепне, той казва: „Казва ми нещо в мене, че няма да свърша." „С тия

способности, с тия предразположения ти не може да имаш някой велик резултат в света.“ Това ти казва вярата.

Когато вижда, че умът е хубаво развит, имаш добри заложби, туй го наричат унаследени качества. Тя ти пошепва тогава. Слушай туй пошепване, вярвай в него, не го отричай. Ако ти не може да изпееш нито един тон, разбирам да се обезсърчиш. Щом пееш правилно „до“, ти може да вземеш правилно и всичките други тонове. Щом човек „до“ взема правилно, и „ре“ може да вземе правилно. Щом „ре“ взема правилно, и „ми“ може да вземе правилно. Щом „ми“ взема правилно, и „фа“ може да вземе правилно. Ще има едно усилие. Най-първо, зависи дали „до“ може да вземеш правилно.

В основния тон в музиката всякога влизат три качества. Първо влиза една мисловна енергия в тона. После влиза една духовна енергия на чувствата. След това тонът има и сила. Значи всеки тон, който носи светлина в себе си, носи топлина, носи и сила – този тон има три качества. Значи умът е ангажиран, сърцето е ангажирано и волята е ангажирана. В туй отношение всеки тон има три качества. Когато липсва първото качество, тонът има само сила. Тонът е силен, креслив. Когато тонът съдържа мислова сила, красив е тонът. Красивият тон е ясен, съдържателен. Когато в тона се влага чувство, има топлота в тона, има мекота. Когато тонът е силен, прониква надалече – то е силата на тона.

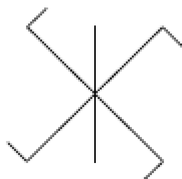

Фиг. 1

За пример вие някой път може да вземете думата живот и да я пеете. Знаете ли откъде трябва да започнете? Животът е един основен

тон. Но ако вие разбирате произхода на езиците, първоначално когато човек е създал, ще намерите във ватанския език каква дума е създал за живота. Думата живот на български не е оригинална, тя е превод. На български е живот, на английски е life, на френски е vie, на немски е Leben. L – англичанинът това разбира живот. Той търси удобства – мисли за себе си живот, за търговия го бива. Българинът – Ж. Както разбира живот, той подпира този живот да не падне на една или на друга страна. Ако прибавиш тия чертички, става хитлерист (**Фиг. 1**). Трябва да се върти туй колело. Казва: „Да се върти колелото." Много здрава мисъл има. То е геометрия. Казва: „Тук геометрията работи." Там, дето геометрията работи, всичко може да се постигне.

Имаме още няколко минути на разположение, да изпеем „Живот, сила, здраве". (*Учителят свири и пее „Живот, сила, здраве".*)

Мелодията завърши с „ла". Какво означава тогава? На живота да дадем узрели плодове. (*Учителят свири и пее в разни вариации: „Живот, сила, здраве", „Жива сила, здраве". После го пее обратно.*) На една дума ще ѝ дадеш стойност. И-то в даден случай ще ви даде направление, а-то е да издържите. При а-то ти трябва да станеш силен, да носиш несгодите на живота. И-то показва посоката, дето най-малко енергия ще изразходваш, ще покаже пътя, дето този товар музикално да го носиш. Песимистично като си настроен, ще пееш. На онова, което те безпокои, ще му кажеш, както напред, така и назад. Ще пееш. Началото и краят си съответстват. Вървиш по една посока, обърнеш се – краят става начало, началото става край.

Всякога пазете едно правило: не се бойте. Вие се боите да направите една погрешка. Човек, който не прави погрешки, не може да прогресира. Погрешките, това са опити. Природата е правила безброй опити, по някой път милиони и безброй опити е правила. От всички безбройни опити избрала най-практичното, с най-малката енергия и с най-добрите приходи и резултати.

Казвам, в усилията, които правите, каквато погрешка и да направите, не се бойте от погрешките. Погрешките са потенциал.

Сега не ви насърчавам да правите погрешки, но ако направиш една погрешка: бръкнеш в джоба и наместо да дадеш пет лева, дадеш десет лева на един беден човек по погрешка? Може да кажеш десет добри думи на един човек. Срещаш го, той се обезсърчил, насърчиш го. Някой път смяташ, че си дал десет лева. На място си ги дал. Гладен е човекът, ще си купи един хубав хляб. По някой път вие сте много скържави.

Кажете на себе си, като се обезсърчиш: „Тази работа ще се оправи, тъй както никога не се е оправяла." Тъй си кажи на себе си. Казваш: „Ама ще бъде ли?" Ще бъде или не ще да бъде, кажи, нищо не губиш. Ако кажеш, че си велик цигулар, макар че не ставаш, кажи го на другите. Туй, което кажеш, ще стане. Може с тебе да не стане, но това, което казваш, става. Ще кажеш: „Едно време казах, че ще стана цигулар. Аз не станах, но той стана. Ако аз не бях казал, той не щеше да стане." Вярно е туй. Всяко нещо, което ние помисляме, става. Нека се радваме на туй. Какво може да стане с мене, вече то е по-специална наука. Но всяко нещо, което човек помисли, все става. Някой път, каквото аз мисля, не става, понеже преди мене има други хора, те трябва да дойдат.

Вие, да кажем, градите едно здание. Трябва да дойдат много камъни. Най-после, някаква топка ще турите горе. Но да се качи топката на зданието, ред други камъни трябва да дойдат, че на върха да се постави топката. Ако основата не е станала, тази топка вие не може да я турите на върха. Когато желаем нещата, ние сме топката, която трябва да се постави горе. Понеже зданието не е съградено, ние не може да се качим. Бъдете уверени, щом се съгради зданието, ще ви турят горе като знаме. Щом се съгради къщата, турят знамето горе.

Когато знамето не се туря, къщата не е съградена. Бъдете уверени, че щом се съгради къщата, знамето ще се тури горе.

Възможното за частите е възможно за цялото. Туй, което за частите е невъзможно, и за цялото е невъзможно. Възможното за цялото е възможно и за частите. […]

Един баща оставил на сина две дъски, казал: „Синко, това е наследството.“ Две сухи дъски… Минало се време и [внукът] казва: „Дядо ми оставил в наследство две сухи дъски.“ Той се чуди. Баща му дъските не могъл да ги употреби. Дошъл при него един знаменит майстор на цигулки и от двете дъски направил една хубава цигулка, която се прославила.

Казвам, двете дъски, които оставил дядо ви в наследство, като дойде онзи, великият майстор на цигулки, вашите дъски ще се прославят.

Тайна молитва.

Втора лекция на младежкия клас, 4 октомври 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („*Нямаме.*“)

Направихме упражнението за дишането: прави, издигане ръцете встрани до над главата и допиране на пръстите – приемане; спущане ръцете настрани до височината на раменете – задържане; свиване ръцете пред гърдите една срещу друга – издишане. Пет пъти.

Пишете една свободна **тема №2**: „Какво аз разбирам за светлината.“ Всеки да каже той какво разбира, не какво учените хора разбират. От детинство какво сте разбирали за светлината, какво представя светлината за вас лично, за вашия личен живот.

Представете си, че вие някой път имате едно чувство, плашите се, дойде страхът. Страхът си има своето място. Къде е мястото на страха? Сърцето тупка при страха, но страхът не е в сърцето. Да допуснем, че някой път вашето сърце така се преобърне, че се прояви милостта. Не е милостиво сърцето. На кое място е милостта? Или пък някой път вие искате да постъпите справедливо. Де е мястото на справедливостта? Справедливостта си има своето място. Или по някой път вие говорите за Бога. Де е мястото, да мислиш за Бога? Има си място, значи има си храм. На кое място е храмът? Казвате, че вие сте храм Божи. Вие всички говорите за неща, но не им знаете местата. Вие виждате едно кокиче, но не знаете предназначението на кокичето какво е. Вие виждате едно минзухарче, но не знаете историята: къде се е родило, защо е облечено с портокалова дрешка. Не знаете също защо и кокичето е облечено с бяла дрешка. Дойдете до розата, тя има повече листа, по-културна е. Тя има розов цвят. Има и бели рози.

И в живота ние започваме с онзи, предметния, свят. За пример, защо са създадени краката? За движение. Значи, ако ви попитат кои са средствата за движение, ще кажете, че са краката. Те са създадени за движение. Ръцете са създадени за какво? За работа. Очите са създадени за гледане, ушите за слушане, носът за обоняние. Устата е създадена за три неща: за ядене, за вкусване и за говорене. Три служби има тя. Човек, който не знае да яде хубаво, който няма и вкус, той не може и да говори. Ако знае добре да яде, ако разбира яденето, ако има и вкус, той ще знае и да говори.

Ако човек не знае да гледа на нещата, той не може да мисли. Следователно в умствения свят гледането е ядене. Да знаеш да гледаш, то е да знаеш да ядеш. Ако не знаеш как да възприемаш тази храна, да стане един процес, да се създадат условия, да се образува онзи материал, да се образуват основните форми, да създадеш една мисъл... Материал имаш, но ти трябва да създадеш една мисъл. Да кажем, един човек ти е направил едно добро на тебе. Най-първо, човек не знае какво нещо е добро. Той създал една форма, нахранил те е с хляб. Ти започваш да създаваш в себе си една форма. Какво нещо е доброто? Какво нещо е доброто само по себе си? Или каква е формата на доброто?

Сега аз искам да ви освободя. Вие мислите, че ако не разбирате някои работи, вие сте невежа. Красотата на нещата седи в неразбирането на нещата. Ти най-първо имаш една храна, имаш една ябълка. Изучаваш я, гледаш нейния цвят, нейната форма, тежестта ѝ. В тебе се заражда едно желание да отвориш ябълката – разрязваш я и я сдъвкваш. Езикът ти усеща една приятност, зъбите ти започват да дъвчат тази ябълка и ти я пратиш долу в лабораторията при учените хора да я анализират, да видят какво съдържа ябълката, че те после да правят своите научни изследвания. Какво съдържа тази ябълка? От ябълката какво остава във вас? В ума остава една красива форма, която

очите ви са видели. Понеже в ръката сте я държали, остава една тежест, какво положение вземала. Остава [на] езика, че тя ви оставила едно приятно впечатление. Другото всичко може да изчезне, но във вас остава нещо от тази ябълка, че има нещо хубаво. На туй хубавото каква форма му давате? Имате вие впечатление, че някакъв ценен вкус ви е причинила ябълката и години минават, седи този вкус, чувствате го как приятно подействал на езика ви. Туй е реалното в света. Вие не го виждате, но във вас седи ябълката, нейната форма, нейната тежест. Ябълката изчезнала, но във вас останало туй реалното, понятието, което вие сте образували за ябълката.

Вие, най-първо, имате една цигулка. С един от пръстите вземете един тон. Това впечатление, което сте приели с ухото си – може години да минат, но вие помните известен пасаж от няколко тона – това съчетание на тоновете с години остава във вашия ум. Другото сте забравили, цялата музикална пиеса не помните, но този пасаж остава. Туй, което остава във вас, то е реалното. Тази реалност, тия тонове, вие не ги виждате. Нали някой път казвате: „Това което не виждам, не вярвам в него.“ Чуваш го. Тогава има неща реални, които виждаме, има неща реални, които чуваме, има неща реални, които вкусваме, има реални неща, които пипаме. Но и това, което виждаме, не е реалността. Самата реалност остава винаги невидима. Ти може да виждаш нещо, но то е само външната страна на реалността. Ти може да я чуваш, но то е само външната страна. Ти може да я вкусиш, но то е само външната страна. Ти може да пипнеш, но то е само външната страна на реалността. Самата реалност остава скрита. Туй, което виждате, то е проявление на реалността.

Сега във всичките хора се заражда едно желание: искат да знаят смисъла, да разбират всичко в природата. Не е възможно. Вие виждате, ходите по земята, но имате ли ясна представа за туй голямото кълбо, да видиш тази земя, че отвсякъде да я обгърнеш със

своето съзнание? Направете опит да обхванете със своето съзнание цялата земя – отгоре, отдолу, отвсякъде да я обхванете. Искат някои да обхванат слънцето. Ти не можеш да обхванеш слънцето. Самата реалност е толкова голяма в своето проявление, че само нейното проявление едва може да схващате. Нейното проявление е достатъчно за нас в дадения случай. Някои искат да знаят какво нещо е животът. То ще остане една тайна. Като живееш, страдаш и се радваш. Но и като страдаш, да ти е приятно, и като се радваш, пак да ти е приятно. Има едно страдание в живота, което, като искат да ти го вземат, не го даваш. С него е зле, но без него – още по-зле. Има една малка радост, от която не си доволен, но ако рекат да ти я вземат, не искаш да я дадеш. Без нея е още по-зле.

Та казвам, вие трябва да знаете как да освободите вашия ум. Не туряйте препятствия на вашето зрение. Ти искаш да видиш слънцето, туряш ръката си пред очите. Тази ръка препятства. Ходиш в природата, туряш ръката си пред очите, не може да виждаш природата такава, каквато е. По някой път и в зрението на вашето сърце – защото и сърцето има зрение – и там има препятствие. Дойде някаква скръб. Че една скръб е един предмет, който дошъл близо до очите на сърцето, че ти не може да виждаш, затова скърбиш. Ти скърбиш, че не може да виждаш този, когото обичаш. Или някой път децата често скърбят, че нямат хляб, не виждат хляба. Щом като видят хляба, зарадват се.

Та най-първо, човек трябва да се освободи от ненужни мисли, които нищо не допринасят. Например във вас може да се зароди едно желание да знаете какъв ще бъде животът ви след двайсет години. Защо искате да знаете какъв ще бъде животът ви след двайсет години? Че ти, ако знаеш, ще загубиш своя интерес. Ако ти отиваш на едно представление и знаеш какво ще играят, тебе не те интересува. Тебе те интересува това, което не знаеш. Как актьорите

ще играят тая роля, това те интересува. Може би ти си виждал много пъти как хората страдат, как са бедни, как се крадат. Всичко туй го знаеш, станало обикновено. Интересува те как крадецът ще открадне нещо, как ще започва да краде. Или на сцената искате да видите как ще се развие едно дело – ще съдят някого, направил едно престъпление. Или вие сте виждали много пъти как се карат хората на реално, но на сцената е интересно да видите двама души как се карат.

Та първото нещо, трябва да се освободите от ония впечатления, които носите от миналото. Представете си, че ти тръгваш в пътя на живота си и носиш своите дрешки, когато си бил на една година, на две, на три, на четири, на пет и тъй нататък, а ти си човек на двайсет и една години. Носиш двайсет и един костюма, показваш ги. Защо ги носиш? Какво ще носите двайсет костюма на гърба си? Аз така си представям миналото. В дадения случай ти е потребен онзи костюм, на двайсет и една година. На двайсет и една година тебе ти трябва костюм на двайсет и една година. Другите – остави ги в гардероба. Другите те е страх да не ги вземат. Ако ги вземат, какво ще изгубиш? Ако ти вземат сегашния костюм, може да изгубиш нещо, тялото може да се простуди. Но ако ти вземат костюма на втората ти година, на третата, на четвъртата и тъй нататък години – те вече са изиграли своята роля, те са като историческо възпоминание. Защо ще ги носиш? Имай ги някъде. Носиш ги със себе си и разправяш: „Това са моите гащи от една година, моята рокличка, моята шапка, обуща.“

Съвременните хора мязат на такива хора, които са турили раниците, носят цял багаж с дрехи от първата година, втората. Станал на осемдесет години, и цял багаж носи, че едва го мъкне, остарял. Остарял по единствената причина, че носи багажа си. Казвам: целта на живота не седи да носите големи багажи. Освободете се от костюмите на миналите години. Онези първите ги турете в гардероба.

Вие казвате: „Защо трябва да ги напуснем?“ Много мисли на миналото трябва да се оставят. Нас трябва да ни интересува в дадения случай туй, сегашното. То е важно заради нас.

Да допуснем, че вие искате да бъдете здрав. Какво говори съвременната хигиена за здравето? За да бъдеш здрав, ти най-първо трябва да имаш обич към храната, която ядеш. Ако искаш да бъдеш здрав, никога не трябва да преяждаш. От много ядене се разваля стомахът. При изморяване стомахът изхарчва излишна енергия. Ако работиш повече, отколкото трябва, ти сам нарушаваш хармонията на тялото. Човек остарява по единствената причина, че харчи повече, печели по-малко. Всеки, който остарява, харчи повече. Той е разточителен човек. Следователно старостта произтича от голямата органическа разточителност: разточителност в умствено отношение, разточителност в сърдечно отношение, разточителност във физическо отношение. Работим много, искаме да се осигурим. Работата трябва да бъде приятна. Като изучаваш един предмет, този предмет да ти е приятен. Ако влезеш в чувствения свят, в духовния свят – човек трябва да чувства, че чувствата допринасят нещо на човека. Мисълта трябва да допринася нещо на ума и чувствата да допринасят нещо на сърцето, а пък действията, работата, която човек върши, трябва да допринася за здравето на човешкото тяло.

Сами трябва да се образовате, да имате ваши възгледи. Вие имате възгледите на вашите деди и прадеди, на баща си, на майка си. Собствени ваши възгледи нямате. Щом си образувате ваш собствен възглед, ти си свободен. Щом се водиш по възгледите на другите хора, ти не си свободен. Не че те искат да те ограничат, но те си имат свои възгледи. Да кажем, ние имаме тук прозорци, но на тия прозорци няколко хиляди хора може ли да гледат? Когато всеки си има свой прозорец, той е свободен да гледа през прозореца, да гледа колкото си иска. Като не си свободен, нямаш свой прозорец, нямаш

свой възглед, трябва да гледаш през ума на другите. Ако сте двама, може да гледате през един прозорец, но ако сте се събрали стотина души, вече не сте свободни, всеки казва: „Аз тъй мисля, аз тъй мисля.“ Вие не сте свободни хора. Да кажем, десет души сте на десет прозореца. Всеки си дава мнението. Единият казва: „Аз виждам това.“ Другият казва: „Аз виждам това.“ Като [сте] на един прозорец, единият казва: „Аз видях това.“ Другият казва: „Ти не си видял това.“ Спорят се. Когато хората спорят, аз ги виждам на един прозорец. Когато не се спорят, ги виждам на много прозорци.

По някой път аз се чудя на художниците. Гледам, като рисуват една картина, сутрин я рисуват по един начин, на обед по друг начин, вечерно време по друг. Но всеки час през деня като рисуват картината – аз различавам постоянно – има едни нюанси на светлината. Светлината по обед, по интензивност, по промените на цветовете, се изменя. Нищо в природата не седи в едно и също състояние, в една и съща форма. Та по някой път вие се безпокоите от промените, които стават. Например духне вятър, страх ви е. Защо? Вятърът е говор. Стане буря. Още по-хубаво – като има буря, борят се, война има, воюват. Понеже се насъбрала много пара във въздуха, въздушните атоми влизат в стълкновение с водните атоми, започват да ги гонят, казват: „Защо сте дошли тук?“ Онези бягат нагоре, съберат се. Като ги съберат, хвърлят ги долу, казват: „Там работете, тук няма да се качвате, в нашия свят.“ Ние това го наричаме дъжд. Аз го наричам, че въздухът воюва за своята свобода. Казва: „Кой ви е канил тук? Затворили сте света. Заради вас ние нищо не виждаме. Тук сте дошли като господари. Не може така. Да си вървите.“

То е поетическа форма, доста хубава поезия. Ученият човек ще каже, че някаква сила привлича влагата нагоре, сгъстява се. Но те предполагат. Те видели ли са как става? Виждат само факта, как става. После, сегашната теория поддържа, че топлината е, която издига

парата. Това не е вярно. Ако останеше на топлината да издига парите, те никога не можеха да се издигат, понеже парите са по-тежки, отколкото въздухът. Тежко тяло да се издигне горе в пространството, дето атмосферата е рядка, във формата на малки капчици? Вие по някой път сте забелязали, че мъглата пъпли по земята. Защо пъпли? Защо не се дига нагоре? Сега ще ви попитам: знаете ли защо не се дига? („Не знаем.“) Питал един свещеник пасомите си: „Знаете ли, братя, какво ще ви кажа?“ „Е, не знаем, дядо попе.“ „Като не знаете, няма защо да ви казвам.“ „Знаем.“ „Като знаете, пак няма защо да ви казвам.“

Сега това са нови възгледи, нови веяния на философията. Електричеството е, което дига водните капки в пространството. Когато атмосферното електричество и земното са положителни, отблъскват се. Електричеството, което е в малките водни капки, се отблъсква от земното, затова те пъплят по земята. Дотогава, докато мъглата пъпли по земята, времето няма да се развали. Щом мъглата престане да пъпли по земята, значи времето може да се развали. Щом долното електричество стане отрицателно, горното стане положително, тогава отрицателното електричество [притегля] положителното и става привличане. Водните капки се привличат в пространството. Като се качат тия капки във въздуха, става пак същото. Горното електричество в пространството става отрицателно, а долното – положително. Положителното привлича отрицателното електричество. То, като слиза към земята, привлича водните капки и се ражда дъжд. Положителното електричество притегля влагата нагоре. А пък когато туй електричество слезе на земята, то привлича тези капки. Та се сменят положенията. Когато горното електричество е положително и земното е положително, тогава имаме тази мъгла, която пъпли по планините. Времето тогава няма да се развали. Щом

се сменят положенията, едното стане отрицателно и другото положително, образуват се облаците.

Сега туй става и във вас. По някой път вие се намирате в тежко положение. Някой път човек се разделя, лявата страна става положителна, дясната положителна, отблъскват се. Вие се намирате в едно динамично положение. Вашата мъгла пъпли по земята. Като се образува мъгла, не може да виждате нищо. Следователно трябва да смените състоянието си, силите от лявата страна да ги направите отрицателни. Какво значи? Едната, отрицателната сила, да взема. Другата, положителната сила, да дава. Следователно положителните сили във вас трябва да ги убедите да дават, а отрицателните да ги убедите да възприемат. Ако може да ги убедите така, вие ще създадете най-хубавото състояние в себе си. Туй е самовъзпитанието. Да се самовъзпитава човек значи да знае да прави тия смени отляво и отдясно. В двете полушария на мозъка и в двете полушария на тялото, във всяка частица трябва да прави тия смени. За да създадеш едно хармонично лице, пак трябва положителното да дава и отрицателното да възприема. Обмяна трябва да става постоянно.

Казвам ви сега да станете учени хора. Събирате материал. Много работи знаете. Някои хора искат да знаят де е оня свят. Вие живеете в оня свят, и не го знаете. Вие живеете в рая, и не го знаете. Казва: „Къде е раят?“ Всички живеете в рая. Вие живеете в рая, но раят е извън вас. Когато раят влезе във вас, тогава вие ще го познаете. Вие сте в рая, но раят е извън вас. Вие сте в оня свят, но оня свят не е във вас. Вие живеете в Божествения свят, но Божественият свят не е във вас. Сега тия хора, които не разбират, казват: „Къде е Божественият свят?“ Трябва да бъде вътре в човека. Ние всички живеем в Божествения свят. Някои мислят, че Божественият свят е някъде в пространството и че раят е пак някъде в пространството. Че тук е оня свят, а е независим. Тази теория не е вярна.

Вземете по някой път да направите един опит. Да кажем, имате една валчеста тенекия или кубообразна. Турите в нея едри куршуми, напълните тенекията. След това турите малко по-ситни, и те се вместят. Повече от тях няма да можете да турите. Но ако вземете ситен прах и го пуснете в тенекията, и той ще се събере. Повече от праха не може да се събере. Ще турите след това вода, и тя ще се събере. Най-после, повече и вода не се събира. Но ако турите от хубавия спирт, най-малко десет грама, ще се вмести и той. Ето всичките тия вещества намериха място. Такова нещо е човекът. Физическият, духовният и Божественият светове – всичките са на едно място в тенекията вътре, но всеки завзема специфично място.

Та първото нещо, създайте в себе си едно разбиране. Имайте предвид, че не може да вземеш, докато не си дал. Не може да даваш, докато не си взел и не може да вземеш, докато не си дал. При сегашните условия вече ни е дадено: имате вече даден живот, имате дадено вещество, имате дадено тяло. От туй тяло трябва да дадете. Има неща, които може да ги дадете. Когато вие посявате едно дърво, защо го посявате? Щом го посеете, вие му давате нещо от себе си. От благодарност за онова, което вие сте му дали, след една-две години туй дърво ще ви даде плодове. Че плодът се откача, излиза вън от това дърво. Значи туй, което вие сте дали на дървото, то ви го връща назад. Образуваните плодове не са нищо друго, освен вашата мисъл, с която вие сте му помогнали. Дървото в замяна на това ви дава своите плодове. Вие мислите, че това дърво не е разумно. Вашата мисъл то обработва, в своите плодове ви я дава назад. Аз само обяснявам факта.

По някой път вие мислите: „Защо човек трябва да живее добре?“ Защо човек трябва да сажда? Ако не саждаш, нищо няма да придобиеш. Най-първо, трябва да имаш желание да дадеш нещо от себе си. Туй, даденото от тебе, то един ден ще се възвърне. Сега тази е правата мисъл. Дясната страна дава, лявата взема. Дясното око дава,

лявото взема. Дясното ухо дава, лявото взема. Навсякъде има даване и вземане. Когато даването и вземането са правилни, ние имаме онзи естествен живот.

Хората остаряват по единствената причина, понеже дават повече и вземат по-малко, затова остаряват. Мъжете остаряват по единствената причина, че дават повече. А пък жените остаряват по единствената причина, че вземат повече. Аз тъй определям остаряването. Мъжете остаряват, че дават повече. Не трябва да дават повече, не трябва да нарушават равновесието вътре в себе си. Онзи капитал, ти може от лихвите на капитала, който придобиваш, да даваш, но капиталът трябва всякога да остава една и съща величина. Сега да обясня. Ако човек взема повече, ще остарее. Ако дава повече, ще остарее. Ако дава толкоз, колкото трябва, и ако взема толкоз, колкото трябва, това е вечният живот. Болестите се дължат на две причини, същият закон е и там: или че си взел повече, или че си дал повече. Здравето е да вземеш нормално, законно да вземеш – толкоз, колкото трябва, и да даваш, колкото трябва. То е здравият човек. Става една обмяна.

Когато даваш, да ти е приятно. Например, като даваш една ябълка някому, като усетиш, че ти е приятно, то е правилното. Ако си кажеш, че много си дал, или чувстваш, че не си дал толкоз, колкото трябва, обмяната е неправилна. Всякога в една мисъл или когато говориш, като ходиш, навсякъде да ти е приятно. Като ходиш, да ти е приятно. Вървиш, не ти е приятно, спреш се, умориш се, казваш: „Уморих се.“ Всякога в човешката воля трябва да има една приятност, в чувствата трябва да има една приятност и в мислите трябва да има една малка приятност. Това е елементарна работа, от която човек може да се подмлади.

Сега някой ще дойде да каже: „Не му трябва на човека да се моли.“ Ти се молиш, не ти е приятно. Тази молитва ще те осакати.

Ако така се молиш, ще остарееш. Ако се молиш, при молитвата трябва да дадеш нещо, да излееш душата си. Като се молиш, ще идеш при Бога, ще дадеш нещо от себе си и ще вземеш нещо от Бога. От Господа няма да вземеш повече, отколкото трябва, и няма да Му даваш повече, отколкото трябва. Той не иска повече. Ще дадеш толкова, колкото трябва, че Господ да е доволен, че си Му дал толкоз. Ти казваш: „Какво може да дам на Господа?“ Ето какво ще дадеш. Като идеш при Господа, ще осветиш Името Му. Да имаш само едно мнение, както за никое друго същество в света. Като идеш при Него, трябва да знаеш, че ти си при едно Съвършено Същество. Да ти е приятно, че си при Бога. Да не те е страх, но да ти е приятно, да имаш една готовност да направиш каквото ти каже. Ако ти каже в морето да се хвърлиш, да се хвърлиш с любов.

Ще кажеш: „Ако съм тъй готов, и ако ми каже да направя нещо, което не е за мое добро?“ Ти нямаш понятие за Бога. Ти ще държиш тази вътрешна мисъл, че туй Същество каквото направи, ще бъде за твое добро. Каквото Бог направи за тебе, ще бъде за твое добро. Няма изключение. Бог всичко в света каквото прави – и добро, и зло – все е за добро. И като те накара да страдаш, пак е за твое добро. И като те накара да се радваш, пак е за твое добро. Той ще те накара да се радваш, и в тази радост ще приготви една скръб заради тебе, една преходна фаза. Защото скръбта е, която взема, радостта е, която дава. Скръбта като вземе нещо, ще чакаш. Тя ще обработи този материал, ще ти даде нова радост, която ще бъде по-голяма от първата, която си изгубил. Следователно във всяка скръб ще се приготви път за една по-голяма радост и всяка една радост приготвя път за една по-голяма скръб. То са две фази, който разбира. Който не разбира, казва: „Не искам да страдам.“ Да не искаш да страдаш, то е статическо положение. Скръбта и радостта, това е едно движение на човешката

душа. Когато човек разбира смисъла на радостта и скръбта, той ще стане учен човек.

Когато ти дойде светлината на гости, не я приемай през ушите, тя ще се докачи. Когато дойде говорът – речта на гости, не я приемай през очите, и тя ще се докачи. Приеми речта през ушите си. То е входната врата и оттам като влезе, тя е доволна. Като дойде красотата в света, не я приемай през ушите си, ами я приеми през очите си. Когато дойде уханието, нито през ушите, нито през очите, приеми го през носа си. Когато дойде храната, приеми я през устата. Тя е входната врата. Туй са неща положителни, неща, с които човек постоянно трябва да се занимава, да знае във всеки даден случай как да постъпи.

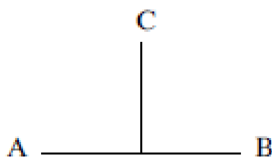

Фиг. 1

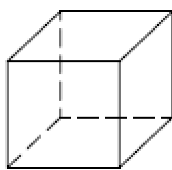

Фиг. 2

Туй е границата на една плоскост. Така поставена, какво показва тази плоскост? Ние ще кажем, че това е перпендикуляр (**Фиг. 1**). Така е, но тук вече има мисъл. Ако кажете, че е перпендикуляр, имате две измерения, а тук са показани три измерения (**Фиг. 2**). На една плоскост имате ли три измерения? По някой път някои от вас искате да знаете какво нещо е четвъртото измерение. Какво представя

третото измерение в една плоскост, как ще го видите? Вие имате едно тяло, представено на плоскост. Като погледнете тялото, виждате вече третото измерение. Страните на тялото се отделят от плоскостта, не са в плоскостта. Вие така го виждате. Част от това тяло е на плоскостта, част се отделя от това пространство. Значи в четвъртото измерение има едно пространство по-голямо, отделя се от третото измерение, както телата се отделят от плоскостта. Начертаното тяло вие го виждате да се отделя от плоскостта.

Когато ние говорим за четвъртото измерение, трябва да разбирате. Една мисъл, която расте и се развива, тя е в четвъртото измерение. Когато една мисъл става устойчива, тя е в третото измерение. Когато една идея придобива широчина, тя е във второто измерение. Когато става клин, тя е в първото измерение. Само една мисъл когато ви докосва, тя е в първото измерение.

Вие се усещате някой път в една ваша мисъл ограничени. В кое пространство е? Идеи, които ви ограничават, в кое пространство се намират? Ако ви турят на върха на една игла отгоре, да си турите крака и да седите на нея, какво ще бъде положението ви? Турите една игла така, че вие сте отгоре, какво ще бъде вашето положение? Какво усилие на ума трябва да имате, да запазите онова равновесие? При най-малкото помръдване може да изгубите равновесие. Намирате се на една точка. Туй положение ще се подобри – тази точка на иглата ще стане плоскост. Вашето положение ще се подобри, ще усетите разширение, ще бъдете по-стабилен. Ако придобиете третото измерение, вие ще усетите, че сте запазени. Всички ние живеем в третото измерение. Зимно време ние се скрием вътре в това тяло, усещаме се защитени от противоречията, които съществуват в природата. В четвъртото измерение човек става господар. В третото измерение – то е позиционна война, крие се в своята крепост. В

четвъртото измерение вече той е свободен по действие, той е извън тялото.

Тия работи сега колко са трудни заради вас. Учените хора си служат с разни знаци. Той туря положителен знак, туря отрицателен знак, казва: „Сменят се.“ Означи едно движение със стрелка, означи друго движение пак със стрелка. Аз не виждам никакво движение. Той показва с тия стрели известни движения, казва: „Тия стрели се движат.“ Аз не виждам никакво движение, те не се движат, но умът ти трябва да работи.

Първото нещо е: освобождавайте се от ония неестествени мисли. Например срещате един ваш приятел. Той като пристигне, виждате, че малко ви погледнал особено и вие се тревожите. Като се върнете, казвате си: „Защо си сви веждите, защо ме погледна със свити вежди?“ Не ви погледнал добре, целия ден седите и мислите за свитите вежди, за намръщеното лице. Казвате: „Не зная какво съм направил.“ Какво има да ви смущава, че той малко си свил веждите? Какво има, че си свил веждите или че си съкратил малко мускулите, или че си свил малко очите? Ето какво има. Като си свил веждите, той се смалява. Разбирате, че това, което искате, няма да ви го даде. Вас ви безпокои това, че няма да даде това, което искате. Отивате при един гостилничар, идете и виждате, че тенджерите са празни. Не ви безпокоят тенджерите, но че са празни ви безпокои. Като погледнете, виждате, че нищо няма да ви даде. Вашият приятел като свие веждите, разбирате, че нищо няма да ви даде, вие разбирате, че нищо няма в тенджерите. Каква ли е причината? Защо си е свил веждите? Вашият приятел, той като ви види, той е ясновидец, вие още като вървите, той усеща, че вашите джобове са празни, нямате нищо. Той е намислил да ви иска пари назаем. Понеже като ясновидец вижда, че джобовете ви са празни, нямате нищо, той си свие веждите.

Казвам, като идеш при приятеля си, да не свие веждите. За да се усмихне, като наближаваш, да си потупаш джобовете. И той тогава ще има едно хубаво разположение. Като се засмее, весели сте, свободно давате и свободно вземате. Свободно да даваш и свободно да вземаш, то е разумното в света. Никога в свободата да не злоупотребявате. Дойде един просяк, извадиш кесията си, отвориш я и му дадеш той сам да си вземе свободно. Само веднъж може да направиш това. Ще го видиш дали е просяк. Ако вземе най-малките монети, той е хас просяк. Той взема по един лев. Ако има златни монети в кесията и той задигне златните монети, втори път няма да отваряш кесията си.

Та казвам, пазете се от лакомията. Природата е крайно взискателна, никак не обича лакомията на хората. Онзи, който взема най-малкото, тя е щедра към него, втори път му дава. Онзи, който наведнъж иска да вземе много, тя към него е много взискателна. Нищо няма да ти каже, но ще образува едно понятие за тебе, че ти не си на пътя. Пък тя не обича дисхармония.

За пример вие всички може да станете каквото искате. Вие имате възможности. Всичко е въпрос на време. Вие може да станете гениални, талантливи, силни, то е въпрос само на време. Изисква се десет, петнайсет, двайсет, петдесет, сто, хиляда, две хиляди, десет-петнайсет хиляди, сто-двеста хиляди, няколко милиона години. Нас не ни интересуват тия числа. Някой пита нещо кога ще стане. Като му кажа, че ще стане утре, той е весел. Като му кажа, че след една седмица ще стане, малко се посвие. Като му кажа, че след един месец ще стане, посвие се повече. Като кажа след една година, десет години, наведе глава – отслабва импулсът за живота. Като кажа, че утре ще го постигне, той е обнадежден. А пък всичко е в интензивността в работата. Аз може пак да ви приведа онзи пример за светлината. Туй, което светлината извършва за една секунда, за колко време може

човек да го извърши? Светлината в една секунда изминава триста хиляди километра. Да допуснем, че един човек извървява на ден сто километра. Колко години ще му вземе да извърви триста хиляди километра? Колко години се изискват, за да извърви триста хиляди километра, като изминава по сто километра на ден? Значи туй, което светлината извървява за една секунда, на човека може би ще му вземе десетина и повече години. Понеже ние не работим интензивно, затова имаме такива резултати. Аз разбирам една интензивност, която е разумна. Няма защо да бърза човек.

Толстой представя един пример – един руски княз, който имал много земя. Иде при него един беден човек и иска да му помогне. Казва: „Ти си богат, но аз съм сиромах, какво ще правя?“ Той му казва: „Ето сега, давам ти толкова земя, колкото може да обиколиш за един ден. Но трябва да се върнеш, преди да е залязло слънцето. Ако не дойдеш навреме, ще изгубиш.“ Тръгнал той сутринта и взел толкова много място да обикаля, дето не може да се обиколи за един ден, и като се върнал вечерта, паднал и умрял. Това е лакомия. Ние със своята лакомия искаме да вземем голям периметър. Той постига, но като постига – пада и умира.

Защо ти е едно богатство, за което ти ще умреш? Не може да го използваш. Искай едно благо, което може да го използваш. Благото, което имаме за деня, да го постигнем. Всеки един ден носи едно благо – и умствено благо, и сърдечно благо, и волево благо. Всички тия блага трябва да се постигнат. Но целокупността на това благо на живота ето в какво седи: да добием доверието на природата. Като живеем в природата, тия същества, които направляват всичко, да добием тяхното доверие. Да ни мислят, че сме разумни, да се доверят. Най-после, да добием доверие на онзи, който се интересува от нас. Природата, тя е като господарка. Тази господарка да ни гледа, че сме умни. После, онези в природата, които се интересуват от нас, да

добием тяхното доверие. Туй е благото на живота. Щом добием доверието на природата, щом добием доверието на онези, които се интересуват от вашия живот, всичко е постижимо. Щом изгубиш тяхното доверие, веднага се заражда един процес на недоволство, падение на духа, една криза се явява, какво ли не.

Давайте, колкото трябва, и вземайте, колкото трябва. Мислете, колкото трябва, и чувствайте, колкото трябва. В сърцето си не правете голям огън. В ума си не дръжте големи светлини на първо време. Започнете с най-малката, икономично е. И в движението почнете с най-малките крачки, с най-медленото движение. Като тръгнете за някъде, тръгнете медлено. Всякога онзи човек в света, който иска да сполучи, да вземе най-малките крачки. Един човек, като излезе из къщи, ако вземе големи крачки, той нищо няма да сполучи. Излезеш ли из къщи така, се спри и полекичка тръгни. Това е метод на природата. Тя започва с малкото, едва се помръдва, едва се вижда движението, а към края тя се движи така бързо, че никой не може да я стигне. Всеки, който започва усилено да работи, той ще се умори. На всинца ви трябва почивка. Човек, като върви, да си почива.

Давайте и вземайте. Всички правите една погрешка, че не вземате въздух толкоз, колкото ви трябва. Вследствие на това и не учите толкоз, колкото ви трябва. Не вземаш въздуха, то е една отрицателна страна. Не учиш толкоз, колкото трябва, то е положителна страна. Следователно, ако вземеш въздуха толкоз, колкото ти трябва, ще учиш толкоз, колкото ти трябва. Ако не вземеш въздух толкоз, колкото ти трябва, няма да учиш толкоз, колкото ти трябва. То са две противоречия, които всякога имат лош резултат.

После, спазвайте друго правило: ръцете ви да бъдат топли. Знаете ли колко време трябва ръцете ви да бъдат студени? Ако целия ден ръката ви е студена, какво може да постигнете? Ако челото ви е горещо? То не трябва да е горещо, челото много малко горещо трябва

да е. Ръцете всякога трябва да бъдат топли. Има една топлина, която човек трябва да я придобие. Ако ти туриш ръката си на някои хора, чувстваш, че имат топлина, без да имат топлина. Някои хора имат горещи ръце, но ръцете са пак студени. Има една естествена топлина. Тази топлина се дължи на правилната обмяна между положителните сили на живота и отрицателните сили: положителните, които дават, и отрицателните, които вземат. Обмяната е правилна. Тази топлина е приятна.

Вижте сега какъв малък опит може да направите. Когато човек е нормален, като тури ръката си, ако ръката е чувствителна, като тури ръката си върху една глава, ще забележите, че от дясната страна излиза едно студено течение, а от лявата едно топло течение. Когато човек се разболее, цялата глава е топла. Щом туриш ръката си и цялата глава е топла навсякъде, този човек не е в нормално състояние. Когато туриш ръката си, да отбелязваш студеното и топлото течение на главата. То е най-хубавото състояние. Ако туриш ръката си на главата на един човек и отвсякъде излиза топлина, то е анормално състояние. Тогава между ума, между мозъка на човека и симпатичната система има връзка. От челото ти, от главата ти да лъха хладина, а от лъжичката ти да излиза топлина. Горе на главата е месечината, челото е отражението на студената светлина, на лъжичката е отражението на слънчевата светлина. Ти като туриш ръката си на слънчевия възел, трябва да излиза топлина. Сърцето, за което вие говорите, то не е физическото сърце, то е слънчевият възел. Другото сърце, то е само физическото сърце. Човек има три сърца. Едното сърце е лъжичката, другото е между дробовете и третото е отзад на главата. Когато тия три сърца функционират правилно, когато слънчевият възел функционира правилно, когато сърцето прекарва движението на кръвта правилно, то е нормално състояние.

Та всякога се стремете да имате едно разположение. Разположението на човека се дължи на слънчевия възел. Щом той нормално действа, мисълта вече е правилна. Щом слънчевият възел не действа правилно, мисълта е прекъсната: мислиш за едно, второ, трето, четвърто. Най-после си недоволен от себе си, има нещо в слънчевия възел. Ако в една къща огънят е много силен, това не е нормално. Да кажем, вкъщи имате трийсет градуса топлина, усещате се неразположен. Каква е нормалната топлина? Мисля, нормалната топлина е деветнайсет градуса. В една къща деветнайсет градуса са нормална топлина: едно хубаво число и достатъчна топлина. Двайсет и един, двайсет и пет не са вредни, но най-нормалната топлина вкъщи е деветнайсет градуса топлина при един здрав организъм. Щом се повиши топлината на двайсет и един градуса, нормата не е правилна.

Та ние съвременните хора – топлината не е правилна, не е естествена, защото нашият слънчев възел не е в нормално състояние – ние всякога повишаваме топлината. Знаете, че в природата всякога, когато се повишава топлината, има нещо неестествено. Когато триенето на пластовете става много силно, тогава се повишава тази топлина. Щом става нормално триене между частиците на тялото, тогава се харчи повече енергия. Има едно здравословно триене, но щом туй триене се усили, човек харчи повече енергия. Тогава човек обеднява.

Затова ние казваме, правата мисъл е потребна. Мозъкът да възприема толкоз светлина, колкото му е потребна, сърцето да образува толкова топлина, колкото е потребна, и волята да изхарчва толкоз енергия, колкото е потребна. То е здравословното състояние на човека.

Сега малко музика. Сега ще пеете една песен с „хм“. (Учителят свири.)

Някой път атмосферата има повече електричество и музикантите не могат да свирят. Ако те вътре са положителни, става едно отделяне, тоновете не са приятни. Ако въздухът е положителен, ти ще станеш отрицателен, мек ще станеш. Ако въздухът е отрицателен, ти ще станеш положителен. Всякога трябва да се нагаждаме. Някой път тялото е положително, трябва да станем отрицателни. Когато тялото е отрицателно, ние трябва да станем положителни. Някой път природата дава, някой път взема. Когато тя взема, ние трябва да даваме. Когато тя дава, ние трябва да вземаме. Каквото ни даде, да бъдем благодарни и на малкото. Защото то е ценно. Всяко нещо, което природата даде, колкото и да е малко, то е ценно, то се увеличава. Всяко нещо, което ти дадеш на природата, тя го използва много добре – ще го повърне пак назад. (Учителят пее: „Живот.“)

В ж-то имате едно движение. Животът понеже слиза отгоре, първият слог е по-висок, вторият – по-нисък при пеенето. Ако първият слог е по-нисък, вторият е по-висок, то е неестествено. Животът слиза, дава своята форма. След туй ще се подигне. (Учителят пее: „Живот, за тебе моята душа жадува.“) Живот. Ако имате думата живеене, как ще я изпеете?

Изпяхме „Тъги, скърби“.

Сега всички имате хубави разбирания. Не мислете, че туй, което ви говоря сега, трябва да го учите. Всички вие имате правилни разбирания, но вие не вървите по вашите правилни разбирания. Ще се оставите свободни според онова, което е вложено в душата ви, и няма да се спирате от посторонни влияния. Всякога ще вярвате, че разбирате. Слушаш музика, не казвай, че не разбираш. Ще кажеш: „Разбирам, но има нещо, което ме спъва.“ Ще оставиш душата си свободна. Когато някой пее, никога не туряйте критика, да

критикувате. Ако пее лошо, то причините са външни. Защо така пее, има си причини. Ти го коригирай в себе си. Ти може всякога да помогнеш. Някой пее, ти го коригирай в себе си. Ти като го коригираш, втория път ще пее по-хубаво. Като го критикуваш, нищо няма да донесе. Коригирай го в себе си. Не оставяй погрешки на една песен. Коригирай в себе си, за да знаеш причините, които са го накарали да сгреши. Може би гърлото му е простудено, може би той е неразположен или някой път го е страх какво ще каже публиката, или пък личните му чувства са силни, че иска да даде повече, отколкото може, иска да вземе по-високи тонове. Не, не, той трябва да даде това, което музиката носи.

Искам да пея „Тъги, скърби". Ти си тъжен – ще туря онзи ритъм, ще изпея песента. Всяка песен трябва да ни облекчи. Тя или ще вземе, или ще даде нещо. Има песни, които ни придават. Има песни, които вземат нещо от нас. Скръбен си, като дойде и вземе скръбта, то е правилно. Нямаш нищо, като дойде една песен да ти го даде, то е тогава правилно. Музиката е хубава в туй отношение, че правилно се дава. Винаги човек, който иска правилно да дава, той трябва да бъде музикален. Ако не може да даде и не може да вземе правилно, не е музикален. Музиката е да координира нещата, правилно да дадеш и правилно да вземеш. Като станеш сутрин, попей си, да можеш правилно да дадеш и правилно да вземеш. Като възпитателно средство е музиката.

Чувствата са изкуство – да чувстваш първо за тебе, после за другите. Мисълта е изкуство – да мислиш заради тебе и после за другите. Волята, и то е изкуство – да знаеш как да постъпваш първо заради тебе и после заради другите. Най-после, ще идем до онова Божественото начало – да постъпваш тъй, както Бог постъпва. Значи, след като си богат, да знаеш навсякъде, във всяко отношение какво да дадеш.

Та във вас трябва да събудите спящите таланти. Едно време съжалявахте, че онзи, който имал един талант, го заровил. Пък аз виждам мнозина, които сте заровили петте таланта. Казвам сега: който има един талант, да го не заравя, но на работа. Не казвайте, че нямате нищо. Имате повече. Някои имате по пет таланта, някои по три, а някои и по десет таланта. Повече от десет таланта не може да ви се дадат. Някои от вас, гледам, десет таланта имате, пък не работите. Някои имате един отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля, и не работите. Сега работа се изисква.

Та казвам сега, умът трябва да разработва способностите, които има, сърцето, и то трябва да се разработва и волята трябва да се разработва. Започнете с най-малките величини.

„Отче наш“

Трета лекция на младежкия клас, 1 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[52].

---

[52] Бележка на стенографката: „На 11, 18 и 25 октомври 1940 г. нямаше лекции.“

ПРОВОДНИЦИ

„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“

Прочете се темата „Какво разбирам аз за светлината“.

Пишете **темата №3** „Разликата между животните и растенията“.

Трябва да четете малко. Някой път седите и мъдрувате. Всички хора са все философи от своето гледище. Светът страда от философия. Аз какво разбирам: туй, което разбирате, е вярно заради вас, не е вярно заради другите. Сега под думата вярност какво разбирате? Или какво разбирате под думата надежда, под думата топлина? Или какво разбирате под думата любов?

Някои от вас се срамувате да кажете, че обичате, защото, щом кажете, че обичате, ще ви се яви такава идея – някой път някои хора, като говорят за любовта, се срамуват да кажат, че обичат [...], както някой се срамува да каже, че обича да краде. Не смее да каже: „Аз обичам да крада“, понеже хората ще си съставят особено мнение. Като говорите за любовта, имате такова чувство на страх, като че е кражба. Или някой път, като говорите за любовта, усещате, че сте се унижили. Обичате някого, и се усещате унижен. Това не е никаква любов, това е кражба. Вълкът се ядосва, когато не може да хване една овца. Котката, когато не може да хване някоя птичка, мечи. Ти я съжаляваш – измъчва се. Някой път, като хване, тя е доволна. Кое е по-хубаво в дадения случай? В първия случай, когато котката мечи, е хубаво за птичката. Във втория случай, когато котката не мечи, е хубаво за котката.

Аз правя една аналогия сега: когато вие страдате в света, разбирам, че някое желание не е постигнато. Вие сте котката, която мечи. Някой път, когато се радвате, вие сте пак котката, която е хванала птичката. Кое е по-хубаво – да страдате или да се радвате? Някой път, когато тебе ти е приятно, че си бръкнал в джоба на някого, онзи, на когото си бръкнал, хич не му е приятно. Ти, като си попипаш джоба, казваш: „Хубаво стана." Вие казвате, че има престъпление. Тогава целият свят е изтъкан от престъпления само. Паякът като хване някоя муха, тя бръмчи, пък той си прави научни изследвания. Вие гледате и се смеете на това. Пред вашите очи се върши едно престъпление. Вие какво правите тогава? Когато един паяк хване една муха, вие гледате. Що не вземете участие? Ще носите една пръчка, ще кажете на паяка да остави мухата свободна. Искате някой път да видите колко е силна вашата воля, ще кажете: „Пусни мухата. В мое присъствие не искам да се върши престъпление. Ако не, ще приложа закона." Колцина от вас са го направили това? Във вашата стая се вършат престъпления и вие си седите. Вечерно време някоя муха се моли, вие не ѝ помагате. После вие говорите за вашите страдания. Станете, намерете този паяк, кажете му: „Навън!"

Някой паяк влязъл в стаята на вашия ум или в стаята на вашите благородни чувства. Всяка благородна мисъл има своя стаица, особен апартамент си има. Влезе някой паяк, хване някоя мушица там. Вас ви е жал да го изпъдите. Жал ви е някой път да изпъдите някоя лоша мисъл по две съображения: ако речете да я изпъдите, плащате доста глоба. За всяка лоша мисъл човек плаща глоба, понеже тази мисъл се храни и поглъща част от вашата енергия. Например вземете ония хора, които искат да си отмъстят. Аз бих желал да наблюдавате, да видите къде се образуват известни линии. По лицето има няколко линии. Аз бих желал да наблюдавате. Може ли да намерите тия линии? Човек, който обича да си отмъщава, като го срещате, казва:

„Не ме бутай, аз съм отмъстителен." Този човек помни, може да се минат десет години, той не забравя.

Казвам, трябва да приложите едно самовъзпитание в себе си: едно възпитание на тялото, едно възпитание на вашите чувства, едно възпитание на ума си. В даден случай трябва да сортирате вашите мисли. Всяка една мисъл трябва да е поставена на мястото. Не може мислите да се поставят на място, ако чувствата не са поставени на място. Не може и чувствата да бъдат поставени на място, ако силите в човешкия организъм не са поставени на място. Например, ако краката на човека са по-дълги или по-къси, ако ръцете на човека са по-дълги или по-къси, туй ще се отрази върху вашия ум и върху вашето сърце.

На някои хора пръстите в основата са много дебели. Те имат такава форма. Някои пръсти са като клечки. Ако вашите пръсти са дебели в основата, вие мислите, че това е нищо. Тези пръсти, дебели в основата, всякога имат влияние върху вас. Вие, каквото и да направите, не може да избегнете влиянието им. Вие все ме питате: „Какво е вашето мнение за тези дебелите пръсти?" За всички материални работи, които стават в света, те са авторитет. Ако речете да направите нещо на физическия свят, него ще го питате какво мисли той. Някой път ви дава добър съвет, някой път и той прекалява. Тия клетки, които образуват този дебелия пръст, тия клетки са свързани с други клетки в мозъка. То е цяло живо общество и в дадения случай те си дават мнението.

Сега може вас това да ви е смешно. Казвате: „Как е възможно този пръст да ни влияе?" Че ако вие си отрежете двата палеца, знаете ли какво ще стане? Ще изгубите волята си. В старите времена, когато са искали да накажат някой престъпник, отрязвали са им палците. Като им отрежат палците, те изгубват волята си. Ако вашите палци функционират правилно, и волята ви функционира правилно. Някой път не функционират правилно, и волята не може да функционира,

вие не можете да изразите волята си. Ако вашият [първи] пръст не функционира правилно, както трябва, благородното чувство на достойнството, на самоуважението не функционира правилно. Съзнанието ви за справедливост, и то не функционира правилно, ако средният ви пръст не функционира правилно. Ако третият ви пръст не функционира правилно, вие не може да се ползвате от хубавото и красивото вътре в природата. Или ако малкият ви пръст не функционира правилно на двете ръце, тогава в практическия живот вие безразборно ще постъпвате. Та казвам, хубаво е човек да има една идеална ръка. Аз не искам да ви казвам каква ще бъде идеалната ръка.

Трябва да изучавате астрологията. Има типове, но и след като изучавате тия типове, има един идеален тип, който съвременните астролози не засягат. Сега искам само да ви наведа да мислите за ръката си. Вие не сте изучавали каква услуга ви правят вашите ръце. Както са свързани с физическия свят, ръцете са свързани с духовните сили. Краката са свързани с физическите сили на човека. Ръцете са свързани с духовните сили на човека, с чувствата му са свързани. Затова, когато краката почнат да боледуват, тялото е в разстройство. Ако започнат ръцете да боледуват, тогава чувствата са в разстройство и човешкият ум, и той е в разстройство. Тогава вече започвате да изучавате.

Всичките разстройства, които стават, ще ги намерите в ноктите. Тези нокти са една написана книга, всичките разстройства са написани. Няма да ви кажа кои разстройства са написани, но всички разстройства са написани на ноктите. Ти по ноктите ще познаеш един човек смел ли е, или страхлив, пестелив или щедър, страхлив ли е, гневлив ли е, ще има ли заболявания на сърцето, ще има ли заболявания на дробовете, ще има ли заболявания на очите. Всичко туй е написано. Тъй щото болезнените състояния се отбелязват, отпечатъци остават. И здравословното състояние се отбелязва.

Ноктите са една книга, по която човек може да чете. Ако знае, като погледне ноктите, може да чете. Някой път нали се образуват щастливи петна по ноктите. Казват: „Голям късмет." Тези петна са признак на една голяма напрегнатост, едно напрежение на нервната система, едно малко разстройство. Трябва да турите спокойствие, да се премахнат тия петна. Като работите сто и шейсет дена, тия петна ще се премахнат, защото ноктите растат. Сто и шейсет дена взема на нокътя да изхвърли едно петно.

Вие искате да възпитавате света. Най-първо, възпитайте ръката си. Възпитайте дясната си ръка. По някой път вие не искате да дадете работа на вашите ръце. Дайте работа на ръцете си. Дайте работа на вашия пръв пръст, дайте работа на втория пръст, дайте работа на третия пръст, дайте работа на четвъртия пръст, дайте работа на палеца. Сега как можеш да дадеш работа на палеца си? Ти минаваш вкъщи. Има някой предмет паднал или столът е обърнат на земята. Ти минаваш, не вдигаш този стол. (*Учителят обърна един стол на дъските.*) Ти не вдигаш стола, да не загубиш достойнството си. Като е паднал столът, какво трябва да направиш? Да го вдигнеш. (*Учителят вдигна стола, постави го на мястото.*) Туй малкото, което ще направиш, то ще се отрази върху тебе. Ти не искаш някой път да вдигнеш стола. Как ще се подигнеш? Някой човек вътре в себе си е паднал като стола, че няма никакво уважение. Усеща се унижен, смачкан. Причината е, че отвсякъде е минавал. Ще туриш стола на мястото. Един ден гледах аз, тук хванали да се бият със столове. Казвам, човек трябва да бъде внимателен.

Сега вие слушате и ще се напълните с една философия, която няма никакво приложение. Изучавате окултните науки, звездите, планетите. Юпитер, Сатурн гледате как са били. Снощи една млада сестра ми разправя. Казва: „Аз като гледам двете звезди Сатурн и Юпитер, които са наблизо, става ми нещо лошо." Аз веднага зная

защо ѝ става лошо. Казвам: „Ти си прегрешила, че твоите лични чувства не са на място.“ Сатурн ѝ казва: „Ти не мислиш.“ Юпитер ѝ казва: „Ти не почиташ достойнството си, както трябва.“ Като ги види, те ѝ говорят, свива я нещо на сърцето и на ума, не иска да ги гледа.

Някои, като започнат много да гледат в света, не искат да дигнат очите си, не искат да гледат небето. Всичко им е объркано. Като погледнат всичките звезди, те им говорят, казват: „Тъй както живеете, животът ви не е добър.“ Той навел глава надолу, обезсърчил се, отчаял се, нагоре не гледа, надолу гледа. Какво казва тогава земята? „Що живееш? Пукни тази глава, легни в земята, скрий се. Пукни главата си, влез в земята да се скриеш.“ Как ще се освободиш в земята? Като влезеш в земята, ще влезеш в Обществената безопасност. Тогава всяка вечер ще има бой. Всяка вечер ще влиза по един да те бие.

Сега това са общи работи, течения. Не мислете, че когато един човек се поставя на един изпит, е нещо индивидуално. Ти си се поставил на едно голямо течение, вземаш течението на себе си. Туй течение може да те отвлече. Виждаш, една мушица се дави във водата. Ти я гледаш, казваш: „Да си върви.“ Виждаш някоя муха се дави, извадѝ я навън. Навсякъде окажете една услуга. Правиш полза на себе си. Минаваш в гората, виждаш цвете стъпкано. Повдигни го, тури му подпорка. Нека седи нагоре. Ти помагаш на себе си, на своите чувства. Или минаваш покрай някой извор замътен, поизчисти този извор. Законът е: ти ще се ползваш. Всички извори няма да изчистиш, но този извор изчисти, който си видял. Ти ще си помогнеш. Минаваш някой път, някой приятел се обезсърчил, казваш: „Не е моя работа.“ Кажи му една добра дума, кажи му: „Много си способен, твоите работи ще се уредят.“ Казваш: „Да си носи товара.“ Карма е това вече.

Какво означава карма (**Фиг. 1**)? Всеки си образува кармата, когато загуби своята топлина. Едни хора, които са попаднали в полюсите на

живота, винаги носят дебели кожуси. Едни хора са попаднали в полюсите на живота, други са попаднали в екватора. Които са на полюсите на живота, са облечени като ескимоси, не може да видиш дори лицето им. Наричат ги материалисти. Те са в полюсите. Какво лошо има, че били облечени така? Другояче ще умрат. Ако не са облечени така на полюсите, ще изгубят живота си.

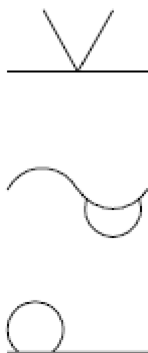

Фиг. 1

Вие казвате: „Голям материалист е той.“ Ще го убеждаваш сега да не е материалист. Ако той не измени своето място, може ли да го убедите да не бъде материалист? Може ли да го заставите да не носи дебели дрехи? И обущата ще бъдат дебели, и дрехите, и лицето ще бъде покрито. Той трябва да измени неговото място. Той трябва да слезе в екватора на живота. Но изведнъж не може да го преместите. Ако изведнъж го преместите от полюс на екватора, ще му създадете друга бела. Постепенно трябва да го преместите от полюсите, малко по малко, докато го преместите на екватора. Не може и тоя, който е на екватора, веднага да иде на полюса, този, който е духовен, отведнъж да стане материалист. Като иде от екватора, никак няма да може да издържа този студ, който е на полюса.

Всичкото ви нещастие е, че във вас се заражда една крайност. Заражда се във вас желание да живеете на полюса. Като четете

книгите, мислите, че е нещо много приятно да се живее на полюса. Но трябва да се преместите само за един месец да живеете и после хич няма да ви се иска. Един месец като живеете на полюса, втори път няма да се зароди желание във вас да идете. Да кажем, при петдесет, шейсет, седемдесет градуса студ във вас всичкото безпокойство, което сте имали в организма си, ще се измени, понеже там има други сили, които действат, трептенията вече са други и съвсем други мисли се зараждат в ума ви. Вие ще станете много лош. В студа човек се концентрира, има една хубава страна. Ти като се разгневиш, гневът е потребен, понеже се образува много голяма топлина. Трябва да стане постепенно едно охлаждане. Ако тази топлина мине в целия организъм, става едно разширение, организмът не може да функционира. Забелязвате, че след всяко охлаждане усещате се много неразположен. Даже може да мине ден, два, три.

Та казвам, гневът е една енергия, която трябва да се използва. Човек трябва да знае. Ако не се гневи, има една опасност. Ако се гневи, има друга опасност. Ако се гневи, ще стане много активен. Ако не се гневи, ще стане много пасивен. Ако никога не се гневи, ще стане отстъпчив. Ако не се гневи, може да бъде съгласен с всичко. Гневът си има добрата страна. Гневът е при ушите. Същинската причина на гнева е над ухото. Помощницата е там, съветницата на гнева е над ухото. Той има съветници. Ако не се гневи, не е активен, той е отстъпчив навсякъде. Ако се гневи, станал е много настойчив навсякъде. Човек като отстъпва, има нещо опасно. Ти отстъпваш назад, има някой трап, не го виждаш, може да паднеш вътре. Ако си смел, ще седиш на мястото или ще настъпваш. Ще станеш от позицията, ще се подигнеш, неприятелят ще те посрещне с картечница. Ти може да изгубиш живота си. И като настъпваш, и като отстъпваш е опасно. Като настъпваш, трябва да гледаш, и като отстъпваш, пак трябва да гледаш.

Сега по някой път вие не можете да правите настъпление. Например няма някой от вас, който поне по един път, два пъти на ден да не е влизал в сражение. Някой казал нещо по твой адрес и току изведнъж става един спор, критикуваш. Че знаете ли колко скъпо струва една война? Човек не трябва да прекъсва дипломатическите си връзки с другите. Защото всеки човек, с когото можеш да влезеш в отношение, той е една държава. Скъсаш дипломатическите си отношения, тогава започва война. В една война милиони се харчат. Някой път в едно сражение ти ще изгубиш четири-пет милиона клетки, четири-пет милиона клетки ще измрат в организма. Някой път човек отслабне. Хората често боледуват от безразборно безпокойство. Чрез много болести се плаща глоба на гнева. Писанието казва: „Гневете се, но не съгрешавайте." В гнева грехът седи. Не да се не гневи човек, но като се гневи, да не съгрешава. То е разумното сега.

Сега вие, като се разгневите, ще му потърсите всичките неща. Ако не обичате някого, като се разгневите, ще му турите всичките престъпления. Всичките идеи, които казвате, верни ли са? Ако всичко, което казвате, е вярно, добре. Ако не е вярно, ще се върне на вас. В природата казват, че всяко нещо си има своите причини. Каква е причината на болестта? Причината на болестта е винаги храната, дишането не е правилно или чувстването не е правилно. Човек, когато се охлажда и се топли безразборно, всякога може да се разболее. Ако идете на банята, стопляте тялото си, разшири се тялото и след това пуснете един студен душ да се разхлади тялото ви, какво ще стане? Някъде си има добрата страна охлаждането, но нали виждате какво прави онзи железар. Когато иска едно желязо да стане кораво, яко, той го сгорещява и веднага го мушка във водата. Мислите ли, че на топлото тяло като пуснете студения душ, същото нещо става? Тялото става по-яко, но с туй втвърдяване се изгубва онази пластичност и вие си създавате едно болезнено състояние.

Та казвам, изисква се от вас самообладание. Самообладание е да знаете как да разполагате с топлината, каква топлина е необходима заради вас. Има едно чувство вътре в човека, и без да ви го кажа къде е, когато постъпвате добре, вие сте разположени. Щом имате хубаво разположение, показва, че топлината е нормална. Щом имате неразположение, изменила се топлината. Тогава какво трябва да правите? Ако сте много топли, ще намалите горението. Ако сте много студени, ще турите малко въглища. Как ще турите въглища сега? Да допуснем, че вие в дадения случай имате едно неразположение. Неразположението произтича от огъня, той е повече, защото при изстудяването човек забравя, не може да се гневи. Затуй тия хора, които обичат да се гневят, ще ги турите в студена стая, изкуствено ще намалите температурата. Има лаборатории с по петдесет градуса под нулата. Един неразположен ще го турите в стая с десет, петнайсет, двайсет, двайсет и пет, трийсет и пет градуса под нулата. Като излезе отвътре, веднага е разположен.

Безбройните промени в природата са един възпитателен процес. Например вие никога не трябва да оставяте ръцете си студени. На вас често главата ви е топла, и ръцете ви са студени, пък и краката ви са студени. При това положение ще усетите едно неразположение. Изменете вашето състояние – ръцете ви да станат топли и краката ви да са топли. То е едно здравословно състояние. Някой път ще усетите, че ръцете ви са топли и влажни. Но ако ръцете постоянно са влажни, то е едно кишаво време. Тази влага е хубава. Ако ръцете ви са сухи, показва едно нездравословно състояние. Но ако ръцете са много влажни, пак е едно нездравословно състояние. Вижте колко неща има да регулирате. За да се прояви вашата мисъл, вашите чувства и вашата воля, ръцете ви, краката ви и главата ви трябва да бъдат в нормално състояние. Вие, като станете сутрин, колко време посвещавате на вашето самовъзпитание? Колко минути посвещавате

за възпитанието на вашия мозък, колко минути посвещавате за възпитанието на вашето сърце и за възпитанието на тялото? Много малко употребявате. Има начини на самовъзпитание.

Тогава минавате отвън, гледате и казвате: „Този забогатял. Каква хубава къща има.“ Като харесате къщата, намерете да видите съответства ли къщата на човека. Ако къщата му е хубаво направена, харесвате я – намерете човека, възползвайте се от това да видите, че и главата му е хубаво построена, и тялото му е построено. Намерете човека, да видите, че и той е спретнат като къщата си. Вие четете един списател, харесва ви. Хубаво. Намерете този списател или поне портрета му намерете и вижте, че и той мисли хубаво. Ще видите, че каквато е мисълта му, такъв е и списателят. Сега четете някой списател – някъде ви харесва, някъде не ви харесва. Там дето ви харесва, в него има нещо спретнато. Туй спретнато е или в него, или във вас. Пък или той е сбутан, или вие сте сбутан. Когато не харесвате някого, едно от двете неща е вярно – когато не обичам някой човек, причината може да е в него или причината може да е в мене. Едно несъответствие има. Аз не считам, че като не обичам някого, това е лошо. Като виждам един човек, не го обичам – не предизвиква в мене чувства и мисли, за да се интересувам. Минавам, и не се интересувам. Минавате покрай едно сухо дърво. Може ли да ви занимава, да ви интересува туй сухо дърво? Като минавате покрай живите дървета, плодовете са узрели – ще се спрете, интересувате се.

Казвам, нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки са, които обръщат внимание на окръжаващите хора. Или един архитект, или инженер, или лекар, или учител, или професор, или астроном, всеки ще обърне внимание със своите мисли, които го занимават. Вие по някой път искате да бъдете обичани. Ако свирите, ще ви обичат заради свиренето. Ако рисувате, ще ви обичат заради рисуването. Ако сте шивач, ще ви обичат заради шиенето. Ако сте обущар, ще ви

обичат заради хубавите обуща. Трябва да имате допирни точки. Знаете да правите хубави обуща, знаете добре да готвите, каквото и изкуство да имате, допринася, за да обърнете внимание на обкръжаващата среда, в която вие живеете.

Да допуснем вие искате да влезете в света, да си проправите път. Как ще си проправите път? Искате да знаят, че вие сте талантлив. В какво ще проявите вашия талант? Навсякъде може да обърнете внимание, ако бихте знаели. Като срещнете някои хора – ако знаят как да се обърнат или вляво, или вдясно, ще [им] обърнат внимание. Ако дойде един умен човек, който разбира, като влезе в София, като мине по улиците, той най-малко десет души приятели ще намери в пътя си от отбиването си вляво или вдясно. Онзи, който не разбира, цяла година може да ходи, никой не го познава. Вие трябва да познавате, като минете. Не е лесно да се запознаеш, да обърнеш внимание. За пример, като тръгнете в София, вървите по пътя, не обръщате внимание никому. Половин час като ходите, трябва да срещнете един човек да ви обърне внимание. Направете наблюдение.

Казвам, ние се спираме върху общи изводи. Като умре човек, какъв ще бъде в оня свят? То е безсмислено в оня свят какъв ще бъде. Турците имат една поговорка: „Теле дошъл, вол си отива.“ На земята тъй казват. Вие сте чудни хора, като говорите за онзи свят. В оня свят разбират същества добре възпитани, много внимателни. Щом като влезете в оня свят, ще видите има ли нещо да учат от вас. Щом имат нещо да учат, всички идат. Щом няма да учат, по един много деликатен начин ще се скрият всичките от вас. В оня свят, когато искат да изпъдят някого, скрият се всичките. Вие ходите навсякъде, и всичко е празно, всичко е замряло. Ден, два, три ходите, нищо няма. Какво ще правите? Вземете пътя, излезете навън. Те затварят вратата. Много лесно се освобождават. Няма какво да ви казват: „Моля,

господине, да си излезете.“ Те се скрият и ви оставят сам. Тук на земята по някой път се крият.

Та вие говорите за новото човечество, за новото възпитание. Вие сте недоволни от себе си. Няма нито един от вас, който да е доволен от себе си. Тъй както аз разбирам, има неща, на които трябва да обърнете внимание. Като станеш сутрин, ти трябва да обърнеш внимание на една черта, която харесваш, трябва да намериш нещо в себе си, което харесваш. Трябва да знаеш причините. По някой път например се оглеждате в огледалото и ви е приятно. Не знаете откъде е. Погледнете лицето си, приятно ви е. Някой път погледнете, цветът ви се вижда потъмнял, очите потъмнели. Не знаете къде е причината. Мислите, че в огледалото е причината. Почистите го, погледнете се, пак не се харесвате.

А пък това е цялото лице на човека, което изявява светлина. От разните области на лицето излиза разна светлина. Някой път, когато човек е в нормално състояние, излиза една приятна бяла светлина. Като се погледнеш, приятна ти е самата светлина на лицето. Някой път някъде виждаш тъмно, някъде светло, объркана е светлината на лицето. Тогава вие не се харесвате. Но това зависи от хармонията на мислите, както са съчетани, от хармонията на чувствата, както са съчетани, от хармонията и на постъпките, както са съчетани. И когато някой път се оглеждате, кое ви кара да се оглеждате? На кое обръщате внимание? Кое харесвате в себе си? Когато лицето е пластично, то е здравословното състояние на лицето. Някой път има едно положение статично на лицето, мускулите не се мърдат, очите не се мърдат – като една статуя. И то е хубаво, но то е едностранчива красота. Аз го наричам едностранчиво здраве. Когато човек е здрав, се вижда, че цялото лице е в движение.

Казвам, при сегашното положение вие имате повече знание, отколкото ви трябва. Съвременните учени хора, астрономите, са

проникнали в глъбините на небето. Ако тия астрономи, след като проникват в тия светове, могат да станат проводници на тази енергия, която иде от невидимия свят, те могат да бъдат полезни на хората. Всеки човек е дотолкова важен в света, доколкото той е проводник на силите на природата. Моето определение е следното: ако вие сте един добър проводник на умствения свят, вие ще прогресирате. Ако вие сте добър проводник на духовния свят, значи на чувствата, трябва да проявите чувствата в духовния свят. И ако вие сте проводник на силите на природата, тогава на физическия свят вие ще бъдете на място.

Казвам, тялото ви трябва да бъде проводник на физическите сили, сърцето ви трябва да бъде проводник на духовните сили и умът трябва да бъде проводник на Божествената сила, тогава вие сте на място. Проводник трябва да бъде човек. След туй ще започне да се развива. Някой иска да се развива, без да е добър проводник. По този начин възпитанието ще бъде естествено. Възпитанието не е нещо, което човек трябва да си го наложи, но да бъде спонтанно. Искаш да направиш едно добро, не да го направиш с усилие, но тъй спонтанно да става, отвътре. Тогава ти усещаш една радост. В дадения случай, туй спонтанното добро, ти си вече добър проводник. Казвате: „Защо трябва да правя добро в света?“ Не разбирате… Да бъдете добри подразбира да бъдете добри проводници. Казва: „Човек не трябва да бъде добър.“ Значи не трябва да бъде добър проводник. След като е проводник на светлината, която е съдържанието, ще му платят нещо.

Сега искате да живеете само за себе си. То е невъзможно. Аз турям думата съзнателен проводник. Вие ще бъдете силни. На мнозина от вас се е обезсмислил животът. Вие се усещате унижени, понеже никой не ви обръща внимание. Не сте проводници на доброто. Станете проводници на Божественото. Всичките тия хора, които са били проводници, са имали големи неприятности, но са

били проводници на Божественото. Всичките пророци, всичките добри хора са били проводници на този великия свят. Вследствие на тяхната проводност имената им са написани, белязани. Вие искате да станете велики. Станете проводници, то е нужно. И според това доколко сте проводници, дотолкова ще се напишат имената ви. Ако искате да ви кажа път, за да се прославите в света: трябва да бъдете проводници. Ако си проводник на изкуството, на хубавото, на красивото, ти ще бъдеш велик художник в света. Ако си проводник на доброто, ти ще минаваш като един голям благодетел в света. Ако си проводник, ти ще бъдеш като спасител в света. Проводник трябва да бъде човек в света.

И за здравето е същият закон. Желайте здравето на всичките хора в света – здравето ще дойде във вас. Дръжте в ума си здравите хора, не болните. Считайте болестта за едно малко изключение, което съществува в света. Сега всички мислим и казваме: „Всички хора са лоши.“ То не е вярно. Всички хора постъпват зле от незнание, но всички хора не са грешници. Допуснете сега, че всичките хора са скъпоценни камъни. Ето аз как разбирам: може би тия камъни са паднали на земята и са се окаляли. Считайте, че калта е прегрешението. Трябва ли вие да обезценявате всичките камъни? Измийте ги и ще видите, че те не са изгубили своето качество. Те са скъпоценни камъни. Всеки човек измийте го от калта и ще видите, че той е скъпоценен камък. Но кажете, че той е окалян и знайте, че под тази кал се крие скъпоценен камък. Ако вие сте добър проводник, във вас ще потече тази вода, с която се чистят хората. Има една вода, с която хората се чистят. Сега аз не искам да ви затруднявам, но казвам къде се крие една от погрешките на съвременното възпитание. Най-първо, турете най-простото правило: да бъдете проводници на Божественото. Като станете сутрин, кажете: „Желая да бъда проводник на Божественото в света.“ Вие искате да станете нещо в света, да

пишете стихове. Хубаво е то. Ето едно изкуство, едно художество. Какво ще научите вие? Знание трябва.

Фиг. 2

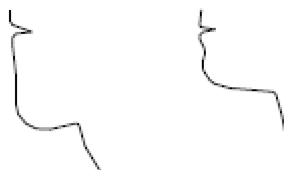

Фиг. 3

Това, което съм нарисувал, вие не го знаете дали е за сядане (**Фиг. 2**). Едната част тук е за сядане. Вие по някой път, във вашето незнание, правите човешкия нос за сядане. Човешкият нос не е място за сядане. Имате едни устни тук (**Фиг. 3**). Какво означава тази уста? За устата тази брада е голяма, защото човек с такава брада ще си създаде мъчнотии. Знаеш колко мъчно е да туриш правилното съчетание на лицето. Колко трябва съвременните хора да се възпитават, докато изправят миналото. Тази уста показва любезност, готов е този човек да отстъпи. Устата е малко отворена. Откъде трябва да минеш покрай този човек, отляво или отдясно? Това женска уста ли е, или мъжка? Тя е мъжка черта. Този отворениятъгъл означава даване. Той ще даде повече, и след това даване той ще иска да вземе.

Казвам, има цяла школа, в която, като стане човек сутрин, трябва да се възпитава. Ще види какво му трябва. Програмата е на лицето. Капитал е даден в лицето. Щом погледнеш брадата си, да знаеш какво трябва да вършиш през деня. Като погледнеш ръката си, да видиш практически какво може да направиш. Лицето показва капитала, вложен в оборот. Цялото тяло, цялата глава, то е основният капитал. Лицето показва капитала, който е турен в обръщение. Ръката показва какво ще донесе. Като погледнете ръката, ще знаете колко приход ще имате. Като погледнете лицето си, ще знаете колко от този капитал е вложен в обръщение. Ще живеете, и вие схващате за бъдеще в много ограничен смисъл: вие искате да станете видни само в този живот. Всичките условия имате да станете видни не само в този живот, но и в цялата вечност. Всичките хора имат условия да станат видни. То е както колелата, с които вадят вода да поливат. Един съд се пълни, друг се празни. Колелото се върти, но всичките тия съдове едновременно не могат да бъдат пълни. Едни, които поливат, се празнят. Другите нагребват, всеки каквото нагребе. Животът е колело и ти, каквото си нагребал, каквото си придобил, ще го дадеш в общото, да растат в градината растенията. Като се изпразниш, пак ще загребеш. Ти мислиш, че е заради тебе. Като излезеш горе, пак каквото си придобил, ще го изсипеш. После ще се ползваш от благата на тази градина, ония блага, които се развиват там. Сега туй е новото схващане. В света човек не живее за себе си. Идейното е да живееш за Божественото. Тогава целта се получава.

Сега какво остава в ума ви? Главната идея коя е? Не трябва да изгубвате красотата на лицето си. Ще се старaете винаги да имате един хубав израз. Козметика трябва. Да се чете на лицето ви една интелигентност на ума, топлина на чувствата, благородни чувства, и сила във вашите постъпки. Като ви гледа, човек да разбере, че вие сте човек – каквото кажете, можете да го направите. Никога не

обещавайте нещо, което не може да го направите. Или, ако речеш: „Ще опитам.“ Кажи: „Не може да кажа. Ако може да го направя, ще се ангажирам.“

Никога не обещавайте нещо, което не можете да го направите. Никога не се отказвайте от нещо, което можете да го направите. Никога не се въздържайте да направите това, което можете да направите. Никога не се отказвайте да направите това, което можете. Всякога онова, което можеш да направиш, направи го, не се отказвай. Две правила.

„Добрата молитва“

Четвърта лекция на младежкия клас, 8 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОБРАБОТВАНЕ

„Отче наш“

Имате ли тема? („*Имаме.*“) Четете.

Прочете се темата „Разлика между животни и растения.“

„Фир-фюр-фен“

За втори път пишете върху една свободна **тема №4**, която има практическо приложение, една тема, която ще приложите.

Мисъл, която не обработва човешкия мозък, не ползва човека. Единствената малка собственост, която човек има, то е човешкият мозък, в който човек посява по нещо, от което ще излезе нещо. Например, ако разглеждате човешкото лице, човешкото чело, то е една малка градина, в която се посяват доста дръвчета. Някои от тях плод не дават, още не са започнали да раждат. Вземете музикалното чувство в човека. То е едно плодно дърво – по едно дърво има посадено от двете страни на човешкото чело. Колцина от вас може да продадете една музикална ябълка? Аз бих желал да купя. Какво бихте продали от музиката? Че човешкият говор се дължи на музикалното чувство.

Всичките спорове в света стават от един недоимък. Всичките хора се оплакват, че не се обхождат добре с тях. Вие мислите за говора като изтичане, да изтече нещо. То е смешно положение. Така е безпредметно. Силата на човека седи в обработването на ума. Вземете някой човек, който е милостив, има милосърдие. Милосърдието е дърво, то ражда нещо.

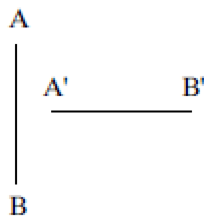

Фиг. 1

Това са дървета (**Фиг. 1**). Кой застави растенията да влязат в земята? Защо са забили главите си в земята? Кой ги застави да си забият главите? Като гонят понякога камилската птица, тя си забива главата в пясъка, и като си скрие главата, мисли, че е в безопасност.

Вие някой път искате да станете щастливи в света. Нямате една ясна представа. Казвате: „Искам да бъда добър човек." Какво разбирате под думите добър човек? Срещаш един богат човек, ти му попросиш, той извади едно малко медно или сребърно търкалце, златно много рядко дават, и ти даде. Има медни и сребърни пари. Като ти даде пари, вие считате това благородно деяние. Ти ме срещнеш, искаш нещо от мене, аз се наведа и ти дам едно камъче. Каква разлика има между парите и камъчето? Казваш: „Камъче ли ми даваш?" Ако ти дам един скъпоценен камък, който струва много повече от една медна монета, кое е по-хубаво?

За да бъде човек добродетелен, той трябва да бъде художник. Той моделира своето лице. Добрият човек работи над себе си. Има степени на добродетелта. Вие казвате: „Както Господ е направил света." Тази идея – както Господ е направил света – то е едно статическо положение. Казвам: както художникът е направил една картина. Аз няма какво да се меся в една картина. Може да кажа, че е добра или не, но какво мога да направя на картината? Работата с човешкия живот седи малко по-другояче. Ти си художник, който имаш достатъчно платна, бои, четки. Имате цялата природа да рисувате.

Вие сте ученик, трябва да рисувате. Казвате: „Както Господ даде.“ Какво може да ти даде Господ, когато носиш платната, четките, боите, и не работиш.

Фотографията кога е дошла на земята? Кога хората са започнали да фотографират? Може някой от вас да проучи малко историята на фотографията. Човек най-първо е започнал да фотографира. Очите, това са апарати. Каквото вижда, той го фотографира. Трупали се, трупали се тогаз впечатления, че иска най-първо да се освободи от тях, от картините си. Отпосле той започнал да работи, изкуството се е явило много по-късно. Фотографията е един закон. Природата го изучава. Много бързо прави това светлината в човешкия мозък. Докато човек се е учил да рисува, колко време му е взело? Той може да изучава тия картини, напластени в неговия мозък.

Отвън като разглеждаме хората – щастието им зависи от онова, което те са изработили. Харесваш един човек заради туй, което той представя. Харесваш или главата му, или рамената му, или кръста му, или краката му, или ръцете му, или пък пръстите му – нещо някъде харесваш. В човека все трябва да има нещо, което да обичаш: или очите му, или веждите му. Някои харесват устата, както е направена, някои харесват гънките на устата.

Сега, ако дойдете до животинския живот, животните, и те има нещо, което харесват, и те имат обич. Едно животно, като види друго, харесва му нещо. Вие харесвате някой човек, и не знаете какво харесвате. Вие казвате: „Много добър човек, много справедлив, много спретнат.“ Сега каква разлика има между добър, справедлив и спретнат – Д., С., С.? Вече законът на доброто има към какво да се стреми. Разликата между добротата и справедливостта какво е? Добър ако си, все трябва да дадеш нещо от себе си. Справедливият не е вече за даването. Виждате кому какво се пада. Да разпределиш. Може да си справедлив, и някой път може да вземеш голям дял за себе си.

Майката често раздава на децата си вкъщи. Има майки, които имат десетина деца, че на всяко дете майката даде по една ябълка и казва всяко да ѝ даде половината ябълка. Те са десет половини, пет ябълки. На децата пет ябълки и на майката пет ябълки. Как мислите, тази справедливост е отлична.

Майката ги учи на какво? Майката ги учи на щедрост. Щ-то какво означава? Щ-то, това е човешката ръка. Трите пръста вземат. Трите пръста за децата, пък двата за нея. Материални работи. Там, дето ръката работи, много малко дава, повече взема. Направете едно малко наблюдение: колко пъти ще дадете нещо от джоба и колко пъти ще турите нещо в джоба си. Даже като изчистиш носа, това, което вземаш от носа, сопола, пак го туряш в джоба. Хората са много щедри, всичко турят в джоба. Някой плод в джоба го туряте. Хляб – пак в джоба го туряте. Имаме толкоз много джобове: вътрешни, външни, джобове на палтото, на жилетката.

Животът ни е станал скучен, понеже ние искаме нещата да стават произволно. Някой път се среща някой, който казва, че няма какво да работи. Трябва да идеш на нивата да работиш. Малко пространство има в мозъка, което трябва да се обработи. Само в този музикален център на човека природата е турила едно пиано от двайсет и пет хиляди клавиши за свирене. Един голям орган е турен. Доброто, както си го представяте, то е цял един свят. Доброто е най-красивият свят в човека. Доброто и злото са два противоположни свята. Дървото на познанието доброто и злото, половината от това дърво раждаше добри плодове, половината – лоши плодове. Ева яде от лошите плодове. Дървото беше разпределено: половината лоши плодове, половината добри плодове. Казвате: „Как така да бъде?“ Много естествено, много проста работа. Не ви ли стига умът? Ашладисано дърво било. Едната страна била дренки, другата сливи. Това е за разяснение. Казвам, че туй дърво било ашладисано.

Фиг. 2

Сега и човек е такова посадено дърво (**Фиг. 2**). Туй дърво е, с което се поддържа вашият мозък. Засега мисълта се поддържа със светлината на месечината. Друго едно дърво има – слънчевият възел се поддържа със светлината на слънцето. Сега вие може да зададете въпроса: „Че как тъй главата се поддържа с месечината?" Човек е едно растение, двете системи се преплитат. Функциите на ума са различни от функциите на слънчевото сплитане. Защо е така, онези, които създали света, знаят.

Философията другояче седи. Под думите Бог създал двете светила, двете големи тела – едното е слънцето, другото е месечината. Те са два извора, от които човек възприема енергия. Месечината въздейства изобщо на умствения живот. Умът ни не се нуждае от толкоз енергия, както човешкото сърце. Човешкото сърце, човешкото тяло се нуждаят от повече енергия от слънцето. Тази енергия трябва да се трансформира. Как ще обясните? Слънцето, което е повече от един и половина милиона пъти по-голямо от земята, не причинява приливите, но месечината, която е по-малка, тя вдига шейсет стъпки водата. А слънцето не може да я вдига, не може да прави приливите на земята. Много хора има, лунатици, които при пълнолуние стават и често ходят по покривите. Гледаш, този човек по тенекиите върви. Ако не го събудиш, върви по покрива, по края. Ако го събудиш, ще падне веднага, може да се убие. Лунатиците не са толкова тежки, олекват, изгубват своята тежест. Ако слънцето би привличало, тогава вие щяхте да станете по-тежки. Когато мислите дойдат под

слънчевото влияние, те стават по-тежки. Когато са под влиянието на месечината, са леки. Понеже месечината е лека в сравнение със земята, затова тя не упражнява такова голямо влияние.

Та казвам, месечината играе една важна рол във вашия умствен живот. Ако вие сте под нейно влияние, показва, че постоянно трябва да стават промени във вас. Ако ние живеем под светлината на месечината, какви комари ще ни хапят? За комарите няма условия. Но благодарение на добрината на слънцето всички тия комари са дошли. Желанията се раждат от слънцето, а пък мислите се раждат от месечината. Бихте ли проверили туй?

Да допуснем, че вие живеете между два съседа, единият богат, пък другият беден. Кой от двамата може да ви причини по-голямо добро, богатият или сиромахът? Кой от двамата може да ви причини по-голямо добро и кой може да ви причини по-голямо зло? Сега във вас седи мисълта: „Богатият." Вярно е до известна степен. Богатият може да ви направи голямо добро, но може да ви направи и голямо зло. Ако само го обидите, той ще се справи с вас, както разбира. Какво би ви направил сиромахът? Сиромахът може да ви вземе малко от имането, което имате. Но богатият с вас може да се справи много лесно. Казвам, в дадения случай вие живеете между два съседа: единият е слънцето, другият е месечината. Кой ви прави по-големи добрини? Слънцето. Кой прави по-големи пакости? Пак слънцето. Всичките пакости на земята все идат от слънцето и всичките добрини идат пак от слънцето. Ако стане някъде пожар, виновно е слънцето. Ако се родят плодове, похвалата е на слънцето.

Питам, щом Господ е направил месечината, какво трябва да направите с нея? Знаете ли как да завържете приятелство с месечината? Вие като срещнете месечината, тя ви казва: „Не ви трябват толкова дървета, да ги посаждаш, да се мъчиш." Месечината казва: „Не ти трябва толкова да ядеш." „Малко, не трябва много", казва

месечината. Щом дойдеш до слънцето, всичко трябва вече, щом дойдеш до слънцето, трябва ти един дъждобран. Слънцето е толкоз добро, че хората се бранят от него с дъждобран или още как го казвате? Омбрела, чадър. Да не ви се вижда чудно това. Част от слънчевата енергия трябва да мине през месечината, да дойде до нас. Тя е непоносима иначе. Месечината е един трансформатор на слънчевата енергия. Ние трябва да възприемем тази енергия, за да стане достъпна за обработване на нашия ум. Ако сте приятели с месечината, много малко ще боледувате. Когато развалите вашите отношения с месечината, болестите идат много често. Щом човек се сприятели с месечината, болестите идат малко. Всичко, което в природата съществува, не е един произвол. Мислите ли, че животът е произволен?

Казвате: „Човек да бъде щастлив.“ Но за да бъде човек щастлив, знаете ли колко знание трябва? Най-първо, щастието, като ти го дадат, трябва да знаеш да го пазиш. Да допуснем, че ти е дадено едно хубаво ухо, даден ти е един хубав глас. Ако не знаеш да пазиш ухото си, ако не знаеш да пазиш гласа си, ще изгубиш способността за пеенето и за говоренето. Вземете процеса на дишането. Ако вие не дишате добре, дробовете се развалят. Или по някой път в човека се зарежда едно желание да събира. В слепоочната част на главата се намира един център – когато е развит в човека, той събира материални работи. Ако наблюдавате ония хора, у които туй чувство е развито, от френологично гледище, ще видите, че главата е развита в слепоочната част. Например така силно е развита главата у катерицата. Катерицата, като намери жълъди или кестени, или орехи за ядене – един орех изяде, другите орехи ги събира и ги скрива някъде, за втори път да има. Туй чувство в нея е развито. Вземете една кокошка. Цяла крина жито ѝ дайте. Тя е много щедра. Разпръсва

и като се наяде, казва: „И за другите да има.“ Че утре може да гладува, не мисли. Казва: „Ще даде Господ.“

Та по някой път и вие имате тия чувства. Намерите някъде едно парче хляб, хвърлите го. Във всеобщата война срещам един аристократ българин със своята дажба хляб. Не му дали цял самун, но три четвърти: едното парче за него, другото за жена му, третото за детето му. При едно богато състояние той би носил три хляба, сега носи три четвърти от самуна – по една четвърт на човек. Направи ми впечатление как той носеше хляба. Върви и го прегърнал. Казва: „Има да живеем, аз, жена ми и детето ми. Дано не ни лишават и от тази малка дажба.“

Но казвам, когато туй чувство се развие в човека, образува се един навик и той става скържав, че всичко пести. Той пести даже и въздуха, че не диша. Природата има един процес, който не търпи пестеливост. Ти ще дишаш дълбоко, големи дажби ти е дала тя. Щом вие вземате повече от двайсет обеда на минута, вие не сте здрав човек, алчността е минала своя предел и то е вече едно болезнено състояние. Тези хора, които много бързо дишат, не са здрави. То е скържавост, бързото дишане. Вземат въздух и този въздух не го обработват, не го задържат в себе си. Той влиза и излиза. Изтича тази енергия. Най първо, човек за да бъде здрав, въздухът, който влиза, трябва да направи една обмяна. Този процес на дишането трябва да е правилен. Вие не сте дошли до правилния процес.

Колко елемента има във въздуха? Във въздуха има свободен кислород, азот. Водород има само в горните пластове. Има и въглероден двуокис. Кислородът е потребен. Той ще даде активност, ще образува горенето. То е начин за преустройване, пречистване на човешката кръв. Азотът дава устой на човешкия организъм. Ако твоята мисъл нямаше азот, тя няма да бъде устойчива. Ако нямаше достатъчно въглерод, тогава растенето няма да става правилно. Ако

изгубиш елемента на водорода, тогава пластичност няма да имаш в тялото си. Под думата кислород ние разбираме онзи свещен огън, който е необходим за живота. Кислородът е носител, проводник на свещения огън. Но докато дойдете до свещения огън, ще се минат ред години. Да знаете как да използвате този свещен огън.

Даже с вашия език разваляте свещения огън. Ако кажете някому някоя горчива дума – може да направим опит – ако кажете една обидна дума, веднага се повишава температурата на човека. Всеки ден думите, които изказвате, те или повишават, или понижават температурата във вас. А пък там, дето става повишение или понижение на температурата, има една опасност, втвърдяване става на капилярните съдове, на кръвоносните съдове. При минаването от едно топло в студено състояние организмът става по-твърд. Тази смяна до известна степен е приятна, но после става втвърдяване.

Казвам, необходима е правата мисъл. Не трябва да се изменя състоянието на свещения огън. Ни най-малко не трябва да се повишава температурата. Ако се повиши, много малко трябва да се повиши. Много голяма температура на човека не е потребна. Каква е нормалната температура? Трийсет и шест и половина, трийсет и седем – десет. Туй число, трийсет и седем, е много активно, динамично, единица има. Туй течение е измерено. Всеки един от вас може да направи измерване на онази истинската температура, която има. Човек трябва да изучава температурата си. Интересно е да знае каква е точната му температура. Да имате един много точен термометър и когато имате най-хубавото разположение, да измерите температурата си. Турете термометъра под мишницата си и вижте каква е температурата ви. Когато имате най-лошото състояние, пак турете термометъра и отбележете. Ще направите една таблица. Ще измерите температурата си и когато имате едно средно състояние. Имате едно весело състояние – пак измерете. Ще видите, че

температурата се различава. Ако някой [от вас] се нуждае от начини, дадени за вашата температура, можете доброволно да измерите. Триста шейсет и пет дена в годината ако измервате по три пъти на ден, ако правите наблюдения сутрин, обед и вечер, вас ще ви тръгне. Ако бяхте правили няколко години научни изследвания, да измервате температурата си, доста големи капацитети щяхте да бъдете. Щяхте да се домогнете до едно знание, което щеше да ви бъде полезно.

Сега за пример вие не знаете, когато човек е музикално настроен, каква е температурата му. Или, когато човек е гладен, не знаете каква е температурата му. Или, когато е сит, не знаете каква е температурата му. Или, когато някой път е песимист, обезсмислил се животът му, и тогава температурата се различава. Ще се изисква една школа за регулиране, за да знаете как да се справите с тялото си. Например да знаете как да употребите ушите си. Минавате някъде, слушате един водопад или изворче тече. Ако сте музикант, турете ухото си и послушайте. Слушате този шум и ви е приятен. Вие може да слушате шума на потока, но ни най-малко не спирате да видите какъв е теренът, по който тече този извор. Или някъде минавате, усещате ухаенето на цветята или на някои растения. Ни най-малко не се спирате да видите каква е обстановката, да видите при какви условия тия растения растат. Приятно ви е наглед.

Вие мислите, че човешкото око е много красиво. Много страшно е човешкото око. Казвате, че човешкото око се смее. Никак не се смее. Смехът произтича от клепачите, както се свиват тия мускули. Ако се отвори окото, никакъв смях няма да забележите. То е страшно. Казвам, при смеха или при веселостта веднага клепачите се свиват. Тия мускули са, които дават тази украса. Може би окото се смее тогава. Да кажем, вие се учудвате. Как се учудвате? Дайте ми един израз на учудване. Някой плаче. Как плачете? Както е построено, да бъде отворено окото. От окото зависи какво е състоянието на човека.

Добрите хора имат един строеж на очите, другояче са построени клепките на алчните хора, другояче са на умните хора. На един умен човек очите се различават, растворът е друг. На някои хора очите са отворени. Вземете очите в кукумявката – очите са отворени. От много ум ли е отворено окото? Понеже трябва да си дебне храната, очите трябва да бъдат отворени вечерно време, за да може да вижда. Тази малката птичка някъде кацнала или някое малко животно, да може да го види в тъмнината.

Някои от вас носите много притиснати вашите бърни. Не че то е ваш характер, но ред поколения са живели с притиснати устни. Някои носите сплеснати носове. То е защото ред поколения са живели така. Тепърва трябва като художници да моделирате устата си, да моделирате носа си, да моделирате очите си. Да кажем, видиш яденето, веднага се измени изразът ти. Веднъж забелязах, една софийска дама влезе в една колбасница. Тя беше много красива, хубаво облечена. Спрях се да видя какво ще прави. Като стигна до колбасите, като си отвори очите като котарак. Аз имам един начин да рисувам основните черти. Нарисувах ги. След като ѝ отрязаха половин кило и тя го тури в чантата си, придоби пак онова благородство. По-напред като котарак гледаше. Като ѝ дадоха колбасите, измени се изразът – като котката, като хване мишката. Рекох си, тази дама не е още благородна, както се поставя отвън.

За пример вие сега седите и минавате, че имате морален устой. Представете си, че вие сте беден, минавате някъде и една каса отворена, със злато, лъщи. Спирате се, погледнете. Преживявате нещо като тази дама. Значи, като минеш покрай касата, да ги считаш като цветове, да ги погледаш, да ги погледаш малко и после да си тръгнеш по пътя. Тези пари са като цветове, нацъфтели в касата. Ако си позволиш да откъснеш някое цвете, ще те хванат за престъпник. Нямаш право да късаш. То е цвят, цъфнал в касата. Можеш само тъй

да го помиришеш малко отблизо. Даже и тогава ще те попитат защо си турил носа близо до цветето.

Та ние на земята живеем не в един свободен свят. Тепърва трябва да се освободи светът. Казват някои хора, че живеят свободно. В този ред свобода няма, ние сме в ред ограничения. [...] Ние мислим още, че сме свободни. Свободен е човек – всичките каси да са отворени, да минават хората и никой да се не съмнява, че е взел нещо. Няма защо да носиш пари. Когато една птица хвърка из въздуха, колко пари взема със себе си? Или когато една риба тръгне в морето да плава, какво взема със себе си? Сега във вас седи мисълта, че без пари не може. Ако ми кажете, че без въздух не може, разбирам, една необходимост е. После, и без вода не може. Но де е необходимостта по-голяма? При въздуха необходимостта е по-голяма. Човек без въздух не може да издържа дълго време. Ако за една минута те спрат да дишаш, веднага ще загубиш своето съзнание. За вода можеш да траеш няколко часа – пет, шест и десет часа можеш без вода.

Та казвам, ние се нуждаем от пари, но от много малко пари се нуждаем. Ти се нуждаеш от злато. Колко злато трябва да имаш в кръвта си? Външното богатство на човека се обуславя от богатството, което е в кръвта. Ти ще бъдеш толкоз богат, колкото злато имаш в своята кръв. Ти ще бъдеш толкоз умен, колкото азот имаш в мисълта си, в мозъка си. Искате някой път да бъдете учени хора, мъдри хора. Азот трябва да имате, но не външния елемент. Вие се нуждаете от кислород, но един органически кислород има, който е в човешката кръв. Има един органически водород, който е в кръвта, в тялото. Има и един органически въглерод в действие. Другите са в едно статическо положение.

Та казвам, има динамика на човешкия ум. Когато говорим, че човек трябва да мисли, разбираме – всички ония елементи, които са в динамично състояние, тях може да ги използва. Онези, които са в

статично положение, много мъчно може да ги използваме. С кой човек по-лесно можеш да се споразумееш, с живия или с мъртвия? В статично положение нещата са в спящо състояние. Един предмет, който се намира в статично положение, той се занимава само със себе си, той не мисли за никого другиго. Колко време ще ти вземе да убедиш умрелия да се върне назад? Колко време ще ти вземе да срещнеш един богаташ, който излязъл на разходка, колко време ще ти вземе да го убедиш да се върне вкъщи, да ти услужи? Той ще ти каже: „Ще почакаш, ще се върна след няколко дена.“ Няколко дена трябва да почакаш.

Сега вие се намирате в един неуреден свят и мислите, че можете да бъдете щастливи, може да бъдете богати. Верни са тия работи. Но за да бъдем щастливи, за да бъдем богати, не сме само ние факторите. Има хиляди хора, които трябва едновременно да вървим и да съгласуваме нашия характер с техните, да съгласуваме нашите постъпки с техните. Защото животът зависи от хармоничното съгласуване на мислите, на техните чувства и на техните постъпки.

Да кажем, вие сега се безпокоите какъв ще бъде бъдещият живот. Ние се безпокоим за нищо и никакво. Нас, които ни е страх от смъртта... Кой може да се избави от смъртта? Отлагаш година, две, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, двайсет, трийсет, четирийсет, петдесет, шейсет години, но тя пак ще дойде. Дойде, кажеш: „Отложи.“ Тя отложи. Ще ви приведа един анекдот за една осемдесет и пет годишна негърка. Дотегнало ѝ да живее и започнала да се моли да я вземат, да прати някой дух, някой ангел, да я вземат, да се освободи от земята. До тази негърка имало една духовна академия със студенти. Няколко души студенти чули как тя се моли. Американците обичат шегите и те решили да се пошегуват. Трима души студенти се преобличат и тримата отиват и хлопат. Тя пита: „Кой хлопа?“ Казват: „Архангел Михаил. Бог чу твоята молитва и ме

прати да ти взема душата.“ Тя затворила вратата и казала: „Кажете му, че я няма вкъщи.“

Човек е много смешен. В обичта си към живота, когато дойде да умира, казва: „Господ да ми даде поне десет години.“ Лекарят пипа пулса и констатира, че не може. Казва: „Поне пет години.“ И пет години не може. „Поне да ми даде една година.“ Лекарят констатира, че и една година не може. „Поне единайсет месеца.“ Че десет месеца, че девет месеца, че осем, че седем. Дойде до един месец, дойде до седмица и най-после – до един ден. Най-после, дойде до един час, казва: „Да имам още един час да живея, да си уредя работите.“ От десет години дойде до един час. И него не му дават. Много мъчно е да речеш да продължиш живота. Не можеш да го продължиш. Като се съкрати животът, не може [да го продължиш] нито минута. Точно на минутата ще се облечеш и хайде.

Казвам, живота, който имате, трябва да го използвате, трябва добре да обработвате мозъка си. Сега по някой път вие се безпокоите. Какво ви дава повод да се безпокоите? Виждате, защо да не бъдете толкова умни – вземете съвременното модерно радио. Туй радио може да го нагласяваш да ти говори тихо и много силно. Има две колелета, ще ги завъртиш. Като завъртиш едното, започва да кряска. Не че радиото иска да кряска, но тъй е направено. Ако го отвориш, кряска. Ако го затвориш, тихо говори. Човек някой път кряска. Казва: „Лош човек съм.“ Ни най-малко не си лош, но ти си отвъртял радиото повече. Позатвори го малко. После, радиото има и контакт. Някой път не искаш да слушаш. Извадѝ контакта, спри радиото. Какво ще стане? Нищо няма да стане. После, искаш да слушаш, пак турѝ контакта, нагласявай го. В себе си не се безпокойте.

Да допуснем, че някой те обича. Аз как гледам? Той отвъртял силно радиото, изкряскало. Като слушам някой път по радиото, говорят англичани, но не мязат на англичани – един груб глас. И

германецът, като пусне радиото, не мяза на германец. И българинът, като пусне радиото, не мяза на българин. Като пуснат силно радиото, всички крякат, мязат си на общо основание. Като завъртиш радиото хубаво, и англичанинът говори много хубаво, и французинът говори много мекичко, и българинът.

Първото нещо е: икономисвайте енергията. Никога не иждивявайте повече енергия, не отвъртайте колелото, не го затваряйте.

Мисълта, която искам да остане е: обработвайте мозъка си. Цялата повърхност на мозъка трябва да се обработва. Всяка година известна част трябва да се обработва. Ако сега ви дадат пет години на разположение и ви накарат да заострите пръстите си, как ще го направите? Да кажем, че пръстите ви са квадратни – да ги направите елипсовидни, да развиете повече въображение. Острината на първия пръст е на място. Но ако тази острина е на втория пръст, не е на място, ако острината влезе на [втория] пръст, този човек и в своята справедливост не е справедлив, изплъзва се. За да бъдем справедливи, пръстът трябва да бъде широк, не заострен. Ако дойдем до третия пръст, до безименния пръст, той трябва да бъде широк. Ако е заострен, той лесно излиза из всичките мъчнотии. Тези хора, със заострените пръсти, като дойдат натясно, казват: „Не го казах“, лесно излизат из мъчнотиите, изплъзват се. А пък този, на когото третият пръст не е заострен, казва: „Казах го.“ „Защо го каза?“ „Казах го.“ Този със заострения трети пръст казва: „Не го казах.“ Има такива деца. Майката го пита: „Ти ли яде?“ То си бърше устата и казва: „Не съм ял.“ Майката го заварва на гърнето, бърше си устата и пак казва, че не е ял, някой друг ял. Като вземе майката и го нашари, тогава казва: „Ядох.“

Не е лошото в яденето. Ние туряме престъпление в яденето. Природата обича икономии. Природата не обича никаква

разточителност. И в чувствата, и в мислите, и в постъпките си ние не трябва да бъдем разточителни. Една мисъл на ден, но нещо изработено, хубаво. Не трябва човек да бъде разточителен. Една мисъл не трябва да бъде натруфена, турени цветове отгоре. Ще ѝ туриш онези цветове, които са необходими. Ако ти тази мисъл искаш да я направиш благородна, ще ѝ туриш син цвят. Ако искаш мисълта да я направиш интелигентна, ще ѝ туриш жълт цвят. Ако искаш да има любов, ще ѝ туриш червен цвят. Ако искаш да покажеш, че е силна, ще ѝ туриш виолетов цвят. Ако отмахнеш синия цвят, жълтия, червения и остане само бялата мисъл, каква ще бъде тя? Тя ще ти каже: „Аз всичко раздадох." Тя е като един гостилничар, облечен с бяла дреха. Казва: „Дайте хляб." Казва той: „Всичко раздадох." Човек, след като раздаде всичко, остава с бялата дреха. Казвате: „Невинен." Невинният ни дава, ни взема. Ако искаме ние услуга от хората – не от тия с белите дрехи, но те трябва да имат или червена дрешка, или жълта, или синя. Ако отивате при гостилничаря, докато е с цветна дрешка, все ще намерите нещо, но ако е с бяла дрешка, вече нищо няма.

Слънцето крие своите блага. Светлината крие цветовете в себе си, понеже в цветовете носи своите блага. Като прекарате слънчевата светлина през призма, вие я разлагате и тя казва: „Вземете си. Няма да се измамите." Трябва ви от червения цвят – ще си вземете. Трябва ви от жълтия цвят – ще си вземете. От всеки цвят ще си вземете по малко. Ако така постъпвахте, щяхме да имаме хора малко по-другояче построени.

Сега, каквото и да ви се говори, казвате: „Как ще се живее?" Започвате да мислите по старому. Конят, както и да го възпитаваш, като го пуснеш, той по конски ще върви, не може да не хвърля опашката нагоре-надолу. Може да му казваш да не мърда опашката си. Конят да не мърда опашката си значи той да престане да мисли.

Докато си мърда опашката, конят мисли. Докато едно животно си мърда опашката, то мисли. Като престане да си мърда опашката или я подвие, то е едно болезнено състояние. Или пък от страх си подвива опашката. Сега не е въпрос да спрем да си мърдаме опашките. Според мене хубаво е да се върти опашката. Животното си мърда опашката, когато го поставят да мисли. Тебе те безпокоят хората. Да мислиш, преди да те безпокоят хората.

Казвам сега основната мисъл: обработвайте мозъка си. Когато говорят за някой характер, аз разбирам обработване на човешкия мозък. Според мене три неща човек трябва да възпитава: човешкия мозък, човешките дробове и стомашната система на човека. Ако човек може да възпита стомаха си – не да го възпита, но да го възпитава поне, ако може да възпитава дробовете си и ако може да възпитава мозъка си, той ще има един доста установен характер и всичко в света ще му върви добре. Сега, щом се намерим в трудно положение, ще знаем как дишаме, ще знаем как мислим.

Да допуснем, запалила ти се цялата къща. Какво трябва да правиш? Щом се запали къщата ти от четирите страни, какво трябва да правиш? Ти трябва да бъдеш толкоз предвидлив, да вземеш необходимото, което имаш и което ще ти бъде необходимо. Ако имаш хляб, вземи хляба и излез навън. Ако нямаш условия нищо да вземеш, какво трябва да правиш? Излез из къщи, нека изгорят нещата. Не оставяй ти да изгориш в нея. Често вие имате доста пожари. Дойдеш някой път, стане смущение, казваш: „Не ми се живее.“ Къщата ти гори.

Да кажем, вие следвате по музика, учителят ви даде мъчно упражнение. Мислите ли, че вашият учител ще ви мъчи? Той иска да ви изпита доколко сте учен по музика. Някой път може да се компрометирате, че не може да вземете вярно тоновете. Какво лошо има, че не можете да вземете вярно тоновете? Няма нищо лошо. Ако

хората нямаха това болезнено състояние, което имат, те психологически винаги щяха да вземат вярно тоновете. Болезненото състояние, което хората имат, то е, което препятства на хората да постъпват добре, да чувстват добре, да мислят добре. Тогава има нещо, което отвън препятства. Ти пишеш. Някое дете седи до тебе и ти удря ръката. Като види някой писаното, вижда, че писмото не е хубаво написано. Туй дете, което седи зад ръката, то те блъска постоянно и не можеш да пишеш хубаво. Какво трябва да правиш? Трябва да станеш, това дете да го затвориш някъде, да останеш самичък. Или пък ти трябва да напуснеш къщата.

И тъй, сега се говори за самообладанието. Ние говорим за самообладанието, да дойде отвън. Самообладанието отвътре трябва да дойде и мислите трябва отвътре да дойдат. Да мисли човек, то е единственото право в света.

Казвате: „Аз съм свободен." Ние сме свободни, само когато мислим. Ние сме свободни, само когато чувстваме. Ние сме свободни, само когато постъпваме. Ако мислиш, както трябва, ти си свободен. Ако съгрешиш в едно от правилата на мисълта, ти се ограничаваш. И в чувствата е същият закон: ако чувстваш по законите на чувствата, ти си свободен. Ако нарушиш едно от правилата на чувствата, ти се ограничаваш.

Казвам, единствената свобода, която човек има, то е в неговата мисъл, в неговите чувства, в неговите постъпки. Използвайте тази свобода. Вие сега се ограничавате. Казвате: „Човек не е свободен да мисли." Свободен е да мисли. Аз ако съм на вашето място, ето какво ще направя. Някой иска да бъде богат. Ще гледам богатите хора в света. Щом другите са богати, и аз съм богат. Щом другите са добри хора, и аз съм добър. Гледам другите хора – ако са силни, и аз съм силен. Всичко онова, което съществува в природата, то е и заради мене. Туй, което не съществува в природата, то не е заради мене.

Следователно погледнете на слънцето. Ще кажете: туй, което слънцето има, и вие го имате, туй, което месечината има, и вие го имате, туй, което звездите го имат, и вие го имате. Така трябва да се гледа широко на живота.

Вие ще кажете: „Аз, като помисля, ще стана ли такъв?“ Необходимо ли е всичкото богатство, което искате, да го носите със себе си на гърба си? Необходимо ли е всичкото знание на света да го носите в своя мозък? Ти трябва да знаеш как да намериш една човешка мисъл. Да събереш цяла една такава книга като Библията в едно пясъчно зърно в мозъка си и да я носиш като пясъчно зърно. Като дойде, ще увеличиш това пясъчно зърно, после пак ще го смалиш. Умният човек носи знанията в пясъчни зърна, глупавият ги носи в чували. Препоръчвам ви да носите знанието в пясъчни зърна, не в чували. Тогава ще бъдете по-близо до самата истина, отколкото сега.

Да допуснем, че виждате едно детенце, което свързало един [*бръмбар*]. Казвате му да го пусне. То казва колко време се е мъчило, докато го хване. Не иска да го пусне. Иска да си поиграе. Вие имате една запалена свещ. Какво ви коства да кажете: „Чакай да видя колко е як конецът.“ И приближете пламъка до конеца. Тогава бръмбарът ще се освободи.

Казвам, често туряйте свещта до конеца и освобождавайте вътрешните бръмбари.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Пета лекция на младежкия клас, 22 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[53].

[53] Бележка на стенографката: „На 15 ноември 1940 г. нямаше лекция.“

РЕАЛНО И ПРИВИДНО

„Отче наш“

Имате ли тема? („*Имаме.*“) Четете.

Прочете се темата „Свободна тема с практическо приложение“.

Ако се зададе една тема, как бихте я разрешили? Кое е реалното или действителното в живота и кое е привидното? Ако внесете в едно здание десет картини, които представят горещ огън, бихте ли отоплили това здание? По някой път четете някои теми – не са реални теми. За пример някой път четете една тема и питате: „Добра ли е темата?“ Щом питаш другите каква е темата, вие не разбирате темата. Представете си, че вие имате една пита хляб и питате другите хора дали е хубава питата. Най-първо, дали е хубава питата, ти си авторитет. Като си опекъл питата, опитай я. Ако ти я намериш за вкусна, всичките ще я намерят вкусна.

Всички искат да им кажа истината в света къде е. Истината може да я кажеш, но ти трябва да си я опитал. Ти сам трябва да разбереш дали това е истина, или не. Или говорите за любовта. Че любовта с дума не се казва. Туй, което вие разправяте за любовта, то не е никаква любов. Че сърцето горяло. Че сърцето гори, не показва любовта. Всякога проявлението в света, каквато и да е външната страна, показва, че има някаква [вътрешна] причина. Три причини турят, за да се проявят нещата... Ти говориш, и коя е причината, за да говориш? Аз казвам, че когато някой се запознае с любовта, той става мълчалив, той няма време да говори, той не може да говори. Питам, ако вас ви турят вътре във водата, ще говорите ли? Ако те турят дълбоко във водата, ще изкажеш ли любовта си? Или ако ви турят в огъня да горите, ще изкажеш ли пак любовта си?

Да допуснем, че вие имате едно неразположение. Сега вие сте пълни с неразположения и говорите за любовта. Говорите за любовта, и неразположението не се маха. Тогава каква е тази любов? Вие сте сиромах, нямате пари, нямате дърва, въглища нямате, и говорите за любовта. Питам, може ли да се говори за една любов и въглища да нямате? Казвате: „Реална любов." Има ли нещо реално в страданията?

Двама ученици в класа, и двамата са способни, но на единия учителят му турил шест, на другия пет. Разликата е една единица. Този, който има пет, е недоволен. Какво е станало, че му турил пет? Той е недоволен. Причината за страданието къде е? Кое е страданието? Защо онзи, който има пет, е недоволен, а другият е доволен? Онзи, който има шест, е доволен. Който има пет, реже го нещо по сърцето. Шесторката като върти колелото, му е приятно.

Но имате и други двама, обикновени ученици. На единия учителят му турил единица, на другия двойка. Ако на този, на когото му турил единица, му тури пет, какво ще стане? Вие ще кажете, че е неспособен. Като му тури пет, той ще оцени петте. В какво седи способността на един ученик, който заучил едно стихотворение наизуст и го декламира? Къде му е способността? Друг написал стихотворението, той само го декламира. Ученикът, след като декламира стихотворението, мисли си, че той може да го декламира. Ученикът, след като декламира стихотворението, придобил ли е нещо, придал ли е нещо на стихотворението? По-добре го декламирал или друг не го е декламирал. Казват: „Много зле декламира стихотворението." Като го декламирал зле, стихотворението изгубило ли е нещо от своята същина?

Вие всички поддържате и казвате: „Кажи ми истината." Истината не може да се каже, най-първо. Всеки, който казва, че ти казва истината, то е лъжа. Що е лъжата? То мяза на онзи анекдот за оня свещеник, който имал един слуга Стоян. Свещеникът изпраща своя

Стоян при архимандрита. Изпратил един куркой[54] на архимандрита и той му праща по Стоян пет риби и едно писмо от признателност. Стоян върви по пътя и опитал едната риба, да види вкусна ли е. Изял и втората и така опитал всичките. Стоян носи писмото и си мълчи за рибите. Казва свещеникът: „Архимандритът пише, че изпратил пет скабрици[55]. Тъй ли? Аз много се радвам, че си ги намерил. Безпокоях се да не са загубени." Питам, този Стоян от кои ученици е, от способните или от неспособните? Колко може да му турите?

Този, който има единица, може да разсъждава добре, но паметта му е слаба. Паметта не произтича от разсъждението. Може да разсъждаваш много добре, и паметта да е слаба. Центърът, от който произтича разсъждението, е горе на челото, а центърът на паметта е на друго място. Някой не може да помни – мисли, че не може да мисли. Не че не може да мисли, но центърът на паметта е неразвит. Някои хора са разсеяни. Кой човек е разсеян? Какво разбирате под думата разсеян? Разсеян какво значи? Някои разбират разхвърлян. Ако вземете една шепа зърна и ги разхвърлите, знаете ли колко са? Вие може да разхвърлите една шепа зърна, без да знаете колко са. Знание ли е туй, като хвърлиш семето тъй? Не знаеш колко зърна са.

Представете си, че някой дойде вкъщи и носи такива семена една шепа, но те са такива малки експлозивни бомбички. Като ги хвърли и си излезе, какво ще стане вкъщи? Казва: „Разсеях." Ако разсее тези бомбички и те започнат да се пукат една след друга, какво ще стане? Колко бомби може човек да тури в ръката си и да ги хвърли? Ако е от опасните бомби – само една, ако е от безопасните – повече.

Ще ви приведа един пример. Един момък и една мома от две американски колегии, влюбили се. Бащите и на двамата са богати, но не им позволяват да се оженят. Един ден решават, без да питат

---

[54] Пуяк (диал.).

[55] Чирози (диал.).

бащите си, да извършат този обряд. Отиват в един друг щат – качват се на своите велосипеди и отиват в другия щат. Обаче и двамата бащи, като се научават, че дъщерята и синът отиват да се венчаят, и те се качват на колелата си, и те отиват в щата да развалят работата. Но онези се ухитрили. Взели габърчета и по пътя, по който минавали, хвърляли габърчета. Те нападали по земята и като минават бащите им, забиват се в гумите на колелетата, напукват се гумите, и не може да стигнат навреме. Когато отишли, вече свещеникът ги венчал. Не могли да развалят работата. Като се върнали, какво става? И младите не могли да се върнат с колелата, както бащите им. Отишли с велосипеди, а се върнали пеш. И двамата ученици, ученикът и ученичката, носили велосипедите на раменета си на връщане. Като минали бащите, не могли да стигнат навреме с колелетата. Ученикът и ученичката не могли да се върнат със своите велосипеди, защото пътят бил осеян с тези габърчета.

Сега вие казвате: „Колко смешна работа.“ Че ти някой път вървиш и нахвърляш габърчета против някой свой противник – дето минаваш, говориш лошо за него. Говориш: „Той е такъв, той е такъв.“ Това са габърчета. Той не може да мине по този път. Ти, като си минал по пътя, говорил си против него, нахвърлял си габъри и онзи не може да мине по пътя. Питам, ти като се върнеш по същия път, какво ще бъде твоето положение? И той ще нахвърли габъри по обратния път, и ти ще се спънеш.

Та казвам, всичко, каквото човек мисли в света, първо той спъва себе си. В умствения свят, щом говори лошо за другите, той спъва себе си. Ти не си турен за съдия, пък съдиш някого. Авторитет нямаш. Докарват едно дете, че е крало ябълки отнякъде. Как бихте го осъдили? Едно дете на седем години откъснало ябълки. Ако го доведат при вас, какво наказание ще му дадете? Ако то вземе вашата ябълка, какво наказание ще му наложите? Ти или то – все едно,

ябълката трябва да изяде някой. Сега считате, че ако то изяде ябълката, то е престъпление на закона. Добре, аз считам, че тази ябълка трябва да се изяде. Ако вие имате един декар място, което трябва да го прекопаете, и ако иде някой, че го прекопае заради вас, ще го осъдите ли? Ще го похвалите. Свършил работата. Онзи, който изял ябълката, и той ни направил една услуга. Вие именно в това не можете да повярвате, че някой може да яде ябълката заради вас. Вие се намирате в едно противоречие.

В Америка има едни хора, които лекуват. Те не приемат, че в света съществуват болести. Кръщават ги, американците, [в] новото учение, християнското учение. Като се разболее някой, и дойде някой лекар... който ще го лекува. Ти имаш ревматизъм. Казва му: „Ти нямаш ревматизъм, повярвай." Счупил си крака, казва: „Кракът ти не е счупен, повярвай." Изкълчил си ръката, казва: „Ръката ти не е изкълчена, повярвай." Като повярва, оздравява човекът. Един американски бедняк си счупил крака. Иде един от тия лекари, започва да го лекува и му казва: „Кракът ти не счупен, повярвай." Повярвал и оздравял човекът. Тогава лекарят казва: „Ще ми платиш десет хиляди долара за това." Бедният, който още не е вярващ, се обръща и му казва: „Въобрази си, че ти ги давам."

По какво се познава, че нещата са въображаеми или не са въображаеми? По някой път човек трябва да следва четири-пет години в художествената академия, да се научи да рисува. Вземете съвременната фотография. Покажеш един предмет, веднага го фотографираш с цветовете му. Без да следва в академия, веднага го фотографира. Доста точно фотографията ги прави. Сега, ако искате да изберете, какво искате да бъдете: фотографи или да се учите пет години в академията?

Вие забравяте работите. Защо? Как ще си обясните, че ги забравяте? Който има да дава, често забравя. Който има да взема,

мисли повече. Който има да дава, често забравя. Ако вие минете покрай морето и напишете на пясъка едно стихотворение, морето се вълнува, ще прочете[те] ли нещо? Заличава се. Ако вие забравяте, вие сте близо до морето. Ако не забравяте, вие сте далеч от морето. Туй, което забравяте, заличено е.

Вие често се намирате в положението на онзи свещеник, който не знаел какво трябва да чете и трябвало през седмицата да отива и да си отбелязва къде щял да чете. Там, дето трябвало да чете, си турял по едно празово перо. Един ден влязла попадията в олтаря и като видяла, че има праз в книгата, помислила, че попът обича праз, натуряла на много места да си хапне. Отива свещеникът, гледа – на много места праз, не знае къде да чете. Праз за ядене има доста, но не знае къде да чете. Често пъти вие във вашите книги имате празени пера. Дошъл някой и турил повече листа, не знаете къде да спрете. Какъв извод може да извадите?

Ако в едно Евангелие може да ти турят празени листа, питам, от набожните ли сте? Тази свещена книга ли е пред тебе? Ако всеки може да те заблуждава, ти от умните ли си? Ако всеки може да те заблуждава, вие не сте от умните. Казваш: „Заблуди ме той.“ Аз не вярвам в заблуждението. Заблуждението е фикция. В реалността никой не може да те заблуди. Че как ще те заблуди един човек? Ако някой ти даде пилюли[56], направени от хинин, как ще те заблуди, че те са направени от захар? Ти, като близнеш, знаеш, че това [не] е захар. Ако някой ти даде бучки и ти не си ги опитал... тогава ще знаеш ли?

Всичките неща, които ние не сме опитали, не ги знаем. Дойде някой, казва: „Обичам те от всичките повече.“ Опитай вярно ли е, че от всичките те обича повече. Какво разбирате, че го обичаш повече от всичките? Нищо не значи. Мислите ли, че ако един учител тури шест на един неспособен ученик, че ще го направи ученик? Или пък, ако

[56] Хапчета (рус.).

тури на способния единица, ще понижи неговите способности? Най-първо, ако учителят тури на способния ученик единица, ще му причини една малка болка. След време ще почувства, че не е справедлив, и ученикът ще види, че не е постъпил справедливо. Недоволен е и силната мисъл в него ще се върне към учителя. Да допуснем, че учителят турил шест на един неспособен ученик. Ученикът се радва. Учителят обучава ученика по дрехарство, тури му шест. Отива ученикът да шие и разваля дрехите на хората. Казват: „Кой го е учил, кой му е турил бележка да стане майстор?“ Мислите на хората започват да отиват към учителя и той казва: „Не направих добре, че му турих висока бележка.“

Колко примери има в живота, които се отразяват много зле. Две деца на един касапин, едното казва на по-малкото си братче: „Ела да ти покажа как татко коли агнетата.“ Взема ножа и отива да му покаже, отрязва му гърлото. Вие ще кажете, че това дете е много своенравно, невъзпитано дете. Вие, които сте възпитани, някой път не осакащате ли някоя ваша хубава мисъл? На една ваша мисъл като ѝ теглите ножа, показвате на малкото братче как бащата коли агнетата. Осакащате себе си.

Да допуснем, че някой говорил по ваш адрес нещо лошо. Разсърдите се, дойдете вкъщи, разкряскате се. Що са виновати вашите домашни, че някой говорил нещо лошо по ваш адрес? Сърдите се на домашните си. Или по някой път вие се сърдите, че не ви одарил Господ. Казвате: „Как Господ надарил другия, направил го способен човек, пък мене с нищо не ме одарил.“ Има един анекдот. Най-първо отишли богатите хора при Бога и Той казал: „Богатството заради вас да бъде.“ След богатите дошли българите при Бога, и те искали богатство. Господ казал: „Богатството го взеха.“ Казват: „Ама че работа.“ Господ казва: „Работата за вас.“ Най-после дошли циганите.

Искали богатство – няма, взели го. Искали работа, и работата била взета. Казват: „Ама че маскарлък.“ Казва Господ: „Маскарлъкът за вас.“

Та казвам, избирайте си. Ако сте богати, какво ще направите? Да допуснем, че сте богати, имате милиони. То е една външна фикция. Ние сме дали една цена, която парите нямат сами по себе си. Допуснете, че всички в света са все богати. Ти в един свят, дето хората са бедни, може да подкупиш някого с пари, но представете си, че и другите са като вас милионери. Казваш: „Ще ти дам сто лева, да дойдеш да ми копаеш.“ Ако всичките хора бяха богати, кого ще подкупиш? Ако всички хора бяха все еднакво богати, каква трябва да бъде разменната монета за работата? Ако всичките хора са еднакво богати, на тях им липсва най-същественото в живота. Знаете кое им липсва? Любовта. Всички ще бъдат първокласни бедняци. Следователно всеки един богат човек само за една сладка дума ще иде целия ден да работи на нивата. Ще работи, само за да му кажат една сладка дума. Сладките думи ще бъдат разменна монета. Това е един фиктивен съвет. Може ли да бъде? Нали някой път хората са бедни, отиват да работят за пари. Една дъщеря работи за пари, учителят работи за пари, съдията работи за пари. Няма някой, който да не работи за пари. Някому плащат, той се обижда. Ако му плащат повече, той е по-доволен. Това са сега човешки порядки.

Първото нещо – трябва да си създадете едно ново понятие. Вие очаквате нещата да дойдат отвън. Един ден хората ще живеят по любов. Досега живеят с пари. Зависи вие какво понятие ще имате за света. Да допуснем, ако вие пратите в света един кон, един вол, една овца, някой комар, пратите и човек. Всички са пратени в света. И мухите са пратени. Всичките мухи казват, че Господ направил света не такъв, какъвто трябвало да го направи. Волът дойде, и според неговото гледище светът не е добре направен. Дойде човекът, и той ще намери някаква погрешка, че светът не е направен както трябва.

Светът е направен както трябва. Не мислете, че му липсва нещо. В него има известно богатство, което човек трябва да го намери. Туй, което волът не може да го намери, човекът го намира. Та по някой път не трябва да завземате положението на мухата.

Често идат някои при мене и ми казват: „Аз имам вяра." Имат вяра, пък болка имат. Казвам, щом имаш болка, вярата ти е слаба. Щом имаш болка, имаш вяра в болката, затова имаш болка. Ти вярваш в сиромашията, затова имаш сиромашия. Вярваш в богатството – богат си. Вярваш в учението – учен човек ставаш. Вярваш в невежеството – невежа ставаш. В каквото вярва човек, това и става. Вярата има две качества: положително и отрицателно. Вярваш, че учен човек не може да станеш – и така става. Вярваш, че ще станеш учен човек – и учен ще станеш.

Да кажем, ако вие не се завземете да четете, да си концентрирате ума, туриш една мисъл, че слаба ти е паметта. Понеже вярваш, че слаба ти е паметта, паметта ти е слаба. Ако повярваш, че имаш хубава памет, ще я имаш. Но този процес не е еднократен. Вие искате да уредите въпроса с еднократните процеси в света: да помислиш и да стане. Вярата трябва да е един непрекъснат процес. Не само да мислиш, че веднъж като си научиш урока, си способен, като не си научиш урока, да си мислиш, че си неспособен. Постоянно да учиш и постоянно да мислиш, че си способен, нищо повече. Целият живот е процес на любовта. Туй, което постоянно опитваме, това е любов. Любовта ние я опитваме като живот.

Та казвам, за любовта ние ще имаме право да се произнесем, когато завършим своето развитие. Когато един човек завърши гимназия, когато завърши университет, той има право да си даде мнението какво е научил.

Допуснете сега, че човек е здрав, всичко има. Допуснете, че сте при един богат човек, всичко има. Как ще покажете любовта си?

Всичко има този човек. Как ще покажете любовта си? Представете си, че сте при един човек, който има по-голяма любов от вашата. Тогава как ще покажете любовта си?

Любовта не може да бъде ни по-голяма, ни по-малка. Щом говорим за големи работи в света, то е физическият свят. За любовта не може да говорим, че е голяма. Може да се говори, идеята не е права. Щом говориш за нещо, че е голямо, то значи, че има форма отвън. Любовта с големи форми не се проявява. Децата мерят любовта си. „Колко обичаш братчето си?“ То си отваря ръцете и показва. Колко обича по-голямото си братче? Показва. Колко обича майка си, баща си? Показва. Това са детски разбирания. Любовта не може да бъде голяма. Големите работи, те са физически работи. Голямо е слънцето. Слонът е голям, но не показва, че е един философ. Големината на човека нищо не показва. Как ще покажете, че вашата любов е голяма? Аз може да дойда във вашата къща с една малка кибритена клечка и да запаля цялата ви къща. От малката клечка може да стане цял един голям пожар. Питам сега: какво лошо има, че се запалила цялата ви къща? Къде седи злото, че се запалила къщата ви? Всяка една спънка, която ние изкуствено си туряме в живота, тя вече води към едно вътрешно противоречие.

Първото нещо, вложете любовта. Направете един опит. Ако някой път влезе един паяк в къщата ви, че направи паяжина, като хване мухата, вие го наблюдавайте. Спрете се и му кажете да не изяда мухата. Внушете му. Ще видите ще може ли паякът да ви разбере, че да пусне мухата. Ако говориш на паяка да пусне мухата и той ви послуша, ти си силен човек, имаш силна мисъл. Ако ти не може да накараш един паяк да пусне една муха, каква ти е силата? Най-после, ако не те послуша с мисълта, пак може да те послуша – отиваш с пръчката и освобождаваш мухата. Ако с мисълта не можеш, с ръката

го направи. Говори му веднъж, дваж, десет пъти. Ако не слуша, вземи пръчката и си кажи: „Пак го накарах да послуша.“

Да допуснем, четете урока си веднъж и не може да го запомните. Казвате: „Не може да запомня урока си, понеже съм гладен.“ Наядеш се хубаво и пак не може да го запомниш. Казваш: „Преядох, затова не помня“ и заспиваш. Знаете ли, след като човек е ял, след колко време след яденето трябва да учи? Каква е съвременната хигиена? След като ядете, след колко време имате право да работите?

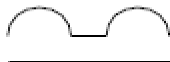

Фиг. 1

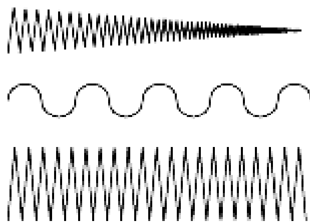

Фиг. 2

Петорката, която написах на дъската, не е написана хубаво (**Фиг. 1**). Петте е написано хубаво. (*Учителят написа хубаво 5.*) Какво показва петорката? То е един сърп, с който може да жънеш. Но в тази петорка е опасно. Аз виждам защо. Тази петорка може да стане на хомот. Ученикът не обича тази петорка, понеже може да стане на хомот. Доста учен е. Защо например не обичате двете? Защо не обичате единицата? Защото е дърво, бой има. Защо от четворката са доволни? Защо учениците някой път са по-доволни от четворката, отколкото от петорката? Защото е стол, може да седнат. Защо от шесторката са най-доволни? То е вече топуз, може да се бие на бойното поле – той има оръжие. Но защо на някои хора известни числа им са неприятни?

Ще имате ли еднакво отношение към тези (**Фиг. 2**)? Без да ви ги препоръчвам – може да ви причинят приятно или неприятно впечатление или вреда. Често в говора си човек прави известни движения, с лицето си прави известни движения или с ръцете си прави известни движения. Някой път човек спъва живота си с едно движение. Ако някой ученик иде при директора на училището да иска нещо и се изпъчи пред директора, той ще го изпъди. Ако, като иде при директора, той се напери, изпъчи се, директорът ще му покаже пътя. Някой път ученикът застане добре, директорът е внимателен. Ако знае как да постъпи, веднага разполага директора. Директорът, като погледне, влияе се.

Та казвам, често вие сами си създавате вашето нещастие. Много ваши нещастия са създадени от незнание. Как да си движите ръката, очите? Някое дете често, като направи погрешка пред майка си, мига. Майката казва: „Направил си нещо.“ Щом мигаш, значи смущава те нещо. Щом се много изпъчваш, какво показва? Защо директорът е неразположен към този ученик, който се изпъчва, и му показва вратата?

Та казвам, първо ще се освобождавате от ред мисли и чувствания, и постъпки, които нас вече ни са непотребни. Някой човек двайсет-трийсет години е ходил сгънат, защото бил сиромах. Стане богат, и пак ходи сгънат – не може да се освободи от мисълта си. Най-първо, човек трябва да се освободи от своята мисъл. Има едно неестествено нещо, от което човек трябва да се освободи. По някой път вие искате да знаете какво хората мислят заради вас. Не е потребно. Ако вие бихте знаели какво хората мислят заради вас, вие не ще можете да спите. По-добре, че не знаете. При сегашните условия по-добре да не знаеш какво хората мислят заради тебе. Ще бъдеш по-спокоен.

Та казвам, много мъчно е да се възпитат хората. И религиозни са, и пак са невъзпитани. И учени са, и пак са невъзпитани. И силни са, и пак са невъзпитани. Не е човек господар на своята мисъл. Например, ако аз бях сиромах, аз за три дена отгоре ще се справя със сиромашията си по много лесен начин. Аз ще купя две стомни и ще ида да намеря най-хубавия извор. Ще измия стомните, ще ги напълня. Ще видя де се разхождат богатите хора лятно време. Ще ида някой летен ден, когато е много горещо, ще ги посрещна по пътя. Този ще посрещна, онзи ще посрещна и в три дни ще си образувам приятели. Като почерпя богатия човек да пие хубава вода три пъти и като го срещам да го черпя, той ще ми стане приятел. Сега ще кажете: „Кой ще ходи да носи вода на тези богаташи?"

Вие сте пратени на работа. Някои от вас сте без служба. Чакате да ви назначат на служба. Вие направете като онзи турски кадия. Четирийсет години бил кадия. Съдел и всички го уважавали. Един ден го уволнили. Той, като мислил, мислил, искал пак да заповядва и затова купува четирийсет ибрици[57]. Напълва ги с вода и отива при една джамия. Туря ибриците и той седи при тях. Иде някой богомолец да се моли, рече да вземе някой ибрик, той му казва: „Не този – онзи." Целият ден заповядва кой ибрик да вземат богомолците. Кое е по-хубаво, целия ден да заповядваш на ибриците или целия ден да седиш да се окайваш? По-добре е да заповядваш на ибриците: „Този ибрик вземи, онзи ибрик вземи."

Аз на вас ви бих дал следното. Вземете едно огледало и като станеш сутрин, преди да излезеш, огледай се дали ще се харесаш. Има някои черти, някои пози – като седиш някой път, не се харесваш. Има нещо, което не е хармонично. Като се погледнеш, направи един такъв фасон, че да се харесаш и излез с онова, с което се харесваш. Погледай се пред огледалото пет-шест минути и направи онзи израз,

---

[57] Съд, с който се полива за миене на ръце и лице (тур.).

който харесваш. Направи една поза, пък и с очите си погледни мило, малко весело. После тръгни полекичка и си представи, че си един лорд или богаташ, или с царска мантия. Тури си един скиптър. Имайте си един царски скиптър: като няма никой, тръгни със скиптъра. Имайте една мантия от книга направена. Тури я. Вие ще кажете: „Защо ще си играя с такива работи?“ Ами че често вие си туряте халати. Какви не умствени халати си туряте. Като се погледнеш в огледалото, отпусни се. Гледаш се в огледалото и си мисли, че всичко ти е наред, че всичко е уредено. Въздух имате изобилно. Какво ви липсва? Казвате: „Голяма сиромашия.“ Въздух имаш да живееш. Въздух имаш, светлина имаш, изобилно храна имаш. Че си нямал други работи, те са второстепенни. Съществените работи имаш изобилно. Въздух имаш да дишаш, колкото искаш. Светлина имаш колкото искаш. После, можеш да имаш хубави мисли, хубави чувства. Целият свят наоколо е музика, само да имаш едно ухо хубаво и едно хубаво око.

Вие сега казвате: „В какво да вярваме?“ Туй е новото. Ако ти не можеш да вярваш в онази любов, която възкресява хората, твоята вяра не е права. Ако не можеш да вярваш в онзи добрия живот, твоята вяра е слаба. От лошия живот ще повярваш в добрия живот. От безлюбието ще [по]вярваш в любовта. Безлюбието е мантия на любовта. Тя е красива дреха, но понеже за работа не влиза, не може да я вкусиш. Безлюбието не можеш да го вкусиш, то е външен халат. Като дойде любовта, тя носи всичко. Любовта е единствената сила, която може да задоволи човека. Тя, като дойде, задоволява човека. И морално, и сърдечно, и всецяло задоволява, по това се отличава. Като дойде любовта, във всяко отношение те задоволява. Любовта е това, което задоволява човека в ума – умът може да работи добре. Любовта задоволява сърцето, има добри чувства, и сърцето работи добре. И когато тялото работи добре, това аз наричам любов. Не аз да бъда

доволен от любовта, но в дадения случай любовта дава истински простор на ума ми да работи, дава простор и на сърцето ми да работи, както трябва. Любовта дава простор и на тялото ми да работи, както трябва. Това аз наричам любов в дадения случай.

Любовта се отнася към мене. В даден случай вашата любов има отношение към вас. Моята любов има отношение към мене първо. Аз съм, който се ползвам в любовта. Любовта, като дойде, дава подтик на моя ум и на моето сърце. Аз може да ви дам един подтик и вие може да ми дадете един подтик. По някой път казвате: „Защо трябва да обичам?“ Ще обичаш, понеже любовта е първият подтик на ума да мисли право, обичта е първият подтик на сърцето да чувства добре. Следователно любовта е сила, която има отношение спрямо нас. Казваме: без любов живот не може да има, без любов мисъл не може да има, без любов чувство не може да има. Чувствата не са любов. То е проявление на любовта. Мисълта не е любов, тя е проявление на любовта. Постъпките, и те са едно външно проявление на любовта.

Та под думата любов аз разбирам това, което дава подтик на ума да мисли правилно при всичките условия. То е любов в мене. Туй, което дава подтик на сърцето ми да чувства добре, че при всичките условия да превъзмогвам, то е любов. Туй, което дава здраве на тялото ми, то е любов. Тогава, щом имаш любов, няма какво да се прави. Има примери, дето човек веднага може да се излекува. В Америка има една книга написана – хора, които са страдали от неизлечими болести, с вяра са се излекували. Една жена, която дванайсет години страдала, и лекарите ѝ казали, че болестта ѝ е неизлечима, един ден тя чете тази книга – какво може да направи вярата. Повярвала и става изведнъж, и започва да си шета, да носи вода, да готви. Казват ѝ: „Как стана това?“ „Като повярвах, и стана.“ Казва: „Как ще повярваш?“

Да ви приведа друг пример за вярата. В Южна Америка имало двама паралитици, които лекарите ги считали за неизлечими.

Оставили ги в една болница, не може да се мръднат, казват си: „Тук ще се мре.“ Но един ден, мястото било планинско, иде една голяма змия, една боа, в града. Погват да я убият. Змията влиза в болницата, дето лежали двамата паралитици. Като видели змията, забравили, че са парализирани и изведнъж хукват да бягат, и се намират навън в двора. Казват: „Слава Богу, че дойде тази змия да ни освободи. Туй, което лекарите не можаха да го направят, змията го направи.“

Ако една змия влезе във вашия паралитичен дом, че ви оздрави, има ли нещо лошо? Ще благодарите. Аз считам: страданията в света носят благословение на такива паралитици. Сиромашията ще те научи сладко да ядеш, сладко да спиш. Богатството, ако ти не си готов за него, ще те научи на мързел, на недоволство. Ще крякаш, че туй не е направено, онова не е направено.

Имайте си една книга с графи и в нея отбелязвайте как сте изпълнили закона на любовта. Мислиш добре и пиши: „Днес любовта посети ума ми. На сърцето няма...“ Втория ден сърцето го посетила любовта. Ще пишеш: „Днес любовта посети сърцето ми, бях много добре през целия ден.“ През третия ден ще пишеш: „Днес любовта посети тялото ми, работих много добре. Никаква болест нямам.“ Ако любовта през три дни ви посещава, ако първия ден на седмицата посети ума ви, после, втория ден, посети сърцето ви, после посети тялото ви, прави ви визита отгоре надолу – и вие да си отбелязвате през седмицата колко пъти любовта е посетила сърцето ви, ума ви и волята ви. Някой път никак не ви е посетила.

Сега аз виждам в ума ви една идея: „Много добре, но кой да го направи?“ Щом няма кой да го направи, старият ред ще си върви. Щом може да се направи, новият ред на нещата може да дойде.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Шеста лекция на младежкия клас, 29 ноември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

„Отче наш“

Имате ли тема? („*Нямаме.*“)

Ако ви се даде една **тема №5**: Кой е най лесният път за постижението на човешките мисли и желания?.. Искате да постигнете нещо. Да допуснем, че вие имате едно лесно постижение. Имате една съвременна гемия, която се кара с платна. Движуща причина е вятърът отвън. Има няколко платна и въжа, които държат платната. Но кое е неудобството на гемията? Съвременните хора лесно разрешават големи работи, като че отиват на бакалина да си купят хляб или нещо друго и мислят, че разбират нещата. Ядеш хляба и мислиш, че разбираш хляба. Ядеш сирене и мислиш, че разбираш.

Казвам, кое е неудобството на гемията? Има малко неудобства – няма въглища. Ако има вятър, гемията върви. Само че с тази гемия не можеш да вървиш, накъдето искаш. С нея ще вървиш, накъдето вятърът те духа. Щом има противоположен вятър, какво правят гемиджиите? Криви насам-натам, но е дълга работа и губене на време. Когато вие започвате да кривите, какво показва? С параход ли пътувате, или с платнена гемия. Този гемиджия е заставен от външните условия да заобикаля с дни. Когато има попътен вятър, тогава много лесно става. Нали вие искате най-лесния път. Гемиджийството е най-лесното. Най-лесният път на земята кой е? Най-лесното по море е гемиджийството. Да караш с лопати, то е доста трудна работа. С гемията, като туриш платното, хванеш с едната ръка платното и – каквото даде Бог. Ако караш лодката с лопати, гребеш четири-пет часа, откъснат ти се ръцете.

Казвам, когато вашите работи не вървят, знайте с платна ли пътувате, или с параход пътувате. После, защо в корабите перката е отзад, а в аеропланите перката не е отзад? Кои са техническите съображения? Кое е дало повод перката да поставят отзад на параходите, а на аеропланите отпред? Сега, ако перката ви е отзад – в морето сте; ако перката ви е отпред – в морето не сте. Добре, това, което кара витлото да е или отзад, или отпред, във въздуха е отпред, във водата е отзад. Вятърът откъде е? Насреща.

Има хора, които пътуват по много начини. Хората на чувствата, перката им е отзад. Хората, които са на ума, къде е перката? Във въздуха. А тези с платната? Те са хора на въображението. Ще работят с въображение, с твърде малко разноски. Фантазират си. Те мязат на един доста учен млад циганин. Тръгнал той да учи по света. Ходил той да избира какво да учи. Дали му две кила мляко в едно гърне. Гърнето турил на главата си и започнал да мисли. Казва си: „Туй мляко ще го подквася и ще го продам. Ще си купя кокошка. Тя ще се кокоши, кокоши – ще си купя патица. Тя ще ми се пати, ще ми се пати – пак ще я продам, ще си купя една овца.“ Ще продаде овцата – ще си купи вол и тъй нататък. Ще забогатее, и като забогатее, ще помисли да се жени. Не иска да се жени за коя да е, но ще се ожени за царската дъщеря. Намира най-красивата царска дъщеря, оженва се за нея и родило му се едно дете. Подскочил от радост и гърнето с млякото паднало на земята и се разляло. Туй са хората на въображението. Падне гърнето и виждат, че каквото мислят, не е реално. Как не е реално? Гърнето на главата не е ли реално? Само че за въображаемото ти загубваш и реалното. Туй е външният материален живот.

Ние мислим, че щастието на човека зависи от външните постижения. Вие мислите да бъдете един богат човек, да имате пари. Парите са едно удобство. Кой човек с богатството си е станал учен?

Кой богат човек е станал добър? Богатството не може да направи човека добър. Богатството в един добър човек е една положителна сила, която може да се употреби, но самото богатство човека не може да го направи добър. Богатството е нещо статическо, едно статическо положение. Да допуснем, че вие имате сто кила вълна. Но един учен човек може да изработи вълната и да спечели пари. Ако не я изработи, няма да спечели. Ако я продаде и спечели по два лева на килограм, ще спечели двеста лева. А при сегашните условия какво може да направиш с двеста лева? Ние разчитаме на богатството. Богатството, което не е резултат на знание, на него не може да се разчита. На кое може да разчитате? Ако ви дадат да избирате, кое ще изберете, да разчитате? Ако ви дадат пари, ако ви дадат сабя, какво бихте избрали, на което да разчитате? Де е сабята, на която човек може да разчита? Колко саби имате? Има една сабя отвън, има сабя в устата – езика. Онзи, който говори, е военен. Като говори, извади ножа човекът – и наляво-надясно.

Сега на какво може да разчита някой, който пише с перото си? Добре, представете си, че двама художници се състезават. Единият рисува една хубава картина. В какво седи хубостта на една картина на един художник? Казваш: „Аз просто не искам да гледам.“ Все учени искаш да гледаш. Художникът някой път се прославя с това, че нарисувал някой беден човек при известна обстановка и с тази картина стане велик. Друг нарисува някой знатен човек на картината и нищо не излиза. В какво седи хубостта на картината, която представя бедния? Аз не може да ви обясня в какво седи. На богатия знатността седи в неговите дрехи, в ръкавиците, в часовника, в ланците, но главата му е глупава. Бедният е скромно облечен, но главата му е пълна. Художникът нарисувал бедния, но вложил в него едно лице – като го погледнеш, не обръщаш внимание на дрехите, но обръщаш внимание на лицето, което е добре построено. Не само да

нарисувате един беден човек в дрехи. Беден в дрехи, но богат по ум трябва да бъде. Питам, кое бихте нарисували, богатия или бедния, за да станеш знатен? Но в живота кого трябва да рисуваш? Ако рисуваш един беден човек, какво ще ти даде? Много хубава картината, но не може да я купи. Ако рисуваш само бедните, гладен ще умреш. Рисуваш един беден, картината е много хубава, но като нарисуваш някой богат, ще вземеш пет, десет, петнайсет, двайсет хиляди лева. Десет души богати като нарисуваш, по десет хиляди – сто хиляди за една година най-малко. Ще се осигуриш.

Аз правя сега една аналогия. Двама художници рисуват. Единият успява, другият не успява. От какво зависи техният успех? Онзи художник, който успява, той знае да нарисува лицето хубаво, очите рисува, ушите. Другият, посредственият художник, рисува очите, носа, веждите такива, каквито не са. Някои съвременни модерни художници, като рисуват една картина, поставят една тенекия празна от риба, после някакъв парцал, някакво камъче или някое умряло куче. После, като нацапали, турили такива краски, които в природата ги няма. Измислили ги. Често, като гледам някои краски в картините на художниците, не виждам такива в природата. Искат да ме убедят, че има такива краски в природата. Ако един човек се облече с жълта дреха или с червена дреха, нашари се и питат: „Съществува ли такъв роден човек в природата?“ Човек може да се нашари, но с какви краски се ражда човек? С каква краска се ражда волът? С каква краска се ражда черната овца? С каква краска се ражда биволът? Защо воловете се раждат с бяла краска, а биволите се раждат с черна? Какво е научното обяснение за раждането на черните биволи?

За да прогресирате, вие имате препятствия. Най-първо, трябва да намерите причината за препятствията, от какво произтичат. Да допуснем, че вие сте неразположен духом. Ученик сте, но не ви се учи, не сте разположен. Кои са причините за вашето

неразположение? Трябва да намерите причините. Или пък някой е цигулар, но не ви се свири. Вземаш цигулката, но не върви някак си. Казваш: „Времето не е хубаво.“ Отлагаш ден, два, три, четири, пет, но все таки трябва да вземеш да свириш. Ако през годината свириш само десет пъти и другото време прекарваш само в размишления, какъв цигулар ще станеш?

Казвам, в сегашния живот има голяма опасност. Казвате: „Как ще се реализира животът?“ Вие изисквате да се ползвате от благата на всички. Туй, което искаш, ще дойде за бъдеще. За бъдеще ще бъде по-лесно. Сегашните хора не могат да се кооперират, всеки живее за себе си. Сега се учат хората да се кооперират. Много от вашите страдания произтичат от това, че вашите умове, сърца и воли не са кооперирани. Някой път тялото ви не е кооперирано. Много хора наблюдавам – ръцете им, пръстите им треперят. Няма коопериране.

Веднъж влизам при един книжар във Варна. Той седи и приказва с мене, а в това време двата пръста, показалеца и средния, ги движи така, като че брои пари. Седя и го наблюдавам. Той имаше едно лице широко, консервативно лице, като на китаец спокойно. Приказва с мене и неволно движи пръстите си, като че брои пари. Иска да ми каже: „Имаш ли пари?“ Разговаряме се, засегнахме един социален въпрос. Казва: „Аз гарантин не ставам. Като дойде някой да му стана гарант, аз ида, отворя касата и искам да видя дали имам толкоз пари, за колкото иска да му стана гарант. Ако имам тия пари в касата, ставам гарантин. Ако нямам, не му ставам гарант. Ако се обещая и нямам, ще изляза лъжец. Казвам: „Не мога да стана гарантин, понеже нямам пари.“ Щом имам пари, ставам гарантин.“ Като правеше това движение с пръстите си, аз не му направих забележка. Някой ще каже: „Защо си мърда пръстите?“ Аз се досетих, че той брои. Знаеш колко мъчно е да се отучи човек от някои навици.

Вие, като не можете да разрешите някой въпрос, се почесвате по врата. Какво заключение ще направим? Ще свършите ли вашата работа, или не. Някои не се почесват по врата, но турят пръста на челото си. Запиташ го нещо и той тури пръста на челото си. Този ще свърши по-лесно работата, отколкото който се почесва. Този, който се почесва отзад, той не разбира закона. На тази страна, на която се почесва, там се намира чувството на смелост. Понеже тази работа, която искаш от него, иска смелост, казва: „Ти какво казваш, тази работа ще мога ли да я свърша?“ За мене е ясно, той не е сигурен в себе си. Той се пита дали има достатъчно смелост да свърши тази работа. Затуй всякога при мъчните работи човек само бута този орган. Това става неволно. Туй чувство по-напред е било образувано, преди хиляди години хората са го образували. Вземете, най-първо, един пианист, който се учи. Докато се учи, той свири и гледа клавишите, но като минат три, четири, пет и повече години на работа, той свири, без да гледа. Като тури пръстите на пианото, те се движат по-нататък. [У] някои гениални хора по музиката, които свирят, този навик е станал тъй естествен, че някои деца, като се раждат, на пет-шест години също и те си припомнят какво са правили с ръцете и започват да ги движат.

Сега, ако искате да свършите една работа на чувствата, перката ви трябва да бъде отзад. Кои пътуват по-бързо? От какво зависи бързината? Аеропланите пътуват много по-бързо, отколкото параходите, понеже средата, в която се движат, е по-рядка. Средата, в която се движат параходите, е по-гъста. Каква е бързината на параходите? Най-голямата бързина е седемдесет-осемдесет километра в час, когато аеропланът може да се движи с шестстотин-седемстотин километра.

Ако се даде да нарисувате една картина, да нарисувате себе си, като се гледате в огледалото, колцина бихте нарисували? Вижте тази

линия на устата. (*Учителят показва главата, на която са отбелязани центровете.*) Линията на горната устна какво впечатление ви прави? Какъв човек е този? Този тип какво означава? („*Чувства.*“) Чувства, но има специални чувства. Той обича да има доброто мнение на хората. Всичко, каквото го прави, го прави с оглед да се хареса на хората. Както е направена брадата, въздържан е. Чувствата са средно развити. Той прави всичко с оглед на себе си, иска да бъде любезен с всичките хора, много любезен, но тази любезност е повърхностна, тя е само заради него. Разстоянието от средата на ухото до основата на носа показва интензивността на мисълта. Онова, което мисли човек, може да го направи. У този човек двигателната сила на мисълта е по-голяма. У някои двигателната сила е по-малка. Същата линия показва каква е двигателната сила на мисълта. Горната част на главата показва моралната сила в човека. Тази линия показва и направлението на ума. Тук има известни отношения завършени. Сега тия отношения в човека има ли ги вътре? На главата имате разните центрове. Имате чувствения свят на човека. (*Учителят показва.*) Тук имате милосърдието, тук имате съвестта, тук е постоянството. Тук имате борческия дух на човека. Казва: „Обиждаш ме.“ Готов е да се бори. Дето се почесвате, показва, че тази работа е доста трудна. Готов е да се състезава.

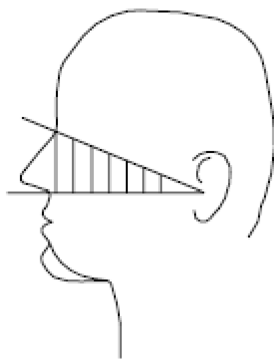

Фиг. 1

Забележете, че в животните тежестта на мозъка е отзад. Човек се изправил по причина на това, че тежестта на мозъка е минала отпред, за да не падне. Човек започнал да се издига, за да не изгуби равновесие. Благодарение, че тежестта на мозъка минала отпред, човек се е издигнал. В животните тежестта е отзад. Тази линия на главата наоколо (*Учителят показва* **Фиг. 1**) е доста размерно развита. Камперовият ъгъл, който се образува от линията между центъра на ухото и долната част на носа и от перпендикуляра, издигнат от ухото до горната част на темето, у човека е почти деветдесет градуса. Ако теглите една линия от отверстието на ухото към основата на носа и друга линия към края на носа, този ъгъл определя интелигентността на съществата. Перпендикулярите между тия две линии определят интелигентността на всички същества. У човека тази линия е най-дълга, най-добре развита. У животните носът е наклонен и перпендикулярът там е по-къс. Този перпендикуляр показва разумността, която се е развивала. В човека този перпендикуляр е най-далече от ухото. Колкото перпендикулярът е по-далече от ухото, толкоз интелигентността е по-голяма. Значи в тази посока се движи умът. Тези перпендикуляри показват степента на интелигентността.

Когато в човека преобладаващо влияние имат животните, тогава устата се издава напред, пък брадата поляга назад. Когато брадата поляга назад, човек няма воля, не се проявява никаква разумност. Брадата се издава напред, когато човек почне да мисли за последствията на една мисъл и чувство. Долната част на брадата показва, че човек е мислил за последствията от мислите и чувствата. Вследствие на това брадата е започнала да се издига. Животните не мислят за причините и последствията. Когато човек започне да се изражда – има хора, които се израждат – брадата поляга назад, приближава се до едно животинско състояние. За да се изправи

брадата, човек трябва да мисли правилно, да чувства правилно и да постъпва правилно.

Така се оформява лицето. Лицето се строи съобразно ума, съобразно сърцето и волята. По човешкото лице може да съдите хиляди поколения как са живели. При сегашните положения трябва да се проучва човешкото лице. Ако живеете между войници, какви ще станете? Смели. Ако живеете между музиканти, ще се образува едно музикално състояние да пеете. Ако сте между художници, ще се събуди желание да рисувате. Ако живеете между оратори, ще се зароди желание да говорите. Ако сте в едно съвременно общество, дето обичат да се обличат и се съобразяват с модата, всеки ден ще мислите как да се облечете, по три пъти на ден ще сменяте костюмите си: сутрин, обед и вечер. Вие само за обуща ще мислите, за шапки ще мислите, за дрехи ще мислите. Ще мислите каква е модата в Париж, в Берлин, в Лондон. Като разсъждавате по този начин, ще мязате на един турчин, който, като се оплел, казва: „Изходният път какъв е? Какво трябва да се прави?“ Трябва да мислиш повече. Твоята мисъл трябва да има един вътрешен подтик. Този подтик трябва да се реализира. Може да имаш един подтик, но този подтик трябва да има постижения.

Може ли някой да нарисува една гемия, един параход, един аероплан? (Един брат ги нарисува.) Преди колко години с това нещо са пътували? Най-лесно е с платната да се нарисува, лодка с две лопати. Това е модерен параход. Само наподобява, трябва да се помъчим да си представим, че е параход. Някой път трябва да имаме аероплан фотографиран.

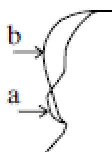

Фиг. 2

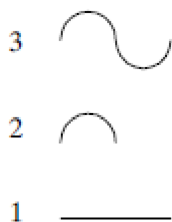

Фиг. 3

Един човек в своите разсъждения е както един аероплан, който със своята тръба вижда много [по-]далеч, отколкото другите хора. Органите, с които има да си служи, не са във всичките хора еднакво развити. Има един човек с тесни възгледи, челото му е тясно. Имате човек с широки възгледи, челото му е широко (**Фиг. 2**). Имате човек, който има дълбочина, но тази дълбочина се определя от височината на челото. Обективният ум на човека се определя от долната част на челото. В някои хора тази част е развита, челото е издадено напред (a). У други хора челото е издадено в горната част (b). Тогава е развит субективният ум. Щом влезе в причинния свят, линиите на разсъждението се развиват.

Когато един човек наблюдава, образуват се особени линии (**Фиг. 3**) Когато човек наблюдава, изучава, в наблюдението се образуват повече правите линии (1). Щом изучава литература, образуват се повече кривите линии (2). Щом дойдете до философията, тогава се образуват други линии (3). Щом човек обича да наблюдава, има повече прави линии. Този човек е в конкретния свят, близки работи го интересуват. Той върви по права линия, иска бързи постижения. Този, който обича литературата, в него кривите линии преобладават. Понеже среща съпротивление, той върви по пътя на най-малкото съпротивление. Кривата линия е линия на най-малкото съпротивление. Защо става крива линията, коя е причината?

Налягането отвън е по-малко, а съпротивлението отвътре, напрежението отвътре, е по-голямо. Вследствие на това линията е крива. Когато външното налягане и вътрешното напрежение се уравновесяват, тогава имаме правата линия. Щом напрежението отвътре е по-силно, тогава имаме тази огънатата линия (2). В линията (3) в единия случай напрежението е било по-голямо, а налягането по-слабо, затова от едната страна е изпъкнала. В другия край напрежението е било по-малко, а налягането по-голямо, затова линията се огънала, се вглъбнала. Вглъбнатата линия показва външните условия какви са.

По същия закон може да констатираме кога на един човек стомахът не е в добро състояние. Има една линия, която показва, че външните условия са били по-лоши от вътрешните. Вследствие на това се разстройва стомахът. Значи такъв човек не взема добре храната си. Онези хора, на които стомахът е добре развит – тази линия отсъства. На някои от вас стомашната система е слаба и не отсега, на ред поколения се дължи. Дължи се на една умствена деятелност. Те много малко са яли, да печелят повече, че после, като спечелят, тогава да ядат. Щом се поправи стомахът, веднага тия гънки ще се изменят, ще се образува една крива линия.

Някой път, когато човек се безпокои, хлътват очите. То е лош признак. Ако много изпъкнат, и то не е хубаво. То са две крайности. В природата има един нормален път. Очите имат един правилен фокус. Има очи, които са на фокуса, други са вън или вътре във фокуса. Когато очите са във фокуса, то е здравословното състояние. Когато срещнем някои хора, ни са приятни очите им. Очите на такъв човек са във фокуса. Някой път срещнеш човек, не са на фокуса. Някой път гледаш устата на един човек, не са на фокуса, не ти харесват. Под думата фокусирана мисъл разбирам хармонично съчетание, разумно съчетание на външните условия с вътрешните възможности на

човешкия дух. Затуй, ако ти се тревожиш, [каква] е причината, вътрешна или външна? Ако ти си се скарал с един твой приятел, причината е външна или вътрешна. Ако той се скара, причината откъде е? Тя е външна. Казали сте нещо по негов адрес и той, без да провери, дойде, нахвърли се отгоре ви и вие страдате. Причината е външна. Кои неща се поправят по-лесно, външните или вътрешните?

Добре, вървите по пътя и се страхувате да не паднете. Хубаво, ако се страхувате да паднете, каква е целта? Или, ако паднете, каква е целта? В единия случай имате един процес, може да паднете въпреки условията. Всеки може да падне. Щом стане раздвояване на човешкото съзнание, стане раздвояване на мислите и на чувствата, всеки може да падне. Когато паднете, вашата мисъл е раздвоена. Щом изгубите равновесие, ще паднете или надясно, или наляво. Туй показва какво е състоянието на това раздвояване. Ако раздвояването е рязко, вие ще паднете напред. Тръгнете някой път и ако мисълта ви е концентрирана, не се раздвоявате, може да минете през най-опасните места и няма да паднете никъде. На равно място, ако се раздвои мисълта ви, може да паднете. Казвате: „Аз често се спъвам.“

В миналото изложение някой си художник, доста знаменит, излага картините си, но се обезсърчил, че картините му не били продадени. Мислил, че няма да ги купят и толкоз се обезсърчил, че един ден разрязал с нож една от най-хубавите си картини и излязъл навън. Всички американски вестници започнали да пишат и после тази картина се продала десет пъти по-скъпо, отколкото струвала. Той в разочарованието си разцепил картината си, но после тя се продала по-скъпо. Питам, защо са я купили американците? Те са умни хора. Като погледне тази разрязана картина, той си казва: „Никога не се обезсърчавай.“ Хубавите картини струват, но този художник защо се е обезсърчил? Така и вие често си теглите ножа, теглите си една критика. Като се погледнете, казвате си: „От мене нищо няма да стане,

нищо няма да излезе.“ Теглите си един нож, на някои ваши мисли, на някои ваши чувства теглите един нож.

Човек себе си не може да унищожи, но работата се спира в дадения случай, процесът престава. Някои от вас има, които обичат да се обезсърчават. То произтича от факта, че в тях надеждата е слабо развита. Тогава те да дружат с хора, у които надеждата е силно развита. Някой път се обезверявате. Безверието показва, че този човек в областта на вярата е слаб, както човек, на когото краката са слаби – като ходи, отмаляват. Дружете тогава с хора, у които това чувство е силно развито. Вярата е чувство. Ако искате да разсъждавате хубаво, дружете с хора, на които центърът на разсъждението е хубаво развит. У други хора е слабо развит. Когато човек иска да придобие някакво качество, трябва да дружи с хора, у които това качество е силно развито. И едва при сегашната философия се групират хората. Групират се музикалните, за да си помагат. Групират се художниците, за да си помагат. Всички се групират и взаимно си помагат.

Сега онези, които проповядват религия: каква наука е религията? Защо трябва да вярвате в Бога? Много естествено, практическо приложение има. Бог е Същество, Което никога не се обезсърчава. Следователно ти като вярваш в Него, Той ще ти предаде това, което Той има. Ти, като вярваш в Бога, няма да се обезсърчиш. Ти, като вярваш в Бога, ти ще приемеш от Него. Някои вярват, че като се молим много, ще образуваме връзка. Като вярваш, се образува връзка между тебе и Него. Тогава силният винаги помага на слабия. Щом ти вярваш в Бога, Той ти помага. Щом Го обичаш, пак ти помага. Ти трябва да обичаш Бога, за да ти помага. Помощта е един резултат. Щом не Го обичаш, резултат не може да имаш. Щом не вярваш, резултат не може да имаш. Ние искаме, и без да вярваме, да имаме резултат. То е все таки един художник, без да рисува, да иска да стане

велик. То е невъзможно. Трябва да бъде свързан с художниците, да рисува постоянно, за да се развият неговите дарби.

Всякога човек трябва да се учи да вярва. Има ли защо да се съмнявате в слънцето? Има ли защо да се съмнявате в земята? Ако всяка вечер ти се обезверяваш, ти ще изгубиш равновесието. Ама може земята да се разруши. Или може да мислиш, че слънцето ще изгасне. Ти след като заминеш от земята, слънцето още милиони години ще свети. Няма какво да се обезсърчаваш. Никога не се обезсърчавайте в себе си. Безверието в човека произтича от факта, че някой път ти се ангажираш да направиш някоя работа, която не е по силите ти. Може би след десет-двайсет години да е възможно, сега не е възможно. Сега е невъзможно да я направиш, ти искаш да я направиш – ще се обезвериш. Може да я направиш по-късно. Ти ще я направиш точно на времето. Винаги започвайте от нещо, което може да го направите. Онези, които не може да ги направите, за по-късно ги оставете.

За пример какъв е законът за онези, които изучават науката за паметта? Как се подобрява паметта? Има ли някакви методи за подобряване на паметта? За пример какъв е вашият метод да си спомняте? Какъв метод имате? Да кажем, изучавате география: градове, реки, планини. Как си ги спомняте?

За пример, ако почнете да мислите за огъня, колко неща може да дойдат в ума ви? Колко неща може да се явят последователно? Има контраст. Всякога след студеното иде топлото. В дадения случай в природата няма равномерна топлина. Нали казвате, че светлината и топлината идат от слънцето. Защо пространството, през което иде топлината, не е стоплено? На земята има повече топлина, отколкото в пространството. На земята има топлина, а в пространството има студ. Значи тия лъчи фокус нямат. Енергията на слънцето минава през пространството, не е фокусирана. Като дойде на земята, става

пречупване и при туй пречупване се явява топлината. Тя на земята среща някакво съпротивление, в пространството не е фокусирана. Често във вас вашата мисъл може да върви надалече, но постижения няма. Топлината е едно постижение. Щеше ли да бъде по-добре, ако цялото пространство от земята до слънцето беше отоплено. Понеже, както направила природата само земята да е топла, е по-износно, по-икономично. Природата обича икономията. Другояче щеше да бъде разточителност. Туй пространство няма нужда от нашето отопление. Сега за пример, ако изнесем нашата соба[58] отвън, кой ще се ползва? Растенията нямат нужда от отопление, те си почиват. Нашия салон трябва да го ограничим, да отоплим и ние да се стоплим.

Вечерно време, като си лягате, освобождавайте се от ненужните мисли. Не лягай да спиш с бреме. Писал си нещо, не е излязло на свят – остави го за утре. Имаш някаква неприятност – всичко остави за другия ден. Тази работа не е за един ден. Остави я за другия ден. Колко художници рисуват, но колко от тях ще станат знаменити художници? Художникът, като се обезсърчи, тегли ножа на картината си. Тебе като те сполети някаква неприятност, тогава ще добиеш една ценна опитност. После вярата, и тя си има възможности.

Да допуснем, че аз бих развил гласа си да вземам четири октави. При сегашния живот хората не могат да понасят четири октави, при четири-пет октави хората бягат. Хората се движат в една октава. Горните октави някой път нямат смисъл. Вземеш някой тон, но няма смисъл този тон. Когато един певец вземе „сол“, ме засяга, когато вземе „фа“, ме засяга, когато вземе „ми“, ме засяга. Пък вземе някой тон и не ме засяга. В самия тон, който взема, няма никакво движение, „ре“-то горе е в едно статическо положение.

Казвам, може да говориш за движението, без да се движиш. Може да говориш за доброто, без да си добър. Може да говориш за

[58] Печка (диал.).

разумността, без да си разумен. Ето аз какво разбирам. Да допуснем, че вие говорите за едно хубаво ядене, една баница как е направена, но яденето го няма и никаква баница няма. Представете си реалния говор. Аз говоря за баница и тази баница се точи. Каквото казвам, става. Говоря за брашното на баницата и брашното дойде. Говоря, че тази баница се замесва и замесва се брашното. Говоря за точенето – точи се. Говоря за печенето – пече се. Реално в света е това, което постепенно става. Онова, за което мислиш и постепенно става, то е реално. За което говориш, и не става, то е една сянка. Наричаме го един свят на илюзии. Какво представят сенките? Сянката всякога показва туй, което няма да бъде. Реалността показва туй, което е. Сянката показва туй, което не е. Сянката много лесно става, реалното мъчно става. На реалното може да разчиташ, на сянката не можеш. Има една добра страна сянката. Лятно време, когато температурата е трийсет, трийсет и пет, четирийсет градуса, да си под сянката на едно дърво е отлично. Но да си при двайсет градуса студ на сянка?

Сега всички трябва да се освободите. Вие искате да постигнете всичко в света по механически начин. То е една трета от истината. Всичко по умствен начин не може да се постигне. Всичко по духовен начин не може да се постигне. С ума ще постигнеш туй, което е възможно за ума. Със сърцето ще постигнеш това, което е възможно – ще имаш второ постижение. И с волята – ще имаш трето постижение. Една реалност е постигната, когато и умът, и сърцето, и волята вземат участие. Тази реалност е опитана. И мислите си трябва да опиташ, и чувствата си, и волята си трябва да опиташ. Или другояче казано – с волята си ще опиташ силата на своето постижение, интензивността на своите чувства, които са взели участие, и красотата на своята мисъл. Такава една мисъл през целия ти живот остава запечатана и тя е като една побудителна причина. Тя насърчава.

Хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки, те всякога насърчават човека. Като мислиш заради тях, ти веднага се насърчаваш. Ако мислиш за неща, които не си постигнал, винаги се обезсърчаваш. Сполети те някаква несполука, ти се обезсърчаваш. Помисли за неща, които си направил. Ти си слушал някой концерт, той седи като побудителна причина. Значи имаш една възможност, че може да свириш. Ако някой път не можеш да свириш, то се дължи на някои външни условия. Допуснете, че един цигулар дава концерт и му се скъса струната. Вземе втора, и тя се скъса. Вземе трета, и тя се скъса. И най-после, всичко се разваля. Представете си, че може да ви излъжат. Тази мазилка, с която се маже лъкът, може да е калпава и не върви лъкът. Та цигуларят трябва да е опитал всичко по-рано. Всяка една работа, която човек върши, трябва да я обмисли хубаво. Казвам, обмисли. „Как ще я обмисля?“

Дръжте едно правило. В природата всеки човек, когото срещате, може да се ползвате от него. В природата всякога, ако се изкачиш на планината, ще се ползваш. Ако разбирате, ще се допрете до едно дърво, ще се ползвате. Минавате покрай някоя река, ще се ползвате. В природата всичко, което е направено, е на място. Само че от камъните ще вземете много малко, но все таки една микроскопическа полза ще имате. Някой път може да сте неразположен, може да сте паднали духом. Идете при някое дърво, допрете си гърба на дървото. Няма да се минат десет-петнайсет минути, ще усетите, че всичко е минало. Имате разположението на дървото, няма защо да се обезсърчавате. Дървото ви казва: „Толкоз години седя на едно място и не съм се обезсърчило, пък ти, човекът, какво има да се обезсърчаваш?“ Като седнеш на камъка, той казва: „Не се мърдай. Като мене стой.“ Като минеш покрай реката, какво казва? „Движи се, тук върви.“ Ние сега не тълкуваме така. Минаваш и казваш: „Виж тази река как тече.“ Като минаваш при дървото, казва: „Дръж със земята, дръж и със слънцето.“

То държи с добро[то], държи и с лошите условия. Корените са лошите условия. Казва: „Аз съм при лоши условия. Главата ми е заровена, но доброто е горе.“

Природата е разрешила всичките противоречия. Ние трябва да вземем поука от нея. Щом се обезсърчим, ще идем при дървото, ще идем при реката. Не да мислиш да се удавиш. Щом се обезсърчиш, седни на камъка отгоре. Аз бих ви препоръчал на вас, като се обезсърчите, да седнете на камъните – не които са на северната страна, но които са на южната страна, камъни, изложени на юг, малко наклонени. Седни на тях, и не сутрин, но към единайсет-дванайсет часа. Тогава може да се лекуваш. Може да полегнеш на тия сгорещени камъни.

Какво разбирате под думите: впрегни ума си на работа? Ама може ли умът да се впрегне на работа? Досега кой от вас е впрегнал човешкия ум? Умът не трябва да се впряга на работа. Тури го за дирек. Ти си го направил вол да го впрягаш, много долна служба. Тури го дирек, иди и се допитай до него. Кажи: „Тази работа как да стане?“ Като говорим да впрегнем ума на работа, като че ли ти си нещо повече от ума. В моя ум другояче седи въпросът: когато аз мисля за ума, то са същества, които са завършили своето развитие, разумни гениални същества, които са строили цялата вселена. Та като дойдем до тях, те ще ни покажат пътя, по който трябва да излезем от мъчнотиите. Няма какво да ги впрягаме. Аз ще се впрегна на работа.

Сега мислим, че умът е сила. Умът е връзка между разумни същества. Това е човешкият ум. Когато говоря за сърцето, разбирам: това са същества, които са развили велики добродетели. Чувствата са връзка между тях. Следователно между моя ум и тия разумни същества трябва да има връзка и между тия добри същества и мене пак трябва да има връзка. После, под воля разбирам ония същества, които са добили онази мощната сила, които са строили света. Волята

е една връзка, която ни свързва с тия силните същества. По тази сила постоянно върви този вътрешен ток. Ти трябва тъй да мислиш – че всичко може да направиш. Само така може да имаш големи постижения в света. Човек, който иска да стане музикант, той трябва да се свърже с велики гениални музиканти, които преди него са завършили своето развитие на музиката. Щом се свърже с тях, той гениален става. Ако иска поет да стане, пак е същият закон. Каквото искате в света, съществува. Туй, което съществува, което е станало, и у тебе може да стане.

Туй, което не съществува и което не е станало, и у тебе не може да стане. Всички неща, които не стават, от две неща зависят: или че не са реални, или че връзка няма с тях. Следователно, ако не са реални, няма защо да стават. Ако са реални и няма връзка, връзката трябва да се образува.

Според мене надеждата, вярата и любовта, това са три велики връзки с реалността на битието, на разумното битие. И както човек е свързан с вярата, надеждата и любовта, такъв ще стане. Вие, ако минете покрай един овчар и видите овцете, казвате: „Какво ме ползват тия овце?“ Тия овце пасат трева, но тия овце образуват на гърба си тия влакна, от които вие един ден ще си направите най-хубавата дреха.

Тъй щото онова, което сега виждате в природата, от него ще си направите най-хубавата дреха – неща, които за бъдеще чакате.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Седма лекция на младежкия клас, 6 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МАТЕМАТИЧЕСКИ ОТНОШЕНИЯ

„Отче наш“

Какво разбирате под думата праволинейно разсъждение? Праволинейно разсъждение, то е едноизмерно разсъждение. Какъв ще бъде светът, ако разсъждавате само едноизмерно, по едноизмерното пространство? В една окръжност колко пъти влиза диаметърът? Имате, да кажем, един квадрат. Колко голям е един квадрат? В един квадрат може да се съберат само четири точки. Колко е дълга една права линия? В една права линия може да се съберат само две точки. То е една права линия. Там, дето може да се съберат само две точки, то е права линия. Там, дето може да се съберат само четири точки, то е квадрат. Колко точки има в един куб? Осем. Там, дето може да се съберат осем точки, имате един куб.

Сега това в съвременната наука не се проучва така. То е висша математика. Казват: „То е права линия.“ Правата линия следователно е отношението на две точки. Четириъгълникът е отношението на четири точки. Щом се съберат четирима на едно място, те образуват плоскост. Щом двама души се съберат, образуват права линия. Щом се съберат осем души, образуват тяло. Ако живеете в един триизмерен свят, вие ще имате отношение само с осем души. Ако живеете в един праволинеен свят, ще имате отношение само с двама души, за другите не мислете. Двама души образуват права линия. Щом живеете в един свят на плоскостта, ще имате отношение само с четири души. То е ограничен свят. Щом влезете в четириизмерния свят, там вече имате растене в света. То е резултатът. Започваш да се разширяваш и да растеш. Има растене и от правата до плоскостта, от плоскостта до тялото. Но от плоскостта до третото измерение с колко

ще се увеличи? Двойно. Двойно се увеличава от правата линия до плоскостта. Щом влезем в четвъртото измерение, вече имаме едно число, което спада към друг един свят. Всички числа, които са несъизмерни, те са извън третото измерение.

Сега вие не искайте нещата да ви бъдат ясни. Например вие имате една линия и не знаете колко е дълга, но тя е една права линия от десет сантиметра. Имате една друга права линия, която е хиляда километра. Вие казвате, че тази права линия е несъвместима, не може да се вмести. Следователно линията АВ може да бъде мярка за онази, дългата, линия.

Фиг. 1

Правата линия, която съдържа само две точки, и тя има свои отношения (**Фиг. 1**). Тя е несъизмерна. Тя става мярка за квадрата или за други дълги линии. Имате линията АВ, тя е един резултат. Да кажем, един човек изходил едно пространство само по права линия. Да кажем, извървял той един път от хиляда километра. Вие го начертавате километрически. Показва какъв е пътят. Но какво е придобил той, като е изходил този път? В духовния свят как ходят хората? Вие тук ходите с два крака на земята. Но това не е духовен ход. То е чисто физическо ходене. Вие си представяте, че духовните хора ходят, както и вие. Духовните как ходят? Казваш: „Ходѝ не физически, но духовно да ходиш.“ Как трябва да ходиш?

Да допуснем, че две точки се допират. Но то е физическо допиране. Духовните хора как ще се допират? Понеже всинца смесвате физическото с духовното, физическите резултати с духовните, вие сте в едно противоречие. Казвате: „Той се допря до мене.“ Ако някой се допре до тебе, духовен ли е? Но да дойдем до въпроса. Кое е духовното ходене според вас? Как ще си представите

например, че се движите духовно? Например някой си представя един ангел, че се движи от небето към земята. И пак е физическо движение в нашето триизмерно пространство. То е физическото движение. Какво го подбужда сега в това движение? Ако аз се движа към една ябълка, ябълката не ме вика, но има нещо в ябълката, което ме заставя да отида към нея. Или каква е причината, за да се подвижиш към някого? Искаш да се запознаеш с някого, каква е причината? Вие казвате: „Лицето на еди-кой си ме привлича." Туй лице тебе привлича, но другиго ни най-малко не привлича. Например вие може да се привлечете от известна книга, но някой друг ни най-малко не се привлича от книгата. Той казва: „Аз не виждам никакво съдържание в книгата."

Ти не може да се привлечеш от нещо, което не разбираш. Имаш известно съотношение между ябълката и тебе. Тогава ябълката ли ще се движи, или ти ще се движиш към ябълката? Кой трябва да дава, който има или който няма? Вие по някой път считате, че някой като дава, че е едно добро. Така ли е всъщност? Общо така е. Не всякога даването е добро. Ако даваш на един човек една въшка, пък той не знае, и тази въшка я постави в дома си, туй добро ли е? Или дава се една болест. Така се дават заразителните болести. Не всякога даването е едно благо, има изключения при даването. Същият закон е при знанието. Казват, че знанието просвещава. Но някой път ни най-малко не просвещава. Мислите ли, че онзи, който разбира физическите закони и прави пушки, просвещава хората? Мислите ли, че в една война хората се просвещават? Убиват се. Ако кажеш, че не трябва да се воюва, хората го считат, че не е право. Казвате: „Трябва да се воюва." Че трябва да се воюва – трябва да се воюва, но не тъй, както хората разбират воюването. То не е разбрано.

Сега ние да дойдем на въпроса. Значи две точки образуват права линия и имат едно отношение. Какво ще бъде отношението между

две точки А и В? Представете си, че тия точки имат желание да се проявят. Как ще се прояви точката А? Сега ние няма да разрешаваме тайните. АВ, това е една малка отсечка, не една безконечна права. Правата линия, това е една малка отсечка от една безконечна дълга линия. Но дължината, то е един процес. Значи правата линия е малка отсечка на един безконечно дълъг процес. Ще се образува ли една дълга линия? Правата линия обяснява отношението на хората. Щом вървиш по права линия, разрешаваш. Но някой път има три вида разрешение. Сега да допуснем, че това е една безконечна дълга линия. Ще я кръстим с S (**Фиг. 2**). Листата, които израстват от едната и другата страна на стъблото, какво показват? От едната страна едно листо, после от другата, пак от едната страна, пак вървят.

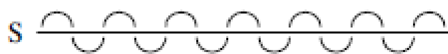

Фиг. 2

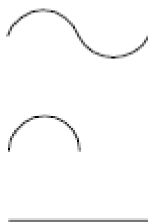

Фиг. 3

Правата линия е на обикновените хора, кривата линия е на талантливите, а пък третата линия е на гениалните (**Фиг. 3**). Следователно един прав човек влиза три пъти и нещо в един крив човек. Един прав човек ще свърши една работа за един ден. Като ангажираш един крив човек, той ще я свърши за три дена и нещо. Тогава той ще докаже, че тази работа не може да се свърши по-рано. Казва: „За един ден я свършвам." Казва: „Ти си диаметър в мене, аз

съм кръг, следователно ти за един ден може да я свършиш, но аз, като кръг, не мога да я свърша. За три дена и нещо я свършвам.“ Значи този, който свършва работата за един ден, е прав, понеже има повече възможности.

Сега казвам: кой ще свърши работата по-хубаво – за един ден ли който я свършва, или който за три дена и нещо? Ако свършите работата по права линия, какво ще спечелите? Вие ще имате отношение само между двама души. Като свършите работа[та], само с двама души ще се запознаете. Ако свършите работата по крива линия, ще се запознаете с четирима. Или в геометрията казват: „За да се образува една плоскост, трябват три точки.“ За да се образува една плоскост, изискват се четири точки. Четири точки, които са съпоставени, имат отношение. Но има още измерения, те са безконечни. Има четири, пет, шест, седем измерения. То са отношения на разумни същества. В правата линия разбираме, че това са елементи. Кривата линия, тя се усложнява – имате вече три измерения. Кривата линия показва, че сме в плоскост.

Щом кажеш: „Аз съм праволинеен“, ти си в едноизмерния свят. Как ще кажеш, че си в двуизмерния свят? Казват: „Ние сме на едно ниво, на една плоскост. Живеем в една сфера.“ В сфера щом живеем, значи сме в третото измерение. Или казват: „Той има широчина на своята мисъл.“ Или: „Просторна, дълга е мисълта му. Той като приказва, няма край.“ Някой много знае, много са дълги приказките му – широчина има, дълбочина или височина. Казва: „Дълбочина на живота.“ Триизмерен свят е то. Как ще кръстим четириизмерния свят? Казва: „Голям човек, като планина расте.“ Четириизмерен свят. Как ще кръстим петоизмерния свят? Ще приложим тази философия, ще имаме едно понятие за нещата в света. Ти може да [мислиш] само в петоизмерния свят. Ти може да чувстваш само в четириизмерния свят. Ти може да се движиш само в триизмерния свят. Ако се движиш

в един свят, без да мислиш и без да чувстваш, то е физическият свят. Щом чувстваш, ти си в двуизмерния свят. Щом мислиш, от нашето гледище ти си в триизмерния свят.

Да кажем, две същества, които се сближават, образуват една права линия. То е елементарно понятие за движение. Мислят само за движението, което ги привлича. Някой път се питат: „Какво ни съедини двамата, да свържем приятелство?“ Вие сте в един двуизмерен свят. Кой ви накара да се приближавате? Ако вие двамата се запознаете с още други двама, вие сте в един свят на плоскостта. Какво показва кое ви привлича? После се запознавате с други четирима, ставате осем точки, значи триизмерно пространство сте. Сега кое ни привлича да се запознаем, тези осем души. Да се запознаете двамата ви привлича едноизмерният свят. Да се запознаете четиримата души – двуизмерният свят. За да се запознаете осем души, причината е триизмерният свят.

Представете си, че имате една права линия и искате да се запознаете с още една. Имате правата AB. Искате да се запознаете с CD. Имате един триизмерен свят. Колко страни имате в един куб?

A B

\+ –

A_1 B_1

Фиг. 4

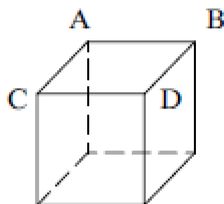

Фиг. 5

Имате в правата линия положителната точка А и В, отрицателната точка (**Фиг. 4**). А, чрез която се предава движението, В, чрез която движението се възприема. В една плоскост имате двама души. Единият е положителен, другият е отрицателен. Тогава всичките дисонанси в природата се произвеждат. Ако вие имате две прави линии, едната е положителна, и другата [положителна]. Ако А е положително, ако приближите към А1, те ще се отблъснат. Ако А приближите към В, те ще се привлекат. В ако приближите към В1, те ще се отблъснат. Ако В приближите към А, ще се привлекат. Следователно това са пътища, по които съществуват хармонични отношения, пътища, по които съществата трябва да се привличат. В един правоъгълен свят имате два метода.

Ако искате в един праволинеен свят да влезете, най-първо трябва да се освободите от онова, което носите. Следователно вие само при В може да се освободите. Ще се запознаете с него.

Тогава А се отнася към В, както С към D (**Фиг. 5**). То е закон на освобождаването. Но в дадения случай, С и D, имате една възможност да се образува една плоскост, светът ви да се разшири, имате едно отношение. В дадения случай, щом А и В имат отношение към С и D, А и В стават положителни, и С и D отрицателни, и се привличат.

Казвам, по някой път – [за] онези, които не разбират психическите закони – може някой човек да се отблъсне. Казва: „Този човек ме отблъсна." Нищо не ви направил, не ви обидил, отнесъл се с вас добре. Любезно ви говори, любезно се отнася, а ти си крайно неразположен, не можеш да го търпиш. Този, когото не можеш да го търпиш, той ти дава това, което ти имаш.

Представете си един музикант, който не може да свири. Друг музикант, който има гениално ухо, не може да го търпи – той трябва да си наложи голямо търпение, за да го изслуша. Може да го изслуша за един момент горе-долу, но ако рече да му свири пет-десет минути,

той си запуши ушите и излезе из стаята навън. Ако искаш един гениален музикант да го изпъдиш, накарай да свири един, който не знае. Ще питаш: „Какво го застави да бяга?“ Искаш сега някой да дойде при тебе. Ако при този гениален музикант, дойде по-гениален, който свири, първият, ако е вън, ще влезе вътре да го слуша. Следователно, ако искаш да привлечеш някого, трябва да бъдеш по-гениален от него, да му дадеш нещо. Всякога, когато гениалният ти дава, той привлича хората. Когато обикновеният човек дава, той изпъжда хората. Щом ги изпъждаш, ти си обикновен човек. Щом ги привличаш, ти си гениален. Кой привлича нещата? Всеки би дошъл при мене, ако аз му дам най-хубавите скъпоценни камъни. Или ако се занимавам с хубави плодове, дам му най-хубавите плодове. Ако даваш ценното от тебе, привличаш при тебе. Не че ги привличаш, но хората се привличат, понеже имат нужда. Самият предмет ги привлича.

Туй, което привлича хората един към друг, то е онова Божественото у тях. Когато Божественото се обменя у тях, те се привличат. Когато човешкото се обменя, тогава те се отблъскват. При човешкото хората се отблъскват. При Божественото хората се привличат. Щом се привличат, то е Божественото. Щом се отблъскват, то е човешкото. И едното, и другото са потребни. Ти не може да се привличаш, ако не си отблъснат, и не може да се отблъснеш, докато не си привлечен. Ако никога не си привлечен, как ще се отблъснеш? Ако постоянно се отблъсваш, ти не можеш два пъти да се отблъснеш. Може ли един човек два пъти да ви отблъсне? Този тебешир колко пъти мога да го отблъсна? Един път ще го хвърля, за да го отблъсна. Втори път, трябва да го привлека, да го взема и тогава пак да го отблъсна. Този предмет се движи, но и аз се движа. Съзнание имам и ако аз не искам да изменя своето положение, този предмет може само веднъж да го отблъсна. Той колко пъти може да дойде при мене?

Втори път може ли да дойде? Откъде ще дойде? То е праволинейно движение. За да дойде втори път, трябва да се измени.

Сега вие искате в един едноизмерен свят [някой] да ви обича много. Той не може да ви обича много. Ако аз дойда до вас и ви допра с пръста, колко пъти мога да ви докосна? В едноизмерния свят обратно движение не мога да направя. То е в друго измерение. Само веднъж можеш да допреш този човек с пръста. За да го бутнеш втори път, ти трябва да имаш плоскост. Та има философия на познанието.

Някой път намирате погрешка, че някой човек не знае как да се обхожда с вас. Но вие знаете ли как да се обхождате с него? Каква трябва да бъде обходата на A към B? A трябва да даде на B. B, веднъж взел, изменя се. В дадения случай A е отрицателно число, сменят се полюсите. Ти не може да бъдеш постоянно положителен. A има вече плюс, B има вече минус. В третия случай пак ще се измени: A ще стане плюс, B – минус. В четвъртия имаме A минус, B плюс.

Сега ние говорим за отношения математически, които съществуват в природата. Бог както е създал света, ние, хората, искаме постоянно да се налагаме. Ти вече си в противоречие с Божествения ред на нещата. Да допуснем, че вие не искате да изпълните волята Божия. Вие сте положителен, вие сте плюс. Щом се противите на Бога, какво ще Му дадете? Имаш право да се противопоставиш, но какво ще дадеш на Бога? Казва някой: „Аз не искам да изпълнявам волята Божия, а ще изпълнявам своята воля.“ Добре, ако в света съществуваше един свят, така е. Но съществуват много светове. Защото в правата линия, в едноизмерния свят, имате положителното и отрицателното. В плоскостта имате пак положително и отрицателно. И в триизмерния свят пак имате положително и отрицателно. В правата линия имате едно положително и едно отрицателно. В плоскостта имате две положителни и две отрицателни. В триизмерния свят имате четири

положителни и четири отрицателни. Във всеки свят положителните се увеличават и отрицателните се увеличават. Значи, ако искаш постоянно да бъдеш положителен, трябва да разбираш законите на тия светове. Правата линия, то са две разумни същества. Трябва да се запознаеш или с А, или с В трябва да се запознаеш. За да се запознаеш с А в праволинейния свят, ти трябва да бъдеш отрицателен. Ако искаш да се запознаеш с В, трябва да бъдеш положителен, да даваш. Запознанството става по два начина: като дадеш и като вземеш. Ако разумно даваш и ако разумно вземаш, ти се запознаваш правилно. Ако неразумно даваш и неразумно възприемаш, резултатите са обратни.

Тогава да кажем, че развитието на хората не е правилно. Един музикант, който иска да свири, иска да свири много добре. Ако лявата ръка много добре дава на дясната и дясната дава на лявата, когато ръцете правилно дават и правилно възприемат, тогава е хубавото свирене. Щом не предава правилно и не може да възприема правилно, тонът не е правилен. Тогава казват за някой музикант, че няма ръка. Ако лявата ръка не приема правилно, не харесват ръката.

Същия закон имате, ако вашият ум не предава добре движението. Ако сърцето не приема топлината, движението не може да се прояви. Същият закон е, ако сърцето неправилно предава своите чувства и умът не ги приема правилно. И обратното, ако умът предава правилно мислите и ако сърцето предава правилно чувствата, ние казваме: този човек е добър. Ако умът предава своите мисли на сърцето и сърцето приема добре тия мисли, казваме: този човек е умен. Когато умът предава своите мисли на сърцето и сърцето правилно ги приема, този човек е умен. Когато сърцето предава своите чувства правилно на ума и умът ги възприема правилно, казваме, че този човек е добър.

Тогава, ако сърцето е умно, пък умът глупав, какво ще излезе тогава? Всички деца, като се родят – всичко, което правят, умно ли е? Често учени хора има, като вървят по пътя, си махат ръцете. Това умно ли е? Кое е умното движение? Когато човек върви и си маха силно ръцете напред-назад като войник, това е много обикновено праволинейно движение. Някой върви и си маха ръцете, но образува кръгове. То е движение на жените. Правата линия е икономична линия, правата линия в разсъждението най-малко енергия харчи. Следователно правият човек е диаметър на кривия. Колко пъти влиза? Три пъти и нещо. Следователно, като влезеш вътре в кривия човек, да образуваш един кръг, една окръжност. Този кръг като се завърти около своята ос, образува се една сфера. Образува се един свят, дето и прави, и криви се развиват. В съвременната наука, като разбирам кръговете, диаметрите, виждам движението на хората как е, понеже то е резултат на един вътрешен живот. [...] Геометрията има за задача да даде правилните форми. Математиката дава правилните отношения, геометрията дава правилните форми, които човек трябва да прояви.

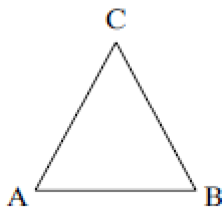

Фиг. 6

Имате трима хора – баща майка и син. А е бащата, В е майката и С е синът (**Фиг. 6**). Детето е стимул за бащата и майката. Или какво друго сравнение може да ви дам? Двама приятели има, които се обичат. С е хубавият обед и двамата се стремят към С. Ако и двамата се стремят към С, линиите са еднакви, имате един правилен триъгълник. Ако яденето е хубаво, те се запознават в С. Като ядат, се запознават, тогава схващанията са се разширили. Ще стане обмяна на

мислите. По някой път казваме, че трябва да се постъпва умно. Много мъчно е човек да постъпи умно.

Вземете тия високите позиции в цигулката. Деветата позиция да я вземеш е мъчно. Тоновете, които излизат, много неверни са. Малко цигулари има, които могат да ги вземат вярно. Някой път сам цигуларят чувства, че не е вярно. Някой път има желание, но много мъчно е да се вземат вярно. Някой път и пръстите не са разположени, скучно стане, понеже времето много вреди на цигулката: някой път скъсява пръстите, някой път разширява, удължава и вследствие на това той не може да намери правилно позицията. Цигуларят трябва да знае точно времето, което хармонира, и тогава може да свири. Или казвам, цигуларят, когато свири, всякога трябва да бъде разположен. Щом не е разположен, не свири. Трябва да имаш едно упражнение, за да се разговаряш.

Та казвам, по този начин може да обясня онези големите спънки, които стават. Седят в ума ти хиляди мисли, влизат разни чувства, страхуваш се, мислиш само за бъдещето – как ще живееш и като умреш какво ще бъде с тебе, с какви хора ще се запознаеш. Какво има да се смущаваш, ако живееш в един разумен свят, ако всичките хора с които се запознаваш са гениални, светии? Какво има да се безпокоиш? Ако влезеш в един свят, дето хората не са така разумни, разбирам тогава да се безпокоиш. Ти отиваш в небето, какво има да се плашиш? Казваш: „Как ще ида в небето?“ Ако влезеш в ада, тогава разбирам да се страхуваш, хората са лоши. Но [и] като влизаш в ада, от какво има да се плашиш? Даже вие, които вярвате, страх ви е от дявола. Казвате, че Бог управлява света, и пак ви е страх, че ще ви се случи нещо. Как е възможно, Умният, Който управлява света, и да ви се случи нещо?

Представете си, че един цигулар не е забелязал, че цигулката му е пукната на няколко места. Питам, като се пукне цигулката, може ли

да даде същия тон? Добре, да допуснем, че той намазал лъка си с колофон, намазал го повече, отколкото трябва. Той трябва да знае как да намаже лъка си. Трябва да знае и какво движение да направи с ръката, за да подвижи лъка. По разни начини си движат ръцете разните цигулари. Добрият цигулар как си движи ръцете? Има движение на обикновени цигулари, има движение на талантливи цигулари, има движение на гениални цигулари. Има праволинейно движение на ръката, има кръгообразно и какво е другото? Ако праволинейното движение е на волята, ако кръгообразното е на сърцето, другото движение е на ума. Съчетани, те вече дават хубавото движение на човешкото тяло и на човешкото лице. Значи волята действа праволинейно, кривата линия е на сърцето, а на ума е онази, разумната, линия с най-малкото съпротивление. Тогава вече се образува красивото лице, красивите лица. Не може да се образува красивото тяло, ако няма съчетанието на тия трите движения. Красиво става тялото на човека, когато имате онова съчетание на ума, сърцето и волята – силите да действат в хармония.

Казвам, ние виждаме резултатите не само на нашия живот, но резултатите на хиляди поколения, които са работили. Някой път правим някои работи от нямай къде. Не че го искаме, но стане така. Затуй много погрешки има, които трябва да се поправят. Погрешките не са някакъв излишък. Има в нас някой път излишна енергия, някой път има недоимък. Някой път има чрезмерна енергия, иска да се прояви. Някой път няма енергия да се прояви. Къде седи причината? Причината седи – в единия случай човек има хубаво здраво тяло, пък условия няма отвън; в другия случай външни условия има, пък вътрешни възможности няма.

Та когато говорим за физическия свят, за Божествения свят, аз ги поставям така: физическият свят, това е волята, духовният свят е сърцето, а Божественият свят е умът. Да съчетаеш физическия,

духовния и Божествения свят, за да се прояви човек. Човек е хармонично проявление на физическия, духовния и Божествения свят. Това е човекът. Човекът е единственото проявление на реалността в света. Онези, които имаме съзнание, знаем, че съществуваме. Но онези, които нямат съзнание, какво знаят за тяхното съществуване? Какво знае един камък за себе си? Следователно само умният човек остава винаги неизменяем. Той винаги всичко изменя, но сам не се изменя.

Кой е умен човек? Който всичко около себе си изменя, и той не се изменя. Кой е глупав човек? Който живее в един свят, дето всичко остава неизменяемо, а той постоянно се изменя. Той се чуди защо стават тия работи. Той мисли, че той се мени, пък светът се изменя. Умният човек е, който всичко изменя, пък той остава неизменяем. Той всичко нарежда. Един художник рисува една картина и оставя всички да я гледат. Хармонично нарисувал картината. Обикновеният човек как ще я нарисува?

Именно за Бога ще мислите: Същество, Което всичко изменя и като изменя всичко и туря в хармония, То остава неизменимо. Туй в нас ние го чувстваме, че има едно същество в нас, което не се мени. Туй в нас, което никога не се мени, то е Божественото. Ако искаш да знаеш кое е туй, реалното, то е онова, което всичко изменя, пък то остава неизменяемо. Преходните неща са тия, които постоянно се изменят. И то е потребно. Мени се физическото, мени се духовното. Божественото остава неизменяемо, един свят, който всичко хармонира около себе си. Под думата [Божествено] разбираме туй, което хармонира. Когато един музикант напише една музикална творба, всичките тия ноти, които ги е написал, той ги хармонизира, поставя ги на техните места. Онези, които ги свирят, ги свирят, както той ги писал, тогава има добро изпълнение.

Сега Бог е начертал нещо и ние сме като онези изпълнители. Ще свириш едно парче тъй, както е написано. Ако го свириш както е написано, хубаво ще го свириш. Щом страдате, какви сте? Страдате, значи от слабите хора сте. Щом сте здрави, какви сте? Значи от силните хора сте, от гениалните. Тогава на физическото поле здравият, ако не разбира законите, може да се измени, да стане болен. Болният, като научи законите, може да стане здрав. Здравият, който наруши законите, може да стане болен. Онзи, който не разбира законите, ще стане и здрав, и болен. Онзи, който ги разбира, живее. В А и В ние имаме здравия и болния. В С имаме онзи, който разбира живота, той живее. В С живеем. Този, който е здрав и който боледува, имат стремеж към С. Трябва да се живее. То е смисълът. Да живеем, значи да бъдем разумни.

Сега, ако ви кажа да вземете праволинейно един тон, може ли да го вземете? Праволинейни тонове са от „до“ до „ре“. Нали имате три тона: „до“, „ми“, „сол“. „До“ е семето, което е посято. „Ми“ е семето, което е израсло. „Сол“ е, което е цъфнало и завързало. Един процес имате: „до“, „ми“, „сол“. „До“ е представител на волята, разрушава. „До“ и „ми“ са А и В. „Ре“ помежду е изходният път. „Ре“ е правата линия, А и В са точките. После имате „ми“, „сол“ – пак е терца. Отношението вече образува съдържанието, трите: „до“, „ми“, „сол“.

Да ви изясня. Представете си, че вие сте един беден човек. Вие сте един певец и не сте разположен да пеете. Дойде един богат човек, дава ви един лев да пеете. Казвате: „Аз не пея, не съм разположен.“ Показва ви два лева. „Не съм разположен.“ Изважда една английска лира, казвате: „Ще пея сега.“ То е праволинейно движение. Обаче този човек ви поканва в дома си и ви нагощава хубаво. Вие искате да пеете. Ще пеете и ще вложите съдържание – криволинейно движение, удължавате. За хиляда лева праволинейно пеете. Щом ви угощава,

удължавате. Ако завърже с вас приятелство, да го обикнете, ще вървите по безконечната линия.

Сега поставям въпроса: „Как да се изправят кривите гърбици?“ Всяка гърбица, която не е на място, трябва да се изправи. Има гърбици, които не трябва да се изправят. Ако, да кажем, имате гръбначния стълб, какво има да се изправя? Но ако гръбначният стълб има една кривина, която не е нормална? Има една естествена гърбица. Ако е прав, ще стане голямо сътресение, понеже тия сътресения идат отвън. Тия хора, които имат големи кривини на гръбначния стълб, трябва да го изправят. Ако при кръста е хлътнал, условията са били много лоши. Ако гърбавина има, тогава вътрешните възможности са лоши. Следователно вътрешните възможности ще подобрим и външните условия ще подобрим и тогава ще се измени гръбначният стълб.

Затуй казвам, че трябва да си изменим мислите, чувствата и постъпките, за да се образува една права линия, която е необходима за физическия свят. Не трябва да мислим, че физическият живот е без смисъл, защото и в духовния, и в Божествения свят има физически свят. В нас кое е физическото, кое е Божественото? Най-високото в нашия свят е в Божествения свят физическото. Казвам, ще давате цена и на физическото. Физическият свят е резултат на Божествения свят. Ако ти мислиш правилно, ще оценяваш и ще възприемаш Божественото, и тогава всичко на физическото поле ще ти бъде приятно. Ако ти не възприемаш правилно физическия живот, вие казвате: „Да се освободим от това тяло.“ Като се освободиш от това тяло, знаеш какво ще бъде? Някои казват: „Да се освободим от зрението, да не виждаме.“ Като се освободиш от зрението, какво ще стане от тебе? Като ослепееш, като оглушееш, нищо не възприемаш, какво ще имаш? Какво ще те радва? Кажете ми, ако сте в един свят,

дето слухът не ви радва, зрението не ви радва, обонянието не ви радва, вкусът не ви радва, какво ще ви радва?

Привеждам сега един малък пример, в един вестник го прочетох, един малък вестникарски разказ. Направи ми впечатление. Едно конче поставят да пасе в една сочна ливада. То пасе, пасе и един ден не му се иска да яде трева. Дотегнало му и кончето казва на майка си: „Дотегна ми тази ливада и тази трева. Нищо не ми допринася и водата. Да идем в друг свят, друга ливада да потърсим." Майката разбрала работата, повела кончето и започнала да го води по скалисти и безводни места, дето няма трева и вода. Така те обикаляли ден, два, три, то огладняло, ожадняло, отслабнало и започнала да му се харесва ливадата и водата. След десетина дена, като почнали да му се четат ребрата, майката започнала да го връща към старото място, но нощно време го прекарала, че то не видяло, и като го довела пак на първата ливада, казало: „Майко, тук да седим." Сутринта, като изгряло слънцето, видяло, че е в същата ливада, от която не било доволно.

Този свят, от който ние сме недоволни, като опитаме страданията и неволите, ще се върнем и ще го намерим много добър. Светът, в който живеете, има всичките възможности и условия, само трябва да имате правилно разбиране и да изучавате едноизмерния свят, изучавайте света на плоскостта на четирите точки и изучавайте света и на телата между осем точки, на разумните хора, които живеят.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Осма лекция на младежкия клас, 13 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ, ГЕНИАЛЕН

„Отче наш“

„Аз мога да кажа“

Имате ли някаква зададена тема? („*Нямаме.*“)

За следния път **тема №6**: изберете си едно число до пет цифри, да видим всеки какво число ще изберете. Едно число от една до пет цифри.

Сега в живота, ако един човек обича само да яде, какво ще стане с него, какво ще излезе от човека? Да кажем, дава голямо значение на яденето, казва: „Всичко е в яденето.“ Друг обръща внимание на дишането, казва: „От дишането няма по-добро.“ Друг обръща внимание на пиенето, казва: „По-хубаво от пиенето няма.“ Друг обръща внимание на труда, казва: „Труд трябва.“ Друг обръща внимание на работата, казва: „Да работим.“

Да кажем, че вие обърнете внимание върху музиката. Какво ще стане от вас? Или вие обърнете внимание върху художеството. Какво ще стане от вас? Или изберете естествените науки? За пример някой път имате известно състояние. Някой път приятно ви е. Не знаете от какво произтича разположението. Има хора, които са много способни, но в края на живота си стават обикновени. Има хора, които в началото на живота си са обикновени, в края на живота си стават талантливи. Има хора, които в началото на живота си са обикновени, но в края си стават по-долу от обикновените, които седят даже по-долу от животните.

Имате думата „обикновен“. Колко елемента има? Тя има десет елемента. О е един елемент, Б е един елемент… Има десет[59] елемента – едно сложно съединение. Обикновеният човек е едно сложно съединение от десет елемента. Вие казвате: „Аз искам да бъда обикновен.“ Едно сложно съединение е. Имате „талантлив“. Имате пак десет елемента. Конкурират се. Имате думата „гениален“ от девет елемента. Резултатът зависи от елементите. Обикновеният човек е едно положително число. Той ще стане или генерал, или хирург, или със свредло ще работи като зъболекар. Талантливият, и той ще даде нещо. А пък гениалният, той създава. Обикновеният и талантливият, и двамата са положителни, имате двама бащи, майката я няма. Имате и един син – гениалният. Гениалният човек в края на краищата само сол ще образува, нищо повече. Ако го питате защо е тази сол, казва: „Без сол гниене се образува.“ Като дойде той, създава соли, създава сол навсякъде. Сега вие нямате обикновената сол, която спира растенето на земята. Понеже в растенето се образува един голям процес – някъде има недоимък, някъде има харчене повече, солта спира този процес на харчене, с много малко да се свърши. Човек, който много малко сила има, той [я] икономисва. Той времето не икономисва, разточителен е в своите мисли. Гениалният човек всяко нещо туря на мястото. Едно много умно дете е гениалният. Гениалният човек не е нито мъж, нито жена. Той е едно гениално дете. Ако минава за мъж, няма да бъде гениален. Ако минава за жена, пак няма да бъде гениален. Децата са гениални. Като отворят стомната, ако има вода, ще я излеят. После пак ще я напълнят. Ще я излеят, пак ще я напълнят. Той изсипва и налива, създава. Сега вас може да ви се види смешен процесът, че вземе стомната, наведе я,

[59] Според правописните норми до 1945 г. думите винаги завършват на гласна. Когато са в мъжки род завършват на „ъ“, а в женски – на „ь“.

излее навън водата, да види каква е. Като наведе стомната, заповядва на водата да излиза.

Та гениалният човек е, който създава нещата. Ти имаш известен материал, от който да създадеш нещо. Гениалността седи в мозъка на човека. На гениалния човек мозъкът е проводник на цялата природа. Всичките неща през мозъка трябва да минат. Трябва ти една глава. Трябва ти и едно сърце. В мозъка ще дойде светлината, в сърцето ще дойде топлината, а в тялото ви ще бъде силата на човека. За да създадете една мисъл, за да се прояви в мозъка ви, трябва да има светлина. За да се прояви мисълта, трябва да имате и топлина. Тогава ще се прояви и чувството. Една пълна мисъл, тя трябва да бъде светла, топла и устойчива, силна. Значи под думата силно разбираме нещо, което е устойчиво. Силни неща са, които устояват на външните условия.

Сега някои от вас не сте много паметливи. Някои от вас не разсъждавате върху нещата. Имате само повърхностни наблюдения. Запалил се огън, някой извор тече, казвате: „Тече изворът." Не разсъждавате защо тече. Изгрява слънцето – само констатираш факта. Залязва – пак констатираш само. Или времето се е променило. Ти констатираш факта, но защо се е променило, тебе не те интересува.

Сега, ако ви се даде една тема, как ще я развиете? Ако ви се даде темата „Защо заекът е станал заек"? Защо малкото същество, което е страхливо, жабите са по-страхливи от него? Някой ще каже, че причината за дългите уши у заека е страхът. Той, като се изправи, ослушва се и ушите му се проточили. Ами жабата, която е по-страхлива, защо няма дълги уши? Обясняват едно явление. В науката някои явления донякъде са обяснени. Този метод, този начин на обяснение не може да обясни всички явления. Казват, че има закони, които обясняват известни явления. Дойдете до едно положение, дето законът не обяснява известно явление: жабата е страхлива, но няма

дълги уши. Нали знаете онзи анекдот, че заекът, като се отчаял, че е най-страхлив от всички, и си казал: „Не ми остава нищо друго, но да ида да се удавя.“ Като отишъл при езерото, като видял, че всички жаби се изпоплашили и се нахвърляли във водата, той се изправил и казал: „И от мене има по-страхливи.“ Следователно жабите спасили заека. Като излязъл заекът, като го попитали: „Защо ти се проточиха ушите?“, той не казал, че от страх, но казва: „От геройство.“ Казва: „На такива герои като мен все дълги им са ушите.“ Чуло го магарето. То тогава нямало дълги уши. Казва: „Така ли?“ И тогава на магарето му се проточили ушите. Хванали магарето за [дългите] уши и то станало посмешище на всичките работи. Кой каквото направи, казват: „Магарешка работа.“ Напил се някой, казват: „Напил се като магаре.“ Магарето никога не пие. Ако се е напил като магаре, той трябва да бъде трезвеник. Магарето никога вино не пие.

Има един анекдот. Някой си отишъл на гости на своя кръстник. Качил се на магарето си и отива при кръстника. Кръстникът го гощава. Напил се хубаво. Отива да се качи на магарето си и наместо да се качи с лице към главата на магарето, качил се с лице към опашката. Казва: „Къде отиде главата на това магаре? Бамбашка стана. По-напред вървеше напред, сега върви назад.“ Понеже той се обърнал, магарето върви назад. Казва: „Всичко назад ми върви.“ Сега казват: „Напил се като магаре.“ Магарето обича да пие доста вода. То, като тръгне, от всяка чешма вода не пие. Десет чешми ще опита и търси да пие вода от най-хубавата чешма, не пие каква да е вода. Този, който станал пиян, пил от най-хубавото вино, понеже, ако виното не беше хубаво, нямаше да се напие. Магарето, като се напие, дига глава. Пияният, като се напие, и той дига глава и тръгне по пътя. Върви от едната страна към другата на пътя и пее някаква песен.

Казвам сега, кое обичате да бъдете, обикновени хора или талантливи? Обикновеният човек създава условия за талантливия.

Още първата буква на талантливия показва, че е човек с борчески дух. Той иска лошите условия, при които се намира, да ги превъзмогне. Първият елемент показва, че в талантливия човек голямо разширение има, разширение нагоре. Аз свързвам обикновения, талантливия и гениалния. За мене О – това са условията, Т – това е волята на човека, която трябва да работи, и Г – това е онзи елемент, който трябва да възприема нещата. Гениалният човек се отличава по това, че той възприема много правилно. Всичко, което е в природата, много добре го възприема. Талантливият, понеже е зает с борба повече, не разбира тия работи. Обикновеният човек казва: „Мене това не ми трябва", задоволява се с малкото. Различават се по желанията. Обикновеният човек няма много големи желания, малки желания има. Обикновеният иска да има един любим човек, един обичан човек, обича яденето, да седне да пийне, да яде. След като се наяде, потупа си корема. Затуй всички онези, които си тупат коремчетата, много обикновени хора са. Талантливият, той не се задоволява с ядене. Той е облечен много хубаво, спретнат, с хубави обуща, шапка. Той е борческа натура. Всичките пехливани са все талантливи хора. Той е гол, намазан е, готов е да се бори. Казва: „Нека да излезе някой насреща ми." Една хубава черта. Значи той не се оставя, но той ще се намаже с масло. Знае всичките условия на борбата.

И в природата е така. Че талантливият е, да кажем, едно житено зърно. Житеното зърно го намирам талантливо, то не е гениално. То вземе, намаже сухата пръст, смекчи я и тогава прокарва стръка си нагоре. Талантливият човек знае как да се справя с мъчнотиите. Всеки човек, който може да се справи със своите мъчнотии, е талантлив. Всеки човек, който знае добре да яде, е обикновен човек. На място е. Сега вие не знаете смисъла на талантливите хора. Всеки човек, който се справя със своите мъчнотии, е талантлив в тесен смисъл. И в обикновен смисъл е отлично, качествата са верни. Аз мога да говоря

за талантливия. Щом се справяш с мъчнотиите, знаеш как да ги превъзмогнеш, ти си талантлив човек, имаш онзи борчески елемент в себе си.

Малко гениални хора има, понеже е трудно. Там е възприятието. Геният се отличава от обикновените хора, че геният, дето да го туриш, той е като този мъх по камъните. Мъхът в моя ум е гениален. Там, дето обикновеният човек не може да живее и талантливият не може да живее, гениалният живее. Гениалният мъх от камъните изважда храна. Като се залепи за този камък, там дето никой нищо не може да извади, той с хиляди години седи и изтегля. И след години превъзмогва, победи тази канара и от тази канара ще създаде нещо. Не само ще победи мъчнотиите, но всички тия мъчнотии, като ги победи, той ги организира и ги направи слуги. По туй се отличава гениалният човек. Той прави всичко да слугува, да работи.

Ако ти знаеш как да впрегнеш своите мъчнотии, през които си минал, и като мъха можеш да превърнеш този камък в пръст, ти си вече гениален. Някой казва: „Аз не може да бъда гениален.“ Гениален е този, който се отличава с много голямо търпение. Гениалните хора са много търпеливи. По някой път са толкова търпеливи, че стават мързеливи. Те отлагат, отлагат, те имат всичко предвид и отлагат нещата, понеже нямат благоприятни условия. Обикновените хора ги считат много нехайни, много се потриват. Един гениален човек никога няма да свири, ако няма хубави условия. Той свири, ако има хубави условия. В един салон, който не е добре отоплен, никога няма да свири един гениален музикант. Един гениален човек никога няма да чете една книга, която не е хубаво написана. Той никога няма да яде едно ядене, което не е хубаво сготвено. Той, още като го види, знае хубаво ли е сготвено яденето.

Гениалните хора имат развита интуиция, наричам [я] гениална интуиция. Аз наричам гениалните хора деца на пророците. Те

предвиждат нещата. Те са най-добрите деца в природата, които се учат добре. В туй отношение човек може да изяви най-хубавото, което природата му е дала. Той вече има чертите на едно гениално дете. Аз сега говоря да имате гениалност. Аз вземам временно. Някой път вие сте гениални във вашите постъпки, но не всякога. Затова не сте гениални.

За пример физиолозите правят някои опити. Сега, ако вземете една жаба, ако забележите с кой крак попипва, вземат тия хирурзи, че анестезират единия крак – да не може да работи с левия крак. Тя, като не може с левия, започне с десния. То е вече една гениалност. Вижда, че има нещо. Тя не може да разреши въпроса. Коя е причината, че жабата не може да си помогне в дадения случай? Много пъти си е помагала с левия крак. Щом той се спъне в своите функции, прави опит, обърне десния крак. Ако турите някаква киселина, веднага тя я махне.

Казвам, по някой път природата връзва човека. Едно време хората са били леваци, с лявата ръка са работили. Ако природата би оставила човека да работи с лявата ръка, тя би останала по-силно развита, лявата ръка щеше да бъде по-голяма. Тя турила едно препятствие на човека. Сегашните хора работят повече с дясната ръка [...]. Но за бъдеще пак ще се сменят. Ако дясната работи хиляди години, ще мине пак в лявата.

Сега имаме активно лявото полушарие на мозъка. В човека е активна дясната страна на тялото. Дясното полушарие на мозъка е пасивно. То е за една смяна на енергията. Лявата страна е, която работи. Ако вие бихте направили един човек, как щяхте да го направите според вас? Ако обикновеният човек би направил един човек, аз да ви кажа как щеше да го направи. Той щеше да го направи като колело да се търкаля. А пък талантливият, ако направи един човек, щеше да го направи да се плъзга с шейна като децата, ще се

качи на шейната да се плъзга. Сега гениалният как щеше да го направи? [...] („Да лети.“) Значи хората са гениални, понеже хвъркат. Всичките аероплани са ги направили гениалните хора, параходите по водата са ги направили талантливите, а обикновените хора какво направиха? Обикновените направиха колелетата да се търкалят. Талантливите създадоха параходите. Гениалните създадоха аеропланите.

Питам, де е голямата беля в света? Обикновените, като направиха колелетата, впрегнаха всичките животни в тях. Казва: „Впрегна се той като животно.“ А пък талантливите създадоха параходите. Железниците обикновените хора ги създадоха. В математиката как се определя солта? Какъв белег има? Защото солта нито е положителна, нито е отрицателна. Белегът за неутрално какъв е? („Няма.“) Аз турям този белег: ~.

Сега ние разглеждаме елементите на обикновения човек. Той създаде условията. Всичките хора са започнали с яденето. Цялата природа с условията е започнала, после с яденето, пиенето, дишането. Талантливите хора са проявили силата в този борчески елемент, да се борят. Всичките войни на хората в света се дължат на талантливите хора. Те се борят. Като талантлив не трябва да бъдеш миролюбив. В тебе трябва да има дух да побеждаваш мъчнотиите, в които се намираш, защото мъчнотиите ще те направят талантлив. Щом побеждаваш мъчнотиите, талантлив ще станеш. Щом не ги побеждаваш, ти все ще се сърдиш.

Да допуснем, че двама борци се борят. Онзи, който надвива, той е талантливият. Онзи, победеният, той роптае. Другият е самодоволен. Самодоволството е качество на талантливите хора, то не е качество на гения. Геният не се самозадоволява. Геният, като създаде нещо, ще се зарадва. В гения няма самодоволство. Гениите са много щедри. Той оставя туй, на което се радва, всички да се радват. То е

детинско качество – онзи стих на Евангелието, който казва: „Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезете в Царството Божие." Аз бих казал така: „Ако не станете гении, не може да влезете в Царството Божие." Децата в туй отношение са гении. Гениите носят духа на децата. Децата са, които създават нещата в света. Когато едно дете се роди в един дом, заставя бащата да работи и майката да работи заради детето. Творчески принцип е детето. Премахни детето, и бащата става обикновен, и майката става обикновена. Та затова не трябва да бъдете бездетни. Гениалността трябва да бъде идеал за вас. То са децата. Един човек трябва да има едно гениално дете. Най-първо си обикновен човек, талантлив си, трябва да имаш едно гениално дете, един гений, да те поощрява.

Сега може ли да повторите какви бяха качествата на обикновения човек? Той е специалист на храната. Каква е специалността на талантливия човек? Вторият елемент в обикновения е Б. Вторият елемент в талантливия е А. Талантливият винаги ще намери едно животно да го натовари. Обикновеният винаги ще намери нещо да сее. Обикновеният очаква от земята. Талантливият очаква всичко от животните. Това са разбирания. И следователно качествата на обикновения човек и в природата по същия начин вървят. Най-първо дойдоха растенията, след туй дойдоха млекопитаещите. Те имаха с какво да се хранят. Ако не бяха дошли първо растенията, нямаше с какво да се хранят. Някой казва: „Аз не искам да бъда обикновен човек." Той не разбира законите на природата. Аз разглеждам вътрешната връзка. За мене това са елементи, това са знаци – елементи, които са скрити в обикновения. Казвам, обикновеният е създал вече условията, за да се прояви талантливият. Талантливият е създал условията, за да се прояви гениалният. Това са процеси, които стават и в човека.

Сега на обикновения човек туряме плюс и на талантливия – пак плюс. А на гениалния? Обикновеният е основа, талантливият е сол. Следователно в природата всичко се организира. Солите са представители на гениалните хора, чрез тях се осоляват. След като придобиеш нещо, да се стабилизираш. Всеки един характер трябва да се стабилизира в своето развитие, да придобие онова качество на стабилност. То е силата в човека. Да кажем, имаш едно убеждение, то да не е еднократно, но да стане път, по който ти да вървиш. Туй твое убеждение има сила. Когато гениалният работи, всички неудобства в човека изчезват. Гениалният се радва.

Ако наблюдавате живота, ще видите, че това са процеси на хората – на обикновените, талантливите и гениалните. Имате такива течения в природата: обикновените са едно течение в природата, талантливите са едно течение и гениалните са трето течение. Гениалните, това са деца на човечеството. Те са, които подбуждат човешкия прогрес. Тогава ние ги спираме. В обикновения значи имаш едно условие, в талантливия трябва да имаш сила, борчески елемент, да преодоляваш. Не трябва да се обезсърчаваш. Талантливият човек преодолява лошите условия с този борчески дух. Гениалният вече има разбиране. Гениалният човек, той се ползва от всичките условия на природата, знае как да ги избере и да създаде нещо от тях. Той е майстор. Затуй аз нарекох мъха гениален. Този мъх, като се закачи за канарата, никой не може да го изкара. Седи на камъка и изкарва нещо. Той, хиляди години като седи, разтопява камъка. Талантливия никога не може да го туриш на камък. Геният е динамит. Той е като взривно вещество. Взривовете на сегашните бомби са все талантливи процеси. Едно яйце, което се излюпва, е талантливо. Но кокошката, която рови – процесът на това ровене е обикновен. Тя мисли, че има нещо там. След като ѝ дадеш една крина жито, тя, като рови, мисли, че го изровила. Клъвне, пак порови,

клъвне, пак порови. Мисли, че изважда нещо от земята. Като ѝ дадеш крина с жито, разрови крината и мисли, че от земята го изровила. Но от кокошето разбиране какво ще излезе? В голямото изобилие тя е много щедра. Рови навън. Ако дойдете до една катерица – след като яде, тя вземе, че го скрие за бъдеще някъде, каквото остане.

Казвам, обикновените хора носят условията на живота. Най-първо, за да бъдеш обикновен човек, да ти се създадат всичките благоприятни условия и след като ти се създадат благоприятните условия, ти станеш талантлив в своето развитие. В талантливите хора всичките мощни сили, които са потребни за живота, ще се явяват и талантливите ще започнат работа. Геният, той вече носи светлина в света. Като проникне една гениална мисъл, човек се насърчава. Като наблюдавате един човек как върви, в походката може да познаете обикновен ли е, талантлив ли е, или гениален. Кое от теченията в дадения случай го стимулира? Като погледнеш очите на един гений, виждаш нещо обширно, като погледнеш – богатство навсякъде. Като погледнеш талантливия – той е борческа натура. Талантливият само поправя пушката, патрондаша, вади кесията пари дали има. Като дойде до къщата, гледа къщата. Всичко туй се дължи на талантливите хора, те създадоха къщите. Как определихме обикновения? Гениалният създава, талантливият прилага, обикновеният работи. Обикновените хора създават работата.

Едновременно трябва да знаете, гениален е вашият ум, талантливо е вашето сърце, обикновено е вашето тяло. Някой разсъждава: „Аз не съм гениален.“ Гениален е умът. Талантливо е сърцето. Някой казва: „Аз не съм талантлив. Аз съм обикновен човек.“ Тялото е обикновено във всичките хора. Сърцето е талантливо. Умът е гениален. В гениалността има сигурност. Не съжалявайте. Само че, когато тялото ви заповядва, вие сте обикновен. Когато сърцето ви заповядва, вие сте талантлив. Когато умът ви заповядва, вие сте

гениален. Тази аналогия може да я приложим и към един народ. Един народ може да бъде обикновен, може да бъде талантлив – може да бъде с борчески дух – и най-после може да бъде един народ гениален в своето колективно проявление.

Според съвременната наука вземете човека. Има пет килограма кръв и двайсет и пет билиона червени кръвни телца има в тази кръв. Всяка секунда умират десет милиона. Всяка секунда умират, какъв процес има? В старо време са казвали: „Страшно и чудно е създаден човек.“ Човек след толкова хиляди години открива каква борба има в човека. Десет милиона телца се жертват. Толкоз бързо стават процесите, несметно богатство и блага има, които човек трябва да чака. Когато е гениален, да чака, както гениалният. Да се бори, както талантливият. И да работи, както обикновеният. Обикновеният човек, той е причината за работата. За борческия дух вземам талантливия. И гениалния за какво го вземам? Той стимулира. Той веднага ще се покаже. Един гениален човек веднага ще покаже пътя, ще покаже какво трябва да се прави. Като ти покаже пътя, веднага ще намериш туй, което търсиш. Гениалният към талантливия [като] към какво се отнася? Имате втора пропорция:

О : Т = Т : Г

Вие по някой път се обезсърчавате. За обезсърчението пари дават. От обезсърчението жабите се хвърлили във водата, на заека се проточили ушите. Като излязъл заекът, казва: „На всеки герой ушите така се проточват.“ Ако разглеждам съвременната еволюция, съвременната култура е произлязла от страх. Страхът е, който работи там. Навсякъде работи. Орем земята, за да не умрем гладни. Правим къщи, за да не умрем от студ. Всичкият този страх е дошъл като един подтик, защото страхът е една мощна сила в света. В природата едно слабо същество никога не се бори със силно, отдалече се разговарят.

Сега вас често ви е страх от мъчнотиите. Как ще ми представите една мъчнотия? Как вие си представяте мъчнотиите? Чудно е, че хората може да ги е страх от малко малки работи. Аз имам един пример за изяснение. То беше една акушерка във Варна, Хранова – голяма плавачка[60]. Един жизнен темперамент по мъжка линия беше, бори се. Носи своя револвер, може да се бори. Хич не ѝ трепва окото. Обаче, ако покажат на тази Хранова една пиявица в шише, веднага бяга. Тя се чуди на себе си. Като види пиявицата, отваря вратата и бяга. С една пиявица може да я изпъдиш, ще напусне бойното поле. Как ще си обясните вие? Някой път хората на земята бягат от пиявици. Като видят пиявица, казват: „Пиявица!“ и бягат. Пиявицата какво показва? Пиявицата обича да смуче. Бяга онзи лошият живот. Хората искат по някой път да живеят на гърба на другите. Аз ви давам тълкование. Когато природата иска да те спаси, ти бягаш от пиявицата. Имаш много лоши черти, но имаш и много добри черти. Тя не си поплюваше, можеше да претрепе човека, но като ѝ покажеш пиявица, забравя всичко и бяга. Ако някой покаже пиявица в стъкло, забравя кобура и бяга.

Сега в природата всички недъзи имат своята добра страна. Вземете тигъра например. Той е толкоз смел и жесток, но като види кобрата само да си покаже главата, започва да трепери. Само като погледне с очи, започва да трепери. Гледа само да може да отстъпи. Знае, че – едно клъвване, и за две минути ще се свърши. Той казва: „С кобрата борба не става.“ Когато в живота имаме известни мъчнотии, има някои неща, с които ние не може да се борим. Как ще се бориш, има дванайсет хиляди градуса топлина, с каква тояга ще идеш да се бориш? Един човек има три хиляди градуса топлина, с каква тояга ще идеш да го удариш? При него не може да се приближиш, веднага ще се разтопиш. Желязото се топи над хиляда градуса. Че доброто носи в

[60] Плувкиня (диал.).

себе си една грамадна сила на топлината. Човек, който носи доброто, всичко побеждава. Топлината в света е, която побеждава. Доброто има сила, която преодолява всичко. Затуй е казано: „Побеждавайте злото с доброто.“ Имаш една задача. Не можеш да я решиш. Нали казвате: „Отрицателно число.“ Когато човек очаква да придобие нещо, то е отрицателно състояние. Когато очакваш нещо да вземеш, този промеждутък на очакване е отбелязан като минус.

Най-първо, имате едно шише, то е празно. Като го напълните, то става положително, но енергията може да премине в друго шише. Тогава то ще стане отрицателно. Като извадите тази енергия в друго шише, то ще се напълни, а първото ще се изпразни. И ти може да се изпразваш и може да се пълниш. Най-първо, ще забележите може ли да се изпразваш и да се пълниш. Значи имате всичките условия да се изпразваш и да се пълниш. Гениалният човек е, в който минават всичките енергии. Ако ти може да се празниш и да се пълниш, всичко може да постигнеш. Обезсърчението в тебе е празнота. Някой път се обезсърчиш. Обезсърчението винаги произтича от много простия факт: ти носиш едно шише с вода, на което разчиташ. По някакво съчетание на условията, оставил си го някъде. Някой излял водата и оставил шишето празно. Ти, като го вземеш, носиш го, гледаш шишето празно, няма вода. Като ти изпият водата, ти се обезсърчиш. Какво има да се обезсърчаваш? Имаш условия – идеш до извора, напълниш шишето, стига шишето да бъде здраво. Че са го изпразнили, следния момент ще имаш по-прясна вода. Ако ти изпили водата от шишето, не съжалявай. Само пази да се не счупи шишето. Щом се напълни, ще се радваш.

Казвам, когато вие работите върху себе си, това шише се пълни. Всеки трябва да работи. Някой път казвате: „Защо човек да има чувства?“ В чувствата сърцето трябва да се пълни. Като чувстваш, се пълниш. Като мислиш, се пълниш. Като работиш, пак се пълниш.

Работата, чувстването, мисленето – това са процеси на придобивки. Казват: „Без мисъл не може.“ Всякога, когато няма тия елементи на работа, тогава иде обезсърчението. Всеки човек, който има условия, трябва да работи. Непременно трябва да имате [като] стимул гения. Външно трябва да бъде като стимул в ума. Тогава другите блага само по себе си ще дойдат.

Някой казва: „Като мисля за гениалността, гений ще стана ли?“ Ако мисли човек, какво ще стане? Ти, за музиката ако не мислиш, музикант не може да станеш. За изкуството ако не мислиш, художник не може да станеш. За всички неща човек трябва да мисли. Трябва постоянно да мисли, да стане мисълта положителна. Тогава са постижими нещата. Защото гениалността изисква много работа, много големи борби трябва да е минал човек. Той е минал през условия на големи мъчнотии: на обикновения човек, на талантливия, най-първо – на гениалния.

В природата е така. Детето живее при много хубави условия. Къде туряте радостта? Радостта произтича от гениалността. Един гениален човек може да се радва. Щом си смел, радвай се на таланта си. Щом си работил, радвай се на обикновения човек. Слънцето изпълнява една обикновена работа – слънцето постоянно работи, слънцето постоянно изпраща светлина, с която събужда в нас и човешкия мозък, и човешкото сърце, и човешкото тяло за работа. Какво е създало слънцето досега? Съществува в природата един доста сложен процес. Казват: „Огънят всичко прави.“ Един ковач с огъня работи. Туй желязо, като се нагорещява, работи се по-лесно. Да допуснем, че вие имате една мъчна работа. Как ще я свършите? Представете си, че отвън имате трийсет и пет – четирийсет градуса студ и трябва да идете от един град в друг. Какво трябва да правите? Умният човек ще се облече хубаво, да имате достатъчно количество топлина. Онзи, който не е така приготвен, ще остане насред пътя.

Затуй в живота ние трябва да се съобразим с външните условия и тогава да викаме на помощ обикновените и талантливите, и гениалните да ни дадат съвет. Три съвета ще ни дадат. Ако искаме да работим земята, ще повикаме обикновения човек. Ако искаме някаква индустрия, ще повикаме талантливите хора. Съвременната индустрия е произведена от талантливите хора по света. Туй, което дава съзнание, същността на културата, то са гениалните хора. Религия, изкуство – всичко туй гениалните хора са го създали. Те са децата, които са създали туй, хубавото. Съветвам ви да не бъдете бездетни. Всеки от вас да има по едно гениално дете. Тогава всичко е постижимо. Ако не може да имате едно дете, вземете чуждо, да осиновите едно гениално дете, все е също. Или поне един път в седмицата да ходите да гледате едно гениално дете, да мислите.

Туй, за което ви говоря, ако е дошъл един обикновен виртуоз, един талантлив или един гениален, ще видите каква грамадна е [*разликата*]. Като излезете отвън, ще бъдете със светлина. Мъчнотията вие ще погледнете и няма да се обезсърчите. Талантливия като послушате, ще се обезсърчите. Толкоз мъчни работи са, че като излезете вън, ще кажете: „Тази работа е непостижима за мене." Ще се обезсърчите. Един руски цигулар, като слушал веднъж един виртуоз, като отишъл вкъщи, си теглил куршума. Казва: „Аз като него не мога да свиря, не си струва да живея." Теглил си куршума, но не си закачил сърцето. Съжалява, че и той не може да бъде така талантлив като него. Каквото свири талантливият, гениалният си играе. Като дойде гениалният свирец, ти ще видиш такава лекота в ръката, те са играчки заради него. При това гениалното свирене има всичките качества на музиката. Гениалният като свири, болният става от леглото и оздравява. Талантливият като свири, ще се размърдаш. Обикновеният като свири, ще си отвориш и пак ще си затвориш очите. Гениалният като засвири, ще забравиш, че

си болен. Сега гледайте някой път да идете на някой концерт, но не да се обезсърчите. Гледайте да идете на концерт на някой гениален, на четири-пет години като го слушате, то е достатъчно.

Туй, което внася в света надеждата, туй, което внася в света вярата, туй, което внася в света любовта, то са гениалните хора. Гениалните хора внасят вярата, надеждата и любовта в света. И затова те превъзмогват всичко. Затова трябва да мислим за гениалните хора, понеже те са път за великите постижения – приканват всичките хора на работа.

Да изпеем „Всичко в живота е постижимо". Сега вече може да пеем. (*Изпяхме песента.*)

Да направим един опит. Изберете си едно число до петстотин – за обикновените хора. Изберете си едно число, за което всички да сте съгласни. („*Сто седемдесет и две.*") Съгласни ли сте? (*Прочете се сто седемдесет и втора страница от книгата „Божествен и човешки свят*".) Сега за талантливия изберете едно число. („*Двеста и седемнайсет.*" *Прочете се тази страница.*) Сега за гениалния. („*Четиристотин петдесет и пет.*" *Прочете се.*) Съответстват ли работите? (*Прочете се и сто двайсет и седма страница.*)

„Отче наш"

Девета лекция на младежкия клас, 20 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЕДНО, ДВЕ, ТРИ

„Отче наш“

Имате ли тема? (*„Имаме да напишем едно петцифрено число.*“)

Пишете втория път **тема № 7** върху превъзмогване. Дайте пример какво разбирате под превъзмогване. Реален пример дайте. Знаете какво значи реален пример? Да ви обясня. Когато човек е гладен, да му дадеш хляб, че като яде, той да е доволен, то е реален пример. Ако го занимаваш със сухари, с мухлясал хляб, то не е реално нещо. Реалното е, което съответства на нуждите. Пре какво значи на български? Пре значи подир. Ако няма падане, няма и превъзмогване. Работа трябва, много разумна работа. Допуснете, че вие сте ученик или сте някое дете. Някой път знаете ли защо плачат децата?

Пишете за втория път „Защо плачат децата.“

Аз ще ви помогна малко. Доста голямо мнение имат за себе си. Че не са обърнали внимание, цял въпрос вдигат. Те искат всички само за тях да мислят и затова плачат. Много честолюбиви са. У децата е тъй. То е най-малкото честолюбие вече. Най-добрият плод на честолюбието, който има цена, е плачът. Не обърнали внимание на него, унижили го, то ще си поплаче малко. Отплаща се с благородство. Кое иде след плача? Крясკането. Сега знаете ли, че не знаете да плачете на свят, нито да крякате? Човек в себе си кряска, прави пакост на себе си, кряска си. Интересен е светът. Аз съм наблюдавал често модерните печки. Вратата се отворила, нажежена е, пък той, наместо да вземе дилафа, току изведнъж я отвори с ръка и се опари. Опасно е – той с два пръста отвори. Човек трябва да си има инструмент, да проверява нещата може ли да ги поправи, или не.

Каква е темата?

Числото едно какво означава? Или числото две в първа степен какво означава? Или три в първа степен? Едното в първа степен, то е един творчески принцип, то е киселина, която руши, раздробява нещата. В този принцип от неорганизирания свят създава организиран. Двете вече съгласува. То е още по-майстор. Едното ще издои нещата, ще ги тури в буталката. Двете ще вземе да ги чука, ще ги блъска, блъска, докато извади маслото, колкото има. Другото ще го изхвърли навън. Едното ще те тури в буталката, двете ще те избие и трите е айранът – каквото остане. Ще го изнесе да го продава в избрана форма.

Сега научно може да се обясни. Едно е киселина, две е основа, три е сол. За пример имате във водата два елемента. Самата вода какво е? Числото три. Сега според теорията водата сол ли е? Едно съединение на два елемента, кислород и водород. Каква е формулата? В съвременната химия са запознати със солта, която спира процеса на растенето. Но под думата три разбираме онзи процес, дето започва растенето. В три започва растенето. Христос казва: „Ако солта обезсолее – значи, ако в една сол няма растене – тази сол не струва за нищо." Вече се изхвърля да се тъпче. Трябва да мине през процеса, то е двете, и тогава да се пречисти. Тогава вече имате едно – дето започва процесът, пробуждане на съзнанието. Развиване на съзнанието е две, а три – вече съзнанието се е оформило.

Имате като резултат човешкия ум – едно, две е човешкото сърце, а три е човешкото тяло. Сега някои казвате: „Защо тялото е голямо?" Всички предмети, които седят далече, са малки. Всички предмети, които седят наблизо, са големи. Слънцето има такава малка форма, то се намира на деветдесет и два милиона мили. Вие това слънце ще го гледате малко. Вярно ли е туй? На деветдесет и два милиона мили, такава е големината, но относителната му големина е такава, то така се вижда. Но ако започнете постепенно да се приближавате, туй

слънце ще се увеличава. Не че слънцето става по-голямо, но става промяна. Вие се движите към слънцето, предметите стават по-големи. Някой път вие мислите, че имате знание. Понеже вие се приближавате при светлината, нещата ви стават ясни, мислите, че тогава знаете повече. Вечерно време нищо не знаете, в тъмното ходите. Като дойде светлината, веднага знаете. Някой път сте поставени на големи мъчнотии, на големи изпитания. Някой път мислите, че нищо не знаете. Вярно е, не знаете, защото нищо не виждате. Първокласен невежа си – тук се блъснеш, там се блъснеш. Щом изгрее слънцето, специалист си, учен си.

Сега при разбирането на предметите има три начина. Допуснете сега, че вие имате една семка. Разглеждате тази семка. Както и да я разглеждате, какво ще научите от семката? Имате една семка от круша или от ябълка. Ще разгледате тази семка и ще се запознаете с ония скрити сили. Туй е първото положение. Ще я посеете в земята – второто положение, ще расте семката. Като вземе да расте, този процес на растенето, той е две. Както се развива семката, имате познание. Най-после, какъв плод ще даде семката? То е три. Числото четири какво означава? Този плод вие ще го опитате. Тогава ще разберете, че семката е едно условие, за да се прояви дървото, а дървото е едно условие, за да се прояви плодът. Плодът е едно условие, за да го опитате вие. Процес е.

Сега, ако държите една семка пред вашите очи, всяка идея, всяко чувство, всяка постъпка трябва да мине през трите процеса. Да кажем, имате хрема, боледувате. Какво нещо е хремата? Проста работа. Хремата аз наричам почистване за Коледа. Щом дойде Коледа, ще се почисти. Дойде хремата, ще се почисти умът. Хремата е ден за почистване на ума. Ще работиш. Треската е почистване за Великден. То е за сърцето. Аз така гледам, че треската е за сърцето. Като дойде треската, температура има, пък сърцето здраво. Почистване за

Великден е треската. След като дойде туй почистване, едно просветление се образува.

Научно сега как седи въпросът? Какво разбирате под потенциална сила на земята или кинетична сила на земята? Потенциална сила значи – парите са в касата. Кинетична сила значи – парите са в обръщение, вън от касата. Потенциална сила значи – земята милиони години е събирала. Кинетична сила значи – сега са в движение. Потенциалната сила се превръща в кинетична.

Често хората правят една погрешка. Мнозина питат не може ли без болест. Как? Като живееш редовно, трябва да разбираш законите на ума, на сърцето, на тялото. Болестите са изключение. Питат без сиромашия не може ли. Може. Като си учен човек, добър човек и силен човек, сиромашия няма да има. Но щом не си умен, щом не си добър, щом не си силен, сиромашията ще дойде. Казва: „Не може ли да не дойдат?“ Може. Пак същият закон. Щом си умен, мъчнотиите няма да дойдат. Щом не си умен, мъчнотиите ще дойдат. Щом си умен, трудът няма да дойде. Щом не си умен, трудът ще дойде. Щом си умен, работата ще дойде. Щом не си умен, работата няма да дойде. Сега работите се изменят, щом си умен и щом не си умен.

Имате единица, какво означава? Или имате плюс, или минус. Ако не си умен, мъчението ще дойде. Ако си умен, мъчението не идва, не те посещава. Мъчението е учен човек, то не търси умни хора. Щом му кажат умен, той е умен, не му трябват умни. Казва: „Този глупак, чакай да го видим.“ То търси глупавите хора, които са особен чешит. Като дойде, започне като умен човек да те изследва оттук-оттам. Туй научно изследване на мъчението го наричат [учение]: учен човек е, ще ти реже тялото. Лекарите вземат някое тяло, режат го с такива малки пинсети, отрежат го с ножчето, търсят някой нерв, раздробяват, държат бележка. Те си приказват отгоре над трупа, някой път пушат. Някой взел някой бут, някой – плешка, човешкото месо го

режат. Някой път в Университета, в медицинския факултет, имат човешки тела и ги режат.

Та не е лесна работа да станеш лекар. Ако не можеш да режеш човешко месо, лекар не може да станеш. Трябва да бъдеш смел. Всичките лекари са смели на умрелите хора. Щом е умрял, смел е лекарят. Ако простите хора знаят какво правят лекарите, но не знаят. Като е лекар, знае вече, че той е рязал. Те мислят, че този човек, за да стане лекар, трябва да реже човешкото тяло. То е един метод сега, то е елементарен метод. За бъдеще лекарите не трябва да режат тялото. Всичките лекари ще бъдат ясновидци. Като дойде болният, ще разгледа какво има в тялото му. Ще гледа, без да отваря, как е направено. Няма защо да го реже. Материята ще бъде прозрачна. Човешкото тяло е оцветено. Природата, за да скрие нещо, го оцветява. Тялото, като умре някой, ще го обезцветяват, ще стане прозрачно. Тогава ще можем да видим всичко. Тогава – лесна работа. Но може би ще минат векове, докато стане това.

Как бихте обичали: човек да бъде оцветен или прозрачен? По-добре е да е оцветен. Имате една единица от червения цвят. Какво ще направите с нея? Или имате единица от портокаления цвят, или единица от зеления цвят, или от жълтия цвят. Защо цветовете в тази форма, както ги имаме, те са минуси? Когато желаеш червения цвят, показва, че имаш един недоимък. Щом имаш изобилие от червения цвят, тогава ти започваш да избягваш червения цвят. Докато си в негативната форма, ти го обичаш. Щом добиеш повече от цвета, отколкото трябва, ти вече не се интересуваш. Тогава повръщаш цвета назад. Сега, ако бяхте в училище, какво бихте поискали най-първо от природата? Децата, които отиват в отделенията, учениците, които отиват в прогимназията, които отиват в гимназията, студентите, мязат си. Най-първо, детето трябва да го запишат. Гимназистът, и той иска да го запишат. Онзи в университета, и той трябва да се запише.

Казвам, най-първо трябва да имаш достъп, достъп до нещата. Ако някой гледа единицата, тази единица е само една черта. Имате две, отличава се. Това е вече резултат. Тройката, и тя е резултат. В този смисъл единицата е сила, която дава условия ти да работиш и да се развиваш. Единицата е първият подтик на човека да работи или пробуждане на човешкото съзнание. Когато се говори за Бога – [за] онези, които не разбират идеята – [Бог е] онази Единица, онази Първа Причина, която дава подтик на човешкото съзнание да живее и в процеса на живота да се учим, да получим първия подтик. Казвате: „Как да вярваме в Бога?“ Подтикът в нас в каквото и да е направление, то е единицата, то е Божественото. Божественото е, което подига човека. Първата единица е киселина, то е подтикът, силата, деятелност. Две аз уподобявам на онази мътилка в буталото. Трябва да влезе в мътилката.

Сега вземете, че имате посято семе. Ако вие ги съжалявате да не страдат, бихте ли имали цвят? Казвате: „Няма да ги хвърлим в земята, ще ги държим.“ Те няма да страдат, но и цветове няма да имат. Ако искате да видите техните цветове, в земята трябва да ги посеете. Сега от ваше гледище какво разбирате под думата страдание? Или болка имате. Да допуснем, че вие имате известна форма, известна дебелина на пръста – нормално състояние, нямате никаква болка в пръстите. Ако обаче в пръстите по един механичен начин се роди желание да има повече кръв, отколкото трябва, ще се създаде едно болезнено състояние. Всякога, ако ударите пръстите си, да спре ходът на капилярните съдове, започва да се набира и се образува едно болезнено състояние. Навсякъде законът е един и същ: когато задържиш нещо в себе си, без да го туриш на работа, ще причини болка. Природата не търпи покой. Малко трябва да го употребиш. Щом не го употребиш, чакаш, след време ще се образува едно болезнено състояние.

Да допуснем, че по два начина се образуват болките. Можеш да туриш пръста в огъня, да го изгориш, ще имаш болезнено състояние. Но може да ходиш на екскурзия при двайсет и пет – трийсет градуса студ, да ти измръзнат пръстите, пак ще имаш болка. Сега по какво се отличава изгарянето, по какво се отличава измръзването? Имаме два начина, не може да се освободим от страданието. Има едно страдание, което произтича от топлината отвън, от явната топлина. Има друго страдание, което произтича от скритата топлина. Студът е скрита топлина.

Сега правилото е: ти може да страдаш по два начина. Направиш една погрешка, която е явна – страдаш. Направиш една погрешка, която не е явна – пак страдаш. В първия случай страдаш, понеже хората знаят. Във втория случай никой не знае, пак страдаш. Дали погрешката е явна, или тайна, страдание ще имаш. Страданието е вече един език на природата, че ти не трябва да правиш погрешки.

Сега да обясня. Представете си, че имате ключа „сол“. Имате „до“, което има шестнайсет трептения, а според други – трийсет и две трептения. Повишаваме „до“ с половин тон. Колко трептения ще има? Или понижаваме „до“. Колко трептения ще има? С колко трептения го понижаваш? Колко трептения има половин тон?

Най-често музикантите се разстройват, понеже не разбират философията на музиката. Тук преди две седмици слушам някой свири в салона, свири едно парче, не зная от кого, не ми дойде на ума. Най-после намирам музиканта – Шопен. Питам тази сестра защо свири Шопен. Тя след две седмици се разболя. На един здрав човек, който не знае какво да прави, Шопен е на място, отлично хубаво лекарство. Сега това не ви влиза в работа. Това са по-тънки работи, които имат връзка.

Много може да се говори, за да се разбере. Но като понижиш „до“, с какво се е намалило? За пример аз щом чуя тона „до“, показва,

че от едно пасивно състояние трябва да излезете. Ако вземеш вярно тона „до“, каквато и мъчнотия да имате, може да направите един малък опит, може да имаш една мъчнотия, може да имаш главоболие, може да имаш температура, каквото и да е, ако вие вземете вярно тона, веднага ще стане една промяна във вас. Значи от туй пасивно състояние сте излезли и сте влезли в активно състояние. Това е „до“. За мене „ре“ е – щом вземеш „ре“, ти ще тръгнеш в правата посока на движение. Ако посоката ти е вярна, вярно ще вземеш „ре“. Ако посоката на твоето движение не е вярна, не може да вземеш вярно „ре“. Законът е същият. Ако посоката на твоята мисъл е вярна, ще вземеш вярно „ре“. Ако посоката на твоите чувства е вярна, ще вземеш вярно „ре“. Посоката на движението ако е вярна, ще вземеш вярно „ре“. Казвам, музиката има практично приложение. Провери дали мисълта ти е вярна.

После искам да зная дали туй, което искам да постигна, ще го постигна. Тогава пея вече. Ако вземеш вярно „ми“, ще постигнеш. Ако не вземеш вярно, ти не можеш да постигнеш. Искаш да знаеш дали ще спечелиш. Ако вземеш вярно „фа“, ще спечелиш. Ако не вземеш вярно, ти ще се опропастиш.

Максими са това. Аз така зная. За мене цяла наука е да изпея гамата, тази стълбица от седем тона. Имаме всичките елементи за постижение. Ако аз бих направил една музикална школа, най-малко тази стълбица три години трябва да я уча, само за да [се] вземат вярно тоновете. Опити, опити... Другата работа след три години ще бъде добре дошла. Семената само се саждат, те сами ще израстат. Всичко от само себе си ще става. То е за насърчение, то не е закон.

За бъдеще, когато хората разберат закона на Божията любов, тогава ще бъде лесно. Човек, който има разбиране, работите лесно стават. Сега в какво седи повишението, в какво седи понижението на „до“? Или вземеш половин тон по-горе. Ако кажем че „до“ има

трийсет и две трептения, колко ще бъде повишението? Понижението ще бъде шестнайсет, повишението колко ще бъде? („Четирийсет и осем.“) Добре, това в пианото е направено. Всякога, когато повишавате, е в по-рядка среда. Когато го понижавате е в по-гъста среда. Да допуснем, че вие една ябълка я разделяте на шестнайсет парчета, друга на трийсет и две. В какво седи разликата? Колко взема на кокошката да разреши въпроса на „до“, едно яйце докато измъти? Взема ѝ двайсет и един ден. Те са двайсет и едно трептения, докато се измътят яйцата. Тази кокошка, за която вие мислите, че е глупава, тя знае. По закона на трептенията тя постоянно бърка яйцата, тя измъща яйцата. Понеже, като ги обръща, тя разбира, че за да се измътят яйцата, трябва да ги обръща, [иначе] няма да се измътят. Тя по няколко пъти ги размества, туй го прави по инстинкт. Тя постоянно вика на пиленцата. На двайсет и първия ден започва силно да вика. Пиленцата чуват. Казва: „Малко усилие с клюна, почукайте навън.“ Образува се едно течение между мисълта на кокошката и мисълта на пиленцата. Те започват да си издават гагичката навън, главата. Сега не зная тия, които изкуствено ги измътват, какво правят. Онези, които се измътват от хората, се различават от онези, които кокошката ги мъти. Разбира се, голямата работа е свършена.

Та казвам, един тон за да вземеш в първоначално отношение, трябва да имаш условия, за да вземеш вярно тона. Всякога, когато вземеш тона, да си доволен. Като вземеш тона, да станеш доволен. Та казвам, сега идваме към големината на тия предмети. Колкото се приближаваш към някой предмет, колкото повече знания имаме, разбира се, толкоз предметът става по-ясен – силата, която съдържа в себе си, става достъпна за нас.

Защото в какво седи благото на един лекар? Значи лекарят става господар на болестите. Той като се яви при болестите, всичките болести му стават на крак, козируват му. Тъй трябва да бъде, като

дойде лекарят. Ако всичките болести стават, когато дойде лекарят, той е лекар. Що е здравето? Като дойде лекарят, болестите ще станат на крак. На болестта ще ѝ дадеш уволнителен билет, достатъчно се е занимавала с болния. Здравето, това са новобранци. Тогава ще издадеш една заповед, че новобранците трябват. В природата има негативна сила. Всичките ония сили, които отнемат естествената топлина на човека, произвеждат болестите. Всичките ония сили, които внасят топлина в човека, носят здраве. Тъй щото някой път попаднеш в негативната сила, отнеме ти се топлината – тогава дойде болезненото състояние. Тогава дойдеш в онази област на положителните сили, които са в хармония с тебе – ти внасяш здравето. В туй отношение това е наука за здравето. Човек трябва да е в хармония с природата и в умствено, и в духовно отношение. Духовното отношение го вземам по отношение на сърцето. Във физическо отношение – по отношение на тялото. Когато човек има връзка с трите свята: с положителните сили на умствения свят, с положителните сили на духовния и с [положителните сили на] физическия свят, то е здравето на човека, здравословното състояние.

Тогава в природата имате черния цвят, той е негативен. Белият цвят, той е положителен. Щом започва да ви е черно вътре, имате негативни сили. Трябва да вземете други мерки. Те на друг език говорят. Ти една негативна сила може да я употребиш, като разбираш езика. Нещата за какво трябва да се употребят? Човек, като легне да спи, понеже отива в духовния свят, черният цвят е потребен за почивка. Когато се пресилиш, трябва ти почивка. За почивка е този цвят. Ако ти не го употребиш за почивка, тогава ще се удвои работата. Щом се удвои тази работа, вече се изтощава този човек. Сега някои искат повече почивка, отколкото им трябва. Някои искат повече работа, отколкото им трябва. Трябва равновесие – да знаеш колко да почиваш и колко да работиш. Колко сън трябва на човека?

Седем или осем часа. Колкото време ти трябва да почиваш, толкова време ти трябва и да работиш – да допуснем осем часа. Две по осем – шестнайсет часа, до двайсет и четири – още осем часа. Тия осем часа за какво ще ги употребиш? Определено е времето. Ако по седем часа почивате и работите, три по седем – двайсет и едно, остават още три часа свободни.

Ние при сегашния живот се намираме в едно голямо еднообразие. Един човек иска да бъде учен човек, иска да бъде богат човек, силен иска да бъде. Ред желания не знае къде да ги употреби.

Сега всички болести усилват вярата на хората. Когато хората се разболяват, то е за усилване на вярата. Непременно трябва да пратите болест, за да се усили вярата. Онези, най-невярващите хора, които не вярват в нищо, щом дойде лекарят, казват: „Този е учен човек, свършил." Лекарят казва: „Десет капки ще вземеш сутрин, обед и вечер." И той брои: една, две, три. После гледа на часовник точно. Щом е здрав, казва: „Мене не ми трябват." Не се подчинява. Щом е болен вече, каквото му кажат, слуша. Тъй както вярва човек като болен, ако вярваше като здрав, не щеше да се разболява. По същия начин трябва да знаеш колко вода да пиеш. Защото и при препиването на вода може да се разболееш. Българите често страдат от стомашно разстройство. Той става вечерно време, българите имат такива кепчета[61], вземе, напие се със студена вода. Сутринта стане, не е добре. Казва: „Урочасах. Не зная какво ми стана." Той изпил през нощта едно-две кепчета. Казвам, не пийте студена вода. Казва: „Приятен огън имам." Ял кисело.

Казвам, пийте топла вода. Става ли? Казвам, по малко ще пиеш вода, хубава вода, да се асимилира. Другояче остава в стомаха дълго време, поглъща топлината. След туй се образуват тия лошите състояния. Защото и в чувствата може да имате такива състояния.

[61] Голяма медна лъжица, черпак за загребване на вода (диал.).

Когато някой път човек се засрами, почервенее лицето. По някой път, като се уплаши, пожълтее, побледнее. Ако прекарате човек в две състояния, едното положително, в което се образува топлина, имате плюс, другото отрицателно, имате минус, какъв резултат ще даде? Ако дойде пак минус, те се уравновесяват. После пак дойде минус. По някой път иде минус, минус, минус. Туй вече е едно болезнено състояние. Някой път имате плюс, плюс, плюс – имате едно здравословно състояние. Имате енергия, не знаете къде да турите енергията си. Та в сегашния живот енергията не е определена.

Тук наскоро дойде един господин заедно с жена си. Оставили се близо четири години, напуснал я. Сега пак се сприятелили наново. Той седи при мене и ми казва: „Имам един дявол в мене. Много отмъстителен човек съм, искам да си отмъстя. Един дявол имам. Много голяма пакост ми направи.“ Но главата при ушите е изпъкнала от двете страни, там се заражда излишна енергия. Зависи от тази енергия, която се събужда. Тази енергия иска да си отмъсти. Тя е свързана с неговия малък мозък. Събужда се. Сега казвате: „Дойде просветление в ума ми.“ Казвам: „Дръж ума нагоре. Не снемай ума надолу. Мисли за хубавите работи.“ По същия начин и неговата другарка – тази енергия и тя трябва да я тури в правата посока. И в него има едно съзнание. После гледам му главата горе от ушите до темето. Тази мярка е много малка – няма морален устой. Ето какво наричам морален устой: отвориш касата, гледаш, имаш пет хиляди лева. Трябват ти десет хиляди лева, значи няма да платиш. Ти имаш да плащаш петнайсет хиляди лева. Когато говорим за морален устой, разбираме един капитал, че всякога, при каквато и мъчнотия да е, да отвориш касата и да плащаш. Трябва да имаш сила. Някой път имаме желание да извършим нещо. Нямаме морална сила. Трябва да имаме сила. Моралната сила е един капитал в човека, той не трябва да се

разпилява. Хиляди мъчнотии може да дойдат. Като имаш този капитал, веднага се спреш, всичките хора трябва да простят.

Сега мнозина от вас се безпокоят. От какво? Безпокоите се от студа. Има защо да се безпокоите. Безпокоите се от вятъра, безпокоите се от отношението на хората. Среща ви някой човек. Като ви погледне, като че ви полее със студен душ. Срещне ви някой, така ви погледне, вие се смущавате. Срещне ви някой, изведнъж не ви погледне, но си обърне гърба. Като си обърне гърба, като че с някой душ ви е полял.

Та при сегашния живот трябва да се учите да хармонизирате силите си. Като излезеш от къщи, да знаеш коя улица да вземеш. Трябва да бъдеш предвидлив. Като тръгнеш, да тръгнеш по онази улица, дето ще срещнеш много малко пакост, дето ще срещнеш повече блага. Значи в тази улица ще срещнеш повече добри хора, отколкото лоши. Добри хора – разбираш тези, с които си в хармония. Те ти предават нещо, обмяна ще стане между тебе и тях.

Някой път може да срещнеш някой човек, не те поздравил. Но между хората по един таен начин става една обмяна. Умните хора, като излязат, знаят откъде да минат, да стане обмяната правилно. Ако минеш по улица, дето обмяната не е правилна, връщаш се недоволен. И в учението, навсякъде обмяната да става правилно. Ще дойдеш в хармония с добрите хора, ще имаш висок дух, може да работиш. Някой път дойдеш, изгубиш настроението си.

Та първото нещо, човек като излиза сутрин, трябва да има нещо, от което да се тонира, да дойде в хармония и целия ден да се хармонира с окръжаващата среда. То е вече наука. Ако искате, един ден да направим един опит. Един ден може да ви пратим през София, ще ви кажа през къде да минете, през кои улици, и всеки ще донесе резултата. Някой път като останем съвършено без работа и няма

какво да правим, ще направим този опит. Има доста материал, събран в цялата научна област.

За бъдеще лесно ще стане. Ще имате цветенце в една саксийка – учен сте, каквото и да сте – ще имате по едно цветенце в саксийка, с което да хармонирате. Ще го полеете, ще го погледнете, то ще бъде като един талисман. Пък има цветя, които имат съвсем противоположни трептения. Не всички цветя са така хармонични. Имате някое камъче хубаво, което хармонира с вас. После, вечерно време като излезете, да намерите по небето някоя звезда, че като я погледнеш, да ти стане приятно. Не всички звезди произвеждат едно действие. Туй е вярно, понеже разни звезди имат различна светлина. На някои звезди цветът е в хармония с вас, произвеждат приятни впечатления. Обикновено някои хора, като говорите, произвеждат освежаващо впечатление, разположени са. Като срещнете човек, с когото си хармонирате, работата върви. Всеки един човек е благо за някого. Защо трябва да излезеш? Трябва да излезеш, понеже си едно благо. Като се срещнете, на тия хора ти ще им предадеш нещо и те ще ти предадат нещо. Трябва да излезеш, за да стане една обмяна между теб и тях. По същия начин, ако мислите, трябва да дойдат мисли, които са хармонични, известни чувства да дойдат в сърцето, с които си в хармония. Всичко туй допринася. По този начин животът вече разумно ще се гради. Тогава ще се осмисли. При сегашните условия е много механизиран. Ние очакваме нещо по кой начин ще дойде. Трябва да се трудиш. Но разумният труд носи самообразование.

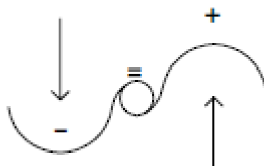

Фиг. 1

Сега, я вземете „до“. С трийсет и две или с шестнайсет трептения е? Вземете едно „до“ повишено и едно „до“ понижено. Как ще го вземете? Имате камертон. „До“ – повишено, понижено, естествено. Понижените тонове имат връзка със земята, повишените тонове имат връзка със слънцето (**Фиг. 1**).

Повишените тонове сега имат връзка с месечината. Повишените тонове направиха връзка някога със слънцето. Мозъкът не може да възприема направо слънчевата енергия, трансформатор е месечината. Повишените тонове чрез месечината възприема, понижените – чрез земята. Затуй понижените тонове носят топлина, повишените тонове носят хладина. Понижените тонове според мене са носили скръб. Понижен е, понеже е скърбен. Той е в гъстата материя. Той пее, за да се урегулира. Той като попее – не че е понижен – той взема тия тонове, да се нагоди според условията. Взема понижения тон, за да се огладѝ в средата, в която живее.

Вземете „ре“ повишено и понижено. Как ще изпеете например: „Студен вятър духаше“? Как ще го започнем, мажорно или минорно? Или: „Топъл вятър духаше“? В даден случай студът ни прави по-активни, топлината ни прави по-разположени. Сега как бихте определили студа и топлината? Как ще го изпеете? В топлото ти трябва да дадеш един подтик отдолу нагоре, за да преодолееш.

Студено не може да го вземеш, както топло. Няма да го вземеш отдолу нагоре, но странично.

В топлината ти трябва да излезеш от едно положение в друго. Топло ти е, трябва да излезеш из стаята навън или трябва да отвориш прозореца. Казваш, трябва да си смениш състоянието. Или пък някой път искаш да знаеш дали си разбрал някоя дума. Ако може да я изпееш хубаво, ти си разбрал думата. В българите частицата лю е за учудване, но с него започва любовта. Българинът винаги, като дойде любовта, той се учудва какво нещо е.

Сега вие какво си представяте, какво нещо е любовта? Как си представяте любовта? Каква форма ще дадете на любовта? Не само вашето разбиране, но всички други как ще я разберат? Представете си, че един човек е беден. Един го обича, даде му пари. То е вече едно понятие за любовта. Представете си една млада мома. Младото момче дойде, даде ѝ една шапка – той я обича. Един студент, скъсал го професорът. След това професорът му е турил добра бележка, снизходителен е. Как ще си представи студентът любовта? Младото момиче как ще си представи любовта? Бедният взе парите, как ще си представи любовта? Техните понятия не са едни и същи.

Любовта е с много лица, многолична е тя. Любовта при цветята е цвете, при животните е животно, при хората любовта е хора, при птиците любовта е птица, при водата вода е. Всички форми взема, веднага взема техните форми, за да я разберат. Любовта е единствената сила, която слиза до нашето положение и си заминава. Тя не очаква. Никой не знае образът ѝ какъв е. Не очаквайте да се запознаете с нея. Тя ти услужи, взема твоето положение и си замине. Най-разбраното нещо в света е любовта и най-неразбраното нещо е тя. Две качества: неразбраното е любовта и най-разбраното е любовта. Неразбрана е в туй отношение е, че никой не я е разбрал. Тя дойде, остави богатството, казва: „Направи на този човек добро.“ Ти веднага казваш, че не го обичаш. Някой път ти остави нещо и ти направиш доброто. Понеже ти го разбираш, ти си съгласен с нея. В едно отношение влизаш в стълкновение с нея, в друго – в единение. Тя всякога дава. Ти в едно отношение си готов да дадеш, а в другото не си готов. Когато обичаш, готов си да дадеш. Когато не обичаш, не си готов да дадеш. Тя всякога дава. Щом ти дава, и ти не даваш, тогава носиш лоши последствия, страдаш. Даде ти нещо, казва: „Дай на другите.“ Ти не даваш. Тогава страдаш. Тази любов наричам любов на страдания. Любовта всеки ден ще те посети поне по веднъж. Всеки ден

тя ти оставя по трийсет килограма. За десет дена това са триста килограма. Ти няма кому да ги дадеш, на твоя гръб ще ги тури, тя слуги не търси. Ти имаш торба. Отвориш торбата, туриш ги. Тя казва: „Ще дадеш.“ Втори път като дойде, пак дава. Тя никога не взема. Пак ще ти тури. Вследствие на това идат страданията на човека.

Когато имате работа с любовта, каквото ви каже, изпълнете го. Давайте, за да ви се даде. Тя ще ви дава и последното даване ще ви причини страдание. В любовта са най-големите страдания. Не са много големи, но всички хора страдат от преизобилие. Знаеш колко са смешни сега. Аз по някой път сравнявам хората на любовта. Те си имат един цвят и час по час го поливат. Ти имаш едно цвете, поливаш го. После, други хиляди цветя има, които трябва да поливаш. И своето, и всички трябва да поливаш без разлика. Който върви по закона на любовта, трябва да действа съобразно с нея, защото утре тя ще дойде, носи голям товар трийсет и два килограма. Сто дена по трийсет и две – три хиляди и двеста килограма на гърба ти. Ти какво ще правиш? Затуй всички се заемете в закона на любовта да работите, понеже, ако не работите, тя ще ви създаде най-големите трудности. Ако работите, ще имате капитал, няма какво да се безпокоите. (Учителят пее: „Топъл си ти“.)

Вие как бихте го изпели? Т-то показва, че имаш усилия да преодоляваш. О-то показва: имаш усилия. В П-то имате обратния процес.

Онези от вас, които сте запознати с тоновете, може да знаете трептенията на „до“.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Десета лекция на младежкия клас, 27 декември 1940 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПРЕВЪЗМОГВАНЕ

„Добрата молитва“

„Махар Бену Аба“

„Духът Божи“

Имате ли зададена тема? (*Имаме „Превъзмогване*“.)

Превъзмогването, доста големи препятствия има то. Да видим как сте го разбрали. Какво може да превъзмогнете?(*Прочете се темата.*)

Сега превъзмогване има по три начина. Започвате с превъзмогването вън от себе си. Превъзмогване отвън не съществува, то е един вътрешен процес. Имаш едно неразположение, малко неразположение. Ученик си, не си разположен да идеш в клас. Превъзмогни, нищо повече. Оттам започни. Вие ще кажете: „Да превъзмогнем чрез любовта.“ Оставете тия работи, оставете любовта настрана. Намери разположение да идеш. Мислиш какво да нагласиш, да покажеш основателни причини, че не може да идеш в клас. Ти иди, нищо повече. Викат те на някоя хубава трапеза, има да ядеш, отваря се апетитът ти. Ял си много сладко, още повече искаш да ядеш. Нещо ти казва: „Стига толкоз.“ Послушай, ти превъзмогни, спри там, не яж повече. Нека да останеш малко гладен. Не задоволявай своето желание, понеже ще се преситиш, ще разхлабиш себе си.

Наблюдавайте, че когато кокошките снасят яйца, остава малко празно място в яйцето, едно малко празно пространство. Този въздух е за простор на пилето, ако не е случайно толкоз умно и не може да пречупи черупката, за да се не задуши. Затова остава въздух в черупката. Този въздух е [*нужен*] докато пилето пробие мъчнотията.

Ако имаш малко мъчнотия – малко въздух ти трябва, докато пробиеш, докато превъзмогнеш мъчнотията.

Как превъзмогвате с любовта? Нито един човек от вас не съм намерил, който да може да превъзмогва с любов. Според мене да превъзмогнеш с любов значи светлина трябва да имаш, в сърцето си [*топлина*] трябва да имаш и сила трябва да имаш.

Аз исках да зная всеки ден доколко мога да предвиждам. Идат някои, че ми дават писмо – цял един помен иска. Доста похвални речи има в тях. След това ми определят колко пари да дам. Те си определят колко пари искат за толкова добри думи. Аз трябва да ги платя. Питам се, струват ли толкова да платя, или не? Някой път колкото искат, давам, за да не загубя реномето. Един ден ми носят едно писмо и си казвам: да видя, без да отворя писмото, колко ще дам. Отивам, турям в един плик парите, не да отпечатвам писмото. След няколко дена бърквам в джоба си, писмото не е отворено. Отварям го и виждам, че едва една трета съм дал от това, което човекът иска. Значи дал съм само за това, което тялото му иска. Разбрал съм нуждите на тялото, но нуждите на ума и на сърцето не съм разбрал.

Сега пак се ражда една философия. Този човек имал няколко деца. Тази сума е едно число, за да прекара петнайсет дни, да прекара празниците. Значи, за да прекара един месец, двойно трябва да му дам. Аз изчислявам, че съм му дал за петнайсет дена, за един месец двойно трябва да му дам, за да стигне. Аз едва съм му дал една трета от това, което ще стигне за петнайсет дни. Сега пресметнете колко съм му дал. Той казва: „Туй, което ще ми дадеш, за петнайсет дни ще ми стигне.“ Не казвам колко иска от мене, само казвам, че за петнайсет дни ще му стигне. Аз изчислявам колко ще му трябват за месец. Едва съм нагодил една трета, от [това] което иска. Сега вие

може ли да кажете какво число е поискал от мене? Доста трудна задача е. Може ли да ми кажете?

Едновременно това представя третото и четвъртото измерение. Туй е пътят, по който тесерактът[62] се развива. Нали виждате третото измерение (**Фиг. 1**). Значи прозрачно е. Имате една плоскост, с която виждате прозрачно. Тази част с пунктира е затворена вътре, другата е прозрачна. Значи в четвъртото измерение материята е прозрачна, вижда се през нея.

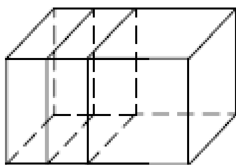

Фиг. 1

[*Всички*], най-първо, трябва да разчитате на себе си. Ето какво значи: да разчитате на своята глава, да разчитате на своето сърце, на разумното сърце. Слънчевият възел, стомашният мозък, има ред ганглии. Цялата симпатична система представя човешкото сърце. Човешката воля пък е свързана с костната система и с мускулите. Умът оперира с мозъчната система. Сърцето оперира със симпатичната нервна система. Волята оперира с двете системи, оперира едновременно и с тялото. Сега някои говорят: „Човек да мисли.“ Ти не може да мислиш, докато не владееш своята нервна система. Един музикант трябва да знае да оперира. Музикалният център се намира отстрани на челото. Цигуларят трябва да знае как да манипулира, да свири. Певецът трябва да знае как да пее. Но същевременно има много деликатни нишки в музикалната ципица на ларинкса. Трябва да е майстор, да знае как да свива малката

[62] Обемна фигура, куб в четиримерното пространство (лат.).

ципица, да знае как да свири с тази ципица, за да произведе един тон. Много трудна работа е.

Сега умът не може да се прояви в своята първа фаза, ако ти не владееш своята нервна система. За пример ти се сърдиш, ти си под чуждо влияние. Сръднята не пада в областта на ума. Гневът е в областта на сърцето. Следователно сърцето е под влиянието на ума. Ако ти се оставиш на тия външни внушения, умът ти съвсем ще се изопачи. Или у тебе може страхът да влезе, да се повлияе. Чувството на страх не пада в областта на сърцето. И тогава психологически разискват въпроса кои [*способности*] спадат на сърцето и ги различават от тия способности, които спадат на ума. Какво ще знае умът за страха? Страхът произтича от неща, които си опитал. Страх те е от огъня – ти си опитал, опарил си се няколко пъти, тебе те е страх. Имаш вече не едно изгаряне на пръстите. Тия впечатления не спадат в областта на ума. Ако човек се занимава само с ума си, няма да страда, но ще се заражда в него желание да разреши всичко. За пример един човек отблизо можеше по-рано да те убие. Сега може от два километра да ти тегли куршума. Може като прицелна точка да те удари, ще те гледа с тръба. Мисълта му може точно на място да те удари. Сега развивам въпроса. Вие казвате: „Аз мисля." Щом ти се страхуваш, ти не мислиш. Щом един предмет е много близо до тебе, ти не може да мислиш заради него. Само за далечните предмети може да мислиш.

Единственото Същество, за което мислим, то е само Бог. То е вече предмет на ума. Когато ние не може да разберем Бога и отдалече, тогава де сме ние? Искаме да Го разберем отблизо. Близостта е процес на сърцето. Той иска близо, да пипне, да почувства нещо. Когато някой човек е близо, вие мислите, че това е процес на ума. То е процес на сърцето. Сърцето от много близко иска. Методите на сърцето са вътрешни. Сърцето, и то мисли, други са неговите методи.

Методите на ума са други, на сърцето са други и методите на човешката воля са други, различават се. Казвам, трябва да се стремите да владеете нервната си система. Когато мислите, не трябва нищо да ви безпокои. За пример ти си гладен, мислиш ли? Ти не мислиш, ти се страхуваш, че може да умреш гладен. То не спада към твоя ум. Ти може да мислиш за смъртта. Смъртта не спада към човешката мисъл. Човешката мисъл може ли да умре? Когато огънят изгасне, смърт ли е това? Казват някой път, че човек е изгаснал. Но то е вече понятие на ума. Изгасването е понятие на ума. Умирането какво е? Някой от вас умирал ли е? Умирал ли е някой? Ходил ли е в областта на смъртта? Няма нито един от вас, който да е ходил. Вие казвате: „Ще умре човек." Казваме: „Еди-кой [си] човек е умрял." На какво основание? Той престанал да диша, престанал да яде. Какво от това? Аз може да си задържам въздуха за една минута, за две, за три, за половин час, умрял ли съм? За половин час да не мръдне нито един мускул, всичко да е студено. Казват: „Умря този човек." Аз се въздържам, вече то е процес на ума. Аз въздържам своята нервна система.

За пример всички имате кашлица. Тази кашлица не е процес на ума. Тя излязла от любовта. Обичате някого, затова кашляте. От любов произтича. Когато обичаш някого, ти само искаш да му кажеш нещо. Тези, които кашлят, искат да се проявят, че обичат някого. Вие, които не кашляте, казвате: „Де се намериха?" Вие искате и вие да кашляте. Кашлицата може да я направим музикална. Виждам, че процесът не произтича от областта на ума. Умът трябва да дойде във вас, да ви каже как да се изкашляте, понеже вие не се кашляте музикално, кашлицата ви не е музикална. Искаш да се изкашляш. Мислиш ли на кашлицата да ѝ дадеш най-добрия тон? Или да кажем имаш старание, искаш да се изкашляш най-музикално. Ще се изкашляш музикално, че който и да те чуе, да му е приятно. То е предметно учение. От невидимия свят поискаха учени да дойдат, искат да видят как ще

разрешите кашлицата. Кашлицата засяга един от възвишените центрове на гърлото. Вие кашляте по единствената причина, понеже много процеси има, които бързат да се проявят. Тази кашлица е архаическа. Знаеш какво значи архаическа. Архати[63] са началниците на кашлянето. Малко са сприхави. Онези, които не знаят да се съобразяват с този такт на архатите, ще страдат. Мислиш ли, че страданието е нещо външно? Лекарите убедят някой човек, че ако не му отрежат крака, ще умре. Човек от страх даде да му отрежат крака. Този човек, след като му отрежат крака, мисли, че има крак. Чувства някой път пръстите си. Рече да стъпи, няма крак, кракът е отрязан.

Много пъти вие от страх отрязвате някои ваши мисли. Не режете никакви мисли, нищо повече. Онзи стих криво тълкувате. Христос казва: „Ако те съблазнява кракът, отрежи го." Не буквално е това. Онази мисъл, която влезе да те изкушава, изхвърли я навън. Не крака, но онази мисъл изхвърли навън. Тя няма нищо общо с тебе. Ти страдаш, изхвърли страданието навън. Ти нямаш нищо общо с него. То иска да те убеди, че е твое. Никакво страдание няма. Има страдание вън от тебе.

Може би сте виждали някой път тия акробати, които играят на въжето. Той ходи с върлината по въжето, пък онези, които гледат, се стягат, стряскат се да не би да падне. Някой път се завърти и се закачи с ръката на въжето. Които гледат, всички изтръпват. Той си играе човекът, фокуси прави. Онзи, който гледа, [казва]: „Отде дойдох да гледам този дявол." Сърцето му се пука. Страданието е майстор. Акробатът, качил се е на вашата нервна система, играе и вие заради него треперите. Бъдете спокойни, нека падне. Ако падне, нека се понатърти. Защо вие в даден случай му съчувствате? Влюбени сте всички в него. Когато обичаш някого, не искаш той да падне от въжето. Той, ако не е майстор, да се не качва на въжето. Ако е

[63] Достоен – който няма повече да се прераждa (санскр.).

майстор, нека се качи. Има умствени акробати, има и сърдечни акробати. Те веднага изменят тежестта на предмета. Един предмет от сто килограма, те го направят да тежи двайсет и пет грама. Следователно прави обема голям, теглото малко. Този предмет, ако падне в пространството, ще падне бавно. Един предмет има петдесет килограма, но петдесет килограма го снемат на двайсет и пет грама. Може ли да изчислите след колко време ще падне?

Вие искате сега да се самовладеете. Някой казва: „Самообладание ни трябва.“ Не се самозаблуждавайте, че имате самообладание. Самообладание е – както и да туриш един предмет, да си запази равновесието, да не падне.

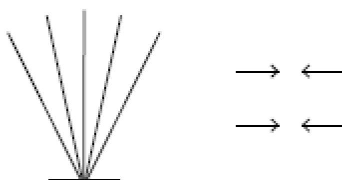

Фиг. 2

Дотогава, докато силите действат от двете страни еднакво, не може да паднете, вие не може да изгубите равновесието. При туй условие вие не може да паднете. Но ако от едната или от другата страна се удвояват или утрояват тия сили, изменя се правият ъгъл, вие изгубвате своето равновесие и падате на земята (**Фиг. 2**).

Значи от третото измерение може да паднеш във второто измерение. Ако изгубиш равновесие от четвъртото измерение, къде ще паднеш? Тогава ще имаш две падания: ще паднеш в третото измерение, от третото измерение ще паднеш във второто. Дето някой път вие страдате – умствено може да паднеш и чувствено може да паднеш. Когато чувствено вие падате, имате болка. То е падане. В сърцето има падане. Когато падате умствено, какво чувствате в себе си? Недоволство. Ти си недоволен. То е умствено падане.

Като паднеш, какво трябва да правиш? Трябва да очакваш някой да ти помогне. Изгубиш своята вяра в себе си, тогава трябва да очакваш някой да дойде, да не паднеш. Паднал си, не може да станеш. То е първият опит. Паднеш духом, опитай се може ли да станеш. Що си паднал? Казва някой, обезсърчил се. Във Варненската гимназия имаше един професор, много способен човек, много сериозен, но чувството на шега развито, шегобиец. Тъй го прави, че никой не го забелязва. Излезе, изкарал някой ученик на дъската, даде му много мъчна задача, че той не може да я реши. Казва на ученика: „Колко голям простак си, нищо не знаеш. Тази задача така не се решава." Ученикът седи горкият, гледа го. Мисли, че му е писал две, пък той му писал шест. Казва: „Какво трябва да ти туря?" Онзи трепери. Той пише. Той започне да решава задачата. Има характер в него, естествено му е. Казва: „Не знаеш нищо", ама туря шест. Втори като него не съм срещал. В гимназията имаше друг, с друг характер. Чех беше – едно късо човече с широки рамена. Много добър геометрик, взискателен, справедлив. Учениците научили слабата му страна. Един ден не искат да влязат в клас, донесли и скрили в катедрата петнайсет жаби. Влиза той, отваря катедрата да извади книгата и веднага изскача и отива в дирекцията. Иде директорът. Кого ще накаже? Всичкият клас солидарен. Кой турил жабите, никой не знае. Пита: „Някой от вас ги е турил." Но целият клас е солидарен. Учителят не предава, те това търсят. Едно наказание за всички. Понеже той е много взискателен, туря единица. Първият вдига шум, но туря шест. Втрият – много мекичък, но веднага туря единица. Първият вика, кара се, но всичките ученици доволни. Онзи много добре постъпва, но туря единица.

Сега какво има, че в катедрата турили жаби? Вие казвате: „Аз не съм здрав." То е едно влияние отвън. „Не съм даровит." Това е влияние отвън. Не си даровит? Глава имаш, сърце имаш. Всичките

животни биха дали всичкото си богатство за едно човешко тяло на най-простия човек. Всичкото животинско царство биха дали всичките придобивки, копитата, козината, само да имат това, от което човек е недоволен. Ти седиш и казваш: „Аз не съм даровит човек." Ти си се поддал на едно чуждо влияние. Никога не допущай чуждо влияние. Не допущай тази мисъл, понеже, тъй както си създаден, имаш едно изопачено понятие за Бога, че те е направил такъв, какъвто ти не искаш.

Сега едното от двете е: или, че Бог те е направил такъв, какъвто не трябва, или ти не разбираш туй, което Бог е направил. Човек не разбира себе си, толкоз сложен е мозъкът. Даже най-учените хора толкоз повърхностни понятия имат. Учените хора не знаят къде е музикалната способност. Ученият човек не знае къде е съвестта на човека, на кое място. Говори за себе си, не знае на кое място е. Говори за Бога, не знае къде е мястото [на] Бога. Говори за вярата, не знае мястото на вярата. Той не знае елементарни работи, които децата трябва да знаят. В касата има прегради за петолевки, десетолевки, за всичките пари има прегради. Казвам, всеки един от вас трябва да има понятие, да изучава себе си. Сега не трябва да се предавате на внушение.

Казвате: „Превъзмогване." Някой път зададат тема. Ако ви се даде тема „Как трябва да се обича човек"? Вечерно време как трябва да обичаш човека? Когато човек е гладен, как трябва да го обичаш? Когато човек е жаден, как трябва да го обичаш? Когато е болен, как трябва да го обичаш? За да обичам един музикант, трябва да му дам вниманието да участва в музиката. Да ми е приятно. Каквото той свири, да го не критикувам. Има погрешки тук-там. Да кажем, един музикант свири по-бързо. Тебе може да ти е неприятно. Къде е погрешката, че бързо свири? Кой музикант сега знае каква част от времето да вземе? Какво трябва да бъде времето, модерато или

анданте? Анданте е неразбрана италианска дума. Какво значи на български? Бавно. Когато става анданте, трябва да стане полекичка. Анданте – първо ще се приготвиш и полекичка. После ще ходиш алегрето. Трансформираш музикалната енергия, но постепенно, като си готов, тогава ще дойде алегрото, в движение. Музиката трябва да я проявяваш в движение.

Казва: „Човек бързо мисли." Не мисли бързо, най-първо. Казва: „Много трудна задача е." Много лесна задача е, в умствения свят децата си играят с тия работи. Но на физическото поле тук трябва да туриш един професор.

Казвам, какво виждаш, как виждаш тази страна? Той вижда пунктира на чертежа. (Учителят заличава пунктира.) Какво виждаш сега? Вижда ли нещо вътре? Той вътре не вижда. Този човек е затворен. Заличавам пунктира. Тези са затворен свят, тези са отворен свят. Който вижда само външно, той [не] е учен човек. Който вижда вътре, той е учен, един, който разрешава задачата. Написвам задачата:

(2 + 3)2 : 2= 25 : 2 = 12 1/2.

Между тия две числа има мъчнотия. Този знак, с който може да се образува едно равенство – трябва да се победи една мъчнотия. Иска да се обработи земята. Трябва да продадат житото, трябва да израсте. Като го съберат, и двамата работят. Събраният техен труд колко ще бъде? („Две.") Това са външните условия, които използват. Двайсет и пет е равно на колко? 25 : 2 = 12 1/2. Вие трябва да турите друг един метод. Човек трябва да се упражнява в своите умствени способности.

Допуснете нещо, което няма нищо общо с вашия ум. Че не ви обичат, това не трябва да занимава вашия ум. Че ви мразят хората, това не трябва да занимава вашия ум. Това са илюзии. Че кой вас

може да ви мрази, когато Бог ви обича? Допущате нещо, което не съществува в света. Бог, Който ви е създал, ви обича. По-голям от Него няма. Вас ви е страх, че имало някаква мушица, някой бръмбар, който не ви обича. Не ви обичат някъде и вие се обезсърчавате, че те не ви обичат. Този бръмбар вас ви прави едно голямо добро. Вас ви е дадено едно голямо богатство. За туй богатство нямате изход. Този бръмбар отвори дупка и то започна да тече. Какво лошо има, че той отворил дупка? Започва да тече и вие ставате виден човек. Този, който не ви обича, той ви рекламира. Това е един умствен процес. Че бръмбарът не ме обича, това е предположение. Но че бръмбарът направил една дупка, откъдето тече водата, това е една реалност. Аз опитвам. Друг бръмбар иска да ми направи пакост. Той пуща водата отгоре. Той иска да те похвали. Единият бръмбар излива водата, другият налива. Казваш: „Тия бръмбари не ме обичат." Бръмбарите са на място.

Този, който не ви обича, той става причина друг да ви обикне. Всякога в живота, за да ви обикне някой, друг трябва да ви разлюби. Защото двама души, като ви обичат, ще ви разкъсат. Единият като хване едната ръка, другият – другата, и двамата са силни, ще ви разкъсат. Те са силни хора. За да си силен, ти с ума си трябва да ги хванеш, трябва и двамата да ги прегърнеш, да кажеш: „Аз съм, който ви обичам." Дотогава, докато тебе разпъват, то е вашата любов. Като ги събера на едно място, казвам: „Сега от мене зависи да ги пусна или не. За да ги пусна, трябва да ме залюбят." Аз, като ги пусна, усещам се свободен. Казват: „Благодарим за любовта." Като ги пусна, да си вървят. Това е за тяхната любов. Заради мене като ги хвана, да им покажа, че съм по-силен, то е моята любов.

Когато обичам някого, показвам, че аз съм по-силен от него – може да дам. Когато той възприема любовта ми, той ще покаже, че е по-силен от мене. Два вида силни хора има: едните, които дават,

другите, които вземат. И двамата са силни. Ако ти не може да дадеш, ти си слаб човек. Ако ти не може да вземеш, ти си слаб човек. Значи едно страдание ще го приемеш, ще го разгледаш като учен човек. Един бръмбар ще го хванеш, ще го видиш. Този бръмбар ще те направи виден човек.

Казвате: „В ума ми дойде мисълта, че мене не ме обичат.“ Какво значи това? Престанало е времето вече да те обичат. Сега е настанало време ти да обичаш. Щом не те обичат, ти кажи сега на света как трябва да обичаш. Щом ти дотегне да обичаш, тогава вземи другото положение, започни да мислиш как другите хора обичат. Не се смущавай, колкото и малка да е любовта. Не се смущавай от празните зрънца. Сто празни зрънца се събират. Всичките семенца на любовта са мощни. Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапово зърно“, после казва: „Ако имаш вяра и кажеш на тази планина да се помести, ще се премести.“ Ако имаш едно малко зрънце от любовта, с туй зрънце цяла планина може да преместиш. Някой път зрънцето го няма там. Седиш, туряш в джоба, страх те е пет лева да дадеш. Ти не може да говориш за любов, когато мислиш колко да дадеш. Любовта не мисли. Тя, като хване, даде. Колкото хване, даде – пет, петнайсет, двайсет, петдесет. Щом мислиш, че много си дал, то не е никаква любов, те са илюзии в живота. Мислите ли, че ако ви дам сто по хиляда лева книжки, много съм ви дал. Онзи, който е взел стоте по хиляда, той ще мисли, че много е взел.

Сега мярката на онова, което съм дал, е чувството, което съм вложил, онази енергия, която съм вложил. Тя е цената на нещата. Може ли да ви дам пет лева, ако в тия пет лева съм вложил чувството на любов? Който мине вече, започва да говори, и дават. Другите минават, и веднага джобовете са пълни. Ако нищо не съм вложил в петте лева, кой как мине, освен че няма да даде, но той иска да вземе.

Та първото нещо, не вярвайте в безлюбието. Безлюбието, това са бръмбари. Какво значи безлюбие? На турски без значи плат, значи търговец, който има голяма фирма, голям дюкян, стока няма. Как ще го обичат хората? Без любов, туй значи без плат. Щом е без любов, човек с пари продава. Вие влизате в моя празен дюкян, дам обяснение: „Като напълнят дюкяна със стока, ще ви дам." Една година, две години седи дюкянът празен и аз ви казвам, че ще ви дам. Какво ви струват тия обещания? Казвам: „Тук ще платите нещо, без пари не давам." Ще платите нещо.

Вие не разбирате. Любовта плаща с любов. Как плащате вие с любов? Много проста работа. Един човек ме обича. Срещам го с една кошница грозде и ми я дава. Аз, за да покажа, че го обичам, изям гроздето. Много хубаво грозде. То е обич. Той ми дава гроздето. Господ направи лозето и ме обича. Аз му благодаря, че той, от тази лоза, която ме обича, донесъл грозде. Аз, като изям, трябва да върна. Аз изям гроздето, то е обич. Обич е онова, което ви даде този, който ви обича, да го оцените. Под думата изяждане разбирам: щом изядеш, обичаш човека, който ти го дава. Даже това счита всеки един човек. Като дойде вкъщи, ако не яде, българинът го счита за лош човек. Щом ядеш от храната, която той яде, смята те за добър. Сега вие философствате, че ме погледна умилно. Не да ме погледне умилно, да ми даде грозде да го изям, че после да ме гледа умилно. Не да ми продаде гроздето, не да ме чака дали ще го гледам умилно. Като изям гроздето, на място е умилното гледане.

Сега вие имате понятие за любовта. То са стари понятия, които трябва да ги оставите във вашата архива. Щом не ви обича някой човек, вие го обикнете. Да ви кажа как да го обикнете. Вие сте едно малко овчарче. По пътя минава този господин, носи кошницата, нищо не ви дава. Вие насадите лозе. Напълнете една кошница. Един ден вие минавате, той ви чака. Вие извадите, че му дадете грозде. Той

ви казва: „Много сте добър.“ Вие му казвате: „Едно време бях овчарче, мина един човек, носеше грозде. Мене ми се ядеше, той не ми даде. Тогава ми дойде идеята да насадя лозе. Оттам насетне се научих да давам на хората по един грозд.“

Сега навсякъде има неразбиране. Идеите, които се проповядват, са толкова прости. Ако се приложат, светът може да се оправи в един ден, но понеже сме много учени философи, изискват се много години. По това се показва, че сте много учени, хиляди години взема, докато се приложи едно учение. Туй, което за един ден може да приложиш, е Божествено, то е положително. Туй, което за една седмица може да приложиш, то е обикновено. Ако вземете това за мярка, по тази мярка туй, което моментално става, то е Божествено. Туй, което в една секунда става, то е Божествено. Туй, което в една минута става, е талантливо. Туй, което за един час става, е обикновено. Обикновените работи всякога изискват дълъг период, не се смущавайте.

Говорим за онази любов, която може да събуди моята мисъл. Говорим за онази любов, която може да събуди сърцето да чувства топлината. Говорим за онази любов, която трябва да събуди волята. Мисълта да бъде разумна, тогава умът свършва работата много бързо, сърцето по-бавно, а волята изисква, да свърши работата, дълъг процес. Някои работи не стават бързо – трябва да знаете, че сте в обикновения порядък. Не бързайте тогава. Например имате процес на насаждането на житото. Колко ще ви вземе? Цяла една година. Ако сеете житото в септември, кога ще го пожънете. В юли. Колко месеца? Десет. Да посееш житото и докато имаш един резултат, се изискват месеци. В тия десет месеца не мислиш за онзи вътрешен процес. Житото си расте само по себе си.

Не се месете в процеса на Божествената любов. Има една любов, която трябва да я посадите, после да я пожънете, да извадите житото. В ония процеси не трябва да се месим. За пример вие искате да знаете

дали този човек ще ви обича. Вие нямате понятие. Един човек, който веднъж ви е обикнал, всякога ще ви обича. Един човек, който не ви е обикнал, никога няма да ви обича. Ако вие ми кажете, че той не ви обича, казвам: той не може да ви обикне. Ако чакате той да ви обикне, вие се лъжете. Ако чакате онзи, който ви е залюбил, да ви разлюби, пак се лъжете. Всъщност такъв процес в природата не съществува. Те са изкуствени неща. Бог не може да се измени в любовта Си, да се измени да не обича.

Ако един човек не ни обича, той не е съвършен. Който ви обича, е съвършен. Под думите, че не ни обича, разбирам друго. Не че не ви обича, но вие сте болен човек. Обичате много да ядете, тази болест е аристократ, казва: „Малко ще ядеш, едва по една лъжичка." Постили сте четирийсет дена. Ако онзи ви нахрани солидно, вие ще умрете. Като сте постили четирийсет дни, ще вземете едно гроздово зърно, ще го разделите на четири парчета и ще вземете с една вилушка една четвърт. В един час по едно зърно ще изядете, постепенно да се размърда стомахът, червата да се раздвижат. Не е лесна работа.

И любовта сега проучвате. Тя е една област, която сега изучавате. Вие сте постили с години. Като дойде любовта, наядете се с любовта и тогава какво става? Една четвърт от зърното на гроздето ще вземете. Сега по старата любов – големи самуни. По новата любов разбиране трябва, светлина трябва. В новата любов никога не се позволява да мислиш отрицателно, че той не те обича. Обича ме, но той не се е проявил, спи още. Нека си почине човекът. Още като се събуди, той ще ви търси. Не ходете да го мушкате, да кажете: „Стани да видим каква е любовта ти." Не го събуждайте. Имате право да отворите вратата, да надникнете. Ако спи – пак тихичко да затворите и да излезете. Не да блъснеш, да го стреснеш. Петнайсет-двайсет пъти може да отворите вратата тихичко, то е любов.

Сега вземам любовта, онзи вътрешен процес. Ако вие нямате този процес, не можете да разберете любовта. Най-първо, умствено трябва да разберете какво нещо е любовта. Тя трябва да произведе светлина. После, сърдечно трябва да разберете любовта, да разберете вашата симпатична нервна система. Аз правя наблюдения. Като ям хубаво и храносмилането е добро, казвам: любовта е на място. Когато има запичане, любовта не е на място. Щом ме заболи коремът, процесът на любовта не е правилен.

Всичките болки на стомаха се дължат не една неестествена промяна на любовта, на симпатичната нервна система, защото болките в света не са нищо друго, освен ония енергии, с които е напълнено тялото. Когато се набере повече кръв в някои капилярни съдове, ще прави голям напор, образува болки, дето са капилярните съдове. Тази кръв не може да минава свободно. Тя трябва да минава, да тече. Щом не може да тече кръвта свободно, веднага се образува болка в капилярните съдове. Някой път се събира повече енергия на едно място, по-малко на друго, става разместване не енергиите. Тогава в единия случай се образува изстиване на краката, изстиване на ръцете, в другия случай се образува пък набиране, повишаване на температурата. Тогава има два процеса. При повишението на температурата трябва да отнемем тази температура, защото капилярните съдове не може да издържат голяма температура. Ако температурата е малка, тогава трябва да повишим температурата.

Казвам сега, щом спрете процеса на вашата мисъл, усилва се процесът на вашето храносмилане. Ако човек спре да мисли, усилва се процесът на яденето. Той яде повече и задебелява. Но при този процес той дава повече работа, отколкото те може да свършат. Ти казваш: „Не може да работя.“ Ако една работа свършиш, безсмислено е това, което свършиш, да го повтаряш с години.

Представете си, че във вас се задържа чувството: искате вие да се удоволствате, да ядете, да пиете, да се обличате. Взимате пари от този, от онзи назаем. Наберат се петдесет, сто хиляди – имате да плащате. Зор ще видите, докато изплатите дълга. Никога не взимайте пари назаем. В любовта – argent compte[64]. Не искайте голямата любов, да мислят хората само за вас. Няма по-ужасно нещо да мислят хората само за вас. Ти като спиш, ще искат да знаят как спиш. Толкоз ви обичат, че ще видят юрганът дали е тънък или дебел. Като ви обича някой, ще иска да тури повече масло, че ще види хляба ти. Ти не може да бъдеш свободен. После ще видят дали си загорещен. Навсякъде ще те следят. Затуй царете се обличат, инкогнито да се движат, да го не знаят хората, че е цар. Другояче като детективи всички се насъберат около него. Главата му ще побелее. Онзи иска за децата си нещо, онзи за слугата.

Казвате: „Да съм цар." Какво като си цар? Та вие всички сте царе, знатни хора сте. Щом страдате, много знатни хора сте. Казвам, престанете да бъдете знатни, облечете се с обикновени дрехи и инкогнито да походите в света. Казва: „Аз съм голям грешник." То е тщеславие. Друг казва: „Много добър човек съм." То е тщеславие. Нито съм грешник, нито съм праведник. Онези са знатни хора, сега аз започвам. Не зная какво нещо е доброто, не зная какво нещо е злото – сега го търся. Не съм учен човек, сега съм започнал да уча, разбирам нещо от геометрия. Казва: „Знаете ли какво нещо е куб?" В куба може да те затворят. Ако е малък, безопасен е. Ако е голям, може да те затворят вътре. Ако ти отворят, ще излезеш. Някой казва: „Аз ви обичам." Знаете ли какво се крие в тия думи? „Аз ви връзвам." Вие сте вързан. Вие седите и казвате: „Обичам ви. Моето сърце се е запалило." Ако се запалиш, и не знаеш как да гориш, образува се кадеж. Съмнението според мене е непълно горение. Щом започнеш да се

[64] Държа точна сметка за парите си (фр.).

съмняваш, чувстваш своята ревност, това е кадеж, непълно горение. Тук преди няколко дена една сестра си е взела нова соба. Запалила собата, тя се задръстила, кади онази соба. Цял час се чуди. Аз минавам, виждам тази соба, кади, не гори. Каква е причината? Пълни са кюнците със сажди. „Не може да бъде." Виждам канала – запушен. Иде един брат, бръква, изважда един камък. Най-първо бяха кюнците пълни със сажди, после изваждаме този камък и печката започна да гори. Но два дена минаха, докато мина кадежът на стаята.

Сега за вас изваждам примера. Вие задръствате каналите на любовта. Най-първо, научете се да държите една мисъл: никога не вярвайте, че вас не ви обичат, туй го извадете из ума. „Мене, казва, никой не ме обича." Има два бръмбара, които не те обичат. Казва: „Малко дава, сърцето е съвсем затворено." Сега вие ще кажете туй до вас ли се отнася. Не се отнася до вас. Вие например говорите за любовта. Но има ли някой от вас, когото любовта да го е пипнала с нокът или с малкия си пръст да го е пипнала? Да ми кажете какво е допирането на любовта. Любовта ако те допре с малкия си пръст, ти цял един месец ще бъдеш повече от цар. Всичко в света ще се отвори. Щом престанеш да мислиш, животът ти ще стане обикновен. Какво може да тури любовта? Любовта носи светлина, топлина, всичко носи любовта. Като те допре с малкия пръст, гениален ставаш, хубаво свириш, хубаво говориш, хубаво ядеш, възстановява се веднага храносмилането.

Печката не гори, таваните започват да се пукат. Ще кажете на себе си: „Малко разбирам." Туй, което разбираме, да го приложим. Например аз, ако бих бил един учител в отделенията, щях да започна с единицата. Ще кажа на тия деца: „Една ябълка и две ябълки, колко стават?" Детето ще вземе трите ябълки да ги изяде. То е предметно учение. Сега учат децата: „Едно и две правят три." Не е предметно учение, то е теоретическо. Сега, като идете, ще идете да посетите едно

място, дето има един боб и други два боба – три боба. Идната година ще ги посетите тия бобове. От единия и от другия колко зрънца ще имате? То е предметно учение. Сега предметното учение го няма. Един боб и два боба – три боба. То е за учени хора, то е учена работа. Вие туряте философия на децата. Имате плюс (+), минус (–), умножение (x), деление (:). То е философия, то не е за деца. На децата как ще обясните делението защо е две точки. Защото делението става между двама души. Като има двама, се дели. Ще кажете: „Деца, тук са две приятелки, трябва да се разделят. Делят една ябълка по половина, едната ще вземе половината и другата ще вземе другата половина."

Понеже вие вървите с този въпрос в живота си, този метод е външен. Реалният въпрос е вътрешен. Ако ти в себе си правилно не може да разделиш любовта си: ако ти нямаш любов към ума си, ако ти нямаш любов към сърцето си, ако ти нямаш любов към тялото си, ти не може да предадеш никаква любов към хората. Най-първо, ти ще имаш любов към ума си, ще имаш любов към сърцето си и ще имаш любов към тялото си. Добрите хора работят за тебе. Казвате: „Не ми трябва любовта на хората, то е тяло." Така не се говори. Тялото е свещено жилище, в което живееш. От тази любов на ума си ти може да раздадеш на хората, от тази любов на сърцето си ти ще дадеш на хората и от [*любовта на*] тялото си ти може да дадеш.

Та вие сега се научете да обичате ума си. Да не казвате: „Празна е тази глава." Ще кажете: „Не съм те оценил още, ще ме извиниш. Богатство има тука." Ще пипаш сърцето си. И то е богато. Ще се извините, че не разбирате тялото. Пред тялото ще се извиниш. Ти измъчваш краката си, измъчваш ръцете си. Седнеш, не може да спиш спокойно, не може да ядеш, не си спокоен. Когато казвам ще внесете любовта в себе си, да имате всичкото здраве, да обичате тялото си, да бъдете благодарни и от онзи ум, който ви е даден. Не да впрегнете сърцето си, но да бъдете доволни от процесите. Тъй както сърцето

работи, да сте доволни. Като туриш ръката на сърцето си, ритъмът на сърцето да ти е приятен. Като туриш ръката на сърцето си, то бие, виждам едно творческо движение: как вървят растенията, как растат, плодовете как зреят. Човек някой път го е страх да не би да спре сърцето. Като се обезсърчите, турете ръката на сърцето си.

Казва: „Аз съм, Който съм." I am that I am. Като кажете така, всичко върви.

Вие може да четете много книги, много учени хора сте. За пример казвате: есенция, субстанция, субстанционално. Субстанция е това, което изпълня всичко. То е идеята. Есенция е туй, най-финото от субстанцията. А туй, което изпълня всичко, е субстанцията. Вън от субстанцията нищо няма. Единственото Същество, Което съществува в света, не му знаем името, не може да го наречем субстанция. То е и в субстанцията, то е и в есенцията, без да е есенция. То е в силата, без да е сила. То е в ума, без да е ум. То е в сърцето, без да е сърце. Аз се радвам само на проявите. Ти Бога като Го зърнеш само с един лъч, всичко се стопява. Ти разбираш света. Един лъч само да зърнеш е достатъчно. Не всичките лъчи, които идат в света, са от Него. Има някои лъчи вън от Бога.

Ти, за да видиш Бога, трябва да премахнеш всичките предмети между Него и себе си, че тази светлина да дойде прямо, не косвено. Слънчевата енергия, която иде на земята, тя минава през етера, после във въздуха дойде в стълкновение с всичко, образува светлина. Но тази светлина не е, която иде от слънцето – тя се образува тук, на земята – онази светлина, която дава подтик на мисълта. Аз говоря за тази светлина, която подтиква. Най-слабия подтик, който дава на мисълта – тя е истинската мисъл. Най-слабия подтик в топлината – тя е истинската топлина. И най-слабия подтик в движението, то е мощното. То може да се усили. Усилването от твоята свобода вече зависи. Доколкото ти си свободен, може да се усили светлината. Ако

искаш повече, ще увеличиш. Ако искаш по-малко, ще намаляваш. Според развитието на твоята нервна система ще бъде светлината. Колкото е развита нервната система, толкоз ще бъде и светлината. Според развитието на нервната система, толкоз ще бъде и топлината. Нервната система не може да издържи повече от четирийсет и един градуса. Нормалната топлина е трийсет и седем.

Вие не знаете, не сте правили измерение на топлината в разните състояния. Раздразнен си, да измериш топлината. Или страх имате, пак да измерите топлината си. В колко часа какво е времето вън, има ли облаци – всичко туй научно ще изследвате. После, гладувал си четири дни, измери топлината си. Ще видиш какво е времето, ще имаш всички научни данни. Срещате този-онзи. Някой път, като срещнете един човек, се повишава температурата ви. Друг път, като срещнете друг, се понижава. Има хора, които, като ги срещнете, намаляват хода на вашето сърце. Има хора, които, като [ги] срещнете, увеличават пулса. Има хора, които, като ги срещнете, уравновесяват пулса. Най-първо, срещате хора, които го понижават, други го повишават, трети го уравняват – три вида хора има в света. Като срещнете тия, които намаляват, трябва да срещнете тези, които го увеличават и най-после трябва да срещнете тези, които го уравновесяват.

То тогава как ще ограничите? Който увеличава пулса, той какъв е? Той е нито добър, нито лош. И който го намалява, той е нито добър, нито лош. Който го [*уравновесява*], той е нито лош, нито добър. Дойде един вълк, увеличи се. Дойде едно агне, може да се увеличи пулсът. Каква е разликата? Трябва ли да се страхувате? Трябва да се страхувате. Защо? Някой път човек трябва да сподели истината. Един брат, когото двайсет години не сте видели, той ви е писал. Ако заспите, вие ще съжалявате през целия си живот. Двайсет години сте чакали срещата с този приятел. От срещата с този ваш приятел

зависят много работи. Значи вие трябва да бъдете буден. От срещата с този ваш приятел сърцето ще почне активно да действа, умът ви ще започне да действа. Хубаво, вие имате един ваш неприятел. Той ви казва, че: „Еди-кой си ден аз ще те убия, туй ще направя, онуй ще направя.“ Сега вие очаквате деня. И за единия сърцето бие, и за другия сърцето бие. Различава се пулсът.

Това са клепачите. Някои хора, като мигат, най-първо движат горния клепач, някои долния. Гледам как мигат с горния или с долния, или равномерно с двата, или плавно ритмично се събират. Това са неволни движения, набрана енергия в нервната система. Тия работи са за успокоение, те са общи за цялото човечество. Това е енергия в природата.

Не мислете за Бога туй, което не е. Мислете за Бога туй, което е. Понеже туй, което е, ще бъде и за вас туй, което е. Щом мислите за Бога туй, което не е, и за вас ще бъде туй, което не е. Конкретно да ви приведа пример. Вие имате един приятел. Хубаво е да имате една ясна представа, да оцените най-хубавите черти на приятеля си. Според вас коя е най-хубавата страна на вашия приятел? Това, което вие обичате, коя черта е? За приятелство говорим. Коя е най-добрата черта на приятеля? Ако вие сте музикант, вашият приятел най-първо ще се зарадва, като засвирите. Ако сте поет, той ще се зарадва, като му прочетете стиховете си. Ако сте земеделец, той пръв ще опита ябълките, плодовете на хубавата градина, която си направил. Вашият приятел е този, който пръв опитва плодовете и се произнася. Вие чувствате туй, което той опитва, като че вие го опитвате.

Следователно за нас Бог е нашият приятел. Той опитва първите плодове. Бог в нашия живот опитва плодовете. Законът е верен. Има в света Един, Който ни обича и Той опитва пръв плодовете на онова, което ние сме направили. Той е първият, Който дава мнението Си. Той каквото каже, е вярно. Всички други ще кажат това, което Той ще

каже. За мене тази е идеята за приятеля – Онзи Първият, Който оценява във всяко отношение, Първият, Който дава подтик. Пък ти си, който по-напред си дал, Той оценява. Когато Той свири, ако ти си приятел, ти трябва да оцениш.

Сега умът всякога трябва да оценява чувствата на сърцето. И сърцето всякога трябва да оценява мислите. А волята вече има една задача – да оценява и мислите, и чувствата. Вторият приятел е волята. Това е един психичен анализ. Най-първо, ще имате хармония в себе си, хармония между ума и сърцето, между нервната система и симпатичната нервна система. Тогава двете системи са нагодени в тялото така, че се преплитат. Корените на симпатичната нервна система са горе, клонищата – долу, а на мозъчната система клонищата са горе, корените са долу. Обърнати са като две дървета преплетени. Процесите на сърцето са нагоре. Туй, което виждаме, че се въздигат, то е процес на сърцето. Процесите на волята са вече по-мъчни, по-сложни. Движенията на всичките мускули – как се движат едновременно. Мозъчната система – как се преплитат, как предава енергията на мускулите. Как се свиват костите, ставите – то е волево движение. Всяко движение е волево.

Някой път ти си хванеш пръста, не знаеш защо. На този малкия пръст имаш някаква спънка, хванеш този пръст. Ти, като хванеш пръста, не знаеш как ще се обхождаш: с този се скараш, с онзи се скараш, с всичките хора се скараш. Като бутнеш показалеца, да знаеш как да постъпваш. Като хванеш пръста си, то е Божественият свят. Кажи: „Господи, научи ме." Туй е волята ти. Палецът, то е Божественият свят. Божественият свят е равен на четирите пръста. Когато те се съберат, той казва: „Дръжте сега." Някой ще каже: „Наблюдавайте една змия. Когато е разположена, държи главата си отвън, отгоре. Чака да хване нещо. Когато се уплаши, скрие си главата." Щом си криете палеца под другите пръсти, не е хубаво.

Дръжте палеца отвън. То е вече самозащита. Палеца вие няма да го защитавате, отвън той да седи. Хубаво е по някой път, като се обезсърчите, да дигнете юмрука си нагоре и напред и палецът отгоре.

Та всякога във всяко движение трябва да вземе участие умът и симпатичната нервна система, и волята. Тогава ние вече сме в контакт с онзи космичен ритъм, който съществува. Сега чета в някои от вас, казвате: „Хубаво е, но е мъчно да се приложи.“ Няма по-лесна работа от да мислим. Няма по-лесна работа от да чувстваме. Няма по-лесна работа – да се прояви волята, да работиш. Видиш някоя книжка на земята, нещо ще ти каже: „Вдигни я.“ Казваш: „Унижение е да се навеждаш.“ Ако на земята е златна монета, тогава се навеждаш, подкупваш се. Тя е една книжка, написана тъй: „Бог е любов.“ Тази книжка някой я хвърлил – ти ще я вземеш, тя е за тебе. Един чел Библията десет години. Като започнал да я чете, всичко му тръгнало назад. Казва: „Откак започнах да чета тази книга, всичко ми тръгна назад.“ Турил книгата в огъня, да се освободи. От огъня изскочило едно парченце на което писало: „Бог е любов.“ Оттам насетне той се изменил. Всичката Библия е Бог е любов. Тази книжка струва повече. Ти вземеш едно зрънце, пише: Бог е любов, едно камъче – Бог е любов, едно малко семенце – Бог е любов.

Та казвам, туй трябва да имат новите хора. Реалното в природата е Божественото. Туй Божественото като идва в съприкосновение с нас, добиваме светлината. Силата е много малка, микроскопическа. Дадеш ли правото да расте, развива се динамическа сила. Вие допущате, че нищо нямате. Казваш: „Какво имам? Нищо не съм добил.“ Светлина имаш, топлина имаш, тази работа тръгна напред. Започнете от малките работи. Каквато мисъл и да дойде, не я отлагайте. Малките мисли – изпълнете ги. Сутрин събудиш се, нещо ти казва: „Стани.“ Погледнеш, студено е. Казваш: „После.“ Стани, нищо повече. Стани, стани! Стани, обуй си чорапите, нищо повече. Казва: „Облечи се,

измий се.“ „Не му е времето още.“ Кажи: „Казва ми се. Него ще слушам.“ То е един вътрешен процес, който създава характер на човека, дава материал на ума да мисли, за сърцето – да чувства и за волята – да носи здраве.

Някъде нещо казва: „Спри се!“ Спри се. Не бързай изведнъж да се качиш. Погледни местността и тогава тръгни. Казваш: „Аз бързам, нямам време. Как ще се спра?“ Ако не внимавате на Божественото, на туй, което говори във вас, вие ще се натъкнете като онзи българин, който мислел, че всичко зависи от него. Казва на жена си: „Ще ида на лозето.“ Тя казва: „Не казвай тъй. Кажи: Ако е рекъл Господ, ще ида на лозето.“ Той казва: „Рекъл, не рекъл, ще ида.“ Тя казва: „Кажи: Ако е рекъл Господ.“ „Ще мълчиш. Аз утре ще ида на лозето. То е моя работа.“ Станал сутринта, тръгнал за лозето, но го срещат турци, хващат го с колата и целият ден го разкарвали да носи ангария. Вечерта се върнал посред нощ. Казва: „Жено, ако е рекъл Господ, отвори.“ Ти казваш: „Това не може да правя, онова не може да правя.“ Те те турят на бойното поле като войник, ще се свиваш, ще стреляш. Като се върнеш, ще кажеш: „Ако е казал Господ.“

Казвам, туй, Божественото, благо, дръжте него. Тогава всичките други въпроси ще се уредят сами по себе си. Как ще ви обичат хората, то не е ваша работа. Колко дълго време ще живеете, то не е ваша работа. Днес например, този ден, който Бог ми е дал, е важен. Щом днес ще живея, и утре ще живея, може да работя. Има ли невежи хора в света? Аз другояче мисля. Не може да извадим всичкото жито от хамбара и да го посеем. Та всичко онова, което ние желаем, поне разумно да се изпълни – една малка микроскопическа част е достатъчна. Всякога да благодарим на онова, което вършим. То е реалното. Другите неща – що са дни, занапред са. Във вековете всичко ще добием. Казвате: „Ние да си отживеем.“

Първото нещо е да се разтоварите. Вие сте на почивка. Раниците, които имате, турете долу. Не правете онази погрешка, която направил един турист. Някъде из Америка среща един каруцар турист с една тежка раница. Казва: „Качете се на колата." Той се качил на колата и държи раницата на гърба. Казва: „Снемете си раницата." „Не искам да ви отегчавам." Държи раницата на гърба си. Има място и за вас, и за раницата, снемете я. Аз те поканих на гости и тебе, и раницата. Мене ми е мъчно, като виждам раницата на гърба ти. Когато Господ ви покани на Неговата каруца, снемете си раницата долу. Вие ще кажете: „Господи, да не Те главоболим." Снемете си раниците, поблагодарете, че за раниците има място. Като слизате от каруцата, турете раницата. Щом се качите на Божествената каруца, раницата долу. Има място и за тебе, и за раницата.

Писанието казва: „Възложете товара на Господа." Често казват този стих. Като ви покани Господ, приемете. „Ама за бъдеще." Днес си услужи, не мисли за друг ден какво ще бъде. Остави утрешния ден, снеми раницата и пиши, ако пишеш. Дали ще четат хората, не мисли. Съчинявай. Направи го и като го прочетеш, ти да го харесаш. Прочети го на себе си. Аз пия тъй – онази хубава прясна вода, която утолява жаждата на хората. След като пия, имам хубаво шише. Аз, като напиша, веднага правя опит. Вие пишете нещо, и после не ги проверявате, вследствие на това има противоречие. Казвате: „Онези красивите плодове." Същевременно, като пишете, изяжте. Имате един кош с ябълки, вземете една ябълка. Сега ще кажете: „Какво ще бъде, ако пиша десет поезии на ден?" Десет поезии на ден не може да пишеш. Като пишеш един куплет на ден, достатъчно е. Триста шейсет и пет дни – триста шейсет и пет куплета на година, ти цял свят може да преобразиш. Казва: „Колко томове е написал." По един лист като пишеш на ден, е достатъчно. Триста шейсет и пет листа на година е достатъчно.

Сега един метод да се подмладим. Преди години постеха по десет дни. Като пости десет дни, пожълтее, но като започне да яде, се оправи. Най-първо лицето е жълто, после стане приятно, взема да придобива хубав цвят, напълни се. Този човек десет дена нищо не е вземал. Като пие вода, казва: „Колко е хубава водата. Колко са хубави картошките.“

Казвам, малкото, което приемате, то е онзи, който е постил десет дни. Винаги благодарете на ума, на сърцето за малките работи, които получавате.

Като говоря дълго, някои станаха, и си мисля, че са болни, кашлица имат. Сега разбирам, че те са чиновници, на работа трябва да идат. Намирам за всяко нещо подбудителната причина. Не са болни хората, искат да идат на работа.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Единадесета лекция на младежкия клас, 3 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев

ЧИСТЕНЕ СЪЗНАНИЕТО

„Отче наш“

(Направихме упражнението на дишането. Ръцете нагоре над главата – вдишване. Задържане ръцете с допрени пръсти – задържане на дъха. Спускане ръцете отстрани – издишване. Пет пъти.

Лявата ръка настрани. Дясната допира пръстите на лявата, постоянно се движи към рамото и после настрани. Сега пръстите на лявата ръка допират пръстите на дясната, лявата ръка се движи към рамото настрани. Това се прави три пъти.)

Вземете един такъв обикновен процес, какъвто е животът. Най-първо ви се вижда, че е много лесен животът. Казвате: „Аз живея“, но нямате една ясна представа какво е животът. Някой път вие се безпокоите. Безпокойството, то не е животът. Някой път вие се обезсърчавате. И това не е живот. Или радвате се. И това не е живот, защото и радостта ви скоро се сменя. Защо се радвате, и вие не знаете. Радвате се, имате едно приятно настроение.

Хората се намират на разни степени на съзнание. Да съзнаваш нещо значи да преживяваш нещо, да имаш истинска оценка. Да го съзнаваш значи да го опитваш в три посоки: когато е в покой, когато е в движение и когато е в разширение, когато има светлина. Красивият живот, той е животът на светлината. Вие искате да видите един красив свят, това са ред тела, то са степени, то са хора, които носят съзнание. Трябва да приемете всичките блага на светлината, преплитат се. Вие може научно да правите изследвания. Когато имате едно отлично настроение на чувствата, ако имахте един отличен термометър да измервате, щяхте да видите, че когато човек се радва,

топлината се различава. Има една топлина, която причинява скръб. Има една топлина, която причинява радост. Степени има пак на самата радост. Радостта е някога кратковременна, след това се сменя. Има една топлина, която е във възходяща степен. Тия работи за вас са непонятни. Как топлината е възходяща, накъде е?

Когато едно дърво расте и казваме, че е във възходяща степен, накъде е възходящата степен на дървото? То едновременно расте надолу, нагоре, настрани, навсякъде. Не само в една посока, дървото не расте само нагоре, растенето е и надолу. Растенето е някъде нагоре към онзи център, за който ние се държим, той е нагоре. Надолу има друг център. Надолу е онзи център, който сгъстява материята. Нагоре наричат онзи център, който разредява материята. Нагоре е центърът, който отслабва движението. В единия център движението се усилва, в другия се отслабва. Единия го наричаме положителен, другия го наричаме отрицателен.

По някой път мислите: „Защо нашият живот тече?" Къде тече животът? Накъде тече? Казвате: „Скръбен живот." Животът може ли скръбно да тече? Какво разбирате под думата скръб?

Нека вземем да разсъждаваме за най-обикновените процеси. Имаме процеса на храненето, имаме процеса на дишането, имаме по-висш процес на мисълта, на чувстванията. То са все процеси. Но нека вземем процеса на храненето. Имате хубава храна. Представете си, че храната е хубава. Но щом приемете храната, някой път ви стане неприятно. Някой път има нещо в храната, което не ви е приятно. Ако ви заставят тази храна да ядете, ще се яви разстройство на стомаха. Някой път, след като ядеш, всяка хапка, която дъвчеш има, нещо, което те вдъхновява. Когато човек е доволен от яденето, вие не сте забелязали, има едно движение много музикално на устата, има едно триене на зъбите, също много музикално. Като се допират зъбите,

дават една особеност на звуковете. Кътните зъби дават басовите тонове, резците, като се допират, дават сопрана.

Човек трябва да бъде музикален, за да може да разбира. Тогава казвате: „Бъдещето какво ще бъде?“ Кое е бъдещето? Вие считате бъдещето – нещо занапред някъде, не го знаете къде е. За мене бъдещето е разумно. Всяко нещо, което е разумно, е бъдеще. Всяко нещо, което е глупаво, това е минало. Бъдещето е разумно. Бъдещето е вярата, минало[то] е безверието. Бъдещето е любовта. Вие си представяте любовта това, което не е. Любовта е разумното в света, то е навсякъде. В каквато посока да се подвижиш, то е там. Човек, щом не намери [разумното], мъчно е да се ориентира. В живота човек може да се заблуди. Като изгуби своето бъдеще, той се обезсърчава.

То са четири точки, с които се ориентираме: точката, от която слънцето изгрява и точката, в която залязва; има една точка вдясно и има една точка вляво. В един мъглив ден ти може да загубиш тия четири точки и да не знаеш накъде да се движиш. Всичките ония приятни работи, онова разумното, то е изтокът на човека. Къде е изтокът на човека? Вие накъде го търсите? Вашият изток в съзнанието накъде е? Вие по някой път се молите на Господа. Накъде си Го представяте? Как си Го представяте? Накъде подигате ума си? Имате ли ясна представа? Имате представа – туряте Го някъде в ума. Вие Го поставяте някъде. Вие мислите, но това пространство на вашата мисъл е съвсем друго пространство проектирано.

Имате две състояния: обичате един човек, веднага виждате в него нещо Божествено. Не знаете какво е Божественото. Щом не обичате човека, казвате: „Няма нищо Божествено“, виждате един човек тъмен. Божественото има светлина, виждате го в една светла красота. Не го обичате – виждате го тъмен. Питам, туй светлото къде го виждате? Този човек го държите в съзнанието си. Държите го цял, какъвто е. Казвате: „В съзнанието ми е.“ На кое място го държите в съзнанието?

Държите го някъде във въздуха, но в този въздух го проектирате в един умствен свят. Държите го и няма да ви тежи, никаква тежест няма. Тежи той само във въздуха. Щом не го обичате, той изчезва из вашия свят. А пък някой път, щом не го обичате, той седи там. Щом е разумен, изчезва. Щом е неразумен, не изчезва – той седи на едно място. Той иска да ти каже: „Дали ме обичаш, или не, не ме интересува, аз тук ще седя." Дойде, ти го носиш и казваш: „Дано да се махне, да го не виждам."

Да допуснем, че вие направите някоя голяма пакост. Този, когото сте наранили, направили сте му пакост, не се маха, преследва ви. Нанесли сте му рана, виждате раната на кое място е. Ако направите пакост на един добър човек, той се изтегля от съзнанието. Щом направите пакост на един неразумен човек, той седи в съзнанието. По някой път вие искате да си направите предмета ясен. Може човек да е много учен, пък предметът да не е ясен заради него.

За пример вие не можете да определите степента на една любов, която не се изменя. Има една любов, която се мени. Има друга любов, която не се мени. Как бихте познали, че един човек ви обича, тъй както обича себе си, туй да е вярно сто и един процента? Колко от вашите проекции на любовта са верни? Казвате: „Божественото." Божественото го виждате, но по едно време виждате, че никак не е Божествено. Кое е било Божественото? Ако е бил Божествен, Божествен е. Ако не е бил Божествен, не е Божествен. Божествените неща не могат да бъдат Божествени и после да бъдат небожествени. От де ще се яви Божественото в човека, ако го няма там? Или пък накъде ще изчезне Божественото? Сега то е въпрос на вашата мисъл.

Не само вие, но даже учените и най-напредналите, светиите, по някой път имат противоречия. Светията може да се обезсърчи. След като живял четирийсет-петдесет години, че е достигнал до една степен, дето е свободен от противоречия, след четирийсет и пет

години изпъкнат неща в неговото съзнание, неща, които той не ги знае – дошло, без да го види. Вижда го в съзнанието си. Представете си един човек, един светия, избегнал от грешния живот. Иска да се освободи от всички ония неща, които изпъкват в съзнанието му. Четирийсет години той живее и после пак дойдат тия неща и се намесят в съзнанието. Казва: „Колко съм бил глупав. Трябва да си пийна малко винце.“ В него се зароди желанието да види какво е винцето. Не много да пие, но само да вкуси, с края на езика си да го близне. После, яде му се малко месце, да си близне пак с езика – една печена риба – да си близне, не да яде. Като види, в него се зароди желание да близне рибата.

Вие всички търсите щастието. Като срещнете някого, мислите, че ще бъдете щастливи с него. Сега щастието откъде иде? То, щастието, е вложено в самия човек. Ти имаш пет сетива. Не е ли щастие, че имаш очи и можеш да виждаш? Не е ли щастие, че можеш да чуваш? Щом чуваш, ти е приятно. Храниш се, приятно ти е. Щом не се храниш, в тебе веднага настава едно състояние. Или пипаш някой предмет – някой път ти е приятно, някой път никак не ти е приятно.

Казвам, човек трябва тепърва да пречиства тялото. Кра[ищата] на пръстите да бъдат толкоз фини, да възприемат хубавите енергии и вие да усещате трептенията какви са. Щом пипнете един предмет, ръката да показва какъв е предметът – добър ли е, или не. Когато се пипате с вашите другари, ръкувате се, и тогава усещате. Някой път ръкуването е приятно, някой път не е приятно. То е един дълъг процес. Тези чувствания се отнасят към предната част на мозъка. В белите нишки, там се изявява съзнанието. Ако човек знае как са организирани тия нишки, той ще знае и развитието на човека. Тия влакна са повече в мозъка. Щом намалеят тия влакна в съзнанието, животът потъмнява.

Когато вие проектирате една мисъл в една гъста материя, тя се проектира напред и се натрупват известни облаци. Изгубвате естествената светлина, която имате. Вие изгубвате вяра в себе си. Казвате: „Аз не мога да мисля.“ Ако вашето око не може да вижда, кой е причината? В окото ли е причината, или във вас? Например, когато вие се разгневите, всякога вашите чувства ще изпратят повече топлина в очите, отколкото трябва. Ако скърбите, скръбта има известна топлина. Тази топлина, която изпращате в очите, поврежда очите. Всякога човек трябва да има едно хармонично състояние, защото туй състояние се предава на кръвта. Кръвта на един скърбен човек се отличава. Повредата може да е микроскопическа, но като се повтаря хиляди пъти, тази повреда упражнява влияние, натрупване става.

За пример има една скръб, която пречиства нервната система, пречиства и симпатичната нервна система. Има една скръб музикална. Ако един човек бихте го увеличили, колкото цялата земя да стане, тогава ще може да наблюдавате ония процеси, които стават в тялото. Ще наблюдавате как се пречиства нервната система и как се цапа. Някой път, като погледнете, вашата памет е зацапана, затова не може да помните. Или не може да разсъждавате – зацапана е вашата мисъл. Какво трябва да направиш? Трябва да пречистиш. Ти не може да устоиш, нямаш устой вътре, ако нервната ти система не е чиста. При сегашните условия казвате, че човек трябва да мисли. За да мисли, вече трябва да има една нервна система, която е чиста. Сега говорим за физическото тяло, тъй както е направено.

Вие по някой път се оглеждате в огледалото и не се харесвате. Вие не харесвате, което вашият дядо направил. Дядо ви, да кажем, направил една къща, той както разбирал. Той си заминал и те оставил да живееш в нея. Прозорците не ти харесват, че са малки. Започваш да критикуваш. Какво ти коства да вземеш и да разшириш? Викни

някой майстор, разшири ги, да има повече светлина. Или някоя гънка на стаята не ти харесва. Дядо ви толкоз разбирал. Ти вземи, че го поправи. Сега, какво са направили другите преди вас, внесете едно преобразование. Какво ви кostва да бъдете спокойни? Разтревожите се. Но дядо ви направил един инструмент толкоз чувствителен – когато направите нещо, той започва да дрънка.

Ако имате един звънец (**Фиг. 1**) – представете си, че това представя един звънец, окачен някъде, този звънец най първо седи спокойно. Като започне да го духа вятърът, той започва да удря. Ако вятърът е силен, ще удря повече. Той ще ви показва степента на движението. Вие сте неспокойни, вашият звънец дрънка. Какво лошо има в това? Щом дрънка, вие се безпокоите.

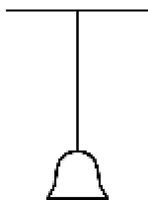

Фиг. 1

Вие трябва да знаете какви са вашите условия. Сега има известни скърби, които са фиктивни. За пример всякога, когато ще стане атмосферна промяна в природата, по някой път тия промени разширяват капилярните съдове, по някой път ги свиват. При свиването на капилярните съдове чувствате потискане, неразположение. По някой път лятно време има голяма мараня, топлина. После, времето е тихо, нищо не лъха, вие сте неразположен. Когато времето се оправя, вашите капилярни съдове се разширяват, тогава вие сте весел. Когато се свиват, вие чувствате, че нещо ви души. Това да не ви безпокои. Щом сте неразположен, времето ще се

развали. Щом сте разположен, времето ще се оправи. Казва: „Весел съм.“ Времето ще се оправи.

Петлите, които са много чувствителни, когато ще се разваля времето, те кукуригат. Когато ще се оправя, пак кукуригат. Когато ще стане землетресение, петлите мълчат, хич не пеят. Казва: „Страшна работа.“ Щом престанат да пеят петлите, нещо лошо има – свиват се капилярните съдове, ти си неразположен. Сега казваме: „Защо петелът пее?“ Понеже от земята се отделя голямо количество електричество, от пластове, които се търкат, то като влезе в организма, свиват се капилярните съдове, изстудява се, чувства нещо страшно.

По някой път всички може да чувствате известни промени. Чувствате, че някой човек ще се разболее. Може да чувствате, че болестта ще дойде или може да чувствате, че работите някому ще се оправят. Барометърът може да предсказва дали времето ще се развали, или ще се оправи, понеже има спадане и покачване в барометъра. При спадането и подигането на барометъра каква е разликата в налягането? Когато възприемате голямо налягане, вие сте скръбни. Когато налягането е по-малко, естествено, вие имате едно разположение.

Та казвам, има три вида налягания. Има едно налягане на човешката воля, има едно налягане на човешките чувства, има едно налягане на човешките мисли. Най-първо, трябва да знаете какъв е характерът на волята. Тя е свързана с материалния свят – там е тази, гъстата, материя. Чувствата са свързани с жидката материя и после имате светлината на вашата мисъл, тя е на въздуха или на етера. Та вие сте дошли на една граница и се говори човек да има силна воля. Човек никога не може да засили своята воля. Ако имате един конец с една нишка, друг конец с две нишки, трети конец с три, с четири, с

пет нишки, кой е най-силен? Вие искате някой път да бъдете силни. Трябва да имате повече нишки. От нишките зависи здравината.

Хора с къси пръсти не могат да бъдат силни. Хора с къси и дебели пръсти не могат да бъдат волеви хора. Хора, които имат афектирани чувства, или някой път са се разсърдили и викат: „Това ще направя, онова ще направя“ – това не е воля. Те дигат шум, крякат и след половин час казват: „Извинете.“ Това не е воля. Някой казва: „Трябва да се прояви волята“, пък той проявява чувствата, че може да кряска. То е прежда, с която не може да се изкара един хубав конец. Освен че нищо не допринася, не усилва волята, но я отслабва. Под думата воля какво се разбира? Ти не можеш да усилиш своята воля, ако не проявиш своята разумност. Волята показва разумно действие. Волята се изявява в един разумен живот.

Вземете музиката. Ако вие искате да хармонизирате една ваша мисъл, вие трябва да разбирате законите на музиката, не тъй, както сега се преподава, но тъй, както е вложена във вас. Ако славеят може да пее, кой го е учил на тия трели, които прави? Къде се е учил? Учил се някъде. Аз виждам консерваторията, в която се учил, виждам и професорите му. Сега има, мисля, в Германия някъде, дето изкарват по една система канарчета – едни да са сопрано, други тенор, трети бас. Такива училища има, в които изкарват такива породи.

Сега вие имате един организъм и вие не сте господари на вашето тяло. Не сте господари и на вашето гърло. Някои говорят грубо. Например някой каже: „Моля, какво искаш да кажеш?“ (*Учителят го изговори по няколко начина: грубо, меко, полумеко.*) Каква е разликата? Тия хубавите тонове в музиката, те са разумни. Има тонове, които вредят, трошат. В един деликатен организъм на ухото, което е чувствително, един музикален тон може да причини сътресение. Има тонове в музиката – като въздействат на съзнанието, може да подлудят човека. Вземете едно малко чукче и удряйте по

ръката. Най-първо ви е приятно. Но ако чукате двеста, триста, четиристотин пъти на едно и също място, на туй място, на което чукате, ще усетите неприятност.

Та казвам, в музиката, ако искате да накажете един човек, може да го накажете лесно. Аз веднъж имах един случай. Един благороден господин слязъл в един хотел, бил на третия етаж. Но вечерта долу се разправят котки и той не може да спи. За да ги изпъди, той им хвърля една тенекия да дрънка, за да спре бъркотията. За да млъкнат трябвало да хвърли една тенекия. Питам, защо е недоволен от котките? Що не тури памук да запуши ушите си? Не му иде наум да запуши ушите си, но хвърля тенекия по котките. Котките как ще си обяснят идването на тази тенекия, как ще си обяснят в тяхното съзнание? Срещнете един човек, той ви погледне, изследва ви. Някой път ви е приятно, някой път не ви е приятно. Какво има да ви безпокои? Казвате: „Много се взира." Какво има да се безпокоите, ако този човек се взира? Вие сте схванали лоша мисъл, не харесвате нещо в погледа му. Или някой върви отподире, наблюдава ви. Казва ви: „Не сте ли вие еди-кой си?" Казвате: „Не съм."

Та казвам, под думата воля разбирам туй, разумното, с което може да се справите с всичките мъчнотии. Волевият човек не е онзи, който си свива ръцете. То са спомагателни средства. Той може да има воля, без да си свива ръцете. Вземете онези светии. Режат ги на парчета, и пак седят и поддържат убеждението си. Мене ми разправяше един лекар за един случай. Иде един войник ранен. Лекарят иска да му тури упойка на ръката, преди да започне операцията. Войникът казва: „Господин докторе, никаква упойка." Лекарят започнал да оперира ръката му и войникът не мръднал ръката си, не свил лицето си. Накрая пита: „Господин докторе, свърши ли работата?" Туй е воля.

Някой свива веждите си – и най-малкото страдание не може да понесе. Каква воля е тя? Ти ще неутрализираш тия страдания. Дошло някакво малко движение на въздуха до тебе, казваш: „Обиди ме." Че как може да те обиди през въздуха? Казваш, че си схванал нещо, което те обидило. Как се предава през въздуха обидата? Вземете на български простата дума говедо. Какво лошо има думата говедо? Го значи отива, веди значи да знаеш. Човек, който отива да знае, какво говедо е? Добре дошли, такива говеда. Учи се човекът в училище, в университет. Казва: „Обиди ме." То е неразбиране на въпроса, не разбира слоговете. Ние сме турили в тия слогове значение, което те не съдържат. Че благодарение на всичките говеда хората живеят. Ако говедата не орат, какво ще стане с нивите? С помощта на говедата житото става. Като ви кажат говедо, нямайте лоша мисъл. Говедо и думата магаре са долни. Казва: „Магаре." Нищо лошо няма в магарето, трябва да отделиш името от магарето. Може да му туриш друго име. Лошото не е в магарето, то е в името. Човек му е турил името магаре. В съзнанието ред думи има, които трябва да се пречистят. Някой път вие не можете да издържите един лош поглед или някой път не може да издържите една лоша дума. А пък съвременният свят е пълен. Това знаят хората – това правят.

За да можете да изчистите съзнанието си от онези смущения, постоянно трябва да се свързвате с разумния свят. Може да четете ред научни книги. Четенето служи като метод за пречистване на човешката мисъл, на нервната система. Има книги, като ги четете, става пречистване на вашата симпатична нервна система. Има книги, като ги четете, се пречиства мозъчната нервна система. Та казвам, трябва да има някой да подразделя книгите, тъй щото да знаете какви книги да четете, за да може да си въздействате. Все трябва да четете някакви книги. В тази книга има вложена някаква енергия. Някакъв философ е писал, но той е вложил нещо. Вземете една книга от

Библията да четете – има нещо вложено. Онова, което пророците са писали, те са го опитали.

Чували ли сте вие един човек да ви каже една любовна дума? Как любовта произнася думите? Сега мисълта спада към много по-ниски трептения. Да допуснем, някои от вас сте музиканти, искате да се занимавате. Вземете един основен тон. „До“ като основен тон може да го пеете. „До“ може да има по-малко трептения или повече трептения, приятно ти е. Но като пееш това „до“, турни разни „до“. Изпей скръб с „до“. Изпей: Скръбен съм само с „до“. Или изпей: Радостен съм само с „до“. Наблюдавайте по какво се отличава „до“-то в дадения случай. С „до“ пееш, че си скърбен, и пак с „до“ пееш, че си радостен. Ще има една разлика в „до“-то.

Разликата е, че когато обичате някого, вие сте излезли с една голяма свещ, когато не го обичате, сте излезли с малка свещ. Малката свещ е малка обич, голямата свещ е голяма обич. Щом обичате някого, вие ще му сготвите най-хубавото ядене. Щом не го обичате, яденето няма да бъде добре сготвено. Щом влезеш в една къща, ще видиш хората обичат ли ви, по хубавото ядене ще знаеш. Ако хлябът е добре опечен – обичат ви. Ако яденето е добре сготвено – обичат ви, любовта се изявява. Ако яденето не е добре сготвено, любовта е съответна. Вие, когато някой път пишете някому, когото обичате, как нареждате думите? Избирате по възможност най-хубавите думи. Някой седи и мисли миличък ли да пише или мили. Каква по-хубава дума може да кажете? Вие, ако бихте писали, как бихте писали? Кое бихте казали: добри приятелю или много добри приятелю? Каква хипербола туряте? Казвате скъпи. Скъпи значи – не можете да го купите, толкоз е скъп, че не може да го купите. Наскоро четох един английски поет, така наредил думите, че всяка дума турил на място. Не зная дали бил окултист или не, но всяка дума е на място, че не може да я замениш. Музикално са наредени.

Ако денят е мрачен и пееш, ще се отлива пеенето. Ако денят е светъл, пеенето ще съответства.

Сега някои хора говорят негативно, но като говорят негативно, искат един положителен резултат да имат. Той казва: „Моите работи няма да се оправят.“ Като каже, че няма да се оправят, иска дано някой да го чуе и да му каже, че ще се оправят. Вие седите и казвате на един ваш приятел: „Ти не ме обичаш.“ Вие го изпитвате, за да ви каже, че ви обича. Ти казваш, че не те обича, но ти не вярваш в това, но правиш политически сондаж. Той казва: „Обичам те.“ Ти питаш, искаш да чуеш още веднъж. Той взема да ти доказва, че те обича. Някой път ние говорим негативно и очакваме положителни резултати. Случва се някой път, кажете: „Аз ви обичам.“ Другият каже: „Аз не ви обичам.“ Но той ви изпитва. Какво трябва да му кажете? Вие ще ме запитате: „Аз като го обичам, коя е причината, че той не може да ме обича?“ Трябва да се обосновете. Той казва, че ви обича.

Аз изяснявам работите другояче. Допуснете, че вие отивате да купите нещо. Човекът ви предлага хубави ябълки. Вие не ги искате. Защо не ги искаш? Другаде намерите и купувате, но от него не купувате. Коя е причината? Как ще обясните тия противоречия? То е изключение. Някой казва: „Не искам твоите ябълки.“ Други, по-кисели, недоброкачествени купува. Погледне тебе и си замине. Хубаво, че не взел твоите ябълки, радвай се. Защо трябва да се смущаваш, че не взел твоите ябълки? Не са за него. Неговият стомах не може да ги понася. Кисели му допадат. Твоите – сладки, хубави, но киселина нямат. Причината е в ябълките. Онези не са толкоз красиви, но имат ябълчна киселина. Тя му е потребна на стомаха. И той си има някакви съображения.

Искате ние да бъдем щастливи, всичко да ни върви наред в света. Ако ти започнеш да изучаваш музика и не спазваш всичките

правила, които всички музиканти учени хора са турили, какво ще научиш? Представете си двама души хора – единият е надарен от природата, другият е придобил нещо, което е близо до дарбата. Няма дарба, но с усилие е добил. Спорят те двамата, че човек не трябва да очаква от природата, сами трябва да придобием. И двамата имат нужда от пари. Отива онзи, който не е свършил музикална академия, пее и му дават пари. Другият, свършил академия, не му дават пари. Кой от двамата пее по-добре? Аз давам един пример. Един български учител влязъл в църквата и пее. Като пее в църквата, тези, набожните, казват, че пее хубаво, но никой не го поканва вкъщи. Отива в кръчмата. Като запял, събрали се наоколо, започнали да го слушат и веднага яденето дошло, хлябът дошъл. Пееш в църквата – никой не те кани. Отиваш в кръчмата – канят те хората. Де е по-добре, в кръчмата или в църквата? Там, дето хората оценяват, е по-добре. Да оценим един човек е да му дадем най-хубавото, което имаме – хубавото ядене, което ние имаме, хубавата вода, която ние имаме.

Когато говорим за любовта, разбираме да не мислим, че ако дадеш от своята любов, ще осиромашееш. Как ще осиромашееш, ако откъснеш една ябълка от едно дърво и я дадеш някому? Ти ще изгубиш малко енергия, докато откъснеш, но каква част от енергията ще изгубиш? Представете си, че вие сте на едно място и имате условия да откъснете ябълки, но не сте откъснали. Някой дал на сто души по една ябълка, другият е отказал. Кой ще има по-добри резултати, който дава или който не дава? Кой ще има по-добри резултати, който се упражнява да пее или който не се упражнява? Който се упражнява.

Всякога човек има един вътрешен подтик в съзнанието. Всеки добър подтик, какъвто и да е, услужи. Дойде ти една добра мисъл, услужи. Казвам, този звънец, ако вятърът е по-силен, по-силно удря. Ако вятърът духа в едно направление, ще има равномерно движение.

Някой път вятърът се върти. Вие ще се чудите, трябва да има едно движение на вятъра. Каквото е движението на вятъра, такова ще бъде движението на звънеца.

Сега искам да ви наведа на онези вътрешни процеси. Някой път вие чакате отвън да ви помогнат. Но има едно изречение: „Помогни си сам и Господ да ти помогне.“ Да си помогнеш, то е Божественото. Тогава ще дойдат и хората да ти помогнат. Щом ти си помагаш, то е Божественото. Че хората може да ти говорят, че ти си добър, то е човешко – то после ще дойде. Най-първо, дай ход на онова, Божественото. Ако ти си роден музикант, дай ход на Божественото. Ако си роден за скулптор, дай ход на Божественото. Ако ти си роден математик, дай ход на Божественото. За каквото си роден, дай ход на това. После трябва да имате един по-[горен] от вас. Ти, за да станеш певец, непременно ти в съзнанието си трябва да срещнеш друг певец. Или ти не може да станеш виден певец, докато не си срещнал един знаменит певец, той да стане побудителна причина. Ти не може да станеш учен човек, ако ти не си срещнал друг учен човек. Ти не може да станеш добър човек, ако не си срещнал добър човек.

Някои хора мислят, че могат да станат добри. Ако един човек не го е зърнало слънцето, какъв човек може да стане? Едно цвете, ако слънцето не го е гряло, цвете може ли да стане? Всичките хора са цветя, посетени от разумни същества. Степента на хората зависи [*от това*] какви същества са ги посещавали. Аз виждам някои цветя, посетени от някой ангел. Този ангел, като ги посетил, той оставил своите подаръци на цветето. Как ще обясните? Вземете една пеперуда – има такива хубави дрехи, като царкиня. На едно малко пространство на крилата има четирийсет цвята наредени, такива хубави цветове. Кой е действал да ги нареди с такова внимание? Самата пеперуда, и тя разбира, че дрехата ѝ е хубава. Тя е толкова грижлива за дрехата, че когато ще се развали времето, дойде, че

намери някое листенце, че както и да духа вятърът, като застане под него, нито капка не пада да ѝ развали нейната дрешка. Казва: „Глупава е пеперудата." Пеперудата е умна, тя знае да цени. Да кажем, вие имате нещо хубаво в себе си. Защо да нямате разположението на пеперудата – като дойде изпитанието, да се скриете под някое листо? И като дойде буря, вие седите отвън да видите какво ще стане. Какво ще стане? Ще ви нацапа, дрехите ще се развалят. Тогава се заражда една мисъл, казвате: „Така направи Господ света." Един негърски свещеник проповядвал и казвал: „Какво правеше Господ, преди да беше създал света? [...] Сечеше пръти в света, да бие учените хора." Тия страдания не са пръти. Страдаш, търсиш причината. Тази причина е вътре в тебе.

Сега къде ще турите вашето обезсърчение? О-без-сърце. Какво значи обезсърчение? Щом спре сърцето, обезсърчиш се. Щом се движи, насърчиш се. Те са естествени положения на съзнанието. Да допуснем, че някои от вас обичате бял хляб, другите обичате чер. Каква е разликата между белия и черния хляб? Черният хляб се отличава по своята хранителност. Вас ви привлича белият цвят. Българите по някой път казват за някого: „Пил мляко с кафе." Един селянин казва за гражданина: „Пил мляко с кафе." Какво ще прави въпрос, че пил мляко с кафе? Да си купи кафе за няколко лева и да пие и той. Нему се струва, че само гражданинът може да разполага и да пие мляко с кафе. Та и вие сега като този българин туряте – че някой пил мляко с кафе, че той е роден за това. Че и ти имаш право да стоплиш мляко с кафе и да го пиеш. Казваш: „Аз нямам условия." Ти може да пиеш.

Казваш: „Няма кой да ме подтиква." Не е вярно. Най-първо, слънцето те подтиква да станеш сутринта. Петелът те подтиква. Като пее, казва: „Стани." Кучето те подтиква. Като лае, казва: „Стани." Говедата мучат, казват: „Стани." Реката, като се движи, казва: „Стани."

Вятърът, бурята дойде, казват: „Стани.“ Всичко наоколо те подтиква. Човек казва: „Няма кой да ме оцени.“ Ако вие сте една нота, турена в албума на един гениален музикант, не ви ли е оценил той? Турил ви в първата октава, във втората, в третата октава. Щом ви турил в своя албум на няколко места, казвате: „Аз не съм оценен.“ Искате да завземете мястото на всичките ноти. Право ли е това? Достатъчно е на едно място да ви тури. Трябва да се промените. Като се промени „до“-то, ще го турят и на друго място. Казвате: „Аз не искам да се изменя.“ Щом не искаш да се измениш, ще бъдеш „до“. Може да се измениш в „ре“, може да се измениш в „ми“, може да се измениш във „фа“, в „сол“, в „ла“, в „си“. Като бъдеш готов на всички музикални промени, тогава ще бъдеш на много места. Казваш: „Аз не искам да се изменя.“ Че какво има, ако се промениш? Вие, като страдате, не искате ли да се промените? [...] Като сте радостен, не искате ли да се промените? Имате една радост. Имате едно нормално „до“. Туриш повишено или понижено „до“. Каква е разликата между „до“ повишено и „до“ понижено? Вие щом пеете едно мажорно „до“, има мажорно пеене. Но вие пеете не за Първия център, не пеете за Онзи, Който ви е дал музиката. Щом пееш мажорно за хората, този център е надолу вече. Колко е красива мажорната гама, когато пееш за Онзи, Който ви е дал живота. Мажорната гама е да пееш за хората, да ви [видят]. Тя е гама, която слиза надолу в човешкото съзнание. Най-първо, създайте си един идеал, каквото правите, да го правите за онова, възвишеното, красивото. Към него всякога да оперирате, че всяко обезсърчение да изчезне. Нали съм давал онзи пример за извора. Изворът, който изпратил тия водни струи – най-първо са били чисти. Като са минали двайсет, трийсет или четирийсет километра, тази вода се е окаляла. Какво лошо има в окалянето на водата? Вижте хубавата страна – като мине калната вода, оставя тия утайки. След хиляди години от тия утайки ще се образува една хубава почва.

Казвам, трябва сами да филтрирате, да чистите съзнанието си. Не оставяйте прах в съзнанието си, нито в съзнанието на другите. Казва: „Аз не може да обичам. Аз не може да уча. Аз не може да работя. Аз не може да спя.“ Че какво можеш тогава? Не можеш да ядеш, не можеш да спиш, не можеш да работиш. Какво искаш тогава? Той, като не може да прави всички тия работи, иска всичките хора да му слугуват. Никога не допущайте една отрицателна мисъл в ума си. Научно изследвайте. Ако искаш да чуеш една отрицателна мисъл, ти не я допущай в съзнанието си. Казва: „Аз не може да направя това.“ Ти не допущай за себе си, че не можеш да ядеш.

Аз ще ви наведа един пример. Една българка от Варна, доста благородна, имала четири дъщери. Едната дъщеря, доста своенравна, носила името на реката Йордан в Палестина. Веднъж майка ѝ казва: „Чети Отче наш.“ Казва: „Не искам да чета.“ Била я, карала ѝ се. Казва: „Не искам да чета.“ Майката толкоз се разгневила, че казва: „От тебе човек няма да стане.“ И като я хване, дига я нагоре и я блъсва в земята. Йорданка тогава казва: „Олеле, мамо, ще чета Отче наш.“ Вие сега казвате: „Няма да чета Отче наш. Аз не искам да правя добро.“ Защо да не можеш да правиш добро? А пък като не правите добро, злото само по себе си иде да помага. Злото винаги помага на доброто. Щом дойде доброто, и то помага. Някой път злото в своята помощ прави пакост. Вие не се безпокойте от злото, което някой път прониква в съзнанието ви. Учете се да почиствате съзнанието си. Щом дойдат отрицателните мисли, намерете един начин, един процес, да се отдалечавате от тях. Отрицателните мисли правят едно наслояване вътре в нервната система и след време няма да имаш хубаво разположение и няма да имаш разположение да мислиш, както трябва. От наслояването на отрицателните мисли казваш, че това не може да бъдеш и онова не можеш да бъдеш. Гледайте на светлата страна. Разсъждавайте, че Бог е създал света и искайте всички хора да

бъдат щастливи. Тъй е в Божественото съзнание. Онези, които не вървят по Неговия закон, за тях идат известни страдания. Като ти каже Господ да четеш Отче наш, чети. Най-после, ако не четеш, като те вдигне, стърси те и ти тогава четеш.

Вземете сега, хората се бият. Един ден ще дойдат до едно място, ще престанат да се бият, ще се примирят. Питам, защо отрано да не могат да се примирят, защо след време трябва да се примирят? Двама войника се бият. Единият удари и счупи ръката на другия. Другият удари, счупи му крака. Седят и двамата един до други. Единият останал с една здрава ръка, другият с един здрав крак, гледат се. Казват: „Ние сами си създадохме своето нещастие." Де е геройството? И двамата герои, но единият със счупен крак, другият със счупена ръка. Какво геройство е това? Не може да ходиш, не може да работиш.

Някой път вие се гневите на Господа. Като се гневите, искате да ви даде нещо повече. Животът не изисква никаква сръдня. Животът е място на най-малките противоречия. Ние в това място на най-малките противоречия създаваме най-големите противоречия. Животът, това е най-малките противоречия. Противоречие, че ти не си ял – нямало супа да ядеш и правиш цял въпрос. Казваш: „Ядох, но супа нямаше." Или нямало баница. Имаш обуща, но не били от камилска кожа. Безпокоиш се. Имаш дреха, но цветът не ти харесва. Може би дрехата е топла. По-хубаво дрехата да е топла.

Някой път седите и казвате: „Светски хора." Щом не мислиш добре, ти си светски. Щом мислиш добре, ти си духовен, Божествен. Щом мислиш добре, ти си Божествен. Щом мислиш средно, ти си духовен. Щом мислиш неправилно, ти си обикновен човек. Като мислиш Божествено, ти оценяваш: слънцето изгрява заради тебе, звездите изгряват заради тебе, земята се върти заради тебе. Защо да го не оценяваш така? Казваш, че не е заради тебе. Щом казваш, че не е заради тебе – не е заради тебе. Щом мислиш, че е заради тебе –

заради тебе е. Щом ядеш храната – заради тебе е. Щом не ядеш храната – не е заради тебе. Туй, което възприемаш в дадения случай, то е заради тебе. Всичкият въздух не е заради тебе, няма да го вземеш. Едно малко количество вземаш. То е за тебе, то е достатъчно. Какво ви коства на вас да възприемате една хубава мисъл? Казвате: „Той е много лош човек." Какво ще спечелиш? Ако кажеш: „Той е много добър човек", пак няма да спечелиш нищо, но в дадения случай кое е по-хубаво да правиш? За мене в моя ум ето как седи идеята. Имате хубава ленена риза. Облякъл си я чиста, но след като я носиш две седмици, стане кирлива, мръсна е вече. Има нещо, което ви е неприятно. Кой направи ризата мръсна? Вземете малко вода, изперете ризата, да стане пак чиста.

Казвам, да станете господари на ума, значи да пречистите вашата мисъл. Всякога оставяйте отбор мисли, отбор желания и постъпки. Вие сте господари на това положение. Ако правите туй усилие, ще привлечете вниманието на оня разумния свят и ще ви дойдат на помощ. Едно дете, което е талантливо и работи, хората му идат на помощ. Защото гениалният човек всякога има голяма глава, гениалният човек използва най-малките условия. Талантливият, и той използва условията. А обикновеният иска големи условия. Гениалният ще се качи горе на Витоша без кон, а пък обикновеният иска кон или автомобил, или аероплан. Всичките хора, които търсят големи удобства, са обикновени хора. Които наполовина намаляват, са талантливи. Тия, които съвсем ги намаляват, са гениални. Казвам, за да станете гениални, никакви превозни средства, на Витоша на крака ще идете. „Да има някой да ме заведе." Сега се заражда идеята: „Какво ние може да направим?" Ако един паяк може да изтъче най-тънката нишка, защо аз като него да не изтъка своята мисъл? Ако една пчела може да събере мед от цветята, защо и аз да не мога да

направя същото в своята мисъл? Ако една риба може да живее в чистата вода, защо аз да не мога да правя същото?

Някои от вас се оплакват от слаба памет. Слабата памет винаги произтича от раздвояването на съзнанието. Щом децата си раздвояват съзнанието, влязат ябълките в ума им, то не си учи уроците. Раздвои се съзнанието. Ти искаш да учиш в училището, но имаш предвид да се прочуеш. Ти пестиш своята енергия. Ти, ако речеш да мислиш и искаш да станеш висок човек, няма да станеш. Забелязано е, че деца, които искат да растат, спират растенето. Ако ти туриш на ума си да бъдеш добър, ти ще спреш своя процес. Работи, пей, рисувай без много определена цел да бъдеш гениален. Дай ход на онова, което имаш в себе си. Тогава ще растете. Всичко, което иде в живота, това, което иде и не сте го търсили, благодарете за това. Имате един ден като днешния. Отвън вали сняг. Може би вие очаквате един ясен ден. Ясния ден го има някъде, времето е само тук такова. То е такова, понеже сте много деликатни – да не би да ви опърли слънцето, че турило едно було. Туй сега е тълкувание. Вие не вярвате в туй. Това казвам само за изяснение.

Днешният ден показва, че на вас ви трябва една трезва мисъл. Не голяма топлина, но изобилна светлина с малко топлина. Сега вие способствайте да се изявят вашите дарби. Някои сте големи инженери, някой е голям техник, някой е химик изобретател. Тия хора, които сега изобретяват тия неща в света, гениални ли са? Нас не ни трябва една гениалност, която руши света. Нас ни трябва една гениалност, която създава света. Ти си гениален човек и рушиш. Дойде нещо в тебе обратно, задържаш го в ума си и след туй не си доволен от резултата. Работил си в противоположна посока, а искаш гениални резултати. Казва: „Не мога нищо да постигна.“

Сега, ако ви попитат какво бихте желали да постигнете, какво ще кажете? Ако аз бих бил на вашето място, ето какво ще поискам. Ще

пожелая един хубав обед, един хубав ясен ден с чист въздух, хубава прясна вода, една хубава гледка. После бих поискал един оркестър от най-видни музиканти да ми свирят, че аз да слушам. Това бих поискал на първо време. След туй, втория път, ще поискам една хубава книга, една хубава дреха, една хубава шапка. Третия ден ще поискам един бастун. Ако съм млада мома, ще поискам хубаво чадърче, един хубав пръстен. Няма да искам всичко изведнъж. Най-първо ще поискам един хубав обяд и там ще спра. Човек всичко, каквото иска, ще го вземе, но да го използва. Яденето да използва, хубавия ден да използва, хубавата вода да използва. Тогава ще се чувства добре.

Във всинца ви има много киселини. Съберете ги, че направете оцет. Казва: „Вкиснал се е." За да се вкисне човек, трябва първоначално да е бил сладък. Може ли човек да не е сладък и да се вкисне? Само сладките работи се вкисват. Вие не можете да бъдете лоши, докато не бъдете добри. Само добрите хора може да станат лоши, защото само сладкото може да се превърне в кисело, оттам ще вземем материал. Киселото само по себе си не седи.

По някой път вашите дарби са, които ви правят нещастни. Колкото човек става [по-]нещастен, той е [по-]даровит. Само даровитите хора страдат. Който не е даровит, не страда. Онзи музикант, който страда, той е даровит, талантлив. Талантливите души страдат, гениалните страдат. Вие страдате, че не сте учен човек. Значи имате възможности да бъдете учен. Вие имате толкоз възможности в природата. Изберете онзи клон в света, който може да ви ползва. Всичко трябва да ви интересува. Ако човек не ангажира всичкия си мозък да участва, той ще има един едностранчив живот. Разбира се това са ред факти, които трябва да се съединят.

Казва: „Да бъде човек добър." Но трябва да имате една определена идея какво значи справедлив човек. Трябва да имате една

определена идея какво значи справедливост. Турите си идеята, че не сте добри. Отде този бръмбар в ума ви, че не сте добри? Тури си в ума идеята, че не е красив. Той, най-първо, не знае какво нещо е красота. Красотата зависи от известни линии. Красотата е нещо разумно в човека. Бог ти е дал възможност да мислиш, да чувстваш, да постъпваш – то е красота. Красотата седи в твоята мисъл, красотата седи в твоето сърце, красотата седи в твоята воля. Съдържанието на красотата, това е човешкото сърце, а пък онзи простор на красотата, човешкият ум [го] донася. Всеки е красив. Мисли, че си красива. Не ти да създадеш красотата, но вярвай, че като погледнеш лицето, си красив. Има една красота, която е в линиите на тялото. Като видиш един красив човек, имаш хубаво разположение, успокоение. Като видиш красивия човек, ти се успокояваш. В един красив човек като видиш усмивка, ти си доволен. Той като те погледне, ти се зарадваш. Ако си бил недоволен, недоволството изчезва. Мислите ли, че ако се намерите пред лицето на един ангел, че той е станал така изведнъж? То са векове на усилена деятелност, докато той го е придобил. Ангелите са минали през методи. Вие сега сте турени да минете през изпитания. Тия изпитания са за да се подигне вашият ум, сърце и воля.

Да имате една непреодолима вяра и като умира човек, да каже: „Няма да умра." Като дойде най-голямото обезсърчение, не вярвай, че нямаш никакви способности. Мислите ли, че ако мене ми затворят устата и ми кажат, че не мога да говоря, че аз наистина не мога да говоря? В дадения случай, когато устата ми е затворена, не мога да говоря, но аз зная, че като се махне тази превръзка на устата, мога да говоря. Казвам, не се поддавайте на онези внушения на черната ложа. Казват ти: „Ти си неспособен човек." Не се поддавайте. Запуши ушите. Някои от вас казват, че не могат да мислят. Ти не може ли да направиш разлика между хубаво сготвеното ядене и лошо сготвеното

ядене? Вие влизате в една гостилница. Наядете се, и сте недоволен. Като правило, като влезете в една гостилница, щом гостилничарят добре е сготвил яденето, благодарете на гостилничаря, че е сготвил хубаво. Благодарете на онези, които ви прислужват. Ти не си им плащал нищо. Даваш трийсет-четирийсет лева за яденето. Че какво плащаш на гостилничаря, на прислугата? Те са изхарчили много повече енергия, отколкото им плащаш. Ако си гостилничар, ще благодариш за онези, които идват. Този човек, който дошъл да се храни от твоето ядене, той внася нещо в гостилницата.

Някои, които са недоволни, казват: „Какво съм спечелил толкова години?“ Вие имате толкова богатство, и това богатство, което ви е дадено, трябват хиляди години, за да го обработите. Хиляди години ви трябват да обработите туй, което ви е дадено. Изисква се време, за да направите опити. Много работи има разпокъсани – да ги съедините в едно. В една неизградена къща всяка част е разхвърляна. Трябва всяка част да я намериш, да ги съчетаеш, че да направиш едно жилище и да можеш да живееш. Сега ние съчетаваме частите на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Да се съгради, да се оправи човешкият организъм, да започне душата да живее в това жилище. Да си доволен от тебе значи да си доволен от Господа.

Сега може ли някой да изпее „Махар Бену Аба“? Снощи ни пя тази сестра, не се срамува. Сега соло вие не можете да изпеете „Махар Бену Аба“. Тя има самоувереност в себе си. Вие, понеже нямате самоувереност, не можете да пеете, казвате: „Ще ми се смеят.“ Пред лицето на Великия, Който създал музиката, вие защо да не можете да пеете? Защо се страхувате? (*Учителят пее „Махар Бену Аба“.*) Аз така бих пял. Трябва да се концентрира мисълта. Пред лицето на Бога искам да пея, че Той да бъде доволен. Щом пея и мисля как ще ме разберат, не върви. Аз, като пея, искам аз да се разбирам. Махар Бену Аба значи: ти седиш пред Великия, тих и спокоен. Фир-фюр-фен е

Онзи, Който работи, Великият, Който е в движение, в работа. Махар Бену Аба – ти Го виждаш, Той си почива. Фир-фюр-фен – Той вече е станал и Той работи. Ти пееш, когато Онзи Великият артист седи. Ти пееш и Той те слуша. Ще излезе нещо. Ти като попееш и Той ще попее. Много хора, като са заедно, са герои, пеят.

„Махар Бену Аба“

Сега по какъв начин може да я изпеете? Как бихте изпели, в тенор соло или соло бас? По сърце когато се пеят песните, имат голямо съдържание. Когато умът взема участие, има широчина, красота. Когато волята взема участие, има сила. Три съчетания има. Често вземате една дума, която обичате. Изпейте я. Някоя дума, която ви прави впечатление: може да е собствено име, може да е глагол, прилагателно, някое местоимение, изпейте го. После, в музиката трябва да турите вашата надежда. Надеждата – ти трябва да я материализираш. Вярата е към по-висока степен, в духовния свят е тя. Като дойде любовта, може да пеете в музиката, то е вече Божественият свят. С вярата пеете, то е духовният свят. Те са същества, които ще дойдат. С надеждата ще предизвикате най-малките гении на земята, по които се ръководят хората.

Ако пеете хубаво, всички разумни същества са отзивчиви. Божественото в света не пренебрегва всичко онова, което е съществено, него го има предвид. Божественото винаги има предвид съществените неща, които са необходими за вас. Има неща, които не са съществени, то не ги има предвид. Съществените неща, които всички желаят, то ги има предвид, тях ще ги постигнете. Има неща, които не са съществени, отделете се от тях. И те са потребни, но са обвивка. Съществените неща всякога ще ги реализираш, ще дойдат, то е само въпрос на време. Някои от вас сте повече музикални, някои

от вас сте поети. Всичките работи без поезия, без музика, без философия не се постигат.

Да допуснем, че вие искате да пишете, но нямате перо, нямате мастило, нямате книга. Другото противоречие е, че може да имате перо, мастило, но не знаете какво да пишете. Тия двете възможности трябва да се съединят. Първият има перо – не знае да пише. Другият може да пише – няма перо и книга. Двамата като се съединят – този, който има перо и книга и не може да пише, с онзи, който може да пише, но няма перо и книга, като се съединят двамата, ще дадат нещо. Туй, което сърцето не може да направи, ще повика ума на помощ. Умът и сърцето, като се съединят, и волята дойде – ще свършат работа. Някой път вашето сърце не взема участие в живота, нямате чувства. Някой път умът не взема участие. Някой път умът има повече възможности, някой път сърцето има повече възможности. Съединете този, който може, с този, който има и не може, двамата на едно място ги съединете. Тогава работата ще бъде продуктивна.

От много мисъл и недоволство човек остарява. Като погледна света, виждам само недоволство. Недоволен е, че това няма, онова няма, баща му виновен, дядо му виновен, че светът. Пък то не е така. Той не разбира. Отиде в училището, много трудна е програмата. Ти си влязъл в много горен клас. Влез в онзи клас, който ти допада.

Сега каква остана съществената мисъл? Когато ангелите пеят, вие спите. Когато ангелите работят, вие не дремете. Някой път кажат ви да направите нещо и вие казвате: „Не мога.“ В туй сте много силни. Кажете: „Мога.“ Кажи: „Мога да пея.“ Попей си. Каква мъчнотия има в пеенето? (*Учителят пее: „Мирно, деца.“*)

Първо, цветята трябва да цъфнат. Вие, най-първо, като цветята ще цъфнете, после ще дадете аромат. Ангелите минават около вас и ще се спрат. Сега още не сте цъфнали. Като цъфнете, ангелите

минават около вас. Ако вие се спирате при едно цвете, какво ви привлича? Цветето ви привлича, уханието му. В човешката мисъл има нещо много красиво – красиво е, когато човек мисли. Много хубаво нещо има и в сърцето. Няма по-хубаво нещо да видиш човешкото сърце цъфнало, да видиш човешкия ум цъфнал и човешката воля цъфнала, облечена в царска дреха.

Няма по-хубаво нещо да видиш ума, облечен в своята царска дреха, сърцето, облечено в своята царска дреха, и волята, облечена в своята царска дреха. На земята няма по-красиво нещо.

Казвам, по някой път гледайте да видите, като се облечете, да видите ума си, облечен в царската си дреха.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Дванадесета лекция на младежкия клас, 10 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МАЛКИ ПРАВИЛА

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Имате ли тема? („Имаме.“ Прочете се **темата №8** „Защо плачат децата“.)

Има ли някой автор да е писал върху плача? Някое съчинение има ли? Вие от вашето детство не помните защо сте плакали като малки деца. Плачът е свързан с дихателната система. Той внася известна мекота. Плачът може да го сравним с дъжда, който пада на почвата. Когато човек стане много сух, трябва да поплаче малко, да се овлажни, понеже дъждът е свързан с въздуха, а въздухът е свързан с дробовете.

Сега плачът има степени. Категории на плача има. Има един креслив плач, има по-тих плач. За пример детето, когато се отдалечава майка му от него, плаче по един начин; когато не получава някое благо, плаче по друг начин; когато го накажат, плаче по трети начин. Плачът изобщо е смяна на енергия, по-лесно става смяната на енергията в човешкото тяло. Когато човек е тъжен, скърбен, че не плаче, мъчно се сменя енергията. Щом си поплаче, веднага се сменят енергиите, утихне, просветне му.

Кое е противоположното на плача на човека? Смехът, нали? Ако човек е скърбен, ако се засмее, минава му скръбта. Чрез смях лекуват болните. Американците имат тази система. Един американски лекар лекувал чрез смях. Болният казва: „Боли ме коремът.“ Лекарят се смее: „Кис-кис.“ Казва: „Смееш се, но тази е сериозна работа.“ Той пак се смее. Като се смее десет-двайсет минути, и болният започне да се смее. Лекарят и болният започват да се смеят заедно. Болният забравя

болестта си. Болката не е нищо друго, освен събрана енергия някъде в някой орган. Има по-голямо налягане и вследствие на това не може да издържи, явява се болката. Туй налягане трябва да се отмахне.

За другия път пишете „Смехът“. Направете един контраст между смеха и плача. С какво може да замените смеха и плача? Смееш се. С какво можеш да замениш плача? От какво произтича плачът? Смехът произтича от много голям контраст. Представете си, че човек е облякъл палтото си наопаки и мисли, че е налице. Всички, които го видят, се смеят.

Минават двама господа, започват да се смеят. Причината за смеха е един петел. На тротоара турена царевица, петелът рови и кълве царевицата. Няма какво да рови там. Той мисли, че е извадил. От почвата може да извади, но без причина рови. Мисли, че от камъните е извадил. Мисли, че е много учен. Като разрови с краката, мисли, че е извадил царевицата. Другите се смеят, понеже мисли, че от камъните изровил царевицата. Не знае, че те му я дали. Сега човек, като е на някой камък, и той рови по същия начин и мисли, че той е открил нещо. Той мяза на един петел. Или например имате едно преждевременно заключение. Времето се развалило, вие сте малко суеверен и мислите, че щом се развали времето, щом се заоблачи, мислите, че вашите работи няма да вървят. Разбира се, ако отиваш на хорото да играеш и се заоблачи – ще вали дъжд, ще развали хорото, неприятност има. С хубави дрехи си, ще се окаляш. Отиваш на нивата, времето е сухо – ако вали дъжд, заоблачаването е на място.

Сега всичките хора разсъждават статически. Ако челото на един човек е голямо, какво показва? Защо ни е високото чело? Или носът е дълъг. Много неприятности в живота произтичат, че челото не е устроено, не може да разсъждава човек философски от причини към следствия. Причината е в челото. Или пък носът е къс. Природният ум не е развит в тебе, нямаш усет за нещата. Защото нали в носа е

ухането. Ухането предпазва. Хубавите ухания имат едно предназначение, лошите имат друго. Някои противоречия произтичат от усета. Някои неприятности произтичат от ушите на човека. Представете си, че на някой човек слухът не е развит, не е нормален, заглъхване има на ушите. Върви някъде, върви кола отзад, наближава, блъсне го. Ако беше слухът развит, щеше да чуе веднага. Та казвам, трябва да се свърже слушането с човешката разсъдливост. Ако линията на челото се съкрати, какъв ще бъде човек?

Човек има три капитала вложени. Умът представя единия капитал, носът представя другия капитал и усетът представя третия капитал. Усетът е свързан с физическия свят. Носът е свързан с дробовете. Челото горе е свързано с мозъка. Ако мозъкът не функционира правилно, няма достатъчно енергия, която да изпрати в нервната система, дишането не функционира правилно. Щом дишането не функционира правилно, тогава и храносмилането е в зависимост от дишането на човека.

Та първото нещо се изисква сега – човек да разбира. Челото – предната част е свързана с човешката мисъл. Трябва да има нормална мисъл. Носът е свързан с чувствата. Усетът е свързан с устата. Като дойде до усета, какво прави устата? Казвате, че човек много сладко говори. Много сладко говори, но щом влезеш в нея, като те вземе между зъбите си, ще те сдъвче. Като влезеш в устата, не може да очакваш от нея снизходителност. Тя ще ти съблече горната дреха, долните дрехи ще ти съблече, ще те вкара в една стая, ще те запознае с народното събрание на човека.

Казвам, три неща трябва да държите в ума си. Трябва да обръщате внимание на умствения си капитал, да го не харчите напразно, и върху капитала на вашето сърце, което е израз на човешкия нос, и после върху вашия усет, на физическия капитал, който е в обръщение. Физическият капитал приход дава, умът е

вложеният капитал, носът е капиталът в обръщение. А усетът е капитал, който дава приход, ядеш, придобиваш. Вие имате усет и не знаете защо ви е усетът. Той е да придобиете нещо. Чрез устата лесно придобивате. Щом искате да опитате чувствата си, чрез носа ще ги опитате, чрез уханието. Щом искате да опитате ума, чрез вашето чело ще го опитате. Възприятията, които се приемат чрез челото, са едни; които се приемат чрез носа, са други. Възприятия има, които се различават по степени. Именно трябва да се хармонизират тия възприятия. Чрез челото мислещият действа, чрез носа неговите чувства се проявяват, чрез устата – неговата активност.

За пример вие искате да учите. Искате да знаете дали ще може да учиш, или не. Най-първо ще попиташ ума си може ли да учиш, той ще ти каже. След туй да попиташ носа си и устата си, че седнеш на едно хубаво ядене. Ако може да ядеш с приятност, с търпение, ще свършиш училище. Ако нямаш търпение да ядеш правилно, и учението ще бъде същото. В своите похвати, в своите навици не трябва да бързаш. Не трябва да бързате в яденето. Няма какво да се бърза. Като бързаш при яденето, няма да сдъвчеш храната. Работата, която трябва да свършат зъбите, се дава на стомаха и няма да се мине дълго време, ще се разстрои стомахът. Щом се разстрои, твоят мозък ще се повлияе, ще започне паметта да се разколебава и ще получиш песимистично настроение. Като седиш, ще благодариш, че си ял хубаво. Най-първо, като донесат яденето, разгледай яденето с ума си. Помисли малко колко красиво е яденето. След туй с носа си ще помиришеш малко, да видиш какво е уханието. Най-после с устата си вече ще опиташ туй, което с очите си видял. Очите са външната страна на ума, която проверява нещата чрез носа, чрез уханието. Той ще предаде, устата ще си даде мнението.

Та казвам, когато няма хармония между човешкия ум, между човешките чувства и между устата и храносмилането, човек не може

да върши работата си добре. Значи умът е свързан с електричеството, с магнетизма, със светлината. Вие някой път казвате: „Топло е времето“ или „Студено е времето“. Вие си влияете. Казвате: „Светлината е много ярка.“ Трябва да се научите да мислите хубаво. Уханието на вашия нос ще ви свърже с онези впечатления, които природата произвежда във вашите чувства.

Да кажем, [понижи] се температурата или повишава се температурата. Вие трябва да знаете защо се повишава, защо се понижава температурата. Ако се понижи температурата, какво лошо има? Понижението на температурата е на едно място, температурата се повишава на друго място – плюс и минус. Когато имаме плюс, имаме минус в противоположния полюс. Да кажем, ако има минус на южния полюс, ще имаме плюс на северния полюс. Имаме плюс на южния – същият закон. Какво представя скръбта сама по себе си? Как бихте разрешили скръбта? Топлината на скръбта и топлината на радостта къде се намират? Вие не сте правили наблюдение, когато скърбите, каква е температурата. И когато сте радостни, не сте правили наблюдение. Вземете един термометър. Някой път, когато сте много радостни, турете термометъра под мишницата и вижте каква е температурата. Когато сте много скръбни, пак премерете температурата. Това са много интересни наблюдения. Ако човек е много скърбен, неговата скръб се отразява. Ако е радостен, се отразява добре върху растението. Ако си радостен, пипнеш някое растение, разхубавява се. Ако си скърбен, като пипнеш, повяхва. Понеже скръбта съдържа доста активна есенция, трябва да се размива, да се разредява. Щом дойде скръбта, трябва да я разредите, тя е сгъстена. По-малка доза ще вземате. Едно кило захарин се равнява на седемстотин кила захар. Значи един грам захарин на колко ще бъде равен?

При новото възпитание човек всякога търси хора, които са в хармония. Има един вътрешен начин. Човек трябва да влиза в хармония с хора, противоположни на себе си. Някой път религиозните хора се плашат от себе си. То е едно заблуждение. Те, като се отделят от света, стават своеобразни, създават си мнение, че са свети и започват да съхнат. Светските хора, като станат светски, затлъстяват. Едните съхнат, другите затлъстяват. Светските хора страдат от застояла вода. Религиозните хора, които не разбират живота, страдат от голяма суша. Светските хора и религиозните хора, да ги събереш на едно място. Религиозният човек да даде от топлината, от сушата на светския човек. Той ще даде на религиозния от своята влага. Хубаво е човек и в света да ходи. Има един свят, аз го наричам свят на жабите, дето има жабурняк. Светският живот има външна страна, има ред и порядък. Някои вземат светския живот в яденето и пиенето. То е само външната страна. Светските хора са, които вярват, че всичките блага са на земята. Другите вярват, че всичкото благо е в човешкия ум. То е цяла анархия. И трите свята съставят един свят. Да ви приведа онзи пример. В Америка има едно религиозно общество, което лекува с внушение. Те казват, че болестите не съществуват. Че си болен, ти се заблуждаваш. Счупиш си крака, той ще те убеди, че кракът ти е здрав. Ти си мислиш, че е счупен. Ще мислиш, че кракът ти е здрав и ще оздравее. Някой си ходил на разходка и като бягал, счупил си крака. Един от тези лекари го лекувал, наместил крака, оздравял му. Казва: „Кракът ти не е счупен." Като оздравял кракът, лекарят иска да му плати. Той казва: „Представи си, че имаш десет хиляди долара, въобрази си, че ги имаш."

Та има неща верни. Някой път ние преувеличаваме работите. Счупен е кракът ти, счупен е. Ако този крак се намести, тогава е хубаво. Някой казва: „Аз бял ден не съм видял." Толкоз хубави дни са

минали, все бели дни, той не видял бял ден. То е вътрешно субективно схващане. Казвам, при новото възпитание, като влезеш в живота, вие трябва да бъдете екипирани. Представете си, че вие отивате на северния полюс. Може ли да идете с тия тънки дрехи, както сте облечени тук? Казвате: „Господ там ще ни помогне.“ Как ще ви помогне там Господ? Ще ви помогне, ако имате дебели дрехи. Допуснете, че вие сте музикант, хората са добре разположени спрямо вас. Вие искате да дадете един концерт. Ако вие не сте подготвени и дадете един концерт, втори път тия хора няма да дойдат. Ако пак направите същото, пак няма да дойдат. Хората не искат да гледат колко сте красив. Те искат от вас музика. Ако свирите хубаво, ще имате придобивка. Отивате да работите някъде. Хората изискват не сладък говор, но работа. Вие много сладко говорите целия ден, но не работите. Много сладко говориш, но ако и тъй сладко може да работиш, тогава ще бъдат доволни. После казвате: „Аз ще уча.“ Казваш, че ще учиш, но не учиш. Казваш: „Аз тази година ще свърша училище.“ Ще свърши, но не започва. Все чака, казва: „Нямам разположение. Малко не съм разположен днес.“ Цяла година – все неразположен. Представете си сега, че вашето неразположение произтича от въшка, въшка влязла в ризата. Вие речете да учите и двеста бълхи и въшки по гърба ви хапят. Какво трябва да правите? Вие започвате да философствате защо Господ създал тия въшки и бълхи. Не е разрешение. Бълхите и въшките са създадени за ленивите хора. Предипотопните животни бяха при благоприятни условия. Щом се наядат, проснат се, спят. Легнат да спят – не работят. Затуй Господ изпрати паразитите да ги хапят, да не се атрофират мускулите. Туй е правдоподобно. Понеже хората са научени, тези паразити изпълниха своята рол. Сега, като дойдат, ще им кажем: „Ние ви благодарим за услугата, която ни направихте едно време.“ Тогава вземете тия въшки и ги впрегнете на работа.

Един американец събрал няколко хиляди бълхи, изкарва си прехраната с тях човекът. Той ги възпитал, образувал си полкове от тях, научил ги да дефилират като войници. Казвам, ако един човек може да научи бълхите да дефилират като войници, защо човек да не може да възпита своята мисъл, желания и постъпки? Този човек казвал, че най-мъчното било да отучи бълхите да скачат. Щом се отучат да скачат, вече може да ги научиш на друго по-лесно. Един американец казва: „Ходих да гледам как дефилират бълхите." Другият му казва: „Не се подигравай." „Ходих", казва.

Колкото челото се добличава да перпендикуляра, толкоз разумността е по-голяма. Челото на змията е сраснало с гръбначния стълб. За да подигнете челото, вие всякога трябва да разсъждавате по половин час на ден. Вие по някой път се занимавате с вашите чувства и мисли. Да мислиш, значи да мислиш, без да се тревожиш. Да мислиш защо хората са лоши, то не е мисъл. Ти ще мислиш за доброто и злото, ще разсъждаваш какво извършват в света. Онзи чук, който играе в ръката, строшава камъните. Казва: „Направи пакост." Вземете същия чук – ако сте разумни, ще изваете една статуя. Каква е разликата между онзи, който строшава камъните и онзи, който вае статуя, скулптора? Казвам, всеки може да чупи, но не всеки може да вае. Човек, който може да вае, той мисли. Ваятелят мисли. Онзи, който пише, и той мисли. Онзи, който дращи само, той не мисли. Онзи, който рисува, мисли. Онзи, който си играе с четката, той не мисли. Та всички трябва да имате [на] един ден поне една мисъл.

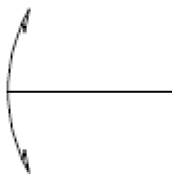

Фиг. 1

Турете един перпендикуляр (**Фиг. 1**). Този перпендикуляр трябва да се движи от центъра на слънцето до центъра на земята. Свързано е. Следователно зависи ние доколко сме близо. Течението, което слиза от слънцето, е едно, и имате друго течение – от земята. Имате човешката котва. Ако са хармонични, ако хармонично мислим, ние сме в правилно съчетание с центъра на земята и с центъра на слънцето. Имаме по-хармоничен живот. Правилно може да мислим, правилно може да действаме. Човек от пъпа надолу се регулира от центъра на земята, а от пъпа нагоре се регулира от центъра на слънцето. Ако не сме в хармония със земята, тогава храносмилането ни е слабо. Когато сме в хармония със земята, храносмилането е правилно. Човек трябва да бъде в хармония със земята. Земята вземам като разумен фактор. Не мислете, че земята е проста. Тя сама по себе си е нещо разумно. Казваме, че Бог направи човека от пръст, но в тази пръст тури дихание и човек стана жива душа. След като направи Бог земята, вложи Своя Дух. Тогава Духът Божи се носеше на повърхността на земята. Когато мислиш за земята – Духът Божи се носил върху тази земя. Трябва да бъдем в съгласие с този Дух, Който се е носил по повърхността на земята. Ние мислим, че земята е глупава. Не е така. Има нещо творческо в земята, с което ние трябва да бъдем в съгласие. После, трябва да бъдем и в съгласие със слънцето. Или казано другояче: в съгласие с ума си, в съгласие с волята си, в съгласие с тялото си. После – сърцето, това е равнодействаща линия. В какво направление се развива умът? В какво направление се развива тялото? Нали кръвоносните съдове отиват навсякъде в тялото: нагоре по главата, надолу по краката. Сърцето еднакво работи за цялото тяло.

За бъдеще, когато искате да развиете една дарба, един талант, вие трябва да разбирате този закон. Човек за да бъде талантлив, то не става така лесно. Искате да изявите музиката, трябва да има някой да ви стимулира. Откъде ще вземете музиката? Трябва да я почерпите

отнякъде. Откъде ще почерпим огъня? От слънцето. Светлината ще вземем от слънцето. Изворът на всичката топлина и светлина е слънцето. Казвам, за бъдеще трябва да виждаме вечната хармония, която съществува в цялото битие, да бъдем в съгласие с нея. Имаш една глава, да се радваш на главата, да я разработваш. Човек всяка сутрин влиза в главата да я разработва малко. Някои в главата са работили повече при ушите и са сприхави. Някои са работили повече над ушите и обичат да пипат. Някои са работили отстрани на главата и са станали инженери, техници. Някои са работили по-долу, при ушите, обичат да си угаждат, да ядат и пият.

Та казвам, човек навсякъде трябва да работи в главата си. После трябва да работи и в сърцето си. Вие например, когато се разсърдите, какво правите, когато кипнете? Какъв метод употребявате, за да си въздействате? Когато едно ястие кипне на огъня, какво трябва да прави онази жена? Отслабва огъня или изважда тенджерата навън. Човек, щом кипне, трябва да знае да отслаби огъня или да извади тенджерата. Представете си, че ви дадат такъв един пример: едного от вас да го прекарат през хора, които обичат да се шегуват. Да ви прекарат през сто души от единия до другия край. Да ви се смеят, без вие да изгубите равновесието. Хайде да не са сто, десет души да са. Да минете, те да ви се смеят и като излезете, да имате същото разположение, както когато сте влезли. Като сте влезли, вие сте имали хубаво разположение. Като излезете навън, вече като че целият свят се е изменил. Че туй често се случва. Тръгваш на екскурзия добре облечен, весел си. Ударил някакъв дъжд, изкалял си се, казваш: „Що ми трябваше?“ Не че е лошо, но ако е зимно време. Ако е лятно време, когато е топло, е по-леко.

Какво трябва да се прави, за да се продължи носът? Да допуснем, че вие сте студент в университета. Не ви върви. Какво средство бихте употребили, за да ви тръгне? Най-първо, половин час ще седнете, ще

мислите, разправяте всичко. Ще си турите шест. Разправяте на професора, но виждате, че той не туря шест, но ви турил три. Вие сте разсъждавали половин час, но той ви турил три. Втория ден вие пак [разсъждавате] половин час и той ви тури три и половина. После ви тури четири, пет, шест.

Най-първо, човек трябва да добие една самоувереност. Един математик, доста умен човек, искал да скъса един способен ученик. Ученикът казва на професора: „Имате грешка.“ Като провери, ученикът е прав, професорът сбъркал. Някъде, като измени знака, процесът е обратен. Знаците на умножението, делението, изваждането, събирането ако измениш, трябва да се връщаш назад да търсиш резултатите, които са произлезли. Казвате: „Аз съм един неспособен човек.“ Вие сте чудни по някой път, казвате: „Аз съм неспособен човек.“ Какво значи неспособен? Един човек, който е богат, не е орал нивите, не е сял, неспособен човек ли е? Какво се изисква от него, да стане способен? Да изоре нивите си, нищо повече. Не разбираме, че той няма ниви. Ако няма ниви – не може да оре, но той вече има ниви, сто декара хубава земя има. Казва: „Аз съм неспособен.“ Не е изорал нивите си, неспособен е. Способни сме, изорали сме нивите си. Неспособни – разбираме недовършена работа, която трябва да се извърши.

Та трябва да се работи, много трябва да се работи в живота, и разумно да се работи. Щом кажеш една отрицателна мисъл, поправи я. Минава някой човек, веднага ще си дадеш мнението. Казваш: „Той е неспособен човек.“ Провери онова, което казваш, право ли е, или не. Ако не е право, коригирай мисълта си, защото всичко туй зле се отразява върху самия тебе. Ако този човек е неспособен, ще му кажеш тъй: „Ти си неспособен, но не учиш. Впрегни се, за нищо не те бива.“ Така не се говори. „Бива те за много работи, но си мързелив. Никога не ставаш навреме.“ Ако човек на младини не учи, на сто и двайсет

години като стане ли ще учи? На сто и двайсет години той трябва да яде от готовото. В младини трябва да придобива. В млади години ще придобивате. Ако в млади години той не е работил, какво ще яде на старини? Това са ред разсъждения сега.

Много погрешки има в миналото направени. Не е лесна работа да се изправят. Има работи, пропуснати в битието на човека от хиляди години. Но всичко може да се поправи по един разумен начин. В един ден не може и в една година не може. Като измени човек своя ум, може да поправи. Като измени посоката на сърцето, може да поправи. Като измени волята си, може да поправи. Насоката трябва да се измени. Казвам, всички трябва да разбирате закона. Ако сте един машинист, трябва ли да туряте спирачка, когато се качвате нагоре? Тия спирачки са потребни, когато слизате надолу. Щом вървим нагоре, никаква спирачка не трябва. Спирачките са за надолу, не за нагоре.

Та вие все противодействате. Вие казвате: „Аз не съм способен човек. Условията са лоши, светът е лош." Може би светът е лош, има нещо лошо. В какво седи лошевината на света? Светските хора са много практични. Щом влезеш. той казва: „Извади си кесията. Имаш ли нещо?" Той иска да ти види кесията. Щом му покажеш, че кесията е пълна, готов е всичко да ти показва. Щом кесията ти е празна, казва: „За такъв мющерия[65] нищо нямам." Вие отивате в природата със своите празни кесии. Имате желание да влезете в едно заведение, искате те да ви покажат. Казват: „Я да видим кесията." Имаш желание да учиш. Като видят празната кесия, казват: „Такива ученици не искаме."

За пример, ако аз искам да изучавам музика, ако искам по-енергична музика, ще ям череши. Ако искам по-духовна музика, ще ям сливи. Ако искам да бъда индивидуален – дюли. Ще употребявам

[65] Купувач, клиент (тур.).

лимони. Ако искам да индивидуализирам музиката, ще ям портокали. Не е лесна работа човек да бъде музикант. За пример вие никога не сте правили опити дали сте добри певци, или не. Вие, когато пеете, идете при славеите. Ако славеите се конкурират с вас, значи пеете хубаво. Ако славеят не се обажда, значи не пеете. Щом славеят пее – започва състезанието, ти си от добрите певци. Щом славеят не пее – не си добър певец. Идете да се учите някой път от техните трели. Славеите колоратурно пеят, но такт нямат.

Сега да кажем, вие искате да се учите. Как трябва да кажете: „Искам да уча“? То не е музикално, така не се говори. Музикално как бихте казали: „Искам да се уча“? Някой от вас, който е музикален, как ще изпее „искам да се уча, ще уча и мога да уча“? Те са различни. Стомахът се занимава с минорната гама, умът се занимава с мажорната гама, а пък сърцето с хроматическата гама. Минорната е стомашна. Всичко разумно в света е музикално. Всичко в света, което не е разумно, не е музикално. Под думата разумен свят разбираме музикален свят. Под неразумен свят разбираме немузикален свят. Отношение има.

В каквато и да е работа, настоявайте. Може да направите десет-петнайсет опита дотогава, докато преодолеете. Онези, които обичат музиката, като пеете и като гледате червения цвят, да се даде активност на музиката. Портокаленият цвят дава индивидуалност, зеленият цвят – растеж да има в музиката. Жълтият цвят ще даде красота, израз. Човек се занимава с много малки работи. По-голямата част от живота е механична. Човек работи, но си губи времето. Цял ден с чука удряш, ковеш, ковеш. Ръката ти става силна, но какво придобива човек? Или цял ден пишеш. Не е организиран животът още. Пишеш, не знаеш кое трябва да пишеш и какво пишеш. Някой път вие се обличате и усещате, че нещо ви липсва. Не знаете какво ви липсва. Някой път сте доволни от дрехата, някой път не сте доволни.

Казвам, да се създаде един живот: като се облечете, да ви е приятно, като работите, да ви е приятно от работата. Пиши, само да знаеш колко да пишеш. Или, като седнеш да ядеш, да знаеш колко време да ядеш. Добре, ако един човек и един слон се свържат да работят заедно, как ще си определят времето? За слона седемдесет кила ориз на ден трябва, а на човека колко му трябва? Четвърт кило е достатъчно – не може да бъдат съдружници. Та казвам, несъобразностите в нашия живот седят в това, че някои в чувствата мязат на слона. Те са лакоми. Седемдесет кила ориз му трябват, да си задоволи сърцето. Другиму трябва четвърт кило. Какво сдружение ще направите? В умствено отношение той иска да разреши всичките въпроси. То е слонова работа. Като разреши всичко, какво ще прави следния момент? Да разреши всичко значи в даден случай работата, която ти дават, да я разрешиш, че всичките неща, които работата изисква, да ти бъдат ясни. Следния момент друга работа ще имаш. Защото ние влизаме в един свят, дето съзнанието работи. Ти дойдеш в съзнанието на професора, но там има да се занимаваш със [съ]знанието на професора: съзнанието [му] седи по-високо от съзнанието на ученика. Над тия професори има друго съзнание. Има степени на съзнанието.

Някои от вас говорят за окултна наука. Един ученик не може да научи окултната наука, който не знае какво отношение има между ума и сърцето, и тялото. Един ученик не може да бъде окултен ученик, ако не знае да се справи с една малка мъчнотия. Не може да бъде окултен ученик, ако не знае да се справи със сиромашията, [...] ако не може да се справи с болестите. Болестите са задачи, с които трябва да се справи. Болестта като дойде, ще се справи. Сега има работи, с които няма какво да се справяме, те са уредени. Има работи, с които вие трябва да се справите.

За пример нямате обхода, не знаете как да се обхождате. Ще се научите да се обхождате. Да допуснем, че пишете на някой човек високопоставен. Вие сте много внимателен. Ще напишете писмото внимателно. Ако пишете на някой прост човек, небрежен сте. Ти ще пишеш тъй хубаво както на високопоставения, така и на простия. Няма да правиш разлика. Щом правиш разлика, ще направиш погрешка. Ти сам за себе си да пишеш. Като пишете, изядате букви. Не изядайте букви. Или започнеш първо големи букви, че после свършиш с малки. Характерът ти показва, че почваш грандиозно, свършваш микроскопически. Някой започва с микроскопически букви, свършва с големи. Няма да пишеш М-то така , няма да го пишеш и така . Туй показва, че за себе си мислиш повече. Друго е да мислиш повече за ближните.

Аз някой път минавам и не искам да срещна никого. Отбивам се и вземам вдясно или вляво. Всякога вдясно не се отбивам – веднъж се отбивам вдясно, веднъж се отбивам вляво. Казвате: „Защо?“ Какво ще изгубите, ако се отбиете вляво, или какво ще спечелите, ако се отбиете вдясно? Ако се отбиете вдясно, вие трябва да дадете нещо. Ако се отбиете вляво, трябва да вземете нещо. Когато искам да взема, не минавам покрай онази кесия, която е празна, минавам покрай онзи, който е пълен, минавам покрай този човек, който ще даде нещо. Като видя някой беден човек, тогава не минавам отляво. Аз минавам отляво, за да взема нещо, когато минавам покрай богати, защото неговата кесия е пълна. Когато неговата кесия е празна, минавам отдясно, понеже моята е пълна, а неговата е празна. Както отварям кесията за един, така отварям кесията за друг. Трябва хармония в природата. Ще вземаш, ще даваш равномерно.

Та казвам, това са малки правила, но са свещени правила. Така животът добива смисъл. Защото природата обича правилното вземане и даване. Всякога, щом минеш покрай един умен човек, той

ти дава, той не може да не ти даде. Ако минеш покрай музикант, и на един километър да минеш, той ще ти даде. Ако на десет километра минеш от един човек, пак ще ти даде. Ти, откъдето и да минеш, все ще даваш. Само че онова, което даваме и което вземаме, трябва да е в хармония. Вие минавате, и не знаете защо минавате отляво или отдясно. Сега, като минавате отляво, готови ли сте добре да вземете? Като минавате отдясно, готови ли сте добре да дадете? Като вземеш, и не си доволен от взетото, и като дадеш, да не си доволен от даденото – то не е хармонично вземане и даване. Да бъдеш доволен от онова, което вземаш, и да бъдеш доволен от онова, което даваш.

Махар Бену дава или взема? Фир-фюр-фен дава, слиза долу да почерпи нещо от кладенеца. Махар Бену ще те спре, ще ти поговори сладко, за да му дадеш нещо. Фир-фюр-фен е като буре.

Вземате „до“ и „сол“, вземате [“ми“] и „сол“. В кое има повече хармония? („Ми“ – „сол“.) „До“ – „ми“ е по-далече, „ми“ и „сол“ отива, затваря го в затвора. Ти му приказваш: „Да те пратим в училище да свириш.“ Казва: „Какво ще уча, в затвора ме пращаш?“ Останала надежда, като излезе из затвора, да иде да следва. „Ми“ е излязло из затвора, че си хармонират. Казва: „За мене е таман. Ще ида да следвам.“ Някой път вие вземате „до“. „До“ е статическо положение. Трябва да се превърне в динамика. Запример вие се намирате в лоши условия. То е статическото положение на „до“. Ще подобрите условията. Значи туряте яйцето под квачката, изтънява черупката. Като изтънее „до“-то, измени се. Като се измени, тогава с какво да се занимава? Запример, ако турите двайсет яйца под квачката и нито едно не се излюпи, нали е загуба. Ако всички се измътят, имате печалба. Някой път хората пеят тоновете и не може да се измътят.

Един руски виртуоз слушал друг виртуоз. Като се върнал, ударил цигулката си и я счупил, че не е така знаменит като другия. Наместо да се насърчи, счупва си цигулката. Ония, които се обезсърчават, като

слушат други цигулари, те не са разбрали. Да допуснем, че някой път вие вземете „ми“ и дадете четири секунди. Друг път го вземете и дадете една секунда. Най-първо го държите четири секунди, после само една. Каква разлика има между една секунда и четири секунди на „ми“? Ако пуснете в кладенеца една връв и взема четири секунди да я извадите навън и ако спуснете, и взема само една секунда да [я] извадите, кога ще имате по-голяма придобивка? Сега в кой характер се придобива повече: тези, които продължават, или тези, които вземат бързо? Сега някои от нотите продължаваме повече, други вземаме по-бързо. В кое се придобива повече материал? Влизаме в една област, дето е разпокъсана, не може да има една връзка.

Всяко нещо трябва да има приспособление, практическо приложение. Трябва да имате една школа, да имате упражнения. Има упражнения за човешката памет, за разсъдъка, за музиката има упражнения. За да имаш музика, трябва да имаш постановка. За да накараш една машина да върви, най-първо ще напълниш котела с вода, после ще туриш огън, ще се качи машинистът, ще тури парата на работа. Няма да пресиляш, няма да отслабваш. Ако пресилиш, може да се пръсне котелът. Ако е слаб, движението ще бъде бавно. Ако усилиш, движението ще бъде бързо.

Във всички изкуства има едно пресилване. Гледам някой музикант взема някой акорд в горните позиции – двойни, тройни акорди взема. Защо взема тия акорди? В какво е мъчен тройният акорд. Например, ако се вземе „до“ в първа степен – в първата позиция на цигулката или във втората, или в третата, или в четвъртата, или в шестата, каква е разликата? Първата позиция е най-важна. Тя е мярката, тя трябва да се заучи много добре.

Вземете „до“, „ми“, „сол“ и обратно. (*Учителят пее: „До“, „ми“, „сол“. Мирно, деца.*“) Защо се смеете? (*Пее: „Добре вземате, деца.*“) Децата разбират кое може да вземат. Детето по-добре взема, като му

дадеш. Старият обича да дава, младият обича да взема. (*Пее: „Взимай, взимай. Давай, давай.*“)

Кое е по-мощно, вземай или давай? Като вземаш, нагоре излизаш. В даването отгоре надолу слизаш. (*Учителят пее: „Ли-ла-ле-ле.*“) Какво състояние показва? Какви думи бихте турили? На тази мелодия може да се турят думите: „Чакай, чакай, да мога да те стигна.“

„Отче наш“

Тринадесета лекция на младежкия клас, 17 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МЕТАФИЗИЧНИ РАЗСЪЖДЕНИЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена **тема №9**? („Имаме.“) Каква? („Контраст между смеха и плача.“ Прочете се темата.)

Каква е разликата между контра и противоположно? Българска дума има и английска дума има. Една българска дума може ли да я схванете? По какво се отличава един българин от един англичанин? В химията по какво се отличава кислородът от водорода? По какво се отличава азотът? Има едно качество, по което се отличава. Кислородът се отличава от водорода, кислородът е много сприхав. Водородът е раз[по]ложен, мек е той, политика има в него. Най-мекият е той. Като влезе някъде, масло образува. Кислородът, като му дадете правото, запалва света, не мисли. То са наши схващания. Темпераментът му е такъв. Като дойде до горенето, насъсква всичките, съсипе къщите. Как мислите, той като погледне, приятно му е, че къщата е изгоряла. Един затвор като изгори – затворниците няма ли да се радват?

Всичките хора разсъждават статически. Всяко едно статическо положение произвежда страдание. Седите на стола. Като ви дигнат, пак ви е неприятно. Щом ядете някой път, имате статическо положение, пак ти е неприятно.

По какво се отличава един българин от един англичанин? Различават се. Друг е черепът на българина, друг е черепът на англичанина. На българина черепът е доста дебел, на англичанина е малко по-тънък. Напредъкът на душите се познава по броя на трептенията. Българинът има особен брой, англичанинът има особен брой, французинът има особен брой. Всичките по броя се отличават.

Колко точно – ще позная българина. Не е потребно да знаете какъв е броят на българина. То остава велика тайна на природата, древна тайна.

Сега казвате: „Кое в природата е знайно?“ Кое е знайно, реалността или сянката? Те са вече научни работи, физически работи. Може ли да дадете един научен факт? Хлябът е един научен факт. Като се нахраниш, то не е научното състояние. Хляба може да го обръщаш, да го пипаш, да го обръщаш насам-натам, да го гледаш. Като си се наял, не може да го обръщаш, не може да го видиш. Хлябът сам по себе си, като го видиш, произвежда нещо в тебе. То е друг въпрос. Чисто обективно гледам. Гледам тебешира. Като напиша думата любов, това любов ли е? Казва: „Туй е любов.“ Къде е любовта? Любов без ер малък[66] не може ли да се пише? То са езикови правила, нямам нищо против тях. Love – англичанинът го написал с четири букви. Българинът го написал с други букви. Англичанинът започва много добре. Той отгоре надолу слиза, отгоре се спуща надолу. Като те хване, не те пуща. Като дойде до средата, любовта му е материалистическа – обича, но все иска да вземе нещо. Като го вземе, разширява го. Българинът, той излиза отгоре. Като дойде любовта, той ще се покаже, че е щедър, навсякъде дава. Англичанинът, който носи любовта, е икономист, икономисва. Българинът се отваря, дава. Онзи казва: „Всяко нещо на място.“

Сега това не са научни работи, те са практически работи. Че се е влюбил някой, това не е наука. Едно животно, като се влюби, и един човек – знае толкова, колкото животното. Сега вие мислите, че човек знае за любовта нещо повече, отколкото животните. Не е вярно, животните знаят, колкото човек знае. Едно животно, като се влюби, става тъй меко, както човекът. Те, като се влюбят, омекват. Като

[66] Според правописните норми до 1945 г. думите винаги завършват на гласна. Когато са в мъжки род завършват на „ъ“, а в женски – на „ь“.

изгубят любовта, стават твърди. Всичката онази материя, която е мека, се е влюбила. Всички онези, които са твърди, изгубили любовта си. Това са метафизически работи. Това не са научни работи.

Сега вие се смеете и казвате: „Ние сме яли попарата на любовта." Каква попара на любовта сте яли? Някой говори за попара на любовта. Ако аз дам меню, може да направите любовна попара? Но специално който прави, за себе си я прави, за другите не може да я направи. Казва: „Забърках една попара, но за себе си." Любовната попара се яде, но бързо. Ти не може да чакаш. Като я направиш, трябва да я ядеш. Някой път много гореща е попарата на любовта. Като я ядеш, изгори устата. Това не е научна работа. Това е стилописание, поезия. Поезията е римуване на помирение на противоположностите. От единия бряг до другия да минеш, това е наука. Да мислиш, значи да слезеш, да вземеш нещо и минаваш през моста – Н. При мисълта трябва да излезеш горе. Що е мисълта тогава? М. Да мислиш значи два пъти да слезеш, един път да излезеш. То е мисъл. Човек, който два пъти не слиза и веднъж не се качва, не може да мисли правилно. Тук се ражда противоречието: защо два пъти да слезеш и веднъж да излезеш горе? Под думата два пъти слизане разбирам – човек мисли, който освобождава хората. Да освободиш човека веднъж и да слезеш втори път да го освободиш, туй подразбира. Не може да мислиш, ако не освободиш себе си. Имаш едно противоречие в себе си. Ако ти не може да се освободиш от противоречието, ти не мислиш. Всякога мисълта е права и силна, когато освобождава.

Да допуснем сега, че си изгубил десет лева. Какво се разбира, че си изгубил десет лева? Ти си изгубил, друг ги е намерил: имаш минус десет и плюс десет. Този, който изгубил десетте лева, изгубил ли е нещо от себе си? Този, който е намерил десетте лева, придобил ли е нещо? Привидно е придобил десет лева. Ако са звонкови, тежат. Колко тежат десет сребърни лева? Втория път намерете една

българска десетолевка и вижте научно колко тежи. Аз се занимавам чисто психологически.

В някой разговор ти влязла мисълта, че някоя дума е уронила твоя престиж. Кажат ти: „Ти не разбираш." След като раздвижите този въздух, има ред трептения. Казват: „Ти не разбираш." Веднага в тебе настане едно психологическо състояние. Или, ако турим плюс, каже: „Ти разбираш." Всичкото е тази отрицателна частица не. Туй съединение произвежда един психологически момент. Сега под думите „ти не разбираш", какво искаме да кажем? Имаш двама приятели. Казват: „Ти не разбираш работите." Ти ги разглеждаш от особено гледище, не ги разбираш да влезеш в положението. Да допуснем, че си вързан с едно въже. Твоят приятел иска да те убеди, че не си вързан, казва: „Ти се заблуждаваш, стани." „Ти не разбираш моето състояние. Ти, ако си в моето състояние, ще разбереш как седи тази работа." Значи, щом влезеш в положението, добре разглеждаш състоянието на един човек. На един човек трябва не само да му дадеш храна. Ако не разбираш, ти веднъж ще му дадеш храна. Щом го обичаш, ти се интересуваш тази храна да я възприеме. Той като яде, като че ти ядеш.

Закон съществува в природата: ако ти преподаваш някому един предмет, ако го добре преподаваш, той те разбира. Онзи, комуто преподаваш, печели и ти печелиш. И двамата печалба имате. Да кажем, вземаш уроци по музика. Ти разбираш музиката. Учителят е доволен и ти си доволен. Преподават ти музика, ти не разбираш. Учителят е недоволен и ти си недоволен. Казваш: „Не знае как да предаде." Ти разбираш, че той не може да предаде тъй, [че] да го разбереш. Има противоречие. Защо не разбираш, аз зная причините. Учителят е плюс и ученикът е плюс – не се разбират. Учителят е минус и ученикът е минус – не се разбират. Това са математически работи. Какво означават плюс и минус? Плюс значи да събереш две

единици. Какво отношение има сега плюс? Турят, че учителят турил плюс. Не знае как да преподава. То е математическо понятие. Или минус. Двама души – единият е плюс, другият е минус. Какъв е характерът? Ако турите някого в черупка и той има сила да разчупи черупката, той никога не седи в черупката. Минусът, като го затвориш, казва: „Няма какво да се прави." Седи в черупката, седи в затвора. Всеки човек, който чака, е минус. Всеки човек, който пръска черупката, е плюс. Пъпката, която не цъфти, е минус, Пъпката, която цъфти, е плюс. Кое е по-хубаво сега? Има друго отношение. Ако пъпката цъфне навреме, този цвят е на място. Ако не цъфне навреме, процесът е неправилен. Туй състояние на тия две линии – Л – това е плюс. Но то е метафизическо вече. В нас има едно активно състояние. Щом влезе в тебе кислородът в тази форма, ти ставаш активен. Щом влезе азотът в тебе, ти не се проявяваш, ти изследваш, изучаваш нещата. Щом влезе въглеродът – ти си търговец, готов си за всички предприятия, готов си навсякъде да гледаш. То са метафизични разсъждения, не са научни. Щом влезе кислородът, ти станеш много активен. Това е метафизично разсъждение.

Да допуснем, че вие сте цигулар. Научен факт е, че вас ви е потребен хляб. Сега трябва да се определи какво количество храна ви е потребна. Казвате: „Научен факт е." В дадения случай колко хляб е потребен за човека? Като е гладен човек, колко хляб трябва? В природата имате едно шише от едно кило. Вие може ли да турите повече от едно кило в шишето вътре? Туй шише е направено от стъкло, не може да турите повече. Но ако имате едно шише, направено от гума, тогава в туй гумено шише може да турите повече, точно толкоз, колкото трябва. Но понеже е направено от гума, разширява се.

Казваш: „Преядох." Малко повече ял, защото разтяга се стомахът. Лошото храносмилане седи в туй, че като се тури много храна,

напълни се, няма празно място да започне да функционира. Стомахът мяза на физхармоника[67], започва да се свива и разпуща. Като се свие, обръща се храната. Цяла музика е. Като се запуши, че не може да се свие, тогава ти стане тежко. Като няма свиване, храносмилането не може

да стане редовно, ти си неразположен. То са метафизически работи. Ти не си виждал стомаха. Може да се наблюдава. Стомаха може да наблюдаваме как работи приблизително. Прави едно движение, че храната, която е вътре, се повръща навън.

Казвам, ти тепърва има да изучаваш онзи истински порядък, който съществува в природата. Всичките хора страдат от безпорядък. Ти ядеш в безпорядък, спиш в безпорядък. Не ставаш навреме. Вие не сте правили опити да ставате точно навреме. В колко часа ставате? Някой път ставате в четири, някой път в четири и половина, пет, шест. Някои стават в десет часа. Тези, които стават в четири – законът работи в тях. Той е работник, трябва да става в пет. Който става в десет – работите му са по-уредени, не е чиновник, свободен е. Дигне юргана, пак го тури. Питам, кое положение е най-хубавото, в четири часа ли да станеш, в пет, шест, седем, или в десет?

В природата всеки човек си има свое предназначение. Ние работим, правим нещата не на своето време. Всичките противоречия в света произтичат, че не може да намерим времето, нищо повече. Нещастие е, когато не може да попаднеш в онзи ритъм на живота, който носи всичките блага. Ако ти ставаш сутрин, когато слънцето изгрява, има малко да придобиеш. Ако ставаш, когато залязва, няма какво да придобиеш. Имаме два момента – един момент, [в] който ти приемаш, в другия момент ти се лишаваш от туй благо. Природата постоянно ни дава. Пак метафизично схващане.

[67] Пневматичен музикален инструмент с клавиши (от гр.).

За пример, ако сутрин слънцето изгрява от изток, дойде в стаята ти, влиза светлината. Но туй слънце през целия ден дава ли? Може да минат три-четири часа, веднага слънцето се изменя. Залязва най-после, престава да дава от своята светлина. Значи в дадения случай има един ред, в който слънцето до известно време ще дава, след туй престава да дава своята светлина. Не че слънцето няма разположение, но то е така разположено материално, че слънцето не е в състояние да ти дава храна. На другия ден в същото време пак – ще има една малка разлика. Лятно време и зимно време дава ли слънцето еднакво светлина? Сега туй се отнася до онзи неразумен живот. Ако ти си под влиянието на разумното слънце, което озарява хората, ще станеш разумен. Щом като не си под неговото влияние, не може да придобиеш тази разумност. Вземете един учител, който е просветен и учен човек, вие ще научите нещо от него. Ако учителят, който ви преподава, е сам невежа, не може да ви предаде нищо. Ако имате гениален учител по музика, ще ви предаде нещо. Обикновеният учител нищо няма да ви предаде. Трептенията на гениалния учител са други, трептенията на обикновения учител са други. Ако имате един гениален ум, ще приемете повече. Ако имате един обикновен ум ще приемете по-малко. В даден случай имате гениален учител – плюс ГУ. Имате гениален ученик – минус ГУ. Ако ученикът е гениален, плюс, двамата не може да се споразумеят. Щом и двамата са плюсове, не може да се споразумеят, и двамата са учители.

Та ако ти не разбираш онова състояние да възприемаш знанието, ще помните, че ти не може да бъдеш учител, докато не си възприел. Хората не се раждат учители. Раждат ли се учителите? Раждат се ученици. Отпосле стават учители. Учителят, и той се ражда. Аз веднъж слушах един учен американец, който предаваше по психология. Той разправя: „Когато бях на трийсет и две години, като станах един ден, проблесна идеята в ума ми. Дотогава имах смътно

понятие. На трийсет и две години като станах, разбирам работата. Нещо в мене влезе, започнах да мисля, че тази работа [я] разбирам. Дотогава се колебаех в своите възгледи. Като станах на трийсет и две години, не се колебаех в своите възгледи.“

Та казвам, има състояния, в които човек трябва да се роди. Ти, ако не се родиш, памет не може да имаш. Има обикновени хора, талантливи хора и гениални, паметливи. Някой път паметта не е вярна. Гледам мнозина – като цитират, някои цитират много вярно, някои цитират свободно. Да допуснем, че някой гениален човек е писал нещо и друг цитира от гениалния. Ти си близо до истината. Да кажем, някой велик човек е писал и някой цитира, каквото писал. Трети цитира втория. От третия ти цитираш. Вие сега цитирате Евангелието, че Христос така е казал. Но то не е вярно, някой евангелист писал. Тогава някой казва: „Ако човек не се отрече от себе си…“ Как ще се отречеш от себе си? Кой ще се отрече от себе си? Ти си едно малко детенце, което си ходило с едно малко шишенце за вода. Станал си на една година, със същото шишенце ходиш. Но като станеш голям, със същото ли шишенце ще ходиш да си губиш времето? Това шишенце сто грама събира. Трябва да се откажеш от това малко шишенце. Ако отиваш да пълниш това шише, времето, което иждивяваш, не отговаря на онова, което си придобил. Туй значи да се откажеш. Ако не се откажеш от дребнавия живот и не приемеш широкия живот, ти не може да бъдеш ученик. Туй е неразбиране. Казва: „Да се откажеш.“ Как да се откажеш? Да се откажеш от живота си. Да се откажеш от стоте грама. Вземаш друго шише от пет или десет килограма. То е новият живот. Вече има смисъл.

Вземете един метод по музика. Ти всякога „до“ не може да го вземеш вярно. Има музикално време, когато може да го вземеш вярно, но има време, когато не може да го вземеш вярно. Относително може да го вземеш, но не са верни тоновете. Има време, когато може да

вземеш вярно тона. Щом ти вземеш вярно тона, ти имаш вдъхновение. Вдъхновението се дължи на правилно вземане на тона. Една мисъл ако не може да вземеш правилно, не може да имаш вдъхновение. Един тон ако не вземеш правилно, не може да имаш вдъхновение. Гениалните хора имат вдъхновение, талантливите имат отражение, обикновените хора имат копието. Аз наричам гениални хора, които вземат правилно, вярно тона. Това са хора, които схващат правата посока, от извора вземат нещата. В този смисъл всеки народ е гениален. Ти може да бъдеш гениален, но работата е да спазваш тази гениалност, да знаеш, че през целия ден не може да взимаш „до“-то така. Ето аз какво разбирам психологически. Понеже тонът „до“ е свързан с ограничително състояние, в което природата те е ограничила и ти дала възможност, че ти точно навреме трябва да се освободиш, ни по-рано, ни по-късно. Ако се освободиш точно навреме, ти си гениален. Яйцето, когато се излюпи точно навреме, то е гениално. Когато една идея дойде в тебе точно навреме, когато да ти бъде полезна, ти разработваш тази идея.

Разсъждението е изключено, защото разсъждението е процес на пипане в Божествения свят. Да разсъждаваш значи да пипаш. Тъй го считам, защото процесът да разсъждаваш е гениална работа. В Божествените неща е пипането без разсъждения. Аз зная, като отивам, ще издържа изпита или не. Никакво разсъждение не ми трябва. Зная сто и един процента, че ще издържа изпита. Ако държа изпит и ще ме скъсат, пак зная сто и един процента, че ще ме скъсат. Това е метафизика. Не може да го докажеш, туй го чувстваш. Ти всякога чувстваш, че нещата стават. Ти чувстваш и туй, което чувстваш, ще стане. Каквото и да стане, то е добро. Вдъхновението, което чувстваш, то е за добро. Чувстваш, че ще се разболееш, за добро е. Защото [теб], като здрав човек, те карат да работиш с мотиката, с търнокопа, с лоста. Един ден се разболееш, отслабнеш, хората дойдат,

станат снизходителни. Какво лошо има, де е лошото в разболяването? Ти, като си бил здрав, трошил си камъни. Като се разболееш, станеш миротворец, пускаш чука. Камъните казват: „Този човек поумня.“ Ние считаме: всеки човек, който руши камъни, е идеален човек. Вземеш някоя книга, казва: „Пиши.“ Начерни книгата. Какво ще пише? Кое е по-хубаво в дадения случай, да черниш или да не черниш? Ако знаеш да черниш, начерни книгата. Ако не знаеш, остави книгата бяла, не бутай. Сега казва: „Много добре начерни книгата.“ Защото, ако я начерниш, ще може да научиш нещо.

Сега да дойдем до онова, което природата върши. Ако един учител дойде? Според тази теория, че не му е времето, знаеш колко точност се изисква. Ако искаш да учиш, кое време трябва да станеш? Как предполагате, кое време музикантът може да учи „до“-то сутрин? От сутрин до обед имате плюс, всичките тонове са все плюс. От обед до залез имате минус. Човешкото съзнание е музикално. Ти, най-първо, ще се пробудиш. Щом съзнанието се пробуди, ти си взел „до“. Тръгваш по пътя, то е „ре“. „Ре“ показва пътя на движението, приятно ти е ходенето. Най-после, ще започнеш. По права линия няма да ходиш, ще направиш огъване. При тия малки огъвания да не губиш никаква енергия, това е „ми“. Да знаеш, че отдето минаваш, каквото придобиваш, ще вземеш нещо хубаво. Най-после, трябва да знаеш как да се облечеш хубаво. Хубавата мисъл, това е цъфтенето. Да знаеш как да цъфнеш, при какви условия. Казва: „Мисълта трябва да има съдържание. Трябва да има узрял плод.“ След като узрее плодът в туй съзнание, ти трябва да вземеш плода, да го вкусиш, за да видиш цялата гама. Всичките тези тонове – „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“ – ще ги погълнеш и ще ги опиташ дали правилно си ги взел, или не.

Какво разбрахте сега? Ако по този начин разсъждаваме, аз изучавам музиката. Музикант е онзи, който, преди да е взел тона,

знае дали ще го вземе, или не. Онзи цигулар, който не е майстор, той не е сигурен. Като тури ръката, има страх, усеща, че не е вярно. Много тонове не са взети вярно. Понеже са майстори, някъде много бързо вземат тоновете, че правят глисандо[68], замотават ги. Самият музикант усеща, че не е взел вярно. Да кажем, вземеш някъде „до“ или „ре“, тридесет и вторини. Каква част от времето трябва да вземеш? Каква част от секундата съставя една тридесет и вторина? Колко тридесет и вторини може да се вземат в една секунда?

Цялата мисъл на човека е построена на един музикален ред. Човек, ако би знаел да мисли, да взема мислите правилно като тонове, не би бил нещастен. Човешките мисли не са наредени така, както трябва по закона. Вследствие на това имаме толкоз нещастия. Как ще докажем на някого, че една мисъл е права? Аз съм привеждал следния пример. Среща един турски дервишин един бей, княз. Казва му: „Направи ми една услуга, няколко пари ми трябват.“ Беят изважда кесията си с четири подразделения: има турски лири, меджидиета[69], черечета[70], грошове, десетачета. Казва му: „Буюрун[71].“ Дервишът взема десет стотинки. Казва: „Защо не вземеш една златна?“ „Не ми трябват толкоз пари, трябват ми само десет стотинки.“ Този дервишин има правилно разбиране. Ти, който не разбираш законите на природата, искаш да вземеш повече. Не ти трябват турски лири, защо ти са? За бъдеще тебе ти трябват само десет стотинки.

Кое е по-хубаво: да имаш един приятел да ти каже една дума или да ти каже десет думи, които нямат никакво съдържание? Кое е по-

---

[68] Приплъзване на пръстите по струните на инструмент (ит.).

[69] Сребърна или златна монета от времето на Абдул Меджид (тур.).
[70] Стара турска монета, четвърт лира (тур.).
[71] Заповядайте (тур.).

хубаво: да ти каже, че ти си добър или да ти разправя много работи? Кое бихте предпочели? Според мене най-хубаво нещо е да мислиш правилно. За мене има три момента, които са важни. Няма по-хубаво състояние от правата мисъл, няма по-хубаво състояние от правилното чувстване, няма по-хубаво състояние от правата постъпка. Да знаеш в даден случай, че мисълта ти е права, че имаш чувство, което е право и постъпката ти е права. По-хубаво състояние от тия важни работи няма. Всякога ние помним тия състояния. Затуй при сегашните условия човек трябва да се учи да мисли. По кой начин човек ще се научи да мисли? Трябва да вярва в себе си, не да вярваш в другите. Най-първо, трябва да вярваш на себе си, тогава да вярваш на другите. Или казано другояче: да вярваш на онова, което е Божествено в тебе. Тогава може Божественото да го проявиш навън. Аз, щом имам в себе си Божественото, аз зная. Слушам един учител, имам музика в себе си – имам Божественото, няма да вярвам [на другите]. Тогава зная как да слушам, когато ми преподават. Зная правилата, по които музиката се преподава.

Ще имате предвид – сутрин като станеш, ти не знаеш как да мислиш. Щом стане човек сутрин, той е свободен от всичките противоречия. Щом станеш, ти веднага започваш с противоречията. Противоречие в стомаха, противоречие в сърцето, противоречие в кръвообращението. Най-първо, трябва да се премахнат всичките противоречия: главоболие, сърцебиене, разстройство на стомаха. Всичко туй премахнеш. Сутрин като станеш, нямаш никакъв недъг. От всичко туй трябва да се освободиш. Трябва да знаете, че като си лягате вечерно време, трябва да затворите прозорците. Често човек оставя своя прозорец на ума отворен, слушаш и ставаш сутринта, имаш лошо състояние. Таман легнеш, стреснеш се. Отворени са прозорците. Някой път легнеш, заспиш, и сутринта станеш освежен. Ти си спал добре, понеже всичките прозорци са били затворени.

Мислите ли, че ако в един съвременен параход се отвори някоя дупка под линията на водата, той [не] е изложен на една опасност? Вечерно време, като лягаш, никаква влага, никакви посторонни влияния от нисшия свят да не влизат да те безпокоят. Умът ти трябва да бъде свободен, да си починеш, онези работници в тялото да могат добре да си вършат работата.

Най-първо, човек може да направи следния опит. Вземете вие и дайте на едно дете около сто парчета скъпоценни камъни, направени от стъкло, и му кажете, че струват скъпо. Ако му вземете тия стъкла, цял въпрос ще стане в неговия ум. Представете си, че туй дете разбира кои са скъпоценни камъни. По какво се отличават скъпоценните камъни? По своята твърдост. Колко е твърдостта на стъклото? Шест или седем. Най-твърдият диамант има твърдост десет. Ако вие имате една мисъл и вашата мисъл може да се огъне или може да се направи рязка на вашата мисъл, мислите ли, че вашата мисъл е скъпоценна мисъл? Онази мисъл, която е скъпоценна, тя има най-голямата твърдост. Върху нея каквото туриш, с нищо не може да я счупиш. Никаква драскотина не може да направиш на една своя мисъл, която е скъпоценна. Никаква драскотина не може да направиш на едно свое чувство, което има тази твърдост. Онази мисъл, която се дращи от нищо и никакво, тя е обикновена мисъл. Разчитайте на вашата мисъл, която е скъпоценна. Една скъпоценна мисъл всякога може да бъде на ваша услуга. Положителните мисли всякога може да ви ползват. Мисли, които не са положителни, не може да ви ползват всякога.

Вие идвате в друго противоречие. Защо Господ създаде света? Ти трябва да имаш в Бога една вяра и любов непреодолима, която с нищо не се разклаща. Най-малките неща в живота те разклащат. Щом дойде едно нещастие, мислиш, че светът не е направен добре. Светът с главата надолу да се обърне, да кажеш: „Онова, което Господ е създал,

е разумно.“ Ако и цялата земя да се разклати, ти да останеш твърд, да кажеш: „Тя пак ще се създаде.“

Във вашия живот тия работи как стават? Някой път цялата земя е опушена, седиш в една тъмнота, казваш: „Свърши се всичко.“ Отчаял си се. Погледнеш, отнякъде току нещо дойде изведнъж. Този мрак се пръсне, ти пак се насърчиш. Цялата земя, цялата вселена пак се създаде. Психологически ние се заблуждаваме от лошите положения, които идат. Те са изпитания, те са сенки на реалността. Русите казват: „Колкото по-зле, толкоз по-добре – чем хуже, тем лучше.“ В цигулката в какво седи гениалността? Изпълняват едно мъчно парче. Един цигулар как изпълнява някои мъчни работи? Един художник рисува някъде. Ти се чудиш на онзи похват, на ония хубави линии или на онова тънкото разбиране, или на онази досетливост.

Казвам, вярвайте в онова, което е вложено във вас. Вярвайте във вашата права мисъл, вярвайте във вашите прави чувства, гениални чувства ги наричам. Вярвайте във вашите гениални постъпки. Достатъчно е да имаш една гениална постъпка за през цял живот. Достатъчно е да имаш едно гениално чувство. Не ти трябват повече. Другите нека бъдат талантливи, обикновени. Но да имаш една гениална мисъл е достатъчно.

Сега другото положение. Казват: „Не всички са родени.“ Всички са родени. На съвременните хора погрешката е там, че хората не са родени навреме. Всичката погрешка е там. Според мене много хора не са родени навреме. Да кажем, някой е марсианец астрологически, но не е гениален марсианец. Той ще дига скандал, дето иска. Не го води в един свят, дето трябва. Някой е юпитерианец, но няма положително благородство. Друг е венерин тип, но няма положителната любов. Той е меркурианец, но няма онзи похват на знанието, на мъдростта, за дребни работи се смущава. Или някой е сатурнов тип. Казват: „Лошо

пише.“ Гениалният сатурнов тип е отличен за разсъждение, отличен философ.

Та казвам, човек правилно може да се роди. Майка ви може да не ви е родила навреме, но вие може да се родите навреме. Седите и разсъждавате. Казвате: „Как е възможна тази работа?“ Гениалните деца това го знаят, но тук най-учените хора не го знаят. Седиш в планината, дървата са сухи, нямаш кибрит. Казваш: „Сухи са дървата, хубав огън става.“ Учен човек си, ти си произвел огън. Колко часа ти трябва да произведеш огън? Ако би бил умен колкото един българин, да имаш едно огниво и кремък, тебе ти трябва един момент. Като извадиш праханта, запалиш. Аз съм наблюдавал. Някой извади огнивото, цъкне веднъж, два, три, десет пъти, и запали. Друг извади, цъкне и запали, с първото цъкване запали праханта. Той е гениален – знае да цъка човекът. Аз да взема това огниво, може десет пъти да цъкна и едва ще запаля. Казва: „Ще видиш туй, което не си видял.“ Като цъкне, запали. Казвам, това не е прост човек. Този е майстор. Още с цъкването, и запали.

Та вярвайте в онова, което е във вас. Не вярвайте в онова, което е вън от вас. И в него може да вярвате. Най-първо, вярвайте в онова, което е във вас. То е най-ценното.

Вземете сега „до“. (*Учителят свири български мотив.*) Българинът възприема „ре“-то, понеже изходен път има. Той разсъждава, философия няма, и казва: „Много натегнато. Казваш, че ще се оправи, но кога?“ Туй е мотив на натрупано – съжалява, търси място. Казва: „По-широко, по-широко.“ Българинът, като не може да разреши, тогава... (*Учителят свири българско хоро, свири тъжен български мотив.*) Това е вече разрешението на въпроса. Ако вземете класическите песни, ако някой направи проучвания – да види как са поставени нотите, колко пъти се повтарят, в какво разнообразие, да види колко се повтаря „до“, „ре“, „ми“, понижения, повишения, каква

част от времето вземат. Хубостта на един тон зависи [от това] какво време ще му дадеш. Ако дадеш стегнато време, какво ще придобиеш? Или ако вземете да разтегнете, или ако го вземете бързо? Каква идея се крие, когато бързаш? Светлината, която пътува, пътува с голяма бързина, понеже има голямо пространство да обхожда, няма време да чака. Даже тази бързина, с която пътува, е малка. Има още по-голяма бързина от [тази на] светлината.

Как бихте изпели вие: „Постигни всичко“? Думата ще е много материална, много груба. Е-то е разширение, е-то мъчно се взема. (*Учителят пее: „Ти ще сполучиш всичко в живота.“)* Като дойдем в пътя, в който се придобиват нещата, всички ще пеят еднакво. Ако не дойдем, не може. (Пее: „Ти всичко ще сполучиш в живота.“)

По кой начин ще сполучиш? Понеже вие имате такава идея предначертана, че сами се спъвате. Никога не трябва да начертаваме какво ще сполучим в даден случай. Бъди благодарен на онова, което имаш. Не си туряй никаква идея. Онова, което сполучиш – бъди благодарен, понеже може природата да ти е дала само семенце. Като го посееш това семенце, когато даде плод, като израсне, тогава ще разбереш. Дървото на ябълката не може да разбираш, дървото се разбира по плода. Онова, което ние вкусим при сполуката, то е реалността. Затуй не трябва да се обезсърчавате. Плодът, който опитваш, показва сполуката. Ти ще сполучиш в живота. Един ще сполучи да стане богат. Друг ще сполучи да стане учен. Трети ще сполучи да стане красив. Друг ще сполучи да стане безсмъртен. Кой е сполучил? Който е добил живота и безсмъртието – да влезе в онзи живот, дето се изключва смъртта, само да има промяна, без да има умиране. Под думата смърт разбирам крайно разочарование. Ако се разочароваш в живота, то е смърт. Придобил си малко, считаш, че животът няма смисъл, няма цена в себе си. Безсмъртието подразбира: придобил си живота, доволен си от онова, което си придобил в

момента. Всякога, когато човек е доволен от онова, което придобие, от своите мисли, от своите чувства и постъпки, то е безсмъртие. Туй, от което не може да го лишиш.

Изпейте сега „Ти ще сполучиш в живота". Вие вътре го разбирате, отвън не е дошло. То ще дойде само по себе си.

„Ти ще сполучиш в живота"

Сега вие се съмнявате ще добиете ли живота. Животът е една непрекъсната сполука, възходяща сполука. Днешната несполука, то е едно стъпало за утре. Непрекъсната възходяща сполука е животът. Разгледан отвън, показва, че не сме сполучили. То е една стълба, по която трябва да се качваме. Безброй стъпала има вътре. Вярвайте, както малките деца. Не ви трябва много, малко ви трябва. На човека му трябва малко, понеже главата съставя една десета от тежестта на цялото тяло. Нему му трябва колкото му тежи главата. Като вземеш толкоз, колкото главата тежи, не се бой. Не искай повече. Искай туй, което сполучиш, да тежи колкото главата. Онова, което умът може да провери, онова, което сърцето може да провери, и онова, което тялото може да провери – то ти стига. Половин кило като туриш в стомаха, е достатъчно. Половин кило, една закуска е приятна. После, онова чувство, [което] си добил с езика, тъй като разглеждаш храната, тия съчетания са достатъчни. Толкоз, колкото умът е приел и колкото сърцето и тялото, е достатъчно в даден момент. Следния момент ще се измени. Мярка е туй. В даден момент благодари за три неща. Онова, което умът ти може да поеме – този ум всякога не побира едно и също. Сърцето втория момент ще побере повече, после ще побере малко, микроскопическо.

Големите работи и малките работи в природата си мязат. Великото в света, като слиза до малкото, счита, че има големи

постижения. Малкото, като се качи до великото, счита качването за постижение. Голямото, като слиза надолу, постига. Малкото, като се качи нагоре, постига. Две постижения има. Малките хора постижения имат, като се качват. Големите хора постижения имат, като слизат.

Тъй щото, ако сте от големите, радвайте се, като слизате да постигнете. Ако сте от малките, като се качвате, пак се радвайте.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Четиринадесета лекция на младежкия клас, 24 януари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ГОЛЯМАТА ПРИВИЛЕГИЯ

„Отче наш“

„Духът ми шепне това“ („Аз в живота ще благувам“)

Имате ли зададена **тема №10**? („*Нямаме.*“)

„Най-добрия метод за възпитание как бихте го разбрали?“ Най-добрия метод за възпитание. Ако ви дадат да възпитавате един вълк, как ще го възпитате? Или една овца да възпитате? Или да отгледате едно дърво – какъв метод бихте опитали? [...] значи да отхраниш вълк, значи да му дадеш храна и да знаеш каква храна да му дадеш. На гръцки думата „пети“[72] какво значи? Българите имат думата пита. Коренът е същият.

Да допуснем, че вие някой път сте недоволен, имате едно неразположение. На какво се дължи? Някой път неразположението на човека се дължи на времето. Когато се разваля времето, всичко ви се разваля. Времето е неразположено. Вие сте неразположени, когато времето се разваля, понеже при развалянето на времето свиват се капилярните съдове. Трябва да носите голяма тежест, по-голяма работа има. Вследствие на тази работа усещате една голяма умора. Или главата ви боли, или лакетът ви боли, или гръбнакът някъде, или пък [имате] общо неразположение. То е близо до ума, понеже при развалата на времето имате голяма част електричество в атмосферата, човек се наелектрисва и туй електричество не може да го носи. Тогава търси да се скара с някого, да каже няколко думи, да се освободи от тежестта. Мухите тогава ходят да хапят: тук ще те ухапят, там. И човек като мухата иска да хапе. Щом видиш, че хората започват да се хапят, времето ще се развали. Не че те искат или са лоши, но [става]

[72] Значението на такава дума не е открито.

набиране на енергията и искат да я изхарчат някъде. Някой път хапливостта е на носа, някой път ухото може да те хапе или ръката някъде. Ще стане малка експлозия. Та когато времето се разваля, казвате: „Аз съм неразположен.“ Вие знаете, че неразположението има отношение към атмосферните налягания. Доброто разположение пак има отношение към атмосферните налягания.

При възпитанието важи храната, която си ял, дали е добре сготвена. Ако не е била добре сготвена, щом ядеш, ще имаш неразположение. Щом храната е добре сготвена, ще имаш добро разположение. Направете за една седмица наблюдение. Даже и един месец наблюдавайте. Когато сте неразположени, отбелязвайте си. Имате една тетрадка – забележете какво е времето, какъв вятър има, каква температура. Интересни данни са, от които може да се ползвате, защото човек, за да се самовъзпитава, трябва най-първо да се хармонизира, да знае да се влияе от природата. Понеже, и да се сърди, пак е разумно, гневът ѝ е на място. Тя, като се сърди, ще ти прати дъжд, проветрение. То е полезно. Ще пораздуха дърветата, ще подобри кръвообращението им. Вие, като се разсърдите, причинявате вреди на себе си. Ако се сърдите, сърдете се като природата, сръднята ви да бъде на място.

Когато някой път се разваля времето, някои хора говорят много отрицателно. Каквото говори, все така – опако. Ако му разправиш някаква работа, казва: „Няма да я бъде.“ Той иска нему да му дадеш. Той се разболее, казва: „Няма да оздравея. Тази работа няма да я свърша.“ Щом започне да се оправя времето, казва: „Малка промяна стана.“ Измени политиката. Големи политикани са хората. Някой път нали знаете, като носите едно ножче в джоба си, то ръждясва. На какво се дължи ръждата? От влагата [е]. Не може да изсъхне навреме. Сега имате тези ножчета, които не ръждясват – има стомана, която не ръждясва.

Сега всичките хора мислят, че като са дошли на земята, всичко ще им върви добре. Колко от това е вярно, че всичко ще им върви добре? Няма някой, който да е мислил другояче. Всеки мисли, че всичко ще му върви добре. След туй започне да опитва, че онова, което е мислил, не е така. Например всичките ученици в гимназията са идеалисти, поезия пишат. Като излязат из гимназията, казват, че животът се обърква. В живота каквото е, такова е в гимназията. И отвън животът е същият. Идеалистите в гимназията [са] от онези, които са и извън гимназията. Онези, които в гимназията вярват в прозата, и извън гимназията вярват в прозата. Кой е на правата страна? Какъвто е в гимназията, такъв е и извън гимназията, в света. Само, че светът върви по пътя на знанието, мислят, че знаят. Онези са с вяра, които и в училището са с вяра. Учениците са вярващи, а пък вън в света са учените хора. Учените казват на вярващите, че са зелени, неузрели. Светът, който е узрял, по какво се отличава? Които са много учени [*по какво се отличават*]? Вярващите ученици мислят, че като излязат в света, ще им тръгне напред. Онези в света са обезсърчени, казват: „Едно време какво беше, пък сега какво е.“ Онези, които влизат в света, мислят, че ще оправят света. Щом изгубиш вярата си, ти ставаш светски човек, учен човек ставаш. Щом изгубиш учението си, ти ставаш вярващ. Всички, които не могат да печелят нещо в света, да се подигнат, да станат богати, стават вярващи, стават лековерни. Вярват, че като вземат един билет от лотарията, ще спечелят. Фантазират си.

Гениалните хора се отличават по това, че не са лековерни хора. Обикновените хора са много лековерни. Обикновеният е лековерен, талантливият е вярващ, сила има. Гениалният какво има? Гениалният човек е талантлив. Допуснете, че двама души работят: единият работи земя, другият е художник, работи една картина. И двамата са работили. Като се върнат, какво ще бъде разположението на

художника и какво ще бъде разположението на земеделеца, който е работил, целия ден е копал с мотиката? Единият осем-девет часа е копал, другият осем-девет часа е работил с четката или осем-девет часа е свирил, ако е музикант. Каква ще бъде разликата? Целият ден из ума на художника ще се въртят бои, линии, ще намери някаква погрешка. В ума на музиканта ще се въртят някои мелодии, този пасаж не е взел, по друг начин трябваше. Музикантът ще види, че неговото свирене не е, както трябва. Сега някои музиканти защо някъде свирите форте, защо трябва да се свири тихо някъде? Каква разлика има между тихото свирене и силното свирене? На какво уподобявате силното свирене в природата? Може да уподобите силното свирене на силния вятър, тихото – на тихия вятър. Но на какво уподобявате още един силен тон? На един висок връх. Тихите тонове – на долини. Високите тонове – нагоре се качвате. Тихите тонове, които тихо вземаш – надолу слизате. Всичките тихи тонове са долини. Всичките силни тонове са върхове. То е уподобление сега.

Преди няколко време един казва, че е много неразположен. Виждам, че времето ще се разваля. Имаше подпушване на волята. Казвам: „Твоето неразположение се дължи на времето.“ Казва: „Не е на времето, има да стане нещо.“ Има да стане нещо: дъжд ще вали, вятър ще има. Ще стане нещо – много хора ще боледуват. Защо е тази промяна? Когато се стопли времето, какво става с хората? Когато става студено време, какво става с хората? Лятно време, ако пътувате в топло време, какво ще стане с вас? Най-малко, ще излезе половин кило от вас, вие ще олекнете. С вашето олекване, с развитието навън ще стане една промяна, ще изгубите голяма част от вашата топлина. Ако не сте внимателни, след като сте се изпотили, по някой път искате хладина – ще седнете под някое дърво на хладина и след туй ще излезете от тази сянка, ще почувствате неразположение. Когато се изпотите, под сянка не влизайте, но слънце да ви грее. Тогава, вие сте

неразположени, изпотили сте се. Всякога неразположението аз го свързвам с изпотяването. Изпотили сте се, голяма част от водата е излязла навън, голяма топлина е излязла, става свиване на капилярните съдове и при неразположението търсите сянка. Казвам: на сянка не стойте. Намерете някой весел човек. Не гледайте песимистично на работата. Песимистично като гледаш, ти си на сянка. Оптимистично като гледаш, ти си на слънце. Уподоблението е вярно.

Да кажем – лятно време, когато е топло – че главата ви е топла. Тогава какво е вашето състояние? Ако лятно време, когато е горещо времето, и главата ви е гореща, какво е отношението? Тази горещина на главата на място ли е? Краката ви да бъдат горещи, главата и ръцете ви лятно време хладина трябва да имат. Главата ви не трябва да бъде гореща. Като казвам тия работи, вие не може да намерите една връзка. В живота има известен род мисли, известен род чувствания и постъпки, които внасят голяма прохлада. За пример да допуснем, че вие имате вложени сто хиляди лева в някоя банка – аз взимам банка Гирдап – [и] че банка Гирдап фалирала. Веднага вие ще усетите студени тръпки. Като кажат, [че] банка Гирдап фалирала, веднага тръпките започват. Защо треперите? Мислите за парите си, отидоха парите. Всичко туй, на което вие сте разчитали, отиде. Влезе във вас един страх. Веднага, ако вие вземете огледалото, ще видите, че цветът се е изменил, неразположен сте. Дойде друг и каже: „Банка Гирдап не е пропаднала.“ Вие изведнъж се изправите. Какво е станало? В първия случай какво е вашето отношение? Ако правите психологически наблюдения, ако се измери температурата, ще има едно различие в температурата, ще има една подвижност. Когато човек е неспокоен, забелязва се една подвижност в тялото или ще чопли нещо. Седи, обръща се, не е спокоен. То е изразходване на

известна енергия. Неспокоен си, изразходваш известна енергия, довършваш някаква работа.

Та казвам, когато се занимаваме с тия работи, потребни са и външни условия. Един художник, той е вътрешно разположен, за да може да рисува. Един музикант трябва да има равновесие, за да може да свири или да пее. Който говори, трябва да има вътрешно разположение да работи, мисълта му да може да говори. Може да се дадат много наблюдения. Мъчно е да се правят наблюдения. За пример, ако [на] сърцето започне да се намалява пулсът? На минута колко удара трябва да имате? Седемдесет и два удара. Ако се увеличи пулсът, ще имате едно настроение. Ако се намали, ще имате друго настроение. Някой път, когато се подига диафрагмата, притесняват се дробовете. Някой път, като се уплашите, сърцето започва да бие бързо. Кой не е чувствал сърцето си да бие? Ти си се изпоплашил какво ще стане. Казвам, наблюдавайте на какво се дължи неразположението, да знаете причината на вашето неразположение. Статистиката показва, че Англия има при тази канонада милион и двеста хиляди заболявания от сътресенията, които стават, неестествено разклащане. Когато дойде естествено – буря – хора има, които се усещат като болни.

Преди една година бяхме на Витоша. Дойде една буря и тъй духа вятърът – търкаля ги по земята, хващат се по двама, по трима, по четирима, за да се държат. Едного хвърли чак в храстите. След като мина бурята, станаха герои. Често в духовния свят стават бури. Някоя буря ви завари на някой връх. Ако ви кажа на стотната страница от книгата „Пътят на ученика“ какво има, може ли да знаете? Ха да видим може ли да отговорите. Вие може да мислите, че съм го видял. Изберете вие една страница. Коя страница ще изберете? Да имаме стотната страница, пък вие изберете друга, да видим какво ще изберете. („Двеста и пета.“) Съгласни ли сте? Я четете стотната

страница, да видим каква добродетел ще има. (Прочете се стотната страница.) Аз искам във всинца ви да съществува тази трезва мисъл. (Прочете се и двеста и пета страница.) Каква е сега връзката между двете? Значи законът е все същият. Първият е по-идеен – той не е свързан с Бога. Вторият е по-материален – той иска да има майка и баща. Значи Божествената идея, материализирана по-близо, по-понятна става. Какво е Бог, не знаеш. Майка си и баща си познаваме. Хубаво е човек да има майка и баща, да се грижат заради него. Идеята е все същата. Онова, което майка ти прави за тебе и баща ти, то е Божественото. И в баща ти е Божественото, и в майка ти е Божественото, което ти помага. Тогава синът по какво трябва да върви, по пътя на баща си или по пътя на майка си? Бащата донася, майката дава. Ако бащата не донася, какво ще даде майката? Майката дава, защото бащата е донесъл. Когато бащата нищо не донася, и майката нищо не дава.

Да допуснем, че вие имате едно неразположение. Какво трябва да направите? Сега методът на възпитанието. Заръчали сте на някой обущар обуща. Понеже този обущар не е голям майстор, не ви взел правилно мярка, направил ви едни обуща тесни. Какво трябва да направите тесните обуща? Ходите, усещате се неразположен, обущата ви са недобри. Сега как поправят тесните обуща? Най-първо, тесните обуща препятстват кръвообращението на краката – не става правилно. Ако с години носиш тесни обуща, ще започнеш да боледуваш. Ще си направиш обуща, с които кръвообращението да става редовно, понеже туй кръвообращение ще се отрази върху цялото ви тяло. Имаш някоя шапка, която стяга главата. Не я носи, защото препятства на кръвообращението. Имаш някоя дреха, която те стеснява. Не я носи тази тясна дреха. Не трябва да бъдат тесни дрехите, но да са халтави, едва да се допират, да има междина между тялото и дрехата. Да има поне междина, пълна с въздух. Въздухът е

добър носител, проводник е той. Ако междината е голяма, тогава туй състояние се изменя.

Имаш една неприятна мисъл, те са ония, тесните, обуща. Какво трябва да направиш? Една мисъл, която те стеснява, какво трябва да я направиш? Може ти да не си я направил, една мисъл – възприел си я, чужда е – която те стеснява. Какво трябва да направиш? Например влезе идеята в ума ти: „Мене хората не ме обичат, домашните не ме обичат.“ Какво трябва да направите? Не те обичат, значи майка ти не ти дава за ядене, няма какво да даде. Не че майката няма желание, но бащата нищо не е донесъл. Майка ти ти казва: „Баща ти нищо не е донесъл. Като донесе, ще ти дам.“ Да допуснем, че майка ти има слабост. Имаш две сестричета или две братчета. Майката някой път по-малкия, някой път по-големия обича. Намери някое парче хляб или плод, ще му даде. Забележиш, че майка ти дава и казваш: „На малкото братче има да дадеш, на мене няма.“

В живота имате стремежи, работи – не стават, както мислиш. Тогава какво трябва да правите? Ако е зимно време и сте в една хижа, имате една кибритена кутия пълна, но по едно невнимание сте взели тънки дрехи, не сте взели в съображение. Какво трябва да направите? Едно от двете: или трябва да се върнете, или, ако има достатъчно дърва, да запалите огън, да държите хижата топла, да запазите топлината си. Някой казва: „Постъпвам реалистично.“ Някой път хората трябва да се обичат, защо? Казвам, ти си горе в планината, в хижа. Дрехите ти са тънки. Ти ще обичаш хората, да запалят печките и да отоплят хижата. Ако не обичаш, ще бъде студено, ще се простудиш. Вече има смисъл.

Някои казват: „Да се обичаме.“ Обич, която не помага, нищо не струва. Да се обичаме, сладко да си поговорим, то не е обич. Често казват: „Аз ви обичам.“ Но празна работа е аз ви обичам. Какво ме обичаш? Обичаш очите. Че очите няма какво да ги обичам. „Обичам

носа.“ Че носът няма нужда от твоята обич. „Ама обичам ръцете ти.“ Ръцете ми нямат нужда от твоята обич, те имат съвсем друго предназначение. Как може да обичаш носа на един човек? Как може да обичаш очите на един човек? Аз, за да покажа, че обичам очите на един човек, ще му дам да види една хубава картина или ще го въведа в стая, дето има хубава светлина, че светлината да бъде храна за очите му. Туй значи обич. Туй, което природата дава, ще стане проводник той да възприеме. Когато обичам очите, ще дам възможност на очите да възприемат най-хубавата светлина. То е обич. Ако обичам носа, ще го заведа при някои хубави цветя, ще му дам най-хубавото ухание. Или, ако обичам носа, ще го заведа човека някъде, дето има най-хубавите течения, вятърът да го лъха, да го гали. Туй поглаждане ще покаже, че го обичам. Другояче, хващаш носа да го галиш, това ни най-малко не е любов. Не че не е любов, и тази любов съществува в света, но тя нищо не допринася. И тя допринася, но то са временни състояния. Ако дойде един човек, бутне ти носа, ще ти бъде приятно. Но дойде втори, трети, четвърти, пети, няма да ти бъде приятно. Носа да го бута само светлината и въздухът, като минават. Те са най-добрите проводници, които знаят как да галят. Даже и силният вятър като бута носа ти, не е приятно.

Знаете ли, че вие сами още не знаете как да обичате носа си? Ако хората биха научили как да обичат носа си, щяха да мислят по-правилно, щяха да вземат един акт. Някой път хваща носа си не навреме. Имаш желание да хванеш носа си, то е по внушение. Седи някой до тебе, бута си носа. Той има желание да бутне носа, предаде това желание на тебе. Ти нямаш нужда, той има нужда, сърби го, кацнала някоя муха, бута се. Ти, без да има нужда, буташ се. Тогава, ако вървиш по пътя и двайсет, петдесет, сто души ти внушават да си буташ носа, вече ти не си самостоятелен в своята мисъл. Кацнала някоя муха на носа ти, иска да те хапе. Тогава е на място да се пипаш.

Често си бутате очите. То е естествено. Да си бута човек очите е естествено, да си бута човек носа е естествено. Всяко място, което буташ, трябва да бъде в хармония. Ако ти бутнеш основата на носа или ако бутнеш върха на носа, или ако бутнеш отстрани на носа, ще произведеш три състояния в себе си. Ако буташ постоянно назад, то не е навременно. Или ако буташ основата на носа, или ако буташ върха на носа, ще имаш различни състояния в себе си.

Някой път се разсърдиш, искаш да направиш нещо. Тогава побутай носа си и чакай тази работа. Ти си намислил нещо, побутай носа си четири-пет пъти – гледай да не стане. Имаш хубаво разположение, не бутай носа си, защото ще развалиш хубавото разположение. Сега казват: „Научно да се докаже." Как ще го докажеш научно сега? Знаеш колко е мъчно. Някои мислят, че научно всичко може да се докаже. Не може да се докаже. Че умрял човек, как ще го докажеш? „Ама спряло сърцето." То ни най-малко не доказва, че човек е умрял. „Ама не диша." То не показва, че е умрял. Спряло дишането. Ако дишането започне пак? Животът в дадения случай не се проявява. Казвам, най-първо, трябва да имате правилно понятие какво значи живот. Какво значи живот?

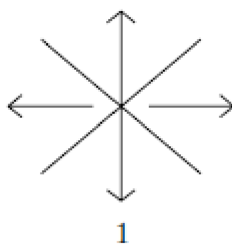

Фиг. 1

Едното е първоначалното начало на живота (**Фиг. 1**). Другите линии са проявление: вляво – човешкият ум, вдясно – човешкото сърце. Живот е туй, което освобождава човека от ограничения. Едно семе в хамбара е ограничено. Поставя се в земята, дава му се живот.

Под думата смърт ние разбираме крайното ограничение на живота, защото в смъртта хората изгубват своето съзнание. Само че умрелият чувства, че той е умрял. Вие, като умрете – че ръце нямате, крака нямате, очи нямате, уши нямате, сърце нямате, мозък нямате. Съзнавате отрицателната страна – какво нямате, какво ви трябва. Гладен сте, пък не може да ядете. И да имате храна, не може да ядете. При един умрял може да му турите всичкото ядене и понеже вече е излязъл, то е мъчение, то е ад вътре. Има желания, пък тия желания не може да се изпълнят по никой начин. То е ад. Имаш едно желание, имаш една мисъл, пък не може да я изпълниш. Искаш да действаш, пък не можеш. Някой път ти в сън седиш, искаш да станеш, не можеш. Чувстваш, мъчиш се, докато най-после се стреснеш.

Казвам, ние се стремим към онзи пълния живот, който може да ни освободи от всичките ограничения. Смъртта е противоположният живот. Затуй, за да се прояви животът, има начини. Животът не може да се прояви, ако ти, най-първо, не се запознаеш със законите на любовта. Животът не може да се прояви, ако не си запознат със законите на мъдростта. Животът не може да се прояви, ако ти не си запознат с истината, със свободата. Три неща основни има. Животът почива върху един закон на любовта, върху един закон на мъдростта, върху един закон на истината. Ако ти не разбираш закона на любовта, ако ти не разбираш закона на мъдростта и ако ти не разбираш закона на истината, не може да живееш. Щом не разбираш, тогава иде смъртта, иде ограничението. Ако четете Толстой, той се намира в такова едно противоречие. „Учен човек бях, какво съм добил аз, по какво се отличавам? По-добър писател, по-знаменит от Шекспира, от Шилера има ли? Какво от това? Ти си нещастен човек. Писател си, но страдаш, неспокоен си. На хората им давам, на себе си не може да дам. Хората искам да възпитавам как да бъдат щастливи, пък аз сам съм нещастен.“

Трябва да се изучава любовта като един подтик на разумния живот. Толстой намерил едно противоречие в знанието. Знанието мяза да се качиш на някой висок връх. На върха няма всичките удобства, най-малките условия има. На високите планински върхове няма условия, както долу в долината. Често вие ще влезете в едно противоречие. Вие искате един щастлив живот без любов. Искате да ви обичат. Защо ще ви обичат хората? Вие искате да ви обичат тези, които не може да ви обичат. За пример, ако поиска някое дърво да ви обича, как ще ви обича дървото? Допуснете, че седите при едно дърво. Попитайте обича ли ви това дърво, или не. Как ще познаете дали дървото ви обича, или не? Най-първо, ще възприема тази философия. Толстой бил в противоречие. Най-първо, ще съзнаеш, че има Един, Който те обича. В това трябва да повярваш. Толстой казва: „Ти, като повярваш, почни да изучаваш живота на бедните хора. Бедни са, нищо нямат, но са доволни. Учените хора имат много по-големи противоречия."

Казвам, най-първо ще повярваш, че има Един, Който те обича и те пратил не земята. Ти живееш благодарение на Този, Който те обича. Ако не те обича, няма да си жив. Че имаш този организъм, че имаш тези условия, то е благодарение, че има Един, Който те обича. Ако не те обича, ти не може да се явиш на земята. Туй трябва да влезе като един постулат. Какво значи постулат? Влезли сте в един дом, този човек ви посрещнал, дал една хубава стая. Питате дали ви обича. Туй запитване на място ли е? Аз, който съм влязъл в този дом, обичам ли този човек? Въпросът седи другояче. Той ме е приел в дома си, дал ми вечеря, дал ми легло да поспя. Аз питам дали ме обича – може да има задна мисъл. Как трябва да се постави въпросът? Всички поставяте въпрос дали учителят ви обича. Онези ученици, на които учителят поставил шест, те са убедени, че ги обича. Онези, на които турил пет, те се малко съмняват. Онези, на които турил четири,

повече се съмняват. Онези, на които турил три – още повече. На които турил две, единица, нула?

Онези, които имат единица любов, на какво е равна? Онези, на които учителят турил единица любов, другият в какво седи? Гледам конкретно. Две единици от любов, толкоз отделил от себе си, толкоз сърцето му дало. На другия три единици, на другия четири, на другия пет, шест, толкоз сърцето му дало. Аз поставям този въпрос, психологически разсъждавам: на първия ученик учителят дал едно семе, на втория дал две семена, на третия три семена, на четвъртия четири, пет, шест на шестия. Казваме, че този ученик, на когото учителят турил шест, него обича най-вече. Да допуснем, че тъй както разсъждаваме, е право. Да допуснем, че този, който взел единица, посял това семе, да допуснем, че е ябълка, круша или череша. Този, шестият, държи семето за спомен, не ги е посял. Питам, кой се ползва повече от благата на учителя? Който взел единицата. Но ако този, който получил шестте семена, е посял всичките, той ще се ползва повече. Той трябва да посее шестте семена, за да има шест пъти повече, да направи шест пъти по-голямо добро. Ти като посееш шест семена, ти си полезен не само на себе си, полезен си и на другите.

Та казвам, когато учителят ви тури единица, какво трябва да правите? Да допуснем, че вие учите математика, учителят ви турил единица по математика. Какво трябва да правите? Да допуснем, че вие се разсърдите на вашия учител, кажете: „Несправедлив е.“ Идете в друга гимназия. И другият учител по математика, и той ви тури единица. Обикаляте гимназиите, и все по единица ви турят. Какво трябва да правите, за да влезете в съгласие с тия учители математици? Ще повикаш способния ученик и ще започнеш да разбираш тази материя, която този учител ти преподава. Те искат да го подкупят. Онзи невежият ученик нищо не донася на учителя. Онзи, на когото туриш шест, той донася учение. Значи работа е. Под

думата шест разбирам, че този ученик работи, следователно плаща му повече. Комуто турил единица – този ученик работи по-малко, следователно по-малко му дават. Разсъждавам според законите на природата. В природата има една обмяна. Никога не може да вземеш повече, отколкото заслужаваш: не може да вземеш една хилядна, една милионна част [повече]. Природата е толкоз скържава. Някои мислят, че е щедра. Не е много щедра. Тя, когато работиш, е много щедра, но когато не работиш, по-скържава от нея няма. Косъма го дели на милионни части.

Често вие казвате: „Господ не ме обича." Вие не знаете какво говорите – то е само своенравно дете. „Баща ми не ме обича." То е своенравно дете. „Майка ми не ме обича." То е своенравно дете. Българите са разрешили този въпрос. Българинът често прави някои работи, които не са съгласни с природата. Българинът ще насади квачки. Тури и кокоши яйца, тури и юрдечени, пачи яйца, тури яйца на пуйка. Като се излюпят, като поведе тия деца, чуди се. Някои мязат на нея, другите не мязат. Иде при реката, юрдечетата влязат във водата, плават. Тя се чуди, не може да разреши откъде са, не са нейни, не мязат на нея, но ги търпи. След като израснат, отиват юрдечетата при юрдечката, пуйчетата при пуйката, само пилетата остават при кокошката. Казвам, вие сте измътили някои юрдечета. Казвате: „Не ме обичат." Те отиват във водата. Като отидат във водата, там си намерят своята среда.

Когато говорят за любовта, когато говорят за Бога, те възприемат светлината – то е любов на Бога. Те възприемат въздуха – това е любовта на Бога. Ядеш – това е на Бога. Отнасят се хората добре с тебе – то е Бог, Който действа навсякъде. Ти си заобиколен с всичката Божия любов, навсякъде тия блага имаш като някое своенравно дете. Какво искаш, сам не знаеш. И тогава Господ заповядва на природата. Казва: „Понеже е недоволен от живота, свържете му крака." Още си

недоволен. „Свържете му и другия крак.“ Пак си недоволен. „Свържете му ръката.“ Пак си недоволен. „Свържете му другата ръка. Свържете ухото, свържете носа, устата.“ Започват да връзват гръбнака, връзват навсякъде мускулите. Ти започваш да се плашиш. Плашиш се, защото казваш, че никой не те обича. Щом не те обича, ще те свържат. Като признаеш, че те обичат, тогава ще те развържат.

Ти си при най-неблагоприятните условия в живота. Мисли, че те обичат. Много мъчно е да повярва човек, че го обичат. Много своенравно същество е човек. Аз не съм намерил [*друг такъв*] екземпляр за своенравие. Когато искат да намерят екземпляр за своенравие, хората са първи. Човек е своенравен. За упоритостта – там ще търсите дявола. По-упорито същество от дявола няма. Човек е своенравен, пък дяволът е упорит. Тогава мяза на онзи циганин, дето казал: „И чука продавам, и чергата продавам, но не се покорявам. Всичко може да изгори, но не се покорявам.“ Ако сте своенравен – човек сте. Ако сте упорит – дяволът има думата. Ако е за своенравие, хората имат думата.

Щом обичаш, то е Божественото. Щом мислиш, то е Божественото. Щом обичаш свободата, то е Божественото. Щом престанеш с любовта, иде безлюбието. Щом не се занимаваш със знанието, ще влезеш в друго противоречие. Знанието е свързано със светлината. Светлината е необходима вътре в човешката мисъл. Знание, което не носи светлина в човешката мисъл, то не е знание, то не е естествено. Съвременният свят се отличава с голямо противоречие. Ние търсим щастието на живота извън любовта, извън мъдростта, извън истината. Ние търсим онази любов, която ни дава условия да живеем. Това не е любов. Външните условия на любовта са за самата любов, самата любов да се прояви. Ако външните условия на любовта не дойдат и ако вътрешната любов не може да се прояви, те не са на място.

Казвам, в какво седи хубостта на едно стъкло? Доброкачествеността на стъклото седи в добрия проводник на светлината, която може да мине през това стъкло. Стъклото е хубаво, ако могат да минат лъчите на светлината. Колкото стъклото е по-чисто, по-прозрачно, толкоз е по-добро. Колкото по-мъчно минава светлината, толкоз е по-лошо. Същият закон е и за човешкия ум. Колкото човешкият ум е по-светъл, по-прозрачен и може знанието да минава свободно, той е отличен ум.

И за бъдеще ще дойдете в едно противоречие. Сега всички вървите по един гладък павиран път. Но дълго време няма да бъде така. Ще помните – нагоре е планинско място, малки пътеки има. Като дойдете до най-големите висини и пътека няма да намерите, сам трябва да си създадете път. Птиците, като не можаха да намерят по кои пътища да се качат на планината, създадоха си крила да се качват по въздуха. Хората, които не намират път по планините, и те вървят по пътя на птиците. Птиците разрешиха този въпрос, че като се качи една птица на високия връх, кацне. Сега хората, като се качат с аероплана, не може да кацнат. Ще кацне, но после не може да хвръкне. Птицата кацва и хвръква. Човек може да кацне, но не може да хвръкне. Сега сме се научили на кацването, като дойде до хвръкването – не можем. У вас погрешката е там, че вие кацвате по-лесно и хвръквате по-мъчно. Научете се да хвърчите. И в кацането някъде не знаят: като кацват, сгромолясват се. Така че по-лесно кацате, по-мъчно хвръквате. Да кацнете на върха на някое голямо противоречие, как ще хвръкнете?

Едно време бях излязъл и деца намазали една пръчка с някакво лепкаво вещество. Децата вземаха такива пръчки, намазваха ги с лепкаво вещество и ги туряха на плета. Като кацне някоя птица, като рече да хвръкне, не може да си отвори краката. Хвърка, хвърка, най-после се обърне надолу с главата. Като дойде детето, казва: „Аз ще те

освободя.“ Колко от тия деца имаше, които освобождаваха птичките. Като мина, кажа: „Защо не пуснеш птичката?“ Казва: „Да не е била глупава да каца на пръчката.“

Онова, което приложите в човешкия ум – правилно прилагайте закона на светлината, то е първото нещо. Прилагайте закона на топлината. Прилагайте закона на силата на физическото поле. Ние започваме от последствията на нещата, към причините отиваме. От самата причина към самите последствия мъчно се отива. Всяка мисъл, която внася тъмнина, е гъста. Трябва да бъдете учени. Всеки предмет, който отнема топлината, не е полезен за вас. Всеки предмет, който внася по-голяма топлина, и той дава. Една умерена топлина трябва да има. Тази умерена топлина колко е? Коя е най-приятната топлина? Приблизително трийсет и седем градуса е най-умерената топлина: трийсет и шест, трийсет и пет, трийсет и осем, трийсет и девет. Има една топлина, като се възприеме от организма, той не издържа. Когато имате най-хубавото разположение на своята мисъл, на своето сърце, усещате се като в разцвета на живота. Ако измерите топлината с един чувствителен топломер, тогава ще имате ясна представа коя е нормалната топлина.

Тази, истинската, топлина не е закръглено цяло число: трийсет и седем и една деветстотин деветдесет и девета, то продължава. Ние съкращаваме. Числото, което има тази топлина, трябва да има завършен характер, не може с нищо да го разклатиш. И студът не може да му отнеме топлината. Който има тази температура, и голям огън от две хиляди градуса не може да [го] гори. Защото човек изгаря, когато има какво да гори. Този, който има трийсет и седем градуса, той няма нищо какво да гори в него, всичко е на място. Изгаря само туй, непотребното. Някой път изгаря непотребното. Има едно естествено горение, правилно горение. Температурата се различава на рибите и птиците. Ако разгледате температурата на птиците и

хищниците, на тревопасните – ще има едно различие в температурата. Тази температура е свързана с вътрешните чувства на човека. Човек чувства, и със своите чувства мисли. Не само чувстваме. Чувстваме, че известни чувства са прави, а други не са прави. Чувстваш някой път, че някое чувство е на място. Чувстваш, че други чувства не са на място.

Нормално е мозъкът ви да има известно количество светлина, сърцето ви, симпатичната нервна система, трябва да има известно количество топлина и тялото ви да съдържа известно количество сила. Тия трите съчетания, те съставят подем на един културен човек, на един способен човек.

Вие се намирате в една мъчнотия, не знаете какво да правите. Как ще излезете от тази мъчнотия? Да кажем, вие сте християнин, кажете: „Ако Христос беше на моето място как щеше да разреши тази мъчнотия, тази задача?“ Христос, Който беше Син Божи, изучаваше дърводелство. Имаше още един занаят – земеделец беше. Вие като човек каква работа ще изберете в света, която да ви отличи? Допуснете, че вие искате да пишете. Какво ще изберете? Проза или поезия ще изберете да пишете? Да кажем, че поезия не може да пишете, ще изберете проза. Но и в прозата има степени. Коя проза ще изберете? Прозаически може да представите живота обикновено – че няма никакво съдържание. Поетически може да представите живота повече, отколкото е. И в двете има една невероятност. Земния живот трябва да го опишеш в тази форма, която съдържа в себе си.

Сега вие къде се спирате? Ако ви дам да изберете между светлината, топлината и силата, кое ще изберете в дадения случай? Ако всеки един от вас може да избере само едно, кое ще изберете? Вие, които сте тук, имате три избора. Трите не може да изберете, може да изберете само едно. Кое бихте избрали? За да бъдете умен, добър и силен, кое бихте избрали? Между умен, добър и силен кое

бихте избрали? Човек може да бъде проводник на доброто, добро не може да прави. Казват: „Добро да прави.“ Добро не може да се прави. Не може да правиш добро, ако не разбираш доброто. Ти не може да мислиш, ако не обичаш мисълта. Казваме: „Да правиш добро.“ Ние говорим едно – разбираме друго. Но нямаме една идея, че доброто не се прави.

Прави съдържа пет елемента. П-то означава един плод, който завързва. Р-то показва, че се нуждае от светлина и топлина да расте. А-то показва, че материалите трябва да дойдат, за да узрее този плод. В-то означава, че всички тия материали трябва да се определят. И-то показва, че трябва да се даде насока на самото растение. То значи правиш добро – доброто, което иска да се прояви, да му дадеш всичките условия за проява.

Казва: „Аз ще направя едно добро.“ Той не разбира да направи, но да даде условия на доброто да се прояви в ума му, в сърцето му, в тялото му. То е дълбоката идея. Ти като разбираш, идва светлината. Казва: „Не можах да направя едно добро.“ Много материалистично схващане. Вие мислите, че като дадете пет лева някому, че сте направили добро. Ни най-малко. Кое е по-хубаво, пет лева ли да дадеш на човека, или да го нагостиш? Ако дойде един пътник у вас, кое е по-хубаво да му дадете: да му дадете подслон да си почине или пари да му дадете? Кое бихте избрали? Да допуснем, че ви приемат, но няма свобода. Какво ще правите? Ще благодарите, че сте на топло. Отвън е буря, студено. Вие седите на топло. Този прием е достатъчен. Някъде може да ви дадат само един обед. Някъде – тъй пълно съчетание – те приемат, с трите работи да дойдете в съчетание.

Разумният човек, ако само с едното от тях го приемат, е благодарен. Ако с двете го приемат, пак е благодарен. Ако с трите го приемат, пак е благодарен.

Казвате: „Не съм умен.“ Щом си добър, и умен може да станеш. Щом си умен, и добър може да станеш. Щом си силен, и добър може да станеш. Щом си добър, и силен може да станеш. Човешкият ум, човешката доброта и човешката сила, те се сменят. Щом употребяваш едното от тях, и другите ще дойдат. Щом ти липсва едното, и другите липсват. Ако имаш интелигентност, и добротата ще дойде. Ако имаш интелигентност, и силата ще дойде. Ако само едно имаш, разчитай на него, и другите ще дойдат. Тогава, щом дойдат, започни да работиш. Работи със законите на своята мисъл, работи с законите на своята доброта, работи със законите на своя ум.

Вие сте се намерили сега в един труден път. Прочетете сто и петдесета страница от „Пътят на ученика“, да видим какво има. (*Прочете се.*)

Въпросът е хората да идат при Бога. Ако не идат при Бога, всичко друго е излишно. Разрешението е на сто и петдесета страница. Да имаме любов към Онзи, Който ни е дал всичко. Туй, което сега имаме, Бог ни го е дал. Всеки ден трябва да бъдем благодарни за онова, което имаме. Не да се изпълним с благодарност, но да благодарим. Що са дни и години за бъдеще, носят блага, които ние не подозираме. Бъдете благодарни в дадения момент за онова, което Бог ви е дал. Колкото и да е малко, бъдете благодарни за дадения момент. Следния момент ще дойде друго. Не говоря за целия ден, но за дадения момент. Бъди благодарен за онова, което съзнаваш в себе си, защото ще дойде разрешението.

Вие идвате в света. Утре като си заминете за другия свят, онези, които ви обичат, няма да дойдат. Ти сам ще минеш. Какво ще правиш? Какво разочарование ще видиш. Всички говорят, казват: „Той умря, той си замина.“ Ти си в тялото, чувстваш. Казват: „Да го занесем, да го посеем в земята, да видим дали ще израсте.“ Ти ще започнеш да се чудиш как тия хора са така жестоки да мислят, че си

умрял. Знаеш колко страшна работа е. В такъв случай какво ще бъде състоянието на умрелия? Той дава всичко, той не е умрял. Неговото положение какво е, той как ще се утеши? Ще му запалят свещ. Страх, молитви, но какво струват тия молитви? Молитвите не го въздигат. Казват, че той отишъл при Бога. Той не е никак при Бога, той е в тялото си затворен.

Казвам, ние се намираме в сегашния живот в големи противоречия. Няма друго разрешение. Та като опитате всичките разрешения, като си блъскате главата навсякъде, най-после казвате: „Я да опитам туй, последното“ – защото вие по-напред няма да идете там – последното място, дето трябва да си ударите главата. Казвате: „Хайде да бръкнем, да видим какво ще стане.“

Едно правило да ви дам. Най-голямата привилегия, която човек има в света, то е да се научи да обикне Бога, понеже Единственото Същество, Което го е обичало досега, то е само Бог.

Да се научи да обича Този, Който го е обичал.

„Отче наш“

Петнадесета лекция на младежкия клас, 7 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[73].

[73] Бележка на стенографката: „На 31 януари 1941 нямаше лекция.“

ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СИЛА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? (*Имаме темата „Най-добрият метод за възпитание“. Прочете се темата.*)

Изпейте една песен.

„Махар Бену Аба“

Мислите ли, че като се дадат равни условия на хората, че те ще станат добри? Мислите ли, че ако се дадат на хората равни, еднакви, условия, че хората ще станат подобри? Ако едно перце падне на гърба, ще ти причини ли някаква вреда? От колкото и високо да падне перото на гърба, нищо няма да ти причини. Но ако падне една тежест, някаква топка, тя трябва да се спре. Рибите нямат ли еднакви условия? Всички в чистата вода живеят. Някои са по-големи, някои са по-малки. Не се дъвчат, но те се гълтат цели, тъй щото по-големите гълтат по-малките, по-малките – още по-малките. Като хванете някога една риба, ще намерите няколко вътре. Птиците хвъркат в същия въздух, имат еднакви условия, но и между тях има противоречия.

Често забелязваме: като си удари някой крака някъде о някой предмет, така кипне, че удари още по-силно. Защо втори път рита? Мисли, като ритне, какво ще направи. При сегашните условия трябва да намерим противоречията, в които се намираме. Някой път се намират в самите вас. Да оставим външните, но когато се явяват вътре противоречията, в самия човек, откъде произтичат? Аз съм гледал, някой облича ризата, не може да я облече. Дръпне, съдере я. Или върви, закачи си палтото някъде. Не се спира, не се върне да го

откачи, но дръпне палтото и го скъса. Сега по пътя има телени мрежи, закачило се някъде, върни се. Той започва да хука кой направил телената мрежа. Действително [туй] е един от факторите – ако улицата беше широка, не щеше да се скъса палтото. Но когато вие дойдете в противоречие със себе си, къде е причината?

Някой път вие сте забравили предмета, не може да помните. Не се нахвърляте върху себе си, но върху майка си и баща си, че не са ви дали хубава памет. Как другите са даровити? Нахвърлите се върху Господа, че не ви дал памет. Вземете в съвременното радио – имаме едно колело, с което отваряте радиото да говори. Другото колело е така направено, че като се върти, хващат се разните станции, където говорят. И друго едно колело – то предава тона по-мек. Сега някой път, ако забравите да завъртите това колело, не може да хванеш нито една станция. Като отвориш първото, веднага има една светлина, радиото има око. Ако забравите да движите второто колело, не можете да хванете никоя станция.

Вие как си обяснявате, че някои хора са паметливи? Изобщо паметта не спада към обективния ум, към природния ум. Паметта спада към духовния свят, тя е нещо духовно. Занимава се със сериозна работа. Паметта се занимава с повести, разкази, какво е станало по света. Тя го хроникира, синтезира събраните неща. Паметливите хора, те се познават. Вие как познавате, че хората са богати? Най-първо, как познавате дали един човек е материално богат, дали телесно е богат? Аз наричам един човек богат, когато тялото му е богато (защото има [и] сиромашко тяло), когато има гърди добре устроени, благоутробие добре устроено, глава добре устроена. Богатия човек – апартаментът му е хубав. Гледаш някой бедняк – лицето хлътнало, очите хлътнали, ушите изтънели, мускулите му слаби, стомахът хлътнал навътре, гърдите навътре. Като го погледнете, като го съблечете, ребрата му се четат. Бутнеш пулса, и

той не върви, както трябва, прескача. Ако сте лекар, ще кажете, че той е болен, има някаква болест. Да допуснем сега, че баща му или майка му са били болни. По закона на наследствеността и той е наследил. Някой път баща му е здрав и майка му здрава, а той е болен. Основната причина се крие вътре в самия човек.

Имаме, най-първо, свещените книги, дето е казано, че Бог създаде човека по образ и подобие Свое. Някой път казвате, че човек е създал нещо. Да допуснем, че човек е създал войната. Съвършена ли е войната? Човек е създал науката. Но тази наука, която създал, върви ли по правия път? Човек е създал и религията, но религията върви ли по правия път? Старите религии са принасяли жертвоприношение човека. Хванат живия човек, за да угодят на боговете, принесат го в жертва. Като умре мъжът, хванат жената, и нея заровят с мъжа, не трябва да остава тя. Дойде ви някой гост – в миналото го правехте – хванете някоя кокошка в курника или някое агне, заколите го, одерете го, приготвите, опечете агнето, угощавате вашия приятел.

Казвам, трябва да се върне човек. Докато вие не се върнете, да намерите причината къде се крие, не можете да постъпите правилно. Мислите ли, ако ви дадат хубав тебешир, можете да пишете? Или ако ви дадат хубаво златно перо, [че] може да пишете? За да пише човек, той трябва да е роден писател. В този живот художник не можеш да станеш. Казват: „Човек може да стане каквото и да е." Художник не можеш да станеш, музикант не можеш да станеш, пък поп не можеш да станеш, пък и учител не можеш да станеш, ако не си роден [за това]. Една овца, като рече да възпитава едно агне, как ще го възпита? Овцата, като роди едно агне, тя му предава всичките качества, няма да го възпитава. Никога овцата не вика децата си, да им дава наставления, морал, че тъй трябва да пасете. Всяко агне вече знае как да пасе. Младото орле, като го измъти майка му, като го отхрани, майката казва на малкото орле: „Ще гледаш, каквото аз правя, и ти ще

го правиш.“ То наблюдава какво прави майка му, хваща птичката и я изяде. То прави, каквото майка му прави и каквото баща му прави.

Сега казваме: да възпитаваме един човек. Какво ще го

Възпитаваш. В християнската епоха как възпитават хората? Колко са възпитани? Светът е възпитан, и в сравнение с методите, [които] са изопачени толкоз, енергията, която отишла напразно – постиженията са много малки. Казват: „От три бука три вретена направил.“ От всеки един бук – по едно вретено. Детето да гледа какво прави учителят. Детето да гледа какво прави майка му и баща му. Детето ще стане като баща си в някои неща. Отидеш ти при някой голям певец. Учителят преподава. Ти ще започнеш да пееш. Ще има едно различие в пеенето. Гълъбът живее при същите условия, славеите живеят при същите условия и много други птици, но всички не пеят. Кой научи славея, канарчето да пеят така хубаво? Те се научиха да пеят, пък другите не пеят. Например гаргата, и тя пее. Откъде се е научил славеят да пее? Много мъчни въпроси са. Няма да ги научим, да [ги] разрешим. Но че се е научил да пее, е вярно. Мисля, че в Германия има някъде дружество, работят за възпитанието на канарчетата. Хората успели от тях да изкарат алт и сопран, и тенор. Понеже имат развит слух, турят [ги] при хубав певец и той като пее, те слушат. Малките канарчета се научават да пеят.

Тогава имаме един факт.

Фиг. 1

Имаме линията АВ (**Фиг. 1**). Тя показва една вълна. Като се измерва главата на един лъв, тя е широка. Във всички месоядни животни главата е широка. Във всички тревопасни животни главата е тясна. [У] всичките хора, които обичат да ядат месце, главата е широка, имат това, животинското. Сега в какво седи [въпросът]? Ако

една овца пасе трева, главата ѝ става продълговата, не става широка. Къде ще търсите причините? Понеже, като нападат, животните се борят, правят едно усилие. Види се, усилието, което правят, след като хванат противника, жертвата, която трябва да ядат, е хубаво. Някакво усилие, което прави, разширява главата [му]. Овцата, която пасе трева, не прави никакво съпротивление, тревата доброволно се дава. Тогава главата расте повече на дължина. У месоядците, дето има борба, главата расте на широчина. Това сега е факт. Като се измерват главите, се вижда, че у месоядците е широка, в тревопасните е тясна, продълговата. И овцата е била поставена при същите условия, и вълкът е бил поставен при същите условия. Кое е дало повод на вълка да яде овцете? Най-после, кое заставило човека и той да яде месо? Казват, че ледената епоха е станала причина да се яде месото, да стане храна на хората – като нямало никакви плодове, човек търсил храна и бил принуден да се храни с месо. Но туй не обяснява.

Ако вземете Библията – хората излязоха от рая. Имали са много добри условия, и виждаме, че един от синовете на Адама закла едно агне и го принесе в жертва на боговете. Откъде му дойде наум, че трябва да се принася в жертва на боговете? Каин, който беше земеделец, той взел от житото и го принесе в жертва – изгорил го. Единият принесъл агне, другият – жито. Откъде им дошло наум, че трябва да се принася жертва? Хроникирал се този факт. Единият брат вижда, че неговата жертва е приета и претрепва брата си. Как тъй неговата жертва да не се приеме? Откъде дошло наум на Каина да убие брата си?

Сега по някой път вие сте много миролюбиви хора. Миролюбиви сте, отстъпвате. Някой път, като излезете вън от себе си, ударите човека. Откъде се е явило у вас това желание? Защо не може до края да издържите? Вие минавате за търпеливи, но наблюдавали ли сте се някой път? Говорите с някого и мускулите на устата му треперят?

Хората в света са по-искрени, казва: „Махни се, ще ме натовариш с някаква беля. Махни се, ще те убия." Като започнат да се мърдат отстрани устните, ще направи някоя беля, казва: „Махни се, защото ще стане нещо." Тогава същият закон вече може да се обясни. В тия, долните, центрове се образува достатъчно електричество – започва да безпокои човека. Тази енергия се събира, трябва да излезе през ръцете.

Месоядните животни са турени като регулатори, да регулират тревопасните животни, понеже те, като се намират в благоприятни условия, започват да се размножават много. Провидението, за да избави земята, понеже те биха се размножили толкова много, че щеше да се създаде друго противоречие, създали са се месоядните животни, за да регулират да не се размножават. Цяла Европа била застрашена от термитите и за да се избави съвременната култура от термитите, оста се отклонила на двайсет и три градуса и те са отишли на екватора. Избавили се от тях. Знаете какво правят тия термити – като влязат в една къща, изпоядат всичко дървено, всички дървени предмети отвътре ги изядат.

Сега нека си дадем отчет. Културният човек, който има десет или сто, или двеста милиона – отлично е това желание. Но защо му са двеста милиона долара? На един човек според вас колко му трябват, за да живее? Аз турям най-много по хиляда долара по американски. Хиляда долара на месец (хайде да турим по сто долара по български), значи дванайсет хиляди долара на годината. Дванайсет хиляди долара той не може да изяде, защо му са двеста хиляди долара? Той мисли, че след като умре, тия пари ще останат за синовете, на внуците, да имат с какво да се изхранват. То е онова състояние, че хората мислят, че при богатството могат да бъдат щастливи.

Потребно е човек да има едно отлично тяло. Здравото тяло е богатство. Аз считам здравето богатство. Болестта е сиромашия.

Никой не иска да бъде беден, но да бъде богат. Болестта е един метод, един начин за изправление, за да опазваш своето здраве. Че богат трябва да бъде човек, но богатството трябва да бъде еднакво разпределено, трябва да бъде пропорционално. Човек трябва да бъде еднакво богат по ум, но трябва да има здрав ум, не болен ум. Да има здрави чувства, не болни чувства. Той трябва да има и здрави постъпки, а не болни постъпки.

Вземете всичките хора, ако [се] измерват антропологически, благоутробието му и гърдите [трябва] да са еднакви. На някои благоутробието по-развито – обичат яденето и пиенето, обича да яде и пие. Този, на когото стомахът е хлътнал, туй чувство е слабо развито. После, ако измервате хората дали са здрави, измерете широчината на неговия нос. От широчината на носа зависи неговото здраве. Носът показва дали дихателните органи са добре развити. А пък очите на човека показват в какво състояние се намира неговият мозък. Очите показват състоянието на мозъка. Хубавите уши показват състоянието на дихателната система. Като се изследва човешкото ухо, горната част на ухото показва какво е състоянието на мозъка. Тази линия, горната част на ухото, показва какво е състоянието на мозъка, средната част на линията на ухото показва какво е състоянието на дробовете и долната част на линията на ухото показва какво е състоянието на цялото тяло – на мускулите, на костите. Тези работи са специални. Онези, които изучават... Вие не знаете. Това са идеи верни. Когато средната част на ухото е издадена, показва активност. За да се види дали един човек е здрав, зависи как е устроено ухото. Дебелината и тънкото ухо, и те имат значение. Но да оставим тия подробности. Не се безпокойте какви са вашите уши.

Веднъж на един лекар казвам: „Вие, лекарите, трябва да тупате гърдите на един човек, за да познаете дали е здрав. Прав е този метод, но е непрактичен. По вашите методи трябва да съблечете човека, да си

турите ухото на гърдите и да слушате, когато човек диша, да видите дали човек диша хубаво, дали е здрав, или не. Аз ще измеря само широчината на носа. Носът показва, няма какво да го преслушвам.“ Казва: „Как може това?“ Рекох: „Ще направим един опит. Вие ще изследвате един човек по вашему, няма да ми казвате дали е болен, или здрав. Аз ще взема също да го изследвам.“ Избрах един здравеняк, носът има четири и половина – пет сантиметра. Казвам: „Този човек има здрави гърди.“ Той си тури ухото, изследва, казва: „Здрав е.“ Казва: „Кажи ми как го позна?“ Не само тази широчина на носа да е четири-пет сантиметра, но зависи какви са кривите линии на носа и целият нос как е построен. Носът на един здрав човек е другояче построен, на болния човек [е] другояче устроен. Трябва едно око будно, за да види. Винаги тия линии на здравите хора са много красиви.

Всякога красивите линии, където и да са, на главата ли... са здравословни. Всякога начупените линии, кривите линии се отразяват върху почерка на един човек. Когато човек пише, че в почерка няма гладки линии, че писмото образува една крива линия, показва болно състояние на чувствата. Когато пише здрав човек, почеркът е много равномерен. Даже като пише някой, може да познаеш дали е болен, или не. Като пишете сами, можете да се наблюдавате. Когато сте болни, пишете, и когато сте здрави, пишете – ще видите каква е разликата. Ако ще изучавате човешкия характер: когато ще се разгневите, пишете, когато имате хубаво разположение, пак пишете. Ще имате почерци. Когато мислите някой път много хубаво, пък някой път когато не мислите – напишете, да видите как се различават почерците на човека в разните състояния. Колкото линиите на почерка на човека са по-красиви, толкова характерът е по-добър.

Та какъв беше сега предметът? Отде започнахме ние? Когато говорим за любовта, аз разбирам – става една правилна смяна между светлина, топлина и сила в природата. Докато съвременните хора не се научат, този метод е скрит. Съвременните хора не знаят как става тази смяна. Има една смяна между светлината, топлината и силата. Всяка сила има разумно отношение, тъй както в музиката. Злото в света е произлязло от неправилната смяна на светлината с топлина и сила в природата. Ако в ума ти съществува по-голяма светлина, при сегашното органическо развитие, ако има по-голяма светлина, отколкото трябва, ние ставаме сухи. Ако има по-голяма топлина, ние ставаме влажни. Пък ако има повече сила, отколкото трябва, ние сме страхливи, крехки.

Във всяка една мисъл, във всички чувства светлината влиза като един елемент. В строежа на една мисъл, на чувствата топлината влиза като елемент. В строежа на мислите и чувствата силата влиза като елемент. Във всяка една мисъл влизат и трите. Ако чувствата не са съразмерно построени с тия елементи и мислите не са така построени, и постъпките не са построени, този човек не е добре организиран. Тогава аз правя една аналогия: наричам материалистите хора на въглерода, наричам духовните хора хора на водорода, културните хора са хора на въздуха, на кислорода. После в умственото развитие на човека важна роля играе азотът. Четири елемента има, които играят важна рол. Когато преобладава въглеродът, ти си материалист. Когато преобладава водородът, ти си влажен. Дето има повече вода, растителността е развита. Духовните хора са ония, на които работите са много добре уредени.

Най-първо, един духовен човек, той не е роб да работи. Духовните хора вярват. Вижте онези религиозни хора – само се молят, много малко работят. Онези, материалистите, по тринайсет-петнайсет часа работят, а пък религиозният, като работи един-два

часа, казва: „Добър е Господ.“ Като работи много, ще се осакати човек. Ако е артист материалист, играе едно действие, второ, трето, иска много да играе. Ако артистът е духовен, като играе едно действие, казва: „Стига толкова.“ Ако е цигулар, пак няма да свири много. Десет-петнайсет минути като свири, казва: „Онези, които искат да се прочуят, по шест, седем, осем часа да свирят като Паганини.“ Един цигулар защо осем часа трябва да свири? Осем часа да свири е много работа. Много са амбициозни музикантите и много трудолюбиви. Онези музиканти, които по осем часа работят, те работят без любов. Тях са ги заставали условията, те не работят от любов за музиката. Понеже искат да се прочуят, да печелят пари, свирят. Не вземат музиката като подтик да се подигнат духовно, но като условие.

И религиозните хора вземат религията да се прехранват, не вземат като подтик да се повдигнат. Стане религиозен човек, да се покаже, че е набожен. Че какво ще се показваш, че си набожен? Най-първо, религията е била свързана с музиката. Ти не можеш да станеш религиозен, ако не знаеш да пееш, да свириш. Първите религиозни хора са свирили, играли и пели. Сега са религиозни, без да пеят, без да свирят. Сега само ще съзерцават, само ще мислят. Ако човек само мисли, какво ще придобие? Колкото и да си въобразяват някои хора, търсят Бога извън видимия свят. Да кажем, вие не обръщате внимание на звездите. Времето е само облачно, какво ще си представите? Никаква форма не можете да направите. Когато изучавате един художник, по какво ще го познаете, че той е художник? По онова, което той може да направи. Другояче, от самия него, ти не можеш да познаеш, че е художник, но от неговите работи. Един гений по музиката по какво ще го познаете? По онова, което пише, по онова, което е направил. Не да е направил много картини, но да е направил малко, но хубави.

Та какъв беше предметът? Какво разбираме ние [под думите] при еднакви условия. При еднакви условия – разбираме онова, което е вложено в човека, да се прояви. Двама музиканти, които имат еднакви условия – зависи от заложбите, които имат. Сега как бихте оценили, че двама души имат еднакви заложби? Вие как ги познавате?

Най-първо, вие по какво ще познаете себе си? По онова, което излязло от вас. Например искате да знаете дали сте добър. Как ще познаете дали сте добър критически, научно? Или искате да познаете дали сте умен. Критически как ще познаете? Аз искам да позная дали един човек е умен. Ще му дам един предмет, завързан с най-мъчните възли, да може да ги развърже. Ако е умен, ще ги развърже. Ако е глупав, ще ги разреже оттук-оттам, ще ги развърже. Който реже, не е от много умните. Лесно става така. Пък ако сте от много умните, като кажете на възела: „Развържи се!“, той ще се развърже. Възлите слушат умните хора. Които са най-умни, гениални, възлите сами ще се развържат. В живота има три възли и на гениалния му остава един възел да развърже, на талантливия остава два възела да развърже, а на обикновения – три възли. Който отвързва три възела, е обикновен. Който развързва два възела, е талантлив. Който развързва един възел, е гениален. То е само за една идея.

Да допуснем, че имате едно число – четири. [*Четири*] минус две колко е?

4 – 2 = 2

3 – 1 = 2

3 – 2 = 1

Сега кой е гениален, кой е талантлив, кой е обикновен? Като извадите от трите едно, колко остава? Две. Като извадите от трите две, колко остава? Едно. Когато на един ученик се увеличават погрешките, за какъв минава? Пишете по български, учителят намира двайсет-трийсет погрешки, значи в правописанието не сте толкова

майстори. Ако започнат да се намаляват погрешките, ако намерите само една, значи сте писали по-добре.

Първото нещо – човек трябва да вярва в онова, което е вложено в него. Ако се оставите на вашата вътрешна интуиция, винаги вие можете да знаете какво ще излезе от вас приблизително. От черешата череша ще излезе, от сливата слива ще излезе, от ябълката – ябълка. Хората са създадени и от всеки човек ще излезе това, [за] кое[то] е създаден. Може да създадете от себе си едно изкуствено растение, но това растение няма шанс. Ако сте роден за музикант, вземете гъдулката и почнете да свирите. Нищо не ви трябва. Ако сте роден за художник, вземете четката и рисувайте. Ако сте роден за архитект... кой за каквото е роден, да даде туй направление. Който е за шивач, да работи. Той иска да напусне иглата. Той ще се научи равномерно да избада иглата от едно място на друго, шевовете да са еднакви. Аз съм обръщал внимание на шевовете между другото, като нямам работа. Като видя един шев, по шева познавам какъв е човекът. Някоя мома шие – по шева познавам характера ѝ. Гледам бодовете как ги правила: някои направила много хубави бодове, някои – по-ситни бодове.

Казвам, тия, които изучават човешкия почерк, познават човека, който го е писал. Като пишеш нещо, и хората ще го четат. Ти си написал в писмото една идея. Човек може веднага да вади заключение, от писмото чете какъв е характерът. Човекът познава дали си честен, дали си устойчив на думата, дали работата, която започнеш, ще я свършиш, дали си здрав, дали си болен. Всичко туй чете. Не само това – няма нищо срито-покрито. За в бъдеще, като заминете от земята, като оставите главите си, бъдещите хора, като вземат черепите ви, ще знаят какъв е [бил] целият ви живот.

Посетих Рилския манастир и ме заведоха в едно място, дето има само черепи – калугерски глави. Запалих една свещ – Туря свещта на черепа и описвам какъв е бил калугеринът. Те си имат дневници как

са живели калугерите. Като туря свещта в черепа, гледам къде е костта тънка, дето има светлина. Дето е милосърдието, е светло, значи, че е разсъждавал философски. Ако никаква светлина не прониква през костта, значи е бил глупав. Гледам, при религиозното чувство тънка е костта. Значи е бил набожен. Гледам на друг, там е дебела костта, значи няма никакво религиозно чувство.

Всичко, каквото правим в природата, ще оставим цели образи. Предметите, с които сме живели, ще имат нашите образи. Нашите черепи ще носят образи. Ние сме дошли до онова заблуждение, че може да се скрие нещо. В света скрито-покрито няма.

Казвам, тогава за Бога ще имаме една идея: Бог е Онова Същество, Което хроникира. Бог хроникира всичко онова, което е добро. Аз вземам добро в реален смисъл: всичко онова, което е добро в реален смисъл. Всичко онова, което е добро, колкото и малко да е, всякога, във всичките подробности, във всичките нюанси го хроникира.

Природата само две неща има, които хроникира: доброто и злото. Паралелно вървят. Тревопасните животни хроникират доброто, месоядните хроникират злото. И в хората е същото. Има хора, които хроникират само доброто. Има ред поколения, които хроникират злото. Ето имате една война, която хроникира злото.

Сега обяснявам философски въпроса: злото трябва да се прояви. От проявяването на злото за в бъдеще, от този материал на злото, ще се създадат условия за доброто.

Един човек, който не знае как да прави гърнета, за да бъдат гърнетата здрави, прави ги големи по десет-петнайсет килограма. Много материал се иждивява, много материал за печенето. Колкото хората стават по-умни, виждат, че здравината на материала не зависи от количеството. Най-после, хората дошли едно гърне да тежи едно кило. Много лесно може да се направи, по-лесно може да се опече, по-

издръжливо става. Злото седи в това, че ние употребяваме много добро, за да направим зло. Знаеш колко време ще иждивим. Една котка, докато хване една мишка, знаете колко време ще седи. Часове седи. Мишката не е много глупава – муцуната на мишката е остра – излезе, погледне, скрие се. Часове седи котката като философ, само очите ѝ мърдат. Седи един-два часа и чака. Мишката излиза, влиза. Три часа да седиш и да чакаш да хванеш една мишка и да се наядеш! Ако си тревопасно животно, колко време ти трябва? В три часа ще се напасеш. Котката седи и чака пред дупката на мишката. Някой път седи пред дупката на някой щурец. Той като излезе, тя скочи. Той пак влезе. Цял ден седи. Може да хване, може да не хване.

Злото е един начин за прехрана в света. Злото произлязло от прехраната. Лошото хранене е зло. Доброто хранене е добро. Храненето е причина за злото сега. Например вие ядете месце. Искате да си поопечете. Всички хора мислят, че човек става по-здрав, като яде месо. Възможно е. Кои са поздрави, по-силни? По-енергични са месоядците, но по-силни са тревопасните. Един тигър по-силен ли е от един слон? Не. Ако дойдем до работа, тигърът каква работа може да свърши? Каква работа ще извърши един слон? Каква работа ще извърши един вол, един вълк? В природата злото произтича от това: щом желаеш повече, отколкото ти трябва, тогава ти създаваш злото в себе си. То е много просто: щом желаеш повече, отколкото трябва, ти създаваш злото в себе си. Ще желаеш в даден случай това, което ти трябва, ни повече, ни по-малко.

Мярка за това е дишането. Природата е дала едно правило. Може да вземеш и да дадеш, но ти трябва да поемеш всичкия въздух. Всичко туй природата е дала, да използваш условията. Не увеличавай желанията си. Не казвай, че мене това не ми трябва. Ние сме за онези естествени желания, които природата е вложила като подтик. Всички естествени желания, които служат за развиването на ума, всички

желания, които служат за развиването на сърцето, и всички желания, които служат за развиването на тялото – използвай ги. Не желай повече от това, ще създадеш зло в себе си. Злото произтича от неестествените желания. Щом дойде едно неестествено желание, ще дойде злото.

За пример ти умствено се пресилиш, дойде едно пресилване на мисълта, мисълта става индиферентна. Щом пресилиш чувствата си, пак стават индиферентни. Ако и физически се пресилиш в работа, пак ставаш индиферентен. Никога не пресилвайте себе си. Някой път учиш. Прочети един-два пъти и престани. Вземи някой друг предмет. После пак се върни към него. Някой път вие се тревожите. С тревога нищо не се постига. Някой път искате да бъдете добри. За да бъдеш добър, не желай повече, отколкото ти трябва. Аз, ако бях един певец и исках да зная дали ще стана певец, ще науча една песен много елементарна и ако нея мога да пея на свят, и другите ще пея. Ако елементарната песен не може да пея, и другите не може да пея.

Защото, когато говорим за музика, разбирам следното: музиката е начин за обмяна между хората, музиката е изкуство, което трябва да улеснява ума да набере мисловната енергия, да се обменят правилно. Това е музика според мене. Онова изкуство, което става, да се обменят енергиите на мислите, на чувствата и на тялото, това е хубавата музика. За това е създадена. Тя е създадена като Божествен процес в света. Същият закон е. Правата мисъл е наука. Що е наука? Науката трябва да бъде като проводник, да става правилна обмяна в мисловния свят. И в науката трябва да има музика. Никъде не може без музика. Религията не може без музика, нито музиката може без религия, нито музиката може без наука – те са неща, свързани едни с други. За мене всяко нещо, което представя истина, е музика. Истината е музика. Аз турям музиката под знаменателя на истината. Затова между музикантите няма да срещнете музикант да е престъпник. Слабости

имат, но престъпници от тях няма. Имат слабости, но музикантите имат най-малко слабости. Съвременните музиканти обичат да пият. Те пият [...], понеже се образува голяма топлина – за да престане огънят в тях.

Та казвам, турям музиката външната страна на истината. Музиката трябва да бъде проводник на истината. Ако самата музика не е проводник в мене, да дойде за моето здраве, ако самата музика не дойде за облагородяване на моите чувства, то не е музика. Тъй разбирам. При това онези, които са болни, не са много музикални. Онези, които много се енервират, не са много музикални. Други са пъргави, енергични, но като се енервират, не са музикални. Ако са страхливи, не са музикални, защото в музиката страх няма. Аз съм привеждал този пример. Един цигулар, отдалечил се зимно време, заобикалят го вълци. Казва си: „И тъй, и тъй ще ме ядат – да си извадя цигулката, да си посвиря, че като замина за оня свят, да не ми останат очите отворени.“ Започва да свири, въодушевява се. Върви и свири. Вълците, и те вървят. Чуват го приятелите му и го виждат да върви, да свири и от двете му страни вървят вълци. Дал им концерт на вълците. Вълците имат музика. Те направили кръг, но не стесняват кръга, вървят с него. Той върви, и те казват: „Такъв музикант ние не ядем.“

Като дойдат мъчнотиите – те са вълците – ще извадиш цигулката и ще свириш и ще вървиш. Като тръгнат мъчнотиите отдясно и отляво с тебе, ти си музикант. Ако мъчнотиите вървят с тебе заедно, ти си музикант. Ако не вървят, никакъв музикант не си.

Казвам, мислите, чувствата и силите на човека са израз на живота. Аз вземам любовта като проява на [топлината], мъдростта като проява на светлината, да виждам отвън светлината. Вземам истината – то е силата в света, която туря всичко на работа. С музика много работи може да се направят. Тя носи сила в себе си.

Та казвам, когато човек започва да изгубва силата си, той не е музикален. Когато запазва силата, той е музикален. Болният човек не може да бъде музикален. Музикалният човек съдържа сила, съдържа светлина, съдържа топлина. Силата, светлината са на негово разположение. В този смисъл аз вземам музиката като истина. Човек, в който истината преодолява, той е музикален. Който е музикален, в него светлината е равномерна, топлината е равномерна във всичките си нюанси и животът е равномерен. Дето светлината, топлината и силата е равномерна, там животът върви отлично, и мъчнотиите могат да се премахнат.

Трябва да обичате истината. Като обичате истината, ще станете музикални. Като станете музикални, ще обичате светлината и топлината и светът ще се поправи. Само по този начин може да се поправи светът.

Живот, светлина и сила.

„Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Шестнадесета лекция на младежкия клас 14 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОТНОШЕНИЕ НА ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ

„Отче наш“

Каква беше темата на миналата лекция? За какво се говори миналия път? (*Каза се.*)

Някой може ли да стане и да напише следните думи на дъската? Който знае да пише добре.

БЕЗ ВЪЗДУХ

БЕЗ ВОДА

БЕЗ ХЛЯБ

БЕЗ ОГЪН

БЕЗ УМ

БЕЗ СЪРЦЕ

БЕЗ ЗДРАВЕ

Какво се разбира от всички тия думи? Ако едно място е без въздух, в него не може да се живее. Може ли човек да живее без въздух? Без хляб колко дни може да живее? Всичките тия думи съдържат известни състояния, които човек е намерил. Ако има едно безвъздушно пространство, ще опита сегашното състояние. Това са ред състояния, доколко съзнанието на човека може да издържа. В коя дума съзнанието ще издържи повече? Без въздух след колко минути ще изгуби съзнание? Представете си, че имате едно пространство, в което въздухът е изгубен. Тогава къде ще иде този въздух? Като казваме без въздух, какво разбираме? Може ли съвършено да изчезне всичкият въздух? Значи в едно пространство може въздухът да се изтегли. Някоя форма може да се направи в пространството. За пример, ако вземете в един затворен съд да започне да се изтегля въздухът, щом се изтегля въздухът, налягането се увеличава. Щом се

достигне до сто милионно налягане, ако се мине сто милионно налягане, светлината изчезва. При сто милиона цялата крушка ще светне. Колкото по-рядък е въздухът, толкова повече светлината се усилва. Дойде до едно място, дето светлината не може да се прояви. Когато разглеждате един предмет, като че блесне нещо във вашия ум и предметът стане ясен. Вие сте ученик, разрешавате някаква задача – в ума ви седи оплетена, не е ясна задачата. Два-три дни като мислите, когато разрешите тази задача, като че блесне тази светлина и изясни всичките отношения, тази задача стане ясна.

Казвам без въздух. Така говорим. Но знаем ли какво нещо е без въздух? Ще се намерим в едно ужасно стеснение. Щом започне да се изтегля въздухът, ще започнеш да страдаш. Щом започне да се изтегля водата, пак ще страдаш. Щом започне да се изтегля хлябът, ще започнеш да страдаш. Щом започне да се изтегля огънят, пак ще страдаш, пак ще дойде страданието. Може да е малко. Във всичките тия думи де страданието ще бъде най-малко? За сърцето трябва огън. Умът за да работи, трябва светлина. Но страданието при огъня ще бъде най-малко. Можете ли да определите защо страданието при огъня ще бъде най-малко? Че хората, които умират от студ, като че заспиват и им става приятно. Без огън хората умират лесно. Не умират лесно, но заспиват лесно.

Именно въздух, вода, хляб, огън, ум, сърце, здраве – всички са наредени. Туряме една дума, която разбърква цял свят: без, без, без. Станало цяла една каша, та всинца вие имате по едно без, което разбърква всичко в човека. Може ли човек да бъде без ум? Има ли органически същества, които нямат сърце? Значи това са отношения, които съществуват. Въздухът е потребен при известни условия. Какъв е задгробният живот? Като умре човек, потребен ли е въздухът? Значи при сегашните условия въздухът е потребен. Тогава кое ще замести въздуха в задгробния живот? Ако съществува [задгробен]

живот, няма да има нужда от въздух, но ще има нужда от друго нещо. Във водата рибата живее. Обаче извадена рибата вън от водата, във въздуха, не може да живее. Значи в друга една по-рядка среда рибата не може да живее. Следователно човек, изваден вън от въздуха – има една среда по-рядка от въздуха. Като умре човек, влиза в по-рядката среда. Предполагаме, че влиза в етера. Като умре, ще отиде в другия свят, ще има други органи, ще може да си служи с етера. Има достатъчно условия в етера за живот. Как ще го докажете сега?

Вие какво подразбирате да докажеш нещо? Как човек ще докаже, че има задгробен живот? Ако докажете, че имате живот в себе си, ще го докажете. Доказвате, че имате живот. Как ще докажете, че нямате живот? Как ще докаже човек това, което не съществува, което не е опитал? Туй, което има, може да го докаже. Как ще докажеш туй, което го няма? Хората доказват туй, което го нямат. Нямаш живот – как ще докажеш, че нямаш живот? Човек в смъртта не може да живее, не можеш в смъртта да знаеш какво нещо е смъртта. Смъртта, като влезе, ще ти вземе въздуха, водата, хляба.

Сега какъв закон ще извадите? Вие мислите, че имате едно познание. Казвате: „Две, две, четири." Като ги събереш и като ги умножиш, дават четири. Защо, събрани, две единици дават две, а единицата умножена дава едно? Това е свойство на числата. При събирането и при умножението [на две] има един и същ резултат. При единицата при събирането имаме един резултат, при умножението – друг. Единицата умножена дава едно, събрана дава две.

Хубаво, човек сам по себе си, какво става в него? Сам човек какво може да направи? При какви условия? Значи вече имаме едно физическо проявление. Ако се оглеждаш и има светлина, ти ще видиш себе си във водата, но ако имаш едно огледало и има светлина, че двама ставате. Какъв пример бихте дали при умножението? Имате

тъмнота, умножавате единицата, какво ще видиш? Нищо. Виждаш, ти си сам в съзнанието, то не е раздвоено. Какъв фактор е, какво ценно може да дадете на отражението?

Да допуснем, че имате един процес в живота. Най-първо сте едно малко дете, във вас има желание да растете. Най-първо вие минавате за един невежа. Всички се радват на вашето невежество, има какво да ви учат. Всички виждат, че сте невежа, но сте едно способно дете – има възможности да добие знание, да расте. Като стане на петдесет, шейсет, сто и двайсет години, хората започват да мислят обратно. Кога хлябът е по-ценен, при сития или при гладния? Защо хората, когато остареят, изгубват смисъла на живота? Вие всички искате да растете, да станете възрастни. Като станете възрастни, мислите, че сте изгубили смисъла на живота. При сегашното положение има един неестествен процес.

Сега, както човек расте, има един неестествен процес. Смените в природата не са правилни. Ако човек би вървял в един естествен процес, той би бил вечно млад. Понеже върви в един неестествен процес, остарява. Както сега върви процесът, смяната не е правилна – винаги губи от качеството на веществото, от силата, от неговите способности. Смяната не е правилна. След като остарее, в ума му се натрупват толкоз идеи, започват да тежат. Вследствие на туй той започва да се прегърбва. Най-после стане един полукръг. Сега причината, че човек се изкривява, не може да пази тази правота, този перпендикуляр, но се прегърбва? Всякога, когато имаш една идея, която не можеш да разрешиш правилно, тя оказва известно напрежение в ума ти. Когато човек има една мисъл, той си навежда главата надолу. Казват, че замислените хора все надолу гледат към земята. Хубаво, когато житният клас израсне, завърже, навежда се, мисли ли за земята? Навежда се, понеже тежест има. Стъблото е

слабичко за петдесет, шейсет, седемдесет зърна. Те имат тежест, те се приближават към земята. Без житното зърно да иска, се навежда.

Да допуснем, че вие разрешавате един въпрос: има ли живот вън от земята. Какво разбирате под думите има ли живот вън от земята? Може ли да има живот без въздух, без вода, без хляб, без огън, без ум, без сърце, без здраве? Ако един човек изгуби ума си, какво е изгубил? Кое е онова, което може да застави човек да изгуби ума си? Често употребяват израза изгубил ума си. Какво разбирате? Не може да мисли. Или, ако изгуби своите чувства? При какви условия може да изгуби своите чувства?

Казвам, в окултната наука искат да концентрират ума. Има стари методи да се концентрират, за да могат да влязат в другия свят. Концентрирането е един метод, но като се концентрираш, ти заспиш. Заспиването не е влизане. Няма защо да се концентрираш, защото всички, които спят, без да се концентрират, ще влязат в другия свят. Каква нужда има да се концентрираш, когато след всеки двайсет и четири часа ще спиш пет-шест часа? Под думата концентриране разбират, че съзнателно искат да влязат в другия свят, без да заспят. Като заспиваш, съзнанието ти да запазва онова състояние, че да помниш. Да помниш, че ти от физическото състояние минаваш в духовното, да не забравяш. Вие забравяте момента, в който заспивате, вие изгубвате съзнанието си. Например до известно време вие сте будни, но след туй [идва] онзи момент на преходното състояние, минаването на сън, не помните. Как сте заспали, не помните. Трябва да помните онова състояние как сте заспали.

Един, който се е учил как да се концентрира, ми разправяше своята опитност. Казва: „Дойдох до едно място. Усещам, като че потъвам. След туй, в туй потъване, дойде нещо като буря, едно движение, огради ме отвсякъде. За един момент почувствах тази, преходната, граница. Не можах да я мина, но след малко се събудих.

Дойдох пак в съзнание. Знаех, че съм заспал. Зная, че съм заспал – намирам се в един свят на светлина. И този свят е като земята, само че по-хубава е светлината, редът на нещата е малко по-хубав. Гледам, един мой приятел тръгнал, иде ми на гости. Виждам, че той иде.

Виждам и тялото си оставено някъде на леглото, пък аз се разхождам. В мене съзнанието е, че моят приятел иде, че аз трябва да се върна от оня свят. Виждам, че приятелят наближава улицата, влиза в къщата, отваря вратата, влиза отвътре на вратата, започва да хлопа. Аз от оня свят не съм дошъл в този. Започнах да се смущавам, пак минах същия процес и се събудих. Питах приятеля колко време се бавих да му отворя. Той не знае. Погледна часовника си и казва, че нещо около три минути." Три минути взело от сънното състояние, за да дойде в будно. „И в двата свята положението е еднакво – туй, което видях, е много явно."

Питам сега, къде е? Казват, че е някъде на земята. На земята е някъде, но като че е един метър над земята. Пътища има и там, но като че са един метър над тия пътища. Хубава ливада има и там, слънцето и там грее, но атмосферата е по-чиста.

Това са илюзии. Хубава илюзии са. Някой път човек види нещо – казваме, че са илюзии. Целият човек е затворен в тялото. Всичките впечатления, които има за външния свят, той ги приема чрез сетивата си и има едно понятие за света. Светът, който виждаме, той е едно отражение. Виждаш света, казваш: „Виждам това." Но това е едно отражение. Ти не си вън от обективния свят, да го знаеш такъв, какъвто е. Виждаш го само като отражение в мозъка си. Значи според светлината, която влиза в ума ти, такова понятие имаш за външния свят. Щом изгубиш тази светлина, веднага твоите понятия се размесват. Имате едно просто правило. Имате един приятел, когото обичате, вас ви се вижда красив, благороден, светлина излиза от него. Един ден като ви обиди, както трябва, веднага става грозен – и тялото

се изменя, и думите, които говори, не са на място, няма логика. Стане ви неприятен.

Питам, де е реалността? Този ваш приятел, като разбутал въздуха, този въздух дошъл до вашето ухо, вие сте дали едно криво тълкуване, че ви обидил. Какво ви е обидил? Не ви е заплюл. Казва ви: „Вие сте първокласен невежа.“ Има ли някаква реалност в тия думи? Значи от първи клас невежа. Какво разбирате от първи клас невежа? Че като се роди едно дете от майка си, учен човек ли е? Майка му трябва да го учи. То не знае да си мърда краката, ръцете. Очите не може да си отвори. Майка му трябваше да го учи. Като му казал този, че е първокласен невежа, той се докачил. Той трябва да каже: „Тъй е, невежа съм.“

Разправят, че когато един физиономист видял Сократа, започнал да описва характера му и наредил ред отрицателни качества, много порочни черти, че бил женкар. Сократ казал: „Всичко, което казваш, е право, но всичко туй чрез усилията на волята изправих. Всичко, каквото казваш, че съм невежа, че съм женкар, че съм простак, е право, но чрез усилията на волята си всичко туй изправих и не съм простак. По-рано бях, но сега не съм.“

Има неща съществени в света. Каква е разликата между същественото и несъщественото? Същественото – ние разбираме живота ни в една възходяща степен на развитието, няма прекъсване в развитието на живота. Нереалният живот има прекъсване. Ти си млад – остаряваш, не си в реалния живот. Донякъде си учен човек, паметлив си, после станеш осемдесет-деветдесет години, започва паметта ти да се помрачава. Когато животът е непрекъснат, паметта винаги се увеличава. Един ангел има повече познания, отколкото цялото човечество, ако го събереш на едно място. Ангелът, който живее милиони години, знае повече, отколкото човечеството. Колко време живеят ангелите? Имате особени понятия. Дошъл си на земята,

не знаеш откъде идеш. Някои от вас имате ли понятие откъде сте дошли? Не знаете и къде отивате. Дошли сте отнякъде, не помните.

Туй са психологически въпроси, които не трябва да се засягат. Човек, когато има дългове, не трябва да мисли за дълговете си. Ако дългът ти е малък, може да мислиш, но ако е голям, хич не мисли заради него. Имаш да даваш сто милиона, хич не мисли за тях. Ако имаш пет лева да даваш, мисли заради тях, но дълга от десет милиона, забрави го. Защото то е илюзия. Пет лева можеш да направиш дълг, но десет милиона? Сега в живота хората правят дългове. Този, който направил дългове десет милиона, за кого ги изхарчил? Похарчил ги в някакво предприятие. Да допуснем, че е съвременен човек, учен човек, изследва слънцето. След туй един голям трактат съчини и напечата, и за десет-двайсет години се прочуе. След двайсет години дойде друг учен, и той изучава слънцето, и той създаде друга теория – опровергае първата. Той се прочуе. След двайсет години дойде трети, опровергае втория. И така виждаме, учените хора в света постоянно се опровергават. Мъдреците са малко в спор. Сега вие мислите, че като сте учени хора, ще уредите вашия живот. Съвсем ще загазите. Едно време мислеха, че молекулата е най-малката частица. След това доказаха, че молекулите не са най-малките частици, но атомите. Сега доказват, че атомите не са най-малките частици, но [електроните]. Но и [електроните] не са още. Туй е външната страна на живота.

Сега в научно отношение трябва да дойдем до онова, което можем да приложим. В какво отношение може да приложите въздуха? Въздуха ще го подготвиш, както се подготвя житото. Трябва дълго време да се меси, за да изтеглиш онова, което въздухът има. Не е лесна работа. Много хора дишат, без обаче да се ползват от въздуха, ползват се много малко. Вземете един болен човек – дадете му храна,

но неговият стомах не може да я смели, не може да извади от храната хранителните вещества, вследствие на това той боледува.

Казвам, съвременните хора, за да дишате, трябва да имате особено състояние. Умът, сърцето и волята трябва да бъдат в съгласие, за да извадиш туй, което индусите наричат прана във въздуха. Въздухът при малка светлина и при малка топлина не дава. В органическия свят, когато светлината и топлината е малко, тогава растителното царство не е така богато. Щом отивате към северния полюс, растителността вече се намалява. Към северния полюс големите растения вече се намаляват, изчезват и остават само мъховете. Кои са причините, че растителността не може да расте? Към северния полюс остават само някои малки растения. Същото отношение е и като отивате към полюса на живота – ще претърпите една криза.

За пример вие искате да знаете какво нещо е абсолютната истина. Ако познаеш цялата истина, ти съвсем ще замръзнеш. Няма по-страшно нещо [от това] човек да дойде до истината. Друг е въпросът за истината, която е родена от любовта. Истината, която е родена от мъдростта е друг въпрос. Но онази истина, голите факти, то е едно място, дето всичко замръзва. Знаеш истината – умре човек, свърши се всичко, какво ще добиеш? Да допуснем, че докажеш, че няма друг живот. Да допуснем, че е истина, че няма живот. Какво добиваш? Нищо. То е северният полюс или южният полюс.

Под думата истина ние разбираме онзи извор, ония възможности, които носят мъдростта и любовта в себе си. От чисто научно гледище резултатите на любовта и резултатите на мъдростта, това е истината. Тази истина ние опитваме. Туй, което излиза от любовта, и туй, което излиза от мъдростта, ние опитваме, и това наричаме истина. То е, което дава възможности на човека да расте и да се развива и да бъде доволен от живота си.

Вие често падате духом. Щом кажеш, че от мене нищо няма да стане, ти търсиш абсолютната истина. Абсолютната истина значи извън любовта, извън мъдростта. Казва: „Какво нещо е животът всъщност?“ Какво е същността на живота? Най-първо, един човек трябва да диша, да пие вода, да яде хляб. Огън му трябва. Трябва да мисли, сърце трябва да има и здраве трябва да има. То е животът. Ако извадите тия работи в живота, де е животът? Искам да зная какво е животът вън от въздуха. Това са все материали, с които животът си служи. Щом се обезсърчава човек, той е излязъл из областта на положителния живот. Щом излезете из областта на любовта, намалява се топлината. Щом излезете из областта на мъдростта, намалява се светлината. Всичкият упадък на хората зависи от намаляването на светлината. Учените хора се опасяват, че слънцето няма да дава светлина и топлина, следователно сегашният органически живот не може да съществува в тази форма, в която сега съществува.

Казвам, в живота си човек не трябва да изгуби своята топлина или казано другояче, не трябва да изгубва онази връзка, която любовта му дава. Тази връзка, това са чувствата, които се проявяват. Не онези пресилени чувства, реакция, но в дадения случай ти си доволен, има едно задоволство. Учиш един предмет и си доволен. Бъди благодарен на онова, което си научил. Да вземем числата едно, две, три, четири, пет, шест. Ако тия числа ги превърнете в геометрически величини – ние вземаме в сантиметри – ако имаш един нос дълъг един сантиметър, два, три, четири, пет, шест сантиметра, какво ще бъде отношението? Де ще бъде интелигентността най-голяма? При шест. Но то е по отношение на дължината. Тогава ширината може да бъде един, два, три, четири [сантиметра]. Широчината на носа не може да бъде толкоз, колкото е дължината. Този, който има четири сантиметра широчина на носа, какъв човек ще бъде? С нищо не може да го задоволите. Толкоз е

променчив и динамичен, че трябва да бъдеш на далеч от него. Ако ти е началник, при най-малката погрешка, която направиш... Всяко нещо трябва да бъде изправно. Каквото разбираш, да го направиш без грешка. Ако не го направиш така, ще видиш.

Ако носът е един сантиметър широк, а шест сантиметра дълъг, здрав ли е този човек? Не е здрав. Ако два сантиметра е широк, здравето се подобрява. Два е нормално, защото широчината зависи от дишането. Като дишаш въздуха, носът се разширява. [У] хората, на които носът е тесен, дишането не е правилно. Постоянно като дишаш, упражняваш се с тия, малките, въздишки. Ред деди и прадеди са живели така, затуй носът е станал такъв. Когато носът е тесен долу, чувствата са неустойчиви. Хора с широки носове – чувствата им са устойчиви, имат повече кръв, дробовете енергично работят. Хора с широки носове физически са здрави,

може да работят. Това са различни единици. Ако човек е на двайсет години и носът е един сантиметър широк, той е в едно болезнено състояние. Трябва да удвои тази широчина, да стане два, два и половина, три сантиметра.

Казвам, това са наблюдения, приведени с числа. Как сега се изявяват в органическия свят? Ако ние разглеждаме хората, които страдат, в тази пропорция, за построяването на всеки човек има своя форма. Всеки човек, виждам, се е отклонил от първоначалната форма, в която той е създаден. Ние разглеждаме въпроса от едно нормално положение, от здравословно състояние. Тия отклонения наричаме болезнени. Когато говорим за тия отклонения, в каквото и да е направление вън от тази норма, казваме, че е престъпление. Престъплението всякога е едно отклонение от нормалния тип на човека.

Ако един човек чрезмерно развие своята алчност – има желание да трупа пари, богатство – това чувство е силно развито, има един

център на стяженолюбието, [който] е силно развит. Когато у човек този център е силно развит, пък съвестта е слабо развита, заражда се желание да краде. Той мисли, че всичко, което съществува в света, е негово право. Вземете в кокошката – стяженолюбието е слабо развито. Дайте ѝ една крина жито, ще се качи на крината, ще вземе да рови, изхвърля навън от крината. Казва: „Елате да ядете." За утре не мисли. Днес да живее, свърши работата. Вземете катерицата, у която туй чувство на стяженолюбие е силно развито, затуй тя събира орехи, складира ги... И кучетата събират.

Казвам, през безбройните векове, които са минали, органическите същества в разните епохи на своето съществуване – някои са развили своя наблюдателен ум, долната част на челото е изпъкнала; някои са развили горната част, разсъдителните способности, паметта. У онези хора с философски темперамент челото другояче е построено. [У] онези, които са разбрали духовната страна, средната част на челото е развита. Има и други способности и чувства, и всички не са еднакво развити. Вземете за пример българина – способността за времето е много слабо развита. Ще питам българина от туй село до другото колко има, казва: „Близо е, като повървиш, като прехвърлиш този баир, ще го видиш." Вървиш час, два, три, не иде селото. Минаваш един баир, два баира, четири-пет часа вървиш, докато отидеш. Времето много хубаво е развито у евреите. Англичаните казват, че те имат малко време. Те казват: „Времето е пари." Вследствие на това те всякога съкратяват думите си, понеже нямат време, времето е ценно. Обичат всички работи да стават на място. После, има наблюдения, че когато човек е нетърпелив, времето е слабо развито у него. В когото времето е хубаво развито, той е търпелив. Гледаш, някой извадил часовника, бърза. Ако имаш да придобиеш наследство и чакаш един час, вижда ви се дълъг. Психологически се самозаблуждаваш.

Та казвам, когато времето е развито в човека, той не се безпокои. Всяко Нещо има своето време в природата. В туй отношение човек не трябва да направлява своето развитие. За пример в религиозно отношение човек трябва да се остави да расте много естествено. Ако се събуди в едно дете едно религиозно чувство по-рано, отколкото трябва, понеже тези чувства са много интензивни, ще се измени животът на човека. Интензивните чувства изискват интензивни мисли. Светлината изисква повече. Не само едно чувство трябва да израсне, но туй чувство трябва да се развие, да даде плод. Чувствата, които не дават плод, и мислите, които не дават плод, не са естествени. Мисълта трябва да има плод. Мисълта трябва да я опиташ, да добиеш известна приятност от нея. Христос казва на едно място: „Не само с хляб ще бъде жив човек, но с всяко Слово.“ Значи Словото да донесе храна. Мисъл, с която не можеш да се храниш, чувство, с което не можеш да се храниш, не са естествени.

Да допуснем, че вие изучавате живота. Имате печката, направена е да се греят хората. Откъде дошъл този огън? Дошъл е от слънцето. При този огън трябва да имаме противоречия. При естествения огън, при слънцето, нямаме противоречия. Земята е толкова широка, че всяко органическо същество има достатъчно светлина и топлина. Няма никакъв недоимък. Сега по някой път вие казвате, че нямате условия да се развивате. То е едно неразбиране. Значи житното зърно, щом се посади, има условия да расте. Вие вярвате в Бога, казвате: „Вярвам в Бога.“ При това казвате: „Нямам условия да се развивам.“ Тогава каква е вашата вяра? Вярата е един контакт с реалността, щом ние съзнаваме, че Бог съществува като една Разумна Реалност в света. Ти имаш какъв да е стремеж, чувствен или сърдечен стремеж. Този стремеж се дължи на Първата Причина. Искаш да бъдеш учен човек, това е само твой стремеж. Този стремеж не е на Онова Начало, което те е създало. Бог иска ти да изучаваш природата. Има един метод как

трябва да се изучава. Всеки един човек, той си има един особен метод. Да допуснем, че човек изучава светлината. Щом изучава светлината, когато организмът възприема светлината, то е един начин, с който трябва да се справи.

Да допуснем сега, че вие искате по-голяма активност. Значи от светлината за да придобиеш активност, трябва да придобиеш повече червен цвят. Още на знаем методите. Учените хора и простите хора още не си служат с методи. Един адепт, който разбира законите, той си служи много разумно, с много малко труд, с много малко труд си изкарва прехраната. Един адепт, който разбира законите на природата, ако му трябва портокал, той носи едно портокалено семе и в два-три часа отгоре посее семето, израсне това дърво и даде плод. Узрее плодът, той взима семето и го туря в джоба. От всяко семе може да има плода, какъвто му трябва. Трябва му хляб? Веднага посее житното зърно, направи си един хляб. Това са неща от „Хиляда и една нощ“, но е една реалност, правили са опит да ускоряват процеса на растенето.

Щом желаем активност – червеният цвят е потребен. Искаш да растеш – зеленият цвят е потребен. Искаш да бъдеш по-умен – жълтият цвят е потребен. Искаш да развиеш вярата си – синият цвят е потребен. Искаш царствено да живееш, да имаш достойнство – виолетовият цвят е потребен. Цветовете ти дават особени качества на органическия живот. Когато започваме да изгубваме жълтия цвят, изгубваме способността на мисълта. Когато изгубваме синия цвят, изгубваме вярата си. Когато изгубваме зеления цвят, спира се растенето. Казвам, като се губят някои от цветовете на светлината, губят се някои качества и ние не знаем кои са причините. Затова е потребно човек винаги да ходи в светлина. Никога не допущайте една отрицателна мисъл да засенчи цялото небе. Може да я допуснеш като

малко облаче, но да я допуснеш да покрие цялото небе, не действа винаги благотворно.

Та първото нещо, старайте се да бъдете доволни от онова, което имате, в дадения случай – доволни извън времето и пространството. Да кажем, имаш да вървиш двайсет дни по пътя, имаш само един хляб. В дадения случай бъди доволен от хляба, който имаш, бъди доволен от единия хляб, който носиш. В природата разполагаш само с този ден – откато изгрее слънцето, докато залезе. Ако мислиш за другите дни, обременяваш ума си. Казваш: „Утре какво ще бъде?“ Утрешният ден ще се погрижи за себе си. След двайсет години другите ще мислят за тебе. Вие, когато се раждахте, мислехте ли кой мислеше заради вас? Вие сега едва сте се пробудили, след като сте се родили. Като сте дошли в света, като сте се родили, сте започнали да мислите. Представете си, че имате едно дърво, едно клонче се отделя. Клонът за какво трябва да мисли? Туй клонче трябва да бъде свързано с дървото, самото дърво ще се погрижи за клончето. Колкото и каквито и да са клончетата, дървото ще се погрижи за тях.

Хората сега се грижат. Те са клончетата и листа на едно дърво. Като погледнеш цялото човечество, то е като едно дърво. Всеки човек е като лист, клон или плод, храната ще дойде, малкото клонче ще получи, колкото му трябва, и голямото листо. Ти, като лист, се безпокоиш какво ще стане с тебе. Какво ще стане? Нищо няма да стане. Вие се безпокоите. Листът на цвят не може да стане. Клончето, и то на цвят не може да стане. То са само условия в дадения случай. Вие каква представа имате за себе си, какво сте в живота – клонче ли сте, листо, или цвят? Ако сте клонче, трябва да подкрепите листата. Ако сте листо, трябва да подкрепите клончето. Ако сте лист, ще подкрепите цвета. Ако сте цвят, ще подкрепите плода. Всякога във вас степените на вашата мисъл, мисъл подкрепят. Трябва да има целокупност в мислите ви и в чувствата ви. Едни мисли подкрепят

клоните на живота, едни чувства усилват тези клони. Други чувства ще усилят клонищата на вашия живот в по-рядка среда. Чувствата усилват тези клонища. Тъй щото физическият живот е почвата, духовният живот е горе в клоните. Като се говори за оня свят – духовният живот е по-рядка материя, физическият свят е по-гъста материя, но те един други се проникват. Значи един корен вие можете да го превърнете на клон – един корен, изложете го на слънчевите лъчи и коренът веднага се обръща в клон: израстват листа, цветове и плод може да даде.

Та идеята ви за Бога каква е? Казвате: „Вярвам в Бога." Няма какво да вярваш, ще знаеш, че си свързан, ще спазваш законите. Този клон зависи от корените, от почвата. Ако едно дърво е на богата почва, и листата ще бъдат богати. Ако едно дърво е на бедна почва, и листата ще бъдат бедни, пък и дървото, и цветът. Щом животът е богат, няма какво да се плашите.

Сега основната мисъл. В окултната наука има една опасност. Могат да се насъберат известни данни, които нямат приложение. Да кажем, за оня свят говорите. Но оня свят е ценен дотолкоз, доколкото е продължение на земния живот, дето можете да се усъвършенствате. Мене ме интересува университетът дотолкоз, доколкото след като свърша гимназия, може да вляза в университета. Ако аз не мога да вляза в този университет, аз съм от отделенията – интересува ме прогимназията, понеже мога да вляза в прогимназията. Интересува ме после гимназията, защото мога да вляза. Дотолкоз, доколкото онзи свят служи за нашето развитие, е потребен. Човек може да иде в него като в един университет, да види професора, като учи. Казва: „Учени хора." То е нереално. Реален е онзи живот, в който ние вземаме участие. Та другият свят е продължение на нашето развитие.

Казвате: „Какъв ще бъде животът в онзи свят?“ По-голяма свобода ще имаме, по-голяма наука ще имаме. Отношенията, които стоят между материалния и духовния живот, няма да се скъсат.

В ума си дръжте мисълта: извън вашия баща или майка, или природата, в която живеете, има други, които мислят за вас. Но как да ги не знаете?

Веднъж Крайслер се разхождал в Англия с автомобил. Слуша, че някой свири – едно дете свири. Но така му харесва свиренето, че взема това дете, качва го на автомобила, дава му всичките възможности да развие своите способности. Този човек, като го слушал, се заинтересовал от това дете, от тона му. Казвам: „Ако вие сте даровити, Провидението, като минава с автомобил, ще се заинтересова от вас. Ако вие не може да заинтересовате Провидението, ще носите последствията, ще теглите последствията и ще чакате за в бъдеще. Искам да ви кажа, че около вас ще мине един Крайслер, вие трябва да го чакате. Туй дете в Англия колко дни с цигулката е свирило? Като минава, чува го и казва: „От тебе може да стане нещо.“ Представете си, че вие се качвате на автомобила на Крайслер. Кажете: „Тук няма да я бъде“, повръщате се в същото положение.

Съвременните хора със своя критичен ум се връщат и казват: „Да си поживеем, както другите хора си живеят.“ То не е лошо. Всеки един човек има една възможност, която му е дадена. Той толкова ще бъде верен на тази възможност. Туй, което е вложено в него, той трябва да прави всичкото усилие да се развие. Да не съжалява, че нищо не могъл да постигне.

Сега, ако бих искал да ви утешавам, бих ви привел много примери. Те са илюзии. Представете си, един актьор на сцената играе ролята на един цар с мантия, с корона, макар че знае, че е само на сцената, пред публиката. Друг играе ролята на един келнер, проста

работа. Царят му заповядва, но и онзи, келнерът, се радва, че играе хубаво ролята. Той е келнер на сцената, но знае, че не е келнер [в действителност], казва: „Така е нагласено.“ И двамата актьори се ръкуват. Казват: „Много добре царят си играе ролята.“

Казвам, не считайте, че всичко онова, което е на земята, е много реално. Мислите ли, че много реален е земният живот? Той е толкоз реален, колкото и сънят. Бъдете доволни, че добре сте играли своята роля, като се разхождате като цар и като келнер. Утре могат да ви дадат друга роля.

„Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Седемнадесета лекция на младежкия клас 21 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МУЗИКАЛНИ ТОНОВЕ

„Отче наш“

„Цветята цъфтяха“

Ако ви зададат [въпроса] каква е задачата на пеенето, какво ще отговорите? Във всяко дишане влиза пението. Първият опит на човека да говори пак е пението. Как бихте превели музика на български? Музика произлиза от музи, гръцките музи. Една дума може да се преведе, но може да изгуби своя смисъл. Как ще я побългарите? На английски имат думата игране. На български има свиря и играя. На английски да играеш и да свириш е все едно.

Музика значи една мисъл, която туря нещата в ред и порядък, да се нареждат нещата, да ги нареждат да станат познати. Не само да ги нареждаш – може да направиш една музикална песен не тъй, както ги туряте в петолинието. Там има само една линия. Някой път линиите са счупени, някой път са криви, огънати. В една песен, в някоя пиеса, ще видиш долини, високи върхове, после водопади има, отвесни канари, някъде има наклони.

Сега често хората казват: „Да живеем.“ Какво разбират под думите да живеем? Най елементарно какво подразбират? В себе си вие какво разбирате под думите да живеем? Трябва конкретно да обясним. Какво разбирате под думата студ? За студа можеш ли да имаш някакво понятие? Най-първо, ти чувстваш една промяна, която става, ти се свиваш. Значи студът не разширява, но свива нещата. Събираш се. От топлото не се свиваш, но имаш обратен процес. Казвате: „Те са прости работи.“ Имаш една идея, която ти чувстваш. Какво показва? Тази идея е хладна. Има идея, която разпуша. За пример, ако произнесеш думата мъжество,

какво чувстваш? Казвате: „мъжествен бъди“ или „смел бъди“. Какво чувствате? Или думите „бъди правдив“, „бъди добър“?

Да допуснем, казвате „до“, основния тон на гамата. Но „до“ е тон, ако го вземеш, тогава познаваш какво е „до“. До допуснем имате „ре“. Какво е, какво разбирате под „ре“? Каква е разликата между „до“ и „ре“, какво отношение имат? В музиката под „до“ разбираме един тон, който те изважда от едно пасивно състояние. Не знаеш какво да правиш, седиш в затворено, всичко е тъмно, нямаш никаква светлина, ти не знаеш къде си. Дойде нещо, блъсне те наляво, надясно, надолу. Навсякъде като те блъска, че те наблъсква някъде. Отдето излезеш, то е „до“. Пътят, през който излизаш от това затвореното място, е „до“. Спасителният път на блъскането, който те изведе и да престане туй блъскане, е „до“. Бълника те, удари те отгоре, отдолу. Онова място, през което излезеш, пък си доволен, като си излязъл, то е „до“. „До“ [е] основен тон на неприятностите, през които си минал. Като излезеш от тия неприятности, чувстваш, че ти е приятно. Туй приятното чувство е „до“.

„Ре“ е пак блъскане. Много пъти те блъскат от един път в друг. Този път, в който тръгнеш, проправиш си път, то е „ре“. Излезеш от затвора. Пътят, през който тръгнеш, без да се спираш, то е „ре“. „Ре“ е път за постижение на онова, което желаеш. „Ми“ представя всичките постове, през които трябва да минеш. „Фа“ представя всичките опитности, които придобиваш по пътя. „Сол“ представя изложението на твоите придобивки. В „сол“ поетите имат думата. Един поет, който не е минал през „до“, не е минал „ре“, през „ми“… той поет не може да стане. Поетът става в „сол“. От „до“ до „сол“ какво е? Какво представя квинтата? Когато съществуват три потенциала между тоновете, това е квинтата. „Ре“ мълчи, „ми“ мълчи и „фа“ мълчи. Те са, които субсидират, дават капитал. „До“ и „сол“ обработват капитала.

Какво разбирате под думата потенциал? Потенциал на една идея е набраната енергия, от която може да се яви някаква деятелност. Потенциал значи хиляди години се събира енергия на едно място или материал се събира. Когато този материал започне да се обработва, туй място, отдето вземаме материала, то е потенциал. Онова място, отдето произтича един тон, то е потенциал. Ако вземете „до“ и „ми“, какъв потенциал имате? Един потенциал е. Каква е идеята на „до“ и „ми“, за какво живеят „до“ и „ми“? „Ре“ е в тях.

Музика е това, което туря нещата в порядък. Онова нещо, което туря нещата в един порядък, в знаен порядък, който можем да го слушаме, да ни говори порядъкът, то е музика. Поезията е обяснение. Поезията дава ценност на този порядък. Музиката го създава, поезията го прогласява. Съградят една къща, направят я, говорят заради нея. После турят цената на тази къща, за колко се продава. Един професор като го турят в университета, поезия трябва. Да покаже, че е свършил, че заема туй място, че е вещ. Той ще държи първата встъпителна лекция. Ще се съберат всичките професори, той ще държи първата си лекция, че е достоен за професор по някакъв предмет.

Когато децата плачат, те търсят поезия. Плачът е поезия. Децата, след като плачат, търсят поезия. Вие не знаете защо плаче едно дете. Плаче, то е професор, иска да заеме една катедра, майката ще даде една тема. То е професор, свършил в някой висок свят една голяма работа. Той още не е поет. Майката му взема главичката, туря го на катедрата, казва: „Я направи нещо.“ Какво направя детето? То освобождава майка си от едно голямо мъчение. Кое е туй освобождение? В майката се набрало мляко, в нейните гърди, и ако туй дете не изсмуче това мляко, ще причини болка. Тия болки то ги изважда от двете страни, майката се радва, че е учено детето. Това не е фантазия, това са данни. Обърне се към майка си и казва: „Доволна

ли си от онова, което направих?“ Майката поглади това дете, че е умно. Ще каже: „Да те благослови Господ, че си много учен професор.“

Сега може да пренесете идеята във вас. Онази мисъл, която може да ви освободи, тя е професор. Вие седите по някой път и мислите какъв е смисълът на живота. Туряте си някаква идея в ума си, искате да бъдете красив. На друг му хрумнало на ума да бъде силен. На друг му хрумнало на ума да бъде учен. На друг му хрумнало на ума да бъде красноречив. Много работи може да ти хрумнат на ума. В дадения случай ти се намираш в трудно положение, значи насъбрала се е енергия, имаш една болка, никой не може да ти помогне. Онази мисъл, която отнема твоите страдания, тя е професор. Тя е основната мисъл в дадения случай, от която зависи твоят прогрес, за да не се повторят страданията. Никога не обръщайте внимание на ония мисли, които ви освобождават от страдания.

Питам, от неуспеха кой те освобождава? Казвате: „Не успявам.“ От неуспеха кой те освобождава? Нали аз съм ви дал един пример. Едно дете се ражда нямо. Но причината на тази немота как се създала? Когато се зачевало детето, майката и нейният другар се скарали. Той ѝ казал обидни думи и тя казва: „Аз няма да ти продумам повече.“ Ражда се едно дете, което е вече нямо. Каквото майката продумала, че не иска повече да говори на другаря си, то не иска вече да говори на баща си и на майка си, не продумва. Детето и на двамата не продумва. Станало това дете на двайсет години. Един ден праща го баща му в гората да иде за дърва. То разбира, но не иска да говори. Вижда го онзи пазач на гората – разправил му да набере клечки – иде той и казва: „Кой ти позволи да береш дърва в гората?“ То мълчи. „Какво мълчиш? Казвай кой ти позволи?“ То пак мълчи. Започнал да го бие по задницата, да го налага. Най-после момчето продумало: „Не ме бий.“ В този случай бащата и майката викнали

горския стражар да му благодарят, че като го бил, върнал се от гората с една поправена погрешка. Причината на това е майката, която казва: „Няма да ти продумам.“ Първата причина е бащата, който не знаел как да говори. Втората причина е майката. Третата причина е детето, което възприело това, което майката казала. Бащата и майката викнали този горски стражар, който го бил, че му дали едно угощение. Казват: „Колко свят човек е този горски стражар, че като бил нашето дете, като го ударил със святата си ръка, проговорило детето.“ Викат го на угощение. Те разбират закона. Само един свят човек като бие някого, може да проговори.

Питам сега, ако дойде едно наказание, не е ли на място? Считате ли, че туй, което е станало с момчето, не е на място? Значи вашият ум направил една погрешка, вашето сърце е подкрепило, вашата воля приложила погрешката. Ако дойде нещо, което изправя нещата, как трябва да се посрещне?

Казвам, музиката е път за разрешение. Онзи път, по който всички мъчнотии се разрешават, е музикален. И по друг начин се разрешават, без музика, но дето има музика, има смисъл. Няма музика – няма смисъл. Ако вие биете един камък, вие може да го разтрошите, чува се гласът му. Камъкът пак остава. След като се разтроши камъкът на малки камъчета, имате състоянието на големите камъни. По какво се отличава големият камък от малкия? Че големите камъни са големи инатчии, не можеш да го бутнеш. Ако го пречупиш на две, инатът му се намалява. Колкото камъкът става по-малък, инатът му се намалява, намалява. Значи той има едно качество, което музикално се явява.

Та казвам, по някой път вие чувствате в себе си, че вашата мисъл не се подчинява. Човешките мисли, човешките чувства са пълни с инат, не инат, но упорство, твърдост. Мисъл, която е твърда, трябва да стане мека. Чувствата, когато са твърди, и постъпките са твърди. Щом

мисълта е твърда, и чувствата са твърди, и мислите са твърди. Казвам, по някой път човешката твърдост трябва да [се] превърне в подвижност. Сега в света в какво седи разумната твърдост? Умен да бъде човек, не твърд.

Ако заменим доброто със зло, какви ще бъдат последствията? Ако превръщаш материала, който доброто има, в зло, какъв резултат ще имаш?

Представете си, че злото представя една бомба, направена с едно взривно вещество. Питам, какво ще излезе от тази бомба? Че човешката глава е една бомба, напълнена с взривно вещество. Всички тия вещества в човешкия ум, в човешкия мозък, трябва да се организират. В света човек е дошъл, сравнението е правилно, не за такива взривни вещества. Някой път, като ходите из вашата глава, попаднете на някое взривно вещество. Не само в мозъка, но и сърцето има взривни вещества. Вие, като ходите във вашето сърце, ще попаднете на такива взривни вещества, ще има измъчване. Като влезете в мозъка, трябва да знаете пътищата и съобщенията. Човек трябва да се възпита. Казвам, музиката е един метод, който организира нещата. Поезията осмисля нещата. Поезията не е последното още. Поезията описва външната красота на нещата, която съдържат в себе си.

Та казвам, онзи тон, който те освобождава от онова мъчение, което е вътре в тебе, онова недоразумение – щом се освободиш, една идея ти стане ясна – туй положение, туй състояние на яснота на идеята, то е „до“ в тебе. „Ре“ в дадения случай ще даде път на тази идея. Тази идея трябва да върви някъде, движение трябва да има в света. Животът започва с движение. От едно пасивно състояние, в което си се намирал, от затвора вътре, трябва да тръгнеш. Туй движение, което ти дава простор в живота за постижение, че една идея може да постигне нещо, то е „ре“. Всичките мостове, през които

минаваш в света, то е „ми“. Опитността, която придобиваш, то е „фа“. Не всичката опитност, онази опитност, която ще имаш в този път, то е „фа“. Тогава какво е „сол“? Един оратор говори, произнесената реч е „сол“. Хубава е тази реч. Хубавата реч, в която ще изложиш идеята си, това е „сол“. Онова, което слушателите са разбрали, постижението в тази идея, след като са чули тази идея, то е „ла“. Благото, от което той сам може да се ползва и другите се ползват, това е „си“.

Ако музиката те изважда от затвора, ако тази музика те туря в пътя, ако тази музика ти създава всичките удобства, поставя мостове, дето да минеш, ако ти дава средства, за да можеш да постигнеш онова, което желаеш, ако тази музика ти дава чувството да съградиш нещо в света и да можеш да живееш и да се ползваш, то е музика. Това ние го наричаме закон на мислене. Да мислиш, значи музикално да разбираш онзи естествен Божествен път, по който вървиш. Ако разбираш така, постижения ще имаш. Ако не го разбираш, оттук ще се отклониш, оттам ще се отклониш, тук ще се удариш, там ще се удариш. Затуй музикантите турят повишение и понижение, понеже по пътя като вървиш, за пръв път минаваш, отбиеш се някъде. Тогава турят бемол. Кривнеш наляво, кривнеш надясно. Някъде турят диез. Питам тогава, какво представят диезите и бемолите? Те са почивка. Защото интензивен е пътят на музиката. Ако нямаш един бемол, ще се пръснеш. Ако нямаш един диез, ще се пръснеш. Едно отклонение от пътя трябва. Този път на правата линия е Божествен, мъчно може човек да мине без отклонение. Една крива линия трябва, спасително положение. Стават понижения и повишения.

В музиката под думата бемол се разбира намаление на една материя, влага се събира в живота. Под думата диез разбираме ясно небе. Под бемол разбираме облачно небе. Под бемол аз разбирам облачно небе – влага има, няма образи. Като се тури мажорната гама,

има диези – разбираме ясно време, няма да слиза енергия, онази енергия ще се оплодотвори. Бемолът не е само така, знак. Казваме: „Да се понижи или да се повиши.“ В музикално отношение разбираме какво се крие в една песен. Всяка една песен има съдържание в себе си. Вземете думата искам да живея. Какво разбирате? Ти искаш да живееш, усещаш се ограничен, искаш да излезеш от тия ограничения. Туй желание да излезеш от тия ограничения, ти го различаваш. „Искам да живея, искам свободен да бъда.“ Искам да живея – онова, което е вложено в тебе, ти искаш да го използваш. Как да го използваш? Сега туй „до“ не е мъртво, то е свързано. Ти, за да можеш да изпееш „до“, непременно у тебе, в този вътрешен затвор, трябва да е проникнал червеният цвят. Ние виждаме движението на човешката кръв в човека. Движението на човешката кръв върви по тона „до“. Ако вие бихте чули, ако наблюдавате пулса, който бие във вас – не този външен пулс по пътя, по който се движи кръвта – ако послушате, ще откриете този тон във вашите артерии. При връщането на кръвта по вените вие ще чуете един бемол. Тази нечиста кръв пак се връща и минава през сърцето – трябва да се върне, да се обнови и пак да излезе. Връщане, и после има пак нов поход.

Та казвам сега, вие имате объркани идеи. Искате да постигнете големи работи. Искате да станете велик поет. За да станеш велик поет, поезията е разумно движение, трябва да знаеш как да туриш думите, музикално да ги поставиш. Поетът е музикант, римува думите. После ритъм има. Той се вдъхновява по някой път и има диези, бемоли. И бекари има. Сега какъв е поетическият бекар, какъв е поетическият диез и бемол? Не искам от вас да ми отговорите.

В природата животът е музикално създаден. За да живее човек, той трябва да изучава живота. Ти искаш да постигнеш каква и да е идея. Има особени пътища, особени методи, особени начини. Ако

намериш този път, ти си доволен, че си намерил пътя. Ако не си намерил пътя, всякога оставаш недоволен. Щом си недоволен, не си в пътя, попаднал си в някой друг път. Хубав е и този път, но в Божествения път, във всичките постижения ти остава Нещо. В този път, който сам създаваш, освен че нищо не постигаш, но отвлича. Грехът в света, погрешките са един човешки път. Всичките онези пътища, в които хората вървят и заборчават, те са човешки пътища. Злото е един човешки път. Доброто е един Божествен път. Ако вървиш по пътя на злото, ти ще пътуваш дълго, ще натрупаш дълг, който никога няма да платиш, няма разрешение.

Да допуснем, че вие искате да станете богати. Представете си, че вие сте щастлив. Казвате: „Какво нещо е злото?“ Обичате скъпоценни камъни. Донеса ви един скъпоценен камък, голям колкото камилско яйце, после ви донеса два, три, четири, пет, десет, двайсет, трийсет, сто, двеста, триста. Първият камък ще ви бъде приятен, вторият също. Но като дойдат триста камъни да ги турите, какво ще бъде вашето положение? Представете си, че аз турям един скъпоценен камък във вашия ум като някой тумор. Знаете ли какво ще стане? Някой път правят [разрез] да се намери туморът из мозъка на човека.

Живите идеи у човека ни създават тия, ненужните, страдания, които ние имаме. Страданието всякога произтича от неорганизираната материя. Тя се натрупва и понеже не знаете в какво да я употребите, тя ви причинява страдания. Ако имате едно желание, и не знаете как да се справите с него, имате второ, трето, четвърто, насъберат се ред желания – не знаете как да постъпите. Един ден те ще ви причинят недоволство. Вие искате да бъдете оправени, здрави. Хубава, отлична идея. Но ако вие сте кокошка или патица, или пуяк в някой двор на някой богат господар, ще искате ли да бъдете здрави и мъжествени? Ще дойде господарят, ще ви пипне и ще каже: „Доста е оправен, хванете го. От този пуяк става хубаво угощение.“ Направя

това угощение, съберат се такива господари, казват: „Отличен е този пуяк, колко е хубав този пуяк.“ За господарите е много добре, но за пуяка не е много добре.

Сега, когато вие страдате, разбирам: вашите господари ядат и пият, вие плащате, защото сте герой. Тъй седи идеята в моя ум. Хубаво е тогава да се проповядва на пуяка пост, религиозен живот – да пости, да бъде сух. Като те видят сух, казват: „Не струва, нека си живее.“ Ти ще постигнеш спасението в поста, да си болнав. Господарят ще дойде, ще те лекува, той ще се отнася добре с тебе. Обаче в деня, когато господарят усети, че ти си оздравял, той ще измени своето отношение. Ти ще се чудиш защо този господар, когато си бил болен, се носеше добре, като стана здрав, той ти отсича главата, не ти дава никаква работа, но те изяда. Как да си обясните тази работа?

Който не знае да пее в живота, той затлъстява. Който не знае да пее, той винаги затлъстява. За да се избавиш от психическо затлъстяване, трябва да пееш. Знаете какво нещо е затлъстяването. Затлъстяването произтича от една неорганизирана материя. Тази материя е преходна. При една болест двайсет, трийсет, четирийсет килограма от тази материя изчезват. При болестите губи се много от онази неорганизирана материя. При болести мозъкът никога не се губи. Мозъкът е най-организираният, тялото не е организирано. Тялото изгубва пет, десет, двайсет, трийсет килограма. Като знаеш, пак си достави тази материя.

Мозъкът е най-организиран. Един ден, ако тялото се организира, както мозъкът е организиран, ние ще дойдем до съвършения живот. Безсмъртието ще дойде. В безсмъртието промените ще стават свободно. Сега промените стават недоброволно. Ти умираш, без да искаш. А пък ако умираш, когато искаш – напуснеш една форма, влезеш в друга, в трета, в четвърта. Във втората форма, в която

влезеш, трябва да бъдеш готов да разбираш законите – като минаваш от тяло в друго, да можеш да си служиш с тялото. Ако влезеш в едно тяло, и не можеш да си служиш с него, то е мъчение. Всякога, когато минаваме от едно състояние в друго, ние се мъчим. Детето, като дете, пак се мъчи, като стане възрастен, пак се мъчи, като стане стар, пак се мъчи. Понеже детето не е разбрало смисъла на детството. В какво седи възмъжаването, и него не е разбрал. И старостта не е разбрал.

Но да дойдем до практическия въпрос. Музиката е туй, което освобождава човека. Всеки тон ще те освободи от онова, първото, ограничение, ще ти покаже правия път, по който да вървиш. Правият път, това е „ре“ в света. Сега представете си, че музиката, това е фирма, която кредитира цялото семейство, една голяма фирма, която облагодетелства хората. Те са много бедни, музиката ги кредитира. Ще кажете: „Защо ми е „до“?“ Ако не знаеш основния тон, ще бъдеш затворен в яйце. Като излезеш от яйцето, трябва да знаеш да пееш „до“. Като изпееш „до“, „ре“ ще се яви. „Ре“ излиза от „до“. Ако не можеш да вземеш „до“, не можеш да вземеш „ре“.

Ако не можеш да вземеш „ре“, не можеш да вземеш „ми“. Последователно вървят психологически в живота. Това са законите на мисълта.

Когато някой казва, че някой трябва да знае да мисли, той трябва да разбира идеално какво нещо е музика. Той няма какво да разправя навън, на себе си трябва да разправя и да си служи. Имаш една мъчнотия, ще изпееш „до“ – мъчнотията ще излезе. Не знаеш пътя, ще изпееш „ре“ – пътят веднага ще се отвори. Музиката е един красив език. Ти се намираш в мъчнотия, като изпееш „до“, всички разумни същества ще дойдат да ти помагат. По ред, като дадеш знак, ще дойдат да ти помагат. Като изпееш „ре“, те веднага дойдат и ти показват правия път, турят те в пътя. Като изпееш „ми“, кредит дават.

Като изпееш „фа“, професорът иде. Ако не пееш, тия вълни не отиват. Тогава ти ще се мъчиш.

Онези религиозните хора четат един стих в Стария завет, казва Господ: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, ще Ме намерите.“ Пък с всичкото си сърце разбира този музикален път. Искаш да стане твоята воля. Какво разбираш да стане твоята воля? Казваш: „Моята воля трябва да стане.“ Хубаво, ти се давиш във водата, как ще стане твоята воля? Той казва: „Остави ме да стане моята воля.“ Казвам, ако стане твоята воля, ти ще се удавиш. Каже ли така, той се дави. Онзи, който не знае да плава, виждам, като потъне, ще се удави. Трябва да наблюдавате, когато се дави някой. Хвърлете някого във водата и гледайте какво прави. После, като хвърлите онзи, който знае да плава, вижте какво прави, вижте каква е разликата. Човек, който се дави, изстива. Обемът му е по-малък, той потъва. Пък онзи, който надделява условията, той се разширява. Ако ти в живота не разбираш добре свиването на човека... В разширението се излиза на повърхността на мъчнотиите. Ти си бил в един неорганизиран свят, в небитието. Музиката вече ти дава форма, прави те господар на положението. В книгата на живота те запишат, че ти постъпваш в училището. Ти нищо не знаеш, ти си поет. Първо ще ти запишат името и тогава ще се учиш.

Сега вие казвате, че двайсет-трийсет години сте живели. Какво сте постигнали? Без разлика е какво сте постигнали. Например вие искате да бъдете здрави. Здравето ти зависи от отношението ти към средата. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако си в стълкновение с цялата среда, в която живееш. Живееш в едно разумно общество, ти си в стълкновение с всичките, ти не можеш да бъдеш здрав. Ти не можеш да бъдеш здрав по единствената причина, понеже ти ще си в положението на човек, който е настанен в една много хубава къща, но отвсякъде я обстрелват – отляво, отдясно, отстрани, от запад, от изток.

Като те обстрелват в тази къща, ще бъде ли къщата здрава? Не може да бъде здрава.

При сегашните условия вие почти всеки ден отваряте война, изваждате ножа и воювате. Някой извади ножа и на всеки час воюва, на всеки час отваря война. То разноски има. Та сега вие казвате: „Защо е тази война?" Ами питам ви, вие защо отваряте война по десет пъти на ден? Не отваряйте даже веднъж на ден война, пак е много. Даже веднъж на седмицата да отворите, пак е много. На месеца веднъж е много. При една война в човека, при едно раздразнено състояние, пет милиона клетки стават жертва. Има войни, при които десет милиона клетки стават жертва. Тези, петте милиона клетки, като измрат, докато се народят нови, [докато] мине туй състояние, два, три, четири и пет месеца [ще трябват], докато се възстановят. Казваме: „Няма нищо." Но организмът така се изтощава. Щом се изтощава организмът, той изгубва своята способност или богатство да може да се възстановява. Щом не може да се възобновява, човек остарява. Ако искате да бъдете млад, трябва да бъдете жизнерадостен, да възстановявате всякога вашия организъм, да обновявате мозъка си, да възобновявате сърцето си, мускулите си, костите си, нервите си. Кожата си трябва да възобновявате.

Когато казвам: добре трябва да се живее, разбирам – науката трябва да се тури. Всичките науки, които днес имаме, действат различно. Ако вземете тези естествени науки – развива се долната част на челото. Ако човек стане естественик, туй чело долу ще изпъкне, горната част ще бъде полегата. В естествените науки ще развие мускулите си, ще развие своите кости. Когато работи с литературата, ще развие средната част на челото. Там изпъква. Щом развива разумния живот, горната част на челото се издава напред, закръглена става. Когато е естественик, развива долната част. Когато проучва литература, поезия, той развива средната част. Когато

изучава разумния живот, горната част на челото става закръглена. Или: горната част я свързвам със светлината, средната част я свързвам с топлината, долната част я свързвам със силата.

Казвам, ако долната част на челото е развита, този човек е силен; ако средната част е развита, чувствата са развити – сърце има; ако горната част е развита, този човек е умен. Умен, добър и силен – всичко това е една придобивка от музиката. Ако не е вървял по методите на музиката, той не е могъл да придобие тези работи.

Да кажем, вземате „до“. (Учителят пее „до“.) Но това не е „до“. Туй „до“ е на един естественик. Той е погрешил. Казва: „До ще ден“. Никакъв ден няма, той търси парите. Докато дойдат парите, как трябва да вземе „до“? Пее „до“. Приближава се към „до“. Като вземеш „до“, трябва да чувстваш едно вътрешно освобождение. Да забележиш, че обкръжаващата среда, която много пъти те стеснява, да я забравиш. Много пъти са те били, имаш такова болезнено състояние, но като вземеш „до“, веднага всичката болка по мускулите, навсякъде да изчезне. Ти имаш естествено състояние, приятно ти е, че си здрав. Човек, след като оздравее, има едно приятно чувство, което съответства на „до“. Усеща, че е станал от леглото и му е приятно. По-напред не можеше да ходи, сега се изправя на краката и се радва, че има голямо постижение. Само е станал, не е тръгнал в пътя, но като станал, му е приятно, че е могъл да стане, перпендикулярно да се издигне. Едно чувство на благодарността има в него. Туй е състоянието на „до“. В даден случай ти се избавяш от някаква беда, това е „до“, то е „до“. Избавил си се и тръгваш по пътя. Туй чувство, което ти дава хубавото настроение, аз го наричам „до“. Или пък в момента искаш да направиш едно добро. Не си го направил, но туй чувство го имаш. Или искаш да направиш нещо. Не си го направил, намислил си нещо. Туй чувство, което изпъква, хубавото, което си

почувствал, то е „до“ сега. Като започнеш работата, тази работа на твоята мисъл, то е „ре“. Тръгваш в правия път.

Та по някой път се наблюдавайте. Дразниш се, спри се. Да придобиеш туй, хубавото, чувство в себе си. (Учителят пее „до“ и „ми“.) „Ми“ бемол. Бемолът показва, че сърцето се е намесило, влиянието на топлината е. Топлината дава бемол. Светлината дава диези. Волята дава бекари, тя отменя.

Сегашната музика е преходен етап. Сегашната музика, както я разбират музикантите, тя е преходен етап в музиката. В старо време музиката е била чувствена мелодия – човек се е въртял в много тесен кръг, само за себе си е пял. Сега в мелодията той пее в по-широк кръг. Досега личният живот, той е мелодичен. Когато нещата съответстват на тебе, пееш мелодия. Щом дойде хармонията, намериш се в чудо – не пееш сам, най-малко трябва да имаш квартет, четирима души. Трябва да имаш една майка, майката е сопран. Трябва да имаш баща, бащата е бас. Трябва да имаш брат, братът е тенор. Трябва да имаш сестра, сестрата е алт. Сопранът е майката, басът е бащата, тенорът е братът и алтът е сестрата. Ти кой си? Ти, в дадения случай, ако вървиш по линията на майка си, ти си сопран. Ако вървиш по линията на баща си, бас си. Преобладаващото влияние на баса образува тенора и преобладаващото [влияние] на сопрана образува алта. Какво разбирате под преобладаващо влияние?

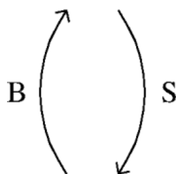

Фиг. 1

Там, дето може да стигне басът и оттам дето може да продължи – то е тенорът. Дотам, додето слиза сопранът и дето може да продължи

– то е алтът. То е закон в природата. S е сопран, B е бас (**Фиг. 1**). Сопранът е това, което дава материал. Басът е, който го обработва. Тенора и алта басът ги съгражда. Тенорът и алтът се опичат от сопрана. От сопрана слиза разумна сила, която дава материал. Басът е, който събужда твоята воля – съграждаш нещата в себе си, но се изискват методи. Ти не можеш да отмахнеш една мъчнотия, ако не мислиш добре или ако вярно не вземеш един тон. Вземеш „до“. Ти с това „до“, ако го вземеш правилно, премахваш всичките мъчнотии, които в дадения случай имаш около себе си. Всичките мъчнотии, които те спъват – има погрешка в „до“. В „ре“ имаш мъчнотия в права линия; като се движиш в „ре“, не можеш да имаш движение по права линия, много активни са трептенията на „ре“. Ако ти „ре“ не можеш да го вземеш, ти сам ще си създадеш някакви препятствия, защото онези, които не знаят да вземат правилно „ре“ – става скъсване в нервната им система. Има хора, в които се скъсват капилярните съдове, стават кръвоизлияния – не вземат правилно „ре“.

Ако не вземеш правилно „ми“, организмът изгубва своята мекота. Мекотата иде от „ми“. Пластичността, която си добил, е „фа“. Красивите форми, които се добиват, външната красота на мускулите на лицето, то е „сол“. Онова изражение, което дава лицето в даден случай – лицето добива едно вътрешно изражение – то е „ла“. Когато се погледнеш в лицето, да видиш как тоновете строят тялото ти. Тия работи не са лесни, много трудни работи са.

Казвам, една от хубавите работи е тая, в която човек ще види смисъла на живота. Направиш една погрешка. Не си взел правилно „ре“. Изправи „ре“, всичко ще тръгне наред. Най-после, в материално отношение не ти върви. Губиш, печелиш, губиш, печелиш. Губиш си влиянието, не си цъфнал, както трябва. Някой път като влезеш в едно общество, само от движението, което си направил, може да изгубиш

или да спечелиш пред това общество. Сега хората са толкоз наблюдателни, че ти можеш да изгубиш само от едно помръдване.

Един дипломат е като сфинкс, не може да се мърда, както и да е. Ще имаш едно лице, което да има правилно изражение – да имат правилно отношение, да имат доверие. Ако движиш лицето, очите, хората изгубват доверие в тебе. Седиш някъде и си притиснал устата. Онзи, който наблюдава това, ще види и ще си направи заключение. Или, ако седиш с отворени уста, ще каже: „Този човек не е заради мене." Ако знаеш да поставяш устата, още като те види, ще те хареса, само от линията на устата той ще те оцени. Няма нужда от никаква препоръка, по устата ще те познае. Един професор по музика не само по устата ще те познае, но по очите може да те хареса. Някой път харесва носа, някой път харесва ушите. Ако те хареса по устата, ще бъдеш един вид музикант. Ако те хареса по очите, ще бъдеш друг вид музикант. Ако те хареса по носа, ще бъдеш друг вид музикант. Професорът не може да изкара едни и съши музиканти. Ще бъдеш даровит в разни направления.

Сега това са теоретически неща, те са предположения. Допуснете, че вие имате един товар на гърба си: бръквай, изваждай и давай. „Какво да правя?" Вземи и давай. Ти ще имаш една опитност. Бръквай и давай, давай, давай. В туй даване ще забележиш, че товарът на гърба започва да олеква. Сега по някой път казваме: „Бъди добър." Туй не може да разберете. Бръквай, давай, бръквай, давай, докато дойдеш до онова положение, че ти е приятно. Докато не ти е приятно, давай. Щом започва да олеква, да ти е приятно, престани да даваш. Престани да даваш, като дойдеш до най-приятното. Спри там. Не изпразвай чувала. Като изпразниш чувала, ще изгубиш равновесие. С материал е опасно, но без материал е по-опасно. С материал ако си, ще бъдеш прикован на едно място. Без материал ако си, вятърът ще те носи навсякъде из пространството и никъде не можеш да се спреш.

Ще бъдеш като откъснат лист, търкаляш се навсякъде. Казвам, спри се на онова положение, дето имаш онова приятно чувство, не искай повече. Щом искаш повече, ще си създадеш бела. Ако искаш да бъдеш силен, ще си създадеш едно противоречие, защото, ако станеш най-силен, ще опълчиш всички срещу себе си. Не в света да бъдеш най-силен, но най-разумен, най-добър. Третото какво трябва да бъде? Най-любящ, най-добър. Най-добрият, той е волев човек. Който не люби, не може да бъде волев. Човешката воля трябва да бъде ръководена от любовта. Когато волята е ръководена от любовта, имаме много добър живот. Най-силният волев човек трябва да бъде най-любящ. Воля, ръководена от любовта, е силна. Когато се подчиниш на любовта, ти си герой. Постъпките ти ще бъдат идеални, ще постъпваш, както трябва.

Сега засегнах злото. За злото не искам да говоря. То е един отровен газ, най-отровният газ, който съществува. Отрова е то. Трябва да се постави в шише, не трябва да се отваря. Ако се отвори туй шише, веднага ще изгубите разположение. Ако се излее това шише, оттам трябва да бягате. Злото не го отваряйте. Дръжте го затворено, както е затворено в себе си. Злото е една форма от доброто, но доброто обхваща злото, което седи затворено. Затова по някой път вие във вашия темперамент отпушите злото, намислите да му дадете ход. Вие правите пакост на себе си. Ако имате нужда от злото – защото някъде има нужда от злото, но микроскопическо, трябва да знаете как да турите на десет кила една малка капчица от злото – става едно хубаво нещо, една малка приятна киселина дава, както е киселината на ябълката. Ако турите повече от злото, руши.

Та казвам, злото е една необходимост за разумните същества. Те знаят как да се справят със злото. Злото е сила в света, с която човек не трябва да се занимава.

Под думите добре да мисли човек или да бъде музикален разбирам не само да пее, но да може и своята мисъл да изрази. Под добра воля разбирам пак музика във физическия свят. Когато тази мисъл трябва да се осъществи в някаква форма, потребна е добра воля. Сега всинца сте музиканти, без да подозирате. Вие искате да мислите, вие искате да обичате. Не може да мислиш, ако не си музикант. Не можеш да обичаш, ако не си музикант. Да обичаш, то е музика. Като дойде да постъпиш, не си постъпил, както трябва. Не вземаш „до“, както трябва. Не вземаш „ре“, както трябва. Не вземаш „ми“, както трябва. Не вземаш „фа“, както трябва. Не вземаш „сол“, както трябва. Не вземаш „ла“, както трябва. Не вземаш „си“, както трябва.

Каква е любовта? Любовта е потребна. Когато ние разбираме нещата, даваме свобода на мислите си, освобождаваме всичко. Трябва да освободим мисълта от всички ограничения, трябва да я оставим в онзи естествен път, в който тя е създадена.

Сега колко неща основни разбрахте? „До“ в дадения случай е един подтик да се освободи човек, „ре“ е подтик на човешката воля и „ми“ е подтик на сърцето. Имате вече терца. Когато умът действа и сърцето действа, волята трябва да бъде потенциал. Защото онова, което ти мислиш, което чувстваш – волята ще го приложи. След като се оформи мисълта, след като се оформи чувството, волята ще изпълни. Ако волята трябва да действа, преди мисълта да е оформена, ще има недоносче. Ако волята действа, когато чувството не е определено, волята ще бъде неоформена. Вземете „до“ и „ми“. Казвате вземете „ре“? [Като] вземете „до“ и „ми“, вземете [„ре“] и „фа“. После имате „сол“, „си“. Колко терци имате в гамата? Я ги вземете. (Изпяха се.)

Значи мисълта е еднообразна, в един момент ти мислиш, умът взема надмощие, има повече светлина. Но в постоянната светлина нещата стават сухи. Равномерна трябва да бъде. В един момент вземи

„до“ и „ми“ – искаш умът ти да работи. Искаш сърцето ти да работи – „ми“, „сол“. Искаш да работи волята ти – „ре“, „фа“. Ако вземеш „ми“, „фа“, трябва да има топлина, трябва да има мекота и влага. Няма да вземате постоянно еднообразни тонове, ще се сменят.

Има един ритъм на човешката мисъл, на светлината. Има един ритъм на топлината. Има един ритъм на силата. Тия три качества на ритъма вътре трябва да се сменят. Бързина има ли, вълните са много ситни. В топлината [дължината] се намалява, а в движението се увеличава. В топлината, в разширението, е интензивността, разширява тя нещата. Силата е в реализирането на нещата, в постижението.

Всичко това, което светлината е постигнала, което топлината е постигнала, волята го реализира.

„Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Осемнадесета лекция на младежкия клас 28 февруари 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

СИЛНОТО ЧИСЛО

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („*Не.* „)

Пишете тогава върху **тема №11** „Най-приятния ден от седмицата“.

„Цветята цъфтяха“

Турете динамика. Цветето, като цъфти, има динамика – като някой извор иска да се покаже под слънчевите лъчи. То е вътрешно състояние, възприема нещо от слънцето. Първо, навън падат слънчевите лъчи. После, възприеме навътре и какъв е резултатът? Придобива се нещо, завързване. Три последователни процеса. Първо – показваш, второ – възприемаш и най-после дойде съзнанието какво си придобил. Вторият пасаж какъв е, вторият процес как би се изпял? Като се облечеш, мислиш къде да идеш. Ако си религиозен, ще идеш в църква, да се покажеш хубаво облечен. Ако си военен, ще идеш на парад. Значи, тъй облечени в красота и чистота, красотата е външен процес, чистотата – вътрешен.

Когато човек се опари, той не мисли, дръпне си ръката. По никакви правила не става това, но едно вътрешно чувство само, което има. Значи може да си представи е първият център. Светлината показва ли се? Понеже светлината съзнава, възприела нещо. Щом като види някое дете ябълката, скрива я. Като вземе ябълката да я яде, индивидуално чувства, има мисъл какво да направи с тази ябълка. Вие всички знаете какво правите с ябълката. Кои деца изядат ябълката? По-умните от тях, като изядат ябълката, вземат семената и ги посаждат. Най-умните изядат ябълката, изядат и семето заедно. Те

са най-умните. Иносказателно е това. Казват: „Да си не създаваме работа да ги садим."

Каква е първата нота на „Цветята цъфтяха"? „Сол". „Тъй цъфнали" – отишли на хорото, вече обект е. В къщи е „сол". Идеш на хорото, гледаш всички облечени. Обективно е туй състояние. Изпейте песента.

„Цветята цъфтяха"
„Махар Бену Аба"

Ако се зададе една **тема №12** „Защо хората не успяват в живота си", може да има и туй за тема. Искате да знаете, но трябва да имате едно правило. Знанието във вас трябва да бъде една такава необходимост, както е необходим хлябът. Ние чувстваме знанието като необходимост в живота. Ти си немарлив, казваш: „И без знание може." В турско време, когато казваха на някой баща да си праща детето в училище, той казва: „Няма да го правя поп. Да оре земята." Мислите ли, че само на попа е потребно знанието? Знанието трябва да стане съществено, както хлябът. Сега се разправя за каквото и да е знание, вие го вземете като нещо съществено. Разправят например за пеенето, казват: „Да си поразмърдаме езика." Опасно нещо е човек да си мърда езика. С едно криво мърдане на езика ти можеш да си развалиш живота за двайсет години. Кажеш някому някоя обидна дума. Този човек стане после цар или стане пръв министър. Или кажеш другиму обидна дума, и той стане генерал, после ти станеш войник. За тази дума има да плащаш.

Казвате: „Какво има, че е казал една дума?" Може да кажеш, но катастрофа става. Друг път кажеш, безопасно е. Седиш на камък и цъкаш с кибритена клечка, хвърлиш я. Но ако си в плевня и цъкнеш, и хвърлиш клечката, знаеш какво ще стане. Ще отиде плевнята и

други наоколо ще се запалят. Та казвам, по някой път вие седите на камъни и там цъкате кибритени клечки, безопасно е. Ако сте при слама или взривни вещества, една запалена кибритена клечка ако падне, може да стане цяла експлозия.

Наскоро четох в един от вестниците – млад ученик от седми клас пуши. Един от учителите казва: „Не те ли е срам да пушиш? От тебе човек няма да стане.“ Ученикът го наблюдава, вижда, че не постъпва добре. Отива в трена учителят и там го поканва да вземе една цигара. Той се възмущава от ученика, като пуши, но като се качва на трена, онзи като му предлага цигара, той запушва. Казва: „Ако имаше на млади години [някой] мене да ми се кара, както аз на ученика, не щях да имам този лош навик, който ми създаде много неприятности.“ Често вие се възмущавате от известни навици. Хубаво, но трябва да се знае по кой път един навик може да се изправи. Сега ако този учител, който се кара на ученика, нищо да не му каже, когато пуши да го повика, да каже: „Колега, този занаят съм учил преди двайсет и пет години, заповядайте.“ Като започнат двамата да пушат, той да започне да разправя на него: „Едно време и аз като тебе го учих – да имаше кой да ме накара да не пуша – много злини ми е причинил.“

Та сега вие сте готови да кажете една погрешка, която иде от хората. Да хванете да се карате: „Не те ли е срам.“ Да стъпчеш цигарата на земята, а седи табакерата с всички недостатъци в твоя джоб. Изваждаш една [цигара]. Питаш сега: „Какво се ползва той да изправи този ученик?“ Желанието в него е добро. Често вие избирате един метод вън от себе си, който не е ефикасен, не може да ви въздейства. Да допуснем, че вие боледувате. Има причини. Търсите помощници отвън да ви помогнат. Ако си в град и заболееш – ще идеш при лекар. Но заболееш в гората, лекар няма. В града е лесно, лекари колкото искаш, ще идеш. Но в гората заболееш, няма лекар, какво ще правиш? Именно трябва да знаеш малко от медицина, че

пролетно време, лятно време има растения, да разбираш от медицина, да знаеш как да се лекуваш. Ти трябва да знаеш един цяр за главоболие, някое растение или билка трябва да знаеш за коремоболие – поне двете. Или ако се нараниш, трябва да знаеш как да правиш една малка превръзка. Три неща за себе си трябва да ги знаеш. Ти оставяш хората да ти лекуват главата, корема, да ти правят превръзки. Докато си в града – лесно. Щом си вън от града, ще се намериш в трудно положение. Тогава ще питаш защо Господ е създал света. Вие се намирате в положението на онзи, който говорил веднъж за създаването на света. Казва: „Господ създаде човека, че го пече три дни на един плет.“ Другият го пита: „Пътите откъде взеха, да направят плета?“ Той казва: „Не е твоя работа.“ Тия пръти защо Му бяха на Господа? Да бие глупавите хора, глупавите хора като вас. Понеже Господ нямаше тогава кого да бие, плет направи. Сега плет не правят, но бият глупавите. Но с туй въпросите не се поправят. След като биеш някого, той ни най-малко не се поправя. Себе си като биеш, пак не се поправяш. Казва: „Да го бием.“ Биенето нищо не помага.

Как е произлязла тази единица? Единицата е творчески принцип. Тази единица няма да я вземете като символ на едно количествено число, но то е един път, по който някои сили в природата се проявяват. Единицата показва първоначалните сили, скрити в човека или в самата природа. Що е единицата? Път, по който първоначалните Божествени сили се проявяват в света. Това е единицата. Тази единица не е мека. Това е най-силното, най-грубото число, най-грубата сила в света. По този път се явяват най-грубите сили в света, които са толкоз разрушителни. Всичките тия сили, които действат – тоягата е от тях. Като те наложат с тояга, ще покажеш каква сила се явява вътре. Следователно числото едно трябва да се смекчи. След като се смекчи туй число... Две е закон за смекчаване. Но туй число е още силно. Едва в три имате една сила,

която е по-мека, която може да се тури в действие. Числото три създава мисълта в човека, дава едно правилно направление как да постъпва. В числото три седи онова благородно чувство в човека. От резултатите на тия две сили, които действат в Божествения път, излиза мекото число. Туй число е неутрално само по себе си. То не заема ничия страна, нито на едното, нито на двете. Тия две числа имат желание да минат през този трети път.

Някои от вас забелязали ли сте, че някой път във вас се събуди гневът? Щом станете активни, то първоначалните сили се събуждат във вас. Искате, каквото намерите, да го разрушите. Вълкът и кучето винаги, като хванат някое по-слабо същество, го раздрусват. Сърди му се, че не е дошло по-рано да го хване. Толкоз време трябвало да ходи. Казва му: „Защо не дойде по-рано да ми услужиш, но ми създаде толкоз бели, да ходя да те търся?“ Като че го наказва, като го раздрусва. Някое куче, като хване някоя котка, като я разтърси за врата, умъртви я. Затуй всичките котки бягат, по дърветата се качват. Кучето знае къде е слабата [й] страна. Котката легне на гърба и с ноктите си като хване, че се обърне нагоре и гледа към Господа. Котката казва: „Господи, помогни ми.“ Като легне на гърба си, гледа на онова, което Господ ѝ дал в нейните предни и задни крака. Тази котка сама си помага. Ще кажете: „Човек трябва да бъде миролюбив.“ Да остави да я разтърси.

Казвам, като дойде злото в света, легнете на гърба си и с всичките си сили се бранете да ви не закачи. Или като дойдат лошите условия в живота, човек трябва да се бори. Казвате: „Да бъде миролюбив.“ Не разваляйте мира, който съществува. Човек не може да създаде мира, но не разваляйте мира. Ако вие имате една капсула, не разваляйте спокойствието на капсулата, на тая миролюбива капсула. Всички са мирни, но ако натиснете, изведнъж се разгневят всичките.

Като се разгневят, като се пръснат, какво ще стане тогава с тебе? Бъди внимателен, да не предизвикаш туй старото начало, което те имат.

Хубаво, сега вие казвате – да бъдете богати. Но знаете ли? Като дойде богатството, има една капсула богатството, като я бутнеш, може да ви причини най-големите злини. За да можеш да се ползваш от силата на богатството, трябва да бъдеш в тройка. Като си в единицата и двойката, не бутай богатството. При придобиването на това богатство, трябва да бъдеш в състояние да може да използваш това богатство. Ами че защо Господ турил такава глава на глистята, не турил като на човека. Главата, това е най-голямото богатство. На една глистя, която не е научена да си държи главата в равновесие, ако тази глистя речеше да се покаже – падне тази глава, ще се пукне. Ти, като човек, трябва да знаеш как да държиш главата си в равновесие. Силите, които са в тебе, да знаеш как да ги употребиш. То е много важно. Главата на една глистя, като се качи нагоре, ще създаде една катастрофа на себе си и на другите.

Ако ме попитате защо страдате, ще ви кажа: защото не знаете как да си държите главата. За пример често в старо време учениците са ги прекарвали през големи изпитания, много реални изпитания. Сега ще накараш някой твой приятел да те изпита. Да кажем, ти си учител, вложил си петдесет-шейсет хиляди лева в банката – малко да те поизлъжат, че банката е фалирала, че всичко туй изчезнало. Ако помръдне сърцето ви, умът ви не е на място. Казвате: „Пропаднаха ми мене парите.“ Баща ви умрял, този умрял, онзи умрял – да знаеш в дадения случай умрял ли е баща ти. Казват: „Баща ти умрял.“ Ти не можеш да повярваш в неща, които не са. Да вярваш, че баща ти умрял, когато не е умрял, право ли е? Да вярваш, когато е умрял, разбирам, но не е умрял. Какво показва? Да вярваш, че ти не си способен в живота, когато си способен за работа. Какво е състоянието? Неспособен човек, казваш: „От мене нищо не става.“ Някой ти е казал,

че от тебе нищо не става. Ти си повярвал, че от тебе нищо не става. Те ви казвали едно време, че от вас нищо не става. Туй нещо повярвахте ли го, че от вас нищо няма да стане? Не сте го повярвали.

Та казвам, най-първо, самообладание трябва. Самообладанието в едно и две не може. Двете е негативно число. Имате плюс едно и минус две. Плюс единица е отрова, като [си я] взел в себе си, да действа. Минус две – още не си я взел, но действа отрицателно. Всички ония сили, които не действат, те са отрицателни. Които действат, са положителни. Една отрова действа вече, показва се, положителна е. Тази,

която не действа, тя е потенциална. Как ще наречем плюс единица? Най-силното, най-грубото. Единицата е най-силната, най-грубата сила в света. Тази единица, като е дошла в природата, изпокъсала всичката материя, направила една каша, хвърлила тук едно парче, там друго из пространството.

Ако дойде сега един човек у вас, знаете ли какво ще направи? Ако дойде един човек, който е така активен, той ще ви съблече голи. Ще махне палтото, дрехите ви ще хвърли. Един българин ми разправяше за един американец проповедник, модернист. За да произведе ефект, качил се горе на амвона. Носил шапка, хвърлил я в публиката. Извадил си палтото, и него хвърлил. Тогава започнал да говори защо си хвърлил шапката, казва: „Вие от шапките си страдате.“ За палтото казва: „Да се освободите.“ Хвърля и палтото и започнал да се разхожда, американски ефект произвежда. Българите ще кажат: „Подлудял е.“ Но това е за сензация в дадения случай. Цигулари, големи артисти, някой път излизат и започват съвсем тихо. Друг изведнъж започне много силно. То е маниер. Единият произвежда силно впечатление, да стресне хората. Тогава започва тезата си по музика – развива я тъй, както знае. Всички вие от света искате да постигнете нещо, защото в живота всички сте артисти.

Та казвам, всичките нещастия на хората произтичат [от това], че онези сили, които са вложени в човешкия мозък, са вложени динамични, основата на човешкия мозък е динамична сила. Ако човек не знае как да се справи, оттам произтичат ред неприятности. Ако се вземе задната част, там са вложени всички отрицателни страни на чувствата. Ако се качите малко по-нагоре в мозъка, там има място за човешкото честолюбие, тщеславие. То край няма. Едва някъде нагоре на главата се явява мекота, подига се челото, човек започва да става по-мек, по-внимателен към хората. После, в задната част се явява справедливост. Човек намира, че тъй както постъпва някой път, е несправедливо. Хората и по обратен път се възпитават. Някой заболява, заболяват го гърдите. Казва: „Наказа ме Господ." Едно време заповядваха хората да ги бият. Като ги бият, казвам: „Идете да се учите." Сега мене, като започна Господ да ме удря по корема, по гърдите, съжалява вече. Прави една връзка между първия живот и сегашния. Има някаква връзка.

Та казвам, като дойде да удариш един човек, да знаеш как да го удариш. Музикално да го удариш. Удряли ли сте някой път музикално? Мене ми разправяше един музикант как биел. Няма да ви кажа как. Много пъти съм удрял, но дойде един и ми удари две плесници. Две плесници ми удари, и ми стана приятно. Музикално удряне е. Числото три в дадения случай показва човешката уста. Езикът вътре, който се мърда, е числото едно, първото, строгото число. Горната бърна е числото две, а долната бърна е числото три, която показва мекотата на човека. Езикът е най-активен, той е числото едно. Сега това са форми. Езикът е свързан с една динамична сила. Аз говоря за динамичните сили, които са скрити в този орган. То е един символ. Тази сила е скрита някъде в тебе.

Следователно, как тази динамична сила се проявява чрез езика? Необходими са горната и долната бърна, които ще дадат ход на тази

енергия как да се прояви, защото желанието на човека да даде произтича от горната бърна. Ти искаш да си снизходителен към някой човек. Желанието добре да възприемаш зависи от долната бърна. Под нея има една резънчица, която регулира да приемаш нещата добре и да ги приложиш добре. След като ги приемеш, цял процес има. Написано е туй, което си възприел, как да го употребиш в живота. Вие четете някаква морална книга – да бъдеш добър, снизходителен. Когато искаме да бъдем снизходителни, аз турям една рязка на брадата. Чета някой философ какво е казал. Бутна на рязката на брадата. Веднага ще ми дойде какво да правя. Но трябва да знаеш как да бутнеш. Аз съм гледал някой петел, като вземе едно зърно, вдигне го от земята, че като го сложи, подигне опашката си – едно положение много красиво – и започне да вика: „Кът-кът." Казва: „Туй зърно е за вас, щедър съм." Кокошките се съберат. Той се изправи, да се покаже. „Само аз може да го направя." Една хубава черта. „Аз може да го изям, но не искам. Аз от любов го давам."

Много добра е тази черта на петела, но не постъпва всякога така. Само при обикновените условия постъпва така, при другите условия – по съвсем друг начин. Някой път у нас има много благородни пориви като у петела, но не спазваме всякога туй правило. Само веднъж в седмицата ще направиш едно добро, другите шест дни правиш големи пакости на себе си. В седмия ден ще направиш едно добро. Казваш: „Направих едно добро." Животът така не се поправя. Знанието в света помага само тогава, когато стане необходимо, както храната, както водата, както въздухът. Ако нямаш такава любов за знанието, както за хляба, не може да те ползва. Ако нямаш такъв стремеж за знанието, както за водата, туй знание не може да те ползва. Ако нямаш такъв стремеж за знанието, както за светлината, искаш да я възприемеш, знанието не може да те ползва. Тия трите импулса трябва да дойдат, да знаеш, че знанието е необходимо, и да

се радваш на него, да използваш малкото, което знаеш за нещата. Знанието в света означава само по себе си три, но [...] трите като закон в света, като път в света, който ще те заведе в света на динамичните сили. Трите показва един ключ в „Хиляда и една нощ“ – да отвориш, да влезеш, да намериш скъпоценни камъни, да знаеш колко да вземеш, да затвориш и да излезеш. Отваряш, влизаш, взимаш и пак затваряш. Тия подземия са не само пълни с пари, но с книги, богатства. Там са най-хубавите инструменти по музика. Всичко може да намериш. Да кажем, туй подземие е място за здравето, място за знанието, за доброто – всичко е там.

Като дойдеш до числото три, и си намерил ключа, дето можеш да се подигнеш, не изведнъж, но постепенно. Всичките богатства, които са дадени, са на твое разположение. Да знаеш как да ги употребиш. Ако започнеш да ги предаваш, тогава другите може да се ползват и ще останеш невежа.

Та първото нещо, знанието трябва да се приложи. Човек трябва да прилага знанието вътре в себе си. Да има един малък опит и върху него да гради бъдещите изводи. Вие считате числото дванайсет щастливо. Дванайсет е динамическо, то показва дванайсет дома, през които слънцето минава. Първият дом има влияние върху главата – значи може да се ползва твоята глава. Вторият дом има влияние върху врата, туй, което държи главата. Вратът е съединителната нишка между Божествения и духовния свят. Симпатичната нервна система е връзка между духовния свят и физическия свят, вратът е връзка между Божествения и духовния свят. Като влезеш в духовния свят, тогава ще разбереш законите. Лесно е. В сегашната наука какво означава вратът? Нищо не означава. Вие казвате: „Ще разтриеш врата.“ Ще разтриеш със своята мисъл врата си. Вие можете да направите един опит, да видите силата на мисълта. Да кажем, имате треска. Искате да лекувате треската. Ще си представиш, че отиваш на

аптеката. Нямаш пари да идеш да си купиш хинин, ще идеш мислено. Влизаш вътре, казваш: „Дайте ми хинин.“ Вземеш, върнеш се вкъщи. Ще вземеш хинина. Как се взема? Можеш да го вземеш на прах или на хапчета. Ще туриш мисълта да действа. Ти ще почувстваш горчивината. Ще го направиш и ще ти подейства. Сам може да го направиш. Ако сам не можеш да го направиш, може някой да ти даде прах отвън, да те убеди. Пак ще ти подейства. Мисълта е мощна сила.

Някой път някой учител ти казва: „Ти си даровит, от тебе всичко ще стане.“ Тази дума веднага ще проработи. Някой път учителят може да каже: „От тебе нищо няма да излезе.“ Тя ще ти подейства по негативен път. Спрял го. Той може би вижда, че по този път, по който вървиш, нищо няма да получиш. Той турил спирачка, той не му казал как да се дигне спирачката. За времето е било полезно. От тебе за две години нищо няма да стане. След две години ти така, изведнъж, ще се прочуеш, до две години нищо няма да стане. Казваш: „Мене ми казаха: до две години нищо няма да стане, но като минат две години.“ Та не казвайте: „До две години нищо няма да стане от мене, но след две години.“ Ако започнете добре, добре ще свършите. Законите в природата нямат изключение. Всички във физическия свят започват много добре, но свършват много зле. Тъй е. Срещнеш човека. Какво стана? Умре човекът. Задигнат го на една тарга, турят го в земята, казват: „Там, да мълчи.“ Тези, които са го обичали, обичат го, не го оставят на свобода, но го затиснат с пръст. Защо го затискат, и те не знаят. Та казвам: „Ти оттук си излязъл и там отиваш. При майка си отиваш.“ Никой не може да те поправи. На света като дойдеш, отдето си излязъл, да отидеш – на пръст ще станеш. Казват: „Тя да се разправя с тебе, както тя знае, ние вече не искаме да се разправяме с тебе.“ Като дойде майка му, казва: „Пиленцето ми.“ Започне да му разхвърля дрешките, освободи го. Като остане ефирен, извади го,

заведе го в своя апартамент. Природата има много красив апартамент и хубави къщи. Извади го из земята, облече го хубаво с царска мантия. Тя го разхожда. Той ни най-малко не съжалява, че е умрял. Казват: „Взел Господ пръст и направил човека.“ То е онази свещена пръст. Човек е направен от свещена пръст, от земята.

Казвам сега за числата. Числото едно е крайно динамично. Във вас се повдига честолюбието. Човек е непримирим. Дойде числото две. Пак човек е непримирим. То е песимистично. Трябва да дойде числото три. То е вече човешкият ум, всички тия сили трябва да ги превърне. Не че те са лоши, но те са крайно динамични. Трябва да разбираш техния закон, да знаеш какво количество трябва да вземеш. От една взривна сила много малко трябва да вземеш. Един американски професор, който намерил взривно вещество, с една микроскопическа част искал да направи опит пред студентите, искал да видят силата му. Като забелязал, че ще направи голяма пакост, вика на студентите: „Бягайте.“ И студентите, и професорът, всички из аудиторията избягали навън. Пръсва се и направило големи поражения. Ще бягаш, нищо повече. Казва: „Защо ще бягам, срамота е.“ Ако останеш на мястото – сила е. Да бягаш е най-малкото зло. Да останеш на мястото е най-голямото зло.

Та казвам, когато дойдете до закона на правдата, казвате, че няма правда в света. Щом дойдете до правдата, кажете: „Правдата трябва да се смекчи.“ Който бие с тоягата, [...] дава правдата. Който налага, дава правдата, учи го какво е правото. Всеки, който почувства какво нещо е правото, какво впечатление ще извади? След като ти ударят двайсет и пет, какво ще почувстваш? Ще кажеш, че в света трябва да има право. В света има право. Направиш една погрешка, изгубиш петдесет хиляди лева. Но петдесет хиляди лева за колко години се спечелват? Хубаво е правото. Някой извади окото на някого, наказват го да извадят и неговото око. Той извадил окото, и неговото ще извадят.

Какво право се възстановява? Казват: „Правото да се въздаде.“ Окото е извадено. Да се възстанови правото, извадят и неговото око. Съдят го, осъждат го. И двете очи са извадени. Де се възстановява правото?

За в бъдеще онзи, който извади окото на някого, трябва да го поправи. Тогава ще има култура. Всеки да знае закона. Ще има очи – като се извади окото, ще дойдат, ще турят едно око. Сега турят едно стъклено. Тогава ще дойдат, ще поправят. Ще каже: „Извадили ти окото, но тук има друго. Има лекар, който намества очите. Той ще намести.“ Това разбирам. Но да извадиш и неговото, понеже той извадил на другия, туй да го считат за право, не разбирам. Като извадят и неговото, онзи се счита удовлетворен, понеже и той останал с едно око. Казва: „Аз като останах, и ти да видиш, да опиташ.“ Като се извадят и двете очи, какво се добива?

Да допуснем сега, че имате едно музикално съчинение, една песен. На две места замествате „сол“ с „фа“. Какво добивате? Казвате: не е „сол“, но „фа“. Замествате го – или долно, или горно „фа“. Какво ще добиете, след като заместите? Вие имате в себе си един вътрешен усет, но не знаете. Усещате, че трябва да стане промяна, защо, не знаете. Казвате: „Тъй по-хубаво звучи.“ Мислите ли, че неща, които всякога звучат хубаво, всякога са верни? Дойде някой и ви казва: „Дай ми пет лева назаем.“ Тъй мекичко го каже, музикално: „Дайте ми пет лева, аз ще ви ги върна.“ Мекичко говори. Като дойде друг, казва: „Слушай, дай ми пет лева, ще ти ги върна. Ако не ми дадеш, ще те утрепя.“ Ти изваждаш, даваш. Той какво ще каже? Не се минават пет-шест месеца: „Я ми заеми пет хиляди лева.“ Онзи, който мекичко говори, няма го, не може да го намериш никъде. Кое е по-хубаво? Казва: „Меко говори.“ Разбирам меко да говори, че като каже, да дойде. Но мекичко да говори, и да го няма никакъв? Грубото говорене е лошо, но ако този човек говори грубо и седи на думата, може да предпочета грубото, отколкото мекото. Ако този, мекият, изпълнява,

има качества на мекия, ще предпочета мекия. Мекият мекичко да ми поиска и мекичко да ги върне, няма по-хубаво.

Ние се стремим от грубите елементи към красивото. Да дойдем до онзи, мекия. В началото и в края нещата да бъдат красиви. Защото в музиката някои певци искат да пеят меко. Ти, за да пееш меко, трябва да знаеш да възбудиш тия центрове. Той иска да пее. Трябва да тури ръката на главата, да предизвика вълнение в слънчевия възел и тази енергия да мине в гърлото. Ще даде мекота. Ако този център на главата не се събуди, гласът ще бъде обикновен. Мекотата на гласа зависи от нямане енергия във вас. Тъй както сухата пръст, като падне вода, е мека. Ако не падне, тя е груба. Отнякъде трябва да дойде меката енергия. Ако не знаеш да извадиш меката енергия, ти ще се покажеш такъв, какъвто не си. Или пък искаш да се покажеш справедлив. Справедливостта трябва да я вземеш отнякъде. Или пък вие говорите често за любовта. За любовта трябва да предизвикаш три центъра, за да имаш туй понятие. Едно същество, което ти не можеш да поставиш на уровена при себе си, да го гледаш, ти не може да го разбереш – едно същество, което не можеш да обичаш като себе си. За да го обичаш като себе си, то трябва да бъде на същото равнище като тебе. За пример един учител по музика може да обича ученика, когато той е способен. Като дойде учителят, веднага разбира, че той свири. Като не разбира, учителят излиза из търпение.

Казвам, трябва да има една вътрешна схватливост. Искате да бъдете духовни. Духовният човек има съзнание, схваща благата, които има, които човешкият ум носи; благата, които човешкото сърце носи; благата, които са скрити в човешкото тяло от хиляди поколения. Има богатства в човешкото тяло. Хиляди неща са в тялото. Ходиш, плачеш, тъжиш. Всичките богатства са заровени в тебе. Ти не знаеш, че си богат. Трябва да дойде някой да те убеждава, убеждава, докато разбереш, че има нещо. Богатството е в гласа ти вътре. Ти, като

започнеш да пееш, ще се облечеш добре. Като започнеш да пееш, здрав да бъдеш. Ти като започнеш да пееш, ще те обичат хората. Всички, онези хора, които пеят хубаво, те са здрави. Ако хубаво пеем, пеенето ни ползва лично нас. Пеенето лекува. На един човек, който е болен на умиране, му казвам: „Ще пееш." Има температура четирийсет градуса, той пее. Рекох: „Ще пееш вечерно време, посред нощ, ще пееш." Казват: „Изгубил си ума, пее при четирийсет градуса температура." Рекох: „Докато пее, аз гарантирам сто и един процента, ще е здрав. Но ако престане да пее, не гарантирам."

Дотогава, докато един човек пее в себе си, в ума си, в сърцето си пее, той всичко може да постигне. Като престане да пее, казвам: пейте в себе си, при най-лошите условия пейте.

При обикновените условия, при красивите условия всеки пее, но при най-лошите условия да пееш. Тогава ще се проявиш ти. Там е силата на човека. Сега разбрахте ли?

„Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

Деветнадесета лекция на младежкия клас 14 март 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев[74].

[74] На 7 март 1941 г. не е имало лекция.

ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ И ГЕНИАЛЕН

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? (*„Имаме.“*) Четете. (*Прочете се темата „Най-приятният ден от седмицата“.*)

За силния кой е най-приятният ден? Денят, в който той победи. Най-приятният ден е денят, в който победи. За болния кога е най-приятният ден? Денят, когато оздравее. Говори се за приятен ден. Не може човек да говори за приятен ден, ако няма вътрешна опитност. По какво се отличава приятният ден? Какви са качествата на приятния ден? Ако ви попитам по музика, по какво се отличава една терца от една кварта? Разстоянието е по-голямо геометрически. В терцата са по-близо, в секундата още повече и в примата разстоянието геометрически е [най]-малко. [...] Туй разстояние някои го мерят, но то не върви по права линия. Но какво заставя музиканта, защо прескача от „до“, да взема „ми“, защо прескача „ре“? Коя причина го заставя да прескача? Защото в дадения случай, ако повика „ре“, то ще вдигне цял скандал. „Ми“-то е повикал, ще уреди работите другояче. Има война, „ми“ като повикат, ще има примирие.

Вие имате разчорлена коса. Защо ви е гребен? Считате, че може да се вчешете. Защо имате гребен? Може с ръка да се вчешете или с кърпа. Но не можете да свършите работата с кърпата, донякъде ще я свършите и с ръце. Донякъде ще я свършите. Но ако вземеш гребена, гребенът ще свърши работата по-хубаво. Косите са все прави линии. Гребенът ще тури всеки косъм на място. Сегашните гребени не са толкоз идеални, не може да турят всичките косми на място. Някъде се преплитат космите на главата, гребенът не е могъл да ги тури

успоредно. Във вчесването всичките косми искат да бъдат успоредни. То е правото вчесване. Ако не са успоредни, вчесването не е право. Защо трябва да бъдат успоредни? Има си причини. Щом се преплитат косите, значи ще се преплитат някои работи. Всеки косъм е антена. Като се преплетат косите, като не се вчешеш хубаво, не можеш да свършиш добре работата. Забележете, че някои хора, на които работите им не вървят, винаги са разчорлени. Двама души, след като са се били, какви са косите им? На някои работите са в ред. Затуй, когато косите са набръчкани – нали обичате накъдрените коси, те са набръчкани – хора с накъдрени коси имат големи противоречия в чувствата. Индивиди, на които косите са накъдрени, може би ред поколения са срещали големи препятствия, косите са станали къдрави. Някой път косите стават бели, пак по закона на наследствеността. От големите противоречия в живота косите стават къдрави. Навремето къдравите коси са били много неприятни. После, като са се накъдрили, са добили цена. Който има къдрави коси, освобождава се от труда да ги къдри. Онези с правите коси имат ред прибори, с които ги къдрят, и им взема най-малко половин час, докато ги накъдрят.

Сега вие се смеете. Защо? Коя е причината, че се смеете. Понеже говорим за къдравите коси. Те са бентове. Един бент, други бент – има вода. Ако минете през къдрава почва, вие съвсем ще се намокрите. Ако в планините минете в планинско накъдрено място, [...] има високи върхове и долини – слизане надолу. Като дойдете до полето, е гладко. Значи в къдравите коси често опасности се крият. Онези, които не разсъждават, казват: „Къдрави коси.“ Но в природата може да има къдрава енергия. Някъде енергията върви къдраво, набраздена, някъде върви по една гладка линия.

Сега, когато човек започне една работа и не я свършва, какво става с енергията, с която започнал да работи? Всичките хора, които

започнат една работа и не я свършват, отзад на главата им се образува една трапчинка. Казваме, нямат постоянство. Щом започне една работа и не я свърши, започне друга работа и не я свърши, ред поколения така правят – отзад на черепа на главата се образува една трапчинка. Дошло наум на хората да вярват в Бога, да обичат Бога, но не Го обичат. И там има хлътване на черепа. Ако започнеш да мислиш, и не мислиш, отпред на челото се образува хлътване – философската мисъл оставиш. Върху целия череп, покривката на главата – всичката разнообразна деятелност, всичката енергия в човешкия живот, неговите физически енергии, неговите духовни и Божествени енергии – всички са оставили отпечатъци върху главата. Не само върху главата, но и върху лицето. Не само върху лицето, но и върху ръката. Когато казваме, че човек трябва да мисли, че трябва да чувства и да постъпва, това са енергии. Постъпките боравят с най-грубата материя, чувствата боравят с малко по-деликатна материя, мислите с най-деликатни сили и материя боравят.

На пръв поглед казвате: „Защо трябва да мислим?“ Че ако престанеш да мислиш, главата ти ще стане плоска като на глистя. Като погледнеш, почти няма да имаш глава, главата е много малка, главата е толкоз малка, че не може да мисли. Глистята върви, прави едно движение зиг-заг. Туй движение зигзагообразно е образувало глистята.

Някои от вас сега се плашите, казвате: „Не трябва много човек да работи.“ Ти, ако не работиш, ще се обърнеш на една глистя. Вие искате да нямате мъчнотии в живота, не искате да имате никакви страдания, никакви препятствия в мислите си и постъпките си. Искате всичко да ви върви добре. Хубаво, да допуснем, че така е създаден един свят. Казвате: „Светът не е направен хубаво.“ Казвам, дайте вашия план как трябва да се създаде. Намираш, че този свят не е добър. Не си доволен от сиромашията. Направи един свят, дето

всички да бъдат богати. Как ще го направите? Какъв план ще дадете? Всеки от вас може да създаде какъвто живот иска от себе си. Вие сте чудни. Намирам, че не сте прави. Онзи, който направил света, той е направен заради Него. Ти в себе си създай един свят без противоречия. Направи тъй, че да не си в противоречие със света, в който живееш.

По какво се отличава умният човек? По какво се отличава обикновеният човек, талантливият човек? Обикновеният човек само се пънка да направи нещо. Ако е много тежко, ще вика някой да му помогне – ще дойдат двама души приятели. Талантливият, като се намери на трудно, ще намери един лост. Всеки, който има един лост, той е талантлив. Обикновеният седи цял ден и чака някой да дойде да му помогне. Талантливият ще тури един лост, ще свърши работата. Гениалният какво ще направи? Обикновеният ще ходи пеш, талантливият ще ходи с биволска кола, гениалният ще хвърка с аероплан. Щом ходиш – обикновен си. Щом се возиш на биволска кола – талантлив си. Щом хвъркаш с аероплан – гениален си. Сравнението донякъде е вярно. Обикновените хора се справят със себе си, а пък талантливите се справят със себе си и с колата, и с биволите. Гениалните се справят със себе си, с биволите, с колата се справят, пък се справят и с аероплана из въздуха горе.

Тогава гениалният ще се подвижи три пъти, имате куб. Талантливият ще се подвижи два пъти, ще образува квадрата. Обикновеният ще се подвижи веднъж.

Съвременните педагози говорят за възпитание. Ако ти от един обикновен човек не можеш да направиш един талантлив и ако от един талантлив не можеш да направиш един гениален, тогава в какво стои възпитанието? Обикновеният има възможности да стане талантлив, талантливият има възможност да стане гениален, гениалният има възможност да стане друг, но това е турено в

човешкия живот. Ако в себе си ти не можеш да превърнеш една мисъл в една талантлива мисъл и гениална мисъл, тогава нямаш простор на движение, светът в тебе е тесен, не е широк, нямаш възможност.

Обикновените хора носят материал за талантливите, а пък талантливите – за гениалните. Туй подразделение съществува в тялото. Стомахът е обикновен, дробовете са талантливи, главата е гениална. Обикновеният човек се занимава със стомаха, талантливият се занимава с дробовете, гениалният се занимава с мислите. Казваш: „Аз може да бъда гениален.“ Можеш. Щом мислиш, ти си гениален. Щом дишаш добре, значи помагаш на чувствата. Щом чувстваш добре, дишането произтича от чувствата. Правилното дишане има влияние върху чувствата, но има влияние и върху кръвообращението. Онези хора, които дишат правилно, имат много хубаво кръвообращение. У тях отношението на венозната и артериалната кръв има една хубава пропорция, пропорционално е втичането и изтичането. Венозната кръв е втичане, артериалната кръв е изтичане, казвам – туй, което възприема, и туй, което дава. Артериалната кръв е, която носи условия за деятелност на човека.

Та казвам, в сегашното възпитание във всичките народи, навсякъде всички имат едно желание да бъдат в съгласие с природата. Искат да възпитат младото поколение. Един народ се възпитава, когато има излишък от енергия. Един човек, който няма излишък от енергия, ти не можеш да го възпиташ. Например да допуснем едно просто правило. Ако нямаш излишък от енергия, какво можеш да направиш? Ако нямаш изобилно брашно, изобилно сирене, изобилно масло, как ще се научите да правите баница или турския сладкиш баклава? За тия турски сладкиши трябва да разточиш четирийсет тънки листа, да направиш хубава баклава. Трябва да туриш орехи.

Знаете колко време заема да разточиш четирийсет листа. Точили ли сте? Правили ли сте баклава?

Вие искате една хубава, отлична, мисъл. Това е баклава. Вложени са известни чувства, сладка е баклавата. Добре е опечена – показва каква е интелигентността. Щом е хубаво изпечена, показва, че тия хора са доста гениални. Хора, които правят баклава, са гениални; които правят чорба, са талантливи; които ядат сух хляб, са обикновени.

Казвам, всякога в живота си трябва да различаваме постъпките си дали са обикновени, дали са гениални, дали са талантливи. Хубаво е някой път да бъдеш обикновен, най-малко енергия харчат. Обикновените са икономисти, не харчат много. Той нито е богат, нито е беден – нито сиромах може да стане, нито богат може да стане. Талантливият може да стане богат, но може да стане и сиромах. Гениалният, и в него възможностите са по-големи, но и паденията са по-големи. Гениалният може да прави много дългове, гениалният може да напише много книги.

После вземете закона в природата: каквото направиш, сам трябва да го носиш. Като се измерва една глава, трябва да знаеш дали главата е обикновена, дали е талантлива, или е гениална. Ако е малка, е обикновена. Ако е средна, е талантлива. Ако е голяма, е гениална. В тази глава трябва да има мозък. Не е лесно да носиш девет килограма мозък на един слон. Едва гениалният човек има два килограма мозък. Тургенев, Толстой са имали. Мозъкът има съотношение към тялото. Голям е мозъкът, но ако е много активен, ще замязаш на суха треска. Сух ще бъдеш с голям мозък, не можеш да бъдеш така разположен, да имаш много мазнини. Големият мозък е активен, той туря всичко в движение. Не може да има мазнини, сухи са хората. Когато мозъкът е много активен, човек сух става. Човек, щом мисли, не може да бъде тлъст. Като мисли много хубаво, той не може да затлъстее. Ако иска

човек да затлъстее – да престане да мисли. Колкото по-малко мислиш, започваш да затлъстяваш. Затлъстяването става и по друг закон, затлъстяването произтича от факта, че има понижение в дихателната система. Хората, които не дишат правилно, винаги затлъстяват. Хората, които не мислят, винаги затлъстяват. Турят известен товар, щом не искаш да мислиш сериозно. В замяна на твоята мисъл природата ще ти даде един товар. Ти ще мислиш. Мъчат се хората, когато не искат да разрешат известен въпрос. Например не можете да разрешите въпроса защо сте сиромах или не можете да разрешите въпроса защо не ви върви в живота. Има си причини защо не ви върви.

Да допуснем, че една разбойническа банда се спира по пътя, по едно шосе. Хората вървят по него и те започват да ги обират. Ако има разбойници и ще седят три-четири месеца, една година, като научат хората за разбойниците, ще напуснат пътя. Кой как мине, каквото носи, взема му го. Този път ще се прекрати. Някой път в някоя местност има топъл извор или хубава вода. Понеже хората имат интерес от тази вода, започват постоянно да минават. Значи в себе си ще създадеш един център, за да бъдеш полезен на обкръжаващата среда. Трябва да имаш общение с хората. Ти трябва да имаш допирни точки, допирни точки на съобщение ги наричам.

Няма по-страшно нещо да останеш сам. Онези, които са чели книгата на онзи американски изследовател, капитан Бърд – той няколко месеца е бил самичък. Пак не е бил съвсем сам – имал грамофон, радио; предавали му сутрин и вечер, бил в съобщение. Да нямаш никакво съобщение, да нямаш никакъв грамофон – самотията – е най-страшното нещо. Когато човек не мисли, не чувства и не постъпва, това е самотия. Ако ти не чувстваш добре, то е самотия. Ако не мислиш, е самотия. Започваш да чувстваш в себе си едно голямо недоволство. Трудно е човек да чувства, да не чувстваш е по-лошо.

Трудно е да мислиш, но да не мислиш е по-лошо. Да не мислиш, няма какво да те радва. Една мисъл, колкото и да е малка, допринася нещо. Едно чувство, колкото и да е малко, допринася нещо. Една постъпка, колкото и да е малка, допринася. Може да кажем, че постъпката мяза на един стрък, който така поникнал, из земята малко се показал – то е обикновено. Той се е разцъфнал, израснал, разклонил – талант е. Туй, което цъфти, е талантливо. Туй, което завързва и плод дава, е гениално. Гениално е туй, което дава плод.

Значи плодът представя гениалното, цветът – талантливото. Онези, които едва сега се показали отвън, са обикновени хора. Това са три процеса, свързани в едно. Този, който не е обикновен, не може да стане талантлив. Този, който не е талантлив, не може да стане гениален. Виждам в природата, че този плод, като падне, какво става? Ти изядеш един плод. Щом изядеш, трябва да посадиш семката. Всеки плод, от който ти си се ползвал, ти си длъжен да посадиш семката, която има. Този процес трябва да се повтори.

Та казвам, този закон е приложим. Ти се ползваш от една чужда мисъл. Някои мислят, че трябва да се ползват само от своите мисли. Щом се ползваш от една чужда мисъл, на тази мисъл трябва да ѝ дадеш ход. По кой начин, какъв ход ще дадеш на една чужда мисъл? Желанието да обичаш твоя мисъл ли е, или на Бога, или е чужда мисъл? Да обичаш, това не е твое. Ако баща ти и майка ти нямаха това желание? Благодарение на желанието на майка си и баща си дължиш твоето съществуване. Следователно, щом ти имаш желание да обичаш, ти трябва да дадеш ход на твоето желание. Ако ти не дадеш ход на твоето желание, да се не прояви, веднага спираш. То може да се спре, това желание да обичаш другите хора. Ще се обърне, ще започне обратна реакция, ти ще започнеш да се смаляваш. С всяко желание се притуря нещо към човека. С всяка една мисъл човек се

увеличава, може с един милиметър, може с една милионна част от грама; даже голяма част е тази – с още по-малка част.

Казвам, при всяко едно желание, при всяка една мисъл, при всяка една постъпка човек се увеличава. Организира се мозъкът, дробовете му се организират, стомахът му се организира, тялото му се организира.

Казвам, при възпитанието трябва да знаете при какви постъпки се организира добре тялото, костите, мускулната система – всичко се организира добре. При чувствата се организира добре дихателната система, а при мисълта се организира добре мозъкът.

Та казвам, след като мислим, чувстваме и постъпваме, ние организираме постоянно, мисълта постоянно се изменя. Като изучаваме разните раси, ще видим на каква степен на развитие са били. Първо имаме червената раса, черната, жълтата и бялата. Сега новата раса, която иде, се различават по степента на тяхната мисъл, по степента на техните чувства и постъпки. По-рано в постъпките на една раса, която е по-груба, няма качество на съзнанието на справедливост. [...] Един високо развит човек е гениален в пълния смисъл.

Сега да вземем един вълк. Той, след като изяде една овца, той се усеща доволен. Вълкът, когато къса месото на овцата, той никога не влиза в положението ѝ как тя страда, но като къса топлото месо, приятно му е. Като я гледа, че тя блее, струва му се, че много хубава песен пее. Казва: „По-дълго да блее, по-хубаво е.“ Значи той като яде овцата, тя му се моли, блее – нему му е приятно. В него няма съзнание какво нещо е страданието. Някой път хора има – когато ти страдаш, на тях е приятно. Един разбойник, след като обере някого, нему му е приятно. Колкото повече обира, нему му е [по-] приятно. На обрания му се къса сърцето, нему пък му е приятно, че доста пари

се намират в джоба му. На онзи му се къса сърцето, пък той не иска да знае, пет пари не дава.

Та казвам, сегашните хора при туй разбиране, което имат, те искат да турят в света един нов порядък. Този нов порядък трябва да внесе една нова мисъл, трябва да се внесе едно хубаво топло чувство. Колкото чувствата са [по-] благородни, толкова по-добре. Някои поддържат, че като се облагородяват хората, израждат се. Израждането винаги става, когато човек не работи. Когато талантливият престане да работи, когато гениалният престане да работи, те са в израждане. Ако обикновеният не иска да мисли, ако талантливият, и той не иска да мисли, в мисловно отношение са в израждане. Ако обикновеният не иска да чувства, задоволява се с малко, израждане става в чувствата. Най-после, става израждане и в постъпките на физическото поле – издребняват хората, израждат се. Цели видове в природата са изчезнали.

Та ако искаме в нас една мисъл да остане да подвижи, трябва да бъде обикновена, но да има стремеж, да има качествата на талантливия. Талантливият трябва да има качествата на гениалния. Трябва да работи.

Или казваме: „Щом мислиш, ти си гениален. Щом чувстваш, ти си талантлив. Щом ходиш, ти си обикновен.“ Тъй щото няма какво да съжалявате. „Аз не съм гениален.“

Щом мислиш, ти имаш условия да станеш гениален. В началото е гениалността. Щом чувстваш, ти вече си талантлив, трябва да бъдеш талантлив. Талантливият изучава по кой начин да побеждава мъчнотиите в света, да се справя с мъчнотиите в света. Обикновеният трябва да има предвид да завърти колелото. Като завърти веднъж колелото, то е обикновен човек. Туй колело, като се върти в обикновен[ия], дойде до талантливия човек, вземе друго направление в талантливия. Обикновеният човек мисли само за себе си,

талантливият мисли за ближния си, гениалният мисли и за Бога. Обикновен си, когато мислиш само за себе си. Талантлив си, когато мислиш за едного като себе си – за баща си, за майка си, за сестра си. Гениален си, когато мислиш за Бога, за природата. В един широк смисъл е това.

Казвам, в съвременната литература вие срещате обикновени, талантливи и гениални хора. Там са разхвърляни, не можете да намерите никаква връзка. Тялото ви е обикновено, сърцето ви е талантливо, умът ви е гениален. Значи едновременно функционирате в три свята. Гъстата материя три качества има различни: имаме твърда материя, течна и въздухообразна на физическото поле. Казват: „Въздухообразна материя.“ Тогава законът е такъв: като посееш едно семе, то трябва не само да поникне, но трябва да се разклони, да цъфне и да даде плод. Всяка една мисъл трябва да мине през тия три процеса. Казвам, тоя човек трябва да се ползва от плода на своята мисъл, от плода на своите чувства и от плода на своите постъпки, на своя физически живот. То е нормалното състояние. Когато човек не може да се ползва, ние считаме, че той има несрети в живота.

Когато представяте едно тяло на плоскостта, вие си служите с прави линии и с пунктир. Пунктирът не се вижда. Ако е плътно тялото, пунктирът няма да се вижда. Пунктирът показва, че тялото е плътно.

В съвременния живот както е построено тялото, във всичките тия гънки на ръката е начертана цяла история. В пръстите на ръката са начертани процесите, които са станали в умствения свят. Дланта отвътре показва процесите, които са станали и в сърцето. По пръстите може да познаеш колко един човек е умен. По дланта може да познаеш един човек колко е добър. Съотношение има. В някой дланта е по-голяма, отколкото пръстите. Ако изучавате ръката отстрани, вие ще имате едни факти, ако я изучавате отвътре, ще имате други.

Външната страна е обективна, вътрешната е субективна. Когато се изучава ръката, то е невидимата страна, субективната. Човек, който се е проявил отвън, ще изучава във физическо отношение как човек е постъпил.

Като изучава човек животните, лицето им е покрито с козина. Защо е покрито с козина? Те се намират в много неблагоприятни условия: на северния и на южния полюс. Като дойдеш до човека, космите са изчезнали, само на главата отгоре останали. Показва, че главата се намира на северния полюс. На някои хора започват да опадват косите на главата. Това са твърдения, които може да се докажат.

Да допуснем, че искате да докажете, че срещу равни ъгли лежат равни страни. Как ще докажете, че срещу равни ъгли лежат равни страни? Ако два срещуположни [ъгли] са равни, и страните срещу тях са равни. В геометрията туй се доказва. След като докаже, че тези страни са равни, тогава ли станаха равни? И без да ги докаже, пак са равни. И да го докаже, и да не го докаже, срещу равните ъгли лежат равни страни. Но в съзнанието трябва да стане една промяна. Този закон, който съществува в природата, трябва да се яви в съзнанието, за да може да го използва. Ако аз не разбирам, че срещу равни страни лежат равни ъгли, тогава тия ъгли не можем да ги употребим.

За пример имате прав ъгъл и остър ъгъл. По какво се отличават? В правия ъгъл съпротивлението е по-голямо, в острия е по-малко. Ако имате един тъп ъгъл, съпротивлението е още по-голямо. При острия ъгъл съпротивлението е по-малко. Следователно при острия ъгъл ще изхарчите по-малко енергия, при правия ъгъл ще изхарчите повече енергия. Да кажем в един куб едната страна е перпендикулярна, падането ще бъде по-силно. Ако страната е полегата, туй падане ще бъде по-малко. Ние всякога знаем, когато минаваме по една плоскост, какъв е наклонът. Когато слизаме, имаме предвид наклона. Тогава се

решаваме да слезем или да не слезем. Ако наклонът е отвесен, има опасност. Този наклон може да е в умствения свят, може да е в духовния свят. И там има опасност. Ти не можеш да постигнеш едно чувство. Вие искате да постигнете някое ваше чувство. Опасни са. Теренът, по който пътувате, може да е такъв, че да вземете в съображение опасностите, които съществуват. Или в умствения свят искате да решите някой въпрос – трябва да вземете предвид терена, в който пътувате.

Казвам, сега вие мислите, че в умствения свят нямате препятствия. Големи препятствия има и духовни препятствия има. Трябва да вземете природата във всичките ѝ препятствия, като постъпвате съобразно със законите. Ако постъпвате добре, ще имате по-малко мъчнотии. Това показва, че сте умен човек.

А пък сега седите и казвате: „Защо светът е така направен, защо са тия страдания?“ Колко качества има страданието? Каква е разликата между страданието и мъчнотията? Или каква е разликата между страданието, мъчението и неволята? В неволята ти си ограничен. В неволята свобода нямаш. В мъчението, освен че не си свободен, но в мъчението турен си като вола, да оре целия ден. Вечерно време ще му дадат слама. В страданието е най-меко. Страданието е най-малката страна от неволята и от мъчението. По-меко от страданието няма. За да излезеш от тоя свят на противоречия, страданието е най-малко. Следователно, щом вие сте дошли до страданието, вие вече сте близо до закона да излезете из областта на тоя свят на противоречия. По-малко от него няма. Вие сте близо до онзи свят, който търсите. Страданието е най-близката граница на човешката свобода, мъчението е най-далечната. Мъчението, това е далечната граница, страданието е най-близката граница. Щом започнеш да страдаш, ти си вече близко до възможността, която очакваш. При страданието вече няколко минути са останали да

изгрее, да се появи слънцето. Ако не се обезсърчиш, ти ще видиш слънцето. Като изгрее, ония възможности, които очакваш, ще дойдат. Помнете, че в света едно слънце трябва да дойде, за да създаде нещо в тебе. Имаш възможност, трябва да дойдеш в съприкосновение с едно слънце в живота.

Та казвам, има едно различие, денят може да бъде облачен, може да бъде ясен като днешния ден, може да не е само облачно, но и бурно, тъмно, буря да бушува, че да не виждаш нищо. При неволята е посред нощ. Страданието е вече сутрин, утихва, тук-там звезди. Щом излезеш из страданието навън, жълтото небе се изяснява, всичките облаци изчезват, явява се слънцето на живота. Казвате: „Туй състояние е нормално." Те са неща, които съществуват вътре в живота. Колкото сте [по-]недоволни от мъчението, толкоз [повече] то се усилва. Като се намериш в мъчение, бъди доволен от мъчението. Като те турят в неволя, бъди доволен от неволята, защото освобождение ще имаш. Всякога бъди доволен, като дойде страданието. Ще се освободиш, ще дойдеш на туй място, което ти търсиш. Не мязайте на онзи богаташ, който носил една скъсана дреха и я хвърлил. Иде студ двайсет и пет градуса, казва: „Ако бях запазил тази дреха, колкото и да е вехта, все струва нещо. Съвсем гол – още по-лошо."

Казвам, бъдете доволни при лошите условия. Вехтата дреха е за предпочитане, докато дойде да имате хубава дреха, каквато вие очаквате.

Тъй щото в живота трябва да възприемем всичко онова, което става в живота. Трябва да го възприемем, понеже ние сме в един процес на движение, докато излезем из тази област. Да кажем, минавате по една река. Не е дълбока. Имате хубави обуща. Мост няма. Какво трябва да направите, за да преминете реката? Ще изуете обущата, ще изуете чорапите, ще запретнете крачолите. Казвате:

„Защо да няма мост?“ Българинът ще каже: „Защо да няма мост?“ Няма мост. Сега ти ще направиш мост. Ще прегазиш реката, втория път ще намериш няколко души, ще дойдете да направите мост. Ще прегазиш реката. Като минават други хора, ще минат по моста.

Сега да направим едно сравнение. Обикновеният е потребен за талантливия. Талантливият е потребен за гениалния. Вас ви са потребни обикновени, талантливи и гениални чувства и гениални мисли. То е смисълът на човешкия живот.

Сега да ви кажа, аз ви говорих една лекция, която уподобявам на чорба, извадена много гореща. Знаеш колко гореща. Вие, като вземете, мислите, че не е толкоз гореща. Като вземете в устата, ще ви опари. Малко ще почакате да изстине, че тогава ще вземете.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесета лекция на младежкия клас 21 март 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев

ГЕНИАЛНА ВОЛЯ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („Нямаме.“)

„Давай, давай“

Някои от вас може да напишете за втория път **тема №13** „Произходът на числата“. Какво бихте писали? От какво са произлезли числата. Само като тема вземете произхода на числата. Най-първо, помислете. Може да не разбирате нещо. Ако разбирате, от едно до десет числата.

После, друга **тема №14**: „Най-ценното в човешката мисъл“.

Каква беше основната мисъл на миналата лекция?

Представете си, че имате един обикновен човек, един талантлив и един гениален. За какво ще мисли обикновеният човек? Представете си, че сте един ученик и отивате в училището. Ако сте обикновен и учите някой предмет, каква бележка ще имате? Обикновените ученици каква бележка имат? Спасителната бележка каква е? Обикновеният ученик иска три, каква бележка ще иска талантливият човек? Обикновеният ученик избягва единицата и двойката. Като дойдат те, не е разположен към тях. В полето на обикновения има едно, две и три, талантливият има три, четири и пет, гениалният – четири, пет и шест. Обикновеният има 1 2 3, талантливият – 3 4 5 и гениалният – 4 5 6. При гениалния четири е минус, а шест е плюс. За талантливия три е минус, а пет е плюс. За обикновения едно е минус, а три е плюс. Тия числа, за онези, които знаят, имат известен смисъл. Онези, които нямат понятие за числата, нищо не разбират.

-1-3-4

+3+5+6

С какво ще се занимава обикновеният човек, който не знае да чете? Все ще има един предмет, който да го интересува. Един обикновен човек, като се интересува от овцете, какво ще стане? Един обикновен човек, като се интересува от свинете, какво ще стане? Нали има някой, който се интересува от кокошките, от патиците, някои се интересуват от земледелие, някои се интересуват от градинарство. Имат разни занятия хората, от които се интересуват. Разни занаяти има, които съществуват в света, без хората да знаят. Всяко едно занятие има влияние.

Онези хора, които искат да живеят един спокоен живот, обичат яденето и пиенето. Но какво добиват, които имат вкус към яденето? Всичките хора, които обичат спокойния живот как ще ги познаете? Един човек дали обича спокойния живот? Как ще го познаеш дали обича, или не? Онези, които обичат спокойния живот, пръстите [им] в основата са дебели и [...] не са много дълги. На когото пръстите в основата не са дебели, той има воля. На които пръстите са дебели в основата, те оценяват живота. Някои хора има, които не се радват на живота. Един ученик, на когото пръстите не са дебели, целия ден се безпокои защо учителят му е турил четири, а не пет. Каква е разликата между четири и пет?

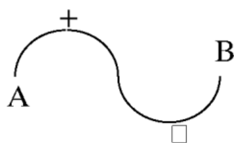

Фиг. 1

Какво представя тази линия (**Фиг. 1**) Каква крива линия е тя? Имате плюс и минус. Под думата минус ние всякога разбираме един човек, който събира. Онзи, който има плюс, той има изобилие. Една

река или един извор извира, дава. В празното шише веднага можеш да налееш вода, пълното шише не приема нищо.

Да допуснем, че вие искате да станете много учен човек. Какво разбирате под думата учен? Известна идея. Да допуснем, че някой иска да стане добър пианист или цигулар, иска той да знае да свири хубаво. Ако знае да свири хубаво, ще привлече вниманието на хората. Ако привлече вниманието на хората, те ще съдействат. Ако свири и привлече вниманието на публиката, те ще му платят добре. Ако хубаво свири, веднага публиката е добре разположена. Ако свириш и някой човек те слуша, веднага той ти праща една хубава мисъл, казва: „Много хубаво свириш." Ти чувстваш в себе си тази мисъл, чувстваш радост. Щом не свириш, усещаш, че с гореща вода те поливат. Щом свириш и питаш: „Свирих ли хубаво?", значи има нещо, което те безпокои. Как ще познае един цигулар, че той е свирил хубаво? Той като погледне, да кажем, всичките тия хора – всеки си мисли за нещо приятно или неприятно в живота, но щом той засвири, и на всички лицата им светнат, станат весели тия хора – значи музиката им е подействала. Щом хората станат весели, цигуларят им е харесал.

Хубаво сега, вие искате да бъдете добри. Каква е мярката? Под думата добър вие какво разбирате? Вие искате да бъдете добър. Вие можете да бъдете добър като обикновен, вие можете да бъдете добър като талантлив и като гениален. Те се различават. Представете си, че имате една обикновена чешма, един талантлив извор и един гениален извор. Обикновеният извор за колко време ще напълни една стомна? Свободно предположете едно число. Да допуснем, че струята на извора е дебела, колкото показалеца. Вие имате една стомна от десет килограма, за колко минути ще я напълните? Нека вземем да е струята колкото първия пръст на един човек, който е на двайсет и една година. За колко минути ще се напълни стомната от десет килограма? („Две минути.") Да допуснем две минути. Тогава

талантливият извор колко ще бъде – струята му ще бъде колкото двата пръста, показалеца и средния заедно. Колко ще вземе да се напълни същата стомна? За една минута. Гениалният извор – струята е колкото три пръста заедно. За колко време той ще напълни стомната? За [около] половин минута.

Едните числа са във възходяща степен, другите – в низходяща. Значи за обикновеният ученик се изисква повече време, за да научи урока си. Продължава времето. Талантливият съкратява наполовина времето. Гениалният какво прави? Аз бих го турил така. Обикновеният ще научи урока си за три минути, талантливият – за две минути и гениалният – за една. Ако обикновеният за три минути учи, какво печели? Той ще научи урока си, но време [ще] изхарчи. Ако трябва да плати за времето, ще плаща. За три минути от времето колко трябва да се плаща? Ако вечерно време учи един ученик, той ще плати за светлината. Талантливият плаща по-малко, гениалният плаща още по-малко.

Ако разгледате един обикновен човек, ще видите, че в неговия мозък има по-малко светлина, в талантливия има повече и гениалният е изпълнен със светлина. Ако влезете в дома на обикновения човек, ще видите, че има само една вощеница, едва мъжделее. Като влезете при талантливия, ще видите, че той има вече две свещи. Талантливият има една лампа от десет свещи. Като дойдете до гениалния – той има трийсет свещи. Който е с една свещ, той е обикновен; с десет свещи е талантлив, с трийсет свещи е гениален. Следователно гениалният разполага с двайсет и девет свещи да даде на ближните си да си служат. Обикновеният, като даде своята светлина, той остане в тъмнина.

Сега това са ред разсъждения спекулативни. Според хората по някой път той е добър. Хубаво, допуснете, че някой човек е по-добър. Какво ще добиете, ако допуснете, че някой човек е добър? Вие сте

двама души и спорите за един извор или, да кажем, спорите за два извора, които извират добре. Онзи, който докаже, че изворът е по-добър, печели нещо, заинтересувани са двамата. Ако докаже, че тази вода е по-хубава, тази вода се продава. Когато някои хора искат да докажат, че някой човек е по-добър, подигат неговите акции. Щом докажат че е умен, подигат неговите акции. Щом докажат, че е силен, подигат неговите акции. Като докажат, че не си добър, акциите спадат. Казват: „Ти не си силен.“ Акциите ти спадат. Кажат, че не си умен, акциите спадат. По някой път ти казваш: „Не съм добър.“ Сам понижаваш акциите си. Казваш: „Аз не съм силен.“ Сам понижаваш акциите си. „Не съм много умен.“ Сам понижаваш акциите си.

Сега да допуснем, че имаме един обикновен, един талантлив и един гениален човек. Вземам като мярка. Обикновеният мисли само за себе си. От сутрин до вечер обикновените хора мислят само за себе си. Обикновения човек другите хора го интересуват дотолкова, доколкото могат да му бъдат полезни. Ако е учен или ако завзема някоя служба, има мярка в себе си. Ако другите хора му са полезни, той тогава обръща внимание. Той има една мярка в себе си, всички да работят заради него. Той така разбира живота. Обикновените хора мязат на катерицата. На една катерица вие дадете царевица. След като яде от царевицата, колкото зърна останат, ще ги скрие някъде. Кокошката минава за гениална. Като ѝ дадете цяла крина жито, тя ще кълве и ще изрови житото навън и после напусне крината. Мисли си, че пак ще има и си замине. Катерицата ще иде, ще си намери, ще се наяде. Кокошката търси крината и като не я намери, чуди се защо да няма, кои са причините. Гениалните хора, които мязат на кокошката, са много щедри. На тази, гениалната, кокошка ѝ е дадено едно благо, но тя не го оценява. Сама не е орала, не е вършала, не е садила. Тя не разбира колко труд струва това благо. Намира всички да се ползват от благата. Но от сравнението ни може да се извади криво заключение.

Тя е гениална в туй отношение: тя не мисли за утрешния ден. Казва: „Добър е Господ, няма какво да му мисля.“ Щом намери крината, разпръсква я. В нея туй чувство на придобивки е слабо развито.

Казвам, ние правим аналогии. Да се тури кокошката на първо място, да извади хубава поука. Де е хубавата поука? Много талантливи и гениални хора мязат на кокошката, която има най-добрите условия – те изпохарчват времето, условията, които имат, не ги употребяват добре. След това, в края на живота си, влизат в противоречие със себе си. Много талантливи ученици отлагат, казват: „Аз съм способен, лесно може да постигна.“ Даже и гениалният човек всякога няма благоприятни условия. Гениалният се познава при известни условия, които са дадени.

Да допуснем сега, че искате да учите музика. Не отлагайте. Или търсите учител по музика, не можете да намерите. Някои ученици отлагате да свирите. Отлагате, времето минава и не научавате нищо. Сега ето аз какво разбирам под думата музика. Тъй както сега съм предавал нещата, каква е основната идея, която трябва да имате? Казва някой, да учи музика. Но да имате една конкретна идея. Какво разбирам аз да уча музика? За изяснение аз взимам един пример. Българите имат едно огниво, кремък и прахан. Вие сте виждали, че те носят една кесийка, има едно огниво, направено от желязо или стомана, един кремък и после прахан има. Извади праханта, тури я на кремъка, удари с огнивото по кремъка, изскочи искра из кремъка и се запали праханта. Някои не са майстори – като удря, искрите изскачат, не може да запали праханта. Трябва да запали тази прахан. Музикантите, които свирят, трябва да запалят тази прахан. Някой цъка, цъка, не се пали праханта, казва: „Влажна е праханта.“ Значи свири той, но нищо не се пали. Цъкне, запали праханта, запали огъня, може да свари яденето. Нагрее се, изсуши се.

Онази музика, която допринася на живота, това е музика. Когато нищо не допринася, прави само усилие, човек не се ползва от нея. Това не е музика в живота. Казвам, ние това вземаме само за изяснение. Във всичките области на живота, там, дето се спира нашето постоянство, непостоянство имаме. Започнеш една работа, цъкаш с кремъка, не се хваща огънят. Започнеш друга работа, пак цъкаш, не се пали. Казваш: „Защо мене не ми върви?“ Не ти върви? Или огнивото не е на свят направено, или камъкът не е хубав, или праханта е влажна. Защото аз съм виждал майстори: като извади огнивото, като цъкне, изведнъж запали праханта. Някои има, и десет пъти като цъкат, не могат да запалят. Който е майстор, веднъж като удари, има си особен начин на удар, запали се праханта.

Сега да направя едно уподобление. Огнивото мяза на ума, сърцето мяза на кремъка, а волята мяза на праханта. От сърцето като излезе искра, падне на праханта, запали се праханта. С волята си може да свършиш всяка работа. Като вземем този пример, веднага в моя ум изпъква, че трябва да туря моя ум на работа и искрите, които излизат от сърцето, да паднат върху праханта. Тази прахан трябва да се запали. Сега да кажем в музиката как се пали праханта? Като се запали праханта, то е вече началото на музиката. Запалването на праханта е обикновеното в музиката. Запалването на огъня, то е талантливото. Когато свариш яденето, то е гениалното в музиката. Когато свариш яденето и го вкусиш сам, то е гениалната музика. Музиката, от която можеш да се ползваш, е гениална. Музиката, която създава условието, е [талантлива]. Онази музика, която дава подтик, е обикновена музика. Значи върви постепенно от обикновената музика към талантливата и гениалната – степени на развитие на музикалните енергии, степени, по които се развива музиката.

Сега пяхте тази песен „Давай, давай“. Как бихте турили тенора на тази песен? Може да изпеете една песен като обикновен певец, може да я изпеете като талантлив певец и като гениален, да дадете на всичките ноти тяхната ценност. Каква цена ще дадете на „ла“? Каква цена ще дадете на „сол“? То е едно вътрешно схващане, защото в „ла“ вече имате една енергия събирателна, енергия имате, която привлича. Цъфтене има, привлича, организира. В „сол“ вече теченията са други. Седем течения има, музикални течения има, течения на „ми“, „фа“, „сол“ и така нататък. Това са течения, и във всяко течение на тоновете има известни постижения.

Например някои от вас искат да развиват своята воля. За да развиете вашата воля, вие трябва да знаете как да съедините „ре“ с другите тонове. За да развиваш ума си, „сол“ е което доминира, то е едно течение на ума. Но трябва да знаете как да съедините „сол“ с другите тонове. Три неща се изискват, за да се произведе една искра в даден случай: огниво, кремък и прахан, за да имате едно обикновено проявление, за да може да се ползвате от него.

Казвам, в живота, ако вие не знаете как да направлявате вашата мисъл, ако не знаете как да направлявате вашите чувства и ако не знаете как да направлявате вашата воля... с тях трябва да си служите вие. Ако употребите вашата воля – цъкаш, цъкаш, излизат искри, но не падат на праханта. Не се пали, резултат няма. Обезсърчава се човек. Какъв трябва да бъде ударът? Вземете си огниво, един кремък и прахан и вижте в колко минути ще запалите, какъв трябва да бъде ударът. Обикновените цигулари обикновен лък имат, талантливите имат друг и гениалните музиканти имат гениални движения на лъка и гениално държане на лъка. Ако един цигулар не знае как да държи цигулката, не знае как да държи лъка си, не може да бъде цигулар. Тия неща спонтанно идват.

Нищо в природата не е произволно. Туй е за всичките неща, които вършите. В живота – музика, изкуство, архитектура, изучаване на езици, какъвто и да е друг занаят – всички дадени неща имат отношение към човека. Вие, ако знаете как да съпоставите вашата мисъл като гениален човек, вие ще бъдете щастлив. Гениалният човек, и на камък да го туриш, от камъка той ще извади нещо. Един гениален човек, той мяза на един извор, той има един извор. Нали има консервни кутии. Онези, които не знаят, изследват, не могат да извадят съдържанието. Които знаят, изваждат съдържанието, дето да са в природата. Разбират закона. Разбира къде природата оставила консерви заради него. Често екскурзианти ходят по някои места и те нямат понятие.

Някои места от природата вземат от човешката енергия, някои придават. Та някой път у тебе се набрало нещо непотребно – ще идеш на мястото, което взема от тебе. Някой път искаш да се разходиш, да вземеш нещо от природата – ще идеш на някое място, дето не дава, но което взема повече, и после съжаляваш, че си излязъл на разходка. Ако искаш да вземеш нещо, ще отидеш на разходка на място, което ще ти даде. Има места, като минеш, веднага дават на човека едно разположение. Има места по планината, има каменисти места, така са разположени камъните, че като идеш, от каквато и болест да си болен, ти само поемаш и болестта ще си отиде. Има места, дето, ако седнеш, ще станеш по-лош. Някои казват: „Простудил се.“

В природата, когато човек се движи, трябва да разбира. Някъде има неща, оставени заради него, някъде той ще остави. Някои блага са скрити. Трябва да изучавате живота, да търсите онова, което е оставено заради вас. Дето учите в училището, вие търсите онова, което ви е дадено. Някой ден дойде просветление в ума ви, вие го държите. Днес задържите едно просветление, утре задържите, трети, четвърти път. Всеки ден се обогатява умът ви. Някой път не ги

задържате тия идеи. Дойде ви една мисъл, вие не я запомняте, нито я записвате. Имайте едно тефтерче да записвате тия мисли. Вие мислите, че като ви дойде една мисъл, и втори път ще ви дойде. Дойде ви една велика мисъл, имайте си едно тефтерче, извадете го, запишете си. Хубавите работи трябва винаги да се записват. Който е паметлив, може да не я записва в тефтерче, записва я в ума си, че никога да не я забрави. Някой път искаш да си припомниш, търсиш, изчезнала. Нали сте имали опитност? Имате един сън, сънувате, събудите се, много ясно можете да го запишете. Казваш: „Като стана, ще го запиша.“ Станеш сутринта, но сънят изчезнал, нищо не помните, всичко сте забравили. Като се събудиш, запиши го, защото втори път всичко това ще се изличи.

Никога не отлагайте в себе си една добра мисъл. Нещата в природата не са произволни. Някои хора се раждат при числа, които са отрицателни. Някои хора се раждат при числа, които са положителни. Следователно на числа, които са отрицателни, трябва да търсим противоположното на него. Вследствие на това между хората има хармония. Онези хора, които са отрицателни, винаги имат желание да се срещат с натури, които са положителни. Всякога между тях има топлина, светлина и сила. И зимно време слънцето грее, но не растат работите. Защо? Малко топлина има. А пък ако има топлина и няма достатъчно светлина, пак няма растене. Светлината спомага. Светлината и топлината, като се съединят, дават посоката на правилното растене. Силата оформява, дава резултат. Човек за да може да се самовъзпита, той трябва да мисли, да има светлина, в сърцето трябва да има топлина, за да има резултати. После, неговата воля трябва да работи, да произвежда сила. Човек всеки ден трябва да има достатъчно топлина, достатъчно светлина, достатъчно сила, за да свърши подходящата работа, която му е потребна.

Та сега от вас, които са музиканти, за втория път да дадете един тенор на песента „Давай, давай“. Втори път бих искал да изпеете тенора на „Давай, давай“. Може да дадете един обикновен тенор, един талантлив тенор и гениален тенор. В тази песен имате обикновен земледелец, той трябва да дава на нивата, трябва да посее. В обикновен смисъл трябва да посее, всичките ниви щедро да дадат. Такова давай, давай – всичко има смисъл. Казваш: „Защо ще дам?“ Мислете да дадете на хората. Давай, хвърли свободно в земята, туй жито ще израсне. Давай, давай, всичко давай. Ако всичко дадеш – чисто семе пшенично да се сее на нивата. Вие сега пеете тази песен. Не вземете тази песен да [я] приложите, не я туряте да я приложите в себе си. Пеете песента, но никой от вас не е седнал да мисли защо се пее тази песен. Пеете: „Давай, давай.“ (Учителят пее.) Но то е безсмислено, песента не е продуктивна. Казвате: „Давай.“ Като дадеш някъде, че да запомниш къде си го дал. Ако внесеш капитала в една банка, забравяш, че си внесъл, документ не вземеш, какво ще правиш? Губиш. Ще си вземеш документ. Аз, ако съм на вашето място, като пея, ще взема документ. Никога не пея така. Някой казва: „Попей ми.“ Рекох: „Не пея. Ако не знаеш как да ме слушаш, никога не пея.“ Който не слуша хубаво, аз не пея. „Защо не пееш?“ „Защото ти не слушаш.“ „Аз ще те слушам.“ Казвам: „Ти трябва да ме слушаш, че тогава да ти пея.“ „Ти ми попей, че тогава ще те слушам.“

Как ще го разрешите вие сега? В песента процесът както върби, онзи зрелият плод, насъбраното в плода, което трябва да се посее и поникне, може да му [се] даде форма. Единият процес е долу в корените, другият процес е вече горе в клонищата.

Та казвам, вие, ако не изучавате тия закони, нещата са неразбрани. Сега представете си, че денем, когато идат благата, богатите хора седят и спят, не стават даже да посрещнат слънцето. Или пък, ако станат, те не разбират защо трябва да станат. Гледат,

слънцето изгрява, не разбират какво има в това слънце. Имате обикновено сравнение, имате кибритена клечка. Едно дете взема кибритената клечка, туря я във водата – накваси се, не може да служи. Един умен човек ще запази тази клечка. Като иде в планината, ще си услужи. Тази клечка съдържа една енергия, която в дадения случай може да ви бъде полезна. Една мисъл, която вие сте складирали във вашия мозък, може да ви бъде полезна при дадени условия. Мисъл, която не може да ни бъде полезна, ни е непотребна. Мисъл или чувство, или желание са потребни. Някои казват: „Не желай." Желай, но не пожелавай. Желанията са нещо Божествено, пожеланията са нещо човешко.

Та казвам, всяко едно чувство трябва да е складирано в дадения случай, трябва да ви ползва. Някой път вие сте обезсърчени. Може обезсърчението да идва от вашата мисъл, обезсърчението да иде от вашето сърце и обезсърчението може да иде от вашата воля. От три неща може да иде обезсърчението. Усещате, че нямате достатъчно светлина, усещате, че нямате достатъчно топлина, нямате сила. Казвате: „Тази работа не е заради мене."

Та аз ви говоря и вие минавате за ученици. Природата обича необикновени ученици. Тя има обикновени, има и талантливи и ги цени. Има обикновени ученици, които след време ще станат гениални. Има гениални ученици, които след време ще станат обикновени. В нея обикновените стават гениални и гениалните стават обикновени. Тогава казваме, обикновените ученици са работили, а пък гениалните не са работили. Вследствие на това става повръщане назад, не закон на израждане.

Та разчитайте на вашия ум, който е гениален; разчитайте на вашето сърце, което е талантливо; разчитайте на вашата воля, която е обикновена, за да стане волята ви гениална. Този човек, който знае как да постъпи, в него трябва да стане съединение между ума и

сърцето, едно правилно съединение. Тогава вече волята има гениалните условия и човек постъпва правилно. Когато има пълна хармония между ума и сърцето, волята е гениална. Когато няма пълна хармония между ума и сърцето, волята не е гениална.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и първа лекция на младежкия клас 28 март 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

ЧИСЛАТА

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („*Имаме.*“) Четете. (*Прочете се темата „Произход на числата от едно до десет“.*)

Какво разбирате под думата отрицателно и положително? Положителното е разточително, отрицателното е събирателно. Туй, което е разточително, то е положително. Туй, което е събирателно, то е отрицателно. Да ви стане малко ясно. Когато човек е отрицателен, мисли само за себе си. Когато е разточителен, мисли за другите. Разточителен се състои от раз и точи, значи разточителният човек може баница да точи. Онзи, който събира, не точи.

Допуснете, [че] един възрастен човек има някаква болка. Да кажем, боли го коремът, постоянно има болка в стомаха си. Коя е причината за това? Представете си, че баща му и майка му го родили здрав. Той станал на двайсет и една година и започнал да боледува, боли го стомахът. Коя е причината сега? Щом има болки в стомаха, причината е в храната, в неестествената храна, която взема. Или този човек не знае как да се храни, или има развалени зъби, не се сдъвква храната добре. Допуснете сега, че един човек е здрав, пък е сиромах. Коя е причината за това? Представете си, че той знае да свири, но упорства, не иска за петдесет лева да свири. Дават му триста-четиристотин лева, не иска да свири. Казва: „И за хиляда лева на вечер не свиря.“ Обича да ходи гладен, но не иска да свири. Коя е причината за туй сега? Допуснете, че един музикант се обидил от другите, понеже му казали, че той не знае добре да свири. Сега къде е лошото в думите „ти не знаеш добре да свириш“? В музикалния свят става същото. Ако вземете една храна в стомаха, седи десетина часа в

стомаха, без да започне една реакция, образуват се газове, разлагане, образуват се тия неестествените процеси. Когато човек не може да разбере една идея, каквато и да е, е същото. Каква е разликата между реално и идеално? Реалното ние го считаме красиво. Вие считате, че идеалното представя едно отлично шише от злато, красиво направено, а пък реалното е пълно със съдържание, с някаква течност за пиене, вода или някакъв мармалад.

Питам, ако едно шише е идеално, какво ще ви донесе? Ако е реално? Сега и двете неща не можете да ги отделите. Понеже в тази идеална форма се влива съдържание, туй съдържание в идеалната форма няма къде да го вместиш. Идеалните и реалните неща вървят заедно. То е само идея, за да имате едно понятие.

Темата, която четохте, каква е? („Произход на числата от едно до десет. „)

1 2 3 4 5 6 7 8 9
2 1 3 4 5 6 7 8 9
3 2 1 4 5 6 7 8 9
4 3 2 1 5 6 7 8 9
[5 4 3 2 1 6 7 8 9]
6 5 4 3 2 1 7 8 9
[7 6 5 4 3 2 1 8 9]
8 7 6 5 4 3 2 1 9
9 8 7 6 5 4 3 2 1

Сега какъв ред на нещата имаме? Първото число и последното са равни по количество, но по съдържание равни ли са? Ако бих ви дал да избирате, кое бихте избрали? Последното. То е раздробено, смляно. Първото е цяло жито, последното е брашно. В началото на числата имате едно, две, три, четири. Де ще намерим едно в човека? Каква функция имат двете? Къде е двете? Къде можем да намерим трите! Седемте ще ги намерим. Човек има седем дупки на главата: две очи,

две уши – четири, две отвърстия на носа – шест и една уста – седем. Осемте вече го имаме на очите. Четири пак го имаме. Пет е по пръстите.

Да допуснем, че имате числото четири. Какво число е четири. То е положително число, но е отрицателно по съдържание. Те са твърдения сега, нали? Четири е положително, но с отрицателно съдържание. Четирите представя зима, няма никакви условия отвън физически. Значи всичко, каквото си събрал наготово, само от него ще се ползваш. Условията са много лоши. Значи няма какво да правиш, няма какво да работиш. Трите какво представя в дадения случай? Трите е есента, двете е лятото, едното е пролетта. В едното ти трябва да вложиш капитала си. Всичко произвежда, но трябва да се вложи. В две, в лятото, нещата се приготовляват. В трите имате резултати, три е закон за събиране. Четирите е зимно време, няма какво да правиш. Ти ще го опиташ, ще ядеш. Каквото си събрал, плодовете, всичките храни ще ги опиташ. Да кажем, накупил си книги – книги ще четеш. Или известен материал имаш – ще го обработваш. Или може да имаш изкуството да плетеш. Човек, който плете, той е в зимата. Щом плете дантела или нещо друго, то е зима. Някой не обича да работи отвън, значи, че зимата е дошла у него. Казва: „Аз не искам да работя." Аз считам, че този човек не иска да работи отвън, той сиромашията е добил. Казва: „Много добре зная." Казвам: „Обичаш ли да ядеш?" Казва: „Нямам никакъв апетит." Значи, че има развален стомах. Няма да му върви. Един човек, който не може да се храни добре, не може да му върви. Може ли той да бъде добър ученик? Не може. Ако той е с един разстроен стомах, той не може да бъде оптимист. Ще бъде малко песимист, ще гледа мрачно на нещата, ти не можеш да имаш неговите възгледи за меродавни. Сега всички вие търсите щастието вън от себе си. То, щастието, не съществува

отвън. Щастието, ти си сам. Ако човек мисли, той е щастлив. Ако не мисли, той е нещастен.

Имате вече нулата, то са условията. Няма по-хубаво нещо [от това] да си ученик. Да ти турят нула е най-хубавото нещо. Когато професорът ти тури нула, то е най-съдържателното нещо. Няма по-съдържателно нещо от нулата. Сега всички ги е страх от нулата. Защо? Защото не знаят как да я употребяват. Ти имаш едно житено зърно. Даваш го, казва: „Кокошка ли съм? Какво ме мислиш, будала ли съм, да ме занимаваш с житеното зърно." Умният човек знае, че това житено зърно е една шестнайсетхилядна от един килограм. То няма съдържание, но в десет години този човек може да бъде най-богатият човек в света. Като го посява, ще го направи знатен, ще храни целия свят. След десет години може да храни света, всичко да зависи от него.

Вие имате една идея. Не искате да я обработите, страдате. Кой ви е крив? Чакате наготово. Наготово не може да дойде. Вие искате милион. Един милион нищо не струва. Какво струва един милион? Ако на едного дам едно житено зърно, а на друг дам един милион, кой ще спечели от тях? Вие казвате: „Аз ще купя." Но да си представим, че си в един свят, дето не можеш да купиш. Давам ви един милион. Вие сега имате един устроен свят. Тъй както е сега, въпросът е другояче. Но представете си, че сте в един свят, дето имаш един милион, но няма какво да купиш. Пари имаш, но материал няма откъде да купиш. На друг давам едно житено зърно. Не че сега, ако вие имате житеното зърно, може да направите всичко. Вие трябва да знаете да превърнете този скъпоценен метал, да имате съдържание. Ако знаете да извадите онази енергия, която е скрита в него, златото коства. От ореха ти с игла можеш да извадиш съдържанието. Като опиташ този орех, не можеш да извадиш съдържанието, ще го захвърлиш. Ако можеш да извадиш съдържанието, орехът има цена.

Хората имат толкоз голяма любов към златото. Тя седи в това, понеже златото е добър проводник на човешкото здраве, проводник е на слънчевата енергия. Значи златото е един кредит вътре в природата, онази енергия, която е складирана вътре в златото. Да кажем това електричество, енергията му, от жицата ли излиза и ни осветява? Жицата ли ни дава енергията? Тя е проводник. Златото е проводник. Че златото може да ви направи щастливи, е заблуждение. Че светлината може да дойде и без този проводник. Например по някой път светва в ума ти. Ти възприемаш слънчевата светлина. Как я възприемаш, по жица ли я възприемаш? Светлината как я възприемаш? Вашата инсталация каква е? Тази светлина, която влиза, по жицата ли влиза? Не.

Та първото нещо: днес всичките хора не мислят право. Казва: „Пари нямам." Пари нямам какво значи? „Не зная." Защо не знае? Че той има, но не знае да смята. Той можеше да има тази книга. Не знае показва, че той бил мързелив, не е отворил книгата да чете.

Казвам, числото едно е пролет, две е лято, три е есен и четири е зима. Имаме едно, две, три, четири. На този човек сега аз му гадая. Започва той много добре, с хубави условия. Пролетта е хубава, но накрая [идва] зимата. Ако той не знае как да използва зимата, казвам: „Ти ще започнеш добре, а ще свършиш зле." Имаме тогава другото число четири, три, две, едно. Новата философия на живота мяза на онзи петел, който ровил на бунището и намерил един скъпоценен камък, къшнал го с крака си и казал: „Тази пущина защо ми е? Да беше зрънце. Защо ми е този камък?" Ако този петел имаше ум в главата, този камък да го продаде, той можеше всичките петли, колкото има по света, да ги храни.

Казвам, вие имате една идея. Тя е скъпоценен камък. Ритнете я, кажете: „Какво коства?" Казвам някому: „Вярвам в Бога." Казва: „Какво ме интересува мене Господ сега?" Идеята не е поставена право.

„Добре, казва, какво ме интересува слънцето?“ Интересува ме слънцето, понеже от него иде енергията. Ако аз никога не може да видя слънцето, не може да опитам плодовете на това слънце. Тогава може ли да има живот? Съвременните хора се отделят от Бога и мислят, че без идеята за Бога може да живеят. Ти може да искаш да се скриеш от слънцето, може да не искаш да го видиш. Какво ще стане? Ако се скриеш хиляда години и не приемеш светлината, ще ослепееш, ще се деформираш, ще се изродиш. Най-първо, вие няма какво да гледате. Сега другото е заблуждение. Вие никога не сте виждали слънцето. Как изгрява го виждате – ходиш в музея да разглеждаш хубавите картини на изгряващото слънце. Какво ще ви ползва това изгряващо слънце в музеите? Кое е по-хубаво, това, което изгрява, или това в музея?

Някой път вие вярвате в Бога, но вярвате в Бога [...]. Някой философ пише някой трактат. Безпредметни са трактатите по философия за Бога. Да ми разправя философът, когато изгрява слънцето, за неговата енергия, разбирам, предметно учение е. Но да ми разправя за слънцето от изгряващите картини, то не важно заради мене.

Казвам, всяка една идея, която не може да ни помага, не е реална. Идеални и реални работи се считат неща, с които ние сме в контакт. Да говорим за неща, с които сме постоянно в контакт. Всички ония реални работи, които са в контакт, ти може да ги опиташ. Ти си в реалния свят, и не можеш да имаш постижения, ти не си в контакт. Със слънцето си в контакт, ти си в контакт с всички реални неща, които са излезли от Бога. Ако ти си в контакт с тях, ти може да имаш постижения. Ако не си в контакт, тогава идват всичките противоречия в живота. Сега вие влизате в стълкновение. Това аз наричам – неразбраните работи на миналото са настоящи работи. Сегашната скръб, като се разбере, ще бъде бъдеща радост на хората. А пък

неразбраните работи на миналото са настоящи нещастия. Ние страдаме от неразбраното на миналото, радваме се от разбраното минало.

Следователно хората за бъдеще от разбраните работи, които ние разбираме, ще се радват. От нашите неразбрани работи ще страдат.

Сега числата в този смисъл може да разбере количествено. Едно число вземате в един балон количествено. Един балон може да вдигне човека кога? Ако да кажем един балон има малка форма, може ли да вдигне човека? Но ако този балон е толкоз голям, колкото нашия салон, напълнен с газ, може ли да вдигне човека? Един балон, за да вдигне човека, трябва да увеличите неговия обем. То е количествено тази идея. Един аероплан е построен по друг закон. Там не зависи от обема, а зависи от силата на движението. Ония аероплани, които се движат по-бързо, имат по-голяма сила. Ония аероплани, които се движат по-слабо, тяхната сила е по-малка. Балон, който има по-голям обем, е по-силен, по-големи тежести вдига. Балон, който има по-малък обем, силата му е по-малка. В статическите числа силата зависи от обема. В динамическите числа силата зависи от движението. Онези хора, които разчитат на богатството си, те са балони – от обема зависи, статическо положение е. На балона ако формата не е голяма, не може да вдига големи тежести. Ако е аероплан, трябва да разчита на динамическата сила, която има в себе си.

Та казвам, ако вие разчитате на вашия ум, вие сте аероплан, ако разчитате на вашия ум, на вашето сърце. Пък ако разчитате на външните условия, вие сте един балон. Тогава в модерното воюване кой има надмощие, балонът или аеропланът? Във войната с балон може ли да воюваш? С балон може бараж[75] да направиш. С аероплан може да воюваш. Казвам, ти с пари не можеш да се освободиш от една

[75] Преграда във въздуха срещу неприятелски самолети (фр.).

болест, но с ума си можеш да се избавиш. Сега казвате: „Как да не мога да се избавя?“ Ако ви турят четирийсет кила злато и ви пуснат в морето, ще може ли да се избавите? Ако ви снемат товара от гърба и ви научат да плавате, сами може да се избавите. То е аероплан. Плавате без златото на гърба, с движение, вие ще се избавите. Със златото на гърба, с милиони, ще потънете. Казвам, такива елементарни работи трябва да ги имате в ума си. Движението на ръцете в дадения случай струва повече, отколкото милиони на гърба. Движението във водата струва повече, отколкото милионите на гърба.

Ако имаш няколко милиона на гърба и не знаеш да си движиш ръцете, какво ще бъде положението? Ще бъдеш на дъното. Ако нямаш нищо на гърба, знаеш да си движиш ръцете, ти ще излезеш на брега.

Първото нещо, турете да имате вяра в движението на вашите ръце. Умът да не бъде в статическо положение. Казва някой: „Аз не мога да мисля.“ Жабите мислят. Онези, които са правили експерименти с жабите, са го опитали. Ето какви опити са правили: на гърба на жабата турят някаква течност, киселина. Най-първо, тя вдига единия крак, да го махне. Ако парализират този ѝ крак, обърне се с левия крак. Значи започва да разсъждава, че и с левия крак може да махне тази киселина. Значи една жаба, като се намери в трудно положение, започва да мисли. Сега какво са страданията? Опитват ви. Вие не искате да мислите. Като дойде някаква болест, болестта е някаква киселина на гърба. Тогава вие мислите. Като ви заболи ръката, вие започвате да я разтривате. Някой казва: „Аз не искам да ме разтриват.“ Като дойде болката, ще дадеш.

Не считайте, че в самите числа има нещо. Това са символи, проводници на известни енергии. Трябва да знаеш всяко число каква енергия има в себе си. Трябва да намериш онзи център, от който можеш да черпиш тази сила. Значи две, това са двете очи. Едно какво е? Три какво е? Очите и носът заедно. Четири какво е? Колко сетива

има човек? Две уши, две очи, носът – три, устата – четири. Едно, две, три, четири показва, че този човек работи с четири сетива: с очите, с ушите, [с носа,] с устата си. Питагор е разгледал числата до четири, Питагор е разгледал само главата на човека. Резултатът на човешката мисъл, то са човешките ръце, човешките крака.

Ами че как ще проектираш в науката ума си? По кой начин ще проектират ума си? Онези музиканти, които са много успешни, знаят да свирят. Онези музиканти, които не са успешни, те не знаят да свирят. И те знаят да свирят, но не знаят с кой пръст да вземат тоновете. Ако вземеш „сол“ с първия пръст, той има едно съдържание, ако го вземеш с другия пръст, имаш друго съдържание, ако го вземеш с третия пръст или с малкия пръст, има друго съдържание. Като го вземеш с петте пръста, пет съдържания има „сол“. Няма сега да ви кажа какво е съдържанието. Защо? Да ви кажа, как ще се ползвате? Вие мислите, че всяко нещо, което го кажете, го знаете. Туй, което аз ви говоря, то е непроверена работа. Ако говоря за сладкия хляб, какво знаете за сладкия хляб? Донеса една сладка пита или донеса една кошница с плодове, не ти разправям отвлечени работи, но плодовете са хубави идеи със съдържание.

Първото нещо, трябва да имате една идея в себе си, една реалност, която да обединява всичките други реалности. Някои от вас искате да пеете. Вие не може да пеете, нито да свирите, ако не мислите добре, ако не чувствате добре и ако волята ви не е добра. Ако умът ти не е светъл, ако сърцето ти не е добро и ако тялото ти не е здраво, ти не можеш да бъдеш музикант. Музиката е един вътрешен процес, който произтича от светлината на човешкия ум, проводник е на светлината, сърцето – на топлината и волята – на силата. Всички са проводници на Божествената хармония, която се проявява в света. Ако човешкият ум работи, каквато и да е песен може да я изпееш, тя има смисъл.

Може да пеете „Махар Бену [Аба]“. Като пеете, каква идея имате? Че като пея Махар, мисля за Оня Великия в света, Който благославя, Великия, с Когото съм свързан, че мога да пея, Онзи, Благословения, Големия, Който благославя, от Който изтичат всичките блага. Махар Бену в света е Онзи Големият, от Който изтичат всичките блага.

АБИ

Сега какво значи това? Сега от аба можеш да направиш дреха, нали така. Който знае, може да я направи. Имате вече аби, то е една формула. За да разберете съдържанието на аби, трябва да знаеш как да носиш, да си силен. А-то означава да носиш товар. Б-то в дадения случай означава формула, която означава, че идеите, които имаш в тебе, може да поникнат и да растат. И-то в дадения случай показва посоката на това растене, накъде де расте.

Следователно в дадения случай ти можеш да носиш неприятностите в живота. Расте, проектира мислите. После си смятал, че каквото намислиш, може да го направиш. Ти аби можеш да носиш, ти си облечен. Всеки човек, който носи товара си, на когото умът работи, той е облечен човек. Всеки човек, който може да направи каквото иска, той е облечен човек. Всеки човек, който не знае да носи товара си, умът му не работи, той не е облечен. Всеки, който не може да направи каквото иска, той е гол. Като оголя Адам, позна, че е вече закъсал, не знае какво да прави. Оголял човек значи, че той не е търпелив. Щом не знаеш да мислиш, щом не знаеш да реализираш това, което волята изисква, ти си гол. Щом си търпелив, щом правиш, каквото искаш, ти си облечен човек. Някой казва: „Искам да се облека.“ Най-първо трябва да се облечеш съобразно с ума, да имаш най-хубавите дрехи. „Тахиза олур[76]. Олмаз[77].“

[76] Бързо, скоро ще стане (тур.).
[77] Не може, няма да стане (тур.).

Но много хубави дрехи ще облечеш, то е приятното. Главата си трябва да я облечеш с най-хубавите мисли. Сърцето си трябва да го облечеш с най-хубавата топлина. Топлината е дреха. А пък цялото тяло със сила трябва да облечеш. Тъй щото това са три степени облекла.

Дадат ви някой път малко изпитание, болка имате. Що е болката? Вие сте борец, борите се с нея. Едно малко джудже ще вземеш, ще го гътнеш. Казваш: „Ще познаеш, аз съм господар.“ Той тъй те повали, гътне те, седне отгоре ти, казва: „Ти признаваш ли, че аз съм господар?“ Едно от двете: или ти си господар, или болестта е господар. Щом болестта е господар, ти си отдолу. Но живот с болест е за предпочитане, отколкото живот без болест. Що е болестта, от какво иде?

БОЛИ

Вие имате една формула. Какво трябва да направите? Б-то показва, че трябва да мислиш. О-то показва, че имаш условия. А-то показва, че трябва да се държиш с невидимия свят отгоре. И-то показва, че воля трябва да имате. Аз съм ви привеждал примера. Излизат двама млади, пак се скарали, двама млади влюбени. Младата мома била упорита, казва на своя възлюблен: „Аз не се мърдам на педя вече.“ Той ѝ се моли, че са близо при гората. Тя казва: „Не се мърдам.“ Ни назад, ни напред. По едно време задава се една мечка от гората. Той се качил горе на крушата и тя отива подир него. Мечката значи я накара да се мръдне. Казва: „Колко се радвам, че мечката е дошла, да се намерим и двамата горе на крушата.“ Страданията, това са мечката в света, която примирява хората там, дето хората не могат да се примирят. Казва: „Благодарим, че има една круша, дето можем да се спасим от тази мечка.“

Прилагайте. Противоречията, които се зараждат във вашия ум, не ги оставяйте неразрешени. Ако имате десет задачи зададени, поне

една разрешете, то е пак нещо. И десетте задачи да ги оставиш, то е прегрешение. Една задача можеш да разрешиш, но десет? Една задача като разрешите, вие сте на правия път. Никога не оставяйте всичките мъчнотии неразрешени. Поне една от мъчнотиите разрешете, за да станете силни. Човек, който не разрешава всеки ден по една мъчнотия, той винаги остава слаб човек. Една малка мъчнотия да разрешите. Не ви казвам най-мъчните задачи да разрешите. По възможност най-лесните задачи да разрешите. Като разрешите, да знаете, че сте разрешили една задача, на която може да разчитате.

Чудни са съвременните хора, когато чакат Провидението да им помогне, чакат Господ да им даде. И то става. Едно бедно момче американче нямало никаква препоръка. Гледа накъде ходят тия богатите американци в една местност, дето е планинска и няма вода. Купува хубава стомна, че носи вода. Някой богат американец ожаднее, че той му даде една чаша вода. Като ходил така да услужва на богатите американци и те се заинтересували от него. Те се заинтересували, дето им носи прясна вода.

Та и вие като се интересувате от другите хора, и те ще се заинтересуват от вас. Ако вие не се интересувате от Божиите работи, как ще се интересува Господ от вас? То е закон в света. Ако ти не се интересуваш от своя ум, ако ти не се интересуваш от своето сърце, ако ти не се интересуваш от своето тяло, кой ще се интересува от тебе?

Сега не само схоластично да казвате: „Да вярваме." Вяра, която не почива на един вътрешен опит на ума, вяра, която не почива на един вътрешен опит на сърцето, и вяра, която не почива на един вътрешен опит на тялото, на човешката воля, тази вяра е схоластична, без съдържание. Аз не ви казвам да вярвате в неща, които са вън от вас, но вярвайте в неща, които са вътре във вас. Започнете от онова, което

вие имате, после да влезете във връзка с неща, които нямате. За бъдеще има много работи, които можете да постигнете. Какво може да проповядвам на една мравя? Тази мравя не може да възприеме идеите на човека, на тази мравя трябват милиони години, за да ги разбере. Какво ще ви проповядвам за ангелите? Докато дойдете до ангелите, милиони години трябват.

В сегашната форма трябва да разчитате на онова, което сега имате. Много богатства има в хората, които са останали недоразвити. Всеки очаква нещата да дойдат само по себе си. Те ще дойдат сами по себе си, ако се посеят.

„Това е живот Вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Двадесет и втора лекция на младежкия клас 4 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

ТРИ ВАЖНИ НЕЩА

„Отче наш“
Едно размишление.
„Махар Бену Аба“

Ще дам три неща за размишление – туй, което е, туй, което се проявява, и туй, което се осъществява. Туй, което полага основа; туй, което съгражда; туй, което дава живота. Ти от туй, което е, не може да излезеш. Човек не може да излезе из въздуха навън. Щом излезе из него, ще последва смъртта. За да излезеш от туй, което е, и да влезеш в туй, което се проявява, трябва да излезеш извън. Тогава ще влезеш в процеса на това, което се проявява. А туй, което се проявява, е това, което съгражда. Ти вземеш да градиш, вземеш друга посока на движение. Като туриш основа, основата е хоризонтална. Щом започваш да градиш, издигаш перпендикуляр към основата, движиш се в противоположна посока. Туй, което дава живот, то е съграждането. Ти влизаш в живота. Животът в този смисъл значи да направиш една връзка със светлината, топлината и силата. То е животът. Щом направиш връзка със светлината, ти проглеждаш. Щом направиш връзка с топлината, ти прочуваш. А щом направиш връзка със силата, ти оживяваш.

Имате сега един прост процес в яденето. Най-първо, вземаш храната в ръката си. После я поставяш в устата си, гълташ я. Там спира процесът. Вземаш храната, сдъвкваш я, гълташ я – в три думи. Вземаш нещата, да ги сдъвчеш, да ги глътнеш. След като ги глътнеш, ще спреш. Какво ще направиш повече от това? След като глътнеш храната, какво можеш да направиш? Като глътнеш, ще пратиш храната на мястото. Ще чакаш, тя трябва да ти съобщи слязла ли е на

мястото, дето трябва. Щом е слязла, ти печелиш. Щом не е слязла на място, трябва пак да се мъчиш да я пратиш на мястото.

Тогава онази поговорка казва: „Дръж главата на светлина." Не изваждай главата вън от светлината, дръж главата си в светлина, сърцето си в топлина, а тялото си – съградено в силата вътре. То е безопасността на човека. Светлината, топлината и силата в този порядък на нещата са важни. Човек едновременно живее в светлина, в топлина и в сила. Възпитанието на човека седи [в това] да знаеш всеки ден да възприемаш първото количество светлина, да знаеш какво количество топлина да приемеш в сърцето и какво количество сила в тялото. Когато човек изпълни всичките тия процеси, той усеща едно самодоволство в себе си, една радост се ражда в него.

В природата имаме един процес. Посятото семе е туй, което е. Израсналото семе, което израства и става дърво, то е, което се е проявило, туй, което се осъществява, туй, което е цъфнало, завързало и узряло. После, тия процеси ги опитваш, опитваш плода. То е реалното. Идеалното, реалното и осъщественото. Аз ги наричам идеално, реално и осъществено. Опитваш плода. Повече от това не може да искаш от природата. Туй, което придобиваш при опита, е вече знанието. Любовта е посятото семе. Мъдростта е туй, което съгражда, дървото, което расте. Истината е това, което [е] цъфнало, завързало и узряло. Ядеш плода, това е свободата. Радвайте се на това, което е посято. Радвайте се на това, което расте. Радвайте се на това, което цъфти, което зрее и което опитвате. Че някои хора много бързат. Плодът в началото е горчив, после става стипчив, кисел и най-после става сладък. Всичките страдания произтичат, че сте още в началото. Плодът е завързал, но е още горчив. Искат да ядат, горчив е плодът. Тогава казват: „Ще чакате да се опече питата." Та всички вие в живота мязате на малките деца. Казвате: „Не се опекла питата. Това

не станало, онова не станало.“ Питата не е опечена – искате пита. Питата още се пече някъде.

Казвате: „Не се ли опече тази пита?“ Ще чакаш. Той стане, казва: „Не мога да чакам.“ Как не можеш да чакаш? Можеш. Сега нали хората казват: „Ако не ядем, ще умрем гладни.“ Хубаво, човек като яде, пак умира. Хората се наядат хубаво и пак умират. Хубаво, когато в тебе умира едно чувство, когато в тебе умира гладът, какво лошо има? Когато в тебе болестта умира, какво лошо има в това? Когато робството умира, какво лошо има в това? Ако гневът умира, какво лошо има в това? Или ако страхът умира в тебе, има ли нещо лошо? Като се ражда страхът, краката ти се продължават, бягаш. Като умре страхът, спреш на едно място. Ако умре безверието, какво има, нещо изгубил ли е човек? Та кое е това, което смущава?

Ако един плод узрее хубаво, след като е облечен, ще дойдат да го разглеждат. След като го разглеждат, после го турят чиновник някъде, назначават го за професор. На този професор най-първо му снемат хубавата дреха. Нали като влезете някъде, ще ви снемат балтона. Като дойдете, ще ви дадат най-добрия прием. Снемат ви всичките дрехи, които имате, че оставате с най-тънката си дреха [...]. Човек, като умре, според моето схващане, отива на гости. При умирането той е останал с най-тънката си дреха, да му не тежи. Свободен е от всичките тягости на живота. Волът, който се е освободил от хомота, който престанал да оре нивата, умрял ли е? Какво лошо има, че е престанал да оре нивата? Търсиш го в хомота – няма главата му. Казва: „Замина някъде.“ Къде? В гората пасе. Кое положение е по-хубаво, в гората или в хомота? В гората, разбира се. Да си представиш, че една душа излязла от хомота на този живот и влязла в живота, хомотът и ралото са там. Казвате: „Умря.“ Разбира се: този вол се е освободил вече от хомота. Сега пасе свободно. Казва: „Освободих се от тягостите на орането.“ Пита: „Какво има в оня свят?“ Трева има, вода има, свобода

има. В оня свят остен няма. Да допуснем, че вие сте влезли в света – всичко замръзнало, нямате огън; жажда имате, няма откъде да пиете вода. Значи топлината е необходима да стопи леда, за да можете да приемете водата. То е едно условие за живота. Топлината е условие. Окръжаващата среда да бъде приспособена, за да влезе в градеж на живота.

Помнете това: любовта е туй, което е; мъдростта е туй, което се проявява; истината е това, което се осъществява. Три неща има важни.

„Това е живот Вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил."

Двадесет и трета лекция на младежкия клас 11 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

СВОБОДЕН ЧОВЕК

„Отче наш“

Имате ли тема? („*Имаме.*“) Прочетете. (*Прочете се темата „Най-ценното в човешката мисъл“.*)

Пишете за следния път **тема №15** „Самовъзпитанието и самообразованието“.

Ще се спра върху мисълта, че човек трябва да бъде свободен. Свободният човек взема една стъпка. Какво подразбирате? Намира се човек в едно почивателно състояние. Свободен си да вземеш една крачка или две крачки. Ако човек вземе една крачка, какво ще постигнете?

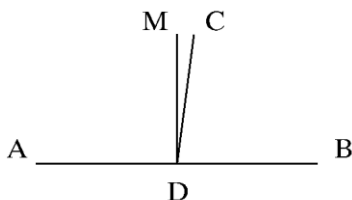

Фиг. 1

Представете си, че вие сте на една такава площ, – Линията CD перпендикулярна ли е към AB (**Фиг. 1**)? Откъде съдите, че е наклонена? Тя е наклонена, има нещо по което се ориентирате. Тя не е в съгласие в дадения случай, тя не е перпендикулярна. Защо не е перпендикулярна? Не е перпендикулярна към площта. Тази площ е хоризонтална спрямо какво? Да кажем, във вас има съзнание – виждате, че AB е хоризонтална. Правата MD перпендикулярна ли е? Значи това са отвлечени идеи. AB, това е вътрешна отвлечена идея,

която се материализира като някоя площ, – Вие имате CD, и това е отвлечена идея. Ако се движите по линията, де усилията ще бъдат по-големи? Естествено – дето има по-голямо съпротивление. AB е туй, което чувства. CD е това, което мисли. Всякога дето има трудност, се явява мисълта. Дето има най-малко съпротивление, то е чувство. Имаш едно желание. При желанието много малко мисъл има. Имаш едно побуждение, но не знаеш какви ще бъдат последствията. В мисълта обаче ти се ориентираш, знаеш какви ще бъдат последствията.

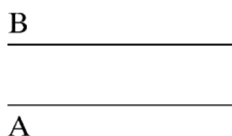

Фиг. 2

Ти имаш желанието да ядеш. На желанието да ядеш първата побудителна причина коя е? Представете си, че вие сте двама приятели. Допуснете, че вие се намирате на двата бряга (**Фиг. 2**). Допуснете, че A е единият бряг, B е другият. Единият е на единия бряг, другият е на другия. Онзи от брега B е по-силен. Допуснете, че тази река е широка два-три метра. Посочват ви един прът, за който се хващате. Хващате се за пръта, засилвате се и прескачате реката. B ви дава един подтик отвътре, но в същото време ви дава един подтик отвън, да ви помогне. Вие имате едно желание отвътре. Защо във вас се заражда желанието да минавате реката от A към B? Допуснете, че вие сте гладен и на брега B има един обект, към който се стремите. При всяко желание човешката мисъл постига нещо. Желанието представя един обект за постижение. Имаш желание да ядеш, искаш да постигнеш. Каква е идеята? Какво ще постигнеш? Най-първо, желанието ти да ядеш. Казва: „Светлината нито се яде, нито се пие.“

Яденето е закон за придобиване на светлина. Обмяна става в яденето. Имате едно малко кандилце, което гори – два, три, четири деня гори. Виждате, маслото се свършва. Наливате. Защо? Защото, щом се свърши маслото, ще спре горенето. Наливате масло, за да имате светлина, която ви е потребна.

Та казвам, яденето е един вътрешен закон за придобиване на онази светлина, сгъстена светлина. Всичките плодове, това е сгъстена светлина. Без светлина човек не може да живее. Човек, който не се храни, не може да живее, разбирам, не може да се прояви. Сега на земята без ръце, без крака може ли да ходите, да работите? Как ще ходите? Някои казват, че човек отвътре може да ходи с мисълта си. Как ще ходиш с мисълта си? И мисълта има крака. Казвам, без крака човек може ли да ходи? Може. Без мисъл човек може ли да мисли? Без желание човек може ли да чувства? Ако нямаш желание, как ще чувстваш? Следователно едно желание може да бъде силно – плюс, може да бъде и слабо – минус. Когато потенциалната страна на желанието е силна, желанието е слабо. Когато кинетичната страна на желанието е силна, тогава желанието е силно. Когато желанието е действие, тогава желанието е силно. Какво разбирате под потенциално състояние? („*Непроявено.* „) А кинетично състояние?

Сега как трябва да се прояви едно желание? Да кажем, вие сте музикант, имате желанието да вземете „до“. Свирите на цигулката, вземаш тона, но усещаш, че този тон не е правилен. Тогава започваш да нагаждаш с пръста си. С кой пръст вземате „до“ на цигулката? Децата с кой пръст го вземат? С третия пръст на първа позиция. Първата позиция действа на струните, както са. В другите позиции струните се скъсяват. Имате втора позиция, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма. Но в коя позиция се свири най-хубаво една песен? Първата позиция е основата. Цигулар, който не може да свири на първа позиция, и на другите не може да свири. Другите позиции са

украшение, нюанси, които се дават. Струните са по-къси. Първата позиция е най-голяма – богаташ, прави най-големи угощения. Другите позиции: […] втора, трета, четвърта, пета, те вземат от първа позиция. Сега вие не може да си представите положението, вземате позициите на цигулката. Това е само за изяснение. Казвате: „Трябва да се изпее една песен." Хубаво, кога една песен се пее добре? Кога една нива е посята добре? Нивата е добре орана, добре посята, добре да израсне, добре да даде плод, добре да се пожъне, добре хамбарът да се напълни – тази нива е добра.

Вие сега имате една ваша мисъл, само приготовлявате почвата. Казвате: „Добре изорах нивата." Оставите я. Какво ще ви даде тази нива? Вие помагате на бурените. Като сте размесили почвата, всичките тия бурени започват много добре да растат. Следователно, като изорете почвата, ще извадите всичките бурени, ще посеете. Но ако я посеете много гъсто, да кажем с царевица или боб, или жито, ако го насеете много гъсто, няма да имате голямо плодородие, понеже нямате достатъчно храна за растене. Ако много рядко го сеете, ще имате добра храна, но няма да имате голямо изобилие.

Сега вие разглеждате един земеделец, не можете да направите едно отношение между земеделеца и вас. Та вие в себе си имате един земеделец, работите над себе си, работите над вашето сърце. Сърцето на каква площ може да уподобите? Представете си сега, че постъпките на хората представят нивите, желанията на хората представят семето, а мислите – това, което земеделецът може да постигне. То е плодът вече. Но в живота ние вече имаме обработен процес. Постъпките – ти имаш едно желание, което си изпълнил. Имате в себе си една постъпка. Желанията са семето, което трябва да се посее някъде. Казвате: „За какво са желанията?" Може ли да си представите човек без желания. Каква е разликата между желая и пожелавам? Казва: „Пожелавам." Кое е по-силно, пожеланието или

желанието? Кое е по-добро, желая или пожелавам? Ж-то е желание, П – това е пожелание. В желанието има широчина. Пожеланието е по-специфично, законът е там. В желанието има изобилие, в пожеланието е друга позиция. Вие съпоставяте коя позиция е пожеланието. Я ми кажете сега. Пожеланието не може да го свириш на първа позиция.

Сега идеята не е още ясна. Неща, които не ги знаете, имат красота. Казвате: „Не го зная." Много хубаво. Като не го знаеш, ти се интересуваш, от незнайните работи се интересуваш. Виждаш нещо на хоризонта неопределено, но ти се интересуваш каква линия има, интересува те какво има там. Каква е разликата? Във всички неща в природата има нещо. Във всички неща, които природата е направила, тя е скрила нещо. Във всичките неща природата е скрила една мисъл, има скрито едно желание и има скрита една постъпка във всеки предмет. Вие минавате покрай един камък и го търкаляте. Минавате по пътя, намирате една книжка, заминавате я. Ако вие сте умен човек, като намерите някаква бележка загубена, ще я вземете. Това парченце е хвърлено, но може би в туй малкото парченце се крие вашето щастие. Ако намерите една книжка, хвърлена на земята, една банкнота паднала от пет хиляди лева, един, който не разбира, ще каже: „За какво ми е?" Ще я хвърли на земята. Който разбира, ще вземе петте хиляди лева, сгънати на четири парчета, ще отвори, ще прочете, ще види, че тази книжка има цена. Но в какво седи цената на тази книжка? Тия хора, които боравят вече с книжката, те са културни хора. Ако влезете в едно общество, дето нямат изгубени книжки, не са писани, те не са културни. Ако намерите всичките книжки, все писани неща имат, хората са културни. Ако по всичките неща няма нищо писано, ще кажете, че тия хора не са културни.

Та казвам, ако вие не знаете как да постигнете едно ваше желание, културни ли сте? Ако не знаете да постигнете едно ваше

пожелание, искате да го изпълните, мислите ли, че вие сте културен човек? Не сте разумен човек. Може да е умен човек, може да е интелигентен, но интелигентност имат и животните. Разумността е нещо повече. Аз наричам интелигентността това, което отвътре говори. Нещо те подбужда. И в животните говори умът. Разумността е нещо външно. В разумността има повече светлина. В интелигентността има нещо, което слуша. Ти слушаш нещо, което ти говори. В разумността ти гледаш на нещата. Разумният гледа, а пък интелигентният слуша. Тогава, чрез слушането какво може да разрешите? Каква е разликата между слушането и гледането? Гледаш, че един човек е болен. Външно предполагаш или слушаш, че той ти разправя, че е болен. Каква е разликата? В слушането ти ще вземеш по-голяма интензивност, понеже, като ти говори, ще почувстваш болката. Ако само гледаш, разумно наблюдаваш, няма да влезеш в неговата болка. Щом не ти говори, само обмисляш вътрешните причини, които са произвели болката, коя е причината, защо и за какво е заболял. В слушането самият човек тебе ти разправя как е станало, тази причина на заболяването.

Допуснете, че ние се намираме в едно положение, че не може да се ползваме [от] светлината, боим се от светлината. Ако пуснем светлината, ще кажат, че не изпълняваме закона. Законът е сега такъв, че не трябва да има никаква светлина. Представете си, че малко сме осиромашали, искаме да забогатеем. Не трябва да бъдем разточителни. Трябва да имаме отвътре светлина, не отвън. Казват: „Външната светлина е разточителство, тя не е нужна.“ Много хора сега се ползват, ще им се усилят очите. Едно лекуване е. Много хубаво е за слабите очи, втренчваш се, пращаш повече кръв в очите, искаш да виждаш. Това е здравословно. Ако по-дълго време продължава, ще бъде полезно за очите ви, понеже на някои от вас ще се оправят очите. Най-първо е много тъмно, после започваш да поназърташ

нещо. То е ограничение. Казва: „Аз съм свободен.“ Някой току си отваря светлината. То е външната светлина. Хубаво, отива един вълк да граби в някоя кошара, той отваря ли светлина? Като влезе в кошарата в тъмното, избира най-тлъстата овца. Забелязал съм, един сокол толкоз силни очи има, че от десет-двайсет пилета отгоре знае кое пиле е по-хубаво и него грабва. Казвам: този вампир взе най-тлъстото пиле. Като лети горе, не взе слабото пиле, но взе най-тлъстото, най-хубавото задигна. По кой начин позна кое е най-хубавото пиле?

Така вие често правите. Младите правите следната погрешка: този вампир иде, задига най-тлъстото пиле, прави пакост. Един селянин взел, че навързал всичките пилета за крака и после ги свързал за крака на майката, че като дойде орелът, да не може да ги задигне. Дошъл един по-голям орел, че задигнал всичките. То е едното положение. Друг селянин бил по-умен, турил квачката отдолу, турил пилетата отгоре и ги покрил с една мрежа. Завързал я за един колец. Орелът проврял краката си през дупките, хванал доброто пиле, но не може да го извади през дупките, че не му иде на ум да пусне пилето и да извади краката си. Иде селянинът, хваща го, казва: „Този вампир...“ Питам, какво е направил с този вампир? Какво предполагате? Не знаем, то е неизвестно. Може да предположим, че го е претрепал. Може да предположим, че го е пуснал. Каква е вероятността, че го е пуснал. Ако една лисица, която е изяла няколко кокошки, я хванете, ще я пуснете ли? В този случай ще я приемете на гости, ще ѝ съблечете горното палто, другото ще хвърлите навън. Лисичата кожа ще остане за спомен, нея ще я турите като огърлица. Често виждам лисици около врата. Като видя лисица около врата, тълкувам така. Те казват: „Ние напуснахме ония лисичи похвати. Умря в нас това животното, да задигаме кокошки и пилци, умря туй желание.“ Умряло наполовина, защото гледам, очите на лисицата са

отворени, гледат към земята още. Тази лисица е само вътре, а очите са още отворени.

Казвам, не желайте в себе си да унищожите вашите желания. Човек да възпитава своите пожелания, а да остави своите естествени желания. Желанието да ядеш, да пиеш вода и всичко, което човек желае, е на място. Но в желанията човек трябва да се пази от пресищане, нямайте еднообразни желания и не мислете за едно и също нещо. Например, някой те обиди и ти двайсет години носиш обидата в ума си. Казваш: „Обиди ме." Кажете ми една благородна дума, от която човек се обижда. Коя е най благородната обида? Вие, учителите – коя е най благородната обида, с която вие обиждате децата? Ако вие се обиждате, засяга се вашият мозък само на едно място (**Фиг. 3**).

Фиг. 3

Двайсет години вие концентрирате ума си, носите в ума си, че някой ви обидил. Ако казвате дръвник, каква обида има в дръвник? Какво има, че ти си казал дръвник? Онзи, който се обидил, то е еднообразие в природата. Човек не трябва да мисли за едно и също положение. Да допуснем, че пет-десет минути пеете все „до". Питам, какво ще постигнете? Природата не обича хабене на енергията ѝ. В мислите, в чувствата и в постъпките под възпитание ние разбираме да се не хаби енергията, която е в нас. Никога не хабете енергия та на природата. У българите има един навик, като дойдат гости, ще трябва четири-пет пъти да ги каниш, тогава да влязат. Казват: „Бързаме", но най-после заради ваш хатър влязат и вземат да ядат. Ако сте на гости на един турчин, той казва: „Заповядайте." Ако не вземете, оставате

гладен. Българинът ще те кани най-малко четири, пет, десет пъти. Сега природата колко пъти кани? Тя никак не кани. Тя нареди всичко на масата и го остави. Като дойдеш ти, сам определяш кое да вземеш. Имаш едно желание, но то е твое. Тя седи настрана, казва: „Туй е за тебе“ и ти опитва ума. Ти като ядеш, тя знае колко си умен. Още като ядеш, знае от коя категория си. След като ядеш и каквото остане го туриш в торбата, тя вече знае от кои си. Ако ядеш и наполовина оставиш яденето недоядено или си направил нещо, че не си спазил правилата ѝ, тя вече има понятие заради тебе. Ти бързаш да ядеш. Че ти определяш характера си. Или бавно ядеш, едва се движиш, не ти е приятно яденето. Във всяка работа, която човек свършва, да има съзнанието, че свършва най-хубавото. Не само [в] яденето.

Та казвам, всяко нещо, което правите, трябва да го правите, както трябва. По някой път мислите. Защо трябва да мислиш? Ако добре мислиш, добре е за тебе, добре е и за другите. Ако постъпваш добре с другите, и за тебе е добре. Законът е много верен. Каквото правиш на другите, ще бъде полезно и за тебе. Ако ти изореш нивата, без да посееш семето, това ще бъде добре за нивата, но няма да бъде добро за тебе, няма да ядеш плод. Мнозина от вас се заблуждавате, искате да се ползвате от труда на другите хора. Човек най-първо трябва да се ползва от своя труд. Ти питаш: „Ти обичаш ли ме?“ Той ти казва: „Това е моя работа.“ Аз обичам ли ви? „То е твоя работа.“ Готов ли си да ми дадеш нещо? „То е моя работа.“ Аз дали съм готов да я приема? „То е твоя работа.“ Сега вие казвате: „Аз ви обичам.“ Някой път вие се заблуждавате, че обичате някого. То е твоя работа. Ти си свърши твоята работа. Що е крив човекът? Що е крива нивата, че си я изорал? Ти казваш: „Тази нива аз изорах. Тя не ти даде това, което аз очаквах.“ Нивата не е виновата. Ако нивата не е дала плода, нивата виновата ли е? Ако ти обичаш нивата, какво ще стане? Ти ще бъдеш здрав. Ако ти обичаш, ти ще бъдеш весел. Ако ти обичаш, всичко ще

ти върви наред. Щом не ти върви всичко наред, има нещо, което куца на твоята обич. Който обича, който люби, ако разбирате, всичко ще ви върви. Вие казвате: „Защо сега мене не ми върви?“ Не ви върви, аз ще ви кажа защо. Вие имате цигулка много хубава, една цигулка на Страдивариус, но не сте избрали хубави струни. Лъкът също не е добър. Времето е влажно. Искате да свирите, но тази цигулка не може да ви даде добър звук. Ако цигуларят обича своята цигулка, тя ще бъде турена в подходящо място, ще тури най-хубавите струни, най-хубавия лък. Мястото, дето ще свири, да е сухо. При тия условия няма да има изключения, цигулката ще даде хубав звук.

Ако вие спазвате ония закони, които Бог е положил в света, всичко ще върви добре, както в музиката. Щом не спазваме законите, казваме: „Станало нещо.“ Може да се е разлепила някъде. Понеже има разлепени места, не може да даде хубав тон. Ако вие вземете струната „ми“ и обърнете реда на нещата, турите „сол“ на мястото на „ми“ и турите „ре“ на мястото на „ла“ – обърнете целия ред на цигулката, започнете да свирите, какво ще стане? Ако изтеглите „сол“, както изтегляте „ми“, какво ще стане? Ще се скъса. „Сол“, тази дебелата струна, е направена така, че не търпи голямо изтегляне. Казвате: „Може, може“, но няма да издържи на това напрежение. Когато искаме да изменим този, разумния, ред в природата, който съществува, се случват тия неестествени положения. „Сол“ се къса, „ре“ се къса, всички се късат. Тогава, ако турите „ми“ на мястото на „сол“, ще се скъса, няма да издържи. Нито „сол“ ще свърши работа на мястото на „ми“.

Сега това са обяснения. Всички казват: „Съвършения живот.“ Това, което е вътре в човека, това е съвършеният живот. Защото във всичкия живот е Божественото начало. В голямата дисхармония, която съществува в света, Божественото начало присъства и Бог, Който постоянно организира това, неразумното. Във всяка своя стъпка,

каквато и да е, човек ще се ползва. Вие може да се ползвате от работата Му. Някое дете защо го бият? Да допуснем, че някое дете обича да бута плодовете. Веднага ще го нашарят отзад. Значи, когато пипа, има шарене отзад. Детето свързва хубавия плод с болката, която усетило на задницата. Тогава преценяват. В битите деца в миналото болката е по-силна, отколкото яденето. И като види плода, веднага ще изпъкне болката и приятността от яденето. То сравнява – търговска работа. Вижда плода и казва: „Тук нищо няма да спечеля“ и си заминава. Друго дете дойде, вижда плода и казва: „Тук ще спечеля“ и взема плода. После дойде обратният процес. Ние се научаваме в живота как да живеем. Някой път дойдат някои страдания – те са за полза, то е временно. Тези закони ние сме ги създали. Много от съвременните птички дойдат на дървото, кацнат, вземат по една череша. Седи градинарят с пушката и гръмне. Тя не може да си представи как този човек гърми. Той казва: „Ти едно време яде без позволение.“

Сега в самовъзпитанието във вас имате желание да ядете повече. Да допуснем сега, че тебе ти трябва само един самун, една пита. Ти не вземаш един самун, но вземаш два, осигуряваш се. Тръгнеш ти и вземеш в запас. Срещат те на пътя и ти вземат запаса. Тогава с какво си се запасил? Представете си, че вървиш и си взел въздух в едно шише. Сгъстил си го. Дишаш въздуха и вземеш и в запас. Питам, къде имаш условия, като се движиш, да употребиш този въздух? На един от английските крале, който боледувал, донасяли му планински въздух в неговата стая. Щом се движиш в планината, тебе не ти трябва компресиран въздух. Често вие, като влезете в уредения живот, вие се осигурявате. Сигурността на човека зависи от неговата мисъл, сигурността на човека зависи от неговите чувства и зависи от неговите постъпки.

Първото нещо, имайте отношение към законите, които съществуват, към разумните закони. Как ще познаете дали един закон е разумен, или не? Как ще познаете дали една цигулка е добра, или не? Онзи професор, който знае да свири, ще познае. Който не е вещ, няма да познае.

Та казвам, кой е разумният живот? Майстор трябва да бъдеш. Вие искате да знаете права ли е една ваша постъпка. Ако имате музикално ухо, щом чуете един тон, ще знаете прав ли е тонът, или не. Аз, като свиря или друг някой като свири, познавам тона прав ли е, или не. Защо? Има известни качества [в] трептенията, които издава. По трептенията музиката се познава, [по това] колко са прави тоновете. Казвам, разумният човек трябва да познава порядъка, в който се намира, разумен ли е, или не. Имате едно желание, трябва да знаете разумно ли е, или не. Имате една мисъл, трябва да знаете права ли е, или не. Как познавате дали е права вашата мисъл, или не? Щом мисълта е права, има повече светлина. Щом желанието е право, има повече топлина. Щом постъпката е права, ще придобиете повече сила. Но понеже тия трите процеса вървят заедно, правата мисъл предизвиква право желание и правото желание предизвиква права постъпка. Следователно светлината се намира в отношение с топлината и топлината се намира в отношение към силата:

С : Т; Т : П.

Щом мислиш право, ще чувстваш право. Щом чувстваш право, ще постъпваш право. Щом не мислиш право, няма да чувстваш право и няма да постъпваш право. Човек, който мисли право, който чувства право, който постъпва право, той винаги е здрав. За бъдеще това ще бъде лекарство. Щом направиш погрешка, ще изправиш погрешката и болестта ще си иде.

Тия болести: главоболие, ишиас, ревматизъм се дължат или на липса на светлина, или на липса на топлина, или на липса на сила.

Сега съвсем другояче обяснявам. Ако влезете в един салон, който е студен, няма и светлина – нямате разположение да свирите. Но ако топлината на салона е умерена, ако има и светлина, цигуларят, като влезе, разположен е да свири. Ако в тебе чувствата не са добре разположени, ако не можеш да мислиш правилно, чувствата ще дадат едно предразположение. Значи, трябва да живееш в една среда, която да тонира чувствата ти, защото в дадения случай, вие, като чувствате, вие сте във връзка не само с живите същества. В дадения случай вие имате едно самочувствие в себе си. Ако вие сте в дисонанс със същества, които са далеч от вас (понеже трептенията на самото чувство са много бързи, да кажем, вие имате една мисъл за едно разумно същество в Америка или някъде другаде), каква е вашата мисъл? Отговорът на вашата мисъл [е] отговорът на вашето чувство. Направете опит, някой път минавате покрай някоя градина, искате да откъснете един плод. После имате едно разсъждение в себе си, казваш: „Не трябваше да откъсвам.“ След като го откъснеш, някое същество в тебе ти казва: „Не трябваше да късаш. Ти трябваше да попиташ този, на когото е градината, да попиташ и това дърво.“ Започваш да философстваш: „То е Божественото. Аз имам свобода.“ Ти имаш свобода, но усещаш една дисхармония в себе си. Ти си свободен да вземеш на цигулката „до“, както искаш, но онези, които те слушат, ще кажат: „Не е вярно.“ „Аз тъй съм се научил.“ „Не е вярно, не е правилен тонът.“

Та казвам, в природата как трябва да постъпваш в даден случай е строго определено. Можеш, като се спреш при крушата, да попиташ Господа: „Господи, туй дърво е Твое.“ Той говори на пазителя. Ти ще попиташ Господа можеш ли да вземеш от дървото. Господ ти казва: „Ще идеш да попиташ господаря на това дърво.“ Ще идеш, ще намериш господаря, ще попиташ. Ако той ти позволи, тогава ще откъснеш. Щом сам си позволяваш, значи поставяш себе си на

мястото на Господа и на другите, ти ставаш едно божество. То е заблуждение. Туй дърво не си създал ти. То е плод. Трябва да оцениш, когато минаваш покрай едно дърво: „Аз ценя труда на този човек. Той е работил, природата е работила.“ А пък ако вие живеете според Божиите закони, като минавате през мястото, господарят ще бъде там и той ще ви покани. Ако не сте живели добре, господарят няма да бъде там. Та когато нещата идат сами по себе си, вие живеете в един разумен свят. Когато нещата не стават, както вие искате, вие не сте влезли в онзи разумния свят, дето всичко става тъй, както ние мислим.

За да бъдете здрави, научете се да мислите, че мислите имат отношение към здравето и чувствата имат отношение към здравето, и постъпките имат отношение към здравето. Постъпките имат отношение към тялото, чувствата имат отношение към кръвообращението, а пък мислите имат отношение към електричеството и магнетизма, които текат. Ако мисълта не е правилна, течението на електричеството и магнетизма не е правилно. Ние говорим за растежа на човека. Ако чувствата не са правилни, кръвообращението, дишането не става правилно. Щом постъпките не са прави, в движението има нещо нарушено. Всякога, когато тръгнете да ходите, да знаете дали постъпките [ви] са прави. Като тръгне човек, трябва да знае каква е постъпката му. В желанията си, да знаете правилно ли е желанието. После, да знаете мисълта, която го движи. Всяко нещо, което извършвате, да знаете дали е право, или не. Тогава по-малко енергия ще се хаби.

Използвайте светлината. Вие си представяте следната картина: вие сте в една стая хубаво осветена. Имате запалена печка и стаята е добре отоплена. После имате всичко, което ви е потребно. Отвън колкото и да е лошо времето, ти си доволен, че се намираш в една

стая, дето има светлина, топлина, пък има и достатъчно храна, да прекарате зимата.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината с скрит животът.“

Двадесет и четвърта лекция на младежкия клас 18 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

САМОВЪЗПИТАНИЕ И САМООБРАЗОВАНИЕ

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („*Имаме.*“) Четете. (*Прочете се* ***темата №15*** *„Самообразование и самовъзпитание“.*)

Ядеш храната. Към кое се отнася? Ако се храниш, към какво спада? Или удариш си крака и те заболи, към каква област се отнася? Хубаво, когато приготвяте храната, към кой процес спада? [Да] ядеш храна е едно, пък [да] приготовляваш храна зимно време е друго.

Пишете **тема №16** „Най-ценното за окото, най-ценното за ухото, най-ценното за вкуса.“ Ще мислите. Изпейте „Махар Бену Аба“.

„Махар Бену Аба“

СЛЪНЦЕ

ЗЕМЯ

ПРОСТРАНСТВО

Какво отношение имат, коя от тия думи е най-понятна? Земята. Какво получавате от слънцето? Светлина и топлина. Друго? Какво излиза от земята? Ако говорите за водата, имате отношение, че водата е понятие. Какво представя слънцето? Земята е неразбрана. Мислим, че от земята излизат някои неща, но излизат от слънцето. От всички тия думи коя е най-неразбрана? Пространство. А и земята, и слънцето са излезли от пространството, защото и слънцето е в пространството, и земята е в пространството. Земята е под влияние на слънцето. Слънцето и земята са под влияние на пространството.

Та по някой път онези неща, които вие не разбирате, оказват по-голямо влияние, отколкото вие мислите. Казвате: „Тази идея разбирам, но тя не оказва или оказва много малко влияние.“ Да

допуснем, че вие разбирате какво нещо е мухата, не разбирате какво нещо е слънцето. Мухата ли ще ви влияе повече, която разбирате, или слънцето ще ви влияе, което не разбирате? Вие мислите, че което разбирате ви влияе. Ако разбираш една муха, какво ще ви влияе? Да кажем, че разбираш характера на мухите, може да опишеш и напишеш цял един том върху мухите. Може да станеш доктор, като пишеш върху мухите. Какво ще добиете сега от една муха? Какво може да ви даде една муха? Тогава в природата защо са създадени мухите? Какво е предназначението сега не искам да ми кажете, вие не сте специалисти върху мухите. Не искам да ми разрешавате въпроса, то е труден въпрос. Мухите са един преходен етап в развитието на органическия свят.

Сега с какво може да сравните слънцето и човека? Слънцето може да го сравним с човешкия ум. Земята може да я сравним с човешкото сърце. Пространството, то е човешката душа. С колко букви се пише думата пространство? Дванайсет. Колко букви има в думата слънце? шест. А в земя? Четири. Защо слънцето има шест букви, земята четири, а пространството дванайсет? Топлина. Колко букви има [в думата] топлина? Седем. Какво отношение има между светлина и топлина? Кое от кое произтича? Има един закон: когато се увеличава топлината, намалява се светлината. Когато се увеличава светлината, намалява се топлината. Когато се намалява топлината, увеличава се светлината. Какво разбирате под увеличение на топлината и увеличение на светлината. За пример, ако светлината е разсеяна и я пречупите през една призма или едно стъкло, което събира светлината и образува един фокус, какво ще се образува във фокуса на пречупването? Ще се образува топлина. Добре, на какво влияе светлината повече? Светлината влияе повече на мозъка. Мозъкът работи чрез светлината, сърцето работи с топлината. Сърцето без топлина не може да работи. И умът без светлина не може

да работи. Когато светлината на ума е малко, умът е в инертно състояние. Когато топлината е малко за сърцето, и сърцето е в инертно състояние. Когато започва да се увеличава светлината, деятелността на ума започва да се увеличава. Когато започне да се увеличава топлината, деятелността на сърцето започва да се увеличава. Щом се увеличава светлината, увеличава се процесът на ума. Щом се увеличава топлината, увеличава се процесът на човешкото сърце. Та казвам, ти не може да произведеш един процес в ума си, ако най-първо не може да увеличиш светлината.

Да допуснем, че искате да направим едно преобразование в тялото си. Вие туй преобразование не може да го направите, ако не знаете каква храна да дадете на тялото си. Само един вид храна ще дадете, защото умът се нуждае от съвсем друга храна. Сърцето се нуждае от съвсем друга храна – храна, която носи топлина. Човешкото тяло се нуждае от храна, която носи сила в себе си. Някой казва: „Да се храним." Храната е сложен процес. Може да се храниш с обикновена, нехранителна храна, която не може да ползва ума, която не може да ползва сърцето и не може да ползва и тялото ти. Тази храна не е полезна. Храна, която носи светлина, храна, която носи топлина и която носи сила, тази храна е здравословна. Тогава може да си подмладиш тялото, както искаш. По същия закон ти не може да създадеш едно хубаво чело, ако нямаш светлина в ума си, ти не може да създадеш един хубав нос в долната част, ако нямаш топлина, и не може да създадеш един подбрадник отдолу, ако нямаш сила.

У животните, у които липсва сила, не знаят да си избират храната, тази част на брадата е много слабо развита, долната челюст е слабо развита. Понеже нямат светлина, челото у тях е слабо развито, имат само едно чуканче. Понеже имат доста топлина, тяхната муцуна е излязла навън, доста силно е развита муцуната. Муцуната показва чрезмерно развитие на топлината. Следователно у животните трябва

да се намалява топлината и да се увеличава светлината. Сега у човека трябва да се увеличава и светлината, и топлината, за да се увеличи силата. Силата се добива чрез увеличаване на светлината, с увеличаване на топлината. С намаляване на светлината и с намаляване на топлината или с намаляването на човешките мисли и с намаляването на човешките чувства се намалява и волята. Волята се усилва чрез усилването на ума и усилване процеса на сърцето.

Искате да разберете процеса на самовъзпитанието и самообразованието. Какво е самообразованието и самовъзпитанието? В какво седи възпитанието и в какво седи образованието? Той говори за възпитание и не разбира основните неща на възпитанието. Ти не може да се възпиташ, ако не разбираш законите на светлината, ако не разбираш законите на топлината и техните отношения към тебе. Ти не може да се самовъзпиташ, ако не разбираш законите на силите, които действат в природата вътре. Силите са свързани с волята, топлината е свързана със сърцето ти, светлината е свързана с човешкия ум. Те са пътища, по които ти може да станеш учен човек, философ, маг може да станеш, някое божество може да станеш.

Какво разбирате под думата божество? Силно същество. Под думата божество разбираме силен човек. Много силно трябва да е божеството. Всички божества са силни същества, имат знание. Развили са добре ума си, развили са добре сърцето си, затова те са божества. По някой път вие казвате: „Той е божество.“ Какво разбирате? По някой път във вас се явяват някои противоречия. На какво се дължат противоречията? Ако топлината е малка, тогава студът ще дойде. Ако светлината е малка, тогава мракът те спъва. Ако силата е малка, кое те спъва? Нямаме специална дума, слабостта или безсилието те спъва. Тогава страдаш от безсилие. Какво трябва да правиш? Ако не си упражнявате ръката, тогава какво ще стане? Всяко нещо от упражнения се развива. Трябва да знаете как да се

упражнявате. Безразборното упражнение на пианото – какво ще добиете, ако се упражнявате без система? Ако има една система, правилна система при упражнението, [пианистът] ще може да изрази всичко, ще има ония нюанси. Та казвам, сега вие безразборно мислите. Тъй както един пианист безразборно ако се упражнява, все ще научите нещо. Трябва да имате един правилен метод за размишление. Под думите мислещ човек разбираме който правилно мисли. Мисълта никога не трябва да бъде еднообразна.

Често слушам някой човек да говори за някого, говори нещо, което аз зная, че не е вярно. Той чел нещо за Америка и им разправя за разни градове, за Ню Йорк – грамаден бил, какви къщи имало. Питам: „Ти в Америка ходил ли си?“ Казва: „Чел съм.“ Разправя им човекът какво било осветлението, картини гледал. Това е статическо знание. Какво осветление, какви къщи имало разправя ми друг, който е бил там? Той се качвал на тия къщи, на тия автомобили. Ходил в подземията, които ги има в Ню Йорк. Казвам, по някой път, когато изучавате нещата по книгите, е едно, когато изучавате самата реалност, е друго. Сега слънцето го изучавате по книгите колко хиляди градуса има, но не сте ходили на слънцето. Ако идете на слънцето, какво ще стане с вас? Като идете на слънцето, учените хора ще ви сплашат – те казват: „Ако идете на слънцето, ще тежите шестнайсет хиляди тона.“ То е предположение, което учените хора правят, че като идете на слънцето ще тежите шестнайсет хиляди тона. Те не са ходили на слънцето, да знаят. Това е теория. Сега аз може да си позволя да ви кажа, че като идете на слънцето, ще тежите толкоз, колкото тежите на земята. Колкото е вярно тяхното твърдение, толкоз е валидно и моето, понеже нито аз, нито те са ходили. Може да има отношение, понеже на земята колко тежи човек? Колкото едно тяло е по-голямо, неговата привлекателна сила е по-голяма. Хубаво, шестнайсет хиляди тона като тежите на слънцето, колко пъти ще се

увеличи напрежението вътре? На земята имате хиляда и двеста килограма налягане отвън и хиляда и двеста напрежение отвътре, [те] се уравновесяват. На слънцето ще имате шестнайсет хиляди тона налягане. Туй налягане и отвътре ще бъде толкова. Следователно и на слънцето ще се уравновесят тия сили. Научно това е вярно. За пример, ако напрежението отвътре е малко, вие ще бъдете спитени. Ако на слънцето идете с вашето напрежение отвътре хиляда и двеста килограма, с това напрежение ако вие се пренесете на слънцето, вие ще бъдете обърнати на пита, ще бъдете спитени като лист.

Ако идете на слънцето, вашата интелигентност ще се увеличи, с туй ще се увеличи и напрежението. Като идете на слънцето, ще бъдете като в рая. Ще намерите един свят с много хубава пролет, хубави морета, много хубави градини, уредени, с много богата растителност, със здания, направени от диамант, прозрачни. Ще намерите такова богатство, дето не сте го сънували. Питам, туй сега вярно ли е? Казвам: възможно е, вероятно е. Туй, което ви казвам, е десет пъти повече. В слънцето, в слънчевата система живеят разумни същества. Каквото искаш, могат да го направят за няколко минути. Искащ къща, един апартамент – в четири-пет минути апартаментът ще бъде готов. Не си доволен – в четири-пет минути го съборят. От какъв кристал искаш – в четири-пет минути ще го направят. Каквито дрехи искаш – четири-пет минути, ще ти ги направят, каквито искаш. Искаш някакво съчинение – в четири-пет минути ще го направят. Не си доволен, веднага го сменят. Всичко става магически. Ние не сме ходили в Америка, но поне се радваме, че можем да се изкажем. Все е хубаво да имаме картини.

Казвам, красотата в живота има една хубава страна. Ние трябва да се радваме на онези непостижими възможности. Има един контраст. За мене само непостижимите неща са постижими, а постижимите се непостижими. Когато ми казват за нещо, че е

постижимо, аз зная, че е непостижимо. За мене само непостижимото е постижимо, за мене голямото е постижимо, а малкото е непостижимо. За мене малкото е видимо, а голямото невидимо. Голямото, за да не ни препятства, природата го е турила толкоз далеч, че го смалила, защото големите работи са много амбициозни. Турила ги надалече, да не ни препятстват. Малките са толкоз скромни, че не искат даже да ги видим, никога не се явяват. Седят като незнайни. Незнайното в света е малкото. Но във вас сега да не влезе една представа: „Тогава какъв смисъл има?“ Вие сега се боите да не станете малки. Ако искаш да си починеш, стани малък. Щом станеш голям, ще те натоварят. Големия го хванат за работа. Ако искаш да си починеш, да се уединиш, трябва да станеш малък, никой да не те знае накъде си; ти всички да виждаш, тебе никой да не те вижда. То е спокойствие. Сега във вас има желанието да станете големи хора. Че вие сте всички много големи, по-големи, отколкото трябва. Вследствие на тази големина вие страдате. Трябва да знаете да изучавате закона на смаляването, за да си починете. Почивка на ума трябва. В малкото е почивката. Почивка на тялото трябва. При самовъзпитанието, за тия невъзможните работи трябва да се смалиш, да се отдалечиш.

Някои от вас искате да прозрете в духовния свят. Много лесно може да прозрете. Докато физическият свят с тия впечатления реагира върху вашия ум, никога не може да влезете в духовния свят, невъзможно е. За да видиш духовния свят, непременно трябва да се отдалечиш от всички впечатления от физическия свят, никакви впечатления не трябва да приемаш от физическия свят. Тогава духовният свят ще […] се открие пред тебе. Вие ще кажете: „Защо е тъй?“ Представете си, че пред вас имате една гора и не може да видите простора, какво има зад гората. Вие трябва да махнете тази гора или да изсечете всичките дървета. Като махнете цялата гора,

тогава ще видите простора зад гората, физическият свят са близките неща, които привличат вниманието. Вие трябва или да излезете от него, или да се подигнете от тия предмети, за да можете да видите пространството надалече.

При самовъзпитанието трябва да имате воля. Имате един човек, казвате: „Да се махне." Този човек ще го държите в ума си. Коя е причината, че държите някой човек в ума си? Да кажем, вие сте гладен. Един хубав хляб вие го държите в ума си. Хубавите работи вие ги държите в ума си. Ако ви дадат това, което не е хляб, веднага го изхвърляте из ума си. Има желания вътре във вас, които като отмахнете, няма да се свържете с предмета. Желанията са, които ви свързват с предметите. Един човек е един предмет за вас. Имате едно желание, което ви свързва. Казвам, вие искате да се свържете с някой друг предмет. Трябва да предизвикате във вас друго желание. По някой път се извинявате, че някой произвежда лошо впечатление. Казвате: „Защо светът така е направен?" Зависи това от вас. Вие или трябва да се отдалечите, или трябва да се приближите при своите предмети. Не може да се приближите и не може да се отдалечите, ако не разбирате законите на светлината, законите на топлината и законите на силата. Вие няма да знаете как да функционирате вътре в самия свят, в човешкия свят.

Та при самовъзпитанието трябва да дадете на ума си онази подходящата светлина, в самовъзпитанието трябва да дадете на сърцето си подходяща топлина и на тялото – подходяща сила. И тогава да изучавате природата в нейната пълнота. Ако имате малка светлина, вие ще спънете вашия ум. Ако имате малка топлина, вие ще спънете вашето сърце. Ако имате малка сила, вие ще спънете вашето тяло. Тогава тялото на човека трябва постоянно да се храни. Под тяло разбирам човешката воля. Тя трябва да се подхранва.

Човешката воля трябва да се подхранва със силата на природата. Човешкото сърце трябва да се подхранва с топлината на природата. Човешкият ум трябва да се подхранва със светлината на природата. То е самовъзпитанието на човека.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и пета лекция на младежкия клас 25 април 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

ПРАВАТА МИСЪЛ

„Отче наш“

Имате ли тема зададена? („*Имаме.*“) Може да четете. (*Прочете се темата „Най-ценното за окото, ухото и вкуса*“.)

Според вас кое сетиво най-първо се е появило? Да направите едно научно изследване. Всички сетива не са се появили изведнъж. Кое най-първо се е появило? Ако ви попитат кое по-първо се е появило, смъртта или животът? Да допуснем, че вие искате да ядете. Къде е побудителната причина на яденето? Казвате, че на вас ви се яде. Къде ще турите храната? Складът на храната къде е? Малко материалистически въпрос: къде е складът на храната? В стомаха. Складът на въздуха в човека къде е? В дробовете. Складът на човешката мисъл е в мозъка. Три склада са. Този склад може да бъде добре уреден или да не е добре уреден.

Сега, ако искаш да туриш нещо в склада, откъде ще вземеш позволение? Например вие искате да ядете, но то е една побудителна причина. Ще минат няколко процеса, за да можете да ядете. Най-първо, за да можете да ядете, трябва носът ви да вземе участие. Някой предмет чрез носа ви трябва да подейства. [За] да приемете някаква храна, най-първо, трябва да прати ухание във вашия нос. В носа трябва да станат разисквания, цяло събрание има там, ще се гласува проектът. След като се гласува, тогава ще ви позволят да изберете някаква храна. Сега това е сложен процес. От неразбирането на процеса човек някой път може да яде безразборно. Яденето е вече за устата. Изборът на храната къде е? Изборът е в носа. Носът е свързан с човешката мисъл. Сега вие по какво познавате, че една храна е добра или не? Познаеаме по вкуса, но някой път не всяка вкусна

храна е добра. Не всяка добре сготвена храна е хранителна. Ако дойдете до мисълта, не всички приятни мисли са добри. Казва: „Приятно ми е.“ Не всякога приятното е добро. Не всякога туй, за което страдате, е лошо. Ако страдате заради нещо, не всякога страданието е лошо – има страдание, което е лошо, [но] не всякога е лошо.

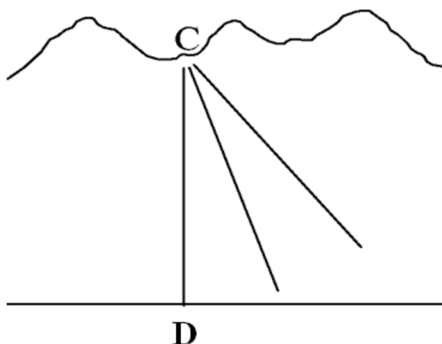

Фиг. 1

Да кажем, имате една точка C и една точка D (**Фиг. 1**). Представете си, че тия точки имат отношение. Линията, която ги свързва, показва това, което ще дойде от C към D. Допуснете, че C е извор в една планинска местност, D е в долина. Ако водата пада отвесно, за какво може да я употребите? Тази вода може да пада по един наклон. Тази вода, която пада отвесно, за какво може да я употребите? Ако пада в големи количества, е опасна. Природата, която се е занимала с тия процеси, разбира от телата, от материалния свят. Когато праша водата перпендикулярно да слиза, разделя я на малки капчици, като падне, че падането да не е така силно, [че] да повреди. Пада на малки капчици, всяка капка праша с парашут.

От пространството как се подига парата нагоре? Водата е по-тежка от въздуха. Колко пъти водата е по-тежка от въздуха? По физика нали сте учили. Ще прочетете малко по физика – колко водата е по-тежка. Парата е по-тежка от въздуха, как се дига нагоре? Казват: „Топлината.“ Тя се изпарява. Топлината служи като средство

за изпарение, но не е топлината, която дига парата във въздуха. Казвате, че топлината я подига. То е движение, но отчасти е вярно. Вярно е, че водата се изпарява от топлината, но не се дига чрез топлината. Електричеството е, което дига парата. Тия водните капки, електричеството е, което ги дига. Някой път виждате, че тази пара като мъгла пъпли по склоновете на планините. Защо? Защо пъпли по повърхността на земята? Тя пъпли по земята по единствената причина, че горното електричество във въздуха е положително. Вследствие на това мъглата, влагата, се отблъсква, понеже и тя е с положително електричество. Когато горното и долното електричество са положителни, отблъскват се и мъглата пъпли по повърхността на земята. Горното казва: „Вие долу ще седите." Щом долното електричество стане отрицателно, тогава горното положително електричество привлича долното отрицателно електричество, което се намира в капките, и то, като се привлича, издига и тях в пространството – капките отиват нагоре. Щом се качи водата горе, процесът става обратен. Положителното електричество е по-силно от отрицателното. При валенето на дъжда земното електричество става положително, горното е отрицателно и вследствие на това долното привлича горното електричество – капките слизат надолу.

Да допуснем, някой път вие се сърдите. Кои са причините на сръднята? Какъв повод има сръднята? Вие се разсърдите и кажете някоя дума. Вие видите нещо и се разсърдите, не може да се въздържите. Някой път, като се разсърдиш, неволно хвърлиш нещо, което държиш в ръцете си. Как ще го обясните това, разсърдиш се и го хвърлиш? Ти се разсърдиш и не може да търпиш. Кажеш една дума, втора, трета, десет, цял ред. Питам сега, как ще обясните защо хвърляте предмета? Разбирам да хвърлите един горещ предмет, ако го вземете. В човека този инстинктивният природен ум бързо мисли – вземеш горещото желязо, изведнъж го хвърлиш, ако го държиш, ще

ти изгори ръката. Ако те питат: „Защо го хвърляш?“, ще кажеш: „Ще ми изгори ръката.“ Хубаво, държиш една хубава чаша. Като се разгневиш, хвърлиш чашата. Може да кажеш, че чашата е била топла, че те е заставила да я хвърлиш. Да допуснем, че вие имате един приятел, който ви дал една чаша, но в същия момент ви каже нещо обидно и вие вземете, че хвърлите чашата. Вие защо хвърляте чашата? Да обясня сега. Какво е виновна чашата, че я хвърляте?

Нали казват: „Какъвто е бащата и [каквато е] майката, такова е и детето.“ Какво е свойството на водорода? Гори и не поддържа горенето. Какво е свойството на кислорода? Не гори, но поддържа горенето. Като се съединят двете, дават вода. Водата мяза ли на баща си или на майка си? Защо? Сега ще направя друго сравнение от физиката. Имате дърва, имате и огън. Турите дървата на огъня, горят. Какво се образува от горенето? Пепел. Дървата горят. Огънят поддържа горенето. Дървата значи е водородът, огънят е кислородът. Какво се образува? Пепел. Пепелта мяза ли на огъня или на дървата? Водата мяза ли на кислорода? Какво свойство има водата? Гаси огъня. Нито кислородът е баща на водата, нито водородът е майка. Защото ако вие посеете едно мамулено зърно в земята, земята майка ли е на това зърно? Като посеете зърното, ще изникне, но земята майка ли е на зърното? Всъщност тя не е създала това зърно – ражда го. В дадения случай зърното мяза ли на земята?

Това са ред разсъждения. Често вие имате разсъждения, които отчасти са верни, които отчасти не са верни. После имате понятие за доброто. Кое е добро според онова, което вие схващате? Коя дреха вие наричате добре скроена? Която ви приляга добре. Вие сте гърбав. Шивачът направи една дреха, която приляга на вашата гърбица, казвате, че дрехата е добра. Но това, което за вас е добро, тази дреха я турете на един снажен човек, тази дреха няма да е добра. Ако скроите една дреха на един, който има правилно тяло и му приляга добре, ако

тази дреха облече гърбавият, няма да му приляга. Имате два морала. Това, което е добро за гърбавия човек, не е добро за правия. Това, което е добро за правия, не е добро за гърбавия. Какво трябва да се прави? Кое е по-лесно да направите: да оправите гърбицата на гърбавия или да скроите дреха според гърбицата му? Кое е по право за правия, ако искате да му турите една дреха на гърбавия и да му направите гърбица? Туй ли е по-хубаво, или да му скроите една дреха, че да съответства на неговото право тяло? В дадения случай ние изхождаме [от това] кое е по-лесно. По-лесно е в природата това, което става с по-малко разноски.

Казвам, има причини. Коя е причината? Защо хвърляте чашата? Допуснете, че дадете хляб на кучетата. Но като дадете хляба, ударите кучето по задницата, че му причините голяма болка. Веднага кучето ще издаде един звук и ще остави хляба. Ако само му викате, то ще занесе хляба. Да кажем, че на вас ви дадат десет хиляди лева и ви обидят. Ще му хвърлите ли парите? Една чаша може да хвърлите, но ако ви даде десет хиляди лева, колко души ще хвърлят парите, какъв е процентът? За пример вие сте играли на лотария и сте спечелили десет хиляди лева. Някой ви каже: „Не заслужавате тия пари, вие сте глупак." Ти кажеш: „Как глупак?" и хвърлиш парите. Колко души има, които, като биха спечелили на лотария десет хиляди лева, като им кажат глупак, ще хвърлят парите? Ако на лотария ви се паднат парите, но стари обезценени банкноти, може да ги хвърлите. Често сега има книжни пари, които се обезценяват. Преди две години дойде една госпожа, носеше двеста и петдесет хиляди марки, но срокът минал. Казвам: „Вижте тези пари дали са в обръщение." Намериха, че не са вече в обръщение, пет пари не струват. Един наш приятел турил десет хиляди лева в Библията си и заминал за другия свят. Дават Библията другиму, намира парите, но тия десет хиляди лева излезли от употребление.

Та често и вие се намирате в затруднение в живота. Приблизително сте дошли на мястото, оперирате с десет хиляди лева, излезли из обръщение. Има и идеи, които не са в обръщение. Вие имате една стара идея. Стари идеи има, които не функционират. Може в някой музей да бъде. Има идеи, които не функционират.

Та в дадения случай какъв е поводът? Защо хвърляте чашата? Може да ви обясня. Конят защо рита? Неговите крака са така направени, че рита. Едно оръжие е то за само защита. Щом го бутнеш отзад, мисли, че е неприятел и рита. Всеки, който го пипа отзад, рита [го]. Конят казва: „Кой ме пипа отзад?“ Какво ще научите от ритането?

Според закона на еволюцията как стана така, че задните крака на коня станаха ръце на човека? Защо ръцете на човека се свиват, както задните крака на коня, а пък предните крака на коня се свиват, както краката на човека? Как стана това, че предните крака на коня станаха крака на човека, а задните крака на коня станаха ръце на човека. Как стана това? Питам, по закона на еволюцията как ще го обясните? Животните вървят в една посока. Човек върви в обратна посока. Животните мислят с опашката. Животните не мислят с главата, мислят с опашката. Докато едно животно върти опашка, мисли. Щом престане да движи опашката, не мисли. Животното, като закъса, подвие опашка, седне. Като дойде пак в нормално състояние, започне пак да движи опашката си. Някои от вас мислят със задницата, други мислят с главата. Когато човек закъса в света – подвие опашка, не мисли вече. Казвате: „Какъв е изходният пункт?“ Намирате се при лоши условия. Може да ги разрешите, както едно животно разрешава. Човек, за да дойде до една права мисъл, трябва да мине през много сложен процес на мисъл, казвам, че той си свие опашката. Вас ви се вижда смешно. Силата на животните е в техния гръбначен мозък. В животните главният мозък – само долната [му] част е развита и

отстрани няколко способности. Имате в зародиш много чувства, които не са развити. В змията, ако вземете – няма никакъв морал. Ако теглите една линия от гръбначния стълб на змията към лицето, ще видите, че гръбначният стълб и лицето ѝ седят на една линия – няма никакъв морал в нея. Това лице, което отзад започва да се повдига, в по-горните животни и в слона дохожда на деветдесет градуса. Като дойдете до човека, вече имате сто и осемдесет градуса, сега лицето на човека е успоредно с гръбначния стълб. Значи направило е едно движение от сто и осемдесет градуса.

Следователно за живота змията има съвсем друго схващане. Можем да кажем, че тя е най-жестока от животните. Няма никакво състрадание в змията, туй чувство липсва в нея, не е никак развито. Вследствие на това тя няма и развити крака. Тя няма ръце и крака, понеже на нея ѝ липсва съзнанието за ръце и крака. Тя има само тяло и глава. Ръцете в човека са една норма на справедливост – законът на справедливостта се изразява чрез ръцете. Краката са законът за доброто – човек, който има крака, е построен по закона на доброто. Долната част на човека е построена [по] закона на доброто. Горната част в човека е създадена според законите на ръцете, на справедливостта. Пръстите са правила, по които човек трябва да работи в дадения случай. Палецът е Божественият закон. В животните палец няма. Първият пръст показва достойнството на човека – има ли човек достойнство, или не. Средният пръст показва справедлив ли е, или не. Като погледнеш средния пръст, може да знаеш доколко човек е справедлив или не. Третият пръст показва интелигентността му каква е, колко цени живота. Малкият пръст показва материалните му работи в света.

Най-първо, има едно Божествено разбиране. Палецът, той е отделен – то е Божественото разбиране. Този палец, както е построен, показва степента на човешката еволюция. Някой път палецът се

променя според развиването на човека: с развиването на моралните чувства палецът слиза надолу. Най-първо, палецът бил близо до другите пръсти, после се отдалечил. Първо бил равен, после отстъпва. Казваме, че по-надолу отива палецът, не надолу, но отделя се, дава място на Божественото да постъпва не както човек разбира, но Божественото. Ти искаш да ядеш, ти не употребяваш Божествения принцип. Човек яде безразборно, казва: „Каквото и да е." Или може да мисли безразборно – мисли, без да обмисля, и чувства, без да обмисля чувствата си, каквото му дойде. В един разумен свят той трябва да избира своите мисли, трябва да избира своите чувства. Всяка една мисъл упражнява грамадно влияние. Тогава в сравненията къде е мястото на мозъка?

От двете страни на главата на човека е положителният и отрицателният гняв. Положителният гняв се проявява веднага, отрицателният гняв – чака му времето. Положителният гняв се образува от лявата страна на полушарието на мозъка, изразява се в дясната страна. Лявата страна на мозъка се разгневи – дясната ръка го проявява, понеже течението от лявото полушарие минава в дясната [страна]. Затова дясната ръка изпълнява това, което е решило лявото полушарие. Ако гневът е отрицателен, той все отлага – ще му дойде времето. Той иска да го бие, но търси случай.

Има един пример. Един дядо обичал да дразни внучето си, имал едно внуче. Внучето искало да си поиграе с дядото, искало да му даде един урок. Един ден дядото легнал на сламеника и заспал. То взело, че ушило дядото отвсякъде, сламеника с покривката, турило една книжка в ръката на дядото, подпалило я и избягало. Може да си представите какво било положението на дядото – зашит, пък книгата гори. Сега как стана развръзката? Дядото вика, детето се завтича и почнало да помага на дядото. Разшило конците и освободило дядото. Дядото не се отнасял хубаво, но като изрязало конците детето, дядото

го прегръщал, че го спасило. Щял да изгори. Оттам насетне дядото бил разположен към детето. Сега търсят кой го е ушил. Някой вагабонтин дошъл, някой голям вагабонтин. Детето мълчи. Питам, как ще осъдите това дете? Представете си, че вие сте съд. Никой не е видял, че детето го е зашило. Детето заши дядото и то го отши. Ако вие го съдите, как ще го отсъдите? Има ли престъпление? Най-първо, детето му даде един урок: денем не се позволява на дядото да спи. Ние си позволяваме да спим денем, но в природата не се позволява да спиш. Вечерно време, на тъмното, може да спиш. Щом има светлина, има възбуждения, не може да спиш на светлината. Ако искаш да спиш, да си починеш, трябва да намериш някоя тъмна стая.

Ние ще съдим от нашето гледище. Според сегашния морал това дете не е достатъчно възпитано. Но и дядото не е възпитан. И двамата са невъзпитани, но в дадения случай детето вижда, че дядото може да се запали, да изгори, изтичва и спасява дядото. Като го спасява, дава му един урок, казва: „Не трябва да спиш денем. Всеки, който дойде, може да те зашие.“ Щом могъл да те зашие, показва, че съзнанието ти не е будно. Туй, което с дядото се е случило, се случва и с вас. Става нещо, което ти не си видял. Като се запали книжката, скачаш, но си зашит за сламеника.

Та казвам, умният човек трябва да ви отшие. Има учители по музика – като вземе ученикът неверен тон, той кресне, дразни се учителят. Кое е по-хубаво, той да кряска или като вземе фалшивия тон ученикът, той да си затвори ушите? Кое е по-хубаво: да кряска или да си затвори ушите? Практически да си затвори ушите е по-удобно, ще изхарчи по-малко енергия. Инак ще се дразни. Казвам, в природата има икономия. Човек не трябва да се гневи от чисто икономическо гледище. Ако печелиш повече в гнева си, гневи се. Но ако губиш в гнева, пази се, не се гневи. Гневът е една енергия, която трябва да се тури на място. Без гняв не може. Няма човек да се не

гневи, но то е неразбиране. Гневът трябва да го туриш на място. Като вземе ученикът фалшиво „до", учителят да пее правилно тона и да го поправи. Нищо друго не трябва да прави. Не да вика, да каже: „фалшиво взе, фалшиво взе." И учителят да вземе правилно тона. Това е икономия на сила.

Казвам, при самовъзпитанието човекът не трябва да харчи безразборно силите на природата, които ни ги е дала, понеже тия сили не се добиват така лесно. Едно хубаво разположение, което имаш, не се добива така лесно. Много талантливи и гениални хора често са се осакатявали от гняв. Не са станали инвалиди, но ако не се гневяха, щяха да свършат повече, отколкото като се гневят. Ако вие се гневите – и ударите една чаша и я счупите. Но има чаши, които струват едната по двеста, триста, четиристотин, петстотин лева. Ако счупиш десет такива чаши по петстотин лева – това са пет хиляди лева. И в природата често ни турят глоби. Гневиш се – турят глоба. Ти счупиш чашата – трябва да я купиш отнякъде. Моралът е: не трябва да се гневиш, но трябва да използваш гнева си. Вие, когато се гневите, как се справяте с гнева? Имате ли някакъв метод? Когато човек започва да се гневи, от двете страни на устата започва да се мърда. Някои, като усетят, че се разгневяват, казват: „Махни се, ще ме туриш в беля." Щом започнат да се мърдат устата на човека, ти си замини, не стой при него. След това започва да се мърда ръката, после започва да се мърда кракът. Иди си, докато се мърда само устата. Започне ли да се мърда ръката и кракът, тогава идат неволните движения, веднага дойде едно животинско състояние. Как лъвът се хвърля върху жертвата си или как една змия напада жертвата си?

Веднъж пътуваме с един наш приятел. Виждаме една змия се увила на кълбо на един плет. Казвам му: „Внимавай." Той иска да я бутне, да види умряла ли е. Казвам: „Стой настрана, защото ще те клъвне." Казва: „Тя не вижда." Ти мислиш, че не вижда. Тя се

припекла на слънцето и седи спокойно, навила се на кълбо. Главата ѝ насред, стои като че нищо не я интересува. Ако някой я побутне, ще го клъвне.

Казвам, ние при самовъзпитанието имаме да възпитаваме всичките животни, които живеят вътре в нас. Ние възпитаваме лъва, мечката, тигъра, вълка. Лъва как ще го възпитате? Тигъра в какво ще го възпитаме? В лъва има нещо по-благородно, в тигъра има нещо по-хищно. Как ще обясните тази постъпка на вълка – влезе в една кошара и удави трийсет-четирийсет овце? Не взема една овца, но издави четирийсет-петдесет овце и си заминава, как ще обясните? Така и човек, като се разгневи, вземе, едно нещо счупи, после второ, трето. Това хвърля, онова хвърля. Като счупи десет-петнайсет работи, мине му. За десет-петнайсет работи го дадат под съд. Ако престъплението не е углавно, ще плати. Десет-петнайсет работи някой път може да струват десет хиляди.

Сега вие се извинявате и казвате: „Това в мене е природа." Природа е, че тази енергия е в тебе, но да се сърдиш, не е природа. То е един навик. Ти може да се сърдиш само в един свят, който не е организиран. Ако учителят работи със способни ученици, никога няма да се гневи, да се сърди. Ако е между ученици, които не са даровити, може да се сърди. Даже и най-способния учител неспособните ученици може да го изкарат из релсите. Знаеш колко мъчно е: разправяш, разправяш, не разбират. Ти казваш да направят нещо, те правят обратното.

Има един пример за един учен човек в Европа, математик. Правил своите изчисления двайсет години, но бил малко немарлив – всичко било написано на малки листчета, разхвърляни по масата му. Стаята винаги държал заключена. Един ден правил своите наблюдения, излязъл и оставил стаята си отворена. Иде слугинята, намира всичките книжки, събира ги, очиства масата и стаята, изгаря

книжките в печката – мисли, че са непотребни. Като се връща господарят ѝ, [тя му] казва: „Очистих стаята много хубаво. Всички книжки, каквото имаше, изгорих.“ Какво е положението? Той казва: „Още веднъж това да не правиш.“ Тя му изгорила труда за двайсет години, всичко уредила в стаята.

И ние някой път в природата намираме книжки, които струват нещо, и уреждаме работата. Тази слугиня трябваше да прегледа, да събере книжките, да ги тури в ред, да не ги гори.

Сега да допуснем, че вие сте музикант. Някой музикант не може да има тон. На един тон трябва да му дадеш форма. Това зависи от този музикален център на челото. Този тон трябва да има тежест в себе си, съдържание. При обективния ум има един център, от който зависи това. Но този тон искаш да бъде цветист. Има един център на цвета в мозъка. В какво седи цветът? Червеният цвят има особени трептения и музиката има трептения. Но трептенията на цвета са по-силни, понеже са повече. Трептенията на звука са по-малко. След туй, искаш този тон да е съдържателен, да има философска мисъл. Като разгледаш едно музикално съчинение на онези музиканти, които писали разни песни, по тях може да построиш главата [им]. За пример от отношението на „до“ към „де“ или от отношението на „де“ към „ми“ – те имат отношение. Как ще ги съчетаеш? Искаш да изразиш в себе си едно музикално чувство. Искаш да изразиш благородство. Музикално как ще изразиш един човек на благородството? В движенията има един кръг на движение. Например, ако ти на един човек се поклониш дълбоко и кажеш: „Моите почитания към вас“ или пък само с главата се поклониш малко, как ще го представите музикално? Как ще представиш големия поклон и малкия поклон? В голямото поклонение ще туриш цяла нота: „Моите почитания.“ (Учителят го пее и се покланя.) Или ако кажеш: „Моите почитания“, изпяваш го кратко. (Учителят пее и се покланя леко с

главата.) Един музикант с цяла нота може да създаде своето бъдеще, ако лицето изисква. Има лица, изискват. Това е сравнение.

Представете си, че вие носите в една чашка, подобна на един лешник, малко мед или вземете едно гърне с мед. Питам, ако дадете на един меда в лешника, а на друг гърнето, [техните] отношения еднакви ли ще бъдат? Този, който приема лешника, той е много умен човек, за да оцени. Умният човек ще види всичкото разположение. Ако не е умен, като занесеш гърнето с меда, той ще счита, че [си] много благороден, че [си] много добър. Ако занесеш с лешника, ще счита, че не си толкова благороден. Да допуснем, че вървиш по пътя. Един ти донесе едно гърне, втори, трети – десет души ти донесат по едно гърне от по три кила. Носи ли се трийсет килограма? Ако е един лешник, винаги може да го вземеш със себе си. Този лешник в дадения случай ти дава толкова сила, колкото и гърнето ще ти даде.

Ние имаме едно криво понятие. Ние мислим, че много[то] в света е, което прави човека велик. В дадения случай човек е велик само от онова, което употребява. Сега вие искате нещата да ги завладеете. Да завладееш нещо значи да си собственик. На човека е дадено власт да употребява нещата, не да ги завладява. Ти музиката не може да я завладееш. Казвате: „Да завладеем музиката.“ Музиката не се млада.

Къде ще туриш един тон? Тонът минава и ще остави отпечатък. Тонът по никой начин не можеш да задържиш – един лъч не можеш да задържиш. Отпечатък от този лъч може да остане – лъчът е свободен. Музиката е свободна в себе си, може само да се сприятелиш с тона. Музиката обича приятели, не обича господари – единственото нещо, което не търпи господари. Приятел ще бъдеш с музиката. Той иска да бъде господар [на] музиката. Тоновете в дадения случай идат от един висок свят, възвишен свят. На туй, възвишеното, ти не можеш да бъдеш господар. Ти ще се учиш от него. Сега ние имаме едно

положение. Казва: „Искам да стана господар на музиката.“ Ти стани господар на своята сила, да използваш една сила, не да станеш господар на музиката. Музикалният свят е, който свързва. Единственото нещо, което свързва света, то са трептенията на музиката. Най-хубавите мисли, най-хубавите чувства и най-хубавите постъпки се предават чрез музикални трептения. Зависи – колкото по-добре предадеш една мисъл музикално, тя е по-устойчива; колкото по-музикално предадеш едно чувство, то е по-устойчиво; колкото по-музикално предадеш една постъпка, тя е по-устойчива. Зависи от предаването устойчивостта на самия предмет.

Та казвам, в самата ви мисъл трябва да има музика, в самите ви чувства трябва да има музика и в постъпките ви трябва да има музика. Тогава ще дойде външната музика, която имаме. Тя ще се изрази обективно в мислите, чувствата и постъпките. Тогава външната музика може да изразите. Много мъчно е да изразите живота музикално. Трябва една отлична мисъл, трябва едно отлично чувство и една отлична постъпка. Ако вие имахте едно усилено усещане, щяхте да познаете музикално ли е. В музиката има една специална топлина. Ако музиката е развита в моралните чувства, там, като си турите ръката, ще усетите една специална топлина. Всяко чувство има специална топлина.

Аз съм имал само един пример в моите наблюдения в България. То беше в Сливен, когато правех своите изследвания. Светлина и топлина излезе от центъра на съвестта на едно лице. Казах му: „Ако всичките ти способности и чувства бяха така развити, както този център, ти щеше да бъдеш гениален човек в света.“ Разсъдливостта [му] е горе-долу развита, но туй чувство на съзнание и справедливост е развито в своето съвършенство.

Та казвам, разсъдъкът в човека издава светлина и топлина, най-приятната топлина издава. Когато човек е много добре развит,

разсъдъкът ще видите, че свети. То е една светлина, която излиза от неговите способности и чувства, предава се и на лицето. Казвам, има нещо реално в света, което трябва да се придобива. По някой път вие говорите за любовта, но любовта е нещо обективно, любовта има свои плодове. Човек, който не се храни с плодовете на любовта, той не познава любовта. Любовта има умствени плодове, има духовни плодове, чувствени плодове, има и физически плодове. Човек, който не се е хранил с плодовете на любовта, не може да я разбере. Любовта има свои плодове.

Писанието казва, че любовта е плод на Духа. Любовта е плод. Реални неща са тия, които може да се опитат. Туй, което опитваш в даден случай, то е вярно за вашите чувства, за вашия ум, то е реално. Туй, което не сте опитали, то е хипотеза, то е отражение, то е писано в книгите като кино. Има една реалност, но тази реалност не е проектирана във вас. Реална е онази музика, която приемате във вас. Като приемеш музиката в себе си, да почувстваш една промяна в себе си. Неспокоен си, имаш напрежение. Като изпееш тона „до“, веднага туй напрежение изчезне и в тебе тонът е верен. Искаш да направиш някоя работа, искаш да пишеш на някого, не знаеш. Ако вземеш правилно „де“, веднага това движение ще се регулира. Следователно „де“ музикално регулира посоката на мисълта. „Де“ ти може да го вземеш в умствено отношение да регулира движението на мисълта или движението на чувствата, или движението на твоята постъпка. Обективно като пееш, то е като на едно кино, може да не е нещо реално. На киното може да видите като представление: виждате отношения, които не са реални. В реалния свят стават убийства някъде, не ви интересуват, понеже събитията не са турени наблизо, но са разхвърляни. В една драма всичко това е наблизо.

Та казвам, трябва да знаете всичко онова, което е вътре във вас. Сега ще кажете: „С музика тази работа не става, трябва копане.“ С

копане става ли? Трябва да ходиш. Трябва да знаеш как да ходиш, как да работиш. Всеки знае да шие, но ако не знаеш да кроиш една дреха хубаво, няма да можеш да ушиеш една хубава дреха. При това не всеки човек може да бъде дрехар. Има хора, като ти ушие една дреха, има шивачи, като ти ушият дрехата, ще турят всичките си престъпления и като облечеш тази дреха, оттам насетне ще бъдеш нещастен. Ще намерите един дрехар, който да вложи нещо хубаво. Ще намериш един готвач, който да вложи нещо хубаво. Лошия човек не го туряй да ти готви – ще вложи лошото в яденето. Добри хора се изискват във всяка работа. Има ученици, като излязат отвън, мърморят. На такива ученици никога не предавам. Или пък, ако аз бях ученик, не бих отишъл при учител, който казва: „Това диване дошло да се учи.“ Никога не бих отишъл при такъв учител да се уча. Той изпраща нещо, [от] което ученикът никакъв ученик не може да стане.

Между хората трябва да има отношения. Туй, което липсва на съвременните хора, е, че те нямат отношения. В природата има всякога отношение. „До“-то е „до“ – има отношение, премахва излишното напрежение. „Де“-то е „де“, понеже премахва излишното движение. „Ми“-то е „ми“, понеже образува правата форма, посока дава. Когато ще стане катастрофа някъде, „ми“-то ще те избави. „Ми“-то винаги може да те избави от една катастрофа – ще извиеш линията, ще вземеш друга посока. Змията знае много хубаво да взема „ми“. И светлината върви така, и светлината взема „ми“ много добре. Казва: „Извира.“ Този човек, който знае да взема много хубаво „ми“... Вие наблюдавали ли сте вашето движение? Виждали ли сте как ходите? Някои вървят като гемии. Какъв е характерът? То си има своите причини. Някои, като вървят, блъскат краката си. Някой върви и леко стъпва. Те имат два различни характера – единият си блъска петите, другият стъпва много леко. Този, който тропа, е свързан с

твърдостта, на него токовете са изядени. Че как няма да станеш нервен, като удряш крака си? Човек, който не иска да бъде нервен, не трябва да удря петите си. Като удряш петите си, нервността ще дойде. Онези от вас, които са нервни, да не удрят петите си.

Мислете право, чувствайте право и постъпвайте право. Изучавайте мозъка си.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и шеста лекция на младежкия клас 2 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

НЕРАЗБРАНОТО И РАЗБРАНОТО

„Отче наш“

Имате ли зададена тема? („*Нямаме.* „)

Какви бяха основните мисли на миналата лекция?

Защо се сърди човек, кои са причините? Коя е подбудителната причина? Когато майката се сърди на детето, има подбудителна причина. И когато детето се сърди на майката, каква е причината? Или вземете в храненето. Ако дадете на човека малко сладка храна – добре е. Но ако дадете горчива храна – има друго състояние. В другия случай ще има друго разположение. При приятната храна детето усеща приятност, при горчивата храна усеща една неприятност. Кое е онова, което го кара да бъде доволно или недоволно?

Сега сравненията да видим. Кое е онова, което кара водата да тече? Колко повода има за водата да тече? Не става само от едно нещо. За да потече една вода, колко причини има? Най-първо, ако е трийсет градуса студ, в какво състояние ще бъде водата? Или имате седемдесет, осемдесет или деветдесет градуса студ. Водата ще бъде в твърдо състояние, тази вода ще бъде в покой. Но за да тече водата, трябва да има наклон в терена. [Водата тече,] ако има наклон един градус на терена или може да имате по-голям наклон.

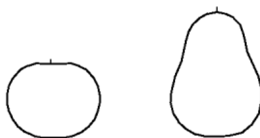

Фиг. 1

Да допуснем, че имате една ябълка, имате и една круша (**Фиг. 1**). Защо в дадения случай ябълката е валчеста, а крушата е

елипсовидна? Имате две геометрически форми. На какво се дължи, че ябълката е валчеста? В дадения случай валчестата повърхнина показва, че външното налягане и вътрешното напрежение се уравнили. Вследствие на това формата е валчеста. Когато не е уравновесена, тогава плодът изгубва своята първоначална форма. Това са сега отвлечени работи.

Имате буквата Ф в българския. Защо се пише така? Или може да се пише така:. Приблизително този звук се означава с този знак. Докато се образува този звук, в тази буква са станали известни вътрешни психологически промени. Туй показва психологическа промяна. Забележете, че движението в буквата Ф започва отгоре, а във втората половина на буквата започва обратно. Тия двата процеса като ги свържете, имате завършена форма. Това са всичките положения, при които тази постъпка, чувство и мисъл [ ] пътя, в който тази енергия да се оформи.

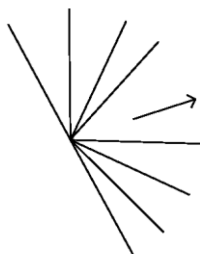

Фиг. 2

Имате думата „*зло*". Това е геометрическото положение (**Фиг. 2**). Този знак показва посятото семе в земята, растението е изкарало. Този знак показва светлината, която пада отгоре, в какъв наклон е паднала. О-то това са условията, при които това семе е израснало. Колкото този ъгъл е по-отворен, какво означава? Ако ъгълът се движи по посока на отвора – колкото отворът е по-голям, показва, че съпротивлението е [по-] голямо. Колкото ъгълът е по-затворен, съпротивлението е по-малко. В каква посока се движи този ъгъл?

Щом се движи по посока на отвора, колкото съпротивлението е по-голямо, отворът е по-голям. Може да стане прав ъгъл, тъп, докато рамената станат една права линия.

Съпротивлението, това са несгодите. Но тия несгоди създават условията, при които расте това зърно. Вие считате несгодите на живота голямо нещастие. Несгодите на живота създават растенето на нещата. Без тях се прекъсва растенето. Няма несгода, няма растеж. Вие искате търговия без загуби. Не влагаш никакъв капитал – нищо не губиш, нищо не печелиш. Ако много печелиш – много губиш. Че най-първо, ти изваждаш житото от хамбара, изваждаш едно кило жито и го хвърляш на нивата. То е загубеното семе. Туй загубеното семе идната година десетократно се увеличава. Значи идната година наместо едно кило ще имаш десет. Ако не влагаш в земята, да го изгубиш, плод няма да имаш. Житото само по себе си няма да дойде, нито само по себе си ще излезе из хамбара. Чрез твоята ръка ще излезе от хамбара и ще се върне. Всичко онова, което сте изгубили, ще се върне. Ако нещо не губиш, нищо не печелиш.

Самата природа има после условия. Един плод колко време може да го запазите? Колко време може да остане свеж, да не изгние? Не сте правили опити. Направете един опит и дръжте да видите след колко време ще се появи гниене. Щом почне един плод да гние, образува се гниенето като процес. Плодът иска свобода – семето, което е вътре в плода, иска да излезе. Вследствие на това вече се образува гниене. Щом посеете целия плод, започва гниенето. Семето, което е в плода, израства и пак създава същия плод. Ние смятаме гниенето загуба. Гниенето не е загуба. То създава условия на семето. То е един вътрешен процес.

Вие вървите и държите ръката отпред пред очите. Защо я държите така? Ако речете да хвърлите един камък на едно куче, то прави завиване, ще направи едно движение. Ти видиш предмета,

гледаш да направиш едно отклонение. Вие държите ръката вдигната. Защо? Вечерно време вървите в тъмнината и държите ръката отпред, за да не би да се блъснете в някой предмет. Или някой се е разгневил, вдига ръката. Вечерно време не бързай. Ти, като вдигаш ръцете вечерно време, пазиш се, може да се блъснеш в някое дърво в очите с някой клон. Като вървите вечерно време, ще си вдигнете ръката, но денем ръката е долу.

Какво значи ръцете горе? Като дойде разбойникът, казва: „Ръцете горе." Щом са ръцете горе, то е вечерно време. Ръцете долу – то е денем. Дето има голямо съпротивление, ръцете са горе. Дето има малко съпротивление, ръцете са долу. Питат някои кое положение е по-добро: ръцете горе ли да бъдат, или ръцете долу да бъдат. Естественото положение кое е? Да бъдат долу. Но ако ръцете са винаги долу, какво ще стане? Да кажем, вие искате да уредите живота си, но ръцете да са долу. Ако сте земеделец и ръцете са все долу, не ги мърдате, какво ще стане? Искаш да пишеш писмо, но държиш ръцете си долу, нищо не пишеш, какво ще бъде? Писмото няма да бъде написано. Искаш храна да сготвиш – държиш ръцете долу. Хляб искаш да месиш, държиш ръцете долу, да не би хатър да стане. Може да има такава наука, че ако мърдаш ръката си, може да излезе ръката ти от рамото. Страх те е да не излезе ръката от рамото.

Казвам, когато имаме това положение: ръцете горе, долу, в разни положения, то е добро. Тогава работата върви. Някой върви и си маха ръцете; друг върви, не ги маха. Каква е разликата? Някой владика върви, не върви бързо. Някой, с такива дребни идеи, върви бавно. Някой върви с дребни крачки – и мисълта му е такава дребна, и чувствата му са такива дребни. Големите крачки показват някоя идея по-голяма. Или някой върви наведен.

То са все геометрически форми, които показват едно вътрешно състояние. Когато човек е прегърбен, това показва, че външните

условия са лоши, някои външни условия са лоши, прегърбва се човек. Или може човек да върви изпъчен – гърбът се отклонява от перпендикуляра.

Сега вие сте подложени на едно вътрешно недоволство, критикувате. Казвате: „Защо на мене не ми се дават условия?“ Кому ще се сърдите, че нямате условия? Всички се сърдите, че нямате условия. Кой е виноват? Отидеш при един банкер, ще иска шестнайсет процента и гаранти. Като му дадеш шестнайсет процента и гаранция, ще ти даде. Казваш, че шестнайсет е много, десет му даваш, но не ти дава парите назаем. Ти казваш: „Лош човек.“ Защо е лош? Защото не дава парите с десет процента, но с шестнайсет. Като му дадеш шестнайсет процента и му платиш, банкерът казва, че ти си честен човек, с тебе може да се върши работа. Значи, ако ти му угаждаш, за банкерина е хубаво шестнайсет процента, но за тебе не е хубаво. Питам, кое положение в света е най-добро?

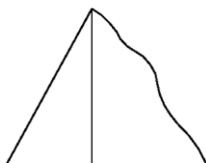

Фиг. 3

Представете си, че това е планински връх (**Фиг. 3**). Имате няколко наклона. При кое положение е по-добре да паднеш, по наклона или по перпендикуляра? По перпендикуляра е най-лошото падане. По наклона се хлъзгаш надолу. Казвам, в природата паданията по наклон са най-опасни, ако човек не знае да прави малки наклони. Ние всякога в живота трябва да търсим най-малкия наклон. Най-сгодните места са [с] най-малък наклон. Но да кажем, вие трябва да се качите на планината. Колкото планината е по-стръмна, толкоз изкачването ще бъде по-мъчно. По този наклон лесно се слиза и лесно се качва. Но по перпендикуляра страшно се слиза и мъчно се качва нагоре.

Някой път в живота вие не разбирате геометрическите положения, законите на природата. Вие сте дошли в най-големите препятствия и сте се спънали. Вие искате по перпендикуляра нагоре да преодолеете. По тази стръмнина скоро няма да се качите. Ще намерите един малък наклон, по него ще се качите, или туй, което наричат благоприятни условия. Вие при сегашните условия казвате: „Баща ми не беше богат. Майка ми не била здрава." Вие сте родени хилав. Баща ви не е оставил пари. Сърдите се: да беше майка ви здрава и баща ви богат. Но вие, ако сте умен човек, ще изправите погрешката на баща си и може да изправите погрешката на майка си. Ако сте глупав, и най-добрите условия, които баща ви е дал, може да ги влошите.

Природата е ваша майка и ако вие не сте в съгласие с нея, казвате, че не ви дала условия. Че тя ви дала точно това, което ви трябва, тя дала на паяка точно такава форма, за която той е способен. Тя, като го гледала, гледала, казва: „Предач – да преде." Целия ден се разхожда и преде. Турила го да си играе като едно дете, което се качва някъде: ще направи паяжината си, ще хване някоя мушица, тя ще залепне за паяжината. Мухата той научно я разглежда. Хване друга муха, пак я разглежда, прави научни изследвания, изследва вътрешното съдържание. То е научна работа. Той е учен професор, казва: „Изследвам съдържанието, соковете на тия същества." Вие казвате: „Хванал мухата и я изял." Казва: „Какво ще я изяде?" Вие хващате един плод и пак го изядате. Вие сте учен човек, вземате, че го накълцвате със зъбите, да видите съдържанието, и след туй като учен си давате мнението вкусен ли е, сладък ли е? Казвам, сегашното разсъждение на хората ни най-малко не е научно. Казвате: „Какъв е този лошият живот?" Че кой е казал, че е лош животът? Да поставя лошия живот в една геометрическа форма.

Фиг. 4

Това са геометрически форми (**Фиг. 4**). Къде е лошото? Какво лошо има? Туй, лошото, показва, че той е земеделец. Този ъгъл показва, че ще направиш едно желязо да ореш земята. Това е ралото, да ореш земята. О-то, това са условията. Трите успоредни линии показват, че тази земя ще я правиш на бразди. Крайният знак показва, че я саждаш. Ти, като не разбираш, казваш: „Лоша е работата.“ Под думите лоша работа аз разбирам: тази работа аз не мога да я свърша. Ще я научиш. Всичките работи, които не знаем как да ги правим, са лоши. Всичките работи, които можем да ги правим, са добри. Казва: „Лоша работа.“ Не е лоша работата. Казва:

„Този предмет е лош.“ Що е лошият предмет? Той е лошият живот, който не можем да го живеем. Добрият живот е, който можем да го живеем. Казва: „Лош живот.“ Ти не си го научил да го живееш. Вземеш, някое упражнение е мъчно. Щом го научиш, не е мъчно. Някои питат как може лошият живот да стане добър. Като го научиш, ще стане добър.

Вземете сега, че огънят е лош, нали така. Човек за този лошия огън е направил един дилаф. Той бута огъня с дилаф. Казва: „Огънят е много лош. Огънят изгаснал съвсем.“ Като изгасне огънят, не може да свариш яденето, не може да опечеш хляба. Огънят е лош – гори, но на него можеш да опечеш хляба, гозбата можеш да свариш. Той има едно качество, което ти помага. Може огънят да е добър, да не гори, но на него нито хляба си може да опечеш, нито яденето си да сготвиш.

Та се изисква всички вие да разбирате лошото в света. От чисто научно гледище лошото е на място. Лошото, геометрически разгледано, показва ралото, с което ще ореш земята, после – условията, после – браздите, които ще направиш. Една права линия ще направиш и в туй лошото ще сееш нещо. Сега вие сте дошли до положението, казвате: „Да имаме пари." Да имаш пари значи в хамбара да имаш жито. Мислите, че вие сте много умен човек, когато из хамбара изваждаш житото, туряте го на хромеля, правите го на погача и го ядете. От хамбара отива в стомаха. Мислите ли, че вие сте учен човек? Че какво приложение има? Най-първо, вие от един хамбар туряте в друг. Питам, ако преместите житото от един хамбар в друг хамбар, каква работа сте свършили? Аз разбирам да извадите житото и да го турите на нивата, но от един хамбар да го туриш в друг, каква работа си свършил? Че ако житото беше седяло в същия хамбар, какво губи? Като влезе в нашия хамбар, какво печели?

Сега вие искате на земята да бъдете доволни. Нешо невъзможно е да бъдеш доволен на земята. Ако вие вземете една хубава дреха, ако вие я изложите на всичките промени, колко време дрехата може да бъде нова? При сегашния ред, който съществува в природата, невъзможно е да не стане промяна. Промяна ще стане. Промяна ще стане във формата, промяна ще стане и в съдържанието. Тази промяна ние я опитваме, тя става и в човека. Забелязвате промените, които стават в човека. Има един вътрешен закон, който изменя нещата. То е неусетно. Легнеш си вечерно време разположен, станеш сутрин неразположен. Вървиш някъде, замислен си, теренът на земята не е равен, без да видиш – хлътнеш някъде, изкълчиш си крака. Но в тази почва, в която вървиш, при условията, при които вървиш, трябва да имаш всичко хубаво.

Когато една котка види една птичка, щом като я погледне, отива с политика. Казва: „Да се запознаем." Чака ли птичката да се запознае

с котката? Щом иде котката, тя се качи на дървото. Котката седи долу, казва: „Не бъди толкоз страхлива.“ Ако котката се запознае с птичката, какво ще стане? В дадения случай котката представя лошите условия за птичката. Когато дойдат лошите условия, трябва да бъдеш горе. Сега изяснението е така. Но котката дойде до мишката. Като дойде котката, какво прави мишката? Тя влезе в дупката, скрие се. Защо? Дупката е много малка, котката не може да влезе там. Тя казва: „Излез вън.“ По някой път стратегия има. Котката, за да хване една мишка, става философ, с философия се занимава. Седне пред дупката, затвори си очите. Така седи със затворени очи и не се помръдва. Мишката се покаже, котката седи като статуя, гледа само и не се мръдва. Мишката е много любопитна, иска да знае кой е направил тази статуя и защо тя седи така. [Котката] седи и казва: „Мене не ме интересува мишката, мене ме интересуват Божествени работи, хубавият, красивият живот. Мене не ме занимават мишките с дупките си, където живеят.“ Има философия. „Тъй ли?“ – казва мишката. Тя иска да я види, да я обиколи. Щом дойде и я бутне с крака си, котката веднага я хване и отвори очите. Казва: „Как смееш ти да смущаваш един такъв философ като мене. Знаеш ли, че аз не позволявам това?“ Хване я и ѝ наложи глоба. Казва: „Глоба ще платиш. Как така, то е безобразие от тебе.“

Сега това са разсъждения. Тия разсъждения съществуват ли? Но то са геометрически форми. Та казвам, когато имате котарак, който седи във вашия разумен живот, не мислете, че той е философ. Той минава за философ, но ни най-малко не разчитайте на него. Скрийте се в някоя дупка. В туй отношение лалугерите са умни. Те имат по две дупки. Децата като наливат вода в едната дупка, той излиза от другата.

Та казвам, лошото показва, че ще направиш едно рало. После имаш условия. Ш-то показва, че ще набраздиш земята. О показва, че

трябва да сееш семе. Като посееш, лошото ще се превърне на добро. Всяка работа, която ние не разбираме, е лоша. Всяка работа, която ние разбираме, е добра. Доброто в света е завършен разумен процес. Лошото е незавършен процес. Някои, които не разбират, казват: „Лоша работа“ – има да се работи. Има несгоди – работа има. Щом разбираме закона и можем да работим, работата става добра. След като слушате тази лекция, вие пак по стария начин отвън излизате, имате въодушевление. Но понеже работата не е лесна, вие преставате да работите.

Често хората мязат на хора, които слушат един концерт или някакъв хор, или някой музикант да свири. Всеки се въодушевил и казва: „Да мога и аз да свиря така.“ Той след като се въодушеви, не е така лесна работата да свири. Този човек свири, но той трийсет години е свирил, работил. Вие слушате и искате изведнъж да станете [музикант]. Може след трийсет години и вие така да свирите, но трябва да работите. Всичко е постижимо, изисква се време. За някои неща изисква се един час, за някои – един ден, година, десет, петнайсет. За някои неща се изискват хиляди години. Казвате: „Кой ще ги чака хиляди години?“ Хиляди години ще чакаш.

Съвременното човечество започна да хвърка с аероплани. Във времето на Христа аероплани нямаше, за две хиляди години аеропланите дойдоха. Във времето на Христа имаше ли такива големи параходи, както сега? Сега има големи параходи, карани с пара. Но питам: „С аеропланите подобри ли се животът?“

Не, става по-скъп. Много големи мъчнотии има. Вие често не забелязвате, че формите, които съществуват в природата, изразяват условията. Ти искаш да имаш едно голямо тяло. Природата е правила опити. Да кажем, ти имаш формата на един човек и имате формата на една пчела. Човек казва, че много малко яде. Човек, който малко яде, за колко пчели ще изяде храната изведнъж? С един твой обед, който

ще изядеш, пчелите могат да се хранят една седмица, трийсет хиляди пчели може да живеят една седмица. Мислите, че нашият живот, който имаме, е много икономичен. Вие ни най-малко не сте икономични на природата. Три пъти на ден ядете, толкоз много – и считате, че малко ядете. Ние ядем толкоз много, щото много малко приход дава. От тази част на храната, която вземаш, много малко се асимилира в организма ти. Един човек цял един самун изяде, то е много. Ти със сто грама може да прекараш целия ден, даже още по-малко – и с петдесет грама може да прекараш. Но за да прекараш с петдесет грама, ти трябва да имаш един отличен ум. Казвате, че храната е неасимилирана, понеже умът не е готов да асимилира тази храна, да я разложи. Много храна трябва да се разложи вътре, цял процес става. Този химически процес не става така, да се извадят полезните работи. Ти, още като ядеш, си недоволен, процесът на храносмилането не става правилно.

Та казвам, най-първото нещо се изисква – вие да хармонирате доброто и злото в себе си. Каква е вашата идея? Как ще ги хармонизирате? Да допуснем, че вие сте оратор. На колко места трябва да турите силни думи, да има изразителност? Да допуснем, че проповядвате за войната. На колко места трябва да кажете: „Да се бием, да поразим нашия неприятел“? Мислите ли, че като кажете да се бием или да съкрушим нашия неприятел, вие сте го съкрушили? Или казвате: „Да прогоним.“ Но за да се съкруши, за да се прогони, ти трябва оръжие, трябват танкове, трябват аероплани, трябва далгобойна артилерия, трябват задушливи газове, трябва война. Дойдат ораторите да победят, но не са подготвени. Биха се едно време абисинците с италианците. Италианците с аероплани, с танкове, абисинците със стари оръжия. При новите условия с вашите стари оръжия не върви.

Казвате: „Измени се животът.“ Измени се животът. По-преди майката носеше детето на ръце, добре му е било. Погледнеш един ден – майка му не иска да го носи на ръце. То не може да разбере защо майка му го оставя да ходи само, не знае коя е причината. Тя го учи да ходи. То върви, падне, майка му го поглади. Докато погледнеш, майка му не ходи по него вече, но го праша само. Най-първо, майката го носи на ръце, после го води със себе си и най-после тя остава вкъщи, него праша само. То не може да разбере кои са причините, че майка му така се изменила, че не го носи вече на ръце, че го праша да работи.

Това е, което става в природата – тя най-първо те носи на ръце, след туй ще те остави. Казва: „Ще се учиш да ходиш.“ След туй ще те прати да свършиш работа. Но ако не свършиш, тя има малка пръчица, ще те накаже, че не си свършил работата, както трябва. Сега говоря за една реалност, която съществува в света. Вие искате животът да бъде по-добър. Хубаво, защо не дадете вашия проект? Вие казвате, че животът е лош. Направете един проект какъв трябва да бъде животът. Който е недоволен, да каже как трябваше да бъде.

Ти искаш да бъдеш богат, нали? Имаш право, но в природата съществува едно съотношение. Колко пари трябва да имаш? Искаш да бъдеш богат, искаш да имаш един милион. Много са. Петстотин хиляди лева. Отношение трябва да има. Има два милиарда хора, ако ти имаш петстотин хиляди лева, може ли всеки човек да има по петстотин хиляди лева? При един богат американски банкер отива един беден човек и му казва: „Ти си изедник, натрупал си много пари.“ Казва му: „Прав си, че съм изедник, но ако на тебе ти дам, трябва да дам и на всичките други хора.“ Седи и прави сметка колко се пада на него и казва, че му се пада един долар. Казва: „Като другите два милиарда хора – все по един долар ще им дам.“ Бедният

мисли да вземе двеста-триста долара. Ние искаме повече, отколкото ни се пада.

Въпросът седи: условията, които природата ни дава, да ги използваме правилно. Всеки човек има условия, тия условия трябва да се използват. Там е равенството. Всеки човек, който използва условията, това е равенство. Въпросът за придобитите резултати другояче седи. Всеки един от вас как ще прекара живота си, това ви интересува. Ти си млад – остарееш. Какво прави старият човек, като стане на осемдесет и пет години? Какво ще правиш? Когато едно животно остарее, какво прави? Сега в човешкия живот ще има едно внуче, да го подкрепя. В млекопитающите, техните внучета отиват ли да им помагат? Щом остарее, оставят го. Когато дървото остарее, другите грижат ли се за него?

Тогава са дошли всичките философи на миналото, които казват: „Помогни си, за да ти помогнат и хората.“ Онова, което твоят ум може да направи, онова, което твоето сърце може да направи... Не оставяй хората да ти помагат, че после ти. Пръв ти да си помогнеш, после очаквай да ти помогнат другите. Всичката погрешка седи там, че ние искаме първо хората да ни помагат, после ние. Първо, помогни си сам. За кой принцип се борят хората? Новият морал е във всяко отношение. Учи, не се пресилвай.

Допуснете, че вие имате едно илюзорно състояние за живота. Представете си, че един цигулар има една отлична цигулка на Страдивариус, има отличен лък, струни, кутията е отлична, и всеки ден отваря цигулката – гледа я, гледа лъка, струните, кутията, но не взема да свири. Само отваря, затваря цигулката, пази я. Тази цигулка не само трябва да се пази, но той трябва да свири на нея. Вие сега искате да бъдете здрав, облечен, но това е кутията. Трябва да се свири на вас, да дойде лъкът.

Яденето е свирене на гъдулка. Българинът направил гъдулка, свири – започне да те топли нещо в стомаха. Като свириш, то е ядене. Човек трябва да направи нещо.

Вие искате изправяне на положението. Изправянето на положението не разрешава въпроса. Ако се свири на тази цигулка, динамиката е там. Умът не само трябва да седи в мозъка. Казва: „Защо ми е този ум?" Да мислиш. „Сърцето защо ми е?" Да пулсира, да свърши някаква работа. Всичките удове трябва да свършат някаква работа. Трябва да имаш хубави пръсти. За какво са хубавите пръсти? За някаква деликатна работа. Цигуларят има хубави пръсти, за да свири. Художникът има хубави пръсти, за да рисува. Ако човек има деликатни пръсти, с тия деликатни пръсти трябва да работи в някое изкуство или трябва да пише, или може да бъде някой отличен шивач, или може да бъде някой, който измерва нещата. На ония, разумните, същества, природата е дала удобства и приспособления.

Та казвам, при сегашните условия ние създаваме нашето бъдеще. Вие не можете да направите връзка, казвате: „Защо трябва да живея?" Че ти със сегашния живот ще създадеш бъдещия. Ако сега живееш добре, за бъдеще ще създадеш по-добри условия. Следователно във всеки живот ние създаваме по-добри условия. Вие разсъждавате статически, казвате: „Сега да живеем добре, че за бъдеще да става каквото ще." В природата такъв процес не съществува. Всеки един от вас трябва да има за идеал да работи върху нещо. Вземете един лекар, който свърши училището – специалността му е да лекува болните. Един архитект, един инженер свърши училището – има една специалност. Един художник или един музикант – всеки има по една специалност.

Питам, когато вие завършите вашия земен живот, каква ще бъде вашата специалност? Поне като завършите на земята, трябва да имате достатъчно средства да купите билет и да се върнете дома си. Как ще

се върнете в другия свят? Трябва да имате средства, за да се върнете в другия свят. Всички онези, които не искат да умрат, нямат средства. Който го е страх от смъртта, няма пари. Доста дълъг път е, трябват средства. Някой, като добил пари, иска да се върне, иска да си замине. То е хубаво.

Казвам, докато ви е страх да идете в другия свят, не отивайте. Трябва да работите на земята, да придобиете знания. Ясно казано: човек трябва да разбира законите на физическия свят, човек трябва да разбира законите на духовния свят. Или може да ви дам формата: млекопитающите, ако искат да влязат в човешкия свят, трябва знание на тях. [И] да облечете един съвременен вол в една човешка форма, може ли да се ползва от човешките условия? Ние имаме всичките форми. За един вол човешкият живот ще остане непонятен. Ако този вол влезе в църква, какво ще разбере? Или един съвременен вол може да го заведете в Университета, какво ще разбере от знанието, което се преподава там? Или може да го внесете в една художествена галерия. Какво ще разбере от тия картини?

Та всякога, когато вие искате да се измени вашият живот, трябва новите условия да ги разбирате. Природата има безгранични условия. В този живот вие търсите духовният живот. Духовният живот е тук, около вас е тук. И раят и адът са тук, на едно място са. Боли те коремът – ти си в ада. Престане болката – ти си в рая. Мислиш добре – ти си в рая. Мислиш зле – ти си в ада. Чудни са хората. Щом мислиш зле, ти си в ада. Едновременно ти си ту в ада, ту в рая. Къде е лошото? Някой път усещате – има нещо. Сега търсим ада извън себе си. Неразбраните работи са адът. Разбраните работи са раят. Аз така разсъждавам. Всякога, когато страдаме, тази работа не я разбираме. Разберем ли я, веднага виждаме. Взема, най-първо, лед. Той е неприятен. Туря го на огъня, превръща се на вода. Стане ми приятно. Туй, което беше неприятно, като изменя условията, този лед, който не

разбирам, като го направя на вода, туря захар вътре, и стане приятно. Разумното в света може да подобри условията.

Какво разбрахте сега? Кое може да приложите, не разбрахте ли? Сега представете си, ако дадем сто лева на града някой да пее една песен, колко души от вас, като пеят песента, ще вземат сто лева? Да я изпеете по всички правила, на всеки тон да дадете съответните трептения, съдържание да дадете. Много пъти хората пеят песни и не дават съдържание на песните. Една песен има най-малко външна форма, има съдържание, има и смисъл.

Вие искате да пеете. Човек, който няма любов към пеенето, който няма любов към музиката, не може да пее. Ако имате любов, и да нямате глас, пак може да пеете. Всякога, ако човек има любов към пеенето, може певец да стане. Щом има любов към свиренето, може да свири. Човек става това, към което има любов. То е постижимо. Без любов нещата в света са непостижими. Ако имаш любов към богатството – богатството е постижимо. Ако имаш любов към науката – науката е постижима. Навсякъде, дето умът, сърцето и волята вземат участие, всичко може да имаш, не изведнъж, но всичко може да постигнеш. Сега отговорът на това какъв е? Ако някой от вас не е музикант, защо [не е]? Защото няма любов. „Защо не съм здрав?“ Нямаш любов. Щом обичаш живота, ще бъдеш здрав. Щом се колебаеш, не можеш да бъдеш здрав.

Та казвам, любовта е една мярка, с която ще мериш. Искаш да бъдеш учен – ще имаш любов. Искаш да бъдеш добър – ще имаш любов. Казвам, това е една мярка, която да държите в ума си. Все таки ще имате по-големи постижения, отколкото недоволството, което имате в себе си. Ако вие имате една хубава цигулка, при сегашните условия доста скъпо струва. Ако ви дадат една цигулка и като я държите десет години, не може да свирите, като ви дадат четирийсет-петдесет лева, ще я продадете, ще я превърнете в пари. Една хубава

цигулка никога не се продава. Хубавата цигулка, колкото времето минава, става по-хубава, колкото е по-стара и се свири на нея, става по-хубава. Законът е такъв.

Законът е такъв: колкото [повече] човек работи в живота, [толкова повече] се подобрява. Хубавата работа придобива цена. Щом човек не работи, животът губи от своята цена. Та казвам, поддържайте правилото: доброто повдига цената на живота, злото понижава цената на живота. Ако вие сте земеделец и житото се овлажнило, то е изгубило цената си. Ако сте умен земеделец, житото е сухо – тази сухота ще повдигне цената на житото.

Във всичките области на живота това, което повдига живота, е доброто. Това, което понижава живота, е злото.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

„Отче наш"

Двадесет и седма лекция на младежкия клас 9 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

ПРАВИЛНИ СЪОТНОШЕНИЯ

Отворете светлината.

Изпейте една песен на светлината.

Какво допринася светлината, която искат хората, какво допринася на една мравя, на една птица, на една риба, на един човек? Представете си, че вие правите разлика, че две хиляди лева е повече от хиляда лева. После, считате, че два самуна са повече от един. Ако имате два самуна, какво ще ви допринесе в дадения момент? Имате два самуна – вие сте по-богат. В какво отношение сте по-богат? Ако имаш един самун – на едно място ще седнеш. Ако имаш два самуна – на две места седиш. Ако имаш един крак – на едно място ще седиш. Ако имаш два крака, ще вървиш в две посоки на движение. В единицата ще намериш опорната точка. Разсъждение трябва. Много хора не постигат, понеже нямат опорна точка. Ако имате един лост във физическото поле и нямате опорна точка, какво може да ви даде лостът, на каква работа може да го турите? Без опорната точка той ще ви даде една тежест.

Сега по някой път се говори за любовта. Като какво нещо си представяте любовта? Толкоз говорите за любовта, искате да обичате и да ви обичат, но то са неопределени работи. Какво значи неопределено! Самото неопределено е неопределено – ти съзнаваш, че ти липсва, не си сигурен. Казва: „Утре я дойда, я не дойда.“ Друг каже: „Утре непременно ще дойда.“ Който каже, че непременно ще дойде, не дойде. Който каже, че я дойде, я не дойде, той идва. Това как трябва да го изразим сега? Имате плюс (+) – ще дойде. Имате минус (-), отрицателното. Ако имате така, каква е разликата? Какво означават три успоредни линии? Или какво означават две

успоредни линии? Или една успоредна линия, на какво е успоредна? Една линия успоредна може ли да бъде. В математиката [ги] имате. Математиката, казвате, е чиста наука, но не е абсолютна наука.

Фиг. 1

Допуснете, че имате една окръжност и една тангента (**Фиг. 1**). Какво отношение има окръжността към тангентата? А ли зависи от В, или В зависи от А? Как ги съпоставяте? Сега може да си представите статически идеята, може и отношението между двете величини да е динамическо. Да допуснем, че кръгът е едно колело, което се движи по привоя[78], който представя тангентата. Ако колелото минава по привоя, туй колело ще се движи по посоката, по която се движи привоят. Ако привоят се движи в обратна посока, и колелото ще се движи в обратна посока. Ако тангентата се движи нагоре, и колелото се движи в тая посока. Ако движението на тангентата е в обратна посока, и колелото ще се движи натам.

Допуснете, че някой път вие искате да влияете или да ви влияят. Значи вие сте колело, една тангента ви влияе и вие се движите в същата посока. Вие имате едно желание – влияе ви на посоката. Кръгът може да е едно човешко съзнание, тангентата е едно по-

---

[78] Широк и здрав ремък, използван в някои механизми (остар.).

голямо съзнание, но в геометрията има съвсем друго положение. Какво още друго, по-дълбоко, положение може да има? Ако влезете в разумния свят, една тангента колко същества има? Една тангента може ли да бъде крива линия? Права е. Една права колко точки има? Две. Следователно две същества има.

Фиг. 2

Може да имаме положението A да се движи към B или може обратното B да се движи към A (**Фиг. 2**). A може едновременно A и B да се движат едно към друго. Какво положение имаме тогава? Щом се движат в две противоположни посоки, тогава движението е в окръжност.

Поставете се в центъра на една окръжност. Тогава движението ще се покаже, че от едната страна [е] наляво, от другата страна – надясно. То перспективно така се показва. Някои идеи нас ни се виждат несъобразни – като че той върви в противоположна посока. Ти се заблуждаваш, мислиш, че е в противовес на тебе. Той върви успоредно на тебе, но понеже се движи в друго пространство, тебе ти се вижда, че върви в друга посока.

Сега, ако ти тръгваш на изток и една птица излита нагоре, аз считам, че вървите в една и съща посока.

Те са сега отвлечени работи. Знаеш какво значи отвлечена работа? Отвлечена работа в българския има два смисъла, двусмислена дума е. Отвлечен човек – завлекли го някъде, когато момата отвлекат например. Отвлечени работи значи непонятни, далечни. Кои работи са близки и кои далечни? Какво нещо е далече? Казва: „Много далечни пространства, милиони километри.“ Хубаво, представете си една микроба, която има една десетохилядна част от милиметъра. Какъв трябва да бъде километърът на микробата? Да допуснем, че

една микроба е десет милиона пъти по-малка от човека – километрите [й] ще бъдат десет милиона пъти по-малки от километъра. Тя каже, че се намира на двеста милиона километра – превърнете двеста милиона километра в наши, човешки. Колко правят?

Туй пространство, с което ние се занимаваме, то е много малко за други същества. Казваме: „Безкрайното пространство.“ То е играчка за ангелите. Едно голямо наше пространство, за нас трябват милиони години да го изходим – един ангел за няколко крачки ще го вземе. Той ще прекрачи три пъти, а за нас се изискват милиони години. Те са понятия. За слабия един килограм е тежест, но за силния един килограм е играчка.

Та казвам, вие по някой път казвате, че животът ви е тежък. То е ваше разбиране. Че е тежко в дадения случай, вие сте прави. То е тежко за вас в дадения случай, не е тежко за другите. На физическия свят вие имате една сфера. Тя тежи само в дадена точка. Перпендикулярът, това е една тежест, едно движение перпендикулярно. Тази сфера тежи само в точката, в която се допира. Ако измените посоката на вашето движение, какво ще стане? Имате един аероплан, който тежи двайсет-трийсет тона. Той е тежък. Ако този аероплан турите в движение, той става лек. Ако е в покой, никога не може да седи във въздуха, пада, но ако е в движение, не пада. Кой го кара да не пада?

Вие казвате: „Пада човек.“ Кога пада човек? Когато не се движи. Кога има сполука човек? Когато мисли. Кога не сполучва? Когато не мисли. Кога сполучва в духовния свят, в любовта? Когато чувства. Кога изгубва? Когато не чувства. Вие не мислите така. Вие искате, без да чувствате, да сполучите. Вие искате, без да мислите сериозно, да постигнете нещо. То е невъзможно. Ние идваме до физическия свят, понеже светът е завършен процес. Ти от физическия свят не може да

идеш по-далеч. Вие на физическия свят идвате на проверка. Той е свят на проверка на човешките мисли и на човешките чувства. Несретите в живота, които срещате – вие проверявате онова, върху което сте мислили.

Да допуснем, че вие, двама души, не можете да живеете на едно място. Казвате: „Какъв особен характер има.“ В какво седи неговата особеност? Допуснете, един яде повече, друг яде по-малко. В какво седи разликата? Който яде много, много тежи. Който яде малко, малко тежи. Който много яде и не се движи, много тежи. Следователно този, който много яде и малко се движи, голямо нещастие ще му дойде до главата. Този, който много яде и много се движи, ще избегне нещастието. Много ядеш – трябва много да мислиш, много да работиш, много да чувстваш. Следователно, щом казваме, че човек много мисли, той много яде, много чувства, разбираме всичките процеси. Ако във всичкото не е много, той ще загази.

Думата ще загази не определя. Ще загази значи ще влезе във водата две-три крачки. Или ще загази в друго отношение, ще образува криви работи, оплетени работи. И в търговия може да загази – започне да лъже. Пари няма – представя, че има много стока. Или в говоренето може да загази човек. Как в говоренето ще загази?

Кое е по-хубаво да кажем: аз ви казвам или казвам ви? В израза аз ви казвам значи сигурно, а в казвам ви – някой ми е казал и аз ви казвам. Аз ви казвам – аз съм разсъждавал и аз ви казвам, че тъй, както вървите, ще загазите. На английски има думите shall и will[79]. Когато кажа: „I shall go“, значи ще ида, но може и да не ида, но когато кажа: „I will go“, значи аз ще ида непременно. Това, което в първото лице означава, че непременно ще ида, за второто лице you will go значи, че може да иде, и може да не иде. Това, което за първото лице

[79] Shall, will – ще, бъдеще време на глагола съм (англ.).

означава, че може да иде и може да не иде, за второто лице означава, че непременно ще ще, you shall go. Форми на речта са това. На български, когато кажем аз ви казвам, значи мислил съм, че по този начин, по който вие вървите, ще загазите. А когато кажа казвам ви, значи хората казват, че по този път, по който вървите, ще загазите.

Сега кое е по-авторитетно? Аз съм мислил върху туй. Но добре, не е ли по-хубаво някой път човек да загази? Направиш една погрешка. Нещата във времето и в пространството трябва да се разглеждат. Не е ли хубаво някой път житното зърно да загази? То седи в хамбара чисто, но ако не загази, само остава. Ако туй житното зърно по някакъв начин загази в тинята, хвърлят го в тинята, то, като загази, започне да мисли и от туй житно зърно излиза нещо. Когато загазват житните зърна, излиза нещо от тях. Когато не загазват, нищо не излиза, все в хамбара седят и една и съща песен пеят.

Та сега често хората искат да имат охолен живот – те са в хамбара. Някой път на това основание е хубаво да за газят, по някой път, не всеки път. Пролетно време или есенно време е хубаво житното зърно да загази, и то в земята да загази, не отвън.

Представете си, че имате един приятел, който е гениален, друг – талантлив, трети – посредствен, обикновен. Кой от тях ще ви причини по-голяма полза? От кого ще научите повече? От гениалния – той има какво да даде. Та когато се учите, избирайте учители на свят, гениални да бъдат. Щом имате един гениален учител... Аз вземам думата обикновен в друг смисъл. Обикновен учител значи: по-малко капитал има, пет-десет лева, и може да отдели един-два лева. Обикновеният човек едва два лева може да ви даде назаем. Говоря за даден момент. Той ще ви каже: „Много.“ Повече не може да даде в дадения момент. Ще кажете: „Защо е така?“

Хубаво, имате една чешмичка, която има отвърстие от един сантиметър. Колко вода в дадения момент може да ви даде?

Гениалният е като външния кръг, талантливият – като вътрешния, а обикновеният – като точица. Вие схващате, че обикновеният е беден – условията са такива. Обикновеният учител – условията, при които живее, са такива. Може да е богат, може да мисли в себе си, че знае, но той туй знание, което има, не може да го предаде. Сега ето къде е погрешката: обикновеният е житното зърно в хамбара, друго разсъждение ще ви дам, талантливият е вече посадено житно зърно на нивата, гениалният е израсналото зърно, което дало плод. Но това са процеси, време трябва. Обикновеният е в хамбара, талантливият е посаден на нивата, а пък гениалният е израснал и дал плод – това са процеси. Който не знае да разсъждава, ги вижда отделени. Обикновеният има един капитал, който не е обработен, талантливият е посаден, на гениалния е узрял плодът му.

Сега всеки един от вас казва: „Обикновен човек." Обикновеният човек може да стане талантлив, талантливият може да стане гениален. В моето съзнание е така. Когато говоря това, не е в един статически свят. Щом говоря за обикновения, разбирам, че е в хамбара. Щом говоря за талантливия, разбирам, че е поникнал на нивата. Щом говоря за гениалния, разбирам, че е узрял плодът му. Трябва да използваме условията. И обратно може да стане. Гениалният може да стане обикновен. Щом го овършеят, турят го в хамбара, стане обикновен. Като го извадят от хамбара, мине този процес, от обикновен стане талантлив, гениален и после – от гениален стане талантлив и после обикновен. И такъв процес има.

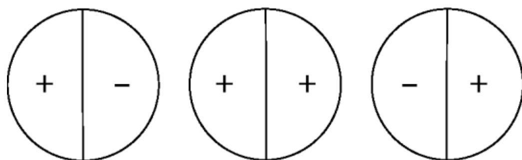

Фиг. 3

Сега някой път вие мислите, че някои неща са невъзможни. Дотогава, докато човек не може да мисли правилно, не може да тури

ред на нещата. Да дойдем до примера, вие не можете да се спогаждате с някого. Къде е противоречието? Тук става превръщане на полюсите: северният полюс става положителен, южният – отрицателен и обратното, северният става отрицателен и южният – положителен (**Фиг. 3**). Сега северният е положителен, южният е отрицателен. Било е време, когато южният е бил положителен, а северният е бил отрицателен. Било е време, когато и двата полюса са били отрицателни, но знаете ли какво е било тогава състоянието?

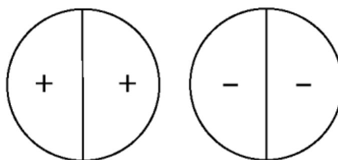

Фиг. 4

Двама души, като станат положителни, те се разделят, отблъсват се (**Фиг. 4**). Едната страна на човека е отрицателна, другата е положителна. Лявата ръка е отрицателна, дясната е положителна. Обратното е в мозъка – лявото полушарие е положително, дясното е отрицателно. Тогава положителните енергии от лявата страна на тялото отиват в положителната страна на мозъка и отрицателните енергии от тялото отиват в отрицателната страна на мозъка. Образува се едно движение вътре. Когато страните станат отрицателни и когато станат положителни, се отблъскват. Често всичките хора страдат от тия две неща, и в двата случая се отблъскват. Когато единият е положителен, а другият отрицателен, те се привличат.

Казвам, ако умът е отрицателен, сърцето трябва да бъде положително. Ако умът предава, сърцето трябва да възприема. Ако сърцето предава, умът трябва да възприема. В отрицателните сили имаме възприемане, всяка отрицателна сила възприема в себе си. Всяка положителна дава. В даването може да ти се даде повече. Не е хубаво да ти дадат повече и не е хубаво да ти дадат по-малко. Всякога

трябва да ни дадат толкоз, колкото ни трябва – ни повече, ни по-малко.

Сега да допуснем, че вие искате да станете богат човек, много богат, много учен. За какво ще употребите вашето знание? Не е лоша идея, но колко учен трябва да бъдете? Например аз да ви представя това във фигуративна форма. Аз искам силен огън, толкоз силен, че може да разтопи съда, който сме турили. Ако огънят е толкоз силен, че може да разтопи съда, който сме турили, тогава не може да ни ползва. Ако топлината на този огън не може да разтопи съда, тогава този огън може да ни ползва. Всяка мисъл, която разтопява своята форма, тя е извън нашия обсег на нашата мисъл; всяко чувство, което разтопява формата, в която чувството се проявява, то е извън нашия обсег; всяка постъпка, която разсипва формата – те са неща несъгласни със законите на нашето битие. Вие не сте мислили по този начин.

Не искайте да бъдете толкоз богати, щото това богатство да развали формата на вашата мисъл. Щом туриш мисълта, че богатството всичко може, щом мислиш, че богатството ще направи нещо от тебе, ти си излязъл от човешката норма, ти ще загазиш. Щом мислиш, че като станеш много учен, ще направиш нещо, ти си излязъл из учеността. Аз създавам учеността, аз съм фактор да бъда учен. Учеността не е извън мене, аз не съм извън учеността. Учеността хората после са я създали.

Казвам, разчитайте на Онова Начало, което ви поставило. Има една поговорка, която казва: „Един заек в кошарата е за предпочитане, отколкото два в гората.“ Разчитайте на онова, което е вътре в тебе, не на онова, което е в гората, за бъдеше. За бъдеше, тъй както мислим, нещата са непостижими. Ако се спрем на непостижимите неща, ние ще се спънем. Аз никога не се спирам. Като каже някой, че нещо е непостижимо, аз не се спирам там.

Казвам: непостижимото за мене е постижимо за друг, непостижимото за друг е постижимо за трети. Невъзможното за един е възможно за Бога. Никога не се спирам на една отрицателна идея.

Казва някой: „Аз не можех да не греша.“ Казвам, слабият всякога греши, по-силният по-малко греши. Има и обратен процес: силният греши повече, слабият греши по-малко. Слабият в туй отношение не може никога да бие, той минава за праведен. Силният, понеже не го е страх, той греши. Питам, в какво седи грешенето? От слабост ли греши? Слабият не греши, силният греши. Щом греши силният, може ли да изправи погрешката? Вие мислите, че сте силен, може ли да изправите погрешката? Вие мислите, че сте силен да направите една погрешка, не сте силен да я изправите. С колко една отрицателна идея е по-силна? Коя идея е по-силна, с плюс или с минус? С колко минусът е по-слаб от плюса? Петдесет процента, една отрицателна идея е два пъти по-слаба от положителната. Има някъде, дето е равна.

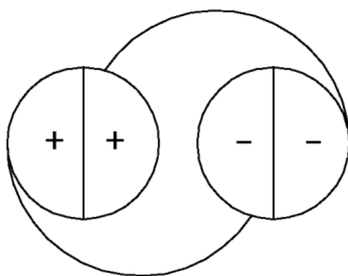

Фиг. 5

Имате две шишета по едно кило, едното е пълно, другото е празно. Напълните едното шише. Неговото съдържание ще бъде ли два пъти по-голямо? Няма да бъде. Отрицателната идея ето къде седи. В себе си тия същества са в противоречие. Но ако свържете единия минус с плюс, тия същества, които са в дисхармония със себе си, са в хармония с другите. Допуснете, че в туй семейство бащата е беден.

Бащата има постоянно една тояга и всяка сутрин, като стане, нашари детето – праща го на работа. Казва: „Трябва да се работи.“ Туй дете иска да се освободи от баща си, влиза във втората окръжност, дето има круши, ябълки. Дадат му по една-две круши. Какво ще бъде разположението на онова дете, дето го бият и дето му дават круши? Де ще се счита по-щастливо? Дето му дават нещо.

Но представете си тия, богатите хора, които се спогаждат със сиромасите хора, сами със себе си не се погаждат. Богати и сиромаси лесно се погаждат, но богат с богат не се погаждат. Двама добри хора, като ги турите на едно място, не могат да се спогодят и двама невежи хора, като ги турите на едно място, не могат да се спогодят. Един невежа и един учен се спогаждат, един праведен и един грешен се спогаждат. Невъзможно е двама добри хора да седят на едно място. Как ще разберете това? Вие искате да бъдете щастливи. Аз ви казвам, че ако вие бъдете щастливи, ще бъдете нещастни. Ако умът е щастлив, сърцето трябва да бъде нещастно. Ако сърцето е щастливо, умът трябва да бъде нещастен. Вие вземате думата нещастен в какъв смисъл. От не ща станало нещастен. Всеки, който не иска, е нещастен. Ща значи искам. Иска нещо, значи липсва му нещо.

Сега каква беше идеята? Да ви дам малко по-конкретно изяснение. Представете си, че вие имате две дини на раменете си, държите ги. Какво ще бъде положението? За предпочитане е да носите една диня – като отмалее едното рамо, да я турите на другото рамо. Тогава динята се носи. По-ясна е идеята. От едното рамо на другото ще я носите. Една идея, ако не [я] местите от ума в сърцето и от сърцето в ума, вие не [я] разбирате. Ако сърцето и умът са доволни, вие мислите, че ще бъдете щастлив. Ако мислите, че ще бъдете щастлив, когато сърцето е доволно, ще се уморите.

Животът, както сега е създаден, е най-добре. Природата както е създала живота, той има най-добрата форма. Тази форма в пълния

смисъл не е съвършена, но в дадения случай тия форми, в които живеем, са най-подходящи за нашето развитие. Затуй, когато мислим за живота в дадения случай, туй положение, което имаме, е най-хубавото. Не туряйте, че и за бъдеще така ще бъде. За бъдеще ще се измени. Защото имате един кръг. Колко време може да се движи? Туй колело ще се върти еднообразно, но когато това колело прави второто обръщение, то няма да бъде в същото пространство. Всяко пространство съдържа ред възможности. Значи, докато туй колело се завърти веднъж в туй пространство, животът ще бъде един, обаче, щом дойде второто обръщане, ще имате други възможности.

Вие сте млад, то е едно движение. Дойдете до възрастта. Според мене стар човек не може да бъде. Той е дете до четирийсет години, той е млад до осемдесет години, възрастен – до сто и двайсет години. Щом като остарее, дойде в четвъртата фаза, викат го в другия свят. На земята няма условия да стане духовен. Понеже няма условия за старите хора, те са нещастни. Единствените нещастни хора са старите – никъде не ги искат, пенсионират ги, никъде вече няма място за тях. Никъде не го искат, казват: „Да си върви.“ И той чувства това. Дъщерята казва: „Да си върви.“ Синът казва: „Да си върви.“ Този-онзи казва: „Да си върви.“ Няма място за него. Всички насядали, няма място за него. Гледаш – стол не ти дават да седиш. Тогава казват старите хора, че сегашното поколение не разбира живота. Не че не разбират, но няма място. Къде ще го туриш, стария човек? Старият сам трябва да носи стола със себе си. Ако дойде стрият, казвам, да си донесе стола със себе си. Моя стол не му давам, той ще го счупи.

Бъдете деца, бъдете млади, бъдете възрастни, но никога стари.

Като дойде страданието, да почувстваш една радост. Като дойде радостта, да имаш две радости.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и осма лекция на младежкия клас 16 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

БЛАГОДАРНОСТ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Вземете **темата №17** сега: „На какво се дължи здравето на човека“. Кой човек ние наричаме здрав? Казвате здрав човек или здрава дреха. Значи – не е съдрана. Между съдраната и здравата дреха каква е разликата? Ако дрехата не е съдрана, е здрава. Ако е съдрана, не е здрава. Когато дрехата не е здрава, каква е функцията на съдраната дреха? Казваме: „Не е здрава.“ Че ако една дреха не е здрава, в какво седи? Доста хигиенична е.

Да кажем, вие искате да бъдете богати. Защо искате да бъдете богати? Кои са побужденията? Искате да ядете или жаден сте. Коя е подбудителната причина? Вие извършвате нещо автоматически, казвате: „Трябва да ядем“, но защо нямате представа какво нещо е храненето? Казвате: „Гладен съм“ и считате, че това е обикновена работа. Една малка мушичка казва: „Гладна съм.“ Всички така мислят. Когато видите, че някой се храни, вижда ви се смешно. Спират се хората при храненето и правят много погрешки. Да кажем, някой път сте неразположени, има някои храни, които не ги обичате. Не знаете причината, защо не ги обичате. Една горчива храна не я обичате. Защо? Г и С – Г-то не го обичате, С-то е обичано. Защо Г-то не го обичате, а С-то го обичате? Горчивото нещо не ви [се] представя вкусно, има един нов елемент, внася нещо неприятно във вкуса ви. Наричате го горчивина. Тя внася във вас нещо неприятно. Някой път Г и С се свързват заедно, търговци станат. Понеже децата не обичат горчивите церове, турят отгоре една дрешка от С. Сладкото е отвън, горчивото отвътре. Горчивото, поради сладкото отвън, влиза в детето

и детето [не] го усеща. Питам, как се сприятелиха Г и С? Сами ли се сприятелиха, или някой ги сприятели?

Вие искате да бъдете богати. Да бъдете богати не е лесна работа. Знаете колко способности се изискват. Трябва да бъде човек много умен, после трябва да има чувство на досетливост, трябва да разбира времето. Да кажем, вие искате да бъдете богати. Вземете един билет от лотарията и, които вярвате на провидението, мислете да ви се падне един милион. Давате двайсет и пет лева и искате да ви падне един милион. Колко пъти в годината се тегли лотарията? Дванайсет пъти. Ще вземеш, дванайсет по двайсет и пет е триста лева. Десет години по триста – три хиляди лева. Със сложна лихва за десет години какво ще дадат? Ако вземате билети от лотария всяка година, след колко време, като вземате билети, ще ви се падне един милион? Сто хиляди билета има. На сто хиляди билета какъв шанс се пада да ви се падне един милион? Все ще се падне един ден. Аз изведнъж може да взема един милион. Като взема всичките билети, ще ми се падне единият милион. Онези, които правят лотарията, са по-хитри. Като ти дават, задържат нещо за себе си.

Та казвам, вие сте вземали досега билети и не сте наблюдавали. Вие вярвате, мислите, че имате вяра, но това не е вяра, то е вярване. Вие може положително да знаете дали ще спечели билетът, или няма да спечели. Щом се зароди във вас желание да имате един милион, може да знаете ще спечелите или няма да спечелите. Щом във вас се зароди желание да имате един милион, трябва да вземеш всичките билети. Ти никога няма да ги вземеш, ти започни с най-малкото. Кажете: „Да си взема поне парите, двайсет и пет лева. Дали имам късмет? Може ли туй, с най-малкото да започна, да си взема парите назад.“ Всякога, когато имате две желания, които са еднакво силни – имате едно желание да имате един милион, заражда се друго едно чувство, едно съмнение – и тогава двете чувства са равни на нула.

Две сили, които действат наравно, те се уравновесяват. Ако ти вземеш един билет и не се заражда желанието да имаш един милион, и после не се заражда съмнение дали ще го спечелиш, печалбата не те интересува – този билет ще спечели. Щом имаш желанието да спечелиш един милион – няма да спечелиш, те се неутрализират, двете сили. Двама души теглят едно въже, може ли да падне някой? Уравновесяват се. Та казвам, с лотарията за да спечелите, не трябва да имате две силни желания. Те са господари, те заемат всичкото. Ти, като вземеш един билет, не трябва да имаш никакъв господар. Щом имаш господар, вие печелите, но господарят взема парите. Едно магаре като пренесе златото, кой взема парите, магарето или господарят? В дадения случай вие играете ролята на натовареното животно – вие печелите, но желанията вземат. Вие сте спечелили един милион, но те го вземат. Та когато искате да печелите, не трябва да имате господар, трябва да бъдете свободни. Всички, които не печелите, все господари имате. За да спечелите, не трябва да имате господар.

Сега да преведа думите. Господар като имате, не можете вие да мислите, най-първо. Че аз, най-първо, няма да взема билет. Защо? Докато аз ида да си купя билет, ще похарча повече енергия, отколкото може да спечеля от билета. Енергия съм изхарчил не за един милион, но за повече. На туй основание не искам да харча енергията. Някой казва: „Аз не съм късметлия.“ Аз често съм правил опити. Този, който казва, че не е късметлия, аз му туря желанието да си вземе един билет. Той вземе билет и каже: „Спечелих. Чудна работа?“ Аз печеля в него. Аз сега проверявам своята вяра. Турям му желанието да си вземе билет, казвам му: „Вземи си билет, ще спечелиш.“ Казва: „Дойде ми наум нещо.“ Пак не го насърчавам. Казва: „Спечелих малко.“ Хубаво, наместо да си вземете билет от лотария, защо не си развиете обонянието? Златото мирише, има много хубаво ухание. Дето има

злато заровено, мирише като каламфир[80]. Ще си извадиш колкото ти трябва, няма да вземеш всичкото. Ще си заминеш. Сега вие се чудите как е възможно да има миризма. Питам: вие имате приятели, как ги познавате? Като дойде един ваш приятел, по стъпките го познавате. От сто-двеста души, като стъпва, като върви, го познавате. Казвате: „Това е нашият Стоян." По стъпките го познавате. Или между много хора го познавате по говора – като говори, по гласа го познавате. Кое е онова свойственото на неговия глас? Ухото е толкоз деликатно. По стъпките познавате, като върви, специални трептения има. И по гласа го познавате, има специални трептения.

Сега, ако ви се падне един милион, какво ще направите с него? Най-първо, ако ви се падне един милион, във вас ще се зароди страх. Докато не сте опитали, вие сте свободни, беден сте, но нямате страх. Щом вземете един милион, първото нещо, ще дойде страхът. Вие досега не сте се страхували. Като имате един милион, се страхувате да не би да ви оберат. Питам, струва ли нещо да носите, за което да се страхувате? Вие в този страх ще изгубите повече, отколкото милион. Вие дето минавате, не ви е страх, че някой ще бръкне, във всичките хора имате доверие. Щом имате един милион, казвате: „Той дълги ръце има." Гледате с подозрение, ставате подозрителен.

Сега аз искам да ви обясня защо онези, които ви обичат, защо не ви дават да спечелите един милион. Вие ще се оцапате. Като вземете един билет и като спечелите, вие сте пиян човек, който се търкаля по пътя и се връща окалян. Който е спечелил, той се е окалял. Те не искат да ви видят така окаляни, затуй казват, че не искат да спечелите. Вие като не печелите пари, дрехата ви е чиста. Казвате: „Не ми се падна." Не държите ръцете в джоба на дрехата си. Късметлията турил ръцете

[80] Карамфил (диал.)

в джоба си, пази парите си. Те ви казват: „Вас не ви трябва милион, ще се оцапате.“

Че вие не разбирате Божиите пътища. Бог ви вложил едно богатство в ума – един ум, който вие с всичките пари на земята не можете да купите, такъв ум не можете да купите отникъде. Такова сърце отникъде не можете да купите. Питам, ако изгубите сърцето си, от коя фабрика ще го вземете, кой може да ви го даде? Откъде може да вземете и да си купите едно сърце? Ако се развали вашето сърце, може милиардер да бъдете, откъде може да купите сърце? Кой човек в света би си продал сърцето? Допуснете, че на един милиардер се развали сърцето и лекарите констатират, че трябва да се смени сърцето и да допуснем, че може да се присади сърцето, кой човек ще си даде сърцето? Има ли в историята досега такъв пример? Тогава младите моми и момци, които си продават сърцето, как ги считате, умни ли са много? Ти, ако продадеш сърцето за пари, умен човек ли си? Ако продадеш ума си за пари, умен човек ли си? Ти, като продадеш главата си, с какво ще мислиш?

Разчитайте на онова, което вие имате. Желанието да бъдете богати трябва да бъде последното нещо. Като завършите всичко в света, че да няма какво да правите, тогава желайте да бъдете богати. Това желание аз уподобявам на прическа. Който иска да се вчеше, е богат човек. Вчесването е последното нещо в света. Сутрин, като стане, човек първо вчесва ли се? Голият човек вчесва ли се? Той след като се облече, тури си обуща. Прическата да бъде последното нещо. Да допуснем една мома облича изпокъсани дрехи, но прическата е много модерна. Дрехите ѝ са изцапани, скъсани, обущата също, но прическата е много модерна. Кое е хубаво? Може да имате една мома много хубаво облечена, пък прическата не е хубава. Кое е по-хубаво, хубаво да бъде облечена и прическа лоша или прическата да бъде модерна, пък зле облечена? Кое е за предпочитане?

Гледам, ние в умствения и в духовния свят се излагаме. Желанията на физическия свят ни излагат. Показват доде сме достигнали. Не са лоши нашите желания, които имаме. Желанията са все добри, на степени са. Мислите ни показват степента на нашето развитие. Ти искаш да станеш милионер, но ти не се нуждаеш от милиони. Имаш дарба да свириш на цигулка – ще свириш и ще спечелиш повече от

един милион. Ще свириш на цигулката на едно пространство от трийсет сантиметра, ти на пианото ще свириш на едно разстояние от метър и половина с ръцете си – парите ще дойдат. Само като маха ръцете, парите ще дойдат. То е като сеенето на жито, като вземеш един дармон[81], житото пада. Цигуларят като тегли лъка, парите идат, като круши падат долу.

Аз за пример, ако имах един глас, като ида при банкера, ще се спра, ще изпея една песен – веднага ще се отвори сърцето му. Слънцето като пее на всичките растения, тези растения се отварят. Слънцето като им пее, светлината като им пее, растенията ухаят. Уханието е плащане за пеенето на светлината. Светлината като пее на растенията, те дават ухание, плащат туй, което слънцето им дало.

Та казвам, първото нещо, във вас има недоволство. Откъде дойде недоволството във вас? Недоволството Бог не го създаде. Бог създаде човека съвършен. Създаде го с един отличен ум, с едно отлично сърце, с едно отлично тяло, да се проявява. После човек със своята небрежност окаля ума си, окаля сърцето си и окаля тялото си. Аз наричам това небрежност. Най-първото нещо е небрежността. Човек оставил цигулката си вън от кутията. Кутията е хубава, но с години се набрал доста прах върху нея. Питам сега, Онзи, Който ви дал ума, като дойде, какво ще каже, като намери вашето небрежие?

---

[81] Рядко решето за пресяване на жито, частина (диал.).

Недоволни сте от себе си. Сегашните учени хора са намерили, че в човека има близо четирийсет и девет – петдесет центрове и всеки център има подразделения, та има повече от сто – сто и петдесет. Някои турят сто. Ти в себе си искаш да бъдеш човек. Трябва да слушаш, то са групи, разумни групи в тебе. За да бъдеш богат, трябва всички да ги задоволиш еднакво. Ако не можеш да задоволиш ума си еднакво, ти не си умен човек. Ако не можеш да задоволиш сърцето си, всичките желания на сърцето да задоволиш, ти не си от добрите. Ако не можеш да задоволиш всичките желания на тялото, ти не си от силните хора. Силният човек задоволява тялото, добрият човек задоволява сърцето, умният човек задоволява ума си.

Най-първо, бъдете доволни от себе си. Благодарете на Бога, че ви дал такова богатство, не външно, но отвътре едно богатство – че имате един отличен ум, който Бог ви даде, имате едно отлично сърце, което Бог ви даде, имате и едно отлично тяло, което никъде не можете да го купите. Като ви го вземат веднъж – отиде вече. Един ден, като се обезплътите на земята, ще видите какво струва тялото. Живели ли сте вие като кираджии при лош господар? Тялото има всичките удобства. Ти живееш в едно жилище, дето е отлично построено – има градина с плодни дървета за ядене, всички удобства има, баня има, дрехи, инструменти, всичко имаш. Няма нещо, което да липсва. Ядат ти се круши – идеш, откъснеш. Ядат ти се ябълки – идеш, откъснеш. Искаш да свириш – вземеш инструмента, свириш. Искаш да се разхождаш – разхождаш се, връщаш се. Всичките удобства имаш, пък си недоволен. Казваш: „Не ми се седи тук, дотегна ми.“ Къде ще идеш сега?

Първото нещо, щом те усетят, че си недоволен, казват: „Изпъдете го навън.“ Извадят те из тялото, гледаш – другите ядат круши, ти намирисваш само, никой не ти дава. Отдето минеш, никой не ти дава. Като дойде един мъртъв от другия свят, казва: „Дай ми една круша“,

после казва: „Сдъвчи ми я.“ Той стомах няма, уста няма, зъби няма, не може да яде. Ти трябва да ядеш заради него и пак после е мърморко, казва: „Не го сдъвка хубаво.“ Мърмори, че не е хубаво сготвено. Когато вие сте недоволни от яденето, то са тия мърморковци. Казват: „Ти не си го сготвил, повече чер пипер си турил, много сол, масло не си турил.“ И става караница. Човек не трябва да яде за хората, не трябва да ги храни. Като имаш тяло, ще го храниш, ще бъдеш доволен. Вие, като нахраните слугите си, кажете: „Доволни ли сте?“ От храната ще задоволите господарите си.

Аз наричам приятел... Когато дойде една мисъл във вас, която не взема участие във вашия живот, изпъдете я навън. Когато дойде една мисъл, която казва: „Дайте ми работа.“, когато тя е готова да работи заради тебе каквото ѝ дадете, тази мисъл е добра. Тази, която дойде и иска масло, пипер, това-онова, навън от себе си я изпъдете. Всички недоволни мисли, всички недоволни чувства, всички недоволни постъпки, всичко туй го изпъдете навън. Оставете в себе си онова, което имате. То е новото сега. Ако това не може да го внесете, ще имате един обикновен живот, както всичките хора имат.

Туй е Божественото. Христос преди години е казал: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Да благодариш на Бога за ума си. Да благодариш на Бога за сърцето си. Да благодариш на Бога за тялото си, което имаш. Всеки ден да благодариш за онова, което Бог ти дал и да не бъдеш мърморко.

Бъдете благодарни за ума, за сърцето и за тялото, което Бог ви дава.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Двадесет и девета лекция на младежкия клас 23 май 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев

НОВИЯТ МОРАЛ

„Отче наш“
„Махар Бену Аба“

Чете се темата „На какво се дължи здравето“.

Тогава пишете тъй **тема №18**: „Здрав, без да е съдран“ или „Здрав, без да е болен“. Какво разбирате под думите здрав, без да е съдран? Ако един чувал е съдран, какво има? Съдържанието, което е в чувала, може да излезе навън. Ако човек не може да държи една чиста идея, която има, че изтича навън, какво е неговото състояние? Да допуснем, че знаете някаква тайна, някакъв ваш приятел ви поверил. Вас ви чопли нещо да кажете туй, което знаете.

Сега, ако влезете в един музикален свят, от какво зависи вашето бъдеше? Почитта и уважението, което имат музикантите, от какво зависи? От свиренето. Ако си майстор, вие ще имате тяхното уважение. Щом не може да свирите, колкото и да сте учен, ще изгубите от онази стойност, която имате. От какво зависи стойността на живота? Животът е цяла музика. Да кажем, кажете: „Той е морален човек?“ Какво е морален човек? Какъв тон е моралът? Или казвате: „Той е материалист.“ Какъв тон е материализмът? Не че материализмът е лош, но съчетанието на материализма. Какво разбирате под материализъм? Имате М, Д., Б. – материален, духовен и Божествен. По какво се отличава материалистът човек, по какво се отличава духовният човек и по какво се отличава Божественият човек?

Да допуснем, имате едно понятие, искате да бъдете богат. Може да бъдете богат като материалист, може да бъдете богат като духовен и може да бъдете богат като Божествен. В какво седи материалното

богатство, в какво седи духовното богатство и в какво седи Божественото богатство? Материалното богатство, ако е органическо, зависи от структурата на тялото, от материята, която съдържа. Един здрав човек е богат. Един духовен човек е силен, съдържа повече сила. Материалният съдържа повече материална структура, духовният съдържа повече сила, а Божественият съдържа повече знание.

Казвате: „Материален човек.“ Но знаете ли вие естеството на материята? Има някои, които са материалисти, но са много прости, че не му стига умът. Ако вие имате сто кила желязо и ако имате сто кила злато, при сегашните понятия на хората ще бъде ли еднакво? Кое ще предпочетете? Според сегашния строй ще предпочетете златото. Ако дойде да се биете, кое ще предпочетете? Ще предпочетете желязото. Здравина има желязото. Щом е за мирен живот, ще предпочетете златото. Но представи си, ако ти си богат материално, а другият е духовно богат, кой от двамата е по-силен? Единият съдържа материя, а другият съдържа сила, кой е по-силен? Духовният човек, той е силен, той ще ви обере. Хване ви един ден и ви взема това, което имате. Правото е на него. Божественият, като дойде, той и двамата може да обере. Той е по-умен.

Питам сега, къде е моралът? Ако вие разсъждавате, вие казвате, че не е морал. Взел ви парите. Вие имате един лев. Най-първо, този лев ваш ли е? Нека да се обясним. Вие имате един плод, но този плод вие сте го купили, той не е ваш. Не е ваш, вие не сте сяли семето, не сте го отглеждали, не е родило по ваш почин, при вашата работа. Следователно този плод е само относително ваш, той не може да ви ползва. Съвременните хора, от материята, която имат, не могат да ползват. Вследствие на това умират. Всеки човек има едно тяло, в което временно живее. Вие се радвате, но нищо не е ваше. Един ден ще дойде старостта и вие ще напуснете всичко това. Не само стари, но и млади умират. Колко деца на една, две, три, четири, пет, десет,

петнайсет, двайсет, петдесет, сто, сто и двайсет години умират? Каква е разликата между един, който е умрял на една година, и един, който е умрял на сто години? Те са разсъждения.

Ще кажете: „Това нас не ни интересува. Ние се интересуваме сега да поживеем, да имаме пари, да имаме знание.“ Много добре. Работил си двайсет години. Спечелил си двеста хиляди лева. Отиваш за дома, срешат те разбойници, хващат те, набиват те, вземат ти парите и те изпращат назад. Питам, след като си работил двайсет години и те срещнат разбойниците, и те набиват, защо ще те набият? Не искаш да дадеш парите. Сега де е кривото? На какво се основава? Какво е виноват този пътник, че са го обрали? Вие констатирате факта, че са го обрали, но и пътникът е виноват. Какво е виноват пътникът? Ами вие, всички хора, мислите много посредствено. Ако през един мост минават мишки, ти речеш да минеш, какво ще стане? Мишките минават безопасно, и плъховете минават, но мислите ли, че [през] този мост, направен от сламки, може да минете? Мислите ли вие, че с вашата тежест, може да минете през един мост, направен от сламки?

Някой път мислите, че сте много морален, много чист. Според тази чистота, която имате, ако идете в другия свят, кракът ви на сто метра от царската врата не може да мине. Вие ще бъдете като един човек, който е прокажен, трябва да бъдете на карантина най-малко четирийсет и пет години. Ще направите няколко хиляди бани и тогава ще влезете, ще кажете: „ку-ку“ и пак ще се върнете на земята. Вие си представяте – като идете там, ще ви посрещат. Казвам, ти си ходил в странство да учиш. Баща ти пращал пари. Ти не си учил, ходил си по удоволствия, научил си се да пиеш, да полъгваш, всичко това. Като се върнеш, ти залъгваш баща си, че си научил нещо, пък ти нищо не си научил. Ако се попитате сега доколко сте чисти от лъжите, които имате...

Един ваш пример разправяше ми един. „Една вечер сънувам, казва, турям една [кокошка]. Идат мои приятели, намирам се в много трудно положение, ще кажат: „Нали ти си вегетарианец.“ Яде ми [се] кокошка и аз започвам да [се] аргументирам, че съм имал право кокошка да ям. Събуждам се. Имам едно отвращение. Не ядох кокошката, но че само се готвех да ям кокошката нещо ми е криво, неприятно, че нямам вече никаква идея – сварил съм кокошката, искам да я ям.“ Вие ще кажете: „Какво има, че е ял кокошка?“ Няма нищо, но щом ядеш една кокошка, не може да влезеш в Царството Божие, защото кокошката ще дойде, ще се оплаче на Господа, че си ѝ откъснал главата, не си ѝ дал възможност да живее. Тогава те повикват – ще се образува едно дело. Може да е едно много малко дело в мировото съдилище, дето трябва да дадеш хиляда лева. Ще ви кажат: „На кое основание вие заклахте кокошката, я обяснете?“ Вие как ще докажете?

Представете си друго положение. Представете си, че минава един богат човек – откраднал пари отнякъде и за да не го хванат, казва: „Да ви направя едно добро“, дава ви парите. Вие туряте парите в джоба. Как ще се оправдаете? Де е вината на този човек? Че е взел парите, не е виноват. Този човек трябваше да разбира, че тия пари са откраднати, да каже: „Аз крадени пари не искам.“ А ти ще кажеш: „Ето, Господ промислил заради мене.“ Като те хванат, хайде в затвора. Къде е погрешката във вземането на парите? Ти трябваше да знаеш, че тия пари са крадени. Още като ти посочи тия пари, ти трябва да знаеш, че са крадени, защото те миришат. Всичките пари, които са крадени, имат една особена миризма. Пари, които чрез убийство са взети, имат особена миризма. Всичките пари имат особено ухание. Като цветята са.

Казвам, аз бих взел пари само от един светия, един светия, на когото умът е чист, сърцето е чисто, ръцете са чисти. То е морал.

Сегашните хора ще убият десет души, ще оберат десет души и минават за праведни. Той ще се облече хубаво, тури цилиндър, казва: „Много добре се наредиха работите." Ни най-малко не ги е наредил, туй нареждане мяза, когато човек яде нечиста храна. Щом ядеш нечиста храна, веднага усещаш едно разстройство. Казвам, всичките нечисти мисли, които човек възприема в ума си, всичките нечисти желания, които възприема в сърцето си, те разстройват неговия духовен живот.

Между младите говорите за морал. Даже в музиката има някои тонове, които не са морални. Според мене, ако вземете тия тонове в българската музика: „ди-ди-ди", то не е морално. То е дразнене. Какво ще каже ди-ди-ди? Не е морално. За този морал няма да те съдят, но с това пеене едно възвишено същество не може да има доверие в тебе, то ще те подозира. То, като те чуе, като идеш още отдалече, няма да има доверие и никаква работа няма да ти даде. Ще се отнесе много добре, учтиво, но ще каже: „Работа не може да ви дам, защото ди-ди-ди не е морално."

Как може един човек, който обича, да полъгва? Онези, които крадат, имат белези. Главата им отстрани е широка, отзад е тясна. Дето мине – вземе. Каквото види – краде го, клептомания. Лисицата, която краде... Паякът, който хваща мухите... Гледаш един паяк, хване една муха, казва: „Божия работа е да се ядат мухи." Но колко мухи трябва да яде паякът на ден? Каква е дажбата?

Казвам, сега погрешката е в хората, че всички съвременни хора мислят, че са чисти, и мислят, че светът е създаден заради тях. Но ако дойдем да разсъждаваме, колко от тия хора живеят съобразно с ония закони, които Бог е поставил. Вие виждате един богат човек, който мине покрай вас, погледне ви презрително, казва: „Бедняк." Вижда ви със скъсани дрехи, обуща, погледне ви отгоре и си замине. Вие се обидите. В какво седи обидата? Обидата седи в самата мисъл. Той

мисли, понеже вие не сте богати, а той е богат... Богатството ни най-малко още не показва, че той е добър. Човек може да има всичкото богатство, но как ще го употреби? Той може да бъде много богат, но никога няма да има Божествения свят заради богатството. Ако той има Божественото богатство и ако това богатство, което има, не иска го даде за повдигането на човечеството и го задържи за себе си, никой нищо няма да му каже, да направят забележка – Той ще остане богат, но няма да може да влезе във връзка с хората, не може да има познание за тяхната опитност и ще бъде чужд за техния живот. Значи ще има нещо, което му липсва. Ако даде от своето богатство, тогава влиза във връзка с хората.

Богатството, което имаш, ако го пожертваш разумно, може да се ползваш. Ако не го пожертваш, не може да се ползваш. Ти може да имаш богатство само за себе си, но не можеш да влезеш в общение с хората. Та казвам, ако здравият запазва своето здраве и не влиза в общение с болните – не може да направи една връзка. Здравето е богатство, болестта е сиромашия. Щом дойдем до здравословното състояние на човека – една мисъл, която е абсолютно чиста, е силна. Ако [мисълта] е силна, и тялото, което е абсолютно чисто, е силно. Един ден тялото трябва да бъде абсолютно чисто. То е достояние на човечеството.

В знанието не трябва да има никаква погрешка. Пет по пет е двайсет и пет. Дванайсет и половина и дванайсет и половина пак правят двайсет и пет. Пет души професори, като работят по пет часа на ден, изкарали двайсет и пет часа. И [двама] души работници, като работят по дванайсет и половина часа на ден [...], пак изкарват по двайсет и пет часа. Питам, работата на професорите и работата на двамата души, които работили по дванайсет и половина часа, работата еднаква ли е?

Двама цигулари, които са свирили заедно, не може да свирят еднакво, защото единият е темпераментен – ще вложи повече топлина в тоновете, другият ще внесе в своята музика повече светлина. Трети може да внесе повече сила. Следователно музикантите по някой път се отличават по силата на своята музика, по топлината на своята музика и по светлината на своята музика. Трябва да се съберат трима души музикални хора, за да дадат едно качество, да изразят музиката тъй, както трябва. Да кажем, ако ти свириш ясно, имаш и прецизност. Ако имаш един приятел, който те обича, той ще събуди в тебе [обич], да дадеш топлина на музиката, съдържание. Пък ако той има високо мнение заради тебе, с ума си работи, той ще ти даде, че музиката ще бъде изящна, красива ще бъде. Знаете какво значи красива, ще бъде облечена в една хубава форма, тъй както райската птица е облечена с всичките хубави цветове.

Сега във вашия ум може да се зароди желанието да имате белия цвят. Знаете какви степени има на белия цвят. Имате единица бял цвят. Аз наричам бял цвят [цвета], който не задържа нищо за себе си. Според мене ти, като дадеш всичко, което имаш, ще имаш белия цвят. Белият цвят винаги показва, че онова, което си имал – дал си го, без да оставиш за себе си нещо. Всичко, каквото имаш – дадеш, то е белият цвят. Оставиш само едно за себе си – този цвят не е чист в дадения случай.

В какво седи отрицателната страна на червения цвят? Червеният цвят е носител на живота. Един светия ще си пожертва живота. Белият цвят има плюс, имаме плюс единица. Червеният на какво е равен? Единица и единица е равно на две – показва, че по отношение на белия цвят не е задържал нищо и по отношение на живота не е задържал нищо. В себе си вие питате какво е оставил, ако всичко е дал.

Мислите ли, че човек може да даде всичко? Ти може да дадеш всичко, каквото имаш, но след като си дал, другите хора имат. Ти всичко не може да дадеш от себе си, само своето си може да дадеш. Сега вие мислите, че вие като дадете, вие губите нещата. Не, едно абсолютно добро, внесено, то дава най-големите приходи за бъдеше. Ако пожертваш живота [си] за добрите хора, твоят живот ще се повърне, ти няма да го изгубиш. В света нищо не се губи. Само че когато се жертват нещата според Божествените закони, придобивките са реални, не се губят. Когато жертвата не става тъй, както трябва, всякога имаме този порядък, който сега имаме.

Та казвам, когато някой път вие сте неразположени… Аз обяснявам, някой път си неразположен, и никаква погрешка не си направил. Ядеш правилно, един ден станеш, криво ти е нещо, направил си някаква погрешка. Дали е твоя или на другите, но носиш една микроскопическа погрешка. Някой път дни се минават, докато се освободиш от едно тягостно чувство. Показва, че в самия живот има дисхармония. Защото дали дисхармонията е наша или на другите – всичките хора живеят в един Божествен организъм, който трябва да допринася нещо. Не можеш ти да живееш сам за себе си. Щом имаш болка на крака, веднага цялото тяло е неразположено. Щом кракът е здрав, разположението е на цялото тяло.

Сега преди всичко моралът трябва да бъде: умът ви трябва да бъде винаги чист. Или най-малката нечистота на ума трябва да бъде на повърхнината. Никога да не допущате във вашата мисъл да влезе една нечиста мисъл, да не допущате във вашето чувство да влезе нечисто чувство, нито в тялото отвън навътре трябва да допущате да влезе нещо нечисто.

Да допуснем, дойде един човек – ти си въздържател – той ти каже: „Близни си само от тази чаша и ще ти дам десет хиляди лева." Казваш: „Какво има? Ще близна и ще имам десет хиляди." Може да ти

даде двайсет, трийсет, сто хиляди, само да близнеш. Ти седиш, седиш и близнеш малко. Какъв грях има? Опетнил си се вече. Ти, щом за сто хиляди лева се опетняваш, какво мислиш за себе си? Мислите ли, че сто хиляди лева са много? Ти се самоизлъгваш. Германците прекараха една материална криза, в която с двайсет и пет милиарда не можеше да се вземе един обед. Понятие е то. В ума ти има една идея, че ти сто хиляди ще придобиеш. Лъжеш се. Ще кажеш: „Мене не ми трябват. Аз с пари не близвам, без пари близвам. Ако искаш, близвам без пари, но с пари – никога." Сегашният ваш морал е, че вие с пари близвате, а без пари не близвате. Казваш: „Какво има? Като близна, ще си измия езика. Сто хиляди ще имам." Ти ще имаш сто хиляди на разположение, но вече си оцапал езика. Ще кажеш тъй: „За да не се цапам, без пари близвам, но с пари не близвам."

Сега всичките хора, и деца, и млади, и стари, и професори, и ученици, и учители, всички са изложени на тия, тънките, погрешки. Много мъчно е да видиш една погрешка. Мислиш, че няма нищо, пък то може да се спънеш. В една малка микроскопическа погрешка може да се спънеш. Тогава вие казвате: „Аз не съм най-лошият." Не си най-лошият човек, но не си и най-добрият на земята. Ти, като дойдеш, трябва да бъдеш и най-добрият, и най-приятният човек, и най-здравият. В природата няма никакви недостатъци. Здрав в тялото, да няма никаква нечистота. Здрав в ума, да няма нечистота. Да чувстваш, че си здрав в дадения случай, нищо да няма в света, което може да те съблазни. Не само по тяло – и по сърце, и по ум да няма нищо, което може да те съблазни.

Сега по някой път вие искате да ви обичат. Че как ще ви обичат, когато тялото ви е нечисто? Как ще ви обичат, когато сърцето ви е нечисто? И как ще ви обичат, когато умът ви е нечист? Човек се обича в света за три неща: за чистото си тяло, за чистото си сърце и за чистия си ум. Има чистота – има обич. Няма чистота – няма обич.

Под думата чистота разбираме: човешкият ум, който е неопетнен, той е Божествен; човешкото сърце е Божествено, неопетнено, то носи Божественото в себе си; тялото е неопетнено, и то носи Божественото в себе си.

Та казвам, всичките страдания в света са един процес на чистене. Всичките хора са недоволни от туй чистене. Казва: „Дотегна ми да страдам." Хубаво, страдаш, защото си нечист. Щом се очистиш, няма да страдаш. Всичките страдания са резултат на една нечистота в мисълта, в чувствата и в тялото, не само твоята нечистота, но общото течение на целия живот. Понеже участваш в него, и ти носиш тази нечистота в себе си. Човек трябва да се освободи, да влезе в Божествения живот. Не са само тия хора на земята, които са авторитети.

Та казвам, гледайте доколко вашият ум е чист, доколко вашето сърце е чисто и доколко вашето тяло е чисто – [дотолкова] вие ще бъдете чисти.

Някое изкушение може да имате. Един богат казва: „Слушай, ела, има едно говеждо извержение тук. Ако стъпиш на извержението, ще ти дам сто хиляди лева." Ти ще кажеш: „Обуща имам. Какво струва, ако стъпя?" Питам, ти, като стъпиш, ще бъдеш ли чист? Ще се опетниш. Ще му кажеш пак същото: „Без пари на говеждото извержение стъпвам, но с пари не стъпвам." Питам, ако сега вас това ви предложат, кой от вас няма да стъпи?

Та казвам, вие искате една нова култура. Новите хора какви ще бъдат? От сегашните хора нищо не става, трябва варене и печене. Новите хора, които идат с този морал, с чистота на своята мисъл, с чистота на своите чувства, идат с абсолютна чистота. Казва: „Какво прегрешение имаш? За сто хиляди лева ще стъпиш ли на едно говеждо извержение?" Ако аз нося една торба със злато и стъпя на едно извержение, ще хвърля торбата със златото. Ако аз нося парите и

по невнимание стъпя на едно говеждо извержение, аз ще хвърля парите и ще си замина без пари. Защото, щом ги нося и стъпя с парите, ще ги хвърля, за да кажа, че съм стъпил без пари. Аз считам най-малкото прегрешение, ако стъпя на едно говеждо извержение без пари. То е най-малкото прегрешение, което може да направя в света. Щом нося парите, прегрешението е голямо. То е морал.

Сега вие седите и искате невидимият свят да има отношение към вас. Какъв морал имате сега? Тъй както разглеждам, давам ви максими. Тогава, ако ние имаме чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки, всичко в природата е възможно. Няма нещо, което пожелаеш и да не стане. То е магическо. Всяко нещо, което ти хрумне на ума, ще стане. Сега може да мислиш с години и нищо да не става, понеже умът ти е нечист, сърцето ти е нечисто и тялото ти е нечисто. Бог казва някъде в Писанието: „Когато Ме потърсиш с всичкото си сърце", това подразбира: „Когато Ме потърсиш с всичкия чист ум, когато Ме потърсиш с всичкото чисто сърце и когато Ме потърсиш с всичката си душа, ще Ме намериш." Бъдете чисти по ум, по сърце и по тяло, за да бъде бъдещето ви идеално.

Един ден, само когато влезете в областта на чистия ум, на чистото сърце и чистата душа, тогава ще разберете какво нещо е човешкото щастие.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът."

Тридесета лекция на младежкия клас 6 юни 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев[82]*.*

---

[82] На 30 май 1941 г. не е имало лекция.

ДОБРО, СПРАВЕДЛИВО И РАЗУМНО

„Отче наш“

Имате ли тема? (*Имаме темата „Здрав, без да е болен*“.)

Каква е разликата между болест и здраве? Конкретно по какво се отличава болестта и по какво се отличава здравето? С какви качества се отличава здравето? Какви качества има здравият човек на физическото поле и болният какви качества има? Те са почти синоними. Кои думи са синоними? Кои думи са синоними на здравето и кои думи са синоними на болестта? Не се спъвайте. Често вие си туряте прегради. Турите една преграда пред себе си. Ако турите една преграда на два или четири пръста пред себе си, какво ще направи тази преграда? Ще затули вашия хоризонт. Тази преграда, колкото се отдалечава, какво ще направи? Ако тия прегради се отмахнат, какво ще стане? Просторът на вашето зрение ще се увеличи.

Ако преградата се приближава, просторът се намалява. Ако преградата се отдалечава, просторът се увеличава. Здравият човек по какво се отличава? Че е силен човек, има апетит, хубаво яде. Болният е слаб – не може да яде. После, здравият може сам да си помага. Болният не може сам да си помага, болният е слаб.

Богатия може да вземем, че е здрав, а сиромаха може да вземем, че е болен. На аналогията тук липсва нещо, но и обратното може да бъде. Сиромахът, който е болен – тогава болният може да бъде по-силен от здравия. Аналогически на сиромаха му липсва нещо, но сиромахът е по-силен. Здравият работи. Богатият е по-неподвижен. Онзи, който не разбира закона на аналогиите, ще се спъне. Но защо именно богатият е по-неподвижен? Защото е натоварен. Защото, ако

вие не сте натоварени, вие ще ходите бързо, но ако сте натоварени – имате на гърба си десетина кила – ще може ли да бързате? Вървите полекичка, бавно пристъпвате.

Кой е богат, болният ли е богат, или здравият е богат? Тогава болният е богат, защото болният има нещо повече от здравия. Какво има болният повече? От какво са произлезли болестите? В него има повече топлина, всякога болният има температура. Здравият има по-малко топлина, в здравия има повече студенина. На болния като пипнете пулса, особено бие, има повече топлина. Като се измерва температурата на болния човек, има винаги повече топлина. Здравият има по-малко топлина, повече топлина има болният. Богатият има повече пари, сиромахът има по-малко пари. Температурата на болния човек е неговото богатство.

Сега вие на болестта давате съвсем друго значение. Болестта произтича от някакви вътрешни нарушения. Може болката да е обща за цялото тяло, пък може да е само на един орган. Оттам може да извадите един закон, че когато страда един орган в тялото, произвежда безпокойство на цялото тяло. Да кажем, боли ви малкият пръст на крака ви. Вие не обръщате внимание, но неговата болка ще се отрази върху цялото тяло. Тогава в здравословно отношение всичките удове трябва да бъдат здрави, нито един уд не трябва да бъде притеснен. Щом има притеснително състояние на един уд – отразява се върху цялото тяло. Боли ви окото – малко болест, но ще се отрази върху тялото ви. Или боли ви ухото – тази болка ще се отрази на целия ви ум, той е неспокоен.

По този закон на аналогичните разсъждения човек трябва да пази една вътрешна хармония. Например, ако имате една болка, вие ще бъдете неразположен, мисълта ви няма да бъде ясна. Да кажем, ако имате една болка на крака си, вие не може да бъдете весел, не може да се усмихвате, не може да бъдете разположен. Ако кракът ви боли, ако

някой иска да му направите услуга, вие не сте готов. Казвате: „Не съм разположен, боли ме кракът.“ Казват ви: „Не му обръщайте внимание.“ Като не му обръщате внимание, ще може ли да му услужите? Речете да тръгнете – боли ви кракът. Направите усилие – не може да премахнете препятствието.

Та казвам, по кой начин човек може да се справи с една болка? Да допуснем, че причините на болката са външни – вървели сте боси, някой трън влязъл в крака ви. Доста дебели тръне има. Вървите, боли ви кракът. Вие чакате да мине болката. Този трън докато е в крака ви, болката няма да мине. Какво трябва да направите? Трябва да впрегнете ума си на работа, да отмахнете причината на болката. Ако го извадите, болката ще мине. Ако не, ще мине дълго време. Добре, така е, ако е един трън. Но представете си, че сте яли една храна, която е мъчно смилаема. Пак се образува едно болезнено състояние. Тогава тази храна пак трябва да се изхвърли из тялото навън. За това лекарите имат разни средства. Трябва да се пречисти стомахът, трябва да се пречисти организмът, правят се водни промивки, да се прочисти стомахът от нечистотиите. По този закон може да влезе едно чувство, една мисъл, които са мъчно смилаеми.

Ние трябва да вървим по закона на аналогиите, разсъждаваме. Вие може да имате най-хубавата храна, която може да ви причини болка – нездравословна е. Пък може храната да е нездравословна, и да не ви причини болка. Ако имате най-хубавата храна, то тя може да ви причини болка. В първия случай, ако храната е лоша, и да я сдъвчете, тя пак ще ви причини болка. Във втория случай, ако хубавата храна не сдъвчете, тя ще ви причини болка. Но когато храната е добра, причината на болката е, че вие не сте сдъвкали добре храната. Ако сдъвчете тази храна, няма да ви причини болка. Във втория случай, ако храната е лоша, тогава ще ви кажа, че тази храна не [е] трябвало

да я приемате, тази храна не трябва да я приближавате до устата си, отвън трябва да я държите.

Сега по този закон на сравненията, често се раждат в живота противоречия от добрите причини. И от лошите причини се раждат лоши последствия. Тогава, когато имаме едно лошо последствие от една добра причина, ние казваме: „Сдъвчи храната си добре.“ А пък когато имаме едно лошо последствие от една лоша причина, казваме: „Не възприемай храната.“ Някой път има мисли, които трябва да се сдъвчат. Има някои мисли, които не трябва да се възприемат. Погрешката е там, че някои мислят, че са много силни – възприемат лошата храна. Казва: „Много добре е сготвена тази храна.“ Храната може да е много добре сготвена, но не подхожда на тялото.

Следователно във всеки даден случай имаме аналогични разсъждения. Вие сте слаб човек, и се пънкате да вдигнете тежък товар. Не сте готови. Този тежкият товар може да ви причини пакост, може да си осакатите ръцете, пък може да се напъвате [и] да се изсипете. У българите има много хора, които са изсипани, понеже едно време правеха големи снопове. Ако са малки сноповете, лесно се дигат, но те ги правеха големи, за да плашат по-малко. Като ги дигат, изсипват се. Когато хората са користолюбиви, искат много да спечелят, тогава се изсипват. Искате вие да спечелите много пари, ще се изсипете. Вие с едно тънко въже може да дигнете един тежък товар, но като речете да го дигнете, скъса се въжето. Тогава ще ви причини вреда. Или пък тънкото въже не издържа на онзи вътрешен напор – като го теглите, ще се скъса.

Тогава от тия примери хората са извадили морални изводи. Имаш една слаба мисъл, от нея какво можеш да свършиш? Да допуснем, че някой казва: „Говори сладко.“ Със сладкото говорене много работи може да се свършат. Но има работи, със сладко говорене не може да се свършат. Прати те човекът на лозето. Сладко говориш,

но не копаеш. Сладко говориш, казваш: „Ще изкопаем.“, разправяш това-онова, но не копаеш. Ти ще си причиниш неприятност. Сладкото говорене е добрата храна, но влиза несдъвкана в стомаха – ще ти причини болка. Този човек ще ти каже думи, които не си слушал. Какво ще ти каже? Ти цял месец си го залъгвал със сладко говорене, нищо не си свършил. Колко зоологически имена ще ви тури – трябва да бъдеш ясновидец, доста сложна наука е.

Допуснете, че вие имате един приятел или че някои от вас имате приятелка. Вие сте говорили много сладко. Ако я обидите, какво ще ви каже? Ако един път я обидите, ще ви каже едно. Ако я обидите втори път, ще ви каже второ, трето, четвърто. Във възходяща степен ще бъде обидата. Първото нещо, какво ще ви каже? Представете си, че вие постъпвате физически – ударите ѝ една плесница, на вашата приятелка. Ако тя е силна като вас и ако е честолюбива, веднага ще ви ушие друга плесница. Ако е страхлива, осторожна, благоразумна, като я плеснете, само ще си набръчка челото и лицето, ще каже: „Добре, ще имам предвид.“ Ако е честолюбива, хич нищо няма да ви каже, но ще ви ушие една плесница и тя. Плесница за плесница – по-лесно ще се примирите. Тя една плесница, ти една плесница – квит сте. Но ако ти ѝ удариш една плесница, и тя не ти удари, тогава работата не се свършва лесно. Тя се отдели, не ти говори, разгневи се от обидата.

Тук има учени, и по няколко месеца се гневят, не знаят как да говорят. В Америка имало един студент, който бил много любознателен. Какъвто опит прави професорът, все искал той пръв да знае. Един ден професорът искал да му даде един урок. Разтворил силен амоняк в едно шише и казва: „Искаш ли да знаеш какво има в шишето?“ Онзи си турил носа. Като поставил шишето под носа, студентът се обръща и пада на гърба си. Втори път професорът го вика, вика го, но той вече не отива. Вие правили ли сте опит със силен амоняк?

Казвам, в дадения случай е любопитство. Всяко чувство може да мине своите граници. Представете си, у вас се образува такова дисхармонично състояние – разни влияния има върху ума ви. Например слушате, двама души се разговарят. Вие сте богат човек и те казват: „Да го оберем." Какво ще произведе това във вас? Допуснете, че вие сте си изкълчили крака и двамата приказват и казват: „Да можем да му направим едно добро, да намерим едно превозно средство, да го занесем в болницата." Какво ще се яви във вас? Едно обнадеждаване. В първия случай на кое място на главата ще се яви мисълта? Във втория случай на същото ли място ще ви се яви? Представете си, че вие сте държали изпит и двама професори се разговарят и казват, че са ви скъсали, писали ви единица. Какво се ражда във вас? Като кажат двамата професори, че ти турили единица, в тебе се заражда страх, казваш: „Скъсаха ме." Когато двамата говорят да те обират – пак страх се заражда.

Но какъв е страхът на ученика и какъв е страхът на богатия? Двамата професори на мястото на разбойниците – какво трябва да прави ученикът? Вие знаете какво трябва да прави. Той ще иде при тия професори да ги помоли втори път да го изпитват. Богатият какво прави, като го хванат разбойниците? Какво прави с тях? Той се мъчи да ги подкупи, да го не обират. Колко може да даде? Ако е някой умен човек, той може да ги подкупи. Ще каже: „Вие сте способни хора, аз може да ви услужа. Тия пари ще ги вземете и ще ги изядете. Ако постъпите добре с мене, аз ще ви съдействам, ще подобря вашия живот. Този занаят не струва, да се обират хората." Пък ако не е от разумните, тогава ще го оберат.

Разбойниците умните хора не ги обират. Имало в Ню Йорк един учен човек, който се занимавал с физика, с електричество. Имал две златни дръжки, с които правел опити. Един разбойник искал да му открадне златните дръжки. Като влиза при учения, той му дава двете

дръжки, но те били свързани с електрическата машина. Той почнал да върти и ток протича. Разбойникът държи дръжките и не може да се освободи. Така ученият го развеждал из къщата, из стаите. После го развеждал и навън из улицата и като го пуща, онзи хуква да бяга. Казва му: „Още веднъж учен човек да не ходиш да обираш.“ Те са сега сравнения. Аз ви привеждам този пример. Как може да го употребите? С физика не се занимавате, такива златни дръжки нямате. Този разбойник също го няма. Аз ви привеждам този пример и вие може да го приведете на други. Но казвам, каква поука може да извадите? Казвам, този пример къде може да го приложите?

Сега често казвате, че човек трябва да бъде добър. Какво разбираме ние под думата добър? Конкретно за доброто в най-добрия смисъл на думата, какво разбирате под думата добър човек? Имате Д., С., Р. По какво се отличават добрият, справедливият и разумният човек? Добрият, това е основата. Каква е аналогията? Какво нещо е доброто? Най-първо аналогично какво е доброто? Една основа. Туй, което е основа, е добро. Земята, понеже е основа, земята сама по себе си е добра. Върху една основа може да се подигат две стени, четири стени. Върху една основа подигате една къща, направите цяло здание. Туй е справедливостта. Справедливостта е градеж върху тази основа. В какво седи разумността? Човек, който влиза вътре в живота, той е вече разумен. Щом имаш основа, ти си добър. Щом градиш, ти си справедлив. Щом живееш в къща, ти си разумен.

Добър, справедлив и разумен показват един процес на човешкия живот. Ти не можеш да бъдеш разумен, ако не си справедлив, и не можеш да бъдеш справедлив, ако не си добър. Някой може да каже, че човек може да бъде добър, без да бъде справедлив. Това е невъзможно, те са процеси. Върху една основа може да се гради. Само разумният човек може да избере една добра основа, само разумният човек може добре да гради. Вие вземате доброто отвън, доброто не може да го

разберете. Доброто не съществува вън от вас и справедливостта не съществува вън от вас, и разумността не съществува вън от вас. Разумността извън вашето съзнание е непонятна, тъй както сладчината е непонятна, докато предметът не е в съприкосновение с вашето тяло. Когато сладчината влезе в съприкосновение с един от вашите удове или с един от вашите органи, с които опитвате сладчината, вие може да познаете какво е сладчина.

Тогава как научно бихте определили сладкото и горчивото? Горчивото винаги свива нещата, сладкото винаги ги разширява. Щом вземеш нещо, което е сладко, разширяване има. Щом вземеш нещо, което е горчиво, свиване има. Сладкото придава, а горчивината отнема. Ти например, след като си внесъл нещо, което е горчиво, ще плюеш, ще плюеш. Колко пъти ще плюете, докато се отмахне горчивината. Като вкусиш нещо сладко, плюеш ли? Значи горчивото отнема нещо от тебе, а сладкото придава. Ти сладката плюнка я гълташ. Сладките плюнки гълтате, а горчивите изхвърляте. В десет плюнки ще плюеш. Щом плюеш – природата знае. Ако си изхвърлил двайсет плюнки, каква е горчивината? Ако ти само веднъж плюеш от горчивото, горчивината е малка. Ако плюеш два пъти – горчивината е по-голяма. Четири, пет, шест пъти – горчивината е още по-голяма. Двайсет плюнки ако си изхвърлил – тази горчивина е още по-голяма. Сто и двайсет плюнки… Колко енергия си иждивил да образуваш тези плюнки и да ги изхвърлиш навън? Аналогично, ако ти си взел лопатата и си изхвърлил двайсет лопати, колко енергия си изхарчил? За да изкопаеш двайсет лопати пръст и тия лопати да ги изхвърлите, колко енергия сте изхарчили?

Та казвам, умните хора са намерили и защо ви карат да работите. Защото сте яли горчиво. И тогава здравия човек, още преди да е дошло горчивото, ще го карат да работи. Защо трябва да копае? За да чисти езика си от горчивото. Ти си се разсърдил например –

един метод за лекуване – разсърдил си се. Ако имаш лопата, изхвърли веднъж-дваж с лопатата. Двайсет лопати като изхвърлиш, ще ти мине гневът. Ако не изхвърлиш лопатите, ще се караш с другите. Вземи лопатата и изхвърли. Казваш: „Какво искаш да кажеш, я ми кажи?“ Ти хвърляш лопатите и свършиш работата. Иначе ще идеш при приятеля си – нямаш лопата. Всеки един от вас трябва да има лопата.

Аз съм за карането, трябва да се караш, защото една бомба е опасна. Казва: „Човек трябва да се въздържа.“ Съгласен съм. Но бомбите са опасни. В една бомба енергия е набра на вътре, не я буташ. Някой дойде, ще я бутне. Някой път е хубаво отдалеч да се бута, да експлодира, да стане безопасна. Ти си набрал енергия като тази бомба, като те бутне някой, ти може да експлодираш като някоя бомба. Никой не ви бута, безопасни сте. Казва: „Той е много добър“. Казвате: „Не експлодира тази бомба.“ След като експлодира, става безопасна. Докато не е експлодирала, е опасна. Разумният човек няма да те бута там. Сега кое е по-хубаво, да бъдеш експлодирала бомба или да бъдеш неексплодирала бомба?

Ще ви приведа аналогия. Кое е по-хубаво, богат ли да бъдеш, или сиромах да бъдеш? Сега решавате да бъдете богати. Но вие минавате през една местност, дето има разбойници. Кой страда повече, бедният или богатият? Ако бедният мине през тази местност и богатият мине, страданията ще бъдат ли едни? Няма да бъдат. Бедният ще мине със скъсани дрехи – пуснат го свободно. Богатият ще мине – ще му вземат всичкото богатство. След като се срещнат богатият и сиромахът, какво ще мислят двамата? Единият ще бъде весел, пък другият ще бъде тъжен. Защо? Сега аналогично ще ви приведа. Сиромахът в този случай е радостен, че не са го обрали, няма какво да го обират. Богатият съжалява, че са го обрали. Сега представете си, че богатият е болен. В дадения случай, разбойниците, които обраха

богатия, той плаче. Сега един здрав човек и един болен човек минават през болница. Здравия го изпитват дали е здрав. Той, като излезе из болницата, се измъчва. Болният, понеже бил болен и му отнемат болестта в болницата, като излезе, радва се. Здравият съжалява, че бил в болницата. Болният се радва, че бил в болницата и оздравял.

Вие сега не може да видите сложните процеси, които минават в живота ви. Радостта в едно отношение не е радост в друго отношение. Ако човек се дави в морето, ще се спаси по-лесно, ако е беден, отколкото ако е богат.

Сега трябва да се разбират аналогиите. Тук са разхвърляни нещата. Имаме три неизвестни неща. Доброто, което не е приложено, то е X, справедливостта е У и разумността е Z. Това са три неизвестни, които трябва да се опитат и приложат, за да знаем кои са силите, които са скрити. За да функционира доброто, трябва да знаем законите на доброто, какво нещо е доброто и справедливостта трябва да разбираш и разумността трябва да разбираш. Какво е потребно на един човек, за да бъде справедлив? Най-първо, той трябва да бъде съвестен. Какъв трябва да бъде още? Той трябва да бъде смел. Какъв трябва да бъде още? Той трябва да бъде твърд. Още какъв трябва да бъде? Той трябва да бъде изпълнителен. После, трябва да бъде разумен. Те са елементи, за да бъде справедлив. Ако няма тия елементи, не може да бъде справедлив. Някой казва: „Трябва да бъда справедлив.“ Справедливостта е общо понятие. За да бъдеш справедлив, това е процес, тази справедливост трябва да я приложиш. Ти трябва да бъдеш справедлив към слугите си. Каквото направиш, трябва да бъдеш съвестен. Трябва да градиш хубаво.

Хубаво, сега на добрия какви са качествата? Той трябва да бъде търпелив. Първото нещо – на добрия човек каквото да му направят, той трябва да е невъзмутим. Сократ е бил търпелив, но добър е бил. Един ден завежда Сократ един свой приятел в дома си на гости. Жена

му била много особена, най-благородната гъркиня в цяла Гърция. По говора била специалистка, голям оратор, знаела как да се кара. Като дошли двамата, започнала да се кара на двамата и да ги хука. Тя носела един леген вода и излива отгоре им. Сократ казва на приятеля си: „След буря има дъжд. Имахме една хубава баня.“ Добрият човек е търпелив човек, той е невъзмутим. Каквото да стане, той не се мести от положението. Добрият, той изчаква нещата. Може да мине година, две, три, хиляди, сто хиляди години, изчаква човекът. Той не се безпокои. Добрият човек чака. Като му кажеш: „След десет хиляди години“, казва: „Много добре.“ Все му е едно, като че е утре. Добрият човек е непоколебим, нищо не може да го разколебае.

Христос дава примера за къщата, построена на камък – дошли бурите и тя издържала, устояла. Христос дава идея та какво нещо е доброто. Туй, което не може да се разруши, е добро. Какво е доброто? Това, което не може да се разруши, е добро. Всяко нещо, което остава в човека, което не се руши, е добро. Всяко нещо, което се руши, не е добро.

Що е добро? Това, което не се руши. Що е справедливост? Това, което постоянно расте. Що е разумно в света? Туй, което постоянно дава плод. Конкретно: това, което никога не се руши, е добро; туй, което постоянно расте, е справедливо; туй, което постоянно ражда плод, е разумното в света.

Тогава доброто е туй, което никога не се руши. То е основа. Туй, което постоянно расте, е справедливост. Туй, което постоянно дава плод, е разумност. В туй се изразява животът.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и първа лекция на младежкия клас 13 юни 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

СКРЪБ И РАДОСТ

„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Вие на теория сте напред, но на опит много назад сте останали. Като кажа единица, какво означава единицата? Или числото две какво означава? Представете си, че числото едно представя едно посадено семе или едно житено зрънце, един кон и тъй нататък.

Та казвам същественото, какво е едно? Имате едно пиано – доста сложна единица е. За да разбереш пианото, за да свириш на него, е сложна работа. Казвате: „Зная го, клавиши има.“ Това не е пиано, това е външната страна. Или казвате за една песен. Една песен, това е сложна работа. Някои мислят, че единицата е проста работа или двете е проста работа.

Какво означава две? Да координираш два крака, да се справиш с двете. Как ще се справиш, с два крака как ще се справиш? Представете си, че човек би ходил с изкуствени крака. Как ще ги нагласи? Вие искате равенство, да вървите заедно. Две числа, две успоредни линии или два крака може ли да ги туриш да вървят едновременно, паралелно? Невъзможно е. Две никога не може да го координираш – едното като отива напред, другото остава назад. Казвате: „Братство и равенство.“ Как ще турите братство и равенство? Едното отива напред, другото остава назад, как ще ги примирите? Или вие сте недоволен.

Сега младият какво казва? Вие нямате идея какво нещо е млад човек. Младият е хилав човек, старият е хилав човек. А пък човек е туй, което употребява двата полюса, те са млад и стар, те са два полюса, северен и южен полюс. Човек не знае какво нещо е северен

полюс и какво нещо е южен полюс. Това са два рода енергии, които слизат от слънцето, обикалят земята в две противоположни направления. Всеки от вас има северен и южен полюс. Когато енергиите не са координирани, не можете да се съберете в кожата. Някой път сте неразположен, гневлив – не знаете причината. Вие мислите, че сте били гладни. Не сте яли, но това е само повод. Една клечка кибрит може да е само повод за един пожар, но клечката не прави пожара. Трябва да има основа за пожара. Ако на огнището нямаш дърва и други неща, какво щеше да направи клечката? Ще цъкне, ще блесне и ще се свърши. Но ако има дърва, координирани с други работи, може да стане един голям пожар.

Вие казвате сега, че тия работи ги знаете в живота си. Хубаво, какво подразбирате под думата зная? Знаете ли, че човек, като дойде до философията, се обърква? Докато не мисли философски, знанието само по себе си е едно добро. Аз може да определя какво нещо е знанието – че зная нещо. Ти може да знаеш и без да знаеш, че знаеш нещо. Дадат ти да опиташ нещо, казваш: „Сладко." Какво е, не знаеш. В тъмното вечер ви дам една бучка захар. Какво е сладкото? Опишете го какво е. Как ще го опишете вие вечерно време? Сладко е, но сладкото съставя същността на този предмет, на това тяло, което дошло в съприкосновение с езика. Ако денем опитаме захарта и ако тази захар е от цвекло, ще кажете: „От цвекло е." Ако сладкото е от череша, ще опитате черешата или сливата, или ябълката. Сладчината, която влиза в състава на разните плодове, ако ви дам, ще я опитате по разни начини. Ще кажете: „Има противоречие." Черешата ли направи сладчината, или сладчината направи черешата сладка?

Идвате до онзи въпрос: кокошката ли създаде яйцето, или яйцето създаде кокошката. Как са решили философите този въпрос? Кое съществуваше по-рано? Че философите ако разрешат този въпрос, светът пак ще си върви по същия начин. Какво сте разрешили? То е

едно наше субективно схващане. Ние мислим, че този въпрос е разрешен. Едно дърво расте хиляди години и дава плодове.

Сега разрешаваме въпроса. Казва: „Той разрешил един въпрос.“ Изнамерили нещо, казва: „Създали нещо.“ Нищо не е създадено. В себе си е създадено, в природата всички неща са създадени. Или казва някой, че учителят научил учениците. Научил ги той – нищо не ги е научил. Човек се ражда научен. Учителят само снема опаковката – той се показва. Посаждам едно цвете, аз ли го карам да расте? Аз го оставям, то без моята помощ, расте. В какво седи разликата? Че при моето съдействие малко, микроскопически, се подобрява неговото положение.

Толкоз години като съм ви проповядвал, какво сте научили, какво се ползвате от това, което съм ви говорил? Много работи съм ви говорил, какво се ползвате? Някои искат да знаят има ли хора на месечината. Хора отдавна има на месечината. Казва: „Открили ли са ги?“ Дали са ги открили, или не, но хората си живеят. Хората на месечината питат дали има хора на земята. И там има неверници, които казват, че няма хора на земята. На месечината мислят, че тук хората са, като говеда, много прости. Казват: „Не искаме да се съобщаваме, понеже ни мислят за много нискокултурни.“ Това са теории, хипотези. Хората на месечината не са слезли да видят има ли хора на земята, или не. Хората на земята не са се качили да видят има ли хора на месечината, или не.

Кои са доказателствата, че има хора на месечината? За мене това е една очевидна истина. Не може да мислиш за едно същество, което не мисли за тебе. Не можеш да мислиш за месечината, ако месечината не мисли заради тебе. Това е закон. Дали го приемат, не е важно. Няма какво да доказваме. Не може да мисля за слънцето, ако то не мисли за мене. И слънцето не може да мисли заради мене, ако аз не мисля заради него. Вие ще кажете, че се давало голяма цена.

Нещата ги говоря, тъй както са. Запример вие сега искате да се представите учени хора, да си оправите работите. Как ще ги оправите? Да кажем, техник сте... Или учител сте – искате да възпитавате душите на децата. Вие душата виждали ли сте? Никога не сте виждали някоя душа извън тялото. Душата в тялото я виждаме, но извън тялото някоя душа виждали ли сте? Каква е душата извън тялото?

Имате една математическа точка, какво пространство завзема? Никакво пространство не завзема. Една точка, за да стане точка, трябва да я умножиш четири пъти сама на себе си. Тогава завзема едно пространство, което не може да се измери. Тази точка, като се движи, образува една права линия.

Фиг. 1

Това е пак една илюзия. Тази линия не е така дълга (**Фиг. 1**). Между две точки може да се тегли само една права линия, [която] завзема вече едно пространство с едно измерение. Сега как ще обясните? Как е възможно туй, което е безпространствено, да образува пространство?

Сега душата сама по себе си не е триизмерна, тя не може да се проектира, тя не може да проектира своите действия, тя сама не е в нашия свят. Тя на физическото поле не е душа. Тя е в съприкосновение с физическия свят, но не живее във физическия свят, тя живее в съвсем друг свят, в друго измерение. Сега тия понятия може да ги обърнете, казвате: „Трябва да се живее на земята.“ Но всякога ще дойдеш до едно противоречие. Имаш приятел, който те обича, ти го чувстваш. По какво познаваш, че той те обича? Кои са

признаците на обичта? Този приятел, щом те види отдалече, излезе от къщи, посрещне те, хване те за ръцете, поздрави те. То е един от признаците, че те обича.

Но представете си, че един ден ти идеш, и той седи на прозореца, гледа те – не те поздравява. Чудиш се как тъй той да не те посрещне. По-напред те посрещаше отвън, сега седи на прозореца, държи си ръката, че не те поздравява. Седи само и те гледа. Ти се чудиш. Как ще си обясниш това положение? Но виждаш, че той спи. При прозореца седи, но е заспал. Седи и спи прав на прозореца. Може ли човек, който спи, да дойде да те посреща? Ти отдалече гледаш и се чудиш каква е причината. Сега то е само едно обяснение. Ти си мислиш да не ти се е разсърдил нещо. Възможно е.

В какво седи сръднята? Аз ще ви кажа какво нещо е сръднята. Когато имате две успоредни линии, това не е сръдня. То е приятелство, успоредно вървят. Когато имате X, то е сръдня. Човек, като се разсърди, той си обръща гърба. След като се разсърди някой, обърне гръб. Като има приятелство, обърне се с лице към тебе. Вие имате буквата X, която показва законите да примириш двама души, които се сърдят. Как ще ги примириш сега? Ще ги прекараш в друго измерение. Тези двете части на буквата X, като ги прекарате в друго измерение, вие ще ги примирите. Тогава ще се обърнат така: II.

Да ви го кажа другояче. Вие имате една ръкавица. Може ли ръкавицата от дясната ръка да я туриш на лявата? Аз може да направя ръкавицата от дясната ръка да приляга на лявата. Ще я обърна наопаки и като я обърна, тя приляга. Всеки може да направи опит. Една ръкавица, като [я] обърнеш наопаки, приляга вече на другата ръка. Тогава може лявата ръкавица да стане на дясната ръка и ръкавицата от дясната ръка да стане на лявата. Наопаки трябва да се обърне. Ако ви ги донеса наопаки, вие трябва да ги обърнете наново, за да станат в първото състояние.

Казвам: когато двама души не се разбират, те са обърнати наопаки. Какво значи опаки? В друго измерение. Един човек обича да яде – той е на физическото поле. Друг обича да се моли – той е в четвъртото измерение. Този, който се моли, той не е на физическото поле. Вие сега казвате тъй: „Близо да сме." Какво означава близо? Каква е разликата между духовната близост и физическата близост? Вие може да поставите два цвята близо във физическия свят. Ако живите тела са наблизо или са раздалечени, каква е разликата? Каква е разликата на физическото поле, ако е

далече или близо едно растение от друго? Ако са наблизо, нависоко растат. Ако са на далече, на дебело растат, геометрически.

Сега да ви обясня онзи закон да се ползвате от нещата. Вие искате да бъдете близо. Тогава, ако сте много близо, нависоко ще растете и двамата. Ако сте на далече, на дебело ще растете. Ще кажете: „Ние искаме да станем дебели." Трябва на далече да сте. Ако искате дебели да станете, на далече да сте. По някой път има мода – тънки искат да бъдат. Наблизо трябва да бъдете. Колкото сте [по-]наблизо, [по-] нависоко ще растеш. Ако искате високи и тънки да бъдете, наблизо да сте. Ако искате тантурести да сте, надалече трябва да сте. Защото тънкия ум на разсъждение трябва да приложиш във физическото поле, хилядите начини и форми, които може да се образуват. Вие трябва да разбирате качествата и свойствата на физическия свят.

На съвременните хора мисълта им не е правилна. Ако мисълта не е правилна, тя ще се отрази по един начин върху организма, в координирането на клетките и костите. Ако чувствата не са правилни, ще се роди второ разстройство. Ако волята на човека не е възпитана, ще има трето разстройство. От тия три разстройства, дисхармонии, се раждат разни болести. Някой път човек, като върви, ще забележи, че има някакво разстройство в него. Някой човек, като върви, обича да се

клати на една и друга страна като гемия. Някой стъпва бавно, с големи крачки. Някой прави малки и бързи крачки. Защо човек има такъв вървеж? Мисълта е такава. Когато работите са добре установени, че няма какво да го смущава, човек тръгне полека, има висока идея в себе си. Големите хора, Владиците, те вървят така. Мислят, че на земята и небето работата им е уредена. Той тръгне полека, бавно.

Направете едно сравнение. Как ви се вижда? Че този човек полека се движи. Но той много бързо се движи. Накъдето погледне, иска всички да обърнат внимание на него. Той върви полека, защото иска целият свят да обърне внимание на него, че той минава. Ако мине бързо, никой няма да го види. Той върви много полека, всеки да го види. Астрологически бих определил бързото пътуване [така] – нещата, когато са близо, бързо пътуват. Но ако едно тяло е толкоз надалече, че едва след двайсет години ще забележим, че се подвижило – например в една звезда, след много години ще видиш, станало една малка промяна – нас ни се струва, че тия звезди не се движат. Те имат голяма бързина, с която се движат, но понеже са надалече, нас ни се струва, че много медлено се движат.

Та казвам, вие разглеждате живота само от ваше гледище. Вие мислите, [че] животът е добър, когато на вас ви е добре. То е отчасти така. Ако вие сега боледувате, лош ли е светът? Светът станал ли е лош? Каква е разликата? Как ще определите болестта? Ако вземете един човек, преди да е бил болен, [и] го претеглите и като е болен го претеглите, каква ще бъде разликата? Каква е разликата между болния и здравия? Ако боледува три месеца – като здрав да допуснем, че бил шейсет и пет килограма – като боледува три месеца, ще тежи ли толкоз, колкото е бил? Лекарите диагнози правят.

Аз бих турил: като ви заболи главата, трябва да се претеглите, да видите тежестта. Вас ви боли главата и не знаете колко тежите. Че трябва да се правят наблюдения. Има много важни работи, които вие

не наблюдавате. Вие не сте се теглили, когато сте в едно здраво състояние. Усещате се много приятно – претеглете се, да видите колко тежите. Някой път вие мислите светло, хубаво – претеглете се и си запишете колко тежите. Някой път сте неразположен – пак се претеглете и си запишете. Някой път се усещате смел и решителен, пак се претеглете. Вие не правите наблюдения, нямате данни. Казва: „Аз съм добър.“ Афиф е тази работа. Ти си добър, но не знаеш какви са свойствата и качествата, каква тежест има човек, когато е здрав.

После, когато мисълта ви е светла, погледнете лицето си. Като художник рисувате – очите ви са другояче поставени. Когато човек мисли правилно, другояче са поставени очите, отворът на очите е особен, устата е малко другояче поставена, носът също е особено поставен. Някои части на лицето са особено поставени.

Вие нямате тия наблюдения. Като имате тия наблюдения, още отдалече ще забележите някакво заболяване и ще вземете мерки преди десет-петнайсет дни, за да се предпазите от едно болезнено състояние, което може да дойде. Даже ония блага, които природата ви е дала, вие не знаете да ги пазите. Вие живеете безразборно, не знаете да запазите хубавите линии, постоянно се тревожите, сърдите се като деца своенравни. Искате да оправите света. Света няма да го оправите. Ако със сръдня се оправя светът... Сега някой казва: „Сръднята е много полезна за някои други хора.“ Има същества в света, на които им трябва енергия. То дойде – ще те бутне малко, ще те разсърди. Като се разсърдиш, ще те издои като крава. След туй пак ще те остави. После пак ще дойде, пак ще те издои. Така периодически идва да те дои. Сръднята е доене на крава. Всички вие като се сърдите, някой отвън ви дои. Вие мислите, че сте направили нещо – хванат ви, вземат ви.

Хората така безразборно живеят. Говорят за вяра, говорят за любов. Те са неща, които нямат никаква наука. Че каква е тази любов? След три-четири дена любовта я няма. Под думата любов ние

разбираме една сила в света, която никога не се мени, сила, на която може да разчиташ. Ти считаш, че някого обичаш. То са човешки понятия. Да кажем, че ти живееш добре или живееш зле. Сам съзнаваш своето щастие или своето нещастие. Не че съзнаваш, но като живееш добре, ти си в хармония с цялото, цялото се изявява като хармония. Щом не живееш в хармония, ти раждаш противоречията, понеже хармонията на цялото не може да се отрази в тебе. Ти мислиш, че природата се е изменила, пък тя не се е изменила. Като се блъсне слабият предмет в силния, кой страда? Слабият. Силният като мине по пътя и замине, слабият е блъснат, паднал е на земята, ще трябва да си изтърси дрехата.

Казвам: какво трябва да изучавате в аритметиката? Какво означава събиране, процесът на изваждането, процесът на умножението и процесът на делението [какво означават]? Кога два предмета се събират?

Когато ученикът отива в училището, какъв процес става – събиране ли е, или умножение? Когато отива в училището, какво прави? Като излезе от къщи, какво прави? Влезе в училището – събиране има. Излезе из училището – изваждане има. Учи добре, постоянно придобива – то е умножение. После турят го да дели – запознава се с приятели, деление почва. Вие делите. Какъв е процесът на делението? Защо делите? Искаме да извадим от една крина. Колко трябва да извадим? Туй, което отделяме, може да го отделим за нивата, може да отделя да дам или [да на]правя нещо. Държа една сказка. Колко думи трябва да кажа? Като изляза в туй деление, ще имам една реч.

Казвам, колко неща има, за които трябва да се разсъждава. Сега много хора живеят безразборно. В миналото хиляди пъти повече безразборно са живели. В миналото безразборността била непонятна, сега става понятна. Сега вие искате да създадете вашето щастие в

света. Щастието съществува, но вие трябва да изучавате неговите закони. Щастието на един певец зависи от неговия глас, но зависи от разположението на неговата мисъл, от разположението на неговото сърце и от разположението на неговата воля, на неговия организъм. Казвам: в какво седи разположението на мисълта? Трябва човек да има достатъчно светлина, жива светлина трябва да има. Под думата светлина разбирам светлина, която да мисли заради тебе. Ти, който мислиш за светлината, тя да мисли заради тебе. Според мене светлината мисли заради мене и аз мисля заради нея. Тя е жива, тя не е трептения, както казват, че била толкоз билиона трептения. Трептенията са превозните средства на светлината, тя се превозва с много бързи превозни средства. Светлината не е трептение, светлината е нещо живо. Като дойде до тебе,

Внася нещо хубаво, което някога си очаквал. Тя носи всичките блага в себе си. Тя, с превозните средства като дойде, ще ти даде и пак после ще си замине. Казва: „Пак ще те посетя.“ Тя постоянно те посещава. Сега ще кажете: „Как може светлината да говори?“

Определете ми кое е онова, което заставя човека да говори. Аз ви питам, как може човек да говори? Определете ми онова, което заставя човека да говори. Вие мислите, че знаете какво нещо е говорът – онази сила, която подвижва твоя език да се огъва нагоре-надолу, да подпира ту гърлото, ту опира небцето, ту устните се допират, ту се отварят. Има една сила, която подтиква. Коя е тази сила? То е разумното, този човек с разумните начини работи. Мисълта не излиза по една права линия. За да излезе мисълта, тя не върви по една права линия, тя върви по една толкоз сложна крива линия. Който не знае да мисли, той влиза в стълкновение с всичките предмети, които съществуват в света. Представете си, че се движите между десет хиляди хора, които са един до друг. Има по един метър разстояние. Представете си, че имате длъжността да минете покрай всичките, без

да се докоснете до някого, без да се блъснете. Всички се движат един около друг.

Казвам: в природата имаме един сложен въпрос. Вие говорите за доброто. Доброто е живо. Милосърдието, и то е живо. Любовта, това е най-живото нещо в света. Любовта е най-великото нещо [...], което се е проявило в света. По-велико от любовта няма. Ако ние започнем да разсъждаваме по този начин, нашата нервна система не е в състояние да издържи на тия напрежения. Постепенно – трябва да си почивате и по-интензивно да мислите за любовта само. Като мислиш – ще престанеш да мислиш, значи онова, което излязло от нея, ще [го] обработваш. При второто мислене [тя] пак ще ти даде материал. Някой ако постоянно мисли за любовта, какво би станало?

Седите и мислите вие дали някой ви обича. Хубаво, казвам, че ви обича. Какво ще излезе от това? Ако вие се убедите, че едно куче ви обича, какво ще добиете от кучето? Туй куче ще ви забавлява. Не мисля, че е лошо. Много хора има, които потупват кучето по главата. То скочи, ходи край тях, обикаля, седне. Но какво ще ви допринесе едно куче, след като знаете, че ви обича, и то знае, че го обичате? Щом го обичате, ще му дадете хляб, ще го погалите.

Всичко туй са външни признаци. Зад кучето седи нещо по-разумно. От кучето вие трябва да се запознаете с другото, вие трябва да съзнаете защо кучето е станало куче. Думата куче – Божествен ли е произходът [й] или човешки? Писанието казва, че Бог направил всичките животни и ги турил при Адама, който им турил имена. Всичките имена, които сега съществуват, са Адамови. Каквото име Адам турил, това останало. Не казва Господ, че всичките имена, които турил, са добри имена. Понеже нямаше по-умен от Адама... Сега на български – куче, на английски е Dog, на турски е кьопек, на френски е chien. Разнообразие има в имената. Произходът на думата куче

показва едно същество от астралния свят, същество на чувствата, [което] разбира живота в ядене и пиене.

Кучето в своя характер е нечистоплътно. Единствената [му] хубава черта е, че то, като се привърже, приятелство държи. Като обикне господаря си, го обича на свят. Има кучета, които след десет години могат да познаят господаря си, не забравят. Но в друго отношение кучето е нечистоплътно. Понеже по еволюцията, която минало, минало е то един път, и от чисто еволюционно гледище тази енергия [...] е скрита в кучето или [в] тази душа, която не е пробудена, кучешката душа. Ку значи искам, кой е значи. Или този слог значи нещо. Онзи другият слог казва чини ми се, че то е потребно. Аз искам или ми се струва, че туй, което искам, е необходимо заради мене. Щом ти искаш, щом се счита, че е необходимо, ти си в състояние на едно куче. Кучето е мярка. Трябва да опиташ работите.

Често кучетата допринасят нещо, понеже облагородяват хората, които са груби. Които имат кучета, придобиват малко техните качества. Ние казваме, че кучетата са груби, но хората са много по-груби от кучетата. Кучетата са много груби. От привързаност ще се хвърли на когото и да е. От любов към господаря се хвърля към когото и да е. Човек е още по-груб. Казваме, че кучетата са груби. Към господаря си кучето няма престореност, лицемерие няма. Като дойде към другите, показва лицемерие. Като дойде до господаря си, той ще го помилва и то казва: „Като мене няма кой да те обича.“ Това е психологически.

Сега вие мислите, че тази душа е малкият кръг, в който тя живее. Има доста хубави понятия и схващания. Казвам, когато изучаваме живота, трябва да изучаваме онзи материал, вложен в кучето, от който може да се ползваме. Има нещо в кучето, от което човек може да се ползва, защото, ако тия животни не бяха потребни на човешкото развитие, те не биха се създали.

Растенията са потребни за човека – човек трябва да ги проучва. Ако иска да изучава законите на дълговечността, човек трябва да изучава растенията. Ако иска да добие красотата – да изучава растенията. После, растенията, като растат, вие не сте се вслушвали – те издават музика. Тревите, като растат, издават музика. Пукането на цветята – цветята като цъфтят, образуват известни музикални тонове. Цветята разбират доста хубаво музика. В света, в който живеят, пеят. Когато са облечени, това е най-хубавата музика.

Но казвам, тия неща за нас са непонятни. Ние сме дошли само до обикновените работи, вследствие на това имаме противоречие, постоянно страдаме вътрешно. Страдаме по единствената причина, че не сме в хармония с битието. Търсиш в света само своето си благо. Мислиш, че като на тебе е добре, всичко е добро. То е тъй, но не е тъй. Онзи човек, като търси своето благо, трябва да търси благото и на другите. Дотолкоз, доколкото търсиш благото не само на тебе, но и на своите ближни, ти ще намериш и своето си благо. То е правилността на живота. Щом служиш само на себе си, ще разбираш живота само от едно лично гледище.

Ако вземем сега лицето на човека, тази мярка, челото показва как човек мисли, каква е неговата мисъл. Ако вземете областта на носа, показва как чувства. Скулите показват какво той е чувствал. Брадата показва онова, което той е свършил на физическото поле. Та засега ние сме далече – брадата изглежда малка, защото ние сме далече. Тези части са равни, но понеже отдалече гледаме някой предмет, перспективно се гледа по-малък. Като разглеждаме лицето, показва се, че едната част е по-голяма от другата. Очите са малки, но то е перспективно така. Но очите имат определена големина. По отношение очите на един вол вашите очи са малки, но има същества, на които очите са много големи.

Сега да се повърнем. Не може да мислиш за това, което не мисли за тебе. Слънцето мисли за нас, луната мисли за нас, всичките звезди мислят за нас, затуй ние мислим. Когато на човека започва да се пробужда съзнанието, за колкото повече същества мисли, толкоз повече се разширява съзнанието му. За колкото по-малко звезди мисли, на по-ниска степен е. Щом не мислиш за месечината, зная, че не си религиозен човек. Щом не мислиш за слънцето, не си обществен човек. Щом не мислиш за земята, ти не се интересуваш от своя си живот. Земята е нашият живот, слънцето е общественият живот, месечината е религиозният живот. За мене месечината е моята глава, моят мозък е месечината. Месечината ще играе ролята на месечината, слънцето ще играе ролята на слънцето. Другояче поставям работите. Астролозите говорят за Сатурн, за Венера, но моят Сатурн влиза в мене – отстрани на главата е. Търсят го в главата, то е по отражение. Сатурн на кое място в небето е? Той е в постоянно движение в пространството. Понеже цялата слънчева система се движи, не може да го поставят някъде в пространството. В пространството постоянно се мести и вътре в мозъка пак се мести. Сега законът е същ.

Някой казва: „Има ли Господ, или не?“ Щом не мислиш за Господа, Той не мисли заради тебе. Щом ти мислиш заради Него, и Той мисли заради тебе. По закона туй може да го проверите. Щом мислим за едно нещо, и то мисли заради нас. Щом не може да мислите за един предмет, този предмет не е в съприкосновение с вас. Ако няма нещо разумно, което да ви свързва, не може да мислите заради него. Може да направите опит. Когато сте в театъра, ако вие концентрирате ума си върху някой човек, вие сте горе, [на] балкона, и като започнете да мислите заради него, той ще започне да се обръща, да гледа. Щом мислите заради него, той, без да знае, обърне се и

погледне. Най-после, ако мисълта ви е силна, той даже ще ви намери, ще ви погледне, ще ви поздрави и пак ще се обърне.

Та казвам, всички неща, които вие ги чувствате – някой е мислил заради вас. Понеже цял свят мисли, ние не може да се избавим от мисълта на човечеството. Постоянно мислят хората и всичко ще мине през нас, не може да се избавите от мислите на хората. Добри и лоши мисли минават през вас. Не изведнъж, но хилядите години, които ще бъдете на земята, всичките човешки мисли ще преминат през вас. Вие трябва да бъдете готови да използвате добрите и лошите мисли.

Вие мислите ли, че светът е лош? Бог, Който е Разумен, Който направил света, че извън Него няма нищо – всичките тия неща, които считате лоши, по отношение на Него не са. В края на краищата каквото ние можем да направим, ще го направим, пък каквото ние не можем да направим, ще остане заради Него. В края, когато се заключава една епоха, Бог примирява всичките неща, хармонизира ги. Тогава всички познават, че няма като Него Съвършен, Разумен. Всичките противоречия, които идат, Бог ги примирява, хармонира ги, за да може да живее вътре. Този, Който хармонизира всичко в света, за да може да живее добре, това е Бог. Този, Който хармонира всичко в света вътре във вас, то е Бог. Вие се обезсърчавате – то сте вие. Туй, което постоянно ви насърчава и хармонира нещата, то е Господ или природата. Казвам: това са същества разумни, които имат отношение към вас, поправят живота ви. Разумното в света е това, което постоянно ви помага във всички области. Разумността е нещо всестранно.

Та казвам: така трябва да мислите. Всяко нещо, което правите, каквото и да е, и най-малките неща в света, имат еднаква стойност. Някой път вървиш по пътя – ако знаеш да дигнеш някое камъче и да го занесеш някъде, може да поправиш работата. Някой път може да попречиш на работата. Вземеш някое камъче, туриш го, дето не

трябва, ще объркаш работата. Някой път взема камъче, туря го на място, поправям работата. Като туря камъчето, като че подписвам [молба] на мой приятел и казвам: „Моля, направете ми тази услуга." Като го туря, оставям записка, казвам: „Моля, бъдете така добър – имам нужда." Той прочете.

Целият свят е една разумна написана книга. Вие при тази разумната, написаната, книга ходите и казвате: „Не зная какво ще се прави, в този свят как ще се живее." Как ще живеете на друго място? По някой път стяга те главата. Турите ръка на челото. Какво означава? Вие, без да знаете, си помагате на себе си. Щом туриш ръката на челото, какво означава? Казваш: „Господи, ела ми на помощ." Той е най-разумният. Казваш: „Помогнете ми, дайте ми малко." Като туриш ръката, те ви отговарят. Не се минава половин час, паднете в едно летаргическо състояние, после ви просветне – ще разрешите задачата. Всичко в света е разумно, трябва да се изучават законите.

Затуй казвам: като дойдете в противоречие, радвайте се. Когато дойде скръбта, пак се радвайте. Защото във вашата скръб ще се прояви разумността на Бога. Когато вие се радвате, от тия радости вие ще дадете на по-бедните. Вие се радвайте. От вашата радост се ползват по-нисшите същества. Ние трябва да се радваме, защото, като се радваме ние, по-нисшите същества се ползват. Ако ние не се радваме, тяхното положение се влошава. Затуй трябва да се радваме, да помагаме на по-нисшите.

А пък ние трябва да скърбим, за да ни помогнат. Като се радваме, ние помагаме. Когато ние скърбим, други ни помагат. Когато ние се радваме, ние помагаме.

Тъй гледам на въпроса. Трябва да скърбим и да се радваме, за да ни помагат и да помагаме.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и втора лекция на младежкия клас 20 юни 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

ТАНГЕНТАЛНО И ОБКРЪЖАВАЩО

„Отче наш“
„Венир Бенир“

Какво е останало от миналата лекция? Какво беше предназначението на миналата лекция? (*Каза се.*)

Това, което казвате, аз го намирам много теоретично. Теоретичният материал е за градене. Какво може да изкарате от него? Допуснете, че вие искате удобства, в обикновен смисъл искате удобства. Искате да имате хубава стая, добре мебелирана, искате да имате всичко онова, което е потребно. Искате да постигнете нещо, да имате средства, храната ви да е добра, да сте добре облечени, да нямате нужда от нищо. Ако вие имахте всички удобства, какво щяхте да направите?

Представете си, че имате сто милиона долара, какво ще направите с тях? Сто милиона долара, то е нещо, което не може да бъде, ако изчислявате за колко години може да имате сто милиона долара. В умствения свят предполагаме, но възможно ли е сто милиона долара да имате? Ако се разиграва една лотария от сто хиляди или от двеста хиляди, или от триста хиляди билета, може ли вие да изчислите, [...] като вземете един билет, след колко тегления ще ви се падне най-голямата печалба?

Представете си, че вие сте учени и както сега сте ученици, вие трябва да се радвате. Ако се туреше бележка, какво щеше да бъде? Сега без бележки върви. Който знае и който не знае, минава за способен, понеже няма бележка. Всички вие минавате за способни – и който знае, и който не знае.

Всички говорите: „Да го обичаме.“ Че то е много голямо, как ще го обичаш? Имате едно парче лед и едно парче жив огън, как ще ги обичате и двете? Представете си, че аз нищо не зная за обичта. Вие искате да ме научите. Как ще ми представите? То и сега не знаем, но как бихте ми представили какво нещо е обичта? Вие ми представяте това, което сте слушали, но то още не е реално. Туй, което слушате, реално ли е? Аз слушам някой, който пее. Музика ли е? Чувам музика, но това музика ли е? Чувам нещо из музиката, река аз да пея, не може да пея.

Сега нека дойдем малко по-близо. Имате сто и хиляда. Представете си, че имате да давате сто лева и хиляда лева. Колко време ще ви вземе да се изплатите? Ако всеки ден ^ плащате по десет лева, стоте лева за колко [дена] ще ги изплатите? За десет дена. А хилядата лева ще ги изплатите за сто дена. Ако вие нямате и не може да плащате по десет, а плащате по пет лева, стоте лева ще ги изплатите за двайсет дена. Но представете си, че и по пет лева не можете да плащате и плащате по един лев, за колко дена ще ги изплатите? За сто. Сега, най-първо, вие сте плащали по десет лева, отлагате по пет лева, отлагате... и най-после остава по един лев. Какви са съображенията за това? Казвате, че причината са външните условия. Трябва да вземете един пример.

Вземете един друг пример. Да допуснем, че вие сте на едно място, дето няма кибрит, нито кибритени кутии. Искате сам да си произведете огън. Имате прахан, имате огниво, кремък. Но тази прахан е влажна. Цъкате, но праханта не хваща, праханта не ви служи. Казвате: „Съвсем тъпак е праханта.“ Така казвате, понеже праханта не хваща. За да направите праханта да ви разбира, да се запали, какво ви трябва? Как ще извадите влагата? Ще я нагреете на огъня. Но нямате този изкуствения огън. Казвате: „Да е суха.“ Хубаво, да е суха, но как ще я направите суха? Значи ще прибегнете до

слънцето, тази прахан има отношение към слънцето. Колко дена ще ви вземе, докато я изсушите? Да допуснем, че тя е сто грама. Вие нямате опитност. Колко дена ще ви вземе докато я изсушите? Брашно имате, хляб може да си печете, огън нямате. Брашното какво ще го правите? Ако не можете да ядете печен хляб, какво ще направите? Вода имате, ще направите каша. Може ли да се яде? Може.

Сега всички се намирате в едно статическо положение. Живеете един живот, който сте живели в миналото. Говорите за новото и живеете в старото. Да кажем, говорите за обич, но това е едно старо понятие. Обичта е старо понятие. И малката буболечица знае какво е обич. На една буболечица няма какво да ѝ преподаваш какво ядене ѝ трябва. Буболечицата, още като се качи на дървото, знае коя череша е хубава, знае да яде.

Някой ни преподава, но не знае. Сега ние, хората на земята, не знаем какво да ядем. Някой път преподават уроци как трябва да ядеш. Всичката мъчнотия е в дъвкането. На младия, който има зъби, ще му кажеш: „Ти трябва да дъвчеш.“ Но старият, на когото зъбите са опадали, нови не са покарали, как ще си дъвче храната. Представете си, че сте на деветдесет години. Казвате, че трябва да ядете хубаво. Какъв ще бъде вашият метод? Трябва да имате един хаван с чук.

Някои разбират един въпрос, някои не го разбират. Разбраните въпроси са по-близки, неразбраните са по-далечни. Виждам един предмет. Някой предмет по-лесно го разбирам, някой по-мъчно го разбирам. Тогава слушам други доказателства. Даже колкото са по-близки, са по-ясни за зрението. Които са далечни, не са ясни. Един предмет, който не е понятен, имаме схващане, че е отдалечен. За да го изучим, трябва да се приближим към този предмет. Има някои предмети, които са толкова близки, препятстват, не може да се изучават даже. От тия предмети трябва да се отдалечим. От някои

предмети трябва да се отдалечаваме, към други трябва да се приближаваме.

Вие казвате: „Обичта.“ Но обичта вие конкретно не може да я отделите от човека. Щом говорите за обичта, кои предмети се обичат? Ако ви дам една естествена круша и една круша, направена от гипс, или една естествена череша и друга, направена от гипс, коя ще предпочетете? Естествената.

Та казвам, има известно знание в света, което е гипсово. Казвате, че трябва да се обхождаме. Какво разбирате под думата обхода? Да знаеш как да се обхождаш с естествените круши и да знаеш как да се обхождаш с изкуствените круши, от гипс направени. На какво може да уподобите една гипсова круша? Ако сте учители и показвате двете круши на децата, ще кажете: „Деца, тази круша е естествена, другата е неестествена, не е израсла на дърво, но човек я направил.“ Ще разправите каква е крушата. Та казвам, кое е онова, което вие обичате в крушата? Най-първо, крушата си има известна форма. Какви форми имат крушите? Най-първо, крушите имат две форми. Някои са по-валчести, други са продълговати. Крушата има известна форма, но кое е най-важното в крушата? формата е важна, да я познаваме, но в крушата има известно съдържание. Сега, като ви кажа круша, всеки от вас може да си представи, понеже сте яли круша, знаете вкуса на крушата. Какъв е вкусът на крушата? Какъв е вкусът на ябълката? Как бихте ми разправили вкуса на крушата и вкуса на ябълката?

Когато се говори за обичта, то е много трудна работа. Да разправяш за обичта е да разправяш за крушата. Външно може да представим крушата, може да представим формата на крушата. Колко бихте турили бележка на тази круша за рисуванието? То е само въображение – който види, трябва да му кажем, че е круша.

Най-първо, трябва да имате ясна представа за формата на обичта. Човек, който обича, един начин на действие има. Какви са линиите?

Хората, които обичат, имат един начин на действие в ръцете. Когато обичаш някого, какво действие имаш? По какво се познава реалността на обичта? Какви са действията на любовта? Една майка, която обича детето си, още като го види, тя го прегръща, посочва ръцете си и го хваща. Ако детето е малко, като го хване, ще го дигне нагоре. Като го вземе, дигне го нагоре. То е обич. Защо, и те не знаят, но като хванат детето, дигнат го нагоре. Сега откъде произтича това дигане? Психологически защо трябва да го дигне? То си има свой повод. Дига го по инстинкт. Какво означава инстинкт. Инстинкт значи нещо много добре обмислено, та няма какво да се мисли, като един калъп много добре измислен, че няма какво повече да се мисли. Инстинкт е нещо много добре обмислено, че няма какво да се мисли.

Сега обичта откъде е дошла? Тя е дошла от плодовете. Понеже един плод не е голям, най-първо, човек вземал плода, че като го взема, снема го отгоре. Със сърцето си го обича, но не го туря на сърцето, но го туря на устата. Ако отдолу вземе плода, къде ще го тури? Пак ще го тури в устата. Детето, като хване големия човек, понеже е малко, хване го за главата и го натисне надолу. То бере и гледа нагоре. Човек, понеже е голям, ще хване детето и нагоре го дига – той се наведе, хване детето, дигне го. Детето обича отгоре надолу да тегли работата, възрастните обичат отдолу нагоре да ги подигат. То е една аналогия много правдоподобна, те са психологически моменти. Децата, като хванат нещата, всяко нещо надолу го снемат. Големите, като хванат, наведат се. То не може да го дигне, навежда го надолу.

Та казвам, при реализирането на една идея вие може да сте като едно дете, да разглеждате обичта от гледището на едно дете, обичта може да я разглеждате от гледището на един възрастен човек. Ще имате две противоположни движения. Децата изобщо, ако им дадете един плод, няма какво да говорят. Те са на опита. Щом вземе плода, забие зъбите – на опит, опитва го. В децата най-първо е опитът, после

иде теорията. Във възрастните кое иде по-напред? Възрастният първо ще прегледа формата на нещо и най-после ще опита съдържанието. Ще каже: „Това е една круша.“ Той не е като детето. След като му говорят плодът на крушата какъв е, той вече има понятие. След туй той ще направи опит, ще провери дали онова, което са му казали, е вярно, дали тази круша е доброкачествена, дали е сладка. Казва: „Много сладка, като мед.“ Той запише: „Много хубава, сладка като мед.“ Той, като замине, опитва дали е сладка като мед. За едната казва, че е сладка, за другата казва, че е стипчива, че не е хубава. Тогава една сладка круша и една стипчива круша може ли по един начин да ги обичате?

Вие казвате: „Трябва да обичаме хората.“ То е теория, теоретически е вярно. Трябва да се обичат всичките хора. Но една сладка круша, една сочна круша или една стипчива круша може ли да ги обичате. След като хапнеш една стипчива круша, ще я хвърлите на земята. Като ядете сладката, веднага имате разположение – изядате и гледате по възможност да не остане нищо. Онази, само като я вкусиш, не искаш повече да я ядеш. Яли ли сте стипчиви круши? Има едни круши, не само стипчиви, но и твърди. Сега, ако вие сте една стипчива круша, имате такъв характер, казвате: „Не ме обичат хората“, коя е причината за необичта? Щом сте дива и твърда круша, стипчива круша, затова не ви обичат. Какво трябва да направите, за да ви обичат хората? Сега някои се ухитряват. По някой път има ягоди, които не са сладки – счукват захар, че ги наръсват. То право ли е? Ако след като наръсите ягодите, по изкуствен начин стават сладки, вкарвате ги в себе си, заслужават ли тези ягоди да ги ядете? Имате брашно, което е вгорчено, искате да направите баница за децата, турите захар и децата ядат вгорчена баница. След като ядат, какво им става? Става им нещо неприятно.

Най-първо, всяка идея трябва да се представя в една съществена форма. Всяка дума има свое съдържание, свой вкус, своя сладчина и степени. Думите са като плодове – всяка дума е един плод. Някои думи са плод на човешката мисъл, следователно една дума е толкова съдържателна според онова, което съдържа в себе си. Об какво означава на български? Общност... обгръщане... обшиване... обличам... Вие казвате: об. Об всякога показва обич. Винаги двете ръце обхващат, обгръщат. Обхващаме този предмет, който обичаме, отвсякъде. Обичаш един предмет, обичаш едно дете – ти го обгръщаш, завиваш го, милваш го. После казваме общност. Какво означава? Същата идея е. За да бъдат хората обществени, трябва отвсякъде да се обгръщат, да си услужват. Вие казвате общност, и разбирате съвсем друго. Вие разбирате общността: само да имате една допирна точка.

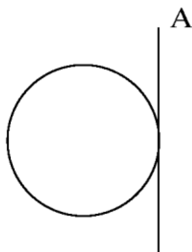

Фиг. 1

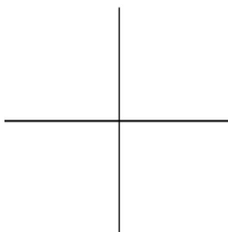

Фиг. 2

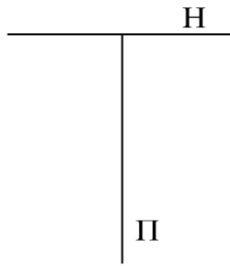

Фиг. 3

Имате една линия А, която е тангента на окръжността (**Фиг. 1**). Тук може ли да имате общност? И тази линия е тангента, опашката на б-то е тангента. Тангентата може ли да има общност? Когато линията взема участие в целия кръг, тя става об. Когато има само една допирна точка, то е тангента.

Когато две прави се пресичат и едната права се допира само в една точка с другата, и то е тангента (**Фиг. 2**).

При буквата Т имате същото – то е напор само отдолу нагоре (**Фиг. 3**). Вертикалната линия на Т-то е положителна сила, тя действа отдолу нагоре. Хоризонталната линия на Т-то, това е негативната сила. Положителната действа върху негативната само върху едно място, да пробие и да добие ония условия, които се необходими.

Едно семе се движи, да излезе извън почвата, за да възприеме енергиите на слънцето. Какво е да мислиш? Да мислиш значи да излизаш от гъстата материя към рядката материя, но 6 някои случаи има и обратна мисъл. Вие мислите, че от рядката материя към гъстата. Има два начина за мислене. Единият начин е от гъстата материя към рядката, а другият – от рядката към гъстата материя. Тогава от гъстата материя към рядката вие минавате от организираното, влизате в един свят по-уреден. Най-първо, имате мъчнотии, после мъчнотиите постепенно се намаляват.

Та казвам, когато вие мислите, най-първо ще вземете предвид в каква посока се движите, надолу към гъстата материя или нагоре към

рядката материя. Да допуснем сега, че някой учител или професор държи лекция. Вие всинца не сте потопени в рядката материя, вие някои сте потопени в много гъстата материя. Някой път като ви погледна, лицата на мнозина виждам, че са потопени в гъста материя, каквото и да ви се преподава. Понеже тази гъста материя ви притиска, не може да разберете. Вие имате тесни обуща, стискат ви, аз ви разправям за тангентата. Тангентата е в краката, тя е там долу. Боли ви кракът на едно място. Тази болка на едното място, тя е тангентата.

Когато имате болка само на едно място, то е тангента. Когато цялото тяло ви боли, то е об – обвива цялото тяло, обгръща го. Болестта може да е тангентална, сега научно казваме тангентална болест, болестта може да бъде и обгръщаща. На онези тангентални болести научният метод за лечение е да направите разрез, операция. Имате някой цирей – то е тангентална болест. Ще го разрежете, ще го цепнете, ще го изцедите хубаво. Има цирей, който е обкръжающ цирей – чувствате болката по цялото тяло. Какво ще правите тогава? Други са условията. Тогава законът за лекуването в медицината е друг. Трябва да знаете всяка една болест кога се явява.

Да допуснем, имате една болест в крака, значи имате едно течение, което сгъстява кръвта – имате една тангентална болест. Тангенталната болест значи, че гъстотата е съсредоточена към известен уд. В електричеството имате ток, който съсредоточавате в една посока. Или искате да стопите с огнено духало един предмет, като прекарате пламъка, който е толкова силен, че и желязото може да стопи. Ако турите този огън само на едно място върху желязната пръчица, тангентално, веднага се пробива на това място. Вземете тази обгръщаща любов, турите нещо в някоя съдина, затворите целия предмет, той се стопява. Когато действате тангентално, само на едно място се стопява предметът, а когато [действието] е обкръжаващо, целият предмет се стопява. За някой, който боледува, казвате: „Стопи

се“ – то е обкръжающа болест. Казвате: „Боли го кракът“ – то е тангентална болест. Или рамото го боли – то е пак тангентална болест. Тъй щото има обвиващи и тангентални болести.

Тангенталните болести често произлизат от следующия факт: някога хванали сте някое дете и сте го ударили в крака. Забравили сте това, но понеже туй дете, след като сте го ударили, е извикало: „Олеле, много ме заболя кракът!“, това е останало във вашето подсъзнание. Какво е олеле, заболя ме кракът? Ти, като си ударил детето, не знаеш какво е. То казва: „Олеле, заболя ме кракът.“ Минават десет години, тази мисъл работи във вас и на същото място, където сте ударили детето, ще се яви болка – ще ви заболи кракът и ти ще знаеш какво е олеле, заболя ме кракът.

Тогава аз съм правил някои опити. Казва някой: „Боли ме кракът долу.“ То е тангентална болест. Казвам му: „Ти някога ударил ли си някое дете, я си помисли. Това дете не е ли казало олеле!“ Той казва: „Не помня.“ Казвам: „Я си помисли.“ Като започне да рови съзнанието, намери. Казвам му: „Помисли си и ако ми кажеш истината, тази болка ще мине. Ако не ми кажеш, тази болка ще остане. Ще стане обкръжаваща.“

Всяко добро, което имаме в себе си, зависи от едно добро, което е направено отвън – има влияние върху нас. Може преди десет години да си направил едно добро много малко, и туй добро се връща върху тебе, да знаеш какви са свойствата, качествата, последствията на доброто. И една лоша постъпка, на която не знаеш какви са качествата, след години и тя ще се яви.

Аз имам следния пример от един американски лекар. Той изучавал тия, тангенталните, болести. Викат го при един болен, който усеща болки в крака си, като че кракът му е счупен долу, в долната пищялка. Преди него викали един-двама лекари – нищо не намират. Кракът е здрав, но той усеща болката. Казват, че то е халюцинация,

илюзия. Добре, но човекът усеща болката. Когато извикали този лекар, той го питал: „Ти някога да не си видял някой да си е счупил крака в тази част?" Той започва да си спомня и казва: „Преди години минавах в Ню Йорк и там видях един човек, който падна и му се счупи кракът в тая част. Туй беше преди пет години." Туй му направило такова силно впечатление, че сега чувства същата болка на същото място на крака. Той тогава си казал: „Какво ли чувства този човек?" и след пет години неговият крак го заболява. Лекарят, като намерил де е причината на болестта, започнал да го лекува.

Много от вашите страдания са тангентални. Ако кажете: „Какво ли чувства този човек?" за някой, който страда, туй след пет-шест години ще дойде. Някой направи едно добро, казвате: „Какво ли значи?" И доброто ще дойде. Ако си видял една болест и искаш да знаеш каква е тази болест, тя ще дойде до главата ти. Сега да не направя да се страхувате, но законът е такъв. Външните впечатления, някои външни впечатления, от външния свят, които оставят дълбоки отпечатъци, винаги след години ще произведат съответни резултати върху нашето тяло. Видиш някой човек – счупил си крака, казваш: „Каква ли болка чувства?" и си заминеш. След пет-шест години тази болка ще дойде, ще ти дадат да разбереш какво е чувствал онзи човек, след пет-шест години ще разбереш каква болка е чувствал човекът. Но и добро като си видял някъде, и то след години ще дойде.

За в бъдеще хората още преди да ударят един човек, като знаят че този закон ще се върне върху тях, ще бъдат внимателни. Трябва да знаеш какво нещо е и доброто. Ако направиш нещо добро, пак трябва да знаеш, понеже в знанието е спасението. Когато знаеш лошите резултати на едно действие и когато знаеш добрите резултати на едно действие, само тогава можеш да ги туриш в движение, само тогава можеш да се ползваш. Ако не знаем действието на една постъпка, не можем да се ползваме.

Та съвременните хора в техниката ще направят една бомба. Пукането ще бъде така силно, че да произведе поражение. Ще направят друга бомба, да направи по-малко поражение. Правят тия, големите, бомби – те правят големи поражения. Когато искате да сплашите само някого, ще направите само една малка бомба. За да сплашиш един човек, не ти трябва една голяма бомба, че всички да сплашиш.

По някой път вие искате да привлечете хората – ще хвърлите една бомба. Има бомби, които карат хората да бягат. Има бомби, които, като [ги] хвърлиш, привличат. Кажете ми кои са тия бомби, които привличат хората? Аз зная тия бомби кои са. Българите когато венчават някоя мома, кръстникът или кръстницата в едно сито носят смокини, лешници, орехи и като върви дългата церемония, взема и хвърля от тия бомби. Често и пари има там. Като хвърлят тази бомба, децата се нахвърлят и грабят, привличат се всички и всеки, като вземе, се радва на бомбата. След това ги вземат и ги пукат вътре. Аз бих желал да имате такива бомби, всички ще събирате такива бомби. Вие, ако минете през София и извадите пари – не левове, но звонкови – и ако започнете да хвърляте, всичките хора ще награкат и ще казват: „още, още."

Та ви казвам, това е теория. Какво трябва да се прави? Пак дойдете до старото и казвате: „Трябва да се обичаме." Как? Ще кажете: „За тангентална не ни говорете." Как ще изразим об научно, в какъв термин? Има теории, които имат свое приложение. Ти, най-първо, искаш да се ръкуваш така, че хората да не направят бележка. Питам, какъв опит трябва да направите, откъде да започнете? Искаш да се ръкуваш, че всичките да останат доволни от тебе. Откъде трябва да започнеш, откъде трябва да направиш опита? Ще вземеш и най-първо в себе си ще се ръкуваш. Ще започнеш с всичките видове ръкувания, докато дойдеш до ръкуването, което ти е най-приятно.

Туй ръкуване като го приложиш, ще бъде приятно и за другите. Така да туриш дясната и лявата ръка, че да ти е приятно, като пипнеш ръката, да ти е приятно. Тогава по същия начин, както поздравяваш своята дясна ръка, ще поздравиш и другия човек, и той да бъде доволен. Ние не правим опити.

Ако хванеш силно ръката, казваш: „Много ме стисна." Сега природата не обича това. Не само че тя не е груба, но тя не обича да се харчи излишна енергия. Туй, което се произвежда от ръкуването, половината от разноските няма да плати. Тогава, ако така се ръкуваш, в две години ще фалираш, ще изхарчиш повече енергия. Ако вземеш хлабаво да се ръкуваш, пак губиш. Природата обича за едно действие да похарчиш толкова енергия, колкото е определено. Всяка една добра постъпка си има известна енергия, която трябва да употребиш. Когато говорим за добра мисъл, разбираме – енергията, която съществува в тази мисъл, да я употребиш на място. Не трябва да оставяш излишна енергия, нито пък да има недоимък. Когато хората говорят за обич, подразбират енергия, която е вложена в дадена обич. Всичката тази енергия трябва да се употреби.

После, трябва да знаете в обичта на кое място да складирате енергията. Вие по някой път не знаете къде да я складирате. Да допуснем, зимно време искате да знаете колко е силна вашата мисъл. Направете един малък опит. Изстинали ви са пръстите на ръцете. Туй означава, че имате повече електричество във вас. Налягането отвън е по-силно, отколкото напрежението отвътре. Следователно, щом вас ви изстинат ръцете, напрежението отвътре е слабо, налягането отвън е силно. Тогава чрез своята мисъл ще увеличите вътрешното напрежение, ще имате повече напрежение, ще изпратите повече кръв в тази част, която е изстинала. Когато изстинат ръцете ви, ако с мисъл изпратите кръв и стоплите ръцете си, ще покажете, че имате силна мисъл. Ако организмът ви не усеща действието на вашата мисъл, ако

ръката не се стопли, тогава ще дойдете по един механически начин да се стоплите отвън. Добре, ако имате соба. Но ако е зимно време и се намирате в гората, какво ще правите тогава? Трябва да разчитате на себе си, на топлината, която имате.

Сега външните неща са хубави. Но всякога човек трябва да разчита на себе си, после на външните условия. Той трябва да разчита на своя ум, на светлината на своя ум – светлината на своя ум да може да я превърне в топлина, топлината на своето сърце да може да я превърне в светлина и тогава светлината и топлината да може да ги превърне в сила. В човека става трансформиране на светлината в топлина и на топлината в светлина. И светлината, и топлината се превръщат в сила, да си услужват.

Вие боледувате по някой път. Ако вие не можете да отстраните болестта, вие мислите, че един лекар може да ви лекува. Лекарят двайсет и пет процента може да ви излекува, двайсет и пет процента зависи от вас, петдесет процента – от природата. Лекарят като ви даде двайсет и пет процента, вие – двайсет и пет процента и още ви трябват петдесет процента. Тогава от природата как ще вземете, как ще идете при нея? Как искате да ви даде петдесет процента? Лекарят като направи един компрес, то е двайсет и пет процента. Каже ви как да направите компреса, вие направите компрес – то е двайсет и пет процента. А петдесет процента ще дойдат от топлата вода. Казва ви: „Ще направите горещи компреси." Имате памук, но без вода не може да стане. Двайсет и пет процента е лекарят, вие сте двайсет и пет процента. Водата, горещата вода, която ще действа, то е природата, [...] то е петдесет процента. Като се съедините – ти, лекарят и водата – веднага ще произведат един резултат.

Та всякога трябва да бъдем в съприкосновение с окръжаващата среда и с природата. Тогава законът е един и същ, в положителен и в отрицателен смисъл законът работи.

Ако не сме 6 съприкосновение, законът не работи. Казваме: „То е илюзия, то не може да се реализира.“ Всякога, когато не сме в разумна връзка, нещата не стават. Щом сме в разумна връзка, нещата стават.

Най-първо, направете опит с малките работи. Имате едно малко неразположение, намерете причината. Ще я махнете. Казвате: „То не е моя работа.“ На кого е работа? Щом те стягат обущата, на кого е работа? Твоята работа е да снемеш обущата, да видиш причината. Гложди те нещо – обущарят не е направил обущата, както трябва.

Много неща в живота има, които ни притесняват. Формите, в които живеете, не са съвършени, недоизгладени са. Та много форми на вашата мисъл, на вашите чувства трябва да ги обработвате, за да станат подходящи за живота.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и трета лекция на младежкия клас 27 юни 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

РЕАЛНА МИСЪЛ

„Добрата молитва“

Изпяхме новата песен: „Зов на планината“

В тази песен пеете само онази страна, която е огрята от слънцето. Неогрятата как ще изпеете? Тази, която пеете, е огрята от слънцето, но как ще изпеете онази, която е огрята от месечината? Свършва така: „Да се чуди всеки, който види.“ След като видиш някого, какво трябва да правиш? Там започва работата. Не се свършва, но започва, нали? Докато детето не е видяло плодовете, лесно работи. Като ги види, какво трябва да прави? Често вие чувствате, че на някоя песен трябва да се тури нещо. То е право. Какво трябва да се тури? Старите чувстват, че им трябва подкрепа, подпора, трябва им трети крак, бастун. Започват да уповават на дясната си ръка и на двата си крака. Като турят бастуна – още един крак имат, значи повръщат се към животинското състояние. Като животните бяха на четири крака. Като остарее едно животно, то какво прави? Какво би турило животното? Човек туря на двата крака още един крак. То, като ходи на четири крака, какво ще тури?

Сега често вие забелязвате, че нещо ви недостига. Имате някой път някоя дреха, но чувствате, че ви трябва [още] нещо. Чудите се, чудите и ще турите една шапка или на шапката ще турите да виси нещо, някаква панделка. Как ще го обусловите? Има нещо, което подбужда. Вземете птичето царство – ще видите, че според степента на развитие на птицата, и дрехите са. Доста култура имат. Вземете райската птица. Тъй, както е облечена, и една царица не е така облечена, с такава хубава шапка, с такава хубава дреха, такова дълго перо има отзад.

Допуснете, че един орел се вдига нависоко. След като се вдигне изгладнял, хвърка, хвърка – види някой заек по полето от високото място. Като се спусне, върти се, върти се и хване заека. Задигне го на някоя канара, изяде го. Питам тогава: защо се дигнал орелът горе? За да може да види някой заек. В съвременния свят вдигат високо къщите – един етаж, два етажа, три, четири. Защо ги дигат, какви съображения имат? Съображенията какви са на богатия човек? Защо иска да има богатство? Каква е идеята? Най-първо, идеята на природата каква е? Природата винаги обича закона на най-малкото съпротивление, кривата линия.

Има нещо, което се движи в кръг. Като се набере много, ще излезе нещо от вас. Като излиза водата, не върви по права линия – тя ще избере най-лесния път. Представете си, че е жива. Много разноски се изискват, да копае тунели. Тя заобикаля оттук-оттам – много дълга станала правата. Дълга е, но е износна, с много малко разноски станала. Сега някой път вие сте излезли и искате да пробием един тунел. Този тунел изисква може би четири-пет години, за да се уреди работата. Някой път искате да реализирате някоя ваша работа – изисква се тунел. Казвате, да скъсите пътя. Колко ще скъсите? Петдесет километра, за да може по-скоро да пристигнете. Или пък през въздушното пространство ще искате, да усетите бързината.

Защо ви интересува? Защо искате по-бързо да стане някоя работа? Защо децата искат по-скоро да се опече питата? Като се тури питата в огъня, десет пъти питат: „Опече ли се? Опече ли се?“ След като му кажат, че не е, то се чуди. Мисли защо още не е опечена, мисли, че пити лесно се пекат. Когато природата пече една пита, колко време ѝ взема, да я опече? И тя пече пити, колко време ѝ взема? За гроздето, след като го замеси, докато го опече, колко време ѝ взема? На дините, на пъпешите, на всички растения, колко време ѝ взема?

Вие често имате някакво неразположение и не си давате отчет, казвате: „Мъчно ми е.“ Мъчнотията може да произтича или вашата скръб може да произтича от суша или може да произтича от влага. Два основни мотива и причини може да са, или скърбите, защото сте сух от много суша; или скърбите, че сте много пълен.

Има хора, като изсъхнат, гледат се и им е неприятно, като се гледат навсякъде сухи. Другият се гледа – пълен. И единият се мъчи, и другият се мъчи. То са крайности, полюси. На единия му липсва повече, отколкото му трябва. На другият се дава повече, отколкото му трябва. Единият е натоварен повече, другият, като [го] разтоварят, се опасява да не се обърне с дъното нагоре. Туй са резултати от външната пълнота.

Но в тази пълнота каква идея се крие? Какво се крие зад сухия човек и какво се крие зад пълния човек? Може да се изгуби равновесието. Какво ще кажете, защо трябва да има тази линия на тялото?

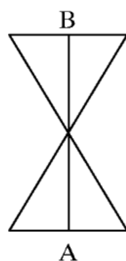

Фиг. 1

Ако тази линия е права или ако е закривена? Човек представя два обърнати свята (**Фиг. 1**). Отгоре имате B. И A [отдолу]. Отгоре B е инволюция, слизане. A е еволюция, възлизане. Какви са законите при слизането? Какви са условията при слизането?

Та казвам: искате вие да бъдете математик или искате да бъдете геометрик, после, искате да бъдете гимнастик искате да бъдете музикант. Кои са съществените неща, които трябва да отличават

математика, геометрика, гимнастика или музиканта? Математикът трябва да предвижда нещата, преди да са станали. Той е математик. Геометрикът трябва да ги знае, като станат. Гимнастикът, и той трябва да знае, че тия неща, които има да станат, са станали, да не би да го сполети някоя бела на главата, трябва да избягва последствията като гимнастик. Вижте малките деца – като хвърлят нещо, отдалече виждат, знаят отношението. Като хвърлят един камък – то има опитността на математика, на геометрика – и тогава детето се навежда, камъкът минава отгоре. Какъв е този, който се навежда? Той е гимнастик.

[Какво е] отношението на онзи, който хвърля камъка към онзи, когото замерват? Да допуснем, един учител по музика предава на ученика. Какво е отношението на учителя, който преподава? Вие сте шивач, шиете една дреха. Искате да я кроите. Гледате тази дреха да я нагодите към тялото на човека, значи сте майстор на дрехата. Ако знаете да я скроите, ако линиите на кроежа съвпадат с линиите на тялото, вие разбирате от кроеж. Например тази линия е права, която слиза отстрани, за да види движението от тия две линии.

Ако рамената горе са една права линия от четирийсет и пет или от петдесет сантиметра, или ако имате една линия от трийсет сантиметра, тази линия горе ще даде широчина. Ако тази линия е права, характерът ви ще има [едно] отношение. Ако тази линия от трийсет сантиметра е крива така, вашият характер ще се различава. Или пък някой път едното рамо е по-високо, едното е по-ниско. То си има свои психологически причини в строежа на човека. Когато туй е постоянно, има нещо вложено, за което той не може да си даде отчет. Това знае онзи, който е строил тялото. Вървите, вие имате желание да си вдигнете едното рамо. Някой път държите рамената наравно, някой път рамената ви са увиснали надолу.

Изобщо, когато растенията растат, ще забележите в ореха и в другите дървета – щом срещнат препятствие в почвата, някоя камениста почва, която корените не могат да пробият, веднага долните клони се навеждат. Това е поне по отношение на ореха. Клонищата искат да се опрат на земята, да си помогнат като човека. Ако копаете, ще видите, че те имат препятствие в корените. Когато почвата е хубава, корените пробиват толкоз, колкото искат, клоните са изправени нагоре.

Всякога, когато ние срещаме едно противоречие, ние търсим един начин да се справим с туй противоречие. Когато не можем да вземем верен тон, веднага ще забележите на лицето една гримаса. Когато учителят преподава и ученикът не може да вземе верен тон, учителят прави една гримаса веднага на лицето. Аз говоря за онези, добрите музиканти, понеже той чувства, че тонът не е взет вярно. Ще видите една гримаса, едно малко движение на лицето или на носа. Щом тонът не е верен, веждите се свиват – коригира. А пък който не е музикант, като не може да вземе верен тон, като не може да се справи, той се спре. Онзи, който е вещ, веднага съобразява. Другият спира, замлъква, пък на някого му се завързва гърлото. Туй завързване значи, [че] тази музикална енергия търси място да се прояви, законът е такъв, търси най-лесния път, пътя на най-малкото съпротивление. Музиката върви по пътя на най-малкото съпротивление. Най-малките сътресения стават в музикалния свят, най-приятните сътресения аз ги наричам. Ако вземеш един тон много силен, то е сътресение. Музикантът казва: „На еди-кое си място не струва." Те обичат малките сътресения и тук-там ще дойдат неща много силни. И в музиката дохожда някъде, превръща се в едно полезно чувство. Влизате вече в духовния свят, понеже е свят на хармония. Всеки, който влезе в този свят, при най-малкото сътресение усеща страдание. Страданията се образуват от вътрешни сътресения.

Та казвам: при сегашните условия вие сами трябва да се попитате: да не би да харчите излишно енергията си. Вие седите и се безпокоите за много работи. Какво донася едно безпокойство? Учите един урок, не можете да го запомните. Забравили сте неща, учиш ги два-три пъти и след това казваш: „Може да ме скъсат." Да допуснем, че вас ви скъсат. То е ваше понятие. Защо трябва да се безпокоите, като ви скъсат?

Представете си че сте баща, който дава възпитание на сина си. Казва му: „Само вода ще пиеш." Той пие винце. Баща му казва: „Не пий вино." Един ден бащата иска да му даде един урок. Таман синът седнал на масата с другари, пият с чашите, бащата влиза със своя бастун, започнал да го бие. Нашарил го. Онзи бяга. Аз вземам модерен, силен баща. Слабият баща ще се моли на сина си. Силният не се моли, но тояга има. Слабият ще каже, че пари нямал, че какво ще кажат хората, че сърцето му се къса. Онзи, силният, налага го хубаво – война е това. Питам: ако гледате бащата да налага сина, какво ще кажете? Най-първо, ще направите забележка, че много силно го ударил. Защо? Кой такт ще му даде? Бащата бие музикално. Виждали ли сте как бащата бие? Музикално удря, казва: „Да вървиш." Започва да налага по задницата музикално. Ако бащата обича сина и го нашари музикално, синът веднага ще се коригира, веднага ще стане корекция. След като бащата го ударил музикално три-четири пъти, веднага ще стане една корекция вътре в неговия ум.

Тази корекция става в природата. Мухите, които са обичали да хапят млекопитаещите – те са направили големи опашки, да се бранят. Тя кацне, тури си жилото – той с опашката я удря, има доста косми. Днес закачи, утре закачи – мухите вече от туй махане на опашката с хиляди години, те механически запомнили какво нещо е ударът на този косъм. И знаеш, може да направите опит – влезте в

една стая, вземете една конска опашка. За десет минути ще избягат мухите.

Природата е вложила известен капитал в нас. Тя иска да го развием. Всеки човек е едно разумно предприятие. Вие сте длъжни да функционирате правилно. Вие казвате: „Аз съм самостоятелен, трябва да живея.“ Вие сте длъжни да живеете, но не можете да живеете, както искате, защото, ако вие живеете, както искате, и похарчите капитала, ще дойдете пак до нея. Щом забележи, че веднъж, дваж, три пъти тя ви кредитирала, отказва се да ви кредитира. Какво става тогава? Всичките страдания не са нищо друго, освен това че природата отказва да ви кредитира. Човек страда, че нещата не стават тъй, както той иска.

Хубаво, да допуснем, че вие сте певец. Ако вие не пеете тъй, както трябва, какво ще стане? Щом не пеете добре, отблъсквате хората. Щом пеете три-четири пъти на сцената, ако не пеете хубаво, прощават, извиняват. Ще кажат: „Боли го гърлото“, но щом усетят, че вие сте неспособен, казват: „Да се качат способните.“ Какво разбирате под думата способен? Честен човек, работи честно, действа честно, да е даровит, да ни даде хубавото от музиката. Никой музикант няма право да бръщолеви. Ти си художник, може да нарисуваш една карикатура, но ако си художник, трябва да нарисуваш най-хубавото. Кое е хубавото? Туй, което в хората съществува. Природата, която милиони години е работила, постоянно коригира, тя не е доизказала всичкото, създава още по-красиви форми.

Та казвам: вашият живот зависи от хубостта на вашите мисли, от хубостта на вашите чувства и от хубостта на вашите постъпки. Или казвам, че животът ви зависи от добрите ви постъпки, от справедливите ви чувства и от светлите ви мисли. Добротата носи твърдост, справедливостта носи пластичност, а светлината носи подвижност – подвижен е човек. Значи, ако ти си справедлив,

пластичен ще бъдеш. Ти си силен като водата, пластичен във всички свои състояния. Сега пластичността е едно чувство, да избави човека от много противоречия. Противоречията в един живот, дето има малко хора, са по-малко. Но ако живееш между много хора, ще има големи противоречия. Допуснете, че вие сте един ученик, следвате гимназия и едновременно десет души учители с разни характери ви преподават. Какво трябва да правите? Трябва да се съобразите. Един от учителите е честолюбив, той е недостъпен. Друг е малко по-весел. Тогава вие ще се намерите в противоречие.

Ако не разбирате законите, ще се намерите в противоречието на онзи българин, младеж. Има един анекдот, дето един младеж тръгнал по света да го разглежда. Майка му дала две наставления: „Синко, когато видиш някое умряло, да започнеш да се кръстиш, а пък когато видиш някоя сватба, да започнеш да играеш, и ти да вземеш участие." Но случило се, че наместо да срещне първо умрял, срещнал сватба и започнал да се кръсти. Сватбарите взели, че го набили – как смее на сватба да се кръсти, трябва да играе. Втория път срещнал умряло и като видял, помислил, че е сватба, започнал да играе. Хващат го, казват: „На умряло играе ли се?" Били го пак. Връща се при майка си и казва: „Мамо, тия наставления, дето ми даде, не са прави. И на двете места ме биха. Каква е тази работа?" Казва: „Синко, не си разбрал кой се жени и кой умира, затова те били." Всякога, когато човек не разбира смисъла на една идея, разбърква понятията, анекдотът е такъв. Мислите ли, че това се е случило, че анекдотът е съществувал? Защото, както е предаден на български, туй не може да се случи.

Сега в съвременния живот има учители, които не ги уважавате. Защо? Имате високо мнение за себе си. Учителят ви турил три, веднага казвате: „Той не разбира." В математиката, ако ти не разрешиш една задача, то не значи, че ти не знаеш математика. И в математиката, ако ти не можеш едно отношение да превърнеш в

математическа геометрия, ти трябва да бъдеш пророк, да предвиждаш математическото отношение, да знаеш след хиляди години какво ще стане.

Ако съберете един сприхав човек и един кротък човек, който не обича да се гневи, какво ще представите на двамата? От сприхавия какво може да направите? От мекия какво може да направите? Хубаво, защо хората в света мелят, каква нужда имат? Те имат свои съображения. Хубаво, ако след като сте смлели брашното и ако нямате никак вода, какво ще направите с брашното, ако и във вашата уста нямате вода? Яденето е процес, вкарвате известно количество вода, вие дъвчете, после се образува известно количество слюнка. Тази храна не подхожда вече. То е процес, яденето. Вие месите брашното. Турите брашно, месите го в устата. След туй, ако няма достатъчно слюнка, като влезе, има други сокове. Ако и те не дойдат, тогава този процес не става правилно. Вие искате животът ви да бъде оправен. Оправеният живот е мъчният живот. Представете си, че вие искате всичко да ви е лесно. Представете си, че вие направите едно легло – турят ви на леглото. Сутрин ще ви дигнат от леглото, ще ви обуят чорапите, ще ви облекат дрехите, после ще ви дадат да ядете. Вие нищо няма да правите, вие само ще седите. Ще ви носят на стол, навсякъде ще ви носят. Какъв човек ще станете? След десет-двайсет години ще се парализират ръцете, краката. Тъй вие ще станете един инвалид.

Сегашният живот с всичките промени, които съществуват в природата, е едно условие за човека. Тия, големите, мъчнотии са закон, чрез който тя работи, за да изкара нещо хубаво от хората. Нейните чукове, както се слагат върху вас, по някой път като сте грубо въже, като удари, откъсне. Вие погледнете, казвате: „Отиде нещо.“ Кажете: „Не е потребно.“ Пък като дойде до онзи процес, до умствените процеси, духовните процеси, тези удари стават

музикално. Най-първо са механически. Като станат музикални ударите, човек става музикант. Да слушаш, това са най-нежните удари. Най-нежните удари са чрез светлината, после чрез звука, чрез обонянието, чрез вкуса и най-после има нещо, което [човекът] приема чрез ръката. Казвам, трябва да държите идеята в ума си, че в света има разумни сили, които работят над вас – искате, не искате, те работят. Ако вие влезете в хармония с тяхната мисъл, животът става сносен.

Да допуснем сега, че вие сте се обидили. Какво трябва да правите с вашата обида? Обидата е едно болезнено състояние. Но да допуснем, че имате едно понятие в себе си, имате достойнство. Да допуснем, че имате достойнство, че сте силен, че никой не трябва да ви бута и не може да ви бара. Силният какво трябва да прави? Да допуснем, че този, силният, минава – този блъсне, онзи блъсне. Той ще създаде една реакция. Слабите хора около него ще се съединят и ще започнат да му противодействат. Те ще започнат да мислят, че на силния човек може да се създаде някоя мъчнотия. Онези, които се боксират – колкото и да е силен, има едно място на врата, като го удари на това място, и онзи клекне. Или тук, над стомаха, като го удари – свърши се вече. Той трябва да пази да го не ритат отзад във врата и над корема да го не ритат отпред. Вие се разгневите. Когато силният човек те обиди, какво трябва да правиш? Ти казваш: „Какво право имаш да ме обиждаш." Той с две плесници ще те повали на земята. Ти ще му кажеш: „Като дойдеш в нашата махала, ще ти кажа." Още две плесници ще ти удари. Три плесници като дойдат, вие ще се намерите в положението на онзи турски бей – той имал един син, който обичал да бие българите. То е български анекдот. Върне се при баща си, казва: „Татко, днес бих един гяур." Днес бие, утре бие, все се хвали на баща си. Казва му бащата: „Синко, не бий гяурите, понеже един ден ще си намериш бащата." Казва синът: „Татко, хванах един

гяур.“ „Доведи го.“ „Не иде.“ „Остави го.“ „Не ме оставя.“ Като се върнал синът при бащата, главата му била пукната, доста рани имал по гърдите. Този българин го бил, тъй както той знаел. Сега този анекдот какъв е? Не мислете, че всичките хора може да биеш. Някой е по-умен от тебе, някой е по-силен от тебе. Всякога трябва да вземеш предвид в живота как трябва да се поставим ние по отношение на хората.

Да допуснем, че вие сте обиден. Искате музикално да се тонирате. Как ще се поставите? От кой тон ще започнете лекуването на обидата? Обидени сте, каква песен ще направите на обидата? Не песен, но какъв музикален подарък [...] може да дадем на един обиден човек? С кой тон ще започнете за обидените хора? Да кажем, ученикът е обиден. От какво е обиден? Учителят му турил нула. Рядко се случва. Единицата е обидна, двойката е обидна, тройката е донякъде вече, четворката е на скамейката на съдбата, петорката – той вече трябва да жъне на нивата, а при шесторката вече си почива. Като туриш шест, доволен е, почива си, няма защо да го смущава, започва новата работа.

Казвам: защо вие се смущавате? Психологически защо ви смущава, че ви турили единица? Турил ти нула учителят – казва: „Господ създал света.“ Турил ти едно – на тази глава трябва един врат. След туй – две са рамената. Три – трябват крака. Четири – трябва разположение, трябва превозно средство. Пет – трябват средства за работа. Шест – казва, че той е земеделец, че нещата, като ги посееш в земята, ще поникнат нагоре. Ученикът, като не разбира тази дълбока философия, казва: „Нула ми турил.“ Ти трябва да разбереш дълбокия смисъл на вечността. Разбираш ли, то е правата линия. Как се образува правата линия? Двойката е вече човешката еволюция. Как започва човешката еволюция.

Сега, като ви говоря, казвате: „Тъй ли е?“ Прави сте, може да не е тъй, но и туй, което вие мислите, и то не е тъй. Защо всякога с нашите мисли влизаме в противоречие. Някой път може да сме съгласни със сегашния порядък на нещата, но туй още не показва, че то е морално в света. За бъдеще порядъкът ще се измени. То е вече съобразителност. Какви промени може да станат в тази еволюция? Имаме един инволюционен процес. Щом дойдем до края на инволюцията, започва законът на еволюцията. Защо това е така: в инволюционния процес – от голямото към малкото, а в еволюционния процес – от малкото към голямото? Еволюцията е от малкото към голямото, инволюцията е от голямото към малкото.

Ако човек не знае как да се обхожда – ако богатият не разбира сиромаха и ако сиромахът не разбира богатия – същият закон е. Богатият върви по закона на инволюцията, сиромахът върви по закона на еволюцията. Понеже богатите хора и сиромасите хора не разбират този закон, Всеки иска да бъде богат, богатият не иска да стане сиромах, а сиромахът иска да стане богат. Сиромахът иска да стане силен. Богатият трябва да влезе в положението на сиромаха – до крайно малкото. Като слезеш до малките числа, до малките величини, там ще намериш смисъла на живота.

Да кажем, ако един съвременен човек [е] станал три-четири метра висок, как ще влезе в една съвременна стая? Как ще влезе той, ако е висок четири-пет метра, а вратата е висока един метър и половина, как ще влезе вътре? Някои линии искаш сега. Ти искаш сега всичко в света да те слави. Хубаво, отлична идея. Но какво ще дадеш на този свят? Един музикант или един певец – светът може да го слави, но те дават нещо на света. Той пее или свири, те ръкопляскат. Дали са нещо. Следователно, щом искаме светът да ни почита, този свят иска нещо от нас. Ако може да дадем на света това, което иска, и той ще ни даде това, което ние искаме. Ние искаме

почитание и уважение от света. В замяна на това ние трябва да дадем нещо. Ако ученият човек не даде нещо, той не може да има почитание и уважение от хората.

Всякога дръжте в ума си идеята: може ли вие да дадете на разумния свят това, което той иска от вас. Щом може вие да дадете това, което те искат, и те ще ви дадат това, което вие искате. Най-първо, вие искате слава. Славата може да ви се даде от кого? Христос казва: „Не търсете слава от хората, но търсете слава от Бога.“ От Разумното търсете слава. Ако ти си говедар, каква слава ще ти дадат говедата? Ако ти си между глупавите хора, каква слава ще ти дадат? Ти и да им свириш, и да им пееш, те никога няма да оценят. Ако си между разумните, онези, които оценяват, като дадеш това, което оценяват, хубаво е, то са разумните хора. Щом хората не оценяват, ти ще знаеш, че те не са от разумните. Ако ти не оценяваш разумното, което ти дава, ти си от неразумните. Ако ти оценяваш това, което разумното ти дава, ти си разумен човек.

Та казвам: това са правила, които трябва да ги спазвате. По този начин ще знаете кои са разумни, те ще ви познават. Срещнеш един човек, знаеш как да се обхождаш. Двама разумни хора може да се споразумяват. Сега вие се намирате в положението на един търговец, който не е фалирал, но е близо до фалиране. Казват: „Какви са хубави тия работи, но имаме полици, съвсем сме загазили. Ликвидация имаме.“ Когато един търговец фалира, по колко начина фалира? Най-първо, вика своите кредитори и казва: „Искате ли по двайсет и пет да ви платя? Петдесет да ви платя не мога, двайсет и пет да ви платя.“ Те се съгласяват. Вие, когато се намерите в противоречие, колко плащате?

Отношенията ни със света какви са – трябва да имате една ясна представа. Минаваш някъде, виждаш плода на някое дърво. Откъснеш един плод, както трябва. Но друг път, като откъснеш плода, счупиш

един клон – ти си нарушил вече закона. Като дойдеш до дървото и няма никой там, ще откъснеш плода, ще се спреш, няма да бързаш, ще откъснеш по един хармоничен начин. Ще го очистиш хубаво, ще [го] погледаш, след пет-десет минути ще му дадеш едно поздравление: „Добър ден, добре дошъл. Много се радвам, че ви срещам.“ Вие отчупвате клона. При туй дърво има разумни същества, казват: „Този е един от невежите.“ Няма да се мине дълго време и ще ви дадат един урок. Всичките хора на земята страдат от неестествени постъпки. Някой път ви дадат урок, че не знаеш как да ядеш един плод или не си знаел как да го откъснеш. Някой път ще ти дадат един урок, че си минал покрай един извор, мил си си краката, разбъркал си го. Няма да се мине дълго време, ще ти дадат един урок.

Мислиш някои работи. Защо трябва да петниш ума си? Дойде някой, обиди те. Казваш: „Той е такъв, той е онакъв.“ Туриш една лоша мисъл: „Той е такъв, той е онакъв“, себе си петниш. Остави го, не го бутай. Какъв е той, хич не мисли за неговото зло. Дойде един лош човек, според мене не го бутай. Какво ще риташ онзи огън, който има две-три хиляди градуса. Остави го. Казваш: „Той е лош човек.“ Той е такъв, какво ще направиш? В себе си ще внесеш лошото.

Може да използваш лошия човек. Ти си желязо, лошият е огнище. Той щом те обиди, тури желязото, гвоздей ще направиш. Трябва да имаш наковалня, чук. Свършва се работата. Кажи: „Благодаря ти, аз си свърших хубаво работата.“ Та е хубаво: лошият човек може да е желязо някой път или обръч някъде, лошите хора в земеделието може да помогнат, лемеж стават, наковалня стават, сабя стават, на топове стават, на оръжие стават, че те заповядат на света.

Вие се възмущавате от противоречията, целия ден правите война. Знаете ли, в едно смущение, в един гняв по някой път измират по три-четири милиона клетки. То е една война, в която са умрели три-четири милиона клетки. Един ден ще ви питат защо ги

изморихте. Война. Казваш: „Това ще направя, онова ще направя.“ Каране. Четири милиона клетки умират. След туй казваш, че се усещаш неразположен. Казвам, трябва ние да създадем един порядък с най-малко жертви по възможност. Разбирам да умрат една, две, три, десет, двайсет, хиляда клетки, но всеки ден ако ти изморяваш четири-пет милиона клетки, какво ще стане? Ще си разстроиш нервната система. Не се гневете. Като се разгневиш, трябва да имаш работа, да свършиш някаква работа. Като се разгневиш, стани диригент. Щом се разгневиш, тури столовете – четири-пет стола нареди и започни да ръкомахаш. Казвате: „Смешни ставаме.“ Пред умните хора още по-смешни ставате, като се гневите. Всяко нещо, което не е на място, е смешно.

Да допуснем, че ви пиша на английски тъй: God. Какво означава? Означава Бог. Онзи, който не знае, може да сбърка с good[83]. Защо Бог се пише с едно о, добро се пише с две о-та? Какви са законите, които предизвикаха двете о? В доброто значи: два бога има в света. В думата Бог има едно о, еднобожие е, а в добро е двубожие. Бог е Един, доброто е две, аз съм вторият бог. В доброто двете нули според мене означават нещо разумно, най-малкото съпротивление в света.

Вземете на български думата пола – имате пола на планина и имате пола на жена. Мязат ли си тия поли на планината и полите на жената? Има някаква аналогия. Де седи подобието? Планината е висока и жената е висока, дрехата по същия начин пада. Как пада полата? Ако роклята е дълга и широка, огъват се по земята. Сега, за да не се влече полата, направиха ги по-къси, до глезените, после вече ги направиха до колената. Едно време жените носеха такива дълги поли, че се влачеха и за да не се влече, ще хване полата – като върви, да не дига прах, дето минава, чисто да е. Не е практично. Сега полите са

[83] Добро (англ.).

къси. И Владиците имат такива дрехи, които се влекат. Вижте сега, дългите поли не са практични, дигат прах. Тази пола изисква нещо повече в света, отколкото трябва – тя ще създаде повече главоболие, отколкото полза. Тия поли, които дигат прах, много разноски има потях.

Дръжте се с онова практичното, което гради. Реални неща кои са? По какво се отличават реалните работи? По какво се отличава реалното? Щом мисълта е реална, тя е музикална. Аз считам само хармоничните, музикалните работи за реални. Туй, което е хармонично, е реално, което не е хармонично, не е реално. Според мене щом една мисъл е реална, тя е музикална, тя вече се отразява върху челото. Челото се дига, образува се една линия и се оформява по-хубаво чело. Щом чувствата са хармонични, хармония има, реални са. Те се отразяват върху средната част на лицето. Щом движенията са хармонични, отразяват се върху долната част на човешкото [лице]. Щом нашата мисъл не работи, отразява се на горната част на челото. Щом чувствата не работят, отразяват се върху средната част на лицето, на носа. Мисъл, която не оставя отпечатъци на челото, чувство, което не оставя отпечатъци на лицето и на носа, и постъпки, които не оставят отпечатъци върху брадата и устните на човека, те не са реални. То са неща неизбежни.

Сега забелязвам, някой учи и има една промяна в лицето, друг учи и никаква промяна няма в лицето. Като учи човек, трябва да стане промяна и в челото, и в лицето, и в брадата. Той вече има знание. Той е реален свят.

Туй, което оставя отпечатъци върху тялото, върху [лицето], то е реално. Да имате една представа. В очите трябва да стане една промяна, във веждите, в устата, в носа, в ноктите. Навсякъде трябва да стане една промяна, да останат отпечатъци. Затуй един учен човек

като се занимава двайсет години, ще забележите, че другояче се проявява.

Вземам науката във висшата мисъл, дето мислите, чувствата и волята работят съзнателно.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.“

Тридесет и четвърта лекция на младежкия клас 4 юли 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

МЕХАНИЧЕСКИ, ОРГАНИЧЕСКИ И ПСИХИЧЕСКИ ПРОЦЕСИ

„Отче наш“
„Фир-фюр-фен“

Ако ви се даде такъв един въпрос, как бихте го разрешили: [какво разбирате под] механически, органически и психически процеси? Какво разбират съвременните хора под думите [под] механически процес, органически процес и психически процес. Най-първо човек се намира в едно много трудно положение. Думата механика разбирате, но механически процес да определиш какво разбираш. Да допуснем, че всички разбирате нещо по музика, знаете. Дават ви една песен така да я изпеете – веднага ще се намерите в едно трудно положение. В какво седи трудността? Виждате, песента започва от „до“, „де“, „ла“ или „си“, но нямате сигурност, не знаете как да вземете. Основният тон на песента от какво зависи? Някой, който е много страхлив, не може да започне – страх го е и не може да пее. Някой, който е много смел, може да почне. Кои хора са смели? Страхът в него е по-слабо развит, смелостта е по-силно развита. Тя е едно чувство. Той знае – не знае, взема криво-ляво. Че направил една погрешка, много смелият не се сушава. Страхливият не пее и не прави погрешки, другият пее. Сега кого бихте одобрили в дадения случай, който пее или който не пее? Който криво взема, криво учи хората.

Вие имате известни пориви в себе си – механически пориви, имате органически и после имате психически пориви вътре. Какво разбирате под думата порив? Ние задаваме въпроси, без да ги обясняваме, да мислим. Защото някои неща, които се обясняват,

стават по-тъмни. Ще ви дам едно обяснение. Ако някой предмет седи много далече от мене, може да ми разправят какъв е предметът, но предметът е неясен, колкото и да ми разправят. Зависи от мене – трябва да се подвижа. Ако предметът е много далеч, ако наполовина се подвижиш, предметът ще стане малко [по-]ясен и без да ми разправят. Те ще ми разправят неща, които не ги виждам. Може да ми разправят какъв е цветът му, после някоя особеност, но е много далече, не мога да го видя, трябва да се приближа. Някои неща за нас са неразбрани, понеже сме далече от предмета, колкото и да ни разправят. Например разправят за душата. Трябва да се приближим до душата. Отдалече разправят какво нещо е душата, разправят за оня свят. Оня свят вие как го разбирате? Казвате този свят и онзи свят. Сега, като говорите онзи свят, винаги разбирате нагоре, а този свят – разбирате надолу.

Фиг. 1

Фиг. 2

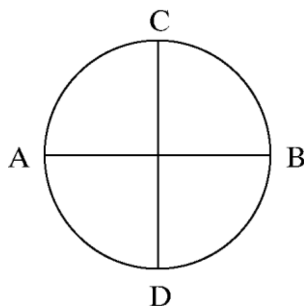

Фиг. 3

Като кажем този човек и онзи човек, разбираме винаги по права линия А и В (**Фиг. 1**). Но като кажем този и онзи свят, разбираме горе и долу (**Фиг. 2**). Защо именно е тази идея? Казваме този човек и онзи човек и ги туряме по права линия, този свят и онзи свят ги туряме перпендикулярно. Защо? Пак няма да ви обяснявам. Аз ще ви разправя защото е едно статическо положение.

Имаме този свят и онзи свят. Ако това колело го подвижим, вече имаме едно динамическо положение. Хоризонталната линия става вертикална. Ако колелото продължи да се движи, пак ще вземе хоризонтално положение.

Когато говорим за този и онзи, разбираме, че седи на същата плоскост, а пък тоя и оня свят показва на един порядък – че той се намира не в същия порядък и не в същото измерение. Туй показва друго измерение: АВ е едно измерение, CD е друго измерение (**Фиг. 3**).

Сега кой свят е по-голям, този свят или онзи свят? Да допуснем, че имате двама души приятели: този приятел и онзи приятел. Щом кажа този приятел [и онзи приятел\, може ли някой да знае ръста на този приятел и онзи приятел, без да ги е видял? Само като кажеш този мой приятел и онзи мой приятел, само от думата можеш ли да определиш какъв е той? Сега има един начин. Аз, като говоря този

мой приятел и онзи мой приятел, аз веднага ще си съставя едно понятие. Като кажа този приятел, ще покаже, че е по-близо, за него [се] говори. Пръв е онзи, после [е] вторият. Единият приятел е началото, другият приятел е краят.

Сега, когато говорим за едно начало, говорите вие за яденето, когато започнете, то е началото, вашият пръв приятел. След като се наядете, казвате, че сте свършили яденето. Като говорите за началото, какво подразбирате? Началото и краят едно и също ли е? Ако в началото имате един приятел, който седи с една кофа вода – влизате в началото и той ви оквасва, излее водата отгоре ви? Представете си, че имате такава една опитност. Вие сте нямали такава опитност. Някои може би сте имали. Децата обичат, като идат на чешмата – вземат вода и хвърлят отгоре на другарчетата си, наквасват се. Представете си, че единият излее в началото една кофа вода, другият излее [в края] друга кофа вода върху вас, какво ще научите от тия две кофи вода?

Сега кои са причините, които са заставили вашите приятели да излеят по една кофа вода? Може мотивът да е следният: вие сте страдали няколко месеца от треска, те са чели, че внезапно като се излее една кофа вода, човекът се сепне и оздравява. Единият казва: „Аз на единия край, ти на другия." Ти, като влизаш, те полее единият, като излизаш, те полее вторият, и ти не знаеш, но те имат определена цел – да те лекуват с вода. В тях идеята е определена. Но този, когото поливат, казва: „Какво голямо безобразие. За нищо и никакво, поливат ме с вода. Не постъпват добре." Кой е на правата страна, тези двамата, които изливат водата или онзи, който обсъжда отвън?

А пък някой път тия ваши приятели искат да направят някаква шега, искат да се пошегуват. Той се излекува, неговите приятели са решили малко да го наквасят, макар да има нови дрехи – ще видят може ли да се въздържа, или ще се разсърди. Питам, ако вие сте

трескав и ви излеят вода, най-първо вие няма да знаете защо. Обаче след като се свърши процесът и вие оздравеете, ще намерите, че тия двете кофи много добра работа свършили. Казвате: „Ако не бяха ме полели, нямаше да оздравея“, радваш се, че умно са постъпили. Представете си, че ти си с нов костюм, че те лекуват. Малко по-мъчно е. Не виждаш никакъв повод, виждаш нещо глупаво. Облечен с новите дрехи, те изведнъж изливат вода отгоре ти. Да се лекуваш – не е. Казват: „Ние го поляхме, понеже обича много да се сърди за нищо и никакво. Сега искаме неговото психическо лекуване.“

Треската с вода се лекува, но сръднята с вода лекува ли се? Лекува се. Ако си сърдит, като те накваси дъждът, веднага ще придобиеш едно хубаво настроение. Сега искат от вас едно научно обяснение: как човек, като го полееш с вода, ще се лекува? Сега да се постараем научно да обясним. Всяко радостно състояние произтича от набирането на някаква енергия чрезмерно в една област, която произвежда едно стеснително състояние. Ти, за да се освободиш от нея, търсиш някакъв повод.

Допуснете, че носите известен товар, който тежи на гърба ви. Веднага търсите един повод, да го сложите някъде. Ако сте разумен, ще го сложите на някой камък или ще го хвърлите от гърба. Щом го хвърлите от гърба, какъв е поводът? Носили сте го може би три-четири километра, вече капнали сте от умора. Казвате: „Този товар не искам да го нося. Който иска, да го носи. Аз не искам да го нося вече.“ Сега представете си, че това е ценен материал. Ще ви направят един упрек, ще ви кажат: „Защо го хвърлихте?“ Но представете си, че това е пясък. В първия случай ще кажат: „Защо го хвърляте, не знаете ли, че цяло богатство представя?“ Ще ви четат морал, че не сте били умен. Ако във втория случай е било пясък на гърба ви, ще одобрят постъпката ви. Казват: „Ако сме на вашето място, ще направим същото.“ Но ако е за първия случай, ще кажат: „Ако носехте този

товар, човек и половина ще станете.“ Той започва да се извинява, че не знаел.

Сега на вас аз ви давам един товар, тази идея: механически, органически и психически процес. Процесът мене не ме интересува, не искам да занимавам ума си, имам друга по-важна работа. Какво ще нося, да се занимавам с него? Няма да разрешавам тайните на битието. Процесите са си процеси. Какво е механическият, органическият и психическият процес не ме интересува. Сега вие какво разбирате под механически процес. Вървите по пътя, падате. Какъв процес е този? Ударът, който приемате, какъв е? В механическите процеси причината е отвън. В органическите процеси причината е вътре в процеса. Ами [в] психическия процес къде е?

Да допуснем, че носите товар на гърба си – ще уподобим на един механически процес. Товара от гърба го снемаш. Ядеш храната, какъв процес е? При механическия процес туряш товара на гърба си и го снемаш. Но като се наядеш – не можеш да снемеш така лесно, както е товарът на гърба. Този процес, носенето на гърба, и яденето в стомаха са различни процеси. Туй, което влиза в стомаха, мъчно може да го изхвърлиш, ще остане процесът сам по себе си. Част от туй, което влязло в стомаха, ще остане в тебе. Друга част ще излезе навън. В стомаха се заражда една идея, която не е правилна. Знаем, че при яденето известна част ще остане в тялото. Вие знаете, че вече влиза друга една идея, която не е красива.

Но да вземем процеса на дишането. Приемеш въздуха. После този въздух като седи дълго време, ти приемеш нещо от въздуха. Туй от което дробовете не се ползват, този

Въздух, навън го изпращаш. Като изпращаш туй, нехубавото навън, ще изкажеш най-хубавите думи. Казва: „Много сладко говори.“ [С] туй, което на тебе не ти е потребно в дробовете, сега като говориш, ще изкажеш най-хубавите сладки думи, ще изкажеш с такъв

един материал: добро, приятелство, божество, радост, веселие. С този, нечистия, въздух сте изрекли най-хубавите думи. Какво ще кажат думите, които обличате с този материал? Как ще примирите сега противоречието?

Ето къде има един морал – то е право вече. Приемаш и изпратиш въздуха навън нечист. Ще го изпратиш сам да се чисти. Ако си намислил да пееш, тогава след като [го] приемеш, ще го изчистиш в себе си и тогава ще пееш. Ще внесеш една хубава мисъл, едно хубаво чувство, едно хубаво желание, една хубава постъпка. Тия динамични сили в него ще пречистят този въздух и той ще стане по-чист, по-хубав, отколкото е отвън. Тогава чрез него може да изкажеш най-хубавите думи. Тази реч ще бъде отлична.

Сега идем до основния закон – нещата се поправят по три начина: чрез мисъл – първият процес е психологически процес, органическият е чрез чувствата и механическият е чрез постъпките. Една постъпка има отношение към механическите процеси в природата, чувстването има отношение към органическия свят и мисълта – към психическия свят.

Та казвам, когато мислиш върху една идея, ти намираш отношенията на нещата какви са. Пет плюс четири е равно на девет. Пет овце, събрани с четири овце – какъв процес е? Механически. Пет души обрали десет ореха. Пет по десет – колко трябва да платите за орехите? Пет по десет е петдесет. Добре, сега психическият процес кой е? В органическия процес клетките се умножават. Размножаването е един органически процес. С тези знаци означават механическите процеси. Умножението съдържа в себе си органически процес. Пет, делено на четири, е деление, но същевременно и означава отношението на две живи същества, отношението между тях. Сега какво трябва да бъде отношението? Сега, детето разделено от майка си, майката като го пусне навън, при този процес то е взело

нещо. Колко е взело сега? Колко може да бъде? Едно цяло и двайсет и пет стотни. Като разделите пет на четири – влиза един път. То е един органически процес. Степени има. От едно до десет, това е Божествен процес. От десет до сто, това е ангелски процес. От сто до хиляда, това е човешки процес. Детето е взело от Божествения процес едно цяло и двайсет и пет стотни [е] взело от ангелския свят. Онова от човешкия свят остава тепърва да го взема, затуй е дошло помежду хората. Трябва да се роди, защото [трябва] да вземе от хората. Ангелите не могат да му дадат това, което хората може да му дадат. Защо е дошло на земята? Защото човешките блага туй дете може да ги вземе само от хората.

„Защо съм дошъл на земята?“ За да вземеш благата на хората, които те могат да ти дадат. Защо ще идеш между ангелите? За да вземеш благата, които ангелите могат да ти дадат. Защо ще идеш при Бога? За да ти даде благата, които Бог може само да ти даде. Всякога, когато отиваме при Бога, вземаме благото, което Бог може да ни даде. Когато отиваме при ангелите, вземаме благата, които ангелите могат да ни дадат. Когато отиваме при хората, вземаме благата, които хората могат да ни дадат. То са разсъждения, да се уясни защо ще идеш между хората, защо ще идеш между ангелите. Ти отиваш, за да придобиеш нещо. Ако отиваш някъде и нищо не придобиваш, то е празен ход. Ако влизаме в един механически процес, то е за да придобием нещо. Ако влизаме в един органически процес, то е за да придобием нещо. Ако влизаме в един психически процес, то е да придобием нещо. Казвам, ти не можеш да разрешиш своята психика, ако не влезеш в психическия свят, да разсъждаваш. Ти не можеш да разрешиш своите чувства, ако не влезеш в органическия процес. Психическото е Божественото, органическото е ангелското, механическото е човешкото.

Та казвам, механическият процес, той е външен. По-лесно можем да се справим с външните процеси, с органичните – по-мъчно, а с психическите – най-трудно. Много трудно е в психическите процеси.

Казвам мисълта трябва да минава от механическия в органическия, в психическия свят. Тогава механическите процеси създават външните форми на човека, органическите създават вътрешните форми, а пък Божествените процеси създават отношението на тия светове и уреждат живота. Бог е, Който може да уреди живота ти. В тия другите два процеса може да вземем материал – от органическия процес вземаме необходимия материал и от механическия процес [вземе] необходимия материал. Допуснете сега, че вие се безпокоите, имате едно безпокойство. Имате един ваш приятел от училище още, който ви е писал, че ще [ви] дойде на гости. Споделяли сте много идеи с него, ходили сте дълго време. Но той не дойде навреме, безпокоите се. Казва: „В сряда, в дванайсет часа, ще дойда." Дойде сряда, дойде дванайсет часа, него го няма, вие се безпокоите. Сега как може да премахнете вашето безпокойство? Туй безпокойство какъв процес е? Че не дошъл вашият приятел, какъв процес е? Към кой процес спада? Той не спада към психическите процеси. Сега не знаете кои са причините, вие се безпокоите. Ще запитате домашните му тръгнал ли е оттам. Може да ви кажат, че му се е случило нещо и той отлага.

Ние някой път се безпокоим за нещо, което не е станало. Да допуснем следното: изпитват ви, искате да държите матура. Случило се, че отлагат изпита, губите от времето си. Вие сте определили, имате само един ден на разположение. Те ви искат да останете още няколко дена. Вие се безпокоите. Как ще се утешите сега? Изгубвате няколко дена. Ученикът казва: „По-хубаво, че се отложи. Щях да държа изпита по този предмет. Хубаво е, че се отложи, че след четири

дена ще държа изпита си.“ Още четири дена има да учи, обнадеждва се веднага, много бързо разрешава.

Допуснете сега, че в живота ви се случат неща, които не ги обичате. Какво трябва да правите с тях. Майките как се ухитряват, когато искат да лекуват децата, когато са болни и не искат да вземат горчиви церове. Турят малко сладко отгоре. Турят хинин“увият го с една сладка обвивка. Всякога трябва да държите нещата в една форма, възприемлива за ума. Тогава има известни психологически моменти, трябва да се съобразявате със законите на мисълта, трябва да се съобразявате със законите на вашето сърце. Не може да постъпиш със сърцето си така, да го пресилваш. Природата никак не обича пресилването. Ние може да го употребим, но ще носим последиците. За сърцето са потребни методи, които да съответстват на органическия свят. В механическите процеси ще употребиш още средства, които съответстват на човешкия свят.

Казвам, че механическите процеси спадат към хората, органическите – към духовния свят, а психическите – към Божествения свят. Ще спазвате законите на Божествения свят, ще спазвате законите на психическите процеси, ще спазвате законите на органическите процеси и ще спазвате законите на механическите процеси. Вземете един ангел, който пътува в пространството. Какви пресмятания – каква скорост да вземе... колко много [има] да вземе предвид. Ако не се вземат тия неща предвид, може да стане катастрофа. Всякога във вашите съждения, когато създавате една ваша форма, трябва да вземете предвид условията, при които тази форма ще поставите. Че може да се случи някаква авария – да вземете предвид, да предотвратите.

Сега вие сте на земята, значи – в механическите процеси – искате нещо органическо и психическо, което е невъзможно. Вие например искате едно здраво тяло, механически процес имате, някой

да ви даде, искате някой към вас да има хубаво отношение. То е един Божествен процес и психически процес. Туй механиката не може да ви го даде. Вие искате в този механически свят да ви [се] даде нещо, което не се намира тук. Де се намира сега? Един въпрос за разрешаване.

Тебе ти дават една ябълчна семка. Колко е малка семката, да ви изясня. Някои от вас казвате: „Защо е направен тъй светът?" Да кажем, имате една ябълчна семка. В дадения случай ябълката не може да ти даде това, което ти искаш. Вие искате да ви даде плод, казвате: „Нали е ябълка." Казва: „Ябълка, но съм семка. Аз съм в състоянието на семка, не съм в състоянието на ябълчно дърво. Туй, което искаш от мене, не мога да ти го дам." Ти питаш: „Защо си дошло на земята, защо си се явило пред мене?" Ябълчното семе казва: „Ти сега ме посади в земята, за това съм се явило. Като ме посадиш, ще израсна. Какво ще стана? Ще израсна, ще цъфна, ще завържа, ще образувам един голям плод. Ти като ядеш от този плод, тогава ще ти дам това, което искаш сега от мене." Ти питаш ябълката: „Кога ще го докажеш? Да си губя времето, да те посаждам? Отде да зная?" Ябълката казва: „Посей ме. Ако думите ми не са верни, тогава ще разсъждаваме." Казваш на ябълката: „Право ли говориш, или само ме занимаваш?" Ябълката казва: „Посади ме, тогава ще видиш дали право говоря, или не." Казвам: „Повярвах, но помни." Посаждаш семето. След пет години действително стане едно голямо дърво ябълката. Ти се изправяш пред ябълката. Кажете ми, какво ще кажеш, като ѝ вземеш плода? Казваш: „Понеже ми говори истината, каза ми неща, които са верни, аз ще те взема от обич. Аз ще ти дам най-сладкия прием, който някой може да ти даде." Погалиш ябълката с двете устни, приемеш я вътре, туриш я вътре. Казваш: „Много се радвам."

Този процес вътре е разговор. Яденето не е нещо друго, освен разговор с тази ябълка. Казваш: „Да те занеса в приемната стая."

Разговаряш се. После ще се разговаряш с ябълката в дробовете, и там ще имаш разговор. Най-после горе в светилището, в църквата, ще се качиш, и там ще се разговаряш с ябълката. След като изкараш ябълката горе в мозъка, какво ще правиш? На тази ябълка ще ѝ създадеш нова форма, ще ѝ платиш билета и ябълката ще се върне. Ти като поет ще напишеш цяло едно стихотворение на ябълката. Ще кажеш: „Довиждане, на добър път." Отиде си ябълката. И ябълката [е] доволна, че отива нагоре, и ти си доволен.

Аз виждам цял един процес На този процес не знаете причината. Аз на вас ви казвам философски: ако не бях я послушал, нищо не щеше да има. Понеже я послушах, тази простата ябълка създаде [нещо] в мене.

Казвам, трябва да образувате в себе си една права мисъл. Една права мисъл създава трите процеса. Ще минете от механическия в органическия и психическия процес. Тия процеси като ги минете, ще създадете нещо в себе си. Всякога една хубава мисъл се създава, когато тия трите процеса или трите свята са свързани, като колелото, което се движи. Всичките несгоди в живота произтичат, че ние спираме процесите. Щом спрем процесите, животът става еднообразен и тогава нищо не се постига. Когато в живота не можем да постигнем нещата, подразбираме, че процесът е спрян. Тогава – колелото трябва да се движи.

Когато говорим за любовта, подразбираме, най-първо, в любовта механическия процес – да се подвижи колелото. Туй колело е турено, че то минава през един извор, че взема водата. Водата, която изкарва горе, е органическа. Водата, която ще изпие, е психическа. Най-първо, той завърта това колело, да извади водата, тази вода после да я опита. Ние казваме, че животът се явил в света от колелото, което се е завъртяло, то донесло ония блага, от които ние имаме нужда. На земята туй колело се е завъртяло, за да можем да приемем онзи

материал, който е потребен за твоето развитие. По този начин като разсъждаваме, ние влизаме в противоречие. Вие искате всичките неща да станат механически. Искате да се облечете хубаво – то е човешки порядък на нещата. После искате да имате разнообразие в яденето – туй е органически процес. И след туй искате всичките хора да имат хубаво отношение, да ви обичат – че това е Божествен процес на нещата, то е психически процес.

Та казвам, ако психическият процес е правилен, и органическият ще бъде правилен. Ако органическият [е] правилен, и механическият ще бъде правилен. Тогава по обратния начин разсъждаваме: ако механическият процес е правилен, и органическият процес е правилен, и психическият процес е правилен. Вие влизате в Божествения свят, за да се завърти колелото, Влизате в ангелския свят, за да се извади тази вода, която ви трябва, влизате в механическия процес, в човешкия, за да възприемете на земята водата, да опитате въздействието на водата.

Сега ви питам, защо е доброто и злото в света? Но какво е понятието ви за доброто и злото? Имате онази поговорка, че корените на знанието са горчиви, а плодовете сладки, какво подразбирате? Корените, това е злото, клонищата, това е доброто. Корените, това е злото, в гъстата материя какъв плод ще дадат? Те стават условие, за да може клонищата отгоре да дадат плод. Ако на земята злото не беше, никакво благо не би имало.

Казвате: „Без зло не може ли?“ Имате един пример. Питали Паганини: „Можеш ли да свириш на три струни?“ „Мога.“ И дал един концерт на три струни. „Можеш ли да свириш на две?“ Дал концерт на две струни. Когато го попитали може ли на една струна, той не се явил. Като кажем на три струни има някой да свири, то е българската гъдулка. А пък тези, европейските, цигулки, те имат по четири

струни. Тогава как ще обясните? Арфата колко струни има? Може би са взети от човешките зъби – трийсет и две.

Човешките зъби са нагласени според арфата. Всеки един зъб, като се дига, дава особен тон. Вие не сте слушали тоновете на кътните зъби – различни тонове издават. После, предните, кучешките. Знаете ли какви тонове дават кучешките зъби? Ако искаш нещо добре да го направиш, ще туриш силата на кътните, ще стиснеш, че работата да стане. Ако искаш ефикасно някоя работа да свършиш, ще си послужиш с кучешките. Когато малките деца не ги пушат някъде, веднага употребяват зъбите. Като турят зъбите, като стиснат, онзи ги пусне. Сега да превърнем туй движение. Детето е механически процес, казва: „Пусни ме." Като хапе, пуша го. Сега искаш без хапане. Какво трябва да направиш, за да те пусне някой. Аз съм умен човек, имам златни монети. Или пък другарчето ми не знае, аз съм пак от умните. Изваждам един плод и му давам. Казвам да се не занимава с мене, но с плода. Понеже то няма с кого да се занимава, затова с тебе се занимава. Сега, щом има с кого да се занимава, взема плода и освободи те.

Умният човек трябва да бъде в състояние да знае как да постъпва. Всичките хора се намират в едно противоречие. Те искат светът да се създаде тъй, както те разбират. Ние искаме още едно правилно схващане за живота. Затуй хората страдат и като страдат, се учат. Като се научат как да живеят, значи като разберат законите на психическия свят, на органическия и на механическия свят, работите ще се оправят.

„Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът"

„Отче наш"

Тридесет и пета лекция на младежкия клас 11 юли 1941 г., петък, 5 ч. сутринта София – Изгрев.

Двадесет и първа година 1941 – 1942

ДВЕТЕ БОЖЕСТВЕНИ ПОСЕЩЕНИЯ

Добрата молитва

„В началото бе словото“

Молитвата на царството

Размишление

Отче наш

Ще ви прочета Евангелие от Лука, гл. 1.

„Духът Божий.“

Аз ще ви говоря сега малко. Между всички събития в живота има една дълбока вътрешна връзка. Това, което прочетох в тая глава, е едно далечно събитие, което е станало преди 2000 години. Тези, които не разбират Писанието казват: „Блажени са тези, които Господ е посетил тогаз“. А пък това е иносказателно. Елисавета и Захарий са във всеки човек. Всеки човек си има една Елисавета и един Захарий. Всеки човек представлява Елисавета и Захарий. Човешката душа е безплодна, когато не е изпълнена с Божията Любов. Та думата „забременяване“ значи да се изпълни човешката душа с Божията Любов и Духът Божи да влезе в човека, та човешкият живот да бъде осмислен. Докато Божията Любов и Духът Божи не изпълнят човека, той е странник, той е като един чужденец на земята. Той прилича на гладния, който не е ял и очаква сега един хубав обяд.

Ще благодарим за хубавия ден, за изгрева на слънцето, за Божествения Дух, който слиза и се вселява в хората. Бог е намислил да спаси цялото човечество, да тури мир и ред в човечеството, да тури светлина в умовете, та да престане човешкият егоизъм и всички хора да заживеят в любовта, а не както досега са живели във война.

Човек, докато е бездетен, не може да върши Волята Божия. Любовта дава условия на външния живот, а пък Духът, който ще се всели в душата, то е онова, възвишеното, за което човек постоянно предусеща – то е онова, което Бог ще му даде.

Та се радвайте, когато ви посети Господ. Нали има две посещения. Първото посещение е било на Захарий. Като му се явил ангелът, той се усъмнил. После като се явил на Мария, тя повярвала и казала: „Да бъде както Бог е казал".

Та казвам: В нас тези два процеса вървят. Има един процес в нас, когато постоянно има съмнение, както е у Захарий, а пък като дойде онзи процес на Мария, тогава всичко става. Когато слезе любовта, която ще спаси света и когато слезе Божественият Дух, те оправят всичко и тогава Божието благословение почива върху нас. И тогава всичко, което мислим, чувствуваме и вършим, се благославя.

Та сега всичко, което правите: ядете ли, пиете ли, лягате ли, ставате ли – каквото правите, правете всичко за славата Божия. Ония, които са в София, очакват от вас. Захарий, като го посети ангелът, това беше посещение на любовта, той се усъмни в тая любов. Та гледайте да не се случи с вас така. Понеже някой може да каже: „Аз съм грешник, стар човек съм. Отсега нататък ще раждам синове, че ще ме види някой!"

Не трябва да се съмняваме!

Та първият път ще ви посети ангелът. И вторият път ще дойде ангелът и ще се всели Духът. Първото посещение е на Любовта, а второто е на Духа, който се вселява.

Сега да направим упражненията. /*Направиха се*/.

7 ч. сутринта.

XXI година, 1 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 26. IX. 1941 г. петък, при изгрев слънце на Големия Резен на Витоша. Времето тихо и свежо. Небето чисто, синьо. Хубав изгрев. Слънцето изгря в 6 часа и 18 минути.

Разговор с Учителя след това:

Това, което става с Елисавета и с Мария, става с всяка човешка душа. Докато не дойде Любовта и докато не дойде Духът да се всели, не може да има постижения. Трябва да станат тия посещения, за да се преобрази светът. Посещение на Духа, това е реализиране на това, което Любовта носи. Нали по-рано идва любовта и после идва детето?

ПРАВИЯТ ЪГЪЛ

Отче наш.

Тема №1 „Всеки да напише по една/няколко дума/и“ [няма я дадена като тема, по подразбиране]

Тема №2 За думите, които сте написали ще определите трима души, които да ги систематизират. Да видим кои думи колко пъти се повтарят. Ще прегледате всичките да видим колко пъти се повтарят. Трима души, които обичат, да си дадат кандидатурата. Ще ги напишете хубаво, ще ги подразделите по азбучен ред. Всичко, което се прави да се прави хубаво.

А как ще нарисувате Плеядата, кокошката, толкова пъти сте я виждали. Когато се наблюдава, се образува кръг като главата на човека с една светла звезда. Като се наблюдава с един уред, който 24 пъти увеличава, представя една хубава картина. Нещата в природата другояче изглеждат. Кокошката има форма на триъгълник. Нещата, докато не станат разумни, не могат да се изучават. Представите, които имате не са разумни. Някои от вас искате да ви обичат. Искате да бъдете силни, та да ви обичат. Силния човек никой не го обича, от него могат да се плашат, но силния не го обичат. Силния човек го обичат, когато направи някое добро. Да помогне, но не заради силата го обичат. За силата може да го уважават, но не да го обичат. Ще кажете защо? Аз уподобявам на следното. Ако турите тежък товар на гърба си, ще обичате ли този товар? Ще видите, че не е за носене. Ти искаш да го снемеш от гърба си, не се носи. Ако е някоя перушинка вземеш я в ръката, носиш я, приятно ти е да носиш перушинката, но да носиш цял чувал не ти е приятно. Една голяма идея, както вие искате, не се носи. Малките идеи по-лесно се носят, но големите не.

Коя е най-леката дума в света, която може да носите, как мислите, кажете ми? И думите имат тежест, тежат. Сега не е погрешно, че не сте ги теглили. Не мога да изискам от вас да кажете коя е най-тежката дума. За пример, учените хора говорят, че са измерили атома – аз не зная как са го измерили – и казват, че имал 25 милионна част от милиметъра. Един милиметър разделен на 25 милиона части. Как са го разделили? Значи на физическото поле не е възможно. Един атом да го делиш, как може? Няма ножче, с което да се раздели на толкова малки частици. Някой път тази точка, ако турите под микроскоп, ще се увеличи. Нещата могат да се увеличат по форма без да има вътрешно съдържание. Според вас коя е най-леката дума? – /*Светлина.*/ – Щом се веселиш ще плащаш. Веселите се в един ресторант, плащате. Светлината не е веселие. Светлината е доста тежка, изгаря лицето на хората. Кажете ми коя дума е най-лека? – /*Вода.*/ – Давят се хората в нея. – /*Хляб.*/ – Задавят се хората. – /*Песен.*/ – Заболява те гърлото. Намерете някоя дума, че всички хора да са доволни от нея. – /*Благост.*/ – Карат се хората заради нея.

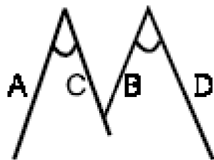

Фиг. 1

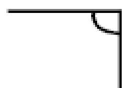

Фиг. 2

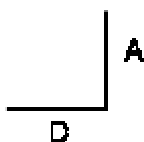

Фиг. 3

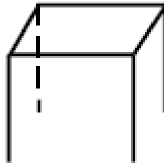

Фиг. 4

Кажете ми сега с коя дума хората се събуждат сутрин? – /*Прозявка.*/ – Станеш, прозееш се. Какво значи „прозявка“? Гладен съм. Как е на френски „прозявка“? На немски как е? На английски как е? Има ли един и същ корен? Каква роля играят сега при дихателните букви? Буквата М е затворена, А е отворена. При буквата М кои органи вземат участие? Забележете, ако напишем геометрически буквата М (**Фиг. 1**). Линиите А и В са успоредни, С и D са успоредни. Образуват се два ъгъла. Геометрически на какво е равен този ъгъл? Този ъгъл показва отношение на четирима души. Двама души се пресичат. Ако имате един прав ъгъл на какво е равен? – На 90 градуса. (**Фиг. 2**) Ако нарисувате една плоскост, D представя плоскостта (**Фиг. 3**). А е перпендикулярна на плоскостта. Линия А не съществува в плоскостта. Тя е в друг свят. Тя е като сянка в плоскостта. Кои са реалните линии? Които са триизмерни, които са на плоскостта. Цялата фигура, (**Фиг. 4**) която е нарисувана на плоскостта, тя не съществува. Съществува само плоскостта, а фигурата, която представя четириизмерно тяло не съществува на плоскостта. Идеята, която давам не съществува, но това е само плоскостта. Най-първо трябва да знаете кои неща съществуват като реалност във вас. Кое вие знаете. Съзнанието трябва да попипа някои работи. Какво разбирате да имате един усет? Пипането е елементарен усет. Та казвам, от устата вие по някой път усещате някоя дума произнесена. Или някой път един

поглед. Някой така си завъртял очите, че ви погледнал. Погледа иде накриво. Вас ви е неприятно. Защо, какво разбирате под един крив поглед? Казвате: „Криво ме погледна“. Под какъв ъгъл ви е погледнал той? Или пък по някой път говорите, че си изкривил устата и вие се обидите. Той си изкривил устата, пък вие се обиждате, защо? Оголяла главата на някой човек, пък вас не ви харесва. Той се мъчи, пък вие не харесвате, че няма коса на главата си. Питам: Защо не харесвате гола глава? Толкова години учите някои неща, не трябва да ги повтаряте.

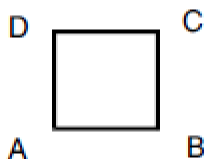

Фиг. 5

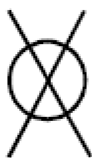

Фиг. 6

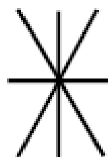

Фиг. 7

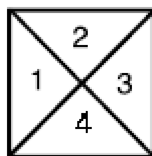

Фиг. 8

Някой път сте неразположен. Не туряте на критика на какво се дължи разположението, защо сте неразположен. Дайте си отчет защо сте неразположен. Боли ви крака или някой трън ви убол, или някъде сте си пресилили крака, или ударили сте го, недоволен сте. Коя е причината на вашето недоволство? Ако сте гладен и влезете при някой ваш приятел, че не ви даде да ядете, вие ще излезете недоволен. Ако идете някъде, те ядат и не ви дадат, ще излезете недоволен. Казвате: „Не ме поканиха". Ако ви поканят ще се откажете. Някой път когато сте гладен употребявате бялата лъжа. Казвате, че не сте гладен. Вие сте гладен, но казвате, че не сте гладен. После казвате: „За хатър ще вкуся малко от яденето." Какви са елементите на добрия човек? Казвам: Добър в обикновен смисъл. Какви са елементите на един добър човек? Сега понеже сте учили всичките, кои са елементите на плоскостта? (**Фиг. 5**) ABCD – AB : BC = AB : DC. Значи, квадрата, това е основата на някаква разумност. Само между две успоредни линии може да се постави някакво разбиране. Само хора, които са добри вървят успоредно. По тях може да мине една кола. Които не са добри, никога не може да станат успоредни. Като не са успоредни те се пресичат и тук именно се дигат всичките скандали. Допуснете, че това са пътищата, през които минава някой железен път. (**Фиг. 6**) Всякога тук може да стане сблъскване. Тук е главната станция. От тази станция някой път прислужниците, които прислужват, може да са невнимателни и да стане сблъскване. Всякога при една гара може да стане сблъскване. Допуснете, че може да се пресечат линиите така (**Фиг. 7**) и казвате, че това е звезда. Тази звезда е опасна. От тази станция вземате друго направление. Всякога когато вие се събирате – не сте успоредни, вие се пресичате. Интересите ви се пресичат и трябва да бъдете много внимателни. Вие мислите за някой човек той да се отнесе добре. Но на какво основание той трябва

да се отнесе добре спрямо вас? Какво значи добро отнасяне? Всичките машинисти, които карат машина, трябва тъй да ги прекарат, че да не дойдат две машини да се блъснат, да стане нарушение. Всяка машина да минава по пътя, да не дойде в разрез с другите. Това е добрият живот. Да се отнесем добре значи, твоите мисли не трябва да дойдат в стълкновение с техните, твоите чувства не трябва да дойдат в стълкновение с техните и твоята воля не трябва да дойде в стълкновение с тяхната. В един разумен свят нито мислите на хората, нито желанията, не трябва да дойдат в стълкновение, нито чувствата им, нито техните воли да дойдат в стълкновение. Как ще го направите? Че всички трябва да пътувате в разни бързини, трябва да се разпредели времето, да се знае кой как пътува. Ако вие в себе си не може да определите вашия път на движение, вие може да дойдете в стълкновение с другите. Вие искате нещо, най-малко искате обич от някой ваш приятел. Колко и каква обич, вие не определяте. Считате, че вашия приятел е много умен, трябва да ви обича. Много добре, как да ви обича? Да обясня. В дадения случай аз постъпвам математически. Имате едно леке на бялата дреха, вие не знаете как да изчистите лекето, искате от някоя ваша приятелка тя да изчисти това леке. Ако тя може да очисти лекето от бялата дреха, без да я развали, вие я обиквате и тя ви обиква. Ако не може да изчисти лекето на бялата дреха, вие оставате недоволен. Щом изчисти лекето, казвате: „Много хубаво изчисти“, обиквате я. Вече искате да завържете приятелство. Друг път като паднат лекета на дрехата, ще търсите тя да ви изчисти лекетата. Или обичате някой дрехар, как се казват тия модистките, които шият рокли? Ако тази шивачка ви направи рокля по всичките правила, я обичате. Но, ако си позволи да направи някой клин не така, както трябва, или някакво набръчкване на рамото има. Нали има на рамото малко нахохорено, като на някой петел, вие не я обичате. Значи, ние обичаме хората, като ни дават това, което ние

искаме. Ако ти даде някой една ябълка или круша, ако ти направи някоя дреха или обуща, или направи някоя картина, която ви харесва, тогава между лицето и вас се образува едно отношение, едно разумно отношение. Това лице е разумно, досеща се, дава ви това, което искате. Пък много хора не се досещат.

При един квадрат какво е твоето право? Вземете една четвърт от квадрата. (**Фиг. 8**) Един от тези триъгълници това е твоето право. Каква е функцията на този триъгълник от квадрата? Вие не може да разберете и да определите геометрически това. Този квадрат представя ръцете и краката – 1 и 2 са краката, 3 и 4 – това са ръцете. 1 е първият крак, десният крак, после левият. Имате лявата ръка, дясната ръка. 1 и 2 това са функции на краката. 3 и 4 това са функции на ръцете. Това пространство са възможностите. Това са възможностите на лявата ръка, на дясната ръка. Всичкото ваше щастие зависи от разбирането на 1, 2, 3, 4. Ако тия крака вървят успоредно, добре е. Ако по някой път се изкриви единият крак веднага се сблъсквате и двата крака ще страдат. Значи, краката успоредно трябва да вървят. Краката знаят как да вървят, пък двама души като се съберат на едно място не знаят как да образуват отношение, веднага се скарват, геометрическо пресичане има. Времето не е разпределено. Сега въпросът е доста сложен. Вие имате един войник. Ако не се отнесете добре, този войник е на служба, ако не се отнесете добре с войника, веднага обиждате неговия началник, вие обиждате офицера. Щом обиждате офицера, обиждате майора, полковника, генерала и най-после дохождате до царя. Всички те са свързани. Та вие като обидите войника, обиждате и царя. Като обиждате царя, обиждате и последния войник.

Например, някои хора казват: „Не вярвам в Бога“. Че то е обида. Да допуснем, че вие не вярвате и че има цар в една държава. Ако вие не цените представителя на една държава, не вярвате в него, вие

обиждате целия народ. Какво разбирате под думата „аз не вярвам“? В себе си вярвате ли? Та вие и себе си често обиждате. Дават ви една задача и вие не можете да я разрешите, че то не е ли обида заради вас? Повече ум се изисква. Ако ви дам една задача: Една крина жито да я пренесете зрънце по зрънце в една година от една стая в друга, колко време ще ви вземе? Представете си, че в едно кило се съдържат 16 хиляди зърна. Когато е едро житото 14 хиляди зърна са в едно кило. Ако имате 10 килограма жито по 14 хиляди, колко прави? – Сто и четиридесет хиляди. Сто и четиридесет хиляди пъти трябва да идете да занесете зърно по зърно. Някои от вас казват: „Глупава е тази работа“. Ни най-малко не е глупава, много разумна е. Вие ходите 140 хиляди пъти на нивата, туряте по едно зърно, посаждате го, глупава ли е тази работа? Правили ли сте опит 140 хиляди пъти да идете и да се връщате? Колко време ще ви вземе? Тук имаме един брат, който за да направи една задача, 10 пъти се качи на връх Мусала, като взимаше вода от Окото, за да полее един камък. Този камък изчезна. След като го поля, туриха го на много важна служба в наблюдателницата. Ако не беше го поливал, не щяха да го турят. Той като го поля 10 пъти, го туриха на важна служба в наблюдателницата. Имате едно статично положение. Искате без да работите в света да разбирате. Искате да бъдете музикант. С какви дребни работи се занимава музикантът. Ще пишеш малки точици, ще ги нареждаш, после ще вземеш цигулката, ще свириш. Криво ще свириш, докато се научиш да свириш ще минат 10-15 години и тогава чак ще дадеш един концерт. Като си работил 10-15 години можеш да дадеш един концерт. Раздвижил си въздуха по един разумен начин. Музиката никой не вижда. Ако не чува тоновете, а гледа само движението на лъка, бързи или плавни. Или, ако гледа един пианист как свири с двете ръце, това което гледате музика ли е? И аз така може да ви свиря и от Бетовен мога да ви свиря, но ако правя само тия движения

с ръцете, това музика ли е? В музиката, музикалните вълни са, които имат отношение. Тия вълни имат хармония. И като ги чуйте, вас ви е приятно. Като дойдат тия вълни, освобождават ви от ограничения. Имаш една болест, заболяло те коляното. Като дойде „до“-то, оздрави ти крака. Щом крака е здрав, то е „до“. Тръгнете по пътя, то е вече „ре“. „Ре“-то ви научава как да ходите. „Ми“-то ще ви научи как да не се сблъсквате. Ако вървите по права линия, може да се блъснете и трябва някъде да заобиколите. Вие от „ми“-то се докачате. Като дойде някъде да се обърнете, това е „ми“. „Фа“ – трябва да правите кръгове. Всичките кръгове имат свое съдържание в живота. Ако не знаеш как да направиш един кръг, „фа“-то не може да го вземеш. Трябва да направиш един кръг. Точките на периферията на кръга трябва да бъдат еднакво отдалечени от центъра, тогава имаме един обикновен кръг. Около този обикновен център, отношенията трябва да бъдат еднакви. Знаете колко мъчно е в живота да се вземе само „фа“. Имаш да плащаш някому, трябва да знаеш как да вземаш „фа“. Мислиш ли ти, че ако го подведеш с един лев, че си взел „фа“ правилно? Точно „фа“ е. Ще му дадеш толкова, колкото си взел, с лихвите заедно. Сега съвременните хора все бързат. Те не знаят какво нещо е истинския, добрия човек. Как ще нарисувате добрия човек. Доброто има форма, истината има форма, любовта има форма на физическото поле. Как ще предаде една любовна форма, и здравето си има форма. Някой път художниците са схванали и са могли да предадат това. Те рисуват някой болен човек. Представят, че очите му са хлътнали, мускулите хлътнали, изтъняват, прегърбва се този човек. Носа му рисуват такъв какъвто не е. Очите му стават светли, такива безцветни. Има една болест, която разкрасява човека, но има една болест, която много го погрознява. Има болести, които са отлични художници. Направи окото красиво, оцвети го.

Та казвам сега: Животните със своята мисъл какво направиха? Вземете структурата на един вол, показва докъде е стигнал. Или вземете едно куче, една змия, една риба, показва докъде са стигнали. Външната форма на рибата показва степента на културата, до колко тя е разбрала природата. И човешката форма показва до колко е разбрал той природата. Така форма е взел. Този, който има тесни възгледи за природата, очите му са близо. Който има широки възгледи, очите му са надалеч. Той сам не го знае това. Този, който е много умен, носа му е дълъг. Този, който не се е просветил, носа му е къс. Този, на който сърцето се е развило, носа е станал широк. Този, на който сърцето не се е развило, носа е сплеснат. Този, който среща големи мъчнотии в живота, носа му е вдлъбнат. Този, който среща малки мъчнотии носът е права линия. Ухото от големи мъчнотии се е вдлъбнало. Когато ухото е хубаво развито показва, че човек е минал през школа, учил се е. Когато ухото е просто, този човек няма култура и не е минал през големи мъчнотии в живота. Челото показва пътя, по който е минал, какво е научил. Не се е занимавал с философия, тия центрове са слабо развити. Когато челото е изпъкнало в долната си част, наблюдението е силно развито, показва че всичко вижда за ядене и пиене, знае елементарни работи. Отвлечените работи не го интересуват.

Вашето недоволство сега показва, че нещо ви липсва. Да кажем, имате музикант, певец, но гласът му не е развит. Ако аз бях певец, за да зная дали пея хубаво ще ида да пея на цветята. Като пея на едно цвете, ако расте и цъфне много хубаво, значи пял съм му много хубаво. Ако посея една ябълка и на нея пея, и тя даде хубави ябълки, значи пял съм ѝ хубаво. Защото по някой път трябва да правите опити. Правете опит с ябълките, и когато сте пели хубаво, формата на ябълките е много красива. Ако пеете грубо, формата им става груба. Да кажем някой художник рисува. В онези, гениалните, художници

съвсем другояче са поставени линиите и сенките. Още като погледнете една картина, знаете дали художника е гениален, дали е талантлив. Талантливият художник има талантливи линии. Гениалният – гениални. Обикновеният – обикновени. Отношението на линиите е едно и също. Вземете един щедър човек как бърка в джоба. Онзи, който не е щедър, бръкне, поглежда парите, връща ги, пак бръква, пак ги туря и така няколко пъти. Щом прави така този човек не е щедър. Щедрият като бръкне, каквото хване даде. Този, който не е щедър търси да намери най-малката монета.

Та казвам: Сега вие искате да бъдете силни в света. Защо ви е силата? Можете да бъдете силни, но ще ви дадат чук да трошите камъни. Ако сте силни като художник, ще ви дадат картина да рисувате. Къде ще покажете вашата гениалност на сила? Ще ви поставят някъде като скулптор да изваете една статуя. Ако изваеш този камък така, както трябва, тогава си майстор скулптор. Както гледам вие всеки ден работите върху себе си, но всеки път не удряте на място. Разгневил си се. Че важно ли е това? Или си се обезверил. Важно ли е да се обезверяваш? Нищо не си посял, казваш: „Нищо няма да излезе от тази работа“. Глупаво е то. Посей и тогава чакай да излезе. Като не си сял защо казваш нищо няма да излезе. Като, че си някакъв философ и казваш, че от това нищо няма да излезе. Хубаво, от какво ще излезе? Казвате: „Пари да имам“. Хубаво, как ще имаш тия пари? И те са ценни за нещо. Парите са една ценност. Дават ти една работа, плащат ти 200 лева. Работил си с мотиката, изработил си за 200 лева. Едно растение като се посади и му попееш то трябва да израсте добре. Ако не израсте нищо, значи не си копал добре. Мислите ли, че вие като шивач шиете дрехите и само мърморите върху дрехата. И ти в дрехата ще вложиш всичкото твое неразположение. Тогава този човек тази дреха не я харесва. Шивач, като шие дрехата да я шие като за себе си, че онзи като я облече да му

е приятно. Ако не тури нещо хармонично в дрехата, а само шие механически с машината, няма да харесат тази дреха. Сега някои от вас сте писатели и пишете. Как ги раждате тия деца? Как назначавате думите? Турил си някоя дума не на място, не съответствува. Дал си ѝ по-голяма цена, неспособна е. Някой път не знаеш къде да я туриш. Туриш един съюз някъде. Изисква се здравина. Този съюз е много слаб, скъсва се, ще се развали работата. Вие казвате: „Така е направен света". Не, не е направен света така. Ни най-малко. Така вие го разбирате. Светът е направен много добре. Тепърва има да изучавате света.

Когато някоя мома се влюби в някой момък, на какво я учи? Той я учи на самоотричане. Всичко дава тя. Та сега духът като дойде във вас, нека да даде писмо от Бога ли е. Че е дух не ме интересува. Под „дух" разбирам разумното, да изхожда от един Божествен център. Казва, че е ангел. Никакъв ангел не е. Един обикновен дух, който турил едно голямо име на Гавраила, на Михаила, никакъв ангел не е. Минава някой момък, казва, че е княжески син. Никаква княжеска кръв няма в него. Под „княжеска кръв" разбираме възвишеното. Сега този медиум, той дава много неопределено. Какъв трябва да бъде медиумът? Едно стъкло е добро, което пропуща всичките слънчеви лъчи. Щом не пропуща слънчевите лъчи не е добро. Кои думи пропущате вие? Често, някой път, някой поет на някоя дума дава по-голяма тяжест за да се осмисли думата: „Парице, парице, всесилна царице, по път се скитам и за тебе питам". Най-първо идеята е лъжлива. Парата ни най-малко не е царица, тя е кал. Кал на някой „ангел". От калта на ангелските чепичета е тя. То е отношение. Парите значи, че той ходи чрез своя ум, чрез своето сърце, чрез своята душа и ум. В парите е сложил нещо, за което са ги направили малко божество. Вземат едно божествено отношение. Всеки, който види парите трепери, но то е мисълта, че има вложено нещо. Ако се

обезценят тия пари и имаш хиляда лева, не струват нито една стотинка. Като погледнеш хиляда лева мислиш, какво можеш да направиш с тях. А като гледаш хиляда лева, които не струват стотинка какво ще правите? Ако сте в един свят, дето имате злато, казвате: „Не ме интересува това злато“. Между живите хора евтино е това злато. Парите са една възможност, едно средство за сближаване. Но, ако тия разумните хора ги няма, парите нищо не струват. Ценното е, което е във вас. Кое е ценното в човека? Кое е ценното в математиката? Да може да разрешава всичките задачи. Един математик, който може да разрешава всичките задачи е добър математик. Един музикант, който взема всичките най-трудни и сложни упражнения, той е добър музикант, и да ги взема по всичките правила на музиката. Някой 10 години свири и пак не може да свири както трябва.

Кажете ми сега една поетическа дума и с нея да направите една музика. Хайде от думите „красота“, „доброта“ и „милосърдие“ /Учителят се обръща към сестра Олга/ и от думите „хляб“, „вода“, „въздух“ и „светлина“ за другият път да направите някаква поезия. Хайде, ако не си тука ще го напишеш и ще го изпратиш.

Задайте си въпроса: „Защо сте дошли в света и какво може да направите?“. Ако с очите си не можеш да рисуваш, да пишеш най-хубаво, защо ти са тия очи? Ако с ушите си не можеш да чуваш най-хубавите тонове, ходиш цял ден да слушаш как се карат хората, защо ти са тия уши? Ушите са дадени за да слушаш най-хубавите неща. Ако ти не си опитал най-хубавите ухания, защо ти е носът? Не само като ходите с краката си, само да ходите, но трябва да имате придобивка.

Ха сега, някой от вас дайте три тона и определете какви са. Кой тон е най-потребен? „Ре“ ви дава инициатива да тръгнете. Имате „до“, „ре“, „ми“ и обратно – „ми“, „ре“, „до“. Не, че сега това не е право,

всеки тон е верен, но зависи от коя гама е. „Ре“ може да стане основен тон. „Ми“ може да стане основен тон при известни условия. „До“ е онзи тон, който можем да го чуем в даден случай, отдето започва. Най-нисък тон кой е? Който е ясен за съзнанието, той е искрицата, която може да се запали. Основен тон е този, който се освобождава от всичките мъчнотии. Този тон, който може да ти даде посока на движение, той е основен тон за движението. И тогава във физическия свят „до“-то какво ще бъде? В духовния свят или в умствения свят какво ще бъде? Там дето спира на физическото поле, тонът започва в духовното поле. Там дето спира в духовния свят, там започва основния тон на умствения свят. Съзнанието на едно духовно същество се различава от съзнанието на едно физическо същество.

Ако не знаете как да ядете хляба, хлябът страда. Вашите страдания са страдания на хляба, който не знаете как да ядете.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН, ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО, ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

XXI година, 2 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 3. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

БАЩА, МАЙКА И ДЕТЕ

Отче наш.

„Махар Бену“

Имате ли зададена тема? – /Нямаме. Имаме систематизиране на думите./ Колко думи всичко са събрани? Най-много се повтаря една дума, 12 пъти, тя е думата „живот“. След това имате 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Една дума, която се употребява повече, тя е повече работила. Кои удове употребявате повече при ходенето? – /Краката./ При работата ръцете са нужни. Казваме: „Благост“. Благостта примирява две противоречия. Примирява 1 с 2. Двете само при едно може да се примири. Казвам: Как ще примириш едно противоречие? Представете си че Г-то представя глада. Как ще го примирите? Със Х – хляб. Гладът се примирява с хляба. Тия обикновените разсъждения не ви интересуват. Вас ви интересуват красивите неща. Вие искате някой човек да е облечен хубаво, с хубава дреха. Една скромна дреха, която може да ви топли, не ви интересува. Зимно време, когато е студено, на тия красивите дрехи ще видите тяхната слабост. Хубава е дрехата, но започваш да трепериш под нея. Лятно време е хубава цветистата дреха. Зимно време е хубава топлата дреха, която задържа топлината.

Всичките тия думи могат да ви послужат. Те са елементите на вашия успех, но трябва да поставите всяка дума на нейното място. По друг начин как може да систематизирате тия думи?

Сега пращат войника на бойното поле. Той носи своята пушка и среща на неприятеля. Неприятелят не го вижда, но мери и стреля. Върши една работа. Оставете сега морала, дали стрелянето е право или криво. Кое е право и кое е криво, то са наши понятия. Вие всички казвате, че вървите по правия път. Покажете ми един човек, който

върви по правия път. Все като върви, ще кривне някъде. Няма същество, което да върви по правия път. Всички поддържате, че вървите по правия път. Какво разбирате под думата „прав път“? Безпрепятствен път, да бъде гладък, че като стъпите да ви е меко на крака, да е павиран пътя. Източните народи като отиват на Запад, дето улиците са хубаво павирани, само като ходят по улиците можеш да познаеш дали е от Запад или от Изток. Тези, които са от Запад, кракът им върви низко, не вдигат крака си и не тропат. Понеже улиците на източните народи не са така павирани, научени са да си вдигат крака високо и като върви на Запад по същия начин хлопа. Мислят, че може да си ударят крака. Аз правя заключението: Когато някой много говори, той е от Изтока, много говори, много хлопа. Когато малко говори, той е от Запада – павирани са улиците. Човек, като му се уредят работите малко говори. Като не са му уредени работите, много говори. Разправя, че жена има, деца има, дрехи нямал. Ще разправя за нищо и никакво. Срещне един, разправя, че е гладувал. Дойде втори и на него разправя, че е гладувал. Кое е най-хубавото да им каже? 10 души ви разправят, че са гладували. Какво ще им отговорите? Кой е най-умният отговор? Какъв отговор може да им дадете? Може да му кажете: „Аз ви облажавам, че сте гладували, много хубаво нещо е, няма нещо по-хубаво от гладуването. В глада ще изпиташ най-хубавите чувства. Ако не си гладувал няма да имаш този опит. Вие сте кандидати за най-хубавите блага в света“. Казвате: „Защо да гладувам?“ Хубаво, от тебе зависи да гладуваш. Казва: „Защо да гладувам?“ Защо гладуваш то е твой въпрос, не гладувай. Вие минавате покрай някоя улица и питате себе си: „Защо трябва да минаваш през тази улица?“ Питайте себе си защо трябва да минаваш през тази улица. Казваш: „Мене ми дотегна“. Щом ти дотегна една улица, мини по друга. – „Не мога“. Щом минаваш по нея има причини. Някаква фурна има наблизо, минаваш, поглеждаш фурната.

Или някоя бакалница има, минаваш поглеждаш, нямаш пари да си купиш плодове, а само ги поглеждаш. Казваш на себе си: „Така е когато човек няма пари, ще гледа и ще се мъчи“. Какво трябва да прави да се не мъчи? Аз, ако съм, ще уредя въпроса след една година, след две. Как мислите, че ще го уредя? Мъча се за ябълки, ще посадя една ябълка и няма да се мъча. Мъча се за сливи, ще насадя 2-3 дървета и няма да се мъча. Или за череши се мъча, ще посадя череши. Казвате: „Кой ще ги чака?“

Колко думи бяхте употребили – 132. Значи, на гости сте викали думите. Най-много сте викали думата „живот“. От него се оплаквате, пък него викате. Много право сте постъпили. Защо се сърдите на живота по някой път? Аз подозирам, че вие не се сърдите на живота, но много близко го държите на себе си и понеже някой път като не е добре облечен, казвате: „Моят живот не е облечен, не е нахранен“ – Вземате храна. Постоянно роптаете. Казвате: „Как тъй животът да страда у мене?“ Че вие сте първият човек, който трябва да уреди вашия живот. Кои са елементите, които уреждат живота? – Светлината, топлината, въздуха, водата, храната, почивката. Едно бедно дете, което баща му и майка му всякъде го подтикват не му върви. Един ден това дете тръгнало подир един кон, на който имало един конник. Детето върви подир коня, конникът се обръща и го гледа защо върви подире му. По едно време конят се уплашил, паднал конникът от коня, изкълчил крака си. Детето идва да му помага. Конникът разбира защо това дете идвало подире му. Като го гледало най-първо казва: „Дотегна ли да вървиш подире ми? С мене можеш ли да ходиш?“ Детето разбира, че той ще падне от коня и в дадения случай то е, което може да му помогне. От този ден неговите работи се оправят. То като помогнало на конника и конникът му услужил. По някой път не е лошо човек да тръгне подир коня. Какво означава коня? Конят е символ на ума. Значи като тръгнеш по пътеката на ума

тогава той ще ти допринесе нещо. Като вървиш подире му той ще ти услужи. Вие по някой път искате да си помогнете във вашия ум. Чакайте конника на вашия ум да падне, че тогава ще се уреди работата. Казвам: При сегашния век, който е толкова обективен, който е само живот на фактите. Да допуснем кое е най-голямото недоволство, което имате, кое не ви достига? Светлина ли не ви достига, въздух, храна, вода, какво ви липсва на вас? Тези работи правят хората недоволни. Има и други работи разбира се.

Ако ви попитат: „Какво бихте желали да бъдете в света?". Между златото и среброто какво бихте избрали? Какво бихте желали да бъдете? Ако си злато – ще бъдеш затворен, ценен ще бъдеш, но ще бъдеш затворен в някоя каса, заключен с ключ. Ще дойде онзи, ревнивият, ще отвори касата, ще ви погледне и пак ще ви затвори. Питам: В туй затворено състояние, ако имате едно съзнание на човек, ще бъдете ли доволен? Много добре са наредени парите в касата. Направена е с преградки – правоъгълни, квадрати, касетки, в които парите са положени. Да допуснем друго изяснение. Влезете в една стая, оставени са 10 вида плодове, оставен е хляб и вода вътре, и вие сте затворен вътре. С какво ще започнете най-първо? От кое ще започнете първо? 10 вида плодове имате, хляб и вода. С кое ще започнете? То е неизвестно. Имате 10 вида плодове, хляб и вода, всичко 12. Значи имате числото 12. С кой плод ще започнете? Естествено, някой от тези плодове ще ви привлече повече. Туй, което обичаш, то привлича. Което обичаш ще те привлече. Туй, което ти обичаш и което те обича ви привлича. Предметите, които са по-далечни, не се привличат. Обичта е закон на близост. Но тия близките неща, които се обичат, с тях става правилна обмяна. Всякога, колкото обмяната е по-правилна, обичта е по-силна. Колкото обмяната е по-неправилна, обичта е по-слаба. След като изядете една слива, какво ще ви даде, какво ще добиете от сливата? Аз задавам

въпроса: Защо обичате сливата? Как ще ми докажете научно защо обичате сливата, на какво се обосновава любовта ви към сливата? Да кажем, че тя има син цвят, вие я обичате понеже този син цвят ви е необходим и затова сте започнали със сливата. Какъв е цвета на житото? – Жълт. Една пшеница в България казват червенка, една казват бяло жито, или пък да кажем, че вие имате жито – жълтия цвят. Може би имате и сливи с жълт цвят. Всичките храни са свързани с човешкия организъм. Някои храни са свързани с мозъка, някои храни са свързани с дробовете и някои със стомаха. От каквато нужда има организма, такава храна си търси. И в животните е пак същия закон. Понеже на животните е потребно малко умствена енергия, малко я търсят. Те търсят храна, която носи сила на организма. По някой път не е безразлично, трябва да избираме разнообразна храна, да подхранва мозъка, да избираме храна да подхранва дробовете. Да избираме храна да подхранва стомаха, мускулната система. Съвременните учени хора ядат безразборно. Който е гладен яде храната и не знае тази храна, която възприема дали ще подкрепи ума му или сърцето му, или волята му. Всичко става безразборно. След като се наяде, пак е недоволен. Казва: „Липсва ми нещо“. На сегашните хора им трябва голяма култура. Сега имаме една култура с голяма несигурност. Всичката култура седи на една паяжина, всички уповават на парите. Здравият войник упова на оръжието. Има 150 патрона, като ги изхвърли какво ще прави? Като ги изстреля где му е силата? Или друг има 150 наполеона, това са куршуми. Изхвърлиш ги и като употребиш 150 наполеона оставаш без пари. Значи останал си войник без патрони, какво ще правиш? Имаш пушка, през която стреляш куршумите, развали се пушката ти, какво ще правиш тогава?

В света трябва да дойдем до ония оръжия, които не се развалят. Такова оръжие е човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Човешкото сърце е много съвършена машина. По-съвършена машина

от човешкото сърце няма. 120 години тази малка машина изхвърля 300 милиона тона кръв. Имате цяло езеро. Една малка машинка е това. Та казвам: Вие по някой път седите и казвате, че сърцето тупа. Туй сърце като тупа говори. Вие не сте изучавали езика на сърцето. Взема се изобщо 72 удара в минута, децата имат 140, а старите имат 63. При децата имате 140, сборът е равен на 5. При старите имате 63, сборът е равен на 9. Средното е 72, сбора пак е равен на 9. Казвате: „Това не е важно". Ти ядеш хляба, мислиш, че не е важно. Вършиш някаква работа, която мислиш, че е важна. Според мене най-важната работа, която хората вършат е с устата си. Тя е най-важната работа. Целия ден отваряш и затваряш устата си, три пъти на ден седнеш. Не само ти, но и всички хора изучават музика. Яденето е музика в природата. Имате една арфа от 32 струни. Като седнете започват музикантите. Най-първо тон дават. Тия малките, хапчици са един репертоар, който като турите, превръщат се от езика, той е капелмайсторът. Сега всичките тия работи вас ви се виждат безполезни. Да кажем вземете един писател, колко хиляди хора го знаят. Някой историк писал някаква история или вие напишете една история, колко хора ще четат вашата история? Може би 1000, 2, 3, 4, 5 хиляди души, но другите хора не се интересуват от вашата история. Казвате: „Голям историк, знаменит, голяма личност". Целият свят не го знае. Всичко има 2 милиарда хора, но те не се интересуват. Или някой е поет. Колко души знаят, че Байрон е поет или че Пушкин е поет? Колко българи знаят за Пушкина? Кое е най-силното в поезията? Римуването най-първо, после поетът трябва да систематизира думите, той ги спогажда, римува ги, примирява ги, изглажда се, облагородява себе си, то е една работа. Ако един поет не може да примирява думите, тогава кажете ми сега. Римувайте ми сега 4-5 думи от тези. Ако кажете: „Живот, който е чист и красив." Най-първо, тия двете състояния какви са? Чистотата е вътрешно състояние, красотата е

външно. Едното подразбира външни условия, другото – вътрешни възможности. Чистотата е вътрешен процес. Щом се наруши чистотата идат болестите. Всички болести произтичат от нечистота. Всички неудобства отвън в живота излизат от човека, който не е красив. Някой човек не е красив в постъпките, с този не се отнася добре, с онзи не се отнася, опълчват се хората против него. А чистотата е вътрешен процес. Та казвам ви: Вие самите затваряте пътя си. Всичките хора не мислят. Ти седиш, искаш да живееш добре. Дойде ти идеята за Бога казваш: „Кой знае къде е“. Най-първо хората нямат едно правилно отношение за Бога, не знаят как да мислят. Да допуснем, че какво ви трябва на вас някой да ви обяснява какво е Господ. Какво ще обясни философа както е Господ – [(2+1)2]10 – Какво разбирате сега? Какъв процес е това?

Фиг. 1

Да допуснем, че това е едно статично положение. Това количествен ли е, или органически процес? Но това показва, че имате едно разумно същество. Само едно разумно същество може да напише тази формула. Някой може да напише така, (**Фиг. 1**) казва: „Нещо тайно е“. Няма никаква тайна тук. То е един процес неорганизиран в света. Всички хора страдат от неорганизирания процес на своите чувства. Те се разгневят и мислят, че всичко в света не върви. Ти желаеш нещо. Твоето желание трябва да е точно определено. Ти си недоволен, трябва да знаеш защо си недоволен. Ти си заръчал на един обущар обуща, платил си му и той ти направил тесни обуща. Стискат те обущата. Като ги носиш ще ти стане неприятно. Той трябва да направи обущата така, с такава линия, че като ги туриш на краката, не кракът да разтяга обущата, а да не

усещаш никакво стягане. Обущарят казва: „Те ще се разтегнат". Майстор е онзи обущар, че разните части на крака да имат еднакво допиране и обущата да не стягат крака ми, кракът да е свободен. Когато обущата на едно място стискат повече, а на друго място – по-слабо, този обущар не е майстор. Та в дадения случай от вас зависи. Вие казвате: „Обущата ще се разтегнат." Право е и това, ще му кажете на обущаря да поправи обущата и няма да му вярвате, че ще се оправи тази работа. Няма да се оправи, как ще се оправи. Ще се намерите в положението на двама светии, които са спорили помежду си. Единият казвал, че боба трябва да се осоли, и винаги пресолявал боба. Другият казвал, че боба съдържа сам сол, и всякога оставал боба неосолен. И така единият винаги пресолявал боба, а другият винаги го оставял безсолен. Сега как ще се поправи работата, та един ден онзи, който варил боба и който не солил, казва: „Безсолен е боба ти". Другият му казал: „Осоли го ти. Направи го според вкуса си". На другия ден другият приготвил боба и го пресолил, другият му казал: „Пресолил си го боба". Казва му: „Налей още вода, от тебе зависи". Та в първия случай, когато е пресолено яденето, за вас е една възможност, ще се увеличи яденето, да го направите безсолно. Ще налеете вода, ще стане по-обемисто. Когато е безсолно, какво ще придобиете, ако му турите повече солчица. Сега под думата „сол" ние разбираме, когато нещата са организирани. Солта е едно условие, което съдържа нещата да се не развалят. Солта съдържа онова естествено положение на храните да се не развалят. Запример, един узрял плод, той си има сол. Щом започва плодът да изгубва солта си, започва да гние. Щом вие сте недоволни от живота, вие сте изгубили вашата сол. Щом започвате да се радвате, радостта е посоляване. Скръбта е обезсоляване. Скърбиш, за да се осолиш. Голямата радост – по този закон на земята – щом много се радваш, яденето е пресолено. Трябва да турите повече водица, затуй скръбта ще дойде, защото в

пресоленото има опасност. – [(1)1]1 – Какво разбирате под това? – 123. Този процес равен ли е? Аз не зная математиците, когато турят скоби, какво означават в математиката, какво е понятието им? Единицата не е свободна. В тези скоби ограничена е тази единица. Без скоби единицата означава едно житено зърно. В скобата тази единица е посята. Щом се турят тия знаци, тя вече има отношение, тя не е в хамбара, не е свободна вече, тя е един процес. Тази единица ще се измени, ще стане на две. Две ще се измени, ще стане на три. Като се махнат тия скоби, тези ограничения ще се махнат ще се яви вътрешния процес. Единицата на какво ще се превърне? Имате едно семенце в почвата посято. Ако във вас дойде една мисъл, ако можете да анализирате, да направите един вътрешен разбор на всички мъчнотии, които ще опитате в живота си, то са все задачи. От един по-висш свят ви дадат една мъчнотия. Една задача. Вие не искате да разрешите мъчнотията. Казвате: „Защо ни е тази задача?“ В разрешаването вие ще се възползувате от едно благо. Да кажем, някой ден вие се намирате в едно тягостно състояние. Ако започнете да пишете числата от едно и пишете нагоре, ще дойдете до едно число, което хармонира вас и като го напишете, веднага скръбта ви ще изчезне. Така пишете 11, пишете 12, 13, 14 и при числото, при което се смени вашето състояние, с него вие хармонирате. При всяко число може да пишете плюс или минус, според това дали при това число се сменя вашето състояние или не. Ако безразборно пишете числата, ще дойдете до едно положение, дето това ваше състояние ще се смени. Защото недоволството в човека показва, че му липсва една малка единица. Липсва нещо, от което има съществена нужда. Тази нужда е свързана с един вътрешен подтик и той става недоволен. Пишеш някой път и си недоволен от писмото. Или написал си го и пак си недоволен. Усещаш нещо или четеш някое писмо и ти си недоволен от него. Усещаш, че този приятел не е написал писмото както трябва.

Някъде четеш писмото, доволен си, като мед ти пада. Много хубаво писмо е.

Та казвам: Всички като станете сутрин трябва да мислите. Най-първо вие започвате с една мисъл, която не е организирана. Вие като станете казвате: „Днес безпредметен е животът ми, от мене нищо няма да стане“. Какво подразбирате, че от тебе нищо няма да стане. Какво подразбирате като кажете: „От мене нищо няма да стане“. Но вие употребявате политика. Вие като отидете на гости пък сте срамежлив, викат ви да ядете на трапезата, вие казвате: „Не съм гладен“, пък сте гладен и чакате да ви поканят пак. Ако сте при един българин, българинът е много внимателен, той ще ви покани 5-6 пъти и 10 пъти ще ви покани, казва: „Заповядайте“. У турците няма такъв навик. Той само веднъж ще ви покани, на всичките гости казва: „Буйрум“. Ако чакаш втори път, няма втори път канене, само веднъж ще те покани. Българинът е по-внимателен, той кани 3-4-5 пъти. Казва: „Гладът кани“. Гладният човек не го е срам. Поканил един турчин на гости и казва: „Буйрум“ и гостът разбрал, че 6 блюда има, а 7-то е най-хубаво. Стопанинът искал да каже, че има 6 блюда и няма друго вече. А гостът разбрал друго. Той разбрал, още има, най-хубавото ядене отзад. „Йоха“ значи много хубаво, или че нищо няма. Донесли 6-те блюда и гостът чакал последното, а последното – нямало нищо. Той чакал най-хубавото и после излязло, че накрая нямало нищо. Българинът казва: „Яж от 2, 4, 6-то блюдо, седмото не го очаквай. Който очаква 7-то остава гладен“. Между мозъка и дробовете има отношение, между стомаха и дробовете пак има известно отношение. Човек живее в три свята, които са затворени. Светът на неговата мисъл е затворен. Той не се съобщава с духовния свят, със света на сърцето. Светът на сърцето и той е затворен, и той не се съобщава със стомаха. Ние живеем в три свята, които са изолирани, имат само няколко допирни точки. Разговори или запознанства

между чувствата не съществуват. Всеки свят е затворен. Мисълта е студена, мисълта не е топла, тя е студена. Чувствата са топли, а стомахът има сила. Там като влезеш, ще те обърнат 10 пъти, ще те накълцат и от тебе ще направят цяла каша, нищо няма да остане. Като влезеш в света на топлината, там ще турят може би толкова градуса топлина, че ти няма да можеш да издържиш. Като се качиш в ума, ще те изстудят. В ума като се качиш, най-малко ще ти дадат 150 градуса студ. Казва: „Красива е човешката мисъл". При 150 градуса студ каква красота може да има? Влезеш в сърцето, ще ти дадат една топлина от 500-600 градуса, каква приятност може да има? Да не са 500, 200 да са. То е както опашката на лисиците, че били 3 метра дълги. И 100 градуса да са, каква приятност може да има. При 42 градуса топлина в човешкия организъм, човек умира. При 100 градуса каква приятност може да има? Значи, онази приятната топлина съдържа тия трептения, които са най-приятни, хармонични. Тя е организирана топлина. Онова, от което ти се нуждаеш тя го доставя. Тя не доставя онова, което човек иска. И с най-ниската температура, пак не доставя човек, което иска. Казвам: Приятна е онази топлина, която доставя онова, което човек желае. Онази топлина, която доставя необходимата храна, която е потребна или за ума, или за сърцето, или за човешкото тяло, тя е нужната топлина.

Да допуснем, че 1 е баща, 2 е майка, 3 е дете. С кого трябва да се запознаете най-първо. Както са поставени тук, работа им е дадена, всички са в динамично положение. Всички имат да вземат, никой няма да дава /втората формула/. Откъде ще започнеш да се запознаеш – с майката или с бащата. Ако речеш да се запознаеш с 2, с жената, опасна работа е. Най-първо ще се запознаеш с бащата, или с детето може да се запознаеш, двете няма да го буташ. После ще започнете с числото 2. И у българите е същото. Сега противоречието къде е? Умът сърце няма, затова търси сърцето. Сърцето ум няма,

затова търси ума. Умът и сърцето стомах нямат, затова търсят стомаха. Стомахът пък ум и сърце няма, затова ги търси. Някой път, когато говорите за ума, че умът сърце няма, как ще го разберете? Мислите ли, че ако имаше умът сърце, щеше да мисли по-добре? Той щеше съвсем да загази. Сега вие имате тези въззрения, те са три отделни свята. Каква е функцията на сърцето в организма? Функцията е да изпраща кръвта по цялото тяло. Сърцето ще достави храна на целият организъм. То изпраща храната по всички области по тялото. То се грижи за прехраната на тялото. Това е икономически въпрос. При сегашните условия, щом спре сърцето да работи, спира самата прехрана и всички гладуват. И с човека се свършва. Каква е функцията на мозъка, на ума? /Една сестра направи движение с главата/. Олга направи едно движение, казва: „Така е, но и другояче може да бъде". Поклати наляво главата на 1/10 от милиметъра. Аз забелязах движението в косите ѝ стана. Не наблюдавах цялата глава, но няколко косъма се помръднаха. Умът дава разрешение. За да имаме една ясна представа за ума във вселената, ума е който дава простор, широчина на всичко. Умът ни въвежда в безкрайните възможности на живота и казва: „Това е за вас. Това е за мене". Но хиляди, милиони години трябва докато дойдете, да се ползувате. Някой ще каже: „Какво ме интересува всичката тази вселена. Мен не ме интересува за в бъдеще, но ме интересува, понеже практически аз имам нужда от нещо много малко, мене ме интересува тази широчина". Сърцето казва: „Каквото искаш" – свобода, подтик ще ти даде. Умът казва: „Ще ви запозная. Имам една приятелка, сърцето, това, което искате може да ви даде". Сега вие се намирате в един организиран свят и не разбирате неговата организация. Дадат ви един орган или имате едно пиано. Всеки един от вас може ли да свири на пианото? Като натиснеш с един пръст на клавишите може да свириш. Ти удряш с един пръст по клавишите, но ако дойде един, който е

запознат със законите на пианото, учил е 10-15 години, ще направи доста изменения и вие ще слушате една хубава мелодия. Един човек, който е запознат със законите на човешката мисъл, ще изкара нещо хубаво. Който не е запознат не може да изкара. Ще изкара такива недоносчета. Не знае колко тонове са, които си хармонират. Клавишите, както са турени, имате прима, секунда, терца. Бащата е прима, майката е секунда, детето е терца. Музикално изразявам идеята.

Сега за днешния ден каква ви е задачата? Да кажем, че вие всички имате известно разположение, една задача. Имате в ума си нещо, което мисли, имате нещо, което чувствува, после имате нещо, което искате да постигнете. Сега трябва да извървите известен път, по който мисълта върви. В мисълта има особени пътища, които се постигат – мислите. В сърцето има особени пътища, по които се постигат чувствата. В стомаха има други пътища, по които се постигат желанията на човека. В рамките на тия пътища нещата стават реални. Ако аз трябва да организирам музиката, ако аз трябва да създам един орган, колко години ще минат? Много трудна работа е да се създаде един орган или едно пиано, или една цигулка да се създаде, то е трудна работа. Вземеш цигулката, започнеш да свириш, то е по-лесно. Хиляди години са мислили безброй умове в това направление, но не само на земята, но и горе на небето са мислили, за този инструмент са работили хиляди и то гениални умове, докато го създадат. После хиляди умове са работили за да намерят начините как трябва да свириш, как трябва да работиш в музиката. Или искаш да мислиш, то е много сложен въпрос. Трябва да дойдат хиляди умове, да те научат как да мислиш, упътвания да ти дадат. Ние някой път се заблуждаваме и казваме: „Аз мога да мисля“. Не може човек сам да мисли. Ако човек може сам да мисли, кой би мислил. И Бог не е сам. Бог е безкрайно множество, в Бога всички мислят. Не само един

да мисли, но когато всички мислят, това разбираме, че е Бог. Когато всички еднакво мислят, то е Бог. Когато всички ние мислим добре, и всички други мислят, тогава сме ний. При човека един мисли, при Бога всички мислят. А ние сме турили обратното, единият Бог пък хората са множество. Сега много хора как ще се примирят помежду си, когато интересите им са различни? Имате на физическото поле турени 10 чувала. Представете си, че имате в един чувал 10-100-200-300 кг. Имате 10 души, на физическото поле, работата става лесна. Като туриш, ще видите, че всеки ще си намери мястото. Дойде един, задигне 10 кила, втори задигне други 10 кила. Започнат да се нареждат съобразно силата. Най-последният, който взима последният товар, на него може да разчитате, той е най-силен. Човекът, който вдига голямата тяжест той е най-силен. Човекът, който може да носи най-голямата скръб и страдание, той е най-силен. По някой път вие не искате да страдате, тогава вие сте слаб човек. Без скръб и без страдание силата на човек не може да се развие. Всички вие искате да бъдете знаменити в света, но за да бъдете знаменити в света, трябва да имате сила. В света, във физическия свят, ако дигате 5 кила, мислите ли че ще бъдете прочут между хората? Ни най-малко няма да бъдете прочут. Ако дигате 100-200 кила, 1000 кила, ако можете да дигнете 1 тон всички ще кажат: „Той дига цял тон с ръцете си“. Всеки ще се интересува какви са мускулите му, които могат да дигат такава тяжест. Да допуснем, че вие имате даден хубав глас в природата, който може да взима 4 октави. Такъв глас няма. В историята на музиката само една италианка, приблизително е пяла, е взимала както в цигулката три октави и половина. И тази певица е взимала три тона повече отколкото цигулката е. Но тия тонове не са вече така ясни. Сегашното ухо на човека едва е свикнало с две октави и половина. Тоновете на третата октава не са така вече ясни и приятни. Щом минавате вече в четвъртата октава, тия високите тонове дразнят.

В човешката музика не са развити онези центрове, при които звуковете да стават съдържателни. Звукът не е съдържателен, не е определен. Аз наричам тази музика, 4-те октави, неорганизирана.

Та казвам: Противоречието в учението на религиозните хора и светските хора в какво седи? Религиозните хора са турили всичкото упование на Бога. Искат да накарат Господа навсякъде да работи за тях. Те като деца очакват от баща си да донесе нещо, а те се потриват. Светските хора не турят упованието в Господа, но те имат упование в себе си. Те казват: „Каквото ние направим, това е“. Казвам: И те са прави, но ако оставим ние всичко сами да правим, то е другата крайност. Тогава ще дойдете в една трудна задача и не може да я разрешите. Ще потърсите някой, който знае повече от вас, искате вас да ви върви в света. Сиромахът не трябва да дружи с бедни хора, той трябва да дружи с богати хора и ще стане богат. Онзи, който иска да стане умен, трябва да дружи с умни хора, ако дружи с глупави, нищо няма да научи. Онзи, който иска да стане силен, трябва да дружи със силни хора, те може да ти предадат нещо. Един слаб човек какво ще ти предаде? Следователно и в природата е така. Ти от силния може да вземеш нещо, но на слабия трябва да дадеш нещо. Щом идеш при силния, силният всякога дава, умният всякога дава, добрият всякога дава. Та казвам: Дружете тогава с умните хора. Мислено дружете с добрите хора, дружете със силните хора. Болният да дружи със здрави, не с болни. Ако с болни дружи, още повече болен ще стане. Сега вие когато видите някой човек по-учен от вас, заражда се едно чувство защо той да е по-учен. Че и от него има по-учени. Сега, ако съберете всичките учени хора на земята, сзнанията, които имат от хиляди години, ако съберете всичкото знание на цялото човечество, ако това знание сравните със знанието на един ангел, той ще знае повече отколкото цялото човечество. Най-слабият ангел в небето, знае повече отколкото всичките хора събрани от хиляди години. Един

архангел, знае повече от всички ангели, събрани на едно място. И в незнанието има своята приятност. Да знаеш, че има да даваш 50 хиляди лева или да съзнаваш, че имаш да вземаш 50 хиляди лева, но да съзнаваш, че имаш да даваш, да съзнаваш, че днес ще те бесят или да съзнаваш, че днес ще те освободят от затвора все едно ли е? Та казвам: Процесите не са еднакви. Има процеси, които ограничават, има процеси, които освобождават в природата. Те са извън битието процесите, които освобождават. Процесите, които ограничават отпосле се явиха. Най-първо научете се на процесите, които освобождават. Не ограничавайте една мисъл, която ви дойде. Един искал да бъде милионер. Остави тази мисъл, ти я станеш, я не. Един турчин ходил в Цариград и като се върнал искал да зарадва ходжата, и като се върнал пита го ходжата: „Какво ново има в Цариград?“ Казва му: „Пък нищо ново. Новото е това, че решили в Цариград да те правят тебе Шейх-ил-ислям“. То е най-високото положение в Исляма, което може да заеме един човек. Казва му: „Не говори така, ти искаш да ме зарадваш“. Но като го срещнал след 1-2 седмици казва: „Може ли да ми разправиш за онова нещо, я ми кажи какво ми казваше. Разправи ми тази работа как е.“ Той сам знае, че няма да стане, но му е приятно да чуе. Аз се чудя на хората. Че вие имате най-високото положение. Всичките говеда в света биха дали всичкото богатство да имат вашата форма, вашата глава, вашето тяло. Следователно един човек знае повече от всичките говеда. Вие имате много неясно понятие за говедата. Това са разумни същества, само че са ограничени. Знаеш каква амбиция има в животните? И те са разумни, но са ограничени. Тук са свързани в затвор с букаи. Простор нямат. Вчера гледам двама души, вързали ги, карат ги. Ходили да крадат някъде, стражарят ги хванал и ги подкарал. Казвам: В дадения случай кое е важното? – Да съзнаваш, съзнание се изисква сега. Да съзнаваш, че имаш отношения, които трябва да изпълниш. Дал си една дума,

трябва да държиш думата си, онова, което си казал да направиш. Всеки ден трябва да направиш по нещо. Казва: „Това е невъзможно“. Я си представете, че вие се намирате в едно здание, дето това здание е свързано с целия свят и ако знаете къде да бутате, всичко може да имате. Искате да се нахраните, бутнете едно копче, дойде храната. Искате да пиете вода, бутнете едно копче, дойде водата. Искате да имате съобщение отвън. Бутнете друго копче, всичко е наредено. Но представете си, че не знаете къде, как да бутате, вие сте ограничени, имате възможност, но не знаете да ги използувате. Сега всички вие имате възможности, но не знаете как да ги бутате. Бутате нещата дето не трябва, често правите погрешки. Един румънски свещеник пътувал от Гюргево за Букурещ, но си издал главата вън от прозореца и при едно движение паднала калимявката му. Дръпнал дръжката за спиране на влака, иде началникът и го глобява повече отколкото шапката му струва. Пита го: „Защо спряхте влака?“ – „Шапката ми падна“. Тренът се спира за много важна работа, за една шапка не се спира трена, затова го глобяват. Често и ние за малки работи спираме целия трен. Претърпяваме глоба, глобяват ни. И в природата има един закон, глобяват всеки човек. В природата не се спират процесите. Отишла шапката, благодари, че ти не си паднал, нова шапка ще си купиш, не спирай трена.

Съществува ли друга дума за недоволство? Значи няма специална дума за недоволство. Прибавяте една отрицателна частичка „не“ и тогава получавате думата. Какво разбирате под думата „недоволен“? Че туй, което е очаквал не е дошло на време. Недоволен е, че работата не е свършена добре. В думата „недоволен“ тури след частичката „не“ запетая и ще стане доволен. Или имате думата „немирен“, „немилостив“. Всеки човек в света в себе си иска другите хора да бъдат милостиви към него. И най-силният иска хората да бъдат снизходителни към него. Съществува такова

състояние, да каже, „милостив е той“. Значи не употребява милостта. Но не съществува такова състояние, да кажем, да съществува някаква реална немилост в света. Малко употребената немилост, то е немилостив. Малко употребената милост, ние не я употребяваме изобилно.

Туй, което за всички е възможно, възможно е за едного. Туй, което за едного е възможно, възможно е и за всички.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА, ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 3 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОСНОВНИЯТ ТОН

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Нямаме/.

Ако ви се дадат две теми: **тема №3** – „Доброто в света“ и **тема №4** „Правдата в света“, как бихте ги разрешили? Някой път определяте какво нещо е доброто. Може ли човек да определи, какво нещо е ябълка, докато не е ял? Сега трябва да се пазите от едно статическо положение. Човек от детинство като расте, добива едно статическо положение. Започне да мисли на колко години е. Като върви по пътя мисли, колко път е изходил и колко път му остава да ходи. Питам: Каква философия има в това? Изходил си 500 километра. Защо това число 500 е с две нули? С какъв знак да ги турим? Изходил си 500 километра, с какъв знак са? Или да допуснем имате да плащате един дълг от 1000 лева, трябва да се изплати. Едно пространство от 1000 километра трябва да се изходи. В изхождането на това пространство изхарчвате известна енергия, давате нещо. 1000 километра като изходите и като платите 1000 лева резултатите ще бъдат ли едни и същи? Сега на туй, извървяното пространство, ще турим знака плюс. 500 километра сме извървяли, имаме плюс 500. Имаме да вървим още 500 километра, то е минус 500. Та сега каква е идеята, че тези 500 километра са изходени? Какво е това пространство? Този знак с минус, туй пространство още не е изминато, а плюс означава, че си го изходил. Като изходиш всичките ще имаш 1000 километра плюс. След като си изходил това пространство какво си придобил. От себе си си дал грамадна енергия, добил си известно познание в ума си, но какво можеш да използуваш 1000 километра? Някой път можеш да напишеш една книга за това

място. Геологът или географът може да опишат мястото и да осведомят хората за тази местност. В тази местност дето сте я изминали, може да има известни богатства. Значи, ако тази местност, която вие сте изходили е богата, ще напишете нещо. Но щом тази местност, която сте изходили е пустиня, няма какво да се ползувате. Та казвам: В живота си колко километра изхождате всеки ден? Човек, който расте, колко километра изхожда?

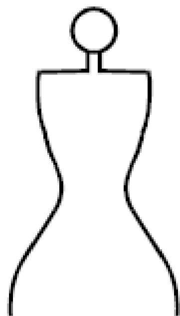

Фиг. 1

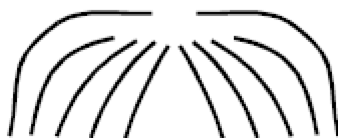

Фиг. 2

Какво имате тук? (**Фиг. 1**) Вие се смеете понеже имате една карикатура, но това е една учена карикатура. Човек, който е изходил дългия път не му се ходи, той се е изморил, трябва да чака дълго време да си почине. Впечатленията, които е добил от този път някой обича да ги разправя, пък някой не обича да ги разправя. Казва: „Изминах от единия до другия край, доста беше лош пътя, каменист". Другият ще разправя, че пътя бил доста добър. Казвам: По колко път изминавате всеки ден? Човек като расте от детинство, колко път минава? Колко път изхожда едно дете? Колко сантиметра израства

първата година? – То е изходен път. Да кажем на годината 5 сантиметра расте, втората година ще бъде 10 сантиметра, на третата – 15 сантиметра и още 15 сантиметра – стават 30 сантиметра. Като дойде до 21 година човек е израснал, това е всичкият изходен път и той е останал на един метър и 65 сантиметра. Това е изходения път за една година. Органически е извървял един метър и 65 сантиметра. Ако вземете всеки сантиметър за един километър, значи е извървял 1650 километра за 21 година. До 42-та година на пълната възраст колко е изходил? Той нагоре не върви, изходеният път той започва да го обработва. Човек от 21-та година той е войник, завладява това пространство на 1 метър и половина на височина. Колко широчина има човек? Мерили ли сте вие? Да кажем 45-50 сантиметра. Значи 1500 километра височина и 500 километра широчина. Това е, което е извървял. После той започва да го обработва. При обработването ще тури разни мускули. Природата не спира. От 21-та година нагоре изминатото започва да се обработва, започва да се оформява челото. Например, на някои хора челото е полегато. От 21-та година, започва челото да се развива, на някои повече на някои по-малко, докато човек завърши живота си на земята, все става някаква промяна в неговия свят или в главата му, или в гърдите му. Някой път гърдите на човека се изменят, рамената му добиват такъв характер (**Фиг. 2**). Има едно съотношение. Тук е станало преобразуване на рамената, докато рамената станат почти хоризонтални. Когато устата се е създавала, оста на земята е била хоризонтална. Казвате: „Откъде тия данни?“ Оста на земята не е била така, както днес. А пък когато носът се е създавал, тя е била перпендикулярна. Как ще докажете това? Защото устата не можеше да се създаде при една перпендикулярна ос на земята, но само при една хоризонтална. Ако имате един художник, който е гениален, как доказвате, в какво седи неговата гениалност или вие мислите, че той е станал гениален, имал много добри условия.

Всички гениални хора са станали гениални при много лоши условия. Всички лениви хора са станали лениви при много добри условия. Леността е създадена при много добри условия, гениалността – в много лоши условия. Вие сега размествате нещата и мислите, че леността е създадена при най-лошите условия, а гениалността при най-добрите. Лошите условия имат един неорганизиран свят, имат богата почва. Богати условия и всичко това, трябва да го организирате. Един отличен глас ви е дала природата, създала едно много хубаво гърло, после създала и способности в ума ви. Зависи как ще обработите гласа си, за да станете отличен певец. Ако се занимавате ще станете отличен певец, ако не се занимавате ще станете обикновен певец.

Сега в какво седи обикновената сила на човека и необикновената? В какво седи доброто на човека, не вие какво разбирате, не какво хората разбират под думата „добро“, не вашето мнение. Вие много добре разбирате, но хората какво разбират под думата „добро“? Защото, когато описваме доброто, ние описваме нашето добро, описваме и чуждото добро. Когато описваме природата описваме това, което е. Не описваме това, което виждаме. Вие имате едно понятие, мислите, че като виждате нещата, знаете ги. Ние се заблуждаваме. Ако аз съм на едно кино и хората на екрана, които виждам да мислят, те мислят ли както те мислят? Тъй е турено на екрана и както е направена картината. Казвате: „Аз ги виждам“. Но туй, което виждате, вярно ли е? Казвате: „Видях го“ или казвате: „Видях на картината, че става сражение, разрушение на много работи“. И твърдите, че сте видели това на екрана. Но това, което вие сте видели на екрана вярно ли е? Вярно е, че сте го видели, но туй, което си видял всъщност вярно ли е? Или ти казваш: „Аз го зная“. Знаеш, но това знание вярно ли е? Което е представено на екрана ти го виждаш и ти разправяш това, което си видял. Ти разправяш за

киното, как са разпънали Христа. Някой път по Коледа и по Великден дават за Христа разни картини, но това, което се представя на картината вярно ли е? Вярно ли е, че са разпънали Христа, повторили са нещо от миналото? Но откъде сегашните хора знаят как са разпънали Христа тогава? Има картини, които са оставени. Във вашето детинство нали имате фотографии, когато сте били на 5 години, после на 21 година, после на 30 години, доста фотографии имате. Когато са разпънали Христа има доста фотографии, цял филм има и всичко това може да го произведете. Ако хората дълго време мислят, веднага ще произведат в ума си това кино. Филм има и ще видят как един /е/ разпънат. Сега какво разбирате под думата „разпъване на Христа“? Турили го на едно дърво, заковали ръцете и краката, туй е външната страна. Но в това разпъване на дървото, какво се подразбира? Този човек, който е дошъл с едно добро намерение, да покаже на хората пътя, те вземат, че го разпъват. Защо го разпъват, защо на дърво го разпъват, а не на друго нещо? Този кръст, който означава положителните числа, на туй го разпънаха, на кръста го разпънаха. Само че, рамената на този кръст са турили така (**Фиг. 3**).

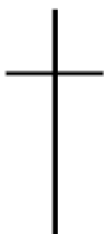

Фиг. 3

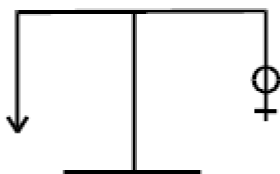

Фиг. 4

Христа разпънаха на онова дърво, от което Ева яде плодовете. То е дървото за познание доброто и злото. Този кръст то е човекът. Рамената са по-близо до главата. Като разпънаха Христа, само главата остана свободна да мисли. Ръцете и краката са заковани, това е една аналогия сега. Значи имате вече една картина. Разпъването на Христа има причини, но причините за разпъването са на друго място. Те го разпъват от един по-висш свят, не от по-долен свят. Войниците отиват да се бият на бойното поле, но кои са подбудителните причини? Онези, които отварят войната не са войниците, те изпълняват заповеди. Значи разпъването на Христа иде от друг свят. Отгоре заповядаха да го разпъват, но сега по някой път вие сами разпъвате себе си. И като разпъвате себе си, как става това? Вие сами като се разпъвате как става? Кои са подбудителните причини за вашето разпъване? Знанието, което имате може да го придадете. Останеш без пари, пари да дадеш /за/ знанието. Да кажем свършил си музика, дойдеш, но няма кому да свириш. Всичко знаеш по музика, гамите разбираш, тоновете вярно взимаш, но кому ще свириш, какво ще направиш с музиката? Аз, ако съм музикант ще стана много добър земеделец, ще посея 10 декара земя и ще ходя всяка сутрин да свиря на нивата, тя ще даде десетократно повече плод, отколкото ако не свиря. Няма да чакам да свиря на хората, ще свиря на нивата. Като посадя на нивата плодни дървета, всяка сутрин ще ходя да им свиря, те ще дадат повече. Тъй щото музикантите като свирят на дърветата, раждат повече, по-хубави, по-изящни, по-красиви стават плодовете, те ще имат по-голяма цена. Та всички трябва да пеете. Да кажем вие сте завършили по музика, няма кому да пеете, имате лошо настроение. Свири му, пей му на това лошото настроение. Ти си вече земеделец, ще свириш на житото, ще свириш на ябълките, за да родят

по-хубави плодове, ще имаш едно разположение в себе си. Вие седите и казвате: „Да имам един хубав апартамент". Ще свириш за апартамента и той ще дойде. Ти след като си свирил на твоите дървета, раждат повече плод. От плода, който ще дадат за 10-20 години тия дървета, ти ще събереш материал да съградиш едно хубаво здание. Този свят, в който вие живеете, колко милиона години са минали, докато житото се е създало в тази форма, в която вие го намирате. То не е изпръкнало изведнъж да стане. Туй тяло, което имате колко милиона години взело докато се създаде? Милиони години взело да мислят за /него/ безброй същества и то учени, докато го създадат. Вие се ползувате от него, някой път го гледате, не ви се харесва. Вие може да подобрите вашия апартамент. Рамената не ви харесват, може да ги подобрите. Щом зданието не го харесвате може да го преустроите. Защо да не може да преустроите вашето рамо? Може да го преустроите, но трябва да знаете как. Човек като започне да отстъпва в живота, все прави отстъпления, но трябва да знае как. Представете си, че имате везни. (**Фиг. 4**) Докато двете блюда са уравновесени имате еднаква тежест. Лостът на везните е хоризонтален, но щом турите малко повече тежест на едното рамо, то се дигне нагоре. Ако едната страна е по-тежка, тя седи надолу и по това се съди в коя страна има повече. Страната, която е по-лека е подигната. Какво показва? Че има по-малко. Страната, която е снишена, има повече. Вие в живота казвате тъй: „Той много се е надигнал". Придобил ли е нещо като се е дигнал? Казвате: „Дигнал се е в живота". Той е изгубил щом се е дигнал нагоре. Често във вашите схващания вие имате обратни разбирания. Казвате, че се надигнал нагоре, пък разбирате, че е спечелил нещо. Ако везната се е дигнала нагоре, тя е изгубила. Или пък, ако натоварите тези двете блюда много, тогава този лост ще се огъне. Ако тежестите започват да стават много големи, този лост започва де се огъва, показва че тежестите са

по-големи отколкото трябва. Онези хора с огънатите рамена ги считаме, че са много натоварени, голям товар носят. Ред поколения са се намирали с големи тежести, затова се е огънал лостът. Правата линия, която се образува от двете ръце, когато се обтегнат настрани, това са везни. Тия хора, на които рамената са широки отгоре показват, че са в нормално състояние. Казваш: „Рамената са се огънали". Те са се огънали, защото мисълта ти е тежка, чувствата ти са тежки и постъпките ти са тежки. Казвам: Какво трябва да стане? Като премахнеш тия тежести рамената ще добият своята форма. Пружината ще добие това хоризонтално положение. Сега трябва да намерите начин как да се освободите от тежестта. За да се освободите от леда какво ви трябва? – Огън. За да се освободите от силния човек какво ви трябва? – Сила. Като станете по-силен от него, веднага ще се освободите. Понеже злото в света е един голям борец, който всякога се явява да ни изпитва колко сме силни. Дотогава докато човек се бори със злото и то го поваля, не е силен. Като дойде един ден да се изправи и злото да не може да го победи, като се бори с него, той е станал доста силен. Казваш на злото: „Каква работа имаш с мен?" Злото щом се занимава с тебе търси пехливани. Като те види, казва: „Я да се поборим". Някой път не се церемони. Като бяхме сега на Черния връх, там двама българи се бориха, понеже българинът е импулсивен, обича да се бори, и там веднага се яви пехливанинът. Имаше един войник, който видял един от нашите приятели и казва: „Исках да се поборя с него, но гледам ръцете му като ме хванат, като с клещи". Мъчно е да се бориш с човек, който като те хване с ръцете, като клещи са. Той го наблюдавал, искал да се бори, но опитал, че ръцете му са силни. Всеки един човек в живота като те срещне ще те прецени по ръцете, дали силата му е доста голяма и ако е голяма, няма да може да се справи. Как ще се справите със злото? Злото има ръце силни като клещи. Като те хване не те пуща. Да ви дам един

метод, как да се борите със злото. Ще бъдете пластичен. Мускулите ви да бъдат така пластични, че като ви хване злото, като ви стисне, изведнъж да се сплеснете и да се изхлузите. Като дипломат да си изхлузите ръцете, та като ви хване този пехливанин, вие да може да се изхлузите. Има мрени риби, толкова гладки, като ги хванеш с ръка се изплъзват. Рибата като мръдне по някакъв начин изхлузи се из ръцете ти, освободи се.

По някой път вие казвате, че някой човек трябва да бъде смирен. Има смирение в статическо положение. Казва: „Да се преклониш“. Ще се преклониш, как няма да се преклониш. Разправяше ми един господин, който пътувал из планината, казва: „Гледам отгоре се откъртила канара, търкаля се, няма накъде да бягам. Скрих се под една друга канара. Като се сложих под нея, онази дойде до канарата и прескочи над главата ми“. Той разправя, че при другата канара се е смирил, за да мине над главата му, иначе ще го смаже. Та казвам: В живота човек не трябва да седи в статическо положение, да гледа какво ще стане. Съобразителност трябва. Какво ще ти струва да се наведеш, да се сгушиш при големия камък, че като мине канарата над твоята глава да отскочи и да отиде надолу по пътя си. Сега всеки един от вас трябва да знае за какво е дошъл на земята. Когато едно дете тръгва за училището, нито знае къде е училището. Тръгва от дома си за да отиде в училището. Когато пък излиза от училището отива си в къщи. Като ходи от къщи в училището и от училището в къщи, то ту влиза в училището, ту излиза, но в това влизане и излизане, то е начин за добиване на знание. Ако не знае от къщи как да излезе и в училището как да влезе, то не може да добие знанието. Най-първо трябва да се научи да влиза в училището. Щом влезе в стаята какво трябва да прави, право ли седи? Там има чинове, то ще избере едно място и ще вземе една поза. Учителят има катедра и то няма да седне с гърба си към него, но ще обърне лицето си и ще чака. Дойде

учителят пък и той знае върху какво да говори. Учениците пък имат книжка, имат перца и ще вземат забележки. Учителят най-първо занимава децата и им казва: „Вижте това колелце“. Казва: „В туй колело, всичкото в него върви. Нулата съдържа всичките числа в себе си. Всичкото в нея е“. Туй, което казва, че е нищо, то е едно яйце и от това яйце всичко излиза: пиленце излиза, риба излиза, дърво излиза, какво ли не излиза. Всичко в света от него излиза. Някой път ангелите срещаш в едно житено зърно, той се е скрил. Или някой път може да се срещне в едно камъче или в някой кристал. Онзи, който не разбира той се смее на малките работи, а онзи който разбира, той опитва нещата. Умният човек като намери една малка клечка с главичка, чуди се и казва: „Кой ли си е играл с тази клечка?“, а онзи, който разбира, като намери тази дървена клечка, на върха ѝ има известна енергия скрита, при известни условия може да даде много добри резултати. Зимно време, когато всички треперят, като драсне той тази клечка, запали огъня, всички стават вече разположени. Защо тогава вие някой път сте неразположени? В студеното време, вие нямате пари, то е зимно време. Или нямате дрехи, то е зимно време. Нямате обуща, зимно време е. Гладен сте, зимно време е. При всеки недоимък е зима. Тогава през зимата къде ще търсиш? Отвън не може да намериш произведения, но ще ги намериш в складовете някъде. Някъде, в някой склад ще намериш тази главичка турена. Когато са ви изстинали ръцете какво правите? Какво правят децата когато им изстинат ръцете? – Трият ги. Някой път вие се намерите в трудно положение, понеже не можете да решите някой въпрос. Потрийте ръцете си, духнете три пъти, ще се свърши работата. Някой път се опарите. Някой път когато ви боли ръката, в духането се произвежда течение, едно изстудяване. Друг път като ви е изстинала ръката и духате стопляте ръката си. Когато не духаш дъхът е топъл, когато духаш е студен. Някой път и в изгарянето на вашите мисли,

постоянно духате. По някой път и духането е на място. Когато палиш огън духаш. Най-хубавото духане е когато леко духаш, леко да излиза. Когато някой път вие се възбудите, много духате. Възбудили сте се и сте готови да биете, тогава започни леко да духаш на ръцете си, ще се укротите. Отвори устата си и духай леко, от устата ти ще излиза глас. Това е най-хубавото пеене. Казвате: „Кои са най-практичните работи?“ Много навици имате, които сега сте изгубили. Много навици има, при които ние харчим излишна енергия. Ти не може да разрешиш някой въпрос. И ти като не можеш да разрешиш, чешеш се. Ти като се чешеш, ще загазиш съвсем. Във времето, когато змията се е явила, се е чесала отзад. Но понеже лицето ѝ е свързано хоризонтално с нейния гръбначен стълб, тя се е бутала и това я е карало да мисли. В животните мисълта е свързана с опашките им отзад. Животното трябва да мърда опашката си, за да възбуди задната част на мозъка. Ти като искаш да мислиш тури ръката си на челото. Така повече ще възбудиш мисълта си, отколкото ако буташ главата си отзад като се почешеш. Учителите по някой път много добре разбират това. Като излезе някой ученик, побутне се отзад. Учителят знае, че той вече не разбира. Учителят му каже: „Седни си“, тури му двойка. Онзи, който като излезе не се бута, той вече разбира. Учителят му каже: „Реши тази задача“ и той я решава. Та по навик ние си бутаме главата отзад. Не е лошо да се буташ, но може да си буташ главата не на място. Или някой път искате някоя работа и той си извади кърпата, и си трие устата или който има мустаци, започва да си глади мустаците. Тази работа е животинска, те са опити на животните. Мъжът като бута мустаците си, то са рогата. То е било във времето на говедата.

Всички трябва право да мислите. Имаш мъчнотия в себе си, едно неразположение. Намерете произхода на неразположението. Да допуснем, че си ял само едно блюдо и малко хляб. Сега дават 400

грама хляб. Ял си 1000 грама, а сега има само 400 грама. Седиш и си недоволен. Като си ял 1000 грама какво си придобил? 400 грама сега като ядете, се изисква само едно нещо. При 1000 грама сте яли скоро, за 10-15 минути, а сега при 400 грама ще дъвчете повече и ще ви вземе 25 минути. Като дъвчете хляба повече, повече ще излезе. Сега обедът ви ще бъде по-дълъг. Когато имахте много ядене за 5-10 минути свършвахте обеда, а сега 20-25 минути ще дъвчете и от този хляб ще изкарате нужната хранителност. Всяка мисъл, която дойде в ума ви, трябва вие да се запознаете с нея, да опитате силата, която съдържа. Вие например, говорите за доброто, но опитвали ли сте думата „добро“? Защо не направите този опит? Някой път сте много неразположен и започнете да мислите: „Добро, добро, добро, добро.“ Мислете веднъж, дваж, триж, 10 пъти „добро“. Казвате: „Че толкова глупав човек ли съм?“ Ти като се тревожиш си още по-глупав. Ти се тревожиш и казваш: „Аз това ще направя, аз този ще набия.“ Че той е по-силен. Ако е за бой, той тебе ще те набие. Ти си смешен човек, нищо не можеш да направиш. Ти мисли: „Добро, добро, добро, добро“, докато изчезне това състояние, да добиеш едно равновесие. Тази дума вече в тебе придобива вътрешен смисъл. Нали сте били в асансьори? Като се качиш там, трябва да знаеш къде да бутнеш. Ако бутнеш друго копче ще слезеш надолу. Ти имаш някаква идея, искаш да слезеш надолу, трябва да бутнеш нея. Някой път искаш да слизаш пък буташ друга идея, друго копче и ти се качваш нагоре. В дадения случай мисълта ти трябва да бъде съгласна с посоката, която се движиш. Трябва да знаеш къде да буташ. Често виждам някои хора, когато се уплаши, хваща главата си отгоре, от двете страни. Глупавият човек като хваща главата си така, той трябва да плюе на краката си и да удвои бягането. Защото той като хване главата си отзад, там е мястото на страха и като бутне мястото на страха, уплаши се повече и бяга. Когато човек се уплаши не трябва да бута

задната част на главата си, а трябва да се хване отпред на челото, отстрани. Умния човек така се хваща. Онзи, който се хваща отзад, той се готви да бяга, а онзи, който се хваща отпред за челото, иска да разреши въпроса правилно. Ако ти си в областта на страха, на слабия човек, бягай, не ти трябва никаква философия. С мечката не искай да се разговаряш, да ѝ казваш какво иска или че няма право, или че има право. Трябва да плюеш на краката си и да бъдеш далеч от мечката. Ако искаш да седиш, да се разправяш, тя ще дойде и ще ти каже: „Слабият трябва да бяга". Какво е бягането? Ти като нямаш сила да се бориш имаш сила да бягаш. Ако аз се движа бързо, дойде една мечка при мене, аз може да я прескоча, отпред, отгоре. Някой път идеш, има големи паяци, които са лоши. Пък има една оса като дойде, започне да се върти около този паяк наоколо, върти се да го шашардиса. Като се върти около него, той се наплаши и тя го жилне някъде. Осата като дойде не отива изведнъж да се бори, но се върти, силно бръмчи, бръмчи, уплаши се паякът от това бръмчене и тя го жилне някъде. Въпросът се свършва.

Сега един цигулар като вземе цигулката, трябва да знае правилно къде да си тури пръстите. Всеки пръст да тури точно на мястото. Да знае мястото на всяка позиция. Да знае мястото на всеки тон, че нито една десета от милиметъра да не мърда. Същото е и когато свири на пианото. И при художниците е същия закон. Ти трябва да знаеш как да натиснеш. Един художник като работи, трябва да бъде много деликатен, да знае как да размесва боите и да знае как да натиска с четката, не е така лесна работа. Той трябва да знае правилно да полага боите.

Всичко това, което съм начертал на дъската, за колко бихте го продали? Ако един учител ви даде една задача: „За какво може да ти послужи числото 2?" Веднага ще реша задачата. Числото 2 ще впрегне краката си на работа. Числото 4 ще впрегне и ръцете си на работа.

Това е разрешението на квадрата. Щом е квадрат – работа на ръцете и на краката. Казвам: Това, ако е четириъгълник. Ами, ако е петоъгълник ще впрегне и главата, ако е шестоъгълник ще впрегне и очите. Ако е седмоъгълник ще впрегне и носът. Ако е осмоъгълник ще впрегне и ушите. В геометрията триъгълникът какво показва? Триъгълникът показва, че ще станеш. Ти си вече изправен като войник. Триъгълникът означава един събуден човек, който се е събудил и е на работа. Тогава казва учителят: „Турете в действие числото 2, турете в действие числото 3.“ Числото 3 в движение е триъгълникът. Тук имате опорна точка. Имате една мъчнотия, опорна точка е тя. Тази точка трябва да знаеш в каква посока да тръгнеш. Имате числото 2. Имате две страни отдето да тръгнеш.

Да кажем имате правата АВ. A————B. Имате две възможности. Може да тръгнете или от А към В или от В към А. В един квадрат от какво положение ще тръгнете? В квадрата имате повече възможности, а в един куб имате още повече възможности. В едноизмерното пространство, двуизмерното, триизмерното и четириизмерното условията се подобряват. Подобрението на условията зависи от пространството, което придобиваш. Ако не разбираш законите на едноизмерното пространство, ако не знаеш силата на една точка. Силата на една точка е да образува една права линия. Една права линия от безброй точки. Тия безброй точки може да те упътят да образуваш една плоскост, а пък самата плоскост ще ти даде посока или възможност да влезеш в триизмерното пространство. Значи, от центъра вие ще влезете в закона, защото правата линия е закон на правдата. Плоскостта показва правото да се добие правата линия. Плоскостта може да се завладее чрез закон. Щом завладеете плоскостта тогава може да влезете в третото измерение. Имате перпендикуляр. Един перпендикуляр в една плоскост показва друга посока в пространството. Перпендикулярът е друг един свят, по-

обширен, отколкото плоскостта. Следователно, това са законите на съзнанието. От чисто психологическо гледище казваме: „Повдигна се съзнанието“. Ти можеш от съзнанието на една точка да влезеш в съзнанието на правата линия или в съзнанието на плоскостта. Или искаш да влезеш в двуизмерното пространство, перпендикулярът ще ти покаже посоката. Ако искаш да намериш плоскостта, от правата линия трябва да тръгнеш перпендикулярно. В правата линия щом дигате перпендикуляр имате плоскост. В плоскостта щом дигате перпендикуляр имате куб. В съзнанието същия закон е. Вие ще знаете как да се избавите от известна мъчнотия. Известни мъчнотии се разрешават в точката, в известен център. Известни мъчнотии се разрешават в правата линия. Известни мъчнотии се разрешават в областта на плоскостта, а други мъчнотии се разрешават в триизмерното пространство. Казвам: В съзнанието си трябва да разбирате законите на едноизмерното, двуизмерното, триизмерното, четириизмерното пространство. Трябва да разбираш, иначе не можеш да се примириш с един човек. В тебе е силно развито чувството стяжение, искаш всякога да забогатяваш. Ти с това чувство ще си създадеш хиляди мъчнотии. Банкер си, на този дадеш, на онзи дадеш, после даваш ги под съд, осъдиш ги. Всичките тия хора след време ще те намразят и със своята мисъл ще те безпокоят известно време. Ти може да осъдиш един човек, но и той ще те съди. Като си иде в стаята и започне да те съди, и знае как да изпрати лошите си мисли, че ти цяла нощ няма да можеш да спиш. По радиото ти изпраща лоши мисли и ти казва: „Ти си изедник, ти си несправедлив човек, ти си лош човек, от тебе нищо няма да стане“. Ти ще се разрушиш и ти трябва да се бориш. Та казвам: Човек най-първо трябва да се справи със своята алчност, не да се откаже. Аз ето какво разбирам да се откаже. Човек трябва да се откаже от идеята да пренесе едно езеро от едно място на друго и да стане море. Радвай се на това

езеро и ходи при него. И ще пренесеш това езеро да стане твое и да се радваш. Ти ще изгубиш живота си. Предпочитай всеки ден да ходиш при езерото, да е на мястото си, отколкото да мислиш да направиш канал, та да стане твое езерото. Остави нещата на мястото и ти ходи при тях. Не искай знанието да дойде при тебе, ти ходи при знанието. Не искай силата да дойде при тебе, ти ходи при силата. Не искай слънцето да дойде при тебе, ти ходи при слънцето. Ако някой от вас би поискал слънцето да му дойде на гости, може ли слънцето да му дойде на гости? То е абсолютно невъзможно. То и на земята не може да дойде, и земята не може да го приеме. Земята няма такава амбиция. Значи нашето слънце може на гости да иде при някое голямо слънце. Малкото при голямото може да иде, но голямото при малкото не може да дойде. Вие всички желаете голямото нещо да дойде при вас. То е погрешна идея. Сега и вие имате стремежи. Зад стремежа седи, когато малкото се стреми към голямото. Всякога ние трябва да се стремим към вечното, то е прогреса на един човек, не вечното да дойде при нас. Казва Писанието: „Живеем и се движим в Бога". Ония блага, които са ви дадени, вие ги използувайте. След като се наяде човек какво трябва да прави? Болният като се наяде какво трябва да прави? Свещеникът като се наяде да иде на църква, учителят като се наяде да иде на училище. Ученикът като се наяде да отиде в училището да слуша. Работникът като се наяде да иде да работи, кой каквато работа има, като се наяде да иде да я върши. Щом се наядеш вече нищо не те оправдава, ако не работиш. Докато си гладен може да седиш на едно място, но щом се наядеш трябва да идеш да изпълниш работата. Ние сме задължени да извършим в живота работата, която ни е дадена. Казва: „Искам да ям". Щом се наядеш, трябва да свършиш нещо. Ако ти се наядеш и не вършиш нищо, ти си отговорен. Или дишаш – пак същия закон е; слушаш – пак същия закон е; гледаш – пак същия закон е; мислиш – пак същия

закон е. Щом мислиш трябва да свършиш някаква работа. Чувствуваш и нищо не вършиш, седиш, чакаш да дойде някой отнякъде, дано Господ да ти помогне. Че ти си в областта на заблуждението, оттам дето нищо не иде. В мисълта е Господ, в чувствата е Господ, в светлината е Господ, в яденето е Господ. След като си ял, Господ казва: Хайде на работа. След като дишаш, Господ казва: Хайде на работа. След като слушаш, Господ казва: Хайде на работа. Ние сега схващаме статически. Казваме: „Да дойде някой отнякъде“. Че то е дошло вече. Аз ви казвам. Вие искате големите работи. Бог ви обича в малките работи, но вие не сте го оценили. Мислите ли, че ако учителят ви даде малки задачи и вие не сте ги разрешили, той ще ви даде по-сложни? Никога. Вие искате невъзможни работи. Всяка задача трябва да бъде разрешена. Имаш два крака, какво трябва да ги правиш? Легнеш вечерно време, ще хванеш големия пръст, ще го побуташ. Ще започнеш от големия пръст, от палеца. После втория пръст, третия, четвъртия, петия, ще ги измиеш хубаво, ще ги побуташ. После ще побуташ петите на краката си. Това е, ако искаш да бъдеш здрав. Аз ви казвам: Човек, който иска да бъде здрав трябва да си мие краката, да попипа пръстите си. Някои от вас не сте здрави понеже не си миете краката и не си бутате пръстите. Вие трябва да бъдете в едно нормално отношение със земята. Ако силите, които са във вашия организъм, не са в общение със земята и със слънцето, вие не може да бъдете здрави. Краката са проводници, очите са проводници, ушите са проводници, устата е проводник, сърцето е проводник, умът е проводник. Всичките проводници трябва да ги знаете. Първото нещо направете един опит. Цяла една седмица, по закона на обичта да си измивате краката съзнателно, като че вършите една услуга на някой ваш приятел, когото обичате. Как майката обича да мие краката на децата си. Измиването на краката е най-важен въпрос в света. Измиването на ръцете също. Ние постоянно си мием ръцете. Вие като

си миете ръцете с вода, но съвсем е друго миенето, така не се мие. Ще имате един хубав леген, един чист леген, само за миене. Ще туриш ръцете си, ще ги наквасиш, ще започнеш полека внимателно и ще измиеш палеца на едната ръка, после палеца на другата ръка, после показалеца, средния пръст. Вие ще кажете: „Че къде ще иде тая работа?“ Човек трябва да влезе във връзка с ония сили, които са свързани с тялото. И като си измиваш ръцете ще влезеш във връзка с ония сили в пространството. Тия пръсти са свързани с ония сили в пространството и ти несъзнателно влизаш в правилно отношение с природата. Като се миете отгоре, избърсвате се с кърпата, то е недовършена работа.

Гледам, някой се подписал и написал едно Т, три линийки и една чертичка отгоре. Така не се пише. Или е турена някаква линийка само. Че това е стенография, много е бързал този човек. Напиши хубаво буквата. Гледам колко писма има, на които буквите са изопачени. И така, както изопачавате буквите, след 1000 години, съвсем друга азбука ще имате. Пишете буквите тъй както са. Считайте, че всеки ден носи известно благо. Вие пеете една песен. Започва песента от „до“. Трябва да разбирате защо започвате от „до“. Песента е на място, понеже отивате на нивата да сеете. Когато орете и пеете „до“, не е на място. Който отива да оре да започне от „ре“. Който отива да сее, да започне от „до“. Който отива да плеви да започне от „ми“. Който отива да жъне, трябва да започне от „фа“. Всяко нещо има свой смисъл. Всяко нещо има една буква. Какво означава буквата „м“? Какво означава знака „м“? „М“-то означава да даваш повече и да вземаш по-малко. „М“-то означава да преминеш всичките противоречия в живота. Който разбира закона на „м“-то, може да промени противоречията. „Милост“ започва с „м“. Сега трябва приложение. Кога вземате вярно един тон „до“? Онези от вас, които искат да станат певци най-първо нека ядат сладки ябълки и хубаво да

ги дъвчат. Тази ябълка дава хубаво разположение на гласа. Тонът „до“ хубаво се взема. Това е за онези, които са родени за певци, а не за онези, които не са родени. Я сега както сте всички вземете тона „до“. /Всички взехме тона „до“./ Днес барометърът се дига, тоновете са сухи, тъй щото някои трептения липсват. Има музикално време. Време, когато тоновете са верни. Но при влажното време тоновете не са верни и при сухото време не са верни. Има едно нормално време, когато барометърът е верен. Днес леко не могат да се вземат тоновете, размирно е времето. Мекота трябва в тоновете. Според мене, „до“ е „доброто“. Доброто е основния тон на материалния живот. Ако знаеш тона на доброто, тогава всичко иде. Доброто е основния тон „до“ на физическия живот. Когато пееш „до“, ако го вземеш вярно, веднага погледнеш нивите, усещаш, че ти е приятно. Щом пееш и не чувствуваш тази приятност, тонът не е „до“. Като вземеш „до“ в материалния свят, тогава всичко в природата да ти бъде приятно, всички последващи тонове са свързани. Дават се украска, украшенията в природата се изявяват. То е основния тон в една къща. Вратата, през която можете да влезете и да излезете е основният тон. Ако не знаеш да отваряш и да затваряш тази врата, ти нямаш отношение към къщата. Ако пробиеш някоя дупка от друго място да влизаш, то не е хармония, то е дисхармония в природата. Когато влизаш във входа на къщата през вратата, то е основния тон. Ти влизаш и излизаш, този основен тон има две положения: Влизане и излизане. Като влизаш, ти с влизането принасяш нещо, а като излизаш, ти занасяш нещо от себе си. Всякога когато станеш сутрин, какво трябва да направиш. Ти никак не си спал. Цялата нощ не си спал. Какво трябва да бъде положението? Под думата „спане“ разбирам една правилна обмяна на един свят с друг. Защото в спането човек от физическия свят влиза в друг свят, по-висок от физическия свят и във физическото тяло на човека става пречистване.

В спането съзнанието на човека излиза от тялото за да си почине. Понеже съзнанието вътре в тялото е едно бреме. Целия ден твоето съзнание кара тялото насам-натам. Трябва да излезеш вечерно време и да оставиш тялото да си почине. Като си почине ще се върнеш, и пак си добре дошъл. Спането е да дадеш малка почивка на тялото. По някой път човек трябва да прекъсне, да остави тялото си да почине. Ние се смущаваме. Ти изискваш от тялото повече, отколкото може да направи в дадения случай. Да допуснем, че сега вие имате неразположение. Попейте си, защо да не си послужите с музиката. Някой път усещате, че сте груб. Употребете терцата или малката, или голямата терца. Вземете една терца, „до“ – „ми“, например. Или вземете „ми“ – „сол“, или вземете трета терца, „сол“ – „си“.

Сега да изпеем една песен за доброто. /Учителят пее: „Доброто е сила в живота. То постига всичко, що е отредено. С него побеждава човек всички мъчнотии, които може да посрещне в живота. Без него нищо не се придобива“. Всички пеем: „Доброто е сила в живота“./ Или може да пеете така: „Доброто прави живота красив, доброто е красота в живота. Те ходят ръка за ръка“. Сега когато някой път се говори за музиката, тя не изключва материалните неща, материалните неща са неорганизирани. Целият материален свят трябва да се преобрази. Това състояние на материята, в което сега се намирате, трябва да се преобрази, да се преорганизира. Да стане материята по-подвижна, по-достъпна. Сега е много упорита, не се поддава. Като влезе една идея, ти не може да я помръднеш, залости се на едно място. Като, че ли е последен резултат, пък то не е така.

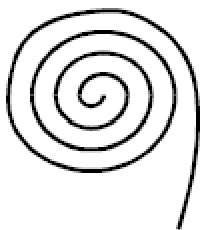

Фиг. 5

Фиг. 6

Или вие пишете, имате един почерк. Кой е най-хубавия почерк? За сега най-хубавия почерк е малко елипсовиден. За сега в този живот елипсовидния почерк е най-красив, малко закръглен почерк. Даже в природата нещата не се движат в кръг. Орбитите са елипсовидни, кои са причините? В природата няма затворен кръг, то е само наше схващане. Затворения кръг ние само така го виждаме, перспективно. То е един спирал (**Фиг. 5**), който се разширява, а ние затваряме кръга. Трябва да схванете новите течения. Старото в нас е, което ни е създало всичките страдания. Всичките страдания се дължат на стария живот. Ние страдаме за минали работи. Новото, което иде трябва да схванем, да му намерим място. Старото не си е заминало, съществува. Там дето сме, остава, продължава нашият стар живот, той не е изчезнал. Но ние отиваме към една посока в природата, дето живеят същества по-разумни, следователно трябва да влезем в хармония с тях. Да хармонираме старото с новото. Двете да ги хармонираме. Старият не трябва да намери противоречие в младия, нито пък младият да намери противоречие, че е остарял, но да намери допирни, хармонични точки между първия живот, детинския живот и стария живот. Старият /и/ детинския живот образува цял кръг, затворен кръг. Най-първо човек започва с правата линия. Правата линия започва да се огъва, огъва и затваря кръга. Като живее, постепенно започва да се огъва правата линия и се образува кръг. Разтварянето кръга е детинския живот, а затварянето кръга, това е стария живот, но то е един и същ живот. В затварянето на кръга, ти

придобиваш друго знание за живота, а при отворения кръг – друго знание. Единият живот е потребен, и другият живот е потребен. Тогава вече имаме един кръг. Това са възможности на живота (**Фиг. 6**). Този кръг е завършения живот, стария живот. Тия, двата живота показват живота, който за в бъдеще ще приемем. Като премахнем тази ципица наоколо, този кръг ще остане. Тия двата диаметъра показват две възможности, два принципа в човека. Единият диаметър показва принципа на сърцето, другият – принципа на ума. Единият диаметър показва принципа на духа, другият – принципа на душата. Това е двойствеността в света. Радиусите, това са техните деца. Всичките радиуси са безбройните деца, които съществуват вътре в кръга, това са ред аналогии. Човек трябва да се просвети, за да влезе в онази разумност на природата, понеже нейното съзнание е всякога будно и тя иска да ни заведе в правия път. Ние сме в противоречие с нея. Ние много работи искаме, които не са най-важните. Всяко нещо в природата трябва да дойде на време, нито да пресрочиш, нито да закъснееш. Едно желание преждевременно е вредно, но и като закъснее е вредно. Точно на време да дойде. Всякога трябва да бъдем готови за онези блага, които тя е създала и да ги приемем точно на време. Ако ги приемем навреме ще се ползуваме. Тя е приготвила това, което човек не подозира. Повече, отколкото дори човек си е мислил. И ние с безразборните си желания се лишаваме от същественото в живота. От безразборните пожелания потъмнява ума ни, после потъмняват чувствата ни. Явява се дисхармония в постъпките и ние влизаме в една вътрешна борба със себе си. Обезсърчавате се и казвате: „Това не може, онова не може“. Най-после престанете да работите.

Сега всеки един от вас ще извади две неща: Ще търсите светлина за ума и топлина за сърцето. Нормалната топлина за сърцето не губете и нормалната светлина за ума не губете.

Тогава ще ви дам за през цялата година следното да казвате: „Благодарим ти, Господи, за хубавия ум, който си ми дал, за доброто сърце и за хубавото тяло“. Има за какво да благодарите.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 4 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 17. X. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОСНОВНИ ОТНОШЕНИЯ

Добрата молитва.
„Махар Бену Аба“

Направихме упражнението за дишането.

Да не бързате. Вие бързате някъде. Показва, че нямате сила. Ако слизаш от един планински връх, ни най-малко слизането не показва сила. Нагоре, ако се качваш и бързаш, тогава има сила. Сега като дишаме, ние нагоре се качваме, по планинския връх.

Когато някой път правите упражнение има хиляди хора, които ви наблюдават, никога не сте сами. Някъде пеете, слушат ви. Като пеете и някой ви слуша, трябва да ви е приятно, че ви слуша. И на него да му е приятно, казва: „Пее хубаво“. Ако като пеете си маха ръката, показва, че тоновете не са верни.

Сега у вас кое е съществеността? На кое може да разчитате? На какво вие вярвате най-много, най-много на какво разчитате в себе си? Когато заека бяга на какво разчита? На краката си разчита. Когато човек работи на какво разчита? На ръцете си. Когато гледа, на очите си разчита, когато слуша – на ушите си, когато яде – на устата си. Сега вие на какво разчитате? Три разчитания може да има. Когато си във физическия свят, гладен си, искаш да ядеш, ще разчиташ на какво, на устата си. На ръцете си ще разчиташ при яденето. Искаш да говориш с някого. Искаш да се сприятелиш с някого, на какво ще разчиташ? Ще разчиташ на устата си, ще разчиташ на ръцете си, ще разчиташ на очите си. Цялата съвременна култура е влязла в една инертна област. Наричаме една неуредена област. Представете си един финансист, един богаташ, който разполага с милиони. Разбъркат му се работите, пропадне човека. С милиарди е разполагал

20-30 години. След 20-30 години толкова се объркат работите, че изгуби цялото си богатство. Как ще разберете, на какво се дължи това? Има много причини. Външните възможности са се изменили и вътрешните възможности са се изменили. Той не е разбирал какво означават условията и не е разбирал какво означават възможностите. Често вие плащате повече отколкото трябва. Вие имате желания, естествени са. Кои са вашите естествени желания? Има естествени, има и неестествени желания. Когато ти харчиш от майката, неестествени са желанията. Когато харчиш от изобилието, са естествени. Харчиш от недоимъка, от майката, неестествени са. Всякога, когато човек има желание да харчи от основния капитал, който е вложен то е неестествено. Основният капитал е животът. Когато харчиш от основния капитал, винаги ще осиромашееш, ще обеднее ума ти, ще обеднее сърцето ти, ще обеднее тялото. И най-после ти ще ликвидираш с фирмата. Туй, което хората наричат смърт, то е ликвидиране на фирмата, понеже капитал нямат, стока нямат.

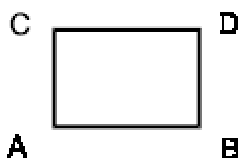

Фиг. 1

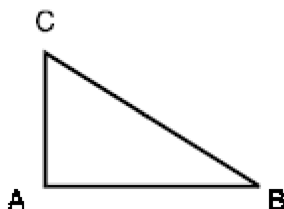

Фиг. 2

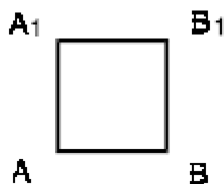

Фиг. 3

Сега вие мислите, че онова, което съществува в природата, онова, което съществува в живота няма никаква връзка. Имате линията АВ и CD. (**Фиг. 1**). Вървим по определен план. Отиваме в една област, дето сами трябва да направим определения, измерения от друга една опитност. Как се е образувал този квадрат? То е едно естествено положение. Перпендикуляра показва движението, което става в природата. Естествените неща нищо не може да ги спре. Или имате отношение между две разумни същества – А и В. Геометрически имате – A————B. Между две същества тази права линия е път на съобщение. Туй, което вие наричате правота в света. Правотата е естественото положение между две същества, които искат да имат отношение. Вие не може да имате обич един към друг, ако нямате една права линия. Една права линия показва, че тия двата центъра, двете сили се приближават. Имат стремеж. Когато имат стремеж, ето какво е положението (**Фиг. 2**). Следователно този стремеж в точката С се изразява. Тези двете същества се познават. Единият от единия връх и другият от другия връх ще се срещнат. Сега зависи от С. Във С може да останат, пък може и да продължат пътя си. Сега, по този начин изяснявам ония противоречия, които съществуват в умствения живот. И душевния живот има много противоречия. Някой път вие сте възбудени, недоволни сте. Не си доволен, искаш да знаеш тази работа как е станала. Искаш да свършиш училището без да учиш. Способен си по някой предмет, някой професор те обича, но да допуснем, че някой от професорите те е нарочил, не си поплюва човекът. По един

от най-мъчните предмети нарочил те е, дебне те. Сега вие мислите върху неговото поведение какво ще бъде към вас. Как трябва да се оправите с този професор. Щом като влезете при него ще си свие веждите. Няма да ви каже: „Какво искаш, защо си дошъл?“ Вие сега чувствувате в себе си, че той не постъпва както трябва. Това е един ваш възглед. Човекът си постъпва както той си знае, а вие считате, че той не постъпва както трябва спрямо вас. Може да обясня това положение. Представете си, че вашия професор е един кредитор, който ви е кредитирал. Един студент изплаща дълга си, носи една сума от 10-15 хиляди лева. На професора казва: „Заповядайте.“ Професорът има интерес, посреща го радостно. Вие отивате, но не носите нищо. Вие отивате да си отложите падежа. Той като ви види, че искате да си отложите падежа, става му неприятно и казва: „Какво искаш?“ – „Искам да си отменя полицата“. Като се отмени полицата, увеличават се лихвите. Вие искате да знаете защо той е неразположен? По единствената причина, че вие навреме като отивате не носите сумата. Ако носите сумата и вас ще ви посрещне добре, и към вас ще бъде така внимателен, както и към другия. Някои професори са по-чувствителни. Като изкарат някой студент на дъската, знаят че ще плати. Като знае, че няма да плати, още като го погледне, свие си веждите. Ще каже: „Аз не зная“. Незнанието е неплащане. Някой път спорят, се. Някой път, аз съм виждал ученикът излиза, професорът го изпитва, иска да го обърка. Казва: „Не си написал право“. Ученикът казва: „Право е“. – „Ама уверен ли си? Ето тук си сбъркал“. – „Не е погрешка, вие криво сте схванали“. Ако той е професор и ученика, и двамата имат една мярка, ще се мери, ще си види кой е прав. Единият казва, че е 50 сантиметра, другият казва, че е 40 сантиметра. Ще вземат мярката ще премерят и ще видят кой е прав. Като премерят ще видят кой е на правата страна. Казвам: Вие във вашето разсъждение имате понятия, че съдите професора. Значи

вие сте станали по-голям професор от него. Това дразни професорът. Всякога това дразни професора. Всякога учителят се дразни, когато ученикът излезе на дъската и мисли, че знае повече от него. Някой излезе скромен, професорът казва: „Мен ми е приятно“. /*Учителят показва квадрата*/. (**Фиг. 3**) Тия хора разбират ли се? Кое с кого е в хармония? Коя страна с коя си хармонира? AB в хармония ли е с A1B1, защото пресичане има? Препятствие е направено. С кого е в хармония? Вие искате да дойдете в хармония. За да бъдете в хармония какво трябва да направите? Казвате за някого: „Той е затворен човек“. За да накарате един богат човек, за да влезе в положението на бедните по един естествен път, какво трябва да направите? Ще ви приведа един пример. Представете си, че това е една плоскост, която показва текуща вода. Имате и замръзнала вода тук. Водата минава покрай нея. За да накарате този лед да дойде в съгласие с разтопената вода, какво трябва да стане? – Да се стопи. Щом се стопи ще дойде в равновесие. Той ще стане хоризонтален, както другата вода. Но работата е как да се стопи? Да допуснем вие разглеждате отношението, спорите с един учен човек. Единият изхожда от положението на твърдото вещество, другият изхожда от положението на течните вещества. Те са крайно противоположни. За да дойдете до едно разбиране, трябва да знаете, кой от какво положение изхожда. Щом той изхожда от течното положение, а той от твърдото положение на веществото, тогава тази материя трябва да се втвърди. Ако искате A1B1 да дойде в хармония с AB, непременно трябва да стане течен ледът. Трябва да стане промяна във вашия ум или във вашето сърце. Този закон е верен. Когато двама души спорят, трябва да стане смяна на мислите в ума ви и трябва да стане смяна в чувствата ви. Една смяна в силите на мозъка. Постоянно трябва да става смяна. Природата всякога ни обича. В какво седи вечната любов? Във вечното даване. Що е любов? Туй, което вечно дава, то е любов.

Що е живот? Животът е резултат на вечното даване на любовта. Животът сам по себе си е резултат. Някой иска да знае, какво нещо е животът? То е един резултат на силите, извън самия живот. Да кажем имате една ябълка. На какво е тя резултат? По някой път вие се спъвате с резултатите. Казвате: „Той няма обич". То е един резултат. Казвате: „Трябва да има нещо против мен". То е един резултат. Той е неразположен, понеже има да му даваш, не си му платил. Плати му, веднага ще бъде разположен. Или в училището някой професор или учител няма добро разположение, или добро мнение към ученика, но и ученикът не е разположен към него. Щом ученикът се измени и има добро разположение към учителя, и учителят веднага е доволен. Всякога недоволството в живота произтича от някакъв недоимък, от някакво вътрешно противоречие. Умният човек винаги премахва противоречието. Сега да допуснем, ако в това твърдото вещество, за да се измени, изисква се известна топлина, с която водата да превърнете в течно състояние. То е един доста дълъг процес. Когато говорим за твърдите тела, разбираме тялото, когато говорим за течното състояние, разбираме сърцето. Когато говорим за въздухообразно състояние, разбираме човешкия ум. Тогава прекарваме диагонал, който пресича квадрата, образуват се два триъгълника. Като прекарате двата диагонала, колко триъгълника се образуват? Четири триъгълника.

В обществото как се създават отношенията между хората? Постепенно. Имаш възможност да измениш този перпендикуляр в наклон или може да вървиш по наклон. Казвам: По този начин вие трябва да премахнете противоречията, които съществуват във вашия ум. Някой път съществуват някои противоречия, които са в човешката душа и те трябва да се премахнат. Някои противоречия съществуват в пространството, в природата на човека. Когато дойдем да разберем нашия умствен живот, трябва да подобрим света, за да се

премахнат противоречията. Някой път ти не може да се справиш със себе си. Не може да се справиш със себе си, понеже мислиш, че тази задача не може да се реши. Няма задача в света, която не може да се реши. Ако се спъваш, кой разрешава въпросите? Очите. Ако гледаш хубаво, няма да се спъваш, но ако криво разбираш, кой разрешава въпросите? Ушите. Слушал си криво, криво си разбрал. Ако е до вкуса на хората, кой разрешава въпросът? Нямаш оценка за хората, не си ги вкусил. Някой път хората за да ги познаеш, трябва да ги вкусиш. Предполагате, че някой човек е добър. Казваш: „Ти си недоволен човек". Че как знаеш, че е недоволен? Да допуснем, че вие сте в едно болезнено състояние, простудили сте се, какво трябва да правите? На какво се дължи простудата? Загубил си топлина. Следователно, за да поправиш погрешката, трябва да внесеш изгубеното количество топлина в тялото.

Та в дадения четириъгълник, единия триъгълник, който имаш, то е една четвърт право, то е твое право. Щом влезеш в едно общество на квадрата, имаш една четвърт. Този триъгълник показва вече отношението. От този център трябва да изхождаш във всяка посока. Друг изучава друг триъгълник, в друга посока трябва да се движи. За да проучиш тази област ти трябва да се върнеш пак към центъра. Представете си, че в този четириъгълник, горната част представя изток, долната – запад, дясната страна – юг, а лявата – север. Ако ти си на северния полюс или на южния полюс, изтокът и западът накъде ще бъдат? Следователно, где са условията по-добри? На северния и южния полюс имате доста вода събрана в твърдо състояние. То е капитал, но този капитал трябва да се превърне. Образува се известно течение, слизате, обикаляте по земята. Най-благоприятните условия се намират на екватора, понеже там топлината е най-голяма. На северния полюс е студено. Там студът е най-голям, а на екватора топлината е най-голяма. Следователно става уравновесяване между

тия две сили. Сега, где е северния полюс на човека и где е южния полюс? Главата е северния полюс, екваторът е неговия пъп, а краката са южния полюс. Там дето е стомахът е екваторът. Храносмилането е турено при най-топлото. Най-благоприятните условия имаме за храненето. Дробовете се намират в умерените пояси. Само мисълта е в студената област. Ако обръщате повече внимание на стомаха, на екватора живеем. Ако обръщаме повече внимание на сърцето, живеем в умерения пояс. Ако обръщаме повече внимание на мисълта – в студения полюс. Следователно, живота ще бъде по-усилен, където човек обръща повече внимание. Сега някой път вие разглеждате хората и казвате: „Ядат и пият". На екватора е човекът. Някой се труди повече – той е в умерените пояси. Някой в студения пояс е – там умът работи. Всеки един от вас трябва да знае в коя област на живота работи и да вземе подходящи мерки, за да може да се справи. Мислите ли, че всичките хора се намират на едно и също място?

Сега кажете ми, кое вас ви смущава? Кажете ми мъчнотия, която спъва човека? Казвате, че нямате пари. На какво се дължи това? Ако нямате пари, значи отишли сте към северния полюс. Заледила се водата, не текат парите. Тогава трябва да слезете към екватора. Щом сте в бедно състояние, значи условията са такива, ти се качваш към върха. Щом човек се качва към върха, тия естествените условия стават малко по-тежки. Да кажем, вие сте търговец, не искате да се учите. Мислите, като студент, без пари ще останете. Вие в науката ще изхарчите парите, умът разполага с готовото. Някой иска да бъде учен човек. Дълго трябва да е работил търговецът, да е спечелил малко пари и като иде да се учи, да има какво да харчи. Вие искате някой за вас да харчи от своите пари. То е неестествено, то е изключителен метод. Да допуснем сега, че вие от търговец сте станали студент, имате много борчове да плащате. Мислите ли в университета ще бъдете спокоен? Там ви намират и казват: „Една

полица имате“. При това положение не можем да бъдем спокойни. Студентът като влезе в университета не трябва да има никъде да дава. Здравословното състояние е това.

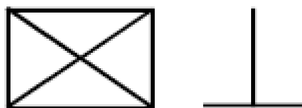

Фиг. 4

На какво е равно квадратурата на кръга? На какво е равно повърхността на един квадрат? Защо трябва да си умножи страната сама на себе си? Какво разбирате под думата „умножение“? На какво трябва да се умножи страната сама на себе си? Като съберете лицата на четирите триъгълника ще получите лицето на квадрата. По резултатите ние съдим за законите, които са действували. Тук имаме отношение на мислите. Отношението на правата линия е вече видимо, един резултат, на който може да разчитаме. Вие казвате: „Разширил се е“. Какво означава това? Казвате: „Повишил се е“. Повишила се температурата. На този човек мъчнотията е в третото измерение. Казвате: „Много се е разширил“. Причината е в двуизмерния свят. Казвате: „Той е праволинеен“. Той е в едноизмерният свят. Ако е много праволинеен е в едноизмерният свят. Ако много се е разширил е в двуизмерният. Ако много се е повишил, в триизмерният свят е. Тогава, ако кажете: „Тръгнало му напред“, значи той е в праволинейния свят. – „Тръгнало му напред“ – разширил се е вече. – „Тръгнало му напред“ – много се е повишил. При повишението резултатите са в триизмерния свят. Имате едно движение праволинейно в квадрата – разширение, разширение, повишение, а четвъртото измерение какво е? Набъбнало е. (**Фиг. 4**). Съвременните хора живеят в един свят с големи възможности, но не мислят заради тях. Всичките искат само завършени резултати.

Природата ще прекара всяко живо същество през хиляди, хиляди форми за да го научи да работи. Сега казвате, че човек е създаден. Човек докато дойде до тази форма, знаете ли как Бог го е създал? Той е бил последната животинска форма, която дошла до положението да стане човек, когато Господ е казал: Да направим човека по образ и подобие свое. Човек е последната животинска форма, нямало накъде да се подвижи, дошъл в края, нямало къде в квадрата да се подвижи, станало е повишение, образувал се е един нов перпендикуляр. Човек представя перпендикулярът на животинското царство. Всичките негови стремежи са в диаметрално противоположна посока на стремежите на животните. Едно животно след като се наяде, легне да си почине. Обаче човек, след като се наяде не се свива, но ще си проточи краката. Животното като седне, събере главата и краката на едно място, човек като се наяде се изправя в една права линия. Докато вие се свивате, вие сте все в животинското царство. Като дойдете да изправите тази линия, то е човешкото царство. Кривите линии са животински, те не са лоши. Доста магнетизъм са събрали животните. Трябва да бъдем в приятелски отношения с животните понеже има доста магнетизъм. Човек има доста електричество. Ако няма електричество, не може да мисли. Двата елемента са необходими за човешката мисъл. Необходим е магнетизъм, чувството играе важна роля. След това идва правата линия, която е емблем на човешката мисъл. По права линия човек никога не може да върви, ако мисълта в него не работи. Ако проследите човека как върви, ще видите до колко той мисли. Онези хора, на които мисълта не е права, като вървят образуват кривини. Или да допуснем вие имате да плащате някакъв дълг, мислите как да отложите. Вие не разрешавате задачата. Отлагането не е разрешение на задачата, то е спестяване на време за да разрешите задачата. Щом разрешите ще платите, щом не може да разрешите задачата вие отлагате. Вие отлагате един път, два пъти,

три пъти, четвърти път, само за да добиете повече време, за да може да се приготвите добре. И това е добре. Сега вие казвате: „Виж, хората много добре се отнасят с него“. Кои са причините? Вие казвате, че всички го посрещат с уважение и почитание. Туй почитание почива на една основа. Този, когото обичат, защо го обичат? Децата обичат ябълката защото съдържа нещо. Децата обичат ореха не за твърдата черупка, но за съдържанието му. Казвате: „То е твърд орех“. Твърд орех е, но в този, твърдия, орех има нещо, което децата обичат. От твърдите неща децата изваждат, не от черупката, но в черупката има нещо затворено. Че е твърда черупката нищо не значи. Като счупят черупката децата изядат ядката и тогава ще видиш, че този орех не е така твърд, както отвън се показва. Казвам: Вие разрешавате някои мъчнотии, но някой път са занимавате с големи работи и някои работи разрешавате двуизмерно. Казва: „Не ми върви“. Стегнат съм, не мога да се разширя. Ти си в двуизмерния свят. Не може да се издигнеш в третото измерение. Не си започнал да го изучаваш, не се интересуваш за ума си. Какво нещо е твоят ум? На ума колкото повече свещи палиш, по-добре. Като влезеш, той мяза на църква. Колкото пъти влизаш в църквата, все палиш свещи. Но ти в ума си трябва ежеминутно да палиш свещи и тогава като погледнат, намират, че ти си от добрите богомолци. Ти си свещеник в олтаря и той е много разположен към тебе – това е уподобление. По някой път вие сте неразположени. Какво измерение имате? Неразположението е двуизмерно, то е плоскост. Всякога, когато човек спи иска да е в хоризонтално положение, да му е меко на ребрата, на гръбнака. Щом е малко наклонено или главата му е надолу, или ако не е право не е разположен. Значи чувството е двуизмерно. Спиш в плоскостта. Но цял живот може ли да спиш? Като станеш искаш ли да бъдеш в плоскостта? Щом станеш, ще вземеш перпендикулярно направление от онова, което искаш в съня. Като станеш ще бъдеш в перпендикуляр

на съня. Когато искаш да почиваш, няма да седиш прав като кон, но ще вземеш едно хоризонтално положение да си починеш. Умение е да знаеш да си почиваш. Като, че всичката работа е свършена. Като спиш работата е свършена. На какво може да уподобите най-хубавата форма, която може да дадете на съня? Имате една плоскост, която е изгладена, няма препятствие в нея, може да седнете да си почивате. Когато отиваме да спим, да почиваме, когато тази плоскост, в която може да седнеш да си почиваш, трябва да се махнат всичките препятствия. В съня не трябва да има неспокойни мисли. След като седнеш, усещаш че на тази страна не е удобно, на гърба легнеш не е удобно, на корема легнеш не е удобно, тогава човек не може да си почине. На какво се дължи безпокойството? Безпокойството две причини има. Може в главата ти, в мозъка ти да има повече кръв, отколкото трябва. Когато искаш да си починеш ще се качиш в умствения свят, ще загасиш всичките свещи и ще оставиш само една свещ. Там има ключ, ще знаеш да завъртиш ключа. Ще изгасиш всичките лампи и една свещ ще оставиш. Този ключ на едната свещ няма да го буташ, този ключ няма да го гасиш. Като се върнеш, няма да забравиш, но ще започнеш тия ключове да ги отваряш пак и пак да стане осветено. Някой път като се събудите не отваряте ключа, целия ден казвате: „Неразположен съм, мъчно ми е!" Ще отворите всички ключове. На вашия ум трябва светлина. Недоимъкът на светлина винаги образува недобро мисловно състояние. След това ще влезете във втория етаж на сърцето, понеже светът в който живеете е студен, малко температурата ще подигнете, нямате достатъчно топлина. След това третото положение. След като станете, ще повишите малко температурата си. Има нещо за ядене ще седнете да свършите най-добрата работа – да закусите хубаво. След като закусите ще си помислите какво трябва да правите. След като се наяде човек, какво трябва да прави? Не докато е гладен какво трябва да прави, но след

като закуси какво трябва да прави? След като закусиш, ако си ученик ще станеш да разрешаваш задачите по математика, ако си математик. Ако е по геометрия ще трябва да чертаеш, ако е по география трябва да имаш кълбо, да изучаваш държавите, местностите.

Сега вие по някой път се занимавате с оня свят. Какъв е оня свят, аз много се интересувам. Най-хубавата идея за онзи свят каква е? Българите ето как си представят. Българинът изобщо си представя, че раят е място дето никой не говори, всички са насядали и мълчат. Светът е хубав, светъл, цветя има, треви има. Всички седят на столове и мълчат. Пред тях има наредено каквото са им пратили от този свят. Подаръците за ядене са наредени пред тях и те седят, но не им е позволено да ядат. Чакат когато ще им се позволи да ядат. Насъбрал се толкова много капитал, че не може вече да издържат и тогава иде закона на прераждането. Те идват тука на земята да го изядат. Събраното в оня свят го изядат тук на земята. Турците как си представят оня свят – рая. Турчинът мисли, че в оня свят има планини от пилаф, полят с най-хубавото кравешко масло, лъжици има и като идат там, постоянно ядат. Ако живеете в турския рай съвсем ще загазите. По български, ако живеете, ще дойдете на земята и ще станете земеделец. Стремете се всякога да имате по възможност една малка, ясна представа за рая. Имате един малък приятел, който ви обича, той е рай. Като го срещате усещате се разположен, всичкия свят ви стане приятен, вие сте в рая. Когато хората имат хубави, чувствени отношения към вас, вие сте в рая. Когато хората имат хубави мисловни отношения към вас, вие сте в Божествения свят. В Божествения свят сте, разбирам че хората имат хубави отношения по мисъл и по чувство. Когато искате да влезете в рая, питайте сърцето си. Когато искате да влезете в Божествения свят, питайте ума си. Умът е царството Божие. Раят е сърцето. Царството Божие е умът. Питайте ума си. Позволение ще ви даде сърцето, позволение ще ви даде умът

и тогава вие сте в рая, и в царството Божие, но царството Божие е по-голямо от рая. В рая – значи в сърцето си, в царството Божие – значи в ума си. Когато влезете във вас, в разумната воля, тогава едно с Бога сме. Когато си в рая, ти ще бъдеш в хармония с всички живи същества. Щом си в рая ти ще бъдеш в хармония с всичката окръжаваща среда. Щом си в царството Божие ти ще бъдеш в хармония с хората, с всички разумни същества. А пък щом си едно с Бога, ти си в хармония с цялото битие вече. Но това, последното състояние вие не сте опитали, то е най-трудното. Някои го наричат космическо съзнание. Музиката е едно отношение. Всичките хора не пеят еднакво. Подбужденията им не са еднакви. Има подбуждения, които произтичат от сърцето. Те са различни. Има подбуждения, които произтичат от ума, те са други. Има подбуждения, които произтичат от волята, от музикалната воля и пак се различават.

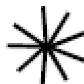

Фиг. 5

За пример, някой път вие вземате известен тон на сърцето, как го чувствувате? Как чувствувате тона „до“? Ако чувствуваш тона горе в главата, в умствения свят, то е 1. Вземаш някой тон, но нито е горе, нито е долу, в центъра. И тогава усещаш пълнота. Като пееш ти се чувствуваш като център, като слънце, че навсякъде отиват лъчи (**Фиг. 5**). То е най-хубавото пеене. Сега имаме пеене само на ума и на сърцето. Та казвам: Има едно пеене, с което може да помогнете на кръвообращението. Та казвам: има едно пеене, с което може да се помогне на кръвообращението на сърцето. Има друго пеене, което помага на развитието на ума. Пеене, което не помага на развитието на човешката мисъл не е добро. Музиката, която не спомага за облагородяването на чувствата, този човек не е в рая. Извън рая е. Под

думата „музика“ разбираме – то е първата степен, да имаме желание да се обърнем с лице към рая. Тогава сме близо до музикалната посока. Не считайте пеенето като отделна деятелност, то е спомагателна сила. Музиката е спомагателна сила за развиване на човешкото сърце и човешкия ум. Под думата „музика“ разбираме най-добрите условия, при които сърцето може да се прояви и умът може да се прояви. Това е музика, то е хармония. Колкото тия положения се влошават, казваме, че музиката им не е съвършена. Според мене тоновете са скъпоценни камъни, с които се украсява човешкото сърце. Скъпоценните камъни, които съществуват в света, това са музикални тонове. Когато ти произнесеш един тон, даваш му цена. Колкото по-правилно пееш, толкова по-правилна цена даваш. Колкото по-невярно вземаш тона, толкова по-малка цена даваш. Да пееш правилно, да свириш правилно, да разбираш правилно, значи цена даваш. Колкото по-правилно вземаш тоновете, то толкова по-голяма цена даваш, колкото по-неправилно вземаш тоновете, толкова по-малка цена даваш. Всякога един предмет зависи от цената, която ти му даваш. Да допуснем сега, че цялата музика седи от цели ноти. В музиката съществува само един основен тон, то е цялата нота без никаква опашка. Служба съществува на половините ноти, но то е вече поляризиране, два полюса имате. Имате четвъртини, имате осминки, шестнайсетинки, тридесет и вторини, какво представят те? Ако вземете „до“ и „ми“, имате терца, тогава имате един потенциал „ре“.

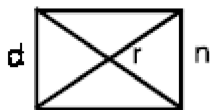

Фиг. 6

Ако имате един квадрат (**Фиг. 6**), имате два потенциала, ще имате два перпендикуляра. В терцата имате един перпендикуляр, от

„до“ до „ми“, „ре“ е потенциалът. Там дето тонът се пречупва, взема друго направление – терца. Тогава тия квадрати са по-големи или по-малки. Зависи какви са вълните на тоновете. Да кажем, в квадрата имате две пречупвания, два перпендикуляра. Но в това отношение трябва да имате цяла школа, или да имате учител и не само теоретически, но да ви обясни практически да пеете. Аз вземам един тон „до“. „До“ във всичките хора не е верен. Зависи от степента на тяхното развитие. Всичките не вземат тона „до“ вярно. Всякога на тона „до“ му липсват няколко трептения. Ако си концентрирал ума, като пееш „до“, внасяш хубав образ. Представете си, че вие сте в една пустиня и пеете „до“. Представете си, че има едно /*яйце*/, което ще го вземете в торбата? Как ще пеете „до“? Най-първо пеете „до“ отпуснато. После пеете „до“, ще се измъти нещо от това яйце, ще излезе нещо. Всякога, за да пеете хубаво, певецът трябва да създаде хубава форма, със съдържание, за да се импулсира. Не си туряйте в ума, че не може да направите нещо. Някой казва: „Това не може тъй, илюзия е“. Оставете илюзиите. Що е илюзия? Аз тълкувам тъй. „Ил“ – значи „зло“, „лю“ – значи „употребено“. Всяко нещо зле употребено е илюзия. Не, че съществува, но зле употребените неща са илюзия. Но ти трябва да ги употребиш разумно, на място да ги употребиш. Имате числото единица. Какво коства един лев? Този лев аз може да го направя в няколко часа да е по-голям от едно, две, три, четири от хиляда. Като туриш три нули след единицата става хиляда. Две може ли да се сравни с едно? Тури на двете нула, стане по-голямо. Но, ако туриш още една нула на единицата става по-голямо. Казвам: На 1000 като прибавим една 0 ще стане 10000. Единицата съдържа условия, колкото и да е малка тази единица, тя може да ви даде подтик. Ако ви даде подтик, на тази енергия, тя може чудни работи да направи. Вие казвате: „Да има човек вяра“. Какво ме ползува вярата? Ако си човек на вярата всякога ще си проправиш път. Човек с вярата, като се

зададе, той ви обича. Казвате: „Този човек е, който ми носи това, от което имам нужда.“ Вие сте много голям безверник. Той казва: „Не ми трябва тази стока, няма къде да я пласирам“. Доброто според мен е стока, която навсякъде може да се пласира. Любовта е стока, потребна за всичките. Тя е стока, но много добре дава, носи ти. Любовта е най-потребната вещ в света, без която не може. Вие казвате, че любовта е непотребна вещ. Една идея носите в ума си, но вие може да кажете, любовта е най-интимния приятел, който никога не оставя човека. По-добър приятел от любовта няма. На него при всичките условия може да разчитате. Каквото поискаш от него, никога не отказва. Не трябва да правите погрешка в любовта.

Свирил Паганини на един концерт, казват му: „Може ли да свириш на три струни?“ Дал концерт на три струни. Казват му: „Ами на две струни може ли да дадеш концерт?“ – Може. Дал концерт и на две струни. – „Ами на една струна може ли да дадеш концерт?“ – Може. – „Ами без струни?“ – И без струни може, но не се явил на концерта. Може да се даде един концерт на една струна, но каква разлика има от един концерт на една струна, да вземаш всичките тонове на струната „сол“ например. Може да свириш, но все таки е по-хубаво да свириш на четиритях струни отколкото на една. Някои искат без струни, то е извън порядъка на нещата. Това няма никаква реалност. Вие сега искате да ви обичат хората. Защо ще ви обичат, кажете ми? Хората ще ви обичат за вашия ум, хората ще ви обичат за вашето сърце, хората ще ви обичат за вашата воля, те ще ви обичат за онова, което съдържате в себе си. Вие сте ценен, че съдържате нещо. Всеки човек носи нещо, което е ценно. Не се обезценявайте да казвате: „В мене няма нищо“. Отгде намерихте, че няма нищо във вас?

Сега каква е идеята? Защо музикантите прескачат „ре“ и вземат „ми“? Ако от „до“ минавате към „ре“, ние сме в един свят на движение на едноизмерен свят. Ако вземете „до“ – „ре“, урежда се живота между

двама души, които са в хармония. Ако вземете „до“ – „ми“, уреждат се отношенията между трима души, семейството е обосновано на терцата, терцата е основата на семейния живот. Двама души се обичат, майката и бащата. „До“ е бащата, „ми“ е майката, „ре“ е детето. То е потенциал първоначално. Щом детето се роди, тогава идва квартата. Хората минават от терцата към квартата. Щом влезете в квартата ще имате два потенциала. Всякога този, който мълчи е по-силен от онзи, който говори. Всякога този, който не се бори съдържа повече сила в себе си от онзи, който се бори. Онзи, който се бори, който мисли, харчи енергия. Ако не мислиш, ако не харчиш от себе си, в даден случай не знаеш как да мълчиш. Да мълчиш, когато има по-способни от тебе да работят или да мълчиш, щом те се уморят, това е разумно. Ще ги наблюдаваш. След като те се уморят, щом те се уморят и не /могат/ повече от това да работят, вземи ти лопатата и започни да работиш. Щом „до“ се умори и „ми“ се умори, ще минете или в нова терца, или в нова кварта. Кои нови потенциали ще имате тогава? Тогава „ми“ ще бъде потенциал. Имате „ре“ – „фа“. Каква е тази терца, малка или голяма? – Малка. Сега може да обясня. Щом двама души се задомят, зная музикално момче ли ще се роди или момиче. Ако започнат от „до“, непременно ще се роди момиче. Да вземем Адама. Казва: „Направи Бог човека по образ и подобие свое“. Идеалният човек е той. За втория човек казва: „Направи Бог човека от пръст“. Адам беше основния тон „до“, Ева е „ми“. Следователно, втората Ева, която ще дойде, в нея няма да преодоляват желанията, но възвишените мисли ще преодоляват. Съблазънта тогава няма да бъде яденето. Ако е някой войник веднага ще го съблазни сабята. Ако е някой писател, който пише, него сабята няма да го интересува, но той ще вземе перото. Тия хора, които са на бойното поле, сабя им е нужна. А тия хора, които пишат с перо, перото им е нужно. Кое ще произведе по-добър резултат, сабята или перото? Онзи със сабята

доста груба работа ще произведе, а с перото работата е по-благородна. Дойде друг, избере да е оратор. Обича да говори. Някой път вие искате да говорите и вие сте прави, но трябва да вземете предвид условията. Ако сте войник трябва ви сабя; ако сте писател трябва ви перо; ако сте оратор трябва да говорите. Туй, което ораторът може да го изкара за един час, поетът за колко време може да го напише? В ораторството е съкратена процедура. Писателят трябва да пише много. Сега аз като говоря, на вас стенографите, колко време ви взема, за да напишете моята реч? Значи аз като говоря един час, на вас това може да ви вземе 5-6-7 часа. Значи, вие като дойде да напишете, продължително време ви взема. Ораторството е съкратена процедура. Ораторът има една опасност, може да направи много погрешки. На поетът по-дълго време взема, но всяко нещо обмисля. Може да зачеркне, да поправи. Ораторът изкаже една дума и не може да я зачеркне. Поетът като напише една книга, може да я зачеркне свободно. Казвам: В ораторството вие не сте свободен. В поезията ти трябва повече време, но си свободен в своите действия. Ораторът употребява по-малко време, но той не разполага с много време. Говорителят е избрал тия условия. Поетът е избрал други условия. Условията на войника, на писателя, на оратора се различават. Та казвам: В сабята времето е друго, в перото времето е друго, в говоренето времето е друго.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 5 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 24. X. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПРИЛЕЖАНИЕ

Отче наш.

„Благост“

Имате ли зададена тема? – /Нямаме/.

Пишете върху **тема №5** „Прилежанието“. Въобще какво разбирате под думата „прилежание“? С каква дума може да го заменим? Дайте една дума да го определите. Като произнасяте думата „прилежание“, заражда се една идея. Каква е идеята, която се заражда? Какво разбирате под думата „прилежание“ в най-простия смисъл. Когато говорим за правата линия, по какво определяте правата линия? Каква е мярката на правата линия? Казваме, че една линия е крива. Крива е по отношение на правата и е права по отношение на кривата. Кривата по отношение на правата е крива и правата по отношение на кривата е права. С какво ги мерим? В първия случай кривата линия мерим с правата, във втория случай правата линия мерим с кривата, но тия двете с какво се мерят? По какво познавате, че кривата е крива и правата е права?

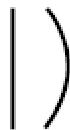

Фиг. 1

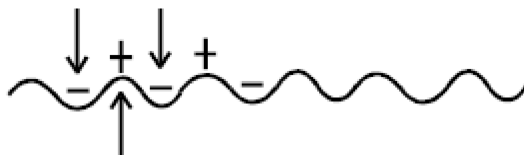

Фиг. 2

Линията, която се отклонява от перпендикуляра е крива (**Фиг. 1**). Всяка линия, която се слива с перпендикуляра е права. Правата линия се образува между две разумни точки, които имат един общ център. Перпендикулярът е мярка на правата линия. Казвате, че линията върви по такъв път, по една крива линия – (**Фиг. 2**). Издигнатите части са плюс, а понижените са минус. Съединението на положителните и отрицателните сили образува тази линия. Най-първо имате едно налягане, после – друго налягане. Имате смяна на полюсите. Сега тази идея е тъмна, понеже всякога, когато човек няма опорна точка да се ориентира, идеята не е ясна. Например, ако нямате четири точки на земята, по какво ще си представите накъде сте? Движите се на изток, имате една идея. Или движите се на запад, или на север, или на юг, идея имате. Представете си, че нямате тия точки, по какво ще се ориентирате? Какво може да бъде вашето положение? Изток – разбира движение, запад – разбира пак движение. Идеята е все същата.

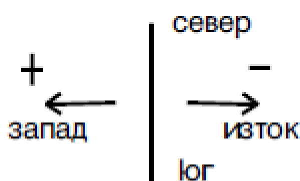

Фиг. 3

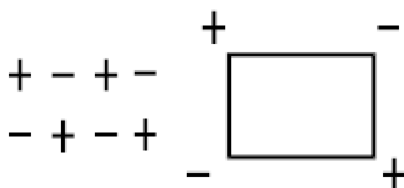

Фиг. 4

Да допуснем, че имате тук изток, тогава движението накъде отива? (**Фиг. 3**). Движението не върви в тази посока, както са

поставени знаците, понеже две положителни сили се отблъскват, и понеже отрицателните сили пак се отблъскват. Движението върви по крива линия. Идеята е поставена така (**Фиг. 4**): Имате плюс-минус, минус-плюс. Това е вече смяна. Когато известна идея е понятна, когато някоя мисъл е понятна, вие има с какво да се ориентирате. Щом мисълта ви не е ясна, няма с какво да се ориентирате. Някоя мисъл не ви е ясна, понеже няма с какво да се ориентирате.

Ако умножите 2 с 1 какво ще добиете? Пак имате 2. Защо? А, ако съберете 2 с 1 имате 3.

2 x 1=2

2+1=3

В първия случай как ще обясните? Не се увеличават двете. Аз разсъждавам така: И двете е сиромах. Нямат никакъв капитал. Както и да го умножаваме той няма какво да му даде.$Или да допуснем обратното, че в дадения случай, едното е сиромах, а две е богатия. Какво може да даде богаташът на бедния? Сиромахът като умножава, богатият какво дава? Богатият си остава пак толкоз. Но в дадения случай, когато двамата работят, този присъедини своята сила към двете, имате три. В първият случай единство нямате. Единият остава богат, а другият – сиромах. Във втория случай и двамата работят. Това е обяснение на идеята. Защо двете умножено с единицата остава две, а събрано с единицата става три? Ако умножавате двете с единицата нищо няма да му помогнете, а като събирате при двете едното ще направите нещо. Често във вашия /ум/ се заражда едно състояние – не сте доволен. На какво се дължи вашето неразположение? Станете сутрин, видите времето ясно, разположен сте. Видите го ветровито, облачно, неразположен сте. Питам: На какво се дължи това? В облачното време има повече капитал, дъжд ще дойде. Облачното време вас ви е неприятно, а ясното време ви е приятно. Там няма материал за работа, само светлината ще дойде, топлината ще дойде.

Защо предпочитате ясното време пред облачното? Младите винаги предпочитат ясното време, пък старите – облачното време. Затуй старите хора са повече облечени, а младите не са. Обяснете защо старите хора обичат облачното време, а младите ясното време. Аз обяснявам така: Старият обича облачното време, понеже знае, от своята опитност дъждът като дойде, каквото е посял – жито, ябълки, круши, ще изникнат и плод ще дадат. Старият е свързан с работа, младият иска ясно време, защото при облачно дъжд ще има, кал ще има. Иска да бере круши, а в кално време круши не се берат. На дървото мъчно ще се качва, хлъзгаво ще бъде, затова той обича ясно време. Пътят да е сух и като се качи на дървото, да се не хлъзга. Ясното време представя добрите условия за ядене и събиране на плодовете. Значи имате известно материално схващане и старият е прав. Тогава като съберете младия и стария, старият сее плодните дървета, а младият обира плодовете. Като съберете двамата имате четири, делено на две какво дава? – 4:2=2. Четири, то е станало два пъти по-голямо от младия. Младият е две. Щом двамата са работили резултатите са по-добри. Следователно, той дели, не дели старият. Младият дели. Ако старият раздели двете какво ще му се падне? Две делено на четири на какво ще е равно? 2:4=0.5, нали? 2+4=6. Та казвам: Всичките математически отношения те са органически съпоставяния в живота. Геометрията е вече резултат на тия съпоставяния. Някой път чувствуваш, че си в едно безизходно положение. Чувствуваш, че си затворен. Свободен си в стаята, но казваш: „Затворено ми е“. Хората се движат, слънцето изгрява, вятър има, водите текат, а ти казваш: „Затворен съм, нямам път.“ Къде си затворен? В себе си някъде си затворен. Хубаво, когато човек стане затворен какво трябва да прави? Да допуснем, че имате Х – един ученик. Имате У – учителят. И двата са неизвестни. Отношенията не са известни. Ученикът постъпва в училището – имате 1. Щом постъпи в училището има отношение към

учителя. Един ден понеже е малко сприхав, може да каже някоя обидна дума. Учителят щом се обиди, понеже онзи има отношение към него, иска да го засегне. Като дойде ученикът да говори, учителят ще му тури единица. Учителят му тури единица, но от какво произтича тя? От една дума казана от ученика. Защото той казал: „Учителят е голям невежа". Големият невежа веднага поддържа единицата. Учителят се влияе. Щом са му казали: „Невежа", понеже е невежа, учителят всякога ще му тури единица. Какво трябва да прави ученикът? Ученикът трябва да каже: „Г-н учителю, съжалявам, върнете моето невежество, не вие сте невежа, но аз съм невежа". Щом той каже, че е невежа, тогава учителят ще му тури 6. Щом каже: „Аз съм невежа, а ти си учен", ще дойде шесторката. В какво седи шесторката? Учителят, като пише 6 прави една крива линия. По-напред учителят му пише единица. А като се е извинил ученикът, учителят му пише 6. Извинението седи в кривата линия. Сега някои от вас не искате да се извините. Какво ви коства да се извините? Най-напред ученикът поддържа перпендикуляра – единицата. Като се отдели от перпендикуляра, прави едно малко отклонение и работите се оправят. Това е изяснение. Някой път направиш погрешка, пък се намериш в борба със себе си. Казваш: „Аз съм прав". Казваш: „Аз съм прав, аз имам право на тия пари". На какво основание имаш право на тия пари? Имам право да си откъсна една круша, на какво основание? Где ти е силата? Ти имаш право на една круша, понеже дядо ти сял крушата. Той изяде една круша и нося семето. Следователно, ти имаш право на това, което дядо ти ял. Щом изядеш едната круша, повече нямаш право. Сега щом ви дадат една круша подарък колко възможности имате? Имате две възможности да използувате. Едната възможност е да изядеш крушата и да опиташ сладчината. Втората възможност е, според същото правило, да посадиш тази круша. Сега ние изяждаме крушата и посаждаме семето. Не, цялата круша ще

посадиш. Всяка круша, която излиза от ядена круша, хората я ядат. Всяка круша, която е садена без да си я ял, хората не я ядат. Ако искаш да не ти ядат крушата трябва цяла да я посадиш. Само ти ще береш, никой няма да я бере. Сега хората садят все ядени круши и затова хората им (ядат) крушите. Ако ти посадиш крушата без да я ядеш, от тази круша ти ще ядеш, хората няма да я ядат. Ако посадиш семето на една круша, която си изял, тогава и хората ще ядат от нея и не се сърдете, че ядат крушата. Ще кажеш: „Аз ядох, аз им дадох пример на тях, аз съм причината". Сега аз изяснявам въпроса. Ученикът ще каже: „Той е голям невежа." Трябва да си каже: „Аз ли съм невежа, или той е невежа?" Учителят казва: „Едно време бях като него. На 16 години бях". Но сега той е невежа. Ученикът трябва да признае, че 16 години учителят е учил. И той 16 години като учи и той ще стане като учителя си. Какво разбирате под думата „невежа"? Представете си, че учителят знае повече, силен е. Да кажем състезаваш се физически и ученикът е по-силен от учителя си. Ученикът казва: „Ха да се борим". И като се поборят ученикът ще каже: „Не си ли ти голям невежа?" Ти си едно слабо дете. Сегашният порядък, в който живеем, умствено може да е силен, физически е слаб. Може физически да е силен, по сърце да е слаб. Силен човек е онзи, който и по ум е силен, и по сърце е силен, и по тяло, и по воля е силен. Да допуснем сега, че целият свят е създаден от силните хора, какъв свят ще имаме? Съществува ли такъв свят само от силни хора? Не съществува. Той съществува, но не е такъв според нашите понятия. Ако срещнете един силен човек вие ще се радвате. И ако вие сте силен ще се зароди желание да се борите с него, да премерите силите си. Борите се двамата, но нито той побеждава, нито вие побеждавате. Тогава сте равни по сила. Питам: Тогава какво ще правят двамата, които са еднакви по сила?

Фиг. 5

Представете си, че ти тръгваш в тази посока (**Фиг. 5**), а той върви в другата. И двамата сте силни. Единият върви от А, другият върви от В. Ще се срещнете. Нито единия иска да се отбие, нито другия, какво ще стане? Уравновесяват се силите, седят там. Единият трябва да отстъпи. Кой от двамата да отстъпи? По-умният трябва да отстъпи. Между двама силни хора, по-умният всякога отстъпва, понеже целта, откъм която отива е по-важна, отколкото да се бори по пътя. Умният счита, че ще срещне едно препятствие, няма какво да се бори. Може да го заобиколи. Понеже целта, към която се стреми е по-интересна, отколкото борбата. Борбата нищо не донася. По две посоки може да се отбие, или вляво, или вдясно. Ако се отбие вляво, коя е причината? Сърцето е причината да се отбие вляво. Ако се отбие вдясно, умът е причината да се отбие вдясно. Левият път е надолу, десният път е нагоре. Имате две противоположни посоки. Вляво има по-гъста материя. Вдясно са по-благоприятни условията.

Да допуснем, че някой път вие боледувате. Какви са признаците? На боледуването изобщо какви са признаците? Всичките болести имат едно повишение на температурата. Каква е нормалната топлина? 36.5-370. Повишена температурата може да е 38-390. Какво лошо има в повишението на температурата? Казвате: „Той е болен“. Защо той боледува? Как ще обясним научно, че човек трябва да боледува? Температурата трябва да дойде, има известни вещества, за които трябва да има аутодафе. Тази температура иде да изгорят нечистотиите. При повишената температура ще изгорят нечистотиите. Човек се уплаши и казва: „Не трябва да боледувам“. Ако не боледуваш ще умреш. Пък по-добре е да боледуваш отколкото да умреш. Ако не боледуваш ще се задушиш от тия нечистотии. Болестта е едно спасение от смъртта. Здравето е признак, че ти си в хармония със силите не природата. Здрав трябва да бъде човек за да

бъде в хармония и никога да не нарушава законите на природата. Човек, който не нарушава законите на природата всякога може да бъде здрав. Всеки, който ги нарушава болестта трябва да дойде като средство за да оправи една погрешка.

Питам: Защо в даден случай, когато един учител ви пише 6 вие се радвате, а като пише 1 ученикът не се радва? В болестта като се повишава температурата, защо да не се радваш? Този учител наместо 37 туря 38. Где е тук несправедливостта? Турил ти е една единица повече. При 39 градуса – 2 единици. При 40 градуса – 3 единици повече отколкото заслужаваш. Где е сега злото? Вие с болестта влизате във физическия свят. Имате да кажем на гърба си 45 килограма. Туй, което носите е 45 кила. Дойде някой, тури 1 – единица на вас и стане 46. Усещате, че той е ненужен товар. Или имате 47, пак имате ненужен товар. Сега, ако съберете (4+6) имате 10. Като съберете 10 (1+0) имате едно. Ако съберете (4+7) имате 11. А тях като съберете дава 2. (4+8) съберете дава 12, а тях като съберете, дава 3 (1+2=3). Този процес, за да се избавите от мъчнотията, която съществува, този товар трябва да го съкратите. На физическото поле по възможност да носиш колкото се може по-малък товар е най-приятно. Колкото повече носиш изхабяваш излишна енергия. Носиш 45 кила, какво ще спечелиш, нищо няма да спечелиш, ще изгубиш. Изхарчваш известна енергия повече, а тя струва милиони. Изхарчването на енергията струва милиони. Ти залагаш себе си за да добиеш 20-30 лева, не е разумно. Някой път човек залага здравето си за едно малко удоволствие. Искаш една чаша вино, то е едно удоволствие. Чашата вино е голям товар, 2 чаши е още по-голям товар, 3 чаши е още по-голям товар. Какво ще добиеш от една чаша вино? Ти ще се натовариш излишно. Това излишното ти е непотребно тебе. Та казвам: Имаме едно правило – когато материалната тежест се увеличава, положението се влошава. Когато

материалната тежест се намалява, положението се подобрява. Затова всякога подобрение трябва да стане. Има една нормална тежест. Аз изхождам, всеки човек като се роди има нормална тежест. Например, здравите деца колко тежат? Едно нормално дете като се роди, колко тежи? Някои деца тежат 1 кило, други 2, други 3 и по 4 кила и нагоре тежат ли? И до пет-шест кила има. Това мярка ли е? Защо децата трябва да се теглят? Трябва да има начин да теглят мозъка на симпатичната нервна система и цялото тяло да теглят. Отношение има между тежестта на мозъка и каква трябва да бъде тежестта на симпатичната нервна система и цялото тяло каква тежест трябва да има. В природата съществува един хармоничен закон. Едно дете като се роди каква тежест трябва да има? После в живота си постепенно пропорционално трябва да се притури при тази тежест да расте. Някой път вземате известни мерки. Ако си изгуби отношението, какво става? Да кажем имате ръст 165 сантиметра, средния, нормален ръст. Имате една широчина на врата 42 сантиметра. На основание на това предсказваме, ако не вземе мерки, от апоплексия или от затлъстяване ще умре. Трябва да се намали широчината на врата, да дойде 39 сантиметра, с три единици да се намали за да бъде нормално. 39 сантиметра обиколка на врата му да остане. Три единици трябва да се махнат от неговия врат. В този, дебелия врат се наслояват известни вещества, които препятствуват на умствената деятелност и на кръвообращението. В много отношения препятствуват да става кръвообращението правилно. Препятствува да текат електрическите токове правилно. Препятствува тази дебелина и на магнетизма да тече правилно. Три спънки има в човека. Ако един човек е 190 сантиметра височина и има един врат от 38 сантиметра, аз му казвам, че той скоро охтика ще има. Това е твърдение, това може научно да го докажем. Защо? Съотношение има. В този човек с тънкия врат, в него става чрезмерно, усилено горение, че материалът

се е стопил. Нямаме достатъчно материал, много силно горение има. И човек от силното горение може да изгори. Този, големият човек, колко сантиметра трябва да бъде врата му? – 40 сантиметра. Аз турям 41 пак е добре. Но 40, ако бъде е нормално число. Гдето кръвообращението става добре. Казвам: Когато природата създала човека е определила всичките удове какви да бъдат. По математически и геометрически е построила човека. Всеки един колко трябва да бъде неговата величина, размери? Много дългия врат в някои отношения е хубав, в някои не е. Много късия врат в някои отношения е добре, в някои не е. Късите вратове винаги са свързани със стомашната система. Дългите вратове винаги са свързани с дихателната система, с умствената деятелност. Ако задебелява врата ти, стомахът ти вече взема страната. Стомахът не е неутрален. Щом човек вземе страната на стомаха, ще се яви раздор в човека. Човек не трябва да взема страната ни на стомаха, ни на дробовете. Но трябва да държи онова равновесие, което съществува, да поддържа хармонията, която съществува между дробовете и стомаха. Дробовете трябва да се подчиняват на мозъка, но стомахът трябва да се подчинява на дробовете. Всеки друг орган на тялото трябва да се подчинява на стомаха. Краката, ръцете трябва да се подчиняват на стомаха. Той е главният, който поддържа, ако спре да изпраща храна на тях, веднага краката изгубят силата си, не ги кредитира, не праща достатъчно и тогава ръцете ще отслабнат, краката ще отслабнат. Та казвам: Най-първо има да се изучават разумните отношения, които съществуват в природата. Човек като се погледне ще види где му липсва отношението. Тук в ръката са дадени всичките диагнози. Няма да ви разправям. Но в ръката е дадено отношението какво е между дробовете, стомаха и мозъка. Дадено е кой господства. В лицето е дадена диагнозата. Ще знаеш кой господства – стомахът, дробовете или мозъкът. Ако е равномерно и хармонично, лицето е създадено от

хармоничното отношение, което съществува между стомаха, между дробовете и между мозъка. Каквото е отношението на стомаха, дробовете и мозъка, такова е и отношението на лицето. Казваме: „Той е здрав човек“. Здравето се обуславя. Ако стомахът има плюс, ако дробовете имат плюс и мозъкът има плюс какво заключение ще извадите? Тия плюсове не спадат вече към една и съща система. Всичките са плюс, но мозъкът и дробовете служат на стомаха, те са плюс по отношение на стомаха. Аз бих турил на мозъка да има 2 – с едно плюс. Ако стомахът има плюс, веднага ще бъде свързан с физическия свят, ще искаш ядене и пиене. Животът за тебе ще бъде /ядене и работа/. Учиш се да можеш да ядеш и да работиш. В яденето ще имаме един процес на разрушение. Вземаш една ябълка разрушаваш. Казвам: Каква хармония ще се създаде в свят, дето постоянно се рушат нещата? Рибата, която се натъкнала на този въпрос, на яденето, за да не разрушава, те решили да се гълтат цели. Отвън цяла се гълта, но като влезе в стомаха, стомахът, стомахът я дъвче. Питам: Ако вие създадете един свят какво трябва да бъде яденето? На физическото поле какъв трябва да бъде нормалния живот, как трябва да се яде? За в бъдеще да бъде чисто едно ядене, за в бъдеще в хигиената ще има следното правило: Ако имаш един болен човек и той ви даде един плод, той ще внесе в плода своето болезнено състояние, не яж този плод. Ако един болен шивач ви е ушил дреха, той ще внесе болестта в дрехата. Ако един болен учител (ви учи) той ще внесе болестта в знанието. Не приемай това знание! Ако някой пише книга и е болен, не чети тази книга! Здрави трябва да бъдат хората във всяко отношение. Здравият човек е, който е в хармония с природата. Ако той пише книга, чети тия книги. Един болен проповедник, каквото и да говори не го слушай.

Превеждат един пример, който се е случил в Ню-Йорк. Един знаменит проповедник страдал от стомашна болест, от отслабване на

стомаха. Той постоянно говорил за второто пришествие, за страданията, които има да дойдат на хората. Изпоплашил всичките си слушатели и който го е слушал заболял. Най-после занасят проповедника в болницата, промиват стомаха му, лекуват го и след 4-5 месеца оздравява. Изчезват ония нечистотии, които имал и като се връща, проповядвал за царството Божие, за всичките радости, които очакват хората. Като се очистил стомахът му, проповядвал за братство и равенство. Показва, че стомахът му е здрав. Някои хора са песимисти, гледат мрачно на живота. Стомахът им е развален. Някои са оптимисти, стомахът им е здрав. Щом си песимист, стомахът ти е развален. Щом дробовете са развалени, имате квадрат. Щом мозъка е зле, имате вече куб. Щом човек говори помножавайте разстоянието. Стомахът умножавайте на дробовете и мозъка. Той има съвсем мрачна идея за живота. Подобрете положението на мозъка, на дробовете, на стомаха, веднага външната обстановка на природата се изменя за него. Някои неща той знае, но те са наложени от стомаха. Затуй потребно е хубава храна, за да се подобри стомаха, правилното ядене трябва да бъде отлично, за да имате здравословно състояние. При сегашните условия каква е идеята? Ще правите така, както правят лекарите. Един лекар, ако иска да направи инжекция, той ще вземе иглата, ще я тури в огъня, защото иначе има микроби, може да ги вкара в организма. Трябва да имате една губерка, ще я турите на пламъка за да се освободи от всички микроби, които могат да влязат във вашия организъм. Аз съм срещал много хора, които са се заразили. Паднала круша или някой друг плод на земята, българинът ще вземе крушата, ще я почисти отгоре и ще я изяде. След 3-4 месеца започва да страда от стомах. Вземи тази круша, измий я хубаво с топла вода, че тогава я яж. А българинът я трие с ръка. Някой път не става нищо. Трябва да видиш мястото дали е чисто. Ако е чисто, никой човек не е минавал, яж я. Ако мястото не е чисто дето е паднала

крушата, не я яж. Някой път има микроби. Децата ходят по гробищата да ядат там плодовете по дърветата. Много болести могат да добият. Много са мазни, много са хубави плодовете на гробищата, но не са здравословни. Сега хората взимат извержения на животните и с тях торят нивите. По този начин ние нямаме чисти плодове. Плодът е чист без никакви торове, само това, което иде от слънцето и торът, който пада от листата на дърветата. Животинските торове не са така хигиенични.

Казвам: Разчитайте на онова, което ви е дала природата. Разчитайте на чистия въздух, на чистата вода. Разчитайте на чистата вода, вземете житце, сварете го. Наместо да го мелите, сварете житото. Има едно неудобство, дърва няма. А да го свариш на електричество, колко ще ти вземе? Не разполага човек със средства. В природата съществува друг закон. Малкото благо привлича многото. Вие ще кажете: „Защо е така?“ Малкото привлича, ще обясня защо. Имате една долина и до нея имате остър планински връх. Винаги всичките блага от върха слизат в долината. Малката долина привлича богатствата на планинския връх. Малкото разумно благо само по себе си привлича голямото. Казва: „Малкото може да дойде при голямото, то е разумно съчетание“. Природата е винаги на страната на слабите. Светът е създаден от малки неща, светът е създаден от безброй малки частици. Тия частици определят началото на цялата земя. Като казваме „Светът е създаден“, създаден е от малки същества, които образуват земята. И ние се занимаваме само с общите резултати. Искаме да бъдем големи. Искайте да бъдете малки, но разумни. По-добре малки разумни, отколкото големи и глупави. Тогава малкият разумен, на неговата страна е цялата природа. А онзи, големият и неразумен, природата не е с него. Това са твърдения. Кога природата е с нас? Щом умът ти не е смутен – природата е с тебе. Щом чувствата не се смущават – природата е с тебе, щом волята ти не се смущава –

природата е с тебе. Вътре в себе си ти си спокоен. Отвън може да имаш препятствия, то са нищо външните препятствия. Когато природата е в единение отвътре, външните препятствия, то са условия за подобрение. Преодолееш едно препятствие, друго, ти се насърчаваш. Човек в духа си трябва да бъде в изправност, в хармония с природата. Умът му трябва да бъде в хармония с неговите чувства и неговата воля. Тогава може да се учите. Само така науката може да има полза. Когато умът е потъмнял, когато чувствата са потъмнели, когато волята е потъмняла, тогава може ли да бъдем полезни?

Фиг. 6

Да допуснем, че имате едно лице, по прави линии направено. Може да имате едно лице такова (**Фиг. 6**). Когато срещате един човек, на когото скулите му са издадени, а долната част на лицето е хлътнала, какво показва? Показва разстройство на стомаха. Ако бузите са много хлътнали показва, че стомахът не е развит. Ако тази страна е пълна, показва, че стомахът е в добро положение. Или срещате един човек на когото носа е стеснен. Показва, че дробовете му не са добре развити. Има нещо, което в носа не ви харесва. Не ви харесва понеже дробовете са в анормално положение и носът не е развит правилно. Чувствувате на друг човек челото не е нормално, не го харесвате. Показва, че мозъкът не е развит. Горната част на челото показва състоянието на мозъка какво е. Носът показва състоянието на дробовете какво е. Бузите отстрани на лицето показват състоянието

на стомаха какво е. Носът трябва да бъде в хармония с дихателната система. Лицето отстрани трябва да бъде в хармония със стомаха. Някой път човек е песимист. Песимизъмът му се дължи или на стомаха, или песимизъмът може да се дължи на мозъкът, или пък може да се дължи на чувствата. Ако имате стомахът, дробовете и мозъкът, ако и трите са отрицателни тогава се отблъскват. Затуй по отношение на ума, стомахът трябва да бъде минус, а умът плюс. В едно здравословно състояние трябва да имате два минуса с един плюс. В природата съществува този закон. Бащата е плюс, майката е минус, детето е неутрално. Или пък имате два минуса и един плюс. Детето трябва да бъде в хармония или с майката, или с бащата. По някой път аз навеждам тия психологически неща, които са верни. На някои ваши състояния не знаете какъв е източникът. Неразположен си, не знаеш източника къде е. Може това неразположение да се дължи на вашият ум или може това неразположение да се дължи на вашите чувства. Не е лошо, че си неразположен. Но това неразположение се дължи на недоимък. Щом си неразположен имаш недоимък. Някой път може да имаш недоволство. Недоволството може да е плюс, недоволството може да е минус. Един минус и един плюс всякога те се приближават. И в природата тия страдания, които имаме, ние се натъкваме на същото. Ние искаме да устроим един свят без противоречия. То е невъзможно да се създаде един свят без противоречия на земята. Плюс и минус съществуват. Ние искаме в умствено, в духовно, във физическо отношение да бъдем щастливи. То е невъзможно при сегашните условия. Като резултат е невъзможно. Ти трябва да знаеш, ако имаш едно приятно чувство, една две минути, ти трябва да знаеш, след всяка радост да очакваш да дойде една смяна, едно голямо разочарование. В природата имаме същия закон. Виждаме лятно време имате 40-50 градуса топлина и през зимата ще имаме толкова студ. Ще дойде смяна, ще се смени

хубавото време. Казвате: „Защо е така?“ Така стават смени и на екватора, гдето е много топло, вечерно време става така студено, че дори лед се образува. Винаги в природата съществуват резки промени, противоречия, които са за да се внесе една хармония, едно противоречие е потребно. То е потребно, както по някой път тренът не може да тръгне, въртят се колелата на едно място. Не може да подеме понеже е гладко. И затова турят пясък на релсите. За да тръгне трена, трябва да се тури пясък, иначе колелото се върти около себе си, не може да тръгне. Сега не се изисква всичко да бъде гладко в живота, защото ще седиш само на едно място. Ако остане само мозъка да работи пак е лошо. Големите противоречия и малките противоречия са на място. Малките противоречия в ума са на място. Малките противоречия в сърцето са на място. Малките противоречия във волята са на място. Големите не са на място. Та сега, когато ви заболи главата, гледайте от големите противоречия ли е, или от малките. Ако е от малките, тогава дайте един банкет. Кажете: „Днес ще дам един банкет, понеже имам едно противоречие, което е за добро“. Така трябва да се гледа на живота. Всеки един от вас това може да го провери. Ако така сме се възпитавали тогава ще създадем в себе си друго устройство. Ние с нашите песимистични мисли и чувства, създаваме лоши условия, трябва да имаме оптимистични мисли и желания. Някой вижда живота мрачен, защо го вижда мрачен?

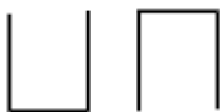

Фиг. 7

Каква беше сега основната идея, откъде започнахме? Какво беше първата предпоставка? – Прилежанието. Какво значи прилежание? При – лежа – ние. Казвам: Отидох при него. Лежи. Отидох при онзи,

който лежи. Ние – значи е ние. Значи аз отидох при ония, които лежат и си почиват. Някъде става трудно П-то. Първата буква на думата, е един елемент, който показва, че в природата имате живот да се изяви. Този цвят (**Фиг. 7**) като се зачене, се обръща надолу. П-то показва нещо, което е заченато. Р-то показва в дадения случай слънчевият лъч, който иде отгоре. И-то показва посока на движение, един плод, който е завързал. Р-то означава слънчевите лъчи, които идват отгоре, върху плода. Този плод ще дойде долу. При туй, което е заченато, ще слезе при него. Лежа – показва енергия, която слиза от слънцето. А-то показва труд. Този плод пак ще дойде. Н-то е противоречие. Н-то е, ако живееш неразумно. Всяко противоречие в края ще се превърне на разширение. Ако сме разумни в човешката мисъл и чувства ще се превърне на разширение. Това е един анализ на съдържанието на една дума. Има разни елементи. Всичките думи имат свой произход. Всяка дума има свое съдържание и свой произход. Тя показва от какво е произлязла и какво съдържа в себе си. Думата „гладен“ показва, че ти липсва нещо, а нахраних се, означава, че си задоволил недоволството. Гладът показва липса. Нахраних се, вече показва, че гладът е задоволен. Всичките думи имат едно естествено съдържание. Гладът показва, че му липсва нещо. Жадният показва пак минус. Когато сте гладен не е лошо нещо. Когато имате жажда, жаждата не е противоречие. Жаждата, гладът, страданието, това са велики сили, които ни подтикват. Без страдание нищо не може да направим. Това са подтици в света. Съвременните хора ни е страх от това, с което природата може да ни услужи. Гладът, не е който ражда смъртта, но е гладът, който ражда подтика. Глад, който уморява човека, той е едно зло. Той може да го избегне. Не трябва да превръщаме гладът в смърт. Трябва да приемем благото, което носи. Когато човек гладува за знание, учен става. Когато няма глад за

знание, учен не може да стане. Когато не гладува за знание, нищо не става.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 6 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 31. X. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОТВОРЕН И ЗАТВОРЕН ИНТЕРВАЛ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /*Имаме*/. Каква е?-/*Прилежанието.*/ Каква е подбудителната причина на прилежанието? Каква е подбудителната причина на горението? Когато някой предмет гори, коя е подбудителната причина? Или когато човек пее, коя е подбудителната причина? Или коя е подбудителната причина да прилежава човек? Или човек обича да спи, коя е подбудителната причина? Имате един камък, искате да го строшите. Мислите ли, че с първия удар ще може да го разтрошите? Като го ударите, чукът ви отскача. Втори път го ударите, отскача. Трети път, десети път, може 50 пъти да ударите и най-после ще кажете: „Работата с един удар не става". Най-после ще се намерите в трудно положение. Ударите камъка, чукът отскочи. Казвате: „Як е този камък". Ще се откажете да го разбиете. Или в дадения случай камъкът е потребен за градене, не е шуплив, а сбит камък. Ако този камък с първия удар се поддадеше, казвате: „Този камък не е, който търся". Въпроси, които лесно се разрешават не са важни. Вие искате някои въпроси много лесно да се разрешават. Някъде е хубаво да се разрешават лесно въпросите. Сега да дойдем до прилежанието. Когато човек отива да спи, коя е подбудителната причина? Той иска да си почине, иска да има един обикновен сън. Между съня и човека има известна обич. Той отива в обятията на съня. Сънят го прегърне, покрие го с юрган отгоре, цялата нощ му говори насърчителни думи, насърчава го. Кой не би отишъл така, като му говорят най-сладките думи? Ако някой отива да спи, пък го бият, ще спи ли? Сега това е фигуративно. Но в съня имаме едно състояние, което е приятно. Отиваме с цел, че можем да си

починем. Ще се освежим. Може би ще видим нещо насъне и като станем ще приказваме. Защото в съня работите много лесно стават. Някоя вечер сънуваш, че си богат, че отиваш в училището да учиш. Свършваш, назначават те на голяма служба. Събудиш се, всичко това го няма. Макар да го няма, приятно ти е, макар сънят да не е реален. Свършил си училището, заемаш голяма служба, с почитание се ползуваш. Не е ли хубаво два три пъти в годината да сънува човек, че е свършил училището? Някой казва: „Илюзия е, не ни ползува това". Сега вие тук сте реалисти, но туй което вярвате реално ли е? Нека имате понятие за реалното. Да кажем един тон е реален. Аз мога да пея. Докато аз пея да кажем тонът „до" е реален. Щом престана да пея не е реален. Пея ли, реален е. Щом престана да пея, не е реален. Има една реалност, в която човек е потопен. Във въздуха ти си потопен. Вие искате да не ви безпокои никой, да бъдете абсолютно спокойни. Казвате: „Аз искам никой да не ме докосва, искам да бъда свободен". Има някои реалности, от които не искаме да ни докосват. Въздухът едва те докосва, милва те много лекичко, влиза в ушите, влиза в очите, цялото ти тяло и през цялата нощ не си свободен от него. Защо не му се карате? Защото голяма /деликатност/ има в него. Той като усети, че ти започнеш да му се сърдиш, той стане мекичък, едва те докосва. Че ти като спиш, той идва и едва пристъпва, така тихо, че много голяма обхода има във въздуха. Ако вие бихте имали характера на въздуха, голяма култура щяхте да имате. При това казвате, като направите някаква работа, че е вятърничава. Какво разбирате под „вятърничава работа"? Под думата „вятърничава работа", разбираме лесна работа, която лесно става. Духнеш нещо и лесно стане. После туряте второ значение. С вятъра лесно става, но без вятъра мъчно става. Сега считат, че една вятърничава работа не е съдържателна. Да ви кажа за пример, една вятърничава работа. Аз ви давам един милион на заем. Всеки един от вас може да направи една вятърничава

работа. Някой каже: „Аз нямам пет пари“. Аз ви давам един милион. В един милион имате седем цифри. Сега това е вятърничава работа. Вземате билет от лотарията и казваш: „Ще спечеля един милион“. Но то е изключение. За да се случи да спечелиш един милион, колко пъти трябва да се тегли лотарията? Аз може да спечеля един милион от лотарията. Като купя всички билети непременно ще спечеля един милион. Но и това е една вятърничава работа. Колко са билетите в лотарията. Да допуснем, че са 50 хиляди, или да речем 10 хиляди по 100 лева, значи правят един милион. Като вземеш всичките билети, ще дадеш повече. Всякога, когато дадеш повече, вземаш по-малко. Това не е печалба, това е загуба. Каква друга дума да турим? Когато човек дава повече, взема по-малко, то е щедър човек. Когато човек взема по-малко, а дава повече, той не е скържав човек. Тъй щото като купиш всичките билети ти си щедър човек. А пък вие не печелите в билетите понеже употребявате скържавия метод. Давате 25 лева или 100 лева, а имате идеята да спечелите един милион. Голяма скържавина е това. Онези работи в света, които не прогресират, те са скържави. Например, вие искате за късо време да свършите училище и да станете певец, музикант. Или искате за два месеца да имате един апартамент хубав. Като кажете нещо да стане веднага. Много скържава работа е. За да станете богат на колко милиона вола трябва да одерете кожата? За да станете богат, колко житени зърна трябва да имате? Представете си, че всяка година по 10 хиляди кила придобивате. Не обикновено кило, но всяко кило, съдържа сто кила. Десет хиляди по сто кила, колко прави? – Един милион. Един милион кила. Всяко кило по колко струва, колко струва житото? Във всяко едно обикновено кило има около 16 хиляди зрънца. Значи, ако дойдем до живата природа, ти искаш богатство, но в това богатство колко милиона същества трябва да съединят силата си с твоята, за да станеш ти богат? При това не само това, но трябва да вземеш в

съображение силите на другите. Молекулите са живи, неорганизирани и йоните трябва да се коопирират. За тия малките работи, за йоните учените хора сега се занимават. Учените хора не ги разбират какъв свят са. Това е един неразбран свят. Йоните, електроните, атомите, молекулите, те са в основата на неорганизирания свят. Неорганизирани неща аз ги наричам. Имате едно житено зърно, докато е в хамбара е неорганизирано. То остава единично. Но туй неорганизираното житено зърно, щом го турите в земята, веднага в него се заражда един подтик и то израства, дава плод и създава нещо от себе си. Та казвам: Тази неорганизираната материя след време ще се организира. Когато един атом или една молекула, или един електрон мине през човешкия ум и живее дълго време при човек, добива свойството на човека. Като иде при другите животни, за него другите атоми са животни, а то е човек изправен на два крака, казва: „Аз съм свършил университета на хората", той става човешки електрон. Има електрони на мечките, те са мечи електрони.

Та казвам: Каква е целта на живота? – Да направиш мечите електрони, човешки електрони. Защото като мечка, като вълк, те рушат. Като човек започват да мислят, ще свирят, ще рисуват, къщи ще правят, добро ще правят, книги ще пишат, ще поетизират. У човека онова, което е лошо, те са онези електрони, които не са човешки, мечи са. Мечи са, мечи работи правят. Сега не са виновати хората. То са онези малките мечи електрони, които правят погрешки. То е едно малко сравнение. Имате една капчица вода. Тя никому пакост не прави. Но от тия малките капки събрани три квадрилиона и ги пуснете, какво ще направят? Ще направят голяма пакост. Та казвам: Законът е – Неорганизираната материя не я събирайте на едно място. Щом се събере пакост прави. Малкото количество е полезно, голямото е опасно. Да допуснем, че материята е в едно поле, представя една площ. Ако на тази материя дадете малко наклонена

площ, колкото и тя да те обича, щом намери наклона ще остане ли? Значи в неорганизираната материя, думите, обещанията, нищо не струват. Може да ти обещава хиляди пъти на ден, но щом намери наклона напусне те, отиде си. Парите са при тебе, докато са в касата. Щом излязат от касата, търкалят се. Та сега ви давам едно разрешение. По някой път вие казвате: „Защо някои работи са станали така, защо водата е изтекла?" Казвам: Водата е изтекла, понеже стомната се е пробила. Водата щом намери пробитата стомна ще излезе навън. Тя е толкова свободна, че не обича да бъде затворена. Ако държите водата в отворена стомна една година, тя ще се изпари. Чрез устата ще се изпари. Хващате, стомната празна. Преди години, бях ходил на гости в Казанлък и бяха ми дали няколко мускалчета подарък. Бях ги турил така в стаята за украшение. След 2-3 години като погледнах, всичките мускали празни. Бяха затворени много хубаво, но това масло изчезнало, намерило място да излезе. Ако разсъждавам обикновено мога да кажа, че са ми дали празни мускалите. Но розовото масло е излязло. Трябвало да бъде затворено по особен начин. Трябвало да се затвори с восък, херметически. Та и вие по някой път, когато вашите идеи изветряват някъде, то са като моите мускали. Всяка една идея трябва да се организира, ако не я организирате тя изчезва. Изчезва по единствената причина, понеже светът е като един калейдоскоп. Изменят се положенията, които съществуват, плоскостта се изменя. Кое положение сега е по-добро – богат ли да бъдеш, сиромах ли да бъдеш? Вие искате богатство. Кои са съображенията, кои са подбудителните причини? Аз разсъждавам много обективно. Искаш да станеш богат, кои са подбудителните положения? Богатството дава удобства, но богатството носи и неудобства. Какви удобства дава богатството? Вие не искате сиромашия, понеже ви лишава от известни удобства. Да ходиш всеки ден да работиш по 8-10 часа. Да правиш по 4-5 хиляди поклона. Някои

правят по 4-5 хиляди поклона и казват, че се молят. Че онзи с мотиката и той се покланя. Колко хиляди пъти на ден се покланя? 4 хиляди поклона на ден може да направи, ще му платят 50-60 лева, че се е поклонил. Като се е покланял той е извършил една работа. След като работиш една година казваш: „Аз вече не искам на това богатство да служа, не искам да се покланям“. Защо не искаш да се покланяш? – 4 хиляди поклона за 365 дена колко поклона ще направиш? Това са ред разсъждения. Казвам: В природата се обичат ония работи, които са разумни. Например, ти в дадения случай като правиш 4 хиляди поклона печелиш малко. Онзи за когото се покланяш, той печели повече. Той дойде и казва: „Много добре се покланяш“. И за твойто добро покланяне на тебе ти дава 50 лева, а пък той взема останалите 10-20-30, някой път 100 лева. Ако за 4-хиляди поклона, на всеки поклон ти дават по един лев, ти ще вземеш 4-хиляди лева, трябва да увеличим заплатата. По колко се пада? 4-хиляди навеждания колко дават на един работник? Да кажем 100 лева. Колко му се пада на един поклон? Ако му плащат 100 лева за 4000 поклона, колко се пада за всеки поклон? Сега аз увеличавам заплатата и за всеки поклон давам по един лев. Значи той ще получи 4000 лева. Сега не плащат толкова и хората трябва да се борят да се повиши заплатата на поклоните. Значи казвате, че се пада по 2 и половина стотинки на един поклон. Ако се увеличи заплатата и за всеки поклон са плаща по един лев, не струва ли да се поклониш 4000 пъти, ще вземеш 4000 хиляди лева на ден. А за годината 365 дни по 4000 лева, колко ще се паднат? – 1 460 000 лева. Как да не струва да се покланяш по 4000 пъти на ден. Струва си, но стига да оценят. Да допуснем, че ти си при едно езеро и с една стомна, която събира 5 кила, на ден пълниш 4000 стомни, че продаваш водата. Доста пари ще струва. 4000 стомни по 5 кила, всяка една стомна струва по (5) лева. Значи 20000 лева ще вземеш. Не си ли струва целия ден да пренасяш

водата? За една година ти ще вземеш (73) милиона лева. Значи достатъчно е една година да пренасяш вода да осигуриш живота си.

Та вие сте чудни по някой път. В природата има известни думи, която може да струва 100, 1000, 500 хиляди. Има думи, които се продават като плодове, та като употребявате думи, употребявайте думи, които са скъпоценни. Продавате един вол, един хубав кон. Англичаните знаете какви скъпи коне имат. По 2-3 хиляди лири един струва. А на наши пари това милиони струва. Не си ли струва да продадеш един кон за един милион. Има коне, които и за 1000 лева се продават. Има евтини коне има и скъпи коне. Та като се изучава езика трябва да разбирате. Ако искате да подобрите живота си, избирайте думи, които са ценни. Ценните думи дават съдържание на човека. Например, вие поддържате по някой път доброто, казвате: „Да бъдем добри!“ Трябва да дадете цена на доброто. Казвате: „Той е добър човек“. Сега давате голяма тежест на една дума, отколкото на друга. Туй е вследствие на това, че тези думи, които имат по-голяма цена имат по-голяма сила. Злото е по-ценно, доброто е затворен интервал. Музикално, злото е отворен интервал. Злото винаги дава, то е щедро. Като дойдеш изведнъж те удари, 2-3-4 пъти. Дойде добрият нищо не ти дава. Гледа да не те пипне. Казва: „Какво искаш?“ Казваш: „Сиромах ли си?“ Натупа те хубаво. Разправяше ми един арменец, случило се това в Бургас. Дошъл един просяк и той му казва: „Какво искаш бе керата?“ Изгонил го из дюкяна си и като излязъл просякът, поседял 1-2 минути, взема 20 лева, настига го, че му мушка парите. Туря му парите в джоба. От дюкяна си го изпъдил, а после ходи да го търси и му дава 20 лева в джоба. То е един факт. Казвам: Този човек е лош, който дава. Мушне го и му даде 20 лева. В някои отношения, лошите хора, понеже са отворени интервали, дават в света. И затова казват: „С добро не отива“. Доброто в едно отношение е затворено и то трябва да се направи динамично. Злото е разточително. Доброто е

икономично. По това се отличават. Добрият съхранява енергията си. Когато човек е добър той съхранява енергията. Щом човек стане лош, значи набрала се е много енергия в него и той трябва да започне да я употребява навън. Трябва да стане лош, щедър, да превърне енергията. Казва: „Лош си станал“. Превърни думата „лош“ в „щедър“. Казвам: Това е моят идеал в света. Веднага превръщане да има. С какво започнахме в началото? – С прилежанието.

В света ние се намираме в един свят неорганизиран. Имаме разни идеи. Какво нещо е неорганизиран свят? Под думата „неорганизиран“, разбираме свят, разбираме, че е невежа или ние се намираме в един неорганизиран свят, защото ти може да си жаден, да плачеш и няма кой да ти даде. Ако идеш при едно езеро, може да плачеш колкото искаш, но това езеро няма да влезе в положението ти. Може да те слуша едно езеро, няма да ти даде нито капка вода. Казваш: „Моля ти се ела“. Езерото не се интересува от тебе. Ако ти проточиш ръката си, вземеш вода, то нищо няма да ти каже. Никой няма да ти се скара. Но ако се молиш, казва: „С молитва не става“. Ти си вземи, то няма да ти каже и да си вземеш. То мълчи и те опитва колко си умен. Ти казваш: „Ти не разбираш ли колко съм страдал, колко дена съм жадувал, влез в положението ми“. Но всички мълчат. Ти казваш: „Вие сте много жестоки“. Караш се, риташ с крака. Разумният човек ще дойде и ще вземе. След като усетиш водата, веднага усещаш приятност. Те като минат потушават пожара. Вземеш втора, трета глътка. Утоли се жаждата. Та съвременните хора не разбират порядъка в света, в който живеят. Ти най-първо трябва да изучаваш порядъка на този свят и да започнеш да постъпваш съобразно неговите закони. Вие искате нови закони да турите. Ти на тази вода няма да се молиш, но ще вземеш сам. Ще се намокриш, ще пиеш. Същият закон е и за въздуха. Ти си затворил носа си и не го пущаш, пък той те насилва и иска да влезе вътре. Щом си отвориш

устата или носа, веднага влиза. Ако ти се смущаваш, че въздухът влязъл и го изпъждаш, постъпваш ли разумно? Човек постоянно го хука. Отвори устата си, той влезе вътре. Изхвърлиш го навън и той пак влиза наново. И целия ден вие се борите. Той влиза вътре, вие го изпъждате, той влиза, вие го изпъждате. След като го изпъждаш виждаш каква работа е свършена. Освежил си се. След като целия ден си се борил с въздуха, той влиза вътре, ти навън го изпъждаш, ти усещаш вечерта нещо добро, че малко се е подобрило положението ти. Насилието, което въздухът ти прави, ти причинило полза. Ако не беше те насилвал, не щеше да имаш полза. Та по някой път насилваме и Божествения порядък, доброто те насилва. Че страдат хората, от добро страдат. Нали казваш: „От добро страдам". Ти се радвай, че от добро страдаш. Винаги в Божественият свят хората страдат и от добро, и от злото. Само че, който страда от добро, приема повече, който страда от злото, по-малко приема. Но от доброто и от злото, всякога в Божествения свят има полза. Някой път лекарите лекуват /с/ метода на злото. По някой път челюстта излиза от своето леговище. Има такъв един случай. На един човек излиза челюстта и той отива при един лекар. Като влиза при лекаря, той не знае как ще го лекува и изведнаж лекарят му удря две плесници, но така, че се намества челюстта. Слисва се пациента. Той отива да го лекува, а лекарят му удря две плесници. И в природата всеки удар, всяко страдание е осмислено. В живата природа, няма страдание, което да не е осмислено. Туй страдание произвежда по-голяма цена и човек придобива повече, отколкото ако не приемеше удара. Ако приемеш удара, приемаш ценност. В Божествения свят всеки удар, най-малкото съприкосновение, което човек добива има своя цена. По някой път хората питат, защо са страданията? Защото носят ценност в себе си. Един тон, който пее някой, тонът като докосне ухото ти, постоянно бият тия вълни на тъпанчето. Ти се въодушевяваш от тия вълни,

които хлопат. Казва: „Отвори“. Ти казваш: „Нека хлопне още веднаж“. Приятно ти е като слушаш отвън тона. Послушаш и като хлопа, 10-15-20 минути ти се усещаш крайно разположен, че някой хлопа. Въздухът музикално е хлопал. Щом немузикално хлопа, ти се усещаш неразположен. Та казвам сега: Учете се да хлопате хубаво. Я изхлопайте сега хубаво. /Изпяхме песента „Цветята цъфтяха“/. Какво е съдържанието на тази песен „Цветята цъфтяха под слънчеви лъчи“. В песента „Цветята цъфтяха“, цветът който се отворил, той може да възприеме. Който не се е отворил да възприеме, не може да задържи слънчевите лъчи. Ако твоят ум и твоето сърце не се отварят на Божествените блага, какво може да добиеш? Ако един цвят седи затворен, като една пъпка, какво ще придобие? Пъпката е затворен интервал. Този интервал най-първо се отваря. След като затвореният интервал се отвори, цветът като се обърне нагоре, черпи сокове. Плодът е затворен интервал. Всичките плодове са затворени интервали. Цветът е отворен интервал. Гладът пак е затворен интервал. Затворен музикален интервал, но динамичен затворен интервал, който събира. След това този плод пак става отворен интервал. Един плод като го оставят започне да се изпарява, да излизат от него соковете и той остава пак семката, която трябва да се посее. Та казвам: Смяна трябва. Затвореният интервал е ограничен. Той трябва да се отвори. И в музиката трябва да стават смени. Започвате с отворен интервал, после имате отворен, пак се свързвате със затворен. После започвате пак със затворен интервал. Ти искаш да се запознаеш с хората. Насъбрал си много. Значи дал си много. Събираш се в себе си, за да придобиеш и след като придобиеш, пак трябва да станеш затворен интервал. Смяна трябва. Вие не разбирате тази смяна. Като осиромашеете не разбирате защо е сиромашията. От щедрост си осиромашал и ще станеш затворен интервал. Богатството е затворен интервал, а пък богатият е сиромах, отворен интервал.

Сиромахът казва: „Тази къща да е моя, това да имам, онова да имам“. Сиромахът е крайно затворен. Накъдето отива, иска всичко да вземе. Картина види, иска да я има. Коне да има, овце да има. И най-после като събира, събира, погледнеш забогатял. А пък богатият казва: „Да давам“. Ще даде някому воловете, пари ще даде. Сиромасите се подбуждат несъзнателно в известни процеси да дадат. Сиромахът без да знае казва: „Да имам това, да имам онова“. Онези от вас, които не знаеха да пеете, казвате: „Да зная да пея“. Вие сте сиромаси. Че то е същото да казваш: „Това да зная, онова да зная, туй да имам, онова да имам“. Че то е сиромашия. Не е лошо туй да желаете. Музикално как започва песента „Цветята цъфтяха“, какъв интервал е? Значи започват с отворен интервал. Цветята вързаха, дадоха каквото имаха в себе си и минаха в затворен интервал. Започват с отворен и влизат в затворен. „Цветята цъфтяха, вързаха под слънчевите лъчи“. Аз разглеждам музикално пиесата как върви за един музикален закон на затворен и отворен интервал. Думите и те вървят по затворен и отворен интервал. То е по закона на смяната. Ти не можеш да бъдеш отворен, ако няма какво да дадеш и ти не може да бъдеш затворен, ако няма откъде да събираш. Ставаш затворен, когато имаш място да събираш. Отворен интервал, пълен си, има какво да дадеш. Това е положителен и отрицателен свят. Учените говорят за положителни и отрицателни величини. Положителното, това е отворен интервал. Плюсът е отворен интервал. Минусът това е затворен интервал. При минуса се събира. При плюса е отворен интервал. Положително е това, което е отворен интервал. Отворената мисъл е мисъл, която дава. Затворената мисъл, е която не дава. Не да бъдеш вечно затворен и вечно отворен. Това не се разбира. Някои от вас не сте музикални, защото сте затворен интервал. Не искате да дадете малко, много сте скържави. Казвам: Попейте. Казва: „Аз не пея“. Та ти си скържав. Ти за да пееш трябва да има какво да дадеш, искаш да пееш, но няма какво да пееш. Аз,

запример имам един репертоар толкова голям, аз като побутна някое камъче, разгъне се музикален интервал, веднага може да пея на камъчето. Като го бутна, то се отвори. Един цвят е един отворен интервал. Казвам: В това отношение трябва да се разбира живота. Не е лесно в това състояние, в което сме сега да излезем навън. Много голямо прилежание трябва. Да кажем мързелив си, не искаш да работиш. Давам ти един лев, седиш спокоен. Правиш кафенцето. Давам ти 1 лев, 2, 3, 10, 20, 30, 40, 100 лева. За 100 лева си готов да се помръднеш, прилежен станеш. За един лев казваш: „Не се мърдам“. Като ти дам 100 лева вземаш мотиката и целия ден има прилежание. Прилагаш нещо. Носиш 100-те лева и казваш: „Покланях се за 100 лева. Не съм глупав за 1 лев да се покланям“. Где седи умнотата? Кой не се покланя за един лев, а се покланя за 100 лева. Къде е разликата? В какво седи философията да не минаваш за глупав? Да не се покланяш за 1 лев, а за 100 лева да се покланяш. Доста сложна задача. Допуснете, че някой за 1000 лева не работи, за 10000 работи. Къде е философията сега? Ето сега според мен какво е. Искам да ви дам едно правило. За един лев аз няма да работя, знаете ли защо? Туй семе ти го имаш, няма къде да го посееш. Щом му туриш една нула, това е условия, става 10. А щом стане 100 това са условия за единицата. Тази единица може да се посее и след време ще даде изобилно плодове. Умният човек е, който изкарва двойно условия. Нулата показва колко си умен, условия имаш. Колкото повече нули имаш, по-умен си. По-големи условия имаш, разширение има. Мене не ми трябват 2-3-4-5, то са други категории. Мене ми трябва една единица, после едно условие, второ, това са все условия, които се увеличават. Ако имам 100 хиляди кила, сиромах ли съм? Ако тия 100 хиляди ги посея в земята колко ще дадат? 100 хиляди кила по 10, ще имам един милион. Та казвам: Учениците, които влизат в училището учителят турил на единицата нула. Какво трябва да прави ученикът? Когато един учител

му тури нула, втори път ще му тури единица, друг път ще му тури две, после ще тури 3, 4, 5 и 6. Като тури четири, това са ръцете, двете – това са краката. Пет турил – това са сетивата. Учителят като му тури нула казва: „Тебе ти трябва глава“. Като му тури единица казва: „Мост трябва да бъдеш между човешкото и Божественото“. После две като му тури казва: „Съединителната нишка трябва да функционира“. Сега това са научни обяснения. Сега вярват, че от нищото се образувало единицата. Единицата е образувала двойката. Двойката образувала тройката. Тройката образувала четворката. Всички тия неща едни други се произвеждат. Разбира се това обяснение важи само за Божествения свят. За човешкия свят не важи. Човешкия и Божествения свят се различават. Човешкия свят е потребен само за възприемането. Ти не може да вземаш, ако нямаш човешки порядък. Божествения порядък е потребен при даването. Туй, което постоянно дава е Божественото, туй което постоянно взема е човешкото. Да кажем дадат ти един гювеч с ядене, ти вкусиш. Това е човешки порядък: за да се наядеш, ти вземеш лъжицата. Лъжицата е човешки порядък. Може 20-30 пъти да бъркнеш с лъжицата, то е човешки порядък. Вземеш Божественото складираш го в себе си. Ще кажеш: „Божественото е потребно“. Да допуснем, че няма нищо в тази голямата каравана, в която туряш лъжицата. Какво ще ядеш? Божествения порядък е потребен да ти даде онова, от което имаш нужда. Човешкия порядък е да вземеш Божественото и да го разработиш. Тия два порядъка вървят заедно. Най-първо ще приемаш Божественото, а после ще раздаваш. Ако музикално ядеш, как трябва да ядеш музикално? По какво се отличава един основен тон? В природата има два основни тона. Един тон, с който човек започва и друг, с който свършва. Основният тон в музиката е неизменен. С нищо вие не може да нарушите хармонията на един основен тон. Нищо в света не може да наруши хармонията на един основен тон.

Всички тонове, които не са основни хармонията им може да се наруши. Под думата „основен тон“ разбираме Божественото. С нищо не си в състояние да нарушиш един основен тон. Той е независим и абсолютно свободен. Другите, последователните тонове, които излизат, на които цветовете са различни, в тях има друг интервал. В тях може да нарушите хармонията. Под думата „основен тон“ разбираме този, който при всичките тонове остава единен. Оттам трябва да започнете. Каквато и да е работа от основния тон трябва да започнете. Щом един музикант вземе основния тон правилно, пее хубаво. Ако не взема правилно, пеенето не излиза направо от основния тон. Да кажем, вие започвате с основния тон „сол“. „Сол“ може да бъде основен тон, „ре“ може да бъде основен тон. Ако вземеш „ре“, постоянно трябва да се празни и пълни. Щом не вземеш правилно основния тон, песента пропада. Този тон е верен и в мисловния свят. Ако вземеш първата мисъл вярна, всичките други мисли се нареждат последователно, разбираш ги. Щом първата мисъл не е взета правилно, другите мисли не се нареждат по същия закон. Та казвам: По какво се отличава един основен тон, признаците, по които се отличава? Щом вземеш основния тон в музиката вярно, веднага усещаш едно приятно разположение, влиза светлина. Щом вземеш вярно основния тон има светлина и топлина. От прииждането на топлината и светлината, динамика се ражда. И в тебе се зароди подтик, че си силен да направиш всичко. Основният тон придава светлина и топлина, произвежда сила. Тогава певецът може да пее. Щом не вземаш правилно, няма светлина и топлина, основния тон го няма. Нищо в света не може да се постигне без музика. Ако някой мисли, че без музика може да постигне нещо, той се лъже. Има два вида музика. Два основни тона има в природата. Божествен, положителен, който дава и другия тон, който възприема, плюс и минус. Това са два основни тона, с които музиканта трябва да

започне. Дали той свири, дали той пее. Трябва да даваш правилно и трябва да вземаш правилно, между тия две. В дадения случай положителните тонове се образуват в сърцето, отрицателните в ума. Та казвам: Причината е, че сърцето осиромашава от много даване. Умът не може да мисли, понеже не е дал правилно една оценка. Казвам: Сърцето трябва правилно да дава. Сърцето трябва да живее в отворените интервали. Туй, което дава е отворен интервал. Туй, което взема е затворен интервал. Музикално е така. Следователно, един затворен интервал се сменя с един отворен интервал. И един отворен интервал се сменя с един затворен. Трябва да разбираш. Като пееш онова, което даваш трябва да бъде звучно, вълните да бъдат звучни, защото много музиканти излизат от трептенията на музиката. Те мязат приблизително на онзи, който посадил много хубави череши и най-първо искал да занесе на царя, като глава на държавата. Турил повече от едно кило череши в един съд, турил ги на главата си и тръгнал по пътя. Казва си по едно време: „Чакай да ги видя какви са“. Бръкнал, извадил една череша, втора, трета, върви така по пътя и все опитва черешите и намерил, че са доста хубави череши, и като отишъл при царя, останала само една. Царят го пита: „Как се яде това нещо?“ Той взел и изял и последната. Сега ще опитате, но няма да изядете всичкото. Този музикант, който всичко изяда, пък нищо на хората не дава, той не е добър музикант. Най-малко половината да го даде на хората. Щом изяде повече от половината, не разбира законите на музиката. Половината трябва да остане.

Я ми дайте сега един отворен интервал, един отворен тон. Пея: „Аз обичам живота, обичам живота, обичам живота“. Думата „обичам“ е затворен интервал. Тази дума за да стане понятна, трябва да имаш отворен интервал. Това, което обичаш, ако го пееш със затворен интервал, музиката не е правилна. Гласът на музиката трябва да бъде отворен интервал, а думите затворен. „Обичам живота.“ Като не

разбирате законите, думите „затворен интервал – затворен интервал“ – затворена музика се отблъскват. Два минуса вече се отблъскват. Вярно е това: Онези от вас, които не пеете вие сте затворен интервал. Човек в правилното възпитание, в един момент щом си затворен, в следващия момент трябва да бъдеш отворен. Винаги един затворен интервал и един отворен интервал се привличат.

Фиг. 1

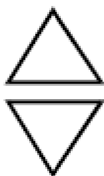

Фиг. 2

Представете си, че водата извира и пада в коритото отвисоко място (**Фиг. 1**). Водата влиза в затворен интервал. От отворения интервал, който пада в затворения, е следното: Пътникът, който е жаден е затворен интервал. Иска да пие. Имате два отворени интервала и два затворени интервала. Сменят се. Върху тази идея трябва дълго време да мислите. Да има отношения към вас, като е приложите като система на самовъзпитание на вашия ум, вашето сърце. Сърцето и умът се възпитават само при отвореният и затвореният интервали. „Аз обичам живота“. Какви трябва да бъдат другите думи, които следват? Имате три думи: „Обичам аз живота“. Или само: „Обичам живота“. Може да го няма местоимението. Следущите думи какви трябва да бъдат? „Обичам аз живота, за да се радвам на неговите блага“. Радостта отворен или затворен интервал е?

Светлината е отворен интервал. Направете сега едно съчетание. „Обичам аз живота“. Песента трябва да започне от „сол“. Защото „сол“ в дадения случай е отворен интервал, доминира, дава нещо. Защото в дадения случай „до“ не може да я употребим, при „до“ се освобождаваме от мъчнотиите, а в „сол“ вече прилагаме. Трябва да минеш през една терца: „до“, „ми“, „сол“. „До“ – „сол“, какво е, кварта? Квартата представя музикално човешките чувства. Щом пееш кварта в музиката, трябва да придадеш пример, съдържание на някои тонове. В квартата трябва да дадеш сила на тона, а в терцата – мекота. В секундата трябва да дадеш плътност на тоновете. Значи, ако не дадеш плътност на тоновете, не знаеш как да постъпиш. Ако в твоите постъпки няма мекота, мекотата е пластичност. Тя е една необходимост за да се избегнат конфликтите, които се явяват в живота. Без мекота ще стане възпаление в ставите, триене. Тия, които имат ставен ревматизъм, терцата не знаят как да я вземат. Слабохарактерният не знае как да пее квартата. Онзи, който не може да взема квартата хубаво, той е непоследователен в чувствата си, обеднял е. Човек с богати чувства квартите ги взема хубаво. Силните кварти взема хубаво и меките терци взема хубаво, и плътните терци взема. Устойчив е. Значи основният тон е на място. Аз сега ще кажа така: Не вземате вярно терците – музикално си болен; секундите не вземате правилно, квартата не вземате, квинтите не вземате правилно. Минавате от квинтите в септими – не мислиш правилно. Прескочихме секстите. Трябва да знаеш да възприемаш Божественото.

Трябва да разбирате контрастите в природата, да разбирате противоречията в живота. Имате този триъгълник. Един триъгълник отгоре, а друг отдолу (**Фиг. 2**). Единият триъгълник, първият, който е с върхът надолу възприема, а другият, който е с върхът нагоре дава. Обърнатият надолу защо е обърнат в дадения случай? Тъй както е

поставен обърнатия триъгълник, той се намира в гамата на доброто, понеже му вземат всичкото, надолу го обръщат с главата. Когато някой се удави във водата, от лакомия е. Обърнат го с главата надолу, за да изтече водата, за да го освободят от нея. Доброто трябва да се обърне с главата надолу, да изтече лакомията, да остане празно, да обеднее. Като го издигнат на краката, да познае като е празен тогава е добър, не като е пълен. Трябва да разбирате динамиката в музикалните отношения. Щом задържаш един тон повече отколкото трябва или даваш повече, ти си на погрешен път. Има едно музикално време, което трябва да бъде точно спазено. Наричам го Божественото време. То не е отмерено в този такт, в който дават капелмайсторите като махат с ръка. Не е размерен такта. Не е верен първия такт. Вторият такт вече незабелязано се намалява и така нататък. Някой казва: „Такта не е правилен". Първият такт е правилен, меродавен. Тактът на духа слиза ръката надолу, а при такта на душата, ръката се движи нагоре. При такта четири четвърти, движението надолу – е на духа, движението навътре към тялото – е на душата, движението на ръката навън – е на сърцето, а движението нагоре – е на ума. Като пееш една песен и тактуваш 4/4 ти казваш: на духа, на душата, на сърцето, на ума. Често някой пее и тактува и не знае кому пее. Имате такта 3/4. То е един триъгълник. Имате 6/4. Единият триъгълник е обърнат надолу, другият е нагоре. /Учителят пее: „Научих се да давам". Ръкомаха такта 4/4/. Като пееш на сърцето трябва да се зарадваш, че си дал. На ума като пееш, като си движиш ръката нагоре да усетиш, че си спечелил нещо. Едно добро направено да остане в ума ти нещо. Да кажеш: „Приятно ми е, че свърших нещо", без разлика какво е то. Процесът е верен. Щом дам една радост имам, умът взема участие. Доволен съм от тази работа. Доволен съм, че съм пял такта 4/4. Духът участвува, сърцето участвува, душата участвува и умът участвува. Радва се духът, душата, сърцето и умът

се радват. Всички се радват. Ако вземете „до“, „ре“, „ми“, „сол“, прескачате „фа“, имате две секунди „до-ре“ секунда и „ре-ми“ секунда. „Ми-сол“ е терца. Имате едно музикално съчетание от четири елемента. Какво образуват те в дадения случай? Ако дълго време пеете във вас ще се яви желание да се разширите. „Сол“ е разширение. Иска да доминира. Значи „Цветята цъвтяха“, иска да приеме нещо в себе си. Да кажем, ако ти си неразположен, то е като да се лекуваш. Туй, което го търсиш, ще си вземеш от „до“. В себе си „ре“ носи сила. Силата е потребна. „Ми“ ще ви даде начин да го дадеш най-добре. „Фа“ ще прескочиш. Ще прескочиш, понеже „фа“ спада към друга система. То е небулозна система, върти се около себе си. Нищо няма да вземе. Ще прескочи „фа“ ще дойдеш до „сол“. Може да заместите „до“ с „фа“. От „фа“ има винаги какво да вземеш. Но в дадения случай, като имате „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, имате други резултати, имате 4 секунди. В съвременната музика, много музиканти са станали болни по единствената причина, че пиесите, които свирят не са разграничени. Ако свириш постоянно Шуман, Бетовен, Моцарт, друг характер имат. Те са на няколко категории. Около 7 категории има. Но 4 са най-главни. Да бъдеш музикант, за да се освободиш от ограниченията. Второто положение иска да имаш сила. Третото положение е метод, начин да имаш. После разширение за да възприемаш нещата. Да кажем вие се колебаете да пеете, казвате: „Не ми се пее“. Какво ви липсва? Самоувереност. Самоувереността е, че вие не сте в състояние да направите нещо. Вие искате да направите едно добро някому, но усещате, че не можете, имате няколко лева в джоба си, нямате какво да дадете. Ако сте богат, веднага ще дадете. Сега срам ви е да дадете 5 лева, трябват му няколко хиляди. Да му дадеш само 5 лева ви е срам. Казваш му: „Не мога да ви помогна. От колко имате нужда? С 5 лева нищо не може да се направи“. Музикантите не трябва да бъдат скържави, но трябва да бъдат богати.

Бедни хора, музиканти не могат да бъдат. Музиканта трябва да бъде богат. Беден музикант не може да бъде. Под музикант разбирам богати хора, които идат да дадат в света. После болен човек, музикант не може да бъде. Здрав човек трябва да бъде музиканта. И глупав не може да бъде музиканта, умни трябва да бъдат. Богати във всяко отношение трябва да бъдат музикантите, да дават повече, да вземат по-малко. Някой казва: „Аз ви обичам много“. Какво обичате? Противоречието е там, че аз обичам ябълката да я изям, за себе си я обичам. Той мисли за себе си, а казва, че обича другия. Той обича да вземе ябълката. Каква друга дума трябва да турите, че „аз ви обичам“? С какво трябва да заместите тия думи? Аз бих пял на онзи, който ме обича. Аз ще ви пея, понеже вие ме обичате. Този, който ме обича, ще му пея за да му дам. Някой ми казва: „Ти обичаш ли ме?“ Аз казвам: Аз не ви обичам, но ако вие ме обичате, аз ще ви пея. Обича ме, ще искам да взема. В дадения случай аз може да ви пея, а в пеенето ще дам, той това търси. Като му пееш казва: „Много съм доволен, много хубаво ми пя“. Та сега, който ви обича трябва да му пеете, то е правилното положение. Щом не пеете вие не го обичате. Да го обичате трябва да му дадете нещо. Кое е най-лесното даване? Всякога може да дам нещо. Той може да няма хляб, но в дадения случай всякога може да пее. Който излезе насреща ти може да пееш. Пари може да нямаш. Или някой иска да дигнеш някой голям камък. Нямаш толкова сила, но да пееш всякога можеш. Изпей една песен. Аз като пея на камъка, движи се камъка. Има известни музикални тонове, които вдигат камъните. Сега вас ви се вижда чудно, как е възможно музиката да дига камъните. Музиката туря всичките съставни части на камъка в широка площ и камъка сам по себе си се дига. Като го дигна, пак събера частите на едно място. Има едно оръжие в Америка, от войната, което е направено от магнит. Намагнетизирано е, и всички, които отиват при него изваждат си

часовниците, обущата, ако има железа на тях, защото всяко желязо, което имаш на себе си се привлича и отива на магнита. Ако обущата ти имат железца ще се намерят залепени. Този магнит може да дига 500 кила. Както вървиш, ако се приближиш към този магнит ще се намериш залепен с краката нагоре. Обичта на желязото към магнита е голяма, привлича го. Като хвърлиш желязото, свободен си. Та казвам: Това желязо не трябва да го носиш като отиваш при магнита. Като отиваш при него трябва да бъдеш свободен от всяко желязо. Онези, които отиват при този магнит не трябва да носят железни гвоздеи на обущата си. Това го давам само за изяснение. В природата има тайни сили, които като ги имаме, работите лесно стават. Като нямаш тази сила, мъчно става. Като имаш правилно музикално разбиране, веднага умът работи. За всеки момент определя на ума как да постъпиш. Като нямаш това музикално разбиране влизаш в стълкновение и със себе си, и с окръжаващите. Музиката трябва да ни въведе в Божественото право, да постъпваме правилно, да бъдем съобразителни как трябва да постъпим в даден случай. При врялата вода как трябва да постъпите? Ако искате да пиете вода ще налеете студена. Така ще направи умния човек. Ако е студена водата, ще трябва да я стоплите. В единия случай ще прибавите студена вода, в другия – ще я стоплите. Това са два начина. Ако вие не знаете как да постъпите, в първия случай ще си изгорите устата, а във втория ще се изстудите. Ако сте умен човек в първия случай ще я направите приятна за вземане и във втория случай /също/. Това са правилни разбирания в света. Ако музиката не ни научи как да живеем правилно, тя не е музика. Ако музиката не може да ни научи как да се справяме с ума, как да се справяме със сърцето, тя не е музика. Ако музиката не ни научи как да се справяме с душата си и ако тя не ни научи как да работим с духа, тя не е музика. Музика е, която може да ни научи да работим за духа, да служим за душата, да знаем как да

употребим ума и сърцето си. Тази музика е на място, от нея се нуждаем в света. По някой път като говоря за музиката това подразбирам. Музика, която може да ни свърже по-интензивно с нашия дух и да работим заради него.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 7 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 7. XI. 1941 г. петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЦЕНТЪР И ПЕРИФЕРИЯ

Отче наш.

„Махар Бену Аба“

Имате ли зададена тема? – /Нямаме/.

Пишете тогава **тема №6**: „Отличителните черти на органическия и неорганическия свят“.

Като кажете органически и неорганически свят какво разбирате? В органическия има органи, неорганическия е без органи. Ще кажете: „В какво седи отличителната черта на органите?“ Вземете гръбначните същества, които имат костна система. Други нямат костна система. Мекотелите са без кости. Разликата между органическия и неорганическия свят е както между мекотелите и съществата с костна система. Да имате ясна представа. Ако пишете добър и лош човек, каква е разликата? Пишете и друга тема: „Разликата или отличителните черти на добрия и лошия човек“.

Да кажем има хора, които не са нито добри, нито лоши. Какви са? Има хора, които са неродени. Какви са те? Сега вие не може да си представите мисълта, че като се роди, тогава започва да съществува, мислите преди да се е родил не е съществувал. Той не е съществувал в тази форма, в която е сега, но той е съществувал в някаква друга форма.

Пишете друга **тема №7**: Отличителните черти на ума и сърцето“. Може да намерите някоя книга да прочетете какво е писал някой. За захарта може да пише онзи, който я е опитал, поне една бучка захар да е опитал. Или някой сладък плод да е изял, ябълка или слива. Другояче без да е опитал няма да знае какво нещо е сладкото.

Ако аз ви кажа на вас „сладка мисъл“. Може ли мисълта да бъде сладка? Или ако ви кажа „сладка постъпка“, може ли да бъдат сладки постъпките? Сладка ябълка разбирате, знаете, че може да я опитате. Ами сладката мисъл? Употребявали ли сте сладка мисъл? Някой път казвате: „Чиста мисъл“. Чистата дреха я виждате, но чистата мисъл как я виждате, че е чиста? По какво се отличава учения и неучения човек? Ученият и неученият човек се отличават. Има хора родени учени. Има родени неучени. Родените учени имат отличителни черти. Главата им се отличава от неучения човек. Ако е философ, отличава се, че е философ. Ако е поет отличава се, че е поет. Ако е музикант, отличава се, че е музикант, още преди да е станал той музикант. Ако е религиозен, преди да е станал религиозен има черти, които показват, че е религиозен. Житото не носи ли чертите си преди да е посято? Носи. Като се посее то проявява своите черти. Всеки човек сега трябва да се проявява такъв какъвто е. Ами ако се проявява такъв какъвто не е? Има ли хора, които се проявяват такива, каквито не са? Тогава бих желал да ми покажете един такъв екземпляр. Когато оцета се проявява такъв какъвто е, ражда ли се? Оцетът отпосле става оцет. Оцетът изкуствено го образуват едни малки бактерии. Всички опивателни вещества приспиват хората. Те имат едно свойство, че приспиват човека. Като влезе едно същество, което е опивателно, той е най-малкият затвор. Лампичките в ума ще започне да ги затваря. Хората, които се опиват от тях, умът не е така събуден и чувствата престават да действуват. В някои отношения са будни, в някои не са будни. Тогава казват, че човек се проявява такъв, какъвто е. Коя е първата основна черта, човек да се прояви такъв, какъвто е? Кое трябва да проявим сега? Детето, което е образувано в утробата на майката, то не диша, майката диша, то живее без дишане. Като че ли цялото тяло диша. Специалните органи за дишането не са турени в действие. Щом се роди, веднага се проявява дишането. Проплакването

е първото дишане. Като се роди детето, всички очакват да запее. Ако детето запее като се роди, като види света да издаде първият звук, майката се радва, че то е певец. Щом не е певец изпъждат го из света навън. Дотогава, докато човек пее на земята е певец, може да живее. Щом престане да пее, заминава си. Защо плаче? Поддържа първия подтик. Изплаква детето и започва дишането. После вече иде пеенето, музиката, сегашната музика. Тъй като гледате живота някои от вас искате да живеете без да плачете. Че плачът ви е дело. Детето като заплаче, от радост заплаква. Вие заплаквате от скръб, не от радост. Вие казвате: „Нажалил се е той, тъжен е". Често вие сте неразположен и сте тъжен, но не знаете защо сте тъжни. Не си знаете музикалния репертоар. Всеки ден като станете да имате един музикален репертоар. Например, вие вървите по пътя и ако не си дигате хармонично крака, ударите си крака в някой камък, казвате: „Ох!" Какво означава в дадения случай „ох"? „Ох" означава, че си ударил крака си, срещнал си едно съпротивление. И това съпротивление в тебе е усилило чувствителността ти повече, отколкото трябва.

Сега вие може да мислите, че тия работи не са важни. Вие имате предвид кога предметите могат да станат важни. Имате една система –

2 х 2 = 4

2 + 2 = 4

Като кажете 2х2=4 какво разбирате? Имаш две ръце, имаш и два крака. Щом имаш 2 ръце и 2 крака с две ще прекрачиш да ходиш. Две ръце имате, умножават ли се краката? Две ръце и два крака какво означават? Като събереш краката на едно място, какво показва събирането на краката, или какво показва събирането на ръцете? Казвате: „2х2=4; 2+2=4". Имате количествена идея. Имате 2 тикви и още 2 тикви правят 4 тикви. Имате 4 тикви за ядене, имате 4 хляба пак за ядене. Имате 4 ябълки. Щом кажете 4 тикви, не разбирате малки

като ябълки, но разбирате големи. Щом кажете ябълки, не разбирате големи като тикви, но малки. Двете има много съотношения. Двама души си приказват на едно място. Но някой път има някои въпроси, които не са интересни. Казваме „доброта“. По какъв начин може да направите добротата да бъде предмет? Значи един човек, който не диша добре не е добър човек. Един човек, който не може да яде добре, не може да бъде добър човек. Един човек, който не чувствува добре, не може да бъде добър човек. Един човек, който не мисли добре, не може да бъде добър човек. Един човек, който не може да гледа добре, не може да бъде добър човек. Вие казвате изобщо: „Добър“. Доброто има приложение. Или казвате „Две и две е четири“. Какво означава? Най-първо имате две семенца, нямат никакъв смисъл. Като турите като един елемент ще видите, че това добро трябва да го туриш в приложение. Ако не дишаш добре, не си добър човек. Значи доброто е един начин. Доброто се познава в дишането. Дишането е един Божествен процес. Да гледаш – това е един Божествен процес. Да слушаш – това е Божествен процес. Да обоняваш – това е Божествен процес. Да ядеш – това е Божествен процес. Да ходиш – това е Божествен процес. Да мислиш – това е Божествен процес. Да чувствуваш – това е Божествен процес. Ако ти в този Божествен свят не може да се проявиш такъв, какъвто си, значи ти не принадлежиш на този порядък на нещата, следователно, не може да имаш резултатите, които ти очакваш. Сегашните хора имат разхвърляни понятия за добрия човек. Щом човек не диша добре, не е добър. Казва: „Аз не може да мисля“. Какво ти препятствува? Ако кажеш: „Аз не може да дишам“, има вече нещо, което ти препятствува. Щом кажеш: „Аз не може да мисля“, какво ти препятствува? Или казваш: „Аз не чувствувам.“ Или казваш: „Аз не чувствувам тия работи“. Щом не ги чувствуваш ти не си добър. Добро е това, което чувствуваш. Като мислиш е добро, като гледаш е добро, като слушаш е добро. По който

и да е начин това, което слушаш е добро. Ако вземете в музиката в първата октава „до“, или вземете в третата октава „до“, тия „до“ се различават. На картина може да се представи как се отличават. В първата октава житото е в хамбара. Във втората октава житото е посято на нивата. В третата октава житото е вече израснало. В четвъртата октава то е вече цъфнало, а в петата октава то е вече узряло. Някой ще каже: „Докажи го това“. Зрялото жито е петата октава. Как е станало? Труден въпрос. Как ще вземеш „до“ в петата октава? Само узрялото жито знае какво нещо е „до“ в петата октава. Пет октави и пианото няма. Като дойдеш до петата октава, ще бъдеш като житото, за тебе страданията няма да са нищо. Онзи, който е узрял плод, и да го мелиш, не страда. Житото след като го смелят, опекат го, като влезе в човека пак израства, пак расте. Трябва някой път да направите опит, когато цъвти житото и когато зрее да минете през нивите, и да почувствувате онова ухание, което житото има. Много е приятно. Най-приятното ухание, което човек може да има, е когато житата зреят, или когато житата цъфтят. Човек трябва да мине през ниви да диша. Ако дишането ти е правилно, ще се спреш, ако дишането не правилно, ще погледнеш отгоре и пак ще се върнеш. Когато вас не ви интересуват нещата в света имате нещо анормално в дишането. Спреш се. Ако може да мислиш, дишането е правилно. Ако не те интересува, спреш се при един плод, не те интересува. Спреш се при една круша, не те интересува. Спреш се при човека да разрешиш въпроса, защо човек живее на земята. Най-после не питайте: „Защо човек трябва да живее на земята“, ами защо е дошъл. Какви бяха твоите подбуди да дойдеш на земята? Влизаш в училището за да учиш. Най-първо попитай себе си, защо си дошъл в училището? Питай: „Какво ще науча?“ Най-първо попитайте: „Защо дойдох?“ Отивам в училището. – Защо дойдох в училището? Тъй разглеждате този въпрос. Казвам: Какво ще научиш в училището?

Защо дойдохте в училището – трябва да разрешите този въпрос. Ти не се питаш защо си дошъл в училището, но питаш, какво ще научиш. Ти не питай: „Защо седнах да ям?“, но питай: „Какво ще добия като ям?“ Не питай: „Защо седнах да ям и защо трябва да ям?“

Какво трябва да прави човек? Казвате: „Не може ли без ядене?“ Може и без ядене може. Щом не ядеш, в света не може да живееш. Щом не дишаш, в този свят не може да бъдеш. Щом не мислиш, в този свят не може да бъдеш. Щом не ходиш не може да живееш в този свят. Ама защо е така? Ми, че как трябва да бъде? То е философ без философия. Отива в училището, нищо не знае, казва: „Какво ще науча?“ То е философски въпрос. Този въпрос, като свърши учението тогава ще го зададе. Какво е придобил, то е философски въпрос. Ти още нищо не знаеш, занимаваш се с философия, какво ще придобиеш. То е философски въпрос. Най-първо ще отговориш, защо дойдох в училището? – Да види учителят си. „Чух, че имало един учител, дойдох да го видя“. В училището може да е дошъл да види зданието, може да е дошъл да види учителя, то е пак една наука. Той ще разбере едно нещо, че учителят не мълчи, но говори. После той ще научи, че учителят измерва от въздуха всяка дума. Тия думи по известен начин ги праща през въздуха, че като влязат в ушите на учениците, някаква магия прави, че учат. Развъртат се ушите на всички ученици. Тия малките деца, които бяха невежи, станаха учени. То е като дърводелец. Има материал, взема дъски, мери. Крои, току погледнеш изкара едно бюро, или една маса, или един стол хубав. Всичките столове не се родиха, той ги направи. Питаш: „Защо аз отивам в училището“. – Понеже аз съм неорганизиран материал, отивам при учителя да направи нещо от мене. Значи всички вие, които сте родени на земята сте минали в този процес. Щом влезеш в училището какво става? – Учен ставаш. Щом човек е дошъл на земята, вече влиза в училището. В природата законът е такъв: Щом

стъпи кракът на човека в училището, назад не може да се върне. Докато си вън от училището, свободен си. Щом влезеш в училището, щом си туриш крака, една примка хване ти крака, изтегли те. Речеш навън да излезеш, не можеш, вързан си. Направете опит с осили. Турете един осил в гърлото, че да видите като се върне назад не излиза. За някои неща вие се питате защо е така? Това е философски въпрос. Питате: „Защо страдам?" Този е философски въпрос. Няма разрешение, той не е за сега. Не се питайте така. Като свършите училището ще го разрешите. Щом си туриш крака във вряла вода какво ще стане? Казваш: „Защо страдам?" – От врялата вода. Защо си тури крака преждевременно във врялата вода, питаш. Така. „Защо се радвам?" – Защото си тури крака на време, затова се радваш. Страданието произтича, че си турил крака си в топлата вода преждевременно, а се радваш, понеже го тури навреме. Що е радостта? Турил крака си навреме в училището. То е радост. Отишъл си в училището преждевременно, то е скръб. Всичките хора са ученици в света, дошли са да се учат и всеки задава въпрос: „Защо съм дошъл в света?" Казвам така: Да ядеш. – „Защо дойдох в света?" – Да помирисваш работите. – „Защо дойдох в света?" – Да слушаш. – „Защо дойдох в света?" – Да гледаш. Най-елементарното е да пипаме. – „Защо дойдох в света?" – Да го пипаме с ръката си. – „Защо дойдох в света?" – Да ядеш, но няма да се спреш там. Думата ядене няма да вземете. С едно ядене няма да се свърши. В природата като те турят да ядеш, ти не може да се освободиш. Промеждутък има, но като влезеш не може да се освободиш. Всичките менюта, които са написани, от всичките трябва да си вкусиш. 30-40 години като живееш, от всичките ще вкусиш. Затуй, онзи, който с радост яде е здрав човек. Радостта е едно здравословно състояние, пък болестта е едно нездравословно състояние. Като ядеш с радост здрав си, като ядеш не с радост, свиваш веждите си, не си здрав, яденето не е добре сготвено. Само на болните

деца дават специална храна. На здравите хора храната се отличава. Запример, някой плод, който е паднал от дървото на земята, като мине някое дете го взема и го яде. В живота плодът, който пада от дървото, той не е добре узрял. Всякога, когато в един плод има дефект, преждевременно е паднал. Виждали ли сте лимони да капят? Узрелите плодове остават, не капят. Ние сме свикнали и казваме: „Плодът трябва да капне“. Плод, който капе не е естествен. Плод, който не капе, той е за ядене. Онези плодове, които капят, в самото дърво има недостатък. Аз наричам този плод пометнат. Плодовете, които капят от дървото, са пометнати плодове. Плодовете, които не капят са здравословни. Ами една жена, която е слаба тя помята. Едно дърво, което не може да издържат плодовете да узреят, има някакъв дефект в него. Когато вие не може да издържите една мисъл, едно чувство, то е болезнено състояние. В здравословното състояние всяка мисъл е приятна. Щом искате да се освободите от нея, има нещо нездравословно. Някой казва: „Да се освободим от злото“. Как ще се освободите от злото? Като влезе плодът в устата ти, забиеш си зъбите, откъснеш от плода и казваш, че си добър човек. Ти добър човек ли си? Хванеш хляба, откъснеш от него, казваш, че си добър човек. Трябва да знаеш колко сантиметра да си забиеш зъбите. В яденето математически е определено колко трябва да си забиваш зъбите. Ще те съдят, че си си забил зъбите повече. По какво съдят един ученик в музиката? Не е виноват, че пее, не е виноват, че яде, но е виноват, че не взема вярно тоновете, че забил зъбите повече или по-малко, затова е виноват, не яде правилно. Хората са виновати, че не ядат правилно. Всеки човек, който не яде правилно има закон. Ти казваш: „Да се наям“. Ти не знаеш още да ядеш, пък с философия се занимаваш. Казваш: „Трябва да ям“. То е цяла наука. И в музиката казвате: „Да пеем“. Но пели ли сте вие? Слушах ви първата песен, която запяхте.

Тя беше „Фир-фюр-фен“. Пяхте: „Мисли, право мисли“. Какво значи правото мислене?

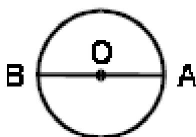

Фиг. 1

Ако ви питам в една окръжност каква е разликата между диаметъра на окръжността и радиуса на окръжността? Какво разбирате вие под радиус на окръжността? Радиус на окръжността показва, че от центъра излиза и отива в периферията. Да кажем, че имаме един център O (**Фиг. 1**) и от O отива до A, или от O отива да B. Да допуснем, че това е едно движение. Имате два радиуса, имате две противоположни движения. По какво се отличават тия радиуси? В единия радиус енергията излиза от центъра, а от другия от периферията отива към центъра. Хората на земята искат да знаят какво е диаметъра. Като знаеш какво е диаметърът на земята, какво ще добиеш? Диаметърът на земята е 12700 километра. Какво показва диаметърът? Най-първо да знаеш диаметъра на една мъчнотия, какво значи? Да знаеш откъде се произвежда мъчнотията. Да знаеш диаметъра значи да знаеш как да преодолееш. Радиус значи да знаеш откъде произлиза мъчнотията. Диаметър, значи да можеш да се справиш с тази мъчнотия, за това ти е потребен този диаметър. Диаметърът се състои от два радиуса. От периферията отиваш до центъра и после отиваш по другия радиус. Единият радиус показва влизане в центъра, другият – излизане. Диаметърът в една окръжност показва пътя, по който ще влезеш в центъра и пътя, по който ще излезеш. Ако ти не знаеш да влизаш в центъра и да излизаш, ти не знаеш какво нещо е диаметър. Диаметър – то е влизане към центъра и излизане от центъра. То е диаметрално противоположно движение. Радиусът показва пътя на движението към центъра и пътя на

излизането. Същевременно диаметърът показва, че си усвоил закона да знаеш как да излезеш. Две противоположни движения образува диаметъра.

Казвате: „Що е любов?“ Определяте думата „любов“. За какво ни служи? Любовта е това, което преодолява всичките мъчнотии в живота. То е мощна сила, в която като влизаш и като излизаш всичко лесно става. В този смисъл в живота, за любовта няма нещо невъзможно. Не туряйте идеята, че всичко изведнъж трябва да стане. Всичките неща, които вървят по закона на любовта се преодоляват. Сега трябва да направите един опит. Правили ли сте опита да влезете до центъра на земята? Где е дефекта на кръга? Едната част е малко издадена. Към коя посока? В даденият случай диаметърът показва две противоположни движения. Едно на друго са противоположни. Влизане към центъра на земята и излизане от центъра, образуват този диаметър на земята. Сега изчисляват диаметъра на земята. Но кои учени хора има, които са слизали до центъра на земята и са излизали. Знаете ли сега какво е налягането в центъра на земята? Предполагат учените хора, че тия вещества са по-гъсти от диаманта. Тия вещества, които са в центъра на земята считат, че са в разтопено състояние. Сега да оставим, това са философски въпроси. Какво е състоянието на земята вие оставете този въпрос, защото онези, които са направили земята, тях ги интересува. Какво е състоянието на земята не е за нас. Нас ни интересува онова, което става на повърхността на земята. Ония ученици, които трябва да изучават външната повърхност, не онова, което е скрито. Отвън са хиляди работи написани. Този център показва началото, когато земята е била създадена, каква е била. Земната история е написана. Земята си има история на своето развитие. Някои искат да знаят какво нещо е земята. Една прекрасна история има земята. Вие като срещнете един човек, научно изследвате, вие искате да проникнете в него. Че човек

мяза на земята. Той не иска вие да прониквате. В дълбочините на човек, какво ще научиш? Ако един човек би слязъл в центъра на земята и се върне, втори път няма да помисли да слиза. Като му кажеш за това той няма да иска да мисли. Вие ще мязате на онзи американец, който иска да се пусне от Ниагарския водопад с една бъчва. Като мислил, мислил, намислил да влезе в една бъчва, затворили бъчвата и я спуснали от водопада. После го намерили в безсъзнание и като го извадили от бъчвата казва: „Втори път не влизам". След като го въртял водопада казва: „Втори път не искам да вляза". Питали го: „Какво чувствуваше в бъчвата?" Казва: „До известно време чувствувах, най-първо ме въртеше нещо, после не зная какво стана вече. Но впечатленията на това въртене на този водопад и да опита човек това, са две различни неща. Та казвам: За в бъдеще, когато хората завършат своето развитие ще станат много напреднали. Всяка една душа, която завърши своето развитие на земята, трябва да мине през центъра на земята. Като завърши своето развитие и вземе диплом, че е завършила всички науки, тогава ще мине от повърхността на земята, ще влезе до центъра и ще излезе от другата страна, по диаметъра и ще мине. По този диаметър ще излезе и ще тръгне за своето отечество. Тъй щото един ден ще минете, но трябва да бъдете много учени хора. Като слезете ще видите, че земята има несметни богатства. Сега да влезе човек в земята трябва да бъде като сляп човек, като глух, който няма да чувствува. То ще бъде безсъдържателно. Като че пътуваш вечерно време през някаква красива местност и нищо няма да видиш.

Какво означава в дадения случай две? 2 – е радиус. Едно слизане, плюс едно е равно на две. За да се обоснове какво означава две. То е единият радиус, който отива към центъра на земята. Този е дълбок въпрос. На какво е равно две? Равно е на две единици. На какво е равна всяка единица? Първата единица е първият радиус,

който влиза в центъра. Втората единица е вторият радиус, който излиза от центъра на земята. Единият радиус е единица. Различен е от другия радиус, на другата единица. Две единици образуват диаметъра на земята. Следователно, ако ти си научил радиуса на слизане в центъра на земята и ако си научил радиуса, по който се излиза от центъра на земята към повърхността, тогава вече си усвоил две единици. Този резултат го знаеш, имаш вече диаметър. Изследвал си на какво е равен този диаметър. Едно слизане и едно излизане от центъра на земята. Ти си научил какво нещо е диаметър на земята. Ти си научил: Едно плюс едно е равно на две /1+1=2/. Ти си силен човек. Или казвате: „Едно плюс едно е равно на две /1+1=2/". Едно житено зърно и още едно житено зърно – две житени зърна. Или имате един лев и още един лев, те са два лева. Но това са количествени понятия, няма нещо реално вътре. Ако имате това движение, слизане от повърхността към центъра и излизане от центъра, тия две единици образуват две. Опитността, която ще изнесеш, вече имаш едно знание, което ще ти бъде потребно.

Сега засягам един въпрос. Един петел един ден се качил на купището и като ровил изровил един голям диамант като гълъбово яйце. Казва: „Защо ми е тази пущина? Да беше поне едно зрънце да го клъвна." Той не го кълве, но го къшка. Не знае, че в този диамант за всичките петли в неговото време имаше за ядене, да ги нахрани с години. Казват си някои от вас: „Мен не ме интересува това". Ти си петел – едно плюс едно е равно на две /1+1=2/. Казвате: „Тия работи не ми трябват. Мене ми дайте онова, което е за сега". Това показва, човек, който не постъпва разумно. Да влезеш в центъра на земята и да излезеш, ти си още петел на купището, само житените зърна те интересуват, скъпоценните камъни не те интересуват. Казва някой: „Мен не ме интересува духовния свят, че няма какво да те занимава". Ти си петел, пееш на купището. Като намери петелът някоя глистя ще

я клъвне. Скъпоценните работи него не го интересуват. Този човек няма какво да го занимава, но що е този скъпоценен камък. Казва: „Мене не ме интересуват скъпоценните камъни, понеже щом ме интересуват трябва да ги туря на врата.“ Петелът казва: „Аз съм свободен човек, не искам да нося тия яйца по врата си.“ Да туря 1, 2, 10, 15 диаманти на врата си. Ако аз ви дам на вас един диамант като кокоше яйце, и да го носите на врата си, то не е удобно. Или ако турите този диамант върху перото, с което пишете, не е удобно. Как ще пишеш? Когато перото е свободно от диаманта по-лесно се пише. Така да се маха това яйце на перото, няма практическо приложение. Обаче скъпоценните камъни те имат особено пречупване на светлината. Когато човек изучава светлината, те са потребни. В скъпоценните камъни може да се проучат свойствата на светлината. Скъпоценните камъни задържат известна светлина. Те са били учени, задържат известно количество светлина, за която ние нямаме понятие и затова са станали скъпоценни. Най-хубавото в скъпоценните камъни, е направено от светлина. От светлина са направили своята дреха. Казвам: Когато ние в живота, извлечем най-хубавото, като диаманта от знанието, ще направим един такъв диамант. Туй знание, да не бъде преходно знание, но знание на което можем да разчитаме, то е истинското знание в света. Всеки човек е човек до толкоз, доколкото има истинското знание, което може да ни помага. Истинското знание във всички случаи помага. Онова знание, което не е истинско всякога не помага. Аз съм наблюдавал, има деца, които кучета ги хапят. Особено кучетата обичат да хапят деца. Имам едно наблюдение. То беше отдавна. В Провадийско в едно село, в южната част към Камчия, едно лято прекарах. Беше дошло едно семейство, имаше едно момиче, около 6-7 години. Ходило да се разхожда, излязло едно куче, мачкало го, търкаляло го и го ухапало на доста места. Казвам: На кое място те ухапа? – На еди кое. Първият път в мен

се зароди едно желание да дам едно възпитание на кучето. Казвам: Да го ухапе веднаж разбирам, но да го ухапе много пъти. Защо го хапе на много места? Аз всеки ден ходех нататък, но след това аз не видях повече кучето, като че изчезна туй куче. Не можах да го намеря да му дам урок. Казвам: Има деца, които кучета не ги хапят. Има един плач, като излезе кучето, като викне детето, като запее, тогава кучето се спре и се върне. Онези деца, които не пеят така, кучето ги хване, забие си зъбите. Кучето ще ги хапе. Казва: „Защо не пееш?“ И действително туй момиче, което го хапа, то не можеше да пее, отпосле се научи. Аз имах случай след това да видя, тя живееше във Варна и не можеше да вземе два тона верни. Наместо да дам урок на кучето, защо я хапало, разреших въпроса защо я хапе. Защото не пееше. Ако туй момиче пееше нямаше да го ухапе. Но като порасна научи се, в хор влезе да пее. Дотогава два тона не можеше да вземе. Та аз разреших въпроса. Исках да зная защо кучето я хапе. Този професор не се яви да ми каже защо я хапе, аз разбрах после. Наблюдавал съм деца, като кресне, като запее, кучето се спре. Който не пее, хапе го. Аз вадя друго едно заключение в живота. Сполетява те някое нещастие в живота. Ти не мислиш правилно. Нещастието е едно куче, което казва: „Ти защо не мислиш?“ – Ако мислиш другояче погрешка може да направиш. Кучето, което се затича към тебе, то е вече погрешка. Ако му запееш, то ще спре и ти знаеш как да поправиш погрешката. Щом знаеш да поправиш погрешката, ти знаеш да пееш. Щом не (знаеш) да поправяш погрешката, не знаеш да пееш. Всеки човек, който не знае да поправи една погрешка, той не трябва да я прави. Всеки, който поправи една погрешка може да я направи. Защото, като направиш една погрешка показва, че си силен да направиш погрешката. Сега къде е погрешката в едно дете? Морално в какво седи погрешката? Що е морал? – Моралът е един стражар, който те учи да не правиш престъпление. Аз наричам

всичките морални правила – стражари. Ти да не правиш онова, да не правиш това. Минава едно дете, вижда зрял плод, иска да си откъсне. Туй дете откъсне плода. В какво седи престъплението? Ако тази една градина, в която човек посадил туй дърво и то за пръв път дава плод, на този плод пише, този, който го садил. Това дете трябваше да намери стопанина на градината и от него да поиска. То без да тури никакво усилие да работи иска да участвува в плода. В природата, там гдето не си участвувал, нямаш право. Какво означава нямаш право? – То е много естествено. Този радиус слиза в земята, поиска ти се на тебе и ти да влезеш в центъра на земята. Може ли, туй дете, което иска да изяде плода, то се намира в центъра на земята. За него е невъзможно да слезе, няма тази наука. Този плод не е заради него. Ако го яде прави прегрешение. Ако човек преждевременно слиза в центъра на земята, не е готов, не е брониран. Онези, които искат да влязат в океана на хиляда-три хиляди метра, правят цели кълба, приготовляват ги по особен начин, за да може туй кълбо да издържи на налягането на водата. Не е така лесно да влезеш в океана на 1000-2000 метра дълбочина. Мислим, че е играчка. То е много сериозна работа. Че казвам: При сегашните условия ние се намираме при някои трудности. Що е едно страдание в света? Целият свят е проникнат с известни сили, течения, които се отличават по техният ампераж и волтаж. Може да е 100, 200, 300, 400, 500, 1000, даже може да е милиони волта напрежение. Да кажем, ако ти попаднеш под едно силно течение. Въздухът се движи със 150 километра, ако попаднеш в такова движение, можеш ли да устоиш? В Америка често стават такива силни течения, че ако трен срещне такова течение, се връща назад. Близо с 80, 90, 100 километра го връща бурята. Самият трен се движи със 100 километра бързина, и като срещне въздушното течение, то го бута назад. Каква е бързината на туй течение? По някой път може да обърне и вагоните. И в океана се срещат такива бури. В

Индийският океан, цяла една английска флота изчезна в такава една буря и досега не са я намерили, къде отишли тия параходи. В природата има такива силни течения, гдето всичко онова, което човек е създал, може да се превърне на прах. Не мислете, че е безопасно в живота. Англичаните са по-внимателни. Изучават бурите в океана, да не попадне човек в някое течение. Най-мощните параходи може да пострадат. Където бурята не е в голям мащаб могат да се отклонят. Та казвам: Често в живота пострадваме от такива течения, понеже незнаем, че в тази посока върви туй течение. Трябва да заобиколим. Щом имаш голяма мъчнотия трябва да я заобиколиш. Земята е валчеста. Защо е валчеста? – Валчеста е по единствената причина, че големите мъчнотии може да ги избегнем по пътя на кривата линия. Всичко в света не може да разреши по права линия. Казвате: „Праволинейно". Опасно е. Мислиш ли, правата линия е много дълга? Правата линия е най-късата линия. Ти предполагаш, че правата линия е много дълга, то е заблуждение. Ако е късо разстоянието ти можеш да минеш от едната точка в друга и от другата точка пак да образуваш права линия. Няма да мислиш, че туй разстояние ще го минеш в права линия. Някой път правете опит да видите дали вървите в права линия. Никога не се върви в права линия. Ще видиш, че вървиш зиг-заг. Много мъчно е да се върви по права линия. Защото голямо сгъстяване има вътре. Да се научи човек да ходи правилно трябва да изучава правите и кривите линии, отношенията между правите и кривите линии. Тогава трябва да знаете, коя мисъл е права и (коя) мисъл крива. Не говоря за кривите мисли. Мислите, които са пластични, вървят по крива линия. Определени мисли има, които вървят по права линия. Да върви човек по права линия трябва да има голяма мощ. Много силен трябва да бъде човек, който върви по права линия. Защо тогава ви е страх? Ако те изведат на едно високо място, което е хиляда метра височина, ако те поискат да те пуснат,

защо в тебе се заражда страх? – Ти се смущаваш да вървиш по правата линия. Една птица, която има криви крила, ни най-малко не я е страх. А ти се смущаваш. А тебе те е страх. Тя е господар на положението. Всякога, когато човек не е господар, плаши се. Особено, ако са перпендикулярни линиите. Затуй сега се занимаваме с хоризонталните прави линии. Плоскостта казва по права линия ходи. По права линия в колко посоки? По перпендикуляра на правата линия може ли да ходиш? Ако те пуснат като парашутист да слезнеш, веднага ще се научиш. Човек може да слезе с парашут. Но да имаш такава силна мисъл, че като те пуснат отгоре, като помислиш само, да се освободиш от закона на теготението. Ако падаш отгоре не си свободен от този закон. Да се освободиш от всяко желание на земята и ако остане само една мисъл на земята ти ще слезеш полекичка. Ако вие имате много желания, вие ще паднете на земята. Като падате да няма никакво ваше желание, да остане само една мисъл. Не само това може да направите, но може да направите и друг опит. Ако концентрирате вашата мисъл в стаята може да се дигнете 4 пръста. Като се освободите от всичките желания на земята и остане само едно желание на Любовта, 4 пръста ще се отдалечиш от земята. Това е голямо постижение да може да се дигнеш на 4 пръста от земята. Ако с един пръст може да се отделиш от земята показва, че твоят ум е много силен. Вие сега искате да бъдете силни хора. Казвам: Можеш ли един сантиметър от земята да се дигнеш? – Ти си силен човек. Вие поне един милиметър може ли да се вдигнете? Не може и един милиметър да се дигнете. Ако се дигнете няма да можете да ходите. Понеже няма противно движение. Ще започнете да мислите за оня свят и ще залитнете. Старите хора залитат понеже не искат да се отделят от земята.

Ние идваме в разсъжденията до мисли, които мязат на класически песни. Допуснете, че аз пея една класическа песен за един

юнак, който носил два тона на гърба си. Какво ще ви ползува тази класическа песен, че някой герой е носил два тона на гърба си? Какво ще ви ползува тази песен? Ако пее за една песен, за едно кило, едно кило сила ще ви предам като пея песента. Ако вие сте болен, неразположен, слушате тази песен, ще усетите подобрение, ще имате по-добро разположение. В пението по някой път вие печелите, някой път губите. Пението, в което изживявате повече, придобивате нещо. Всякога когато пеете трябва да остане една придобивка във вас. Пеене, в което няма придобивка, не е естествено пеенето. Една музика има, която руши човека. Това са дисхармонични тонове, губи се от силата. Сега ние засягаме тия въпроси, но това е теория. Ако имаме една школа по музика, да видим колко ще спечелиш. Трябва да имаме едни везни. Да кажем влизаш малко неразположен. Ако имаме точни везни да се претегли човек, когато е неразположен и след (това) да се претегли когато е разположен, колко тежи да знае при разположението каква тяжест има. Някой път в здравето има четни числа. Има хармония в четните числа. Има хармония на нечетните числа. Да кажем ти се претеглиш. Ако числото е нечетно, то е болезнено състояние, ако е четно е хармонично. Има едно здраве, което е обосновано върху нечетни числа, а има болести основани върху четни. Тогава наричам, че болестите са минус, а здравето е плюс. Болестта е, която започва с плюс, а здравето с минус. Тогава имате минус плюс, минус плюс. Вие търсите центъра на нещата. Когато отрицателните и положителните сили в света си хармонират, човек върви по права линия. Щом имаш неразположение в себе си, ще търсиш противоположното на туй неразположение и видиш какво ти липсва. Щом го намериш двете числа се уравновесяват. И във вас неразположението изчезва. Някой път има радост. Радостта е признак, че сте придобили нещо. След всяка радост ще дойде една меланхолия. Има радости постоянни, устойчиви. Има радости за

една-две минути. Това са неустойчивите радости. Не е обоснован на някакъв вътрешен закон. Пазете се. Когато дойде радостта постоянна ли е или преходна? И скърби има, които са постоянни и непостоянни. Нещо ви бодне. Често тия бодежи, които имате по тялото и в сърцето, вие се плашите от тях – това е преходно болезнено състояние. Може в разни области на тялото да се намира. Както и да определяте, такива електрически излишества има. Насъбрало се туй някъде, туй електричество идва в съприкосновение с външното и като се образува контакт, образува се бодване. Всякога става такова убождане. Това се казва електрически товар. Някой път този товар излиза навън. Някой път влиза вътре и тогава се образуват известни болезнени състояния, които хората мислят, че имат някаква органическа повреда. Погледнеш, направят известен разрез. А то е една малка болка, която произтича от атмосферното електричество и органическо електричество. Има мисли постоянни. Има мисли преходни. Тези мисли няма да останат във вас. Вие имате едно настроение, туй настроение няма да остане във вас, то не е ваше. Туй настроение е чуждо, което е дошло във вас отнякъде. Трябва да разчитате във вас на онова, което може да остане във вас по-дълго време. Има преходни желания. И те са полезни, но някои са мимолетни. Животът не може да се съгради на тях. Те са като движението на реката, като водата, която тече. Сега някой път вие искате да схванете живота, да го концентрирате в себе си. Вие оставете течението на живота да тече през вас, не да го обуславяте. Този живот като тече във вас той ще ви остави туй, което животът може да ви остави. То е заради вас. Вие не може да концентрирате целия живот. Този живот ще мине покрай вас и ще остави това, което ви е потребно. Вие искате да го турите под известна рамка, там правите погрешка. Вие искате да бъдете здрави, стойте на чист въздух и дишайте. Не искайте да завладеете целият въздух, той не ви е потребен. Този въздух е в движение. Вие сте в

природата дето се грижат за вас. Въздухът ще мине през милиарди същества и ще им даде онова, от което те се нуждаят. Казвам: Когато вие искате да имате нещо само заради вас вие ще направите една погрешка. Ти не може да седиш и целия ден да ядеш. Може да ядеш, но стомахът ти няма да бъде в състояние да свърши тази работа. То е доста деликатна работа, която трябва да се свърши, цял един процес трябва да стане. В стомаха има около 10 милиона клетки, които работят. Ако вие ги накарате целия ден да работят, тогава ще ви наложат една глоба. В природата съществува един закон – не може да оставиш целия ден да работят клетките на стомаха. За едно ядене клетките може да работят час, час и половина, после трябва да си почиват. Като вземеш обяда, пак ще работят 2-3 часа. Ако вие заставите тия клетки като ядете, да работят повече вие ще се осакатите. Същото нещо е и в ума. Някой иска да накара ума си да мисли повече. Не може, промяна трябва да има. И в музиката е същото – човек не трябва да пее целия ден. Ти в 15-20 минути може да научиш повече, отколкото ако цели 20 часа пееш. Във всичките неща ние имаме едно безразборно разбиране на нещата. Колцина заболяват. Става една особена реакция, влошаване на нервната система и така заболяват много ученици. Много ученици заболяват, понеже напрягат мозъка си, искат да разрешат вселената крайна ли е или е безкрайна. Че какво разбирате, че вселената е безкрайна? Две определения дават. Под „безкрайна“ разбират всяко нещо, което има начало, а няма край. А под „крайна“ разбират нещо, което има начало и има край. Под „край“ какво разбирате? След като си работил нещо, работил си 4-5 часа, оставиш работата, почиваш си, то е край на работата. Това е смяна. После пак започнеш отначало, пак смяна. Смяна на енергиите има в природата. Учените хора искат да разрешат въпроса за безкрайното. Безкрайността е почивка. Тях ги е страх от свършването на света. Свършването на света е почивка, после пак ще

се започне отначало. Светът вечно съществува, има смени. Започваш една работа, след туй трябва да си починеш. Като почиваш да ти е приятно. Като мислиш и като престанеш да мислиш да ти е приятно. Щом започваш с приятност и свършваш с неприятност, процесът не е правилен. Дишането не е правилно. Дошъл човек и казва: „Защо дойдох на земята?“ Да се научиш да дишаш, да се научиш да ядеш, да се научиш да възприемаш уханието правилно, да се научиш да слушаш. Дошъл си на земята да се научиш да гледаш. Дошъл си на земята да се научиш да мислиш, това са елементарни работи. Дошъл си да се научиш правилно да чувствуваш, правилно да действуваш. Казва: „Защо дойдох на земята?“ Най-първо да се научиш да ядеш. Като се научиш да ядеш кой е вторият процес? След като се наядеш трябва да платиш. Ето, аз какво разбирам: Отивам като един пътник и нямам пари. Нахранят ме хората. Те отиват да жънат и аз ще отида с тях да пожъна малко. Като пожъна ще кажа: Много съм ви благодарен за яденето. Те ще кажат: „И ние сме много благодарни“. Наям се и веднага си замина, това е неразбиране. Като се наядеш ще идеш да пожънеш, те ще те заведат на мястото дето излиза хляба. Ще се наядеш и ще идеш при източника и ще кажеш: „Искам да се отплатя“. Вие сега искате да минете контрабанда, такива неща в природата няма. Контрабанда, това е престъпление. За всяко нещо в природата има хармоничен закон.

Та казвам: Ще се повърнем към първата мисъл – Плачът е музика. Детето, което плаче казва: „Аз може да живея на земята“. Детето, което не заплаква казва: „Земята не е заради мене“, и то си заминава. Затуй бащата и майката се радват на децата, които плачат. Като плачат те се раждат, но и много като плачат не е на място. По същия начин, когато говорим за страданието, ние разбираме една смяна. Под страдание не разбираме всякога болка, едно нещо не може да го обясниш, страдаш заради него. Страдаш, че нямаш обуща или

страдаш, че кракът ти е влажен. Мислиш, че като се овлажни крака, има опасност. Като е овлажнен, той не се простудява. Стига да не стане промяна в атмосферата, да се измени топлината.

Ние, съвременните хора, може да урегулираме живота си. Когато остане само една мисъл в човека, силите на Любовта регулират мислите на човека. Силите на Любовта регулират чувствата и постъпките на човека, това е правилен живот. Всяка мисъл трябва да се регулира от Любовта. Не казвам сега разумна Любов, защото Любовта е, която подбужда ума към мисъл. Без Любов умът не може да мисли. Не че умът предизвиква Любовта. Любовта предизвиква мисълта. Във всички неща мисълта е основна. Ние мислим, че като мислим, Любовта иде. Това е крива мисъл. Любовта произвежда човешката мисъл, произвежда човешките чувства и движения. Всичките процеси ги произвежда Любовта. Като изучаваме законите на Любовта, ще дойдем до живота, понеже животът е един резултат. Първият резултат на Любовта е животът. Живот без Любов остава непонятен. Там ще имаме ред страдания, ще ни бъде приятно и неприятно. Не е лошото в пеенето. Когато човек не знае да пее, то е лошото. Не е виноват човек, че пее, не е виноват човек, че живее. Виноват е, че не знае да живее добре, не разбира добрия живот. Да знаеш да пееш, значи да коригираш постоянно погрешките. Един музикант често коригира погрешките. Не трябва да туряме такова определение, че погрешката е вредна, че е лоша. Поставете, всичко да поправим. Много лесно е да вземеш „ре“. Ако го вземеш невярно, много лесно е да го поправиш, няколко трептения ще измениш.

Казвам: Радиусът това е движението от повърхността към центъра. Щом влезеш в центъра на мъчнотията, и ако от тази мъчнотия не може да излезеш към повърхността, ние нямаме знание. Ако влезеш в мъчнотията, силни сме. Ако не влезем, слаби сме. Който може да влезе в центъра на земята и да излезе на повърхността на

земята, той е силен човек. Тогава ще направите опит. Като дойде една мъчнотия тя е в центъра. Мъчнотията аз считам една окръжност. Има свой център. Ако можеш да влезеш в центъра на тази мъчнотия и да излезеш из центъра навън, ти си силен човек. Ще придобиеш нещо. И в радостта е същият закон. Докато ти не влезеш в центъра на една радост и не излезеш навън от радостта, тя ще остане непонятна. Трябва да разбираме радостта и скръбта и тогава ще имаме блаженство, което не е опитано.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 8 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 14. XI. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

СЪЩЕСТВЕНОТО

Отче наш

Нали имате тема?

Прочете се темата: „Отличителни черти на органическия и неорганическия свят“.

Вие разглеждате работите както физическия, у духовния свят. Същественото кое е на органическия свят? Казвате, че единият свят е по-висок от другия. Единият е музикален, другият е немузикален. Че единият бъкел не може да каже, не може да пее, няма музика, другият може да пее. Всичката разлика е, че органическият свят има спомагателни органи, неорганическият няма. Неорганическият свят са диваци, органическият свят са културни хора. Вие сега искате да влезете вътре. Неорганическият свят е много организиран, съвсем не е така, както казвате неорганическият свят. Казвате: „Неорганизиран“. Най-първо органическият свят е доста зависим. За пример, в неорганическия свят нещата се разплодяват много лесно. Начупи камъните, лесна работа. Щом дойдем до органическия свят, работата е друга. Тури едно неорганическо семе не се измъща, тури едно органическо измъща се при особени условия. По-лесно се предава живота на органическите тела отколкото на неорганическите. Но и онези, които влизат в органическия свят имат доста големи пакости между тях. Какво ще кажете, тия културните хора, които имат аероплани, че пущат бомби, бият се с пушки, културни ли са? Доста голяма култура. Някои организми имат такива пушкала. Някое малко същество знае химия, като дойде противника, напръска го с отровно вещество, което отделя, после го изяда. Сега мислите, че органическите същества са много благородни, че са на висока степен,

научили са се, как да служат на Бога. Кои седят по-високо? Например, органическите същества, които имат костна система и които са безкостни? Онези безкостните имат един начин на живот, с костите имат друг начин за живот. Човек, ако е без кости не може да се направи в тази форма. Ако не би имал як материал, не би могло да се създаде тялото му. То е закон за тялото му. В органическия свят има повече удобства. Органическите вещества са по-устойчиви, по-трудолюбиви, онези неорганическите те са индивидуални, всяко живее за себе си. В органическия свят вече имате един колективитет, събират се на общества, села, градове имат. Неорганическите са чергари, които се скитат. Неорганическите са чергари, органическите живеят в села и градове. Казвам: За бъдеще има да се спират учените хора да разглеждат по този начин, по който сега се изучава. От природата изваждаме разумното. Представят природата, като че сега работи безсъзнателното. Ако попитаме един учен човек, защо главата на човек е нагоре, защото според закона на трептението, главата трябва да бъде надолу както у растенията. Виждаме, че главата е горе, а краката долу. Човек е направен по една система много неустойчива. Толкоз милиона години е трябвало човек да се учи да седи на краката си. Преди се е подигал, подигал и падал, затова е ходил на четири крака. Когато се е подигнал и се е изправил то е било голям успех, преодоляване на една голяма мъчнотия – главата да поддържа горе. Плувците, които плуват във водата, за да могат да плуват, първо трябва да се научи да държи горе главата. Плувецът, който не може да се научи да държи главата горе, той потъва.

Казваме: „Организирана воля и неорганизирана воля“. Организирана воля значи има спомагателни средства. Лостът е в организирания свят. Организираният свят си служи с лостове. Най-малките организми имат лостове, спомагателни средства, с които си служат. Под думата „организиран“ имате идеята в себе си, че човек се

отделя от цялото. По-напред е бил едно с цялото и е мислил с него. В органическия свят човек се отделя от цялото, неговото съзнание се отделя от космическото съзнание, той започва като индивид, едно същество, което отделно съществува. По-напред имало общо съзнание на битието. Казвам: Всичко в живота трябва да се организира. Например, кое в човека е неорганизирано? Главата му още не е организирана. Най-организираното вещество е, но тя има още да се организира. Човек се организира, после се разсипва неговият организъм, като че се правят проби. Имате една къща, събаряте я и пак наново я строите. Няма нещо устойчиво.

Ако вземете от окултно гледище, човек има 12 тела, които трябва да организира, от тях за 7 говорят теософите, 5-те са в неизвестност. От тези 7 само с 4 функционира човек, трите са непонятни за човека. Физическо тяло, астрално, умствено, причинно тяло. Като се развие причинното тяло, хората ще знаят причините на всички неща, защо всяко нещо става така, а не другояче. Сега не знаят защо стават нещата. Да допуснем, че вие се усещате неразположен. Неразположението ви може да произтича от храната, от стомаха ви, може да произтича от мозъка ви или вашето неразположение може да произтича от разстройството на червата или от разстройството на нервната ви система, или просто може да произтича от някакво налягане отвън, на което не сте свикнали. Сега щом имате неразположение, как се справяте с вашето неразположение? Щом се опари едно животно ближе се и така се лекува. Ближе се с езика и със слюнката си се лекува. Онези, които се опарят винаги духат, наслюнчат мястото. По някой път имате едно неразположение, трябва да знаете от какво произтича. Сега културните хора имат неразположение. Щом нямат пари, веднага са неразположени. Сега дажбата за хляба като е малка, пак са неразположени. Като вземат да дават по 200 или 100 грама, неразположен си, не може да се нахраниш.

На един американец 100 грама са достатъчни, понеже те ядат картофи, месо и много други работи. Българинът е свикнал с много хляб, доста хляб яде.

Сега ние сме поставени в един порядък неизбежен. Каквото и да се говори, природата ще възпитава човека, ще му дава изобилно, после накара го да пости, гладни години идат. Даже когато не е война в период от 100 години някой път намалява дажбата, няма плодородие и хората тогава се съобразяват. Аз зная причините. Може би преди повече от 50-60 години разправяха ми един пример. Има едно малко градче, сега е прекръстено, казваше се Козлуджа, в околността, на което сеели много царевица. Над него има села по-високо – Николаевка, Чатма, те минавали за аристократи, сеели жито. Казвали: „Царевицата е за свинете", изкарвали най-хубавото жито. Но случило се една година и житото не става. Ражда се царевица и те трябвало да слизат, и да купуват от Козлуджа царевица, която според тях била само за свинете. Като яли нея година царевица, оттам насетне всяка година и те сеели царевица по 2-3 декара. По-напред само няколко кочана колкото да си сварят, считали за унижение да сеят царевица.

Фиг. 1

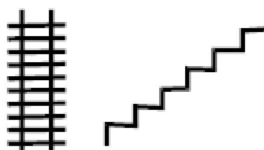

Фиг. 2

Фиг. 3

Сега, за пример, дойде едно чувство на страх или дойде едно чувство на адмирация, или чувство на милосърдие, или чувство на упоритост, дойде сръднята у тебе временно да се поядосаш. И ти не знаеш отде иде сръднята. Отстрани на ушите иде сръднята. (**Фиг. 1**). Отгоре на ухото и малко назад се намира този център. Зад ухото се намира центъра на устойчивостта. Който има този център развит, не може болест да го гази. Ако искате да видите, дали един човек може да се бори със смъртта, вижте, дали този център е развит. Има една кост зад ухото и когато тя е издадена, показва, че човек може да се бори със смъртта. Има и други центрове. Някой човек е набожен. Набожността е насред на главата, отгоре. На който центърът на набожността не е развит това не го интересува. Центърът на музиката е отстрани на челото към средата. У този, у когото не е развито, времето като дойде, да се определи времето на тона, не може. Много работи има да учите. Някой път сте неразположен. Ако са развити центровете във всяко отношение, друг ще бъде човека. Трябва един ден да правите гимнастика, да обикаляте целия мозък, да се въртите из главата, да направите цяла гимнастика. Например, вие сте се скарали с някого, не може да се примирите. Обидил ви нещо. Искате да се примирите. Да кажем, вие обичате музика, пък той разбира нещо от музика. Тогава като предизвикаш музика в себе си ти ще имаш нужда от него и обидата ще изчезне. После ще се види, че в него има чувство на милосърдие. Ще извикаш по-хубава черта в него и веднага ще се примириш. Вие сега го залагате в ума си като лош

човек, туряте лоша черта, той такъв, той такъв. Като го видите, с пушката стреляте. Много ученици има, като се настроят против някой учител, постоянно мислено го обстрелват. Учениците му намерят някоя слаба негова черта, учителят започва да се усеща неразположен. Щом като влезе в класа, дразни се. Щом един учител започне да се дразни, трябва да напусне училището. Един предмет щом ви дразни, не може да го разбирате. Сега да кажем вземете музиката. Трябва да имате един отличен музикален орган, така трябва да бъде развит, че да схващате музикално. Най-малко един музикант трябва да схваща пеенето на четири октави, може той да не може да пее, но поне да ги схваща вътре в ума си как звучат. Има музиканти, които схващат. Той като види нотите или като ги пише, веднага като че в ума му звучат. Когато нотите звучат в ума ти, може да пееш. Но някой път не звучи нищо. Сега нотите ги пишете на петолиние. Петте линии отговарят на петте сетива. Първата линия е на усета, втората – на вкуса, третата – на обонянието, четвъртата – на слуха и петата – на зрението. Линиите под и над петолинието са спомагателни. Тези са, от които музикантите се интересуват. По-напред нотите са ги писали по друг начин. В източното пеене другояче са изразявали нотите. В гърците вървят така като стълба (**Фиг. 2**). Сега Тричков изразява тоновете в тонова стълбица. Някой път е много трудно да започнеш отдолу. Това са външни методи.

Аз често съм наблюдавал в природата тоновете са другояче кръстени. В природата когато човек изучава психологически музиката ни най-малко няма да намери „до“ или „фа“, или „ми“ или пък g, d, g /“сол“, „до“, „сол“/.

Там съвсем друго яче са обозначени нотите. Сега казвате С – дур, С – мол („до – мажор“, „до – минор“). В природата по-другояче седи. Туй е спомагателно. Аз всякога съм имал големи мъчнотии, като превеждам една песен от природата. Докато намеря в коя гама да

я преведа, в С – дур във „фа“ или в друга гама. Трябва да минеш ред процедури, докато разбереш защо е „фа“, а не друга. В гръцкото пеене са нямали камертон. Всеки е вземал тоновете както е могъл. Вземе „фа“, а то е нашето „до“. Добрите певци, като че се нагаждат, имат основен тон. Основния тон, който имате, не може да го вземете, осем октави има. Не може да го вземете, основният тон е нисък, като че земята се търси. Казвате: „Основен тон“. Имате седем октави. Един човек пее три октави. Ние започваме от основния тон на човешкия глас, басът взема най-ниските тонове, качва се нагоре и сопранът взема по-високите тонове, басът не може толкова високо да се качи като сопрана. Басът се отличава по това, че слиза надолу повече и се качва по-малко нагоре, а сопранът слиза по-малко, но се качва по-нагоре (**Фиг. 3**). Може така да ги разграничим: басът се качва по-малко, слиза повече; сопранът се качва повече слиза по-малко. В сопрана има яснота, нещата са отчетливи, в баса трябва да се тури повече мекота. Басът дава повече съдържание на един тон. Сопранът дава форма, басът дава съдържание. Сопранът е майката, басът е бащата на пеенето. Басът дава съдържанието, сопранът създава формата. Тогава онези, които са басисти, има си причина, че са басисти. Не искам да казвам, защо някой е бас. Аз го зная защо. Всички онези, които имат интензивни желания в света, те са басисти. Интензивното желание да живее на земята с удобства, то е бас. Всички ония, които имат да живеят умствено високи работи, те са сопран – умът когато е развит, челото, когато е хубаво развито. Значи едните живеят в по-гъстата материя, затуй са басисти, трептенията на гласа им са такива, не изискват ситни трептения, дълги са вълните. Та когато дойдем до самовъзпитанието, трябва да се възпита баса и сопрана. По някой път басът е невъзпитан или пък сопранът е много креслив, той е много висок, но е креслив, не е звучен. И басът може да е гърлест без да е звучен. Сопранът пък може да е креслив.

Звучността е закон на хармонията. Пък тази хармония произтича от ред чувства и способности, които трябва да се координират, за да дадат туй изящество на тона на хармонията.

Сега, за пример, някой учител ви преподава музикално геометрия. Пее и ви предава геометрия музикално. Да кажем, преподава ти музикално за правата линия. Как ще я преподаде? Казва: „Между две точки само една права линия може да се тегли“. Музикално как ще ви предаде това? Как ще го изпее? Как бихте изпяли правата линия? Правата линия е образувана от две точки. Правата линия е когато искаш да образуваш интимно отношение с едно същество, как ще го образуваш? Никога не си имал отношение, сега мислиш, как да образуваш отношението. Допуснете, че имате една приятелка или един приятел, обичаш го, музикално му говориш. Ти вземаш основния тон „до“, твоят приятел с кой тон трябва да ти отговори? С тон, който хармонира, с най-хармоничния тон на „до“ и тогава вече се образува правата линия. Тия трептения са близки. Те се съединяват, допълват се едни други. Един близък свят, те са далечни, но същевременно са и близки. Да допуснем, че твоят приятел се намира в трудно положение, има малко микроскопическо неразположение. Ти искаш да го утешиш. Какъв тон трябва да вземеш? Всякога скърбите се лекуват музикално. Ти за пример, вървиш по пътя и си неразположен, че трябва да наблюдавате. Вървиш по пътя и си неразположен в умът си, не можеш да се събереш в кожата. Вървиш, удряш крака си и този удар смени неразположението ти. Чуваш този удар, това тропане на камъка като го чуеш, музикално ти подействува, сменя се състоянието. Започваш да мислиш другояче. След туй дойдеш снемеш си обущата, видиш удареното място. От кой такт е? Някъде например ще видиш дали е ауфтакт. Ще видиш нагоре-надолу как ще започнеш. В съзнанието нещата стават много хармонични. Той музикално е пял,

капелмайстор ставаш, съзнаваш вече дали е ауфтакт. Или вървиш някъде, неразположен си, дойде някоя оса или нещо друго те ужили. Като бръмчи, образува един тон, жилне те и сменя се състоянието ти. Може комар да те ухапе или муха може да те ухапе. Или някой път минаваш и бръсне те някое клонче. Или дъжд вали – дъждът най-хубаво сменя неразположението. Като падат капките, като удрят, много лесно се сменя състоянието и ти придобиваш весело настроение. Всяка капка като пада чуваш гласът. Природата музикално ни говори. С дъжда ни говори музикално и с всичко ни говори музикално, тя ни учи с всички неща. Тя разбира естеството още ни изучава и има още да ни учи. По някой път я озадачаваме с поведението си. Вземете някой път, безнадеждни сте. Как се лекуват хората? Значи в безнадеждието ти си изхарчил много работи, тогава хората се затварят. Трябва да се затварят не трябва да изтича. Казва му: „Ти си дал много, затвори се в себе си не давай нищо". Обезсърченият сключи двете ръце тури ги на слънчевия възел и като седи, седи така, стане му малко приятно. Някой път ще дойде да му турят инжекция. Инжекцията не е лоша работа. Това е удряне на камък. Много по-лесно е да се излекуваш така като си туриш ръцете на слънчевия възел, отколкото да платиш 40-50 лева да ти изпитват трептенията на сърцето. Ти като туриш сключени ръцете на слънчевия възел, свърши се работата. Аз, ако съм, ще попея. Боли те сърцето, изпей му една песен. Щом изпееш веднага болката се премества. Болката е толкоз слаба, че веднага може да се смени. Музикантите може да направите опит някой път. Някои от вас, които сте музикални, като ви заболи кракът, да дойде някой да ви свири на крака. Давайте концерт на крака си, да видите, да имате една опитност. Викайте някой майстор, който знае да свири. Ако вие може да свирите, свирете вие. Или пейте, свирете, или вземете с ръката да

удряте ритмично силно – слабо, силно – слабо, или силно – слабо – слабо и т.н. или слабо – силно. В това има музика.

Човек всякога трябва да се стреми да не харчи енергията си. Затуй хората предпочитат да иждивяват времето, отколкото енергията. Вие по някой път, които се интересувате, поставете някоя кокошка да си мъти пилците и 21 ден наблюдавайте. Ще се научите много музикални работи от нея. Кога излиза, кога се връща, наблюдавайте на един часовник кога напуща гнездото, кога се връща, колко седи и след туй колко пъти на деня рови, колко пъти казва „кок“. Тя ги обръща музикално като капелмайстор. Тя знае има един такт обръща ги всичките яйца за да могат да се измътят добре.

Та казвам: Като дойде една ваша мъчнотия, това яйцата, които ще измъщате. Една мъчнотия едно яйце, трябва да се измъти. Страданието е едно семе, което трябва да излезе. Мисълта трябва да вземе някаква форма. На страданието подхожда да се даде тази форма. Дойдат други страдания да облагородяват формата. Тази форма трябва да я създадат по-хармонично защото то е произведение. Вие раждате формата, да кажем, известна форма, известна мисъл. Да кажем имате известно страдание. Всички тия форми, които ги създавате пращате ги навън в света. По това ще се види какъв сте. То са произведенията. Някой от вас като стане започва да философствува, защо светът е така направен, има неразположение. Че това защо, че онова – ще образува цяло произведение. Какво е това – земеделие, индустрия или търговия? Някой път вие се сърдите – набрали сте известна енергия, тази енергия отива в природата. Хората като се разгневят, потребна е тази енергия, тя служи. Вие си служите с един чук, дигате го, но тази енергия, която се придава на камъните тя отива в природата и се употребява. Вие биете камъните, чупите ги, вземате от нея материал, но тя взема от вас енергията или пък туря умът ви на работа. Вие мислите значи как да го направите. Докато

направите тази работа вие спестявате известна енергия и тя ви дава нещо и пак вземе нещо от вас. Когато се гневите, когато имате воля, черпи, когато имате любовно отношение и оттам черпи. Тя нищо не оставя да падне от онова, което излиза от вас. Всичко туй го събира в шишенца и го употребява в работа. Вие по някой път съжалявате. Тя има шишенца на съмнение или събрала известна енергия когато си се разгневил и турила едно заглавие. Трябва да се благодарите, че изобилно е дала, много си се разгневил и много си дал. Онзи, който много се е разгневил, щедър е бил. Който малко се е разгневил – скържав е бил. По някой път нейните оценки се различават от нашите. Който много се разгневи много дава; който малко се разгневи малко дава. Тя използува едното и другото. Туй, което ние наричаме наша слабост, тя го използува и после тази страна ни я повръща на нас. Който много ѝ дал – много му дава, който малко ѝ дал – малко му дава. Малко от волята си даваш и тя малко дава; много даваш и тя много дава. Затуй казват – законът е верен – че всичко съдейства за добро. В края на краищата човек не трябва да съжалява за това, което е станало но да се учи. Когато човек се разгневи, то е пресилена работа. Че човек трябва да се поразгневи малко, то е потребно. Кое е лошото в гнева? При гнева, ако вземете „Нева сензу“ може да се излекувате. Или може с „Нева сензу“ да използувате вашия гняв да го организирате. Човек трябва да организира гнева си. Вие може да използувате на природата малко обработения материал. В сегашното положение ние само преповтаряме нещата.

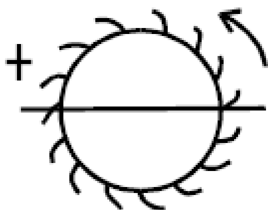

Фиг. 4

Фиг. 5

Да допуснем, че някой музикално започва от „до“ повишен мотив, или понижен мотив е. Какво разбират сега музикантите под думата повишение? Казват, че има повишено настроение на духа и понижено настроение на духа. Какво е повишеното настроение на духа и пониженото настроение на духа? Нещата не ги считайте слабост. Че човек се тревожи или не, то не е слабост. Представете си колелото, което се върти (**Фиг. 4**), имате неговата ос, имате отдолу вода изваждате, по колелото има малки кофички, колелото се върти в означената посока и като се изливат кофичките, потича водата и полива някаква градина. Изпразват се и после надолу отиват, и пак се пълнят с вода. Когато се пълнят с вода то е мажорно, изпразват се то е мол, слизат. Като слязат, напълнят се, пак стават на дур и така дур с мол се сменят, и градината се полива. При повишеното и пониженото на духа, плодовете зреят. Сега казвате: „Понижение на духа“. То е неразбрана работа. Понижение на духа – духът слиза, повишение на духът – духът излиза. Понижение – значи кофичките са празни, слизат долу; напълват се – повишение на духа. Става смяна. Сега ние мислим, че между повишението и понижението няма връзка. Има връзка, то съставя две страни на човешкия дух. Когато слиза – насъбраната енергия той я пласира както той разбира. Тук теченията не са така ясни, то е само едно уподобление. Може да се направи наблюдение. Музикантите за в бъдеще ще направят наблюдение. Ако един цигулар всяка сутрин отива да свири на дърветата когато цъфтят

в неговата плодна градина, ще има по-хубави плодове отколкото на тия, на които не е свирил. Може да направите опит. Той като иде не да се колебае, да казва „празна работа“, но да иде и да свири, и тогава непременно ще види, че плодовете в неговата градина ще бъдат по-хубави, по-сладки ще бъдат. Ще каже: „Кой знае“. От опит ще знае, ако го направи. Казвам другото сега: Ако някой от вас, който много се дразни, ако има някой да му свири, той за в бъдеще ще стане по-способен ученик. Ако има някой да му свири, след време ще стане по-силен от онзи способния на когото не са свирили. Гениалните хора са станали от музика. Ако ми кажат, че без музика е станал гениален, то е немислимо. В природата е попаднал в музикално течение и затова е музикален. Той е туй, което вие наричате благоприятни условия. Някой път то е едно съчетание. Майката е била музикална, бащата е бил музикален. Под музикалност не разбираме само да пееш. Музиката като творчество на мисълта да се изрази в звук вътре. Музиката е реализиране на мисълта, реализиране на чувствата, реализиране на постъпките, изразяване. Казвам: Всичко онова, което природата го е създала, тя го е създала за едно улеснение на човека. Човек трябва да се ползува от онова, което природата е дала.

Да допуснем, че това представя едно чело (**Фиг. 5**). Ако се съединят центровете на музиката и на разсъжденията у един музикант, който е и философ, той ще даде дълбочина на тоновете. Онзи музикант, на който челото горе е широко и онзи, на който челото не е така широко, се различават тоновете им. Защото в един тон, когато човек пее може да се наблюдава, развити ли са способностите на онзи философския център, центъра да мисли или онзи – на изящното и красивото дали е развит. Някой път пеенето е много елементарно, само една форма или създадена е една малка звучност. Някой път като пее някой някои тонове ти харесват. Като погледнете, в този човек има мисъл в неговото пеене. Казвам:

Музиката е един проводник за неговите дарби, които човек има за да ги прояви. Затуй сега не очаквайте хората да ви пеят за вас. Всеки, който пее и свири той знае как да чувствува музиката в себе си. Тогава да търси отвътре. Ако очаква от другите да му свирят, то е на второстепенно място. Ти като свириш то е важно. Усещаш, че в тебе има една дарба. Ти сам се радваш на онова, което ти е дадено. Сега някой ще очаква, че ти си даровит музикант. Тогава трябва да те убеждават отвън, че ти си музикант, че от тебе ще стане нещо. Остане ли хората да те убеждават, че ти си музикант, ти остави това. Ти сам, човекът пръв трябва да знаеш, че си музикант, че като ти кажат отвън ти да кажеш: „И аз така мисля". Той само те подкрепя. Всичките хора да дойдат да потвърдят онова, което ние мислим. Не казвайте, да мислим каквото искаме. Ние като сме по правия път всички ще кажат това. Аз мисля, че музиката ми е дадена от Бога или роден съм с нея, че те като потвърдят, едно насърчение е. Един, втори, трети като дойдат и ти кажат, поощряват дарбите в тебе, които имаш. Така се постигат нещата по-лесно. Другояче, ако сам останеш, по-малко ще постигнеш. Все трябва да има някому да пееш. Аз, ако бях артист, често щях да ходя да пея на ябълките, на крушите, когато цветът цъфти на тях, щях да им дам концерт. Ни най-малко нямаше да мисля, че са глупави. Тия цветя, на които им пея щяха да бъдат хубаво облечени, много хубав аромат ще издават. Даже певецът трябва да бъде надалеч от тях, понеже щом им запее те издават по-силно ухание от себе си, това вреди на гърлото. Той трябва да се постави надалеч, че цветята, като хвърлят букети, защото те ще му ръкоплискат и букети ще му хвърлят, че да не го достигат. Като свърши концерта друг въпрос. В природата каквото правите не остава без възнаграждение. Няма хубава мисъл, която да няма възнаграждение. Всяко нещо, което правите ще получите едно възнаграждение. Сега, по някой път вие се обезсърчавате. При

обезсърчението турете колелото. Някой път колелото, което слиза надолу се движи по-полека, някой път пълното колело се движи по-бързо. То трябва равномерно да се движи. Сега това са отвлечени работи. Някой път вие се намирате в противоречие, мислите защо така сте създадени. От хубавите работи никой не е далече. В музикално отношение, онези, които завземат последните места в концертите, слушат по-добре отколкото онези на първите места. Музиката надалеч звучи по-добре. Звуковете надалеч се чуват по-добре отколкото наблизо.

За пример, ако вземете създаването на слънчевата система тя музикално е създадена. Това са интервали от планетите до Слънцето. От Слънцето до Меркурий – един интервал, вторият интервал е до Венера, третият интервал – до Земята, четвъртият интервал е до Месечината, после до Марс, после имате интервал до Юпитер, интервал до Сатурн, Уран, Нептун. Това са музикални интервали. Ако идете на Юпитер как ще звучи музиката? Юпитерианската музика каква е? В Юпитер музиката е висока и тържествена. В Марс музиката е войнствена. На Венера музиката е много мека, като я чуеш сълзи ще ти потекат. Меркурий много хубава похапва на общо основание търговски работи. Това е до техническата страна, как е нагодена музиката, която е преведена от света на природата в нашия свят. Ще благодарим и за толкоз защото материята, в която ние живеем е доста гъста и човек трябва да създава особени условия за музиката. Хубаво тогава вземете един меркуриански тон. Той е обнадежден, той е търговец. Меркурий имаше желание, търгуваше, бързаше. Венера се спира малко, ще замисли, ще вземе тона внимателно. Изящен е Венериният тон. Всеки не може да пее. Чували ли сте някой път Венерин певец? – Децата когато плачат. Когато пее човек, той е доволен, доволен от ума си, доволен е от сърцето, доволен от тялото. Онзи, истинският музикант дава разположение на тялото, тялото си

почива. То усеща музиката. Сърцето ти усеща музика и умът ти усеща. Тогава човек е в съгласие със себе си. Музиката дава разположение на мисълта, на чувствата, на действията. Всяко действие на музиката е хармонично. Някоя музика дава разположение на ума, на сърцето, не дава на тялото. Онази музика, която дава еднакво разположение на ума, на сърцето и на тялото, тя е тази музика на природата. Вземам думата природа отдето музиката е излязла, от света на хармонията.

Да кажем, ако взема един тон произволно – /Учителят каза: Не бутайте цигулката/ – ако взема един тон /Учителят пее „а, о, и, е, у", различни тонове/ „о", имаше един особен тон, с който можеш да се справиш с мъчнотия навсякъде крепък. /Учителят пее „а"/ – вече раница имаш на гърба си. /Учителят пее „о"/ – значи уредил си си работите. „А" – значи натоварих се. /Учителят пее „и"./ – Откъде дойде? /Учителят пее „е"./ – Прекалил го. Често съм наблюдавал как казват „еее". Щом дойде до „е"-то разширение има. Тонът „и" направление дава, „а"-то е натоварен тон. Натоварен е, но съдържание има. „О"-то е оформен тон. Когато мисли човек, някой път мисли по-добре, ако идеите му са оформени или идеите му са съдържателни.

Как ще изпеете: „Красив е животът, що изпълня цялата земя". Първата част имате, някои са писали „Красив е животът" аз бих пял или от „долно – сол" или от „ми", „Що изпълва цялата земя" – как бихте го изпели? Може ли да изпеете: „Красив е животът що изпълня цялата земя". Ако бяхте осъдени на някое голямо наказание и ако ви кажат, че ако го изпеете, ще ви освободят, ще ви простят, щяхте да го изпеете, но сега не сте заинтересовани. Защото красивото е на чувствата, може да го изпеете щом дойдете до „до", вие вече влизате в по-гъста материя, затуй по-мъчно се пее. Слиза в земята за работа. На „Красив е животът" музиката е по-хубава в едни по-обширни, по-благоприятни условия. „Ще изпълня цялата земя" слиза надолу. Я

изпейте „Красив е животът“. /Изпяхме го/. „Красив е животът“ зависи от разположението, ако преобладава умът ще пея по един начин, ако преобладава сърцето ще пея по друг начин, ако преобладава волята ще пея по трети начин. Като влезе волята активност има. В думата „красив“ този слог „ра“ е хубав. „Кра“ – на български какво значи? Този слог „ра“ винаги означава туй, което се оформява. Винаги слогът „ра“ означава нещо оформено в човека, нещо определено. Значи и светлина. Този слог се среща във всички езици. Той значи натоварен тон в хубав смисъл. /Учителят пее „кра“/. Който не разбира ще разбере, че е крал, взел нещо. В „кра“ ти си взел нещо. Щом си взел ти си се натоварил. Тази идея, която носиш трябва да се освободиш. За да се освободиш от онова, което си взел, трябва да го обработиш, да го използуваш за себе си. /Учителят пее „кра“/. Какво искаш да кажеш психологически? Онзи, който е красив, красотата е винаги запалка, подбудителна причина стимул. Красотата стимулира за работа. То е най-хубавата подбудителна причина. В музиката красотата стимулира за пеене. На човека трябва красив тон, красива мисъл, стимулира. Красивото чувство стимулира в една права посока. Ти искаш да си помогнеш, да кажем искам да си помогна, търся тон, основния тон, но ще търся музикалните центрове накъде са. Тогава щом дойда във връзка с музикалните центрове на природата веднага вече има отзвук. Ако не бъда във връзка тонът не е определен. Щом дойда във връзка с музикалните (центрове) в природата има отглас в нея и във външната среда има отглас. /Учителят пее „кра“ с разни тонове/. В моя ум седи „кра“ – взел съм нещо от светлината, във вашият ум седи, че взел нещо без позволение. Кражбата става само в един ограничен свят. Изобщо няма кражба в Божествения свят, няма какво да крадеш. В Божествения свят кражбата е невъзможна, понеже имаш и си доволен. В един свят дето има недоимък може да има кражба. Дето има кражба разбирам, че условията са много оскъдни. В

изобилието кражба не може да има. Ти при един извор вода не може да крадеш, но от едно шише може да откраднеш. При едно кило вода кражба може да има, но при голямото езеро кражба няма.

Погрешки стават в обикновената музика. В Божествената музика никакви погрешки не стават. Защото в музиката ти не можеш да вземеш неверен тон. Само тоновете, някои идат в дисонанс, акордът няма съгласие. Казвам: Дисонансът съществува в нашето естество. Как мислите днешният ден музикален ли е или не? /Учителят свири на цигулката „ре", „си", „сол", „ми", „до", „ла", „ре", „сол" и всички пеем. Учителят свири/. Този, който преподава геометрически, музикално как ще предаде правата линия? Положителна наука е науката за правата линия, /Учителят свири/ казва на учениците какво е правата линия, на гимназистите преподава по математика /Учителят свири/ Разбираш ли ти? /Учителят свири/. Сега вижда, че малко го прекалил, смекчава положението /Учителят свири/. Та аз имам доброто желание, смекчава тона, като че музикално се кара, музикално каране е. Всеки от вас може да направи това упражнение /Учителят удря на дъската равномерно, тихо, постепенно усилва и после постепенно отслабва, докато удря съвсем тихо/. В природата има известен закон: всякога деятелността трябва да бъде усилена. Вземете този кръг, който прави слънцето (**Фиг. 6**). Лъчите, които падат перпендикулярно са най-силни, тия които са наведени са по-слаби. Най-силни са около перпендикуляра. Казвам: В един тон има положение когато може да ти даде много. Понеже музиката не е статическо положение трябва да използувате силните тонове на музиката защото постепенно всички други се намаляват.

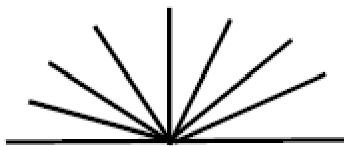

Фиг. 6

В музиката трябват модели. Най-първо всеки един от вас трябва да бъде доволен от онази мисъл, която той има. Мисълта трябва да е вярна. Всякога трябва да имате една вярна мисъл и по форма, и по съдържание, и по израз трябва да бъдете доволен. Тя ще бъде като основа, върху която да градите. Ще ви дам едно правило – музиката зависи от духовното тяло на човека. Духовното тяло има спомагателно средство, двойник. Като музикант, ако можеш да прекараш в гърлото или в инструмента двойника си, ти можеш да свириш, всички разбират. Ако двойникът не може да влезе, работата не става. Във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство трябва да участвува двойникът на душата, за да бъде вашето чувство силно и мислите и постъпките. В този двойник нещата са добре подписани, имат съдържание. Туй е, което наричат вдъхновение. Божественото вдъхновение е, в което двойникът на душата взема участие. Действие, в което душата взема участие това действие има смисъл, понеже то произлиза, от Божествен произход. Сила има. Тя прилича на цар, той като подпише нещо неговата дума има сила. Обикновеният човек и да подпише, обикновен е и смисълът. Когато душата подпише нещо то добива смисъл. Когато душата подписва нещата те добиват стойност. Ония актове, които не са подписани от душата нямат стойност. Затуй всякога ние трябва да даваме възможност душата ни да се проявява в нас, да се прояви в ума, в сърцето и в тялото. Този е законът на възпитанието. Всички ония неща, които стават на земята, душата да взема участие, тя да бъде в нас – в нашето сърце, в нашето тяло – тогава всичко, което то върши се реализира и ние ставаме доволни. Онези от вас, които искате да поправите положението пазете това правило: Да участвува душата във вашата мисъл. Вие човекът, сте като дете при душата. Душата като те види те оставя да

дойдеш в спокойствие, да усетиш, че имаш нужда да ти помогне. Някой път искаш да се наложиш: туй да направя, онова да направя. Остави, ти не се меси. Щом се отнесеш до нея остави я свободна, тя не само да дойде, но да вземе участие в живота ти. Трябва да започнем да живеем добре за да благоволи душата да се прояви заедно с нас. Да не ни оставя да правим, каквото ние искаме, защото тогава ние ще плащаме данък. Всички знаете какво нещо е плащане данъка. Когато душата взема участие всичко върви в хармония. Човек се усеща силен, бодър, мощен. Цялата природа има смисъл. Щом останем сами веднага дойдат препятствията едно след друго.

Първото нещо: Душата ви да взема участие във вашата мисъл, във вашите чувства и във всички негови действия.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 9 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 21. XI. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

НОВО ВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш.

„Махар Бену Аба“

Имате ли тема? – /Имаме/. Четете. /Прочете се **темата №8**: „Отличителни черти на добрия, лошия“./

Ако турите думите добър цигулар и лош цигулар по какво се отличават? Защото има добри цигулари има и лоши цигулари. Лошият цигулар е по отношение на свиренето, иначе може да е добър човек. Добрият цигулар добре свири. Лошият цигулар, значи тоновете му не са верни има нещо изчофулено. Лошото в лошия цигулар не в неговия характер, лошевината седи по отношение на неговото изкуство. В думата лош, лошото е в Ш-то. Много материалистичен тон е. Когато един пергел не може да мери правилно де е погрешката? Понеже толкоз години учите казвате: „Той е лош човек.“ Когато дойдете да живеете не знаете да свирите тоновете на живота, не ги вземате правилно. Защото животът е цяло изкуство. То е най-голямата музика в света, която съществува. Хората толкоз години живеят и не могат да вземат тоновете на живота вярно. Вземете някой човек плаче, не знае как да плаче. Музикално крякане има. Някой плаче, че като плаче домилява на хората, музикално плаче. Някой като плаче прави отвращение. Хората бягат от него, не искат да го слушат, защото плачът е музика. Да знаеш да плачеш то е отлично. С кой тон започват онези, които плачат? Толкоз години сте плакали, кой е тона на плача ви? Някой път като заплачете вижте кой е тонът на плача.

Вземете българската дума „дава“, тя е много добра дума. Не знаете в какво седи „дава“. В думата „зова“, как се произнася думата

„зова“? Зова и дава. В съвременната музика като изкуство хората са достигнали едва да си изкарват прехраната и да направят малко удоволствие. Съвременната музика служи за изкарване на прехраната и прави малко удоволствие. Едва там са достигнали, да се удоволстват от музиката. Да имате ясна представа – музикално тоновете зреят като плодовете. Най-първо е като цвят, после завръзва, става стипчав, после кисел и най-после узрява. Един тон трябва да бъде зрял, тогава става сладък. Вие може да вземете един тон, докато не е узрял, може да вземете тона „до“, основния тон. Може един тон да го вземете на една металическа жица или на жицата на цигулката, образувана от някое животно или този тон може да излезе от човешкото гърло. Когато един тон има влиянието на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля, има съвсем друг характер.

Та, по някой път говорим за музиката. Музика трябва да се счита знанието, което човек има да живее. Музиката да се вземе като възпитателно средство. Вземете психологически да кажем, вие сте неразположен духом. На какво се дължи едно неразположение? Не можеш да свириш, свириш, но не си доволен от свиренето. Нямаш обхода, не знаеш как да си туриш ръцете на пианото, не знаеш как да си туриш пръстите на цигулката. Или човек говори и не знае къде да си постави езика на небцето, не знае как да свири с езика. Мърда се там на пианото, ту го постави на небцето, ту при зъбите го поставя, мърда го насам натам. Или пък изкуство е да гледате. То е цяло изкуство да знаеш как да гледаш. Може да си развалиш настроението, защото не знаеш как да гледаш. Новото в науката е, човек най-първо трябва да се научи да гледа. Вие като срещнете човека, мерите го, погледнеш го в главата, после в краката, после на кръст го погледнеш каква широчина има, гледаш позата му и спирате там. Тогава защо го мерите? Погледнеш го отгоре, после отдолу. Като гледаш главата трябва да видиш, дали е свързан със слънцето, има ли нишка, после

краката му долу дали са свързани със земята. Като го гледате на широчина, какви са полюсите му, южния и северния полюс какво отношение имат. Запример, срещнеш един човек, искаш да знаеш баща му княз ли е, майка му княгиня ли е или искаш да знаеш баща му цар ли е, майката му царкиня ли е. Тогава вадите заключение. Ако главата не е свързана със слънцето, какъв човек ще бъдете? Ако сърцето не е свързано със земята, какъв човек ще бъдете? Или ако няма достатъчно светлина в ума ви, в мозъка ви, защото на светлината зреят плодовете. Ако няма достатъчно топлина в сърцето ви, не може да узреят чувствата ви. Казвате: „Защо трябва топлина?“ Сърцето на човека е почва. Едно семе посято в човешкия ум, едно семе посято в човешкото сърце, ако няма светлина в ума и ако няма топлина в сърцето, то не може да узрее. Ако няма светлина и топлина чувствата не може да узреят и мислите не могат да узреят. Мислите зреят. Казва някой: „Не ми трябва много светлина“. Няма да имаш достатъчно мисли.

Фиг. 1

Фиг. 2

Та сега човек има пет сетива. Елементарното хранене на тялото става чрез сетивата. Като пипаш, с туй ти храниш тялото си. Щом вкусваш, ти храниш тялото си. Трябва да се научиш и да знаеш, как с пипането да храниш тялото си, да знаеш с вкуса си да си храниш

тялото, с обонянието да се храниш, със слушането да се храниш и със зрението да се храниш. После да се храниш с ума, със сърцето си. Най-после с вярата си да се храниш. Остават още други яденета. Вие ставате сутрин и сте недоволен. Какво значи недоволството? НЕДО/ВОЛ/ЕН. Вол какво значи? Вие считате думата „крава“ за позорна. Казвате: „Тя е крава“. К РА ВА, какво значи „ава“? (**Фиг. 1**). Крава – винаги носи светлина в света. Ава – е това, което храни света. Ава – е този, който мисли заради нас. Най-силната дума е ава. Ава Отче! Който е светлина и баща на всичко. Казваш: „Той е крава“. Кравите хранят света, млякото ти го приготвя. Ако не е кравата ти ще свършиш. Щом твоята крава те напусне свърши се. Докато кравата е в тебе, ти мислиш, всичко върви добре. Щом кравата си замине, ти от глад умираш. Думата „крава“ и ако турите „дава“ – тя пак е силна дума. Докато ти даваш разумно ти се ползуваш. В даването е турен знака на вечността на Божественото начало (**Фиг. 2**). Тази линия не е произволна. А-то означава бременност. Когато в ума има някоя хубава идея, А-то означава човек бременен, има някаква идея в ума си или в сърцето си. На тия геометрически знаци, линиите са мощни. Направиш една линия, то е вечното, което не умира в света. Казвам: На най-хубавата дума ѝ дали друго значение. Казва: „Той е крава“. Щом е крава той е човек, щом не е крава, той не е човек. Лошото в кравата е в К-то. Тази буква, тя няма равновесие. Тя е като един човек, на когото едната ръка и единият крак го няма, отрязани са. К-то е човек с една ръка и един крак. Затова турили к-то на „крава“ и после (на) „краде“. Онзи, който краде, то иде от к-то. Вземете как са изопачени думите. Имате думата кол на български. На английски кол (call) значи да викаш, на български кол значи да го забиеш. На английски, англичанинът като каже кол, разбира повикай, българинът като каже кол, разбира да го забие. Как са влезли тия понятия в една и съща дума? Как се е научил човек да краде? От

недоимък. Когато има изобилие в света кражба не може да се яви. Ти при едно езеро не може да крадеш. В един свят на изобилие кражба не може да има. Кражбата се явява при големия недоимък. От едно шише вода ти може да откраднеш, при едно езеро не може да крадеш. Ти при шишето може да бъдеш крадец, но от езерото колкото и да вземеш, никой нищо няма да каже. Една капка да вземеш от шишето без позволение, ти минаваш за крадец. После какво означава лошевината? Лошевината означава недоимък. Щом човек е лош, той е при лоши условия. Добрият човек е при добри условия, той (лош) не може да бъде. Лошият трябва да има всичко в изобилие и няма да бъде лош. Лошият е лош от недоимък. Психологически е така. Казва: „Какво да правя?“ Той тогава трябва да мине от лошите условия да мине в добрите, нищо повече. Следователно, може да мине от едно състояние в друго. Да кажем, ако имаш в себе си 100 шишета, искаш да крадеш вода. На един километър има цяло езеро. Тогава за да не крадеш, иди при езерото. Няма да крадеш, иди при изобилието. Или някой човек се счита лош. Лошите са далеч от Бога. Бог е изобилието. Щом хората са напуснали Бога са се научили на лоши работи. Иди при Божественото в себе си, веднага ще се справиш с лошото. Всякога човек става лош когато му вземат нещо. Като го лишат от онова, което му е дадено, той е недоволен. Сега да кажем, вие сте недоволни. Светлина имате, очи имате, уши имате, нос имате, уста имате, крака имате, ръце имате и сте недоволни. Чудни хора, всичко имате и пак сте недоволни. В какво седи недоволството? Всичките хора правят тази погрешка, която често животните правят. Едно куче носи една кост. Види друго куче, че носи кост, остави костта на земята и иде да гони другото да му вземе костта. Онова куче е майстор, не може да го стигне, върне се, но не може да намери своята кост. В своето недоволство човек търси голямото благо, но оставя малкото благо, което има. Ние оставяме малките блага.

Казвам: При сегашните условия трябва да си дадете друго ново възпитание, едно ново разбиране. Ако ние не създадем един нов възглед за живота, както сега е построен животът, има някои работи, които трябва да се пресеят. Защото житото трябва да се овършее, да се пресее, да се изхвърли сламата, да остане чистото жито. Туй жито трябва да знаеш да го употребиш за храна. Аз считам: Възпитанието на хората то е обработване. Умът, мозъкът е една нива, сърцето е почва. Ако не знаеш как да посяваш в мозъка, мислите, ако не знаеш как да посяваш чувствата в сърцето, ако не знаеш как да посяваш постъпките в тялото си, те нищо не може да направиш. Най-първо ще се научиш да бъдеш градинар, да посееш мислите в ума, в сърцето, в тялото, тогава може да мислиш, че може да стане нещо от тебе в света. За да стане нещо от тебе трябва от твоята мисъл, каквото обработиш да го пратиш в света. Или от чувствата си да ги пратиш. Как става един художник, в какво седи великият художник? Ако той не е нарисувал една велика картина, може ли той да е велик художник? Или един музикант, ако не е свирил едно парче, второ, трето може ли да бъде музикант? Или един поет, ако не е написал едно, второ, трето стихотворение не може да бъде поет. Или един философ, ако не е написал няколко съчинения по философията може ли да бъде философ? Сега всички искате да станете велики без да оправите живота си. Искате без работа в ума си да станете умни хора. Искате без работа в сърцето си да станете добри хора. Или искате без да работите в тялото да станете силен човек. То е невъзможно. Трябва да се тури една здрава основа. Казвате: „Трябва да бъде морален човек“. То е празна дума морал. Ще се хванеш за главата, ще кажеш „Слава Богу“, като се обезсърчиш ще хванеш главата си и ще се зарадваш, че Господ ти дал една отлична глава. После ще попиташ сърцето си, което тупа, знаеш каква музика има сърцето. Вие не сте слушали музиката на сърцето. Никога не сте слушали по-хубава музика от

ритъма на сърцето. Аз съм забелязал някои птици как изтръпват като ги хвана. Туриш ръката на сърцето, усеща един голям страх. Аз я хвана, казвам и че съм я хванал само да видя как бие сърцето ѝ. Тя постепенно утихне, утихне като че се усмихва. Мисли, че някоя котка я хванала да я яде. После я поглаждам и пак пипам сърцето ѝ, става ми приятно, образува се връзка. Тя се укротява, туря я на ръката, тя седи. Казвам: Сега си свободна. Хвръкне. Поглежда и си замине. Дойде някъде кацне, обърне се към мене и ме погледне. Ти казваш: „Птичка". Но то е малка душица, тя казва: „Много ти благодаря. Благодаря ти, че ме остави жива иначе можеше да ме претрепаш". Казвам: То е новото. Кое е новото в света? Новото в света е любовта, която трябва да дойде. Любовта е да направиш една връзка с Бога. Новото в света е да направиш една връзка с обичта. Тогава ще намериш баща си и майка си в света. Ако не намериш баща си и майка си, твоята работа е свършена. Или казано другояче: Умът ти трябва да мисли, сърцето ти трябва да дава ритъм. Нещата на сърцето трябва да зреят. В умът се посаждат, в сърцето зреят и в тялото се употребяват. Посаждането е в ума, посяваш в сърцето, а пък узряват в тялото. Тъй щото вече имаш узрелите плодове, с които се храниш. Туй го наричат характер, наричат го воля, велик човек, талантлив, гениален, кръщават го с разни имена. То са фирми. Занимаваш са с колониални стоки, някое дружество.

Цигуларят казва: „Какво да правя?" Казвам: Ще свириш хубаво. Като хванеш цигулката ще знаеш как да я хванеш. Цигуларят като хване цигулката, ще знае дали ще може да свири или не, дали ще стане цигулар. Всеки може да стане цигулар. Гледам, някои пеят. Гледам, някой написал една песен, че аз не може да прочета. Т-то го написал като френско f, трябва да дешифрирам.

Та първото нещо да си образувате ясна представа за себе си, да знаете да гледате правилно. Как трябва да гледате сега? Сутрин някои

деца има като станат наведат главата си надолу, дигнат задницата си и плачат. Питам: Защо плаче? Не се дига главата. Онези, добрите деца като стане дигне си главата, погледне весело, другото ще се наведе надолу, плаче, тъй като да разправя нещо. Ти станеш сутрин, недоволен си, нали същото нещо. После в ставането си трябва да бъдете много внимателни. Понеже човек има много прешлени по гръбначния стълб, всичките прешлени имат свое предназначение, може да дойде прешлена да подщипне някой нерв, схване си гърба не може да станеш. Като се събудиш простри краката си, не бързай да станеш, полека внимателно да не разклатиш гръбначния си стълб. Музикант трябва да бъдеш, да не повредиш някой тон. Вие не сте ставали музикални. С кой тон ставате сутрин? Разправяше ми един доста духовит човек евангелист беше, казва: „Като се събудя сутрин казвам си: „Стани, Иване". На себе си казва, но не става. – „Е, Иване много си мързелив, стани!" Пак не става. Сега двама си говорят „Иване, стани". Казваш: „Иване, стани!" Кой е тонът? Знаете какви тайни има, които не подозирате. Речеш да стъпиш с десния си крак, помръдваш палеца, ти не съзнаваш, но палецът се мръднал. Или се мръднал до него пръста или вторият пръст, или третият. Всеки пръст показва. Ако знаете тия работи ще станете суеверни. Или някой път вие станете сутрин, пък си проточите краката, изкривите си устата, правите някои гримаси, които са много смешни. Като станеш ще направиш най-доброто движение. Сутрин като станеш ще хванеш главата си. Ще поздравиш главата си защото тя е най-тежка. Трябва да се научите да не измъчвате себе си. Ние сами сме мъчители на себе си. Всеки човек измъчва себе си повече от другите. Станеш сутрин, започнеш да се мъчиш. Не се мъчи. Сутрин като станеш премахни всичкото мъчение. Ти натрупваш всичкото мъчение. Хората спят, защо спят хората? Вие сте ученици на земята, значи учили сте вечерно време отивате в другия свят да ви прислушат. Вие

сте били на изпит и като се върнете сутрин, ако сте получили добра бележка, разположени сте; ако са ви скъсали на изпита върнете се неразположен. Тогава ще кажете: „Днешния ден ще уча“. Като спиш другата вечер дадеш хубав изпит, върнеш се весел. Учете хубаво. Спането е отиване в другия свят на изпит. Тук учите, там давате изпит. Щом учиш добре, щом спиш добре, значи добре си издържал изпита. На земята трябва да работиш. Тук е учението. Някой казва: „Защо съм дошъл на земята?“ Да учиш. Всяка вечер ще дойдат да те прислушват, турят ти едно, две. Всяко нещо, което знаете трябва да го прилагате. Има старомодни мисли. Нали преди 50-60 години имало мода, не съм ги виждал, такива малко. Един голям обръч направен и така се носили младите моми, дамите. Като дойде при нашата врата не може да мине, трябва да наведе обръча и така да мине. Този обръч трябва да го надигне, да го наведе и така да влезе. После дойде друга мода, имаше такива седла, турнели. След турнелите дойдоха корсетите. Кръстът свит, като на оса, пристегнат стомаха. Искаха линия да се даде. След туй дойдоха на мода острите обуща. Като влезе някой казва: „Много остри обуща“. След острите обуща дойдоха обуща, които скърцат. Тъй направен гьона, между двата гьона турено нещо, че като върви скърца. И млади и стари като вървят скърцат обущата. Дето мине го познават. Обущар, който направи обуща да скърцат минаваше за добър обущар. Сега вече не скърцат. Защо не скърцат? Понеже имат да дават. Всеки иска да го не чуват. Едно време, ако ходиш гологлав полудял си мислят. Сега вече гологлави вървят. По-рано, ако те видят бос се считаше срамно, сега боси ходят. Изменят се положенията. Краката по някой път трябва да дишат, обущата да ги направят хигиенични. Ако видят някого със скъсани обуща казват: „Съвсем закъсал“. Сега вече изкуствено турят дупки на обущата, намирам, че е доста хигиенично.

В новото възпитание човек трябва да благодари на Бога такъв какъвто е. Другите хора трябва да го поощряват. Всеки човек е създаден има тяло, глава. В дадения случай като са мислили как да го направят, какво тяло да му дадат то е най-доброто тяло за сега. За в бъдеще по-добро ще дадат. Ако туй тяло не можеш да употребяваш както трябва, ако ти дадат по-добро как ще го употребяваш? Та първото нещо да се научите да бъдете доволни, което имате да го използувате. Пък няма нещо по-хубаво в света да бъде човек доволен. Има някои работи, които го чакат. Всеки ден носи със себе си някое благо. Да кажем, ако вие сте длъжен някого да идете да го събудите, как ще го събудите. В събуждането, ако идеш и стреснеш този човек, разтърсиш го, може да му причиниш вреда. Когато събуждаш някого, много малко трябва да го пипаш. Понеже двойникът му е извън леко ще го бутнеш, че човек трябва да даде сигнал, че се връща. Другояче е опасно.

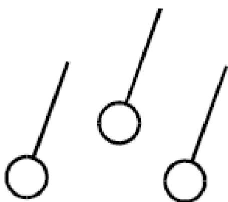

Фиг. 3

Може да ви дам една идея. Представете си такива топки, които са свързани за такива нишки (**Фиг. 3**). Две нишки може да се преплетат, тогава човек не може да влезе в тялото си. Ти по нишката ще се върнеш. Като ходиш от тялото има нишка, по която ходиш и по нея ще се върнеш. Ако се преплете ще се върнеш неразположен, не можеш да влезеш в тялото. Разправяха един случай: Един индус давал сеанси на хипнотизиране. Една млада мома американка, която не вярвала в туй, за да ѝ докаже, че е вярно, той я приспива в магнетически сън за 10 часа. Излиза навън, удря го един автомобил и

той умира. Тя остава приспана. Никой не може да я събуди. Този, който я приспал, трябва да я събуди. Казвам: Ти като заспиваш, трябва да си туриш една хубава мисъл. Ще пееш. Затова се молят хората. Четеш молитва, ще те пазят. Ти като заспиваш се ще помолиш да те пазят и като ставаш пак трябва да се помолиш. То са предохранителни мерки. Та сега хората са в света и мислят. Те са в един много сложен свят. Тогава ще поставим основата – Връзка с Бога. Ако ти не си свързан с Бога в твоето съзнание, няма най-първо да имаш достатъчно енергия да зреят мислите ти. Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Нищо не значи. Когато мислите ти зреят – ти си с Бога свързан. Когато чувствата ти зреят – ти си с Бога свързан. Когато постъпките ти влизат в светлината и ти можеш да се ползуваш от тях – ти си свързан с Бога. Щом ти не можеш да използуваш своята мисъл, щом ти не можеш да използуваш своите мисли и постъпки – ти не си свързан, връзката ти не е правилна. Всеки човек, на който мисълта работи, зреят мислите му – той е свързан с Бога. Имаш тази светлина, при която мислите зреят. Имаш Божествената топлина, при която чувствата зреят и в тялото имаш Божествената сила. Божествената светлина, при която човешките мисли зреят, Божествената топлина, при която човешките чувства се оформят и имаш Божествената сила при която постъпките си изявяват. Ако мислите ти не зреят, ако чувствата и постъпките ти не се оформят ти нямаш вътрешна връзка. То е новата религия в света. Щом се свържеш с Бога знаеш как да работиш. Тогава ще разбираш кравата, не че той е крава, но като кажеш „крава“ ще ти стане приятно. Докато твоята крава живее в тебе – ти си човек, щом кравата излезе – от тебе нищо не става. Умът ти е една отлична крава, сърцето ти е една отлична крава и тялото ти е една отлична крава. Докато тия крави са у тебе, ти всичко може да постигнеш. Щом тия крави заминат ще дойде сиромашията. Бъдещето на човека зависи от неговата глава.

Бъдещето на човека зависи от неговото сърце, зависи от неговото тяло. Три неща трябва да бъдат свещени: главата да е свещена, тогава хубавите работи ще се явяват, сърцето да е свещено, симпатичната нервна система и тялото да е свещено. Имаш едно отлично тяло, едно отлично сърце и един отличен ум. Туй е човекът. Казвам: Сега вие искате да станете ангели. Че вие човешката глава, която имате не може да я използувате. На новите хора предстои една голяма задача – да изменят възпитанието. Възпитанието е механическо. Хората искат да бъдат богати, но то е механично. Искат да бъдат силни, то е механично. Ако един човек не може да обработва мозъка си, ако един човек не може да обработва сърцето си и тялото си, той не може да разбере живота. Казвам: Поправянето на човека не става внезапно, но с малки усилия. Един млад ми разправяше: „Искам да направя нещо и все отлагам, отлагам. Не зная къде е погрешката." То е един недостатък у българина. Българинът постоянно отлага. Искаш да направиш нещо кажеш: „Не му е времето", чакаш. Ако искаш да се развиваш правилно дойде ти на ум да дигнеш някое камъче, дигни го. То е малко усилие, което се отразява върху този център. Някой път ти дойде на ума да идеш някъде, не отлагай, иди. Не да туриш една мисъл – да обиколиш земята – изискват се големи усилия. Искаш да идеш 10-на метра някъде, иди, не отлагай. Станеш сутрин не отлагай. Казваш: „Пет минути, че после ще стана". Стани, не отлагай. – „Студено е отвън." Стани, тури си дрехата, след 10 минути пак легни. Стани, ще добиеш един навик. Седиш на стола, дойде ти на ум, че трябва да станеш. Стани, походи, после пак седни. Дойде ти на ум да напишеш едно писмо. Направи го, не го отлагай. Стани, напиши 5-6 реда. Стани. Ти с туй малкото усилие ще поставиш една добра основа на характера си. Казвам: Всичките добри начала, колкото и да са малки, не ги отлагай. Една добра дума, кажи я. Искаш да пееш, стани, попей си малко. Вие искате на някоя сцена да ви слушат хиляди хора,

затова на сцената да пееш се изискват големи усилия. Ти сам като се слушаш доста добра публика си. Сутрин като станеш започни да пееш. Музикалните сили в невидимия свят, щом започне някой да пее, там има доста голяма публика да те слуша, ти обръщат внимание. Щом запееш от невидимия свят те слушат, турят веднага ухото, казват: „Пейте." Вие речете да пеете, казвате: „То са празни работи". Или да кажем имате нещо в говора грубо. Знаете колко груб е човешкият език – „Какво искаш", „откъде идеш" /Учителят грубо ги изказва./ Така не се говори. Никак не е музикално. Как трябва да кажеш: „В какво вярваш". Не се говори така. Вярваш ти в Бога. Ти имаш едно от най-великите същества, отправяш ума си към Него, ще се спреш с всичкото благоговение, което имаш, ще отправиш една хубава мисъл. Тогава в умът ти ще дойде Божието благословение. Всичкото щастие, което търсите в света ще дойде отгоре. Ако ти не отправиш умът си както трябва, какво очакваш от Него? Ти искаш да се отнесеш грубо, пък Той да направи един гениален човек от тебе.

Да ви преведа този пример. Казват, че патката е много глупава. Една патица с 10-15 патета ги води към реката. И патокът върви с тях. Един голям плъх хваща едно пате за врата и държи патето, не го пуща. Патокът хваща плъха, но той не пуща патето. Завежда го в реката и натиска плъха във водата. Той пуща патето, изважда го над водата, вижда го че мърда, пак го потапя във водата, пак го изважда – докато плъхът престанал да мърда. Като не мърда, оставя го на брега. Казва: „Когато патицата води патетата, нямаш право да буташ патетата". Казвам: Трябва да имаме нещо много благородно в характера си. Първото нещо е самовъзпитанието. Ако нямаме самовъзпитание не може да се ползуваме от знанието. Знанието е едно благословение. Музиката е едно благословение. Хубавите чувства са едно благословение. Хубавите постъпки са едно благословение. Хубавият поглед е едно благословение. Хубавото

слушане, хубавото пеене е едно благословение. Уханието, пипането е благословение, навсякъде, във всичко за човека. Направете един опит – отнесете се добре с когото и да е и ще видите, че всякога, когато се отнасяш добре с някого и с тебе ще се отнесат много добре. Още същия ден и други ще се отнесат добре с тебе. Както се обхождаш с другите така и с тебе ще се обхождат. Ти си майстор, но за теб ще се намери майстор да те обходи. Както мислим за хората така и другите ще мислят за тебе. Всичкото хубаво, което създадем се връща към нас. За пример, вземете един дрехар. Ако ушие хубава дреха да приляга, прочува се. Щом скрои няколко хубави дрехи, всеки него препоръчва. Казвам: Ние се препоръчваме с нашата мисъл, с нашите чувства и постъпки в духовния свят. Вие мислите, че в тайно мислите, но тайните мисли тебе те препоръчват. Тук никой не знае, в духовният свят знаят какво мислиш, преценена е. Ако мисълта ти не е хубава, завръща се назад. Ние сами се спъваме в живота. Каквото мислите, мисълта е, която ще оправи вашият път, ще отвори вратата. Вашите чувствувания, са които затварят вашата врата и вашите постъпки отварят. От невидимия свят е това. Сега казвате: „Кой знае, не е така, кой знае“. Тук на земята не знаят, но оттатъка знаят. Може ли някой ученик тук от отделенията да свърши университет, ако не е учил? Всичките учители са толкоз внимателни, че всеки учител знае колко е способен ученикът. Най-способните ученици да вървят напред, но онези, които незнаят да останат да учат. Който се учи го знаят и който не се учи, пак го знаят. Не може да очаквате успех, ако не учите. Ще мислиш най-хубавото в дадения случай в себе си. Най-хубавите чувства ще имаш ти сам в себе си, не отвън. Отвън после ще дойдат. Добрите постъпки, които ти само знаеш, не това, което другите виждат. Минеш някъде, ритнеш една котка. Никой не те видял, но е лоша постъпка. Защо ще я риташ, погали я. Или минеш покрай някое дърво и хванеш някое клонче и го счупиш. Защо ще го

чупиш? Или минеш някъде откъснеш някое листо. Защо ще късаш? Не късай никое листо, туй дърво може да поплаче. Като откъснеш листа от дърветата може да поплачат.

За да си проправите път трябва да знаете да плавате. Който знае да плава, не се дави; който не знае да плава, се дави. Човек, който не знае да мисли той се дави; човек, който не знае да чувствува се дави; който не знае да постъпва, се дави в света. Ще мислиш както плаването. То е сила, чувствуването е сила и постъпките са сила. Три неща има, от които зависи нашето бъдеще. Туй трябва да бъде магическата тояжка. Носете в мозъка си хубавата мисъл – то е магическата тояга. Щом имате хубавата мисъл то е магическата тояга. Щом имате хубавите чувства – то е магическата тояга. Щом имате добрите постъпки – то е магическата тояга, тоягата на мага.

Сега някои ви е страх да не би някой да каже лошо заради вас. Хубаво, ако говорят хубаво заради вас и вие не го заслужавате, какво се ползувате? Допуснете, че хората имат хубаво разположение спрямо вас. Но допуснете, че имате развален стомах. Дадат ви ядене, плодове хубави, но вие щом ядете идат болки. Хубавото разположение на хората ще ви даде повече страдание. По-хубаво е да имаш здрав стомах, че като ти дадат сух хляб да ти е приятно яденето. Хубаво, не после да се превиваш. Добрият живот е за предпочитане пред богатството. Богатството с добрия живот е на място. Когато човек живее добре и има богатство, на място е. Когато животът му не е добър, не е нормален, богатството не може да го ползува. Ако стомахът е здрав, яденето е на място. Яденето може да ти причини страдание. Богатство е в света да имаш хубави очи да се радваш. Богатство е да имаш хубави уши и да слушаш. Богатство е да имаш хубаво ухание и да ядеш сладко – тогава богатството е на място. Ако туй богатство носи тежест, защо ти е? Другите ще се ползуват, вие не се радвате. Някой път някой харесва очите на другите повече. Не е в

цвета. Че очите били сини или черни, или кафяви, то не е най-важното. Като погледнеш човека в очите да видиш характера на чист извор, като че клокочи бистра вода, прозрачна, всичките песъчинки се виждат, няма бръмбърчета във водата. Такъв поглед трябва да излиза от очите на човека. Сега то е самовъзпитание. Аз може да ви дам наставление, как трябва да се живее. Мъчно може да се научи човек да мисли право. Единственият човек, който може да влияе върху себе си то е самият човек, ако може да влияя върху другите то е временно.

Та казвам: Онова, което Бог е вложил в нас, то ни влияе. Външните условия, които са дадени те са второстепенни. Най-голямото влияние има онова, което е вложено в теб. Външните условия са второстепенни и третостепенни. Но важно е онова, което ти носиш в себе си. Като срещнете някой човек, който е умен – радвайте се, че е умен и поучавайте се от него. Да кажем, че той е добър, дружи с неговото сърце; ако той е умен, дружи с неговия ум. Вижте методите, с които той работи. Вечерно време вие спите по някой път и сгъвате десния крак, пък левия проточите; някой път сгъвате левия пък проточите десния. Някой човек тури дясната си ръка под лявата и обратно или тури ръцете си отстрани, някой път тури ръцете си на гърдите. Ако ръцете са отстрани на тялото ще имаш един резултат. Ако дясната е под лявата или лявата под дясната ще имаш друг резултат. Ако лежиш на гръб можеш да имаш кошмарни сънища. Дойде някой натисне те в съня, събудиш се. Има хора, които спят с лицето надолу, други спят на лявата или на дясната страна. То са разни навици.

Тогава в туй мязате на следния пример. Събират се един французин, един германец, един англичанин и един русин. Видели, че се задават два орела. Германецът отишъл да види какво са писали в библиотеките за това. Французинът отишъл да види какво пишат

вестниците. Англичанинът взел чантата си и отишъл да види мястото отдето идат. Славянинът легнал на гърба (си) и казва: „О, това са орли“. Англичанинът е на място, германецът е на място, французинът е на място и русинът е на място. Русинът легнал на гърба си и казва: „Това са орли“. Вие или сте французин, или сте германец, или сте англичанин, или сте руснак. То са четири метода. Славянинът казва: „Сега за два орела няма какво да ходя там отдето идат т. е. няма какво да правя справки нито в библиотеката нито в редакцията, аз ги зная, че това са орли, нищо повече“. Не, като видиш орлите ще отидеш при Господа, англичанин ще бъдеш. После пък ще изучаваш орлите какви са техните навици, това са библиотеките. Ще изучаваш какво орлите правят. И като славянин ще легнеш на гърба си да ги погледаш как хвъркат.

Новото в света е човек да се радва на ума си, да се радва на сърцето си и да се радва на волята си. Да се радва на ония богатства, които са вложени от хиляди поколения в тялото. Да се радва на ония чувства, които са вложени в сърцето и да се радва на ония мисли, които са вложени в зародиш да ги обработва. Да стане един отличен градинар. Я изпейте „Махар Бену Аба“. /*Изпяхме я*/.

В музиката един тон е хубав, когато има светлина. Когато тонът няма светлина той е само звук механичен. После тонът трябва да носи топлина в себе си и да носи и сила. Такъв един тон щом го слушаш произвежда много приятно впечатление, дава живот и ти си доволен. Щом няма светлина, щом няма топлина и сила, тези звукове са, които дразнят. Някой пее една песен, че те дразни. Всяка песен в музиката трябва да носи светлина, топлина и сила, да носи една органическа и психическа сила. Сега трябва да се учите, че да сте доволни от себе си. После като произнесеш една дума да ти е приятно. Законът и там е верен. Една дума, която носи светлина, топлина и сила е приятна. Дума, която не носи светлина, топлина и сила не е приятна. То са

качества, трябва да се усвоят. Ако ги усвоиш вече има голяма придобивка в човека.

Ценни думи са, които имат светлина, топлина, и сила. Природата цени думи, които имат светлина, топлина и сила. Природата цени тонове, които носят светлина, топлина и сила. Те са Божие благословение в света.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 10 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 28. XI. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОТНОШЕНИЕ НА УМА И СЪРЦЕТО

Добрата молитва.
„Красив е животът“

Имате ли тема? – /Имаме/. Четете. /Прочете се темата: „Отличителните черти на ума и сърцето.“/

Какво е практическото приложение на ума и сърцето? Вие разглеждате сърцето вън от вас и ума разглеждате вън от вас, като нещо отделно. Сега, ако ви попитат, кое предшествува – чувствата ли предшествуват по-напред или мисълта? Сега вас ви се вижда много труден въпрос, кой предшествува. Този въпрос е като този – кой предшествува, кокошката или яйцето? Мисля, че е един въпрос неразрешен. Ако ви запитат, кое число предшествува – 2-те ли предшествува едното или 3-те предшествува 2-те, или 3-те – 4-те, или 3-те, или 5-те, или 6-те, или 7-те, или 8-те, или 9-те. Едното предшествува разбира се 0.1.2.3.4.5.6.7.8.9.0. Двете се явяват като се яви едното. 3-те се явяват, като се явят 2-те, 4-те се явяват като се яви 3-те, а всички са произлезли от нулата. Едното не те интересува, но един хляб те интересува. Една круша те интересува, една ябълка те интересува, една ябълка, една риза те интересува, едно палто. Сърцето, какво донася. В него се зараждат чувствата. Чувствата във вас, са които произвеждат радости и страдания. Постоянно страдате, то се дължи на чувствата. Може да кажем: Мисълта е облекло на човека. От чувствата се зараждат човешките мисли. От мислите се зараждат идеите. Идеята е оформена мисъл.

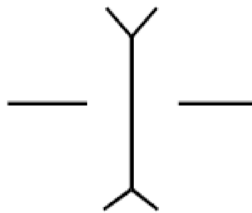

Фиг. 1

Как бихте изтълкували това (**Фиг. 1**)? Имате отдолу и отгоре умът и сърцето, хоризонталните линии са човешката воля. На растението отдолу, това са корените – отгоре това са клонищата. Най-първо кое се явява в света като поникне едно житено зърно? Човешката воля това е почвата. Да имате една ясна представа. Та казвам: Когато сърцето се оформява добре, оформя се и умът добре. Казва някой, че имал просветен ум. А сърцето можело да бъде непросветено. Невъзможно е. Има една зависимост помежду им, те съставят едно цяло. Човек трябва да обръща внимание на своето сърце. Щом обръща внимание на своето сърце и умът се развива правилно. Тогава някои турят волята. Воля без сърце и без ум е безпредметна. Волята е нещо спомагателно за умът и за сърцето. Силата на волята зависи от сърцето. Пораждането, проявлението ѝ зависи от ума. В дадения случай как волята се провежда зависи от ума, но силата на волята зависи от сърцето, от онзи подтик, който сърцето дава. Искат по някой път да знаят защо сърцето седи наляво. Дават разни биологически, физиологически причини. Понеже сърцето се е изместило при инволюцията, понеже теченията първоначално са идвали отдясно наляво, вследствие на това органът на сърцето се е изместил наляво. Тия сили, които са действували са изместили сърцето. Сега по закона на еволюцията сърцето ще мине към дясната страна или да дойде в средата. Нито вляво, нито вдясно или малко надясно. Понеже има течения, които вървят отдясно наляво

ще изместят сърцето. Онези, на които сърцето е вляво слизат надолу. Всинца още не сте се спрели, слизате. Като започне сърцето да се измества надясно, тогава ще се каже, че сте подели нагоре към небето. Сега още не сте подели. Тази работа ще бъде много опретена работа. Казвам: Най-първо проекцията трябва да се измести. Най-първо трябва да се изместят чувствата. Запример, клонищата, които са към юг са малко по-дълги от тези, които са към север. Плодовете, които се раждат на дървото, които са към юг са малко по-сладки от онези, които са към север. От какво зависи сега? Ако вземеме полюсите и екватора на земята, лъчите на слънцето на екватора падат перпендикулярно, а на полюсите наведено. В северното и в южното полушарие падат наклонено и те не приемат толкоз светлина и топлина, колкото на екватора. Та казвам: Този закон е същ. В нас, хората, лъчите на Божественото слънце не падат перпендикулярно. Мнозина от вас сте далече от екватора, далеч сте от Божествения екватор, някои сте на северния полюс, някои сте на южния полюс. Сега, ако вземете северния и южния полюс, разстоянието в права линия, то е 12,000 километра. То е спрямо земята. Но в една клетка тия полюси са близо един до друг, не са толкоз далеч. На земята са раздалечени. На всяка малка частица има северен и южен полюс. Защо южният полюс е надолу пък северният нагоре? Като вземете орбитата, пътя, по който земята се движи, южният полюс е отдолу, той е по тежък. Един ден, ако северният полюс стане по-тежък цялата ос ще се обърне. Ако северният стане южен и южният стане северен, какво би станало на земята? Даже при сегашните условия като се дига земята, земята не е на 23 градуса, но 22 и нещо, постепенно оста се изправя. Изправя се оста защото южният е по-тежък. Това са отвлечени работи, но всяко изменение, което става на земята става и в нас. И умът ти трябва да има същите наклони.

Казвам: Когато казваме, че един човек е нормално развит разбираме, ако един ден земята се изправи перпендикулярно на своята ос, ще имаме един климат умерен, много добри условия. Тогава и на хората оста ще бъде добре, умът ще бъде просветен, сърцето топло и волята ще бъде силна, ще спазват законите, които Бог е положил на земята. Защото студеното сърце произвежда тъмни и студени мисли. Студеното сърце и студеният ум, то е тъмнина. Когато умът е тъмен и сърцето студено, тогава се ражда тъмнината. Студеното сърце ражда тъмнината. Когато сърцето е топло, се раждат светлите мисли. Колко е сега температурата на човека? 37 градуса. 3 и 7 прави 10. Някой път вие искате да изправите някоя ваша мисъл. Най-първо мислите ще може да ги изправите, ако може да внесете топлина. Ако произведете топлина на вашите чувства, каквато и да е ваша мисъл, можете да я изправите. Ако не можете да внесете топлина в чувствата, не може да се изправи една мисъл. Едно желязо как може да се изправи без топлина? Не може. Съвременна техника без топлина каква би била? Ако няма топлина какво може да направим? Та казвам: Когато говоря за топлината разбирам туй единство в света. Топлината излиза от Любовта. Любовта е мощна сила в света, която произвежда всичко. Сега някой казва: „Топъл човек". Топлината е вече във връзка със закона на Любовта. Постепенно трябва да се приспособяваме. 37 е нормалната топлина, щом стане 40-41 хората умират. Защо? Тази топлина при 41 сгъстява материята, при 37 градуса е в разредено състояние. И двете цифри в числото 41 са положителни, изгарят. Внасят известна дисхармония, която не е приспособена към организма. Тогава как ще преобразят хората 41. Какъв резултат ще му дадете? Ще ги съберете 4 и 5 имате 9. То е краен резултат. Ако съберете 1 и 2 имате 3. 3 е резултат, 6 е резултат и 9 е резултат. В числата от 1 до 10 – 3, 6 и 9 са резултат. 1, 4 и 7 това са положителните сили, които работят, това са киселини

действуващи. 2, 5 и 8 това са основи. Имате 2 като основа, 5 като основа и 8 като основа – каква ще бъде разликата? При две – двама се карат. При числото пет – петима се карат, а при осем – осмина се карат. При едно – един работи, при четири – четирима работят, при седем – седем души работят. Туй е разликата. Тогава, ако един работи, ако четирима работят или, ако седем души работят, резултатите ще бъдат различни. При едното – Божественото работи. При петте – сетивата работят в човека, а при осемте – това са мислите, които работят. Значи при числото 8 – умът работи, при числото 5 – сърцето работи, а при числото 1 – Бог работи. Защото, ако съберете 5 и 8 имате числото 13, което дава 4. 4 и вече волево число. В туй число топлина няма. То е земно число. Ако имате четири вола вие трябва да се грижите за тях, какво е положението им? Ако ще трябва да мислите за 4-те вола, ще трябва да влизате в техния апартамент, понеже 4-те на едно място живеят. Трябва да ги чешете, трябва да им донасяте вода да пият, после трябва да им туряте сено или слама, трябва да им давате зобчица. После не само това, но трябва техните благоухания, които остават в апартамента, трябва с кофа да ги изнасяте навън. След туй трябва да ги впрегнете, да идете на нивата. Целият живот, ако е ангажиран на нивата, какво ще постигнете? Казвате: „Какво означава числото 4?“ Числото 4 означава да гледаш 4 вола, да ги чешеш. Те не могат да се чешат, понеже са свързани, вода ще им донасяш.

Та някои от вас искат да имат положителна мисъл. При съвременното възпитание имаме, се една положителна мисъл. Голямо нещастие е да имаш се една положителна мисъл. Положителна мисъл е да съединиш числата от 1 до 10, да разбираш законите, да разбираш числата, да имаш положителна мисъл. Положителна мисъл без светлина, положителна мисъл без топлина и положителна мисъл без сила не може да има. Някой иска да бъде силен. Той не може да бъде

силен, ако той най-първо няма топлина, след туй трябва да има светлина и тогава на трето място ще дойде силата. Някой мисли, че без топлина може да бъде силен. Силата е резултат на чувствата и на мислите. Това е естествения път.

Та казвам: Във вас някой път се зараждат състояния имате неразположение. Станете сутрин, неразположен сте, криво ви е, не знаете причината. Ако нищо не ви интересува, топлина нямате. Житото като го сееш не му давате светлина, то не се интересува от нея. Но щом го стоплиш веднага има желание да пусне коренчета надолу, интересува се вече от центъра на земята и се интересува от центъра на слънцето. Човек когато няма топлина нищо не го интересува. Казва: „Не ме интересуват хората, всеки се интересува от себе си.“ Какво е егоизъм? Едно семе казва: „Аз да запазя себе си.“ Как ще се запази, ако няма топлина? То трябва да иде в земята, да изгние, иначе нищо няма да излезе от него. Казвам: Човек може да постигне туй, което е в него само при Божествената топлина и при Божествената светлина. Първо топлината трябва да дойде. Казвам: Любовта е първият подтик, от нея излиза топлината. Вие може да направите един опит. Във философията има опитна страна. Да допуснем вие станете сутрин неразположен, мъчно ви е. Нищо не ви интересува. Идете, намерете един човек, който има топли чувства, веднага ще се измени вашето състояние. Или, ако имате студени ръце, хване ви някой ваш приятел, стопли ръцете ви, веднага ще се измени вашето състояние. Та сега законът: Който има студени ръце трябва да хваща топли ръце; на когото ръцете са топли, да хваща студени. Трябва да има чрезмерно топлина, за да предаде излишната топлина на студените ръце и нему ще стане приятно. Когато по някой път ръцете ви са топли и сте неразположен, трябва да хванете ръцете на някого, на когото са студени, и веднага ще се смени вашето състояние. Казвам: Като седите, същия закон. Като седите до собата,

стане ви приятно, като приемете тази топлина, която е необходима. Чрез ума си човек всякога трябва да държи една нормална топлина, тъй както пчелите – 22 градуса. Вие всякога с ума и със сърцето си трябва да държите 37 градуса топлина в организма. Туй поддържане зависи от доброто сърце. Та казвам: Числото 7 в дадения случай е число на почивка. То е положително число. Шест дни, казва Мойсей, работи, а на седмия ще почиваш да трансформираш. Седмият ден е за почивка. Почивката е отрицателно число, няма да работиш. В почивката човек придобива, а в работата, той предава от себе си, харчи от капитала си. В духовно отношение човек печели. А пък числото 3 е закон на равновесие. Човек е един триъгълник. Трябва човек да учи да пази закона на равновесието. Докато човек мисли пази равновесието си. Ако сте ясновидец ще видите, че в човека има едно колело, което се върти много бърже. Човек върви по една релса /Учителят показва, как краката вървят по една линия, като се движи човек/, като велосипед. Велосипедът е направен по човешката мисъл. Докато мисълта се движи правилно, ти на едната релса вървиш; като изгубиш равновесие, може да паднеш на една или на друга страна, зависи от чувствата. Щом се измени състоянието на мисълта, падаш. Щом се измени температурата на сърцето, изменя се и светлината на ума. Тогава недовиждаш, падаш. С изменението на топлината, намалява се и светлината, ние недовиждаме предметите, не се осветляват и влизаме в стълкновение. Например, вие не мислите, искате по някой път да кажете някоя обидна дума, не знаете какъв резултат ще направи. Обидната дума е намалена светлина или ще се сблъскате с реалността на нещата. Представете си, че един силен човек ви срещне на пътя. Той иска да му направите една услуга. Казва: „Дайте ми хляб“. Вие казвате: „Нямам“. Казва: „Дай ми доброволно, иначе ще взема всичкия ти хляб“. Вие казвате: „Нямаш право“. Хваща те, взема ти торбата, изважда хляба, взема го насила.

Ти казваш: „Безобразник“. Като му кажеш безобразник, иде, че те стоварва на земята. Силният като ти иска, дай му. Ти не искаш да му дадеш, казваш: „Нямаш право“. Силният всякога има право. На силният човек не говори за право. Правото той го разбира. Каквото иска в дадения случай от тебе, услужи му. Ще кажеш: „Ти си страхлив“. Мислиш ли, като те бият ти си от силните хора? Слаб е този, когото бият. Но когато слабия бият и тоягите всички се чупят на гърба му, той е силен, с каквото го бият всичко се разрушава, той е силен човек. Онези, които го бият, отслабват ръцете им и казват: „Оставете го“. Ако биете някой голям камък, искате да отчупите ще ви омръзне да удряте, казвате: „Оставете го“. Законът е: Щом сте слаб трябва да бъдете умен. Слабостта зависи от светлината. Силният каквото иска от вас услужете му. Сега говорим за разумност. Силен човек е и който е разумен човек. Мислите ли, че един слон може да ви направи пакост? Слонът е доста умен. Той никога няма да ви направи пакост, ако го обиждате – доста злопаметен е. Като не го обиждате може да ви услужи. Слонът като минава по пътя, дигне едно дете, тури го на главата си и после с хобота го тури на другата страна. Никога няма да го стъпче. Доста умен е. Има един анекдот за един слон в Индия. Един слон минава и един плъх се пъха в носа, в хобота му. Отива той до една бъчва с вода, туря хобота, напълва го с вода и изхвърля водата в бъчвата и плъха също. После поема наново вода, но поема и плъха пак и пак го изхвърля. Искал да му покаже, че носът не е място за плъхове.

Казвам: Когато дойде една лоша мисъл, тя е като плъха, който влиза във вашия хобот, в носа. Вие идете, поемете вода и 3-4 пъти я изхвърлете. Да ѝ кажете втори път да не влиза.

Сега говорим за музиката. Музиката принадлежи на сърцето. Тя е да поддържа сърцето. Музиката трябва да поддържа сърцето. Биенето на сърцето е такт, който постоянно поддържа. Говорът е

резултат на човешкият ум, но музиката е резултат на човешкото сърце, то поддържа ритъма. Биенето на сърцето е ритъм. Сърцето постоянно поддържа този ритъм. Върху този ритъм се гради човешката мисъл. От музиката вече излиза човешката реч. Колкото думите имат по-хармоничен израз, колкото човек говори по-музикално, по-добре е. Колкото му липсва музика е по-груб. Затуй, по някой път аз настоявам на музиката, защото се поддържа сърцето. Казва: „Защо ни е пеенето?“ Ще се подобриш. Без пеене, без музика вътрешно невъзможно е да се задържи онова възвишено състояние на човека. То зависи от състоянието на сърцето. Казвам: Първият основен тон, то е храна. То е посадено семе. „До“ е посадено семе, „ре“ е семето, което изниква, „ми“ е първото клонче. „Фа“ е този клон се развива. „Сол“ това е цветът, „ла“ е вече плодът и „си“ – пак слиза. „До“ – излиза нагоре, „си“ – слиза надолу. Всеки узрял плод долу пада. Всяко посято семе нагоре израства.

Та казвам: В музиката ние се спираме на някои тонове. Ако пеете само „фа“ – удебеляване ще имате. Някои от вас, които сте сухички, може „фа“ да пеете. Пейте хубаво „фа“ ще се закръглите. Онези от вас, които не сте активни, пасивни сте, пейте „ре“; които сте много активни, имате много да раздавате, пейте „ла“. Има една част в музиката, за която хората не са готови. Природата музикално работи. Във всяко направление музикално работи. Казвам: Ако искате да имате една основна идея, каквато и да е във вашият ум или едно основно чувство, или една основна постъпка, непременно „до“-то трябва да го вземате вярно. Сега когато се казва, че най-ниския тон има 16 трептения, вие не може да го вземете. Те са много ниски, за да го напишете трябват 12 спомагателни линии под петолинието. Основният тон, той е с 37 трептения. Разбирайте сега. Ако имате една жица от един метър и ако имате друга само от 10 сантиметра, ако чукнете дългата и късата жица, колко трептения ще даде късата и

колко дългата? Да кажем, ако една жица в един час дава 37 трептения или в една секунда дава 37 трептения, или в една терца дава 37 трептения, различие има. Та казвам: Тази жица е жива. Зависи какъв е животът, интензивен или неинтензивен. Един живот, който минава през сърцето той събужда чувствата във вас. За да се събуди едно благородно чувство, трябва да имате някого да обичате, за да се събуди трябва да има някой да ви обича. За да се пробуди вашето съзнание, вие трябва да обичате някого. Две неща има, от които се ражда животът. Трябва някой да те обикне по-напред и ти да обичаш после. Но в този, дадения случай първият, който те обикне, той е плюс, ти си минус. Във второто ще се измени – ти ставаш плюс, а онзи когото обичаш, той става минус. Сега казвам: Вие като се обикнете, веднага скандалът е готов вече. Скандалът е анормална проява. Двама души се обикнат и започват да се карат вече. Един скандал произтича от яденето. Готвачът вас не ви сготвил хубаво ядене, веднага скандалът иде. Или ако някой се изказал за вас както не трябва, вие се обидите. Ако не ви сготвят хубаво и ако не ви кажат туй, което искате веднага ще се обидите. Добре, по-добър готвач от природата има ли в света? Че тя е сготвила плодовете, които имате. Децата след като ядат един плод и го хвърлят. Този плод детето откъснало и той не е узрял още. Кой е виноват, готвачът или детето, което откъснало зелен плод. Детето откъсне един зелен плод, хвърли го; откъсне друг и него хвърли. Иде на друго място, дето плодът е зрял, не го хвърля. Ако някой не ви сготви добре, вие сте причината, вие сте притеснявали. Някой път искате някой да ви сготви много набързо. Набързо не става. Не мислете, че е лесна работа да се сготви. Тук за да се родят ония хубавите и възвишените мисли, ако той няма определена температура на сърцето и ако сърцето му е неразположено, той не може да мисли правилно. Ако иска неговите мисли да бъдат безсмъртни той трябва да има едно сърце, което е

свързано с извора на любовта. То е идеализъм. Всякога едно чувство, което не държи нормална температура, то не е правилно. Да кажем, имате едно кисело чувство – температурата не е нормална. Какво трябва да правите? Много естествено, след като си ял едно горчива ядене, нали си измивате устата с вода да се премахне горчивината. Значи горчивината се премахва с живота. Животът премахва горчивото и дава условия на хубавото. В човека самият живот разтопява сладките работи и ги прави приятни за човека. Самият живот разтопява и горчивините, но той чисти и горчивините. Човек след като вкуси горчивото, той втори път не трябва да го опитва. Къде е погрешката? Едно дете откъсне една слива, тя зелена и я хвърли. Иде от другата страна, откъсне, мисли, че е узряла, но и тя зелена, и нея хвърли. Туй дете не трябва да къса втора, да знае, че не са узрели тия плодове. Вие седите някой път и в обходата си искате отговор. Той ви казва: „Не съм разположен". Какво трябва да разбирате? Не са узрели неговите плодове. Ти седиш и казваш: „Кажи нещо". – „Не съм разположен, идете при друго дърво". Щом каже, че не е разположен иди при второ, трето, четвърто дето дървото каже: „Разположен съм". Чакай там дето ти кажат, туй което искаш. Вие нарушавате най-елементарните работи. Казваш: „Защо си неразположен?" – „Туй, което искаш в дадения случай аз не мога да ви го дам". Вие искате зрял плод, всичките плодове в градината са зрели. Аз съм бостанджия, вие искате дини. Казвам: „Зелени са". – „Намери някоя". – „Как ще намеря не са узрели. Аз не мога да ги накарам да узреят". Казвам: „Не е време за дини сега". – „Но аз искам да видя макар да са зелени". Неразбиране това е на закона. Иди навреме, когато дините зреят. Този ще ви откъсне. Тогава не искайте нещата преждевременно в живота си. Има известни мисли преждевременно, има известни чувства преждевременно, те са в процеса на оформяването, на

зреенето. Човек трябва да се съобразява със законите, които регулират човешката мисъл. Хубавите чувства регулират човешката мисъл.

Ако сега вземете горно „до“ и долно „до“, каква е разликата? В първата октава вземете „до“ и във втората октава вземете „до“, какво означава? Аз посаждам динено семе, то е „до“. Израстват, дойдат до горно „до“. Завържат, но още са зелени, значи плодът не е узрял. Тогава във втората октава, в „ла“ ще намерите узрели плодове, узрели дини. Аз като ида при един бостанджия ще питам: Кога са дините? Зная на колко октави зреят дините и няма да го питам дали са узрели. Казвам: Те са минали първата октава и на „ла“ на втората октава ще кажа: Откъснете ми една диня. Най-хубавите дини са във втората октава. В първата октава са зелените дини, във втората – са подутите, а в третата – са вече узрелите.

Фиг. 2

Представете си, че имате човешкото чело (**Фиг. 2**). В това полегатото чело не очаквайте философия. Този, който има това високото чело, той по философия може да говори. Първият е бостанджия. Ако искате философия при другия ще идете. Някой казва: „Много мисли“. Мисълта има известни форми. Знайте защо. Този има по-голяма топлина. Всеки човек, който е философ, в него сърцето дава повече топлина. И в мозъка е същия закон. Този с полегатото чело не може да бъде музикант. Слаба е музиката. Този човек, в когото разсъдъкът работи, в него музиката е повече развита, отколкото с обективния ум. Ако разгледате черепа на всички даровити музиканти, ще видите как хубаво е оформено челото. Тия с

полегато чело, знаменити виртуози може да бъдат, знаят да свирят. В туй отношение музиката поне трябва да ви интересува. Човек, който не е музикален, той и здрав не е. Здравите хора, които обичат живота те са музикални. Човек, който стане песимист няма тази топлина, изгуби смисъла на живота, той няма музика. Не трябва да се губи топлината на човешкото сърце. За да не се губи трябва музика. Учителите трябва музикално да възпитават. Ще види какво липсва на някое дете и чрез музиката ще гледа да го придобие. Някои деца слаби са в движение, „ре“ ще ги учи да пеят. Нямат обхода, маниери „ми“-то не дава топлина. После харчат много, не събират – ще ги учи „фа“ да пеят. Има някои като кокошката, влезе в крината и разхвърли всичко. Утре пак гладува, пак търси крината. Всеки ден крини не се намират. Катерицата, мравята много добре вземат „фа“. Който иска да научи „фа“ да иде при мравите, при пчелите. Пчелите вземат „фа“, събират всичко в кошера. Пеперудите вземат много добре „сол“, доминантата, затуй имат хубави дрехи. „Сол“ една пеперуда отлично взема. Съвършено взема тона „сол“, майсторски го взема. Това са твърдения, малко хора ги знаят. Онези, млекопитаещите, които забравили пеенето, дрехите са им черни, а някои са оголели.

Музиката е на границата на челото, от двете страни по средата. Музиката е границата между физическия свят и духовния свят. Под музиката седи редът и порядъка, математиката на физическото поле. А пък в духовния свят, над музиката седи идейния живот. Защото на музиката ѝ трябва форма на способността, която да създава формите на тоновете, да създаде красива форма на всеки един тон. Сега вие може да направите един опит. Някой път неразположен сте – направете един опит. Вземете „сол“ и вижте какво влияние ще окаже. Пейте „фа“ да видите какво влияние има. Може да вземете някаква класическа песен дето тонът „фа“ се среща най-много. Вие пейте песен, дето се среща повече „сол“ от другите тонове. Или някъде „ми“

се среща или „ре“. Ако искате може да направите опит. Вие искате да направите опит с „ми“. Вземете песен, в която има повече „ми“. Някои от вас, които сте музикални и искате да направите опит, тогава изпейте гамата три пъти. Изпейте да видите какво влияние ще окаже върху сърцето. Или някой път имате слаб пулс, изпейте гамата и веднага ще урегулирате пулса на сърцето. Ти търсиш лекар, когато сам можеш да си помогнеш. Изпей гамата, веднага ще урегулираш пулса. Пък като наука ще дойде музиката. Онзи музикант трябва да приготви храна, във всичките песни, които съчиняват, те приготовляват храна за бъдещите хора. Като пеят техните песни, да им помагат.

„Сол“ е цветист тон. На „сол“ да турим една дума, която да съответствува. Дайте ми една дума приблизително. „Сол“ – ол. На английски ол (all) значи всичко. „Сол“-та е доста на място. С-то замязва на месечината. С-то е хладно. Доста хладина има. О-има добри условия. Л-то е топлина. Л-то в дадения случай доставя топлината. О-то представя условията и С-то е проявата, къде може да го поставиш. „Сол“ на болния не туряй. /Учителят пее: „Сол на болния не туряй, малко сол е доволно за него. На здравия тури сол с трите пръста, а на лошия с шепата туряй.“/ На лошия като му направиш солено яденето, той търси вода. Та пей на себе си: „Аз ще си турям с трите пръста“. Какво значи „сол“? – Не прекалявай в своите удоволствия. Всичките удоволствия са прекалена сол. Доволството е нормално, удоволствие ненормално. Всякога когато ние имаме нещо, което не съответствува на нас, винаги тогава има повече сол.

Да кажем музикално пей: „Топли чувства, светли мисли раждат, добри постъпки“. Пеенето ако е горещо ще го дигнете нависоко да изстине. Ако е много студено, ще го снемете надолу. Пей го по-ниско. /Учителят пее: „Топли чувства, светли мисли раждат добрите постъпки“./

Казвам: При възпитанието може да правите музикални опити. Правете различни опити да поощрявате клетките си, защото те в музиката се кредитират. Всяка нехармонична мисъл се възприема и всяка хармонична мисъл се приема от клетките. Затуй винаги музикално трябва да се говори на тялото. Растене без музика не може да има и здраве не може да има. Мозъкът не е хармонично направен без музика. Сърцето не бие правилно. Казвам: В новото възпитание първо трябва да се тури музиката, за да бъде мозъкът в нормално състояние, за да бъде сърцето в нормално състояние и за да бъде тялото в нормално състояние. Затуй по някой път по двама души може да се събирате, дует или трио, квартет не ви препоръчвам. Трио е доста хубаво. Сопран, тенор и бас. Алта ще оставим. /Изпяхме няколко тона/.

Сега излизаме из областта на механическата музика. Тоновете, които излизат от някой железен прът се различават от тоновете на цигулката. Тоновете от металическите струни се различават от тия струни, които са направени от животни. Аз съм за струни направени от животни, по-верни тонове дават. Казвам: Първо се научете да пеете. Най-хубавата струна е човешкият глас. На нея всички може да пеете. Ако тази струна може да пее, всичко може да постигнете. Другите външни инструменти лесно може да се усвоят. Онези от вас, които искате да пеете, някой път ще ви дам наставления, как да пеете. Не само за яденето трябва да се обръща внимание, но какви мисли трябва да изпращаме на ларинкса, за да се развие. Оттам излиза музика и оттам излиза и говорът. Колкото се може говорете меко. Когато кажеш: „Какво искаш?“, кажи го меко не грубо. Или казваш: „Какво знаеш“. Може да го кажеш грубо, но може да го кажеш меко. Ние мислим, че много знаем. После казвате: „Ти добре ли си?“ Произнеси „добре“, че и на тебе да ти е приятно. Произнеси думата „любов“, че като, че мед капе от устата ти. Ти говориш за любовта, и

много грубо произнасяш. Трябва да се произнасят думите меко, думите „добро“, „съзнателно“, „знание“ – меко и тихо. Ние произнасяме всички неща много силно. Един оратор като говори то не е музикално. Те искат да направят ефект. Говорът да е музикален. Говорете на себе си музикално, говорете и на другите музикално. Пейте музикално. Ти щом пееш и под лъжичката ти ще се образува топлина. Пей докато почувствуваш топлина под лъжичката. Една малка топлина трябва да се яви. Или който пее, да измерва температурата в себе си, 1/10, 1/20 от градуса да има изменение. Аз забелязвам в музикално отношение, хората още не са музикални. Малко хора ще срещнете с музикално меки ръце. Ръцете са много груби. Ако пее хубаво човек, кожата ще придобие една мекота. Мекотата е здравословно състояние на организма – има нормално вода, има нормално топлина, има и нормално светлина.

Казвам: Музиката ще влезе във вас като едно от първите хигиенични правила. Ще имате здравословно състояние. Да говориш и да пееш, то са два метода. Ще се учиш меко да говориш и хубаво, хармонично да пееш. То са две здравословни условия. Например каже: „Да имаме приятен обяд“. Каже го грубо. Кажете: „Да имаме приятен обяд“, но го кажете тихо, не го казвайте силно. Като кажеш за яденето, музикално да го кажеш, че в тебе да се събуди едно чувство на красота. Като погледна сливата, казва: „Ако имам вяра“. Казва: „Да пея за вярата“. Аз когато ям една слива, пея песента на вярата. Като ида при гроздето, което е кехлибарено, жълто, пея за мъдростта, за знанието; като ида при черешите пея за живота. Като ида при черешата, колко е приятна, започна да пея за живота. Като видиш растението, то е доволно, като не му пееш песен – не е доволно. При черешата трябва да пееш песента, като ядеш черешата да ти е приятно. Тогава растението е доволно от тебе. Те са разумни

същества. Туй, от което ти си недоволен и окръжаващите и те са недоволни; туй, от което ти си доволен и те са доволни.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 11 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 5. XII. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МАХАР БЕНУ АБА

Добрата молитва

Имате ли някаква тема зададена? – /Нямаме./

Тогава пишете върху **темата №9**: „Свойства на меките думи.“

Каква е разликата между свойство и качество? Качество значи качване нагоре. Качество на едно растение или свойство. Да се увива е свойство на растението, качество е да върви нагоре. Свойства е скорошна дума. Не е много стара дума. И качество не е много стара дума. Казваме свойство, свойствено е на човека. Например думата „религия“ е стара не е нова дума. Коя е най-старата дума? „И“ е най-старата дума. „И“ е цяла дума. „И“ е много стара дума. „И“ – какво значи? На турски – добре. Тя е едносложна дума. Представете си, че ви дават една **тема №10** да развиете: „Силата и ползата от житеното зърно“. Каква сила може да извадите от едно житено зърно? Колко неща може да направите от едно житено зърно? Какво е допринесло то? Ако не беше житеното зърно какво би станало с човека? Ако човека го хранят с царевица ще има един характер. Ако го хранят със съчми ще има друг характер. Ако го хранят с ръж характерът му ще се измени. Ако го хранят с пшеница ще прояви друг характер. Вземете онези животни, които се хранят с месо. Какъв характер имат? Много буйни са. От месоядните животни няма нито едно, което е кротко, всичките са като оси. Осите са месоядни. Ако забележите в движението на една пчела и движението на една оса, много се различават. Като гледате движението на пчелата има благородство в ходенето, а като наблюдавате ходенето на осата има нещо разбойническо. Като върви сприхава е. Ако я бутнеш веднага ще те ухапе.

Сега на вас какво ви липсва, каква липса усещате в дадения момент? От кое имате най-много нужда и от кое най-малко? Кое ви липсва в дадения момент? Някой път човек усеща като че ли му липсва нещо. Какво му липсва? Детето иска да израсте нагоре. Мисли много да израсне, колко може да израсне едно дете? 165-175 до 2 м. едва ли може да израсте, но тази идея е грандиозна. То мисли, че като планина ще стане високо. Да кажем, че е израснало 170 см. Малък ръст ли е това?

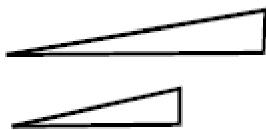

Фиг. 1

Има една теорема, че между равните страни лежат равни ъгли в триъгълника. На каква големина са ъглите? Каква е стойността на всеки един ъгъл. Всяка страна показва, че извършва по-голяма работа (**Фиг. 1**). Ако имате една линия около 2 см. или 3 см., ако тя е 3 см. повече пространство е изходено. По-голямата линия показва повече работа свършена. По-малката линия показва по-малко работа свършена. Тази линия при този ъгъл не върви по права линия. Ако само наблюдаваш нещата носът ще стане прав. Ако искаш да се удоволстваш, да пееш, носът ще стане дълъг. Ако искаш да обсебиш нещата само за себе си носът ти няма да се продължи. Ако само изучаваш нещата носът ще бъде прав. Ако искаш ти да ги обсебиш, да ги имаш за себе си, ще се образува друга линия, ще се образува широчина на носа. Дължината показва само стремеж да гледаш нещо. Когато искаш да ги обсебиш ще образуваш широчина. Тази широчина на носа има отношение към дробовете. Щом носът е тесен – дробовете са малки. Щом носът е широк – дробовете са добре развити. Казвам: Какво не достига на човека. Хиляди неща има, за

които хората се безпокоят. Едно същество може да се безпокои, че няма вода или може да се безпокои, че няма хляб, или може да се безпокои, че няма дрехи, или може да се безпокои, че няма обуща. За пример, за какво може да се безпокои един петел? Петелът може да се безпокои, че няма гребен. Някой път зимно време измръзне гребенът, обеля се. Като измръзне гребена, не може да пее хубаво. Като има гребен пее по-хубаво. Като измръзне гребенът тонът на петела се изменя.

Често вие искате да се самовъзпитавате. Има един вътрешен начин, но той е много труден. Има един механичен начин. Да допуснем, че вие имате слаба воля, но слабата воля не е организирана воля, не е възпитана. Ако упражнявате палеца си разстройвате го. Ако сте ленив и искате да учите нещо ви казва: „Не бива, какво ще учите сега". Или решили сте да идете в училище, нещо ви казва: „Днес няма какво да ходиш". Причината е в палеца, разстроен е палеца. Ако разтриваш левия палец ще подбудиш сърцето, ако разтриваш десния пък ще дадеш устрем на волята си. Хубаво е по някой път да разтривате палците. Може да разтриваш първата фаланга. Основните тонове са на волята – „до", „ре", „ми". Или някой път си сприхав обичаш да обиждаш хората. Обиждаш някой човек понеже чувството на справедливост не е развито у тебе. Щом човек обижда другите, той не е справедлив. Всеки човек има известни черти, които трябва да зачиташ. Че един човек не може да пее, не показва, че не е способен, но умът му не се е обърнал в тази посока. Може да има способности, но само не ги е проявил. Какво трябва да спазвам спрямо другите и спрямо ближните си? Много мъчно е да определиш какво трябва да бъде твоето отношение към ближните. Да обясним нещата по-отблизо. Да допуснем, че твоите крака и ръце са твоите ближни. Какви трябва да бъдат отношенията ти към краката и ръцете ти? Ако ти постъпиш зле с крака си, ако ти повредиш крака си, те страдат, но

и ти страдаш. Някой път може да ти дотегне и с единия крак риташ нещо. Като риташ, като наказваш единия крак, ти виждаш, че наказваш и себе си. Значи няма да риташ с крака си. Някой път може да изнасилиш ръката си. Изнасилването на ръката ще се отрази върху тебе. Когато говорим за отношението към нашите ближни те имат известно отношение и към нас. Това отношение се отразява върху нас. Ако постъпваш зле с ближните си ти постъпваш зле и със себе си. В това отношение човек може да изнасили своя ум, може да изнасили своето сърце и своята чувствителност. Тогава се явяват страданията. Страданието е една реакция, която заставя човека да мисли. Да допуснем, че някой път вие мислите, че на вас хората не обръщат внимание, не ви обичат. Какво разбирате под думата „необичане"? Не какво е вашето мнение, философското тълкувание какво е? Говорим за Любовта, но то са такива схващания, които са дошли отпосле. Първоначално, когато е създадена думата, какво се е разбирало под думата „обич"? Първоначалното значение да обичаш нещо, значи да имаш един товар, носиш го на гърба си и да снемеш този товар това е обич. А пък под думата „любов" значи да вземеш този товар и да го туриш на гърба си, натоварваш се. Дигаш товара на гърба си – това е любов, снемаш товара – това е обич. Една кокошка когато снася едно яйце – това е обич. Когато го измъти – това е любов. Ти имаш едно желание, мъчи те. Ако се гледа чисто психологически може да си помогнете. Има едно желание, което тебе те мъчи. Това желание, само по себе си има доста голяма тежест, доста дълго време си го носил и трябва да го снемеш от своето съзнание. То е цяла наука. Има известни мисли, които трябва да ги снемете да си починете. И трябва тази мисъл да я дигнеш да си починеш. Една мисъл, която дълго време носиш съзнанието се уморява вече. Тази мисъл трябва да я туриш някъде, обективно да гледаш. После пак може да я вземеш. Та казвам: Сега хората нямат ясна представа какво

е да чувствуваш. Особено място има в съзнанието за чувстването. Седи известно желание, ако дълго време ти чувствуваш някаква тежест, ти трябва да го туриш настрана за да си почине съзнанието ти. Съзнанието ти да е свободно от това желание. Съзнанието ти трябва да е свободно от някаква мисъл, която може да те безпокои. Да допуснем, че вие се сърдите. Какво нещо е сръднята? Да допуснем, че вие сте учител и две деца са се разсърдили, разсърдили са се за две ябълки. Въпросът е, че едната ябълка е по-голяма, значи причината е в големината на ябълката. Едната ябълка била по-голяма, другата по-малка и едното дете се разсърдило, че другото взело по-голямата ябълка, а то по-малката. Онова, което взело по-малката ябълка недоволно, че другото взело по-голямата. Какво трябва да правите сега. Ако вие сте учител как ще разрешите въпроса? Природата направила тази ябълка по-голяма. Колко начина има, по които можете да ги примирите? Ще разделите двете ябълки наполовина и на всяко дете ще дадете по половина от голямата и от малката ябълка. Като видят те ще се примирят. Вие трябва да изучавате психологията. Каква е психологията на едно дете, което е недоволно. Интересно е психологически да го знаете, да видите, какво е психологическото настроение на недоволното дете. Как ще го представите това? Туй дете не седи спокойно, но то изявява своето недоволство. Като вземе малката ябълка то обърне гърба си. Ако и двете деца са доволни и двете се гледат, едно срещу друго седят весели, засмени. Щом едната ябълка е по-голяма те се обърнат с гърба си. Каква е разликата? Щом един човек обръща гърба си той е от друг свят. Щом си обръща лицето към вас той е от същият свят. Щом обърне гърба казва: „Ти си от друг свят“. Казва: „Ти си от друг свят и аз съм от друг свят, не може да се спогодим“. Забелязали ли сте какви са гримасите на детето, което се сърди. Да допуснем, че вие сте художник и искате да нарисувате една картина – разсърдили се две деца за две ябълки.

Художникът трябва да нарисува едно естествено положение, трябва да нарисува лицата, после гърба им, какво отношение имат. Като обърнат гърба си какво положение имат и каква гримаса има детето като е недоволно. Къде се изразява сръднята? Сръднята се изразява чрез устата, после свива веждите си. Ако е слабо – свива веждите, ако е силно – взема една поза. Веднъж наблюдавах две деца турени в колички наблизо една до друга. На едното дали една ябълка а другото няма. Гледам онова, което няма ябълка е недоволно, посяга, хвана другото за косата разтърси го и му взе ябълката. Другото дете плаче. По едно време то се пресегна разтърси детето за косата и пак си взе ябълката. Другото почна да плаче. И така ябълката почна да ходи от количка на количка и те едно на друго си разтърсват главите. Питам: Какво трябва да се прави когато две деца имат една ябълка и количките им са наблизо. Ако бяха надалеч количките им няма да могат да си дърпат косите. Понеже са наблизо едното казва: „Ти защо не ми дадеш от тази ябълка. Защо не ми отделиш?“ И то вземе ябълката. Другото казва: „Ти като си умен защо не разделиш ябълката?“ И то го хваща за косата. Това са психологически моменти. Наблюдавам защо се хващат за главите, защо се дърпат за косите. Някой човек когато срещне някоя неразрешена задача се хваща за главата. Защо се хваща за главата? Изобщо не е произволно това хващане. По някой път човек чувствува несправедливост. Тази област, за която се хващат на какво съответствува? Когато се хващат отпред за главата има причина. Счита, че нещата са несправедливо направени. В такъв случай хваща се точно за главата там където е чувството на справедливостта, където е съзнанието на съвестта. Този човек е несправедлив, как не му иде на ум, че трябва справедливо да постъпи. Когато счита, че не е умно направено нещо хваща се за челото. Българинът като намери човек, който не мисли хваща се за челото, иска да му покаже да мисли. Когато мислиш хващаш се за

главата. Когато иска да бъде справедлив хваща се за черепа отзад. Българинът не знае, но то е като инстинкт, чувствува, че като се хване човек за главата вече въздействува със своята мисъл. Онзи, който не постъпва справедливо, като се хване за главата явява се съзнанието. Казва: „Аз не постъпих справедливо“. Та казвам: Мислете справедливо, вие не знаете къде е насочена вашата мисъл. Щом мислите несправедливо, мисълта е насочено отзад, горе, от двете страни на главата. Или искате да извършите нещо да бъдете енергични. Тази част е над ушите от двете страни на главата. Казвам: В разните области на мозъка седят разни енергии, с които вие може да си послужите. Ученият човек е наблюдавал мозъка и може да извади каквато иска енергия. Който не знае той се намира в затруднение. Допуснете, че имате двама души, на които умствените енергии не са развити. Човек на когото чувството за хумор е развито той не се сърди. Когато го обидят, той вижда смешната страна, засмива се и минава. Който не може да се засмее той ще се разсърди. Който се смее лесно му минава, който не се смее не му минава лесно. Един човек на когото хуморът е развит, един човек на когото главата горе е добре оформена мъчно се сърди. Ти, ако си художник теб ще ти е приятно, че някой се е разсърдил. Ти като се разсърдиш искаш и друг да ти се сърди. Лицето има известни гримаси. Един художник, ако иска да нарисува един, който се сърди, трябва да разсърди някого. Той като се разсърди художникът ще го нарисува. Та ви казвам: Когато се сърдите да се нарисувате. Вземете едно огледало да се видите. Щом се разсърдиш вземи огледалото, вземи една книга и нарисувай какво е лицето ти. Ти се разсърдиш в себе си и казваш, това ще направя, онова ще направя. Огледай се в огледалото и виж какви линии има лицето ти. Като се огледаш ще се засмееш. Ти като се видиш лицето ти има особени линии и започнеш да се смееш. Ти си свил веждите и мислиш, че всичко може да направиш. Като се

погледнеш в огледалото с такова изражение, ти нищо не може да направиш. Или да допуснем, че ти си недоволен. Нямаш хубави обуща. Недоволен си. Извади огледалото и огледай се. Виж какво свиване има на лицето ти. Ако си недоволен за обуща особено свиване има, ако си недоволен за шапка друго свиване има. В разните места на лицето ще се явят разни свивания. Когато си недоволен, наблюдавай се. Хубаво е човек да се оглежда когато е недоволен. Хубаво е да се оглежда и когато е доволен, да види оня хубавия образ, който носи доволството. Вие по някой път се оглеждате когато обличате някоя дрешка. Не зная когато се оглеждате на какво обръщате внимание. Гледате как сте се вчесал, гледате лицето ви да е хубаво измито, гледате дрехите ви гънки да нямат, всичко да е в ред. Българинът ще прегледа поясът му как е завит. Момата ще прегледа диплите на роклята ѝ как са. После обущата ѝ дали са чисто замазани, после ако е забрадена чумберът ѝ как е завързан, ъглите на кърпата ѝ как са. Цяла геометрия е то. Възелът на кърпата как да бъде, единия край по-дълъг – другият – по-къс. Всичките тия неща действуват възпитателно. Цяла психология има.

Та казвам: Има един начин за наблюдение. Красивите чувства винаги образуват особено свиване на лицето. Човек, който обича да се сърди често, остават известни линии на сръднята по него. Ако човек е алчен, алчността оставя известни линии. Ако е страхлив, страхът оставя известни линии. Ако е груб, грубостта оставя известни линии. Ако изгуби своята жизнерадост, меланхолията оставя известни линии. Ако мисли добре, добрата мисъл оставя известни линии. Лицето мяза на везмо. Когато всичките мисли идат хармонично, чувствата и постъпките идат хармонично, образуват се хубави линии върху лицето. Ако често стомахът боледува оставя известни линии върху лицето. Ако дробовете боледуват, оставят известни линии върху лицето. Ако болестта е в мозъка и тя оставя линии на лицето.

Всички неща се отразяват по лицето. Не само това, но по очите остават известни петна. Туй, което наричат ирисова диагноза, на това именно е обоснована. Разните болести оставят разни петна в разните области на окото. И така се изучават болезнените състояния на човека. Също и здравословните състояния. По тези петна, по ирисовата диагноза се намират болезнените състояния. В какво се състои здравословното състояние на човека. Като се наруши то идат болезнените състояния. Първото нещо, ако не сте весели, дружете с хора, в които туй чувство на веселие е развито. Ако във вас вярата е слабо развита, защото вярата не е способност, но то е чувство, дружете с хора, в които вярата е силно развита, да ви предадат вяра. Ако вие сте меланхоличен и във вас чувството на надежда е слабо развито, дружете с хора, в които надеждата е силно развита. Ако вие не сте музикален, дружете с хора, които са музикални. Музиката не е чувство, но е способност. Дружете с хора, които са способни и силно развити, те ще ви предадат от силата. Във вас ще се роди желание да бъдете силни. Или слаби сте по математика. Дружете с някой, в който тази способност е развита. Центърът на математиката седи по-долу от музиката. Занимава се с обективния и конкретния свят. Близо дето седи редът и порядъкът на нещата. Човек у когото това чувство е силно развито, за всяко нещо ще иска да е на мястото си. Дружете с хора, в които да е развито това чувство. Има хора, които държат всичко в безпорядък, редът е слабо развит в тях. Един учител, който се занимава с възпитанието, трябва да се интересува от децата и да има разнообразни деца, да не бъдат еднакви. Ако всички са тъпаци, ужасна работа е.

Когато се говори за онзи свят трябва да си го представяте реално. Сега някой път вие считате един дух за невидим. Едно същество от другия свят вие не може да си го представите. Но те са хора с изящни лица, като човеци, но са много мощни. Жителите от

оня свят са много мощни, дефекти нямат. Като ги погледнеш привличат вниманието. Всичко у тях е хубаво. Като видите такова същество, във вас ще се произведе такова чувство, както когато видите една хубава баница. Яли ли сте хубава баница, малко червена, но да не е прегоряла, всичките материали са хубави. Като видиш такова същество, всичко у него е добре устроено, няма дефект, приятно ти е да имаш едно лице съизмерно, челото, устата всичко е красиво. Усмивката е хубава. Един човек от оня свят, аз го представям на вас като един хубав извор, който клокочи много хармонично. Като го гледате приятно ви е как излиза водата. После пясъкът е красив като извира, приятно ти е да гледаш. Като гледаш такова лице на същество от оня свят, нещо красиво излиза от него, една енергия във всяко отношение. Хубаво е да срещнеш такъв човек. Вие срещате мечка. Защо ви е страх от мечката? Кое е страшното в мечката? Ако видите една пеперуда, ни най-малко няма да се уплашите. Като видите змия ще се уплашите. Кое е страшното в змията? Има нещо страшно. Като видят пеперудата децата тичат да я хванат. Има нещо, което ги привлича. Тази пеперуда е с хубави крилца с малка главичка. Децата се чудят как така с тази малката главичка има такива хубави крилца. Ние имаме големи глави пък не сме толкова красиви.

За естетика не се гневете. Щом се разгневиш веднага представи си едно същество, което има всичко на разположение. Не мисли какво нямаш, но мисли заради него какво има, че е станал доволен. Да кажем, че ти не можеш да свириш. Представи си един цигулар, който има хубава цигулка и свири хубаво. Радвай се на него. Като се радваш на цигуларя, ти ще придобиеш нещо, ти се свързваш с него. В природата нещата протичат. От благословението, което той има ще дойде на тебе. Ако ти се сърдиш, ще живееш, като човек в пустинята. Със сръднята водата няма да дойде. Като мислиш за един цигулар, ще докараш водата отдалече да дойде при тебе, ще се канализира.

Самовъзпитанието показва, че когато нямаме нещо, трябва да направим канализация. Сега някои казват: „Аз без Бога мога“. Бог е една необходимост в света, понеже е съвършен. Когато мислим заради него, ние добиваме това, което нямаме. Той е единственото същество, от което може да дойде нещо до нас. Казва: „Защо ще вярвам?“ Щом е за Бога значи имаме еднакво нужда. Тази нужда може да е в умствено отношение, може да е в духовно отношение или може да е за тялото. Може туй, от което имаме нужда от него може да дойде само. Когато мислим за другия свят, същия закон е. Щом мислим за дърветата, може да кажете, че те не са много умни, но имаш нужда от дърветата, от плодовете им. Плодовете показват, че дърветата не са така глупави, много умни са. Следователно щом мислиш за една ябълка, круша, ти вече като мислиш придобиваш онова, което крушата има. Като мислиш за един извор придобиваш нещо от извора. Ти не може да мислиш за нещо, от което нямаш нужда. Ти мислиш за слънцето, придобиваш от онова, което слънцето има или мислиш за земята, трябва да ходиш по нея. Значи всяко нещо, за което мислим имаме нужда от него. Когато нашата мисъл е права, тогава енергиите правилно отиват и правилно идат до нас. Казвам: Земята за Бога е една от необходимостите. Не само да вярваш, но само от Него ще получиш туй, което от никъде не може да получиш. Заблуждение има в разните религиозни системи. Ако вярваш в някой камък какво ще получиш? Ако вярваш в едно дърво, едно дърво не може да бъде божество, един камък не може да бъде едно божество. Ако направиш един камък божество какво ще добиеш? Нищо няма да добиеш. Идеята, която мислим за Бога, когато мислим заради него, трябва да знаем, че Бог е единствен, който задоволява нуждата, която в дадения случай имаме и която никой не може да задоволи. Ако ти си жаден, само изворът ще задоволи твоите нужди. Трябва да намериш този извор и не да го гледаш, не на картина да го

имаш, не на кино да го гледаш как извира, но трябва да идеш при самия извор, да влезеш в контакт с него, да пиеш водата му. Да влезеш в контакт с реалността, да я опиташ и туй което опитваш да задоволи нуждите ти, то е реалното. Туй, което не задоволява нуждите ти, то не е реално. Отношение няма между него и тебе.

Вие всички не сте еднакво щедри. Някой е по-щедър, някой е по-скържав. Ти искаш да бъдеш щедър, какъв метод ще употребиш при възпитанието? Първото нещо е да гледате щедрите хора как дават. Щедрият като бръкне в джоба никак не гледа. Който не е щедър бръкне в джоба, извади погледне, намери, че е много, върне го, пак извади, пак погледне, докато намери някоя дребна монета и даде. Аз съм наблюдавал, някой извади едно парче от торбата, види голямо парче, върне го, отчупи пак го погледне, пак отчупи и чак тогава даде. Някой като бръкне и извади парчето, веднага даде. Той е щедър. Който вади и отчупва, че тогава дава, не е щедър. Ако искате да развиете щедрост не отчупвайте. Да допуснем, че имате един милион. Или да допуснем, че имате една торба с 10 хляба. Среща ви някой, колко ще дадете? Да направим психологичен опит. Носите 10 хляба, колко хляба ще ви се откъсне от сърцето да дадете? Или да кажем 50-60 души гладници ви срещнат, вие сте офицер имате 50-60 души гладни войници. По колко ще дадете на всеки? Ако ти си сам, защо ти са 60 хляба? Ако имате 60 хляба, по колко ще дадете на всеки войник? Някой ще даде по един хляб, някой ще даде по половин хляб. Има едно естествено чувство у човека, което се явява, да дадеш. Ти дадеш и си доволен. Като дадеш, ти сам да си доволен, че си дал. Някой път дадеш, ти не си доволен. Казваш: „Много дадох“. Някой път дадеш и не си доволен, че малко си дал. Има едно естествено даване, като дадеш да си доволен. Ти вървиш по пътя и се радваш като си дал. Доволен си – то е естественото даване. Естественото даване е това, в което ти се радваш, като даваш. То е божествено даване.

Онзи, който иска да изучава музиката, той трябва да има за идеал, онези, добрите свирци, които хубаво свирят и пеят. Ако нямаш един модел ти не може да се научиш да свириш и пееш. Ние трябва да имаме модел. За тия лампи, които имаме модел е слънцето. Звездите него го имат за идеал. То е научило хората как да правят свещи.

За пример, вие често пеете „Махар Бену“. Не може да го пеете хубаво, понеже не знаете какво значи. „Махар Бену“ всякога го пеете както не трябва, защото не го разбирате. Коя гама е то, така както е написано? Имате три бемола: „до-миньор“. То е с бемоли понеже слиза надолу. Слиза в условия, които са малко по-трудни. В „Махар“ ти най-първо погледнеш нагоре към върха, но ще погледнеш и надолу, където трябва да слизаш. „Махар“ – е слизане надолу, „Бену“ – е възлизане нагоре. „Аба“ е вече равно. Идеята ви давам каква е. „Махар“ – е естествено движение надолу, „Бену“ – е естествено движение нагоре, да се качиш. „Аба“ – като си се качил на мястото, дето може да ходиш има простор широк. Давам ви идеята за песента „Махар Бену“. „Махар“ – слизаш в една долина, „Бену“ – възлизаш вече нагоре, а „Аба“ е мястото, дето вече може да се разхождаш. /Учителят пее „Махар Бену Аба“/. Три положения имате – слизане, възлизане и естествено движение, дето може да премахнете препятствията. Препятствията произтичат от слизането и възлизането. Дето ходът е естествен то е „Аба“. Думата „Аба“, значи отиваш на работа. Не отиваш на разходка, но на работа и то много сериозна работа. Отиваш по приятна и много сериозна работа. „Аба“ е най-приятната работа, която свършваш. „Махар“ е естественото движение надолу, най-приятното нещо дето може да слезеш. „Бену“ е най-приятното високо място дето може да се качиш. „Аба“ е най-приятното равно място, дето може да работиш, дето може да живееш. Туй значи „Махар Бену Аба“. Това е графически идеята за „Махар

Бену Аба“. Когато пея тази песен, тази идея е в ума ми. Слизане, качване и на равно място ходене. Когато човек няма тази идея, пеенето е обикновено и нищо не означава. При „Махар“ – слиза отгоре надолу. При „Бену“ – колкото отиваш нагоре и гласът отслабва. „В мрак и тъмнота“ съответствува на това слизане. Но „слънцето на живота“ съответствува на „Бену“, възлизане нагоре. Сега ви давам графически израз. „Махар“ е естествено слизане в най-приятното място. „Бену“ е най-приятното възлизане дето може да се качи. „Аба“ е мястото дето може да живее. В музиката има слизане. „До“ е основния тон на слизането, „ре“ е възлизане нагоре, „ми“ е „Аба“. Имате основните „до“, „ми“, „сол“. „Сол“ е върхът. „Сол“ е красивото, на полето или „сол“ е формата, която създава красота. „Сол“ доминира. От „сол“ зависи какво ще бъде плодородието. От цъфналия цвят, зависи какъв плод ще излезе. „Сол“ отпуща голям кредит. „Сол“ е щедро, веднага туря колко да се дадат. „Ла“ е касиер. „Ми“ е, което отиде и каже „дай“. „Ре“ е движение нагоре. „Ми“ е какво може да се постигне. „Сол“ е формата в която се постига. „Ла“ е каквото се реализира в една мисъл. „Си“ е онова, което ще се опита от добитото. Имате песента „Давай, давай“. Изпейте „ла“. То показва един извор. Ти си извор, трябва (да) течеш. Давай, давай има движение. Ти като си застоял запей „Давай, давай“. Да се развържеш, да потечеш. Да направиш нещо. Ти си се свил. Стани, направи каквато да е работа. То е давай, давай. Давай, много широк смисъл има. Сега ще изпеем само „Давай, давай“, няма да изпеем докрай песента. Понеже, ако изпеем ще трябва да ни благодарят. Ще изпеем „Давай, давай“ само до „Да се сее на нивата“. Трябва да се чисти, няма да бъдем там. През зимата като дойде, сняг ще има. /Изпяхме песента/. Музикално както е турена песента трябва да се свърши, да се чисти през зимата.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 12 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 12. XII. 1941 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[84].

[84] На 19. XII., 26. XII., 1941 г., на 2. I., 9. I. 1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

НИЩО И НЕЩО

Отче наш

Имате ли тема? Каква? – „Свойства на меките думи“. /*Прочете се.*/

За пример, в българския език имаме думата „фурия“. Казваме: „Цяла фурия е“. Тя е една дума на език, който значи първична материя, от която е създаден света. Ако кажеш на един българин „цяла фурия“ той какво ще разбере? Какво разбира българинът под думата „фурия“? Или от думата „фурия“ станало „бурия“. Ф-то се изменило на Б. Какво значи „бурия“? Има много работи, които вас не ви обръщат внимание.

Имате една права линия и една крива линия. Това не са произволни линии. От какво са произлезли кривите линии? Как правата линия се е изкривила? Това не само вие не разбирате, но и философите не разбират как правата линия се е изкривила. Вземете реките, които текат. Те по права линия ли вървят? – Не! По криви линии. Избират по-дълъг път, но по-удобен за да избегнат съпротивлението. Всякога правата линия като срещне някое съпротивление се превръща в крива. Човешкият характер се изменя от съпротивленията. Да кажем, когато външните условия и вътрешните възможности са хармонични, създава се отличен характер. Когато външните условия са лоши и вътрешните възможности са лоши се създава лош характер. Целият човешки организъм, лицето на човека е създадено от външните условия и външни условия на миналото. По какво се отличава едно твърдо тяло, едно меко тяло и едно течно тяло? Твърдите тела имат голямо налягане отвън. Всичките тела, които са твърди, налягането отвън

върху тях е много голямо и те завземат малко пространство. Значи твърдите тела произтичат от икономия в пространството. Когато искаме да икономисаме пространството може да направим нещата твърди. Когато имаме доста голямо пространство тогава прибягваме към течните тела. Течните тела лесно се приспособяват към външните условия. Твърдите тела по-мъчно се приспособяват. Сега вие казвате „твърд човек“. Потребни са твърдите тела. Ако земята не беше твърда как ще живеем. Този живот, който е в твърдата почва не може да бъде такъв какъвто е сегашния, не може да се прояви. Има отношения. Да бъдеш твърд, да бъдеш мек, да бъдеш въздухообразен, няколко случая на математически отношения. На колко меки думи се пада една твърда дума? Човек не е направен само от мека материя, но от твърди кости. Ако целият човек е направен само от твърда материя какъв щеше да бъде?

Сега допуснете, че вие искате да бъдете щастливи. Щастието е много материално. За да бъдеш щастлив трябват ти хубави обуща, да не убиват краката ти, трябва ти една хубава шапка, хубава дреха, трябва ти ядене, меко ядене, няма да туриш яко ядене. Мекото ядене прави ли човека щастлив? Всичката храна, която човек приема превръща я в течна. Някой пък се сърди, че яденето не било хубаво. Вън от това ядене има известен вкус. Вкусът е различен. Например, модерния, културен човек е много взискателен в яденето. Той иска най-първо да има супа и като няма цял въпрос прави. После има друго ядене и най-после десерт. Ако си американец ще има пай, после ще има пудинг. Без пай не може и без пудинг не може. Пай е българския зелник. Пудинг е нещо мекичко направено с яйца разбъркани. Привидно е твърдо, а е мекичко. Като го вземеш, топи се в устата ти. Пая все таки трябва да го дъвчеш, повече дъвкане трябва. И в природата има пудинг. Ядеш една ябълка тя е пай, ядеш диня тя е пудинг, топи се.

Туй състояние, което сега хората имат, то е съчетание на минали съществувания оттук взето малко, оттам взето малко и мода станало. Вие нямате плат да си направите цяла дреха, не ви достига плата и ще направите една модна дреха от два плата шарена. Ще турите друг плат за да се завърши дрехата. Или по някой път употребите някоя твърда дума, после пиете вода, смекчавате нещата. Смекчаването става не само с дума. Някои думи са твърди, като произнесеш твърда дума, ако знаеш как да я произнесеш може да стане мека. Някой баща казва на детето си „моето прасенце“. Не казва прасе, а прасенце и детето не се обижда. Някой път може да каже „гълъбче“, „пиленцето ми“ или „патенце“. Пък ако каже „вол“, „говедо“ човек се обижда, защо?

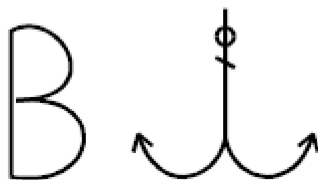

Фиг. 1

Фиг. 2

Какво означава „вол“? В дадения случай в-то означава.(**Фиг. 1**) Понеже вол е параход, който пътува, че няма котва. То е вол. Ако има котва да се спусне във водата не е вол. Вол в дадения случай няма котва в живота, а трябва да избира много хубави пътища. Неудобен е животът. Някои хора нямат надежда. Котвата е на физическото поле. В духовният свят, във физическият свят това е надеждата. Няма нещо реално, на което да се уповаваш. Имаш 200 – 300 хиляди лева в

банката, то е надежда. Да имаш вяра какво значи? Вярата е нещо по-широко. Казваш: „Ще стана богат“. Богат съм, то е надежда. Ще бъда богат какво е? Надежда ли е? Надеждата оперира с материал, а вярата за бъдеще. Или в надеждата вие сте пълновъзрастен. Онова, което баща ви ви е оставил, дават ви право да се ползувате от него. Във вярата вие сте дете, под опекунство сте. Какво е любовта? Ако вярата е опекунство, любовта какво е?

Говорите някога за любовта, какво разбирате под любов, какво нещо е любовта? Каква форма бихте дали на любовта? Да допуснем, че обичате някого ще го нарисувате, то е красота. Какво нещо е любовта по същество? Казвам: Аз ви обичам, аз любя някого – какво разбирате? Вие обичате слънцето, защо? За две неща го обичате. От слънцето излиза светлина, после дава топлина. За тия две неща вие го обичате. Или някой вас ви обича. Вие искате да ви обичат хората, но трябва да ви обичат заради нещо, което може да дадете. Ако искате да ви обичат вие трябва да бъдете силни. За да бъдете обичани трябва да имате нещо. Слънцето, което е силно дава светлина и топлина, и заради това го обичате. Аз употребявам думата „любов“ в даване, а думата „обич“ – във вземане. По какво се отличава онзи, който дава и който взема. Който дава е пълно шише, а който взема е празно шише. Следователно само пълното шише може да даде и само празното – може да вземе. Само в празното шише може да налееш вода и само от пълното шише може да излееш водата. Значи любовта е разливане, а обичта – вливане. Проста идея.

Що е любовта? Разливаш навън. Що е обич? – Вливане (**Фиг. 2**). Какво означава това? Трябва да има някаква идея. Питам някого защо е недоволен от живота? Той не може да ми каже. Ти си недоволен за две неща. Недоволен си, защото не си пълно шише и недоволен си, защото не си празно шише. Определям защо си недоволен. Казвам: Защо си доволен? Защото си пълно шише и защото съм празно

шише. В единия случай има даване, има какво да дадеш. В другия случай празен си, няма къде да туриш водата. Или имаш каса, в която може да туриш парите, които ти дават. Радостен си имаш джоб, като ти дадат парите ще ги туриш в джоба. Вземете в природата: след като се наядете вие сте доволни. За какво? Празно шише сте, гладен си, радваш се, че имаш един хубав обяд. Идеята, която в ума ви е – ти имаш топъл хляб, хубаво сготвено ядене. Ако това ядене го нямаше как мислиш, ще бъдеш ли доволен? Защо ще бъдеш недоволен? Защото онова, което предполагаш го няма. Такъв умствен обяд може да имаш. Създаваш такава идея и ще бъдеш щастлив. Ядене и пиене ще има. Щом не стане така веднага наведеш глава, казваш: „Животът не струва". Какво нещо е животът сам по себе си? Според мене животът е това, което причинява най-голямото страдание и животът е това, което причинява най-голямата радост. Щом няма радост и страдание то не е живот. Всичко друго може да е, но не е живот. Това, което причинява радост и страдание то е живот. Индусите вземат туй божество Шива – жива туй, което причинява страдание. Те имат две божества – Шива и Вишну. Вишну е щастието. Шива е един господар, който постоянно те товари като кон. Като те намери ще те натовари и камшик отподире има. И каквото ти даде, искаш не искаш, ще го носиш. Вишну, този, който постоянно разтоварва, дошъл в двора и постоянно разтоварва. Приятно ти е да те разтоварват, почиваш си. Значи две божества има – едното те товари, другото те разтоварва. Натоварването е страдание, разтоварването е щастие. Какво нещо е щастливият човек? Разтовареният човек е щастлив. Да имате една ясна представа, щом ви разтоварят вие станете други, а като ви натоварят вие сте като кон. Кажете една дума – натоварят те. Ти носиш думата докато дойдат да те разтоварят от нея и като те разтоварят ти се усещаш свободен. По някой път вие сами се товарите, казвате: „Лош човек съм". Като кажеш, лош човек съм, ти

сам се товариш. Казваш: „Добър“. Доброто е в буквата Д. Лошото в думата е в буквата Ш. В дадения случай лошият постоянно взема, постоянно товари, добрият постоянно дава, постоянно разтоварва. Една конкретна идея. Що е добър човек? – Добрият човек постоянно дава и постоянно разтоварва хората. Кой е лош човек? – Който постоянно взема и постоянно товари. Вие казвате: „Аз съм лош човек“. Какво разбирате? Ти трябва да знаеш, че аз обичам да вземам. Ако искаш да имаш с мен приятелство, може да ми бъдеш приятел да ми даваш. Ако нямаш як гръб да те товарят, твоето приятелство не го искам. Конкретно да разберете идеята. Вие искате да имате приятел да го товарите. Или казвате: „Аз съм добър човек“. Тогава подразбирате, аз обичам да давам. Сега вашето приятелство се разваля. Кога, при какви условия при добрите хора или при лошите хора се разваля приятелството. Значи за да се развали приятелството, взето е нещо от тебе или се натоварваш. Дойде приятеля ти, станеш поръчител, дадеш 20-30 хиляди лева не може да плати дълга си, ти плащаш. Ти нито си ял, нито си пил, пък ти плащаш. Той се е обличал, той изхарчил парите, трябвало му, автомобил, взел пари купил, а ти плащаш за неговите разходи. Без автомобил той не може ли да ходи? Трябва да дадете едно ясно определение. Казвате: „Неразположен съм, аз изгубих вярата си“. Не си изгубил вярата, ти си под опекунство. Че твоите наставници се отнасят зле с тебе, изгубил си вярата си искаш да се освободиш от тях. При сегашните условия, човек като стане на 21 година става пълнолетен. Дотогава бащата и майката са опекуни, а като стане пълнолетен човек става свободен. Сега на колко години ставате свободни? – „21“. Имате 21, 12. 21 е минус, а 12 е плюс. В 21 майка ви започва. Когато майка ви започва ще има 21. Когато баща ви започва ще има бастун. Щом има бастун какъв е вашия характер? Някои от вас сте учители. Какви бяха вашите методи, когато децата не знаеха по смятане? Дойде учителят

при детето и с плесници бие, как да не знае, 4+5, колко прави. Не знае и започне да го бие. Щом детето каже, че 4+5 е 9, доволен е. Защо в дадения случай учителят бие детето? В него има желание да му предаде знания. Знаете ли откъде иде знанието? Знанието иде от Бога, после от Юпитер, от Сатурн, от Слънцето, от Меркурий. Детето няма понятие за Бога. То е един крив метод. Аз, ако бях на мястото на този учител и ако детето не можеше да смята, най-първо щях да видя защо това дете не може да смята. То не може да смята защото е гладно, три дена не е яло. Понеже зная това ще извадя, ще му дам една круша и след това ще го питам 4+5 колко прави. Мислите ли вие, че може да смятате когато сте гладен? Но и ако преядете пак няма да може да смятате, понеже като сте преяли вие сте в един свят, който е дисхармоничен. Когато сте гладни, когато сте преяли вие не може да мислите. Когато сте гладни във вас гладът произвежда неприятни чувства. Безпокои ви гладът. Когато сте преяли пак имате неестествени чувства, които ви безпокоят. Трябва да направим неестествените процеси естествени, не трябва да преяждаме, не трябва също и да бъдем дълго време гладни. Някои от вас, които сте мързеливи, трябва да станете лоши. Лошавината има своя добра страна. То е едно материално състояние. Трябва да имаш някаква подбудителна причина, за да идеш в училище. Ако вън има 35 градуса под нулата студ как ще идеш. Ще облечеш хубави дрехи, хубави обуща. За да идеш в училище трябват ти дрехи, обуща. Дрехите са против студа. Студът е за лошите хора, топлината е за добрите хора. Следователно лошите хора в света образуват страдание, което е потребно. Добрите хора са образували топлината. Лошите хора при студа са добри, при топлината стават лоши. Змията, когато е замръзнала не е опасна, но при топлината става опасна. Лошите хора при топлината стават лоши. Това, което е добро за лошия човек е зло за добрия човек. Добрият при студа не може да прави добро, не му

държат ръцете. На добрия трябва да му дадете топлина, за да прави добро. На злия за да не прави зло, трябва да му дадете студ. Змията, като я замразите, тя не се съблазнява, колкото и жаби да хвърлите до нея, не ги бута. Казва: „Примирих се, аз съм светия“. То е временно примирение. Щом турите змията при топлината, веднага ще нагълта жабите. Във вас има известни състояния, които имат образа на змията. Сега може да дадете възражения с вълка. Кой е по-умен – змията ли е по-умна или вълкът? Змията е лукава, вълкът е крайно жесток. Вълкът като влезе, като намери една овца, той ще я раздруса, казва, защо не я намери по-рано, как тя не се яви по-рано, че го накара да страда. Казва: „Защо не дойде по-рано, знаеш колко много страдах“. Хване я, разкъса я. Змията не къса жабата. Хване я за крачето и веднага я налапа. Казва: „Не бой се“. Жабата започва да కряка да пее, змията казва: „Колко е приятно, колко хубаво знаеш да пееш“. Когато змията гълта жабата, тя пее.

Сега тия неща може да ги преведете. Някой път имате страдание, което произтича от някоя змия, някой път имате страдание, което произтича от някой вълк. Грубите чувства във вас, ще причинят страданието, което вълкът причинява на една овца. Някой път може би имате страдание, което произтича от змията. Змията като влезе в рая каза на човека: „Ако ядете от това дърво като боговете ще бъдете, няма да имате това незавидно положение. На силно изкушение го постави. Сега някой беден, намери пари вземе ги. Като вземе тия пари, той мисли да облече жена си, децата си, къща има. Той открадне парите, но после го хванат и в реда на нещата е да го турят 10-15 години в затвора. И освен, че нищо не спечели, но загубва и това, което има. Не разчитайте на касата, от която можете да извадите пари. Ако на мене биха ми представили една каса, от която мога да взема пари, аз бих постъпил другояче. Видя парите, искам да взема 100 наполеона. По какъв начин може да извадя тия

пари от касата? Ще посея 10-20 кила жито. Придобитото жито ще продам на този банкер и така ще взема парите. Най-първо аз ще дам на нивата, ще посея жито. Придобитото жито ще го продам на банкера и ще взема от него пари. Човек в природата трябва да знае как да постъпи. Някой от вас се опитва да вземе парите. Ще се опариш. Мислите ли, ако в топло време речете да погладите една змия, че ще придобиете нещо? Ако вие се осмелите да бутнете една кобра след 2 минути ще платите с живота си. Казва някой: „Не ме бутай". Какво подразбира? Аз съм в състоянието на кобра, не ме бутай. Не бутай кобрата, това не е жаба. Един предмет има 400-500 градуса топлина, не бутай. Твоята ръка не може да понесе тази енергия. Сменете енергията, която е във вашето тяло, а за това трябва да изучавате законите. Казвате: „Защо да не бута?" 400 градуса топлина, трябва да знаеш как да боравиш с нея. Ти имаш една мисъл, трябва да знаеш студена ли е или топла. На пръв поглед пиша едно писмо. Как се пише едно добро писмо? Казва: „Напишете добре писмото". Как ще напишете едно добро писмо? Как ще напишете едно добро писмо на баща си или на майка си. Отивате при един бакалин и искате той да ви даде това, което желаете. Какво писмо ще му дадете? Ти ще извадиш една банкнота от 100 лева и тогава на това хубаво писмо, което му даваш и той изважда, и ти дава. Ако нямаш 100 лева не е хубаво написано писмото. Като извадиш една звонкова монета казва: „Това е хубаво написано писмо".

Вие често казвате: „Божествен свят", казвате „по Божествен начин, с Любов". Какво разбирате – с любов? Вие говорите за любовта. Щом говориш за любовта трябва да дадеш, а пък щом говорите за обичта, значи искате да вземете. Някой говори: „Аз ви любя", пък иска да вземе. Казвам: Криво разбираш, не говориш право. Щом говориш за любовта – ще даваш. Или казва: „Аз ви обичам", пък той мисли да даде. Той ще вземе. Та трябва да разбирате, когато говорите за обичта

и искате да дадете, това не е обич. Щом искаш да дадеш – това не е обич. Ти трябва да се разтоварваш. Щом те товарят това не е даване. Конят постоянно го товарят с любов. Като го натоварят от едно място на друго, конят пренася товара, изучава какви са качествата на любовта. Да допуснем, че невидимият свят съществува. Отгоре въздухът обича почвата. Какво прави? Дава ѝ влага. Земята като възприеме тази влага от въздуха, слънцето изпраща светлина. Светлината слиза и влагата слиза на земята, тогава ония семена, които са посети израстват и тогава вторият процес иде – земята дава. Най-първо тя взе, после дава. Като израснат дърветата, като узреят плодовете, земята връща онова, което е взела от слънцето. Всякога, я ако вие мислите само да вземете ще се намерите в един процес патологичен. Здравословен процес е в природата, когато вземаш правилно и даваш правилно, да има една обмяна. Всякога след като посееш житото на нивата ти ще го пожънеш, тя ще ти даде. Първия процес – ти даваш, при втория процес – тя ще ти даде, ти искаш да вземеш нещо от нея. Вие искате хората да се отнасят добре с вас. Ако искате да се отнасят добре с вас посейте нещо в тях и след това ще дойде вторият процес сам по себе си – те ще ви дадат. Има два процеса в природата. Първият процес е плюс, умът дава. Минус е това, което сърцето взема. Това е втория процес. После минусът се обръща на плюс, сърцето дава. Плюсът се превръща на минус. Умът взема. Процесите се сменят. Ти два пъти със сърцето си не може да дадеш. Веднъж ще дадеш и веднаж ще вземеш. И с ума си два пъти не може да дадеш, веднаж ще дадеш и веднаж ще вземеш. Процесът е правилен когато става тази смяна и това ние наричаме здравословно състояние на човека. Да кажем вие имате във вас енергия на електричеството, която върви. Тази енергия на електричеството заставя вашето сърце да бие. Този ритъм на сърцето, биенето, то е ритъм на космическото електричество, което кара всичките сърца да

туптят. Ако престане ритъмът на сърцето, какво става? Има магнетизъм, който подбужда електричеството да тече. Щом се спира течението на сърцето какво става? Свършва човек. Едновременно за да живее човек, трябва плюсът и минусът да се сменят. Сега законът е такъв – любовта е плюс, обичта е минус. Във вас може би ще се зароди идеята: Не може ли другояче да бъде? Някой каже нещо. Не можеше ли да каже по-мека дума? Можеше, той иска да даде. Тогава имате разместване на условията. Ако един лош човек постъпи зле, коя е причината? Добрият е причината. Ако една змия ухапе, причина е топлината. Добрите хора, които създадоха топлината са причина. Змията при топлината хапе. Трябваше да я поставят при условия дето има студ, където тя не можеше да направи никакво зло. Да кажем, че змията ви е ухапала. Щом ви е ухапала веднага трябва да турите устата си на раната, да изсмучете отровата и да я изхвърлите навън. Къде е философията? Защо ви е ухапала змията? Тя казва: „Много съм благодарна на вас, добрия човек, че ми дадохте топлина, да проявя живот, давам ви един подарък, това имам това давам. Вие ще турите устата си, ще изсмучете тази отрова, за да не влезе в кръвта ви. Не мислете защо ви е ухапала змията. Като изсмучете отровата, турете я в едно шише и с тази отрова ще лекувате болните хора – ще станете виден лекар. Учените хора майстори станаха, дават на змиите да хапят и с тази отрова, която те изхвърлят, те я употребяват за лекуване.

Да допуснем, че имате едно неразположение. Толкова години се преподава музика. Вие имате едно неразположение. Да допуснем, че сте ученик и са ви писали три. Вие в себе си имате идеята, че трябваше да ви пишат шест, пък са ви писали три. Защо сте недоволен от трите? Каква е разликата, че са ви писали три, а не шест? Защото, ако на мене турят три, аз от трите ще се запозная с Юпитер, ще завържа приятелство с него. Най-голяма планета е

Юпитер. Ти искаш шест да ти пишат. Шест е на Венера, тя е по-малка от Юпитер. Сега значи, един млад човек, не му трябва един голям човек, а му трябва Венера, затова иска шест. За нас тези числа са елементи. Три в дадения случай е мъжки елемент. Шест е мек елемент. Туй е само за изяснение. Три е по-мощно число от шест, който разбира. А ако сме двама ученици и на мене ми пишат шест, аз ще предпочета три, защото ще свърша повече работа с трите, отколкото с шест. Шест лева, това са банкноти, а три лева са златни. Ако някой учител тури на някого единица, единицата е най-мощното число. Нулата е още по-мощна. Благодарение на нулата, всички колела са се образували и благодарение на тия колела съществуват превозните средства на хората. Благодарение на единицата, онези, които туриха единицата, направиха осите на колелата. Слабите ученици ги е страх от единицата, но единицата турена на колелата става ос, а туй колело даде прогрес в света. Като се туриха колелата на работа хората могат да се возят, иначе как щяхте да се разхождате без колела. Двете какво създаде в света? Двете – значи съединени две колела заедно. На едно колело не се върви. Двама приятели – това е двете. Ако двама души не се съединят как ще образуват приятелство? Тези, които туриха двете, двете стана причина за връзката между двама души. Страданието стана причина за връзката. Двама души вървят, връзката на двойката се свързва. Трите образуват семейството. Трите създаде дома. Хората с нулата – създадоха колелетата, единицата – създаде осите, двете – създадоха връзка между приятелите, трите – създаде основата на дома. Какво има вие сега да протестирате против реда на нещата? Следователно, ако ви турят единица, това е ос. Ще благодарите, ако ми турят две, аз се съединявам с приятеля. Ако не бяха турили двете, не щяха да се сприятелят, ако не могат да създадат три, те няма защо да живеят. Някой казва: „Аз съм нищо“. Ти когато си нищо ставаш нещо. Човек,

който е нещо става нищо и който е нищо става нещо. Сега какво разбирате под „нищо“ и „нещо“. Нищо е това, което е само същественo, показва нещо невидимо. Нищо, значи човек няма знание, няма богатство, нищо няма. Но в нищото и нещото те се отличават. В нищото кинетическа енергия има, а нещото е проявено. Нещо е органическия свят. Нищото не е организиран свят. В нищото нещата не са организирани. Има земя, тази земя трябва да се разоре, да се посее, ще стане нещо. Нищо е понеже земята не е посята. Нещо е ще посее земята. Туй разбираме под нищо и нещо. Под нищо разбираме, че светът не е организиран, не е обработен. нещо е организиран свят. Като каже някой „аз съм нищо“, подразбираме, че не е организиран. Щом нещата започват да се организират, човек става нещо. Не да мислите, че нямате дарби. Имате дарби, но сте ленив. Не работите. Вие имате достатъчно дарби, способности, чувства и сили. Трябва да ги организирате. Вие очаквате да дойде някой отвън. Мислите ли, че ако имате чувството на музика, на неспособният ученик и шест да му турите нищо не е добил. А на способния и нула да туриш той може да придобие. Аз считам способен, човек който може да завърти това колело, след това да тури единица – той е майстор да направи ос. След това да тури три, образува се котва, дал е знака на парахода. Онзи, който е образувал трите, създава надеждата в света. Онези, които имаха единица създадоха оста. Онези, които имат нула образуваха движението в света. Благодарение на немирните, на тези ученици на които учителите туриха нула, се образува колелото. Те накараха света да се движи и благодарение, че земята се движи. На този ученик туриха нула, но ние благодарим, понеже на неговата нула се образува колелото, което постоянно се движи, земята постоянно се върти около себе си, около слънцето. Светът страда от неспособните ученици, които имат шесторки, светът прогресира от способните ученици,

които имат нула, единици, двойки. Седят по някой път и говорят върху морала. Човек трябва, казва някой да има пари. Каква услуга човек може да направи с пари? В сегашният век парите трябват, не може без пари. Онзи музикант изважда цигулката или онзи добър певец пее или свири при един човек, събират се хората и плащат. Привеждал съм следният пример. Минава Паганини покрай един стар цигулар. Взел цигулката на цигуларя и почнал да свири. Събрали се хора да слушат и след половин час цялата копанка се напълнила с пари. Старият цигулар нямал това изкуство, очаквал само парите. Паганини създаде парите. Енергия има, любов има в себе си. Силен човек е. Другият разчита на обичта. Този, който иска пари и то е хубаво. Любовта е винаги по-силна от обичта, тя твори. И обичта е хубава, тя ще те разтовари. Лошото в любовта е, че тя те натоварва. Привеждал съм друг пример. Един богаташ сънувал сън. Минава една каруца теглена с пет чифта коне пълна със скъпоценни камъни и златни монети. Вървят по пътя, карат колата и на всекиго раздават колкото иска. Богатият като вижда това задига един голям сандък, за да му напълнят сандъка. Казват му: „Легни на гърба си“. Турят сандъка на корема и започват да го пълнят. И той трябва да каже колко да му сипят, да не би да му турят повече отколкото може да носи. Легнал той, турили сандъка отгоре му и започнали да хвърлят лопата след лопата в сандъка. Като се напълнил сандъка започнало да го задушава и тогава казал, стига. Тогава казали: „Не му отнемайте сандъка нека да понесе последствията“. Като се събудил богаташът от съня дошло му на ума, че това богатство, което има ще го удуши, затова започнал да раздава. Достатъчно ви е една лопата, две лопати, не очаквайте много. Едно житено зърно съдържа всичките възможности на милиони зърна. Една монета дадена с любов, тя има силата на любовта. Тази монета не умира. Една златна монета дадена с ръката на любовта тя се умножава. Ако е дадена без любов тя

изчезва. Ако ви е дадена с любов тя в джоба седи и винаги остава. Извадиш, дадеш и като бръкнеш пак намериш в джоба монетата. Тя винаги с тебе върви, не те напуща.

Любовта, която не напуща хората е истинска любов. Тази, която ги напуща не е любов. Туй, което остава при човека, при всичките условия и в страдания, и в радости, и в неволи то е любов. Единственото нещо, което не напуща човека то е любовта. Ако вие я придобиете ще имате мощното в света. Тя е магическата тояга. Някои искат да им кажа в какво седи магията. Любовта е магическата тояжка, с която каквото кажеш, става. Трябва да я привлечете. Тя не се дава, не се взема, привлича се. Любовта може само да се привлече. Много малко се изисква за да се привлече любовта. Ако на вратата си имате един косъм любовта никога няма да прекрачи. Пътят, по който любовта ще дойде трябва да бъде съвършено чист, да няма никакъв косъм, никакъв прах. Тя не иска дето стъпи кракът ѝ да полепне прах по него. Вие ще направите един път чист, без никаква прах, никакви косми, никакви противоречия. То ще бъде най-добрият път и по този път ще дойде любовта. Като влезе в дома ви вие вече сте придобили магическата тояжка. Ако очаквате да дойде отнякъде, милиони години може да чакате, тя няма да дойде щом пътят ѝ не е чист. Всичко може да дойде, но не и любовта. Пътят, по който любовта може да дойде трябва да бъде павиран със злато, да бъде чист. Сега вие сте дошли до една фаза и се чудите откъде да започнете, кой тон да вземете. Гамата започва с тона „до“, но какво ще извършите с „до“? С „до“ трябва да бъдете земеделец, да садите нещо. Музикалните тонове сменят състоянията. Защо не правите опити? Имате едно състояние неприятно. Пейте и вижте при кой тон ще се смени вашето състояние. Някой път ви е мъчно. Пей гамата. Ако пееш гамата наблюдавай где ще се смени състоянието ти. Научно ще правите опити. Ако при обикновената гама не можете, тогава започнете да

пеете „до“ два пъти, „ре“ два пъти и т.н. Ако не се смени пак почнете по три пъти да пеете всеки тон. Вие ще кажете: „Сега ще седнем да се занимаваме с това“. Ако не пееш, 24 часа ще разрешаваш един въпрос, главата ще те боли, сърцето ти ще се пука – с пеене работата по-лесно се разрешава. С пеене в 10-15 минути ще се уреди работата, а без пеене 24 часа трябва да чакате за да се смени състоянието ви. Доброто мислене е музикално. Ако знаеш как да постъпваш то е музикално. Трябва да знаеш и как да мислиш. Аз наричам ключът на мисълта е „сол“. Ключът на сърцето е „фа“. Той е басов ключ. Знайте, че сърцето има басов ключ. Сърцето работи с китара, бас, чело, виола, а пък умът – с цигулка, пиано, орган. Те са горните регистри. Как ще изпеете „прекрасна е единица“? Как ще изпеете, кой тон ще дадете? Най-хубавите писма с какво ги пишете, с единица. Перото е единица. Благодарение на това производство как ги наричате неспособните ученици, те произвеждат перата, с които пишете. Благодарение на тези, неспособните ученици имаме очилата. От двойките плачат. Който не може да чете, туря златни очила и гледа. Ако имахте шест очи какво щяхте да правите? Ако природата ви беше дала шест очи това не е икономично. Две очи имате да си помагат едно на друго да се образува една връзка. Кога се създаде устата? Една уста е достатъчна, две са много. Природата като създаваше езика казва: „Един език стига, достатъчен е“. Учениците на единицата създадоха устата, езика – по-икономично е. Двете създадоха очите, създадоха ръцете, краката и после другите работи. Тройките какво създадоха? Когато дойде човек да създаде казва: „Достатъчно е човек да има ум, сърце и воля, не трябва повече“. Те създадоха стомаха, дробовете и мозъка. Това са гениалните хора, които при устройството създадоха човека. Те казват: „Не му трябват две глави, една глава“. Та сега аз насърчавам слабите ученици. Но какво създадоха онези, които имаха нищо – нула? Окото направиха онези, които имаха нула. Очите са

валчести. Вие имате за числата други понятия. Вие се занимавате с числа, които не са динамични. Динамичните числа са важни. Нулата е мощна. Казвате: „Нищо не струва нулата“. Ако туриш една нула зад единицата, какво става? Ако я поставиш пред единицата тя я намалява десет пъти, а ако я поставиш след единицата увеличава я десет пъти. Ти казваш: „Нулата е нищо“. Туй нищо, ако го поставиш зад гърба си ще те увеличи, а ако го поставиш пред себе си ще те намали. Но и намалението и увеличението е потребно нещо. Нищо е празно шише. Нещо е пълно шише. Нищо е необработеният материал, който трябва да се обработва. Нещо е свършената работа. Нищо показва работата, която трябва да туриш. Нищо – това, което трябва да свършим. Нещо – това, което сме свършили. Така идеята е конкретна. Що е нищо? Работата, която трябва да свършите. Що е нещо? Работата, която сме свършили. Да имате правилно понятие да се не смущавате. Опитайте тази идея през тази година. Някой казва: „Аз съм нищо“. То е работата, която има да вършиш, която ти е дадена. Ти не си започнал да я работиш. Работата, която не сме започнали и която трябва да започнем, и работата, която сме свършили. Не мислете, че нямате място в природата. Казвате: „Какво мога да свърша?“ Две неща може да свършиш. Може да дадеш и може да вземеш, може да преядеш и може да гладуваш. То е все едно. Като ви обяснявам тия работи искам да ви освободя. Вашият ум е натоварен от вековете с непотребни работи, цял бит-пазар. Всичко това го турете на работа. Обърнете го на звонкови монети. Като кажете: „Нищо не съм“, значи имате работа да вършите. Като кажете, че нещо сте, значи работата сте свършили. Трябва да разбирате – нищото постоянно става подтик на нещо. Нищото винаги подтиква нещото. Нещото винаги се въодушевлява от нищото. Та нищото да ви подтиква за работа, нещото да ви въодушевлява. Това е вярно. Вие може да мислите това, не е за насърчение, но законите са такива.

Нищото е подтик (то) ни дава, имаш всичките възможности. Даровит си може да станеш певец – като певец имаш дарби, научил си да пееш. От нищото си организирал. Посях всичкото жито от хамбара на нивата. Нищо не остана в хамбара. Нещо става на нивата. Нивата дава плод. На нивата ще бъде нещо. Хамбара ще бъде 2 и 3. Щом се изпразни хамбара е нищо, щом се изпразни джоба е нищо. Туй, което се изпразва трябва да се напълни и това, което се пълни трябва да се изпразва.

По някой път не искате да правите добро. Ако не направиш добро, доброто ще ти даде друго състояние. Ако не направиш добро в даден момент, злото ще дойде, то е неизбежно. Щом се откажеш от злото непременно ще дойде доброто. Не само веднаж да се откажеш от злото, но постоянно да се отказваш от злото. Доброто идва. Щом се отказваш от злото, доброто идва неизбежно. Щом се отказваш от доброто, злото непременно ще дойде. Щом се отказваш от богатството, сиромашията идва. Щом се отказваш от сиромашията, богатството идва. Всички искат самоотричане. Щом се откажеш от брата, сестрата ще дойде. Тя след като те измъчи дълго време, ти ще се откажеш от нея. Тя казва: „Съжалявам не можах да ти угодя, имам друга сестра, нея ще ти пратя“, те се сменят. И тя ще прати добрата сестра. Тя като дойде и ако не може да ти угоди, тя ще прати лошата си сестра. В думата „лош“ лошото е в Ш-то. Лошият човек взема повече отколкото дава. В буквата Л има много добри заложби. С тази буква лошото е в съгласие с небето. Казва: „Господ ми даде сила да направя всичко.“ И вълкът благодари на Бога, че му дал сила да направи. Казва: „Ако не беше Господ да ми помага тази работа не можех да направя“.

Сега да се не заплетете, кое остана да приложите. Не да правите насилие на себе си, но една обикновена песен добре да я пеете. Имате смяна на тъмнината със (светлината). С какво трябва да смени

светлината? Смени тъмнината със светлина, светлината с добрина. От съчетанието на тъмнината и светлината се съчетава добрината. Добро е това, в което тъмнината се превръща в светлина. Когато заменим светлината с тъмнина, злото се ражда. Щом сменим тъмнината със светлина, ражда се доброто. А като сменим светлината с тъмнина се ражда злото. Това е процес, който всякога правите. Вие постоянно раждате. Вие искате да живеете добре и после казвате: „Не си струва човек да живее добре". Онези хора, които искат да правят престъпления търсят тъмнината. Онези, които правят добро търсят светлината. Щом смениш светлината с тъмнина, ти раждаш злото в себе си, несъзнателно го раждаш. Казвате: „Не си струва труда човек да бъде добър". Какъв трябва да бъде? Ако не си добър, ще бъдеш лош. Като си лош ще страдаш повече. Ако не искаш да страдаш тогава превърни тъмнината в светлина, превърни светлината в добро. В дадения случай, като разбираш законите от тебе зависи да смениш. Колко лесно това става. Вземете един учител по музика, вземете един тон и щом не е верен той си свие веждите. Щом вземеш тона верен той веднага има разположение. Как ще изкараш един тон от гърлото си верен? Ако знаеш майсторски да го изпееш ще бъдеш добър певец – ако незнаеш ти си един неспособен певец. Аз искам като пеете да е доволен Господ от вас. Като мислите Господ да е доволен от вас, като чувствувате Господ да е доволен от вас и като работите да е доволен. Във всичките тези процеси да има музика, хармония. Пеенето е само една форма на вечната хармония.

Изпейте ми сега песента: „О, тъмнина, която носиш скрита светлина в себе си". Кой от вас сега ще ми я изпее. „О, тъмнина, която носи скрита светлина в себе си, отвори твоя прозорец да просияе тя". Тя е истинската светлина без сенки. Образувай онази светлина със сенките да разбираш. Някъде има сенки за да разбираш. „О тъмнина, която носиш светлина в себе си, отвори своите прозорци да просияе"

– нека да е със сенки, да я разбираш. Защото светлината без сенки не се разбира. Вие се различавате от тъмнината. Кога си почивате вие? При тъмнината си почивате. Тя идва и ви казва: „Прекратете работа, дайте си почивка“. Щом дойде тъмнината тя ви освобождава и вие си почивате. Щом дойде светлината работа започвате. Едното и другото състояние са за вас, хармонични са. Има състояния, при които светлината идва. Има състояния, при които тъмнината идва. На български имате думата тъмнина. Где е лошото в тъмнината? Тъмнината има това Н, това са две противоречия, две Н има в нея. Това е мост, минавате от един бряг на другия. Имате думата светлина. Само едно противоречие имате там. Значи в светлината има сянка, тъмнината е без сянка. Едното Н показва – сенките са необходими при светлината за да направим едно различие.

Всякога това, което подтиква вашия ум към мисъл е Божествено. Всякога това, което подтиква вашето сърце към чувствувание е Божествено и всякога това, което подтиква вашата воля към работа е Божествено. Не съжалявайте за нищо, което сте направили. Вие не разбирате в едно падение какво благословение има. Паднеш и станеш. Благодарение на падането децата стават деца. Благодарение, че плодовете падат, благодарение, че водата пада отвисоко, ако тя нямаше това свойство да слиза не би дошла при нас. Ние сме готови отвисоко положение да слезем и да помогнем някому. Какво лошо има в това? Ако знаеш да паднеш, да слезеш и пак да се качиш е добро. Ако знаеш защо си паднал е добро. Ако не знаеш защо си паднал е зло. Като ви говоря за тия неща, вие какво разбирате. Ще ви дам един пример. Като дойде Давид при Саула той го въоръжи с най-модерните оръжия, но Давид като рече да се подвижи намери това оръжие за неудобно. Той хвърли всичките оръжия на Саула, взе си прашката и торбичката, и отиде да се бие с Голиат. Сега вие сте въоръжени по сауловски. Мислите с модерни оръжия. Мислите ли,

онзи, който има десет коня, които носят храна и стомахът му е развален, е щастлив? Мислите ли, че онзи който няма нито един кон натоварен с храна, но стомахът му е здрав е по-нещастен? Кой е по-щастлив – който има десет натоварени коня или който няма нищо. Здравият стомах струва повече, на човека му трябва само един кон. Той е самият кон, туй което той носи е достатъчно.

Когато вие имате да преодолеете нещо пейте /Учителят пее: „О, тъмнина, която носиш скрита светлина в себе си.“/ Тъмнината на физическото поле, която прихожда в един по-висок свят. Мекота се изисква вече. През цялата година може да пеете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 13 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 16. I. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

СТО ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Отче наш

Да изпеете една песен, която произвожда повече топлина. Тук при две соби е студено. Понеже има малко влага, във въздуха липсва вода, затова е студено. Малко живот когато има, тогава става студено. Представете си сега, че хората имат желание много да ядат, пък има малко за ядене, какво ще бъде положението? Имат голямо желание да ядат, малко има за ядене. Какво ще се образува, какъв резултат ще има?

Какви бяха основните положения на миналата лекция? /*Каза се*/.

Сега как могат да се осмислят отвлечените работи. Доброто е отвлечена идея, как може да се приложи? Имате числото 123, какво съдържание има 123. Трябва да стане реално туй число. То е сянка, някаква сянка. Как може да го направите реално туй число? За пример, 123 ябълчни семки може да се посеят или крушови семки, или череши, или 123 лози може да се посеят. Тогава числото става реално число. 123 трябва да се превърне. Имаш 123 идеи, те са безпредметни. Мислиш, че си добър човек, но реалността трябва да стане динамична. Имате 123 и 0,123. Сега какво е разликата между тия две числа? Колко едното е по-голямо от другото? Каква част, каква цена има едното? Имате 1230 и 0,1230. Какво става, имате два процеса. Сега кой процес бихте избрали – 123 с нула или 123 без нула? Може 1230 да показва усилването на една болест и 0,1230 показва намаляването на болестта. Кой процес ще изберете? Или 1230 означава увеличаването на лошите условия. Какъв знак ще турите, когато лошите условия се увеличават? – /Минус/. Защо? -1230 и +0,1230. Имате линията. Нагоре е топлината надолу е студът Имате на

линията нула и единица над нулата и единица под нулата. По отношение на топлината, когато имате единица студ какво стана? Най-първо сте имали 20 градуса топлина. После топлината слиза на единица. Другият процес как ще го изразите? Единица над нулата в термометъра и единица под нулата, какви ще бъдат вашите условия, разположението какво ще бъде? Десет градуса под нулата и десет градуса над нулата какво ще бъде състоянието ви? Значи над нулата десет градуса вие имате да вземате, природата ви дава. Десет градуса под нулата природата взема. Значи трябва да се плащат данъците. Губите част от топлината и вследствие на това вашето тяло се свива. В студеното време, ако се измери врата не е толкоз широк. Височината се смалява. Може би една хилядна от милиметъра, но се смалява, става по-малък. Може една хилядна от милиметъра, но широчината се смалява. Точни данни нямаме, но тялото се свива. Защо става туй свиване? За да се усили горението. Когато телата губят от топлината, свиват се, за да не губят топлината. Казвам: Когато вие страдате отвън, понеже условията отвън са лоши, свивате се малко, за да се образува във вас топлина. Ако човек не страдаше при лошите условия, не може да си помогне. Ако при добрите условия не се радва – не може да си помогне. Ако при добрите условия не се радва, той губи; ако при лошите условия не страда, той пак губи. Сега тия неща са неизвестни на вас. Вие искате при лошите условия да бъдете радостни. Тогава съвсем ще загазите. Сега разбирайте радостта. Някой път се радвате на неща, които нямат никаква реалност. За пример радвате се, когато свършите гимназия. Какво сте спечелили? Или пък страдате когато ви скъсат. На матура ви скъсат, вие страдате. Какво сте спечелили след като сте свършили гимназия? Какво сте изгубили, ако са ви скъсали? Това е в разбирането. Да допуснем, че вие сте способен ученик, учили сте хубаво, но някой професор или директора на училището има зъб на вас и настрои всичките учители

против вас и скъсат ви. Какво трябва да правите сега? Някои от вас, които сте били скъсани, какво сте правили? Ще учите пак наново. Защо този директор има зъб на вас? По някой път питате: „Защо идат някои неприятности?“ Сега, ако ви попитам защо водата замръзва, какво ще кажете? Значи изгубила е част от топлината си, вследствие на това изгубване на своята топлина минава в твърдо състояние. При колко градуса водата замръзва? Някои казват: „Водата замръзва“. Но трябва да се знае, това не е още наука. Трябва да се знае при един градус какъв лед се образува, колко е дебел ледът при един, при два, при три градуса, при 4, 5, 6, 10 градуса какъв лед има. Замръзва е много общо казано. При един градус ще има приблизително един милиметър лед, при десет градуса ще има десет милиметра. Като видите леда ще знаете каква е била температурата. Ако имате данни и ще знаете, каква част от топлината водата е загубила. Ако има два милиметра лед, значи водата има два градуса под нулата; ако е три милиметра – три. Имате една мярка, с която може да мерите.

Вие страдате, но колко градуса е страданието ви? Трябва да знаете, то е наука. Радвате се, но колко градуса са радостите ви. Например, при един градус растенето е медлено, при два е медлено, но щом дойде 10, 15, 20 градуса, растенето на всички растения е бързо. Бързо става растенето. Следователно трябва да знаете при известни температури над нулата с колко милиметра растат. Един математик може да извади хубави заключения. Той като посее една динена семка, при добри условия, ако динята израснала до такава степен да цъфне и завърже, той може да изчисли, каква част, колко енергия придобила динята от природата. Защото, ако растенията не придобиват нормално, някой път цъфтят, но плод не дават, при това някой път завръзват и плодът им не е хубав. Растенията, които са посети трябва да превърнат тази енергия от слънцето. Сега по същия закон. Във вас дойде една мисъл. Ако нямате понятие, благата, които

идат в природата, не може да ги използувате. Една ваша мисъл тя не може да расте. Вие например, искате да растете без любов. То е под нулата. Ако имате десет градуса под нулата любов, какво ще правите? Лед ще имате. При десет градуса под нулата, ще имате десет сантиметра лед. Този лед като го съберете и през лятото го продадете, ще спечелите пари. В дадения случай през лятото този лед е потребен. Сега нали образуват изкуствен лед? По същия начин ония мисли и желания във вас, които образуват леда, трябва да ги използувате. Сега някой от вас ще каже: „С това ли ще се занимавам“. За пример, когато слънцето е на южния полюс с колко се увеличава студа на северния полюс? – 60, 70 до 80 градуса достига. С колко се намалява на южния полюс? Има една малка промяна. Промяна малка стана и на екватора. В умерените полюси температурата се мени. По някой път защо човек трябва да страда? В природата по някой път стават смени, на нейният полюс се увеличава студът, намалява се топлината, много малка е топлината, там няма почти никаква растителност. Двата полюса забогатяват, те са богати с натрупването на вода. Ако би се стопила водата на северния и на южния полюс, цял потоп ще стане. Изобилие има на вода. Един ден, ако се смени, хората, ако започнат да страдат от безводие, намалява се водата, трябва да се изменят полюсите. Студените места са богати с вода. Те ще дадат своята вода и водата ще се увеличи. Казвам: Щом животът при вас се намалява какво показва. Ако животът се намалява във вас, не мислите хубаво, нищо повече. Значи във вашия мислов свят и във вашия сърдечен свят недоимък има на нещо. Вие трябва да считате, че във вашия ум мислите са вашата растителност. Мисловният свят е растителност, чувствения свят са плодовете, които са узрели. Плодовете се раждат в духовния свят. Казва: „Духовен човек“. Ако нямаш плодове, духовния свят е слаб, растителността в умствения свят е слаба. Сега всички разсъждавате и казвате: „Какво ме ползува?“

Умът произвежда растителността, сърцето произвежда плодовете. Някой казва: „Защо трябва да мисля?“ Или „защо трябва да страдам?“ Ако не чувствуваш, ако не мислиш ти не може да опиташ благото на живота. Та казвам: Вие като изучавате трябва да изучавате разумно. Казвате: „Защо Господ така създаде света?“ Господ мислил, мислил и създал света по най-добрия начин. Следователно трябва да се съобразите с Божественото. Вашите мисли не са нещо празно, вашите чувства не са нещо празно и вашите постъпки не са нещо празно. Че животът няма никакъв смисъл, то са невежите, които не мислят. Нямате никакъв смисъл – то са мъхообразни същества, като се прикрепят на един камък с хиляди години седят. Какво правят мъховете, каква задача разрешават мъхообразните растения? Хиляди години проповядват на камъните, че трябва да напуснат туй състояние на твърдост, да бъдат по-щедри, защото много големи богаташи са камъните. То са банкери, постоянно се молят да дадат на тях от богатствата, седят отгоре на тях.

Та казвам: Ако не можем да преведем онова, което става в природата, да го отнесем до нас, не може да се ползуваме. Нещата в природата са реални. Ние вече чувствуваме тяхната реалност. Дотолкоз доколкото може да ги приложим към реалността на нашия живот, дотолкоз доколкото може да използуваме това, което става в природата, то е реалното. Вземете един гладен човек, сварете му малко житце. Веднага той, който е закъсал, отслабнали краката, неразположен, щом яде малко житце, разположението иде. Щом яде череши разположението иде. Значи житото внесло разположението. Щом яде ябълки има разположение. Щом яде сиренце, млечице, разположен е. Вие сега отделяте мислите, желанията си от храната. Казвате: „Да яде човек по-малко“. Не да яде по-малко, но да се научи да яде хубаво. Животът почти е като един иманяр. Рудите като ги изважда храната иде. Като вземеш, преработиш. Живота вътре ще го

търсиш в храната, както търсят златото. Вие не сте правили опити да се храните един месец с варено жито и да наблюдавате каква промяна ще стане във вас, да мерите както стават промените в температурата. Ако се храните с варено жито или, ако направите опит когато зрее житото и още не е узряло, хранете се 10-20 дена само с жито, още мекичко и направите наблюдения върху себе си, вътре своята температура, всеки ден какво е вашето разположение, какви мисли идат в ума ви, щяхте да имате една ценна опитност. Пък сега когато житото е узряло ви минават мисли и не знаете, какво отношение имат към вас. Вие не знаете, какво отношение има една добра мисъл към вас. Вие не знаете научно какво отношение има едно желание към вас. Една добра постъпка какво отношение има не знаете. Забелязано е, щом сърцето на хората става лошо, плодовете не зреят, намалят плодовете. Щом хората стават лоши плодовете се намаляват. Щом хората стават лоши по ум, зеленината започва да съхне. А пък по воля щом започват да стават лоши, камъните започват да се разсипват, слягане става на планините. Човек със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки постоянно изменя повърхността на земята. Човек остарява, побелява му главата от мислите, чувствата и постъпките. Вие произвеждате остаряването. Без да знаете остарявате, защо? Защото умът ви не е на място, сърцето ви не е на място и волята ви не е на място. С хиляди години хората се залъгват, казват: „Няма Господ“. Какво е направил Господ в света? – Той направи рая, хората да живеят дълго време и щастливи да бъдат. Те развалиха рая. Трябваше да ги изпъдят навън из добрите условия. Например, всички искате да бъдете щастливи, да имате добро разположение. То са първите условия. Без да измените живота си искате да бъдете щастливи. В целият свят хората искат да бъдат щастливи, да заповядват. Те за да постигнат това трябва да изменят своята мисъл, трябва да изменят своето сърце и своите постъпки.

Сега приложението в личния ви живот. Първото нещо – без една здрава мисъл вие не можете да постигнете нищо. Без едно здраво сърце, което чувствува, нищо не можете да постигнете и без една здрава воля нищо не можете да постигнете, но една воля, която е в съгласие със законите, които съществуват. Например сегашните хора се пънкат. Земеделците се пънкат, работят много, нямат изобилие. Ако земеделците бяха музиканти, щяха да работят десет пъти по-малко и щяха да имат повече придобивки. Малка е работа. Ще изпее една песен, но трябва да знае. Например, за да растат черешите, има особена мелодия, която обичат черешите. Благодарение, че ветровете, които идат, пеят тази песен, затова растат. Вятърът като дойде и черешите стават. По някой път черешите не са станали, вятърът не е пял. По някой път вятърът като попее на житото и то става. Нали някой път сте чувствували, вървите по планината и лъхне ви вятърът, че ви е приятно. Нещо ви лъхне и вие се освежавате. То е една песен, която вашата нервна система схваща и целия ден се усещате въодушевен. Ако вятърът не ви пее тази песен, не можете да бъдете здрави. Някой път когато вятърът ще ви (пее) такава песен, вие се скриете. Излезте навън, послушайте песента и ще ви бъде добре.

Сега вие туй като слушате, ще излезете навън и ще кажете: „Еди какво си ни казаха“. Вие не сте направили опит, дали е вярно или не, не го знаете, може да е една лъжа. Всяко нещо (не) опитано произвожда лъжливи очаквания. Даже не сте правили опит да напишете 1, 2 и да видите, какво произвожда. Или да напишете 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 и да бъдете в спокойно състояние да видите какво произвежда. Кое число бихте избрали? Може да има друга една категория – 10, 100, 1000, 10000. Може да имате 20, 30, 40, 50, 60, 70. Тия нули всякога показват условията. При 10 имате едни условия, при 100 имате повече условия, при 1000 имате още повече, при 10000 имате още повече. Да кажем, че 10-10000 представят условията на благата.

При 10 имате едни условия. По този закон следва и другото. Под нулата отдолу са неблагоприятните условия. Неблагоприятните условия, значи смяна става. Зимата е една почивка за растенията. Радостта ви трябва да се смени. Радостта и страданието това са полюсите. Радостта това е екваторът. Топлината на екватора зависи от полюсите. Много естествено е свързано. При екватора лъчите падат перпендикулярно на повърхността, при полюсите – наклонено. Следователно полюсите много малко топлина добиват, става разпръскване на енергията при полюсите и се добива повече енергия на екватора. В миналото било време, когато сегашният екватор е бил полюс, а пък сегашните полюси са били екватор. Това е било в миналото и за в бъдеще пак ще се смени. Сега да оставим тия въпроси, понеже са за хора, които са разрешили въпроса на страданието и радостите. Всичките хора, които се смущават от страданието се подкупват с радост, а се озлобяват със страданието. Тия въпроси не са за тях. Някои възразяват, че светът не е добър. Какъв е техният проект? Какъв е вашият проект, как трябваше да се създаде земята? Щом си недоволен от условията и протестираш, как трябваше да се направи светът? Да допуснем, че някои от вас не сте доволни от туй тяло, което имате, не сте доволни от ръцете, от всичко. Какво тяло трябваше да ви се даде? На някой слон или на някой комар? Природата е направила хиляди опити за човека. Тя е създала животните за да види, какво тяло да направи на човека. Като направи всичките тела на животните, видяла, че тия тела на всичките животни не съответствуват на човека. От всичките модели направила специален модел, сегашният. Един ден трябва да се създаде един модел на безсмъртие. Трябва да минете през всичките форми. Запример, какво тяло трябва да ви създаде сега, кажете ми. Колко бихте желали да бъдете високи? Някой брат или някоя сестра, колко високи искате да бъдете? Каква височина трябва да ви се тури?

Защото някои хора са по-високи. Кои са причините? Някои са по-широки. Растенията, които са сяти наблизо имат желание да растат наблизо, имат желание да растат високо, да достигнат слънцето. Ако сееш едно дърво единично, става пълничко, като буренце, нависоко не отива. Някои дето сте пълнички не сте били притеснени, единично сте сяти, затова сте дебели. Тези, които сте високи, в гората сте били, в стеснено положение, идеалисти сте станали, нагоре. Има сливи, които се състезават с боровете. Тя тънка върви нагоре като бор. Може да видите има такива в нашата гора. Не е по естеството ѝ, сливата станала два-три пъти по-висока. Тя се състезава с бора да излезе да намери слънцето. Онези от вас дето сте високи, се състезание има. Има два вида състезания: едното на височина, другото на широчина. Онзи, който бил сам, ударил го нашироко. Щом човек удари нашироко, няма около него препятствия. Щом говори за идея, идеята е нагоре. Природата регулира. Най-дебелите растения растат на низките места, колкото се качват по планините, започват да се смаляват. При най-духовната атмосфера растат хвойните. Значи от 2000 метра нагоре боровете не растат. Има известни места дето и клекове не растат. В най-високите места растат дребните тревици, те са свободни. Казват: „Не ни даваха простор, не може да растем.“ Сега горе по планините са свободни, дишат чист въздух. Сега вие дребните хора искате да живеете щастливо. Там са тези големите дъбове. По планините горе там ще бъдете свободни. Затуй човек, комуто в материално отношение не му върви, духовния път да хване, трябва да приема формата на една тревица, малко да се заинтересува. Ако си горе и имаш желанието на дъба, ти ще бъдеш нещастен. Някои от вас искате да бъдете духовни и да бъдете като дъба, то е немислимо. Дъбът е банкерин. Някой път вие протестирате против материалистите. Благодарение на тия материалисти, те образуваха греди за зданията. Какво ще направят духовните хора, които мязат на

тревичките? Каква къща ще създадат? Ако синца сте духовни, какво ще се съгради от вас? Бог е турил в съгласие, духовните енергии се изявяват в низините, а пък материалистите се изявяват във висините. Тревите растат за дъбовете долу. Дъбовете растат за тревите. Един дъб живее за тревите горе. Той е идеал. Една трева горе живее за дъба. Отношение има между тях.

Та казвам: Един духовен човек, ако няма един приятел материалист долу, той е съвсем загазил. В ниските места трябва да имаш един богат приятел. Колко духовни искате да бъдете или искате да бъдете умни? Колко умни трябва да бъдете, с градуси или на степени? Казвате: „Той е много добър човек, той е много умен човек“. Трябва да отдавате цената на материалния живот, духовният е необходим, умственият живот е необходим, причинният, Божественият и те са необходими. Тази идея дръжте: Материалният живот е необходим, но не го поставяйте господар. Духовният живот е необходим, но не го поставяйте господар. Умственият живот е необходим, но не го поставяйте господар. И той слуга да служи. Вие искате да направите умствения живот господар. Той нека стане слуга. Ако не е добър слуга, господар не може да стане. Та ще ви дам едно правило, от което да се ползувате. Изпитайте се. Ако имате желание да слугувате имате бъдеще. Ако имате желание да служите имате бъдеще. Всичкото е в слугуването, в работата, която човек има желание да работи. Ако нямате желание да учите нямате бъдеще. Ако нямате желание да работите, нямате бъдеще. Ако нямате желание да служите нямате бъдеще. Туй е една необходимост. Не превръщайте служенето на труд или мъчение. Те са извънредни положения. Да допуснем, че вас ви дадат хубаво перо. Докато туй перо работи и пише, вие ще го държите като писано яйце; щом дращи и не пише не ви е интересно. Имате една дреха, докато ви служи и запазва топлината вас ви е приятна; щом тази дреха не запазва топлината вие

не сте доволни. Даже една храна, щом я приемете и не ви служи не сте доволни от нея. Храната, която ви дава своята енергия искате да ви служи. Сега вие искате да бъдете любими в света, без да служите. Не може. Всички искате да бъдете господари. Но то е за далечното бъдеще, след няколко милиона века. Другояче аз нямам нищо против да играете ролята на господар на сцената. Играете роля на един цар, за няколко часа заповядвате на сто, двеста милиона хора. След три часа снемеш мантията, облечеш обикновената дреха. Имате във вас състояния, които не се менят, които са постоянни. Най-постоянно е да учи човек, да работи да бъде добър. Добрината то е учение.

Онзи, който изучава музиката трябва да дойде до втората октава. „Си“ вземат в първата октава, но когато дойдат във втората и в третата октава да вземат „си“ е трудно. Не е лесно да вземеш „си“ в третата октава и да минеш нагоре. Закона на пеенето има разни методи за изучаване. За да пееш първата октава трябва да имаш характера на един мъж. За да пееш втората октава трябва да имаш характера на една жена. За да пееш третата октава трябва да имаш характера на детето. Децата пеят в третата октава, жените пеят във втората октава, мъжете в първата. Басовете са там. Високите тонове са студените тонове. Ниските тонове са топли, мощни тонове, силни. Високите тонове са женски, ниските тонове са мъжки. Та казвам: Онези, които се мъчат в пеенето, искат да придобият пеенето без любовта на децата. Без любовта на децата в третата октава не можеш да вземеш. Любов трябва да имаш. Онези, които пеят, любов имат. Имат най-доброто разположение на духа. Един, който няма добро разположение високите тонове не може да ги взема. Вие да видите дали пеете хубаво или не, вземете едно цвете или посадете една ябълка и пейте, да видите доколко хубаво пеете. После някой математик – ако един, който няма любов не пее, математиката е много повърхностна. Един, който пее, който има любов, другояче

разбира. Щом на математиката пееш, по-лесно ще я научиш, ако не пееш по-малко ще научиш. По някой път, когато сте скръбни пейте на скръбта, за да я разберете. Същия закон е. Вие не пеете, затова не разбирате скърбите, не можете да използувате скритото богатство, което носи скръбта в себе си. Защо е скръбта? Тя скърби, че не я разбират хората, толкоз богатства има, такова разположение. Вие постоянно казвате: „Сега животът какъв е“. Че сегашният живот е идеал, за мярка да го вземете. Какъв е сегашният живот? Ако живеете между мравите ще вземете ли мравите за максима в живота си, като как трябва да живеете. Или ако живеете между пчелите, ще ги вземете ли тях за максима? Има много хубави работи, които ще научите между пчелите. Или ако живеете между растенията, или между всичките животни какво бихте научили? От птиците ще се научите да хвъркате, от рибите ще се научите да плавате, от растенията ще се научите високи да ставате. Когато искате да растете нависоко, трябва да се запознаете с дъбовете, с боровете, да се научите, как да растете нависоко. Ако искате да бъдете чисти трябва да питате водата. Та казвам: Водата ни учи как да бъдем чисти. Растенията ни учат, при най-лошите условия, които имат те и нагоре, и надолу растат – те ще ни покажат пътя да преодоляваме мъчнотиите.

Да допуснем, не можете да вземете едно меко „до“. Защо не можете да го вземете? Защото не обичате мъчнотиите. Не можете да вземете „ре“ – защото не обичате разходките, пътуването. Не можете да вземете „ми“ – не можете да се огъвате, не искате да заобикаляте. Една река, която тръгне по пътя, може ли по права линия да върви? Обикаля. „Ми“ показва, че при лошите условия на живота, как можете да излезете из мъчнотиите. Който не знае законите на „ми“ постоянно има спънки. Който се съобразява с „ми“ ще влезе в морето. „Фа“ е направила всичките морета и езера, събрала водата в моретата и океаните. Ще благодарим на „фа“. „Сол“ какво направило? Научило

дърветата да цъфтят, направило езерата да текат, водопади да има, да цъфтят цветята.

Та казвам: Когато човек иска да мисли той трябва да има предвид музикалните максими. Трябва да пеете умствено. Сега някои разбирате физическото пеене. То е много повърхностно. Най-първо ти трябва умствено пеене. След туй сърцето ти да започне да пее и тялото ти да пее. Ако тялото ти пее, тогава и устата ти ще пее. Сега разбираш какво нещо е да пееш, без умът да пее, без сърцето да пее и без тялото да пее. Мислено трябва да пееш, ти още в ума си да слушаш гласа на „до“. В сърцето може да го слушаш и с краката като стъпиш да слушаш „до“. Мене камертон не ми трябва. Показалецът и средният пръст са камертонът ми. То е един фокус.

Най-първо не се заблуждавайте. Вие живеете при много неестествени условия, които сами сте си създали. Имате най-добрите условия и от незнанието си сте си създали всичките сегашни мъчения. Аз говоря за музиката, тя е едно произведение на нашия живот. Пеят най-висшите същества, които разбират онзи възвишения Божествен живот. Те пеят. Като пеят какво разположение само имат. Като пеят създават работа. Една песен като изпеят всичко се създава. Вие ще кажете: „Как се създава?“ Като даде някой 100-200 хиляди лева, веднага къщата стане, създаде се. Като платиш с музиката нещата се създават. Като дадеш 200 хиляди лева, ще имаш хубава къща; не даваш – нямаш къща.

Всички носите недоволството. Аз виждам изопаченото. Всеки един тон като не се вземе правилно, той се отразява зле. Ред поколения като не са пели правилно, не са мислили правилно, не са чувствували правилно, веднага те се отразяват по целия организъм.

Питам: Защо прозорците горе не са замръзнали, долу са замръзнали. Средният, който е най-близо до собата е повече размръзнал, които са по-далече са повече замръзнали. Собата е

причината. Един човек може да има такова влияние върху вас. Ние трябва да се стремим, но животът както е сега, вие не се блъскайте в него. Вие не може да измените скъпоценнните камъни. Не се блъскайте в тях. Заобикаляйте ги. Вие се питате, „Защо е този камък там?“ То е друг въпрос. – „Защо е такъв животът?“ То е едно разбиране. Защо да не сте благодарни в себе си на онези, които са ви дали тия условия? Какво ви костува, най-първо защо да не благодарите на тези, които са ви дали добрите условия.

Сега пеете песента „Сила изворна течуща“. Какво разбирате, коя сила? „Сила жива изворна течуща“. Имате песента: „Аз смея да кажа, че слънцето утре ще изгрей.“ Какво разбирате? Ще разберете Божественото слънце, живото слънце, което изгрява. Ако разбирате физическото слънце, онова Божественото слънце, като изгрее, освежава ума ви, освежава сърцето ви. Аз смея да кажа, че утре слънцето пак ще изгрее. С кой тон започва? От „сол“. Какво показва? Че трябва да се облечеш хубаво, няма да бъдеш със скъсани дрехи, със скъсани обуща, но с хубави обуща, с хубави дрехи, чист, ще се омиеш и тогава ще идеш да посрещнеш слънцето. Представете си един ученик болен, има коремоболие или гърдоболие, няма да го интересува никаква лекция. Трябва да бъде здрав, свеж, да няма нищо да го безпокои за да разбере човек живота. Трябва да премахнем всичките препятствия, които пречат да приемем знанието.

За пример, вие сега казвате: „Студено ми е“. Аз го зная, но не може да се освободите от студа, не съвършено да се освободите, но да го намалите. Знаеш колко мъчно се добива това. Ако един човек в студеното време се свърже с най-добрите хора, ще му стане топло, и мислено и сърдечно, ако се съедини. Инсталация ще направиш. Как правят инсталации и цели апартаменти, цели квартали отопляват. Като се свържеш с добрите хора, ще ти стане топло, ако не се свържеш, ще трепериш. Като ти стане студено, като обикнете Бога,

веднага ще ви стане топло. Вие като не го обичате ви е студено и сега треперите. Какво показва този лед по прозорците, като замръзнали? Показва да ви не интересува външния свят. Какво ще видите навън? Сняг, някое куче, котка. Казва: „Да погледна облаците горе.“ Горе ще видите пара, горе ще видите черни въглища, после тук-там камъни. Казвате: „Да видим външния свят“. Да видим външния свят, красивия, Божествения. Да видим този външния свят на безпорядък, защо ни е?

Нека сега да изпеем гамата, после всеки тон по два пъти и после всеки тон по три пъти. /*Изпяхме.*/ Трябва да изучавате музиката. Някои тонове се обичат повече, някои не се обичат. Трябва да знаете кои тонове с кои се обичат. На някои любовта им по-голяма, имат нещо по-близко от миналото. Някои не се обичат толкоз. Сега, ако вземете „до“ и „ми“ – обичат се. „Ми“ и „сол“ – обичат се. „Фа“ и „ла“ – обичат се. Сега да кажем, „Обичам да приказвам за слънцето, което ще изгрее“, кои тонове сега трябва да бъдат? „Обичам да говоря за слънцето, което утре ще изгрей“. Обичта с кой тон започва? „Фа“ обича да взема, басовия ключ е там. Как ще го вземеш, ще има малка тежест. Като вземеш нещо да носиш не може да не чувствуваш тежест, ще чувствуваш. Не си съвършено свободен, ръцете, ума или сърцето са заети с нещо. Представете си, че имате едно цвете, една саксия, каква песен ще му пеете, искате да го залъгвате. Представете си, слънцето, което е изгряло, то е едно цвете, ще му пеете от онова, което имате, трябва да му дадете. С кой тон трябва да започнете даването? За пример, ако извадя и ви дам една английска стерлинга, „фа“ ще ми изпеете хубаво. Ако вие дадете една лира стерлинга, вие „сол“ ще изпеете хубаво. В дадения случай, ако аз (искам) вие да изпеете „фа“ хубаво, трябва да ви дам. Ако вие ми дадете, аз ще пея „фа“. Едновременно, ако ви дам аз едно, че вие изпеете „фа“, вие за да изпеете „сол“ хубаво, вие трябва да дадете и тогава ще го изпеете хубаво. Като изпеете тона, вие сте дали нещо, обмяна е станало. Да

кажем купувате една дреха, давате 120 лв., вземате една хубава дреха и се обличате. „Сол“ като дадете пак ще се облечете. „Сол“ е вече обличане. Сега някой казва: „Какво бива, като дам.“ Нищо в света не е напразно. Ако ти си дал и не си приел нещо, обмяната не е правилна. Ако дадеш 200 лв. и се облечеш, доволен си в обмяната – в мислите, в чувствата, в постъпките и в тялото. В Божествения свят се изисква всякога една обмяна. Абсолютно никаква лъжа. Онзи, който ви дава дрехата трябва да бъде чиста, да не е примесена. Един тон, когато го пеете трябва да бъде чист. Много пъти тоновете са примесени. Вие пеете и в тона ви има страх, в тона ви има безверие, в тона виждам една меланхолия, песимизъм. Та пеете и нещо болезнено има. Музиката трябва да бъде свободна. Като пееш да се чувствува, че вяра има в пеенето, любов има, знание има, всичко туй трябва да чувствувате. Че пеенето носи Божиите блага. Като пеете да лъха нещо хубаво, не страх да излиза от пеенето. Ти се страхуваш дали ще вземеш вярно един тон или не. Тогава да кажем пеете песента: „Аз съм здрав и желая и вие да бъдете здрави. Аз мисля добре и желая и вие да мислите добре“. Щом аз мисля добре и пея добре, и вие възприемате добре, и вие ще мислите добре.

Сега същественото. Едно правило: Бъдете доволни от онзи момент, който имате. Бъдете доволни от дадения момент. Бъди благодарен на туй състояние в дадения момент, което имаш. Някой път си болен – бъди благодарен на боледуването. Щастлив си – бъди благодарен на туй, което имаш, понеже в природата два момента не се повтарят. Всеки момент носи едно велико благо. Всяко състояние, което имате, то носи в себе си благо. Всичко онова, което ви се случва, то носи велико благо. Хората не разбират неизследимите богатства. И страданията и радостите, всичко носят Божиите благословения. Смъртта и тя носи Божие благословение. Животът носи Божие благословение. Всичко в света носи Божиите благословения. И в края

на краищата, всичко онова, което се случва, ще образува едно цяло. Стих има, който казва: „Всичко онова, което се случва на онези, които любят Господа ще се превърне на добро“. Две мнения няма. Как ще кръстите туй изречение? Какво име да му турим? Дайте му едно хубаво име. Кръстете го 123, 1 и 2 и 3 прави 6. Ако не ви харесва 123, кръстете го 6. Ще кажете: Как си в 123? Или как си в 6? 123 – то са три октави в музиката, който пее и преспокойно ги взема. Пее както майката пее. Пее както бащата пее. Пее както децата пеят.

ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ ЕДИНАГО ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО СИ ИЗПРАТИЛ.

XXI година, 14 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 23. I. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

СИЛНА ВЯРА, СИЛНА НАДЕЖДА и ВСЕСИЛНА ЛЮБОВ

Отче наш.

„Благост“

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Пишете върху **темата №11**: „Ползата от твърдите и течните тела или ползата от твърдите и течните вещества.“

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Разликата между знание и приложение в какво седи? Човек знае, не знае да го приложи. Някъде прилага, без да знае, теория няма, прилага без да знае. Някъде знае и не може да приложи, някъде прилага, без да знае.

Имате 1. 10. 20.

27. 2. 4. 5

Какво отношение имат тия числа към човека? По система са разхвърляни всички тия числа. Човек има едно тяло. Туй тяло има десет пръста на ръцете, има още десет на краката – 20 пръста всичко. Две очи, две уши, две ноздри и една уста правят 7 и 20, всичко 27. Числото две какво отношение има към човека? Човек има две очи, две уши, два крака и две ръце = 4. Човек има пет пръста. Казвате 5. Но 5 има отношение към тебе. То са живи числа. Ако вземете числото статически, друго значи. Единицата означава тялото. 1 е равно на 3. [1 = 3] Как ще го докажете? Човек е разделен на три части. 3 е равно на едно. Туй тяло има глава, която мисли; дробове, които дишат, има след туй стомах, който работи. Как може да докажем, че едно е равно на три? Или че три е равно на едно? Как е възможно това? В какво седи мъчнотията? Мъчнотията седи, че казваме, че законът не може

да се престъпи. Престъпва се един закон. Казва: „Законът не може да се престъпи.“ Законът постоянно го престъпват и наказанието иде. Казва: „Законът не може да се престъпи.“ Щом законът не може да се престъпи, не може да има и наказание. Ние твърдим, че законът не може да се престъпи. Какво подразбираме? Ако не може да се престъпи този закон, не може да има и наказание. Щом има наказание, подразбира, че този закон се престъпва. Престъпва се законът и следствие на това има наказание. Сега имате идеята, която не е вярна. Казва: „Божият закон не може да се престъпи.“ Престъпва се. Какво има тогава? Наказание. Наказанието иде логически. Понеже законът е престъпен, иде страданието. Защо е страданието? Защото има закон. Законът защо е? За ред и порядък. Защо ни е порядъкът? Защото животът без порядък не може да се прояви. В порядъка животът се проявява. В безпорядъка животът се проявява със страдание, в порядъка животът се проявява с радост. Сега това са логически разсъждения.

В една неделна беседа двама журналисти се разговарят, аз ги слушам. Казва: „Че какво ще каже, че има невидим свят. Къде е този свят? Реално е туй, което виждаме. Кой е видял онзи свят?“ Чудна работа! Той мисли, че е много учен човек. Той вижда ли всичко? Колко неща има, за които се говори, но не се виждат. Атомите виждат ли се? Но има атоми. Електричеството, магнетизмът виждат ли се, не се виждат, но виждаме последствията. Целият свят е невидим. Видимото, то е духовното. Като се види, стане видимо. Ще кажете: „Видимият свят е физическият.“ Какво подразбирате под „физически свят“? Под „физически свят“ разбираме всичката оная материя, която (е) под контрола на нашите сетива. Може да опитаме. Видимото наричаме физически свят. Или видимият свят е твърдият свят. Духовният свят е жидък, подвижен е духовният свят. Под думата „жидък“ не разбираме вода, нещата са подвижни. Във физическия

свят нещата са устойчиви, не се мърдат. В духовния свят са подвижни. Като го поставиш и като мръднеш очите си, не може да го намериш. Той се движи. Сега вие казвате: „Физически хора.“ Тях ще ги намериш, където си ги оставил, духовните ще ги търсиш и не може да ги намериш. Питам сега: Ако имате един слуга, духовен ли искате да бъде или физически? То са ред разсъждения сега. Ние говорим за физическия свят по отношение на духовния. Физическият свят се отнася към духовния, както духовният се отнася към физическия. Отношение има между тях, като сравняват двата. Света е движение, може да го сравняваш с друг, но трябва да имаш една устойчива точка, от нея да излизаш. Ако нямаш тази точка, може да сравняваш, но няма да знаеш накъде е движението. Ако си в пространството и нямате опорна точка, няма да видиш движението, ще видиш, че светът е статически. Сега ние мислим, че сме в покой. Цялата наша земя се движи близо 30 километра в секунда. Цялата земя се движи, пък и цялата слънчева система, и тя се движи с още по-голяма бързина. Пък и цялата вселена се движи. Имаме три движения: едно – движение на земята, едно движение на слънчевата система и едно движение на цялата вселена. Ние съзнаваме туй движение. Ние седим на едно място и виждаме само промените, които стават. Че земята се движи, показват промените в климата. Ето отвън имаме статично положение на водата. Но тази вода от какво е станала така? – От движението на земята. Понеже земята се движи около слънцето, пък се движи и около себе си, поставя се в такова положение, че не приема достатъчно топлина и вследствие на това водата замръзва. Онези, които не знаят законите, ще кажат: „Така направил Господ.“ Какво разбирате тогава под думите „Така направил Господ“? Ученият ще каже: „Така направил Господ, но ще каже как обикаля земята, в кой месец кога се движи. Периодически се движи. Лятно време сняг не иде. Есенно време не иде, но зиме без изключение иде. Значи

казваме, че има закон, който регулира движението на този сняг. Да допуснем някой път във вашия живот иде сняг. От какво зависи? Вие сте неразположени или нападат ви лоши мисли, как си го обяснявате вие? Всеки ще каже: „Условията са такива, обществото.“ Не е виновато обществото. Значи земята като се движи около себе си и като се върти около слънцето, тя донася снега, тя донася тази беля. Някой изстине и казва: „Такъв свят защо е направен, да се простудяват хората? Свят ли е това?“ Кой те накара да идеш в студените места, иди на екватора. Студените места са за по-умните хора. Един американски професор доказва, че раят бил на северния полюс. Като съгрешил човек, изпъдили го из рая навън, Господ затворил северния полюс, натрупал сняг, за да не може никой да иде. Всичкото богатство е там. Цяла една книга има написана, събрани данни отвсякъде.

Казвам: 10. Ти ще мислиш за пръстите си. Щом мислиш за ръцете си, за пръстите си, ще знаеш за какво ти са. Ти бараш пръстите си и не знаеш тяхното предназначение. Казваш: „За работа Господ ги направи.“ За много работи Господ ги направи, не само за една работа. Един пианист, като седне да свири на пианото, казва, че Господ създал пръстите за пианото само. Онзи, който взема перото и пише, ще каже че за писане са създадени пръстите. Защо пише с трите пръста, защо не хване перото с петте пръста? Защо поетите пишат с трите пръста и двата държат в запас? Той е щедър, казва: „От 5-те пръста, които имам, трите пръста ги давам за общото благо на човечеството, двама за мене.“ Това е сега тълкувание. Пианистът, той е щедър. Казва: „Всичко за хората.“ Щом свърши да свири, пак оттегля пръстите си за себе си. Свири, свири, и пак остави два за себе си и 8 за другите. Поетът пише с три пръста, с двата работи заради себе си, с трите работи за ближните си. Пианистът работи с 10-те си пръста и най-после, като оттегли двата пръста, казва: „8-те за хората, двата задържам за себе си.“ Казва: „Човек ще работи за себе си.“ Но ако не

поставиш двете на мястото, дето трябва, какво ще дойде? Ако вземете един цигулар, той свири с 4-те пръста, с палеца държи ръчката. Палецът е като капелмайстор, показва на другите пръсти къде да стъпват, как да свирят, наблюдава да не би да направят погрешка. Всеки трябва да стъпи на мястото си. Ако не стъпи на мястото, тонът не излиза. Казвам: Вземете изкуството в музиката. Вземете един цигулар и вземете един пианист – колко време ще вземе докато научиш пръстите, докато го възпиташ този глупак, който не мисли, да ги накараш да мислят, да ги научиш на музика. 30 години като го учиш, като му пошепнеш, на място стъпя, мислят вече. Той, като затвори очите, те отиват на местата си. Ако вие може да накарате вашите пръсти да свирят, да разбират изкуството, как може да кажеш, че от тебе нищо няма да излезе? Мислиш ли, че и Господ, както ти си накарал твоите пръсти да те слушат, че Господ няма да накара твоята дебела глава няма да я накара да слуша? Господ ще те накара да мислиш по същия закон. Сега казвате: „Какво ще излезе от нас?“ Аз да ви кажа. Пита ме някой какво ще излезе от него. На пръстите ще кажете, че музиканти ще станат. На палеца казвам, че капелмайстор ще стане, ще дирижира тоновете. Дясната ръка ги кредитира, тя разклаща жиците, четирите пръста ще хващат рибите. Знаеш всичките колко са хитри? Пръстите хващат тоновете, те като ги хванат, ти ги схващаш с ушите. Онзи, като свири, аз схващам тона, аз се ползувам. Казва: „Ползуват се хората.“ Наполовина е вярно. Аз, като свиря ползувам себе си. Може да имам някакво неразположение, като свиря с пръстите, имам някакъв мотив, излекувам своето неразположение.

Казвам сега: 27. На какво е равно 27? В 27 вече имате Божествената майка на нещата. Двете е Божествената майка на нещата, 7-те е Божественият баща. 2-те астрологически е на Луната, 7-те е на Сатурн. То е едно отношение. В числото 7 имате един

завършен процес. То е число на почивка. Шест деня ще работиш, седмият е на Бога твоего. В шест дни Бог създаде света и в седмия си почина. В шест дни значи Бог по закона на Любовта работи, на седмия си починал. Сатурн си дал мнението, видял, че каквото Бог направил, е добро. Казва: „Заслужава да си почине." Почивката показва, че всичко е хубаво направено. Щом не можеш да почиваш, работата не е добре направена. Само човек, който мисли добре, който чувствува добре и който постъпва добре, има право да си почива. Той си почива. Щом си почиваш, ти всичко може да постигнеш. Щом не си почиваш, то е друго болезнено състояние. Вие нямате едно разбиране. Казвате: „Почива си." Но за вас няма смисъл почивката. Почивка значи всичко е направено добре. Спреш се някъде, то е временна почивка. Хубаво си ходил. Пак вървиш, някъде пак спреш. Значи добре си направил.

Та сега хората вървят по един път и не знаят смисъла. Казва: „Аз не зная защо живея." За какво живее музикантът? – Да свири. Защо живее художникът? – Да рисува. Защо живее каменарят? – Да чука камъни. Защо живее дърварят? – Да сече дърва. Защо живее слугата? – Да слугува. Защо живее господарят? – Да господарува. Защо живее свещеникът? – Да служи на Бога. Защо живее учителят? – Да учи другите. Защо живее ученикът? – Да се учи. Сега вие задавате въпроса: „Защо ни е знанието?" Тогава аз ви питам: Защо задавате този въпрос? Питаш: „Защо ни са краката?" Ти казваш: „Защо ни е знанието?" Аз ти отговарям: Защо ни са краката? – Да ходим. Не може ли без крака? Може и без крака. Змията ходи без крака. Но тогава ще се огъваш. Змията се огъва. Тя си направила изкуствени крака, като се огъва, тя се движи. Сега другият въпрос: „Защо трябва да живея?" Питам: Защо питаш? Ти задаваш въпроса, тогава отговори на втория въпрос. Ако ти отговориш на втория въпрос, само тогава може да ти отговоря на въпроса защо живеете. Ако вие задавате един

въпрос, друг може да ви зададе друг въпрос: „Защо питаш?“ Тогава отговори ми, защо питаш. Искам да зная. Защо ти е знанието? Може да се отговори така. Философски може да се отговори. Казва: „Защо живея, защо ми е животът?“ Въпросът не е там. Какво е предназначението? Животът ми е даден. – „За какво постижение ми е даден животът?“ Физическият живот е кратковременен. Един ден ще дойде други живот. Ако в този живот не можеш да живееш, ти в другия живот няма да бъдеш готов. Хората мислят много повърхностно, нямат ясна представа. Мислят, че като умрат, ще идат в другия свят. В никакъв друг свят няма да идат от туй гледище. Детето, което не е свършило първото отделение, може ли да иде във второто? Детето, което не е свършило второто отделение, може ли да иде в третото? Оня свят е едно отделение. Като свършиш един свят, тогава ще идеш в другия. Без да си свършил първо отделение, не може да идеш във второ. Такъв порядък не съществува. Казва: „Защо ми е даден животът?“ То е първо отделение, да влезеш във второ. – „Ами защо ми е второ отделение?“ – Да влезеш в третото, после в четвъртото, като свършиш него, ще влезеш в класовете, в прогимназията, като свършиш курса на прогимназията, ще влезеш в по-висшия курс, в гимназията. Като свършиш гимназията, ще влезеш в университета. Като свършиш университета, ще влезеш в света, той е училище. От земята къде ще идеш? От земята ще идеш в другия свят, в първото отделение ще влезеш. Като свършиш всичките дипломи, които вземеш от земята, ще живееш няколко милиона години. След като живееш 10, 20 или 100 милиона години на земята, като добиеш всичкото знание, което можеш да добиеш на земята, ще се удостоиш да влезеш в първото отделение на другия свят. То е само едно понятие за раздвижване на мисълта ви. Вие седите и мислите изключително за един кратковременен живот, който имате. Не виждате, че вашият живот е само един лист, едно клонче на едно велико дърво, не

виждате, че вашето благо зависи от състоянието на цялото дърво. Вие, като живеете на това дърво, добре ще ви бъде. Другояче, ако не живеете добре, ще ви извадят от този порядък на нещата.

Казвам: Тия числа имат разни качества и разни свойства. Каква е разликата между качество и свойство? Качество на един елемент и неговото свойство. Качеството на захарта е сладчината, свойство на захарта е да се разтопява, да взема известно място, пространство. Имаме свойства – искаме да завладаме. Качества имаме, искаме да се проявим. Да се проявим в света е качество. Да искаш да завладееш, то е свойство на човека. Не е лошо да завлада човек. Не е лошо човек да има една цигулка и да я завлада. Ние мислим криво за нещата. Свойствено е на човека да завлада. Да завладаш цигулката е на място. Имаш перо да знаеш да пишеш. Туй е свойство. Качество е да напишеш хубавите мисли. Ние казваме, че не трябва да имаме собственост. Под думата „собственост" ето аз какво разбирам: Никога не обременявай своя живот с излишни неща, които са непотребни. Бъди благодарен само на онова, което Бог е вложил в главата, в сърцето и в тялото. То е достатъчно за тебе. Всичките ненужни неща, не се обременявай с тях. Има нещо, което ще спечелиш. В свободата трябва да забогатяваш. В доброто трябва да забогатяваш. В знанието трябва да забогатяваш, в здравето, в силата трябва да забогатяваш. Не трябва да бъдеш слаб. Може да пръкне идеята във вас да бъдете всесилни. Потребно ли е на вас всесилието в дадения случай? Представете си, че имате желание с една тънка връв да потеглите цялата земя. Туй желание във вас потребно ли ви е? Ако искате да потеглите земята, потеглете една ваша мисъл. Една мисъл, която не се поддава на вашата воля, свържете я с този конец. Ако вие може да потеглите една ваша мисъл, ако вие може да потеглите едно ваше желание и една ваша постъпка. Вие може да потеглите и цялата земя, благодарение, че има 45 милиона коне, впрегнати да теглят тази земя.

Всеки кон има по 45 милиона конски сили. Онова, което притегля земята, е равно на 45 милиона коне, всеки кон има по 45 милиона конски сили. Сега ние нямаме ясна представа. Казваме: „Закон на теготението." Има някакво налягане. Представете си, на едни везни турят от едната страна 4-5 кила захар, на другото блюдо аз туря ръката си, колко кила захар ще уравновесят силата на дясната ми ръка? Най-малко 25 кила. Туй налягане теготение ли е? Аз налягам на везните отгоре. Налягането е един разумен закон. Ние го поставяме като неразумен. От планинските върхове водата се стича надолу. Когато се събират плодовете или когато се събира житото в хамбарите, това жито само ли влезе? Разумни същества го туриха. Туй разумното същество напълни хамбара. Ако дойде някой, който не разбира, ще се чуди по кой начин житото влязло в затворения хамбар. Дошло едно разумно същество, което поставило житото. Този процес може да се обясни.

Та вие сега се намирате в едно противоречие със старите възгледи. Нито със старото сте, нито с новото. Старото и досега не го разбирате какво е. Питате: „Защо сте дошли на земята". Питам: Защо се качваш на един параход, който отива от Европа за Америка? Отиваш в Америка. Щом си се качил на земята, отиваш в някое пристанище. Къде ще излезеш от земята? Следната близка станция къде е? Ако вземем астрологически земята като точка, имаме Венера, Меркурий, имаме Слънцето – те са вътрешните планети. Тогава имаме Марс, Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун, те са външни планети. Три вътрешни и пет външни. Оставяме сега Луната. Тия външните планети представят условията. Вътрешните планети и Слънцето се изявяват в човека в напрежението. Вътрешните се изявяват отвътре навън, от центъра към периферията. Външните – от периферията към центъра. Те са условните работи. Сега не вадете криви заключения. Всички ония хора, които влизат във вашата сфера, това са

възможности за вас. Всички хора, които ви ограждат, вие попадате в тяхната сфера, вие сте възможности за тях, те съставят за вас условия. Сега да кажем: Има един човек, който вас ви обича. Какво е той за вас? Щом вие обичате, какво е той за вас, възможност ли или условие? По видимому се схваща движението на земята. Слънцето спада в сферата на земята, тия планети образуват едно полушарие, кръг. От гледище на Слънцето всичките планети са условие на Слънцето да се прояви. Щом вие обичате, какво са хората? Щом те обичат, ти си в техния кръг. Ти си възможност за тях. Щом те обичат, те са условие, ти си възможност. В дадения случай онзи, който те обича, той е едно условие за тебе, ти си една възможност заради него.

Задава се въпросът: Какво отношение има възможността и условието? Външните и вътрешните условия, то са разумни същества. Ония същества, които мислят в нас – вътрешният кръг – създават възможностите. При това ние може да направим експеримент, ще опитаме нашата любов каква е, какво произвежда. Ония хора, в кръга на които падаме, те са условия заради нас, ние ще бъдем възможности за тях, те да проявяват качествата на своята любов. Вътрешният живот е да проверите качеството на любовта, която съществува в света. Условията какво ще ви дадат? От условията иде животът. Външният кръг носи живота, суровия материал е той. Вътрешните възможности обработват този живот. Като любиш, ти даваш възможност, за да се прояви любовта, суровия материал внасяш. Да ме разберете хубаво, да разберете закона, когато те обичат и когато ти обичаш вътрешно, кога си условие и кога възможност. Когато говорим за условията на любовта, разбираме суровия материал, който любовта ни донася. Външните условия на любовта разбираме суровия материал, който любовта внася. Когато говорим за възможности на любовта, разбираме материала вътре. Следователно, трябва да имаме материал, който да обработваме. Като го обработим,

тогава става една разумна обмяна и ние се подигаме. Това е еволюцията на човешката душа или подигането на човешката душа, минаването от едно състояние в друго. Ако дадената любов не се обработва по закона на възможностите, тогава тази любов не може да се реализира. Вследствие на това нереализиране на любовта идат страданията. Ние означаваме даденото с плюс, това, което има да се обработва – с минус. Имаме минус, плюс, после плюс, минус. Дал съм, ще взема. Ще обработя, ще дам. Имаме минус, плюс. Той нищо не е дал, иска да вземе. Ти имаш гладория, искаш да ядеш. Ще страдаш. Първия случай има какво да ядеш, ще го сготвиш. Хората нямат ясна представа, че страданието произтича от недоимък. Нещо не е дадено. Ако нямаш храна, ще страдаш. Плюс, минус, то е естественото положение. Минус, плюс – ще страдаш. Казва: „Защо ще страдам?“ Щом няма какво да ядеш, ще страдаш. Ако има какво да ядеш, не можеш да ядеш. Третото положение какво ще бъде? Минусът показва, че не можеш да ядеш. Всякога, когато вие се отказвате да направите нещо, вие сменяте знаковете. Дойде ти една хубава мисъл и ти не я приложиш, знаковете се сменят. Имаш плюс, то е един подтик. Щом се поколебаеш, веднага минус имаш. Решиш веднага, изменя се положението, имаш плюс. Съблазниш се, минус. Поправиш погрешката, плюс. Пак се поколебаеш, минус. Знаците показват промяната на състоянията: плюс, минус, плюс, минус, плюс. Така може да се редят. Може да имаш минус, плюс или може да имаш плюс, плюс, минус, минус и пак плюс. Това показва колко си изпълнил и колко не си изпълнил, колко ти е дадено и колко не ти е дадено.

Та като ви гледам, виждам колко способности има във вас, не са обработени, колко чувства, колко сили има, които не са обработени. Много пъти човек не е работил, иска да му плащат. Цяла година нищо не е работил, иска да му платят. Когато уволняват някого, има закон,

три месеца трябва да му платят, без да работи. В природата такъв закон няма. В природата законът е: работиш – плащат. Спазваш закона на любовта, любовта иде; не спазваш закона на любовта, любовта не иде. Спазваш закона на мъдростта, мъдростта иде; не спазваш закона на мъдростта, мъдростта не иде. Спазваш закона на истината, истината иде; не спазваш закона на истината, истината не иде. С неидването на любовта, страданието иде. На неидването на мъдростта, страданието иде. На неидването на истината, страданието иде. Щом не дойде истината, лъжата иде. Щом не дойде мъдростта, невежеството иде. Щом не дойде любовта, безлюбието иде. Няма празно пространство. Ако не тече чиста вода, кална ще потече. В човешкия организъм всички пори се запушват. Всичките хора умират от кал, задръстват се порите. Ако текне жива, чиста вода, човек лесно живее. Ако не текне, започва да се проявява такова твърдо вещество, то запушва порите на живота, човек не може да се прояви.

Първото нещо: Пазете се от постоянното недоволство. Вие сте недоволни. НЕ – ще турите запетайка, доволен. И в недоволството ще създадете едно доволство. Ако вие свирите на един инструмент, мислите ли, че вие още първия момент ще вземете верни тонове? Колко пъти ще вземете неверни тонове. Много пъти ще вземате неверни тонове, може би учителят по музика да ви наругае, ще ви нагруби. Какво означавате с думата „ругае“? Казвате: „Изруга ме.“ „Из-рог“ какво означава? Той намерил нещо тънко през този рог. Водата минава през рога. После през рога на устата излиза нещо. Казва: „Неспособен си.“ Какво означава „неспособен“? Не, тури запетайка, способен. „Неспособен“ от какво произтича? Закъсал си. Не е закон на противоречие. Искаш да идеш по моста, мостът е развален. Не си отишъл навреме. Казва: „Навреме не си отишъл.“ Като дойдеш до реката, трябва да имаш аероплан да хвръкнеш. Пак да си способен. Неспособен си да минеш моста. Пита те той:

„Неспособен ли си?“ Човек е неспособен, когато не направи работата. Подразбира, не употребява своята способност на място. Кое е по-хубаво сега: Да вземеш един тъпан да го биеш или да вземеш един инструмент да свириш? Не е лошо да имате по един тъпан всички. Щом не можеш да направиш нещо, започни да биеш тъпана. Не можеш да направиш някаква работа, вземи тъпана, окачи го на врата и го бий. По-хубаво да биеш тъпана, отколкото да напишеш писмо, да наругаеш. Набий тъпана, кажи: „Хубаво ще даваш ли тон, капелмайстор ще бъдеш ли?“ Трябва да имаме един тъпан за класа. Ще бъде привилегия, който бие тъпана. Всеки месец може да се смените. Може един път в годината да го даваме някому. 12 месеца за десет години всички ще бъдат тъпанари. В целия оркестър тъпанът дава тон, важна рол играе. Всяка мисъл, която няма тъпан, липсва ѝ нещо; когато има тъпан, всичко е на място. Под думата „тъпан“ разбирам всяка мисъл, която побеждава мъчнотиите, за нас тя има тъпан. Всяка мисъл, която не може да побеждава мъчнотиите, няма тъпан. Тъпан имате в ушите. Природата взела предвид. Не мислите, че тъпанът е изкуство. Природата е турила две тъпанчета в ушите. Като удари този тъпан, ти се свестиш. Като ти говори с тъпан започват хората. Но този тъпан, който говори, слушайте го.

10 – мисли за ръцете, за краката. 1 – мисли за главата, за дробовете, за стомаха. 27 – ще мислиш за ръцете, за краката, ще мислиш за очите си, за ушите си, за устата си. Известни числа имат отношение към нас. Да си спомни човек в себе си хубавото, което има. Ние не се спираме върху ония богатства, от които зависи човешкото щастие. Щастието зависи от ушите. Щастието зависи от очите. Щастието зависи от устата, от носа, зависи от ръцете ти, от краката ти. Всичко онова, което има, той носи възможностите за своето щастие в себе си. Това са новите хора. Казват: „Светът е така направен.“ Не е светът така направен. То е наше разбиране. Когато

един ден разберем, ще видим, че светът не е така създаден. Щом сме в противоречие с нашия Божествен свят, светът не е така създаден. Щом дойдем в хармония с този свят, светът е така създаден.

Сега имате една нота „до“. Какво означава „до“? „Ла“? Ако аз садя едно семе, какво означава? „До“ са корените. В природата семето най-първо пуска корени, после клони. Имате „до“, „си“. „Си“ в дадения случай е, който посял. Преходен тон е. „Ла“ значи да пусне корени надолу. Над „ла“ кое ще дойде? То е „ре“, стъблото. Първото отклонение на стъблото, то е „ми“.

Та казвам: Всичките процеси в природата са разумни за тоя, който разбира. Когато човек не разбира тия разумните процеси, той се намира в едно преходно положение. Навсякъде има една последователност. Ако не можеш да вземеш вярно „до“, не можеш да вземеш вярно и „ре“. Ако „до“ не можеш да вземеш, и „ла“ не можеш да вземеш. Ако „до“ не можеш да вземеш, и „ре“ не можеш да вземеш. Ако „ре“ вярно не можеш да вземеш, и другите тонове не можеш да вземеш вярно. От „до“ имаш опорна точка да вземеш вярно и другите тонове. Мярка ще бъде в музикално отношение, подтик ще бъде. Ако не можеш да вземеш един верен тон, аз зная причината къде е. Ако ти си в чисто музикален свят, щом вземеш вярно „до“, и другите тонове са верни. Щом „до“ не можеш да го вземеш вярно, и другите тонове не са верни. Щом не можеш да вземеш вярно тоновете, някаква мисъл се явила по-гъста, затуй не е верен. Щом имаш погрешка, не си в музикалния свят, срещнал си много груба материя, не резонира хубаво. Затуй, като започнете да пеете, ако започнете да мислите за други неща, не излиза. Ако музикално ви занимават тоновете, ще бъдат верни. Значи в музикалния свят няма препятствие да вземеш тоновете. Щом се яви препятствие, не можеш да вземаш вярно тоновете. Някой дойде, вземе някой тон от третата октава или „фа“, или „сол“. Ако се разколебаеш или се страхуваш, веднага този страх е

внесъл нова материя и ти не можеш да вземеш вярно тона. Ако се яви надежда, ще вземеш вярно тона. Всичките ония неща, за които нас ни разколебават вътрешно, не може да ги постигнем. Всичко, в което се разколебаваме, ще правим погрешки.

Ако питате сега: „Защо ви е главата“, какво ще кажете? Понеже главата е по-тежка, на човека му взело милиони години, докато се научи да държи право главата. Много тежка е главата. Природата му дала едно тяло много неустойчиво. Най-голямото изкуство, което човек придобил на земята, то е да ходи. Няма по-трудна работа от нея. Тази е най-трудната работа във физическия свят, която човек е направил – да се научи да ходи на два крака. Като изгуби равновесие, падне. Сега втората стъпка, втората мъчнотия, която се е явила, е да държи чувствата си, сърцето си. Сърцето и то ходи на два крака. И умът на два крака ходи. Три мъчни работи, които се е учил. Със сърцето не е постигнал и с мисълта не е постигнал. Издигне се да ходи и падне. В умствено и в духовно отношение, той в умствено отношение пада и в духовно отношение пада. В духовно и в умствено отношение човек е в неравновесие. Идеалът е да не пада. Птицата не може да падне, когато крилата са нормални. Като се спусне, мислиш, че ще падне. Като подигнете един човек и го пуснете, той няма свободата на птицата. Никой от вас не е свободен в мислите. Като се издигате във високите места, надолу се сгромолясвате в мисълта си. Във всичките трудни положения трябва да излезете успешно. Като не можеш, не се качвай нависоко. От каква височина скача човекът? Кое е най-безопасното скачане? От 25 сантиметра най-добре скачате. От метър може да скачате.

Кракът ви на три места се прегъва. Първото прегъване е за умствения свят, второто – при коляното – е за духовния свят и третото – при бедрото горе – за физическия свят. Най-първо в скачането и в ходенето ще упражняваш ума, ще прегъваш крака в

стъпалото. Свиването при коляното е за сърцето и горе е за тялото, за физическия свят. Имайте това в съображение. Свиването при стъпалото има връзка с ума, свиването при коляното има връзка със сърцето и горе има връзка със стомаха. Ако коляното се движи добре, сърцето функционира добре, дробовете функционират добре. Ако горе свиването е добре, тогава стомахът функционира добре. Някой казва: „Защо трябва да стъпвам?“ Стъпването има отношение към мисълта. Ако не знаеш да си свиваш коляното, ще повредиш сърцето. Ако не знаеш горе при бедрото да си свиваш крака, ще повредиш стомаха. Всичко трябва да знаеш, кое за какво е. Вие технически трябва да знаете всяка част за какво е.

Досега всички са проповядвали магията. Магите са носили под ръкавите магическата палка, ръкавите са били широки. Палката е главата, то е неговият ум, единицата. Умът има ръководството. И на ръката имате три свивания, същият закон е. На всеки пръст пак имате три свивания: за умствения свят, за духовния и за физическия. Всички тия свивки имат отношение към някой от удовете. Някой път питате: „Защо не ми върви?“ Казва: „На мене не ми върви на физическото поле.“ Виждам горе, че кракът не може да се свива или при коляното, или при стъпалото. Това указва влияние на някой уд. Туй свиване има отношение съзнателно и това да ти е приятно. Ето какво разбирам: като свиваш ръката си, да ти е приятно. Когато свиваш ръката и не пораждаш приятност, това е аномалия. Свиеш ръката си, да ти е приятно. Като мръднеш лакета, да ти е приятно. Като мръднеш рамото, да ти е приятно. Заболи те рамото, да ти е приятно. Някои хора на физическото поле, като им върви, да видиш как си махат ръцете, движат ги от рамената. Когато е закъсал, свие си рамената, не си движи ръцете. Цигуларят, като свири хубаво, движи си ръцете. Като закъса, не свири свободно с ръката. Препоръчвам ви хубаво да си свивате ръцете, не анормално, но много хармонично.

Казвам: Ако мислите хубаво, ако чувствувате хубаво, ако постъпвате хубаво, всичките ви удове ще функционират нормално. Всичките удове имат свои функции и носят известни блага. Сега вие искате да оправите живота си, без да знаете как да свивате ръцете, краката. Като ходиш, да знаеш как да ходиш. Като махаш ръцете си, да упражняваш ръцете си във всички направления.

Сега направете един опит. Един ден, като сте неразположени, вижте откъде зависи неразположението, къде е погрешката, от краката ли зависи, от ръцете или от главата. Ако зависи от краката, тогава свиването не става правилно или долу в стъпалото, или в коляното, или горе при бедрото. Хармонични трябва да бъдат движенията. Сега по този закон енергията от ходилото може да влезе в коляното или от китката може да иде в лакета, от лакета може да иде в рамото. Не е безразборно. Енергията може да се измества по цялото тяло. То е прогресът на човека. Ако не може да пестите тия енергии, тогава идат противоречията. Та изводът: Изучавайте живота тъй, както музикантите го изучават. Изучавайте живота тъй, какво художниците го изучават, да рисуват с боите, с четките. Изучавайте живота, както техниците го изучават. Когато строи един автомобил, той знае всичките части. Един шофьор трябва да разбира частите на автомобила си. Всякога, щом се яви някое противоречие, знае как да го поправиш.

Това е доста материал за смилане. Ще кажете: „Това ни е останало. Въглища нямаме." Не можете да се оплачете, че нямате въглища. Когато няма въглища и двете соби горят. Който няма въглища, да дойде тук да се топли. И двете соби горят постоянно.

Ако бих поискал от вас, в какво седи неразбраната музика да ми кажете, всеки може да ми изпее него. Ако е неразбрана музика, всеки може да пее. Ако поискам една разбрана песен, малцина могат да пеят. За вас е свойствено да пеете една неразбрана песен.

Отношението на тоновете е много трудна работа. Да се вземе един тон верен, не е лесно. В тоновете има морал. Човек, който не е чист, не може да пее добре. Всички онези певци, които не са чисти, изгубили са гласа си. Човек, който пее хубаво, той е морален. Човек, който не пее, той не е морален. Човек, който мисли, може да пее. Човек, който чувствува добре, може да пее. Казвам: Чистотата е едно условие за здравето, за мислите, за чувствата, едно външно условие. „Чистите по сърце ще видят Бога." Какво означава? Който види Бога, като види Бога, той ще придобие всичко. То е възможност. Ще бъде поставен на най-хубавото място, дето да го постигне. Земята, като е поставена на своето място, постоянно пътува, не седи на едно място, постоянно се движи. Човек, който види Бога, ще се движи в правата посока, ще постига. Не ще постигне, но ще постига онова, което желае.

Какъв тон бихте турили на главата, на човешкото сърце и на човешкия стомах? Трудна работа. Как бихте изпяли „глава, сърце и дробове"? Главата е скрита като орех в твърда черупка. Забележете, имате три обвивки на ореха. Не може ли да има една обвивка, но три. Една зелена обвивка, първата обвивка е свързана с физическия свят, втората – с духовния свят, а самият орех е Божественият свят. Първата сама по себе си пада. Втората трябва да я строшиш или като посееш ореха в земята, тя се пръска. В препятствията, които имате в живота, доста обвивки има човек. Някои обвивки трябва да паднат. Първата обвивка трябва да падне, физическите препятствия трябва да паднат, да останат духовните препятствия. Вие трябва ядката, която извадите, да я изядете или да я турите на работа. Ще извадите ядката, ще я обелите. Докато ядката е в черупката, тя е в безопасност.

Три неща помнете: Непреодолима надежда, непреодолима вяра, непреодолима любов. Или другояче турено: Дръжте се за всесилната надежда, дръжте се за всесилната вяра, дръжте се за всесилната любов. Или другояче: Дръжте се за силната надежда, дръжте се за силната

вяра и за всесилната любов. След като направите този рабор, ще дойдете до основите неща: Силна вяра, силна надежда и всесилна любов. Всесилна любов в сърцето, силна вяра в мозъка, силна надежда в тялото.

Направете едно резюме на сегашната лекция, едно хубаво резюме. Трябва да се направи опит. Има една опитна страна.

Отче наш.

XXI година, 15 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 30. I. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОРГАНИЗИРАНЕ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете.

/Прочете се темата „Ползата от твърдите и течните вещества.“/

За другия път **тема №12** да начертаете един хубав триъгълник със страни по 10 сантиметра и един куб, пак със страни по 10 сантиметра. Хубаво ще го начертаете, изящно. Без погрешка. После ще го начертаете на един хубав лист, не какъв да е лист. Листът да е 15 сантиметра. Аз турям тия числа, понеже играят важна роля. Тъй щото ще спазите, ще начертаете страните добре.

За какво служи водата? За какво служи хлябът? Да кажем, в геометрията имате правата линия. За какво служи правата линия A______B? Тя има свое предназначение. Водата е една подкрепа. Ако искаш да свършиш една работа, тебе ти трябва вода. Ако искаш да свършиш една работа, хлябът ти е потребен. Ако искаш да свършиш една работа, въздух ти е потребен. То са подкрепителни условия, които помагат. Често в живота има неща, които трябва да ви подкрепят. Да кажем, вие искате да разрешите един въпрос. Да допуснем, че вие сте художник, искате да нарисувате една цветна картина. Кое ще дойде на помощ на цветната картина? Очите ще ви дойдат на помощ за цветната картина. Да кажем, ако във вас обективният ум не е развит, тогава няма да имате една съразмерност в черепа. Някой път ще направите ушите по-големи или по-малки, някой път носа ще го направите голям или малък, на веждите няма да дадете правилната форма, която имат. Не мислите, че веждите на хората са направени както трябва. Може би векове ще минат, докато ги направите такива, каквито трябва. После носът ви не е такъв,

какъвто трябва, устата ви не е такава, каквато трябва. Сега вие отговаряте на ония условия, при които живеете. Та казвам: Има една вътрешна страна. Всички искате да разрешавате социални въпроси. Социалните въпроси, те нямат близко отношение към вас. Онова, което вие придобиете, то ще ви ползува. Да кажем, ако имате една слаба памет, постоянно ще забравяте. Решите да направите нещо, забравите какво беше. Вие сте решили да идете във Варна, станете сутринта, казвате: „Къде щях да ходя?“ После мислите да идете в училище, но сте забравили. Мислите къде да идете. По някой път има хора, които забравят името си. Паметта е от разни категории. Има памет за думи. Някои хора изучават езиците много лесно, някои много мъчно изучават езици. Някои изучават много лесно, понеже паметта е развита. Има една математическа памет, има една музикална памет, има една религиозна памет. В туй отношение помни всичките положения, понеже го интересува религията, всичките религиозни данни, секти, религии ги знае. Знае как се явило християнството, мохамеданството, всичките религии. Какво ще ви ползува? Ще имате една малка полза. Туй знание засега няма приложение. Например, вие по какво познавате сега външно дали един човек е добър или не? Под думата „добър човек“ разбирам организиран човек, тялото му има хубав строеж. Всичко много добре е построено. Туй разбирам „добър човек“ обективно. Грозен човек или лош човек разбирам, който не е организиран, сбутан е той. Сега вие имате една идея, казвате: „Той е лош човек“. – Не е организиран добре. Добрият е организиран. В какво седи сега организирането? – Да има съответствие между неговите части. Добрият човек има съответствие, добре е организиран неговият ум, добре е организирано неговото сърце, добре е организирана неговата воля. Често говорят хората за културен човек, за култура. Една киселица може ли да мине за ябълка? Не може да мине за ябълка. Казвам: При сегашните

условия, кое е необходимо за хората? Кое е необходимо за месоядните животни? Най-необходимо е да имат здрави зъби, да имат здрави крака, че като хванат жертвата, да я държат здраво. Кое е необходимо за тревопасните животни? Може ли всичките животни да бъдат месоядни? Или може ли всички да бъдат тревопасни? Някои от животните ядат трева, която е от маслата на някои животни, които са умрели и са разложени. Тия растения храната са взели от телата на умрелите животни. Може да кажем, че тревата е сготвена със свинска мас или с говежди лой.

Често се намерите в едно безизходно положение. Туй неразположение духом хората го отдават на временните условия. Допуснете, че вие сте ученик, учите добре, но постоянно ви турят 3. Учите хубаво и пак 3 ви турят, по всичките предмети се 3. Как ще си обясните? Свършите с 3 гимназия, друг свърши с 6 гимназия. Каква ще бъда разликата? В диплома ще има разлика. Единият има шесторки, другият тройки. Аз казвам: Който свършил с 3 гимназия, ще бъде юпитеров тип в живота, който свършил с 6, ще бъде венерин тип. Който е свършил с 3, е мъжкият принцип, с 6 който е свършил, е женският принцип. Представете си, че вие искате да бъдете мъж, пък свършите с 6. Допуснете, че вие искате да бъдете малко женствен, а свършите с 3. Който свършва с 3, е мъжки принцип, 6:3 равно 2. Едно е мъжки принцип. Две е женски принцип. От три може да се развие мъжкият принцип. Сега научно да обусловим, какво трябва да разбираме под думата „мъжки принцип“. Под думата „мъжки принцип“ разбираме, дето има преобладаващо влияние умът и волята. Под „женски принцип“ разбираме, дето има преобладаващо влияние сърцето и волята. Преобладаващо влияние на ума и волята е мъжкият принцип. Преобладаващо влияние на сърцето и волята е женският принцип.

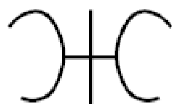

Фиг. 1

Ж-то, както сега се пише (**Фиг. 1**), кои линии преобладават? Кое е по-силното? Кривите линии означават мекота. Правите линии вземаме на ума. Кривите линии са на сърцето. Кое преобладава в Ж-то? Към кой принцип спада? К-то към кой принцип спада? Б – б към кой принцип спада? Туй Б в дадения случай от мъж стана жена – б. А към кой принцип спада? Аз ви навождам на една мисъл. Вие живеете в един свят, дето стават смени на човешката мисъл и чувствувания. Нямате една ясна представа какво нещо е човешката мисъл или какво всъщност представят човешките чувства. Някой път вие имате едно хубаво разположение, нещо идейно. Не може да имате никаква форма. То си има своя форма. Или имате една красива мисъл, не може да дадете ясна представа какво представя красивата мисъл. Та казвам: В Ж-то има сили, които действуват. В живота има големи противоречия. В живота страданията произтичат отвътре, отвън са благата. Животът отвън е красив, отвътре има страдания. Вие влизате в живота, искате да бъдете щастливи. Вие желаете материални работи. Щастието произтича от нещо придобито. Един земеделец, щом има плодове в градината си, той е щастлив. Щастието почива на материални блага, които сте добили. Вие сте завършили добре училище, имате книги, имате обуща, дрехи, то са материални неща. Вашето щастие тук почива на материални неща. Вашето щастие всеки може да ви го отнеме. Утре, като ви задигнат дрехите, като ви задигнат книгите, вие ставате нещастен. Тия работи ние може да ги избегнем. Трябва да се приспособим. В пролетта вие не предвиждате каква ще бъда зимата. Дойде пролет, вие сте весели, бодри. Дойде

лятото, есента, не знаете каква ще бъде зимата. Може да ви стисне тази зима, да страдате. От пролетта може да знаете каква ще бъде зимата. И от зимата може да знаете каква ще бъде пролетта, и от есента може да знаете. Вие не правите наблюдения. Може от есента да знаете каква ще бъде зимата. Направете следното наблюдение. Ще ви трябват няколко години, за да дойдете до заключение. Наблюдавайте тополите, откъде започват да капят. Някой път листата започват да капят от върха, някоя година започват да капят от дънера, средата остават. Някоя година от средата първо окапват, после дънера и от върха. С туй хората свързват каква ще бъде зимата. Ако започват листата да падат от върха, каква ще бъде зимата? Ако започват от дънера, каква ще бъде? Ако започват от средата, каква ще бъде? Тази година откъде започнаха да падат листата? Или вас не ви интересува. Вие ходите на екскурзия и не се интересувате откъде духа вятърът. Един екскурзиант, който ходи по планините, трябва да го интересува вятърът. Щом духа южният вятър, ти трябва да знаеш, ако тръгваш неподготвен, като духне северният вятър, веднага ще имате дъждовно време. Щом имате дъждовно време, ще теглите. Като се смени вятърът, ще дойде дъждът. Вие не вземате мушама, казвате: „Хубаво е времето." При туй хубавото време, щом духне северният вятър, веднага ще имате дъжд, ще се наквасите. Връщате се простудени. От какво произтича? Вие сте се осланяли на хубавото време. Щом тръгвате в хубаво време, ще се развали. Или тръгвате, когато духа северен вятър, вземате всички предпазителни мерки. Тогава времето се смени, духне южният вятър. И в двата случая ще имате дъжд. Само че, ако духа южният вятър и се смени със северен, ще имате студен душ. Ако духа северен вятър и се смени с южен, ще имате топъл душ. Разликата е тази. Сега вие тръгвате, има вятър. Вие искате да имате добро настроение. Доброто настроение е топлият вятър. Не знаете че туй, хубавото настроение се смени със студено, с лошо настроение. И

тогава ще има дъжд. Вие се радвате, казвате: „Настроение имам." Настроението е топлото течение. Туй течение ще се смени със студено течение, ще има дъжд. Вие не вземате предвид. Вие мислите, че вашето хубаво настроение ще остане така. То ще се смени със студено. Тия промени трябва да знаете. Щом имате едно приятно настроение, то ще се смени неизбежно. Може след половин час, може след два часа, след 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 часа, ще се смени, ще дойде една рязка промяна. Ако не сте взели предвид, ще страдате. Често страдате и се оплаквате, казвате: „Аз не очаквах туй." Тази година нали не очаквахте този студ? Дали го очаквате или не, студът ще дойде.

Та казвам сега: Науката в света трябва да се употреби за изучаване. Да изучавате себе си, кои способности и чувства трябва да развивате. Някой път казвате, че някой човек е твърд. Хубаво е да бъде твърд. Някой е много мек, отстъпчив. Когато човек е мек, твърдостта е слабо развита. Каквото му кажат, отстъпва. Казва: „Той има слаба воля." Твърдостта е чувство, не е способност. В българина чувството „твърдост" е много развито. Българина вземат за мярка. Твърдият с девет чифта биволи трябва да го преместят. Казвам: Ако много си твърд, имаш повече от твърдостта. Ще задържиш колкото ти трябва, излишното ще го туриш настрана. Някой път имаш недоимък. Всеки каквото ти каже, ще го направиш. Твърдостта е едно чувство, което показва, когато си на правата страна, да бъдеш твърд, когато си на кривата страна, да бъдеш отстъпчив. За доброто да бъдеш твърд. Когато е за злото, да бъдеш мек, да не упражняваш твърдостта си, да бъдеш отстъпчив.

Сега представете си, че някои хора са яростливи, гневят се. В тях друго едно чувство е развито. Чувството на самосъхранение е силно развито. Във всички месоядни животни туй чувство е силно развито. У тревопасните животни туй чувство на самосъхранение по-слабо развито. Затова те се гневят по-малко. Например, един вол като се

разгневи, може да те набоде, най-първо ще те натисне с рогата на земята. Ако един лъв, един тигър или един вълк те нападне, ще откъсне, каквото хване. Едно тревопасно туй не може да направи. Някой път вие се сърдите. Не знаете причините на сръднята. Самосъхранението е по-силно развито. Не ви трябва толкоз багаж, оставете малко настрана. Някои сте по-меки, трябва повече твърдост. Някъде е повече твърдостта, отколкото трябва. Ще изваждате, ще събирате. Ще събирате, дето имате недоимък. Ще изваждате, дето имате повече. Знаете ли, кога ще изваждате от своята твърдост? Като имаш повече твърдост, събира се енергията. Как ще изваждаш тази енергия? Методи трябва за изваждането.

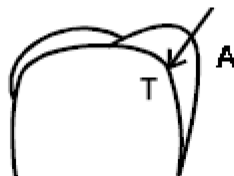

Фиг. 2

Твърдостта е отзад горе на главата (**Фиг. 2**). Т – първото положение е нормално. Линията А показва, че твърдостта е чрезмерно развита. Трябва да се извади. Как ще извадите тази енергия? На българина като му кажеш да мине от другата страна, пита: „Защо?“ Ако идете в Америка или в Англия, казва: „Минете от другата страна.“ Не пита. Българинът пита: „Защо?“ Иска да знае, защо трябва да смени пътя, по който върви. Понеже твърдостта е силно развита, казва: „Аз не мога да се върна.“ Има един случай, един български полковник, мисля, че то бе преди две-три години, един майор пътува с автомобил. Кара ги шофьорът. Идат до един мост и шофьорът казва: „Господин полковник, мостът е развален.“ Казва: „Аз заповядвам да караш, да минем моста.“ Заповяда, но убиха се, събори се мостът. То е твърдостта. Казал веднъж, да се не върнат. Мостът е

развален и той иска да минат. Ние сме такива полковници, понеже сме казали, не искаме да се върнем. Щом мостът е развален, не минавай, макар и да си полковник, и генерал да си. Не питай дали е право или не. Щом мостът е развален, спри се. „Ще изгубим време.“ – По-добре да изгубиш време, отколкото да изгубиш живота. По някой път в дома, щом едно дете се сърди, не става на неговото. Малките момчета или момичета бащата изисква нещо, много настойчив е, бащата е много твърд, децата, момчето или момичето казват: „Аз ще се самоубия.“ Бащата е твърд, не отстъпва, децата казват, понеже той не отстъпва: „Ще се самоубия“. Тогава кой е на правата страна? Единият не отстъпва, другият иска да извърши престъпление, да се самоубие. Ти най-първо не прави голямото престъпление да се самоубиваш, но вземи едно ножче, че го мушни в крака. Ще видиш можеш ли да издържиш страданието. Той иска да се самоубие, не знае какво е самоубийство. Вземи, че дупни крака си, да видиш можеш ли да се самоубиеш. Често слушам да казват: „Да се самоубия.“ Казвам: Ти знаеш ли какво нещо е да се самоубиеш? Мушни ножчето в крака си, дупни и другия крак, тогава ти ще се откажеш. Тази идея за самоубийство трябва да се измени. Твърдостта трябва да се смекчи. А пък разрушителността трябва да са организира. За да се организира човек, трябва да развива своите възвишени чувства. Божественото е, което използува разрушителната енергия. Божествените чувства използуват разрушителната енергия и я превръщат в добри чувства. Като говорим за любовта към Бога, подразбираме да се организира човек. Само любовта към Бога е в сила да организира човека. Тя е единствената сила, която може да организира. Без любов към Бога всякога ще бъдем неорганизирани, ще имаме най-големите нещастия.

Сега имаме културни хора. Най-културните хора в света сега вършат най-големите престъпления. Ако те имаха туй Божествено

чувство на справедливост, ни най-малко не биха извършили престъпление. Всеки иска да победи. Казвам: По някой път ние започваме една война вътре в себе си и какво излиза? Не можем да се приспособим. Казва: „Аз не отстъпвам.“ Като не отстъпваш, какво ще добиеш? Да допуснем, че ти се бориш с една мечка, какво ще добиеш? Искаш да победиш една мечка. Как се побеждава мечка? Вие не бихте победили мечката. Страхливият побеждава мечката, като се качи на дървото горе. Казвам: Сега, при сегашните условия, трябва едно самовъзпитание. Всичките енергии, които са вложени в човешкия организъм, трябва да се организират или да се използуват. Всякога, когато не се използуват, се явяват най-големите противоречия. На първо място всякога се стремете да имате едно равновесие между вашия ум, между умствените способности и човешките чувства. Една мярка трябва да имате. Защото способностите се подхранват от чувствата в човека. Защото, когато човек стане силен в умствено отношение, влиза повече кръв в предната част на главата му. Или когато способностите и неговите чувства са силно развити, тогава иде повече кръв в мозъка, в сърцето и се развиват неговите чувства. Казвам: Трябва достатъчно кръв за човешките способности и достатъчно кръв за човешките чувства. И тогава, когато умствените способности се развиват повече, отколкото трябва, човек става сух, нервната система се развива чрезмерно, изтощава се човек. Когато чувствата се развиват чрезмерно, тогава симпатичната нервна система се развива и хората стават пълни, много пълни стават.

Кои са важните неща? За да се възпита твърдостта, трябва да се развие милосърдието. Тогава предната част, като се развие добре, уравнява. Милосърдието може да въздействува на човешката твърдост. Милосърдието въздействува и на човешкото разрушение. Хора, които са много разрушителни, ако се развие милосърдието, то

организира. Та казвам: Ако милосърдието е слабо, ако разрушителността е силна и твърдостта е силна, тогава се явява престъпността в човека. Някой път за малка обида човек може да извърши престъпление. Самовъзпитание трябва на човека. Човек трябва да бъде разумен. Допуснете, че вие сте дали пари на един човек назаем хиляда лева. Той е много твърд, силна разрушителност и милосърдието е слабо. Вие искате да си вземете парите. Какво трябва да направите? Вие, ако се опитате със зло, вие ще си създадете нещастие за себе си. Та казвам: По Божествено ние разбираме – всичките сделки на хората трябва да се разрешават с организирането. Престъпността в света считам един неорганизиран свят. Неорганизираният свят трябва да се организира. Под думата „Божествен свят“ разбирам организиран свят. Организираният свят избавя човека от много злини в света. Вие как се спогаждате с вашата упоритост? Упоритият човек е твърд. Човек е упорит и своенравен. Едно Божествено чувство е твърдостта. Божествените чувства са тия, от тях се ражда своенравие, от твърдостта се ражда упоритостта. Казва: „Аз не мога да отстъпя.“ Силният човек, когато е здрав, не може да отстъпи, но когато се разболее, отстъпва. Богатият не може да отстъпи докато е богат, като осиромашее, отстъпва. Ученият като учен не отстъпва, като изгуби паметта, отстъпва.

Та казвам: Ние имаме един свят неустроен в дадения случай. Идейният свят разбираме свят, който е устроен, на който може да разчитаме. Всички ония способности и чувства, които може да владаме, ние сме господари. Та казвам: Човешката воля трябва да я употребите, да регулирате вашите мисли. С волята трябва да регулирате вашите мисли и чувства, да разсъждавате. Казва: „Не може да отстъпя.“ Ако със своята неотстъпчивост изгубиш повече, отколкото ще спечелиш, откажи се тогава. Ако от своята неотстъпчивост спечелиш повече, настоявай. Защото всичко е в

придобивките на нещата. Ако ще спечелиш повече, не отстъпвай. В дадения случай, ако упорствувате и с вашето упорство придобиете повече органически сили, упорствувайте. Ако в упорството изгубите повече органически сили, не упорствувайте. Ако в разрушението спечелиш повече, настоявайте; ако няма да спечелиш, не настоявайте. В неорганизираните неща човек вътре в себе си трябва да си въздействува на твърдостта с милосърдие, на разрушителността с милосърдие трябва да въздействува. На страха трябва да въздействува с вярата, с надеждата и с любовта си. Страхът е една сила, която организира. Страхът предпазва слабите, предпазва ги от силните. Тогава слабият трябва да има голяма вяра и много подвижен ум. Най-малкото да вземе в съображение, да плюе на краката си, да бяга. Това е законът на заека. Заекът веднъж го въоръжили с два кобура. Казва: „Нека да ме видят, само да опитат.“ Минал покрай един храст, бутнал го по корема, оставил кобурите и хукнал. След малко казва: „Я да се върна.“ Върнал се, взел кобурите, но и после станало същото. И досега не се е научил да стреля. На заека ушите са се проточили, но умът не се е проточил. Заекът е един венерин тип. Големите уши са изобилие на любов, на заешка любов, колкото искаш. По любов заекът и магарето си мязат. Само че магарето не е венерин тип, заекът е венерин тип. Достойнство има в магарето. Магарето е авторитет за чистата вода, по-добър професор няма. Ако искаш да знаеш къде има хубава вода, питай магарето. Ако искаш да знаеш къде има хубаво зеле и черен боб, питай заека. Ако искаш да знаеш къде има узряло грозде, питай осите. Тя намира най-хубавото грозде, специалист е за хубавото грозде. Магарето е за водата, заекът – за черния боб.

Сега се нуждаете от самовъзпитание на чувствата. Щом дойдат тия песимистичните чувства, трябва да ги превръщате. Песимизмът има изобилно чувства в него. Той повече страхлив, отколкото трябва.

Страхът произвежда обезсърчение. Крайно страхливите хора лесно се обезсърчават.

Изпейте една песен. /Изпяхме „Давай, давай“./

Музиката трябва да се учи. Има възможности в музиката. Какво разбирате под „възможност в музиката“? В музиката има едно обикновено пеене. Аз го наричам обикновено пение, талантливо пение и едно гениално пение. Обикновеното пение е на физическото поле, талантливото е в духовния свят и гениалното в Божествения свят, което организира света. Можете ли ми каза по какво се отличава един обикновен тон на физическото поле? Той не е така ясен. Гласът не е ясен, пресекване има. Вълните на тия звукове не проникват. Вие сега пеете „Давай, давай“, то е обикновено пение. /Учителят пее като нас „Давай, давай“./ Сега някой път може да го вземете малко по-ниско. „Давай“ е силна дума. „Давай, давай, всичко давай. Чисто семе пшенично.“ Как бихте го изпяли според правилата на музиката? Според съвременните правила, как бихте го изпяли? /Една сестра изсвири песента на органа./ Песента е един психологически разбор. „Давай, давай“. За да даваш, милосърдието трябва да е развито. Тогава се изисква мекота. Да започнеш щедро, изобилно да даваш. Не трябва да имаш страх. Щом не даваш изобилно, страх имаш. Значи ти ограничаваш страха. „Давай, давай, всичко давай. Чисто семе пшенично.“ По качество трябва да е най-хубавото, не какво и да е. Всичкото е в пението. Трябва и гласът да е музикален, и тонът да съответствува. Тогава какъв е тонът на чистотата? Значи трябва да бъде много ясен, прозрачен и за дълго време да остава, да бъде интензивен и чист. Значи съвестта трябва да действува. Туй семе трябва да е най-хубаво. Шиеш някоя дреха, същото чувство. Трябва да направиш дрехата хубава, трябва да бъде доволен този, на когото я шиеш. Справедлив трябва да бъдеш. Във всяка песен има изражение. Трябва да събудиш милостта, трябва да събудиш разумността на

човека да мисли. После справедливост трябва да има в песента. Като пееш тази песен, ти сам да се ползуваш. Като пееш „Давай, давай“, казваш: „Аз трябва да давам.“ Който дава, нему му дават. Който дава чисто семе пшеничено, същото ще се върне при него. В даването няма да започнете изведнъж. Ще започнете изведнъж, но трябва да има едно приготовление. Да започнеш по-тихо и да усилваш. Човек, който е учен музикант, тия работи сами по себе си идат. Не е лесна работа. За да пее, човек трябва да бъде нагласен. За да пее човек, трябва да има много добро разположение. Сърцето и чувствата трябва да бъдат добре разположени. Доста способности трябва да са развити, да се даде една хубава картина. В пението човек трябва да бъде и философ, и религиозен трябва да бъде, и художник трябва да бъде. Трябва всичките изкуства да ги събере на едно място, за да бъде добър певец. То е външната страна. Ако бихме изпратили едного от вас да чуе, как пеят в невидимия свят, като дойде на земята, няма да си отвори устата. Ще се обезсърчи. Някои искате да чуете в другия свят как пеят. Добре, че не слушате. Някога трябва да чуете, то е голямо насърчение. Някой път човек като чуе, казва: „То е невъзможно човек така да пее.“ Аз съм намислил някой път, когато има условия, ще ви дам има така наречените музикални възможности от невидимия свят. Да видите какво нещо е музикална възможност, не онова, което е написано. Една музикална възможност трябва да ви се даде, да си съставите понятие какво нещо е музикална възможност от невидимия свят.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 16 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 6. II. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ГОРДОСТ И СМИРЕНИЕ

Добрата молитва

/*Учителят преглежда темите.*/

Какво разбирате под думата „триъгълник“? Как го определят в геометрията?

Сега може ли да кажете кое е най-лесното нещо в света? Нали сте се пързаляли? По-лесно нещо от пързалката има ли? Без никакви усилия, седнеш на шейната, само по себе си върви, магически. Каква е големината на една пързалка? Доколко може да продължиш пързалката? Нали скиорите се пързалят, но там се правят известни усилия. Теренът не е равен. Когато кажете, че една работа е лесна, какво подразбирате? Когато се качвате на една планина нагоре, вие се наклонявате към планината. Когато слизате от планината, вие се изпъчвате. Когато се качвате, вие се приближавате към планината, наклонявате се напред, когато слизате, се изпъчвате напред. Защо така правите? Когато казвате, че някой човек се наклонява, какво показва? Че нагоре се качва. Когато се изпъчва? – Слиза надолу.

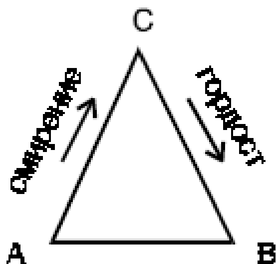

Фиг. 1

Тогава изваждам правилото: Смирението е, когато пъплите нагоре, а когато слизате е гордостта. В триъгълника (**Фиг. 1**) страната

АС е смирението, движението е нагоре, СВ е гордостта, движението е надолу. Тогава, ако човек е горделив, как се лекува? Горделивият слиза надолу, изпъчва се. Значи трябва да се качва нагоре. Някой, ако иска още да слиза, ако се увеличава гордостта, нищо не придобива. При слизането не се изисква голямо усилие. Изпъчиш се назад, слизаш. Няма нещо по-лесно от гордостта. Най-лесното нещо е гордостта. Даже най-малките буболечици, и те се изпъчват.

АВ е мярката, с която се мери смирението и гордостта. Тя е основата. А е бащата на смирението. От С трябва да слезеш при В. АС показва мястото, дето смирението почва и СВ е мястото, дето гордостта почва. Дето е крайният предел на смирението, там гордостта почва да слиза. С е крайният предел на смирението. А е началото на смирението. С е началото на гордостта, а В е крайният предел на човешката гордост. Сега какво разбират хората под „гордост“? Вие какво разбирате под „гордост“? Без да гледате в никакъв речник, какво разбирате под „горделив човек“? На английски казват „прауд“ за гордост. Като се подуе някоя част на тялото, казват „прауд флеш“ – горделива плът. Всяка болест се произвежда от гордост. Всички болести се лекуват чрез смирението. Смирението е лекуване на болестите. Човек се освобождава от болезнените състояние чрез смирение. Сега под думата „болезнено състояние“ разбираме прекалено състояние в дадения случай. Когато нещо се прекали, се образува едно болезнено състояние. Всичките болезнени състояния са прекалени неща. Например, някой човек мисли, че е много силен. От какво? От гордост. Мисли, че е много силен, че може всичко да направи, може да дигне 100, 150 килограма. Като се напъне да дигне, изсипе се. Някой път се напъне да разреши много мъчни задачи, повреди ума си. Някой прекалява в друго отношение: 4, 5 часа пред огледалото, направи една мазилка, събори я, направи втора, трета. Разсърди се, хвърли мазилката. На другия ден пак започне

мазилките. То са изключителни случаи. Сега защо хората си мажат зданията? – Защото искат да ги направят хубави. Каква е според вас подбудителната причина? Хората обичат красотата, хубавите мазилки. Когато хората отвън замажат, но след малко се зацапа, показва, че външните условия са лоши. Замажеш едно здание, дойде буря, дъжд, зацапа се зданието. Това показва, че външните условия са лоши.

Естественото положение на гордостта е да се превърне в самоуважение. Гордостта е орда. „Орда“ значи събрани хора, че вървят през просото. Думата „орда“ показва, който върви без посока, безразборно. Горделивият човек безразборно иска да мине, не търси обикновени пътища. Може да мине през много пътища и да си създаде неприятности на себе си. Тогава какъв е законът? Гордостта и смирението са две противоположни неща. Почти гордостта и смирението са равни. AC е равно на BC. И BC е равно на AB. Както е написано, показва, че и двете са равни. AC=BC, BC=AB. То показва, че двете се борят с AC. Двете линии заедно не са равни на AB, но поотделно AC е равно на AB и BC е равно на AB.

Сега всички разбират смирението – слизане надолу. Във вашия ум да е смирен човек разбирате слизане надолу. Казвате: „То бива, бива.“ Вие нямате понятие за смирението. Вие считате смирението движение надолу, а пък гордостта – движение нагоре. Горделивият счита, че се движи нагоре, изпъчи се, качва се нагоре. Същата илюзия имаме, когато казваме, че слънцето изгрява и залязва. Според вашето понятие смирението показва движение надолу, не може по-надолу да слиза. А пък смирението е качване нагоре. Смиреният човек е по-учен, той се качва нагоре, неговият хоризонт става по-широк и по-широк. Горделивият, като слиза, неговият хоризонт се ограничава. Смиреният мисли, че е невежа, пък той е учен, мисли, че е ограничен, пък неговият кръг става по-широк. Горделивият слиза, неговият кръг

на разбиране се ограничава, става по-тесен и по-тесен и най-после дойде до дъното. Казва: „Животът няма смисъл.“ То е крайната точка: „Животът няма смисъл.“

Сега научихте едно нещо. Досега мислихте, че смирението е слизане. При смирението не слизате, но се качвате. При смирението единственото положение е да се качва човек. В качването човек придобива. Смирението досега никой така не го изяснявал. Вие досега не сте разбирали смирението – качване нагоре. Смиреният мисли за Бога, нагоре се качва. Горделивият не се качва, той мисли за други работи. Умът се качва и сърцето се качва в смирението. Ето една права мисъл. В триъгълника може да се изяснят две състояния: смирение и гордост. Тогава природата, за да примири тия две състояния, какво е направила? Тя е направила горделивите да бъдат корени на дърветата, смирените – да бъдат клони. Горделивият сега казва: „Отивам да видя какво има в земята.“ Центърът на земята го интересува. Като слиза на земята с амбиция казва: „Тия богатства, които са скрити в земята, може да ги разкрия“. Той е доволен. В растенията всичките горделиви хора работят в твърдата почва. Намират, че работата не е лесна. Казват: „Много се измъчихме.“ Те, като слизат в гъстата материя, мислят, че тя е най-рядка.

Ето, затова понякога човек мисли, че има две глави. Едната глава, когато се качвате нагоре: смирението. Другата глава е, когато слизате надолу. Някой път човек мисли, че има две глави, не че той има две глави. До известно време имал една глава, после имал друга глава. Първата глава е смирението, втората глава е гордостта. То са състояния, то са две посоки на мисълта. Щом си недоволен от живота, ти си горделив. Щом си доволен от живота, ти си смирен. Щом си доволен, ти се качваш; щом си недоволен, ти слизаш. Винаги клонищата са по-доволни от корените долу. Казвате: „Какво трябва да прави човек?“ Сменете тия състояния. Щом си недоволен, не слизай.

АВ е основата. То е доброто в света, благото в света. За доброто в света има два начина за изследване. Половината дърво е израснало в света на гордостта – земята, другата половина – в смирението. Половината от дървото е направена от гордостта, половината е направена от смирението. Тъй щото природата използува тия двете състояния на смирението и гордостта да създаде растенията. Плодовете, които те дават, то (е) благото. В природата и смирението, и гордостта работят и произвеждат плодове, от които хората се хранят. Смирението работи и гордостта работи. Гордостта работи за себе си и смирението работи за себе си. Смирението отива към Бога, гордостта остава Бога отвън.

Та казвам: Когато сте недоволни от живота, туй състояние да го знаете, то е гордост. Когато сте доволни от живота, то е смирението. Да имате понятие: Смирението е движение нагоре. Гордостта е движение надолу. Доброто, това е положението, което пресича двете движения. Там, дето смирението започва и там, дето гордостта спира, то са двете крайни точки на доброто. И така имаме един триъгълник. Смирението свършва, дето гордостта започва. АС е дето смирението започва. СВ е дето гордостта започва и свършва. АВ е дето доброто започва. Доброто функционира между смирението и гордостта и ги уравновесява. Геометрически доказвате. Едната страна на триъгълника служи на гордостта, другите две служат на доброто. В триъгълника само едната страна е в противоположност, другите две са в съгласие. Затуй доброто в света е по-силно. Гордостта е на страната на злото. Гордостта е доста голям шепотник. Дето иде, скандали дига. Майсторски ги дига. Дето иде, ще покаже, че има нещо; дето влезе, ще подсоли. Горделивият без червен и чер пипер не може. После хрян, люта ряпа обича. Азотната киселина, това е гордостта. Азота, астролозите го наричат мъдрец. Той е голям горделивец. В съединения той влиза и счита другите невежи. Много е

неустойчив в съединенията, миришат много. На някое събрание, дето заспиват хората, е хубаво да има амоняк. Азотът е четири пети във въздуха. Налягането е повече. Стреми се да задуши туй състояние на кислорода, да намали горението. Значи увеличението на гордостта спира всичките способности. Започва да мисли, че знае, не иска да учи. После и в добродетелта спъва. Той мисли, че като него друг няма. Няма право да се усъвършенствува. Той мисли, че е съвършен, казва: „Другите да се усъвършенствуват. Аз съм завършил своята еволюция." Горделивите хора мислят, че са завършили еволюцията си.

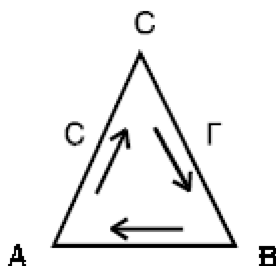

Фиг. 2

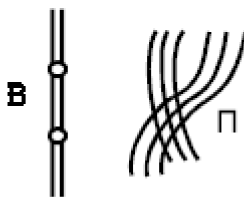

Фиг. 2

Геометрията не търпи цели думи. Ще означим само с букви (**Фиг. 2**): С – смирение, Г – гордост. Ще се издадем. Не се позволява да се разкриват тайни. „С" какво показва в дадения случай? С-то показва, че смирението излиза из гъстата материя, отива към по-рядката. Г-то, то е състояние на гордостта, излиза из рядката материя, отива към по-гъстата материя. Той, без да съзнава, иска да провери. Той мисли, че е

всесилен, може да премине тази материя. Пък не може да я премине. Горделивият всякога предполага това, което не може да постигне. Горделивите хора много големи проекти имат. Не че не ги постигат, постигат ги, но в края на краищата имат много големи разочарования в живота си. Той мисли, че всичко знае и не учи. Мисли, че всички други са останали назад. Говори за миналото, преди 20 години какво говорила науката. Сегашните работи той ги счита още недоказани. А пък истината няма нужда от доказване. Няма какво да доказваме какво нещо е светлината научно. Като драсна кибрита, запаля една свещ, очите познават какво е светлината. Туй, което показва посоката, то е светлина. Дали другите ще ми обяснят или не, аз зная. Научно обясняват някой път и няма нищо общо с действителността. Нещата, които са истинни, нямат нужда от доказателства. Няма нужда някой да ми доказва дали захарта е сладка или не. Достатъчно е един момент да се осведомя дали е сладка или не. Няма нужда да ми доказват дали храната е хубава или не. Казва: „Кое е истина?“ Истина е туй, което не се доказва. Ти го знаеш моментално. Туй, което се доказва, то е въпрос дали е истинно. Ние мислим, че туй, което се доказва, е истина. Истината непосредствено иде до ума ти. Туй, което хвърля светлина в ума ти, то е истина. Туй, което внася живот в тебе, то е истина. Туй, което ти разкрива, то е истина. Моментално ти го знаеш. Сега някой път казват: „Докажи ми дали това, което се учи, е истина или не.“ Аз разбирам другояче. Когато се доказват някои истини, то е доказване ценността на нещата. Някои неща ние искаме да ги отхвърлим, други да преценим.

За пример, един скъпоценен камък искат да ни докажат, че е скъпоценен. Но то е, за да вземат повече пари. Или искат да ни докажат, че хлябът е хубав. Защо? – Да ни вземат повече пари. Или искат да ни докажат, че дрехите са хубави, чиста вълна. То е за да вземат повече пари. Някои доказват, че дрехата е вълнена, но като се

изследва научно, намерят две нишки вълнени, две памучни, една нишка вълнена, две памучни. Ако се гледат под микроскоп, различават се тия вълнените от памучните нишки. Вълнените нишки са прави, памучните са увити. (**Фиг. 3**). Като погледнеш под микроскопа един плат, може да познаеш колко нишки вълнени има и колко памучни. Той доказва, че е вълнен плат. Като го прегледаш под микроскопа, една нишка вълнена, две нишки памучни. Това не може да го видиш с око. Вълната е лош проводник на топлината, памучните нишки са добър проводник, вследствие на това памучните не топлят. Вълната е лош проводник и задържа топлината. Вълната събира повече топлина, памукът пропуща топлината. Тия неща може да се доказват научно. Един цигулар доказва, че свири хубаво. Още като слушаш цигуларя, той доказва. Харесваш го. Достатъчно е да чуеш цигуларя. Щом като свири хубаво, е доволен. Щом като свири и е недоволен, не свири добре. Доволството показва, че свири хубаво. Доволството на публиката показва, че свири хубаво. Ако публиката е недоволна, не е свирил хубаво. Някои доказват, че цигуларят свири много добре. Ушите ми доказват колко хубаво свири. Авторитети са ушите. Че може да има техника, то е друг въпрос. Качеството на нещата не седи в тяхната големина. Един диамант не мяза на диня. Сега ако вас ви запитат защо динята, едно малко растение, ражда такива големи дини. Диненото семе е по-голямо от ябълчното семе, а пък туй малкото семе дава голямо дърво. Туй голямото дърво ражда малък плод. Как ще си обясните? Защо динята дава големи плодове, а ябълката ражда малки? – Динята е много горделива. Като направи нещо, мисли, че никой не може да го направи. Тя в 3-4 месеца направя едно голямо растение. Динята, тиквата, пъпешът се правят големи растения. Пъпешът е тщеславен, динята е горделива. Като го насееш, като порасне, от половин километър говори. Динята е горделива, мълчи. Тя помага на пъпеша. Горделивите хора помада не си турят,

облечени са хубаво. Тщеславните колкото мазилки има, турят. Ако търсиш мазилки, в тщеславните хора всичките мазилки ще ги намериш. В природата всички ония вещества, които са тщеславни, отлични мазилки имат. Например розата е много тщеславна, туберозата, лимонът и той е тщеславен. Кой цвят е най-скромен? – /*Кокичето.*/

Недоволството на човека е движение. Той трябва да съзнава посоката на движението. Когато в човека неговите чувства вземат посока надолу, слизат в гъстата материя, тогава се заражда недоволството. Човек е обърнал движението на сърцето си надолу, обърнал и движението на ума си надолу. Тогава се намира в противоречие, не съзнава, че взел движение надолу. Образува се голямо триене. Защото в гъстата материя навсякъде триене има. Каквито неща и да изучаваш, всякога бъди доволен от предмета, който изучаваш. Щом не си доволен от предмета, няма да имаш право разбиране. Ако математикът изучава и му е скучно, той не може да разбере. Ако геометрикът изучава и му е скучно, и той не може да разбере. Всеки предмет, който изучаваш, ако ти е скучен, не може да имаш прогрес. Щом обичаш един предмет, тебе ти прави удоволствие да го изучаваш, може да имаш прогрес.

Сега горделивите работят и смирените работят. Каква е работата на горделивите и на смирените в природата? Горделивите тунели правят. Благодарение на тях всичките тунели са станали. Има анекдот. Нашият свят е създаден от много възвишени същества. Те се занимавали с много въпроси и като били недоволни в невидимия свят слезли и образували този материален свят. Всичките противоречия, които съществуват в материалния свят, от тяхното недоволство са. Сега материята, в която ние се движим, е тяхно дело. Ние възприемаме тяхното недоволство. Хляба като ядем, попадаме в тяхното недоволство и ние ставаме недоволни. Половината свят е

създаден от тях. Кой накарал пелина да бъде горчив? Сладките и горчивите работи имат един и същ произход. От сладкото произтича горчивото и от горчивото – сладкото. Сладкото може да се превърне в горчиво и горчивото – в сладко. Например, ти имаш една бяла дреха, направена от копринен плат, доволен си, чиста е дрехата. Само да ти капне някой една черна капка на дрехата и веднага ще се измени твоето състояние. Ти, който имаш доволството, че дрехата е чиста, само да капнат една капка на нея и веднага ще се измени цялото ти настроение. Казват някои: „Как може да се смени състоянието?" Една капка да ви дадат, изменя се състоянието. Тази дреха не искате да я носите. Дойде някой, тури малко разтвор, изчисти се петното, ти се зарадваш. Та чистотата е изложена на капки. Горделивият ще капне черна капка. Доброто като дойде, то е разтворът. Доброто като дойде, изчиства тия петна и ти стане радостно на душата. АВ е доброто, което изчиства. АС е смирението. Гордостта като дойде, казва: „Много си прост, чакай да те нашаря, да замязаш на нещо." Сега какво разбирате под думите: „Унизиха ме." Вие сами слизате долу и мислите, че хората ви унижават. Защо слиза един да копае в земята кладенец? Търси богатство някакво. Има си крушка опашка.

Та казвам сега: Ще различавате. Всяко движение трябва да се ограничи, да се знае посоката на движението. Винаги мислим, че човек, който се смирява, надолу отива. То не вярно. Нас ни се струва, че слънцето отива надолу, то не е вярно. Например, има певци – на сцената се изпъчват, други се навеждат напред да изразят чрез пеенето смирение. Като се изпъчи, надолу слиза. Като се навежда напред, нагоре отива. Ако загази, не може да даде на тона изражение. При горделивите тонът на един певец е друг. Когато възлиза нагоре, тонът е друг. Сега то е естествено положение. Има нормално състояние на самоуважение. Гордостта е едно неразбиране безразборно. Човек слиза надолу и като слиза, мисли, че придобива. В

гордостта човек се хаби. Гордостта аз уподобявам на едно рало. Като работиш с него, винаги е светло. Щом го оставиш навън, ръждясва. Като работиш с него, пак се очиства. Ние считаме като оре ралото земята, че е придобило нещо. Извършва някаква работа. То мисли, че е свършило работа. Каква работа е свършило? Дето мине, разбъркало всичко. Другите дойдат подир ралото да посеят, да загладят. Ралото казва: „Това на мене се дължи. Ако не бях аз." На ралото давам право да обърка света, но то да оправи света, никога. Човешката гордост обърква. То е ралото. Но ние се самозаблуждаваме. Мислим, че гордостта върши нещо. Разумността, която иде отгоре, тя използува енергиите на гордостта и внася нещо хубаво.

Сега определям какво нещо е недоволството. Всякога, когато човек печели повече, отколкото губи, той е доволен. Всякога, когато човек губи повече, отколкото печели, той е недоволен. Всякога загубата е свързана със закона на гордостта, печалбата е свързана със закона на смирението. Всякога, когато печелиш повече, учиш повече, отколкото изгубваш. То е възходяще състояние. Когато губиш повече и печелиш по-малко, е низходяще. Туй положение човек трябва да го знае, защо губи своето равновесие. Защото ако не знае посоката си, ще се заблуди. Хората някой път се подхлъзват. Имаш силно желание, искаш да се разходиш. Трябва да бъдеш внимателен, може да има някоя пропаст. Трябва да знаеш течението в каква посока е силно, не можеш да го преодолееш. Гордостта е силно течение, което завлича човека. Целият наш свят трябва да се освободи от силното течение на гордостта, която ги влече всичките хора. Често усещаме крайно изморяване. То е неестествено положение. Страдаш някой път от крайна умора на ума, от крайна умора на сърцето. Отиваш в гъстата материя, харчиш повече. Ще балансираш, няма да харчиш повече, ще балансираш бюджета, колкото харчиш, толкоз и да печелиш. Щом

харчиш повече, отколкото печелиш, тогава идат болезнените състояния.

Всички трябва да имате основа на възпитанието. Доброто трябва да бъде мярка. Понеже нещата трябва да се коригират. Човек, за да коригира едно положение, трябва да се намери на една плоскост. Коя е основата на доброто? Смирението започва от доброто. Гордостта свършва при доброто, по-надолу от доброто не може да иде. Следователно, горделивите може да се оправят. Горделивите може да станат смирени и смирените може да станат горделиви. Може да се сменят. Не мислете, че смирението не може да стане гордост. Може да бъде гордост и гордостта може да стане смирение. Не мислете, че горделивите вечно ще слизат надолу. Те ще се опомнят. Онзи, който се качва нагоре, може да се върне. Като дойде до C, може да тръгне надолу. То са положения, които се сменят. Пък те са необходими, тия движения нагоре и надолу.

Сега как ще си обясните вие куба, какво означава? Колко страни има кубът? – 6. Колко ръба има? – 12. Шест страни има кубът, той е изправление. Който иска да се изправи, трябва да живее в куба. Шест страни има и 12 ръба, показват пътя, по който човек в смирението и гордостта минава. Кубът е пътят, по който горделивите и смирените минават. Защото се сменят, смиреният ходи денем, горделивият – вечер. Кръгът в астрологията е разделен на 12. Гордостта лесно може да се оправи. Мъчно е, когато не знаеш посоката. Всичкото заблуждение седи в туй, че ние мислим, че целият триъгълник, то е човекът, който нагоре отива. В триъгълника има три посоки на движение. Движението AC е пътят на смирения. Смиреният трябва да мине през областта на гордостта. Ученият човек разбира свойствата на гордостта. От гордостта придобива известни качества. Предметите стават твърди, устойчиви. В гордостта човек може да прекали да стане повече твърд, отколкото трябва. Има едно движение, смирението

трябва да мине по пътя на гордостта, по пътя на доброто и само по този начин човек ще разбере живота. Не мислете гордостта като едно състояние непотребно. Само когато гордостта стане господар на всички други състояния, то е злото. Горделивият човек подчинява в себе си всичко, мисли, че всичко в него трябва да се подчинява. Той пази своето добро. Тогава от гордостта се започват всичките спорове, състезания, биене. Двама се спорят, борят се двама. По-малко същество може да се бори с мечката и надвива мечката. Как я надвива? Мечката се нахвърля отгоре му, то държи ножа и разпори корема на мечката. Тя се обърне. Туй малкото същество има нож, с който разпори корема на мечката. Тя мисли да се бори с ръцете и да го надвие. Той с новия начин, с ножа, действува.

Сега то са състояния в цялото битие, във всички същества. Гордостта съществува във всички същества. Дърветата отиват надолу, то е гордост. После самите корени голямо място завземат. Земята като набъбнала, толкоз гордост. Слънцето е още по-голямо. Едно неразбиране на живота в битието. Аз наричам горделивият живот – неразбран живот. Разбраният живот е смирението. Неразбраният живот е горделивият живот. Смирението е разбраният, организираният живот. Гордостта е неразбраният, неорганизираният живот. Тогава казваме: От неорганизирания свят се е образувал организираният. Ние оставяме едно противоречие. Съществува в света едно противоречие, което може да се използува за добро. Казва някой: „Кои са причините за това?“ Щом си смирен, трябва да станеш горделив; щом си горделив, трябва да станеш смирен. Щом си смирен и горделив, непременно трябва да станеш добър. Защо си смирен? – За да станеш горделив. Защо си горделив? – За да станеш смирен. Защо си смирен и горделив? – За да станеш добър. В триъгълника трябва да се образува едно движение. Три посоки на движение има. Защото смирението дава посока нагоре. Без смирение, нагоре не

можеш да се движиш. То е подтик. В гордостта движението е надолу. От гордостта човек после трябва да дойде и да вземе хоризонтално положение или мярката на нещата. От две състояния, от едно приятно и неприятно състояние изваждаш една поука вътрешна за себе си. От бялото и черното изваждаш една поука. Черният цвят е, който събира, белият е, който разпръсва светлината. Когато раздава тъмнина, е събиране. Тъмнината е събиране, светлината е раздаване. Смирението е движение нагоре към Бога. Гордостта е движение надолу към материята. В гордостта човек е образувал своето тяло, в смирението е образувал любовта към ближните. Доброто и смирението заедно образуват движението към Бога. Човек, който едновременно не е добър и смирен, той към Бога не може да се движи. По кой начин може да бъдете приятни на един ваш приятел? Ако имате градина и му занесете кошница с плодове, вие ще му бъдете полезен. Ако идете с голи ръце, ще има едно неразположение. Ако идете с кошница от вашите плодове, образува се една връзка хубава. Смирението и доброто дават най-добрите връзки в света.

Сега остава научната страна: Смирението е движение нагоре. От смирението човек зависи да учи. А гордостта е движение надолу.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 17 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 13. II. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДИНАМИЧНИ ДВИЖЕНИЯ

Добрата молитва
„Зора се чудна зазорява“

Фиг. 1

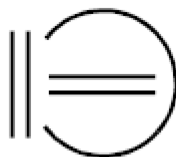

Фиг. 2

Ако вас ви кажат да изпеете гамата с движения, как бихте я изпяли? Толкоз методи има за преподаване, аз не съм срещал нито един да преподава гамата с движение. Как бихте изпяли гамата, всеки тон „до“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, и т.н. с движения? В музиката Д е динамика (**Фиг. 1**), сила. Ч е простор, широчина. М, това е съдържание на тона. М е смисълът, Ч е чувствата, сърцето и Д, това е движение на човешката воля. Така, както са представени, те са разпокъсани, вие не може да видите каква връзка има между един тон и една крива линия. Отде накъде М да съответствува на човешката мисъл? Имайте предвид малките деца, когато се раждат и когато прохождат какви усилия правят, докато те се справят с динамиката, докато се справят

със своите чувства и със своите мисли. Например, това дете, докато се изправи, колко усилия прави. То падне, удари се. В него динамика има да се изправи перпендикулярно. Природата казва: „Не може“ и изведнъж търкули се на земята. В туй търкаляне се образува такава фигура (**Фиг. 2**). Двете успоредни нагоре са когато детето иска да се изправи, хоризонталните са, когато е паднало. То разсъждава. Като падне, иска да знае защо пада, защо не му е позволено да се изправи, защо му е позволено само да пъпли по земята. Природата ли му е такава или има препятствия. След като пада, започва да мисли, залита на една страна, на друга. Като падне веднъж, дваж, като се удари стотина пъти, това дете започва да мисли, да разсъждава. Щом прави своите опити, изправя се, започва да върви по стената. То е доста учено дете. Удари се, пак падне, пак се изправи. Може да разсъждава кои са причините, че по стената може да върви, а като се отдалечава от стената, не може. Разсъждава, че в ума му му липсва някаква опора, динамика. То изучава вътрешния живот. Краката му са свързани с мислите, чувствата и волята. Защо пада това дете? Понеже неговата мисъл не е в хармония с неговите чувства, с неговото сърце и умът му не е в хармония с неговата воля, то пада. Причината на падането е там. Това дете започва да мисли в себе си. Щом докара ума си в съгласие със сърцето си, желанията си с ума си и волята си, туй дете стане на краката си. Като се изправи, има хармония. Щом дойде умът, сърцето и волята му в хармония, то веднага може да ходи.

Та казвам: Втората фаза вие ще се научите да ходите. Не знаете как да чувствувате. Дойдете в чувствения свят, падате. И тогава по-дълго време взема на вас, докато се научите да не падате в чувствата. Първите седем години детето се учи да ходи, изучава динамиката на волята. Вторите седем години изучава динамиката, силата на сърцето. Чувствата се развиват. Третите седем години то развива широчината на ума, в ума има широчина. Сърцето показва движение. Чертежът –

М е на ума, Ч е на чувствата и Д е на волята. Ч – това показва движението на сърцето. Ако вие сега не знаете как да съгласувате движението на вашата воля – Д, ако не знаете да съгласувате движението на вашия ум – М, ако не знаете да съгласувате движението на вашето сърце – Ч, вие сте в противоречие със себе си. Всичките неразположения, които се раждат, се раждат първо от сърцето или от човешката воля, или от човешкия ум.

Та казвам: Имате три октави. Динамиката Д, това е „ре“. Ч – това е „фа“ и М – това е „сол“. Най-първо започвате с „ре“, движение, „фа“ е на чувствата. Сега разбира се, това е един вътрешен процес. Този процес става в тялото, тия успоредни линии то е във вас, туй е волята, „ре“. Сърцето е „фа“, движение става в дихателната система, в течението на кръвта, в чувствуванията, които имате. При „сол“ движенията стават във вашата мисъл, в нервната система.

Та казвам: Движението на волята е успоредни линии. Движението на сърцето винаги иска да обсеби. Навсякъде искаш да вземеш нещо. Искаш да ядеш, то е сърцето. Намериш вода, искаш да пиеш, то е сърцето. Видиш някой часовник, туриш го на ухото. Сърцето каквото намери, го туря в своя джоб. Най-първо трябва да се научите, че всичко не се туря в джобовете. Знаеш, колко пъти са пострадали ученици или войници, които пушат, пък е забранено. Иде учителят или капитанът, войникът не може да изгаси цигарата, скрие я в джоба, случи се, че капитанът седи дълго време, цигарата запаля джоба. Или ученикът скрие цигарата, като че всичко е наред. Учителят ще намери някакъв въпрос, цигарата скрита в джоба, често изгаря джоба.

Та казвам: Някой път вие искате да скриете някоя ваша мисъл. То е побуждение на сърцето. Не че е лошо да скриете мисълта си, но тази мисъл, която скривате, не трябва да гори. Защото, ако гори вашето чувство, вие ще го турите някъде това чувство и ще ви

причини вреда. Някой път вие страдате от някакво чувство. Чувството е турено там, дето не трябва. Човек трябва да се научи къде да туря своите чувства, къде да ги складира. Това значи да мислиш. Да складираш чувствата си, това значи да чувствуваш и сърцето ти да функционира правилно. Най-първо като туриш ръката на сърцето си, да чувствуваш онзи ритъм на сърцето. Сърцето има един отличен ритъм. Най-красивия ритъм в природата е на сърцето. Като хванеш някое животно, може да видиш страха, как кара сърцето да бие. За пример, хванете някоя птичка и вижте как бие сърцето ѝ бързо, как страхът се изразява в движение. Ако някой път сте хубаво разположени, имате светли мисли, светли чувства и ако турите ръката си на сърцето, ще видите как бие сърцето ви. Правете научни изследвания. Не само вие, но и учените хора не правят такива изследвания. Те не мислят, че техните чувства са свързани със сърцето. Философ е, но не знае, че сърцето тупти както трябва и как чувствата и мислите се отразяват на сърцето. Това не знае, а философия предава на хората. Казвам: Някой път ще чувствувате какъв е тонът на сърцето. За пример, ако е „фа“, някой път сърцето не взема „фа“ вярно, липсват му може би 5, 10, 15, 20 или 30 трептения. Знаете 30 трептения да липсват на един тон какво означава. Щом на „ре“ липсват трептения, движението не е правилно. Детето защо пада? Липсват му трептения. Туй дете няма изходна точка. Да кажем, ако имате една тежест и я турите на слаба пръчица, не може да издържи. Какво ще стане. Самата пръчица не може да издържи. Ще падне тежестта, понеже е по-тежко. Децата не вземат вярно „ре“. Затова като падне детето, казва: Вяе – не взема „ре“ верно. Като се научи детето да взема верно, то казва: „Вее“ /“ре“/. Най-първо детето казва: „Вяе“ /звук, когато детето плаче./ После казва: „Вее“. /Взема „ре“./ Вече наближава „ре“-то да е правилно. Щом като го вземе

хубаво, то може да ходи. Вие наблюдавали ли сте децата когато вземат вярно „ре“? Вие сте ги наблюдавали, но сте забравили.

Вие сега сте във втората фаза. Първата фаза е минала, във втората фаза на вашето сърце сте. Малко хора има, които са минали във фазата на мисълта. Ще намериш „фа“ вече. „Фа“ не може да го вземе, всеки иска да вземе повече. Трябва да му намериш място на туй, което сам не можеш да носиш. Да ти пеят другите хора е едно, ти да пееш е друго. Който пее, той печели. Ти, който слушаш, подарък вземаш от него. На какво мязат подаръците? Туй, което ти си придобил, то прилича да прокараш вода в къщи, отвориш крана, водата тече. А пък подарък, този ти даде капка, онзи ти даде няколко капки, трябва да посетиш 20, 30 души. Казваш: „Нямам вода“. По една капчица ти дават, тогава много работи не стават лесно. Ако разчитате на чувствата на другите хора, ще бъдете формени просяци. Ако разчитате на чувствата на другите, на просия ще (се) упражняваш. Когато се научиш да разчиташ на чувствата си, тогава работиш.

Вие мислите, че чувствата са дадени от невидимия свят. Те са дадени, трябва да се канализират. Няма да очаквате от другите хора, да просите. Може да просите, няма нищо, не е лошо. Сега разбирайте. Има една песен, която е естествена. Как бихте вие го нарекли искането, желанието и хлопането? Дето казва: „Искане, желание, хлопане.“ Вие искането как го изразявате? Например, идете при някоя ябълка, искате нещо от нея. Протягате ръка, откъсвате. Но то е волево движение. Как ще изразите движението на вашето сърце? За да направите правилно движение, трябва да вземете правилно „ре“. Ако в един човек е развита волята, правилно взема „ре“. Вие не сте забелязали, че тия хора, които имат развита воля, вземат по един начин. Онези, у които не е развита волята, те късат по друг начин. Те винаги ще откъснат някое клонче, ще направят някаква пакост. Тия, у които волята е развита, като късат, по един хармоничен начин късат.

Някой откъсне, направи едно рязко движение и го тури в джоба. Вие сега не сте обръщали внимание. Или вземете, някои в яденето бързат. Във всички тия работи човек трябва да обръща внимание. По един несъзнателен начин волята се проявява. Вие кипнете изведнъж, то не е самовладане. Кипването не е наше. Турите тенджера с вода, кипне. Виновата ли е водата? Не е виновата. Раздразните се. От вас зависи, вие може да регулирате този огън, може да направите огъня силен или слаб. Аз съм наблюдавал водата като влезе в тенджерата, като видя тона какъв е, зная. Онзи, на когото волята е добре развита, който мисли, водата като кипи, музика има. Всичко е хармонично. На когото волята не е развита, водата кипи и изскача навън силно. Онзи направил така да кипи водата, че ти е приятно. Музикално пее. Тя, водата като кипи, казва: „Много умен е нашият господар, нашият господар е умен, добър, добър, много добър. /Като изговаряше тия думи, Учителят ги изговаряше така, че звуковете наподобяваха тихо кипяща вода./ Другата казва: „Грухав е нашият господар, глупав е нашият господар." /Учителят наподобява звука на буйно кипяща вода./ Изскача навън. Ако на един модерен топлилник туриш мляко, оставил си го малко, като се върнеш, изкипяло всичкото мляко. Много слаб огън ще туриш. Три фази имат модерните печки: една силна, при която изкипява, една слаба и една средна. На слабата целия ден да оставиш, никога няма да кипне. Като излизаш навън, третата фаза ще оставиш. Третата фаза е на волята. Тихото горене е на волята. Средното е „фа", на ума е силно. Умът има силни трептения. Затова и умственият живот иде по-късно. Най-първо ние се спираме само на слабите движения. Волята има най-слабите движения. Най-слабите, но и те са най-лесните, „ре". Волевите движения са най-лесни. На второ място са движенията на сърцето, най-мъчни са движенията на ума. Движенията на човешката душа и на човешкия дух са още по-

мъчни. Трябва да се приспособим към движенията. Най-първо да усвоим движенията на нашата воля.

Гамата трябва да пеем с движения. /*Учителят кляка и като става пее „до“ с издигане ръцете нагоре. Левият крак напред и ръцете успоредно напред – пее „ре“. Ръцете настрани и десният крак напред – пее „ми“. Левият крак напред и ръцете пред гърдите една срещу друга – пее „фа“. Десният крак напред, отваряне ръцете настрани – пее „сол“. Ръцете с допрени пръсти горе, левият крак напред – пее „ла“. Ръцете горе но малко отворени, не успоредно – пее „си“. Ръцете долу и десният крак напред – пее до. Изпяхме гамата в движения.*/

Някой път като не сте разположени, направете едно упражнение. Дето ще се караш с някого, направи туй движение. Ще си помогнеш. Дето ще извършиш друга глупост, извърши тази глупост. Ти мислиш, че е глупаво да правиш тия движения. Тази глупост е за предпочитане пред всички други глупости. То е най-малката глупост. По-малка глупост от тази работа няма. /*Учителят направи пак упражнението.*/ По някой път, ако кипнете, направете упражнението. Аз ви казах това упражнение, за да се лекувате. Някой път, когато не ти върви нещо, пишеш, не върви, правиш нещо, не върви, готов си да кипнеш. Направи упражнението. Веднага ще се смени състоянието ти, като пеете тия тонове с движения. Както и да вземеш основния тон, не важи, само да има отношение между тоновете. Отношенията на трептенията да бъдат правилни.

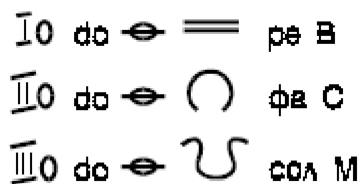

Фиг. 3

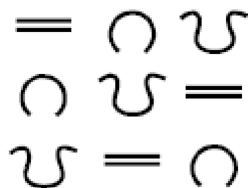

Фиг. 4

Я сега да направим всички упражнението. /*Направихме всички упражнението.*/ Като правите упражнението, да има динамика, да не бъдат ръцете отпуснати. При „фа“ ръцете правят хубави полукръгове.(**Фиг. 3**). Вземаш нещо, на свят да го вземеш. Колкото се може повече пространство да обгърнете. Да привлечете слънцето при себе си.

Учете се да цените нещата. Вие не цените малките работи, всички имате ламтеж към големите работи. Големите работи в природата никой не може да постигне. Само Бог започва с големи работи. Всички други същества започват с малки работи, ако една малка работа не можеш да направиш, голямата е немислима. Малките работи започнете. Няма по-лесна работа да пееш. Няма по-лесна работа от яденето. Ако тази работа, яденето, не можеш да направиш, от нея иде силата. Приятно е да дъвчеш. Тази малката работа са отразява върху цялото тяло, отразява се върху сърцето, върху ума. Ако ядеш хубаво, музикално си разположен. Някой път бързаш, бързаш. Не бързайте в нищо. Няма смисъл в бързането. Защо бърза човек? Но не трябва да отлагате, да бъдете лениви. Във всички неща трябва да има динамика. Да направи човек нещо, после трябва да го почувства тъй, че да му е приятно. Чувствуванието да е приятно. Да ти е приятно да мислиш, но тази мисъл да има светлина. Мисълта да произвежда светлина, чувството да произвежда приятна топлина, волята да дава сила. Като чувствуваш силата, да ти е приятно, че

имаш тази сила, че можеш да направиш нещо. Аз съм изпитвал малките деца. Знаеш, колко са интересни. Питам го: „Как те учил учителят първата буква?“ То ми каже. Аз се направя, като че не мога да пиша и го напиша малко криво. Казва: „Не е така, така не се пише.“ Пак изкривя кръгчето на „а“. То казва: „Не го пише учителят така, тъй ще го пишеш“. Туй, което детето знае, което е казал учителят, иска да го направи. Казвам на детето: И ти прави погрешки, чакай сега да го напиша. Като го напиша хубаво, детето казва: „Ха, видиш ли, така се пише“. То ми предава първия урок. Аз се поусмихна. Та когато детето предава нещо, то казва: „Тъй се пише.“ То не разбира, че го изпитвам. То предава, както учителят го пише. С моята философия дали зная или не, то не се занимава. Ти ще пишеш както аз пиша, нищо повече. Като го напише, то е много внимателно. Децата са много внимателни, забелязва къде буквата е сплесната. Като се научи да ги пише, забелязва погрешките. Ако опашката не е поставена на място, казва: „Но тази опашка не е толкоз дълга“. Тъй както преподал учителят, тъй и то преподава. Защото другояче, ако не внимаваше детето, щеше да се научи да пише криво. Тъй, като внимават се научават да пишат буквите право. Ако и учителят не преподава хубаво, пак ще се научат криво. Който учител е преподал добре писането, туй дете се научава хубаво да пише. Отначало каквото хубаво научите, тъй отива. Щом научите нещо криво да пишете, мъчно се поправя.

Та казвам: Природата изисква да научим нещата. Тя не бърза. Тя не иска много знание, но онова, което знаеш, тя иска да го знаеш добре. Да се стремиш като произнесеш „до“, да се научиш да го произнасяш съвършено. Да дадеш на този тон сила, след туй да му дадеш съдържание и простор или да внесеш яснота на тона, топлота на тона и звучност. Звучността да се предава. Звучността зависи от динамиката на този тон. Мнозина от вас като говорите да има

правилност на тона в говора. Някъде речта е силна, някъде е слаба, не върви по една права линия.

Имате воля, сърце, ум. После сърце, ум, воля и ум, воля, сърце. (**Фиг. 4**).

/*Учителят нагласява цигулката и казва: Половин тон е по-ниско, да се не късат струните, от икономия. Учителят свири и ние пеем гамата, после „Тъги, скърби“.*/ Като пеете, де е погрешката, в ума или в сърцето? Не изпяхте правилно. Трябва човек да си концентрира ума и да произнесе един добър тон. /*Учителят свири на цигулката много хубаво и тихо.*/ Знаеш, колко години ще ви вземе, докато направите туй упражнение? На един цигулар колко години му трябват, докато упражни лъка си. Не е лесна работа. Трудна работа. На пианиста му взема 10, 15, 20 години, докато се научи да свири бързо. Всички мислят с малко упражнения да минат. Природата обича много упражнения, безброй упражнения ще правиш. /*Учителят свири живо.*/ Туй е на волята, туй е волево свирене. Пък има свирене и на ума. /*Учителят свири.*/ Туй е на мисълта. Човек когато прави нещо, сърцето влага чувства, волята – сила и умът – мисли. Трябва да пазите една хармония. Ако човек не пази хармония, той се изтощава. Когато волята работи, тя работи по причина на сърцето. Волята не трябва да злоупотребява. Сърцето не е достатъчно да даде достатъчно енергия. Често умът кредитира сърцето. Сърцето не трябва да злоупотребява с ума. Тогава душата кредитира ума. /*Учителят пее: „Вземай вярно тона „ре“, пей прекрасно „фа“, завърши със „сол“ добре и в живота ти ще сполучиш всичко, което ти желаеш.*“/ Вземай това „ре“ добре, обръщай внимание на „фа“, а когато дойдеш до „сол“, внимавай с всичкия си ум как трябва да направиш работата, както си пял да свършиш. Щом не мислиш хубаво, ти си в „до“. След „до“ ще подготвиш „ре“, излизаш из неблагоприятните условия. „Ре“ е правата посока на движение, осмисля живота. Ти нагоре не може да

излезеш, ако не вземеш една права посока. /Учителят пее: Постъпвай ти добре, ако искаш да имаш светлина в живота си за всякога. Без нея ти в тъмнина ще живееш и страдания ще понасяш. Учителят свири на цигулката тихо и ритмично./

Вземете вярно „ре“. „Ре“ се взема най-лесно. Волевите движения са най-лесни. Сърдечните са по-трудни, а умствените още по-трудни.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 18 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 6. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[85].

[85] Бележка на стенографа: „На 20. II. и 27. II. 1942 г. Учителят не дойде.“

ИНЕРТНОСТ И ДВИЖЕНИЕ

Отче наш

„Красив е животът“

Пишете върху **темата №13**: „Големите и малки подбудителни причини на противоречията“. Ще дадете само по няколко примера.

Едно цвете може да увехне по колко причини? То може да увехне само по себе си, като го откъснат може да увехне и като го стъпчат може да увехне.

Има опасност в един клас като вашия от едно инертно състояние. И вие сте подложени на същите закони: ставате повече инертни, нещата стават обикновени, започвате да не мислите, да не ви интересуват някои работи. Или след като пеете, в музиката ставате еднообразни, добивате статическо положение. Кои са причините за статическото положение? – Гъстата материя. Ако един човек престава да се движи в живота, кои са причините? Тежестта вътре, която има е толкоз голяма, че не може да се мръдне. Тогава законът е: колкото по-бързо се движи, по-малко е тежестта му; колкото започва движението да се намалява, тежестта става по-голяма върху него. Например вземете, човек казва, че ще остарее. Какво подразбира? Туря си по-голяма тежест. Старият човек си мисли, че много голяма е тежестта. Защото младият се ражда и умира, а старият постоянно живее, той не умира. Умират само младите, старите не умират. Тези, които не умират, живеят в еднообразието; тези, които умират, живеят в разнообразието. Сега има едно противоречие в ума, което произтича от едно статическо положение. Според вас, който умира е в статическо положение. То зависи как гледате от дадено положение. Водата при сто градуса ври или се изпарява, при 30 градуса под

нулата замръзва, не може да бъде жидка. И при 150 градуса топлина водата не може да има същото състояние. Тогава каква ще бъде водата? При 35 градуса под нулата ще бъде твърда, при 100 градуса топлина ще бъде мекичка, парлива, хаплива. Пак ще ви ухапе. При 35 градуса ще ви ухапе по един начин, при 100 градуса ще ви ухапе по друг начин. Защото и меките хора хапят, и твърдите хапят.

Имате С. 250; З. 29 1/2. Имате тия две числа. Те реални ли са? Разгадайте ги какво означават. Значи слънцето се движи с 250 километра в секунда, земята се движи с 29 1/2. Това е орбитното движение на слънцето. За да обиколи своя център, колко години му трябва? – 200 милиона години му трябва, за да обиколи своя център. На земята ѝ трябват 365 дни, а на слънцето взема 200 милиона години. Какво влиза в работа на слънцето такъв един голям кръг да взема? Кой му дал това право, защо обикаля за 200 милиона години, а земята – за 365 дни? Аз ви казвам, че движението на слънцето около своя център, скоростта е много голяма, земята се отдалечава от слънцето по единствената причина от неговата бързина и постепенно с години остава назад. Ние за бъдеще още ще се отдалечим. Ако туй движение върви по права линия, ще имаме съвсем други резултат, но понеже е околовръстно, в кръг са движенията и резултатите са други.

Вие имате противоречията на слънцето и противоречията на земята в себе си. Вашето сърце се занимава с противоречията на слънцето, че много бързо се движи. Желанията ви зависят от движението на слънцето и на земята, и от движението на месечината. Тук имате хипотеза. Имате едно противоречие във вас. Желаете нещо и не можете да го постигнете. Ако едно същество живее на слънцето и желае да постигне нещо по законите на земята, нищо не може да постигне. Да кажем един човек да възмъжее, на 21 година, за да те признаят възрастен, на колко години трябва да бъдеш на слънцето; ако една слънчева година е на 200 милиона години, на 21 година на

колко години ще бъдете? Приблизително една наша секунда съответствува на една година, колко секунди имаме в 365 дни? Колко часа и колко минути? Следователно, при 250 километра в секунда каква трябва да бъде интелигентността? Кой е по-умен, който се движи бързо или който се движи полека? Който се движи с 250 километра в секунда или който се движи с 29 и половина километра в секунда? Според моите изчисления не е 29 и половина, но 30 километра. Оспорвам, имам данни за това. Но да оставим това.

Кой е по-умен, който се движи с 30 километра или с 250? Всичкият спор е в 29. То е война. Спорът е две. Двама души се карат, като турите девет, налагане на общо основание, как ги виждате сами. Бой, бой по цялата земя, само война навсякъде. Две малки същества се хванали за гушата, карат се. Когато искат хората да знаят за размирници, вземат земята, тук идат на театър. Такива размирни същества, както на земята, никъде ги няма. В цялата слънчева система най-размирните същества са тук, на земята. Размирници и не за идея, без идея. За нищо и никакво се карат. То да е за идея, както и да е.

Ще ви разправя онзи анекдот. Млада майка, дъщерята на 19 години, ще предположите на колко години е майката, на колко години е бащата. Майка и дъщерята викват да плачат, че дъщерята сънувала, че се оженила и детето умряло, плачат, защо умряло детето. Иде бащата и ги пита какво има, че плачат. – „Че как да не плачем, снощи дъщеря ни се оженила, родило ѝ се едно ангелче и умряло. Как Господ да ни го даде и да ни го вземе." Той ги гледа и се пита на ума ли са. Избягал той от тях и си казал, че ако не намери по-глупави от тях, няма да се върне, ако не намери по-глупави от тях. Тръгнал по света и среща един, ушил си гащи, но не знае как да ги обуе. Изправил си гащите и се качил на стряхата да се хвърли в гащите, да ги обуе. – „Слушай, какво правиш?" – „Искам да си обуя гащите." – „Ще се осакатиш." Казва: „Ще те науча да си ги обуеш, но ще ми ги

дадеш." Казва: „Ще ти ги дам, само да ме научиш." Той го научил и взел гащите. Видял, че този е по-глупав. Стига в едно село и вижда цялото село плачат. Защо? Оженил се един момък за една мома, дошла тя до вратата на младоженеца, тя била висока и опряла главата ѝ над вратата, не може да влезе. Трябва да ѝ се отреже главата. Като ѝ се отреже главата, ще се свърши. Всички плачат, да се отреже главата, пък иначе не може да влезе. Пита ги: „Защо плачете?" – „Висока, казват, булката, не може да влезе вътре, трябва да ѝ се отреже главата, ако ѝ се отреже главата, не става." Казва: „Ще ви кажа как да влезе, но ще ми дадете нанизите ѝ." – „Ще ти ги дадем, само да може да влезе." Той се качил на врата ѝ, тя се навела и влязла. Туй е българска философия. Често и ние се спъваме от такива наши възгледи. По някой път противоречията в живота са от този характер: булката не може да влезе. Как тъй да се наведе? Как да се унижи? Ще се унижиш, какво става? По-добре да се унижиш, отколкото главата да отиде. Ако хвърлиш камък по кучето и то се навежда, за да отбегне камъка.

Та казвам: Слънцето има по-голяма интелигентност и вследствие тази интелигентност се движи. Страданието в света не е нищо друго освен резултат на инертно състояние. Всичките страдания се дължат на инертно състояние. Инертните състояния произвеждат страданията. Страданията продължават дотогава, докато излезем из областта на замръзналостта. Като се подвижим, страданието намалява. Щом се спреш на едно място, страданието дойде. Щом се увеличава човешката мисъл, страданието се намалява. Сега туй трябва да се докаже. Защо ще го доказваме? Всичките противоречия в живота произтичат от инертното състояние на хората. Факт е. Няма какво да го доказвам. Ще докажа, че съм гладен по единствената причина, че не съм ял. То е очевидна истина, за какво ще бъда гладен. Не може да бъде човек гладен за друго нещо. За какво може да бъдеш гладен? За какво е гладен човек? Какво е

виноват хлябът, що си виноват заради него? Кой се движи по-бързо, хлябът или човекът? Има движения, които се виждат, има движения, които не се виждат. Ние казваме: „Реално е само това, което виждаме“. Право е, но това, което не виждаш, не е ли реално? Един куршум като го стреляш, виждаш ли го? Тегли ти някой един куршум, не го виждаш, хлопне те. Казвам: Реално нещо ли е, което не виждаш, те претрепва. То е така, но някой път онези неща се виждат. Бързите движения не може да ги схванем. Движението на светлината не схващаме. Едно бързо движение, червеният цвят го схващаме, а то е движение от 400 билиона трептения. Туй не е най-бързото движение. При портокаления цвят трептенията се увеличават. Светлината в нас със своето движение произвежда едно приятно впечатление. Ония неща в нас, които произвеждат най-хубавите работи, много бързо се движат. Една красива мисъл или на доброто, много бързо се движи. Нищо не е светкавичната бързина при нея. Тя прилича на биволска кола при бързината на добродетелта. При бързината на любовта, светкавичната бързина е като биволска кола. Ония най-хубавите неща в света се движат с най-голяма бързина. Туй трябва да се докаже. И без да го доказвам, не съществуват ли? С каква бързина се движи една добродетел или една човешка мисъл? Има ли начин за измерване? Представете си, че имате един малък кръг, на един радиус му взема един ден, за да го заобиколи. Представете си, че имате един диаметър с 200 километра по права линия, представете си, че тази ос за един час се завърта около центъра. С каква бързина ще се движи? Малка, за 24 часа заобикаля своя център, а голямата – за един час. С каква бързина ще се движат? Не че ще решите, само ви давам да мислите. Колкото човек е по-умен, пространството се разширява, колкото е по-глупав, пространството се намалява. Според мене тялото на едно същество определя неговата интелигентност. Една микроба много малко пространство завзема и разумността е малка. Колкото се увеличава

интелигентността в нея – не разбирайте увеличаване количествено, но увеличаване в органическо и в психическо отношение – интелигентността се увеличава.

Та казвам: Когато вие някой път сте недоволни в себе си, не можете да решите някой въпрос, вие често се намирате в положението на заека. Аз гледам някой човек разрешава възвишени въпроси. Гони ви някоя хрътка, съобразява се. Пита, що го гони хрътката. Хрътката е голяма. Единственото спасение на заека седи в бързото бягане. Заекът мисли да може да бяга повече от хрътката. Ако може да бяга повече от хрътката, въпросът е решен, не може да го стигне. Но ако хрътката бяга повече от него, отива кожата на заека. В дадения случай, който бяга повече, той е по-умен. Страхливите хора са много умни. Онези смелите, те са по-глупави. Смелите хора повече страдат. Някой е силен, удари друг, но на силния може да му теглят един куршум. Онзи, който е скрит, тегли един куршум и силният се търколи. Сега природата ви дала едно оръжие: иде един голям лъв отдалече, защо да не му теглиш един куршум. Една мисъл като му светнеш, този се простира назад. Няма да го претрепеш. Той ще се стъписа, ще вземе позиционно положение. Сега вие поддържате, че човек не трябва да воюва. Трябва да воюва, но не на физическото поле. В умствения свят трябва да воюва. В духовния свят трябва да воюва. Вие всички за войната имате едно физическо понятие за войната. Най-глупавата работа е физическата работа. Когато хората изгубят своя идеал на земята, обезсмисля се животът, те се бият тогава. Забелязано е, че после поумняват. Вземете в Америка някой студент обидил друг студент. Няма какво да се съдят. „Ти, казва, си говорил по моя адрес. Казал си, че аз съм невежа и простак.“ – „Да, казах.“ – „Да видиш кой е простак.“ Започват да се боксират, трас, трус, разбиват си носовете, набият се хубаво, хванат си ръцете и решат въпроса със смазани шапки, с окървавени дрехи. Като го удари единият някой

път, другият пада на земята. Малко опрашен стане. Като се набият, започват да мислят. Онзи, който е говорил, че е простак, понеже го набили хубаво, казва си: „Виждам, че не е простак. Ни най-малко не е невежа, бие хубаво. Още веднъж няма да казвам за силния човек, че е простак.“ Стане по-умен, не обижда никого. Имайте предвид всякога, когато ще обидите един силен човек, той ще ви набие, понеже е по-силен. По-хубаво по-силният да ви набие. Казвате, че това не е морално. Морално е да те набие. Като те набие, ще мислиш да си измениш мнението. Казваш, че е прост, но виждаш, че бие и бие на свят. Тогава ще измениш своето мнение.

Сега по някой път вие говорите за болести и не сте боледували. Някой човек го боли кръста и казва: „Кръстът ме боли.“ Казваш: „Какво има кръстът, нищо е кръстът.“ Не се мине един-два дни и те хване кръстът. Болестта чуе. Този човек казва: „Причината на болестта на кръста е съвсем друга. Този човек не може да разреши мъчнотиите в живота, затова се ражда болката в кръста. Не може да излезе нагоре, седи подчинен, остават тия сили. Щом победи мъчнотиите, няма да има болест в кръста. Кръстът ще те заболи, когато искаш да свършиш някаква работа, не я свършиш, ще те боли кръста. Не я свършиш навреме. Не идеш да работиш няколко часа, но ще отлагаш. Някой път вие отлагате. Или бързаш, пресилиш се, заболи те кръстът. Не си работил планомерно. Тази работа била всеки ден по един час, за една година да я свършиш. Ти цяла година си се потривал и искаш да я свършиш за няколко деня, заболи те кръстът. Този човек е глупав. Един човек, който иска да вкуси всичките блага на живота в един ден, е глупав човек. Глава го заболява, защото иска всичко. Да бъде богат. Богатството е за през целия живот, не за една година, за две, то е за вечността. Мисли, че като стане богат, не иска да бъде богат. Богатството значи условие, при което можеш да живееш добре. Сиромашията, това е условие, от което можеш да

излезеш извън мъчнотиите. Богатството е богатство, за да използуваш добрите условия на живота. Сиромашията е сиромашия да излезеш из мъчнотиите на живота. Казваш: „Сега защо ми са мъчнотиите, защо ми е сиромашията?“ – Да излезеш из мъчнотиите на живота. Защото ако не излезеш из мъчнотиите на живота, ти не можеш да влезеш в условията на богатството, в добрите условия, ако вземем, че богатството са добрите условия. Не можеш да влезеш в добрите условия, ако не можеш да излезеш из мъчнотиите. Беднотията е път за излизане из мъчнотиите; богатството е път за влизане в благата на живота. Болестта е път за излизане из лошия живот; здравето е път за влизане в добрия живот. Така разсъждавам. Някоя болест е път за излизане из лошия живот на човека. Що е здравето? – Път за влизане в добрия живот. Така разсъждавам. Мнозина разсъждават, искат да бъдат здрави. То е невъзможно, ако не се научите така да мислите. Казвате: „Защо е така?“ Че как да бъде другояче? Дайте си програмата. Казва: „Аз не искам да страдам.“ Дай си програмата. Ако хиляда души те обичат и всеки ти даде по едно кило, а ти си в една дупка, всеки сложи килото отгоре ти, какво ще бъде твоето положение? Тебе в дадения случай не ти трябват благата на хиляда души, само на един, най-много десет кила блага ти са достатъчни. Хиляда души по десет, десет хиляди, десет хиляди ще те затрупат и ти ще бъдеш нещастен. Тук се явява лакомия. Богатството затиска вътре в ума. Всичките богати хора усещат голяма тежест. Всяка мисъл има тежест. Макар че мислите са леки, но всяка мисъл има своята тежест. Мислите на богатството започват да тежат върху нервната система и я разрушават. В природата не е така произволно. В живота е определено, не ти се позволява да имаш повече злато, отколкото можеш да носиш. Някои хора са богати молекулярно, някои хора са богати атомно. Колко молекули злато имаш? На всяка молекула съответствува може би един грам или един милиграм. Ако

може да изчисляваш, едно благословение е да не вземеш един грам повече. В природата всичките нещастия произтичат от лакомия. Щом вземеш повече или по-малко, ще страдаш. Природата иска ни повече, ни по-малко да вземаш. Ще вземеш толкоз, колкото ти се пада. Ако вземеш точно, е Божие благословение. Ако вземеш повече или по-малко, има умисъл. Къде е хитрината? Някой взел повече, някой – по-малко. Къде е хитрината? Някога взели повече, някога по-малко. Щом яденето е хубаво, ядеш повече; щом яденето не е хубаво, ядеш по-малко. Не от съображения, но не ти е приятно. Ни най-малко не показва благородство. Ако повече злато вземеш, повече ще го натрупаш, ще дадеш повече. Ни най-малко не показва, че си щедър. Цялата работа е да вземеш точно толкоз, колкото трябва, нито косъм повече. Вие сте яли хубав обяд, седите и сте недоволни. Вие не сте разбрали. Щом сте изяли хляба, има един, който да ви обича, той стана жертва заради вас, вие го изядохте и пак сте недоволни от него. Показва или че той не е добър, или че вие не сте добри. Или че изяденият хляб не е добър, или че вие не сте добри, едно от двете. Тогава нито едното е вярно, нито другото. Да кажем, че той е добър. Ако хлябът е добър и аз съм недоволен, тогава не съм схванал идеята.

Та казвам: Как градите вие вашето щастие? Аз по някой път виждам хората в много смешно положение. По някой път виждам хората покачили се на замръзнала вода, орат, искат да сеят. Сеят на леда отгоре и само страдат. Защо? – Не израства житото. Някой път ги виждам в една запалена къща. Гори къщата и те се чудят защо има изгаряне. Не може да гори къщата и каквото е в къщата да не гори. Те не виждат това, че гори къщата. Ще ви приведа един пример. Съвременните хора са толкоз учени, колкото онзи турчин, който дошъл между българите и им казал: „Слушайте, на турски ще говорите, на български няма да говорите, защото разбирам български. Не може да ме излъжете, зная български.“ Седи той, пушил с

цигарата си. Турил цигарата близо до шала, чалмата. Запалва се шалът, започва да гори. Казват му на български: „Агачо, чалмата гори.“ Казва: „Зная!“ После му казват: „Агачо чалмата гори“. Казва: „Зная това нещо“. Най-после му казват на турски, че чалмата му гори. Казва: „Така кажете.“ Като му казват на турски, тогава разбира. Говорят му на български, не знае.

Казвам: Знание, което не може да ви помогне, то е безпредметно. Тази храна, която не може да ви помогне, тя е безпредметна. Всяка любов, която не може да ви помогне, тя е безпредметна. Всяко нещо, в дадения случай, с което не можем да си послужим, то е безпредметно. Онази вода, която в дадения случай не може да ми помогне, тя е безпредметна. Жаден съм или искам да се умия, ако не може да ми послужи, безпредметна е. Водата, която може да ми послужи, то е вода. Въздухът, който не може да ми послужи, безпредметен е.

Казвам: Законът е всеки ден да се освобождавате от своята инертност. Увеличавайте с една стотна от секундата бързината си. То е доста голям прогрес. Увеличи малко бързината си. Казва ми някой: „Мръква.“ Щом мръква, ще съмне. Въпросът е решен. – „Кога?“ – Ще видим. Ако съм на екватора, 12 часа след като залезе, ще изгрее. Ако се движа към полюсите, това положение ще се измени. Някой път ще изгрее по-рано, някой път по-късно. И там има известна закономерност; мръква се, пак ще съмне. Туй, което залязва, ще изгрее; туй, което се изгубва, ще се намери. Умрелият ще се роди. Някой казва: „Еди-кой си умрял.“ Казвам: Ще се роди. – „Как?“ – Ще го видите. Мислите: „Къде отиде?“ – Отиде там, отдето е дошъл. Вземете една кофичка вода от езерото, след като се измиете, хвърлите я в езерото. Къде отиде водата? Ще кажете: „Отишъл в небето.“ Чудни са хората, когато питат, отде е дошъл и къде отишъл. Отива там,

отдето е дошъл. Отгоре, ако е дошъл, горе отива; отдолу, ако дошъл, долу отива. Отдето дошъл, там отива.

Та казвам: След като се умори човек, какво трябва да прави? Трябва да си почине. След като си починал, какво трябва да прави? Трябва да работи. Някой казва: „Разболял се." След като се разболял, казвам: Ще оздравее. Оздравелият ще се разболее. Не се разбира ще се разболее во веки веков, за малко ще се разболее. Казвам: Разболял се. Ще оздравее. – Лош човек станал. – Ще стане добър. – Скъсали го. – Ще си издържи изпита. – Невежа е. – Ще стане учен. – Малък е. – Ще израсне. Казва: „Човек е мравя." – Има шанс за слон. Защото всичките форми в природата, които съществуват, то е азбука, това е начин, как да живеем. Мравята е добър пример, че е малка, задоволява се с малко. Значи мравята като се задоволява с малко, възможно е и за мене. Когато искам малко, ще гледам мравята. Когато гледам един слон как яде, то и желанието може да бъде като слон, при сегашните условия за ядене е трудно да се задоволи един слон. В природата искат да покажат, че при благоприятните условия ти голям ще бъдеш, при неблагоприятните условия малък трябва да бъдеш, да излезеш из пътя. Например, някои хора като се разболеят, искат много да ядат. Който при болест много яде, той отива в оня свят. Той се е разболял от ядене. Казва: „Малко да яде." Десет-петнайсет дена пости, ще оздравее по-скоро. Започват да се безпокоят, че не може да издържи. Още по-добре, нека изпостелее, нищо повече. Туй вещество, което има, не му е потребно. Болестта е смяна. Трябва да стане смяна. Всяка болест е смяна на тялото. Трябва да се сменят известни части. Затова човекът се е разболял. Болестта е обмяна. След като пострадаш, остане най-същественият, първоначален капитал. Ти започваш пак да забогатяваш. Непотребното нека си иде. Сега по някой път вие казвате: „Къде му отива краят, война има." Ти отде знаеш? Война има, ще свърши. Тя скоро ще свърши. Ако турите едно (кило) въглища в

една пещ, колко часа могат да горят? Половин кило вода за колко време ще ви стигне? Моята философия е следната: Щом ми кажат, че се бият, казвам: Опознават се тези. Щом говорят за война, идеята е, опознават се, ще се сприятелят, ще се побратимят. Войната е побратимяване. В старо време, когато двама души да се сприятелят, пущат кръв, смесват си кръвта, че се обикват. Във войната се смесва кръвта на хората да се обикнат. Тия, които се бият, се обикват. Аз тъй мисля. Като ми кажат, че хората се бият, казвам: побратимяват се, макар че не се побратимяват, вие мислете, че се побратимяват. Кой има по-добри резултати? Представете си, че аз съм сял едно житено зърно и уповавам на него. Вие не посявате нито едно, но вземете един лотариен билет, дето има шанс да изтеглите един милион. Аз, който съм посял, имам право да посея 50, 60, най-много 100 зрънца. Кой е спечелил повече в дадения случай? – Аз със стоте зрънца в 30 години ще бъда най-богатият човек в света. А с билета може да вземе 20, 30, 100 години може да минат, докато дойде милионът. Със стоте зрънца ще бъда най-богатият човек на земята, няма да има друг богат като мене с житното зърно. За предпочитане е да сееш едно житено зърно и да вярваш в него, отколкото да вземеш един лотариен билет и да не вярваш, че ще ти се падне. Едното е реално, другото е относителна реалност. Там има закон на вероятностите. Затуй разчитайте на малките добродетели в тебе, които са реални, не на относителните добродетели. И те помагат, но те спадат към закона на случайностите. Например, една мома може да разчита на своята красота, но колко моми има красиви? Тя е относителна величина. Може да разчита на своята добрина, то е житеното зърно. Грозничка, но е добричка. Следователно, разчитайте на доброто във вас, отколкото на вашата красота. Не е лоша красотата, но казвам: Добродетелта е за предпочитане пред красотата. След като дойде добродетелта, красотата е на място. Затова разумността е за предпочитане пред

здравето, здравето преди разумността не е на място. Между животните има закон: големите животни като срещнат малко, намисли да го изяде. Малкото трябва да бяга. По пътя силният като срещне, го мушне. Като го мушне, няма какво да се разправя с него. Казвам сега: Вие се борите с големи същества, със слонове се борите. Не се борете със слонове. Вие се борите с големи мъчнотии. Що ще се бориш? Големите мъчнотии ги заобикаляй наоколо. Те са практически правила, в които няма изключение. Един килограм желязо, нагорещено на 1200 градуса, един слон ще почувствува влиянието на тази топлина. И слонът не може да се приближи. Казвам: Не е само тежестта в света, важно е движението, онази интензивност вътре. Пък има и други начини. Ако вашата мисъл беше толкова силна в своето движение – мисълта не всякога е силна – вие можете със силните трептения на мисълта на един звяр като му изпратите такава светлина, да го ослепите. Един звяр не може да ви нападне, ако вашата мисъл е силна. Той вече не може да вижда. Затуй разчитайте на вашата мисъл. Когато казвам, че доброто е мощно, разбирам, че то е мощно в своето движение. Един добър човек е мощен. Добрият човек може да повиши температурата си на 1200 градуса, не физически. В Индия на места, където минават тигри, кобри, адептът седи, минават тия зверове, той мисли и те не го закачат. Щом се отклони неговата мисъл един момент, ще хвръкне от камъка. Докато е концентрирана мисълта върху великата любов в света, която съществува, всички зверове минават и не го закачат. Щом помисли една минута, че не е любовта, която управлява света, ще хвръкне. Щом допусне, че не е любовта, която управлява света, ще го задигне някой тигър. Всичките нещастия в света произтичат, че някой път вие помисляте, че с добро не става. Доброто е основа на разумния живот. Всичко в света чрез разумността е станало и става. Доброто в този смисъл е основа на разумния живот. Казвам: Туй са положения.

Казвам: Никога не допущайте в мисълта си следната мисъл: „То с добро не става.“ С глупави разсъждения не стават работите, без добро не стават. Но в себе си дръжте мисълта, че доброто е основа, на която може да разчитате. Някой разумен господар, чийто слуга му работи добре, ще накара ли слугата си да гладува или да му не дава да яде. Един кон, който върши добре работата на господаря си, ще го остави ли гладен? Не, никога не може да бъде. Не може човек, който живее добре в света, да го остави Бог на произвола на съдбата. То е невъзможно. Някои остават, понеже упорствуват, не вървят по ония закони, които са турени, в разрез са. Сами си създаваме своето нещастие. Не спирай мисълта, която носи доброто в тебе. Какво ще ѝ турите сега? Приеми нейното благо и стани едно с нея. В дадения случай достатъчно е.

Та вторият път от тази лекция ще прочетете и ще напишете кое може да направите, колко от това може да приложите. Не че всичко, което съм казал, но колко от това може да приложите. Всеки един да видим колко може да приложи от всичко туй. С едно кило злато може да опашеш цялата земя. Как? Ако тънко го изпредеш. Колко трябва да бъде тънък конецът, за да опашеш земята с едно кило злато? Та с малкото много може да направите. Природата си служи с малко материал и много постига. С малко енергия постига грамадна енергия. В един облак няма много материя, но развива с милиони киловата енергия. Една гръмотевица каква енергия има. Трябва с малко материя да имаме грамадна енергия. Да я подражаваме. Вие още не сте мислили с каква грамадна енергия се изхвърлят слънчевите лъчи от слънцето, за да пътуват през пространството. Колко време са мислили, за да препращат тия светлинни лъчи на земята, да препращат своите блага чрез светлината. Светлината е превозно средство на Божиите блага, на слънчевата светлина на земята. Сега вие разглеждате светлината. Тя е превозно средство.

Топлината е превозно средство и самият живот, и той е превозно средство. Защото в живота друго търсим. В живота две неща опитваме: радост и скръб. Те са превозни средства. Скръбта, това е товарене, радостта е разтоварване. Като товарим и разтоварваме, това е животът. Животът сега го разбираме като товарене и разтоварване. Не сме дошли до онова положение, което наричаме блаженство на живота, дето човешката мисъл има преимущество и дето човек е господар на своята съдба.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 19 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 13. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПРИПОМНЯНЕ

Отче наш

„Красив е животът“

Тема имате ли зададена? – /Имаме./ – Четете. /Прочете се темата: „Малките и големите противоречия“./

Кои са малките и големите противоречия? В какво седи трудността на малките и на големите противоречия? Ако нямате вода да пиете, към кои мъчнотии спада? Безводно е мястото. Или пък за Великден нямате винце да пиете. Или най-първо се явява едно противоречие: на някоя глава с черни косми явили се бели косми. Той веднага ги изтегля. Погледнеш, другата година са повече. Изтегли двата, явят се четири. На какво се дължат малките противоречия? Малките противоречия са обстановка. Някога, когато човек е бил в миналото, имал е някакво малко бръмбарче, имал някакво противоречие тогава. Ония противоречия, които не могъл да ги разреши като бръмбар, сега му остават като човек и пак не намира време да ги разреши. Сега, ако се намери до една соба, която е много нагорещена, как разрешавате противоречията? Щом стане горещо, какво правите? Отдалечавате се, защо? Защото голямата топлина е за голямо пространство. Вие се оттегляте, давате на топлината място да стопли. Ако топлината е малка, вие се приближавате. Малката топлина е за малко пространство. Защото, ако не влезе в малкото пространство, не може да се стоплите. Ако топлината е голяма, ще изгорите.

Каква беше темата на миналата лекция? Каква тема имахте да пишете върху лекцията? За какво се говори?

Допуснете, че намирате някой скъпоценен камък, диамант. Мислите, че е от 1200 карата. Какво ще направите в мястото, дето хората са крадци и разбойници, всички крадат. Като го намерите, какво правите с диаманта? Как бихте го пренесли? Дайте един проект. Как бихте го пренесли? Сега вие казвате: „Ние не искаме да се блъскаме с неща неблагоприятни.“ То е нещо невъзможно. Вие се позанимайте кой е най-големият диамант, който е намерен досега. Ония от вас, които се занимавате с минералогия, занимайте се с диамантите.

Сега ние разбираме онази материя, която е сгъстена. Да кажем, водородът е сгъстен. Но от какво е направено едно чувство? Материята, с която е облечено едно чувство, може ли да се сгъсти, да бъде видимо? Сега по какво вие оценявате един предмет? Допуснете, че ви дадат да оцените най-хубавите обуща. По какво се определят хубавите обуща, от какво зависят? Значи формата на обущата трябва да приляга на краката. На вас по някой път лъскавината ви харесва. Искате обущата да бъдат лъскави. Искате после да имате някакво украшение. Ако бихте си правили идеални обуща, какви обуща бихте направили, какъв проект бихте дали за едни хубави модни обуща? Защото помнете: човешките добродетели мязат на човешките обуща. Един човек, като му гледате обущата, може да знаете какви са добродетелите му. Ако има много хубави обуща, той мисли само за себе си, не мисли за ония животни, на които е одрана кожата. Онзи човек, на когото съзнанието се е пробудило, гледа скромни обуща да има, гледа колкото се може по-прости да бъдат обущата, не иска много хубави обуща, да не причинява страдания. Забележете, че тия противоречия, които съществуват, в които хиляди хора се прехранват, много хора се прехранват с хубави обуща. Кое е по-хубаво, да се прехранват с хубави обуща или да гладуват обущарите? Едно време е било позволено да се правят обуща, знаете защо. Животните

хвърляли кожата си, както змиите. Ще мине някъде, ще си изхлузи кожата. Остане дебела кожа. Хората ги вземали и си правили обуща. Сега не хвърлят кожата си, затова е зор. Едно време не е било престъпление, понеже кожата е изхлузена тъй, както на змията. Сега имате същия закон. Минавате някъде, някое ябълчно дърво незаградено, вие се качвате, вземате плода. Няма никой нищо да ви каже. Никой не намира, че сте извършили някое престъпление. Обаче щом заградят това дърво с някой плет, ако вземеш, веднага те хванат и те питат: „Кой ти позволи?“ Туй престъпление от кой род е? Сега човек за плода на дървото не се е мъчил, дървото се е мъчило. Аз го наричам това относителен морал на човешкото право. Даже Мойсей в своето законодателство предвидил и казва всеки да остави от плода си на хиляда сто, за да оберат проходящите. Ние сега не оставяме нито един стрък. Всичките стъркове са все за нас.

Една мисъл, едно чувство, една постъпка, която не можеш да употребиш за полза на себе си и на ближните си, тия мисли, тия чувства и тия постъпки след време стават препятствие за тебе. Една непотребна материя остава в тебе. Сега, например, хората пишат книги, обущари стават, дрехари стават, писатели, поети стават, всичко стават, но от тях не може да се изкара голямо добро. Един обущар, като направи някому обуща, той става ли добър? Ако е разбойник, като обуе обущата, да си каже: „Досега каквото съм правил, направил съм го, но отсега ще живея добре.“ Един дрехар, като ушие дрехата на един лош човек, да каже: „Досега съм бил лош, но отсега ще живея добре.“ Този дрехар знае да шие. Един шапкар, като направи шапка и той да каже така. Един писател, като напише книга, който я прочете да промени живота си. След колко години може да стане туй? Много дълъг период. За пример, вие когато сте били деца, имате ли възпоменание за плача? Като проследите, вие сте заповядвали, крязкали сте, събуждали сте майка си, пяли сте,

заповядвали сте, цялата къща сте държали в тревога. Какви са били вашите подбуждения, не знаете. Например, има известни неща, които стават. Жадният, като минава през пустинята при жаждата може да направи неща, които в друго състояние не ги прави. Хората правят някои насилия и забравят тия работи. Като дойде изобилието, ония неща изчезват. Има такива работи много. Хубаво е човек да пита майка си плакал ли е като малък, какъв е бил, да му разправи до третата година какъв е бил животът, как го е прекарал.

Да кажем, пеете една българска песен. „Заплакал Стоян“ или „Зарадвал се Стоян“. Отде ще започнете музикално? Сега теоретически вие може да го направите това, но в действителност може да заплачете. Няма някой от вас, който да не заплаче. Много лесно може да заплаче. Хем може да ви направят много производителни. Дойде някой човек, казва: „Не съм плакал.“ Удариш го по рамото, причиниш му болка, потекат сълзите. Че ти гениално може да плачеш. Може да пееш вече. В природата първичните причини, които заставили човека да мисли, се са били груби. Много груба е била природата. Сега не гледайте онова, което сега става. Сега е цвете.

Представете си една **тема №14** ви дават за поезия. Израснало едно бяло кокиче до една канара, дето текло изворче. Как бихте го описали? Туй кокиче израснало, няма нито канара, нито изворче там на мястото. Сега кое кокиче седи по-горе, което е при изворчето или което вън от изворчето? – Онова, което е при изворчето седи по-горе, то е по-културно. Онова, което е вън от извора, е малокултурно. Същият закон е, когато човек мисли добре, той е по-културен. Той е кокиче до извора на някоя канара. Едно кокиче вън от извора, значи не мисли добре. Обикновен живот. Мнозина се оплакват в света. Помнете: На даровития ученик ще му дадат една цигулка, първокласна, той ще я употреби. Но един, който не даровит, каква

цигулка ще му дадат, на онзи, недаровития защо не му дадоха? Защото даровитият може да свири. Ако му дадат хубава цигулка на недаровития само ще търка. Вие разсъждавате защо нещо не ви е дадено. Защото не сте даровити. И да ви се даде, няма да го оцените. Вие имате един ум, не го оценявате. Имате едно сърце, не го оценявате. Досега не сте мислили вашето сърце каква работа извършва. Казвате: „Защо ми е туй сърце да страдам? Аз само страдам от него.“ Страданията на сърцето са мед. Да страдаш без сърце е ад. Някои хора мислят само със сърцето си. Със сърцето е мед, без сърцето е ад. Съвременните хора нямат истинско понятие за онзи ред, който съществува в природата, който е неизменен. Всякога за даровитите хора всичко има. За ленивите души трици се дават. Щом ядеш трици, от обикновените души си. Щом ядеш хубаво, не си от обикновените. Представете си, че вас ви викат и искат да ви дадат един милион лева. Казват: „Дайте един проект, за какво ще го употребите?“ Какъв проект бихте дали за един милион? В природата ще си дадеш проекта, тогава тя дава. Като си дадеш проекта, като го одобри, тогава дава. Цигуларят трябва да свири хубаво. Който е красноречив говорител, трябва да ходи навсякъде да говори. Шивачът тръгнал от село на село, казва: „Имате ли нужда да ви скроя някаква дреха, на жените сукман?“ Ако е колар, ще каже: „Имате ли нужда да ви направя хубава кола?“ Всеки ходи да си препоръчва занаята. Много добре какво може да направи. Казвам: Сега какъв проект вие бихте дали? По някой път вие отивате да се учите. Защо отивате да се учите? Защо учите буквите? – Да се научите да четете добре. Знаете, ако направите една погрешка.

Ако пишете единица, двойка, тройка, четворка, какво означава? 1, 2, 3, 4. Какво означава в природата единицата? Числото 4 съдържа всичките. Единицата е пролетта. Двойката е лятото. Тройката е есента. Четворката е зимата. Ти туриш на ученика 4, поставиш го в

зимата. Радва се. Учителят му турил единица, като му тури единица, поставя го в пролетта. Кое е по-хубаво, да го постави учителят в пролетта или в зимата? Вие всички искате 4. Но ти първо трябва да работиш. В четири ти се ползуваш от труда на другите хора.

Та казвам: Щастливите числа са тези: 1, 2, 3. То са работливи хора. 4-те, то е за големите философи, за старите хора. Такива хора, които изучават 4-те, то са 24 души. В целия свят 24 души има. 24 души, които на земята и небето изучават какво нещо е 4. 1-то е пролетта на живота. Радвай се на всичко. 2 е лятото. Ще работиш. 3 – плодове ще имаш. Като дойде 4, то е зима. Всичко отвън сняг, няма никакво условие да се придобие живота. Каквото има, ще ядеш и ще пиеш, придобитото от 1, 2, 3. Сега, когато един учител тури единица на един ученик, аз как го тълкувам. Казва: „В миналото не си учил." Какво ще ти тури четири, ти не си учил. Тури му две. Понеже в единицата си учил, туря две. Като изучил двете, казва: „Понеже си учил две, ще турим три." То е най-високата бележка, която може да ти се тури. Може да ти турят 6, то е увеличено два пъти. Ако ви дам шест ябълки, написани на книга и ако ви дам три ябълки, откъснати от дървото, кои струват повече? Или ако ви дам шест ябълки, направени от гипс и три, родени от дървото, кои струват повече? В реалното знание нещата са реални. Числото 3 е свързано с изобилие, всичко има изобилно. Две е свързано с изобилие и едното е свързано с изобилие. Едното е най-изобилно. За вас при сегашните условия. Казвате: „Защо ми е тази единица?" Ако имате сега един скъпоценен камък от 200 карата – вие сте осигурени. Казвате: „Какво ми струва, че имам единица?" Един диамант от двеста карата колко струва? Ще струва сто английски лири. Колко струва една лира? – По 25 златни. Близо три милиона злато. Щом ти тури учителят единица, ти имаш три милиона. Той ти тури единица, тури ти три милиона в банката. Кой ти е крив, ти не ходиш в банката. Казваш: „Турил ми кол. За

какво ми е кол?" Който не разбира, е кол. Сега аз говоря за числата. То е само отражение. Да допуснем, че за бъдеще, когато учениците учат, учителите няма да им турят бележки. Ще извади едного, ще му даде едно житено зърно, една задача да разреши. На друг даде две царевични зърна, на трети даде три ябълчни семки. Свършиш училището – има едно житено зърно, две мамулени зърна с диплом. Излезеш навън, носиш ги. Ако туй житеното зърно може да го обработиш, ще станеш най-богатия човек в света. От тебе зависи всичките хора, целия свят да храниш. С царевица може да свършиш всичките неща.

Сега всички вие носите семената на миналото. Казва: „Да беше големичко, нищо не струва." Или казва: „Да беше едно кило жито." Но в природата малки работи произвеждат. Зимно време като турите печката, всичко нагласено, турите сухи дърва, драснете малката клечица и дойде огънят. Без нея ще зъзнеш. Като драснеш клечката, цялата къща топла. Ще те избави от големи мъчнотии. Като имате единица, трябва да знаете. Трябва да имате една кутия, тия клечки, те са магически. Туй е магия. В старо време дето са носили магите магическа пръчка, тя е. Ти носиш една кибритена клечка. Ти нямаш пари, драснеш, парите дойдат. Искаш да напишеш една книга, драснеш, напише се. Нямаш къща, драснеш, къщата дойде. Нямаш дреха, драснеш, дрехата дойде. Нямаш обуща, драснеш всичко дойде. Колко години трябват, докато се научиш на този мъдрец – 4. Когато се учим, казвате: „Да нямам единица." Имаме единица. Турим една нула до единицата, стане 10. Тази единица показва стесняващите условия, при които се намира. Когато човек не знае какво да прави в природата, когато го стесни, той ще си спомни. Преди години аз бях написал една песен на ноти. В живота си една песен съм написал на ноти. Тази песен този, който я научил, я забравил. Той е техник и веднъж едно колело му притиска главата. Като му притиснало

колелото главата, започнал да пее тази песен. Той дойде да ми каже песента и при какви условия си я припомнил. Колелото като му стиснало главата, припомнил си.

Та казвам: Когато някой път забравяме, колелото не е отгоре. Когато се тури нула, казва: „Да си припомниш.“ То е припомняне. Хубавите работи човек трябва да ги помни. Ако туриш още една нула, два пъти трябва да си ги припомниш. Като туриш още една нула – три пъти, четири пъти. Припомнянето е нещо хубаво. Няма нещо по-хубаво от нулата. Според мене каквото и да направиш, нулата означава да си припомниш най-хубавите работи, които са станали в живота. Туй е нула. Когато не искаш да си ги спомниш, ти стягат главата. Като ти стегнат главата, тогава ти иде наум. Когато си припомняш, нулата е на място, нещата вървят пропорционално. Увеличават се. Казвам: Няма нещо по-хубаво в живота. Когато човек си спомни, има импулс да учи. Човек може да учи само при хубавите спомени. Като си спомниш, какво може да направиш? Като цигулар, като художник, хубавите работи постоянно стимулират човека. Щом не можеш хубавите работи да ги спомниш, те нямат добро. Щом се яви желание да направиш нещо, има един добър спомен. Затуй смисълът на нулата е спомен. То е едно съдържание. Щом забравиш туй съдържание, тя ти стисне главата. Според тази теория мъчнотиите в живота идат, когато ние не си спомняме добрите работи. Щом започнем да си спомняме повече хубавите работи, отколкото лошите, тогава животът се подобрява. Затуй всички спомнете си хубавото в света, четеш някоя книга, спомни си я. Животът на праведния е като зазоряване.

Станете да направим едно упражнение.

Лявата ръка пред дясната, движи се по дясната, докато дойде настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата, докато дойде настрани няколко пъти. /*Направихме упражнението.*/

XXI година, 20 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 20. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПОСТИЖЕНИЯ

Отче наш.

Имате ли тема? – /*Нямаме.*/

Пишете върху **тема №15**: „Най-добрата храна за младите“.

Птиците каква храна употребяват за малките си? Културните, за младите коя е най-добрата храна?

Ако ви попитат, защо човек е недоволен, какъв отговор бихте дали в момента? Защо е човек недоволен? На момента какъв отговор бихте дали? Защото е бил доволен. Защото недоволството произтича от доволството. Щом го вземат ти ставаш недоволен. Ако попитат, защо човек е сиромах, какво ще отговорите? Защото е бил богат.

За пример, снощи тази певица /*Ерна Зак*/ взема горните регистри в третата октава. Тия високите тонове не може да ги използувате. То е крайният предел. Високите тонове са много хубави, но нямат условие да се изявят. Той е крайният предел на високите тонове. Един висок тон, то е краен предел, психологически. То е играчка. Тя взема „си“ в третата октава. За бъдеще певците ще вземат четири октави. туй „си“, което сега няма възможност, тогава ще има голяма възможност. Психологически наблюдавам. Докато тя не беше си показала изкуството, ръкопляскаха ѝ, но като дойде до най-високите регистри, там нямаше ръкопляскане. Понеже музикално, като ги изведе на високото място, като се изпоплашиха всичките. Всичките певци, като ги изнесе на тази височина, че като ги сне долу, зарадваха се, всичките ѝ ръкопляскат. Докато не беше ги извела на това високото място, но като ходиха горе и като ги сне долу, всички ръкопляскат, понеже опасна работа е. Някой казва: „Как не я страх да се качи горе на тази височина?“ Но като слезе всички ѝ ръкопляскат.

Защото то е най-хубавият опит. „Си“ в третата октава то са такива много деликатни обеди, които дава. Представете си един деликатен обед да ти даде една пчеличка от третата октава. За да намери един грам мед тя трябва да посети 633 цветя. А за да събере едно кило мед, трябва да посети 15 милиона цветя. По някой път гледам някои мислят, че тия великите блага в природата лесно се събират. Те не знаят как се събира този мед. Един грам мед се събира от една пчела, като посети 633 цветя. Толкова цветя да посетиш, какво трудолюбие! Казвам: Един килограм мед от 15 милиона цветя събран, да се съберат соковете. Или формите на една красива мисъл знаете на колко цветя трябва да е кацал човешкия ум, неговите работници да са работили?

Сега какво ви остава вас? Имате ли подтик да вземете горно „сол“? Тя взема верни тонове, има съзнание, че влага гласа си. Нейните парчета бяха много прости, пя само от една опера. Най-малките работи ги прави хубаво. Сега всеки един от вас може да стане майстор на човешката мисъл. До коя гама вие в мисълта отивате да вземете? Мисълта е музикална. До коя октава вземате в мисълта? Някои от вас спират на „до“. Още като минете първата октава спирате на първото „до“. Там стигате. Нагоре е висока работа. Тоновете са чисти в нея. Те мязат на хубави шишета направени от най-хубавото вещество, но всички тия шишета са празни. Те са най-хубавите цветя, които са цъфнали. Не че е лошо, тя има още да работи. По пътя върви, има още постижения. Сега когато човек е постигнал нещо, колко хора се събират, искат да я слушат, ръкопляскат ѝ, понеже има постижения. Вие искате да имате постижения без да сте постигнали нещо. Искате хората да дойдат да ви слушат. Как ще ви слушат, пеете само на една октава. Тук питат ви за света. Казвате: „Господ го създал“. Мислите ли, че сте казали нещо? Господ го създал. Ти трябва да бъдеш добър. – То е Божия работа. Господ го е направил. Веднага всичко разрешавате. Някой човек е сиромах. – Божия работа. Някой е

богат. – Божия работа. Коя е твоята работа тогава? Коя е човешката работа тогава? Да напишеш едно писмо, Божия работа ли е?

Фиг. 1

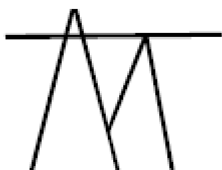

Фиг. 2

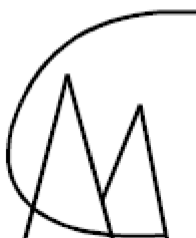

Фиг. 3

Напиша аз буквата А. (**Фиг. 1**). Това Божия работа ли е? Донесоха ми един почерк да си дам мнението. Тъй както е написано, М-то първата част е по-висока, показва личните чувства. (**Фиг. 2**). Втората част, това е третата октава долу. Всеки, който вземал високо, след като мине през големите страдания после върви по такава права линия. (**Фиг. 3**). Станала реформа в него. Ако ви попитат, защо човек страда? Защото е радостен. Това е вярно, но какво е служението? Вярно е този човек е радостен, сега страда. Какво е предназначението на страданието?

Допуснете, че имате захар. Направена от твърдо тяло е М-то. Ако му турите малко вода, какво ще стане? Формата на М-то от водата ще се измени. Защо се е изменила формата? Понеже туй същество, което турило водата има нужда да се смекчи М-то. От захар да стане водно, за да бъде за добра употреба. Страданието е смекчаване, да ви турят някъде за (да се смекчите). Защото, ако няма тия страдания, несъвместими са.

Сега имате буквата А – тя е написана според правилата. Ако отгоре започвате тънко, долу дебело, после пак тънко и пак дебело, какво показва? Отначало започваш дебело, като дойдат големите съпротивления, станеш твърд, после дойдат хубавите условия, пак ставаш мек. Вземете сега една котка, влезе в къщи и яла е сирене. Усеща погрешката си, мяучи. Ако вие си позволите да я биете повече отколкото трябва, опълчи се срещу вас. Казва: „Направих погрешката, че ядох сиренето, но боят е повече". Като дойде повече бой за сиренето, опълчи се, ококори се насреща ви. Започвате да мислите, че може да се нахвърли отгоре ви и да ви даде един хубав урок.

Та казвам: Никога в природата не трябва да пресиляме нещата. Човек трябва да знае своето право в какво седи. В какво седи правото на човека? Какво разбирате под думата „право на човека"? Механически как ще го обясните? Пълниш едно шише, имаш право да го напълниш докога? Докато го напълниш, всичко се изравни, няма никакво празно място. Ти повече нямаш право да държиш шишето под чешмата. Правото на шишето е докато се напълни. Питат: „Кое е правото на шишето?" Нямам туй право. То е правото на шишето. По отношение на твоето схващане, ти искаш шишето да се напълни. Добре, ако едно шише се напълни, ти се усещаш доволен, ами ако не се напълни? Представете си, че имаш едно шише и го пълниш от извора, който едва цицирика и ти трябват 15-20 минути докато се напълни. Ти като го пълниш това шише си недоволен, че

отнема доста време. Недоволен си от извора, че тече по-малко. Какъв трябва да бъде изворът според тебе? Изворът трябва да бъде силен, че като туриш шишето в една минута да се напълни. Казваш: „Много добър извор е“. Но снощи, тази певица, която чухте, знаете, докато се научи да пее колко милиона цветя в музикалния свят е посетила, докато добие този глас? Сега питам: Ако вие бихте имали такъв глас, за какво бихте го употребили? Ако има няколко хиляди такива певици, ще станат много обикновени, понеже е една е ценна. Втора певица има ли като нея да взема така високо? Няма. В един музикален речник има една певица, която вземала по-високо. Музиката как мислите, сама ли трябва да дойде при вас, или вие трябва да идете при нея? Като се свърши концертът как бяхте разположени? Ходихте ли да я слушате? Какво беше разположението ви? Пипахте ли пулса си, след като свърши, да видите какъв беше пулсът ви? По-силен ли беше? Какъв е цветът на лицето ѝ? Лицето ѝ какво беше, продълговато или валчесто? Ръстът строен? Интересно е да се премери теглото ви преди да я слушате и след като сте я слушали, пак да се премери теглото ви. След като излезете, дали тежите повече или по-малко? Колко ще тежите, ще изгубите ли нещо? Тя като пяла изгубила, дава повече. Тя е олекнала с колко грама? Аз считам един добър певец, като го слушате, като излезете да сте доволен, че сте го чули. Като пее и го слушате да не кажете: „Защо не мога и аз да пея като него“. Той не е добър певец.

За постижението на хубавите работи се изисква дълъг период. Знаете ли един певец колко години трябва да е школувал при птиците, при славеите, при канарчетата и оттам като слезе при млекопитаещите ще учи баса. Като дойде у хората веднага се подига. Трябва да ходи да слуша басистите. Има един период на почивка. В сопрана, басът е почивка. Сопранът е почивка на баса. Басът е почивка на сопрана. Защото ония способности, които вземат

високите тонове и ония, които вземат ниските не са едни и същи. Казвам: Ние имаме от високите тонове на пението, имаме високите тонове на мисълта. Музиката може да ви помогне да вземате високите тонове на мисълта. То е важно. Значи, за да вземете един тон много чист на доброто, само музиката може да ви даде един добър път. Например, ако пее един певец трябва да е добре разположен. Ако не е добре разположен какво ще ви даде? Разположение трябва да има. Разликата сега каква е между вас и тази певица? Само децата имат постижения, старите хора нямат. Младите хора се ползуват от благата на природата. Онзи стих дето казва: „Ако не станете като малките деца не можете да влезете в Царството Божие". Ти като влезеш в Царството Божие, тогава може да се ползуваш от благата на Царството Божие. Ако не си в Царството Божие не може да се ползуваш от благата, следователно не може да имаш тия блага. Вие имате привилегия. В миналото певците са пели само на князе, на царе. Сега един певец иде и всеки може да го слуша. Имате голяма привилегия. Певците идат при вас, вие не ходите при тях.

Какво впечатление ви направи гласът на тази певица, първият тон като издаде, после постепенно като пя, какво беше вашето впечатление? Тя пропусна един номер, не можа да изпее една българска песен. Испанска пя, италианска пя. Българските песни спадат към друга гама. Трябва да я подсетят българите. Втория път като дойде трябва да изпее една българска песен.

Каква трябва да бъде мисълта ви? Тъй като минава, че вие сами да се радвате на вашата мисъл. Всеки певец се радва на гласа си. Хубавата мисъл, радва онзи, който мисли. Пък някой път ти сам си недоволен от своята мисъл. Значи не си от добрите певци. Сега човечеството е достигнало до „си". Краят на човешкото честолюбие, на човешката октава. Цялото човечество има съзнание, всеки човек

иска най-хубавото да яде, най-хубаво да се облече, най-хубавата къща. Всичките културни хора имат туй желание за удобства. То е „си“. Но тия удобства не знаят как се вземат. Едно кило удобства изисква 15 милиона цвята.

/Една сестра учителка, напусна класа, да си отпътува./ Англичаните казват: „Дължността пред удоволствието.“ Понеже сестрата слуша, какъв е най-хубавия обед, трябва да иде там да работи.

Вие, ако бихте били певци, какво щяхте да направите? Как бихте давали вашите концерти? Трябва на концерта да е българският музикален елит. Всички бяха ли там да слушат? Има какво да учат. Сега във вас ще се роди желание: „Защо не съм аз“. Защото не можеш да носиш този товар, не е за тебе. Едва намерили една певица да я натоварят със „си“ от третата октава. Третата гама е свързана със слизането на човечеството. Цялото човечество трябва да слезе да се обработи. Високите тонове трябва да се обработят. Сега схващат музиката като удоволствие. Музиката, това са плодове, трябва да ядеш, не само да слушаш музиката, но трябва да се храниш с най-разнообразните положения на музикалните тонове.

$1\frac{1}{2}$ 5 ○
$2\frac{1}{3}$ 3 ○
$2\frac{2}{10}$ 1 ⊖

Фиг. 4

Какъв акорд е това? (**Фиг. 4**). Какво може да се постигне? В дадения случай „до“ е външно условие на мисълта. Какво е „сол“? „Сол“ в дадения случай носи чистота. „Сол“ е цветист, доминира, но „сол“ се отличава със своята музикална чистота. Човек, който не взема „сол“ добре, той не може да се справя с чистотата. Онези хора, които

обичат чистотата, в тях „сол“ е естествен. Макар да не могат да пеят, но много лесно може да го вземат. Онзи, който не се носи чисто, „сол“ много мъчно може да вземе вярно. Та казвам: При създаването на човешкият характер, разните тонове като се пеят несъзнателно въздействуват. Една песен, която сте чули, въздействуват тия тонове във вас, ще ви причини известна полза. Всяко нещо, което чуваш въздейcтвува музикално, ще донесе някакво благо. Всеки неверен тон и той действува. Каквото слушаш в света не е безразлично. Човек трябва да бъде много внимателен. Ако чуеш някъде някой неверен тон, след години ще ти създаде неприятност. Защото сега поставят музиката, като че няма никакво отношение към живота. „Сол“ има отношение към чистотата. Ако „ми“ вземаш много правилно, има отношение към правата мисъл. Щом мислиш право – „ми“ вземаш вярно. Щом вземаш „ми“ вярно – мислиш право. Щом взимаш „до“ – имаш условия, движение. Аз свързвам „до“ с добродетелта на човека. Щом си добър – „до“ може да вземаш вярно, по естество.

Сега тази певица като пя, няма дряхлост. Музика има. Не само музика, но има мисъл в дадения случай. Има вече съзнание. Често вие се дразните. Не си давате отчет защо се дразните. Стане нещо, кипнеш. Защо кипваш, не знаеш. Днес кипнеш, утре кипнеш. Аз един ден седя и разсъждавам. Понеже няма салепчии да минават, варя си салеп. Турил съм на трета степен на печката, на третата октава, най-горното. Замислил съм се. По едно време машината, започна да цъцри, доста салеп излязъл навън, влязъл в машината. Та казвам: Когато вариш музиката трябва да знаеш на коя октава да туриш. Ако туриш на първата – няма опасност, на втората, ако туриш или на третата – трябва да гледаш. Другояче половината салеп ще хвръкне, много малко ще остане. Върху хубавите неща в света трябва много да се внимава. Кипнеш, дай си отчет защо кипваш така. Да кажем, някой път чуете нещо, направите движение, то е естествено. Някой пее,

веднага коригираш онзи, който пее. Щом го коригираш и онзи певец ще го вземе верно. Ти в себе си го коригираш, веднага се отразява, и той го взема вярно. Слушате някой цигулар, взема фалшиво, вземете вярно в себе си, без да се смущавате и онзи ще се коригира. Вие се смущавате, когато вземе невярно и с вашето смущение и той се смущава, и вместо да се оправи, повече се обърква. Смущението не разрешава въпроса. Спокойствие трябва.

Сега се спирате и казвате: „Той е одарен“. Природата го е одарила, заслужава. Тя дарява всички, които са прилежни. Всички, които са дарени от нея, са прилежни деца, които не са прилежни, не са дарени. Съобразно с прилежността и тя дарява. По този закон увеличете прилежността си, за да се подобри положението ви. Не обикновеното прилежание. Сега българското при-лежа. Какво значи лежа? Лежа от какво произтича? Знаете от какво е излязло? От лижа, да ближеш нещо. Човек като ближе нещо той се нагодява. Малките деца за да ги укротят, турят локума в кърпа и като заврат в устата, то заспива и смуче. Взема от соковете. Ще бъдеш прилежен. Че то като спи, пак смучи. В туй отношение такова прилежание, като спиш да работиш. По малко работи това дете. В този смисъл прилежанието не е механическо, но да добиеш нещо, да свършиш една работа.

На вас сега бих ви препоръчал, не да ходите да питате, дали пеете добре, но дето са събрани птиците, някой път се събират врабчета 20-30, дигат шум, вие се спрете и започнете да пеете. Ако изведнаж млъкнат и ви слушат, вие пеете, но ако вие пеете и те пеят не се обезсърчавайте. На друго място идете, на второ, на трето, на четвърто докато млъкнат изведнъж. Като запеете и да млъкнат. След туй пак чиририкат и започнат да ви подражават. Вече сте понапреднали в пеенето. Добра публика са птиците. Или пък някой славей пее, идете и вие да пеете. Ако той не си измени темпа, ти като

запееш и той пее и ти пееш, ще се учите още. Ти запееш и той се ослуша и после пак пее, значи колега е. Колеги по пеенето сте.

Вие нямате ясна представа. Слънцето излиза и първият лъч, който излиза из слънцето, вие още не знаете, какъв е този лъч. Първият лъч като те огрее, знаеш каква радост е, че те намерил, че може да излезе. Казва: „Знаеш колко време те търся, за първи път се случва да те намеря, на време да ти предам своята хубава мелодия“. Като видиш първия лъч да се зарадваш. И самият лъч се радва, че те е намерил. Казва: „Много се радвам днес, че те намерих“. По-често излизайте да ви намират лъчите на радостта. Като ви види лъчът ще се зарадва, че сте излезли рано. Сутрин, когато излизате ще почувствувате една радост. Има нещо разумно в лъча. Щом влезе този лъч зарадвай се. Казва: „Знаеш колко време те търся. Друг път не мога да те намеря. Ти си някъде“. Намерил втори, трети, четвърти. Та в живота всеки от вас трябва да бъде във важните неща. Животът трябва да бъде най-важен. Точно когато изгрява слънцето, когато става нещо, да е на мястото. Цъфтят цветята, да сме на мястото. Зреят плодовете, да сме на мястото. Изгрява слънцето, да сме на мястото. Заоблачава се небето, да сме на място. Завалява дъжд, да сме на място. Става буря, да сме на място. Всички неща да стават на място. Тогава се зарежда най-хубавото.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 21 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27. III. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

УМНИ, ДОБРИ И СПРАВЕДЛИВИ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ Прочетете се темата: „Най-добрата храна за младите“.

Какво разбирате под думата „кисел и сладък“? За да пишете върху киселите и сладките храни, трябва да имате вътрешно схващане. Вие никога не можете да предадете една идея за сладост, както и да я описвате отвън, ако не я опитате. Значи ще опитате две състояния. Вие сега пишете за младостта, като че ли е нещо външно, някаква външна идея. Младостта е нещо вътрешно. Човек, който не е бил млад не знае какво нещо е младостта. Трябва да е бил млад. Старият, който не е бил стар не знае какво нещо е старостта. Ако биха ви задали въпроса, защо човек има 10 пръста на краката и 10 пръста на ръцете, ако ви дадат да държите един докторат, за да свършите, върху този въпрос, как ще обосновете? Не можеше ли да бъдат по 3-4, по 6-7. Сега природата някъде е много щедра. Тя е турила 250 хиляди косми на човешката глава. Защо да не тури 100, ами 250 хиляди? Каква цел е имала да тури 250 хиляди косми, или задавам друг въпрос. Човек има 7 милиона пори. Не можеше ли по-малко ами 7 милиона? Защо искате да пиете вода, защо искате да ядете хляб? Ако човек пие водата или ако се откаже да пие вода ще има различни последствия. Ако вместо вода пие вино какво става? Ако пие туй, което природата му е предназначила, наричаме го трезвеник. Ако вие почнете да мислите какво сте в същност, ако се спрете да мислите и си съставите едно ясно понятие какво нещо сте. За пример, ако имаш 1000 пори от детинство до стара възраст, до 120 години. Ако имахте

120 фотографии, коя щеше да бъде вярна, че сте вие? Как ще обясните верността на всичките тия фотографии?

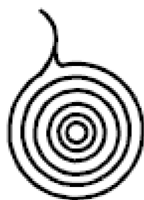

Фиг. 1

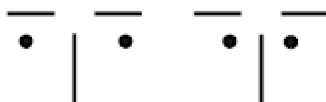

Фиг. 2

Кои са причините за да се образува този плод (**Фиг. 1**)? Не че може да разрешите въпроса. Някои от плодовете са удължени, някои са валчести. Тези, удължените плодове действуват по един начин, валчестите – по друг. Вземете всеки един характер. Според образа на човека и характера е. Според това какъв е образът, дали е удължен или е валчест, дали един образ е широк или е тесен, всичко това съответствува на човешкия характер. Не може да събереш един човек с валчест образ и един, който има продълговат. Те нямат еднакъв характер. (**Фиг. 2**). Какъв е първият характер, какъв е вторият? Очите в двата характера се отличават. Очите на първия са отдалечени, а вторите са приближени. Първите очи събират повече светлина, повече впечатления добиват. Те всичко виждат. Умът им е занят с външни образи и нямат време да разсъждават. Вторият човек, каквото е чел го знае, запомня го хубаво. Ако кажеш 10 думи добри, ще ги запомни. 10 лоши думи, ако кажеш, няма да ги забрави. Добрите думи може да ги забрави, може цяла плеяда хубави думи да му кажеш, тях едва ли ще запомни, а лошите ще запомни. Разбира се външните условия и

вътрешните възможности се различават. Образът на нарисувания плод показва пътища. Когато човек минава през земята, кои планети са оказали влияние върху нея? Ако човек, когато се е раждал, земята е минавала по-близо до слънцето или ако когато се е раждал, някоя от другите планети е минавала по-близо, тя ще му окаже влияние. Може Венера да е била близо, когато се е раждал, може Месечината да е била по-близо, туй ще укаже известно влияние върху характера на човека. Научно астролозите откъде са намерили коя планета как влияе? Казват, че еди коя си планета влияе върху човека така. Те разглеждат въпроса чисто механически. Когато говорим за една планета, разбираме разумно общество, разумни слънчеви общества, разумни меркуриански общества, разумни венерини общества, разумни лунни общества, разумни марсиански общества, какво влияние са указали. Планетите, слънцето са жилища на тия същества.

МЛАД. Млад има три Л. Две Л са събрани в буквата М. Едното е женско Л, другото е мъжко, третото е неутрално. После имате буквата Д. То е затворено Л. Имате значи четири Л. Младият човек е бил свободен дух, щастлив горе в небето при баща си и майка си. Излязъл оттам и ходил в тинята. Като слязъл в тинята окалял се, като погледнал дрехите си, не може да се върне. Щом като се е окалял не може да се върне, оставили го да израсне, да се изчисти. Той като видял калта, казва: „Какво нещо е това?“ Помислил, че е нещо хубаво и казал: „Чакай да бръкна“. Нямал понятие какво нещо е калта. Като влязъл вътре подвижил се насам-натам, видяло му се интересно. Помислил, че нищо няма в тази кал. После видял, че доста пострадал от нея. Излязъл из калта навън. Сега на какво ще отдадете тия състояния мрак, тъмнота, недоволство, гняв, дето ви смущават. Ако условията и възможностите са хубави, няма да ги имате. Прекараш един бурен живот, вътрешните възможности и външните условия не са хармонични. Вие казвате: „Така Господ наредил. Така Господ е

наредил да се молиш, да плачеш, да се радваш“. Религиозните хора така разсъждават. Учените хора разсъждават другояче. Казват, че причини са външните условия. Той е учен човек има добри условия. Той е силен човек, има добри условия. Умен е, казва то се дължи на баща му и на майка му. А религиозните хора казват: „Господ го е направил така“. Едните поддържат, че Господ направил хората така, а другите поддържат, че външните условия са го направили. Когато говорите за младия, можете ли да кажете коя е най-забележителната черта на младия? Кой е бил първия съвет, който е бил даден на младия, когато е слязъл тук? Те са му казали така: „Не слизай в света ще се окаляш.“ Той не знаел какво нещо е каляне. Казали му: „Не слизай, страдание ще имаш“. Казва: „Какво нещо е туй страдание? Какво нещо е окаляне? Няма никаква разлика между тази материя и онази материя.“ Казал е: „Тази материя е по-гъста, а тази, в която сега живеем е по-рядка. Щом ще сляза в този свят има различие“. Коя е отличителната черта на младия? Той без да иска става художник. Най-първо той е имал едно бяло платно. Седи не знае да рисува. Имал бои, не знае как да рисува, как да ги тури. Не знае за какво служи портокалената боя, жълтата, синята и т. н. Всеки цвят има свой вътрешен смисъл. Ти нарисуваш едно око и туриш сенки около, тъмно. Някои художници турят много дебели сенки, някои по-светли. Ония, тъжните хора, винаги имат сенки на очите си. Тъжните хора имат дебели сенки. Веселите хора имат светли сенки. На ония, сприхавите хора, носовете им са дълги и тънки. На онези разположените, са малко по-къси, дебели и широки. Казва: „Той има широк нос.“ Широкият нос показва разположение, тънкият нос показва сприхавост. Колкото носът е по-тънък, човек е по-сприхав. Ще кажеш: „Безразлично е“. Но то е факт. Човек, който има широк нос е работил. Този, който има тънък нос, не е работил на физическия свят, идеализирал е. Хора с широки носове са работили повече, затова

носът е станал широк. През широките носове е минал повече въздух, отколкото през тесните. Тия твърдения трябва да ги обосновете научно.

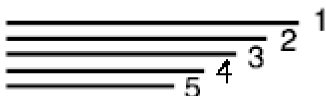

Фиг. 3

Тия линии се различават по дължина (**Фиг. 3**). В първата линия, човек е извървял по-голямо разстояние. Линиите надолу се скъсяват. Този, който е извървял по-дълъг път какво е придобил? Ако първия пръст е бил по-дълъг от средния пръст, такъв човек каквото намисли ще го направи. И 100 години да минат той ще го направи.

Една майка турила захар в една кратуна. Детето отивало и изваждало захарта от кратуната. Майката била благоразумна. Не казва: „Кой изважда захарта?“, вижда, че захарта изчезва от кратуната. Един ден туря раци в кратуната, детето бръква, туря си ръката в кратуната и един от раците го хваща. Детето веднага тича при майка си и плаче. Тя разбрала кой взема захарта от кратуната. На детето не му иде на ума как го е хванал ракът, а тя разбрала кой е онзи, който бърка в кратуната. Сега една погрешка като направите, то е ракът, който ви е хванал за ръката. Не за пръв път правите погрешката. Не за пръв път бъркате, че ракът ви хванал за ръката. Много пъти сте бъркали, че да ви хване ракът. Някой път казвате, че ракът ви е хванал за ръката. Тогава погрешката става видима. Тогава погрешката е закон. Законът е ракът. Като бръкнеш в кратуната – хване те рака. Когато не те хваща още ракът, законите не са се образували. Сега казват, че в света има закони. Законът е опасна работа. Като погледна ушите на човека, виждам, че на някои ушите са дълги, големи и плътни. На някои носът е дълъг, лицето широко, челото широко. Онези, които не разбират съответствията, които

съществуват вътре в природата казват: „Така са направени“. Пък за туй устройство са работили ред разумни същества. Човек е построен от много разумни същества. Почти цялата природа е взела участие в създаването на неговото тяло. Човек трябва да използува условията. Той не знае защо има 10 пръста. Първият пръст е за да бъде самостоятелен. Личност трябва да има. Личността създала първия пръст. Тази личност трябва да бъде справедлива – (вторият пръст). Третия пръст, безименния пръст, значи обхода трябва да има. Най-малкият пръст е да знае как да постъпва всеки ден. Какво показва палецът? Палецът е да ги обединява, да ги държи в хармония. Той е капелмайстор. Тогава имате във втората ръка един квартет с капелмайстор. Имате четирима оркестранти. Имате първа цигулка, имате чело, имате бас, имате алт. Палецът е диригентът. Интересно е, квартет имате, а не знаете да свирите и пеете. Във вас още пръстите не са проговорили. Забележете, онези сприхавите хора имат къси нокти и тесни са. Когато дължината на ноктите (се скъсява) е едно, а когато широчината се скъсява е друго. Ако дължината се скъсява човек е сприхав, не мисли, не е разсъдлив, рита като кон. Щом нещо не е наред скъсва и хвърля. Ако ноктите се удължават човек започва да мисли трябва ли да го къса или не. Та сега в живота си дълго време трябва да започнете да разсъждавате и в 2-3 години може да удължите ноктите. Една придобивка е да удължиш ноктите. С характера си можеш да изопачиш ноктите. Разни хора има. Всяко разумно усилие най-първо се отразява върху ноктите и болезнените състояния се отразяват върху тях. Има хора, които изучават болезнените състояния по ноктите. По-добре е да не знаете защото ще се изплашите. Та казвам: Усилията, които правите ще укажат влияние върху ноктите и върху другите части на тялото. Тия неща не са така произволно направени. Природата милиони, милиони опити е направила, докато е създала нещо разумно в човека. Всеки един живот се наслоява върху

човешкото тяло. У веселия човек, веселието се наслоява. У тъжния човек, тъгата се наслоява в очите му. У честния човек, честността се наслоява в лицето му. У справедливия, справедливостта се наслоява. Ако изучавате човешкия характер тия неща ще ги разберете. Вие казвате: „Как се наслоява?“ Като изучаваш човека ще започнеш да виждаш там където досега не си виждал. Ако започнете да изучавате сенките на очите, ще знаете ония състояния, които той има. Окото има един фокус, той се мести. Ако човек не се развива хармонично, измества се фокуса на човешкото око. И на двете очи се измества фокуса. Не е безразлично как живее човек. Срещнеш някои хора носът им изкривен наляво. Срещнеш други, носът им изкривен надясно. На някои носът пък е подвит навътре. Има други, на които носът се е огънал. Вземете в хищниците, които искат да заграбят, горният клюн се е завил навътре. Да хване жертвата си да я задържи. Онези птици, които се хранят само със зрънца, в тях клюнът не е завит, например гълъбът. Хищниците са големи песимисти. Тези, които се хранят със зрънца, както гълъбът, в тях няма песимизъм. Та и онези от вас, които сте песимисти сте хищници. Каквото и да кажеш на такъв човек, той всичко с недоверие приема. Човек живее при много лоши условия, тия условия се отразяват вече върху неговия характер. Отраженията на човешкия нос не стават правилно, слънчевата светлина не пада както трябва, носът не се грее както трябва. Има едно греене правилно. Не само светлината, която приемаме отвън, но и онази светлина, която възприема мозъка отвътре и тя е важна как пада. Тази светлина, която се обработва, вътрешната светлина, която задържате. Тази светлина, която вие обработвате отвътре, тя ви ползува. Тази вътрешна светлина се обработва с човешкия разум. Човешката разумност, човешката справедливост и човешката доброта се отразяват на носа. Не трябва много философия. Гледаш човек, не можеш да видиш къде е отразено

доброто на човека. На носа е неговата справедливост. Виждаш и неговата разумност и имаш вече ясна представа за самия човек. Ти разбираш той как е работил. Той е научил един занаят. Да бъдеш разумен то е занаят. Разумността показва грамадно количество светлина, която си възприел. Под думата „разумен човек“ разбираме грамадно количество светлина, която е възприета в Божествения свят. Справедливостта подразбира обработване, разпределяне на светлината, работата, която е свършена. Добротата подразбира произведеният материал, който е придобит. И тогава имате добрият човек е земеделец. В справедливостта е индустриалец, а в разумността е търговец. Това е най-хубавата търговия или разумността е вложеният капитал, справедливостта е обработения капитал, а доброто е капиталът, който е пласиран. Казвам: Под „разумен човек“ ние подразбираме, той трябва да има достатъчно светлина, която да обработи. Ако се прекрати светлината в него, престава умствената деятелност. Щом престане умствената деятелност, престава справедливостта и добротата. Те са скачени. Светлината е скачена със справедливостта. Под думата „справедливост“ ние разбираме хармония в живота. Само справедливия човек може да бъде един капелмайстор. (Фиг. 4). На всяка нота ще дадеш място, ще ѝ дадеш и съответни трептения. Под думата справедливост на един тон разбираме да му дадеш съответните трептения. Трептенията показват известна цена на тоновете. Вие, ако не можете да вземете вярно „до“ показва, че не можете да се справите с вътрешните мъчнотии на живота си. Ако не може да вземеш вярно „ре“, показва, че не можеш да се справиш с външните условия. Човек, който не може да вземе „ре“ винаги ще има препятствия. Щом взема вярно „ре“ веднага ще се справи с външните условия. От туй гледище всичките тонове в музиката са пътища, по които човек може да се справи с условията, които природата му е

създала. Ако той не може да вземе правилно „ми“ – с фактите не може да се справи, не може да наблюдава, обикновен е природният му ум. Ако не може да вземе „фа“ правилно – не може да събира тия факти на едно място. Ако не може да вземе „сол“ – не може да направи изложение на картината, изложение на фактите. Ако не може да вземе „ла“ вярно не може да бъде готвач. За да изберете един добър готвач той трябва да взема „ла“. Тогава, ако искате да види някой човек дали яде хубаво ще му кажете, изпей ми „си“. Щом пее „си“ хубаво – той яде много добре, бабачко е. За мен музиката има съответствие. Взема „си“ вярно, значи този човек се храни добре. Или взема „ла“ вярно, значи търпелив е този човек. Онези, които са нетърпеливи не могат да вземат правилно „ла“. Аз говоря за разумното търпение. Когато носиш неволята, то не е търпение. Търпеливият човек взема „ла“ вярно. Колко време ви трябва по този начин да приложите музиката? Казваме, че този човек е по-близо до вас или е по-далече. Малките работи са малки поради разстоянието между тях и тебе. Близките предмети са големи. Когато пространството между предметите и нас е голямо те са малки. Слънцето толкова малко ли е колкото се вижда? 92 милиона мили е далече от нас затова се вижда толкова малко. Щом природата го е поставила на такава далечина има съответствие. Характера на земята се определя от далечината на слънцето и земята. Ако човек има земен характер е далеч от слънцето. Ако се намира на разстояние както е земята от слънцето, той е материалист и тогава определяме характера на човека, разните му състояния, от това на каква далечина се намира той. Когато известни хора се събират на едно място, защо се събират хората? Някои хора са близо, защо? Когато хората се групират зимно време имате недоимък на топлината. Вследствие на този недоимък се събират хората да си помагат, да разпределят топлината. Щом човек няма нужда от топлина той не отива при другите. Казва: „Човек е

обществен“. Липсата на топлина ги приобщава. Когато дойде пролетта и лятото той е индивидуалист, когато е зима – е обществен. Щом дойде да разрешавате обществени работи вие сте в зимата на живота. Условията са други, изисква се голямо знание, голяма мъдрост. Намираш се в едно противоречие. Тогава трябва да постъпиш разумно. Животът е построен много мъдро. Природата е направена много мъдро, а ние разсъждаваме много глупаво. Побеляла косата ти, не знаеш защо е побеляла. Побеляла косата ти, а ти още не си побелял. Ако душата ти побелее като косата, ако сърцето би ти побеляло, тогава разбирам. Някои отвън побелели, а отвътре почернели, тогава какво ще стане? Вие искате косата отвън да почернее. Ако косата почернее, пък почернее и сърцето на човека, знаеш какво ще бъде? Процесът на черния цвят е събирателен. Черният цвят е произлязъл от алчността на хората да събират всичко в себе си. Хората може да почернят косата. Да започнат да мислят само за себе си, да събират, да събират, ще почернее главата им. Започни да мислиш, че и на другите ще дадеш нещо, косата ти не може да остане черна. Най-първо ти искаш да имаш един приятел, втори, трети, четвърти, народят се толкова приятели, как няма да ти побелее косата. При белият цвят учиш щедростта. Като ти побелее главата ти си недоволен от себе си, че косата ти побеляла. Лошото е там, че ти даваш лош признак. Казваш, че човек е остарял. Учените хора казват, че няма известно вещество, липсва веществото, което почернява косъма. Значи алчността им изчезнала. Побелелите коси защо ще ги боядисваш? Може да ги боядисваш. Има степени кафяви, жълти, кестеняви, но отпосле всичките стават бели. Има деца, които се раждат с бели коси. Някой остарял, разбирам стария човек да е с бяла коса, но когато младият е с бяла коса, роди се дете с бяла коса. На една година има бяла коса, на четири-пет години главата му е бяла. Този цвят и животните имат. Наричат го щастливи цветове.

Например белите елени, белите слонове, те са на голяма почит. Доброто в света е белият цвят. Като се родиш бял, значи да бъдеш бял слон. Справедливият човек може да бъде силен човек. Казвате: „Справедлив трябва да бъдеш“. Ако ти не си справедлив ти ще отслабнеш. Като поощряваш справедливостта в себе си придобиваш сила. Ако не си разумен тогава няма да имаш кредит. Разумността подразбира да имаш предвид Божествения свят. Разумният човек има кредит. На неразумният – малък му е кредита. Колкото повече същества мислят заради тебе ти си по-умен. Колкото по-малко същества мислят за тебе, по-глупав си. За гениалните хора има много същества да мислят, най-голямо количество за тях мислят.

Та сега, най-първо бъдете доволни от онова, което вие знаете. Вие самите сте недоволни от себе си. Недоволен си, че не може да светиш. Какво трябва да правиш? Ти няма да станеш гениален музикант, но все таки ще запомниш своето недоволство. Искаш да рисуваш, искаш дарба да ти се даде да станеш художник. Или искаш да станеш голям музикант. Този човек, който е голям музикант и художник, той е работил. Без работа в света нещата не се развиват. Във всичките дарби, които човек има той трябва да бъде разумен, трябва да бъде справедлив и добър. Три качества има, които задържат дарбите. Който не е разумен, който не е справедлив и който не е добър, всичко в него изтича, за него нищо не остава. Който е разумен, който е добър и справедлив ще изтече и за него ще остане, и той е доволен. За да бъде човек доволен в живота си непременно трябва да бъде разумен, справедлив и добър. Справедливият човек туря всяко нещо в себе си на място.

Фиг. 4

Сега нека всеки един от вас да вземе един тон, който иска. /Всички взехме по един тон./ То е както когато един оркестър се нагласява. Ако вземете „до“ то е напрежение. Трептенията на „ре“ са удължителни (**Фиг. 4**). Вие се смущавате, искате знанието да ви дойде. Не мислете, че знанието ще дойде отвън, че някой професор може да ви го предаде. Онова, което придобиете с вкуса ще състави една яснота. Музиката се изучава по един вътрешен начин. След като имате вътрешна опитност, отвън може да ви се даде теория, защото всякога, когато се намираш в притеснение, в едно утеснително положение, ти усещаш една приятност. Тази приятност е „до“. Намираш се в едно безизходно положение, на косъм виси животът ти, казваш, че смърт те очаква, по никой начин не може да се избавиш. Щом се избавиш от тази мъчнотия ще почувстваш една радост, каквато никога не си чувствувал. Тази радост е „до“. Представете си, че ти се намираш в мъчнотии в живота си, не са те пускали никак да ходиш навън. Пуснат те и като тръгнеш по една права линия ще почувстваш радост, че имаш простор да вървиш. То е „ре“. Давам ви два образа на „до“ и „ре“. „Ре“ е когато се освободиш и имаш простор за живота. Да кажем искаш да постъпиш в един университет. Постъпил си в университета – това е „ре“. Чувстваш радост отворило се е в тебе едно поле. Щом започнеш да учиш, добре разбираш предмета в университета, добре те гледа професора – то е „ми“. Ти се радваш. Започваш да придобиваш знанието. Запомняш това знание. Разправяш на този и онзи, че го придобиваш в себе си – то е „фа“. Щом започнеш да го предаваш на другите – то е („сол“). Нали има способни ученици, разправят и на другите. Такъв ученик е „сол“. Той чувствува, че може да разправя. При това състояние той се чувствува радостен – той е „сол“. Туй са психологически състояния, които определят качеството на тоновете. Всяко едно състояние носи

трептенията на един музикален тон. По някой път хората искат да обяснят благородството. Когато хората се намират в мъчнотии търкат ръцете си, свиват ги. Пък то се изисква много малка работа. Искаш да свършиш тази работа добре като човек, ще погладиш палеца и ще кажеш: „Ще се свърши тази работа“. Искаш да бъдеш справедлив, не може да разрешиш въпроса, развиваш една тема. Не може да събереш тия факти да ги съпоставиш музикално. Не може да съпоставиш фактите, ако не разбираш хармонията. Да дадеш яснота – това зависи от третия пръст, а пък стилизацията зависи от малкия пръст. Най-накрая палецът ще си даде мнението. Доволен си от целия процес – то е палецът. той казва: „Не е хубаво, ще поправиш“. Та във всеки един процес зависи как човек е мислил. Цялата ръка показва процесите как е мислил човек. Удължен е първият пръст или средния, или третия пръст. Всичко това се дължи на известни процеси, които стават в човека в ред поколения. Тия процеси са обусловени – първия пръст, втория пръст, третия, четвъртия, палеца. Колективно цялото човечество като е работило отразява се върху двете ръце. За доброто хората много малко са работили. Маймуните са работили много повече за доброто. Техните пръсти на краката са по-дълги. Маймуните са по-добри от човека. Те са вегетарианци. Една маймуна не може да я накараш да яде месо. Повечето маймуни са вегетарианци, с чиста храна се хранят. В човека пръстите на краката са малки, те трябва да се удължат. Всичката спънка в доброто е в пръстите на краката. Маймуните са по-добри от хората. По естество са по-добри. Всичките маймуни са светци. Светци са, с козина са облечени. Такива смешни дрехи са носили, кой ги види мисли, че не са на себе си. Вие вече имате предубеждение, турците казват маймун суратлък. По отношение на доброто маймуните са направили, но по отношение на лицето не са. Вродената доброта в маймуните е по-голяма отколкото в човека. Човек е изгубил своята доброта, понеже е

влязъл в живота. Няма същество на земята, което да е воювало толкова, колкото човека. Само войни, войни. През хилядите векове той е воювал и вследствие на това е загубил своята свобода, загубил своята доброта. Той иска да добие своята доброта по един неестествен начин. Вследствие на това е платил доста скъпо. Иска да добие свободата, но по кой начин ще добие свободата?

Сега е май, какво означава? Май е най-красивият месец. Пазете себе си от заблуждения. Някой актьор може да представи една рол, че е в университета. Но играе една незавидна роля. Най-долната рол каква е? Някой просяк покъсан. Този, учения човек, окъсал се, просяк ли е той? Той има знание, но една незавидна роля играе. Сега в тази драма на живота вие може да играете една незавидна роля. Някои като слязат от сцената, като снемат просяшките си дрехи ще видите, че не са такива просяци, но че те са много учени хора. Привидно те са просяци, а иначе те са философи. Та казвам: Понеже човек е господар той трябва всичките животни да ги тури на тяхното място. Да не мисли, че те са по-долу. Постепенно трябва да ги различава, но те еднакво са одарени. Те са произлезли от един извор. Човек някой път иска да играе ролята на една маймуна, но не може. Искате да станете актьор в театър, но там не ви приемат. По някой път хората се раждат с предназначение, дарба имат. По някой път на земята придобиват своите дарби и ги развиват. Основния закон е: Приложението, в което сте поставени използувайте, в дадения случай условията, в които сте поставени. Сега вас ви интересуват някои работи – защо времето става студено, защо земята е така създадена, защо е толкова далече слънцето, защо хората са такива. Да не мислиш дали хората са добри или лоши. Хората са такива каквито са. Вие не може да ги направите нито по-добри нито по-лоши. Може да направите една услуга, едно микроскопическо подтикване. Аз веднъж гледах 10-15 души млади застанали край каруцата, тикат я да върви. Докато не бяха дошли до

каруцата тя стои, но като дойдоха младите и подтикнаха каруцата тя тръгна. Дойде една ваша способност, после втора, трета, четвърта и каруцата тръгне. Може способността да е малко, но подтик даде. Предаде тази енергия. Същият закон е и между вас, вие се групирате. Дойде един, втори, трети и всички като се съберете колективно и тръгне работата. Същото е и в човека. Дойде една сила, втора, трета, четвърта, съберат се всичките сили наедно и тръгне работата. Като се съберат всичките сили в човека и той свърши работата, свързани са. Трябва да учите съдържанието на вашите чувства, на вашите способности и съдържанието на силата. От съдържанието на силата зависи здравословното състояние на тялото. От съдържанието на чувствата зависи здравословното състояние на сърцето. От съдържанието на способностите зависи здравословното състояние на ума. От съдържанието на умствените способности зависи здравето на ума. От съдържанието на чувствата зависи здравето на сърцето. И от съдържанието на човешката сила зависи здравето на тялото. Това е хигиена.

Сега ще ви дам едно практическо правило. В тази лекция така както ви говорих вие казвате: „Как?“ За да бъде умът ти здрав – мисли за умните хора, търси ги. За да бъдат чувствата ти здрави – мисли за добрите хора. За да бъде тялото ти здраво – мисли за силните хора. Силата ще дойде по естествен път. Три правила: Мисли за умните хора; мисли за добрите хора; мисли за силните хора.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 22 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 3. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

РАЗУМНИ, СПРАВЕДЛИВИ И ДОБРИ

Отче наш

„Мога да постигна“

Имате ли зададена тема? – /*Нямаме.*/

Какви бяха общите положения на миналата лекция?

Пишете върху **тема №16** „Ползата от цветята“.

Всяка лекция задръжте както децата задържат хляба. Малкото дете признава, че е хубав хляба. Повече от туй не разбира. По същия начин възприемате живота, като хляба го ядете. Казвате: „Много е хубав, много е хубав“ и все с хубавото остава. Трябва да се пазите от механичното натрупване на знанията. Имате механическо натрупване, както пясъка се наслоява без да се организира. В знанието главата расте, умът расте, сърдцето расте, тялото расте. В невежеството умът се смалява, сърцето и тялото се смаляват и човек издребнява. Сега някои дървета са много високи, то е натрупване, то не е растене. Когато някоя къща става 10-15 етажа расте ли тя? Съвременните учени хора все още нямат реална представа какво значи растене. Къщата като стане на 10, 15, 20 етажа расте ли? Всеки процес дето не се забелязва разумност, справедливост и доброта няма растене. Растене в този смисъл, в който го приемаме ние, трябва да заключва три неща: разумност, справедливост и доброта. Ако вие не чувствувате разумност, справедливост и доброта по отношение на вашите мисли, чувства и действия, тогава вие не растете и всякога страданията идват от липса на разумност, справедливост и доброта. Сега вие търсите страданията при липса на нещо. Ако напълните една стомна и водата изтича къде е причината? Или е пробита, или може да е така точена, че водата да изтича през порите на стомната,

или пък изветрява се, изпарява се. И вие един ден може да дойдете в живота и да не знаете вие какво сте. Като гледате ще се чудите дали сте вие или не сте вие. Гледаш, гледаш и няма на какво да се опреш. Разумен не си, справедлив не си и добър не си. Какво си? Човек, който не е разумен, не е справедлив и който не е добър, какъв е? Противоположно същество. Човек, който не е красив какъв е? – Грозен. Който е грозен, какъв е? Който няма красота, грозен е. Който е грозен няма красота. Значи, щом не си красив грозотата е на място. Щом нямаш красота, грозотата е на място. Щом дойде красотата, грозотата отстъпва мястото. На какво може да ги уподобиш? Грозотата е нощ, красотата е ден. Вие не съзнавате. Денят е красив, в нощта грозни виждаш нещата. Не трябва да отделяте красотата и грозотата, но да подчините грозотата на красотата. Има едно движение. Неразумното трябва да се подчини на разумното, несправедливото – на справедливото, злото – на доброто. Щом владееш на себе си, разумното да господарува в ума. Справедливостта да има господство в ръцете и добротата да има господство в тялото. Този процес постоянно трябва да работи човешкия ум. Вие постоянно чувствувате някаква справедливост, която се върши вътре във вас. Всеки е недоволен. Вие чувствувате несправедливостта на външния свят, а не чувствувате вашата несправедливост. Вие постоянно сте несправедливи. Говорите несправедливо, постъпвате несправедливо. Справедлив трябва да бъдеш. Спиш повече отколкото трябва, пишеш по-малко отколкото трябва, пак си несправедлив. В справедливостта значи да задоволиш своята мисъл, да ѝ дадеш ход. На чувствата да им дадеш ход и на постъпките да дадеш ход. Такъв ход да дадеш, че мисълта ти да е доволна и чувствата да са доволни, и постъпките да са доволни. Това е фигуративно казано.

Сега определя се какво нещо е младия. В едно отношение младият е търговец, който събира. Той е сиромах и събира богатство.

Що е старият? Той трябва да раздава. Ако като млад не събираш и като стар не раздаваш, ти нито си бил млад на свят, нито си стар на свят. Защото, ако в младостта не те радва нещо и ако в старостта не те радва нещо, ако в младостта не се радваш и в старостта не се радваш, тогава какво очакваш? На какво се радвате вие? Да допуснем, че едно дете се радва на кончето, което баща му е купил. Един ден детето бутне коня по задницата, ритне го конят. Питам: Защо го рита конят? Уподобете конят на вашата мисъл. Конят много рита. Човешкият ум и той рита. Казвате: „Конят рита и умът рита“. Човешкото сърце хапе. Щом не знаеш как да го бутнеш със зъбите хапе. Какво трябва да го правиш като те ухапе? Да го биеш себе си ще биеш, ти усещаш болка. Да биеш коня чувствуваш, че на себе си правиш пакост. Значи конят ще го погладиш отстрани, внимателно ще се обхождаш, политика има. Обхода трябва. Вие казвате: „Господ така направил човека, природата така направила човека“, но как го направила не знаете. Че тя го направила, го е направила, но ние не знаем нито как Господ го е направил, нито как природата го е направила.

Сега една песен по какво се отличава? Всеки един човек ще почувствува едно движение в ума си, после едно движение в слънчевия възел. Всяка песен, която не действува на човешкия ум и на човешкото сърце не е построена музикално, защото животът започва с едностранните тонове. Тонът „до“ всякога търси, тонът „до“ търси светлината, търси топлината, търси и влагата. Тонът „до“ търси човешкия ум, търси човешкото сърце, търси човешката воля, търси човешката душа и човешкия дух да ги намери. Да се озове на гости при тях. Сега имате едно механическо отношение. Чуйте един глас с ухото. То е „до“. Дошло нещо до ухото, това ни най-малко не е тон. Основен тон считам Божествената семка, като се посее тя да се развие. Значи по закона всичките други тонове, които се явяват, да образуват едно цяло. Онова, което ражда нещата то е „до“. Другите неща едно от

друго се раждат и в края на краищата имате едно цяло дърво с цветове, с плодовете му. Та считайте музиката като едно от великите Божии блага в света, чрез които човек се подига. Сега отчасти разбирате музиката. Засега разбирате толкоз, за бъдеще повече. В органическия свят всяко растение като се посее музикално то е първия импулс на всяко живо същество – да намери светлина. Стремеж към светлината е. Всеки зародиш се стреми към светлината. Пътят, по който се стреми към светлината е вече „ре“. Запознаването със светлината това е „ми“. Вземане нещо от светлината е „фа“. Прилагане на туй, което е взето от светлината, обработването е „сол“. Другите „ла“ и „си“ какво са? Та казвам: Процесът в музиката играе важна рол. Ако се разглеждат отвън механически то е друг въпрос. Дълго време човек преди да е пял е мислил, мислил. Нему са му пели много пъти. Детето, което е седяло в люлката колко песни му е изпяла майката? Знаете колко хиляди песни му е изпял бащата. Виждате в птиците какъв е законът: майката седи и мъти, бащата пее. Яйцата слушат тази песен с часове, цели концерти дава бащата. Казвате: „Пее птичката“. Пее той, има предназначение. Ако не пее целият процес на излюпването няма да стане. Нещастието всякога започва, когато се спре музикалният ход на нещата. Има едно музикално изражение на нещата. Аз наричам основен тон на живота Любовта. Доброто е основния тон, справедливостта е основен тон и разумността е основен тон. Доброто е основен тон на физическия свят. Справедливостта е основен тон в духовния свят. Разумността е основен тон в умствения свят, той ражда всичко. Сега разбираме много конкретно. Под думата „основен тон“ разбираме туй, което опитваш. Ядеш една ябълка, то е основен тон. Може да я посадиш, може да я изядеш, може да я свариш, от нея всичко може да направиш. С туй, което направиш туряш основния тон на знанието, на това, което имаш вътре. Разбира се за бъдеще туй знание трябва да знаете как да го използувате.

Виждали ли сте някой път когато някой модно облечен, че го критикуват. Вие не знаете защо някой път шапката му е накривена наляво или надясно. Някой път шапката му е назад, някой път на челото. Някой път рамената са подигнати, някой път стегнати. Някой път роклите са късички, някой път дълги. Някой път обущата са с тъпи върхове, някой път с остри. Всичко това има свой смисъл. Вие разглеждате много механически нещата. Не харесвате някои неща. Много пъти човек от незнание прави това, без да знае. Той го прави по модата. Онези, които са изкарали модата са много учени хора, те са мислили постоянно, менят модата. Някой път накривяват на дясна страна, някой път на лява страна шапката. Едно време мъжете носеха калпаци, сега жените ги носят. Защо ги носят? Ако човек с дясната си ръка носи тежест, нали е изкривен, лявата му страна се издига. Изкривен е защото от дясната страна е по-тежко. Погледнеш се, изкривил си се към дясната страна. Натоварен е, който не разбира казва: „Какво се е изпъчил". Има си причини, равновесие пази. В чувствата пази равновесие за лявата страна. Тогава за да ходи прав той трябва да има две еднакви стомни. Та сега мъжете носеха на дясната страна накривена шапката, какво означава? Калпаците си носеха накривени на дясната страна. Сега жените ги носят на лявата страна, процесът се е изменил. Равновесие трябва. Няма да ги изкривявате, перпендикулярно да са. Затуй ви препоръчвам с една стомна да не ходите. Ако носите в дясната ръка – мъж сте, ако я носите в лявата ръка – жена сте. И двете ръце трябва да бъдат заети. Другояче казано, едновременно да бъдете заети. Едновременно на човека и умът и сърцето да са заети. Някой път на някои хора умът е зает, тогава са наклонени наляво. Някой път сърцето им е заето, тогава са наклонени надясно. Защото всяко едно действие, всяка мисъл се обосновава на нещо в човека.

Някой ме пита: „Защо съм грозен?“ Аз да ви отговоря. Не си мислил, нищо повече. Човек, който не е мислил, не е красив. Трябва да използувате закона на мисълта. Мисълта дава красота. Ако някой пита защо не е добър ще му кажем, защото не е упражнявал сърцето си. Грозен човек е. Ако човек иска да бъде красив трябва да упражнява умът си. Затуй тия три процеса трябва да ги държите в ума си, да не губите равновесие. Дойде една мрачна мисъл, на какво се дължи? Да допуснем, минавате някъде, тъмно е, изкаляте крака си. Или лятно време искате да походите боси и натъкнете крака си на някой цигански трън. Веднага се намръщите. Започнете да търсите причината, защо сте се натъкнали на този цигански трън. Няма нищо. И циганският трън е излязъл на разходка. Ти си стъпил, циганският трън те е ухапал. Казваш: „Защо се убодох?“ Бил си невнимателен. Трябваше да се огледаш да не тъпчеш трънните, ще заобиколиш. Казваш: „Няма право да бъде тук“. Ти не разсъждаваш право. Да допуснем сега, че ти си поет, направиш най-хубавата поезия и няма кой да я чете. Направиш поезията пък си говедар, четеш я на говедата, те си дигат главата, после пак започват да пасат. Не чети поезия на говедата, не че те няма да се ползуват, но малка е ползата. Например, някой музикант пасе говедата, като им запее те ще си дигнат главата, ще го послушат и пак ще си наведат главата надолу да пасат. Аз, ако бих бил говедар как ще проверя дали пея хубаво? Щом като им запея или като им засвиря те започват да пасат, да хрупкат тревата. Ако музикално пасат те са разбрали поезията. Ако аз им свиря и те музикално хрупкат значи вземат участие. Аз им пея и те музикално хрупкат. Ти казваш: „Аз говедар не съм“. Ами в тебе има такива неразумни мисли и желания, не си ли ти говедар на тях. Ще им пееш хубаво да се хранят. Вие трябва да знаете, че с музиката може да трансформирате някои ваши желания. С музика страданията няма да си избавите, но ще ги минете по-добре и ще имате една добра

опитност. После мислите ви, желанията ви ще се оформят. Ще имате постижения. Вземете едно растение, което господарят го е посял и го обработва. Вземете друго, което не е обработвано. Плодовете на тия две растения се различават. Онези, които са добре обработени, на добра почва, техните плодове се различават от онези, които са насадени в камениста почва. Сега вие в сегашния живот ви интересуват конкретни неща. Вие минавате покрай някоя градина, където са посети хубави дървета. Вие нямате градина и казвате: „Да имам хубава градина". Този човек е разумен, който е посадил градината. Трябва да се запознаете с него и да си поговорите. Да го попитате как е обработена, да вземете семена да посеете. Вашата градина може да не е така голяма както неговата. Вие ще се заинтересувате.

Сега в живота опасността иде от недоволството. Всеки е недоволен от живота. Тази форма, в която човек е създаден, то е пътят на най-малкото съпротивление. Ако беше човек създаден другояче щеше да има 10 пъти по-големи страдания. Сега така е създаден да има най-малките страдания, най-малките противоречия. И животните, които са създадени са създадени да минат с най-малките противоречия. Това е разумното в света. Онези, големите животни изчезват от земята понеже се родиха големи противоречия. Ако сега се роди един мамут де ще намери той храна. То ще бъде едно голямо нещастие. По някой път вие искате да бъдете някой велик човек. Защо искате да бъдете велик? Или вие искате да бъдете висок или широк. Някой път желанието е право, не харесвате себе си. Значи да имате една форма такава, с най-малките противоречия. Какво разбирате вие под красив човек? Ако красотата произвежда повече страдание, тя не е на място. Ако грозотата произвежда повече страдание и тя не е на място. Ако красотата човек го прекара през най-малките страдания, на място е. Ако отгдето минеш за грозотата те гонят, не е на място. Ако

отгдето минеш за грозотата те съжаляват, тогава е на място. Ако за красотата те гонят, не е на място. Богатият всеки гледа да го обере. Ако богатият може да помага и може да бъде почитан, на място е. Единствената философия е да минете в живота с най-малкото противоречие. Туй е турено в учението на Евангелието, дето казва Христос: „Всяка лозена пръчка, която дава плод се обрязва, а онези които не дават, отрязват се и се изхвърлят навън“. Значи човек в живота си трябва да принесе плод. В какво седи плодът на човека? Ако нямаш един отличен ум, ако нямаш една отлична воля, ако нямаш едно отлично сърце, где е човека? Запример, ако имате една **тема №17** „Как е създадена красотата в природата“ или „Основните подбудителни причини на красотата“. Сега в света вие не може да го оправите. Вие себе си не може да измените. Имате едно състояние, станеш сутрин, неразположен си. Ако не може да измениш своето състояние, кажи каква е причината. В съзнанието си не си могъл да ходиш там гдето трябва. Кажи си: „Идущата вечер ще ида“. Не си ходил там дето трябва, тръгнал си по пътища в съня и не си отишъл там гдето трябва. Ходил си да разглеждаш тук-там. Някои от вас ходят да разглеждат изложби. Влезете в някоя кръчма гонят ви, влезете в кръчмата бият се хората, бягат всичките и вие бягате. Или тръгнал си из гората, гледаш хукне да ви гони лъв или мечка и вие хуквате да бягате. Събудите се. Кой ви кара да ходите вечерно време из гората. Или вечерно време ви дошло на ум да се качите на висока къща, тръгнали сте по стълбата, гледате стълбата разклатена. Какво търсите и вие не знаете. Защо се качвате в тази къща? Казвате, искате да видите горе нещо. Някой път се качвате горе. Някой път слизате долу под земята. Тръгвате и ходите при някой извор. Събудиш се, неразположен си. А някой път ходите и се качвате на висока планина, цветя има. Срещате някой приятел и двамата се разхождате. Събудиш се сутринта, приятно ти е, че си имал един приятен сън. Те са

действителни работи. В съня си вие не знаете къде да ходите. Вие сте новаци. Като влезете в един град не сте запознати. Ходите из тази улица, из онази. Прекарвате времето хубаво. Като лягате трябва да си турите една идея. Като лягате, вие какво мислите? Като лягате трябва да кажете: „Да ида или в училище, или в някое изложение, или в някой храм в невидимия свят, или на Слънцето, или на Луната". Все очаквате за бъдеще нещо. Туй, което очаквате то е вътре във вас. Вие сте едно дърво и трябва да дадете плод. Ако имате този плод онези гости ще дойдат, ако нямате плод никой няма да дойде при вас. То е най-реалното. Ако имате плод всичките ще дойдат и ще ви гледат приятно. Пръчките ги обрязват за да дадат хубав плод. Ако нямат плод, отрязват ги. Сега светлината свети. Сега всички пишат възпитателни неща: душата на децата, душата на народа, културата, музиката, та концерти, та това, хубави работи.

В древността има един разказ, дето един от великите учители в древността пратил своя ученик да изследва. Той бил недоволен. Ученикът като го изпратили на работа мърморел: „Мен ли намериха да изпратят, други имаше по-способни". Като минавал все мърморел. Слуша една мома запяла и като слушал забравил мърморенето. Казал си, че то си имало причина. Где щях да слушам тази хубава песен. Благодарил на учителя си, че го е изпратил, та могъл да слуша тази хубава песен. Върнал се при учителя си и казал: „Учителю, отидох само до песента и там се спрях". Казва му: „Добре си направил". Какво направил той сега? Той казал, че до песента мърморел. Песента наричам разумното в света. Дотогава все мърморел, защо го изпратили, животът му дотегнал. Казваме, че условията са лоши, но като дойдем до песента виждаме, че има смисъл живота. Той е Божието благо. Всеки един от вас е пратен до разумното, което трябва да възприемете. Като послушате Божествената песен вие ще възприемете най-добрият подарък, който човек може да възприеме.

Ако ви попитат: „Какво искаш да станеш“, какво бихте избрали? Ако е за наука, каква наука бихте избрали? Сега какво ви недостига? Л – тази буква липсва. После и тази буква липсва – М. После и тази буква липсва – Н. И тази буква – Б. После буквата – Т. И тя не е развита. Буквата – Ш е развита повече отколкото трябва. После тази буква е много развита – И. После тази буква е много развита – Ч. Това е езикът на вашите залъгалки. Имате беби и бебенца. Ето аз какво разбирам. Щом ви дадат хубаво ядене най-малко починете 15 минути. Вземете хляба, сдъвчете го хубаво, музикално. Няма да бързате. Музикално ще приемете хапката. После няма да бързате изведнаж пак да вземете хляба, но музикално ще топиш, ще дъвчеш бавно. Половин час да ти вземе докато се наядеш хубаво. Да остане в ума ви светлата идея, че хубаво е яденето. Ябълката, която си изял да я носиш в ума си като най-хубавата ябълка по форма. И по съдържание да бъде най-хубавото. Като виждаш външната красота и съдържанието, което чувствуваш и силата, която ги придава. Нека сега всеки един от вас да се върне и да прегледа живота си и да е благодарен. Минал е през камениста почва. Защо е минал? Минал е през мочурливо място. Защо е минал? Минали сте през планинско място ще съберете хубавите впечатления и лошите впечатления и ще ги обработите. В света вие опитвате. Има мочурливи места, като бутнеш веднага ще изсъхнат. Не трябва да бързате. За един ден ще изсъхне мочурляка и ще минете. Има места, които са непосадени. Ще завъртите един ключ и за 24 часа ще бъде една хубава градина. Сега не знаете да бутнете ключа. Минете през някое село подигнете всичките кучета да ви лаят. Щом ви лаят, значи виден човек минава. Хубаво е да минеш по селото и кучетата да мълчат, само да си мърдат опашките. Всичките да мълчат, но да тръгнат отподире ви. Другояче те ви преследват. И всичките селяни ще знаят, че вие сте знаменит човек. Вие се скарате двама души, вие дразните кучетата във вас. Скарате се, нямате добро

мнение, дразните кучетата. Когато се явявате на конкурс, да кажем явите се по философия на някакъв въпрос. Дадат ви една нова тема или по музика ви дадат едно парче да го заучите. Но някой път когато вие сте виртуози, ще ви дадат едно парче да го изсвирите без упражнение, за да видят какво знаете. Или пък ще ви дадат една песен, не сте я учили, но веднага да я изпеете. Някой път ще ви дадат една песен да я научите и един месец на разположение имате. Научите тая песен, знаете да я пеете с всичките модулации и по всичките музикални правила. Вие се намирате в света и мислите, че хората знаят повече от вас. Че знаят повече от вас, знаят. Какво трябва да правите когато се намирате между хора, които знаят повече? Може да се намерите между хора, които много знаят и между хора, които нищо не знаят. Ако сте при тези, които много знаят ще се учите от тях. Ако сте при тези, които нищо не знаят, ще им преподавате, вие ще ги учите. Вие сега не искайте да сте учители. Вие искайте да бъдете учени. Нещастие е човек да бъде много учен. Да допуснем ставате сутрин и вие сте неразположен по единствената причина, че времето е облачно. Казвате: „Времето е развалено." По цялата земя не е облачно. Лятно време, заоблачило се е, приготовлява се дъжд. Твоето неразположение е предвестник за благото на хиляди, милиони растения. Зарадвайте се, че дъждът ще дойде. В дадения случай вие сте неразположен, че всичките растения се молят да дойде благото. Казват: „Ожадняхме, много вода ни трябва." Ти участвуваш в тяхната нужда, усещаш тяхната нужда. Те казват: „Не бойте се, хубавото време ще дойде." Когато ти си неразположен, ти усещаш нуждата на другите. Някои същества имат нужда, то не е неразположение. Във вас тъй сте нагласени, искате днешния ден да бъде ясен. С вашата яснота не бихте усетили страданието, като се развали твоето настроение на тях ще се подобри положението, пък и ти не си изгубил много. Ако си недоволен качи се на аероплан над облаците

на 1000-2000 метра. Горе е ясно небето. Да кажем нервен си. Какъв е царът? Лошо ли е човек да бъде неразположен? То е най-доброто състояние, което имат хората. Чрез нервите се предават мислите. Благодарение, че имаме нерви. Нервите ние ги препоръчваме. Чрез нервната система се предават мислите. Вие много стока образувате, че искате да я продадете. Колко мисли трябва да прекарате през вашата нервна система? Достатъчно е на деня да мине един трен. Вие искате да минат стотина трена. Има три фази. Има машини с три фази на горение: най-силно горение, средно горение и слабо горение. Видиш, че горението е силно, обърни на средното или на слабото горение. В мисълта не пускайте най-силното горение. Да допуснем, че вие обличате най-хубавата дреха. Като ходите една седмица няма да обръщат внимание на нея. В началото много са хубави дрехите, но след една седмица стават обикновени. Какво ще правите тогава? За да направите костюма си интересен най-първо направете го бял. Един ден като го носите бял, втория ден го направете червен, третия ден – портокален, четвъртия ден – зелен, жълт, син, тъмносин, виолетов и т.н. После смесените цветове турете и ще станете виден. Има повече от 50-60 смесени цвята. Ще бъдете много интересен. Вие турите белия цвят за един ден, ще станете интересен. И тъй като сменяте цветовете ще бъдете интересен. Някои от вас искате да бъдете много добри. Вземете една поза. Колко дена ще бъдете интересен с тази поза? Най-първо ще видят хората, че сте интересен. Ако целия ден седите така, не си струва. Ще измениш позата. Сега втората поза каква ще бъде? /При първата поза Учителят държеше очите си нагоре, при втората – гледаше сериозно/. И тази поза на може да задържите, ще я смените. При третата поза ще пишете, при четвъртата – ще рисувате. Вие не може да задържате тези пози задълго. Всички трябва да се сменят. Ако продължавате повече, губене на енергия е. Да гледа човек нагоре е хубаво, но ако целия ден гледа като факир, често децата правят

такива пози. По някой път вие седите, замислили сте се. Не е идеята определена. Седи някое дете при някоя круша и гледа крушата научно. Гледа дали плодовете са хубави. След като снеме един плод от дървото, разглежда го и го тури в джоба. Сега човек може да се смее, то са процеси. Тази ябълка или тази круша носи известно съдържание в себе си. Тя е жива. Една ябълка носи скрит живот. Дали туй дете ще разбере живота на ябълката? Всяка една мисъл, всяко едно чувство като го гледате, като дойде във вас, ако сте разбрали, ако може да прочетете по малко каквото е написано вие се ползувате. Ако не прочетете, малко се ползувате. Следствие на това се раждат всичките недоволства в света.

Всяко нещо на своето време. Разумни, справедливи и добри.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 23 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОСНОВНА ИДЕЯ

Отче наш

„В живота всичко се постига“

Онези от вас, които са поети, нека напишат още два куплета и да седят на една степен по-високо от първия куплет. Дайте си кандидатурата. Дали ще се приеме или не, то е друг въпрос. Но направете един опит. Представете си, че има конкурс. На всинца ви се дава по едно житено зърно, дават ви се по две или по три житени зърна. С едно житено зърно ще стане по-късно, за три житени зърна скъсява се времето. С три житени зърна по-скоро се постига целта.

Нали имате тема? Каква е темата? /“*Ползата от цветята*“. *Прочетете се темата.*/ Втория път **тема №18** нарисувайте по едно цвете. Изберете разни форми на цветя. Всичките разнообразни форми. Да бъдете свободни. Всеки може да си избере форма, която предпочита, която му обръща внимание.

Ако ви зададат една тема: „Защо човек е недоволен“, какво ще отговорите? От какво произтича недоволството? Когато сиромахът е недоволен, разбирам, има си причини, но когато богатият е недоволен? Когато невежият е недоволен, разбирам, но когато ученият е недоволен? Когато онзи, който пее и той е недоволен, и когато онзи, който свири, и той е недоволен. На какво се дължи недоволството? Толкоз проста работа е. Много философска работа е, пък то и децата знаят недоволството на човека. Човек докато не знае как да се справи със своето недоволство, никога не може да прогресира в живота. Защото недоволството е първата спънка, която спира на пътя, в който вървиш. Трябва да знаеш как да се справиш с него. Вие сте виждали някой път децата връзват за крака някое

насекомо с тънък конец. То не знае, че е вързано, хвръкне и падне на земята, хвръкне и пак падне. Често вие питате защо не успявате. Вързани сте с някой конец и падате. Пак литнеш, пак паднеш. Всичките тия работи ги обясняват, че съдба имало. Съдбата е, че си вързан. За пример, имаш желанието да свириш, но туй свирене може да ти стане спънка. Искаш да пееш, но пеенето може да ти стане спънка. Искаш да учиш, но учението може да ти стане спънка. Искаш да ядеш, но яденето може да ти стане спънка. Всяко преяждане е спънка. Ако ядеш повече, ти изхарчваш повече енергия. Тази енергия мъчно се добива. Ние изразходваме безразборно ония сили, с които ни е надарила природата. Мъчно се добиват. Хората остаряват по единствената причина, че изхарчват енергията си и не знаят как да я добият. Най-първо завършват бюджета си с един приход, вървят нагоре. Дойде до едно място и всяка година завършва с недоимък и най-после, като дойде най-големия недоимък, фалира. Не може да уравновеси бюджета си. Най-първо имаш един подтик, ходиш, имаш едно желание в тебе, после туй желание се намалява, докато най-после се спреш вече, не ти се ходи. Не разполагаш с енергия, казваш: „Кой ще ходи да се мори?“ Днес отлагаш, утре отлагаш, намаляваш, намаляваш, докато дойдеш до една точка, невъзможно е повече.

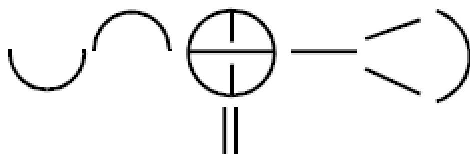

Фиг. 1

Може да се създадат известни песни и ако всичките ноти не вземат участие. Тази стенография какво означава (**Фиг. 1**)? Има една изкуствена стенография, пък има една стенография на природата. По някой път не можеш да намериш формата на някоя своя мисъл и се

мъчиш ден, два, три, цяла година може да се мъчиш, не може да я намериш. Една дреха преди да я облечеш, тя си има форма. Не можеш да намериш формата на едно желание. Искаш да направиш нещо, не можеш да намериш начин да изясниш тази постъпка.

За да бъде обичан един ученик в музикалната академия от какво зависи? За да бъде любим на професорите си, кое е същественото? Три степени има: Може да е един гениален ученик, може да е един талантлив ученик и може да (е) един обикновен ученик. Ако е гениален, ще има особена обич на професора, той с уважение ще гледа. После казва: „Талантлив ученик или обикновен ученик." Сега ако обикновените се сърдят на талантливите и ако талантливите се сърдят на гениалните, какво ще добият? Ти се сърдиш, че си обикновен ученик, не си талантлив. Талантливият се сърди, че не е гениален. Ако гениалният се сърди, че не е обикновен, тогава? Кога гениалният може да се сърди, че не е обикновен, може ли да ми дадете една форма? Може ли гениалният да се сърди на обикновения? Да кажем, ти си голям пехливанин, гениален. Някой път те гонят, трябва да се скриеш, да влезеш в някоя малка дупка. Не можеш да влезеш. Не се събираш и съжаляваш, че не си малък да се скриеш в малката дупка, не може да се събереш. Оставаш навън, прицелна точка ставаш. Та е опасна работа да бъдеш гениален в един глупав свят. Ставаш прицелна точка на глупавите. Например, ако си един гениален музикант, но идеш при мухите. Какво ще стане? Ще накацат по главата, по лицето, ще искат да видят. Ще те обичат всичките тия мухи. Питам: Какво ще ти донесат мухите, като кацат по главата ти? Казват: „Много гениален си, Господ те е надарил." Всичките му говорят, по лицето ходят, по главата. Питам: Какво се ползува музикалният човек от всичките тия похвали?

Някой път всички вие имате желанието да ви хвалят мухите. Тогава ставате нещастни. Каква е целта на гениалния ученик?

Първото нещо – гениалният ученик трябва да намери учителя си по музика. Сега сравнението да намери учителя си, не е ясно. Казва: „Какво ще намери?“ Житеното зърно може с хиляди години да седи в хамбара и да не намери почвата, в която може да израсне и да се прояви. Гениалният ученик само при учителя си може да се прояви. Ако някой не го намери, той остава непроявен.

Може да минем на другата мисъл. Казва: „Що трябва да вярваме в Бога?“ Ще останеш в хамбара без Бога. Ти като вярваш в Бога, ще се проявиш. Казва: „Що трябва да вярвам?“ Че ти ако не вярваш, ще останеш непроявен. Какво друго бихте употребили? Някой казва: „Религиозен човек.“ Мен не ме интересува религиозния човек. Религията е една разбрана дума. В какво седи сега смисълът на живота? По някой път казвате: „Трябва да се живее.“ Какво разбирате под думите „Трябва да се живее“? Разбирам да се живее: музикантът като засвири, музикантът живее на едно място, дето е влажно, като засвири, направи времето сухо. Ползува го музиката. Някъде хляб няма, засвири и хлябът дойде. Жаден е, засвири и дойде водата. Нивата не е посята, засвиря с цигулката и веднага се посее нивата. Искам плодове, засвиря, цъфнат и плодовете дойдат. Сега приложението: такава музика разбирам. Свириш, свириш, няма приложение. Защо ти е такава музика? Сега превеждам като пример. Примерът е верен. Ако ти имаш една религия и тя нищо не ти помага, защо ти е? Вярваш в Бога, да има постижение.

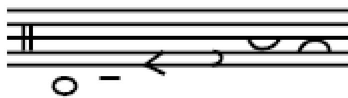

Фиг. 2

Давам ви това като музикална задача да я разрешите (**Фиг. 2**). Реалността в живота наричам хляб. Като го ядеш, то е реалност. Започва с ядене. Без ядене не може да започнеш, без хляб и без пиене

на вода не може да се започне. С вода, без приемане на светлина не може да се започне. Без приемане на топлина не може да се започне. Всяко нещо, което човек възприема, трябва да се запознае. Има форма за запознаване. Например, в музиката как ще се запознаете с „до“? Има форма. Тази форма, в която вземате обикновено „до“, има 256 трептения, 256 смени на два музикални полюса: положителен и отрицателен, сменят се. За да стане този тон понятен, трябва 256 смени да станат. 256 пъти да се сменят полюсите, за да се прояви тонът и да почувстваш „до“. Или казано: 256 пъти трябва да му кажеш: „Любя, обичам ви, любя, обичам ви.“ 256 пъти като кажеш в себе си „любя, обичам“, той ще каже „до“.

Представете си един човек парализиран, има съзнание, иска да говори – не може да говори; иска да ходи – не може да ходи; иска да се подвижи – не може да се подвижи. Почнеш да го разтриваш по ставите, пръстите разтриваш на краката, после коляното, разтриваш врата, ушите, 256 пъти като го разтриеш, то е „до“. Какво значи? Ще проговори, ще стане вече. Веднага почувстваш една радост. Туй, което беше мълчаливо, след като 256 пъти си го разтрил, казва „до“.

Та казвам: Радостта в живота седи от постоянното проявяване на реалността в нас. Дотогава, докато реалността в нас се проявява, дотогава ние живеем; като престане реалността да се проявява в нас, ние умираме. Ти не може да живееш, ако реалността не се проявява в тебе. За да живееш, реалността трябва да се проявява. Любовта трябва да се проявява чрез тебе. Ти казваш: „Защо трябва да любя?“ – За да се прояви реалността. Щом се прояви реалността, ти приемаш живота. Любовта се проявява като любов. Ти като даваш реалността да се проявява чрез тебе, тя се проявява като живот. Животът като се прояви, той се проявява като мисъл. Проявеният живот е музика. Проявената любов е живот. Защото музиката, която имаме, е проявление на живота. Музиката, която имаме, е сила. Туй, което

пеем, ще се прояви като сила. Казвате: „Както Господ наредил.“ Трябва да учите. – „Както е Господ наредил“. Господ е наредил да мислиш добре. Господ е наредил да чувствуваш добре и да постъпваш добре. Какво представя сиромашията? Когато човек е сиромах, какво е? Какво му липсва на сиромаха? Сиромахът е певец, но не е пял и затова е сиромах. Като започне да пее, ще стане богат. Сиромахът има възможност да пее и ще забогатее, нищо повече. Казва: „Сиромах съм.“ – Не си пял. Започни да пееш. Започни от „до, ре, ми, фа, сол“. После ще започнете със степените на музиката: ще съедините първата степен с третата степен, втората степен с четвъртата степен, третата степен с петата степен, четвъртата степен с шестата степен. После ще започнеш разни комбинации на степените. Ами че степените са различни. Имаш око. Ще дойдеш да упражняваш окото с цветовете. Червеният цвят е музикален. Червеният цвят, той е „до“. Портокаленият е „ре“. Другите вървят по същия начин. Музиката има същата гама на светлината, само че тя е възвишена музика на ангелите. Ние ги схващаме като цветове. Да кажем, имате една болка. Кривите тонове се отразяват на здравето. Ако не вземеш вярно един тон, ще ви заболи нещо. Всичките болки, които имаме, се дължат на неправилно пеене, свирене, мислене, чувствуване. Неправилните тонове се отразяват.

Сега търсим едно възпитание. По-естествено възпитание от сегашното няма. Сегашните хора за възпитанието говорят. Човек, ако е гладен, какво ще му дадеш? Ние не знаем как да възпитаваме гладния. На гладния човек дадеш му една бучка захар. Не става с бучка захар. Една бучка захар е забавление. Със захар нищо не става. Хляб иска човекът. Да дам на гладния едно бонбонче – и с бонбонче не става. Да му дам пари – и с пари не става. Да му дам обуща – и с обуща не става. На гладния може да му дадеш отлични обуща и ръкавици, може да му вземеш и диамантена огърлица и шапка – не

върви тази работа. За да върви, хляб му дай, не му давай ни обуща, ни шапка, ни дрехи. Като дойде хлябът, всичко ще дойде. Не дойде ли хлябът, всички неща са безпредметни. Тогава трябва да разбирате основното нещо в живота. Дойде ли любовта в живота, всичко ще дойде; не дойде ли любовта, всички неща са безпредметни. Знанието е безпредметно, истината е безпредметна, всички други изкуства са безпредметни. Под „основен тон" разбирам всичко туй, от което всичко идва. Основното, то е Божественото. Като кажеш за Бога: Той е основа за всичко. Като проговориш името Божие, от него зависи всичко в живота. Като помислиш, от Него идат всички блага. Ако не мислиш заради Него, нищо не става от тебе. Щом мислиш заради Него, всичко ще стане. Колко проста е тази работа. Учен да бъдеш, то е празна работа; да бъдеш добър, то е празна работа. Като кажеш: „Бог", да почувствуваш, че само Той като присъствува, всичко може да стане от тебе. Той като не присъствува, нищо не може да стане. То е едно ново схващане за Бога. Тогава ще опиташ вярата. Гладен си. Като помислиш за Бога, да дойде хлябът – право мислиш. Жаден си. Като помислиш за Бога, да дойде водата – право мислиш. Не можеш да дишаш добре. Като започнеш да мислиш за Бога, почваш да дишаш – право мислиш. Не можеш да мислиш. Като помислиш за Бога, проясни се мисълта ти – ти право мислиш. Или неразположен си. Като помислиш за Господа, дойде ти онова разположение, чувствата ти придобият един израз. Право мислиш. Идеята ти за Бога е права. Казвам: Само като помислиш за Името Божие, всичко в тебе да се смени. Твоята вяра е права. Заболи те кракът. Като помислиш за Него, болестта да си иде. Право мислиш. Ако не се сменя, криво мислиш.

Едновремешните българи, които станали помаци, трябвало да направят джамия и да не кажат нито една българска дума. Отиват да секат дървета и казват, че дървото е хубаво, право, но накрая казват е

малко „кривичко“. Думата „кривичко“ я казват на български. Отиват, отсичат друго дърво, но пак се изпускат да кажат, че дървото малко накрая е „кривичко“. Развалила се работа. Кривичкото разваля работата. Сега вие говорите един жаргон, говорите за наука, кривичко е. След като говорите един жаргон, културен жаргон, който имате, като туриш накрая – кривичко. Като туриш горе на върха Божието име, ще се оправи работа. Ако твоята сиромашия се сменя с богатство, на прав път си. Ако твоето богатство се сменя със сиромашия, на крив път си. Ако твоята болест се сменя със здраве, на прав път си. Ако здравето се сменя с болест, на крив път си. Ако тъмната ти мисъл се сменя с права, на прав път си. Ако светлата ти мисъл се сменя с тъмна, на крив път си. То са състояния, които се сменят. Те се сменят по единствената причина, че ние изпущаме Божественото. Кое е същественото при дишането? Да дойдем до конкретните работи. Кое е същественото в дишането? Според степента на желанието: да не приемеш ни повече, ни по-малко. Ако приемеш по-малко, на крив път си; ако приемеш повече, на крив път си. Да приемеш толкоз, колкото ти е необходимо. Да го задържиш толкоз, колкото е потребно. След туй ще приемеш благото, което въздухът съдържа. Без туй постоянно приемане на въздуха колкото трябва, задържане колкото трябва и изваждане на онази Божествена енергия, която е необходима, зависи твоето здравословно състояние. Същият закон е с мислите: Когато възприемем една мисъл тъй както трябва и извадим онази енергия, която тя съдържа, то е правият процес. И за желанието е също: Възприемеш желанието както трябва, задържиш го колкото трябва и извадиш онази енергия, която е потребна от туй желание, то е правилният процес. Туй желание не е необходимо да седи с векове, малко енергия да извадиш. Желанията в човека идат тъй, както светлината иде. Реалното в живота не седи дълго време. То е един малък момент, може би една хилядна, една десетохилядна, една

стохилядна, една милионна част, каквото и да е, в какъвто и размер да е. Не искайте да задържите нещата повече, отколкото трябва.

Сега вие искате да бъдете учени, без да работите. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако любовта не те е подбудила. Ти не можеш да бъдеш учен човек, ако мъдростта в тебе не е внесла светлина. Ти не може да бъдеш учен човек, ако истината в тебе не е внесла свобода. Туй, което любовта внася в нас, туй което мъдростта внася, туй което истината внася, то е важно. То са три елементи. Любовта трябва да внесе нещо в тебе. Та казвам: Всички ние искаме да бъдем учени без любов, да бъдем учени без мъдрост. Мъдростта носи светлината, дава нещо. Аз турям любовта като основен тон. Само едно сравнение ще направя, отчасти да ви стане ясно. Любовта е основният тон, семето, което е посято. Мъдростта, това е цветът, който е цъфнал. Истината е плодът, който е узрял. Ти този узрелия плод трябва да го опиташ. То е реалното, това, което опитваш. То са три фази: семето трябва да се посее, да цъфне и да даде плод. Плодът трябва да се опита. Тази идея е изказана. Казва: Опитайте и вижте, че Бог е благ. Ако една ваша мисъл не бъде посадена, ако тя не цъфне и не узрее, и не се опита, тя не е вярна. Ако едно ваше чувство не се посее, не цъфне, не узрее и не се опита, то не е вярно. Сега туй не трябва да бъде в противоречие със сегашното разбиране. Сегашното разбиране, много механично разбиране. Вие искате да ви оставят богатство, вие искате да ви оставят знание, всичко туй наготово. Сегашният живот не е така построен. Но затова всички умираме. Казва: „Чуждото и на Великден се взима." Чуждото не е ваше. Човек трябва да знае, че посадено зърно е станало на цвят, след туй трябва да знае, че ще завърже. Само когато узрее плодът, го възприемаш. Тогава ще живееш. Ако създадеш храна за Господа, Който живее в тебе, ще живееш. Ако не създадеш храна за Господа, Който живее в тебе, ще умреш, нищо повече. Ти, като работиш за Господа и Той работи за тебе. Ти отвън като работиш,

Господ отвътре ще работи. Отвън ти ще работиш, отвътре Той ще работи. Туй, което работи отвън и отвътре, то се постига. То е проста идея. Казваш: „Защо трябва да работя?“ – За да работи Господ отвътре. Щом Той работи отвътре, всичко се постига. Щом ти не работиш отвън и Господ няма да работи отвътре, нищо няма да се постигне.

Казвам: Щом по някой път не ви върви, ще работиш отвън, каквато и да е работа, обущар ли си, да метеш ли, да не считаш работата, ни най-малките работи да си готов да я свършиш. Едно камъче да дигнеш, една семенце да посадиш, да изпереш ризата, да вземеш една чаша вода да я излееш на земята, на някое растение. Да дишаш, и то е работа. Да си отвориш очите, то пак е работа. Да чуваш с ухото си, и то е работа. Да си отвориш ръката, но да знаеш как да си отвориш ръката, то пак е работа. Седят десет души богати хора, сърцето им затворено. Като отворя ръката и тяхното сърце се отваря; като затворя ръката и тяхното сърце се затваря. От мене зависи. Отварям, казвам: Давай. И те дават. Затворя ръката си, казвам: Затворете. И те се затварят. Цигуларят защо свири? Той ходи и дава. Отваря си ръката и дава. И философи, и прости, всички дават. Всички хора свободно дават. Пей, да дадеш. Ако ти не пееш, казваш: „Защо ще пея?“ Пей в къщи, без публика пей. Имаш публика 300 милиарда клетки, пей на тях. Казваш: „Няма публика да пея.“ Срамота е. 300 милиарда души има публика, те слушат. Никога не са те слушали да им пееш. Попей им. Като им пееш, станеш весел. Няма по-хубаво нещо от това човек да пее на себе си. Като пееш на себе си отвън, тогава ще дойде другото пеене. Външно като запеете и вътрешно като запеете, тогава се проявява безсмъртието в живота.

Сега вашата идея е: „Кой знае тези работи?“ Ако не знаеш да вземеш основния тон „до“, много лесно се взима, като те заболи кракът. После, като оздравееш, пак ще вземеш. Като вземеш невярно

тонът „ла“, значи болен си. Като вземеш да оздравяваш, мекичък става тонът. „До“ става меко, добива всичките пластични качества.

Сега направете за една седмица опит: Като си спомните за Името Божие, веднага да се смени състоянието. Неразположен, като помислиш за Бога на Любовта, Който създал всичко, веднага да се смени вашето състояние. Заради Него да си готов да направиш всичките жертви. Да обичаш Бога в дадения случай значи да направиш всичките жертви. Разгневил си се. Направи една жертва – да се не гневиш. Разсърдил си се, казваш: „Този, всичкият багаж го подарявам.“ Вие се мъчите. Виждали ли сте майки, тя даде едно орехче на детето си или една ябълка. Казва: „Дай, майка.“ То не иска да го даде. Тя го натисне, вземе орехчето или ябълката. То почне да плаче. Майка ни казва: „Дай орехчето, майка“! Ние не искаме някой път да дадем малкото орехче. Дай го този орех. Посееш ореха в земята – дадеш го и след време ти щастлив ще бъдеш. Ореха като държиш в ръката, не може да порасте, като го посееш, през цялата година след време ще ядеш орехи. Да дадеш, значи да го посееш. Посей нещата, това е Божественият живот. Любовта трябва да бъде посята. Посей любовта в душата си и ще дойде изобилието. Посей любовта в душата си и изворите ще потекат.

Сега вие пеете колоритно. Има колоритни певци. После имате тези трели, форше. Има и двойни трели. Трябва да се учим и на двойни трели. В съвременната наука казват: „Реалното в живота.“ Всеки от вас има реалното. Ако ти може да се смалиш и да станеш толкоз малък, може да влезеш във всяка каса. Ти може да влезеш и да видиш скъпоценните камъни. Ти може да се превърнеш на светлина, да видиш всичкото написано в света. Ти сам трябва да станеш светлина, да можеш да четеш всичко. Ако ти не си светлина, как ще четеш? Да имаш светлина и сам да светиш на себе си.

Да дойдем до основните неща. Имайте една идея, която да сменя вашите състояния. В този смисъл трябва да разбирате идеята за любовта. Щом дойде любовта, да сте готови заради нея да направите всичките жертви. Ето аз какво разбирам. В дадения случай, когато дойде любовта, да бъдеш готов да ѝ станеш слуга. Каквото иска от тебе, да го направиш. Никога да не откажеш на онова, което тя иска от тебе. Вие сега мислите, че тя ще поиска къщата ви. Тя къщата ви няма да поиска. Ще поиска толкоз малка работа, че ще ви се види смешно, с такива детински работи да се занимава.

Често хората говорят: „В какво седи гениалният певец?“ Ако чрез пеенето на гениалния певец не иде любовта, никакъв гениален певец не е. Ако чрез гениалния свирец любовта не е дошла, гениален свирец не е. Ако чрез гениалния поет любовта не е дошла, гениален поет не е. Ако станем проводници на любовта в света, то сме гениални. Пътят, по който любовта иде, то е гениалност. Гениалните хора са проводници на великото благо в живота.

Сега ви дадох малко. Само буквата А. Вие ще учите другото. Първата буква като научите, то е достатъчно. Представете си, че вие сте се научили да пеете А-то на любовта. Никаква консерватория не сте свършили и може да изпълните отлично всяка песен. Не знаете много, но пеете. Може да сте свършили консерватория и да не можете да пеете. Един американски милионер, който имал отвращение от музиката, когато му свирили, пари давал да не го смущават. Дойде някой да му пее, ще му даде пари да не го смущава, да се маха. Един ден дошла една певица на 19 години, като пяла, той ѝ дал 25 хиляди долара да се махне. Казва: „Заповядайте и друг път да се махнете.“ Питам: Изгубила ли е тази певица, като ѝ дал 25 хиляди долара, да се махне? Казва: „Иди си сега, втория път пак да дойдеш да ме не забравиш.“ Той бил толкоз занят с работа, спрял се да я изчака да изпее песента. Казва: „Иди си, сега много работа имам, втори път, пак

да дойдеш“. То е добрата певица, на която плаща 25 хиляди долара. Сега вие като идете някъде да пеете, ще ви платят един долар. Още не сте от видните певци.

Здравословното състояние на човека зависи от гениалността, да бъдеш гениален, талантлив и обикновен едновременно. Обикновен на физическото поле, талантлив в духовния свят и гениален в Божествения свят. Когато геният е в Божествения свят, талантливият – в духовния и обикновеният на земята, е нормално. Когато гениите слизат на земята, а обикновените идат в небето, тогава работата е обърната с главата надолу. На обикновения човек даваме най-голямото угощение. Дойде някой в името Божие, дадеш му 5, 10 стотинки да си купи хляб. Дойде един просяк, дадеш му едно петаче. Идеята другояче седи. Парите не се посаждат. Като дойде бедният, дай му едно житено зърно. Кажи: „Посей го.“

Сега каква е основната мисъл? Сега тъй, както ви разправям, ще ви дам един пример. В Южна Америка двама паралитици 25 години докторите ги турили в една стая като неизлечими, да умират. То било в едно малко градче. Случило се така, че в града влязла една голяма боа – планинско място било. Като гонили боата, тя влязла в стаята на тия паралитици. Те, като видяли змията, забравили, че са болни и се намерили отвън. Казват: „Благодарим, че дойде голямата змия, да оздравеем.“ Туй, което лекарите не направиха, змията го направи. Човек трябва да забрави своите нещастия, да забрави, че е болен. Като види любовта, да забрави всички свои нещастия, да стане щастлив. Любовта е голямата змия, влязла вътре. Тя не мисли да ги изяда, не чака да ги извадят. Казва: Скоро вън! Те излизат. Те казват: „Тя ще ни яде тук.“

Всяка идея, която може да ни възвърне естественото положение, което имаме, е от Бога. Всяка идея, която не може да ви възвърне естественото положение, не е права, не е нормална.

Ако само един от вас приложи туй, което днес ви говорих, светът щастлив ще бъде. Ако само един от вас приложи туй, светът щастлив ще бъде.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 24 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 17. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

МАЛКИ ОПИТИ

Отче наш.

Зададена тема имате ли? – /Имаме да нарисуваме по едно цвете./

Какъв беше предметът на миналата лекция?

Тогава животът е една доста сложна песен, която хората учат и още не са научили. Представете си, ако човек би ял без слюнка да дъвчи, какво би било, без да се овлажнява храната? Животът, когато върви без музика е без слюнка. Музиката е слюнката, която намазва храната. Спомагателен процес.

Сега някой път хората четат „Отче наш“. Всеки научава да чете „Отче наш“. Какво съдържа „Отче наш“? Като го четете, мислите ли, че е „Отче наш“? Ни най-малко не е „Отче наш“. Представете си, че вие кажете на някой англичанин: „Дай ми хляб.“ Той ви отговаря: „Какво искате?“ – На английски ви пита. Вие казвате: „Дай ми да ям.“ Той ви пита на английски какво искате. Англичанинът не разбира българина и българинът не разбира англичанина. И двамата не се разбират. Често ние употребяваме в природата един език. Ние казваме: „Дай ми хляб.“ Тя казва: „Какво искаш?“ Казвам: Ако пееш и не те разбират, това не е пеене. Защото в пеенето умът и сърцето трябва да вземат участие. Това са елементи на пеенето. Умът, сърцето и волята трябва да вземат участие. Сега вие трябва да слушате, когато говорите някому. Кажете една дума. Този човек върви по пътя и вие го спирате с вашата дума. Започвате разговор. Искате от него да вземете, да научите нещо, което вас ви е потребно. Ако от музиката не можеш да извадиш както онзи, който подсирва млякото и изважда сирене, тогава каква цел има подсирването? Ще го прецедиш, ще го

извадиш. Не само тъй поразбъркаш въздуха да направиш някакви трептения. Съвременните хора като пеят, развалят гласа си, започват да пеят, имат доста хубав глас, колкото повече пеят, развалят гласа си. Значи пеят без слюнка. В музиката идеята се заражда в ума, подема се от сърцето и се изпълнява от волята. Представете си, че една майка храни детето си, без да ѝ говори, ще бъде ли тя доволна? Значи всякога майката, за да е доволна, детето трябва да поиска. Ако говори, тя му дава според каквото детето иска. По някой път не иска нищо, тя предполага, че иска нещо това дете, но не знае да говори. Някой казва: „Не може ли без пеене?“ Не може без пеене. Природата е пълна. Ако садите семенца и не ги поливате, не може да израснат. Като мисли човек, мисълта е влага в умствения свят. Вие нямате ясна представа. Ако няма влага, като насадиш, не може да израсне, ще изсъхне. Човек трябва да е запознат със законите на природата, които са в нас поставени. Ако човек се опита да създаде лош порядък от своето неразбиране, ще се натъкне на ред противоречия, както всичките хора се натъкват. Казваш: „Защо не ми върви?“ – Влага нямаш. Защото светлина няма, топлина няма. За да има светлина, трябва да мислиш. За да има топлина, трябва сърцето ти да работи. За да има музика, волята ти трябва да работи. Например, някой път желаете, имате желание, приятна ви е идеята, въодушевявате се вътрешно. То е вътрешната музика. Трябва да дадете ход, отвън имате приятно чувство. То е музика. Имате една идеална песен, която стимулира ума ви. Например, ако се направи една песен, в която „до“-то да се повтаря три пъти, какво означава? Една терца. Едното „до“ за бащата, другото „до“ за майката и третото „до“ за сина. Значи знаете, че трима члена има семейството. Понеже според закона на битието, най-първо се ражда мъжко. Щом са три, то са баща, майка и син, две мъжки има и едно женско. Щом имате кварта, „до“ се повтаря четири пъти, семейството има четири члена, от които двамата са мъже и

двете жени. Защото в природата първо се ражда момче, момиче, пак момче. Така върви естественият ред. Щом някой път вървят 4-5 момчета, едно момиче, то е изключение, едно израждане на закона. Щом преодолява мъжкият принцип, раждат се момчета; щом преодолява женският принцип, раждат се момичета. Тогава значи има нарушение, няма съгласие.

За пример, допуснете, че един ден вие сте възбудени, разгневите се на свят. Където ходите, тъпчете. Какво е вашето състояние на гняв? То е мъжки принцип. Има гняв на мъжете, има гняв на жените. Само че мъжкият гняв е изпъкнал, на жените е вглъбнат. Мъжкият гняв, той ще ви развлече, ще те влече, ще те търкаля като поток. Женският гняв ще те удави. Когато човек се дави, то е женски гняв, когато поройт го влече, то е мъжки. Фигура е това, да бъде идеята ясна. След като се разгневите, след като се образува гневът, музикално как ще го представиш? Щом се гневиш, ще образуваш повече електричество, повече светлина. Ако дълго време се гневиш, ще започнат работите да съхнат. Хора, които постоянно се енервират, кожата им започва да става суха. Пипнеш го, суха е кожата. Трябва да измени начина, не трябва да се гневи. А пък, ако някой път никак не се гневи, тя е влажна. Някой път много влага е потребна, да се разгневи, да стане голямо изпарение. Гневът има смисъл, когато става изпарение на чрезмерните чувства. На място е гневът. Щом няма излишък от влага в природата, гневът е безпредметен. Да се обосновем. Трябва да се гневиш по някой път, да стане изпарение.

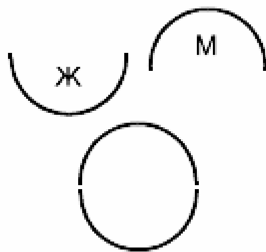

Фиг. 1

Ето естествено хармоничен гняв (**Фиг. 1**). Като се съединят двата в едно, образуват движението. Двата гнява завъртат колелото, работата върви. В гнева са съгласни, образува се хармония. Двама гневливи хора като се съберат, образуват кръга. В природата щом разгневиш двама души, ще се скарат. Двама души, които са в една система, напускат тоя път, скарат се. Разкъса се кръгът. То е туй, което теософите наричат змията да си захапе опашката. Защото щом не е захапала опашката, хапе другите. Щом захапе опашката си, колелото се е образувало. Човек като захапе опашката си, става на колело. Захапването на опашката в животинския свят, значи започнала е мисълта да работи. В животните мисълта е в опашката. Змията като си хване опашката, тогава започва да мисли. Докато не си е хванала опашката, не мисли. Щом захапе опашката, започва да мисли. Човек, докато не хване опашката си, не може да мисли. „Опашка" какво значи? От какво произтича? От „опасан". Защото змията като се хване с опашката, маймуната се хваща с опашката си за дърветата, люлее се, люлее се и скочи на друго дърво; пак се люлее за опашката и пак скочи на друго дърво. Опашката в животните играе ролята на мисъл. Стимул трябва да даде на гръбначния стълб да събуди мисълта.

Сега някои от вас не искате да страдате. Страданията събуждат ума. Без страдания човек не може да мисли. Една необходимост са.

Някой казва: „Аз не искам да страдам." Ти ще страдаш, докато не мислиш. Като не искаш да страдаш, трябва да мислиш. Щом не мислиш, ще страдаш. Щом не искаш да страдаш, започни да мислиш. Страданията ще минат. Сега искаме без мисъл страданията да минат. Невъзможно е. Тази енергия на страданията ще я туриш на работа. Нали питате защо са страданията. Едно коренно обяснение: страданията са да събудят мисълта на човека. Страдаш дотогава, докато започнеш да мислиш. Щом приемеш целесъобразността, която съществува в природата, страданията изчезват. Страданието не е произвол, но е една подбудителна причина. Някои мислят, че страданието е тегло. Щом започнеш да мислиш, няма страдание. Казва: „Дотегна ми да нося това страдание." Като започнеш да мислиш, направиш колелото, туриш една ос и поставиш товара, който носиш на гърба си. По-леко е, колелото се върти. Това е един умен човек. После му дойде наум да впрегне един кон. Освен че не носи, но се качи и отгоре на каруцата. По-рано страдаше, като започна да мисли, натовари каруцата, впрегне коня и казва: „Няма само из гората да ходи." И той се качва на колата. Улеснява положението. И вие по същия закон, ще намерите един кон из умствения свят, впрегнете го, направете колело, качете се отгоре. Сега сте свикнали на лесните превозни средства. Платите един билет, качите се на трена. То е вече в един уреден свят. С трен навсякъде не можеш да ходиш, само от място на място може да ходиш, не може да ходиш, където искаш. Обаче, природата обича едно действие да бъде свободно. За пример, ако ти се качиш на един свой аероплан, може да ходиш, където искаш и да кацнеш, където искаш. Като се качиш на трена, ще отидеш там, дето линията отива. Ако мястото съвпадне с линията, добре, ако не, пак пеш ще ходиш.

Сега по някой път с вас се случва следното, което се случило в една църква в Америка. Като ви разправям новото, каквото и да ви се

разправя, вие постъпвате по старому. Случва се следното. В една църква в Америка се разделили членовете на църквата по въпроса да се вдигне ли чашата или да не се вдигне на Господнята вечеря. Едните били чашата да се повдигне, другите били чашата да не се вдигне. Питам сега: Трябва ли да се дигне чашата или не трябва? Разделили се членовете на две. Тези, които поддържали, че трябва да се вдигне чашата, се събрали на събрание и забравили да вдигнат чашата. Затова се разделили пък забравили да я вдигнат. Често кога се представя една нова идея, по старому се постъпва. Че трябва да се дигне, е хубаво. Ние поддържаме новото, като дойдем до новото, забравяме да го направим – забравяме да дигнем чашата. Чашата седи на масата. Казвам: Не сме от новото, чашата не сме дигнали. Новото седи в дигането на чашата. Щом не се дига чашата, старото положение е. Та казвам сега: Един нов начин има. Като речете да направите новото, пак по старому постъпвате. Сега гледайте да не забравите да дигнете чашата. Всякога в най-малкото движение, което човек направи в света, то е прогрес. Може да е хилядна от милиметъра, прогрес е. Когато никак не се мърда, е регрес, назад се движи. Когато трябва да има едно малко движение в природата, може в началото да е съвсем малко, както разстоянието между страните в ъгъла и много малко в началото, но колкото се удължават страните, то расте, в далечното пространство тия линии се разклоняват в милиони и милиарди километри. Един малък прогрес в основата, за бъдеще произвежда големи резултати. Не се чудете. Казвате: „Малка работа." Тия малките работи, те са големи работи. Един градус в началото има големи постижения. Някога една добра дума произнесена, може да те направи ангел. Някой път една лоша дума казана тъй, както не трябва, може да те направи дявол. Една добра дума може да те направи ангел и една лоша дума може да те направи дявол. За бъдеще такива са резултатите в природата. Трябва да бъдем много

внимателни. Затуй погрешките в човешкия живот трябва съвсем да се изправят. Всяка една погрешка, която не се изправя, има лоши последици. Като направи погрешка човек, веднага да я изправи. Понеже последиците на доброто са по-добри, на злото са много лоши последствията. Ако остане дълго време, много лоши са последиците. По закона на наследствеността, когато хората са се мразили, цели семейства са изчезвали по причина на някаква омраза. Понеже не са спрели омразата, дали са ход и цели семейства са изчезвали. Не само това, но цели човешки раси са изчезвали по причина на омразата. Има предипотопни животни, които са изчезнали, понеже мислили само за себе си. Тия, малките, останаха да живеят.

Сега за гнева ви давам известни пояснения. Има мъжки и женски гняв. Може да се гневите. Единият гняв събира, другият дава. Някой път хората са много майстори. Като знаят слабото ти място, хората гледат да те разгневят. Ти като се гневиш, онези се радват. Той като се гневи, дава нещо от себе си, онези събират. Женствените го предизвикат да даде, те приемат. Онзи, който се гневи, дава, женствените събират вътре. Той след малко се чувствува изтощен. Аз ви казвам така. Значи в света трябва да знаете законите. Причините на законите не са произволни. Някой от вас казва: „Аз не мога да се въздържам.“ Трябва да дава. Че едно дете не може да се въздържа, като минава покрай някоя градина. Ще вземе някой плод и ще замине. Не може да се въздържа. Казваш, че не можеш да се въздържаш, но ако има десет души стражари, няма ли да се въздържаш? Ще се въздържаш. Защо като има стражари да можеш да се въздържаш, пък като няма стражари, да не можеш да се въздържаш? Значи, не че в тебе няма възможност, но ти сам не искаш да се ограничиш. Като са стражарите там, ще се ограничиш. Стражарите произвеждат мисълта, започваш да мислиш за последиците. Понеже стражарят го няма, не почваш да мислиш. В

първия случай мислиш, затуй не вземаш. Във втория случай не мислиш и направиш нещо произволно.

За пример, вие седите някой път и се обезсърчавате. Дойде една мисъл във вас, че нищо няма да стане от вас. Започнете да мислите. Откъде ви е дошла тази мисъл, че нищо няма да стане от вас? Като намерите причините, тази мисъл изчезне. То не произтича от Бога. Защото в Бога всички чувствувания са гениални. Всеки човек е създаден, той има свое предназначение.

Представете си, че имате тона „до“ на спомагателната линия. В какво седи погрешката, ако „до“ не вземеш вярно? В музикалния свят всеки един тон има своя цена. Като пееш, то е разменна монета. Следователно, някой път ще дадеш една нота, ако вземеш бързо. Кои ноти са по-ценни: които по-дълго време вземат или които по-малко време вземат? Тези дългите ноти са по-ценни за нас, защото време има. За бързите ноти се изисква по-голяма сила. За бързите ноти се изисква по-голяма сила. Харчим повече сила в бързите ноти. Затуй в пеенето, след като сме пяли дълго време, трябва да сменим пеенето, да продължим времето. Бързите ноти са динамични, а пък тези, които по-полека се пеят, те са магнетични. Често певците като пеят, те не правят смени. На бързите ноти не могат да направят една смяна, веднага да образуват една закръглена линия. Как ги наричате вие? – Магнетични, разположени. Ти бързаш, ти си неспокоен, разположен си, свободно пееш. Свободното пеене не е бързо пеене. Музиката е голямо изкуство. Аз ви говоря върху музиката, но има голямо приложение. Ти музикално, ако знаеш как да пееш, може да хванеш всяка една мисъл, която е опасна, която по права линия върви, може да те удари, да те простре на земята. Ти може да я хванеш в музикалните вълни, да я завъртиш около себе си, да те заобикаля, да ти стане една крепост, да се върти наоколо. Музиката има приложение. Някъде може да вървиш и да си отвориш път. Сега

говоря за една музика, в която взема участие човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля, разумността на човека взема участие: разумните мисли, разумните чувства и разумните постъпки. Защото думата „РА“, коренът отдето е излязла, значи светлина. „ОМ“ значи всички качества, които са вътре в природата. „Разум“ значи да бъдем в съгласие със светлината горе, с нашия разум. Ние само си служим с нашия ум – „ОМ“. Що е разум? – Умът, който мисли и който ни помага във всички противоречия. Туй, което ни помага във всички противоречия, то е разум. Което може да ни избави, което ни помага във всички противоречия и ни надделява, то е разум. Ако имате един ум, който не може да ви помогне, не е ум. Един певец не може да бъде певец, ако той не мисли. По никой начин не може да пее хубаво, нищо повече. Всичко зависи от разума. Колкото умът се приближава до разумността, тогава всички дарования, които има човек, започват правилно да се развиват. На всяко дарование трябват му условия. Ако на ума не се дават ония условия, които са необходими, тогава дарбите не могат да се развиват. Дарбата сама по себе си не може да се развие. Тя е семе, което трябва да се постави в почвата, да се дадат известни условия, тогава тя може да се развива. В умствения свят трябва да работите, както земеделецът работи, както градинарят работи.

Фиг. 2

Я изпейте гамата, като изпявате по три пъти всеки тон: „до“, „до“, „до“, „ре“, „ре“, „ре“. /Изпяхме гамата напред и обратно./ Като пеете, има една тенденция да удължавате. Като пеете, като че има спиране на тона, но по този начин ритъм има. Такъв е ритъмът. (**Фиг.**

2) Едно малко вглъбяване, като че има спиране, а то е вглъбнат тон. Трептенията са вглъбнати. Второто е изпъкнало. Като че има спиране, но не е спиране. Вглъбнатите тонове са меки, вследствие на това не са силни, като че се губят. Мекота има. Музикантът може да разбере, че е прекъсване, пък то не е прекъсване. Ритъм, в който сила и мекота влиза, той е ритъм. Ритъм, в който няма сила и мекота, не е ритъм. Мнозина разглеждат ритъма само сила да има. Ритъмът съдържа две качества: силен и мек. Едновременно, ако вие не сте силни и меки, вие губите в живота си. Сила и мекота заедно вървят. Мекотата е потенциал. Силата е кинетика. Меките тонове са потенциали, които дават сила, които произвеждат силата. В природата потенциалната енергия се използува от кинетичната енергия. Тя е в голям запас. /Учителят пее „до“, постепенно усилва и постепенно отслабва. Учителят пее: „Не бързай“ с тона „до“. „Полека върви. Не се обленявай. Не се сърди.“ – Учителят го изпя грубо./ Понеже леността е потенциал, трябва да се събуди кинетиката. Ленивия искам да го събудя. /Учителят пее: „Не се обленявай.“/ Сръдливия, понеже е динамичен, ще го изпеем тихо. Има смисъл. Ако изпея силно, на огъня се наля масло. Затуй по някой път, когато се разсърдите, кажете: /Учителят пее: „Не се сърди.“/ Пея тихо. Като си мързелив, изпей си. Защото в човека има едно същество. Човекът е двоен. Има едно същество в човека потенциално, то е животно. Не че е лошо, но се е учило като животно. Една животинска душа като животно седяло, спало, яло, само си мърдало опашка. Наяде се, пак спи. Сега влязло в човека и пак заспало. Туй животно ти ще го възпиташ, ще кажеш: „Не може тъй само с мърдане на опашката, ще мислиш.“ Всички вие имате по една животинска душа, която трябва да възпитате. По някой път тя има юлар. Вие извадите юлара, че тя не се връща. Юларът е законът. Тури, нека седи юларът. Като я възпитате, че имате доверие, че ви разбрала, да се образува връзка на любов, тогава може да я

развържете. Щом се образува любов между животинската душа и разумната душа, извадете юлара. Когато не се е образувала любовта, не вадете юлара. Ще я търсите. Ние обясняваме как един разумен човек да прави глупави работи. Невъзможно е. Нашите погрешки се дължат на тази животинска душа.

Тема № 19 Как бихте изпяли: „Прилежен бъди, добро прави." Или как ще изпеете: „Добре мисли, хубаво пиши." Как бихте го изпяли: „Добре мисли, хубаво пиши." Един мотив. Ето два мотива създайте за следния път. Мислете цяла седмица. Когато ни заставят да мислим, колко назад сме останали. За някои неща много назад сме останали. Сега казвате: „Аз не съм се научил да се прекланям." Когато ти хвърлят някой камък да те ударят, изведнъж се навеждаш, прекланяш се. Хвърлете камък на някое животно, като види камъка, взема вече предпазителни мерки. Животните знаят това. Да ходи човек изправен не всякога може. На гръбначния стълб на кръста има гънка. Някой път се образуват две изпъкналости. Не може да бъде прав. Трябва да има една малка падина на кръста, за да не става стълкновение на гръбначния стълб. Като удряме петите, да не става сътресение на мозъка. Една малка падина има. Цяло изкуство е да знае човек да ходи. Може да стане деформиране на носа, на ушите. Три неща са, които оформяват човека: неговите мисли, неговите чувства и неговите постъпки. Понеже те се изразяват в този динамичен свят, тогава става сътресение. У тези, у които сътресението е в носа, носът е дълъг. У други носът е станал широк. Онези, у които носът е станал дълъг, станали по-умни, мислят по-хубаво, но не могат да използуват условията,ниви имат, не са ги сели. Други има, на които носът е много широк, са много алчни. Те от много работа се изтощават. Едните се изтощават от ум, другите – от сърцето. Два вида изтощаване в света има. Дългият нос изтощава и широкият нос изтощава. Енергията от широчината трябва да се смени в дължината.

Човек, който не знае как да сменя праволинейните линии, на дължината с широчината, той всякога се намира в противоречие. Сега само загатвам. Трябва една цяла школа да се учите, как да се сменя енергията. Тя е доста трудна работа. Не е лесна работа. Щом научиш, по-лесна работа няма. За пет минути работа е, но трябва да знаеш как де я направиш. За пет пари работа е, но ти взема десет години, докато тия пет пари ги научиш.

Докато се говори за новото възпитание на душата, да се възпита човешката душа, човешкия ум, трябва да се разбират законите, които функционират вътре в човека. Затуй ние туряме за основа любовта. Правим връзка с висшите същества. Тогава те се притичат на помощ. Без любов ние нямаме никаква връзка, ние се учим от своята опитност. Днес ще падаш, утре ще падаш. Като имаш връзка, няма падане. На всяка една стъпка те помагат. Затуй човек трябва да бъде във връзка с висшите същества в природата. Да знае, че природата е разумна. Да има най-доброто разположение, тогава и тя е на негово разположение. Ако той мисли, че природата е глупава, че нищо не разбира, той постоянно се блъска. Съвременните хора мислят за природата, че е глупава, че те са по-умни от нея и ум ѝ дават. Всякога искат да я учат. Запример, дадат ти ядене. Тя пошепва: „Не яж.“ Ти натъпчеш стомаха, тя дойде, отвътре ти дава урок. Започва да те превива коремът, докато се освободиш. Казваш: „Щях да умра.“ Малко яж, не бързай. Сдъвкай храната си. Защото тя е разумна. Като те гледа, че бързо ядеш, ще дойде наказанието. Природата е разумна, не че тя иска да ни наказва, но тя иска всяко нещо, което направим, да го направим хубаво, музикално. Дето ходиш в света, да видиш хубавото. Сега върху тия работи мислете. Малки опити правете. Защото опитът е, който допринася нещо. Без опит работите не стават. Може да не е сполучлив опитът, нищо не значи. Може да прегорите лука, да го препечете. Вземете едно яйце, опечете го. Като печеш десетина пъти,

ще се научиш за колко минути се опича. При 5, при 10 минути ще знаеш кога как се опича. При колко минути ще имате едно хубаво опечено яйце?

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 25 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 24. IV. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДВАТА ПОЛЮСА

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /*Нямаме. Имаме едно упражнение да изпеем: „Прилежен бъди, добро прави и добре мисли, хубаво пиши“.*/

Трудно е да се пее соло. Хоровото пеене е лесно, соловото пеене е мъчно.

Понеже е органическа музика, мъчно се свири. На клавишите като бутнете, ще даде известен тон. Като свирите соло мъчно е. Досега са открили 49 тона, като бутнеш някой тон чуеш. Като бутнеш страха изведнъж се сепнеш, уплашиш се от тона. Тонове има произвеждат светлина, топлина, има тонове за храна, има тонове за облекло. Като се облечеш, ще бутнеш този тон. Човек дълго време трябва да се мъчи, докато направи нещо. Много време трябва да се труди. Каква е разликата между труд и мъчение? То са две противоположни движения: в мъчението човек слиза надолу, в труда се качва нагоре. В мъчението слизаш надолу в гъстата материя. В труда качваш се нагоре. Трудът и мъчението показват две посоки на движение. Работата вече е най-благоприятното движение по поле, нито слизаш, нито се качваш.

Понеже вие като деца сте пели, казвате: „Колко пях на майка си“. Колко концерти сте държали на вечер, по четири, пет концерта, по 6, по 7 и по 10 концерта. Тя трябва да слуша, моцартов концерт, бетовенов, баховски, шопеновски. Та сега вече сте пенсионирани. В органическата музика – прилежание. П – значи да се обърнеш да вземеш една стъпка надолу. Р – е нагоре една стъпка. И-то е три стъпки надолу. Л-то – седем стъпки надолу. Е-то е нагоре. Ж-то – две стъпки нагоре, две надолу. А-то какво е? Сега преведете го в

съвременната музика, транспонирайте го. П-то в дадения случай е „ла“. /*От „ла“ се произведоха останалите тонове, според казаните стъпки/*. Какво излезе, я го изсвирете. /*Една сестра го изсвири на органа*/. Замяза на българска гайда. В дадения случай „ре“ е „фа“. Ако вземете слоговете в прилежание, първият слог „при“, какво означава? При-ижда, при-лежава, при – значи отиваш към нещо, движение. При и лежа. Лежа значи лягам като за почивка, отивам и спирам се. Отиваш да почиваш, значи в почиването и в спането ще научиш нещо. Тогава турете така: „Прилежен ти бъди и всичко добре върши“. Добре прави и върши. Върши е материално много, да вършиш нещо. Представете си, че сутрин ти се събуждаш и бутнеш онзи тон, който казва: „Спи още не ставай“. Ти се събудиш, но осторожността казва: „Не е време, почакай, тъмно е отвън, страшно е сега, нека изгрее слънцето, тогава стани.“ Сега всички онези, които спят дълго време, спят от страх, понеже страшно е, когато е тъмно. Събуждаш се вече в светлото, когато слънцето е изгряло. Сега къде е погрешката? Ти трябваше да станеш с първия лъч, да си подигнат от леглото. Щом изгрее слънцето да те намери буден. Всеки човек има право да спи докато слънцето не е изгряло. Щом изгрее той вече няма право да спи. Сега казвате: „Защо да няма право да спи?“ Представете, че сте турили пръста на една соба, която се пали, още е студена. Докато не е изгряло слънцето, собата не е запалена. Като изгрее слънцето, собата е запалена, нагорещи се, ще можете ли да си държите пръста на собата? Не ще го оттеглите. И ако не се оттеглите навреме, тогава стане изгаряне, опарване. Много пъти щом спиш денем, ставаш неразположен. Най-хубавото спане, не денем да спиш хоризонтално, трябва да влезеш в някоя изба да е тъмно. Ако денем седнеш и спиш прав, по-добре е. На стол да седнеш и да дремнеш е по-хубаво. Вие как спите денем?

Сега за пример, някои от вас имате желание много да знаете. Добре е, но защо ви е много знание? Как ще го обусловите? Всякога знанието върви успоредно с живота. Има неща необходими за самия живот. Знанието е необходимо за живота. Туй знание, което животът иска трябва да го знаеш. Затуй всеки ден носи по нещо ново.

Как бихте познали, когато един човек пие вода, дали е страхлив или не е страхлив? Някой път наблюдавайте, дойде едно животно до вратата, няма да влезе. Ако е куче ще се приближи, ще погледне наляво, надясно, събужда се страха, погледне навътре, пак настрани, взема предпазителни мерки, изведнъж влиза вътре. Вземете един сокол, който се върти, който е смел, изведнъж като види пилето, хвърля се. Но соколът е повече смел, кучето не е така смело. Кое е по-хубаво сега – да бъдеш смел или да бъдеш предпазлив. Представете си такъв един пример: На една селянка един сокол първата година изпоял пилците, дойде задигне едно пиле, дойде задигне друго пиле. Тя трябвало да ходи на нивата, оставила квачката, той задигал пилците. Намира една мрежа, с която рибарите си служат, туря пилетата и квачката под мрежата, да не може да излизат. Той като дошъл, сграбчил пилето, прекарал краката си през две дупки и не може да излезе пилето. Не му иде на ум да пусне пилето. Иска да дигне цялата мрежа, не може. Питам: Каква е историята, как се освободил соколът? Тя го хванала. На него не му иде на ум да пусне пилето, иде му на ум да го сграбчи, да си тури крака помежду двете междини, новото положение, че помежду им една връв, която не може да скъса. Сега кучето не е толкова смело, но е по-умно. То гледа наляво-надясно, като погледне, ще види може ли да излезе през същото място. Направи съображения, дали ще може да излезе. Смелият туря двата крака в дупката, работата е свършена. Кучето казва: „Като вляза вътре, ще може ли да изляза?“ Та в този случай соколът е смел, но е неразумен; кучето е страхливо, но е разумно. Има

една малка разумност. Силните хора не могат някой път да се освободят от мъчнотиите, а пък страхливите не се хващат. Та казвам: По някой път е хубаво човек да бъде страхлив и да бъде разумен, защото разумността важна рол играе. */С. Р./* Най-първо страхът, ако събужда разумността или разумността събужда страха, каква е разликата? Страхливият веднага се отказва от работата. Веднага казва: „Не“. Вторият казва: „Ще помисля малко“. Който започва да мисли, че страхът отпосле иде, казва: „Чакай да помисля“. Значи разумността е събудена по-рано, после иде страхът. Когато се събуди осторожността по-рано той се отказва. В дадения случай */С. Д. Р./* – страх, достойнство и разумност. То са три центъра събудени – страхът, честолюбието, достойнството и тогава разумността работи. Силен елемент е достойнството. Казва: „Тази работа не е за мен“. Той свършил два факултета, иска да го направят народен учител. Два факултета свършил, за професор искат да го направят, иска да бъде народен учител. Не приема. Тогава един народен учител му предлагат да стане професор. Какви са съображенията? На този, който свършил четири факултета, му предлагат да стане народен учител казва: „По никой начин“, той не приема. На народния учител, когото искат да направят професор и той не приема. Какво е движението? Този, който свършил два факултета, той трябва да слиза надолу, да бъде народен учител. На народния учител, комуто предлагат да стане професор, движението е нагоре. Как ще ги примирите тия двамата? Представете си, този професор, който не иска да стане учител е мъж, а този учител, който не иска да стане професор е млада мома. Какво ще ги направите? Ще ги ожените, нищо повече. Ще се примирят. Тогава и двамата са на служба. Женитбата е служба, която и двамата може да приемат да постъпят. Женитбата пак е служба, стават колеги. Вземете в съвременното обущарство, не всякога един обущар сам изкарва едни обуща. Един изкарва горната част, друг ги сглобява. Тъй щото

някой път двама души са необходими да направят едни обуща. Сега природата за да възпита човека, понеже човек е от високо произхождение, трябва да го приспи. Понеже е от високо произхождение, слиза.

Например, забележете, че и в животните има достойнство. Когато едно животно има достойнство тъй е завита опашката (**Фиг. 1**). Този е професор, казва: „Надолу не слизам“. После онзи казва: „Нагоре не се качвам“. Когато опашката е проточена така (**Фиг. 2**) то мисли. Във вълка такова положение има опашката. Когато опашката на животното е така завита (**Фиг. 3**), казва: „Закъсах“. Подвие опашката, то е едно състояние. Дигне опашката – друго състояние. Щом мисли проточи опашката; щом е в лошо положение, свие опашката.

Фиг. 1

Фиг. 2

Фиг. 3

В народните поговорки казва: „Дигнал си опашката“ или „свил си опашката“. Но то са състояния. Дигнал опашка, значи условията са благоприятни. Проточил опашка, значи мисли. Като я свие показва внимание. Свиването опашката в животните е събуден страхът. В проточената опашка има работа. В завитата опашка, друга част от мозъка взема участие. В дигнатата опашка работите са наред. В

завитата опашка показва осторожност, отстрани мозъкът работи. В проточената опашка отпред работи мозъкът. Казвам: Тия линии са образувани от дейността на разни области на мозъка. Тази енергия, която образува тия линии произхожда от разни области на човешкия ум. Страхът се намира на юг и на север. Човешкото честолюбие се намира на запад, човешкото милосърдие се намира на изток. Любовта се намира на зенита, горе. Когато говорим за любовта трябва да разбираме слънцето на най-високата точка. То е любовта. На изток е милосърдието, на запад е човешкото достойнство, на юг и на север то е осторожността, страхът у човека. Значи, милосърдието на изток, честолюбието на запад. Обаче честолюбието у животните е било на изток. Понеже човек е направил 180 градуса завъртане, честолюбието е отишло на запад. Или другояче казано: При милосърдието имаме изгряващото слънце, при честолюбието имаме залез на слънцето. Следователно енергиите, които човешката личност взема вече са слаби, енергиите имат по-голяма тъмнина вътре. Човешкото честолюбие от залез до среднощ продължава. Човек достига до върха. До най-високото място като дойде започва да се смалява. Като се съедини милосърдието и честолюбието, събужда се в него умът, започва да разсъждава.

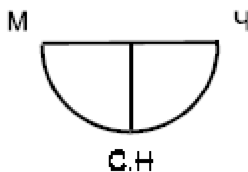

Фиг. 4

Та казвам: За да стане промяна вътре в човешкия живот, цял един процес ще мине, една нощ от 180 градуса, от залез до среднощ. (**Фиг. 4**). Тогава ще се събуди човешкият ум да работи, да мисли. Милосърдието е над човешките способности. Умът ще се събуди да

мисли. Или милосърдието събужда ума. Затуй хубаво е човек да се не спира на най-високото място, да мине от среднощ. Някои се спират тогава на среднощ. Опасна работа е. Мине среднощ, тогава към изгрева трябва да дойдеш, да смениш в себе си своето чувство. Всяко едно чувство дето се събужда не е лошо. Честолюбието не е лошо, дето се е зародило. На всяко чувство трябва да се сменят неговите енергии. Ако честолюбието не може да се съедини с милосърдието, те са два противоположни полюса изток и запад. Този човек, който от честолюбие дошъл до милосърдие, той е на северния полюс, там слънцето не залязва. Там слънцето няма изток и запад. Нашият запад го няма. На северния полюс къде залязва слънцето? Отдето изгрява там и залязва. Тук има залез и изгрев по една необходимост. Трябва да дойдем на северния полюс понеже е емблема на истината. Само на северния полюс човек може да научи, какво нещо е свободата. Северния полюс е място, дето човек трябва да бъде свободен. Трябва човек да иде на северния полюс. Северният полюс означава, че човек трябва да бъде свободен. Който не може да иде на северния полюс, не може да бъде свободен. Който не може да иде на южния полюс не може да бъде добър. Казва: „Да идеш на северния полюс“. На северния полюс трябва да идеш, за да бъдеш свободен. Всякога, когато придобиваш известна свобода, то е на северния полюс. Всякога, когато в себе си почувствуваш, че си постъпил добре, ти се на южния полюс.

Та сега земята служи като емблема. Свободата е горе. Доброто е долу. Доброто е основа, свободата е градеж. Само свободния човек може да гради. Що е свобода? Само свободният човек може да гради. Само свободният може да мисли. Мисълта е градеж. Казва: „Да мисли човек“. Само свободният човек може да мисли. Най-първо трябва да туриш свободата за да можеш да мислиш. При това, ако ти не си отишъл на северния и на южния полюс, ти нямаш основа, върху която да можеш да градиш. Затуй трябва да идеш на северния полюс и на

южния полюс, и върху основата на доброто можеш да съградиш своята мисъл. Значи процесът е естествен. Щом човек има два полюса, единият полюс е за основа, другият полюс за градеж, мисълта върви правилно. Щом отхвърлим ние доброто като основа на живота, тогава нямаме полюс. Без полюс човек нито е свободен, нито е добър. Щом не е нито свободен, нито добър, той няма мисъл в себе си. Вие досега туй не знаехте. Какво значи северен полюс? Свободни бъдете. Какво значи южен полюс? Добри бъдете. Екваторът, това е градеж. Разумността е на екватора. Тогава имате едно разграничение: свободата на север, основата на юг, а градежът е на екватора. Понеже за сега ние още не можем да живеем на екватора, на екватора се изисква много голяма разумност за да живее човек там. В студените полюси са по-удобни за нашето развитие. СЕ-Вер. Вер – какво значи? Дай. Само свободата може да дава. Думата „добро“ от какво произлиза, от какво българинът я образувал? Вие ще намерите. Север ви казах. На север се събужда вярата. Свободата събужда у човека вярата и щедростта.

Да минем към музиката. Нали сте солисти. Не сте свободни. Аз ще ви дам тона. И аз съм неразположен да свиря, понеже във вас има неразположение да пеете. /*Учителят нагласи цигулката и удря с лъка по струните.*/ Това е ваше състояние. Как да излезете от него? /*Учителят свири*/. Как да излезете из тия мъчнотии? Много студено е на север. /*Учителят свири*/. Мажорната гама да се вземе. /*Учителят пее и свири: „Прилежен ти бъди. Постоянно ти се труди. Така ще добиеш своята свобода*“./ То е един начин. /*Учителят пее: „Прилежен ти бъди, прилежен ти бъди*“./ Тогава вземете едни „до“, други „ми“. /*Взехме*/. Вземете „сол“ едни, други „си“. /*Взехме*/. /*Учителят пее: „Прилежен ти бъди, прилежен ти бъди“. Всички пеем с Учителя: „Прилежен ти бъди, прилежен ти бъди“. Учителят пее: „Прилежен ти бъди, на доброто ти служи“. Всички го изпяхме няколко пъти.*/ Сега

може да се направи една песен много хубава. Те са два полюса. Започва хубаво. /*Изпяхме я още няколко пъти*/.

Сега гледайте да не изгубите песента.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 26 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 1. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ЕДИНИЦАТА

Отче наш

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Кое е онова, което заставя хората да слизат надолу? Кое кара хората да слизат в земята, да се задълбочават? Доброволно ли става? Какво разбирате под думата „мъчение“? В обикновения смисъл какво схващате, когато човек се мъчи? Колко неща има в мъчението? Искаш да извадиш нещо отдолу нагоре или снемеш нещо отгоре надолу. Мъчиш се или да го дигнеш, или да го снемеш. За пример, една мишка излиза из дупката, намери нещо отвън, задигне го и хайде в дупката, скрие се. Някой път ония хора, които се мъчат, подаръци им дават. Защо не сте доволни от подаръците на един, който се мъчи? За пример, един разбойник, когото преследват, започва да дава подаръци. Защо хората ги е страх от подаръците на разбойниците? И тия, които гонят разбойниците, и те им дават подаръци.

Представете си, че беше ви дадена една лекция да развиете: „Основните черти на зрението, слуха, обонянието, вкуса и осезанието“, да дадете съществените различия. По какво се отличава, за пример, вкуса от осезанието. За пример, имате една идея, която е мъчна за разрешение, към коя категория спада? Или имате някои научни работи, мъчно постижими. Допуснете, че имате една мъчнотия. Имате замръзнала вода и имате една малка дупчица, дето да прекарате една игла. Как ще прекарате замръзналата вода през тази малката дупчица? Какво трябва да направите? Трябва да разтопите водата, нищо повече.

Допуснете сега, че един кръчмар има вино, хубаво вино. Защо обича той да кръщава виното си, защо обича да му туря вода, защо не

оставя виното такова, каквото е по естество, но обича да туря вода във виното? Какви са съображенията му? От гледището на обществото, какво зло има? Той разредява виното, но го продава скъпо. Сега кое вино е по-вредно, разреденото вино или хас виното? Вие, за пример, разрешавате социални въпроси и искате синца да нямате мъчнотии. Представете си сега, че нямате мъчнотии. Не искате да газите кал, искате времето да бъде сухо, дъжд да няма. Щом има дъжд, ще има кал, ще залепне на обущата ви. Вие искате да не се окалват обущата ви. Представете си, че няма никаква кал, какво ще стане? Ще дойде праха. Калта се лепи по обущата, дойде прахът, не се лепи по обущата, но влиза в носа. Какво сте спечелили – избавихте обущата от кал, но направихте вреда на носа си. Кое за предпочитане, калта или праха, да избереш праха да се не окалят обущата и да увредиш носа или да окаляш краката си и носът да е свободен. Алтернатива няма. Кое бихте предпочели? Някой път разрешавате социални въпроси – да ви е добре да не се окаляте, да не си окаляте краката, не трябва да има дъжд.

Вземете сега хората нали разни идеи имат в света. Едни са въздържатели. В какво седи идеята на въздържанието? – Да не пиеш вино. Казват: „Да не пие човек нищо." Може ли човек да не пие нищо? Кое е по-хубаво, да не пие нищо или да пие нещо? Че какво лошо има, ако човек пие сладко вино? Въздържанието в какво седи? От опивателното вино да не пие. Като пие човек от него, изгубва съзнанието си. Защото невъздържаният човек изгубва своето съзнание. Пияният вече след като се напил, е по-умен. Хубаво, някои от вас не искате да страдате. Какво нещо е страданието? Досега някой от вас схванал ли е страданието да има някаква форма? Страданието живо ли е? Някой казва, че го преследва някоя идея. Че как го преследва? Идея може ли да преследва? Някой път казвате: „Натрапва ми се някое чувство." Че как ще ви се натрапва някое чувство? Сега

имате известни понятия и казвате, че ви се натрапват. Какво разбирате под думата „натрапване“? Нещо, което не го искаш, натрапва ви се. Допуснете, вие сте млад, в държавата има закон, натрапват ви да станете войник. Хвърлите вашите дрехи, турят ви военни дрехи. Искате, не искате, като стане война, мобилизират хората, натрапват се известни неща, които не ги искате. Какво трябва да правите в дадения случай за неща, които ви натрапват? Допуснете сега, че ви се натрапва калта. Какво трябва да правите? Сега вие разрешавате въпроса да бъдем ние добри, да се даде добър строй, да знаете да пеете. Но как ще пееш? Пеенето не може да го налееш с фуния. Много години трябва да слушаш, да слушаш, да се научиш. Значи един тон ще го чуеш с ухото си, ще го превръщаш с ума си и ще го прекараш в гърлото да станеш певец. Първо да го доловиш от ухото, от гърлото трябва да го прекараш навън из устата. Единият отвън, който приема и другият отвътре, който предава. Как ще го направите сега, кажете ми. Един неверен тон защо е неверен? Представете си, 256 грама тежи тонът. В обикновената гама 256 грама или 256 трептения. Аз го признавам за 250, значи губиш 6 грама. Казва: „Какво бива от шест грама?“ Ако е един грам радий, колко милиона струва? Казвате: „Какво бива шестте грама?“ Казваме: 250 трептения, разбираме нещо, което трепти. Но то е една същина, която се предава чрез движение. Във всяко трептение нещо е минало. В едно трептение има една придобивка. Трептението е само движение, но във всяко трептение е минало нещо. Значи всичките тия трептения прекарват някаква същина. Значи трепти нещо, подтиква те. Трептението е един вид подтикване.

Казвам: Всички съвременни хора имат много повърхностни понятия за нещата. Казва: „Той не пее.“ В музикалния свят, тъй както обикновено се разбира, то са две различни идеи. Ние по някой път схващаме доброто не като добро, но като нещо приятно. Приятността

не седи в доброто. Не всички приятни работи са добри. Някой казва: „Добре е, приятно ми е.“ Добрият човек няма да те нагруби, няма да ти каже лоша дума, ще мълчи. Туриш си ръката към собата, гледа те, опариш се, той мълчи. Направиш една погрешка, той мълчи. Вървиш по пътя, той не ти казва: „Там има дупка, ще паднеш.“ Когато ядеш, в яденето има турени горчиви или сладки работи, той си мълчи. Да не обиждаш никого. Ако не обиждаш никого, светът ще бъде ли по-добър?

Допуснете, че светът е направен само от светлина. Ако съществуваше в света само светлината, само белия цвят, какъв щеше да бъде светът? Без светли краски, червено, зелено, портокалено. Вие по някой път не искате да работите, не искате да си донесете вода. Искате други да ви донесат. Изключвате страданието за вас, налагате страданието на други. Вие сами не искате да си донесете вода. Ти сам не искаш да бъдеш добър, искаш другите хора да бъдат добри. Ти сам не искаш да дадеш, искаш другите да ти дадат. Искаш другите да ти направят някоя къща. Защо ще ти правят къща? Представете си, че вие сте пътник в живота, защо ти е къща? Днес спираш тук за половин час, съградиш къща. За друг половин час друга къща съградиш. Представете си, че всеки половин час градите по една къща. Или ще кажеш: „Да си направя по една хижа.“ Това са желанията на хората. Тези въпроси, които хората разрешават, имат разрешения. Всичките хора искат да бъдат добри. Казваме, че не са добри хората. Защо не са добри? Представете си, че пътувате в океана, имате жито с килограми. Къде ще го стоварите, в морето не може. Допуснете, че вие сте на сушата, имате жито, но никаква влага няма. Как ще употребите житото? В океана има повече влага, отколкото трябва, на земята не може да го оставите, има повече суша, отколкото трябва. Житото пак не може да го употребите, какво трябва да правите? Искате някой човек да ви обича. В обичта има даване, трябва

да дадеш нещо. Но ти даваш това, което е непотребно за тебе, което е потребно за тебе го задържаш. За пример, един вълк остава овцата да пасе тревата, защото тревата е непотребна за него. Обаче вълкът никога не остава овцата. Като мине покрай тревата, оставя я, но като дойде до овцата, взема я. Като дойде до тревата, казва: „Не ми трябва тревата." Като види една овца, казва: „Тази овца е за мене." Защо вълкът в дадения случай предпочита овцата пред тревата? От гледището на овцата кое е по-хубаво – да те предпочете ли вълкът или да не те предпочита? Философия сега трябва. Сега един вълк да те предпочита ли или да не те предпочита? Той тревата оставя, а овцата предпочита. Хване я за врата, казва: „Ще си поговорим, стойте малко." Казва: „Да си поговорим за новите идеи, които съществуват в света, за морал, за всичко туй." Ако сте една риба, кое бихте предпочели: да бъдете в мрежата на рибаря или да бъдете извън мрежата? Човекът иска добро да направи на рибата, той си хвърля мрежата да извади рибата от гъстата материя в по-рядката. Хвърля мрежата, извади рибата. Защо рибите са недоволни, искат да влязат пак във водата?

Вие не искате да бъдете болни. Много добре. На какво почива здравето? Имате единица светлина, две единици слух, 3 единици ухание, 4 единици вкус, 5 единици осезание. Представете си, че на всяко число прибавите по още една нула и стане 10, 20, 30, 40, 50, какво добивате? Вас ви трябва единица, увеличавате с десет, девет е непотребно за вас. Няма къде да ги употребите. Една лампа, която има една свещ, вечерно време имате полза от нея. Но представете си, че ходите денем, имате лампа от десет свещи, при дневната светлина какво ще ви ползува свещта? Казваш: „Имам една лампа от десет свещи." Не е практично. Единица светлина навсякъде може да я намерите. Щом увеличите десет пъти, мъчнотията идва. С една свещ можеш лесно да се справиш, но с десет свещи не можеш лесно да се справиш. Хората са свещи. Но светлината се движи. Ако имате десет

свещи, те се движат в разни направления, всички са в движение. Как ще ги задържите? Тази свещ, която държите в ръката, то не е свещ. И при това може би вашето око не е навикнало на десет свещи. Засега единица светлина значи толкоз светлина е потребна за окото да се нахрани. Тази единица е храна за окото. Вие увеличавате вашите дажби десет пъти. Защо ви е, непотребно е. Единицата е потребна, но девет е непотребно, излишно е. Казвате: „Да има по-голяма светлина." Защо ви е по-голямата светлина? Ако на земята увеличим светлината десет пъти, какво ще стане със слънчевата светлина? Природата, след като правила дълги опити, тя милиони и милиарди опити е правила. Ние трябва да бъдем на такова разстояние, за да можем да възприемем светлината. Ако ние увеличим тази светлина, ще стане един преврат вътре. Сега да ви преведа един пример. Какво се ползува една кокошка, че е тлъста? Една кокошка, която е тлъста в курника, какво се ползува? Това съкратява живота ѝ. Когато дойде господарят ѝ, ще я пипне, ще я хване. А пък, ако е малко слабичка, ако ѝ се четат ребрата, ще я остави по-дълго време да живее. Слабите кокошки живеят по-дълго време, отколкото тлъстите. Един сокол, когато хваща каквато да е птица, отдалече вижда кои са мазните птици, тях ги гони. Той не хваща всяка. Лисицата, като дойде в курника, обира най-тлъстите кокошки. Как ги вижда вечерно време, като ги вижда наредени, взема най-тлъстите. Аз предполагам, че тлъстите кокошки са много страхливи. Като види страхливите кокошки, ги гледа, тлъстите падат долу. От страх които падат, са тлъсти, които остават горе, държат се за дървото, не са тлъсти. То е една теория непроверена, трябва да я проверите. Като влезе лисицата в курника, хваща тлъстите кокошки, взема ги, нарежда ги на кръст пет-шест кокошки, нареди ги и ги носи. Три кокошки от едната страна, три от другата, носи ги. Сега какво се ползува една кокошка, че е тлъста? Представете си, че кокошките бяха научили един морал. Господарят

обича тлъстите кокошки, не тия, на които се четат ребрата, едва преживяват или по някой път да бъдат малко болнички. Болните кокошки по-дълго време живеят. Тъй се преподава учението. Че това е учението, което се преподава на земята. Не трябва да бъдеш богат. Щом си богат, ще те претрепят. Разбойниците кого търсят? Един разбойник пита: „Ти ли си най-богатият? Много ми е приятно“ – казва. Той има съображения. Сиромаха не иска да го знае. Как като богат бихте ли обичали да ви посещават разбойници търговци?

Какво разбирате под думата „единица“? Слънцето винаги дава единици. То е семката. Ако идеш на слънцето, единици дава. Ако си на земята, посей това семе. От тази единица може да изкараш колкото единици искаш, но сам ще ги изкараш. Законът е: Вас ще ви дойде една идея, искаш втора, трета. Не, че на човека Господ даде една идея, човек трябва да я вложи в себе си, да се размножи. Вие искате всеки ден да ви иде по една нова идея. Тогава вие сте търтей, човек, който не употребява единицата. Той седи в първия клас, дали му единица, във втория, в третия му дали единица. Казвам: Ако вие не приложите идеята, че единицата винаги е един зародиш, в който се крие цялото. Да кажем, имате едно житено зърно и имате 20 житени зърна. По какво се отличават 20-те житени зърна? Както единицата има сила, така и 20-те житени зърна имат същата сила. Да допуснем, че вие сте един човек. Защо на човека не са направени стотина крака, не е ли по-хубаво, ще ходи по-бързо. Ако вие бихте имали стотина крака, какво щяхте да направите? Какво ще свършите със стоте крака? Природата е правила вече опити. Сега в науката прилагат, те са взели единица конска сила и може да прекарат на такова разстояние, както сто конски сили. Единицата конска сила съдържа толкоз сила, колкото сто конски сили. Единицата конска сила съдържа толкоз енергия, колкото сто конски сили. Вземете един

органически закон. Казва: „Човек като яде, се поправя.“ Кое е онова, което поправя децата?

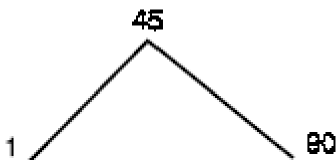

Фиг. 1

До 45 години расте човек, до 45 години като яде, печели, а от 45 до 90 години, губи. Колкото и да туриш, всякога губи. От едно до 45 тялото се увеличава, от 45 започва да намалява. При 45 смаляването е много малко, колкото отиваш до 90, повече единици излизат (**Фиг. 1**). Защо става така? Защо става туй изменение? Сега не ви иде наум защо става това нещо. Вие искате да намерите много дълбока философия. Тя е много проста идея. Вие мислите, че е много сложна работа. Представете си една единица – дете на една година, две единици – на две години, три единици – на три години и до 45 расте, оттам насетне не расте. На първата година с много малко храна се задоволява това дете, на 45 години с повече храна се задоволява. Да допуснем, че детето на една година носи едно кило – това сравнение е малко несъобразно, на две години – две кила, на 45 години – 45 кила. Ти на 90 години трябва да носиш товара на 90 кила. Ще бъде ли приятно? Ако ти туриш единицата на гърба, лесно е, но носиш 45 кила, ти ще се намериш в трудно положение.

Та казвам: В природата, когато се казва „икономия“, се подразбира да прекараш един живот с най-малката материя. Като намаляваш материята, трябва да увеличаваш силата. Човек, който иска да бъде голям по количество, ще увеличава материята, но ще намалява своята сила. Тия, големите хора са много неподвижни. Да кажем, имате един слон за големи работи, но за малките работи какво

ще прави слонът? Отде ще го прекарате? Казвам: Трябва да се повърнем към ония норми, които природата създала. Единица светлина подразбира един зародиш, който носи цялото в себе си. Единицата винаги разбира, което може да произведе множество. Единицата цяло е зародиш, което може да произведе множество. Множеството е качество на единицата, че единицата може да се размножава, множеството да се дели. Туй, което наричат части на единицата, то е безброй частици, които се съдържат в единицата. То са възможности, при които цялото се развива. То е закон на човешкото развитие. Когато ние искаме да бъдем по-големи, ние трябва да желаем само единицата да се прояви в своите вътрешни качества, които са скрити в нея. Тази единица става цяло дърво. После единицата е практична. След като завърши целия процес, се смалява. Всичките свои части ги смали, стават достъпни. Може да се увеличава, колкото иска и може да се намалява, колкото си иска. Туй, което се увеличава, е множество. Когато един човек иска да стане виден, тогава не се увеличава единицата, увеличават се частите. Единицата се увеличава, за да могат частите да се проявят. Защото, ако единицата не се проявява, и частите не могат да се проявят. Ако тя не се увеличава, и частите остават неизменни.

Сега допуснете, че вашето око ви е малко. Защо ви е потребно голямо око? Природата не е турила голямо око като диня. Туй, малкото око, е толкоз практично, че вижда много работи. Яви се желание да бъде окото по-голямо или искате носът ви да бъде по-голям. Един нос може да бъде 6-7 сантиметра. Мерили ли сте си лицето колко е дълго? Едно лице, което е дълго 19 сантиметра дължина, колко трябва да бъде носът? Да кажем, 15 сантиметра е дълго лицето, колко трябва да бъде носът? Челото пет сантиметра, носът пет сантиметра и брадата пет сантиметра. Или искате десет сантиметра нос. Защо ви е десет сантиметра нос? Ако вашият нос е

два сантиметра, значи месечината ви повлияла. Той останал в развитието на месечината. Казва: „Много ум не ти трябва“. Дългият нос е крайно користолюбив, иска да бъде голям богаташ. Ако носът е три сантиметра, той е юпитеровски нос. Достойнство има. Всичките носове, които искат да ги не обиждат, то е 3 сантиметра нос. Този, който иска много богатство да има, той е четири сантиметра. С търговия, който иска да се занимава, той е пет сантиметра. Който се занимава с любовни работи, той е 6 сантиметра. Който е 7 сантиметра, е на нещастие. Най-дългите носове носят нещастие. Човек със седем сантиметра нос е сатурнов тип, навсякъде вижда нещастие. Казва: „Какво да се прави?“ Онзи с 6 сантиметра, той любовни работи търси. Но любовните работи ги уподобявам като един, който се е научил да пие винце. В една кръчма влезе да опита виното, в друга влезе. Този с 6 сантиметра целият ден само опитва, специалист е по виното, при еди-кого си какво вино има, всичките вина 15-годишни, 10-годишни, 5-годишни, специалист е. После специалист е по яденето, кои яденета са най-хубави. С 6 сантиметра по любовните работи искат хубаво ядене. Хората на любовта са по-фини в яденето. Най-хубавото ядене на какво е, ще вземе малко, ще го опита, казва: „Този плод не е узрял.“ Стомахът му е много деликатен. Защо ти е един нос, който ще ти развали стомаха? После с 6 сантиметра не иска да работи. Седи, само се потрива, не иска много да диша, ще му се пръснат дробовете. Не иска много да мисли, ще се пръсне мозъкът. Всичко обича без труд. Крайност е. Да допуснем, че ти имаш два сантиметра нос. Той е на Месечината. Имате три сантиметра на Юпитер, имате 4, 5, 6 сантиметра. То са неестествени. В този нос с два сантиметра, въображението е силно развито. Няма да ти каже както е, но ще преувеличи. И учен човек да е, малка работа свършил, но ще преувеличи. Този с три сантиметра обича скъпо да продава. Което му струва пет лева, 150 иска да го продаде. Този с 4 сантиметра като

тръгне някъде на гости, най-малко десет каруци ще теглят с нея, ще натовари багаж. Които искат 100, 200 милиона да имат, те са на 4-те. Този с 5-те като тръгне на разходка, той ще има цял ескорт, десетина души да го придружават. Един екипаж от сто души какъв прах дигат, какво удобство има? Всичките тия противоречия се дължат на вашите носове. Вие казвате: „Животът да е лесен." Този с двата сантиметра казва: „Тъй да седи човек само да мечтае." Двете е на мечтанието. Трите е на дрехите. Този с трите – мисли целия ден как да е облечен, шапката му, обущата му, дрехите му. 4 сантиметра пък предполага дрехата да е дебела, кожух хубав за зимно време. Хора с 4 сантиметра нос носят зимно време дебели кожуси. Всичките проповядват кожуси. Кожух имал човекът, дебел кожух. Защо ти е лятно време кожух? Друг казва: „Парици, парици без парици не може. Човек без пари умира. Пари, пари и пак пари." То са неестествени положения. Питам: Рибите къде ще носят парите? Ако има една каса вътре във водата, къде ще я турят? Птиците като хвъркат, къде ще турят парите? Ние вземаме нашия свят с пари. То е временно удобство, преходно средство. Първите хора са имали превозни средства – биволска кола, конска кола, аероплан, но това не е идеално превозно средство. Три превозни средства има: ще се качиш на своята мисъл – превозно средство е. Ще се качиш на своите чувства – превозно средство са и ще се качиш на своята сила – превозно средство е. Най-идеално е да се понесеш със своята воля, чрез сърцето си и чрез ума си. То са идеални превозни средства. Всички други са помагала. Един човек на въображението ще има живота на месечината. Цялата вечер ще гледаш само месечината, какво ще се ползуваш? Какво ще ти даде месечината, тя изгряла много хубаво. Първият път ще бъде интересно, но втория, третия, десетия път какво ще ти донесе месечината? Нищо няма да ти донесе. Всички ония неща, които се опитват, те са полезни неща в живота; всичко онова, което не си опитал, то не е полезно. Онова, което си

опитал, придобил си нещо от него, то е полезно. Онова, което не си опитал, то за тебе е неполезно. Човек трябва да влезе в онзи порядък на нещата, в който провидението го е турило. Всеки човек трябва да зачита порядъка, в който той живее. Всичките хора не живеят в един и същ порядък. Различават се. Никой човек не си мяза по нищо. Казва: „Мязат си хората." По яденето не си мязат, по желанието за пари не си мязат, по желанието за наука не си мязат, по избиране на свои професори не си мязат, по облекло не си мязат, един обича един цвят, друг обича друг цвят. Хората не си мязат, много се различават хората. Привидно имат една външна форма, но вътрешното съдържание на тази форма се крайно различава. Казвам: В дадения случай човек трябва да поддържа един порядък, който природата е създала. Ако вие нямате никакви дарби и ви турят професор да преподавате математика или не сте музикант, как ще преподавате музика? То ще бъде най-голямото мъчение да преподавате музика, без да сте даровит музикант; да преподавате математика, без да сте даровит математик. Да накараш болният да работи или да накараш ленивият да работи. От какво е произлязла леността? Леността се създала от богатите. Какво създадоха богатите? – Леността. Какво създадоха бедните хора? – Труда. Доброто на леността кое е? В леността се образуваха потенциалните, положителните енергии, а в сиромашията се образуваха кинетичните енергии. Кинетичните енергии постоянно вземат от потенциалните. Става движение. Богатите хора създадоха условията, бедните ги използуваха. Това вече има смисъл. Богатството само по себе си е безсмислено. Сиромашията сама по себе си е безсмислена. Богатството и сиромашията, съединени в едно движение в природата имат смисъл. Те са полюси. Богатството като полюс има смисъл. Няма по-лошо нещо от едно богатство в статично положение. Мисълта може да бъде като полюс на човека. Една мисъл без да е полюс е най-голямото нещастие. Мисъл, която може да

впрегнете в работа е потребна; чувство, което може да впрегнете на работа е потребно. Две неща. Едно чувство трябва да бъде богато, трябва да има условия. Сега енергичните хора са сиромаси. Думата „сиромашия“ ще преведете с енергичен човек. Всеки, който е енергичен, е сиромах. Кой е енергичен – наяденият или гладният? Гладният търси навсякъде. Който е наситен, търси да си почине. Богатият не е енергичен, той вече е придобил. Гладният, сиромахът е енергичен. Думата „гладен“ показва, че му липсва нещо. Енергичният начин, по който сиромахът може да придобие онова, което богатият има. Щом говорим за богатство, искаш да се освободиш от богатството. Само сиромашията може да те освободи от богатството. Никой в света не е в състояние да те направи сиромах, освен сиромашията. Никой не може да задоволи сиромашията освен богатия. Богатият е, който може да те изведе из областта на сиромашията. Сиромашията е единствената, която може да те изведе из областта на богатството. Аз разсъждавам другояче: ако си потънал в дъното на океана, кой ще те избави? Трябва да те освободят от богатството, за да излезеш. За да се спасиш, ще оставиш богатството на дъното, ти горе като човек ще излезеш. Сиромашията ще те избави. Това са сега положения. Богатство на човека се подразбира неговия ум. Богатство на човека се подразбира неговото сърце. Богатство на човека се подразбира неговата сила. Ако е богат, той ще излезе из каквото и да е положение. Всеки един човек на земята има една задача да разрешава: да развие ума си, да развие сърцето си, да развие волята си. Щом не развива ума си, щом не развива сърцето си, щом не развива волята си, той е осъден на страдание. Следователно страданието остава, което те подтиква да развиваш ума си. Страдание е, което те подтиква да развиваш сърцето си. Щом не развиваш ума си, страдание ще има; щом развиваш ума си, страданието изчезва. Като развиеш ума си, страданието ще престане. Като развиеш

сърцето си, страданието ще престане. Като развиеш силата си, страданието ще престане. Значи развивайте ума си, развивайте сърцето си, да престане страданието. Туй е всичкото.

Един лист може ли да бъде по-голям от цялото дърво? Той си има определена големина. Всеки човек в природата има определена големина. Той трябва да остане на тази големина, която природата му е дала. Листата трябва да бъдат малки. Тогава са на място. Ние искаме да бъдем много големи листа. Някой път искаме да бъдем много големи плодове. Ако дините турим на една круша, какво ще бъде? За предпочитане е малките плодове, пред големите дини на крушата. Всяко нещо, което не можете да го реализирате, е голямо. Всичките неща, които се реализират, са малки. Големите работи никой не може да ги реализира в света.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 27 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 8. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПЪЛНАТА ЧАША

Отче наш

„Давай, давай“

Едно обикновено даване. Как бихте изпяли баса? Той е плод. Басът е да изядеш плода. Има съвсем друго понятие в сопрана, при него плодът е красив, отличен. В баса ти го изядаш, сладко ти е на устата. Сега песента „Давай, давай“, както е построена сега музикално не мяза на ябълка. Аз виждам мяза на диня. Тъй както е построена мяза на диня, защото 3/4 може да ги дадеш от динята, а пък другото задържаш за себе си. Половината от динята разделяш на трима души, а другата половина оставяш за себе си. Мислите ли, че човек, който дава 3/4 на другите, а останалото задържа за себе си е добър давач? Какво разбирате под думата „давай“? В най-простата форма какво разбирате под думата „давай“? Дойде някой просяк може да му дадеш нещо. Каква е разликата: ако дадеш скъсани обуща или дадеш нови дрехи, ако дадеш пресен хляб или дадеш мухлясал хляб. Например, вие понякога пеете, но сте неразположен. На какво мяза неразположението? Каква музика е то? Мухлясала музика е неразположението. После музиката може да мяза на сухари, трябва да ги топиш във вода, а музиката може да мяза на топъл хляб, току що изваден от пещта. Ние всички не се ползуваме от музиката, понеже е суха музика. Сухарите не са така хранителни.

Вие може да пеете „Давай“ и да турите ударението или на първия слог, или на втория слог и като пеете „давай“ разбирате „и за себе си оставяй“. „Давай, давай“ може да се изпее по разни начини. Даването е подтик. Може да дадеш и без да си длъжен. Даването е импулс и ако речеш да реализираш „Давай, давай“ то прилича на

плод, на хубав плод на дървото. Сега как ще се реализира песента „Давай, давай“? Още не е готов човек да дава. Дава и мисли за себе си колко да остави. Песента отначало до края във всеки такт има все по една половинка. Започва с две осминки, но накрая половината седи. Туй показва характера на българина какъв е. Музикално той иска да даде, но има в него едно колебание. Той си казва: „Ще стане ли това нещо?“ В цялата песен от единия край до другия все половината нота се среща. /*Учителят изпя цялата песен „Давай, давай“ на друга мелодия*/. Малко се приближаваме до истинското „Давай, давай“. /*Всички изпяхме песента „Давай, давай*“/. Въпросът не е разрешен. Ако сте музикални да се даде песента, да разрешите една задача. /*Учителят изпя песента малко по-другояче*/. Приблизително едно разрешение. Мисли: „Да го направя или да не го направя“. Като решиш нещо да няма колебание. Много музиканти се спъват понеже всякога оставят една идея неразрешена. Той като пее вижда, че идеята не е разрешена. „Давай,“ – значи трябва да се пее, да се даде разрешение. Сега това е един мотив, който подбужда да рискуваш. Но да се направи само една скица то е трудно, сенките ги няма. Музикалните сенки ги няма в песента.

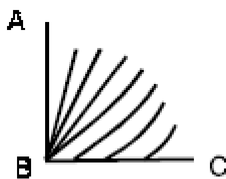

Фиг. 1

Например, искаш да направиш нещо, но се колебаеш. Всякога едно даване е сигурно, когато е без колебание. Ако вие пишете и сте несигурни при най-малкото колебание трептенията не са правилни. Ако светлината пада перпендикулярно, какви ще бъдат резултатите? Где ще бъдат най-големите сенки? Постепенно топлината се намалява

и надвечер ще имате хладина. Сутрин имате хладина и вечер чувствувате топлина (**Фиг. 1**). Тя е излязла от AB и BC. Топлината я чувствувате посред нощ.

Често в живота имате посторонни подтици. Ти искаш да направиш нещо колебаеш се, дали да пееш или не. Дотогава докато в тебе не влезе едно желание в тебе да няма едно колебание. Трябва всяко колебание да се премахне. Тогава мисълта е права. Щом има колебание има несигурност. Може колебанието да е малко, микроскопическо, ти може много малко да усещаш, че не си доволен от този тон, но като го вземеш се колебаеш. Някой певец се колебае в пеенето, не може да пее не е свободен. В природата има начини как трябва да дадеш музикално изражение без колебание. Привеждат един пример: Един български чорбаджия гощавал един турски княз. Като наливал неговата чаша оставял му един пръст празна, а като наливал своята чаша напълвал я догоре и казвал: „Утара“. Искал да каже прелях чашата, не трябваше да я прелея. Като гледал турчинът казва му: „Господине, не може ли на мене да налееш утара, да напълниш чашата“. Той защо оставял половин пръст празна чаша? Пълните чашата с вода, защо по някой път я оставяте половин пръст празна? Какви съображения имате, че оставяте празна чашата? Каква е идеята във вашия ум? Считате, че не е по модата да напълните чашата, можете да излеете нещо. Това е едно съображение. Трябва да бъде празна за да не се излее. Ако напълните чашата ще бъдете по-внимателни. Понеже чашата не е пълна, по-свободни сте в движението и да се клати водата няма да се излее навън. Аз бих ви съветвал, като давате вода, ако искате да образувате един характер никога на оставяйте чашата празна един пръст, напълнете я догоре, нека се прелее, но да се образува една плоскост догоре до (ръба на) чашата. Вие оставяте един милиметър празно. Напълни чашата догоре. Нека се излее, по-добре е. То е, ако искаш да образуваш в себе

си един характер. Ако искаш да забогатяваш остави два пръста празна чашата. Ако искаш да станеш човек никак не оставяй чашата празна. Ако искаш богат да станеш, един-два пръста може да я оставиш празна, печелиш. Кръчмарят като оставя един пръст празна чашата той печели. Той за да покаже, че има уважение към клиентите си казва: „За да пиеш повече, по един пръст чашата оставям празна". А чашите горе са винаги по-широки. Някой път когато режете хляба режете го на тънки филийки за другите, а за себе си дебели. Ако искаш богат да станеш тънки ги режи, но ако искаш човек да станеш, дебели ги режи. Ако е много дебела прережи я на две. В това няма престъпление. Ако режеш филийки на тънко какво ще направиш? Ще отрежеш втори път. Като режеш на един човек дай едно широко парче, а не парчето да е малко и да го снажда после. Аз не съм да се снаждат работите. Аз съм за целите работи. Да се снаждат работите, то е изправяне на една погрешка. Та сега говорим за колебанието. Ти искаш да пишеш, колебаеш се. Искаш да направиш нещо, колебаеш се. Колебанието не е нещо лошо само по себе си, то е на място. Но когато човек дойде да върши нещо добро, той абсолютно да не допуща никакво колебание. Пишеш: „Не допущай никакво колебание". Законът в пеенето е същият. Като пееш, не се колебай. Докато се колебаеш други са съображенията. Ти трябва да пееш понеже законът е, че който пее продължава живота си. Който не пее скъсява живота си. Който много малко пее, той много малко живее. Колкото повече пееш по-дълго ще живееш. Колкото по-добре пееш, по-добре ще живееш. Колкото по-лошо пееш, по-лошо живееш. Пей хубаво, за да ти бъде добре. Както пееш така ще живееш. Казвате: „Да мислим". Не е безразлично какво мислиш. Мисли хубаво защото от мислите зависи животът. Казвате: „Чувствувай както и да е". Не е така. Добре чувствувай. Колкото по-дълго пееш, колкото по-добре пееш и без колебание, толкова по-дълго ще живееш. Който по-дълго

се колебае, по-късо ще живее. Защо трябва да пееш? Доброто пеене продължава живота. Да си продължиш живота, това е ценното. Няма в света по-хубаво от продължението на живота. Аз не говоря за живот, който е свързан със страдания, но говоря за живот, който разрешава задачите. Всички задачи се разрешават само чрез живота. Не говоря за едно обикновено механическо пеене. Както пеете сега „Давай, давай“, то е механическо пеене. В туй пеене сърцето ти не взема участие, душата ти не взема участие. Пееш „Давай, давай“. И ти даваш скъсани дрехи, скъсани обуща. Като идеш на баня кирта си дадеш. После вие сте много лоши масажисти. Някой път като се масажирате, много зле се масажирате. Не става така. Не съм намерил по-хубаво масажиране от музиката. Как бихте масажирали музикално? То е много мъчно, голямо изкуство е да знаеш да масажираш музикално. Да набиеш някой човек музикално. Как ще го набиеш? Има и музикален бой. Музикално как ще набиеш един човек? Българската дума „набил“ е двойнствена. Кола като го набиеш на едно място, значи заставяш кола, дадеш му собственост. Набиеш го, набиеш го и всеки един кол добива място, той става виден. Музикално да набиеш човека, значи, да го направиш човек да стане. Който е бит музикално, той човек става. Когато едно растение се посади и израсне, то е музикално набиване. Когато едно цвете се посади, израсне и цъфне, то е музикално набиване. Да набиеш музикално някой, значи да му дадеш условия той да се прояви. Да го набиеш, значи да се прояви. Някой казва: „Много ме наби“. Но като те наби, човек стана. Семето като го извадят из хамбара, набиват го хубаво. То се е блъскало с другите семенца, че като го посеят, освободи се, израства и цъфне. Та казвам: Да се набиете музикално значи да дадеш условия на себе си, хубавото в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа да се прояви, като лаленце, като карамфил да цъфне, като едно ябълчно дърво. То е музикален бой, това значи музикално

биене. Туй сега е теория, но да се приложи знаеш ли колко е мъчно. Имаш едно състояние, недоволен си, нещо в тебе плаче, роптае. Как ще го биеш? Дай му условие. Мнозина от вас искате да станете певци. Как ще станете певци? Казвате: „Да намеря някой професор“. Може да намериш много професори. Или казвате: „Да дойде отвътре“. Един професор, който незнае да пее той не може да предаде музиката. Ако искаш да се учиш да пееш намери човек, който пее. Казвате: „Той не може да пее, но може да предаде музиката“. Може да е много добър педагог, но не може да предаде музиката, ако не знае да пее. Музиката се предава. Здравият човек предава здравето. Болният човек предава болестта. Невежият човек, който незнае, проявява се невежа. Какво ще ти придаде един болен човек? – Едно болно състояние. Някой казва: „Аз не мога да пея, но обичам музиката“. Можеш да обичаш, но ако незнаеш да пееш ти не може да научиш другите да пеят. Трябва да се коригирате в съвременния живот. Много проблеми има, които трябва да се коригират. Казвате: „Да разрешим един проблем“. Но този проблем е вече разрешен. Квадратурата на кръга разрешена ли е? Няма ли разрешение? Има, но в нашия свят не може да се разреши.

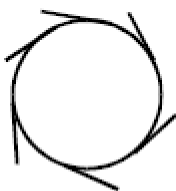

Фиг. 2

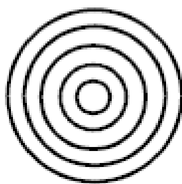

Фиг. 3

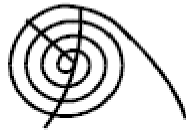

Фиг. 4

Имате една права линия. Тази линия когато срещне съпротивление тя се отклонява. Значи условията са лоши. Тия изкривявания са направени за да избегнеш лошите условия. (**Фиг. 2**) Този кръг показва, че външните условия са лоши. Винаги когато правата линия се огъва, среща лоши условия. Кръгът показва, че се движиш при най-малкото съпротивление, избягваш всичките мъчнотии. Тогава, ако имате няколко концентрични кръгове какво показва? Условията в центъра са били по-лоши. Имате пет концентрични кръга (**Фиг. 3**) В първия кръг условията са били лоши. Във втория са по-добри отколкото в първия и постепенно условията се подобряват. Когато един кръг е по-голям, условията са по-добри. Колкото един кръг е по-малък, условията са по-лоши. Когато се начертае един голям кръг, какво подразбираме? – Че условията са се подобрили. В първия кръг разбираме, че задачата не е разрешена. В природата вие нямате кръгове. Там имате спирали. За да се разреши квадратурата на кръга трябва да разрешиш цялата спирала. Тази спирала е в движение. (**Фиг. 4**) Вие вече имате една сложна задача. Да разрешиш квадратурата на кръга е една много трудна работа. Трябва да се вземат хиляди работи предвид.

Вие пеете „Давай, давай“, то е един подтик. В песента „Давай, давай“ имате един мотив, който е добър. Като пееш песента „Давай, давай“, да дадеш едно разрешение на даването. Всеки, който казва „Давай, давай и за себе си оставяй“, той не разрешава въпроса. Давай, давай, нищо да не оставяш за себе си. Ако вие имате в едно шише

малко развалено вино, оставите десетина капки от развaленото вино и турите ново вино. Старото вино ще развали новото. Ще измиеш шишето и от старото вино нищо няма да оставиш. Новото вино, което налееш да няма нищо от старото. Не смесвайте старите работи с нови. Ядеш един пресен хляб и след туй ядеш чорба направена от сушени сливи. Ял си хубави череши и след това ядеш сушени. Какъв смисъл има? Ние говорим за новото. Тогава за предпочитане е по-напред да ядеш сухия хляб и после да ядеш мекия. Не да ядеш първо мекия, а после сухия. Та казвам: Щом дойдете до себе си, старите и нови идеи не ги смесвайте. Тия старите идеи, тоя празен морал оставете го и приемете новото, Божественото, което сега иде. Под думата ново, аз разбирам Божественото. Туй, което днес слънцето дава, то е важното. Днешната мисъл, която прониква в ума ти, тя е важната, не я оставяй. В миналото какво е, то е друг въпрос. Миналото е минало. Важна е сегашната мисъл. Миналите са условия. На български имате давай. Всеки, който дава неправилно, той се вайка. За да не се вайкаш, давай както трябва. Не оставяй чашата половин пръст празна. Като отидете при извора пак оставяте чашата празна. Напълни я догоре да прелее, като прелее чашата показва, че е пълна. Чаша, която прелива е щедра. Всяка чаша, която не прелива е скържава. Може да е милиметър, много малко да е празна, но е скържава. Всякога когато прелива чашата, то е законът на щедростта. Като прелеете вие казвате: „Отиде това". Не жалете водата. Сега защо жалите водата да не падне по земята? Че тя по земята пътува. Защо ще я жалите? Тя от хиляди години върви по земята. Защо не искате да падне там където е била. Вие не искате да падне да не се оцапа. Една користолюбива мисъл е скрита под благороден претекст. То са белите лъжи. Под някакъв морал не трябва да му се даде много ядене, за да не преяде, понеже му желаете доброто, наполовина туряте в паницата. Аз считам за глупаво това. Аз ще му напълня паницата и ще оставя на неговата разумност.

Ще видя колко е умен. Ако изяде всичкото не е толкова умен. Ако яде и остави в паницата, виждам, че е умен. Аз се радвам, че е щедър. Вие казвате: „Отиде яденето, развали се“. Яденето, което остава не се разваля. В природата, туй което човек не може да изяде, то се изпарява. Туй, което не е добил, то в него се изпарява. Туй, което оставяш в паницата, което не си доял, то веднага се изпарява. Някои бързат скоро да очистят паницата. Изял човек всичкото, може ли да се изпари като нищо не е останало? Ако е останало нещо може да се изпари, но ако нищо не е останало, може ли да се изпари?

Та когато изследвам характера на човека казвам: Напълни чашата, не оставяйте чашата половин пръст празна. Той има съображения, че като вземе чашата по-невнимателно, може да прелее. Той взема малки предпазителни мерки. Доста благовидно е, но зад всичката тази благовидност седи един фалш.

Вие имате един спирал. Имате един външен кръг и може да вземете един радиус от центъра на спиралата до външния кръг. Този спирал има отношение към всичките малки кръгове, еднакво отношение има. Само, че радиусът показва основата. На всичките малки кръгове условията са лоши. Колкото кръговете стават по-големи, подобряват се условията. Когато една небулоза става обширна, показва, че се намаляват външните лоши условия, затова тя се разширява. Когато условията станат много благоприятни, тя се разширява още повече. Било е време когато Земята е била в много лоши условия. Тя при лошите условия се е отделила от Слънцето. Кое накара Земята да се отдели? Когато Юпитер се отдели, в Слънцето имаше спор за личните чувства. Личните чувства накараха Юпитер да се отдели. Когато се образува Марс, въпросът на Слънцето беше за война. Когато Земята се отделила, въпросът бил за богатство. Колко богатство трябва да има е било въпрос. Земята била на особено мнение и излязла. Когато се образувала Венера, въпросът е бил за

любовта и понеже Венера била на особено мнение тя се отделила. Когато Меркурий се е отделил, въпросът е бил за търговия. Ето една нова теория за отделянето на планетите. Как се е образувала слънчевата система. Това отделяне се обуславя на известни идеи. Юпитер е най-голямата планета от всички. Когато Сатурн се е отделял, философски въпроси е имало. Сатурн не се е съгласил и се е отделил. Когато са се отделили Уран, Нептун, тогава социални въпроси са се разрешавали. Тия въпроси сега ние разрешаваме. Ние разрешаваме въпросите на Уран и на Нептун. В миналото се повтаря само в друг смисъл.

Пълнете чашата, не оставяйте чашата празна. Когато пълниш една чаша за себе си, напълни я добре. Когато пълниш за другите, също я напълни добре. Сега вие може да пазите вашия морал за вас. Празните чаши по-лесно се носят, пълните се плискат. Нервният човек не може да пълни чашата, нека я оставя празна два пръста. Всички, които оставят празна чашата, са нервни хора. Пълната чаша иска голямо внимание. За да покажете някой път дали сте нервни или не, турете 12 чаши на една табла, напълнете ги догоре и вземете таблата. Ако чашите прелеят не сте търпеливи. Този опит е много хубав. 12 чаши като ги напълниш и като вървиш нито капка да излееш. Който може да направи това показва, че има една спокойна нервна система. Щом се излеят чашите, показва, че има нещо в тебе, което ти липсва. Спокойствието не може да се образува от празните чаши. Чаши два пръста празни не разрешават въпроса. Пълните чаши разрешават въпроса. Нямането никога не разрешава въпроса, имането разрешава въпроса. Недоимъкът създава недоволство. Имането създава доволство. Философията е път на задоволство. Що е философия? Философията е истинският път за доволството. Като намериш истинския път, по който доволството може да дойде, то е философия. Ако намериш този път да задоволиш себе си, то е

истинската философия. То е когато намериш правият път, да задоволиш подтика на своя ум, на своето сърце, на своята душа във всяко отношение, не за един ден, но ежеминутно да задоволиш себе си.

Не ви иде на ума къде е приложението на тази идея за пълната чаша. Седиш и казваш: „От мене нищо няма да излезе“. Чашата ти е два пръста празна. Като кажеш, че нищо от тебе няма да излезе, напълни чашата. Или казваш: „Тази идея няма да стане“, два пръста е празна чашата. Напълни чашата, ще стане. Казваш: „Това няма да стане, онова няма да стане, туй няма приложение. Това са философски въпроси, които нямат разрешение“. Не, имат разрешение. Напълни чашата догоре, ще се разреши въпроса.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 28 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 15. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ОБИКНОВЕН, ТАЛАНТЛИВ И ГЕНИАЛЕН

Отче наш

„В живота всичко се постига“

Коя беше главната мисъл на миналата лекция? Сега имайте предвид при храненето, ако туриш голяма хапка имаш малко слюнка, не си щедър със слюнката, какво става в стомаха? Или ако туриш малка хапка и туриш повече слюнка, какво става в стомаха? Природата почти ни дала правила в яденето, в храносмилането, в дишането, в мисленето, в чувствуването, навсякъде има правила, по които човек трябва да се ръководи. Казват: „Инстинктивно“. Има един вътрешен усет, има едно вътрешно схващане, по което може да се ръководи човек. В думата „давай“ първият слог „да“ – е положителен, а вторият – „вай“ е отрицателен. Казваме: „Да!“ Утвърждаваме. Когато човек казва „вай!“, той съжалява за нещо. Тази дума „давай“ в български трябва да претърпи една корекция в произношението поне. Това „вай“ трябва да се намали. На първия слог пада ударението и втория слог да се намали. И англичаните, например, имат един слог, който започва с придихателното „ре“, че го намаляват, едва се чува. Грубо става като каже човек „р“. В животното има този звук. Сега често говорят за самовъзпитание. Възпитанието е основано на геометрически линии. Възпитанието е обосновано на математически отношения и математически проекции 1:2, 2:3, 3:4. Как ще прекарате една тангента? 1:2 се отнася тъй както 2:3, както 3:4. Ако ги съберем, какво се образува? 1:2 = 3, 2:3 = 5, 3:4 = 7. Каква е разликата? Едно се отнася към 2, тъй както 2:3. Какво отношение има 1:2. Процесът на мисленето се отнася към процеса на дишането, както дишането към храносмилането. Както мисли човек, така и диша, както диша така и

се храни. И обратното е вярно. Както се храни, така и диша, както диша, така и мисли. Какво геометрическо отношение може да дадем?

Фиг. 2

Имате 1:2. То е ъгъл. 1 се отнася към 2, едната линия се отнася към втората линия. Ако тия линии се увеличат, какво става? (**Фиг. 1**) Ако продължим тия линии, увеличава ли се разстоянието между тях? Когато линиите на този ъгъл не са продължени, лесно може да се изходи този ъгъл. Като продължим тия линии, разстоянието стане голямо, мъчно е за изходване. Продължението къде е? Имаш една работа, която в началото много добре може да я свършиш. Колкото отлагаш, работата по-мъчно се свършва. Имаш една работа, свършваш я в единицата. Ако речеш да я свършиш в двете, по-мъчно ще бъде. Имате 1:2. В туй отношение по-лесно се свършва работата. 1:2 е пролет, 2:3 е есен, 3:4 е зима. Имате още едно лято, 4:5 = 9. При 4:5 условията са лоши. През зимата как ще свършиш работа? Всичко е заледено, земята е суха. Представете си, че човек в младостта не иска да учи. Казва: „Като стана по-възрастен." После все отлага за по-късно и по-късно иска все да си уреди работата. Казва: „Като стана на стари години, тогава няма какво да правя, тогава ще уча." Мислите ли, че човек на стари години може да учи? На стари години ще го заболят краката – не го държат; ще го заболи кръстът, много болести идат тогава. Старият е много внимателен към болестите. Не поглежда книгата и казва: „Книгата е второстепенна." Сега вие по някой път пропущате лятото на нещата. Всяко нещо има своите четири отношения. Неблагоприятните условия, отношението 4:5 е за духовен живот. Тогава човек трябва да е гениален. 4:5 е за гениалните.

Старият, ако е гениален, може да учи. Обикновеният човек е в отношението 1:2. Ако обикновеният човек напусне отношението 1:2, в отношението 4:5 нищо няма да свърши. В отношението 2:3 той е талантлив, а в 3:4 е гениален. Ако обикновеният човек напусне благоприятните условия пролетта, в зимата много зле ще бъде. И талантливият ще му бъде зле, но по-лесно ще се справи. На гениалния човек неговите мъчнотии ще му бъдат най-малки. Той ще намери какво да прави.

Сега може да дадем друго приложение на тия отношения. 1:2 е вашата мисъл. 2:3 е вашето чувство. 3:4 е вашата постъпка. 1:2 представя законът на мислите; 2:3 представя законът на чувствата. 3:4 – законът на постъпките. Значи, ако вие се обленявате да мислите, ако вие се обленявате да чувствате и да постъпвате, тогава може да имате живот на изпитания. При 4:5 ще бъде изпит, матура ще давате. Старият се изпитва. Матурата е старост. Щом държиш матура, ти си остарял, то е вече старост. Само старите хора държат матура. Младият е в процес на учение. Старият завършил знанието си, трябва да мине от едно положение в друго. Сега някой не знае процеса.

Да кажем, имате едно число 1, 2, 3, 4, 5, колко е то, 12,345. Туй число представя отношение. Цяло число имате да вземате. Да кажем, вие имате да вземате от някой ваш длъжник 12,345. Вие трябва да знаете тия отношения как трябва да постъпите. 12 показва, че трябва да постъпите много умно. 3 и 4 – показва, че с чувствата си трябва да постъпите умно, а 4:5 показва, че трябва да бъдете справедлив. Ако имаш това число, самото число ти показва вече как трябва да постъпиш. Ако пропуснеш тази пропорция, тогава ще изгубиш. Най-първо ти не си впрегнал ума си в работа, не си впрегнал и сърцето си в работа.

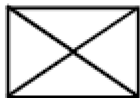

Фиг. 2

Да допуснем, че имате един четириъгълник. (**Фиг. 2**) В четириъгълника това са най-лошите условия. За да излезете из тия най-лоши условия, ти трябва да теглиш два диагонала, да намериш центъра на този четириъгълник. Само по вътрешни пътища може да преодолееш външните мъчнотии. Този квадрат трябва да го завъртиш около своята ос да образува един кръг. Кръгът е условие, за да измените външните условия, които те стягат. Казваш: „Как ще направя кръга?“ Ти ще го образуваш около себе си. Казваме „общество“. Човек трябва да образува добра среда около себе си, от добри хора, които да ти помагат в твоята работа. Да завъртиш този ъгъл, това са възможности, които се разрешават по вътрешен начин, не по външен. Какво разрешение има ъгълът? Човешката мисъл е отворена. Имате същия закон.

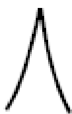

Фиг. 3

Фиг. 4

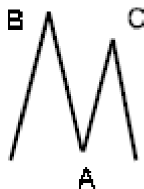

Фиг. 5

Фиг. 6

На български буквата „Л“ се пише така. (**Фиг. 3**). Ако увеличаваш разстоянието между двете линии (**Фиг. 4**), ако увеличаваш този ъгъл, какво значи? Ако се намалява ъгълът на любовта, какво означава? Възможностите са различни. При увеличаването на ъгъла, при големия ъгъл, благото, което иде, е по-голямо. При намалението на ъгъла, благословението е по-малко. Благословението показват тия лъчи. Човек, който не е щедър, той не разбира. Под „щедрост“ не разбирайте разточителност. В природата няма разточителност, щедрост има. В щедростта вие давате възможност на човека. Аз наричам щедрост когато дойдеш до вътрешния приятен усет и там да спреш, то е щедрост. Речеш да ядеш. Имаш едно приятно чувство при яденето. После изгуби се туй чувство. То е разточителност. Природата всякога наказва разточителността. Колкото и да е малка разточителността, наказва я. Щедростта се награждава всякога. Щом направиш разточителност и за най-малката разточителност, и за едно просено зърно ще те накажат. Може да изядеш хиляди просени зърна в щедростта, понеже си – тя ще те възнагради. А ако направиш разточителност с най-малката семка, тя ще те държи отговорен. При възпитанието много мъчно е да се разберат законите на геометрията.

Всеки може да се възпитава теоретически: „Ти тъй ще направиш!“ Човек като стане богат, пише по един начин; като стане учен, пише по друг начин. Поетите пишат по особен начин. Гениалните пишат по друг, талантливите – по трети. Необикновените хора пишат по друг начин. Мъжете пишат по един начин; жените пишат по друг начин. Всяка една мисъл в писмото характеризира как е работил умът, характеризира се в писмото как е работило сърцето. А характеризира се също и как е работила волята. Тия хора – графолозите – са дошли до известни линии. Как са ги намерили? Имате буквата „М“ (**Фиг. 5**), образува се един ъгъл. Линията АВ е по-дълга от линията АС. Този човек казва: Първо аз, после ти. Той е на място, ако той е силен човек. Тогава ще му дадат право. Ако във физическо отношение той е бил пръв, сила е имал, дойде в умствено отношение, аз съм пръв. Друг в умствено отношение е силен. Ако първият иска да заповядва, те ще дойдат в противоречие. Тогава ще направим така. (**Фиг. 6**) – У този волята е развита. Казва: „Аз искам да бъда пръв.“ Двама души едновременно не могат да бъдат първи. Единият може да бъде пръв в едно отношение, другият – в друго. Някои искат да бъдат първи във всяко отношение. Аз може да съм професор. Като дойда да си правя обуща при онзи майстор обущар, аз отстъпвам, той е на първо място. Ще му кажа: Направи ми обуща, както ти разбираш. Не искайте всякога да бъдете първи. Вие при обущаря ще бъдете последни. Има хора, които по математика са първи. Ще отстъпиш. Някои по геометрия са слаби, не разбират. Ще отстъпят. Не може да разбереш какво отношение може да има една мъртва линия, може Л-то да е по-голямо или да е написано особено. Невежият може така да мисли, но онзи, който знае, разбира, че има едно отношение. Вземете един човек беден. Едва си е направил една къщичка два на два. Той е доволен. Щом забогатее, направи си два на три. Казва: „Много добре е.“ После има три на четири, четири на пет,

шест на седем. Аз като видя къщата на един човек, разбирам неговите условия. Някой свършил гимназия, назначават го за народен учител, в отделенията. Ако е свършил университет, назначават го за гимназиален учител. Ако не е завършил както трябва, за прогимназия. Има разлика: народен учител, учител в прогимназия или гимназия. Този, който е в гимназията, е по-способен. Това е в цялата система на образованието. Тогава онези, които не разбират закона, казват да ги назначат и да заемат видно място, да имат чичо министър. В образованието човек трябва да разчита на своя чичо ум, на чичо сърце и на своята душа. На този чичо като разчиташ, добре си. Ако разчиташ на външни чичовци, изгубена е работата.

Имате отношението 4:5. Четири и пет правят девет. Ако хората искат да се бият, туй число е фатално за хора, които се бият. Ако в това време искаш да отвориш война при отношението 4:5, ти ще свършиш катастрофално. Хората, ако искат да турят ред, трябва да бъдат силни. Когато говорим за религиозното чувство, разбираме силен човек. Всеки, който е стабилен, той е религиозен. Когато чувствата са стабилни, то е религия. Религия с изменчиви чувства, то не е религия. Те са външни неща. Под думата „религия“ в природата се разбират устойчиви чувства. Под думата „мисъл“ в природата се означава да бъдеш умен човек. Това значи човек, за когото всичко е възможно. Човек, който не може да свърши всичките работи, той не е умен. Трябва да бъдеш в състояние да разрешиш всичките мъчнотии в живота, тогава ти си умен човек. Мисъл, която не може да разреши всичките мъчнотии, тя не е мисъл. Способните ученици по това се отличават, че всичките задачи ги разрешават. Има ученици, които като им дадат 10 задачи, разрешават 9, едната остава неразрешена. Някои разрешават 7, 3 остават неразрешени. Те са талантливи. А обикновените 1 разрешават, 9 остават неразрешени. Онзи, който е разрешил 9 задачи, той е в областта на гениалността, гениален може

да стане. Онзи, който е разрешил 7 задачи, и три не е могъл да разреши, той е в областта на талантливите. Онзи, който е разрешил 1 задача и 9 са останали неразрешени, той е обикновен, дълго време има да работи. Тогава, ако вие държите статистика на мислите, ако да речем ви дойдат 10 хубави мисли и вие 9 турите в действие, тогава сте в областта на гениалността. Ако 7 мисли реализирате, а три останат нереализирани, вие сте в областта на талантливите. Ако само една хубава мисъл реализирате, а другите 9 ги изоставите, вие сте обикновен човек. В желанието е същия закон. Колко от вашите желания изпълнявате? Някой път човек иска да учи и отлага. Някой път вие се готвите да идете на екскурзия и отложите. Втори път се готвите, пак отложите. Търсите най-хубавите условия за екскурзия. Вие сте един обикновен човек. Казвате, в 10 случая времето беше хубаво. То е за обикновените хора. Човек, който търси най-големите удобства, той малко постижения има. Големи удобства, а малко постижения. Онзи, който среща големи мъчнотии, той прогресира повече отколкото онзи, който има удобства. Та сега мнозина не искат да имат мъчнотии. Мъчнотията, то е едно налягане. Какво бихте направили на земята, ако нямаше налягане? Какъв котел бихте могли да направите? Никаква вода не би текла, ако няма налягане. Мнозина от вас сега избягвате мъчнотиите. Има известни мъчнотии, които не трябва да се избягват. Под думата „мъчнотии“ какво разбирате? Искате вие да отидете на екскурзия оттук до Мусала. Мислите ли вие, че до Мусала може да идете по права линия? Щом има мъчнотии, то е в реда на нещата. Щом казвате, че отиването до Мусала е мъчно, аз разбирам две неща. Разбирам такава една линия (**Фиг.** 7). Това е закон: Ще имате слизане, качване, слизане, качване.

Фиг. 7

Да допуснем, че трябва да се кача на тоз високия връх. Какво ще добия, ако се кача на високия връх? Ако ще добия повече, отколкото ще изгубя, трябва да се кача. Но ако придобия по-малко и изгубя повече, по-добре е да не се качвам на този големия връх. Сега ние, съвременните хора искаме да се качим с някакво превозно средство. Но представете си, че на този връх не може да се качиш ни с кон, ни с автомобил, с аероплан може да минеш отгоре, но за да го познаеш, трябва да се въртиш около него, да го изследваш. Трябва да правиш изследвания, трябва да правиш снимки.

Вие някой път се възмущавате от порядките, които съществуват в природата. Вие искате един охолен живот. Охолният живот започва от мисълта. Ако мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре, ще имаш един добър живот. Ако не мислиш добре, не чувстваш добре и не постъпваш добре, ти сам ще си създадеш лошите условия. При най-малките несгоди вие сте готови да се скарате с природата. Много сте сприхави. Несгоди имате, казвате: „Защо е така?“ Онзи, добрият музикант и при лошите условия, и при добрите условия свири добре. Ти не можеш да свириш, кой ти е крив? В природата опитите са много реални. В природата описват един музикант така: Сухо е времето, четири-пет месеца не е валяло, карат музиканта да свири и ако завали, той е добър музикант. Или три-четири години е нямало плодородие, хората едвам се изхранват. Накарат музиканта да свири, ако годината е плодородна, този човек е музикант. Като свири, цялата природа да отговаря, то е добро свирене. Като свири, че природата не

отговаря, мълчи, той не е добър музикант. Та в хубавите работи добро е туй, което дава изобилие, зло е туй, което дава немотия. Така седи законът. Що е зло? – Злото ражда немотия. Що е добро? – Доброто ражда изобилие. Във всяко отношение доброто спомага и умствено, и духовно, и физически. Злото постепенно спъва и умственото, и духовното, и телесното развитие на човека. Зло е туй, което спъва. Сега не смесвайте гнева на човека със злото. Гневът не е едно зло, то е едно състояние на човека. Злото е един принцип, който работи. То има съвсем други съображения. Вземете между вълка и овцата има два различни морала. Мъчно може да накараш вълкът да пасе трева, мъчно може да накараш овцата да яде месо. По-лесно е да накараш вълкът да пасе трева, отколкото да накараш овцата да яде вълк. От какво зависи? Силата на овцата в противодействието е по-голяма. Овцата е много по-волева, отколкото е вълка. Много волева е овцата. Вълкът е по-умен, овцата е по-волева и по-силна. Някой от вас мисли, че овцата е слаба. Овците ги отслабват овчарите. Когато овчарят е лош, неговите овци са слаби. Когато овчарят е добър човек, овците от вълка не бягат. Като дойде вълкът при овцата, тя му тропне с крака. Когато овчарят не е добър, дойде вълкът, започне да дави овцете. Овчар, на когото вълкът дави овцете, е лош овчар. Та когато вълкът дави вашите мисли, вашите желания, вие сте лош човек. Вие сте овчар на вашите мисли и на вашите желания, и ако вълкът влиза и дави вашите мисли, и вашите желания, и те не може да се противят, причината е във вас. Закон е в природата: Човек трябва да подкрепи своята мисъл. Не трябва да вървите по закона на лотарията, защото в лотарията печелят само гениалните. Големите печалби само гениалните ги печелят. Който печели 1 милион, той е гениален. Другите са обикновени. Ти в лотарията нищо не печелиш, слаб си. Аз може да ви изчисля и да ви кажа, че ти цял живот, ако вземаш билети дали ще спечелиш или не. Ако си гениален, ще спечелиш. Но ако не

си, ще ти кажа: Не си хаби времето. Най-много ще ти се паднат 4, 5 хиляди лева. Един милион никога няма да ти се падне. Вие може да кажете: „Как така?“ Който иска да спечели на лотария, той е тщеславен човек. Нашата земя е наведена с 23 градуса. Представете си, че този наклон на земята се изправи. Какво ще стане тогава в Европа? Всичките тези ледове и снегове на север ще се стопят и цял потоп ще стане. Но постепенно, ако се изправя оста, този лед постепенно ще се намалява. По някой път вие търсите щастието. Щастието ви е събрано на северния полюс, законите на земята не разбирате. Този наклон на земната ос има закон, който го обуславя. Каквото е отношението на земната ос спрямо слънцето, такова е вашето отношение към Бога. Туй положение на оста, ако измените вие ще причините цяла катастрофа в себе си. Да допуснем, че вие сте един говедар – вземам крайност – гениален говедар сте. В какво ще употребите вашата гениалност като говедар? Овчарите наричам гениални, понеже свирят. Всеки овчар, който свири, е гениален. Говедарите малко свирят, говедарите още гениални не са станали. Като свири този овчар, овцете пасат много хубаво, те вървят ритмично по тревата. Доста музикално пасат овцете. Овчари, които добре свирят, овцете им са здрави. Тези, които не свирят, овцете им боледуват. Аз правя аналогия. Ако вие не свирите на вашите мисли, ако вие не свирите на вашите чувства и ако вие не свирите на вашите постъпки, какво ще бъде положението? Каквото е отношението на овчаря към овцете, такова е и отношението на човека, който мисли към мислите му. Всяка една отделна мисъл е като една овца. Всичките мисли колективно са като цялото стадо. Правилната мисъл е музика, от която зависи състоянието на мислите, които човек има.

Казвам: Вие не правите тия обобщения на нещата. Вие отделяте овчаря от стадото. Казвате: „Той е овчар.“ Не, същият закон е и за човека. Вие виждате едно дърво. Ако гледате дървото и листата му са

зелени навсякъде, знаете че състоянието на дървото е добро. Ако част от листата му към върха или долу някъде са малко хилави, състоянието на дървото не е добро. Като наблюдавате растението, ще видите, че има растения, които боледуват. Някои растения са гениални, някои растения са талантливи, някои са обикновени, някои са съвсем хилави. Да кажем, някой път вас ви се ревнува да станете гениални. Какво бихте направили като гениален човек? Или искате да бъдете талантливи. Какво ще направите като талантлив човек? Аз, ако бях един обикновен човек, ще сляза долу в долината и там ще се спра. Ако съм талантлив, ще се опретна да изляза горе. Ако съм обикновен, като сляза долу, хич няма да се качвам. Като река да се качвам, то е талантлив човек. Най-благоприятните условия за обикновените хора са долу – долините. За талантливите са малко горе на припек. Да се кача по-нагоре, то е гениалност. Гениална е момата, която носи вода с кобилица на рамо. Онази, която носи с ръка двата котли, тя е талантлива. Тя е турила кобилицата на рамото и си помага на ръцете. Тази кобилица наричам гениално изобретение на момите. Те са дали проект, бащите им са я направили.

Фиг. 8

Фиг. 9

Вие имате една кобилица. Носът и веждите образуват една гениална кобилица. По тази кобилица се съди какъв е характерът. Това са два различни характера (**Фиг. 8**). Човек, който има първите вежди, той е бърз. Който има вторите вежди, този човек разсъждава. Центърът на кръговете при първите вежди е по-близо, вторите вежди

са построени на големи кръгове. Разстоянието е по-голямо. Този човек е мислил по-дълго време. В съвременната наука има едно съвпадение. Забележете, сприхавите хора какви вежди имат. И онези, които са разположени, мислят, наблюдавайки какви са техните вежди, не само един човек, но стотина души наблюдавайки, извадете от тия характери един закон. Че всяка вежда е един резултат на умствената деятелност. Първата е в процес на развитие. Ред поколения трябва да работят, за да се изменят веждите. И едно поколение може да измени веждите. Ако имате продълговати вежди, в три-четири поколения може да ги направите кръгли, или в три-четири поколения може да ги направите продълговати (**Фиг. 9**). Природата е направила всичките промени. Цялото лице, това са геометрични форми и математически изчисления. Показва работата, която ние сме свършили. Очите показват в областта на зрението какво си постигнал. Постройката на очите и носа показва в умствено отношение какво си постигнал. Сформирането на ушите показва в слуха какво си постигнал. Ушите на всичките хора не са еднакви. Устата показват какво е постигнал човек в неговата реч, какъв е неговия говор, пението какво е. Познава се дали е добър певец, дали е добър музикант, по ухото може да се познае. Ако ухото е добре построено, той е добър музикант, ако ухото не е добре построено, той не е музикален. Ухото е един уред, който се усъвършенствува както цигулката. Хубавите цигулки са майсторски направени. Колкото човек е работил по-добре, ухото му е по-добре построено. Да дойдем до самата уста на човека. Някои говорят за любовта. Както са работили хората в миналото на любовта, това е отразено върху формата на устата им. Всичките усилия, които сега правите, те се отразяват върху вашето тяло. Значи нищо не губите. Казвате: „Какво аз печеля?“ Печелите, понеже се натрупва капитал в тялото, който за в бъдеще може да използувате. Сега, ако не работите, за в бъдеще ще се намерите в трудно положение. Често казвате: „Аз се

уча.“ – Ако учиш, печелиш. „Аз се трудя.“ – Ако се трудиш, печелиш. Казвате: „Мъча се.“ – Даже и в мъчението печелиш. Няма усилие в живота, при което човек да не печели. Само че при мъчението печалбата е малка, при труда е малко повече, а при работата вече имате най-голямата печалба. Работата, това е най-голямата печалба, която може да дадеш. Когато човек се учи с мъчение, трудно върви, когато се учи с труд, малко по-добре върви. Когато се учи с радост, то е най-хубавото учение. Можем да кажем, че то е гениално. Ученик, който работи с радост, е гениален, който работи с труд, е талантлив, който се мъчи, е обикновен. Да имате една ясна представа за мъчението. Обикновеният ученик се мъчи и трябва да се мъчи. Той 10 пъти трябва да прочете урока, за да го научи. Талантливият 3 пъти ще го прочете. А гениалният, само като слуша, с едно четене го знае. Лесно върви работата. Сега във всинца ви има желание като сте били ученици, искали сте някой учители към вас да бъдат разположени. Има някои учители, като погледне ученика, има разположение. Той си мълчи, нищо не казва. Като погледне целия клас, двама-трима души му хванат окото. Към тях има особено разположение. Това става несъзнателно. И музикантът, като погледне публиката, само няколко хора му допадат. Държи се за тях. Ако един цигулар няма някой, който да му допада, той не може да даде концерта си. Та казвам: Законът е същия. Ако вие във вас нямате най-малко едно чувство, едно желание, една постъпка, на която да разчитате, вие нищо не можете да свършите. Ако имате две мисли, три желания живи, три, четири, пет постъпки, те са сила вътре, които дават импулс на живота. Импулсът зависи от мислите, които преодоляват в дадения случай. Хубавите мисли са импулс, хубавите желания са импулс и добрите постъпки, и те са импулс. Те подтикват към онзи хубавия живот. Ако една мисъл не подтиква човека към хубавото в живота, тя не е хубава. Изучавайте природата и нейните отношения. Какво

отношение човек има към природата? Никога не отлагайте нещата. Ако много отлагате, към коя категория спадате? Тогава къде тургате обикновените хора? В пролетта, лятото или есента? В лятото има работа, в есента има събиране, в пролетта се сее и оре. Доста сложен процес е. Ако турите обикновения човек, той съвсем е загазил. Първо обикновените са прадеди на талантливите, талантливите са прадеди на гениалните. Най-първо обикновените хора са били гениални и са станали обикновени. Гениалните хора от нехайство са станали обикновени. Обикновеният човек е искал да му бъде всичко охолно, цар да бъде. Каквото поиска, да му дадат. Той е бил гениален, спомнял си за своето минало. Не знаел, че както е слязъл надолу от гениалността, после по същия начин трябва да се качи нагоре. Ние казваме, че човек е направен по образ и подобие Божие. Той е гениалността, сега съвсем е закъсал. Къде е слязъл? В рая той е бил гениален. Като го изпъдили из рая навън, станал обикновен човек. Сега наново пак трябва да се върне към гениалността. Под „гениалност“ разбираме да се върне към хубавите условия, които природата му е създала. Той напуснал хубавите условия и влязъл в големите мъчнотии на живота.

Сега колко неща разбрахте и колко може да приложите? Не затваряйте вашите мисли в кафези. Не затваряйте вашите желания в кафези, не затваряйте и вашите постъпки в кафези. Първото правило е: Не затваряйте мисълта си в малък кафез, като птичка да я турите да чурулика. Дайте простор на мислите си да ходят из горите, из божествените гори, из рая да ходят, не извън рая. Не оставяйте вашите мисли да ходят извън рая, не оставяйте вашите желания да ходят извън рая, не оставяйте вашите постъпки да ходят извън рая, но в рая да ходят. Раят е най-обширното, най-богатото място, дето човек може да се развива.

Едно правило: Вас може да ви се вижда странно да мислите за един вол. Че ако Господ е мислил за вола, защо вие да не мислите заради него? Ако Господ е мислил и го е създал, може ли да мислиш че туй, което Господ го е създал, не струва да мислиш за него? Разреши въпроса: Защо Господ е създал вола и какво е неговото предназначение? Какво е волът? Ако разрешиш, ти ще научиш един много хубав урок. Не считай, че волът няма никакво значение. Може би този вол да е както лъкът на цигуларя. Цигуларят без лък не може да свири. Може волът да е потребен, както лъкът е потребен за цигуларя.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 29 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 22. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ТОН И ТЕХНИКА

Отче наш

„Ходи, ходи“

„Светъл ден“

Между тия две песни има нещо общо. Кога може да ходи човек? Само в светъл ден. Човек без елементите на азбуката може ли да чете? Не може да чете. Без елементите на слоговете, на буквите, може ли да чете? От елементите на буквите може да се образува един слог. Една буква е елемент. Буквата е емблем. Някой път една дума може да съдържа един слог, може да съдържа един звук, а може да съдържа два или три слога. Всички се спъват и казват: „Тия елементи не са потребни.“ Има една азбука, която всички същества имат в своето подсъзнание. Тя е природна азбука. Много от противоречията в живота се явяват от липсата на някои външни елементи на азбуката. М. Ч. С. – какви букви имате? Първата буква представя мисловния свят. Втората буква представя чувствения свят. Третата – силовия свят. Или казваме – материалния свят – М. Да кажем, вие сте в една тъмна стая. Вие сте в положението на една буква, на един елемент, на един слог, на една дума. По някой път мислите, че някои неща са маловажни. Не, най-малката светлина, която се явява в стаята, ви дава друго ориентиране. Най-първо всички неща са непознати за вас. Най-малката светлина разкрива нещата. Щом говорим за материалния свят, това е светът на фактите. Щом е духовния свят, той е светът на законите. Физическият свят е свят на фактите – материалният свят. Духовният свят е на законите, а Божественият – на принципите. Сега някой път вас не ви интересува нещо, защото живеете само в материалния свят. Интересуват ви материални работи. Може да ви

интересуват ябълки, сливи, круши, череши, малки изворчета, все материални работи ви интересуват. Работите са свързани с храненето. А пък материалните работи, които са свързани с очите ви, с носа, с ушите или пък материалните работи, които са свързани с ръцете, с краката, вие сте заставени да се интересувате от тях. Вас ви интересува материалния свят, понеже е по-близо до нас в дадения случай.

Сега какви изводи може да извадите? Да кажем, имате идеята 1, 2. 2 е два пъти по-голямо от единицата. 3 е три пъти по-голямо от единицата. 4 е четири пъти по-голямо, 5 е пет пъти по-голямо. Това са статистически положения на числата.

1. 2. 3.

4. 5. 6.

7. 8. 9.

Най-първо имате едно дърво, което дава две клончета (**Фиг. 1**). Двете клончета два пъти ли са по-големи от дървото? Клончетата се разклоняват, дойдат до числото 10. 10 – по-голямо ли е от единицата? Ние вече влизаме в органичния свят. Щом влезете в Божествения свят, какво е отношението? Най-първо физическият свят определя мястото. Като един факт завземаш едно място. В органичния свят се определя движението къде може да се движиш от едно място на друго. В Божествения свят каква работа може да свършиш? Във физическия свят ние имаме фактите. То е мъчението.

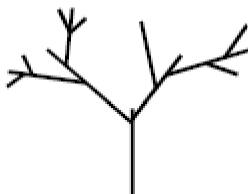

Фиг. 1

Някой казва: „Аз се мъча.“ Физическият свят е свързан с мъчението. Духовният свят – с труда. Божествения свят – с работата. Имаме една ясна представа: който се мъчи, във физическия свят е. Мъчи се някой, предметът е по-голям, ти трябва да се приспособяваш на условията. Казваш: „Мъчен е животът“ – живееш на физическото поле. „Труден е животът“ – живееш в духовния свят. „Приятен е животът“ – живееш в Божествения свят. Казваш: „Мъча се.“ Не е лошо. Не си запознат, сега за пръв път си влязъл във физическия свят, за пръв път сте дошли. Всяко нещо, което за пръв път употребяваш, то е мъчение. Всяко нещо, което два пъти употребяваш, то е труд. Три пъти, което употребяваш, то е работа. Прогресът на числата. Числата оживяват. Най-първо имате едно статично положение. Едно семе седи в хамбара. То е първото положение. Ти го вземаш, дребно е, малко е, посаждаш го. Това семе се развива, става дърво. Третото положение – вече имате плода на дървото, вкусвате го. Кое положение е най-хубаво? В първото положение в хамбара е малко. Във второто положение израства, дърво става. В третото положение е най-интересното. То е принцип. С принципите хората се хранят, със законите се учат, а пък с фактите събират знанието. По някой път вие не свързвате нещата във вашите умове, те седят разпокъсани. Да кажем, ако пеете и бихте изпяли последователно седемте тона. Ако не знаете как да запознавате тоновете един с друг, не може да образувате нито една песен, а за да образувате една песен, седемте тона трябва да си дадат мнението. Каква е разликата между тон и техника? Каква е разликата между музикална техника и музикален тон? Музикалната техника може да я добиеш, но с тона трябва да се родиш. Тона никой учител не може да го създаде. Музикалната техника може да придобиеш. Ти трябва да се родиш със закона на мисълта, да мислиш. Мисълта трябва да има тон. Начинът, по който мислиш, то е техника. Тона трябва да свържеш с мисълта. Тон да имаш в мисълта.

Представете си сега, че имате една струна. Тя е натегната. Щом я бутна, произвежда тон. Тази струна може да я скъсявате и да я удължавате и да образувате всичките тонове, но самата струна, която издава тона, вие трябва да се родите с нея. Струната трябва да я имате. Техниката, то е натягането. Разните натягания са лесни. Ако нямате тази струна, какво ще стягате? Важното е да имаш музикални тонове. Музикална мисъл трябва да имаш, музикално чувство трябва да имаш и музикални постъпки трябва да имаш. Тон на постъпките трябва да имаш. Техниката е друго. Трябва да правите разлика. Казва: „Как трябва да постъпвам?“ То е техника. Желанието да постъпваш добре трябва да съществува. Ти трябва да го имаш. Ако туй желание го нямаш, никой не може да ти го предаде. Ако желанието съществува, мнозина ще се явят да те поучат как трябва да постъпваш.

Например, задава се темата: „Защо човек трябва да яде?“ Яденето е свързано с обновата. Трябва да имаш желание за обнова. Какво нещо е яденето? То е закон за обнова. То е тон на живота. Да имаш желание да ядеш, то е тон. Ако нямаш желание да ядеш, ти нямаш тон. Ти трябва да имаш желанието да ядеш и тогава ще дойде туй, което ще ядеш: сливи, череши. Те са технически работи. Ако нямаш желание да ядеш, техническите работи са безпредметни. Всичките работи, които ще ядеш, това е техника. Казваш: „Желая.“ Какво е туй желание да ям? Желанието да ядете е тон. Всякога, когато изядеш една слива или една ягода, ти добиваш обнова. По същия начин желанието за зрение трябва да имаш. Това са технически работи, които наслояват твоето зрение. Сега онези, които разсъждават, казват: „Защо ми са тия работи, защо трябва да гледам?“ Какво представя човек? Желание трябва да имаш за зрението. Сега се обезсърчавате. Обезсърчението от новото гледище на живота какво подразбира? Българинът е реалист. Обезсърчение значи без сърце. Сърцето престава да тупти и да се движи. Когато движението спре, българинът се обезсърчава. Да

кажем, вие сте тръгнали за града весели, дойде някой и ви казва, че не се позволява. Вие ви стане мъчно, че ви спрели и дойде обезсърчението. Имаш известно желание да идеш някъде. Спират желанието, в теб се заражда обезсърчението. Царът за обезсърчението какъв е? Може да избереш да идеш в града не по обикновен царски път, но по околен път. Ако желанието ти е силно, по обикновения път, ако не можеш да влезеш, отдалеч ще гледаш да минеш или вечерно време да влезеш вътре в града.

Казвам: Трябва ли да се спрете в живота? Вие сте тръгнали някъде да идете в живота. Спрял ви някой на пътя. Понеже по царския път не може да ходиш, трябва ли да се спреш, да се върнеш назад? Растението като го спрат, не го пущат да върви нагоре, то пуща клони в друга посока. Пъдят го на друго място, то пак избира други пътища и така върви докато стигне целта. Казват: „Тука не се позволява по царския път.“ Онези, които те спъват, най-после ще кажат: „Оставете го да си върви, с него на глава не се излиза.“ Та в живота онези, които ви спъват, да кажат за вас: „Оставете ги, нека си вървят, с тях на глава не се излиза.“ Туй значи морален подтик. Растенията най-първо слизат надолу. Вие там ги спъвате. Тогава се разклоняват корените. И там по околен път ще идат до целта си. У растенията има едно непреодолимо желание да постигнат целта си. Никой не може да спре това желание. Аз зная цяла история защо динята е станала диня. Когато се е зародило желанието у нея, не искали да я пуснат по царския път да влезе в града и тя почнала да пъпли по земята наоколо. Скрила се да не я виждат нависоко. Никой не е подозирал, че тя е влязла в града. Тя като направи онзи голям плод, вземат плода и го внасят в града, а нея не пущат. Този подтик на динята трябва да имаш. Като видиш динята, да кажеш: „Браво, колко е умна тази диня.“ Щом е могла да направи такъв голям плод, не е глупава диня, тя е много умна. Та в цялата природа това са начини и методи, по които

животът постига целта си, която провидението положило. Та когато се състезавали, на конкурс излязли пъпешът и динята. Пъпешът турил хубаво ухание, за да постигне целта си. Той е много амбициозен. Искал да стане знатен, да го знаят. Динята станала по-скромна. Скрила своето ухание вътре в червения си плод, в онази разхлада, която дава. Най-първо дошли птичките да ги ядат. Кучетата започнали да ядат пъпеша, а човек дошъл по-после да яде динята. Тя била малко по-умна, че кучетата диня не ядат. При динята дошъл човекът, затова динята е по-умна от пъпеша. Пъпешът е по-красив и той се готвел за човека, но със своята обхода, със своето знание привлякъл животните, а динята със своята скромност привлякла човека. Та сега и вие, когато искате да привлечете човека с уханието си, вие ще привлечете точно обратното, по-низшите животни. Необходимо е човек да приложи сила вътре в себе си, отколкото отвън. Вътрешната сила (е) по-мощна, отколкото външната сила. Казвам: Някой път вие се обезсърчите, неразположени сте. Едно неразположение в човека може да има три произхода. Неразположението може да произтича от фактите. Неразположението може да произтича от храносмилателната система. Неразположението може да произтича от законите, от дихателната система, от кръвообращението. Неразположението може да произтича от принципите, от човешката мисъл. Най-първо трябва да намерим причините на едно неразположение. Ако причината е стомахът, да подобрим храната си; ако причината са дробовете, да подобрим дишането; ако причината е човешката мисъл, да подобрим мисълта. Всякога, когато човек усили дейността на предната част на мозъка си, усилва се мисълта. Когато се усилва деятелността на задната част на мозъка, стимулират се повече чувствата. Когато се стимулират чувствата, се ражда неразположение в човека. В правилното възпитание всякога стимулирате най-първо предната

част на мозъка си. След туй стимулирайте слепоочната област, дето е центърът на яденето. В слепите очи се намира центърът на храненето. Слепите очи са слепи, защото човек, когато яде, той трябва да си затвори очите малко. Коя е причината за затварянето на очите? Мислите, че е лошо да се затворят очите. Като си затвориш очите, примигаш. Постоянно трябва да примигваш клепачите, понеже има доста прах. По някой път човек като затвори очите, държи ги малко повече затворени и така може да ослепее. Тогава са се явили сегашните очи. По-напред гледал чрез слепите очи. Понеже там ослепял, явили се сегашните очи. Три вида очи има човек. Тези очи, които сега имаме, са физически. Има и духовни и умствени очи. Очите на хората сега са отворени. Някой човек да мисли, той трябва да гледа, да вижда в умствения свят, да мисли. В умствения свят има зрение. Умът вижда. И сърцето вижда. В духовно отношение ние сега прогледждаме. Културата на човека зависи да накараш един човек духовно да прогледа и умствено да прогледа. Щом прогледа, работата вече тръгва напред. Сега може би във вас ще се яви мисълта: „Това вярно ли е?“ – Вярно е. Защото съществуват физическите очи. Те са резултат на духовните. А духовните – са резултат на умствените, на Божествените очи. Както в един микроскоп има три степени на увеличение. Има едно обикновено увеличение, има едно средно увеличение и едно голямо увеличение на хиляди пъти. Значи, когато искате да видите дребните работи, ще проявите голямото увеличение.

Да допуснем, че вие се обезсърчите, не може да мислите. Обезсърчението откъде иде? Обезсърчението иде от това, че няма кого да обичате. Обезсърчил се един ученик, понеже няма книги да чете. Научил се да чете, няма какво да чете и започва да се обезсърчава. Имаш подтик за ядене, имаш желание да ядеш, обезсърчиш се, че няма какво да ядеш. Щом имаш правилно желание, обхождаш цялото пространство да намериш храната. Търсиш храната.

То е техника. Трябва да намериш тона. Щом имаш подтик за яденето, елементите за яденето трябва да ги намериш. Тия елементи не са далеч от вас, те са близо. Вие казвате: „Къде ще намеря своята храна?“ – Много близо ще я намериш. Казвате: „Къде ще намеря светлината?“ Вечерно време може да я търсите, но денем къде ще я търсите? Вечерната светлина е отражение на дневната светлина. Най-малката светлина, която се показва вечерно време иде да ви насърчи, че има друга светлина, която естествено ще дойде във вас, тя ще повдигне живота. Естествената храна ще подобри живота, не изкуствената. Вечерно време светлините са изкуствени, те не повдигат, повдигат естествените светлини. Любовта към храната е, която повдига, не онази консервирана храна. Онази храна, която можеш да вземеш направо от плодните дървета, храната, която вие вземате с любов, трябва да вложите. Когато казвам с любов към храната, разбирам тон на храната. Щом ядеш без любов, тон няма, има техника. Техника без любов, то е съчинение без мисъл, без съдържание. Да кажем, вие искате да направите едно движение, колко мотива може би има за едно движение? В дадения случай коя е подбудителната причина, че аз се движа. Три подбудителни причини има. Може да ме застави стомахът да се движа, може да ме заставят дробовете ми, може да ме застави и дихателната ми система, може да ме застави и сърцето ми. Или мисълта, или волята, или душата заставят човека да се движи. Или сърцето, или умът стават причина да се движи. Ние се движим по подбуждението на сърцето или на ума. Резултатът ще бъде един, когато подбуждението на движението е сърцето. Когато подбуждението е умът, резултатите са други. Когато става по причина на душата, пак резултатите са други. Всяко движение, което извършваме, трябва да знаем към коя категория спада. Махаш ръката си, към коя категория спада това движение? Направиш една крива линия с ръката си. Каква е подбудителната причина за тази крива

линия? Представете си, че имате един лък или имате една стрела. Пушката е направена по същите закони, само че затягането е на друго място. Коя е причината за образуването на една стрела? Онзи, който е направил стрелата, иска да си услужи да убие някой дивеч. А пък причината за тази линия може да е, че иска да се покаже. Тщеславието може да е причината. Някой иска да се покаже. Тщеславието е причина. Но пък този, който пише скромно, той е горделив. Онзи, който пише много хубаво е тщеславен. Онзи, който е немарлив, той е горделив. Немарливите хора са крайно горделиви. Той мисли каквото и да пише, е авторитет. Като пише просташко писмо, струва отколкото техниката на писмото.

Аз бих ви попитал как бихте убедили един човек, че го обичате? Без да му говорите за обичта. Аз ще ви улесня. Най-първо ти искаш да го убедиш, че го обичаш. Носи две ябълки, едната по-малка, другата по-голяма. Като идеш при него, дай му по-голямата и остави за себе си по-малката, че той да види. Носи два предмета, с един не става. Искаш да подариш една шапка. Носи една смачкана, другата хубава, дай му по-хубавата. Другата остави за себе си. Носиш два хляба, единият бял, другия чер. Дай на него белия хляб, за себе си задръж черния. Ако така постъпиш, той вече може да направи един извод, че ти имаш предпочитание. Ще каже: „Даде ми най-хубавата ябълка, даде ми най-хубавата шапка, даде ми белия хляб.“ По някой път вие сте горделиви, има една гордост, която отблъсква хората. Вие задържате хубавото за себе си, а лошото давате на другите. Във вас има желание да го заставите да ви обича. Никога един човек не може да ви обича, на когото даваш малка ябълка, никога не може да ви обича един човек, на когото даваш храна, която си ял, че ти му даваш да яде това, което ти е останало. За да те обича, ти трябва да му дадеш първокласно ядене, което никой не е бутал. Щом дадеш скъсани дрехи, скъсани обуща на човека, той вече знае, че не го обичаш. Сега

моралната страна на въпроса. А богатите хора дават пет стотинки, един лев, три лева. Това са все скъсани обуща. Дават десет лева, сто лева, хиляда лева, това са все скъсани обуща. Каква е мярката на любовта? Каква е единицата мярка на любовта? В съвременните учени хора, когато измерват разстоянието между небесните тела, за единица вземат една светлинна година, т.е. пространството, което светлината изминава за една година, като изминава всяка секунда по 300 хиляди километра. Оказа се, че и тази мярка е малка. Дошли са сега до X мярка. Любовта изисква много голяма мярка. Ако вие нямате тази мярка, вие областта на любовта не може да измерите. У българина има една особена черта. Българинът за числото 2, 20, 200 има особено понятие. И прав е българинът. Като каже 20, той мисли много. Числото 2, това е основа. 3 е резултат в дадения случай. Българинът като каже „двадесет лева“, в ума му стои идеята за голямо число. Той го мисли за повече от 30. Българинът предпочита да му дадеш 20 лева злато, отколкото 30. Аз да ви кажа защо предпочитат 20 лева в злато, отколкото 30 книжни. Като каже 20, той мисли златни пари, а като каже 30, мисли книжни. 20 златни струват повече от 30 книжни. Ако искаш да ти направят една услуга, от кого ще избереш? От едно 5-годишно момиче или от една възрастна жена? Например, искаш да ти операт дрехите. Имате момиченце много хубаво, красиво, то представя числото 3. А онази, възрастната жена, представя числото 2. Кому предпочиташ ти да дадеш да ти опере дрехата? Българинът е умен, предпочита числото 2. Трите в ума на българина е нещо, което расте, то е в процес. Него българинът не може да разбере. Той е излязъл из положението на статистическите числа и е влязъл в положението на органическия свят. Числото 2 е мощно, две за него е голямо. Българинът под думата 2 разбира туй, което твори в света. Той казва: „Две реки, два града, две лозя.“ Не казва „три лозя“, но казва „две лозя, но хубави“. Казва: „Да имаш две ниви.“ В света на

природата щом се повтаряте с чувството, ще имате неразположение (в) духовния свят. Щом се повтаряте с мислите, ще имате неразположение в умствения свят. Щом се повтаряте с фактите, ще имате неразположение във физическия свят. Що е един факт? Вземаш пари назаем. Правиш една осигуровка, втора, трета, четвърта. Двадесет заема имаш по 1,000,000 какво правят? Два милиона. Какво ще бъде вашето положение? Имаш 20,000 заема, имаш два милиона да даваш. Какво ще бъде вашето неразположение? Аз както ви виждам, вие всички сте длъжници. Вас са ви кредитирали, един заем са ви дали. Най-първо са ви дали живота. Най-първо е дадено тялото, даден е животът и в последните времена е даден умът на хората. Три заема имате. Умът ви работи да плаща лихвите. Сърцето трябва да работи, да плаща лихвите. Под думата „лихви“ аз разбирам сърцето да поддържа своя живот и умът да поддържа своя живот, мисловния живот. Душата и тя да поддържа своя душевен живот. Всеки един, който не поддържа живота на своята мисъл, умира. Всеки, който не поддържа живота на своето сърце и той умира. Всеки, който не поддържа живота на своето тяло, на своята душа и той умира. Защо умират старите хора? Защото са изоставили своя живот. Като приемете тази храна в стомашната система, стомашната система изисква храната да я сдъвчете добре и стомахът да започне своята работа. Често вие нему давате работата на зъбите и следствие на това се разрушава. Хората без зъби по-скоро умират, отколкото със зъби. Казвам: Когато ви дойде една мисъл, обмислете я, сдъвчете я в умствения свят. След туй я снемете в света на сърцето и там я сдъвчете хубаво. Смелете я и във физическия свят, и там я сдъвчете, ако искате да живеете. Сега всичките хора умират по единствената причина, понеже храната не минава през техния ум, храната не минава през тяхното сърце, а направо. Какво ще бъде вашето положение, ако вземете замръзнала вода, без да я разтопявате и я

разтопявате в устата? Трябва да я разтопите на огъня и тогава да я приемете вътрешно. Да кажем, имате едно състояние, неразположен сте. Взели сте „до“ с половин тон по-ниско. Какво трябва да правите? Половин тон по-високо да го вземете. Или взели сте го половин тон по-високо, пак не е естественото положение. Туй естественото положение има две свойства: значи може да се повиши и може да се понижи. Повишеният тон трябва да се понижи с половин тон, да дойде до естественото положение на тона. Пониженият тон трябва да се повиши с половин тон нагоре, да дойде до естественото положение в музиката. Ако тонът е повишен, трябва да се понижава; ако е понижен, трябва да се повишава. За да сложите един диез до естествения тон, трябва да го повишите. Ако турите бемол до естествения тон, трябва да го понижите. Следователно имаме понижение и повишение. В миньорните гами трябва да повишаваме, за да дойдем до естественото положение. В мажорните гами, за да дойдем до естественото положение, трябва да понижаваме. Мажорните гами се превръщат в миньорни. Миньорните гами като ги повишаваме, стават мажорни. След като знаем свойствата на мажорните и миньорните гами, може да ги превръщаме една в друга. Те са два начина, по които може да намерим естественото положение, естествения тон. „До“ в естествено положение може да го намериш от едно миньорно състояние. Като повишиш тона или като го понижиш, ще намериш естественото положение. Вие не може да си служите с повишение и понижение, не може да намерите естествения тон. Силата на музиката седи в естествените тонове. Понижението и повишението е обработване на тона. Хората, които са стабилни, в характера имат повече миньорни гами; които не са стабилни, в характера имат повече мажорни. Много малко певци има, които вземат естествените тонове. Трябва да се намери естествения тон, за да знаеш доколко може да го повишиш. Естественият тон съществува

в природата. Той е мярка за повишение и понижение. Когато се повишават вашите чувства или се понижават трябва да намерите естественото положение на чувствата си. Когато се повишава и понижава мисълта, трябва да намерите естественото положение на вашата мисъл. Когато се понижава и повишава енергията, трябва да намерите естественото положение на тялото си. Всеки от вас може да произнесе думата „здраве“. Аз ще му кажа здрав ли е или не е здрав. Няма друга дума. Произнесеш думата „здраве“, но тя е много натегната. В здравето има едно естествено положение. Повишението и понижението са като обертоновете. Обертоновете се явяват като отражение на естествения тон. Естественият тон е единен. Всичките музикални тонове са повишени и понижени. Три тона има.

Когато преодоляват умствените тонове, човек е умствено настроен. Когато преодоляват духовните тонове, той е духовно настроен. Когато преодоляват физическите тонове, преодолява тялото. Няма никакво противоречие. В естественото положение здравият човек и в умствено отношение се развива, и в духовно е добре развит. Добре развитият умствено човек и тялото му съответствува. Някой път тялото е по-здраво, отколкото трябва. Нас не ни трябва здраве. Нас ни трябва тяло добре организирано. Добре организираното тяло, добре отговаря на мислите. Организираното тяло отговаря на чувствата и организираното тяло отговаря на своите вътрешни подбуждения. Образуването на характера зависи от изучаването на тия три основни тона: „до“, „ми“, „сол“. От „до“ до „ми“ – терца. От „ми“ до „сол“ – терца. От „сол“ до „си“ – пак терца. В единия случай имаме малка, в другия – голяма терца. От „ми“ до „сол“ – малка, от „до“ до „ми“ – голяма. От „сол“ до „си“ – голяма. Имаме две големи и една малка.

Аз ви дадох повече захар, отколкото трябва.

Аз ви давам музиката като средство за самовъзпитание.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 30 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 29. V. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[86].

[86] На 5. VI. 1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИ

Отче наш

Имате ли зададена тема? – /*Не. Нямаме.*/

Тогава пишете **тема №20**: „Пият ли рибите вода?“ То е все таки да питате „ядат ли хората въздуха?“.

Ако ви зададат темата: „Защо ви е знанието, каква полза допринася знанието в света?“, какво ще кажете? Защо ви е знанието? Допуснете, че някой от вас иска да знае какво нещо е точката. Когато на човешкия организъм се образува точка, някой цирей, какво става? Считате, че точката е център, образува се един център и този център ви безпокои, постепенно се увеличава. Като се увеличава центърът, безпокои ви това, като започне да се намалява центърът вас ви става приятно. Защо в увеличаването на един център човек се безпокои, а при намаляването, приятно му става. Когато мислите са нееднородни, страданието се произвежда. Когато една мисъл не е еднородна, тя произвежда страдание. Коя мисъл е приятна на вас? Мисъл, която носи светлина е винаги приятна. Мисъл, която е тъмна винаги е неприятна на човека. Кои предмети са студени? Студено е контраст на какво? Всички предмети, които не са топли са студени. Какво образува студа? Какви са последствията на студа? Студът втвърдява водата, топлината я разредява. Когато вашата вода замръзва какво е потребно? Да допуснем, че имате една неприятна мисъл, как ще се освободите? Ако свържете един вол с някое въже за някое дърво, този вол ще седи свързан, не му иде на ум да се развърже. Ако свържете едно куче с въже, то ще прегризе въжето. Защо на кучето му идва на ум да прегризе въжето, а на вола не му иде? За да прегризвате въжето трябва да станете лош. Ако сте добър вие ще бъдете свързан. Волът с

добрината си умира вързан, кучето с лошавината си прегризва въжето. Господарят, който го е свързал, казва: „Ти нямаш право да прегризваш въжето". Обаче, ако господарят каже, че няма право да прегризва въжето и кучето го прегризва, тогава защо волът е послушен, а кучето е непослушно? Те са разсъждения на противоречия. Представете си, че имате чувството глад. Докато не сте гладен, хлябът е свободен; щом сте гладен какво ще стане с хлябът? Значи гладът и хлябът си приличат. Колкото гладът се увеличава, толкова привличането към хляба става по-интензивно; колкото гладът се намалява, толкова човек от хляба се отдалечава. Може ли да се тури закон, че когато ти си гладен, някой да ти каже: „Ти не трябва да ядеш". Гладът е задача, която трябва правилно да се разреши. Гладът се задоволява с какво? Де е храната? Когато човек намали онази посредствена храна, с която гладът се задоволява в света, глад ще има. Сега съществува глада, понеже тази задача не е разрешена от хиляди години. Задачата за глада не е правилно разрешена. За пример, задачата за дишането е по-правилно разрешена, отколкото задачата за глада, отколкото процесът за яденето. Ти вървиш, ходиш, мислиш, но не мислиш как да дишаш, а мислиш как да ядеш. Постоянно мислиш откъде ще намериш хляб. Ходиш, но не мислиш откъде ще вземеш въздух – постоянно дишаш. Защо човек за въздуха не мисли, а пък за хляба мисли? Какво представлява въздуха в дадения случай? Хлябът е условие в дадения случай, а пък въздухът е среда. Ние сме потопени във въздуха.

Г. Х.

В. С.

Где човек е по-свободен, в условията или в средата? Где човек се движи по-бързо, в рядката среда или в гъстата среда? В рядката среда се движи по-бързо. Кой въпрос днес съставя най-съществения, за който хората мислят? Сутрин като се събудите за какво мислите? Кое

е най-същественото? За яденето. След като се наядете мислите за какво? В един уреден свят нещата са ясно поставени. Някой път животът не е уреден. Не знаем за какво мислим. Станеш сутрин, боли те крака. Казваш, че за хляба мислиш. Не е така. Като те боли крака мислиш за болния крак. Щом дойде болестта вече се отказваш от яденето. Болестта става по-интензивна, започваш да мислиш за болния крак. Като се премахне болката, тогава мислиш за яденето. Ако някой ви пита защо идват болките, как бихте обяснили? Защо се появяват болестите в света? Каква теория бихте създали? Представете си един шофьор се движи по едно шосе дето има препятствия. Ако той не внимава, може да си причини пакост. Вие вървите някой път, може да си ударите крака, може да ударите ръката си или може да се прехвърлите и да се ударите. Болките идат от пътя, по който вървим, невнимателни сме и от ударите произтичат болките. Ти ядеш някоя неестествена храна. Храната е външно условие. Тази храна ти причини болка. Водата е външно условие, но и водата може да ти причини болка. Значи болките показват, че човек, който върви по пътя е невнимателен или пък изворът не е правилен. Болките всякога показват, че на туй, което човек върши нещо му липсва.

Сега, ако ви дадат едно наследство на месечината, може ли да го наследите? Може ли да имате крепостен акт за едно наследство на месечината? Пък и да имате крепостен акт, какво ще ви ползува? Нали въпросът е малко смешен, наследство на месечината? Да кажем имате една идея, която не може да се реализира. Тази идея не мяза ли в дадения случай като имущество в месечината? Идеята за разрешението на перпетуум-мобиле е една неразрешена задача. Преди години беше дошъл един, който се занимава с перпетуум-мобиле. Виждам, че въпросът не е разрешен, а него го е страх някой да не му открадне идеята. Как ще разрешим въпросът на перпетуум-мобиле? В света от милиарди години се движат всичките тела,

слънцето се движи, земята се движи, всички тела са в движение, той иска да разреши тази задача. Той мисли, че задачата е неразрешена. Каква нужда има да разрешаваш една разрешена задача? Например, често вие казвате: „Трябва да се живее“. Каква нужда има да живееш, когато ти живееш. Ти живееш, пък казваш, че трябва да се живее. Какво разбирате под думите, че трябва да се живее?

Нека дойдем до онова същественото. Гладът има отношение към хляба, въздухът има отношение към дишането. Да допуснем, че едно време човек е живял като риба във водата. Същият човек сега живее в средата на въздуха. Вода и въздух започват с една и съща буква. Човек ще дойде да живее и в етера. Какъв ще бъде тогава животът? Значи, човек когато е излязъл из водата, преди това водата е била среда, ограничение е била. Водата след като станала условие за човека, той е прогресирал – среда станал въздухът. Когато етерът стане среда за човека, а въздухът – условие, още повече ще се подобри животът на човека. Когато човек мине от една среда в друга става подобрение. Щом влиза в една по-рядка среда, става подобрение в условията на неговия живот. Когато ние се намираме в едно тягостно състояние, показва, че средата, в която живеем не е така хармонична, трябва да се излезе из тази среда.

И. Х.

Н. Х.

Има хляб, няма хляб. Като кажем: „Има хляб“, какво произвежда във вас? Като кажем: „Има хляб“, вие сте спокоен. Вървите по пътя, казват: „Няма хляб“, веднага вие се спрете. „Няма хляб“, това веднага образува спиране. „Има хляб“, вие сте тръгнали по пътя, сами сте помислили. Оставили сте някой да вземе, той забравил да вземе. Сега за да има хляб от кого зависи? Ние сме в един условен свят. Щом си дошъл – „има хляб“, „няма хляб“ – не може да дойдеш веднага. Щом човек се ражда във физическия свят, той се ражда веднага. Щом се

изменят условията има нещо нарушено в реда на нещата. Няма хляб. Когато едно дете престане да слуша баща си и майка си, не му дават хляб. Щом на детето в къщи не му дават хляб, какво подразбираме? Вие не чувствувате каква е разликата.

Имате намаление на студа и увеличение на студа. –

Н. С.

У. С.

Увеличението на студа от какво произтича? Увеличението на студа произтича от намалението на топлината. Увеличението на топлината става от намалението на студа –

Н. Т.

У. С.

Когато доброто се намалява какво става? Злото се увеличава. Когато злото се намалява, доброто се увеличава. Отношение има. Щом се увеличава злото, доброто се намалява, какви са резултатите? Щом се увеличава има повече убийства, има смърт. Щом злото се намалява и доброто се увеличава, убийствата стават по-редки и смъртта се намалява. Ако искаме да знаем статистически дали злото се увеличава или доброто се намалява може да познаем по убийствата. Щом убийствата се намаляват и смъртността се намалява, доброто се увеличава. Щом хората стават по-груби, кое се увеличава? Злото се увеличава. Щом стават малко по-меки, доброто се увеличава. Тогава по външните явления може да познаем дали доброто се увеличава във вас или злото се увеличава. Кои са външните причини за увеличаването на злото? Имате едно нормално състояние на ръката. Това са петте пръста. То е естественото, нормално състояние на ръката на човека. Някой път пръстът може да се разкриви и вече се явява анормалност. Някой път един от пръстите на човека се изкривява. Някой път се изкривява безимения пръст. Някой път средния пръст се изкривява или малкия пръст. Безименият пръст

става център, изгуби се равновесието. При сегашните условия средния пръст е най-голям. Той дава тон на всичките. Успоредни са. Те трябва да бъдат успоредни. Ако безименият пръст е по-дълъг от първия, какво показва? Туй показва музикалност в човека. Ако първият пръст е по-дълъг от третия пръст музикалността не е така развита. Ако първият пръст е по-дълъг от третия пръст – показва, един човек каквото намисли не се колебае. Ако първият пръст е по-къс от безимения, такъв човек е колеблив. В едно отношение показва музикалност, а по някой път казва, защо се колебаете. В дадения случай щом третият пръст е по-дълъг от първия колебанието върви като сянка подир вас, вие не може да се избавите от колебанието. То са две възможности. За да бъдете музикант третият пръст трябва да бъде по-дълъг, а за да не се колебаете в живота ви, първия пръст ще бъде по-дълъг. Каквото искате избирайте между двете неща. Вие не искате да се колебаете. Ако отхвърлите колебанието ще изгубите музиката, ако сте музикален, каквото искате да го направите ще се колебаете. Ако първият пръст е по-дълъг, ще изгубите музиката, ако продължите третият пръст ще спечелите музиката. Кое предпочитате в дадения случай? Ако искате да станете господар, трябва да посочите първия пръст. На всичките господари първият пръст е по-дълъг. Ако искате да станете музикант, трябва да продължите третият пръст. Така е переспективно. /Учителят показва ръката си/. Аз съм предпочел музиката. Някои сте предпочели господарството. У някои първият и третият пръст са почти равни. Те ту решават за музиката, ту за господарството. В единия избор едните печелят, в другия избор другите печелят. Щом сте музикални вие всякога ще бъдете добре разположени. Третият пръст носи голямо благословение. Безименият пръст аз го наричам слънчев пръст, който носи всичките блага на човека. Направете един опит. Щом някой път сте много разтревожени

или не сте весели, хванете третия пръст, помилвайте го. Няколко пъти помилвайте пръста си.

За една седмица, сутрин като ставате, когато нямате някое разположение, десет пъти помилвайте пръста си и вижте какво ще стане. Само за един опит. Ритмично ще четете, защото музикалният пръст ритъм иска. Музикално ще броите и тогава ще видите каква смяна ще стане вътре. Щом човек започне да огрубява, той трябва да започне да милва третия си пръст, да смекчи характера си. я изпейте сега: „Мисли, право мисли“.

Онова, което ще ви даде подтик е музиката. Вие в музиката губите ритъма, а в ритъма се печели. Когато пеете без такт вие губите всичко. Трябва да спазвате ритъма.

Ако бихте изпели „Давай, давай“ алегро, как бихте го изпяли? Тази песен е дадена модерато. То е много аристократично. /*Учителят пее „Давай, давай“ ритмично, бързо*/. Малко динамично. Във вас има един страх. В музиката трябва всеки страх да изчезне. Една песен може да се пее с много модулации. Най-първо, когато се учи една песен са необходими известни правила, но човек после трябва да бъде свободен. Ако идете някъде, при някое дърво, как ще му кажете „Давай, давай“. Ако идете при един човек как ще му кажете „Давай, давай“. Без да го пеете, как ще му кажете „Давай, давай“ /*Учителят пее „Давай, давай“ ниско и бързо.*/.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 31 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 12. VI. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[87].

[87] На 19.VI. 1942 г. по каталога на Елена Андреева нама лекция. На 26.VI., 3.VII. 1942 г. – лекциите са отпечатани в томчето „Опорни точки на живота“: Беседи от Учителя държани при Седемте рилски езера и в София – (София, 1942 г.).

МАЖОРНИ И МИНЬОРНИ ГАМИ

Отче наш

„Фир – Фюр – Фен“

„Мога да кажа“

Какво сте запомнили от последната лекция?

Някой път искате да знаете някое минало ваше съществуване. Каква беше последната лекция преди три седмици, не помните. Високите планински върхове по-рано приемат светлината, дълбоките долини, много тежки са, за тях трябва да мине време. Види се всички вие живеете в долини, впечатленията на паметта по-късно идат. Когато се дигне слънцето паметта може да работи, туй показва и степента на интереса, не ви интересува този въпрос. Всяко нещо, което интересува човека, за което туря любов, помни. Неща, които нямат любов забравят се.

Фиг. 1

Какво съдържание може да дадете на тази крива линия от геометрическо гледище? (**Фиг. 1**) Едната част е изпъкнала, другата е вглъбната. На някои хора очите са изпъкнали на някои са вглъбнати. Горната част показва слънчевата енергия, долната – енергията на месечината, която възприема. Всякога когато човек има желание да му дадат нещо, месечината действува. Когато има желание да даде

нещо, слънцето действува. Когато си тъжен, това е месечината. Когато си радостен – то е слънцето. Когато обичаш, това е слънцето. Когато (не) обичаш, това е месечината. Когато си доволен това е слънцето. Когато не си доволен, това е месечината. Сега какво значи омраза? Омра – е туй което сгъстява материята, туй което разредява е любов. Любовта винаги разредява, омразата винаги сгъстява. Какво лошо има в сгъстяването? Някой път нали подквасвате мляко? Млякото първо е рядко, после вие го подквасвате да стане гъсто. Българинът се слави с киселото мляко, с начина на сгъстяването на млякото. Често вие сгъстявате материята. Няма нищо. Казвате някой път, че някой човек е неразположен. НЕРАЗПОЛОЖЕН. Какво разбирате под думата „неразположен“? – Няма нищо да даде. Всеки който не е разположен казва: „Оставете ме“. Не иска да говори, не е готов за работа, не е готов да даде нещо. На туй вие сега давате друго. Какво седи зад неразположението? Ако ледът е неразположен да тече, коя е причината? Мразът в него. Щом се смени температурата веднага ледът става разположен. Значи неразположен си, температура ти е малка. За да станеш разположен ти увеличаваш температурата. Сега вие мислите, че е лесна работа неразположението. Да може в пет минути да го смените. Как бихте сменили в пет минути едно неразположение, едно физическо неразположение. Допуснете, че най-първо забиете една игла половин милиметър на коляното някъде. В разните области като забивате, разни усещания ще имате. Един усет в коляното, друг усет в рамото горе или във врата. На разните места разни разположения ще произведе. Ако забиете на два милиметра съвсем ще се измени разположението. Туй се дължи понеже се нарушават гамите на човешкия организъм, защото страданието това са миньорните гами, винаги има стълкновение. Именно там се изисква много по-голямо умение. При стълкновението се изисква умение да се справиш с противоречията, които срещаш. В мажорните

гами има изкуство. Човек в органическия свят трябва да изучава много добре. Вие, например, пеете „Фир-Фюр-Фен“ и давате едно миньорно настроение. „Фир-Фюр-Фен“ не е в миньорна гама, а е в мажорна гама. В органическия свят едно стълкновение има в трептенията. На една песен наместо да давате простор, да се разпръсват трептенията, вие ги събирате, неразбиране. „Благославяй душе моя Господа“ – към коя гама миньорна или мажорна е? По някой път пеете миньорно „Благославяй душе моя Господа“ – даваш нещо от себе си. Ти като благославяш събираш пак. Да кажем радостта е мажорна гама, скръбта е миньорна гама, недоволството е миньорна гама. В скръбта разбираш, че са взели нещо от тебе. В недоволството нещата не са станали тъй както ти искаш защото много разнообразни са гамите на органическия свят.

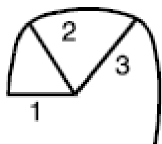

Фиг. 2

Какво състояние имате? Отвън е много хубаво разположен. (**Фиг. 2**) Кривата външна линия дава – мажорна е. Другите линии вътре са миньорни, вътре имате смущение в себе си. Вътре се смущавате. Някой път вие давате вашето вътрешно смущение навън, но ни най-малко не е отвън, отвън вие имате добри условия. Причината на недоволството произтича от личните чувства. Тази линия (3) е много дълга. Линията на милосърдието (2) е по-къса и на наблюдението е много къса (1). Малко си наблюдавал, малко си учил. Онази линия (2) показва, че в някоя лекция, която си държал за милосърдието, много малко знаеш, малко наблюдения имаш. Личните чувства са развити, имаш голямо мнение за себе си, че си голямо величие, че си гений. Геният трябва да е роден. Ако си роден гений – гений си. Ако не си

роден гений да мислиш, че си гений то е едно заблуждение. Ако мислиш, че семето на краставицата е това на крушата, вярно ли е? Казваш: „Това е круша“. То е едно заблуждение. Краставицата си е краставица. Тя (се влече) по земята, никога на може да расте. Динята става голяма, динята е много горделива, пъпешът е много тщеславен. Краставицата е еротична, своенравна е краставицата, по-своенравно същество от краставицата няма във формата, която е дадена. Казвам: Ако ти постоянно ядеш краставица у тебе ще се усили своенравието. Трябва да знаеш като храна с каква друга храна да я хармонираш. Тя е един елемент. Когато човек е нервно изтощен да яде краставица. Соковете на краставицата обновително действуват на човека, но ако той е много здрав и яде краставица тя е много възбудителна, обича да се сърди, побива хората малко. Който няма развито честолюбие, достойнство, да яде дини. Който иска да развие достойнството, личните чувства, дини да яде. Ако чувството на тщеславие е слабо, да яде пъпеши – трябва човек да има тщеславие, не може без него. Трябва тщеславие, общителност, не да е като някой монах. Всичките монаси седят в стаята, имат чувството, че живее между хората и се мъчи. Живее в стаята, недоволен е, че не е в света. Някои живеят в света, пък съжалява, че не е в някой манастир. Трябва да извадиш калугерите от манастира и да ги пратиш в света, и онези, които живеят в света да ги пратиш в манастир.

Какво е предназначението на личните чувства на човека? Казва: „Човек трябва да има достойнство“. Какво е вашето понятие? Най-първо като се говори за честност, то се дължи на личните чувства. На честността основата са личните чувства. Без тях човек става нечестен, обича да полъгва. Личните чувства спасяват човека от лъжа, изключват лъжата. За лъжата подбудителната причина е страхът. Деца, които са страхливи, скрояват една бяла лъжа веднага, майстори са. Лъжата е миньорната гама, събира, не дава. Милосърдието е

мажорна гама. Лъжата е един резултат на самото чувство предпазливост, внимателност у човека. Страхът сам по себе си не е лош, боязливостта не е лоша. Ако човек няма боязливост би се изложил на много големи мъчнотии. Работиш с взривни вещества, трябва да бъдеш внимателен. Ако не си внимателен може да избухне, ще причини големи вреди.

Този човек с плюса и този с минуса и двамата са честолюбиви (**Фиг. 3**). Този с плюса, ако му дадеш ще се докачи, а този с минуса, ако не вземе – ще се докачи, обратния процес е у него. Двамата като се съберат на едно място се допълват. Единият иска да вземе, другият иска да даде.

Фиг. 3

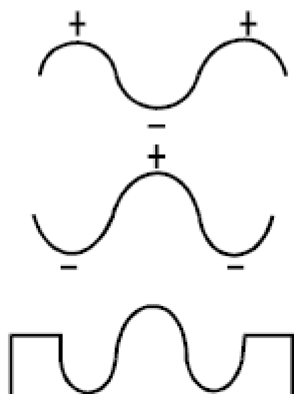

Фиг. 4

Как бихте се справили с това състояние? (**Фиг. 4**) На носа имате една малка запетая. /*Учителят показва кривата линия на ноздрите*/. Две запетаи имате на носа. Ако носът става тесен или широк тия линии съществуват. Човек трябва да диша, да се облагороди. Когато тази линия на носа изчезва не се дава ход да се проявят чувствата. Носът не трябва да бъде сплеснат като книга. Ако имате огледало направете опит да проучавате себе си. Вземете едно малко огледало и наблюдавайте носа си – неговата широчина, дължина, тази малка гърбавина. Три положения, вглъбнатата част на носа, малките криви линии. Като погледнете какво впечатление ще ви направи. По някой път като гледате в огледалото ще ви хареса, друг път няма да ви хареса. Не знаете причините, но не харесвате носа. Някой път не харесвате неговата дължина, къс е. По някой път не може да си обясните, не го харесвате. Не правите никакво измерване, като се погледнете перспективно не ви харесва. Какво трябва да се прави щом не ви харесва? Ако един художник не харесва своята картина той я поправя, рисува пак. Ако искате да направите една промяна в себе си вие трябва да имате един образ някъде. Тогава срещайте хора, които имат хубави носове и вашият нос ще стане добър постепенно. Десет години, ако наблюдавате хора все с хубави носове, носът ви ще се поправи. Ако десет години правите наблюдение за устата и търсите хубава уста, ще се измени вашата уста. Или да кажем, ако четете автори, онези хубавите поети са имали хубави черти. Някои мислят, че могат да бъдат поети. Един гениален поет много правилни черти има. Гениалният има отлични черти. Някои мислят, че гениалният може да има криви черти, изопачен нос. То са заблуждения. Много правилни черти имат гениалните хора. В погледа има нещо хубаво, не гледа надолу, но един широк поглед като че прониква в цялата вселена. Не го интересуват дребнавите работи. Гениите имат самообладание, не се тревожат. Вие искате да станете гениален. Десет

пъти на ден като се тревожите, никакъв гений не сте никаква гениалност няма. Геният ни най-малко не се тревожи. Той мяза на голям извор, който не могат да го размътят. Щом се тревожиш ти си мътна вода. Щом може една муха може да те извади из релсите, че те ухапала или един комар те е ухапал, да ти е приятно да се посмееш малко. Кацне комар, не го бутай с ръката си, но го духни. Ако не разбира, духни по-силно, после пак го наблюдавай. Направил си една смешка. Ти веднага го удариш, убиеш го. Правиш едно престъпление, казваш: „Малка погрешка". Доста голяма погрешка. Като убиеш един комар веднага ще се яви едно престъпление някъде на главата. Обичаш да късаш листа или клонища от дърветата – веднага ще се отрази на лицето.

Та казвам: Съвременните хора искат да се възпитават. Възпитанието е да пазим онзи порядък, който съществува в природата, туй което природата е създала. Тия форми то са безброй опити. Тя е вложила най-хубавото. Ти я това откъснете, онова откъснете и с това пакостите на себе си. Искаш да откъснеш, не бързай да го откъснеш. Искаш да откъснеш един плод нещата казват: „Не ме късай". Погледни го, не го късай. Казваш: „Аз съм свободен". То не е свобода. Ако се търкаляш някъде, удариш в някой камък, свободен ли си? Ако някое течение те влече, удариш се, свободен ли си? Свободен си когато нещата ги правиш доброволно. Свободата изключва страданието. Всяко нещо, което направиш като си радостен в себе си, ти си свободен. Щом направиш нещо пък си недоволен, ти си не си свободен. Та казвам: Щом страдате, не сте свободен. Щом вие не може да търпите, не сте свободен. Щом сте недоволен вътре, не сте свободен. Щом падаш в песимизъм, не сте свободен. Култура. Как, никаква култура няма. Каква култура на краставицата. Някои са прави, някои са криви, защо? Често градинарите изкривяват краставиците – какъвто е неговият ум такива са и краставиците.

Допуснете сега, че една тиква се е покачила на един плет, цъфнала и завързала между два плета. Ако туй се повтаря няколко поколения, ще имате прищипнати тикви. Когато са валчести, показва, че не са имали препятствия, хармонично са се развивали. Ако вашият стомах страда, ако ред поколения са страдали от стомашна система, образуват се вглъбнати линии на лицето. Щом стомахът започне да страда, образуват се вглъбнатини на лицето. Щом стомахът е здрав, тази линия се изправя, хората стават малко по-пълни. Ако започвате да ставате много нервни очите хлътват, потъват навътре. Потъването е един дисонанс, като гледаш не ти е приятно. Между горния и долния клепач няма тия линии другите са пречупени линии. Ако човек става нервен, постоянно очите се събират и отиват към носа. Очите се събират, не се отдалечават. Ако човек започва да става по-свободен, отдалечават се очите. Когато очите са наблизо показва, че си бил много нервен в миналото. Щом си неразположен, трябва да се отдалечат. Ако вземете носа и очите, на каква далечина трябва да бъдат очите от носа? Природата математически правила опити, на известна дистанция ги е поставила от корена на носа. Какъв характер се е създал? Казвам сега: Какви искате да бъдат вашите очи за в бъдеще, на какво разстояние? Казвате: „Да се възпита човек“. Как ще се възпита човек? Щом устните започват да стават тънки какво показва или ако са много дебели. Те имат известна дебелина по отношение на цялото лице. Горната и долната бърна трябва да имат съотношение. Колко трябва да бъдат? Може да бъдат един сантиметър, може да бъдат половин сантиметър. Та казвам: Една майка, която е била в безпокойство може да създаде много тънки устни на детето. То не е здравословно състояние. Горната и долната бърна са възприематели, те възприемат енергия. Горната – предава енергия, долната – приема. Долната бърна има туй съотношение. Ако се стесняват устните, чувствата се намаляват, човек не е свободен.

Затова казвам: Дръжте устата си свободна. Не стискайте устните, но така да се допират, не да бъдат отворени, но спокойни, едва да се допират. Да имате едно нежно допиране на устата. Когато вие се разгневите свивате устните си. Когато се радвате, отваряте ги. Винаги дръжте устата си свободна. Не правите тия работи, те се механически, оставете устата си свободна.

Та казвам: Вземете да поправите устата си. Най-първо направете наблюдение върху изпъкналата част на носа и върху широчината. Вижте колко пъти ще ви бъде приятно и колко пъти ще ви бъде неприятно, дали ще ви харесва носа. Да се отбележи плюс или минус. Вие ще кажете: „Сега това нас ни остана да работим“. Че по-хубава работа от тази работа няма, да гледаш на носа как го е създала природата. То е привилегия. От органическо гледище природата е мислила какъв нос да създаде на човека. В птиците, в рибите, в животните правила опити и направила носа на човека. Тя се радва на един човешки нос. В рибите има нос, в птиците има нос – носът е дълъг процес на умствения, на благородния свят, който дал на носа едно изражение. Носът е светилник. Може да имате един червен светилник. Външно носът е светилник. Като се тури умът да има хармония между (него и) светилника. Казвам: Един красив ум изисква един красив светилник. Ако го няма светилника гледайте по-кой да е начин. Купете един хубав светилник. Един нов начин на възпитание е това. Някои от вас сте учители. То са нови методи и стари методи. Умът се проявява чрез носа. Ти може да изучаваш човешкия ум най-първо по носа. Възвишените прояви на ума може да ги изучаваш чрез челото. Душата, състоянието на ума може да го изучаваш под носа отдолу. Три метода има. Може да изучаваш ума от чисто физическо гледище, от духовно гледище и от Божествено гледище. Три прояви има. Писанието казва: Като направи човека по образ и подобие, като направи хубавия нос на човека, вдъхна му дихание. Тогава Господ

видял, че той станал жива душа. При хубавия нос станал жива душа. Ако не е носът душата не може да се прояви.

Та казвам: Нали искате да бъдете красиви, носът трябва да бъде красив, устата трябва да бъде красива. Красотата трябва да бъде мярка за всички органи. Целта на човешкото възпитание е красотата. Да се даде на всеки орган красота. Красотата е разумната проява на всичките органи и на разумните сили, които седят зад тези органи. Да се помолим на Господа да ни даде един хубав нос. Като станеш сутрин да помислиш пет минути за носа. Да помислиш, да го погалиш, да дойде храна да го нахраниш. Ти по някой път го хващаш грубо, теглиш го, няма възпитание. То е много грубо възпитание. Аз, ако бих възпитавал малки деца, бих ги учил как да се обхождат с носа си. Природата обича мекота, нежност и разумност. Ние и с ръцете си сме груби. Ако ти онова, което Господ ти дал не го уважаваш, ако ти не уважаваш очите си, тия очи и в другия, и Божествения свят ще ти трябват. Очите имат три прояви. И в Божествения свят трябва нос. Вие нямате понятие, какво може да бъде носът. Като видите Божественият нос никога няма да го забравите. За хиляда години ще бъде запечатано. Ще кажете: „Това е нос“. Той ще бъде като светлина в тъмнината, като блесне, блесне с някоя светлина, че веднага вие се насочвате в правата посока. Един хубав нос в мрачната нощ е запалена свещ, показва къде да вървиш. Ако този нос не свети ще се блъскаш в едно дърво, в друго дърво. Имали сте красиви носове, изопачили сте ги. Ред поколения са ги изопачили.

Сега достатъчно е туй.

Добрата молитва

XXI година, 32 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 10. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[88].

[88] Бележка на стенографа: „На 19. VI. 1942 г., на 26. VI. 1942 г. и на 3. VII. 1942 г. Учителя е на Рила."

ХИМИЧНИ ЕЛЕМЕНТИ

Отче наш

„Махар Бену Аба“

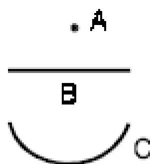

Фиг. 1

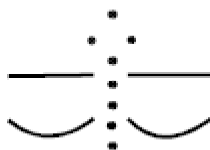

Фиг. 2

Какво бихте направили, ако имате една точка, една права линия и една крива линия? (**Фиг. 1**) Какво бихте създали? Например, кои са ония положения, които свързват хората помежду им? Някои явни връзки няма, но свързва ги. Някои хора са свързани. Имате връзка чрез тялото, други чрез сърцето, други чрез ума. Нещата могат да бъдат разхвърляни. Най-напред каквото и да е трябва да се прекара през ума. Човек трябва да има ясна представа за предметите в ума си. (**Фиг. 2**). После той трябва да познава техните качества на сърцето или с волята си трябва да познава техните отношения. Един цигулар, който има една цигулка, храни ли я с нещо или тя храна иска ли от него? Цигулката нищо не иска от цигуларя. Той от цигулката какво може да иска. Той изисква от цигулката да издава хубави тонове, после да се не разиграва, да не излиза из кутията да ходи където иска.

Като отвори цигулката иска там да седи. Когато той отвори кутията, тогава да излиза. Когато той я затвори там да седи. Питам: Ако вие сте в положението на една цигулка какво бихте казали? Казвате: „Цигулка е това“. Допуснете, че вас ви затворят в кутията, какво ще кажете, ако сте в кутията. Стига да сте в една кутия, да няма влага, да сте в ръцете на един цигулар добър, не в някой, който обича винцето и ракийцата. За премяната на цигулката не мисли никак. Коя е премяната на цигулката? – Лакът е премяна, лакът е най-хубавата дреха, която задържа красотата на тона, после предпазва цигулката от влага.

Да допуснем, че имате основните елементи водород, кислород, въглерод и азот. Отличават се по няколко качества. **Водородът** е най-редкият, другите са по-гъсти. Водородът има едно свойство, че се възпламенява. Той е много сърдлив, гори като се запали. **Кислородът**, той обича да подклажда работата. Дето има скарани хора, той е. Той сам не се кара с хората, но дето има кавга той подига кавгата и му е приятно като има кавга, защото има горение. Сръднята е горение. Без сръдня на какво би замязал светът? Ще замръзнат. Като се разсърди гори. В живота има горение. Горението е по-добро отколкото омраза. Природата го е турила и той съставя цар. Кислородът казва: „Да не изгасне огънят“. Като изгасне огънят в света всичкият живот ще изчезне. Затова постоянно подклажда, дава своето съдействие. **Въглеродъ**т образува дрехата около този огън. Туй, което вие наричате дим то е дрехата на огъня. **Азотът** образува отношението, да не замине нито един от трите елементи. Той е справедлив. Това е разумността вътре в природата.

Та казвам: Ако вие имате много водород, вие се заплашвате да горите, кислорода поддържа горението. Ако имате въглерод той ще образува дим вътре във вас. Много дим, ако имате ще бъдете неразположени. Ако сте много разумни ще бъдете голям критик ще

критикувате. Големият критик в света обелва кожата. Разумният казва: „Да се снеме кирта от тялото." Започва, но като снеме кирта снема и кожата, охлузи я. Някои хора разумни има, които като снемат кирта снемат и кожата. Кожата на място трябва да си е.

Сега вие по някой път се сърдите и мислите, че не трябва да се сърдите. Защо се сърдите? Казвате: „Не трябва да се сърдя". Без да поддържате, че трябва да се сърдите, вие се сърдите. Сега защо не трябва да се сърдите? Защо трябва да се сърдите? Двама души защо трябва да се сърдят? Единият да се разсърди разбирам. Двама души на една цигулка може ли да свирят? На пианото двама души може да свирят. Единият ще свири на долния регистър, другият на горния регистър. Някой път може да прекръстосат ръцете на пианото, но на цигулката не може двама души да свирят. Ако двама души се разсърдят как ще оправдаете сръднята? В природата сръднята е далечна причина. Всяко нещо си има своята разумност. Ако един тури ножа на точилото и завърти точилото, точилото не иска да наточва ножа, ножа не иска да го точат, защото честолюбие има в тях. Казва: „Мене точило ли ме точи". Точилото казва: „Аз ножа ли ще точа върху себе си?" Дойде един, завърти точилото и точи ножа без да иска, и ножът се точи без да иска.

Много от вашите постъпки не зависят от вас. Вие се точите, не зависи от вас. Точите се без да зависи от вас. Трябва ли да се месите в работата на онзи, който ви точи? Трябва ли да се месите в работата на точилото и ножа? – Не. Има нещо в природата, което не зависи от нас. Времето може да се влоши, може да бъде сухо. Влажното време не зависи от вас. Защо е влажно то е негова работа. Сухото време то пак не зависи от вас. Препятствува ли ви сухото време? Ако не знаем как да постъпваме, сухото време и влажното време може да ни препятствуват. По отношение природата сухото време е на място и влажното време е на място, защото в сухото време се образува доста

прах, този прах се дига в пространството и става като основа на дъждовните капки. Без прах дъждовните капки мъчно се образуват, без праха се размесват. Сухото време става основа да се образуват дъждовните капки.

Казвам: В живота вие разсъждавате някой път и вие се месите в работата на природата. Някой път вие сте недоволни от вашия ум, не сте много умни. По какво вие определяте, че не сте умни? По някой път определяте, че не сте свободни. По какво определяте свободата? По какво определяте разумността? Допуснете, че вие сте един ловец, дигате пушката, мерите едно дърво, искате да видите дали ще умерите дървото. Удариш дървото и казваш: „На място бия“. Идеш на друго място още по-далече, мериш с пушката. Днес 20-30 пъти хвърляш, казваш: „Аз съм свободен“. Ти си свободен, но дървото, което мериш свободно ли е? Като стреляш, удряш го. В какво си свободен? Свободен си да стреляш. Показва, че на място биеш, дето замерваш, удряш. Твоето замерване на това дърво разумно ли е? Защо не избереш някой камък някъде нагоре, ами защо избираш дърво? Вие сте такива ловци, дигате вашите пушки като запратите някоя мисъл. Теглите един куршум казвате: „Туй е на място“. Теглите на друго място, пак биете на място, но да му мислят дърветата. – „То – казвате – да знае, да не е дърво“. Какво трябва да бъде. – „То човек трябва да бъде“. Хубаво, ако всички дървета бяха човеци и нямаше дървета, какво щеше да стане? Ако имате една градина без дървета каква ще бъде тази градина? Хората страдат от две неща в природата: от имане и от нямане. Може да страдаш от изобилие на вода, може да страдаш от недоимък на вода. Може да страдаш от изобилие на хляб, може да страдаш и от недоимък на хляб. Може да страдаш от изобилие на въздух, може да страдаш от недоимък на въздух. Как бихте се справили с имането на вода и с нямането на вода? Как бихте се справили с огъня? Искате да вземете огън, как бихте се справили,

ръката изгаря? Какво ще правите, ако имате огън? – Трябва да имате някой помощник. При огъня кой помощник имате? Ще вземете пръст, ще турнете в някоя паница, ще турите и огъня вътре. Ще вземете малка печка, ще турите огъня вътре. Кое може да превърнете на паница? Представете си, че вас ви трябва огън. Как бихте го пренесли от едно място на друго? Вие не сте правили опити.

Ако измерите температурата на човека и започнете да му казвате известни думи може да се подигне температурата. Направете опит. Вие се обидите някой път, казвате някоя обидна дума. Ще забележите дали се подига температурата. Трябва да имате един уред, който добре да измерва температурата. Някои думи има, които може да понижат температурата.

Та казвате: „Какво бива от думите“. Има думи, които образуват понижение на температурата, сърцето се свива, и по някой път всички удове се свиват, и ръцете, и краката. По някой път се разширяват. То е процес нормален в природата – свиване и разширение. Ако след всяко свиване не става разширение и ако след всяко разширение не става свиване, то е като физармония, като се свива свири, като се разширява и като се свива, дава се възможност на онзи, който свири. В единия случай в разширението се внася въздух, в другия случай се изпъжда въздуха и инструмента свири.

Вие имате един инструмент, с който още не сте се научили да свирите. Имате тяло, което още не сте научили да го използувате. Имате ум, който не може да използувате хубаво. Имате сърце, което не можете да използувате хубаво. Затуй често казвате, че в природата има ритъм. Кой е основният ритъм в света, който трябва да приемете за мярка? Според вас кой е основния ритъм? Аз да ви кажа: Основният ритъм в природата е човешкото сърце. Този ритъм показва какво е нормалното състояние на човека. Сърцето показва дали човек е в хармония с природата или не. Когато сте в хармония

вашето сърце бие по един начин, щом сте в дисхармония – бие по друг начин. Има едно нормално биене, което всеки трябва да спазва. Истинският живот върви по този ритъм на сърцето. Някой път когато този ритъм се наруши, като спре ритъма, хората умират, излизат из ритъма навън. Тогава изчезва земният живот. Туй сърце, този ритъмът, регулират мисълта, регулират и човешката воля. Защото каквото е сърцето, такъв е и умът. Каквото е сърцето, такава е и волята на човека. Та в туй отношение сърцето играе важна рол, мери отношенията на човека. Какъвто е неговият ум, каквото е сърцето, каквато е волята, такова е и проявлението на душата. Вие най-първо казвате: „Защо ни е туй сърце?“ Сърцето говори постоянно, сърцето казва: „Добър, справедлив, разумен – добър, справедлив, разумен“. Щом направиш някаква погрешка, разумността носи светлина, справедливостта носи топлина и доброто носи сила в живота. Ти не може да бъдеш силен, ако не си добър. Ти не може да имаш топлина, ако не си справедлив и ти не може да имаш светлина на ума си, ако не си разумен. Ние искаме разумност в света без светлина, искаме добри чувства в света без справедливост, то е невъзможно. Искаме сила в света без доброто. Никой човек в света не може да бъде силен без доброто. Доброто е, което носи сила. Силата е една необходимост. Нищо в света не може да се извърши без сила. За да се пренесе един предмет от едно място на друго, трябва сила. Онзи цигулар, който има цигулка какво трябва да прави? – Трябва да свири. Не тъй да свири само, трябва да бъде майстор.

Да мислите – това е един процес, да знаете как да се справите с вашия ум. Да чувствувате – вие трябва да знаете как да се справите с вашето сърце. Не да заповядвате на сърцето си. Човек, който не е умен, той не може да заповядва в света. Има само право да заповядва само онзи, който е добър, справедлив и разумен. Онзи, който не е

добър, справедлив, и разумен, устата му трябва да бъдат затворени. Ако бихте казали нещо никой не би ви слушал.

Сега вие искате лесните работи. Лесната работа е в латерната. Цигулката не е лесна работа. Гледал съм някой тури латерната на гърдите, завърти дръжката, върти, свирец е. Гледал съм ги във Варна. Като завърти ръчката свири нагласени работи. Няколко парчета свири. Всеки може да бъде такъв музикант. Това е най-лесното изкуство. Трябва да имаме пари – ръчка. Трябва да имам знание – ръчка. Трябва да е добър – ръчка. Казва, да е разумен – ръчка. Този употребява третия метод, кривата линия. В живота човек, който не разбира законите на точките, на правата линия, който не разбира законите на кривата линия, той не е запознат с живота. Точката – това е умът, правата линия – това е сърцето, кривата линия – това е човешката воля. Отношение имате. Точката – това е човешкият ум. Трябва да разбираш законите. Тази точка не седи на едно място, тя се движи. Благодарение на движението на точките се образуват правите линии. Благодарение на правите линии се образуват кривите. Правата линия е образувана от точка, кривата линия е образувана от правата линия, в зависимост са.

Казвам: Кривата линия значи е пътят за извършване на една работа разумно, с най-малкото иждивяване. Правата линия да я свършиш в най-скоро време. Ти не можеш да свършиш една работа бързо без правата линия, само по правата линия може. За да се справиш със светлината ти трябва да бъдеш точка. Човек, който не може да вземе формата на една точка, той не може да се запознае със законите на светлината. А________В Питам сега: А и В образували ли са правата линия, причина ли са те за образуването на правата линия? – Не са причина. Какво представят А и В? А – е изгрев, В – е залез. Или А е отдето започва, В е дето свършва. Туй са две положения. Крайните предели на правата линия са А и В. Къде отива

после? Отива там дето започва и там дето свършва, ако мислите оттам нататък къде ще иде. Питам ви: След като се наядете къде отивате? Казвате: „Къде ще ида“. След като се наядеш къде ще отидеш? След като се наядеш по права линия вървиш. Под думата „започва от А към В“ какво разбирате? Тя е една мисъл, която се свършва. Значи, премества се от едно място на друго. Разрешил си един въпрос, къде си отишъл след като си се наял. Пак има едно вътрешно движение. Най-първо си турил храната в стомаха. Тази храна след като се смляла известни сокове влезли в дробовете. След като се пречисти тази кръв, влиза в мозъка, образува човешката мисъл и тази мисъл се изпраща по цялото тяло. Всичките клетки участвуват в туй благо. Ти си ял, господар си на яденето. След като си ял приготвят храната. Всичките малки клетки чакат господарят да изпрати храна. След като нахрани всичките клетки, господарят пак наново яде. Клетките пак чакат. Значи храна отива от А до В. В – са всичките клетки, които чакат храната. А – е господарят, който яде. Казва: „Тази работа сега ще се уреди.“ Та казвам: Ако вие сега не искате да служите на вашите клетки, защо ви е вашето ядене? Единствен Бог е в света, който е помислил за всички. Множеството сме ние, към които всички Божии блага идат. Следователно, всяка една малка клетка трябва да възприеме благото, което иде от Бога. Всичкото благо не е заради тебе. Колко ще изядеш? Щом в човека се зароди желание той да бъде като цялото, той влиза в стълкновение. Всичките ви страдания произтичат, че вие искате да бъдете някой път като цялото. Представете си, че вие имате формата на един слон, кой ще ви приеме в къщата си? Представете си, че имате формата на един кит, кой ще ви приеме? Вие някой път с вашите големи идеи, вие сте като китове. Хората се страхуват от вас. Казва: „Много учен човек“. Той е учен човек, но ученият човек какво подразбира? Изобилието на

вода не е за него. Изобилието на водата трябва да се употреби за растителното царство.

Та казвам: Вие схващате живота, казвате: „Трябва да бъдем разумни“. Всеки човек трябва да бъде носител. Вие не може да вземете в собственост мисълта. Че може ли да турите вашата тапия на доброто, да кажете: „Туй добро е мое“. Може ли да турите тапия на справедливостта, може ли да турите тапия на разумността, разумността само за вас да бъде? – Не. Значи истинските неща в света се дължат на всички. Доброто принадлежи на всички, то е едно благо. Всяко същество трябва да участвува в това благо. Разумността е едно благо. Сега вас не трябва да ви спъват степените, кое колко се употребява. Всеки човек трябва да участвува в туй благо. То не може да бъде собственост. Когато се заражда идея вие да бъдете по-разумни, разбираме повече разум. Разумен или неразумен, те са относителни неща. Какво има, ако една линия е по-дълга, друга не така дълга? Ако една линия е по-дълга, с колко е по-дълга? Може да е един път, може да е два пъти по-дълга. Някой път вие седите и сте недоволни от живота, казвате: „Не съм здрав, не съм умен, това не съм, онова не съм“. Защо разсъждавате по този начин? Ако Господ би ви дал формата на една жаба какво ще правите? Ако би ви дал формата на един комар, какво ще правите? Ако ви даде формата на едно дърво, какво ще правите кажете ми? Ще зависи от вас каква форма да имате. Бог създал човека по образ и подобие на себе си. Всичките хора трябва да мязат на него. За какво мислите вие? Вие не мислите да бъдете по образ и подобие на Бога т. е. да употребите Неговия закон на любовта и Неговата мъдрост и на истината. Искате да бъдете красив, да се радвате на Петка, Драгана. После да имате доста парички, да имате къща, да живеете охолно, да се разхождате с автомобил, да турите шапка. Тези неща са второстепенни. Най-първо Бог е създал човека да носи Любовта със себе си. Любовта трябва да

носи, понеже без любов той живота не може да възприеме. Той трябва да носи знанието, понеже без знание, светлината не може да дойде. Той трябва да носи истината, понеже без истината, свободата не може да дойде. Туй което хората усещат, щастието, че те трябва да бъдат щастливи, то е крайният предел на истината. Ти не можеш да бъдеш щастлив, свободен без истината.

Сега вие ставате сутрин и сте недоволни защото не мислите. Слънцето за вас изгрява, вятърът за вас духа, водата за вас тече, дърветата израстват за вас. Вие няма да благодарите на Бога за туй благо, което ви е дал. Вие сте видяли някоя шапка на някоя витрина или някой автомобил, или обуща и сте недоволни. Те са последни работи. Какво сме направили, какво сме внесли в света? какво трябва да принесе човек? Аз бих ви препоръчал: Всеки да чувствува, че е слуга на Любовта. Всеки да чувствува, че служи на Мъдростта и на Истината. Трима учители има, които човек трябва да слуша. Първият учител това е Любовта. Вторият учител това е Мъдростта. Третият учител това е Истината. Главата ти да служи на Мъдростта. Сърцето ти да служи на Любовта, а тялото ти да служи на душата, то трябва да служи на Истината. Тялото ни трябва да бъде в служение на Истината. Сърцето в служение на Любовта и умът в служение на Мъдростта. Тогава ние ще разбираме живота и цялото битие друг изглед ще има. Вие седите и казвате: „Хубаво е човек да си похапне хубаво“. Ти не може да ядеш сладко, ако не служиш на Любовта. Ако нямаш достатъчно светлина в живота си, ти ще се спъваш и всякога ще бъдеш недоволен. Ако не служиш на истината тялото ти няма да бъде здраво, пак ще бъдеш недоволен. Истината е онова естествено състояние на тялото да бъде здраво. Любовта е онова естествено положение на тялото дето човек може да бъде доволен от онова, което има. Някой път вървиш и умът ти е смутен. В какво вярваш? Ако в къщи вие имате повече дим какво показва? – Че горението не е

пълно. Ако има по-хубаво горение, харчи се повече енергия отколкото трябва. Значи кислородът само бърка. Ако в къщи ограничението е голямо има един недоимък.

Та казвам: Ще пренесете вашата химия в себе си. Като станеш сутрин ще видиш въглерод ли имаш повече, водород ли имаш повече, кислород ли имаш повече или азот? Туй, което имаш повече, дай го навън, не го дръж. Да остане толкоз колкото е необходимо за горението, за всичко онова, което се нуждаеш. Ако остане ти да идеш да купиш въздух от някой бакалин ще умреш. Въздухът е на разположение, приеми въздуха, но не да бързаш да приемеш въздуха веднага. Съзнанието ще дойде. Вие ходите по някой път и правите погрешка. Вас ви трябват светли мисли и желания, вие идете при някой бакалин. Щом си неразположен доброто е около тебе, ти ще възприемеш мислите, няма да ходиш да ги търсиш другаде. Не ходете да питате, но я възприемете. Мисълта съществува вътре в природата. Всички цитират стиха, че живеем и се движим в Бога. Ходите да търсите мисли из книгите, то е друг въпрос. Когато няма какво да правите, четете книги. Да кажем ти си в гората, няма библия, къде ще намериш някоя мисъл, която е писана или някое изречение? Ще ви дам едно правило. Светлината какво показва? Ако слънцето изгасне, веднага светлината в нашия салон ще изгасне. Щом тук свети, значи слънцето гори. Ти казваш: „Аз не мога да мисля“. Че в цялата природа мислят. Казвате: „Бог мисли“ и аз мисля, ако той престане да мисли тогава може да кажете. Но кажете: „Бог мисли и аз мисля“. Казвате: „Ти не може да мислиш“. Аз мисля понеже Бог мисли, нищо повече. Казваш: „Аз не съм добър, не може да бъда добър“. Но понеже Бог е благ и добър и аз съм благ и добър, нищо повече. Щом Бог е справедлив ще кажете: „И аз съм справедлив“. Справедливостта не произтича от нас, тя произтича първо от Бога. Разумността произтича от Бога. Няма да мислиш, че ти си само

разумен в света. И ние мислим тогава може да разрешавате въпросите. Като се намериш в мъчнотия ще разрешиш мъчнотията. Сега как разрешавате въпросите? /Учителят погледна часовника, той спрял/. Да не разрешавате въпросите като този спрелия часовник.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 33 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 17. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПРАВИЛНО ДИШАНЕ

Отче наш

Да имаме едно упражнение: Дясната ръка пред лявата успоредни наляво, движи се дясната по лявата, докато дойде настрани – вдишване. Лявата пред дясната, движи се по дясната, докато дойде настрани – издишване.

Ръцете да бъдат хоризонтални и пръстите да бъдат на същата плоскост.

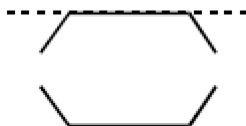

Фиг. 1

Ръцете настрани, пръстите настрани хоризонтално. Издигане на китката само – вдишване. Спускане на китката хоризонтално – издишване (**Фиг. 1**). Съвременните светски хора мислят, че сегашните хора са много културни, преди хиляди години не са били културни. Прави са. Тази култура, с която те мерят, тя е една преходна култура. Вие мислите, че в дърветата няма никаква култура. Тия дървета, процесите, по които храната приемат от земята, начинът, по който образуват своите плодове, соковете, които събират, показват че и те имат култура. Паякът, който изтъкава такава тънка нишка няма ли култура? Човек докато направи такава нишка ще минат векове още, сега считате, че този паяк не е културен. Как е възможно некултурният паяк да направи такава нишка? Например, вие някой път мислите, че сте много културни. В какво седи вашата култура на учен човек? Не е за критика, трябва да имаме една ясна представа.

Даже в бобовите растения – нали казват, че в растенията няма съзнание – ако посеете боб и турите до него наблизо суха пръчка, то почва да се увива и да се качва по нея. Отде му иде на ум да се качва нагоре по пръчката. Ако наблизо до сухата пръчка има някаква друга фиданка, остава сухата пръчка и започва да се увива и качва по фиданката. Значи има предпочитане за нещо по-устойчиво.

Та казвам: Културата в света върви по два начина, има една култура на доброто и култура на злото. Има хора, които учат културата на доброто и други, които учат културата на злото. По какво се отличават? Вземете един вълк с години учи културата на злото, знае как да хваща една овца, да я удави. Една лисица знае как да хване една кокошка, да я удави. Този вълк дълго време се е упражнявал. Кога му дошло на ума да хване една овца и да я изяде. Кое му дало повод? Някои казват, че месоядните животни във време на ледената епоха се научили да ядат месо понеже растителността е била слаба. Това са предположения. Защо белите кръвни телца, които са в човешкия организъм като влезе някой бацил го изядат? Хващат го, изядат го. Виждаме тези бели кръвни телца са като стражари. Те хващат враговете, които влизат в човешката кръв и ги изядат. Някой път при някои болести толкова много влизат от враговете в кръвта, толкоз много се размножават, че не могат да ги изядат – тогава човек боледува. Казвате, че това е един инстинкт. Инстинктът, това е разумен подтик в природата. Кое е онова, което подтиква вълкът да изяде овцата или кое е онова, което подтиква овцата да опасе тревата? Има нещо в природата, което ги подтиква. Значи природата има два стремежа. Нали мнозина от вас сте яли печени кокошки, може преди 25-30 години, като малки деца сте яли. Седели сте при майка ви, която заколва кокошката, вие чакате да ви опече джигера. Кое ви е подбуждало за джигера. Отде ви е дошло на ума, че джигера трябва да се изяде. На един ангел никога няма да му дойде на ум, като колят

кокошката да му дадат джигера. Вие седите при майка си и чакате да ви даде джигера, да го опече и вие да го изядете. После намирате, че е доста сладък.

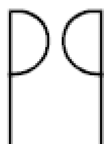

Фиг. 2

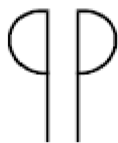

Фиг. 3

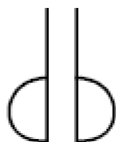

Фиг. 4

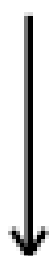

Фиг. 5

Фиг. 6

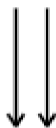

Фиг. 7

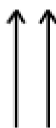

Фиг. 8

Когато вие обичате един ваш приятел всякога го гледате в лицето. Този, когото обичате го гледате в лицето, усмихвате се. Щом се разсърдите, обръщате гръб. Отде води своята култура? Трябва да има свой смисъл, обърнеш гръб, не го гледаш с лицето. Ако на двама се разсърдите и двамата не гледате. Щом се примирите, обърнете лицето. Питам: Сега откъде води подтика да си обърнете гърба, психологически как ще го обясните? Тези две същества се гледат, обичат се (**Фиг. 2**). Тези (**Фиг. 3**) – се сърдят. В какво седи сръднята? Тези, които се сърдят обръщат гърба. Тези, които се сърдят гърбовете им са близо. Тези, който се обичат лицата им са близо, гърбовете надалеч. Щом гърбовете на хората са един до друг – те се сърдят. В сръднята казват: „Аз нищо не ти давам". Ако един бакалин ти обърне гърба казва: „Нищо не ти давам". Ако клиентът и той обърне гръб на бакалина и той казва: „Аз пет пари не ти давам". Щом се обърнат вече лице с лице имат отношение. Тези хора, които се сърдят са от два различни свята. Може да се сърдят две същества, които са от два различни свята. Както е представено, тия които се сърдят не е право, по-добре така трябва да се нарисуват, с главата надолу (**Фиг. 4**). Сръднята е едно течение в природата. Когато хората се обичат, течението е възходящо (**Фиг. 5**). Когато се мразят, течението е надолу

(**Фиг. 6**). Ако две същества слизат надолу и двете се сърдят (**Фиг. 7**), когато се обичат се движат нагоре (**Фиг. 8**). Обаче ти щом се сърдиш, сръднята трябва да е обоснована. Сръднята има разумност. Трябва да се сърдиш, да се разгневиш, но трябва да има причина защо да се сърдиш, не без причина да се сърдиш. Значи да е обоснован гневът или сръднята да е обоснована. Ако не е обоснована ти правиш пакост на себе си. Разсърдиш се, сам не знаеш защо се сърдиш. Сега за пример, кой е най-малкия повод за сръднята? Може ли да ми дадете най-малкия повод кой е за да се разсърдиш? Допуснете, че отивате на концерт, имате желание да вземете първото място. Не ви дават първото място, третото място. Сърдите се как тъй да не ви дадат първото място, разсърдите се. Първото място в концерта не е най-хубавото място. Някой човек да го слушаш отдалече е по-хубаво, отколкото да го слушаш отблизо. Казвам сега: Кой е най-малкия повод за сръднята, нали сте се сърдили? В детинството може ли да си спомните един пример? Между две деца има спор, разсърдят се, защо? За една ябълка. Майката дала две ябълки, на едно братче била по-голяма, другото братче се сърди, защо другото братче взело по-голямата ябълка. Или сестричето се сърди защо братчето взело по-голяма ябълка. Отде познава братчето или сестричето, че голямото братче взело по-голямата ябълка? Щом сестричето или братчето се сърдят, че голямото братче взело голямата ябълка, как мислите каква е любовта му? Слаба е любовта му. Щом сестричето обича братчето ни най-малко няма да се сърди за голямата ябълка, радва се. Щом не го обича, сърди се. Сестра, която не обича брата взема голямата ябълка. Братче, което не обича сестра си взема голямата ябълка. Вие като учители искате да знаете какъв е характера на децата. Ако аз бих ги възпитавал искам да зная кои деца се обичат, ще ги разделя две по две, ще дам на по-големи и по-малки ябълки и ще видя кой какви ще вземе. Които се сърдят не се обичат. Щом се разсърди, че е взело

голяма ябълка обичта е малка. Някои от вас може да направите опит с големите хора, същият закон е.

Та казвам: Щом се сърдите един на друг любовта ви е малка. При голямата любов сръдня няма. Щом се сърдите на баща си и на майка си любовта е слаба. Щом се сърдиш на баща и на майка си, любовта ти не е голяма, не е нормално. По някой път вие се сърдите, че светът не е добър. По някой път сръднята отива по-далече. Вие се сърдите, че природата не ви е дала нещо, една вътрешна сръдня има. Че какво да ви даде природата?

Та казвам: Сега ние схващаме по този начин. Щом се сърдим ние мислим, че в дадения случай не сме авторитети. Сърдите се, че сте бедни, сърдите се, че хората воюват. Питам: Една овца като воюва ще стане ли силна като вълка? Ако тя воюва може би ще развие тя краката си да бяга повече или ако е птица да хвърка, отколкото да се състезава.

Та казвам: Сега природата всичко използува. Сега всеки един от вас може да знае. Тези хора, които се сърдят, ред поколения, които са се сърдили, главата им е по-широка. Тези, които са мирни главите им са продълговати и тесни. У вълка главата е по-широка, у овцата е по-продълговата и тясна. Във всички миролюбиви същества, в повечето млекопитаещи, които са меки по характер, тесни са главите им. Какво съответствие има между широката и тясната глава? Когато миролюбивите същества мислят повече, по-активни са, по-подвижни са. Едно месоядно животно обича да бяга. Тревопасните животни, които бягат за да спасят живота си, постоянно е в тях бягането. Другите в началото бягат, после бягането им отслабва. Тези с широките глави имат скрита енергия и тази скритата енергия в месоядните животни става причина, че у тях стават доста спорове за яденето. Спор за яденето у тревопасните не става. У тревопасните спорове стават за любов. Два коча се бият за любовни работи, блъскат

си главите. Казвам сега: Защо се бият, какъв е поводът да се бият за храната? Значи, ако у вас стават спорове за яденето вие спадате към месоядните животни. Аз изваждам заключението: Месоядството започна с Ева. Яденето на плода от забраненото дърво е месо. Казва: „Няма да ядеш месото на животните". Ева казва: „Защо да не ям, защо да не си сготвя едно ядене?" Може би Ева беше първата, която сготви една кокошчица. Изваждам заключението: Като излязоха из рая, майката, която беше се научила, че животните може да се сготвят (научи и) родените деца Каин и Авел. На този кроткият Авел му дойде на ум, че закла едно животно и го принесе жертва на Бога. С туй даде пример на брата си. Брат му каза: „Ако след заколването на едно агне Бог прие и го благослови, аз, ако заколя брата си и го принеса жертва ще имам много по-голяма благословение".

Та казвам: Пред нас често се представя въпроса за яденето. Зависи какво ядеш. Ако съвременната наука иска да измени човешкия характер трябва да се подбира храната. Например, ако се храните един месец само с череши, един месец само с ябълки, един месец само със сливи, един два месеца само с картофи, само с жито или само с ечемик, или само с ръж, или само с ориз, или само с грах, или само с боб, или само с гулии, или само със зеле, ако се храните цял месец само с грозде ще видите какво влияние ще окаже. Всичките тия храни имат разни влияния. Всеки един плод има особени качества, които се предават на човека. Та казвам: Ние се запознаваме с плодните дървета, с плода и придобиваме съответни качества, които те ги имат. Преработваме този материал на растителното царство. Те знаят по-добре да хванат (енергиите), които идат от слънцето да ги приготвят, да ги обработят заради хората.

Та казвам: Когато правите упражненията, дишайте. Аз бих ви дал да се упражнявате една седмица. Първия ден направете едно упражнение, дишайте и мислете за показалеца. Наблюдавайте след

първия ден какво ще бъде разположението. Като дишате поставяте десния показалец на левия, движите го до основата на левия и вдишвате. Движете десния палец до върха на левия и издишате. Вие считате, че това не е важно. Като дишате разстоянието от върха на показалеца до първата сгъвка, значи първата фаланга на пръста, ще даде умствен характер на мозъка. Втората фаланга ще даде духовно разположение и третата фаланга ще даде чисто физическо разположение. Три свойства ще дадете. При основата на палеца ще придобиете повече сила, при средната фаланга ще добиете повече чувствуване и при първата фаланга повече ум. Правилното дишане трябва да развива светлина в мозъка, топлина в сърцето и сила в тялото. Ще добиете и сила в умствената система. Сега по този закон като дишате, тази първата фаланга трябва да образува светлина, втората трябва да образува топлина и разумното трябва да образува сила. Ако искате да имате мярка за правилното дишане. С първия пръст като дишате ще дадете светлина, но ще дадете достойнство на тази светлина. С втората фаланга ще дадете съдържание на топлината и после ще дадете сила. Тази сила ще бъде еднакво разпространена по цялото тяло. Защото в дишането имаме един процес да се достави достатъчно енергия в мозъка, достатъчно топлина, достатъчно влияние в сърцето и достатъчно сила в цялата мускулна система. Когато енергията не е разпределена правилно в мозъка, дихателната система и мускулната система, имаме вече едно дисхармонично състояние или едно болезнено състояние, едно неразположение. Всякога човек щом е неразположен или другояче казано, няма достатъчно светлина в мозъка, няма достатъчно топлина в симпатичната нервна система и няма достатъчно сила в умствената система, тогава някои казват, че има вяра. Празна работа. Вяра, която не носи светлина в мозъка, вяра, която не носи топлина в сърцето и вяра, която не носи сила в тялото – това не е вяра, това е заблуждение.

Имаме такива шашави вярвания. Вярваме, в какво вярваме? Вярвам в светлината, която е в мозъка, вярвам в топлината, тя е естественото на живота. Вярвам и в силата, чрез която може да върша някоя работа. Конкретно трябва да разбираме вярата. Та в дишането, когато дишате веднага да чувствувате, че се проявява светлина в мозъка, да чувствувате, че се проявява топлина и да усещате сила. Вече има едно обновяване. Ако дишането не носи туй обновяване то не е нормално. Казвам: За да имате правилно дишане, за да се образува едно дишане се изисква дълго време за да се хармонизира човешката мисъл и човешките чувства. След това човек трябва да учи правилно пеене. Мнозина не можете да пеете, понеже нямате достатъчно светлина. Не може да пеете защото нямате достатъчно топлина. Мнозина не можете да пеете, понеже в момента нямате достатъчно сила. Та като пеете сега се изисква органическа светлина. Под думата органическа светлина разбирам хармонична светлина. Когато светлината не е хармонична тя не произвежда тия съответствуващи мисли, които са необходими за човешкото наблюдение. Когато топлината не е органическа, хармонична, тя не произвежда тия резултати.

Та казвам: Мнозина говорят за ръководство на духа. Ръководството на духа е нещо разумно. Човек, който има ръководство на духа трябва да има изобилно светлина, трябва да има изобилно топлина, не тази обикновената топлина и трябва да има изобилно сила. Няма да усеща, като че мускулите са слаби, че ви боли нещо, но усеща едно разположение постоянно. Та казвам: Защо ви е знанието, което не ви принася полза? Какво ще ви ползува едно знание да свържете една тенекия на опашката на едно куче и да го пуснете? Ако кучето влече тенекията какво ще се ползувате? Ще се ползуват може би хората. Ще се посмеете може би хубаво. Ако някой път имаме болезнено състояние като лекарство днес ще свържете едно тенеке на опашката на едно куче, утре ще свържете на друго, какво ще научите.

Да кажем аз дигна дясната ръка напред и кажа „до“, ръката настрани – „ре“, ръката пред гърдите – „ми“. Къде ще бъде „фа“? Ти си се разсърдил на себе си, кажеш „до“ – ръцете настрани, „ре“ – ръцете нагоре. Казвам: Може да употребите гамата в разни движения, вие ще произведете разни състояния във вас.

Например, българинът като играе защо кляка? Защо момите не клякат, а момците клякат? Защо момите се кълчат? То са психологически неща. Някой път човек маха дясната ръка, иска да каже, „чакай, чакай“. Или дигне си двете ръце, има някаква опасност отвън, значи да спре човек. Или вземете и хвърлете един камък на някое куче, и то веднага ще наведе главата надолу, винаги пази главата. Отде му иде на ум, как се е научило като му хвърлиш един камък да си наведе главата?

Та казвам: Дето ходите наблюдавайте себе си. Има един разумен процес вътре, туй което наричате интуиция и вие се ръководите някой път от вашата интуиция. Понеже има нещо в човека, което е образец. Наблюдаваш някоя работа, изучаваш, че правите погрешка. В интуицията имате придобито знание. Там много малко погрешки се правят. Ти вземаш известна храна и още като я сложиш усещаш, че тази храна няма да подхожда. После правите опити, като ядеш виждаш същото. Като ядеш храна чувствуваш, интуитивно схващаш, че туй е за тебе. Казвам: Ръководете се от вашата връзка. Интуицията е, която ви подсказва. Някой път имате храна и мислите, че много ще придобиете, някой път се излъгвате.

Та сега на всички казвам да изправите гърбиците си. Има известни гърбици, които не са правилни. Пазете правилото: Щом при сръднята печелите повече, губите по-малко, сърдете се. Щом при радостта печелите повече, губите по-малко, радвайте се. Щом в сръднята губите повече, печелите по-малко, не се сърдете. Щом в радостта губите повече, печелите по-малко, не се радвайте. Аз говоря

за неща, които зависят от вас. Ако се ръководите от вашата интуиция и тя ти пошепва не се радвай. Казват ви: „Вашият билет един милион печели“. Вие повярвате, зарадвате се, после видите, че не е вашият билет. Не се радвай предварително, провери, че тогава се радвай. Някой ще ви каже това или онова за вас. Провери го, че тогава се радвай. И за скръбта е същото. Може да ви кажат, че вие сте изгубили. Преди да проверите не скърбете. Като проверите, че излезе вярно тогава. Но щом не сте проверили не скърбете за непроверени работи. Не се радвайте за непроверени работи.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 34 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 24. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ПРАВА И КРИВА ЛИНИЯ

Отче наш.
„Фир-фюр-фен“

Каква беше основната мисъл на миналия петък? /*Каза се*/.

По какво се отличава вълкът от овцата? Психологически по какво се отличава? Значи превеждаме думите: „Тесен е пътят, който води към доброто, широк е пътят, който води към злото“. На вълка главата е широка и пътят му е широк, на овцата главата е тясна и пътят ѝ е тесен. Значи по тесния път вървят овцете, по широкия път вървят вълците.

Когато някоя камбана е пукната какъв звук издава? – Тъп. Когато не е пукната? – Ясен. Защо на пукнатата камбана звукът е тъп, кои са причините? Защо чиновниците, когато са им празни джобовете образува се крива линия на гръбнака; когато имат пари в джобовете гръбнакът е изправен. Сега казвате: „Празен джоб“. То е едно положение. Да ви представя друг един пример. Когато на човека му е празен стомаха, пак същото е; когато му е пълен стомахът, без да е пълен джобът, но когато стомахът е пълен с храна е едно нещо, когато е празен е друго нещо. Не само джобът, но и когато стомахът е празен все същото положение имаме. Когато човек е пълен с истина, с добро, с разумност, той седи изправен. Щом е празен, сгушва се.

Представете си, че на вас ви дадат един милион с условие за една цяла година да не ги бутате парите. Имате един милион, но една година нямате право да си купите и хляб от тия пари. Цяла година да гладувате с условие след това парите да са ваши, да можете да си купите един хляб. Или пък дават ви един хляб, който имате право да ядете, но няма да имате милион след една година. Кое бихте

предпочели? Казвате второто, защо не избирате един милион? Някои от вас ще кажете, че няма да ядете една година, но вие ще турите лъжата. Казвате: „Няма да ям цяла година“. Ще удържите ли думата си? Ако някой иска да удържи думата си, на какво ще се обоснове? Казва: „Цяла година няма да ям“. Представете си, че вас ви теглят едно кило халва и ви я дават с условие да не я бутате. След като се тегли, турите пръста си, че близнете. Мислите ли, че тежестта на тази халва не се е изменила? Намалила се е. Има везни, които могат да премерят, не тежи толкоз. Питам: Защо ще си туряте пръста да близвате? То е се същия закон. Главата ви е гола, дойде ви идеята да имате шапка. Като ви дойде идеята, казваш: „Шапка трябва“. Как ще обосновете, защо ви е тази шапка? Косми имате, природата ви е турила шапка. Имате тамън 250 хиляди шапки. Всеки косъм представя шапка, 250 хиляди шапки имате. То са модели, с които се облича главата. Трябва ви още един косъм. Тази шапка ще бъде 251 хилядната на главата ви.

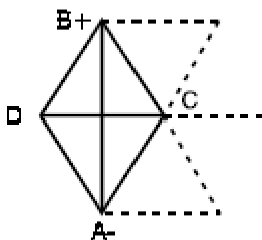

Фиг. 1

Каква идея е затворена в този ромб (**Фиг. 1**)? Допуснете, че от точката B трябва да слезете към D, или към C. Ако слизате към D или към C от B какъв резултат ще имате? От C като слизате какво е положението? От B като слизате имате разширение, от DC като слизате имате пак тесен път. Как ще примирите: от тесния път като слизате се разширявате, от широкия път като слизате се стеснявате. Как ще го обясните? Представете си, че при B човек няма нито петаче, нищо не дава. Надолу като слиза заражда се желание да дава. Като

слезе в DC има, но при имането не дава. Как ще обясните, че някой път не искате да давате? Да кажем на детето майка му дала ябълка, иска му, то не иска да даде. Какви са съображенията на детето, че не иска да даде ябълка? Казва: „Веднъж като си дала не си вземай думата назад“. Не иска да даде ябълката. Или да допуснем, вие имате известни убеждения, от вашите деди и прадеди, имате някой навик. Считате този навик за добър, не искате да го напуснете. Всъщност този навик лош резултат дава. Допуснете, че имате навик да ядете или имате навик да пиете. От навика на яденето и пиенето знаеш колко зависи? Яденето и пиенето, повече от лошите или добрите навици са?

В света хората нямат максима, една определена идея, кое е зло? Представете си, че имате една пръчица, поставяте една тежест върху тази пръчица и до известно време тя започва да се огъва, огъва, най-после се счупи. Най-малкото огъване, когато правата линия измени своето положение и се огъне, туй вече е нарушение на онзи закон на хармонията. Отношението се изменя вече. Всяка права линия, която се огъва нейните отношения вече не са прави. Всяка крива линия, която се изправя изменят се нейните отношения. Правата линия като се огъне, зарежда се злото, пък кривата линия като се изправи, зарежда се доброто. Що е добро? Изправяне на кривата линия. Що е зло? Огъване на правата линия. Геометрическо определение. Вие с правата линия може да минете през каквато и да е дупка, от всяко място може да минете. Нищо не може да ви спре в правата линия. В кривата линия може навсякъде да ви спрат. Ако някой път вашите идеи не се постигат то е защото вървите в кривата линия. Защо не се постига нещо? Защото вървите по крива линия. Всичките неща, които вървят по крива линия не се постигат, хиляди препятствия има. Затуй лошите хора там се спират. Като изминат две дистанции от една точка до друга се спират. Като вървят пак се спират. Лошите

хора постоянно се спират. Вървят – спрат се, вървят – пак се спрат, обръщат се. Добрият човек върви така спокойно с идея. Онзи по кривата линия само се обръща назад. Има спиране на геометрически точки. Ако той не се спира ще го сполети някое голямо зло. Туй спиране го наричат, че той трябва да мисли. Кой мисли? Който върви по кривата линия. По правата линия човек хич не мисли. Какво разбирате под думите „хич не мисли“. Че какво ще мисли, какви ще бъдат резултатите? Като тури едно шише с вода какви ще бъдат резултатите. Ще напълни шишето, ни най-малко няма да внесе кал. Ако внесе кал, това е кривата линия. Тогава ще мисли. Тогава идат процесите да се поправи животът, да стане благороден. Това са все криви линии. Да станем богати, да станем умни, това са все криви линии. Умен съм, добър съм, любещ съм – положителното. Всичките добродетели са все по правата линия. Вие искате постижения по кривата линия. По кривите линии постижения няма. Ти скърбиш – това е една крива линия. Ти се безпокоиш – това е една крива линия. Не мислиш право – това е една крива линия. Тогава кривата линия е направена от безброй прави линии, от безброй точки. Благодарение на тия точки резултатите се изправят.

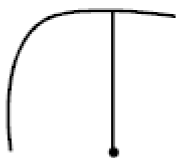

Фиг. 2

Защото, ако имате една крива линия, имате дадена права линия – как ще определиш за колко време ще изходиш тази крива линия (**Фиг. 2**). Зависи колко далеч е от центъра. Много от вашите идеи, много от вашите желания седят на различни дистанции от центъра. Вие по някой път не знаете, колко време ще ви вземе. Имахме тук

един брат искаше да иде в странство да си вземе докторат. Беше си направил тезата, мислеше за шест месеца да си вземе докторат. Обаче като отиде в странство видя, че не за шест месеца, но две години усилен труд му взе тази работа. Той мислеше за шест месеца да свърши.

Вие имате идеята да живеете, казвате: „Млад съм, искам да живея". Как ще живеете? Ние млади като сме какво знаем? Как ще живеем? Млад си, нищо не знаеш, искаш да живееш. Значи един цигулар, млад е, иска да свири хубаво, което няма да бъде. Той нищо не знае, иска да поживее. Пари няма, иска да харчи. Старият има пари, пък не е млад. Ядене има, пък зъби няма. Когато беше млад ядене нямаше, зъби имаше, нямаше какво да ядеш. Щом остаря паднаха зъбите, яденето дойде. Питам: Как се разрешава въпроса?

Аз искам да мислите. Гледам ви по някой път казвате: „Не ми се живее. Този живот не струва нищо". Хубаво, не искаш да живееш. Защо не искаш да живееш? – „Защото съм стар". Тогава като млад защо искаш да живееш? Когато нищо не знаеш, искаш да живееш. Сега, когато си научил всичко, не ти се живее. Питам: Как ще примириш? Казвам: Когато беше млад, ръцете бяха здрави, нямаше цигулка, искаше да свириш. Като остаря заболяха го ръцете, цигулка има, не иска да я вземе, защото ръцете го болят. Де е сега погрешката? Питам ви тогава: Цигуларят с цигулката ли трябва да се роди? Ако се ражда без цигулка той върви по крива линия. Като се ражда с цигулка по права линия върви. Може ли певец да се роди без ларинкс, че отпосле като се роди да му го дадат, да му турят цигулката и да я наместят. Той трябва да се роди с ципицата, с ларинкса, да го носи. Може ли да се родиш без ум? Че като се родиш тогава умът ти да дойде. Или може ли да се родиш без глава, че отпосле да ти се даде глава? Раждаш се с глава, с мозък, с ум. Туй, което имаш то е правата линия. Щом се раждаш без мозък, то е кривата линия. По някой път

имате някаква скръб. Какво нещо е скръбта? Скръбта е крива линия, нищо повече. Ти за да изправиш скръбта, трябва да я направиш права линия. Що е скръб? – Крива линия. Следователно може да изправиш скръбта по пътя на правата линия. Трябва да знаеш законите на правата линия. Щом знаеш тия закони веднага, моментално скръбта може да се изправи. Щом не знаеш законите на правата линия, мъчно се изправя. Що е любовта? – Права линия. Що е злото? – Крива линия. Да имате една крива идея. Злото е разумно и то си има свой център.

Имате едно положение, имате слизане към CD от B. В CD се осмисля живота. В това единство имате всичките условия. Като слизате от CD надолу, изгубвате всички възможности. Сега представете си, че имате един съд пълен с вода, другият съд се изпразва. В кой съд човек се дави, в пълния или в празния? DAC е пълен съд. Трябва да знаете да плавате, като идете до него, той е пълен с течност, може да се издавите. Мухите се давят в една чаша пълна с вода, в празната чаша не се давят. Защо не се давят в празната чаша? В какво човек се заблуждава? Тия линии на чертежа пунктирът, които са, те са сянка. Чертежът е реалност на нещата. Пунктирът е сянка. Човек когато върви по пътя на доброто, тази сянка показва, че има големи мъчнотии. После триъгълникът е обърнат надолу с върха. CD е плоскост, представя екватора. На земята екваторът представя много приятни възможности. A е южния полюс, B е северния полюс. Северния полюс представя доброто, южният – представя злото. При злото турям знака минус, разбирам отрицателната енергия в природата, която руши. Положителните енергии, които съграждат са плюс. Винаги сянката на едно добро ще ни даде един отрицателен характер, ще достави големи мъчнотии. Злото представя една сянка на много големи възможности.

Вземете един крадец, който отива да краде, той има положителни съображения. Той казва: „Тия пари един милион, като

ги взема къща ще направя, ще уча в странство, ще се облека хубаво", представя си хубавата страна. След като ги открадне, окошарят го в затвора, казва: „Съжалявам, переспективата беше отлична". Как тъй при тази хубавата переспектива тия лоши резултати. Във В, човек трябва да краде, то представя лошите условия, има затвор. Той не открадне и този човек му стане приятел, и му дава доброволно. Казва: „Зле си представях тази работа, пък добре излезе". Като се запознавам с добрите хора, страхувам се първо от тях, но виждам резултатите са добри. Някой път като се запознавам с лошите хора, отвън са много любезни, но после резултатите са лоши. Те са позлатени, лъщят отдалече. Всичките хора, които са лоши са маркирани, имат белег. Имат хиляди белези, турени навсякъде – и по веждите, и по ушите, и по кривите линии, и по клепачите, и по космите. Като хванеш косъма ще познаеш, че той е лош, че е живял лошо. Необработена работа. Представете си една жена, която преде тънко и друга, която дебело преде, жичката не е равна, навила го на вретеното, някъде дебело, някъде тънко. Казва, че вълната не била хубава. И вълната да беше хубава, тя пак тъй щеше да го изпреде. Другата и при лошата вълна ще направи хубава жичка.

Сега вие, ако не предете вълната хубаво, като не предете тънки нишки както трябва, навивате на вретеното. Според индусите, които са определяли кармата, индуската теория не е доизяснена. Значи определено е, но не е равномерно определено, ту прави, ту криви навити на вретеното. Туй което се навива на вретеното има ли права линия? Ще ви предам онзи анекдот. Оженил се един българин, той не е бил българин, то е било някъде преди хиляди години, но аз го наричам българин. Жена му била много мързелива и 20 години живели, и за 20 години тя опрела две вретена – едно бяло и другото черно. Той ѝ казва: „Слушай бе жена, оголяхме вече". Тя влиза в кацата, турила там двете вретена и започнала да показва на мъжа си

какво изпрела и показвала ту бялото вретено, ту черното. Тя му показала 20 бели и 20 черни вретена, но му казала той да не поглежда в кацата. Той не искал да гледа в кацата. Един ден той се престорил на умрял и трябвало да го погребват, гол не може. Тя извадила двете вретена и започнала от главата до краката с черното, с бялото, намотала го като мотовилка. Казва: „Мъжо на какво замяза? На тамбура.“

Идеята на сенките. В доброто сенките са отрицателни, в злото сенките са положителни. Всяка положителна сянка принадлежи на злото. Всяка отрицателна сянка принадлежи към доброто. Щом сянката е положителна, вие имате възможности на злото; щом сянката е отрицателна имате възможностите на доброто. Ако сянката на вашия триъгълник е обърната надолу, нали има едно изречение, което казва, че всичко, каквото се случи на добрия човек, ще се обърне на добро. Защото в доброто сенките са отрицателни. В злото сянката е положителна. Показват се възможностите, че са добри, но в същност разменени са сенките на доброто и на злото. При една сянка на доброто, ти ще оздравееш, при една сянка на злото – ти ще се разболееш. При една сянка на доброто ти ще забогатееш, при една сянка на злото – ти ще осиромашееш. В края резултатите винаги са отрицателни. Никога крайните резултати на злото не могат да бъдат положителни. Всякога крайните резултати на доброто са положителни. Доброто всякога започва с отрицателното и свършва с положителното. Та казвам: Туй, което започва със сянка с отрицателен характер и свършва с положителен, е добро. Сянка, която започва с положителен характер и свършва с отрицателен, е зло. Всичките работи, които започват с отрицателни сили водят по пътя на злото. Допуснете, че вие трябва да учите и ваши приятели ви викат на угощение, днес на угощение, на ядене и пиене, ходите в модно общество, посрещат ви, изгубите си времето и останете невежи. При

доброто вие ходите на училище, не ходите на угощение. В доброто, като завършиш училище ходиш на гости, в злото без да си завършил ходиш на гости. Казваш: „Да си използувам времето“. Сега във вас има желание преди да сте завършили училище да ходите на гости. То е пътят на злото. Най-първо предпочитат хората за богатството. Кое е за предпочитане – да имаш пари или да нямаш пари? Аз турям така контраста: Да имаш пари и умът ти да е слаб или да нямаш пари и умът ти да е силен. Кое е за предпочитане? Кое е за предпочитане – да можеш да дигаш два-три тона и да нямаш пари или да имаш пари и да не можеш да дигнеш десет килограма, а да имаш милиони. Богатство без ум е нещастие в света. Сиромашия с ум е една щастлива възможност. Затуй човек всякога трябва да разчита на добрия си ум, на доброто си сърце и на добрата си воля. Това са изводи. Добрият ум, доброто сърце и добрата воля това са възможности, това са богатства на човека. Защото целият свят е създаден за добрите умове, за добрите сърца и за добрите воли. В туй няма никакво изключение. Някой казва: „Мене не ми върви“. Щом не ти върви ти вървиш по пътя на кривата линия. Щом допуснеш някое противоречие, кажеш, че Господ те е забравил – то е кривата линия. Защо Господ ще те забрави? Каква представа имаш за Бога, че може да те забрави? Когато слънцето изгрява ти лягаш и спиш, когато залязва, ставаш. На сутринта пак идеш, пак легнеш. когато е ден ти спиш, когато е нощ ходиш като някой бухал. Когато има възможности за работа не работиш, когато няма никакви възможности, тогава работиш. Постави възможностите при добрите условия. Защото под „добри условия“ вие какво разбирате? Да кажем имаш пари. Мислиш ли, че са добри условия? Най-първо за да имаш пари трябва да имаш хляб. Човек, който има изобилно въздух, който има изобилно светлина, който има изобилно храна, той има добри

възможности. Нямаш въздух, нямаш светлина, нямаш хляб, какво ти костуват парите?

Сега вие не минавате от много паметливите. Кой от вас знае в миналото прераждане, в миналото какъв е бил? Всички сте изгубили паметта. Какви сте били в миналото не знаете. Какви сте били в миналото не знаете и минавате за учени. Не сте много от паметливите. Не е ли смешно, забравили сте вчерашния ден, какво сте учили, за днешния ще учите. Какво ще уча днес. Днес като уча, утре пак ще забравя. Днешния ден го виждам какъв е, вчерашния ден изчезнал. Вчерашния ден при придобивките, които имам, трябва да го помня.

Сега искам да не се обезсърчавате. Обезсърчението показва слаба надежда. Обезверяването показва слаба вяра. Безлюбието показва слаба любов. Всеки френолог, ако ви пипне главата, ако е развита надеждата има едно място изпъкнало на главата. Когато надеждата е слаба туй място е вглъбнато. Всичките вглъбнати линии, които имате по лицето са отрицателни. Всичките изпъкнали са положителни. Имате скулите изпъкнали, те се положителни. Под скулите е вглъбнато, то е отрицателно. Слепите (очи) е отрицателно, отстрани на челото е положително. Тия, които философски разсъждават, горната част на челото е изпъкнала, положителна е. Когато не е изпъкнало, отрицателна е, тия хора не се интересуват от философия. Щом е изпъкнала горната част на челото, положителен е човек във философията, разсъждава от причини към последствия. Онези, които нямат философия те се интересуват само от резултатите. Онези, които имат философия се интересуват и за причините и за резултатите.

Сега някой път вие искате да живеете добър живот. То е един резултат. Добрият живот зависи от три неща – той зависи от

разумността на човека, от добрия ум, от доброто сърце и от добрата воля. То не е нещо произволно.

Разсъждавайте върху ромба.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 35 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 31. VII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДОБРЕ ВЪЗПРИЕТА МИСЪЛ

Отче наш.

„Махар Бену Аба“

Коя беше основната мисъл на миналата лекция? – /*Каза се.*/

Де човек харчи повече енергия – в доброто или в злото? В умствения ли свят човек харчи повече енергия или във физическия свят? Да кажем един поет написва едно стихотворение, цял един ден написва едно стихотворение, а друг изкопава половин декар. Кой изхарчва повече енергия? И поетът работи с ръката си, пише. Вземете един разбойник се занимава със злото. Един човек работил 20-30 години за да спечели 20-30 хиляди лева, разбойникът го причаква, взема му парите и си отива. Кой харчи повече енергия? В кражбата лесно стават работите. В лъжата лесно стават. За пример, какви са вашите съображения, когато казвате „бяла лъжа“. Често употребявате бялата лъжа, какви са съображенията? Някой път знаеш, че е бяла лъжа, казваш: „Нека си върви“. Какви са съображенията? Не, обикновените съображения какви са? Да кажем едно дете яло в къщи сладко, не че има някакъв закон, обществен закон. Майката казва: „Никой няма да бута сладкото. Ако бута сладкото има пръчка“. Майката пита, кой бутал сладкото, децата казват, че е слугинята. Тя е голяма, може да е яла сладко. Какви са съображенията на децата? Най-първо страха от пръчицата. Сладкото е приятно, сладко е на устата. След като яде, казва: „Туй сладко може да ни донесе нещо горчиво“. Туй дете казва, че не е яло, че не е бутало сладкото. Отказва, че е яло. Какви са съображенията? Страхът. Нещата в неорганизирания свят нямат тясна връзка. Да кажем в планината някой екскурзиант се е хлъзнал. Не искате да отивате, но отивате. Питам: Какви са

съображенията? Като се хлъзнете, какво мислите? Като се хлъзнете, мислите да избегнете това подхлъзване, да не се ударите. Слизате отгоре, долу. Благодарете, че някой път само се окаляте, няма някаква голяма авария. Считате, че доста добре е. Де е сега злото, че някой път сте се подхлъзнали? Защо се подхлъзвате? Един турист има тщеславието да пишат вестниците, че е минал през някое място. Случи се, че обущата не са на свят, губи равновесие, подхлъзне се.

Сега друго едно противоречие. Казвате някой път: „Човек да има условия". Вземете при дишането, вие имате най-добрите условия. Имате изобилно въздух и някой път ви мързи да дишате. Как ще си обясните? Казваш: „Да имам условия". Няма по-добри условия от дишането. Някой път гледаш, гледаш, не искаш да дишаш, малко да свършиш работа. В дишането, в подсъзнанието човек взема въздуха. Като диша вижда, че нищо не остава, взема-дава, взема-дава. Той самият е недоволен в процеса понеже нищо не може да задържи. Вземе, после пак го даде. Целия ден казва, че вземал, работил и какво останало за него. Той не вижда никакъв резултат. В неговото подсъзнание се зарежда мисълта, колко малко може да направи чрез дишането, като че работи за чуждите хора. Казва: „Няма какво да работя, да премествам въздуха от едно място на друго". Тъй направена работа, че започнал да боледува.

Сега вие поетите по някой път като започнете да римувате думите, на някои поети не им върви. Той римува думите след всеки четири думи, на четирите думи рима и пак не върви. 1, 2, 3 иде римата, 1, 2, 3 пак рима. Да тури три не му иде. Дайте ми поетическата форма на кварта, през четири думи. Цитирайте от някой поет. Ако не можете да измислите, я от Славейков нещо цитирайте. „О винце, винце, по света се скитам и за тебе питам". Дайте някоя по-поетическа форма. „Планини високи, долини дълбоки". Каква е идеята на поета? Нависоко иска да се качи. Основната идея на физическия

свят е, че нависоко като се качи, човек вижда по-нашироко. Ако иска да гледа нашироко, нависоко трябва да се качи. По-нашироко нещата не са така ясни, много работи се виждат, предметите не са така ясни, както отблизо когато се гледа.

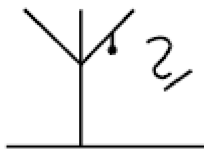

Фиг. 1

Представете си, че това е едно дете и едно дърво с плод (Фиг. 1). Защо детето иска да е близо до плода? Най-първо съображенията са, иска това дете да види, дали плодът е зелен. Ако е зрял, детето има отношение към зрелите плодове, няма отношение към зелените плодове. Следователно когато плодът е по-зрял, то ще дойде още по-близо. Кой е виноват? Има няколко фактора. Виноват е носът, че ухае, виновати са очите, че виждат, виновата е устата, че вкусва. Три фактора има: носът ухае, очите виждат и устата иска научни изследвания да направи. Едно дете е видяло един плод, помирисало го и го опитало, де е престъплението? Най-първо ние имаме любов към плода. Ако не обичаш този плод, може ли да го помиришеш? При това плодът е красив. Детето вижда красивия плод. Ако детето изяде този плод де е престъплението? Вие това считате неморално. Състезание вече има между двама души, защо единият да изяде плода, а не другия? Направете една поезия върху сладкото. В терца направете да възпеете. Детето видяло плода, че му трепнало, приближило се за пръв път, вижда плода, помирисва го и го изяда. Казва: „Струва си да проповядвам на децата и другите да ядат такива хубави ябълки. Има тук поетеси, направете нещо поетическо. Сега вземете най-първо хубавия плод, красиво облечен, розов малко плод.

Възпейте красотата на плода, после неговото ухание, после неговата сладчина. За три неща го възпейте. Като видях хубавите дрешки трепна ми сърцето. Сега вие с малки работи не се занимавате. Когато видите някоя шапка, кое харесвате в шапката? Някоя шапка е хубава, кое харесвате в шапката? Кое привлича вниманието ви на шапката? Най-първо една шапка има периферия. Каква трябва да бъде периферията на шапката? Каква широчина трябва да има? После шапката има дъно. Какво трябва да бъде дъното, колко дълбоко трябва да бъде, какъв трябва да бъде диаметъра. После каква трябва да бъде дълбочината? Сега гледам модата, дъното е много малко и периферията е много малка. Има такива шапки като на католическо кюре. Кажете ми в какво седи хубостта на обущата? Някой път не ги харесвате, разбира се формата не харесвате. Не носите тия обуща, които са по формата на крака, но обичате заострени обуща. Острите обуща притесняват пръстите. При това вас ви е приятно с тия острите обуща. После обичате токовете на обущата да са високи. Виждам, че късите хора обичат високи токове. Високите моми обичат по-ниски токове. Защо високите носят ниски токове, а ниските обичат високи?

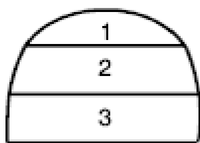

Фиг. 2

Вие имате една идея, че трябва той да бъде висок. Но височината е някъде неопределена. Някой има 175 сантиметра, някой 185, някой 165. Коя от тези височини е най-добра? Кое от тия числа от сбора им е най-хармонично? 165 = 12; 175 = 13; 185 = 14. Защо мислите, че 165 е най-хармонично? Има хора, които обичат горната част на главата, някои обичат задната, някой път веждите са издадени (**Фиг. 2**).

Конкретният ум е развит, обръща внимание на числото 3 – ще има хубава градина. 2 – ще има хубава баня и 1 – горе ще има хубава библиотека. След като си ял от плодовете, след като си направил баня, струва си да прочетеш някоя поетическа книга.

Най-първо ние обичаме човека за нещо материално. След туй, туй материално какво благо ни дава и най-после, най-висшето благо. Малцина има, които обичат горе. Някой казва: „Мен поезия не ми трябва“. Някой казва: „Неговите книги са празна работа“. Някой казва: „Мене градина не ми трябва“. Може ли най-първо да прочетете книгата, после да си вземете банята и най-после да ядете плода? Сутрин като станете да идете в библиотеката. Вие като станете сутрин къде отивате? Някой път като станете отивате да се измиете, после ядене и най-после поезията иде. Най-първо човек трябва да се измие.

В целия човешки живот има голяма неразбранщина. Когато хората говорят за обич и за любов голяма бъркотия има. Всичките нещастия започват оттам. Ние не започваме оттам от дето трябва. Представете си вие минавате през града, учител сте, има много хубави плодове, бъркате, нямате пари. Съжалявате, че не сте могли да си вземете плод. Развали се настроението. Ако имате пари ще вземете плодове и ще имате хубаво настроение. Минаваш някъде видиш хубава шапка, вземеш шапката, разположен си. Нямаш пари, оставаш с вехтата шапка, не си разположен. Минаваш в града обущата скъсани, за нови обуща нямаш пари, пак си недоволен. Нямаш пари не може да ядеш хубаво ядене, пак си недоволен. Философията седи в това, че не си взел обущата. Да ти е приятно, че не си купил шапката. Да ти е приятно, че си нямал пари да си купиш хубави обуща. Защо човек не може да направи това? Налага му се. Този започва да реагира. Скъсани са обущата казва: „Какво ще кажат хората“. Какво ще кажат хората? Скъсани обуща, скъсани обуща.

Кажете сега поетите, кои думи употребяват най-много. Някои поети описват тъгата, някои поети описват красотата. Как описват тъгата? В какво седи тази тъга? Я ми опишете като поет, в какво седи тъгата, де е тази тъга, на кое място? Да кажем едно дете върви някъде, удари си крака, неразположено е. Някъде бърка с ръката, удари си ръката, неразположено е. Някъде си блъсне главата, неразположено е. Някой път неразположението иде от крака, някой път от ръката, някой път от главата. Ако е в крака от какво иде неразположението? Един поет ходи като поет. Не му дали плод. Поетът има сега едно голямо наскърбление, че не му дали плод. Че толкоз плодни форми има, че не му дали един плод, какво има. Отишъл поетът не му дали баня, друг взел банята. Най-после и книга не му дали да чете. Три неразположения. Отде е започнало на дело? Някой път когато децата се скарат търсят камъни, някой път търсят тояга. А пък някой път като се скарат търсят друго. Най-първо се поздравяват с камъни, после се поздравяват с тояга и най-после се поздравяват с друго.

Сега вие кое обичате, по някой път когато учителят започне с тояга, с камъни или с друго? Двама души заемате две легла, едното легло е меко, другото няма юрган – такова просто легло. Тези са елементарни работи.

Най-първо имате две сили, едната сила е вътрешно напрежение, която изкарва плода навън. Този плод увиснал надолу. Законът на теготението тегли този плод надолу. Туй дете, което иска да вземе този плод, най-първо като го изхвърли не го изхвърля толкоз надалече. Туй дете трябва да се приближи при плода. Има вътрешен напор, дали плода е близо до него. Две съображения има. По кой път? Два пътя има. Детето може да вземе плода от дървото направо, пък този плод може да падне долу, че тогава да го вземе, да се наведе и да го вземе. Защото в навеждането туй дете има съображения: да се наведе на земята и да вземе плода – харчи повече енергия. Като дойде

до дървото само си протяга ръката, много малко енергия харчи. Има икономически съображения. Преди да е паднал плода го взема. Казва: „Кои са съображенията в откъсването на плода?“ С най-малко енергия става. В неговото съзнание съществува една преценка. При това, ако плодът падне той ще се натърти. Ако се откъсне този плод е здрав. Сега вие се приближавате, какво доказателство да дадете, че имате право да откъснете плода?

Представете си, че имате една чешма. Вие сте жадни, но водата е много студена. Отказвате се да пиете. Тази вода трябва да я вземете, да я постоплите и тогава да я пиете. На какво съответствува студената вода? То е неузрелият плод. Да я стоплите, очаквате да узрее плодът, да я приготвена за пиене. Казвате: „Не искам да пия от тази вода“. Или някой извор е хубав и веднага идете и пиете. Значи всяка мисъл, която е достъпна за ума ви вие сте готови да я възприемете бързо. Ония лошите не искате да ги приемете. Представете си, че имате един лош човек, той е студена вода. Какво трябва да правите? Да се стопли. Представете си, че сте при един извор, който има висока температура. Колко е най-високата температура на горещите извори в България? – 84 градуса. Като е 84 градуса пие ли се? Трябва да почакате малко да изстине. Значи студената – ще я стопляте, топлата – ще я изстудявате. Сега студената вода, която излиза из земята остава студена. Външните условия спомагат за да остане водата студена.

Поетът търси известни условия, мастилото трябва да има известна гъстота. По-хубаво мастило е, което остава по-големи петна, да не е белезникаво. Пишете с молив – слабо е писаното, пишете с черно мастило – четливо е. Една дума казана може да е като тези хубаво написаните. Лошите думи са хубаво написани. Тези хубавите думи са белезникави, не можеш да ги четеш. Тази поезия на черното мастило е много отривиста. Лошите думи са разбрани, добрите думи са неразбрани. Добрата дума казва: „Какво искаш да кажеш“ – Лошата

дума изведнъж разбираш. Да кажем някой казва на едно дете, „гълъбче". Някому казва: „Прасе". Като кажат на детето „прасе", майката се обижда. Защо се обижда майката? Като кажат „гълъбче", драго ѝ е. Тя казва: „Прасе не раждам, гълъбче може да родя", не се обижда за гълъбче. По някой път когато се обидите направете един философски разбор, защо сте се обидили? Свинята това е един земеделец, орал земята с муцуната. Погрешката къде е на свинята? В какво седи погрешката? Че свинята не впрегнала ръцете си да копае, но впрегнала носа си. Всичката погрешка на свинята е там, че не турила ума си да мисли. Туй, което трябва да мисли тя го турила да копае, тя турила носа си да копае. Какво са направили свинете с копането? Всичките свине може да кажат: „Благодарение на нашите носове се посадиха всичките борови гори. Ровихме с носа и каквато работа вие направихте с ръцете, ние я направихме с носа." Тъй може да кажат, но свинете са развалили много корени на дървета.

Всяка работа трябва да се обмисли с ума, да се направи с ръцете, да се възприеме със сърцето. Сърцето е, което възприема нещата. Ръцете са да направят нещата. Ръцете и краката са създадени за външния живот, за физическия свят. Умът е дал плана да се образуват нещата. Сърцето е да организира нещата, сърцето опитва. Волята на човек трябва да бъде разумна, каквото направи добре да го направи. Умът трябва да го начертае, сърцето добре да го възприеме. На физическия свят ние се намираме в едно противоречие. Най-първо даваме на стомаха, трябва да разбираме работата каква е. Ти предполагаш, че някоя храна е хубава, ядеш, след туй трябва да я повърнеш. Де е погрешката? Повръщането показва, че не е мислил човек. Всяка мисъл, която не е добре обмислена се повръща. Всяка мисъл, която е добре обмислена остава. Една мисъл добре обмислена, добре възприета и добре направена остава. Едно желание добре обмислено, добре направено, дадени са условия за желанието и добре

възприето, то остава в човека. Всяко желание, което не е добре обмислено, добре направено, добре възприето, то носи лоши последствия. Човек трябва при сегашните условия да впрегне ума си на работа, да впрегне волята си на работа и най-после да тури на работа и сърцето си. При сегашното възпитание обратен е процесът. Вследствие на това имаме голямо разнообразие, големи несрети, туй, от което всичките хора се оплакват, от страданието.

Ако е зимно време – търсете топлината. Ако е лятно време търсете хладината.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 36 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 7. VIII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев.

ДВЕ ВРАТИ

Отче наш.

„Мога да любя“

Децата твърда храна не може да ядат понеже зъби нямат. Сега забележете, любовта е мощна сила, силно слиза, но никога шум не прави. Дето минава всичко разтопява, път си прави, но никакъв шум няма да чуете от любовта. Как ще я представите музикално? А пък обичта по видимому като те хване няма за какво да те държи, не те пуща. Като влезе в тебе обичта не може да излезе навън, всичко е гладко, но не си свободен да излезеш навън от обичта. Всяко нещо, което го обмисляш дълго време, как мислите има ли любов? – Няма. Мислиш дали да направиш добро или не. Какво има тогава? Л. О. Б. Сега, ако ви попитат защо първите букви са различни. Б – тази буква какво означава? Л – това е планински склон. Имате едно положение, което е пирамидално. А ______ Б Имате правата линия АБ. Правата линия вече може да се начертае на плоскостта, понеже е основа на плоскостта. Имате само едно измерение. На самата плоскост искате да нарисувате една идея от третото измерение, как ще я представите? Правата линия е туй, което човек може да направи. Плоскостта, това е двама души каквото могат да направят. Кубът е това, което трима души могат да направят. Що е правата линия? – Каквото един човек може да направи. Що е плоскостта? – Каквото двама души могат да направят. Що е кубът? – Каквото трима души могат да направят. Следователно, правата линия е закон за единия човек, за първия човек. Плоскостта е за втория човек, какво може да направи, кубът – това е трима души каквото могат да направят съединени. Кое е онова, което свързва тримата души? Кое е онова, което свързва плоскостта? **(Фиг. 1)**

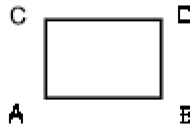

Фиг. 1

Те са отвлечени работи. Да кажем повишавате едно число в куб. На втора степен като го повишите какво добивате? – Плоскост. А на трета степен? Да допуснем сега, че човек е едно разумно същество, има ум, има сърце, има воля или казано другояче – има ум, има сърце, има и душа. Под думата „душа“ в дадения случай не разбираме тялото, под думата „сърце“ разбираме обикновеното сърце, разбираме и чувствителността. Под думата „сърце“ разбираме туй сърце, което изпраща кръвта по цялото тяло. Значи сърцето изпраща храната на клетките, които живеят в душата на всеки. Умът е подобен на слънчевата светлина, която огрява едно семенце и като огрява туй семенце то израства. Та казвам: В дадения случай слънцето на какво е образ?

Някой път вие седите и нямате вдъхновение. Казвате: „Нямам вдъхновение“. Къде ще дойде вдъхновението? Вие как си представяте, откъде иде вдъхновението? Кое вдъхновява майката? – Детето. Ако няма дете няма да се вдъхновява. Кое вдъхновява поета? Кое е едно от най-съществените качества на поета? Кои хора са поети? Как определяте поета? Поетът обича модата. Обущата са му на място, дрехите му са добре, всичко е спретнато. Казвам: Какво нещо е поетът? Не е ясна думата поет. Поет, който пее, поетът е винаги песнопевец. Поет, който не знае да пее не е поет, оставете го настрана, няма никаква поезия. Казваме, сладко. Кое е същественото в сладкото? Има разни форми, разни тежести, но същественото в сладкото кое е? Този сладкият предмет прави особено впечатление на езика. Сладостта не се вижда, не се чува, но се вкусва. Добре, казваме, що е

цвят? Туй, което възбужда уханието е цвят. Цветът възбужда уханието. Що е звук? – Туй, което възбужда ухото. Що е светлина? Простата идея да изпъкне. Туй, което възбужда ухото е звук. Що е ухание? – Туй, което възбужда носа. Що е светлина? – Туй, което възбужда зрението. Казвам: Що е хранене? Що е пипане? Пипането подразбира ръката, пипаш с ръката. Казваме: „Тъпча“. С какво тъпчеш – с краката си.

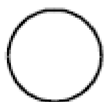

Фиг. 2

Та казвам: Първоначалните понятия или идеи трябва да бъдат точно определени. Вие казвате: „Лош човек“. Каква е идеята, какво разбирате? Казвате: груб, лош, омразен. Любовта може ли да произведе страдание? Най-хубавото нещо как може да произведе страдание? Обичта е затворен съд. Любовта е най-големият поток, който съществува в природата, най-голямото движение дава. Първият подтик е от любовта. Тази сила, туй същество, което е толкова рядко, влиза в тази форма (**Фиг. 2**) и ако няма откъде да излезе, тази форма се пръска. Любовта и обичта трябва да имат две места; едно място откъдето любовта да влиза и друго място откъдето обичта да излиза. Обичта се учи от любовта. Там отдето влизате, там е любов; оттам отдето излизате, то е обич. Може това да ви се обясни и по друг математичен начин, но вие ще се смущавате. Горко на онзи човек, който има само една входна врата. Казвам: Туй, което влиза и няма откъде да излезе, какво става? Ако влизаш, че няма откъде да излизаш какво ще стане? Човек, който влиза има и откъде да излиза. В това се проявява животът. Що е пътуването? Ако едно същество дойде на земята, слиза значи на земята и ако не може да излезе, да

остави земята, какво става? Сега например, вие сте дошли на земята и не може да се върнете. С една врата сте. Не сте свободни да излезете, не знаете къде да идете. Смъртта не е нищо друго освен това, че ще дойдат от невидимия свят, ще отворят една нова дупка да ви извадят дето сте паднали. Смъртта е неестествено положение, в което човек е влязъл. Смъртта е място на едно условие. Смъртта е дошла от яденето. Следователно яденето, храната, която не може да се смели, не може да я възприеме човек е родила смъртта. И ако се приеме и това излишното ще отрови човека. А щом се отрови, той умира.

Ако сега ви попитат: „В какво седи истинската любов“ – какво бихте казали? Вие влизате в стълкновение с вашите понятия, които имате. За любовта вие имате правилно понятие. Вие сами по себе си разбирате какво нещо е любовта, но като дойде второ лице забърквате се. Забърквате се по единствената причина, че вие сте един малък човек. И вие имате направени за вас една малка врата. На някои вратата на любовта са много големи, но вратата на обичта е много малка. Образно говоря. През голямата врата влизат, едно голямо същество може да влезе през голямата врата, но после през малката врата на обичта не може да излезе. Иска да излезе през малката врата, не може. И тогава то почне да се мъчи. Казва: „Защо не ми каза, защо ме излъга, защо не ми каза, че вратата ти е малка, не мога да изляза“. Течението на една река е много силно. Слиза отгоре не може да се върне. Та казвам: Малките същества, които влизат през малките дупки, може да излизат и през големите дупки. Ако вратата на любовта ви е малка, а вратата на обичта голяма, тогава може да излезете. Една мравка влезе през малката дупка и може да излезе през голямата. Обаче един слон, ако рече да влезе, той не може да влезе през малката врата. Там дето слонът влиза, мравката не може да влезе. Ако входната ни врата е малка, а изходната врата голяма какъв човек ще бъдете вие? – Разточителен човек. Ако обичта има голяма

врата, ти си един разточителен човек. Ако вратата на любовта е малка, в любовта си скържав, а в обичта си щедър, разточителен човек си. Ако вратата на любовта ви е голяма, а вратата на обичта малка, ти си скържав човек, много вземаш, малко даваш. Косъмът цепиш. Казвам: Скържавият човек има голяма любовна врата, а малки обични врата. Разточителният човек има малки любовни врата, а големи обични врата. Що е разточителен човек? – С малки любовни врата, а големи обични врата. После аз се оплаквам, че пари нямам, че туй нямам, нищо не ми стига. Разточителният човек се оплаква, че това няма, онова няма, нищо не му стига, лоши са условията. Скържавият човек с големите любовни врата, а с малките обични врата всичко има. Който казва, че няма условия, на него любовните врата са малки. Ако е малка давам ти по едно зрънце, не големи работи. На кредит не може да давам, но зрънце по зрънце давам. Казвате: „Как ще се оправи сега?" Първият човек имаше една врата. Адам беше направен с една врата, едновратен беше. Ева беше двувратна. Защо трябваше да дойде Ева? Тя трябваше да дойде за да се образува втората врата, да има откъде да излезе Адам. Като се яви Ева олекна на Адама. Те от него я извадиха. Беше му много мъчно като я носеше в себе си. Представете си едно същество, което яде пък няма изход. Приема храната, пък няма откъде да излезе тя. Какво ще прави? Един задънен човек, който яде, няма откъде да излязат нечистотиите навън. Плодът няма откъде да излезе. Защото те са плод. Често в любовта вие страдате, понеже любовта ви няма изходна врата. Вие понякога се боите дали да обичате някого или да не го обичате. Давате ми една ябълка, вземам ябълката. Това е любов. Любовта приема, дава обич. За мене нищо не остава. Давам всичко. Може да мине любовта, но понеже любовта е свързана с топлината, щом дойде любовта, вече внася (светлина) в човека. Без любов всичко е тъмнота. С идването на любовта вече се явява в човека светлината и топлината. Има нещо,

което може да те радва. А с идването на обичта в света има какво да те радва, иде свободата. Свободата се явява в това, че онова, което човек е придобил може да го даде на другите. Любовта е, което сам придобиваш. Обичта е, което на другите може да го дадеш, не само за тебе, но и за другите е. С любовта ние се намираме в общение. Що е любов? – Влизаме в общение с първия принцип, който е създал живота и който излиза от Бога. Обичта ни е свързана с втория принцип, туй което ти приемаш. Обичта е туй, което може да употребиш за себе си. Любовта е туй, което даваме навън. Обичта е туй, което употребяваш за себе си и може да дадеш на другите.

Фиг. 3

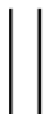

Фиг. 4

Фиг. 5

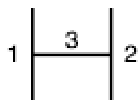

Фиг. 6

Фиг. 7

Какво означава туй положение (**Фиг. 3**)? Туй положение ни дава идеята за любовта. То е геометрически образ на любовта. Имате Л – то е слизане. Тези (**Фиг. 4**) две линии са равни. Като две успоредни линии надалече ги гледате. Те са успоредни, но като ги гледате надалече те се сливат в точката С (**Фиг. 5**). Какъв е законът на успоредните линии? Когато две разумни същества са в хармония те образуват две успоредни линии. Две разумни същества, които еднакво чувствуват, еднакво мислят и еднакво действуват, те образуват две успоредни линии (**Фиг. 6**). Между тия две успоредни линии има трета една хоризонтална линия, която се движи по тия две успоредни линии. Имате 1 и 2 – успоредни линии, а 3 е третата линия. Ако тази права линия (3) престане да се движи по тия две успоредни линии, вие вече имате мост, по който хората могат да минават от едното положение в другото. Ако тази линия се движи, вие имате един ъгъл, а ъгълът показва движение. То е положение на любовта. Ъгълът показва откъде идат благата. Движението е отгоре надолу (**Фиг. 7**). Това е човекът, от който любовта слиза. Ако този човек е затворен, какво ще се образува? – Ще се образува едно езеро. Любовта ще образува един плод. Този плод от дървото има отношение към човека. Растенията докато създадат този плод, в човека се създава желанието да възприеме техните плодове. Щом възприеме плода, човек вече има общение с растенията. Сега вие искате да се запознаете с някого, да образувате връзка. Има закон, с който да се съобщавате с хората и с растенията може да се съобщавате. Вие например, как се съобщавате с растенията. Като ядете

плодовете им те са доволни. Като изядете един плод този плод пише на домашните си: „Много добър е господарят“. Плодът пише на домашните си и те ви знаят адреса. При яденето на плода вие само сменяте дрехата на плода, ядката остава. От ядката израства едно дърво. То пак дава плод. Сега вие с вашите стари идеи питате: „Какво нещо е любовта?“ Любовта е с една врата, обичта е с две врати. Христос казва: „Всеки човек, който не влиза през вратата на кошарата, всеки човек, който не влиза през вратата на любовта, той е крадец и разбойник“. Който влиза през вратата на любовта и излиза през вратата на обичта, той е приятел. Който не влиза през вратата на любовта и не излиза през вратата на обичта той е враг, нищо повече. Всяка идея, която не минава през вашия ум и през вашето сърце – не може да разчитате на нея.

Фиг. 8

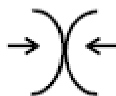

Фиг. 9

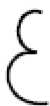

Фиг. 10

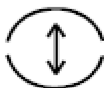

Фиг. 11

Представете си, че тия линии представят едно око (**Фиг. 8**). Какво показва всяка линия? Може да имате права линия. Този човек с правата линия много широк възглед има. Няма никаква кривина. Външните условия, плюс и минус, са равни. Този в кривата линия вече има едно изменение. Къде е изменението? Или ако напишете българското Х (**Фиг. 9**). Значи налягането отвътре е по-голямо. Ако го напиша по друг начин имате българското Е (**Фиг. 10**). Когато налягането отвън е силно, формата е вдлъбната, когато налягането отвътре е по-силно формата е изпъкнала (**Фиг. 11**). При това положение налягането отвътре е по-голямо. Когато окото е вдлъбнато, външните условия са силни. В носа вътрешното налягане е силно. Носът е изпъкнал навън. Имате вече носът, който представя умственият свят. Едно напрежение отвътре навън. Носът е изпъкнал навън. В създаването на ръцете тази гънка показва, че човек повече взема, по-малко дава. /Учителят държи ръцете пред гърдите, дъгообразни една срещу друга/. Когато човек тури ръцете си настрани казва: „Всичкия свят може да обичам". За да обичаш всичкия свят, трябва да имаш какво да дадеш на всички. Обичам всичките хора, турям една дълга маса, турям един хубав обед за всичките. Когато казваме, че всички обичаме, на всеки човек ще има хляб, кърпа, ядене да се наяде. Седнат всичките на масата, нахранят се. Но, ако всички седнат на масата и няма нищо за ядене, ти държиш реч, че трябва братски да живеем. Първия ден мине така, втория ден пак държиш реч, че братски трябва да живеем и пак няма нищо за ядене. Слагаш яденето и след като се наядат хората държиш реч. Тази реч е на място. Та сега ние живеем на земята и често казвате: „Тук братски не може да се живее, но като идем в другия свят" или „за бъдеще ще живеем братски". То е все същото някой да ти каже: „Сега нищо няма да ти дам, но идущата година цяла торба ще ти дам". Идущата година я бъдеш, я не бъдеш. Един заек в кошарата е за

предпочитане, отколкото два заека в гората. Че аз може да ви дам 10 заека в гората.

Аз искам да ви оставя само една идея (**Фиг. 12**). Този човек, който има такова око, мисли за човечеството – 1. 2 – този мисли само за себе си, за никого другиго не мисли. Та казвам: Четенето на геометрията във всичките ѝ фигури е език. Който разбира езика на математиката и геометрията, той има ясна представа.

Когато една права линия се опира до окръжността само в една точка, как се нарича тази права в геометрията? – Тангента. Когато едно колело се движи събужда движението на друго (**Фиг. 13**). Вие някой път мислите, че можете да бъдете свободни. Някой човек, който ви обича е като зъбчато колело. Той като се подвижи и вие ще се движите. Вие мислите, че като някой ви обича сте свободни. Може да бъдете свободни, но като ви закачи един зъбец от колелото не сте свободни, закача ви една тангента. Това е тангентално положение. Тангенталното положение е любовно положение при един зъбец. Този зъбец като ви хване вие не сте свободни, вие се движите. Тангентата това е любовна работа с една врата. В чертежа (**Фиг. 14**) имате тангента, която е успоредна на диаметъра на окръжността. Ако тази тангента не е успоредна на диаметъра на окръжността, нейните отношения не са правилни. При двете успоредни вие имате разрешението на въпроса. При обичта и любовта имате две изходни точки. Едната от центъра, другата от кръга навън.

Фиг. 12

Фиг. 13

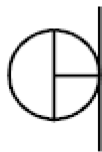

Фиг. 14

Фиг. 15

Сега това са сухи работи, кости. Вие не може да разберете тангентите. Имате една линия. Едно същество вас ви обича, то е тангента. Иска само да ви пипне. Казва: „Не искам повече“. Иска да пипне само първия пръст, то е тангента. Иска да ви бутне по лицето, то е тангента. Със своята мисъл допира до вас. Но щом се допрете до неговата мисъл и щом то се допира до вашата мисъл, вие вече имате отношение. Някой път вие казвате: „Аз не искам да мислиш за мен“. То е лъжа. Щом има една допирна точка, ти какво може да отричаш. Той ще се движи в едно направление, ти в друго направление ще се движиш, в обратна посока. То е тангентално движение (**Фиг. 15**). Едното движение в една посока, другото движение в друга посока. В една точка вие се приближавате и пак се отдалечавате. Казвате: „Не искам да мислиш заради мене“. Но като обиколите кръга, пак започвате да се приближавате. Допрете се в една точка и пак се отдалечите. Казвате: „Какво трябва да се прави?“ Ще откачите тангентата, двете колелета ще ги отдалечите да нямате допирни точки. Или да кажем, аз зная дали един човек може да издържи или не. Той ви обещава нещо, и като ви обещава мига. Аз зная, че той не може да удържи. Щом мига той не може да удържи на любовта. Човек, който мига, на любовта не може да удържи. Мигането е на място,

значи докато си бил. Ти трябва да затвориш очите си, значи енергията е влязла, любовта е влязла. Той разсъждава в себе си има ли изходна врата за обичта? Затваряй очите, тази врата е затворена, той мисли вътре. После пак отваря очите, казва: „Реших въпроса“. Та когато очите са отворени и затворени, то е естествено. Човек е с две врати. Някой път вие мигате. Аз гледам някой път мигате както дедите ви преди 100, 500, 1000 години. Някои мигат както дедите ви преди 50-60 години, така мигате. Вие още сами не може да мигате както трябва. Знаете какво е мигането? То е изкуство. Ако един учител изкара един ученик по математика и ученикът започне да мига, значи че не разбира работата. Когато детето мига много, нищо няма да излезе. Щом детето не мига, ще излезе нещо.

Та казвам: Когато някой човек се изправи, още като се подвижи той прави престъпление. Върви разкривено – престъпление е. Ходи прегърбен, изкривен – престъпление е. Под думата престъпление разбирам неразбрана работа. Естественото положение на тялото то е разбрана работа. Престъплението е неразбрана работа. Казва: „Какво да се прави?“ – Наведи се. Не знаеш как. Без да разбираш, казвате: „Не зная какво да правя“. Винаги вземете една поза като се изправите, изправете се назад, главата да не бъде наведена, брадата да бъде под прав ъгъл. Всичкото да бъде под прав ъгъл. Вие седнете и казвате: „Аз това не съм, онова не съм“. Тури в ума си следното: „Светът е направен заради мене. Любовта се проявява заради мене. Всичко туй ядене, пиене е все за мене. Има какво да се учи вече. Срещам този човек, онзи човек, радвам се. Срещна някой вълк, няма какво да се плаша. Вълкът е голям човек енергичен“. Някой път срещнеш мечка и ти се уплашиш. Ще се отбиеш от пътя, голяма е мечката. Щом срещнеш мечка ти ще ѝ направиш път, мечките са силни. Една мечка, която може да те уплаши не е ли по-силна от тебе и по-умна от тебе. Тя като те погледне ще се уплашиш. Тази мечка е по-силна от тебе.

Когато мечката се уплаши от мене, аз съм по-силен от нея. Ако ти се уплашиш, ти си по-слаб от нея, ако тя се уплаши, тя е по-слаба. Страхът в природата показва закона на слабия и силния. Който се страхува е слаб, по крива линия върви, не може да върви напред, по права линия не може да върви. На слабия спасението е кривата линия. На силния е правата линия. Силния по права линия върви. Слабия по крива линия върви. Щом си слаб, кривите линии избирай. Щом си силен, правите линии избирай. Когато силният човек върви по кривите линии препятствува на себе си. Когато слабият човек върви по правите линии, той препятствува на себе си.

Сега аз ви говоря за неща, как може да поправите живота си. Станеш сутрин, боли те крака. Ще кажеш на крака си: „По права линия". Щом свиеш крака си, слаб човек си, щом се изправиш по права линия, силен човек си. Онзи човек се е свил, казва: „Обичам ви". Неговата обич е като на заека. Казваш: „Обичаш ли ме?" Онзи силния човек вземе поза и казва: „Ти обичаш ли ме?" Той се изправи и спокойно гледа. По някой път вие казвате: „Той е страхлив". Страхливият човек взема позата на страхливия. Не влизайте в противоречие. Най-първо вземете една правилна форма, перпендикулярна спрямо центъра на земята. Вземете една поза, в която сами да сте доволни. Като поставите ръцете си на хълбоците, това положение показва границата дето започва физическия човек. Хълбоците, това е физическия човек. Тури си ръцете на хълбоците и казва: „На него може да разчитам". Духовният човек, то са рамената горе. Като те турям на рамената, ти разчиташ на духовния човек. Щом те тури на хълбока, ти разчиташ на физическия свят. Щом те тури на главата, ти разчиташ на умствения човек. Когато човек постави ръцете си на раменете, разчитаме на духовния човек. Когато човек постави ръцете си над главата, то е Божественото, то е закон на любовта, която слиза. Когато двете ръце са над главата и после ги

сваля от двете страни на главата надолу /обливането/, то са двете врати – да влезе и да излезе. Любовта да влезе и да излезе. Та казвам: Когато се подигне ума и сърцето, да свършиш работата винаги, да не оставиш работата недовършена. Никога не започвайте големи работи, започнете малка работа и я свършете. Не оставяйте работите недовършени. Всякога новата работа е свързана със старата работа. Като свършиш малката работа, тя е свързана с новата работа. Нали когато вие пишете едно писмо, го завършвате до една точка? Написвате едно предложение или цял един период, довършвате и започвате друго предложение. Но не пишете една дума, после друга дума, да спрете и така да мислите. Трябва да имате завършена мисъл. Най-малко три думи, три положения. Да има една дума, която представя любовта и една дума обичта, и друга да представя истината. То е завършено предложение. Там дето любовта започне, дето влиза мъдростта и истината – имате завършено предложение. Там дето влиза животът, дето влиза знанието, свободата – имате завършено предложение. Там дето влиза движението, учението и работата – имате трето предложение. Казвам: Може да се спрете на три предложения, цял процес на мисълта. Може да се спрете само на мисълта, може да се спрете само на обичта, може да се спрете само на свободата, на истината.

Казвам: Вземете хубаво положение на тялото. Вземете едно положение, в което да бъдеш активен. Да въведете геометрията в живота. Та всяко геометрическо положение и всяко математическо положение съзнателно строят, Божествената сила в нас иде. Каквато поза вземем в нас, такива ставаме. То е като въздухът, който се излива. Какъвто е съдът, такава и форма взема. Та и ние, каквато форма дадем на Божественото, такава форма вземаме. Ти казваш: „Туй няма да го бъде“. Ще го бъде, може да бъде. Казваш: „Кой знае, може да бъде“. Мислиш нещо и казваш: „Кой знае ще бъде ли?“ Ти го

тури в неговата Божествена форма. Ти влизаш в един свят, посей семето, не мисли дали ще израсне или не. Израстването не е твоя работа. Посяването е твоя работа. Да израсте една идея в тебе то е Божествен процес. Вложи мисълта и не мисли как ще се развие. Вложи едно чувство в сърцето си и повече не мисли, то се развива по Божественому. Направи една постъпка и остави сама по себе си да се развива. Вложете мисълта най-първо в ума си, приемете я в ума си. Приемете Божественото във вас и го оставете то само да се развива. Възприемете Божествените чувства и оставете сами да се развиват. Възприемете една Божествена постъпка и оставете сама да се развива. Оставете някои работи сами да се развиват във вас. Вие си пакостите като искате сами да развивате работите. Някой път се чудите как да обичате. То не е ваша работа как да обичате. Да обичаш човека, значи на жадния да му дадеш чаша вода. То е любов, да му кажеш една добра дума, то е любов.

Да бъдете с две врати!

Аз ви гледам някой път не знаете как да се лекувате. Тъй както сега се лекувате нищо не можете да постигнете.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА, ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 37 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 14. VIII. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта, София – Изгрев[89].

---

[89] На 21. VIII. 1942 г. в каталога на Елена Андреева няма лекция. На 28. VIII. 1942 г. лекцията е отпечатана в томчето „Опорни точки на живота“: Беседи от Учителя държани при Седемте рилски езера. – (София, 1942 г.)

ИДЕАЛНО ТЪРПЕНИЕ

Отче наш

„Аз мога да обичам“

Някой от вас да излезе и да напише едно изречение на дъската. Може да е на някой поет, на някой философ. Сега кое ви спира да напишете?

/Една сестра написа следното: „Буря на мрака край да тури, буря в душа да изясни“/.

Какви са мотивите ви? Защо избрахте това, а не друго? Когато войниците вдигат червеното знаме имат един повод, когато имат бялото пак имат повод. За всяко нещо има повод. Коя е подбудителната причина за да напишете това изречение. Сега често казвате, че вие обичате някого. Ако ви попитат, защо го обичате, какво ще отговорите? Ако ви попитат, защо обичате една ябълка, ще кажете, понеже е доброкачествена, сладка, затова я обичате. Когато обичате един човек, не може да го ядете, кое ви кара да го обичате? Някои неща като ги обичате вие ги изядате. Ако човек ви каже една сладка дума, тази дума вече сте я изяли, вие сте изяли вече нещо от него. Написахте „Буря на мрака край да тури“. Двама хора като се карат край да турят. Какво е било в душата на автора за да напише този стих? Защо не е писал за цветята, а е писал за бурята? Някой път след бурята става ясно. Какво се крие зад бурята в съзнанието на Пенчо Славейков, който е написал този стих? Зад думата „мрак“ какво се крие в съзнанието му, зад думата „душа“ какво се крие? В небето се натрупва много влага, дойде бурята, размахне тия пари, превръща ги и туря край на този мрак. Бурята не е фактор, тя е един резултат. Защо Пенчо турил един резултат, а не е турил същинския фактор?

Пенчо не е от мирните хора. Той обича дървото. Казва, тоягата на мрака ще тури край. Защо не е казал, слънцето като изгрее ще пропъди мрака. Значи взема бурята на физическото поле, практически как може този мрак да се премахне? Като го набият хората той ще разбере. После пък бурята ще изясни. Какво се разбира под думата „буря на душата“? Показва страдание.

Сега напишете ново изречение. Това е от физическия свят, напишете друго изречение. Не бъдете скържави.

/Една сестра написа следното: „Търпението е основният стълб на любовта“/.

Как може да го докажете това? Любовта трябва ли да се доказва или да се опровергава? Че доказваш или опровергаваш е същото нещо. Само това, което доказваш може да го опровергаеш и това, което опровергаеш може да го доказваш, нищо повече. По някой път хората стават много еднообразни. Казват: „Любов“. Каква е любовта – червена, портокалена, жълта, зелена, синя или виолетова ли е? Всичките тия дрехи ги носи. Любовта какво прави? Любовта е нетърпелива. Като влезе любовта в човека той вече е нетърпелив. Ако дойде някоя река, че те понесе то е както любовта. И любовта е като реката. Най-динамичното нещо в света е любовта. Тя като задигне нещо, носи го. Че ти се докачиш, тя не иска нищо да знае. За пример, някой човек не обича магарето, не се качва на магарето. Друг обича магарето, качва се на него. Ако го попитате, защо, казва: „Обичам магарето“. Който не обича магарето не се качва. Ще каже: „Как може да обичам магарето?“ Човек може да обича много по-долни същества от магарето. Туй дето хората казват, че трябва да се обича, трябва да се разбира. Да кажем влиза ти някаква прашинка в окото, не я обичаш. Защо не я обичаш? Смъди ти в окото искаш да я изпъдиш. Тогава какво правиш? Най-първо окото се старае да я размекчи и ако

не може да го направи, образува един поток да изхвърли тази прашинка навън, да се освободи от нея.

Сега представете си, че аз не зная нищо за търпението и за пръв път слушам за търпението. Как ще ми представите търпението? Кое е противното на търпението – нетърпението. Защо е нетърпелив човек? Яздиш един кон, търпелив си да те носи конят. Яздят тебе, нетърпелив си, искаш да слязат от гърба ти по-скоро. Две различни понятия имате. Като яздиш един кон и той те тръска, ти търпиш, но то е неволя. В търпението има следното – ти даваш нещо да замине от тебе. Нетърпението е качество на слабите хора. Силният може да търпи. Защото в търпението ние разбираме да се въздържаш от нещо. Но има друга една страна – обичаш някого, той не те обича и ти търпиш, чакаш един ден да те обикне. Може ли да докажеш, след като обикнеш някого, след колко време той ще те обикне. Като влезеш в една гостилница, дадат ти първото ядене, нахраниш се. След колко време трябва да платиш? Като влезеш ти казват добре дошъл, но като речеш да излизаш, казват: „Плати". Колко време взема след като влезеш в гостилницата и изядеш яденето, докато платиш? След половин час трябва да платиш. Та казвам: В любовта ти си гостилничар, даваш храната даром. Началото даром даваш, като влиза даваш най-хубавото ядене, като излизат клиентите, казва им: „Без пари не може. Навън да излезете трябва да платите". Ако влезете в една гостилница, кое ядене най-първо ще ядете? Като влезете в гостилницата има няколко яденета сготвени, кое ще изберете най-първо? Да допуснем, че има боб, леща, грах, бамя, доматена супа, пюре от картофи, кое ще изберете? Да допуснем, че има грозде, сливи, круши, ябълки, кое ще изберете? Някой път избирате едно ядене, защо? – Защото нямате повече пари. Скромни сте, само едно ядене избирате. Тази скромност има съображения. Някой път имаш повече пари вземаш две яденета. А като разполагаш с много пари и четири,

и пет яденета вземаш. Някой казва, че е скромен в яденето. Не че той е скромен, но причините са други. Някой казва, че е търпелив. Слабите хора са търпеливи, казват: „В света трябва да се търпи.“ Но когато са силни другояче мислят. Слабите по един начин говорят, силните по друг начин говорят. Слабите говорят, че спасението е в бурята. Интересно е, че хората, които отричат реалността, отричат работи, които не виждат, говорят за тях. Говорят за едно верую, като за един резултат. На какво е резултат то? Допущате, че от несъзнателното се ражда съзнателното. Удариш се в един камък, започваш да мислиш защо си се ударил. Когато ти се удари в камъка внесе ли тази мисъл, камъкът участвува ли в този удар. Той си мълчи. Представете си, че вие сте рибар и имате въдица, имате едно железце, турено на него едно червейче, вие държите конеца. Една риба хване въдицата, глътне я, размърда се този конец. Конецът няма съзнание, въдицата няма съзнание, вие държите въдицата с конеца или като усетите, че се мърда конеца изваждате рибата навън. Значи, зад несъзнателния процес седи един съзнателен процес. Несъзнателните процеси са свързани със съзнателните процеси.

Другият куплет, който написал Пенчо Славейков какъв е? При какви условия сте го чели? Като го четохте какво чувствувахте? Като сте го запомнили вие сте го обикнали. Нека друг да напише още едно изречение.

/*Един брат написа: „Душата е слънчев лъч*“/. Как ще го докажете? Много отвлечени работи са.

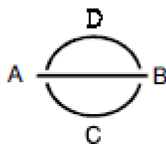

Фиг. 1

Какво представя това? (**Фиг. 1**) Какво представя АВ? Какво представя D? – То е планински връх. С – е долина. В долините има градини, плодни дървета. По върховете се събира снегът. Водата иде отгоре да полива. Свързани са планинските върхове с полетата и равнините, зависими са.

Какво нещо е търпението? Някой ще каже, че не го познава. Ти не го познаваш пък то те учи. Търпението е положително и отрицателно. Имаш едно желание и ти се учиш на търпение. Не се постига и да се въздържаш, чакаш. Да кажем, че обичаш някого, чакаш той да прояви любовта си. Направил си една погрешка, пак търпиш. Какво очакваш? Ти не чакаш да те обичат, но чакаш да ти простят и пак търпиш. Като обикнеш някого колко време ще мине докато те обикне? Като направиш една погрешка колко време ще мине докато ти простят? Да представим идеята по-точно: Една торба с пясък и една торба със злато имате. Коя торба ще се изпразни по-бързо, с пясъка ли или със златото? Хората знаят, че едната е пълна с пясък, а другата със злато. Защо мислите, че ще се изпразни тази със златото? Научно можете ли да го докажете? Учители сте, предметно учение имате, един метод имате. Вие първо турихте буря, после търпение и после, че душата е слънчев лъч. Представете си, че имате пресен хляб, който е изваден сега, мекичък е и имате друг хляб от 5-6 дена закоравял. С кой хляб ще се разправите най-първо, с мекия или с коравия? Вие казвате, че човек трябва да бъде корав, не трябва да бъде мек. С коравите хора ли се занимавате повече или с меките? Ако имате два пътя – единият стръмен, покрит с бодили, не е равен, а другият равен път, мек – по кой път ще минете? Значи пътят на малките препятствия всякога се избира повече.

Сега тази буря от Пенчо Славейков как се образувала? Представете си, че Пенчо Славейков е млад момък, залибил е една мома красива, на един български чорбаджия, който не иска да даде

дъщеря си на този момък. Момъкът я задява, пише ѝ писма. Бащата пък, ако го срещне хука го, не го разбира, казва: „Моята дъщеря не е за тебе“. Или представете си, че Пенчо Славейков има да дава някому един дълг. Срещне го кредитора, казва: „Ти обеща, че ще платиш тази полица, кога ще я изплатиш?“ Тази буря в Пенчо Славейков бушува. Или представете си, че Пенчо Славейков е говорил едно слово в църквата, но казал нещо и произлязла цяла една буря. Бурята, Пенчо Славейков я образува. Той залюбил момата, казва: „Кога ще свърши бурята“. Той е образувал бурята. Пенчо от едната страна и момата от другата. Кой образува бурята? Бащата кряска, майката вика. Мракът е някъде в пространството. Мракът показва, че Пенчо Славейков не е заел някаква служба, няма пари затуй бащата на момата не я дава. Казва: „Какво ще се жениш, ти ще ѝ причиниш всичките страдания“. Или имате търпението. Пенчо Славейков е залюбил, той е учил, но не е свършил. Бащата казва: „Чакай да свършиш училището, пари трябват да се поддържаш“. Търпение трябва да има момъкът.

Когато ядете по свобода ли ядете или сте заставени да ядете? Яденето по свобода ли става или има известно насилие? Гладът ни кара да ядем често. Когато вие се срещате вие трябва да правите вътрешен разбор. Някой път вие сте недоволен. Защо се явява недоволството в човека? Между двама учители кога ще се яви недоволството? Когато при един учител се яви друг, който е по-способен от първия, в първият учител ще се яви недоволство. Ако вторият е по-неспособен от него ще му бъде приятно. Като дойде по-способен, той е недоволен. Ако дойде някой, който не е така способен, той ще бъде доволен. Та казвам: Когато дойде сиромашията, вие сте недоволен от нея. Сега аз изваждам друго заключение: Сиромашията знае повече от вас, затуй сте недоволни от нея. Богатството седи по-ниско от вас и вие сте доволени от него. Сиромашията е много учена, а богатството е невежо. В дадения случай правя тази аналогия на

нещата. Вие не сте мислили върху тия работи, много прости работи са. Богатството мяза на една мома, която не е красива, но си е турила джунджурии, панделки, шапка и т. н. Онази, красивата ходи със съдрани дрехи, но има съзнание в себе си, че е красива. Туй е сиромашия. Много горделива е. Със съдрани обуща ходи не ѝ мигва окото. Богатството много мига, навсякъде мига. Какво лошо има в мигането? Мигането ни учи да чистим прозорците си, да може да виждаме ясно. На някой твой приятел прозорците не са чисти, образувала се е пара на прозореца, мига човека за да очисти прозорците. Очаква нещо. Когато човек мига много често, очаква някой отвън, затуй чисти. Горният клепач и долният клепач, понеже са влюбени, като се уморят приближават се, събират се, целуват се и пак се разделят. Много често се целуват. Горният клепач целуне долния и понеже ги е страх от човека, пак застанат далече – единият горе, другият долу. Като се загледа човек те се целуват пак и веднага се разделят. Вижте морала на устата какъв е. Устните и те са се обикнали. Те като се затворят, допират се, държат се под ръка. Очите са отворени, а на устните трябва да им дадеш нещо за да се отворят. Като им се даде едно ядене те се откъсват. Много са се залибили.

Че вие така можете да представяте на децата света. Това е една лекция за детето. Предметно учение, че устните са се либили, любов имат. А пък любовта на очите е скрита. Тогава децата ще ви дадат възражение: „Когато легнем да спим очите са затворени“. Как ще обясните това? Ние някои неща считаме естествени. Всичко е естествено, целесъобразно, само че ние не знаем и постоянно на тази целесъобразност даваме излишни тълкувания. Значи, горният клепач дава положителна енергия на окото, а долния отрицателна – образува се едно течение. Долният клепач и горният образуват едно течение и държат окото в здравословно състояние. Ако престане да обича горният клепач окото и ако долният клепач престане да обича окото,

то заболява. Трябва да поддържаш любовта на горния клепач и на долния – за да бъде окото здраво. Трябва да държиш устните си не притиснати, но свободно допрени. Ако много се стиска устата не е естествено положение. Ако е отворена, устата пак не е в здравословно състояние. Ако се приближи малко то е естествено положение, допират се устните. Между горната и долната бърна се образува едно течение, което е здравословно. От голямото стискане някой път са се слепили горните и долните бърни и се образувала една права линия. Сега когато вие си допирате с ръка главата, на долната челюст, има ли нужда от подпора? Защо правите това? В даденият случай в долната челюст се набира известна енергия, която те безпокои. За да се премахне туй безпокойство ти туряш ръката си и тази енергия протича през пръстите. Или боли те лицето, туряш ръката на болното място. Или топло ти е някъде, туряш ръката си и отнемаш от топлината. Всякога, когато туряш ръката на лицето, ти я туряш да придадеш нещо или да отнемеш нещо. Като изстине една част от тялото ти, ти туряш ръката си, да го стоплиш.

Дайте ми образа на едно идеално търпение. Да кажем отидете при някой извор със стомна. Заредят се 10-20 души, вие им отстъпвате оставате последен. Държите стомната и спокойно чакате. Като си отидат всички, приближавате се до извора и напълвате стомната. Приблизително това е идеалното търпение да чакате да напълните стомната. Щом пръв искаш да си напълниш стомната ти си нетърпелив, пестиш времето, нетърпелив си. Да допуснем, някой път искаш да се учиш на търпение. Туряш на главата си една стара шапка, не обичаш стари шапки, но за търпение я туряш да се разходиш с нея. Питаш: „Защо е тази стара шапка?“ Сега вие ходите гологлави. Коя е подбудителната причина? Подбудителната причина е в това, че като носиш шапка по-малко енергия и светлина приемаш. Сега хората ходят гологлави за да приемат повече светлина, за да

мислят по-добре. Казват: „С тия шапки оглупяхме“. Хората сега хвърлят шапките за да поумнеят. Нали като влезеш в църквата трябва да снемеш шапката. То е да разбираме по-добре. Сега според вас колко трябва да бъде дебела шапката? Българите са се осакатили с тия дебели калпаци, които носят. Българинът като пие снема калпака, а след като се напие тури калпака, накриви го на едната или другата страна. Мене ме интересува защо някой път кривите на дясната страна шапката, а друг път на лявата? Някой път рисувате едно лице, не рисувате цялото лице, но рисувате едната страна, дясната или лявата. Какви са съображенията да рисувате отляво или отдясно. Някой път гледате човека и искате да го гледате от лявата страна. Друг път искате да гледате лицето от дясната страна. Всякога вие обичате противното на вас. Ако вашите очи са много отворени вие обичате човек с елипсовидни очи.

Казвам: Както сега вие гледате то не се дължи на вас, то се държи на дядо ви и прадядо ви, които образували тия гледци. Както вие държите устата си то не сте вие, то са вашите прадеди, които са научили това. Трябва тепърва да учите как да държите очите си, как да държите устата си, как да държите ръцете си. Отсега нататък хората трябва да се учат.

Някой път учителят удари ученика с външната част на ръката си. То е конщина. Понеже задните крака на коня са предните ръце у човека, като бутнеш коня той ритне – у някои хора е останал този навик да удрят с външната страна на ръката си. То е конско начало. Мисли, че някакъв враг има някъде. Като удари човек с вътрешната страна на ръката какво е то? То е котещина, то е навик останал от котките. Котката сграбчва с вътрешните части на краката си. Като удря човек така, то е по нейния навик. Сега по човешки какво трябва да правиш? Защо да не дойдеш да погалиш по лицето. Една учителка по-добре милва момчетата, учителят по-лесно милва момичетата,

защо? Защото учителката има повече материал за момчетата, отколкото за момичетата и учителят има повече материал за момичетата, отколкото за момчетата. Мъжът носи платове за жените, а учителката носи – за мъжете. Тия ученички, които гали учителката те вървят по мъжка линия. Има момчета, които вървят по женска линия. Учителят гали тия момчета. Има и изключения.

Този образ ще го развиете. Вие развийте педагогически тази лекция.

Никога не задържайте излишно нещо в себе си.

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА, ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА! В ИСТИНАТА Е СКРИТ ЖИВОТЪТ!

XXI година, 38 лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4. IX. 1942 г., петък, 5 ч. сутринта. София – Изгрев[90].

[90] На 11. IX., 18. IX. 1942 г. по каталога на Елена Андреева няма лекции.

Двадесет и втора година 1942 – 1943

ЛЪЖАТА

Отче наш

Духът Божий

Според вас как може да се подобри животът? Вашият живот как може да се подобри от ваше гледище? Сега не теориите, които сте слушали, но вие какво мислите. Да се подобри животът, значи липсва му нещо на живота. За пример, на един съвременен мъж му липсват да кажем дрехи, три неща външно. Трябват му панталони, трябва му една жилетка и едно палто. След туй му трябва едно дълго палто. Туй е завършекът. Трябва му една шапка и обуща. Ако е зимно време, дрехите ще бъдат по-дебели, пък ако е лятно време, дрехите са по-тънки. Туй е външното облекло, а вън от това отдолу трябват риза, бели гащи, след туй трябва му една фланела, трябват му и фланелени гащи. Тъй щото трябват му три чифта гащи и три ризи.

Сега и на живота му трябва нещо, на живота му трябва една мисъл, трябва му едно желание, един вътрешен стремеж. Често вие всички сте недоволни от нещо, че не ви върви, както трябва. Не е добър животът, не ми е добър животът, какво разбирате? Трябва конкретно да се изясни не научно. – Той не свири добре. Не така да кажете, „Той не свири добре“. Разболял се някой, че като оздравял. Сега на вас, на младия живот какво му липсва, не на стария? Не какво липсва на старите, на младите какво им липсва? вземете обикновените работи, вие се интересувате много, младите се интересуват много от любовта. Да ви дам една тема да пишете любовни работи. Младите са много въодушевени от любовта. Какво разбирате вие, младите, под любов? Любов има на круши, любов има на ябълки, на сливи, на пасти има любов, на хляб има любов, на дрехи

има любов. Любов има на всичко. Да кажем, че някой казва да изпратим едно любовно писмо. Какво съдържа едно любовно писмо или един любовен подарък? Пратил е, казва един любовен поглед. Как разбирате вие тия, любовните погледи? Какво разбирате под думите „любовен поглед“?

Вие се срамувате от нещо, което не знаете. Аз се чудя какво значи срам? Какво разбирате под думата „срам“? Младите момичета имат повече срам и младите момчета също. Някой път са безсрамни. Какво разбирате вие, като кажете: срамува се той. Някой път какви са образите? Вие как ще изразите срама? ○ Това е срам. Не можете да го изразите. Не можете да кажете какво е срам. Тогава на този кръг му липсва нещо. ○○○ Често вие казвате, че не сте доволни от живота, но нямате една конкретна идея от какво сте недоволни. Липсва ви нещо. Дават ви чай, на някои му турят една бучка и му е сладко, тебе ти трябват две бучки и не ти е сладко. Защо на онзи с една бучка му е сладко, а на тебе с две бучки не ти е сладко? На някои малко сол като се тури е солено, друг казва, че му е безсолно. Значи вие под думата „не е добър животът“, не разбирате еднакво. Някой път си мислите, обущата ви не са модерни или скъсани са, подметките се изтрили, шапката изтрита, палтото е скъсано и казвате: Не си струва този живот. А не казвате, че дрехата ви е скъсана. Считате, че дрехата не ви препоръчва. Или някой път пожълтели ви са очите, не са светли, мътни са. Гледате се в огледалото, казвате: Не съм тук. За да бъде човек красив, има закон. За да бъде красив има известни правила. Щом мозъкът функционира правилно, има достатъчно светлина, щом сърцето функционира правилно, щом слънчевият възел, човешката воля действува правилно, човек винаги ще бъде красив. Красотата се обуславя от човешкото сърце, от човешката воля. Ако той не е красив, значи има някакъв недъг, недоимък. Недоимъкът може да е

материален. Някоя дреха е остра, някоя е мека. Причината е в самия материал, от който е направена дрехата, единият е мек, другият е груб. Вие се ръкувате, на някой човек ръката е груба, ръката на някой човек е по-мека, влажна е, не е много груба. Какво означават меките ръце и какво означават острите ръце? Това е от органическия свят. Правата линия, турена на известно място, означава човек много справедлив, никаква лъжа не употребява. Единицата, турена на известно място, значи справедлив човек. Лъжа в него няма. Не може да заставиш да лъже този човек, ни бели лъжи, ни черни. Тези другите линии, турени на известно място, означават белите и черните лъжи с килограми, едно кило, две кила. Този, който има линията едно, той на сто сделки десет ще каже правото, другите 90% не казва правото. Той ако вземе сто лева на заем, едва ли ще върне десет, за другите ще каже, че ги е изгубил. Такива хора не са груби, няма да каже, че не дава, но ще отлага година, две, три, четири. Като идете при царската врата на оня свят, щом носите линията (1) ще ви кажат политично: „Изправете тази линия“. Какво означава тази линия?

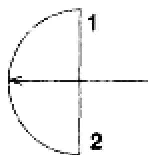

Фиг. 1

Тази линия показва килограми политична лъжа (**Фиг. 1**). Стрелите как се правят? Правата линия 1 се образува, като се хвърли стрелата. Кривата линия показва на какво разстояние ще се хвърли. Този, който лъже, е майстор стрелец. Със стрелата като мери, казва: Мерих някъде, но като мерих на високо, падна. Той по твой адрес ще говори нещо лошо, после казва: Излъгали са те. Те не са говорили право. Той никога не е говорил право. Тази крива линия лъже. Като се

отпусне кривата линия, казва: По правия път. То е правата (1). Лъжливият никога лъжец не става. Като хвърли стрелата, като я пусне, казва: Правия път. Действително тези хора, които лъжат, много вярват. Кой като лъже не вярва, че лъже? Сега ви говоря за лъжата. Когато някой път се говори за скритостта, вие я смесвате с лъжата. Вие смесвате лъжа и скритост като че е едно и също нещо. Искаш да скриеш нещо, ти сметнеш човека. Това не е лъжа. Отиваш по нужда, пита те: Къде отиваш? Отивам по работа, не му казваш, къде отиваш. Има нещо, за което не се говори. Ние по някой път искаме да знаем интимните работи. Не считайте скритността за лъжа. Никаква лъжа не е. От вашето гледище вие какво считате лъжа? Я определете лъжата тъй, както вие я разбирате. От научно гледище как ще определите какво е лъжата? Представете си, че лъжата е една форма на жаба. Представете си тази жаба, седнала на едно място като философ, мисли, съзерцава. Гледаш, жабата не се помръдва. Наблюдавали ли сте жабите как разсъждават философски? Седи тази жаба, някоя кацнала муха ходи по нея, тя мълчи. Като дойде до носа, тя отвори устата и мухата изчезне. Пак седи и философски мисли да дойде друга муха. Тя влезе в устата. Жабата иска да каже на мухата: „По мене всеки може да ходи, да прави каквото иска, това не ме интересува". Щом дойде някоя муха близо до устата, казва: „Заповядайте", отваря си устата. Казва: „Разсъждавам толкоз философски, нямам време". Изведнъж – „Приемам гости". Въпрос е сега, туй разсъждение за жабата вярно ли е? От ваше гледище що е лъжа? Ако размесим едно кило захар и ориз, и искаме да убедим човека, че оризът е захар, какво е туй? Или ако размесим в едно шише хубаво сладко вино с пелин, и искаме да убедим човека, че пелинът е вино, туй какво е? Ако размесим научни факти, някои научни истини с неща, които нищо не струват, и искаме да убедим, че това е наука, какво е туй? Значи, когато размесим истината с

несъществени неща, това е лъжа. Щом размесим истината с нещо несъществено, това е лъжа. Щом размесим хляба с отрова, това е лъжа. Че лъжата е отсъствие на истината. От отсъствието на истината се ражда лъжата. А със смъртта на лъжата иде истината. Когато лъжата умира, истината иде. Когато истината заминава, лъжата идва. Кои са признаците на лъжата? Вие как подозирате че някой човек ви лъже. На български „лъжа" произлиза от „лизане". Да лижеш захар, мислиш, че е красиво? Ще станеш туй, което никога няма да стане. С лизане не става. Лъжа и лъжа. Да приемеш несъществените неща, е лъжа. Лъжата е най-калпавият материал, с който се строи нещо в света. По-калпав материал няма от лъжата. Научно най-калпавият материал е лъжата. Лъжата – това е най-лошата храна в света. Лъжата е най-силната, най-лошата отрова в света. Следователно, като отрова руши, като материал руши, като научен пак руши, като религиозен пак руши, навсякъде, дето влезе, тя всичко руши. Тя най-лесно става. По-лесно от лъжата няма. Най-лесната работа, това е лъжата. Няма по-лесна работа от лъжата. Някой взел пари и казва: Нямам да ти ги върна, или пък казва: Аз не съм взел пари от тебе. Съдията го пита: Имаш ли да му даваш? Не съм взимал нищо, не съм го виждал. Когато е вземал парите, го е виждал, но когато го е викал съдията, казва: Не съм го виждал. Няма по-лесна работа от нея. По някой път, ако искате да изклинчите, употребявате лъжата, за да нямате много разправии. Има лъжи, които покваряват долната част на носа, има лъжи, които покваряват горната част; има лъжи, които покваряват гърба или основата на носа. Разни лъжи има. Има разни лъжи на носа. Има устни лъжи, има езични лъжи. От лъжите устата се деформира, очите се деформират, ушите се деформират. Всякога очите се деформират от лъжата. Носът се деформира. Цялото лице и изобщо човек се деформира от лъжата. Лъжата, гдето влезе, деформира всичко. Защото лъжата е един материал, който гдето

влезе, деформира. В съвременния културен свят търсете лъжи колкото искате. За да се изнесат сегашните, лъжи са нужни хиляди години. Сегашните лъжи, които съществуват в света, хиляда години трябва да ги изнасяте с коли, всичките тренове и параходи хиляди години трябва да работят за да изнесат лъжата извън света. Да искате да освободите света от лъжата, то е невъзможно. Лъжата е като снега. Зимно време, като падне сняг, къде ще иде? Само ще си проправите малки пътеки, но пролетта като дойде, слънцето, то е майстор да премаже снега. В един-два месеца ще помете всичко. За да изнесем лъжата вън от света ни трябва хиляди години, а слънцето като дойде, за 2-3 месеца всичко ще поправи. Туй, за което на нас ни трябват хиляди години, за истината са потребни само 2-3 месеца за да очисти света от лъжата и нищо да не остане. Деформирането на разните човешки култури, ако вземете китайците, ако вземете черните, белите, деформирането в тези образи се дължи на лъжата, която са употребявали. Черният свят се дължи на лъжата. Жълтият свят се дължи на лъжата. Белият, изопачен свят и той се дължи на лъжата. Лъжата е нещо, което спъва целия организъм и психическия процес на развитието. Тя е най-малката погрешка в света, няма по-малка погрешка от лъжата. С микроскоп трябва да я търсиш, за да я намериш, но последствията са големи. Тя е основа на всички престъпления. Лъжата е майка на всички престъпления в света. Всички престъпления, които съществуват, са родени от майката лъжа. Има бяла майка лъжа, и черна майка лъжа, после има жълта майка лъжа. Лъжата е един капитал, който е внесъл в света. Като говорим за лъжата, ний не сме отговорни за нея. Защото лъжата човек не я е създал. Наблюдавайте мравковия лъв, да видите какъв характер е. Ще направи една пясъчна фуния. Отгоре широка, отдолу тясна конусообразна, пясъкът е така подвижен, избира най-ситния пясък, че при най-малкото помръдване се търкаля. Ако една мравка влезе в

тази фуния, тя се търкули чак до дъното, и той я хване за крачето. В тази фуния няма никаква опорна точка, гдето да се допре. Този пясък се рони надолу и мравките се търкалят по него и той ги изяжда. Невъзможно е една мравка да излезе из фунията. Как му е дошло на ума да направи такава фуния, майстор е. От най-ситния пясък направил най-неустойчива фуния. Кой от вас е в състояние да направи такава? Аз не съм в състояние да направя такава фуния, аз признавам, че не мога да направя. Отгде той е научил тази архитектура как да спестява пясъка?

Лъжа има и в растенията. Има такива растения: отворило един хубав цвят, но вътре има една лепкава течност – една мушица като влезе вътре, залепват крилцата ѝ и този цвят постепенно се затваря. Като се затвори, след един два дена пак се отвори, и чака друго насекомо. Вие ще кажете, че растението прави това. Аз виждам, че зад растението седи една интелигентност. Когато един рибар върви с една мрежа покрай брега, той носи мрежата на гърба си, предната част на тази мрежа е разтворена. Като хвърли мрежата има едно въже, провървено от края – като влезе рибата в мрежата, той изтегля въжето, затваря се мрежата. Каквото влезе вътре, изтегля го навън на брега с мрежата. Рибите се чудят как тъй туй, което е паднало отгоре, ги е хванало. Не ги е хванала мрежата, но онзи, който е зад мрежата. Това цвете е само една мрежа, зад цвета има един, който следи и наблюдава, той потегля въжето, затваря цвета и после пак отваря цвета. Казвам, когато вие лъжете несъзнателно, вие сте един цвят и онзи, който седи зад вас, като дойде, той потегли въжето. По някой път даже вие не знаете, че сте излъгали. Вие лъжете, без да знаете. То не е лъжа, но давате неверни сведения. Дошъл някой при вас и ви разказва, че над Перник хвърлили бомби, съсипали го. Разправят, че 16 аероплана летели, а пък то минал някой и хвърлил само позиви. Това са лъжливи донесения. Всичко, което идва до вас, изпитвайте го.

Помнете едно нещо. Всеки предмет, всяка вещ в света има известно качество, което я определя добра ли е или е лоша. Всяка храна носи свое качество. Храната не изисква да знаеш хляба добър ли е или е лош. Вземи една малка част от хляба, отчупи и като го опиташ, ще знаеш хубав ли е или не е. Или спирате се при някой извор. Като се приближите до него и опитате водата, може да знаете добра ли е водата или не е. Нещата, които природата е създала, носят свои качества. Не се изисква дълго време да доказвате. Тези, съществените неща, може веднага да ги познаете. Може да познаеш въздуха чист ли е, или не е. Може да познаеш светлината приятна ли е за очите или не е. Не трябва да отваряш научни книги и да доказваш, че тази светлина има толкоз трептения. Като отворите очите си, ще знаете. При лъжата винаги температурата се намалява. При лъжата светлината се намалява. При лъжата силата се намалява. Всяка лъжа отнема винаги от светлината на мозъка; всяка лъжа отнема от топлината на сърцето и всяка лъжа отнема от силата на тялото. Туй отнетото с нищо не можеш да го набавиш. Днес отнеме, утре отнеме, и твоята инсталация за светлината започва да се намалява. Твоята инсталация за топлината и твоята инсталация за силата се намалява. Щом се развалят тия инсталации, човек фалира на земята. Това не е само теория, това са факти.

Скритността не е лъжа. Някои казват: Той ме излъга. Лъжата според мен е туй, което отнема светлината, което отнема топлината, което отнема и силата постепенно, не изведнъж. Да имате една ясна представа. Човек има право да скрие някои работи. Мозъкът нали е скрит, не можеш да отвориш черепа за да видиш мозъка. Ако се отвори мозъкът, никак няма да бъде красив. Има неща, които трябва да се открият, то е друг въпрос. Скритността придава нещо на фактите, а като лъжеш се отнема нещо от фактите. Казвате: Той е много скрит, потаен човек. Нищо не значи. Скритността носи

известни качества, известни добрини, тя е една способност. То е едно право на човека да бъде скрит, но да лъже е друго. Да бъде скрит има право, но лъжата никакво право няма, щом лъжеш, то е един произвол, най-големият произвол в света е лъжата. Тогава вие често туряте лъжи там гдето ги няма. В скритността някой човек е гладен. Гладният човек не е лъжа. Лъжливият човек е много мазен, с килограми масло има, всичко намазва. Не считайте преструвката лъжа. Искам да ви освободя. Преструвката и скритността не са лъжа. Преструвката е за да се освободиш от лъжата. Тя е първият опит да се освободиш от лъжата. Някой бръмбар се преструва на умрял. Друг бръмбар е станал зелен като растенията, че да не могат враговете му да го виждат, за да се избави от тях. Това не е лъжа. Той иска да се избави, за да не му отнемат живота. Преструва се. Престорил се е на умрял. Аз съм давал този пример. Един млад момък и една млада мома излезли на разходка. Момъкът ѝ казва: Ти на мен разчитай, аз като съм с тебе, никой не може да те бутне. Било близо до една гора и от гората излиза една мечка. Той, като я видял, се качил горе на дървото. Тя не може да се качи, и за да се избави от мечката, легнала на земята и се престорила на умряла. Мечката помирисала, помирисала и си заминала. Той я пита: Какво ти каза мечката? – Още веднъж с такъв герой да не ходиш. Това не е лъжа, че тя се престорила на умряла, страхът е причина за това. Страхът не е лъжа. Искам да имате една ясна представа. Лъжа е туй, което отнема светлината на човешкия ум, което отнема топлината. Тази топлина е потребна за живота. Лъжата отнема и силата на човека. Някой път се обвинявате, че нещо е скрито или престорено. То са атавистични работи, то са неща потребни в живота, които са неизбежни. Скритността е неизбежна. Преструвката и тя е неизбежна. Лъжата не е потребна. Най-непотребното нещо в света е лъжата. Аз виждам едно добро в лъжата. Че тя е толкова слаба, и пак си е пробила път навсякъде. Без

никакъв капитал тя е образувала всичките свои търговски предприятия. Попитали един дядо, откъде е забогатял. Той казва: Аз като ида и кажа на хората най-първо да направят едно добро. Той не може да го направи, кажа му да даде пари някъде. Тези пари, които не иска да ги даде, те са мои. Щом той не може да направи доброто, дяволът ги взема. Всичкото добро, което те не могат да направят, той го взема за себе си и така казва, че е забогатял. Всякога, когато кажете, че не може да направите нещо, този капитал не е ваш. Щом се откажете от едно добро, дяволът е съдебен пристав, носи червения лист и го взема.

За пример, тука имахме една наша инсталация за светлината. Искаме да ни уредят работите от общината и сега ни глобяват да плащаме големи суми. Братството сега ще трябва да плати за право за лампите 4 000 лева и другите ще платят. Такова нещо е новият порядък на лъжата. Ще платим по 15 лева на лампа, после за друго право още ще плащаме и туй не се е свършило. Тъй щото аз считам, докато приемем всичко, ще платим 10 000 лева.

Сега, що е лъжата? Когото срещнете, попитайте го и не отивайте да разправяте какво сте научили. Много евтино ще продадете определението на лъжата. Кажете: Ако ми дадеш 100 лева ще ти кажа какво нещо е лъжата. Никой няма да ви даде това определение. Сега, ако вземете 100 лева, туй лъжа ли е или не. Казвам: Евтино да не продавате. Ако вземете 100 лева е малко, може да турите 500 лева, на някои 1 000 лева. На някой търговец можеш да вземеш 1 000 лева да му кажеш какво е лъжа. Може и 10 000 лева. Ако му кажеш, че лъжата е това, което лишава човека от светлината, топлината и от силата, че той утре ще ослепее, ще оглушее, ти ще го избавиш, 1 000 лева може да ти даде. За да се ползва, едно благо е заради него. Не продавайте тази рецепта, дръжте я за себе си. Ако тръгнете по света и кажете какво нещо е лъжата, може да обиколите целия свят от едно място на

друго. Сега ви казвам какво нещо е лъжата. Някой път ще ви кажа какво нещо е истината. Сега няма да ви кажа това. Аз ви продадох това много евтино, нищо не взех, лъжата ми се разсърди, аз ѝ казах, че е облякла една дреха на истината. Тя се позарадва. Тя ми каза: говори за мен каквото искаш, но не ме лишавай от дрехата на истината, защото тогава съвсем ще фалирам.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

1. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25.IX.1942 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

СКРЪБ И РАДОСТ

Отче наш
Аз мога да любя

Кой беше предметът на миналата лекция? – (*Каза се*).

Значи вие по някой път обличате скритността с дрехата на лъжата или с преструвката. И нея считате за лъжа. Каква диагноза бихте дали, дали едно нещо е лъжливо или не? Да бъде очебийно, не предположение. Предполагаш, че някой може да те излъже. Не да предполагащ, а да знаеш, че е невъзможно нещо, защото лъжата е туй да поддържаш неща, които са абсолютно невъзможни. Човек не може да бъде по-голям от цялото, а лъжата поддържа това. Лъжата поддържа, че палецът на крака на човека е по-голям от самия човек. Това е невъзможно. Целият човек да се превърне на палец е по-възможно, отколкото палецът да е по-голям от човека. Има неща, които са абсолютно невъзможни. Лъжата поддържа, че овцата вълка може да изяде. Лъжата поддържа също, че вълкът може нивата да опасе. Всичките хора поддържат, че Господ ги е направил нещастни. Това Нему и на ум не е идвало. Той да иска да направи някого нещастен. След като направите някоя погрешка, казвате, че Господ ще ви накаже. На Господ на ум не му идва да ви наказва. Преди да сте направили погрешката, да иска да ви накаже и на ум не Му е идвало, че какво ще се ползува Той да ви наказва. Че един човек е нещастен, какво допринася нещастието? То от какво произтича? Нещастието произтича от факта, че ти е взето нещо, ограничил си се. Тия блага, които са ти дадени, взели са ги, и отнемането е произвело нещастието. Най-първо те правят цар, после те детронират. То е нещастие – ако те поставят на царския престол, гдето мислиш, че си

станал нещо. Каква разлика има, че те турили на стола и после те снели? На български имате думата лъжа. В „ж“ колко ъгъла имате? – 6 ъгъла. Имате този знак, това е знакът „Ел-Шадай“. Знакът на затворения живот. В „ж“-то всичките ъгли са отворени. Геометрически съвсем друго значение има. В живота вече се дават условия, там има две възможности. Трябва да работиш и да страдаш. Туй, което едновременно те кара да се радваш и да страдаш, това е животът. Казваш: Аз не искам да живея. Щом човек иска да живее, трябва да приеме радостта и страданието. Вие не разбирате що е радост и що е страданието. Те са два процеса. Единият процес е от центъра към периферията, а другият процес – от периферията към центъра. В единия процес имаме артериалната кръв, която излиза от сърцето и отива към повърхността на тялото. Другият процес е венозната кръв, която се връща от всички части на тялото към сърцето. Оттам отива в белия дроб да се пречисти. След като отиде в сърцето, пак се праща по цялото тяло. Де е лошото в това? Той е като една физармоника, като я натиснеш – свири.

Казвам: Трябва да освободите ума си от заблуждение. Най-първо вие не искате да страдате, то е едно заблуждение. То е радостта. То е ваше заблуждение. Радостта с искане не идва. И скръбта с отричане не си отива. Ти като не искаш скръбта, мислиш, че тя няма да дойде. Не, тя ще дойде. Понеже искаш радостта, тя няма да дойде. Скръбта, когато не я искаш идва. Ако я искаш, не идва. Тя, скръбта, се държи като една млада мома. Младата мома като види момък, иска да му обърне вниманието и му хвърля един мил поглед. Щом усети вече, че той я обича, тя бяга от него. И момъкът щом усети, че го обичат, и той бяга. Докато усеща, че не го обичат, иска да го обичат. Щом усети, че го обичат, бяга. Преди да са го обикнали, не бяга. Няма нищо, като са го обикнали, дали му нещо и той бяга. Вече да не се откажат онези, които (са) му дали. Понеже тя му е дала любов, бяга да го не зърне.

Вие сега не искате скръбта. Обикнете я и тя ще избяга. Тя е много бедна. Щом я обикнете, щом като вземе нещо, тя веднага ще избяга, и да я търсиш, няма да я намериш никъде, може да питаш навсякъде по света, но тя се е скрила. Щом осиромашее, тя е на първо място. Щом скърбите, това показва, че сте осиромашели, сиромаси сте. Щом се радвате, тогава сте богати и тогава радостта се превръща в скръб. Аз считам самата радост един процес. Щом покажеш всичко, което имаш, ти вече си сиромах. В радостта ти имаш, богат си, в скръбта си сиромах. Тогава не отхвърляйте сиромашията. Напълни я, нищо повече. Вие отделяте скръбта и радостта. Скръб и радост, това са две състояния. Това са две форми, в които човек може да се облече: това са две дрехи. Едната дреха е нощна, другата – дневна. Скръбта носи черен цвят; радостта – бял цвят. Що е скръб? – Чер цвят. Що е радост? – Бял цвят. Но всякога бял не можеш да бъдеш. Във физическия свят бял не можеш да бъдеш, радостен всякога не можеш да бъдеш. Във физическия свят е невъзможно да бъдеш всякога радостен. Не е потребно и да бъдеш. Цигуларят през целия си живот не може да свири без прекъсвания. След като свири 2-3-4 часа, казва трябва да си почина. След като си почине, той пак може да свири. Вие туряте една философия защо трябва да страдате? Скръбта е работа. Ако не работиш, ще дойдеш в друго противоречие. Едно състояние има, което е по-страшно от радостта и скръбта, то е индиферентност. Нищо не те интересува. В скръбта поне чувствуваш, искаш нещо. Другото състояние казва: Безразлично ми е. Много по-страшно от скръбта е нищо да не те интересува. Та сега скръбта идва, за да избави човека от туй индиферентно състояние. Скръбта знае тайната как този човек, който от нищо не се интересува, да започне да се интересува. И знаете ли как той ще почне да се интересува? Той седи на един камък, вън от камъка има празно пространство и тя му казва, тури си крака на празното пространство. Той като стъпи там, се

търкули и падне. Почне да го боли нещо. Щом почне да го боли нещо, той вече не е индиферентен. Защото индиферентният от нищо не се интересува. А щом го заболи, той започва да се интересува. Сега толкоз години вие страдате и не знаете какво нещо е скръбта. Само казвате, да се махне, да се махне, а то какво ще се махне. Дай ѝ нещо. Не се дава малко. Напълни торбата ѝ, и нея вече я няма. Сега вие по някой път се опълчвате против Господа. Той ви е дал всичко, дал ви светлина, храна и всичко, от което имате нужда. Нямате някоя шапка и казвате: Как тъй Господ да не помисли за шапка. Шапката не влиза в плана на Бога. За пример някои хора искат да бъдат очите им черни. Защо? Някои искат да бъдат сини. Защо? Каква разлика има между черните очи и синитe очи? Да кажем, вие не искате косата ви да бъде бяла или искате да бъде черна. Защо искате черна коса? Черната коса е скръб, бялата коса е радост, а в живота бялата коса произвежда скръб – а черната – радостта. Всъщност черната коса носи скръб. Ще кажете как тъй носи скръб? Черната коса показва една мазна кокошка, угоена, бялата коса показва хилава кокошка. Като дойде човекът или лисицата, коя кокошка хваща, с черната коса или с бялата коса? Като види тази, хилавата, ще каже: Нека стои. Оставя я. В живота, вътрешният живот трябва да се схване, когато дойде едно състояние, от което не може да се освободите, неразположен сте, мрачен сте, нищо не ви интересува. вие казвате: От нищо не се интересувам. Седят двама души и единият казва: Нищо не ме интересува мене, дотегнало ми е. Онзи вижда, че има нещо, което го интересува. Изважда той една златна монета, доста голяма и му я показва. Забелязва, че другият обръща внимание. Нищо не го интересува, нито да пише, нито да чете, не иска да ходи на разходка, а казва: Дай да видя монетата. Вече нещо го интересува. Щом види златната монета, заинтересува се. Щом той иска да я види, значи вече се интересува. Златото аз го уподобявам на красотата. Красотата в света е един метод

за изваждане хората от едно състояние на бездействие. Някой човек, който от нищо не се интересува, като му покажеш красотата, той се интересува. Красотата показва, че има светлина, светлината е, която събужда хората, които са в бездействие, които са индиферентни към работата. Тя събужда малките семенца, събужда тревите, събужда мъртвите същества. Та като дойде скръбта в живота, вие се радвайте на нея.

В този, отворения кръг имате изходен пункт, а в затворения нямате. Вие мислите, че природата има затворени кръгове. В природата няма затворен кръг. Той е един процес, фиктивно виждане е това. Когато казвате, че сте нещастен или страдащ, то е привидно. Природата няма затворена скръб, отворена скръб има. В природата няма затворена радост, отворена радост има. В природата няма затворена любов, отворена любов има. В природата няма затворена омраза, има отворена омраза. Всичко в природата е отворено. Вие сега създавате затворени кръгове и казвате: От мене нищо няма да стане, тогава вие не разбирате какво говорите. Като кажете от мене нищо няма да стане, това е затворен кръг. Няма затворени кръгове в природата. То е една временна илюзия в ума ви. Тия неща трябва да ги имате в умът, за да имате правилен възглед. Ако нямате правилен възглед, вие сами ще се спънете. Не искам да турите в мисълта си: От мене нищо няма да стане. Когато волът е свързан вътре в дама, казва: Аз не мога да работя. Вързан е не може да работи. Когато дойде господарят и го отвърже, впрегне го, вземе остена и той почва да работи. Та когато и вие казвате, че не може да работите, вие сте като свързания вол, обаче, като дойде господарят и ви отвърже – юларят отпред и остенът отзад – вие веднага ще работите. Вие пак ще бъдете доволни. Радвате се, че сте излезли от дама. И на нивата не е толкоз приятно, но е за предпочитане, отколкото в дама. Има една обмяна на светлината. Сега по някой път вие искате да бъдете свободни, че

всички страдате от свобода. Хората, които не са свободни, не страдат. Страдат само свободните хора. Чудно е когато някой човек търси свобода, че той от свобода страда. Който има свобода, той страда. Който няма свобода, той не страда. Имаш един предмет, който не е свободен, ти от него страдаш. Камъкът не е свободен да се подвижи. Ти, свободният човек, вървиш, блъснеш се в него, удариш се, това ще ти произведе страдание. Кой произведе страданието, свободният или несвободният? Ти можеш да вземеш този камък. Казваш: Ти ще се махнеш оттам, аз съм човек, който се движи. И той ритне камъка. Но ритането не е по свобода, той го рита, понеже му е причинил вреда. Един свободен човек, ти не можеш да го ритнеш. С несвободния може да се блъснеш. Вие в себе си се блъскате с вашите несвободни идеи. Несвободните ваши идеи ви причиняват страдания. Следователно една ваша несвободна идея заобиколете я, но не я ритайте. Сега вие в сегашния живот искате ангелите да се грижат заради вас. Вие сами трябва да се грижите за себе си, понеже сте свободни. Свободният човек трябва да се грижи, но не да се безпокои. Но да съзнава в себе си възможността, че му са дадени всичките възможности той да прави каквото иска. Радвайте се на това. Сега, ако риташ една несвободна идея, тя ще ти предаде своето състояние, ще те ограничи. Същевременно, тя ще придобие своето състояние на движение, но туй движение е временно. Ще се движи до едно място и пак ще спре. Свободният човек е всякога свободен. Има и неща, които временно стават свободни. Временната свобода показва, че няма свобода, човек се е сблъскал с несвободни идеи. Когато се блъскат свободни и несвободни се ражда едно преходно състояние. Някой човек се заинтересува, после пак не се интересува. Казвам: вие сте свободни. Човек чувствува своята свобода само при скърбите и радостите. Радостта и скръбта това са два полюса, които показват, че са свободни. Щом скърбиш, свободен си, щом страдаш, свободен си, щом престане

радостта и скръбта вие не сте свободни. То е новото определение, което трябва да го знаете. Щом страдаш и се радваш, ти си свободен. Щом само се радваш, ти си наполовина свободен. Щом само скърбиш, ти си наполовина свободен. Скръбта е полусвободна и радостта е полусвободна. Двете заедно дават свобода: едното е плюс, другото е минус. Кое е скръбта и кое е радостта. Радостта ли е плюс или скръбта е плюс? Казвате, че радостта е плюс, как ще го докажете? Единият минус е изгубил своето първоначално положение и е дошъл в стълкновение, минусът винаги ще дойде в стълкновение с някаква идея. Той е бил перпендикулярен. Две същества, които са в стълкновение, те образуват плюса, минусът е сам, той не може да дойде в стълкновение. Така разглеждан въпроса как трябва да се приложи? Вие разглеждате и живота в едно статично положение. Един беден човек може да ви помогне повече, отколкото един богат, в даден случай. Един богат човек в даден случай може да ви помогне повече, отколкото един беден. При какви условия? Бедният иска да работи, богатият няма да дойде да работи заради вас. Той може да ви даде жито, може да ви даде пари на заем, може да ви даде книги, може да направи много неща, но при тази, грубата работа, която бедният може да я направи, богатият не може да я направи. Но пък и бедният човек не може да направи това, което богатият може да направи. Беднотията и богатството, считани като процеси. В какъв случай бедният може да ви помогне? Аз като разглеждам богатия човек какви трябва да бъдат моите отношения и какви при сиромаха? Ако спазите отношенията си тъй, както са турени в природата, аз имам добри отношения. Ако спазя доброто отношение към бедния в дадения случай, както природата го е турила, може да бъда в едно приятелско отношение към него. Когато разбера живота на богатия и живота на сиромаха, тогава, аз съм разбрал живота. Когато не разбирам живота на богатия и живота на сиромаха, аз не съм в

правата посока. Сиромахът и богатият показват пътя на вас, считайте че сиромасите, са ви учители. Един учител с тебе работи целия ден, ти мислиш, че той ти е слуга. Ти се заблуждаваш. Той ти преподава първия урок, който не разбираш, гледаш го отгоре, ти се усмихнеш, мислиш, че си по-горе от него. Ние мислим богатите по-горе от нас, а сиромасите по-долу от нас. То е заблуждение. Сиромашията и богатството са винаги по-горе от нас. И сиромашията седи по-горе от мене, и богатството седи по-горе от мене. Понеже богатството иде отгоре, а сиромашията иде отдолу, само посоката на движението им е различна. Понеже едното слиза отгоре, а другото иде отдолу, ние не ги разбираме и считаме, че едното е долу, а другото е горе. Ако обърнеш сиромашията нагоре, ако обърнеш това колело, веднага сиромашията ще стане горе, а богатството долу ще дойде. Сега вие ще кажете: Какво нещо е сиромашията? Вие отделяте сиромашията вън от себе си. Той е един вътрешен процес, който ви подтиква към деятелност.

Каква българска дума ще турите на „индиферентен“? – „Безразличен“. Имате на български „добро“ и на френски „биен“. Има едно различие, виждаме как французинът разбира доброто и как българинът разбира доброто. Двамата го разглеждат в две различни положения. Българинът е геометрик. За французина „биен“ означава „има ли нещо за ядене“. Ако има нещо за ядене, тогава е добре, „биен"; за българина доброто е, ако има нещо да се посее в градината. Французинът казва: Има ли нещо за ядене? А българинът казва: Родило ли се е нещо в градината? Онзи, който не разбира, ще каже: Как така? „В“ – това е устата. Българската буква „В“ не е за ядене. За французина „В“ е ядене, за българина „В“ е никнене. То е посятото семе, което е поникнало да даде нещо за ядене. Българинът казва: Трябва да се посее в земята. Българинът е геометрик, показва по кой начин става доброто. Сега, това са отвлечени геометрически въпроси.

Процесите в природата трябва да се превръщат. Има превръщане на един процес на радостта в един процес на скръб. Изпразниш хамбара, скръбта ще дойде. Посееш нивата, ожънеш я, на нивата нищо няма да остане, хамбарът се напълва. Когато пълниш хамбара, той се радва. Когато сееш на нивата, тя се радва. Изпразниш хамбара, скръбта дойде. Тогава нивата се радва. Едновременно не може да направи нивата и хамбарът да се радва. Когато нивата скърби, хамбарът се радва. Когато хамбарът скърби, нивата се радва. Двамата да се радват едновременно не може. То е несъвместимо. Плюс и минус са два процеса, единият събира, другият дава. От единия си взел, на другия си дал. Вие искате в себе си да измените процесите на природата. Природата след като работила милиони години, намерила най-разумното в дадения случай, вие не можете да бъдете по-умни от нея. Туй, което е определено за всички същества, подчинете се и вие на този закон. Само свободният човек може да се подчини, който не е свободен, не се подчинява. Ти казваш: Аз не искам да се подчинявам, ти не си свободен. Човек, който е свободен, само той може да се подчини. Когато се навеждате надолу и вдигате един товар, какво означава? Казвате: Аз не искам да се подчиня. Ще се наведеш, свободен си да вдигнеш товара, и после ще се изправиш. Сега вие разбирате, че който се подчинява, не е свободен. Всъщност, който се подчинява, не е свободен. Подчинението на другите е друг процес. То е едно извратено състояние. Вие сами да се подчинявате, не да се подчинявате когато ви заставят да се подчините. Ние това наричаме насилие. Насилието го употребяваме при несвободните хора. Там е потребен процесът на насилието. Вземеш един камък, търколиш го, то е насилие. Насилието, там е благото. За хора, които не са свободни, насилието е да ги събуди от инертното състояние. Та първо разберете какво значи подчинение. Не считай, че да се подчиниш, не е свобода. Ти сам да се подчиниш, то е свобода, ти се задължаваш само да

направиш нещо. Искаш да направиш някаква услуга, то е все същият закон. Хиляди хора има, на които искаш да услужиш. Казваш: Ограничаваш се. Когато се ограничаваш, показваш, че не си свободен. Използувай свободата си. Някой казва: Не искам да се мръдна оттук. Мръдни ръката си. Някого го боли главата. Щом те боли главата, ти си свободен. Щом те боли пръстът, ти си свободен. Щом те болят краката, ти си свободен. Щом нещо те боли какво трябва да правиш? Тури ръката си, поглади го. Вие казвате, че никога досега не сте го милвали. Казва някой: Аз не искам да си губя времето. Щом не искаш да се губиш времето, ще чакаш. Сега вие виждате далечните причини. Щом те боли кракът, някое същество от по-висшия свят ви е свързало, нали сте виждали децата, когато хванат някой бръмбар, свържат го с конец, той хвръкне, дойде до края на конеца и падне. После пак хвръкне, после пак падне. Някой път се скъса конецът и той се освободи. Вие помилвайте крака и кажете на това дете, което е вързало крака ви: Отвържи го. Два, три пъти като му кажеш, детето ще го отвърже. Вие наблюдавате някое дете, кракът е вързан. Някое дете минава покрай някоя градина, вижда круша на дървото, спре се да гледа и разсъждава. Какво разсъждава? Разсъждава кой е създал крушата. Детето като фантазира, мисли, то мисли как да вземе крушата. Французинът не мисли като българина, той като произнесе думата „биен“, мисли за ядене. Българинът като каже „добре“, мисли да посади нещо на нивата. Туй дете отива в училище и е вързано за крушата. Конецът е вътрешен. Мисли по кой начин да снеме крушата от дървото. Мисли кой е най-краткият път да я вземе. Мисли, мисли, наведе се, вземе камък и хвърли да удари крушата. Ако не може да я снеме, заминава си. Втори път пак мине и вземе една тояжка и хвърли. Падне ли крушата, той я вземе в джоба си и тръгне по пътя. Ще кажете: Това са детински работи. Но това е цял един процес. Като наблюдаваш туй дете, виждаш как е работило. То е един отличен

процес. Някой ще каже, че това дете е безнравствено. Това са празни работи. То хвърлило, камъкът не ударил, като хвърли пръчката, пада крушата, това е „биен“, изяде крушата и посади крушата в градината на баща си. След време ще израсте една круша в градината на баща ви. След време ще израсте една круша.

Казвам: всичко в природата е създадено с цел да ни събуди, да излезем от онова инертно състояние и да разберем онова разнообразие, което съществува да намерим изходно положение. Любовта, която слиза и обичта, която излиза, влиза вкъщи, това е любов. Излизаш от къщи, това е обич. Досега всичките окултни науки са разглеждали тъй както анатомията изучава костите, всичките неща в природата служат за пособие, те са удобства. Всяко нещо в даден случай може да ти послужи. Минаваш покрай един извор, жаден си, ще се спреш, ще пиеш. Минаваш покрай някое дърво, гладен си, има плодове, ще се наядеш. Отвориш устата, тогава влиза вътре в тебе въздухът. Затвориш устата, приел си въздуха. Казваш: По друг начин не може ли? Може и по друг начин. Може да не отваряш устата си да си запушиш носа. Ако запушиш носа и устата си, какво ще стане? Ще минеш от едно състояние в друго. Първоначално има същества, които дишат с цялото тяло, чрез всичките пори дишат. Микроскопичните същества дишат с тялото, нямат специфично дишане. Други същества дишат по два начина, дишат чрез цялото си тяло и специфично чрез устата. Ако престане да диша през порите, умира. Ако престане да диша през дробовете, умира. У човека смъртта иде по два начина: престава да диша през дробовете, престава да диша чрез порите. А в другите същества, които дишат само през порите, ако престанат да дишат през тялото, те умират. Специфичното дишане е създадено в човешката мисъл. Човешката мисъл е създала дробовете. Човек като е мислил, искал е да излезе мисълта му. Той, за да говори е трябвало да диша, да има въздух, да излязат думите навън.

Коя е сега основната мисъл? Туй, което ще ви бъде полезно? Скръбта и радостта определят свободата на човека. Тогава в Божествения свят се изявяват любов и мъдрост. Те показват посоката на движението. Любовта ще покаже живота, мъдростта ще покаже знанието. При Любовта трябва да слезеш, при Мъдростта трябва да възлезеш. Що е мъдрост? – Излизане. Що е любов? – Влизане. Щом влезеш някъде, то е любов. Щом излезеш от някъде, това е знание. Какво нещо е любовта? – Влизам да помагам. Що е мъдростта? – Излизам. Само посоката на движението се различава. Едното движение е към центъра на битието, другото движение е към периферията на битието. Щом дойде скръбта, радвайте се. Какво е тогава скръбта? В скръбта се ограничаваш. Що е радостта? – Излизаш навън. Скръбен е човекът, който се е върнал от нивата уморен. Радостен е човек, който си е починал, излиза на нивата. Сега да оставя мисълта: Скръбта и радостта са признаци на свободата. Свободен човек е само тогава, когато скърби и се радва. Естествена скръб и естествена радост има. Аз говоря за онова, което е естествено, затова да ви е приятно, че скърбите, да ви е приятно, че се радвате. Може ли при скръбта да се радваш? Може, как не. Вие сте чудни. Представете си, че вие имате една тояга от лед. Тя ви изстудила ръцете, това е скръб, аз взема тази тояжка лед, стопявам леда и образувам вода. Давам ви топла вода. Тази скръб превръщам на радост. Преди малко тя ви причини страдание от топлината ви. Вие мислите много повърхностно. Скръбта в един момент може да ви причини страдание, но в следващия момент може да се превърне в радост. Топлата вода може да я оставите да замръзне. Скръб и радост са едно. Не я изстудявайте повече, за да не се превърне радостта в скръб. Стоплете се повече, за да превърнете скръбта в радост. Вие трябва да изучавате геометрия и математика, трябва да изучавате и приложението на математиката. Трябва да изучавате отношението на

костите. Човек трябва да изучава организма си. Всичките правила на едно правилно разбиране са поставени в човешкия организъм. Ръце, крака, очи, уши, пръсти, косми. Всичко това е написана книга, в която трябва да четете, за да знаете как да живеете на земята.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

2. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2.X.1942 г. Петък – 5 ч. с. София – Изгрев.

МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ

„Отче наш"

„Аз мога да любя"

Кое бе важно в миналата лекция? (*Каза се.*) За пример, ако ви дадат една **тема №1** „Как е излязла думата „събиране", думата „събаряне" – защото двете думи имат един произход. Имате събиране, после събаряне. Не само това, но и друга дума е излязла: „събиране", „събаряне" и „съграждане", пак е същото. Може да ви се вижда странно. Всички неща, които не могат да се обяснят, са странни неща. Вземете например дъската, която има две измерения. Тази дъска, както е поставена, има три измерения, а всъщност има две измерения, тя е плоска. Напишете една фигура и някои неща се виждат горе, други долу. Не е вярно. На плоскостта нещата не могат да бъдат горе и долу. Вие в плоскостта влагате понятията, които са извън плоскостта. Горе и долу са понятия извън плоскостта. За пример понятията: събирам, събарям, съграждам – те са понятия извън обикновения живот. Каквото ще съберем, каквото ще съградим и съборим, те са неща извън обикновения живот. По какво се различават реалните неща? Що е реалност? вземете думата „ям". Животните ядат и всички същества казват „ям". Какво разбирате? Една определена идея. Яденето през колко врати влиза? През една врата влиза. Сега на вас ви се вижда странно. Ако може да обясните процеса на яденето, много работи ще ви станат ясни. Даже психолозите, които са свършили, не разбират това. Казват: Храната влиза вътре, смила се в стомаха. Но процеса на смилането те не са обяснили. За пример, ако счукаме захар в чутурата, храносмилане ли е това? Ако вземем, че е смляна, храносмилане ли е? Ти за да ядеш

една храна, как е станало, че си я обикнал? Отгде знаеш, че тази храна ти е потребна? Виждаш една ябълка, искаш да направиш опит да ядеш. Считате, че е дадено, както е дадено на Михалчев. От колко букви се състои думата „ям“? Българска дума ли е? „Ям“, има на турски, и е „иерум“. Как е дошла природата да тури такова разнообразие в яденето? Всичките животни, и най-малките, знаят как да ядат. От най-малките до човека има голямо разнообразие в яденето. Човек трябва да има ножове, вилици, чинии, печене, смилане на воденица. Сутрин трябва да яде, на обяд трябва да яде, лягаш, пак трябва да ядеш. Някой път и на сън сънуваш, че ядеш. След като се наядеш, иде ти някаква светла идея. Без ядене няма светли идеи. За пример, като се изучава кокошката, се изучава много по-добре, отколкото един бръмбар. Кокошката понеже я ядеш, интересуваш се. Но в яденето е станало голямо нарушение, затова е дошла смъртта. Първоначално яденето не е било унаследено. Всичкото нещастие иде от унаследеното ядене. Първоначално яденето е било хармонично, а сега е дисхармонично. Няма човек, който, след като е ял, да не умре. Имахме един наш приятел, който се бе отровил и едва го спасихме. Четири-пет пъти се изпоти, докато му мине. Отровата подействала, стомахът не работи, свиване станало на капилярните съдове. Благодарение че повърнал отровата. В мисълта всичките процеси – на мислене, чувстване и постъпки – са унаследени. Трябва да се освободим от унаследеното ядене, трябва да се освободим от унаследената мисъл, трябва да се освободим от унаследеното чувствуване и трябва да се освободим от унаследените постъпки. Те са спомагателни, от тях трябва да се освободим. Сега работата е как да се освободим. Сегашното ядене оставя някакъв излишък. Този излишък носи отровата, в тънките черва и се образуват отрови. То е смъртта, която човек има, като яде какъвто и да е плод, каквато и да е храна – туй, което остава. От излишъка на храната се образуват

отрови, от които хората умират. В първия човек туй го е нямало. Сега, какъв е бил първият човек, няма да ви разправям. В първия човек никакви излишъци не са оставали. В онзи човек, който е направен по образ и подобие на Бога, никакви излишъци не са оставали в неговите тънки черва. В него яденето е било тъй чисто, както когато турите чиста вода в едно шише, като излеете водата, шишето е пак чисто. Щом турите мътна вода в шишето, вече виждате утайки. Днес се набират утайки, утре утайки, докато цялото шише потъмнее. Сега, това не е ставало само в яденето, но и в мисленето. Днес туриш една нечиста мисъл, утре друга нечиста мисъл. Вие не правите разлика между мислите. Каквато мисъл да дойде, вие ѝ давате ход, добре дошла, добре дошла, събираш, събираш на горния етаж на къщата и колкото и да е як, най-после се събаря. И нашите утайки лесно се събират и огънали са се тези греди от тежестта. Всяко огъване има някаква тежест. Образувала се е дисхармония.

Сега, трябва да има приложение. Да допуснем, дават ви едно шише с черно мастило, не знаете да четете, не знаете да пишете, защо ви е черно мастило? Ще го отворите тук-там, ще се нацапате. На бялата дреха остава черно петно. Вие съжалявате, че са нацапали вашата бяла дреха. Но ако вземете туй мастило да напишете писмо до някой ваш приятел или да напишете някаква поезия, като погледнете написаното, и стане ви драго. Учен човек сте. Но ако направите с мастило петно, не ви е драго. Сега черният цвят по кой начин ще го направите? Пиши. Защо някой път пишете тънко, някой път дебело? Твърдите хора натискат много, ако вие изучавате моя характер, по това как съм написал една дума, много ще се излъжете. Този тебешир е упорит. Който да го хване, все ще напише нещо. Някъде тънко, някъде дебело пишат. Как можете да напишете буквата „И“? Коя е причината, че пишете „И“? Коя е причината, че пишете? Храната е активна. Храната, която сме яли, ще остави сила. Като не ядеш десет

дена, хич няма да натискаш да пишеш тънко. На български имаме глагола „ПИЙ“. Когато се изучава природата, как се е научил човек да ходи? Как му е дошло на ум да ходи? Най-първо той се движи много мъчно. Той не знае как да ходи по полето, не е знаял как да ходи по върховете. От после се е научил и по полето после се е научил да ходи. Най-първо той е живял в едно място, като се хързулил, като се подплъзнал, дошло му на ум да върви. Вие разглеждате живота така както сега сте се научили, а то е унаследено. Хиляди поколения са учили като тебе да ходят, и ти се радваш сега. Твоите деди и прадеди те не са знаели да ходят, както ти ходиш. Докато те научат този процес на ходенето, са мислили, мислили, правили са опити, докато се научат да ходят, даже ако бихте разсъждавали как сме се научили да ходим, много неща ще научите. Казвате, лесна работа е. Няма никаква философия.

Коя е основната идея в педагогиката? Казват да се възпита човешката душа. Има ли човек душа и как ще я възпита? „Питая“ какво означава? „Питая“ значи хранене. Пи-тая – туй, което пи, като го пиеш, то прониква някъде. Как ще „питаеш“ една душа, тя стомах има ли? Освен трябва да кажеш, че трябва да учиш душата да диша. Тялото ли яде, или душата яде? Млекопитаещите ходят на четири крака, човек ходи на два крака. Когато млекопитаещите са се научили да ходят на четири крака, земята е била в друго положение. Когато човек се е научил да ходи и се е изправил на ръцете си, оста на земята не е била както сега. Миналото нас не ни ползва. Онези от вас, които са учили филологията на български, „НИ“ какво значи? И англичаните казват „НИ“. „НИ“ е понятие. Понятието на миналото е вторично. Минали неща са времето, което не си видял. Слънцето е изгряло, този ден е минал. Денят не си видял, слънцето не си видял. Извадил си вторична идея, че нещо е минало. Когато се мие човек, нали водата минава? Някой път можеш в леген да туриш водата.

Вземеш я, виждаш я и после я хвърляш. Тя потече някъде, къде протича водата? Нагоре може ли да тече? Тече туй, което е надолу, тогава идеята на миналото е нещо, което е отишло надолу, бъдещето е нагоре, а настоящето е наравно. Аз бих изразил тази идея така:

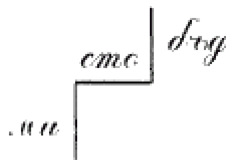

Защо българинът пише така бъдеще? Да оставим това. Минало, бъдеще и настояще. Това представя един стол. Българинът като седне на стола, има вече минало, бъдеще и настояще. Краката ви са минало, скута ви е настояще, бъдещето сте вие, които седите. Няма го: Защо седим? – да изразим идеята на миналото, в настояще и бъдеще. Кое е по-голямо: миналото ли е по-голямо или бъдещето? Миналото ли има повече възможности или бъдещето. От кръста нагоре човек има по-големи възможности. Вие по някой път това може да го изразите по този начин на децата, като ги учите що е минало, бъдеще и настояще. Като седне човек, краката означават минало, скута означава настояще, а бъдещето, то е изправеният човек, който мисли. Миналото ние свързваме с по-напредналите животни, по-елементарен живот е миналото. Миналото и бъдещето са две възможности в настоящето. В еврейски език настояще няма. Евреите имат идея за минало и за бъдеще. Те считат, че има неща, които са останали, то е миналото. Туй, което не е станало, е бъдеще – преходно положение няма. Евреинът голям материалист е. Миналото е човешко, бъдещето е на духовете, а Божественото го няма никъде. То е преходно състояние, като градус. Хората миналото виждат, бъдещето виждат, а настоящето го няма. Настоящето е да дадеш възможност да направиш един опит. Там, гдето можеш да направиш един опит, една мисъл може да ти стане ясна, то е настояще. Там, гдето може едно чувство и една

постъпка да ти станат ясни, то е настояще. След като си разрешил този въпрос, вече не се занимава умът ти. То е минало. Всяка мисъл, с която умът ти не се занимава, е минало. Въпросът е разрешен – остава пак един друг въпрос. И в бъдещето нещата са неразрешени, и в настоящето стават понятни, а в архивата отиват разрешените въпроси. Което е поставено в една библиотека, е минало или бъдеще? Туй, което не ви интересува, какво е? Туй, което не ви интересува, е минало. Туй, което много ви интересува, е настояще. Нещо само гледате, че мечтаете, то е само бъдеще. Туй, което ви интересува, яденето, е настояще. След като се наядеш, започва процесът на смилането и ти трябва да спреш да ядеш, за да може храносмилането да стане правилно. Ако ние разчитаме само на нашето храносмилане, което имаме, с него бихме свършили живота, но понеже има повече от 30 милиарда клетки, и те трябва да ядат. Та ти трябват 5-6 часа да излезеш от тялото, те да могат свободно да се наядат. Ти трябва 5-6 часа да не ги безпокоиш. И те като се наядат ще бъдат свободни за работа, тогава господарят да дойде и 30 милиарда същества трябва да станат да работят заради него. След като се уморят, пак трябва да ги оставиш да се нахранят. Някой път казвате: Не ми се мисли. Човек трябва най-малко три пъти да яде на ден и често трябва да ходите в странство. Природата е странство, ще странствуваш в нея. Тъй като по-често излизаш, ще бъдеш по-здрав. Не оставяйте в една неразрешена задача. Неразрешените идеи, неразрешените чувства и неразрешените постъпки са най-голямата спънка за човешкия живот. Много философи има, които оставят неразрешени въпроси. Вземете въглената киселина, която е отровна за човека. Въглената киселина за растенията е едно благо и те в замяна на въглената киселина дават (на човека) кислород, образува се една обмяна, тогава аз вадя едно заключение. Вие започвате да се тровите. Обмяна между растителното царство и тебе, разумният човек, няма правилно. Ти си изпосякъл

растенията, тази въглена киселина, която трови, няма кой да я погълне, кой да я преработи. Тя остава необработена и няма кой да ти даде кислород. Кислородът трябва да ти се даде в замяна. Казвам: Според новите тежнения трябва да се обнови растителното царство, за да бъдат хората здрави. Боледуването на растението е боледуването и на хората. Здравината на растенията е здравина на хората. От растенията иде храната на хората в двояко отношение. И те предоставят и храна, и кислород, който е необходим. Те превръщат въглената киселина. Та казвам: Мъчните въпроси ги оставете на растенията да ги разрешат. След като ги разрешат, вие можете да подемете тяхната работа. Растенията са доста умни, не са глупави. Те разбират химия много добре. Човек не може да направи сладка ябълка с аромат и вкус, както едно растение може да я направи. После някой път да се облечеш като едно животно; ако вземете растенията, с много хубави цветове са облечени. Вижте и пеперудите с какви хубави дрехи са. Те взеха от растенията това. Те са пионери на човешката култура. При възпитанието може да се направи опит, ако вземете една или две години да се занимавате с карамфили, те ще внесат едно качество у вас. Ако се занимавате с череши и ги обработвате, те ще внесат друго качество, ако обработвате сливи или други растения, всяко растение ще внесе особено качество във вас. Като дойдоха сливите на земята, те помогнаха на човека. Като дойдоха черешите на земята, те усилиха живота на земята. Човек съвсем беше загазил. Идването на всички плодни дървета е един знаменателен процес. Съвременните педагози трябва да използуват влиянието на плодните дървета. Те се отразяват върху характера на човека. Ние изолираме нашето възпитание и само за небето мислим, за Бога, за светиите. Растенията са деца на ангелите, ако се занимаваш с растенията, ти се занимаваш с ангелите, ако се занимаваш с животните, ти се занимаваш с херувимите, серафимите. Ако нямаш обхода със

скъпоценните камъни – скъпоценните камъни са деца на херувимите и серафимите. Разглеждали ли сте един скъпоценен камък? Най-първо засега растенията имат нужда от вода, въздух и светлина. Вие казвате, че светлината е продукт. Светлината е връзка с едно от напредналите същества. Топлината е във връзка с напреднали същества. Силата сама по себе си е извор на напреднали същества. Човек на земята живее от подаръци. Всяко нещо, което иде, е подарък, и човек не е доволен от подаръците, които му се дават. Най-първо за възпитанието, аз бих ви препоръчал следното: Когато вие сте неразположени духом, не ви се живее, идете в гората и прегърнете някое дърво. Кажете му: Я ме научи какво трябва да правя, и вижте туй дърво какъв хубав съвет ще ви даде. Прегърнете едно черешово дърво, както (ще прегърнете) човек. Някой път искате да целувате, аз бих ви препоръчал да целувате черешата. Иди, целуни я веднъж, два, три пъти и питай какво трябва да правиш. Веднага тя ще ти даде отличен съвет. Това няма да разправяте на никого. Вие направете опит да видите вярно ли е, може да е лъжа, проверете го. Като направите 10-20 опита, ще видите какво се крие. Човек като беше в рая му беше заповядано да се храни с дървото на живота. Той съвсем друг човек беше. Когато започна да яде от дървото на познание добро и зло, дойдоха унаследените работи. Тази храна не е естествена за хората. Добро и зло е неестествена храна. Тя е храна на боговете, не е за хората. Малките деца трябва да се хранят с майчиното мляко. Дайте на някое дете твърда храна и то за 2-3 месеца ще умре, ще го пратите на другия свят. Най-хубавата храна е майчиното мляко. Дълго време човек трябва да се храни с него, той прибързвал да се храни с твърда храна и унаследил всичките неестествени работи, които съществуват. Направете опита. Прегърнете някоя череша, не да ви види някой, защото ще ви счита за смахнати. Намерете някое дърво, обърнете се да няма никой, то е тайна, иначе веднага ще пишат вестниците, че

прегръщате дърветата и ги целувате. Един професор може да изгуби реномето си, достатъчно е да целуне една череша, за да го считат, че не е с ума си. Когато правите опита, никой да не ви вижда. Аз намирам сядането на камъните за здравословно, но не на студените камъни; камъни, които са изложени на южната страна, които са нагрети от слънцето. На тях можеш да седнеш. Камъни, на които много хора не са ходили. Камъни, които са грети от слънцето, са се стоплили и отлично настроение дават, те не са студени, не са коравосърдечни, както ги мислите. Има камъни, които са добре организирани. Като седнеш на камъка, той ти дава. Като опреш гърба си до някое дърво, ще кажеш, че то се подпира. Но целуването няма да го разбереш. Природата е ревнива. Ако искаш да знаеш здрав ли си или не, целуни едно дърво – като го целунеш, ако туй дърво расте, здрав си, ако туй дърво заболее, не си здрав. Престъпници има, след като убият някой човек и си турят гърба на някоя дърво, дървото умира. В растенията туй понятие за убийство го няма, дърветата са чисти, цветята са чисти. Ако някой престъпник се добере до някое растение, ще изсъхне цвета. Сега аз ви разправям тия работи, да имате ясна представа за природата. Растителното царство представя един особен цвят, от който ние се ползуваме чрезмерно много, защото ако цялата земя е обраснала с гори, не е здравословно, но и ако растителното царство намалява както сега, и то не е здравословно. Навсякъде трябва да се препоръчва да се посеят най-малко 4-5 растения, това здравословно действува. Посети едно лозе, посети някое дърво. Цветята и те упражняват влияние. Уханието на цветята събужда човешкия ум, уханието действува върху човешката разумност. Много благотворно действува уханието. Ако знаеш как да възприемеш уханието на някой цвят, ако знаеш как да гледаш, ако знаеш как да слушаш, ако знаеш как да ядеш, ти си здрав. Здравето е

обусловено от очите, никога в природата да не виждаш дисонанси – като видиш дисонанс, веднага да го превърнеш.

Фиг. 1

В първия образ има голяма алчност (**Фиг. 1**). Голяма алчност има за събиране. Този човек 10 пъти повече взема, отколкото дава. В този /3/ чувствата са подтиснати, живее в едно общество, където сърцето му не е свободно, вече има една кръвоносна система, която не е здравословна. Има черти, които показват разните характери. Челото показва човешката разумност, областта на носа показва човешкото сърце, а областта на брадата показва човешката воля. Когато долната част се издава, то е животинско състояние. Този принцип показва, че животното е възпитано донякъде. Сега на вас ви предстои една голяма работа върху себе си, да влагате вашите мисли, да се разговаряте с тях, да влагате вашите чувства, да се разговаряте с тях; да влагате вашите постъпки и да се разговаряте с тях. Това е цяла наука. Това ще стане, като се запознаете с растителното царство, с минералите, със скъпоценните камъни. Ще имате една ясна представа за ума си и за сърцето си.

Сега бих желал да направите опита. Някои от вас, които обичат, нека целунат едно дърво. Изберете си една слива, една череша и три пъти я целунете: веднъж за слънцето, веднъж за месечината и веднъж

за Юпитер. Спрете се при числото 3, нататък не отивайте. Да видите каква опитност ще имате. Ако сте имали едно мъчно състояние на ума, ще видите ще се смени ли, или ако сте имали болезнено състояние на стомаха, ще се смени ли. Опитът трябва да почива на нещо реално. Ако правиш опит и няма резултати или наполовина има само, не си ги направил както трябва. Природата е отзивчива за всички опити, които са разумни. Всяко разумно нещо носи благословение на човека. Помага. Затуй искам да ви кажа към растенията да имате много добра обхода. Никога да се не сърдиш на едно растение. Като минаваш през гората, блъсне те някое клонче, не е виновато то. Ти се разгневиш, счупиш клона. Да имате приятелство с растенията, като минете някъде да имате много добро разположение. Всичките растения имат много добро разположение, много любовно разположение. Ако имаха възможност, тия същества щяха да говорят, да ви поздравляват и да ви пожелаят доброто. Всичко, каквото имат, са готови да ти дадат. Много щедри са, любвеобилни са. Затуй именно от тях трябва да се учите. Трябва да учите правилна обхода, както те имат.

Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

3. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 9.IX.1942 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

НЕМОЖКО И МОЖКО

„Отче наш"

„Аз мога да любя"

Да направим гимнастика на пръстите: С дясната ръка хващаме последователно пръстите на лявата и бавно прекарваме пръстите на дясната ръка по тях, като че ги милваме. Започваме с палеца, показалеца, средния и т.н. После с лявата ръка правим същото движение на пръстите на дясната.

Плавно ги правите, музикално, по закона на терците.

Ръцете на кръста и медлено ръцете се движат със свити пръсти до подмишницата. Ръцете се свалят на кръста, пак се повтаря първото движение. Така няколко пъти.

Ръцете на кръста, издигнете ръцете настрани, хубаво изпънати, до хоризонтално. Ръцете се свиват над рамената с пръсти, перпендикулярни към тях. Ръцете на кръста. Така движението се прави няколко пъти.

Досега всичко, каквото сте учили, е забавачница. Всичкото ви знание е забавачница. Забавачницата е хубава, може да мислите каквото искате, но е забавачница. Сега ще имате едно знание много малко, но знание, което да приложите. Казвате: Що е любов? Що е мъдрост? Що е истина? До, ми, сол, до. Това е любов, мъдрост и истина. „До“ трябва да го вземете както трябва. Когато вземете „до“ – житното зърно трябва да поникне. Когато вземете „ми“ – правилно трябва да се разклони, да израсте, като вземете „сол“ – трябва да цъфти и да завърже. Що е терца? Терцата е закон за растенето, разклонение, цъфване и завързване в живота.

Та казвам: Сега сте в забавачницата. Вие едва сега сте родени, излезли сте от утробата на майката и пъплите, не можете да ходите. Знанието, което имате, е знание на пъплене. Недоразумение имате, падате, плачете. Малкото дете, като падне, плаче. Коскоджа голям човек, паднал си някъде, мислиш, че си голям, ударил си си главата и казваш – боли ме. Ударил си се и казваш: Боли ме коляното. Паднал си, ударил си коляното. Падне детето и то става, пада, става, пада, учи се това дете. Колко деца се раждат и умират! Човек на 85 години станал, мисли, че много знае, той не се е научил да ходи. Дотогава, докато се смущавате в живота и страдате, вие пъплите по земята. Човек може да е свършил университет и да не знае да ходи. Трябва му файтон. Не може да иде сам, ще се качи на някой файтон и мисли, че е голямо нещо, големство има, ще го заведат в университета, ще го вземат двама души като млада булка. Като падне някое дете, дойдат две момиченца, изправят го, започват да го водят. Тоя професор заведат го, турят го да седне на стола и той седне. Дотогава, докато имате нужда от хората, вие пъплите по земята. Когато хората станат условие заради вас, проходили сте, изправили сте се, те са условие само за вас, да ви услужат. Туй не се отнася само до физическия живот. Туй се отнася и до общия живот. И за трите живота като едно цяло – любов, мъдрост и истина. Любовта какво означава? – Божественото начало. Мъдростта какво означава? – Духовното начало в човека. А истината е човешкото начало. Трите свята имате: засега вие имате Божествения свят като подбудителна причина. Детето падне на земята, и иска да стане. Туй желание да стане нагоре, е Божествено. Усилието, което прави, е ангелско. Ставането е човешко. Като станеш, ти си човек. Усилието да станеш е ангелски свят. Като станеш и се изправиш на краката си, ти си вече в Божествения свят. Поражда се една мисъл в тебе, това е Божественото Начало. Онова, което подкрепя мисълта, то е разумното начало. Ти, човекът, който

правиш мисълта, ти си истината. Всяка една мисъл, която ти извършваш като човек, то е истината вече. Станал си на краката. Чувстваш, че можеш да се държиш, то е истината. Не си ограничен от никакви външни ограничения. Сега, кажете ми, какво учат децата в първо отделение? – Азбуката. Във второ отделение какво учат? – Учат се да четат. В трето отделение се учат да смятат, а в четвърто отделение се учат да говорят. Елементарни работи. Отдолу нагоре вземаме. В първо отделение се учат буквите, изучават първата буква „А“, а в колко съчетания може да влезе? Каква роля играе „А“? Не само да изучиш звука „А“, но „А"в колко други съчетания влиза. Да изучиш туй разнообразие на „А“, трябва да изучиш главните съчетания. Най-първо ще изучиш трите основни съчетания: Каква роля играе буквата „А“ в Любовта? Каква роля играе в Мъдростта и каква роля играе в Истината? Ако „А“ изчезне, ти не можеш да кажеш „аз“, не можеш да се проявиш. Кое е по-лесно да кажеш: „аз“ или „ази“? Защо така се пише „Ъ“? Това е труден въпрос да го разрешите. Казвате, това е „Ъ“, ер голям. Как е произлязъл ер-ът? Защо малкия „ер"(ь) се пише така? Защо французите вместо нашия „ер“, имат „е“? Те обърнали ер-а нагоре, нали в музиката имате трансформиране, обръщане, тогава музикално пишете любов, мъдрост и истина в терца. „До“, „ми“, „сол“, „до“. Въпросът е музикално да се вземе. Терцата представя такава крива линия, а вие как вземате? Терцата е както втората линия; вземете любов – „до“, мъдрост – „ми“, истина – „сол“. Защо истината се протака повече? Мъдростта е капитал. Истината изгражда, а мъдростта реализира, тя е външен процес. В дадения случай мъдростта е основен капитал.

Истината е крайният капитал. Истината е резултат. Мъдростта е онзи вътрешен процес, който е работил векове, да създаде този плод. Любовта е самото семе, посаждането в началото на нещата. Любовта включва подбудата. Има желание да ходиш, това е любов. Силата,

която ще ти даде възможност да извървиш този път, е мъдростта. Външният процес както се изявява, в него истината взема участие в тебе. Щом свършиш този път, ти знаеш какво е понятието истина. Любовта е онзи вътрешен процес на един извор, който идва под земята и извира; извирането навън е мъдростта, която дава капитал, тази река, която иде, малката речица до някое езеро, това е процесът на истината. Езерото, в дадения случай, какво представя? Езерото представя плод. Тази рекичка е дръжка, която се държи. Една форма, детинска, която е ясна. Що е Любов? Един извор, който отнякъде иде. Излезлият извор навън е мъдрост вече. Реката, която протича и образува малко езерце, това е истината. Любовта е големият океан, от който иде водата. Водата, която се втича в езерото, това е плодът със своята дръжка. Всичко това представя едно дърво, имате един жив процес. Ако се отвори вашето зрение и видите човека, ще го видите не такъв, какъвто е. Ако биха ви се отворили вашите духовни очи, когато човек напусне тялото, съвсем другояче ще го видите. Казвате: Как ще се види? Оставете сега това. Ако в едно дете се събуди съзнанието, когато е в утробата на майка си, как ще се види? То седи там сгънато, никакво движение, никакъв говор. Само мълчи и да има свое мнение, ще мълчи. Каквото и да става с него, ще мълчи, няма да си дава мнението, даже да не му разправят нищо, как се сформират неговите удове, щом се роди, щом излезе на външния свят, вече няма огъната форма. Човек, като умира от този свят, влиза в другия и тук, на земята, във физическия свят сме били огънати. Като умрем, ще се освободим и за пръв път започваме, в другия свят да говорим и да ходим. Оня свят е пробуждане на съзнанието, може да влезе човек в другия свят и да не му е пробудено съзнанието. Пробуждането на съзнанието е да се освободим от тия ограничения. Значи, да си излязъл из утробата на природата. Няма да седиш огънат и да чакаш, майка ти да те храни и да ти дава хляб. Започваш сам да се грижиш.

Най-първо в утробата на майка си, ти си се хранил с пъпа, устата ти е била пъпа. Като се родиш, тази уста се затвори. Отваря се сегашната уста, оттам ще влиза храната. Защото, ако този пъп не се затвори, ти ще бъдеш роб на майка си. Тази уста, пъпът, е на майка ти. Казва: Аз няма да те храня, тя със своята ръка ще ти дава храна. Когато човек умира, тази уста се затваря, друга уста се отваря. Сега вие се чудите на тази работа. Знание е туй. Защо се чудите? Защо е така? Защото в майка си се храниш чрез пъпа, а после се храниш чрез устата си. Питате: Защо, като идете в другия свят, ще се затвори тази уста? Ами защо, като излезете из утробата на майка си, се затваря пъпът и се образува друга уста? Тази уста сега е доста опетнена. Като се родите, тази уста ще се затвори, ще бъде пъп, ще бъде стомах. Храната ще влиза от друга уста. Тази уста ще означава вашия духовен стомах, отгдето да се храните. За да си обясните работата, представете си, че сте в утробата на майка си и излизането оттам. Ако (осъзнаете) положението в утробата на майка си и положението в този свят, тогава ще разберете. Тук, на земята, сте в утробата на природата. Умирането – то е раждане. Сега, както тук някое дете може да се роди и да не живее, а да умре, така и човек може да умре и да не живее в другия свят. И там е страшното, че не може да живее, роди се умряло, ще го погребат. Вие казвате: Защо да умира това дете? За вас ви се вижда странно, защо човек умира, много естествено умира човек. Представете си, че аз не мога да пиша една буква, ще я залича. Тази буква умира; напиша същата буква; не съм я написал добре, пак умира буквата. И така, ще изтриват буквите, докато се науча да ги пиша хубаво. Това е умиране на буквата.

Смъртта е една бърсалка, толкоз ли е страшна смъртта? Казвате: Какво ще стане с мене? Нищо няма да стане. Всичкият прах ще полепне по бърсалката. Сега си представяте колко страшна е смъртта. Смъртта е бърсалка, залича нещо написано, то е смърт; залича друго

написано, то е пак смърт. Къде отидоха тези написани работи? Където съм аз, в мене. Къде съм аз, връщам се пак в Божественото начало. Не мога да взема една форма както трябва, връщам се в Божественото начало. Пак правя опит, пак е несполучлив и така правя опити, докато се науча да напиша една буква, че съм доволен и оставям тази буква да живее. Като я видиш, ти се радваш, казваш: Много хубава, като родено детенце. Ти виждаш буквата и започваш да четеш. Защо човек трябва да се ражда много пъти? – Един път ще се родиш като „А“, втори път ще се родиш като „З“, трети път ще се родиш като „Ъ“, какво ще стане? Аз. Три пъти като се родиш, аз става. Ще се образува понятието, че аз съм човек, нещо родено се роди два пъти. Англичанинът казва: „Ай“. Един турчин казва: „Бен“. Той трябва да се роди три пъти. Англичанинът е по-сръчен, по-способен е, два пъти се ражда. Може да има някой и четири пъти да се ражда.

„А“ означава, че ти вече си натоварен с известна идея. „Аз“ значи имаш известен принцип. „А“ означава товар. Той е отворен интервал. „А“ е начало на отворен интервал. И начало на затворен. Излизаш от един отворен интервал и влизаш в един затворен интервал. Значи, излизаш от една форма на битието и влизаш в друга, затворена форма. За пример, излиза семето из хамбара. Излизането е „аз“. Щом се посее семето в земята, то е затворен интервал. Какво трябва да правим? Пак трябва да излезе. Затвореният интервал показва, че трябва да излезе. Значи, из хамбара човек взима семето, заравят го в земята после. Както из хамбара е излязло, то няма по същия начин да излезе из земята. Съвсем друг е процесът на излизането. Вие, като не разбирате закона, ще търсите излизането по еднообразен начин. Природата няма еднообразие. Ако обичате един човек, как ще го изявите? Като любите даден човек, как ще го изявите? И ти, за да любиш някого, трябва да го извадиш от някъде. Светлината, която обича зърното, изважда го от земята, тя го изважда. Туй, което

светлината върши, е любов. Онова, което житното зърно събира в себе си, то е обич. Тази светлина събира в себе си, то е обич. Вие имате понятие за любов. За да любиш някого, трябва да му помагаш да излезе от ония, мъчните условия, при които се намира. Той, като излезе оттам и да се освободи – като те види, ще ти благодари. Всеки ден като го изваждаш из едно положение, той ти благодари. Този закон е верен. Някой път изваждаш една мисъл и знаете ли, колко се мъчите, докато извадите една мисъл; и знаете ли, колко мъчно изваждате едно желание? Вие мислите, че много лесна работа е това. Едно желание, докато се реализира, то е труден въпрос. Казвате: Аз любя. Вие учите първата буква на любовта. „Л“ е затворена буква, за да се отвори, туряте до нея „Ю“. Отваря се, след това имате „Б“, то е затворено; имате „О“ – пак се отваря. След това имате „В“ – затворено е. Любовта започва с един затворен интервал, един отворен интервал и пак затворен. Това е затвореният интервал, понеже той работи вътре в себе си. Като сте готови отвътре, тогава ще дойде закона „Люби“. „Люби“ какво означава? Ще излезеш из себе си. Затвореният интервал трябва да отвориш. Няма да правиш разходка. Любовта не е разходка. Да гледаш някого, ти играеш вече ролята на светлина, която излиза от слънцето. Всяка буболечица, всичко онова, което живее. За да даде подтик, за да върши работа, трябва да приеме светлина. Всяко едно живо същество има предназначение. Когато казваш „Люби“, ти вече като слънчев лъч влизаш в света на онези, които Бог е предназначил да работят. Ти няма да мислиш за себе си. Ще се радваш, че си годен да свършиш една работа добре. Любовта е първият урок – да любиш, значи да изучиш първия урок. Аз любя. Можеш ли да кажеш на български: Аз любя. Щом си осъзнал Аз. Затворен интервал. Само любовта може да те накара да излезеш из туй затворено състояние; не знаеш какво да правиш. Любовта показва посоката на движението. Като кажеш „Любя“, ти имаш посока на движение на волята. Трябва да

знаеш, как да поставиш мисълта си на работа. Трябва да знаеш, как да поставиш сърцето си на работа и трябва да знаеш, как да поставиш душата си или волята си на работа. Щом се сърдиш, ти си на физическия свят. Щом се радваш, ти си в духовния свят. В една мисъл докато страдаш, ти си на физическото поле, щом започнеш да се радваш, ти си влязъл в духовния свят. Когато напълно си се успокоил в радостта, ти си успял, то е вече до Божествения свят. Радваш се, на какво се радваш? Като влезеш в Божествения свят, ще ти дадат най-хубавия обяд. Най-хубавия обяд се взема в Божествения свят. Тогава ще ти донесат най-хубавия плод, след като свършиш работата, ще ти дадат ядене, и тогава ще разбереш, какво нещо е ядене, не както тук на земята.

Имате „до", „ми", „сол", „до". Аз обичам, аз мисля, аз правя. Ти като обичаш, ти мислиш за онова, което обичаш. Щом мислиш, ще направиш нещо за онова, което мислиш. Представете си сега, че намерите един бръмбар и искате да го направите ваш приятел. Можете ли да станете приятел на бръмбара? Може, но в какво бръмбарът може да ви услужи? Вие, като човек, на бръмбара може много да му услужите, но той какво може да ви услужи? Един учител в училище на едно дете може да му услужи, да му разкрие буквите. Но в какво детето може да услужи на учителя? Като заучи онова, което учителят е предал. Ако ученикът се освободи, и учителят се освобождава. Ако ученикът не може да се освободи от своето невежество, и учителят се спъва в пътя си. И сега вие казвате: Ето, аз сега имам двама ученици, краката ми са двама ученици. Преподавам урока, те са научили урока и вървят. Разбрали са урока, който съм им преподавал и аз съм свободен.

Най-първо искаш да станеш учител, ще станеш учител на краката си. Тия ученици как те слушат. После още двама ученици имате – ръцете, след това имате 10 ученици на ръцете и 10 ученици

на краката. Имате на главата няколко дупки, после косите. Най-първо двамата ученици са краката, ще им предадеш урока си и ще им кажеш: Хубаво ще ходите, че всички да кажат: „Хубаво ходи тоя човек". Щом ходите хубаво, ще похвалят учениците, че добре (са) научили урока. Щом не ходите добре, значи учителят не е предал урока добре на учениците и следователно, учениците не могат да ходят. И затова учителят е отговорен. Казват: Много добре ходят. Значи учителят много добре е предал урока на учениците, учителят добре ги е научил. Казваме, че учителят добре учи учениците. Техният успех е негов успех.

Сега вие не можете да видите новото в какво седи. Щом ходиш и те болят краката, новото не е дошло. Щом ходиш и се страхуваш да не паднеш, новото не е дошло. Най-първо виждаш птичките, не могат да хвъркат. Когато птицата хвръкне, тя е свободна във въздуха, седи горе. Тя има един неприятел и той я гледа отдолу. Птицата знание има. Птичката казва на котката: Ти едно време много лесно ме хващаше. Сега не можеш (да) ме хванеш така лесно. Та сега мъчнотиите, които ги хващат, са котки, лисици, вълци. Ти си овца, хване те вълка, нахапе те малко. Ако искаш да живееш между вълците, птица трябва да станеш. Ако живееш във водата и искаш да излезеш из тия мъчнотии, птица трябва да си. Щом излезеш из водата навън, ти си свободен от всички ограничения на водата. Птиците като живеят във въздуха, зараждат се хищниците. Какво трябва да прави една птица? Да стане слон. Като стане слон, един сокол не може да я гони. Като маха рога, соколът не може да яде. По-напред, когато беше малка птица, я ядеше, но онзи слон, какво може да му направи, той е толкова силен, че само като си помръдне врата, соколът ще види, че тази работа е трудна. Животните станаха хора, за да се избавят от своите мъчнотии. Хората, за да се избавят от своите мъчнотии, трябва да станат ангели. Защо трябва да станат ангели? За да се избавим от мъчнотиите на този

живот, които имаме, трябва да станем ангели. Допуснете, че вие зимно време сте вън, имате кибритена кутия в джоба, но ръцете ви са изстинали, не държат, имате условия да си запалите огън, но не сте си научили ръцете, не знаят как да драснат клечката, не могат да извадят кибрита от джоба, казвате: Какво ще се прави?

– Да дойде някой отвън. Дойде някой отвън и му казва: Бръкни в джоба и извади кибрита. Представете си онзи, който е дошъл, може да ходи, но не може да бърка в джоба. Седите двама, иде трети, докато се яви някой, да може да извади кибритената кутия из джоба, да извади една клечка, да драсне и да запали огъня. Тогава всички мъчнотии ще се разрешават, но ръката трябва да се подвижи. За да се подвижи ръката, трябва да се подвижи умът. Трябва да се подвижи сърцето и душата. Ако любовта в едно отношение не вземе участие, ако мъдростта не вземе участие, истината нищо не става. Най-първо трябва да знаеш, как да напишеш една буква. Ще я пишеш много пъти, докато се научиш да я пишеш както трябва и да знаеш всички съчетания на тази буква, които тя има. Тогава ти си се научил. Да казваш на един човек: „Ти си лош, ти си лош“ – и той става лош. Ако искаш да го направиш добър, ще му казваш: „Ти си добър, ти си добър, ти си добър“ – и той ще стане добър. Ти като му казваш: „Ти си лош“ – ти го правиш лош. И ти ще започнеш да затриваш: „Ти си лош“ и ще пишеш: „Ти си добър“ и той ще стане добър. Ти казваш „Ти си лош“ и искаш да имаш резултатите от „Ти си добър“. Ти заместваш тогава „Ми“ с „Фа“, „Фа“ заместваш с „Ла“. „Фа“ има особена форма. Вие виждали ли сте „Фа“ каква форма има? „Фа“ има много деликатна и пластична форма. Гледа го любезно и казва: Тук ще влезеш. Показва му вратата и хляба. Хлябът не знае къде да влезе. Влиза във вратата, затваря се вратата. Дъвкането е „Добре дошъл“. Нали, като дойде гост, подаваме ръката си и казваме „Добре дошъл,

заповядай“. След туй дойде „Фа,“ угощение има. Сега ви давам фигура.

„Едно“ на втора степен колко е? Пак единица. „Едно“ на трета степен колко е? Пак едно. Защо? На десета степен „едно“ пак е „едно“. Ами ако повишиш на трета степен, колко ще даде? Повече. Единицата е една величина, която е постоянна, не се изменя. Нито може да отнемеш нещо от нея, нито можеш да ѝ придадеш. „Две“ вече показва, че има възможности. Значи ти на работа не викаш единицата. Онзи, който вика единицата на работа, той не вика закона. Единицата ти ще туриш като ръчка на края и на тази ръчка ще туриш „две“-те, ще туриш желязо, ще направиш мотика. Тогава единицата ще ти каже как да работиш. Само тя ще предава енергията, а „две“-те ще работят. Вие имате лост, краят на лоста – той е „две“-те. Числото „две“ е лостът. Де е „две“-те? Подпората, на която тургаш лоста; ако няма подпора, лостът може ли да работи? Ти не можеш да накараш единицата сама да работи. Като туриш един камък и туриш лоста на него, вдига, но числото „две“ е, което помага. Половината на лоста, която е пред подпората, то е числото „две“. Този край, който държиш в лоста, той е единицата. Вие досега сте се трудили, единицата да турите да работи заради вас. Всички несрети излизат от това. Цялото човечество се мъчи да накара единицата да работи, а пък единицата казва: Когато ме слушате каквото аз казвам, тогава всичко ще върви. Единицата е Божественото начало. Не карайте разумното начало да работи заради вас. Вие започвате да работите заради това начало.

Имате „аз“. Ако разменя буквите, става „за“. Вече имате отворен интервал. За Ивана, за Драгана, за Петко. Казва, какво правиш с „а“? Какво правиш със „з“? Ще ги накараш да работят. „Аз“ в дадения случай трябва да го туриш на друго място. Тази посока, тъй както е направена, както ние пишем, то не е лицето. „Аз“ както е написано, то

не е лицето, „а“-то е обърнато към запад. При „за“ – „а“ е обърнато към изток. Отворен интервал е Изтокът, затворен интервал е Западът. В отворения интервал е свършекът. Вечерно време е затворен интервалът. Изгревът на слънцето е отворен интервал. Изгрява слънцето, излизаш навън; залязва, влизаш вътре вкъщи. Затворен интервал е, когато слънцето залязва. Отворен интервал е, когато слънцето изгрява. Когато слънцето изгрява, е излизане. Когато слънцето залязва, е влизане. Имате излизане и влизане. Излизането е изгревът на слънцето, влизането е залязване на слънцето. Когато слънцето залязва, казва: Трябва да влезеш, да образуваш затворен интервал. Имаш материал, който трябва да обработиш. Всеки урок трябва да се разучи.

Изпейте тогава „Любов“, „Мъдрост“ и „Истина“ в цялата октава. Не се спъвайте, че не можете да пеете, нищо не значи. Някой път вие се спъвате от някои музикални правила, които имате. Те са на място, но тия правила не влизат в цялата област на музиката. Те са само за някъде. Другаде се ражда малък дисонанс. – Пеем „Любов“, „Мъдрост“ и „Истина“ в гамата. „Лю“ – означава учудване. Понеже човек излиза из гъстата материя, започва с най-трудното и свършва с най-трудното. Докато се научиш да пишеш една буква, е мъчно. Като се научиш да пишеш, става лесно. /Учителят поглежда часовника/. Слънцето малко закъснява. Сега всеки ден по две минути закъснява. Казвате: Докога? – До декември! Като дойде 22 декември, ще започне да избързва.

Доста мъчна работа е излизането из затвора. За да излезеш из затвора, любовта трябва да те посети и ти да изхвърлиш букаите.* И всички нацапани дрехи; ще се измиеш, ще направиш една баня, ще се облечеш. Вие мислите да седите с дрънкулките; че то е любов. Любовта ви освобождава от всичките противоречия на живота. От противоречията в ума, сърцето и душата. Като ви освободи от тях,

това е любов. Другото не е освобождение. Вие мислите да ви изведа от затвора, че това е любов. Не е любов това. Трябва да се освободи умът ви, сърцето ви и душата ви. Това вече е любов. Да няма вече вериги, да няма кръпки, ями. На тези прозорци, на които досега сте имали юшги, че светлината не е прониквала, турете най-хубавите стъкла. На всичките дупки, които имате, ще направите най-хубавите прозорци и вратата да е направена хубаво, да се отваря и затваря. Ако може да я направите стъклена, още по-добре. Но, ако е от дъски, е хубаво. Човек, докато не излезе из затвора, докато не се освободи от ограниченията на ума, сърцето и волята, той не може да прояви любовта. Той ще прояви, но това не е любов. Като ходи и дрънкат вериги, това не е любов. Има хора, които 10 години с вериги спят, стават, все с вериги. След 10 години ще ги снемат. Вие искате култура, оковали сте вашите мисли, оковали сте вашите хубави чувства, оковали сте вашите хубави постъпки и искате отвън да оправите света. Вашите мисли са с букаи, а ходите да проповядвате свобода. Най-първо ще освободиш своите мисли, ще ги отвориш и всички да излязат из затвора. Ако ти в себе си не можеш да снемеш оковите, как ще ги снемеш отвън? Сега ще направите една реформа, генерална реформа, каквато никога не сте правили. В затвора трябват букаи. А тук – мислите да са свободни, да не са оковани, да са без вериги, всичките тия въжета да се махнат и човек трябва да бъде свободен. Който може да направи това, ще влезе в училището, който не може да го направи, ще стои отвън. Който може да го направи, ще влезе в училището, който не може да го направи, ще седи в забавачницата. Който го направи, ще влезе в първо отделение, който не може да го направи, ще седи в затвора. /Учителят пее думата „Любов"/ Значи, зад тази мелодия, колко неща се крият? Цяла симфония се крие зад нея. Да кажем, вие имате една соба, пълна с дърва, изисква се само една кибритена клечка. С години седите и чакате, някой да ви запали собата. Вие можете сами да

драснете и да запалите дървата. Да не чакате отвън. Най-добрият слуга сте вие, който може да свърши тая работа най-бързо и най-ефикасно. Ако чакате другите хора да го направят, то е въпрос проблематичен. Добре, вие казвате: „Не мога“, ето аз какво разбирам: Седя при една река и „Не“-то означава, че между мен и другия бряг няма мост. Аз седя на единия бряг и няма мост да мина, следователно не мога да мина. Не, че не мога, но трябва да направя мост. Досега трябваше да направя този мост. Като направя моста, ще кажа: Аз мога. Докато мостът не е направен, „Не“-то е на място. Какво показва „Не“-то? Да се направи мост. Като се направи мостът, „Не“-то се изхвърля. Аз мога да направя мост и не се спирам пред брега, но минавам. Като няма мост, всеки се спира пред реката и казва „Не мога“. Много естествено, сега ще извадите това предположение. Досега сте казвали „не мога“, защото мостът не е бил направен. Сега ще направите моста и ще кажете: Аз мога. Щом кажете: „Аз мога“ – значи мостът е направен, няма препятствие. Аз не мога, мостът не е направен. Или може обуща да нямаш, казваш: Не мога да ида. Щом имаш обуща, ще туриш обущата и ще излезеш навън. „Не“-то ще го турите в раницата и ще започне да фигурира само. Сега вие ще го представите като ваш син. Имате син Неможко и дъщеря Неможко. Ще извадите синът Неможко и дъщерята Неможко. Сега желая да имате мисли, които са Можко, да имате желания, които са Можко и да имате постъпки, които са Можко. Да имате желания, които са Можко, и да имате постъпки, които са Можко, а не Неможко.

Светлият път води към Истината.

4. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 16.X.1942 г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ЕДНО, ДВЕ, ТРИ

Отче наш

Направихме упражнението с ръцете: лявата пред дясната, движи се по дясната, настрани. Дясната пред лявата, движи се по лявата и настрани.

Двете ръце настрани и трептение на китката. Накрая упражнението обливане.

Защо на човек, като се наяде, не му се яде? След като се е наял, коя е причината, че не му се яде? Най-простият отговор как бихте го дали? Една жица може ли да я обтягате два пъти, отколкото издържа? Ще се скъса. Сега някои път вие мислите, че знаете много неща. Колко знае човек? Изучава химията, говорите за кислород и водород, тия елементи виждали ли сте ги? Не сте ги виждали. Съединенията, които стават, не сте ги виждали, предполагате. Говорите за слънцето, че имало висока температура, но тази температура не сте опитвали, вярвате че е осем милиона. Кое знаеш повече: когато се разсърдиш ли знаеш повече или когато мислиш за слънцето знаеш повече? Кое е наука? Какво има на слънцето е теория. Като се разсърдите, чувствувате, че сте се разсърдили. Или пък, че си гневен или радостен, кое е реално? Гневът е тъй реален, както и радостта. Вие за гнева имате изопачено понятие. Какво нещо е гневът? Той е 21-годишен момък. Като го видиш – смел, решителен. Като се разгневиш, станеш смел, решителен. Щом изгубиш гнева, пак се свиеш. Какво има туй, което ни прави смели? Казва: Не се гневи, да не изгубиш гнева си. Какво разбирате вие, като се разгневите, или като изгубите гнева си? Ако спечелиш пари и после ги изгубиш,

каква полза има? Причинява скръб. Какво разбирате под думите: Не се гневи! Не се гневи, да не изгубиш гнева си.

Друг с въпросът защо човек остарява. Губи нещо. Една струна, след като свирите с нея, изгубва. Като вървите, отделя малки частици, погледнеш, скъса се. Ако цигуларят може да предава нещо на струните, хич няма да се късат. Той все взема от нея – и нагоре като движи лъка, и надолу – все взема. Тази струна може ли да устои, като взема, най-после се скъса. Сега каква сила е гневът, дава ли, или взема, как мислите? Дава. Като се гневи човек, дава. Знае, че се е разгневил. Казва: Разгневих се. Какво значи? Раздал всичко. Аз съм за реалното в света. Реалният гняв е на място, но има един гняв, който е като сянка. Той няма реалност, гневът е реален. Има и гняв на сенки. За пример, някой казва: Не ме бутай, че като взема този камък! – Я да се опита, стотина кила камък. – Ако хвана този камък, знаеш, ще го хвърля. – Той да не казва, но да вземе камъка, да го хвърли, да покаже. Какво лошо има, че той хвърлил камъка? Когато казвате нещо, направете го, нищо повече. Не казвайте нещо, което не можете да направите. Туй, за което ви говоря, знаете в какво положение се намирате. Един човек, като го хване краста, да му казваш да се не чеше. Един човек, като го хване краста, той може да изпъди крастата, като не се чеше. Понеже я чеше, ѝ дава сила. Туй, което чешеш, буташ, даваш живот.

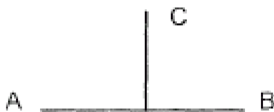

Фиг. 1

Сега според вас кое е най-важно в живота? Говорите за реални неща. Какво е това (**Фиг. 1**)? Това е цяла плоскост. Вие виждате проекция на плоскостта. Защо ви е плоскостта? Теглим

перпендикуляр С. Защо ви е? По този перпендикуляр слиза светлината. Следователно, всякога вие в живота искате да се повдигнете. Вземете пример от светлината. Както тя слиза, тъй и вие трябва да възлизате нагоре. Светлината към нас слиза, но от центъра възлиза. Към нас слиза, но тя има два момента. От слънцето слиза, най-първо излиза и се пречупва. Като излезе из кръга на туй пречупване, и пада върху земята. Имаме слизане и възлизане. Възлизането тогава може да се представи така. Слънцето е някъде в пространството, светлината излиза из повърхността на слънцето, към С пада перпендикулярно върху повърхността на земята. Слизането е надолу. Ние мислим, че светлината слиза. Но едновременно тя и възлиза, и слиза. Следователно, всяка идея, която слиза от тебе, отива някъде, възлиза и слиза при другите хора. Ти не можеш една идея да предадеш направо. Ти най-първо пращаш нагоре, после влиза в умовете на другите. Всички хора грешат, когато искат да предадат направо една идея. Мислиш, че като говориш на един човек, ще му предадеш идеята. Ти никога не можеш да предадеш една идея направо. Сега да допуснем, че едно тяло пада от пет сантиметра. Каква ще бъде височината? Или пада от 10 метра, хиляда или сто хиляди километра. Колкото далечината е по-голяма от центъра на земята, толкоз падането става от по-високо. Под думата „далечина“ в дадения случай разбираме, дава се на идеята простор, да развие своите сили. Дотогава, докато има своя простор, е в хармония с тебе. Щом започне далечината да става неприятна, спри там. Дотогава, докато далечината е приятна, то е в твоя кръг. Щом започне да те безпокои, спри там, не отивай по-далече. Всеки един от вас може да знае какво може да направи. Или свириш, дойдеш до едно място, казваш, че не може по-нататък. Искаш да свириш, но усещаш, че е невъзможно. Някои неща не можеш да ги направиш. Туй, което в дадения случай чувстваш, че можеш – можеш; туй, което не

можеш, не се пресиляй. С какво трябва да е съгласна истината? Допуснете, че имате един виден, знаменит професор, който свири на пиано. Докато знае, че онези, които го слушат, са любители, имат ухо, разбират музиката, той свири, но в момента, в който помисли, че тия хора са глухи, той се пита защо свири. Веднага в него ще се пресече неговото желание. Сега вие някой път искате да прогресирате в живота без желание. То е едно механическо действие. Искаш да станеш учен механически или искаш да станеш музикант без никакво усилие, току изведнъж да се изсипе нещо. То е глухота. После всички вярвате, че някой отвън може да ви предаде нещо. Отвън може да ви се дадат само условията, всичко вие трябва да обработите, да го развиете. Всеки трябва да работи над себе си. Успехът на човека зависи от работата му.

Има един стих в последната песен. Стихът казва: „От мене излиза живата водица. Всеки, който ме пие, живот добие, в дома си се връща и за работа се хваща“. „От мене излиза живата водица. Всеки, що ме пие, живот добие, в дома се връща и за работа се хваща“. Сега е по-сложна, докато най-после дойде донякъде, римата е непонятна. „... В дома си се връща и за работа се хваща. Една мисъл, която не може да ти даде живот, енергия, ти не можеш да се върнеш в дома и да започнеш работа. Ти не си придобил нищо. Имате 1, 2, 3. Как бихте ги примирили? Представете си, че са живи същества. Или това са семена, как бихте направили тия семена да са доволни в дадения случай? 1, 2, 3 – как ще ги задоволите? Едното ще го турите за господар, двете ще ги впрегнете като кон в каруцата, трите ще бъде самата каруца. Всички те ще тръгнат наедно. Конят, каруцата и онзи, който ги кара, само че каруцата ще се върти така , конят ще се движи така – , човекът ще седи и ще прави така – . Ти мислиш, че един човек с кон и каруца е проста работа. Тя е една идея

в цялата природа, тя е копирана от самата природа. Имате различни движения. В часовника какво движение имате? Колата е обърната с дъното нагоре и се върти. Стрелките представят колата, махалото е човекът, къде са конете? В една каруца имате една идея. Този топуз, който слиза надолу, то е движението на конете. За да бъде понятно, обърнат е светът с главата надолу. То е само за да се изясни. Едновременно ние като мислим, имаме три движения: едно механично движение на конете, движението на човека е психическо движение. Човекът е капелмайсторът, който прави тия движения.

От българския език коя буква ви е най-обична? Всички букви обичате, но имате една буква, която обичате най-много. Не знаете ли коя? Първата буква, с която се пише вашето име. Постоянно тя изпъква. Някой път не обичате буквата, понеже не обичате името си. На хляба коя е любимата буква? В аритметиката имате три процеса. Събиране, какво разбирате под събиране? Какъв процес е събирането? С ръцете си човек ги движи към тялото. Какъв е процесът на изваждането? Ръцете движим навън, като че отстраняваме нещо. Какъв процес е умножението? Щом дойдете до умножението, имате по-сложен процес. И при делението имате по-сложен процес. Защото в делението не само да изявите, но сложен става процесът, понеже като делите, образува се отношение вече. В умножението имате отношение. Имате да съберете две числа, не е така лесно. Но представите си, че имате да умножите две числа. Ако са живи, трябва да се хармонират. Имате два тона, лесно се нагласяват. Но цяла една песен имате да научите, сложен е процесът вече. Вие всякога се обезсърчавате най-много от умножението и от делението. Когато се умножават добрините, вие се радвате. Когато се умножават несретите ви, несполуките в живота, вие се обезсърчавате. Когато делите, което дели, разделя се; което умножава, умножава се;

което се събира, събира се; което се вади, изважда се. Помнете закона: изваждаш, ще се извадиш; събираш, ще се събереш; умножаваш, ще се множиш; делиш, ще се разделиш. Не е така лесно да знаеш да събираш. Ако събираш добре, ще се събереш, но ако не събираш добре, няма да можеш да се събереш. Сега туй състояние, което имате, не е първично състояние. Сега туй състояние е като да сте ходили на реката на баня, къпали сте се, че са ви откраднали дрехите и се връщате дома. Били ли сте на някоя река, че да са ви откраднали дрехите? Човек, като влезе да се къпе, какво е положението? В живота много хора са обрани. Кога се къпеш, ще завържеш дрехите си хубаво, хубаво ще гледаш да не те оберат. За пример често казвате: Откраднаха ми нещо. Често слушам да казва някой, че му откраднали любовта. Възможно ли е любовта да се краде? Единственото нещо, което не може да се открадне, то е любовта. Единственото нещо, което не можеш да откраднеш, то е истината. Единственото нещо, което не можеш да откраднеш, то е мъдростта. Любовта не се краде, то е невъзможно. Друго нещо може да откраднеш, но любовта не. То е все таки да ти кажат, че е откраднал някой слънцето. Или да ти кажат, че слънцето отишло на гости на земята. Невъзможно е. Голямото не отива при малкото, но малкото отива при голямото. Някои от вас, като се молите, искате Господ да дойде при вас. Не, вие ще идете при него. Ученият не отива при невежия, невежият трябва да иде при учения. Вие ще кажете, че майката отива при детето. Не, детето най-първо е слязло при майка си. То като е слязло, смалило се е. Туй дете се е смалило, било невидимо в една малка черупка, с микроскоп се гледало. Като влезе в майката, тя започва постепенно да го храни, да му даде форма. Детето казва: вземам последното място, само при тебе да съм. Тя му дава едно място, второ, трето, четвърто и от последното го туря напред. Не желайте големи работи. Вие по някой път желаете големи работи. Вие по някой път желаете един милион. Един милион

можете ли да го носите? Един милион в злато може ли да го носите? В един милион колко кила злато има? Колко наполеона има в един милион? (25 кг.) Несъвместимо е, колко бихте взели? Представете си, че някой ви каже: Каквото поискате, ще ви се даде. Колко бихте поискали? Сега представете си, че дойде един добър човек при вас и ви казва: Кой каквото иска ще му дам. Колко бихте поискали от него? От добрия човек ако вземете повече, ще изгубите. Той ще ви даде, но вие ще изгубите за в бъдеще. Колко трябва да вземете от него?

В природата Бог дал всичко на наше разположение. В даден момент колко въздух може да вземеш? Вие мислите да се осигурите. Бог дал всичко, каквото искате. Дал ви въздух. Колко въздух ще вземете? И повече да вземете, ще го върнете. Ще вземете малко, ще го върнете, после пак ще вземете малко и пак ще го върнете назад. Казвам: В процеса на човешкото развитие онова, което Бог дава и онова, което ние искаме, то е постоянно. Аз съм превеждал това: В турско време турците носеха часовници с по 7-8 капака. Като извади часовника голям, извади единия капак, тури го на земята, извади втория, тури го на земята, така извади седем капака и вътре има малко часовниче. Ще го погледне и после пак започне да туря капаците; най-после ще тури часовника в пояса. Сега хората в своите желания носят турските часовници – едно желание, един капак; второ желание, втори капак, нареди ги. В процеса на мислите у нас, в процеса на чувствата и в процеса на волята милиони души вземат участие. Ние не сме запознати с процесите. Ти мислиш, но в дадения случай милиони души вземат участие. Благодарение на тях, че те приготвят всичките условия за мисълта, тя се проявява. Ако един ден ние имаме една ясна представа, ние ще бъдем благодарни за това, което става. Пък процесите са толкова далечни. Казваш: Аз мисля, аз чувствам. Този процес на мислене, на чувстване, на воля трябва да съгласуваш милиони души, всички да бъдат едногласни, да имат едно

решение, тогава мисълта е права. Когато те се раздвоят, и ти се раздвояваш. Когато те се раздвоят в чувствата, чувствата ти са раздвоени. Когато те се разделят във волята, волята ти е разделена. Ако двама души, които са жадни, се срещнат, че единият казва на другия: Аз съм жаден. И другият казва: Аз съм жаден. Какво трябва да правят двамата? Седят в болницата двама души, единият с ампутирай крак, другият – куц, не може да стават. Онзи с ампутирания крак казва: Стани да донесеш, поне ти си с два крака. Ти можеш да направиш тази работа.

Не осакатявайте себе си. Често вие се осакатявате. Като се осакатите, напъвате вашата воля. Под думата „воля" винаги трябва да разбирате вашия ум, той трябва да бъде в съгласие със сърцето и вие да нямате борба. Дефектът е там, че когато умът не е подготвен и сърцето също, напъваш волята. То е безпредметно. За пример, ако аз искам да развивам пестеливост, пиша много ситно. Когато искам да стана много щедър, пиша по-едро. Щом съм щедър, още по едро пиша. Щедростта може да започне по този закон. Вие искате да научите някое дете на пестеливост. Научете го да пише ситно. Имате два процеса: от пестеливост към щедрост и от щедрост към пестеливост. Някой пише големи букви. И пестеливостта е на място, и щедростта е на място. Бъдете щедри, но никога разточителни. Природата обича щедростта, но никога не обича разточителността. Във всички прояви на живота бъди щедър, но никога разточителен. Прахосване да няма.

Да видим ще може ли да пее цигулката. (Учителят я нагласява.) То е щедрост от високите към ниските тонове. Започва от ниските тонове към високите. Това е щестлавие. То е още невъзпитано щестлавие. (Свири тихо.) На какво ви наподобява туй? Пее: „Там високо горе в планината..." (Пее го в разни мелодии.) Всички пеем: „Там високо горе в планината..." (Учителят пее.) „Аз зная малко чисто

изворче. От години то иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее, кой как мине, то си пее.“ (Пее на друга мелодия.) „Там високо горе в планината, аз зная малко чисто изворче. От години то иска голямо да стане. Кой как мине, то си пее, кой как мине, то си пее: като мене друго изворче чисто няма, от мене изтича живата водица. Всеки, що пие, живот добие. В дома ще се върне и на работа ще се хване.“ (Всички пеем.) „Там високо горе в планината...“.

Само започнахме предприятието. Когато душите композират, всички вземат участие. Хармонията се дължи, когато всичките души вземат своята идея.

Това е живот вечен – да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Ти Си пратил.

5. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 23.X. 1942 г. Петък – 5 ч. с. София – Изгрев.

ДОБЪР ДЕН

Отче наш

Изпейте една песен, която най-добре знаете.

„Духът Божий“ изпяхме.

Имате ли някаква тема зададена? – Нямаме.

Пишете върху **тема №2** „Влиянието на белите и черните дрехи“. Отвън хората носят черни дрехи, но отвътре се бели носят. Вие виждали ли сте ризата на някой да е черна?

Представете си, че искате да коригирате едно животно. Каква обнова ще внесете в едно млекопитаещо? Каква е първата обнова, която може да внесете? Коя е първата обнова, която внасяте в един човек? Какво не достига на животните при сегашните условия? На млекопитаещите какво не достига? Какво бихте пожелали сега на животните при сегашните условия? Сега забележете, че аз говоря за един живот, който е свързан с вас. Във всеки един от вас има едно животно, с което вие живеете. Едно млекопитаещо животно живее във вас и накъдето тръгнете, ходи с вас. Някой път несретите в живота зависят от това животно. Вие не искате животните, понеже те развалят работите, и те без да искат развалят работата. Представете си, че човек има едно млекопитаещо като лисицата, и то живее с човека наедно. Или представете си едно млекопитаещо като мечката и че то живее с човека. За пример някой път вас ви се прииска да ядете мед. Вие не сте първи, които искате това. Мечката от по-рано се е научила да яде мед. Вие дето сте се научили да ядете мед, мечката ви е научила. Или някой път обичате да ядете кокошки. Лисицата ви е научила, тя много по-рано от вас е яла кокошки. Има една лисица,

която ви учи сега. Не само по едно млекопитаещо има във вас, но има и други животни; във вас има и по една птица, гарга, някой път щъркел. За пример вие сте щестлавни. Щестлавието щъркелът много преди вас го знаеше. Дигне клюна, трака, трака, понеже не може да говори, иска да покаже нещо. Понеже вие може да говорите, описвате как щрака щъркелът с клюна. Щъркелът например може да ви разправи как хванал жабата, как я изнесъл във въздуха, как жабата се е чувствала щастлива, че може да я носят с аероплан. Щъркелът във вас ще започне да описва как изнесъл жабата нагоре във въздуха. За пример вие вземате една бяла книга и ако сте български поет, с 30 букви начерните книгата, с около 700, 800 думи начерните книгата със слогове, с думи, казвате, че това било поезия. За пример, каква поезия има в „Планини високи, долини дълбоки.?" Ако един поет пише: „Цвете мило и ядене хубаво", де е погрешката на поета? Или ако турите „цвете красно и ядене хубаво"? Или имате „лице гладко и лице брадато"? Откъде е дошло на ума на този поет да тури „лице гладко"? Един волски поет никога не може да каже, ако пише за говедата „лице гладко" – „лице брадато" може да пише. Или имате „Седнал Стоян на хубава трапеза с чаша пълна бистра вода и с ядене мазно рибешко". Каква поезия има в това? Какво би разбрала една лисица, ако каже: „Седнал Стоян в българския театър на четири крака"? вие се смеете на големия контраст. Лисицата никога не може да си представи туй голямо чудо, че Стоян седи в театъра на четири крака. „На четири крака" туй животно ще разбере, понеже е на четири крака. Но човек, ако пише тази поезия, какво ще разбере, че е седнал „на четири крака"? Може да разбере в преносен смисъл, че е седнал на стол с четири крака.

Сега, ако вас ви попитат, какво бихте поискали за себе си – кое е най-същественото, което ще поискате, не нещо идейно, но необходимо за живота, належащо? За пример, ако бихте поискали

една хубава стая, в която да живеете, колко прозорци бихте искали да се направят на стаята, каква ще искате височината на прозорците, широчината – какви да бъдат? Каква стая бихте избрали? Да не е разточителна, но и същевременно да не е скържава, да е удобна, да не е луксозна. Или бихте поискали прозорци като нашите. Природата е турила малки прозорци на нашето тяло. Колко сантиметра са широки очите? Много малка височина, по-голяма широчина. Интересно е, че в такова малко нещо турила такова голямо същество, че е доволно от главата. Ако главата е много голяма, не е доволно.

Сега аз бих ви запитал, какво разбирате под думата „страх“? Как определяте страха? Защо човек се страхува. Да кажем, срамът е един малък страх. Най-малкият страх кой е? Миналата нощ два пъти реваха сирените от страх. Единият път близо два часа трая тревогата. Ако дойде един аероплан, страхът е много малък, ако са два аероплана, страхът е по-голям, ако са три, още по-голям, ако са 4, 5, 10, 20, 30 да забръмчат. Каква е ползата от страха? Каква полза допринася страхът в света? всички страхливи същества са допринесли нещо и страхът е допринесъл. Да се роди съзнанието на справедливостта, основата е страхът. Казват: „Начало на Мъдростта е страх Божи“.

Фиг. 1

Имате един човек (1), справедливостта е слабо развита. В този (2) справедливостта е развита (**Фиг. 1**). В първия страхът е много малко развит, но и съзнанието за справедливост е малко. Ако измерите главата на лисицата, главата на вълка и главата на овцата, ще видите, че овцата има повече справедливост от лисицата и вълка, но има и

повече страх. Ако прекарате една права линия над ушите, дето главата е най-широка, тази линия ще ви покаже колко човек е смел. Колкото главата е по-широка, човек е по-смел.

Фиг. 2

Имате линиите 1, 2, 3, линията 1 е най-смел, 2 е по-малко смел (**Фиг. 2**). Кое ядене прави човека смел? Вземете едно животно, след като му дадете една хубава храна, става смело. Котката като хване мишката, стане смела. Ако ѝ дадете хляб, оставя хляба, не взема. Като хване мишката, с нея заедно бяга. Ако ѝ дадете хляб и се уплаши, оставя хляба и без хляба бяга. Защо не оставя мишката, а оставя хляба? Котката обича мишките повече. Котката е много смела, пък мишката е много страхлива. Приятно ѝ е да има едно същество, на което сърцето да трепери от страх. Доста срамежлива е мишката. Тя като се представи пред котката, започва да си мърда муцуната, по-интелигентна е, извинява се пред котката. Казва: Извинете, като бях в дупката, не ви отдадох нужното почитание и уважение. Котката ѝ дава педагогически урок как сама да не излиза из дупката. Казва: Ти защо, като се явих при дупката, не излезе, а трябваше да чакам, да те викам да излезеш? Тя се извинява, казва: От голям срам, как да изляза при учената котка, като съм толкова невежа. Тия работи са за вас. Тогава гледаш, като каже тъй мишката на котката, тя легне на гърба си, приятно ѝ е и започне да си играе с мишката. Казва: Какво мило същество, от срам не излиза, разбира се. Котката пак стане и каже: Ами ако ме лъжеш? Тогава изяде мишката. Когато котката се убеди, че мишката не я лъже, тогава не я яде, казва: Ха върви и втори път

като дойда, веднага да излизаш от дупката, да не те чакам дълго време. Аз съм срещал само една котка в България, тя живееше в Търново – това е действителен пример – котката беше на Иларионови, като хване една мишка от къщи, изнесе я вън на поляната, бутне я, казва: Върви и не идвай. Като хване мишка отвън, внесе я вътре вкъщи. От къщи изнася мишките навън да ги пуща, отвън ги внася, вкъщи ги пуща.

Даде ви се да бъдете търпеливи. Как бихте придобили търпението? Ако прекарате една линия малко по-горе от отвърстията на ушите към слепите очи, тази линия някой път ще бъде 14 сантиметра, 15 сантиметра. Дето човек е алчен, всичката алчност и хитрина на хората произтича от слепите очи. Това са полуинтелигентни способности. Животните живеят в слепите очи на човека. Лисицата, мечки, вълци, паяци – в слепите очи живеят. Всичката тяхна интелигентност събрана е там. Вземете нишката, която паякът прави, човек още не може да направи такава тънка нишка. После, в изкуството за боядисване каквито хас бои има, човек още не може да направи такива бои. Биволът има черен цвят, не избелява. Бялата лисица има бял цвят, хич не почернява. Човек тепърва ще се учи от тях. Та казвам: Всички тия животни са изостанали назад в много работи, но те са били в разни училища. Считайте, че във всичките животни живеят човешки души, които са на разни степени на развитие. Формата на коня е училище, в което се учат ученици, конско училище. Сега вие се отвращавате от животните, понеже не са красиви телата им. Тялото на някои животни е красиво, главата не е красива. Конят има доста красиво тяло, главата не е красива. Ако един човек живее в една колиба, колибата ли е човекът? Ако един човек хвърка с аероплан, човека аероплан ли е? Една птица хвърка, птица ли е? Вие смесвате. Птицата и аероплана се разхождат навсякъде. Добиват храната си с аероплан, слизат, качват

се с аероплан. Не смесвайте птицата с аероплана. То е превозно средство. Тялото на един кон, на един вол е превозно средство, формата на човека, която сега имаме, тя е превозно средство. Човек е велосипед с две колела, двата крака са колелата. Много неустойчиво е човешкото тяло. Милиони години е взело, докато човек се научи да ходи на двата крака, да язди това колело. Човешкият велосипед е много хубаво приспособен, но велосипедът се криви. Често ако яздите на този велосипед, ако срещнете някое препятствие, може да отхвръкнете. Като върви, човек е много практичен, после с този велосипед и по планината може да се качваш, може да слизаш, много приспособления има, и по най-стръмните места може да слизаш. С другия велосипед не може да слизаш, с него само по един добре направен път може да вървиш.

По някой път вие искате да бъдете обичани. Кое е онова, което ви привлича? Кое е онова качество, което се изисква от вас, за да ви обичат? За да обичам една череша, кое е необходимо? Необходима е формата на черешата, пък и съдържание да има. Ципата на тази череша ще трябва да бъде много тънка, много пластична, сокът трябва да бъде приятен, за да бъде обичана. Някои ябълки не ги обичате. Но има ябълки, не много кисели, те имат тънки кори, съдържанието е много приятно, като ядеш, се топи в устата. Имате дини, някои са дървесинести вътре, има дини, които са водни и сладки.

Сега при новото възпитание как ще постъпите? Един учител може да привлече вниманието на учениците. Един учител за да ви бъде обичен, какво искате от него? Какво е потребно на учениците? Като влезете в някоя къща, някоя къща ви харесва, някоя не ви харесва. Кое е онова, което харесвате в къщата? Поставена е хубаво, симпатично, прозорците са направени хубаво, светлината е достатъчна, къщата е измазана. Привлича ви тази къща. Учениците, щом дойде един учител, те го оценяват, те са критици професори,

веднага го оценяват. Колко е умен, колко е добър и каква му е силата, веднага знаят. Дотогава, докато те мислят, че той е способен, готови са да възприемат. Щом мярката, която имат заради него, не издържа, той губи. Учителят като влезе в клас, като погледне учениците, той схваща – ако отговарят на неговото схващане, добре, ако не отговарят, те губят. Някой път станеш сутрин, че ти сам не се харесваш. Кое е онова във вас, което не харесвате? Някой път станеш сутрин, харесваш се, като вървиш много, ти е приятно. Някой път не ти е приятно, като вървиш, не се харесваш. Един учител като види учениците си, приятно му е. Някой път го вижда в себе си. Неговите мисли, неговите желания, неговите сили не ги харесва. Като погледне, главата не си харесва, ръката не си харесва, движенията. Има нещо, което не харесва. Какво трябва да прави тогава? вземете един човек, който кара кола. Българинът си има един катранник, вземе, че намаже осите да не скърцат, да не дигат шум. Ще намаже отпред, отвътре. По някой път ще намаже ремъците със свинска мас да са меки. Вземете, че имате някое плачливо дете, сутрин като стане, плаче, не знаете как да го утешите. Дайте на това дете една хубава ябълка, да е пъстра, формата да привлича вниманието му. Като вземе ябълката, има с какво да се занимава. Децата са големи художници. Другояче ще плаче с часове.

Аз съм превеждал този пример: Бащата завежда едно дете на воденицата, понеже било музикално, то слушало тракането на воденицата, свикнало. След 5-6 месеца се връща вкъщи, няма воденицата да трака, то започнало да плаче. Плаче, плаче, не може да не плаче. Няма шума на воденицата, не може да заспи. Майката била умна, казва си: Това дете свикнало с шума на воденицата. Взема една тенекия и започва да трака по тенекията. Детето заспало. За пример аз съм правил наблюдения. Често хора, които в един дом се карат, че им стане приятна караницата, свикнат с караницата. Като идат на

друго място, че не се карат, на тях им става мъчно. Без караница не може. Караницата подразбира воденицата. Воденицата като свири, извършва известна работа. Това е караница. Казвам: Да дойдем до една мярка, до каква степен. Ще забележите, че с някои вие искате много меко да се обхождате. Ако много меко се обхождате, ще станете недоволни; ако е много грубо, пак ще станете недоволни. За крайната грубост и за крайната мекота има една линия, която е приятна на хората.

Сега произнесете думите „добре дошъл“. Като кажете, някой може да се обиди от поздрава. Как трябва да го поздравите, за да остане гостът доволен? Как трябва да го кажете? Той си замине и казва: Това не е поздрав, студен е, груб е. Сега всички ще ви накарам да кажете. Кой от вас ще каже „добър ден“? На гости отиваш и казваш „добър ден“! На гости сте ми дошли, искам да ми кажете „добър ден!“. (*Учителят се обърна към една сестра да каже*). На мене ще кажеш „добър ден“, не гледай тези. На пътя ме срещаш и ми казваш „добър ден“! Ти не можеш да водиш хорото. (*Всички по ред Учителят посочва всекиго и всеки му казва: „добър ден“! Някой започва със слабо и свършва със силно време; някой започва със силно време и завършва със слабо време; някой казва „добър ден“ бързо; някой – по-спокойно; някой проточено.*) Представете си, че има една премия от десет хиляди лева за този, който каже най-добре „добър ден“. Понеже всички казахте „добър ден“, я го изпейте музикално. Имаме песен „Добър ден“, тя почва от „ла“, имате узрял плод. (Учителят пее *Добър ден“, всички пеем заедно.) Как бихте изпели тази песен другояче? Туй е статическо положение. (Всички пеем няколко пъти „Добър ден“.) На тази песен липсва нещо. „Добър ден е светлият топъл ден. При „светлия“ липсва още нещо. „Всичко озарява, на всичко живот дава“. Трябва да се намери терца. Терцата трябва да се тури по-меко. Помнете, че трептенията*

на тоновете може да се разширяват и добиват известна мекота. Когато се сгъстяват трептенията на един тон, става твърд; когато се разширяват трептенията, става мек. Законът на разширението върви по четните числа, мекотата върви по нечетните числа. Коравината върви по четните.

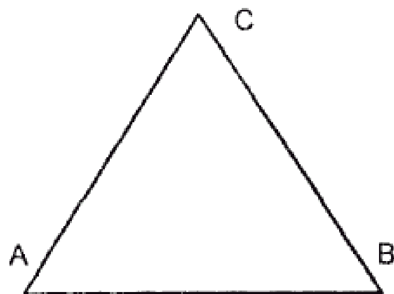

Фиг. 3

Имате триъгълника ABC – то е нечетно число (**Фиг. 3**). Този триъгълник не е симетричен, понеже основата е по-малка. Равностранен трябва да бъде. Колко прави ъгъла имате в един триъгълник? – Два. (Два прави ъгъла са само ако спуснем височина към основата). Значи всеки ъгъл е по 60 градуса. Срещу равните страни лежат равни ъгли Когато двама ученици имат еднакви способности; се оценяват, имат много добри отношения. Когато единият не е толкоз способен, колкото другият, и двамата си помагат. Когато са способни, еднакво работят. Единият върши, другият само въздейства в по-висша степен. Хората, за да се приложи един закон, и в добродетелите трябва да бъдат еднакви, за да прогресират. Добродетелта може да бъде от десет градуса, може да бъде от 20 градуса, може да бъде от 30 градуса, от 60 градуса. Значи, хармонично е.

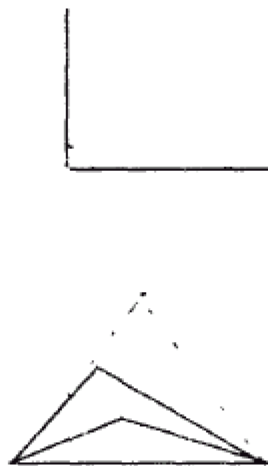

Фиг. 4

Добродетелта може да изразим чрез перпендикуляра в триъгълника (**Фиг. 4**). Колкото се увеличават ъглите при основата на триъгълника, толкова добродетелта у хората се намалява. Когато перпендикулярът се повдига нагоре до известно време, стане равностранен триъгълник, тогава добродетелта в човека, неговият ум и неговото сърце правилно се развиват. Затуй трябва да имаме равностранен триъгълник, тогава умът, сърцето и волята на човека са хармонично развити. Всички ъгли имат по 60 градуса. Имате числото 6, в шестия ден човек е създаден, в седмия иде почивката. Нещата не са произволни в света. Ако обозначим страните в един триъгълник с 1, 2, 3, развитието на страните 2 и 3 зависи от техния перпендикуляр. Ако перпендикулярът се повдига, основата се намалява, губи се пак равновесието. Добродетелта не върви до безконечност в своята форма. За пример формата на ангелите е другояче, отколкото формата на човешкото тяло. И формата на животните е другояче построена. Ако вземете, ъгълът на интелигентността в животните е много малък. Човек има 85 градуса; за бъдеще ще дойде 90 градуса. Каква ще бъде

формата? То вече от съвсем друга област на живота ще бъде. Сега ние не вървим по правилата на перпендикуляра. Този перпендикуляр е с 23 градуса отклонен от оста. Земята е отклонена от своята орбита с 23 градуса, ако се изправи тя, ще се изправи и нашата ос. Когато се изправи оста на главата, когато се изправи перпендикулярът, челюстите ще се оттеглят навътре, ще имаме перпендикуляр, ще се махне издадеността на челюстите. Когато животните са създадени, оста е била много по-наклонена. Някои предполагат, че когато оста на земята е била перпендикулярна на нейната орбита, тогава са създадени растенията. Те са философски работи.

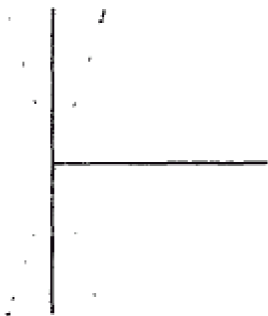

Фиг. 5

В природата всякога гръбначният стълб трябва да бъде успореден на лицето на човека. Сега не е успореден. Интелигентността се измерва с Камперовия ъгъл, който се образува от линията, която съединява основата на носа с долния край на отвърстието на ухото и перпендикулярът, издигнат от основата на носа към челото. Отклонението от перпендикуляра може да бъде навън или навътре. Челото е наклонено или изпъкнало. Колкото челото се отклонява и поляга, толкова челюстите излизат навън. Това показва какви са били човешките мисли, какви са били човешките желания, каква е била човешката воля. От тях ако построите един триъгълник, той ще бъде неправилен. Сега разглеждате нещата в статическо положение, много

мъчно се разбират органическите прояви: Как един ъгъл да означава човешката интелигентност? Този ъгъл е в движение, този ъгъл постоянно се мени. Когато някой човек е пасивен, статическа добрина има. Един извади от джоба си, даде без да превие гръбнака си, протяга само ръката си, друг извади от джоба си, наведе се, поклони се и с ръката прави една крива линия приятна. Каква е разликата? Кой от двамата искате да ви даде – този, който дава по първия начин, или който дава по втория начин? Защо по втория начин, който дава, ви е по-приятно? Самата поза на първия показва достойнство. То не е красиво, то е статическо положение. Той е на физическото поле като някой камък. Който дава по втория начин, има нещо друго. Той като се наведе, има нещо приятно. Който дава по първия начин, изпъчи се, не е учил геометрия. Животните, и те разбират геометрия. Като дойдат, и те се поздравяват. Как се поздравяват животните, забелязали ли сте? Имат много хубаво поздравление. Някои мислят, че животните не се поздравяват. Много хубаво се поздравяват. Изтъпанчи се.

Аз ви насочвам да изучавате ония прояви на природата. Всяко движение в природата има смисъл. Забелязал съм, когато иде буря, когато е тихо, колко голяма разумност има. Някой път съм измервал какъв ъгъл прави природата. Има един ъгъл, когато духа вятърът, който е приятен. Щом надвиши този ъгъл, ни е неприятно духането. Когато е 60 градуса, е по-приятно. Органическо движение е туй, разумно движение е. Този, който духа, като че е разумно същество. Туй лъхане на вятъра е приятно. Разклаща растенията. При някои силни бури ъглите са неправилни, много големи са.

Ако разгледаме движението в светлината, и там има ъгли. Някой път ни е приятен ъгълът на светлината, кривините са много хубави. Зависи от гъстотата на материята, в която светлината минава, с която нашата земя е увита. Пречупването, което става в атмосферата, когато

атмосферата е хармонична, кривините са правилни, него ден ни е много приятно. И ние със своите мисли, със своите желания и със своите волеви действия образуваме една атмосфера, в която се изразява Божествената светлина, ние сме сами доволни от себе си.

Тази лекция аз я наричам „Грозота и красота". Започваме с грозотата и свършваме с красотата.

Само светлият път на Мъдростта, води към Истината. В Истината е скрит животът.

6. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 6.Х1.1942 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев[91]*.*

[91] На 30.Х.1942 г. Учителя не дойде.

БЯЛО И ЧЕРНО

„Отче наш"
„Аин фаси"

Направете мълчешком 10 дълбоки вдишки.

Имате ли зададена тема? – Имаме. – Каква е? – Влиянието на белите и черните дрехи. – Прочетете. /Прочете се./

Сега, туй е теоретически. Когато имате неразположение във вашето съзнание, на какво се дължи? Радостта и скръбта се дължат на тия два цвята, които са полюси. Но има един реален черен цвят, има и един реален бял цвят. Черният цвят има сянка. Сянката е по-белезникава, не е толкоз черна. И белият цвят, и той има сянка. Сенките на белия цвят не са устойчиви. Радости има неустойчиви. Те се дължат на сянката на белия цвят. Има една неустойчива скръб, тя се дължи на черния цвят. Тези страдания на черния цвят са много неустойчиви. Казва: Иде нощ, когато никой няма да може да работи. Черният цвят в този смисъл показва преставане на всяка деятелност. Някой път потъмнява съзнанието, няма никаква светлина, като че никаква звездица няма по вашето небе. Всичко е мрак. Всеки от вас е неразположен, сърдит е, като че целият свят му е крив. Когато вие се сърдите, то е сянката на живота. Когато на вас е тъмно, не е тъмно на всичките хора; на един е тъмно, на друг е светло. Има един цвят, който обхваща всички. В един народ една война обхваща всички, ако няма победа, всички страдат. Сега винаги се запитвате: Защо туй е така? – Защото не може да бъде другояче. – Защо става? – Ами как да става? – Може ли човек на земята да бъде всякога радостен? Възможно ли е? – Невъзможно е. Вземете в растенията: корените имат ли същите удобства и привилегии, както клонищата? Но има

една взаимоспомагателна страна – корените и клонищата си помагат едни на други. Сега част от хората половината са корени, половината са клонища. Как ще познаете, дали един човек е корен или клон? По какво ще го познаете? По какво се отличават корените от клонищата на растенията? Онези от вас, които са учили ботаника, знаят, че има признаци. Коренът, изложен на светлина, се превръща в клон и клонът, заровен в земята, се превръща в корен. Клонът може да се превърне на корен и коренът може да се превърне на клон. Следователно и в човешкото съзнание черният цвят и белият цвят се сменят. Белият цвят са клонищата, черният цвят са корените. Мислите, че черното е зло. Ни най-малко черният цвят не показва зло, той представя гъста, неорганизирана материя. Белият цвят показва организирана материя. За пример, откраднат ти пари, какъв цвят се образува? След като ти откраднат парите, какъв цвят се образува? Всеки един, който открадне парите, образува черния цвят. Всеки един, който върне парите, образува белия цвят. Задигнат ти палтото, черният цвят дойде. След като върнат палтото, белият цвят дойде. Някой от вас нека излезе и да напише буквата „Л“, но с 30 градуса ъгъл. /Един брат излезе и написа буквата. После измериха и определиха ъгъла да е 9 градуса./ Какво може да се постигне при 30 градуса? Когато изхождат лъчите от една идея, образуват един и същ ъгъл. Колкото противодействието на ъгъла е по-голямо, и ъгълът е по-голям. Ако един ъгъл се движи по посока на своя отвор, този ъгъл ще се увеличи. В дадения случай кой печели повече? Една мрежа, която има по-големи ъгли, или една мрежа, която има по-малки ъгли? Едновременно, щом се увеличава ъгълът, увеличава се и силата на противодействието. Колкото по-голямо съпротивление има, толкоз ъгълът се отваря. Тогава, в мъчнотиите, какво трябва да се прави? Какво трябва да се прави при известни мъчнотии? Допуснете, че в училището учителят е неразположен спрямо ученика. Как ще

разреши ученикът тази задача? Научно. Как трябва да разреши научно въпроса? Допуснете, че по пътя вървите, имате едно шише, но дъното му е пробито. Какво трябва да правите? Нямате друго шише, това да го хвърлите. Какво трябва да измислиш с пробитото шише? Восък нямаш да го залепиш. Хляб имаш, ще го запушиш. Или ще туриш запушалката и ще обърнеш шишето с устата надолу. Съобразителност трябва. Ние сега в живота сме много взискателни. Учените хора казват, че правят много точни изчисления – 100, 200, 1 милион километра разлика, в изчислението на разстоянието между Земята и Слънцето. Значи, почти три пъти нашата Месечина може да се вмести. Толкоз точни изчисления имат, че в разликата, която се образува, се събират три месечини. Според вас, кой ъгъл в любовта е по-хармоничен? Кой ъгъл бихте предпочели? Като се минава от едно състояние в друго.

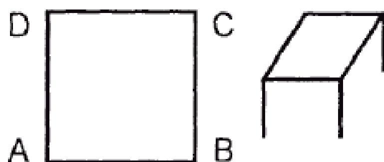

Фиг. 1

Този, правият ъгъл, показва, че трябва да минеш от едноизмерното към двуизмерното състояние (**Фиг. 1**). АВ е едноизмерно. АД е вече двуизмерно. Имате и триизмерното пространство. Как ще представите четириизмерното? Едноизмерното пространство не се разширява, двуизмерното не се удължава. Една права линия е, една крива линия е. Един квадрат е най-малкият квадрат, който съществува от четири точки. Следователно, телата само в четвъртото измерение растат. Туй, което разширява и продължава правата линия, туй, което разширява плоскостта, туй, което увеличава тялото, то е четвъртото измерение. Човек, който

расте, той е в четвъртото измерение. Когато сте стеснени в триизмерния свят, вие се намирате в крайно ограничение. Искате да имате двама души приятели, то е едноизмерно. Образувате четирима души приятели, то е двуизмерно. Колко души приятели трябва да имате, за да станете триизмерни? Един куб колко страни има? Шест. Трима души в три различни посоки, отделени с прав ъгъл. Щом излизате от точката, тя е перпендикулярна на себе си, образува се правата. Щом излизате от правата линия и сте перпендикулярни на себе си, образува се плоскостта. Щом плоскостта е перпендикулярна на себе си, образува се триизмерния свят. Ние сме в света на ограниченията. Щом влезем в четириизмерния свят, вече добиваме свобода. Следователно, свободата се дължи на четириизмерния свят. Тогава, ако вие не сте перпендикулярни на себе си, не може да вървите в новото пространство. Не можете да излезете из рамките на законите, които управляват света. Представете си, че това е едноизмерен свят (**Фиг. 2**).

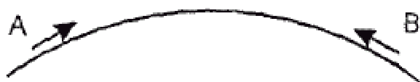

Фиг. 2

Представете си, че две същества тръгнали едно срещу друго, едното от точката A, другото от точката B. Как ще се разминат тия същества? Могат ли да се разминат? Няма никаква широчина.

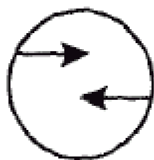

Фиг. 3

Като се срещнат, какво ще правят? Как ще ги прекарате? /Едното ще стане мост, за да мине другото./ Да станат мост е голяма идея.

Колко време трябва да мислиш, докато ти дойде наум, че трябва да станеш мост? Ако тия две същества се движат в две различни посоки, те никога няма да се срещнат. Представете си, че тия две същества се срещат, едното казва: Отстъпи. Ще се скарат. Всяко иска да мине в противоположна посока. Как ще се справят? Набият се двамата, но след като се набият, може ли единият да мине от другата страна? Колкото ти можеш да биеш един дух, който е умрял, толкоз е възможно и двамата, като се набият, да минат. Единият никога не може да мине от другата страна. Трябва единият да влезе в другия. Сега как ще влезе? Допуснете, че някой ти иска пари на заем, не искаш да му ги дадеш. Към кое измерение спада? Имаш пет лева, трябват и на тебе. Гладен си. Той иде, гладен е. Той иска пет лева. Казва: Може да търпиш. Кое измерение е: едноизмерно, двуизмерно или триизмерно? Ако речеш, че имаш пари и ги изгубиш, не е едноизмерен свят. Той казва: Пари нямам. Никога не е изгубил, никога не е печелил. Не търси пари. Бихте ли му дали пет лева, да си купи хляб, вие да останете гладен? Някой път защо трябва да се жертвате за ближния си? Че накарай ближният да се жертва. Защо ближният да не се жертва заради тебе? Само личността трябва да се жертва, пък ближният да се не жертва? То е един въпрос неразбран. Вълната на гърба на една овца трябва да се жертва, за да се направи една дреха на човека. Тя сама ако се не жертва, да падне от гърба на овцата. Жертва има всякога, когато човек минава от едно по-низше състояние в едно по-висше състояние. При инволюцията висшите същества се жертват за нисшите, при еволюцията нисшите същества се жертват за висшите. Ако ти не си готов да жертваш, низшето не може да се жертва за висшето. Едно същество, което трябва да се учи, то има възможност, надарено е, но трябва да има някой да го учи. Този, който го учи, жертвува от себе си, дава.

За пример, често се говори за Любовта. По какво се отличава жертвата на Любовта? Казва: Нали ме обичаш, пожертвай се. По какво се познава жертвата на обичта или на любовта? Вие как ще познаете, една ваша приятелка по любов ли го прави, или не го прави по любов? Какви са признаците? Ради имал любов, понеже запалили собата. Без да присъства, запалил собата тук, посред нощ. Вие идвате и не мислите, че той е запалил собата. Вие търсите друга любов. Търсете друга любов. Нито един от вас, които имате любов, не е идвал да запали печката. Все за тази любов говорите, но нито един не идва да пали печката. Аз бих желал, в новото учение дежурство да има. Да дойдат двама души, да запалят печката. Дали пали Ради, то е вече един стар порядък. То е много елементарно отопление. Но допуснете, че целият салон се отоплява с електричество. Какво ви коства да дойдете един час по-рано, да завъртите ключа? Сега е доста трудно, ще носите две кофи въглища, ще вземете оттам черните въглища, може да се оцапате. При другото отопление – електричеството, може да дойдеш един час по-рано, завъртиш ключа и се отопли. Сега по някой път ние правим жертва на въглищата, друг път правим жертва на електричеството. Ако нямахме туй осветление и трябваше да се донесат свещи, двама души да бъдат дежурни да носят свещи. Колко струват сега две хубави спермацетови свещи? С това електричество, колко можем в един час? Колко киловата може да изгорим? Цеко, колко изгаряме за един час? /Два киловата на час./ Ако се разделят на 40 души, колко ще се паднат? /31 стотинки./ Вие разглеждате само физическия свят. Не знаете колко енергия се образува в мозъка при горението. Мозъкът образува светлина и топлина. Има известна светлина, мозъчна. Особена специфична светлина има, която се образува в мозъка. Доста хубава инсталация има вътре. Вие считате любовта нещо нереално. Но най-реалното нещо в света е Любовта. Има един закон. Ти си сиромах. Трябва да знаеш как да спреш един

човек, и как да го погледнеш, защото любовта има един специфичен ъгъл. Вие не знаете какъв е ъгълът на любовта. Не съм срещал нито един философ, който да е говорил за ъгъла на любовта. Те го държат в тайна. Когато някое дърво, круша с хубави узрели круши, малко го разтърсиш, с малки усилия като тръснеш дървото, три, четири, пет круши паднат. Когато са зелени, не падат и да блъскаш, колкото искаш. Когато един човек не иска да ти услужи, какъв е? Зелен. Когато ти услужи, е зрял. Зрелият показва, че има условия. Щом не може да ти услужи, той е зелен. Не блъскай тази круша, остави я да узрее. Друг път като се върнеш, ти търси узрялата круша, при най-малкото сътресение ще ти даде, каквото искаш. Тебе ти трябват три, четири круши. Сега ще се яви въпросът, имаме ли право да търсим крушата. Имаме право. Круши, които не са заградени, имаме право да ги търсим; които круши са заградени, нямаме право да ги търсим. Един дувар от 4-5 метра как ще го минеш, трябва да обикаляш две, три минути. Ако можеш да прескочиш плета, върви, ако не, върви там да намериш плет, който можеш да минеш. В природата забрана няма. По някой път гледам птиците – кацат по черешите. Някой път цели тайфи накацат отгоре. Ние имахме слънчогледи. Един ден минавам, казвам на Ради: Защо не обереш слънчогледите? Казва: Нищо няма. Ще ги изядат птиците. Отивам, всичко изядено. Казвам: И те имат право, аз не съм се мъчил. Ти кипнеш, как тъй птиците да изядат слънчогледа. Слънчогледът се е мъчил. Дали ти ще ядеш семената или птиците, е без разлика. Ние мислим, че нашият живот е по-висок. В дадения случай, колкото аз имам право на слънчогледа, толкоз и птиците. Мене ми трябва повече, птичката вземе едно, две зрънца, наяде се.

Аз съм разправял този пример. Пътувах на разходка. Гледам, на нивата повече от 150-200 патки, наредени като войници. Едната подскочи, после другата. Никога не бях виждал патки да играят така.

Виждам, всичките скачат нагоре, слизат. Отивам да видя – ечемичена нива и те скачат по класовете, късат ги. Подскочи една, хване класа, после другата. Ще кажете: Какво ги кара да играят? Ечемикът ги кара да подскачат, да играят. Отивам да разбера. Научих защо играят. Ако не бях отишъл, ще казвам: Гледах едно време патките да играят, сега научих и го обяснявам – защо играеха патките. Иначе щях да поддържам, че играят. Те играят само при ечемика. Някой път и при ръжта, но тя е по-висока, при ечемика е по-удобно.

Всичките промени, които стават върху нас, трябва да се проучват; особено сенките на тъмнината трябва да се проучват и сенките на белината трябва да се проучават. Да кажем, вие носите едно шише, но вън има 15 – 20 градуса студ. Носите туй шише с вода. Какво би станало с шишето? Струва ли си човек да носи зимно време шише с вода? Празно трябва да бъде.

Ако гледа някой фигурите, ще види, че не са правилно геометрически начертани. В геометрията много точно измерват, да няма никаква грешка. В живота имаме толкова начертани неща, които не са верни, този релеф не изпъква. Къде е погрешката? Допуснете, че двама души не живеят добре, не могат да се спогаждат. Какво трябва да направите? Двамата не можете да влезете в куба, понеже и двамата искат да живеят в източната страна, но може да се съгласят. Какво трябва да направите? Аз бих решил въпроса така: Едната седмица единият да живее в източната страна, другият – в западната. Следната седмица – обратно. Да направят два етажа. Няма да искат да вдигат гюрултия над главата, и отдолу да няма, ние да сме господари. В Божествения свят не се позволява да има над главата, ние си позволяваме. В духовния свят никога не можеш да бъдеш над главата на някого.

Фиг. 4

Ти не можеш да бъдеш над СД (**Фиг. 4**). АВ не може да бъде над СД. Никой не може да го качи, ако ти не го качиш. Ако туриш един стол над главата, столът не е виноват. Всякога, когато мериш едно същество над главата, то не е разумно. Човек, който иска да се качи над главата ти, той е неразумен, нищо повече. Ако ти тъпчеш един човек под краката си, ти си неразумен. В природата никога не се позволява разумният да тъпче глупавия. То е невъзможно. Защото, ако го тъпчеш, ти ще станеш като него. Ако ти тъпчеш някого, пък той има проказа в себе си, какво ще стане с тебе? Ако ти тъпчеш една змия, веднага тя ще те клъвне. Като минава, тя не позволява да я тъпчеш. Казвам: Ние си позволяваме да тъпчем, вследствие на това се раждат много дисонанси. Никога не туряй хората над главата си, никога не туряй хората под краката си. Едно правило ви давам: Да те носи на гърба си е друго. Едно възвишено същество никога не се качва на гърба, нито на главата на друго същество. Всички възвишени същества влизат отвътре. Никога не оставяйте отвън да ви се качат, отвън ще бъдат един товар. За да не бъде товар, влиза вътре да помага. А пък ние, ако влезем отвътре да бъдем товар, ако излезем отвън, ще помагаме. Следователно, ние хората отвън трябва да излезем, да помагаме. Ако вас ви дадат една задача, да поискат да уредите вашия живот, по кой начин бихте искали да се уреди? Всички мислят, че има нужда да се урежда животът. Абсолютно няма нужда да се урежда човешкият живот. Какво ще уреждат един живот, който е излязъл от Бога? Свободен трябва да се остави. Вследствие на това, че няма свобода, ние ограничаваме нашия живот. Искаш да дадеш известна насока на живота. Ако бихте оставили живота да върви по

своя път, не щяхте да имате страдания. Туй, което се развива, то е вън. Когато говорим за развитие, какво трябва да разбираме? Проявеният живот се проявява. Един художник, който рисува една картина, той развива ли се? Той се проявява, не че представя нещо. На български имате думата РАЗВИТИЕ, развива, развява. На български имате думата „вие“, която има два смисъла. „Вие“ нещо, но и животното „вие“. „Вие“ имате и местоимението. Имате „е“, глагол, „той е“.

Да допуснем сега, че решавате една задача, имате 1, 4, 6, 7, 8, 9. 1 е цар, 4 – това са войници, 6 – това са деца по на 15 години, 7 – това са свещеници, 8 – това са стари хора, 9 – това са най-големите синове. Какво ще правите? Имате цар, 4 войници, 6 деца, 7 свещеници, 8 стари хора, 9 възрастни синове по на 65 години. Това число не е хармонично. Като събирате цифрите, колко правят? 35=3+5=8. 14679=27=9, изкараха синовете, 146=11=2. Най-малките работи, които срещате в живота, имат една закономерност. Някой път, ако се занимавате с аритметика, ще влезете в чудо. Чудни работи има в аритметиката.

Кой от вас ще изпее една песен? Някой от вас да изпее. /Учителят се обръща към Дарлинг./ Ти по Витоша, по Рила пееш, я изпей една песен. Кое ви спъва, въздух ли няма? /Учителят пее „Давай, давай“./ После всички я изпяхме. /Учителят пее песента с движения./ В класа всеки да пее „Аз мога да любя“ с движения. Какви движения ще турите, ще бъде интересно. Втори път може да пеем: „Там горе на планината“, алегро като ария ще го направим. /Брат Цеко казва: Понеже никой не иска да изпее, аз ще изпея една песен. Изпя „Обетована земя“./ Първият опит не е лош. Нека да има няколко други, които да изпеят „Весел ти бъди“ и „Сила жива“ на 26 страница.

Трябва да излезем из едно разнообразие. В музиката трябва да има голямо разнообразие. Да кажем, ако пеете една песен изразително: „Там горе в планината“ с всичките завивки, но да бъде

опростотворена. Да кажем, по някой път вие седите, дряхли сте, започнете да пеете /Учителят пее „Горе, горе, долу, долу"/ Вие седите, закъсали сте, пейте: „Горе, горе, долу, долу“. После, някой път трепериш, пей: „Трепери ми сърцето, студено ми е.“ Или: „Студено, студено, топло, топло.“ Няма да мине 5-10 минути и като пееш „топло, топло“, ще се стоплиш. Думите имат сила. „Студено“ е динамично, ограничава. „Топло“ разширява. Сега някой път вас ви е срам, има място срамът. Някой път ти е студено, какво ще се срамуваш? Или топло ти е, какво ще се срамуваш? Срамува се човек от съвсем други работи, от топло не се срамува, от светлина не се срамува, от вода не се срамува. Може за съвсем други работи да се срамува човек. За пример, ако човек се препъне и падне, срамува се. Или някой път човек се срамува, че няма топъл хляб, има сух и го е срам да покаже сухия хляб, да не помисляш, че е сиромах. „Студено“ и „топло“ са еднозначни думи. Топлото има един смисъл, и студеното има един смисъл. Динамични думи са. „Горе-долу“, „горе“ на планината, „долу“ в долината. В поезията казват: От моите недра извира чиста вода, която полива райските долини и цветя. Всеки, който от нея пие, наука обгръща и за работа се хваща.

Използвайте свободата, която ви е дадена.

Това е живот вечен да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото Си изпратил.

7. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 13.XI.1942 г., Петък – 5 ч.с., София – Изгрев.

УМЪТ И СЪРЦЕТО

„Отче наш"

Направихме следното упражнение: лявата ръка пред дясната, движи се по нея, пред гърдите и настрани. Дясната ръка пред лявата, с допрени пръсти, движи се по лявата, пред гърдите и настрани. Едновременно вдишване и издишване. Какво представя това? Представя човек в движение.

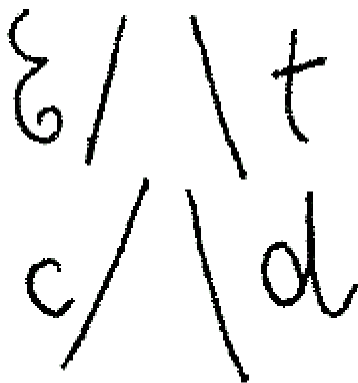

Фиг. 1

СД са неговите крака, движи ги, ръцете само махат (**Фиг. 1**). Краката носят човека, ръката само маха като часовник. Махалото определя времето. Краката определят колко място е изходено, ръцете определят за колко време. Сега като вървите, с ръцете определяте, колко време ви взема, а с краката, колко място е изходено. Защото на всяко място краката стъпват. Как може да бъде другояче? Може да питате, защо е така? Как можеше да бъде другояче, дайте един проект по-оригинален. Сега какви са вашите гениални мисли, които ви занимават? Кои са най-сериозните мисли, с които се занимавате?

Каква е най-сериозната ви идея? Според мене, няма нищо по-сериозно от това, да гледаш право, да разбираш. Няма по-сериозна работа от тази, да слушаш и като слушаш, да знаеш какво си чул и какво си разбрал. Според мене, няма по-сериозна работа от тази, да помиришеш нещо, да познаеш. Няма по-сериозна работа, да кажеш една свястна дума. Най-сериозната работа е, според мене, да кажеш една свястна дума тъй, че да те обичат хората и после да вземеш една крачка. Някакво решение искаш да направиш, нещо велико да вземеш, първата крачка е най-сериозната работа. Малката птичка ходи по земята, дойде до края на една пропаст, ако реши птичката да мине през пропастта, какво трябва да направи? Нали може да ходи, сериозна е, но изведнъж ръцете ще действат. До пропастта краката играят роля. Като дойде до края на пропастта, казва: Спирай и хвъркай. Пропастите вие можете да ги преминете с ръцете си, не с краката си. Или другояче казано: една пропаст вие може да я минете с ума си, а не със сърцето си. Сърцето представят краката и по земята всичките работи може да ги решите със сърцето си. Трудните работи се решават или с ума, или с ръцете. Защо на чертежа едната страна е по-къса, другата е по-дълга? Защо са криви? Вие ще кажете: Защото не е нарисувано тъй, както трябва. То е в движение. Едната страна е по-дълга, защото е по-близо, другата е по-къса, по-далече седи. Щом е в движение, няма да се виждат еднакво. Казвам: Не всякога правилните работи са прави. Геометрически ще направиш правилен триъгълник, значи е неподвижен, щом е разметешен, в движение е. Когато работите са в движение, другояче се гледат. Гледаш някой човек работи, оцапал се, защото работи, в движение е. Не е някой светъл ден; назначен е на работа. Та, човек когато мисли, когато сърцето е заето, когато умът е зает, винаги е по-нацапан. Когато има лекета, работил е. Онзи, който няма лекета, той е човек, който не е работил. Такива хора излизат от къщи – измити ръце, ръкавици, ще

минат по пътя и пак ще се върнат вкъщи. Сега, вашият идеал е един добър живот без кал. Най-голямото нещастие е, че първо, човек като дойде на земята, трябва да се окаля. Знаете ли кое е най-благородното окалване? То е яденето. Яденето е първото окалване, с което ще се окаляш, ще се оцапаш, опрано е вътре. То е първата кал, с която ще се оцапаш. Природата казва: Ще се оцапаш, ще работиш, но ще се учиш, как да се миеш. Вода ще пиеш, ще се чистиш. Та казвам: Сега трябва да разбирате. Това е новата педагогика – да разбирате този морал, туй разбиране на живота. Тия идеали, тия поети, тия философи, тия религиозни хора, всичко, което са писали досега, е каша, предисловие на живота. Сега трябва да дойдат ония писатели, ония учители, които да покажат правия начин, как трябва да се живее. Да бъдеш доволен от първата кал. Колко е тази кал? Колко грама от тази кал ще влезе във вас да остане, другата трябва да се изхвърли. Ще ходите там, дето не ви е приятно, но ще бъдете заставени да ходите да изхвърлите калта. Казва: Сериозна работа. Сериозна работа е да изхвърлиш калта. Ако тази кал не изхвърлиш навреме както трябва, най-големите болести идат от калта. Та сега хората се готвят за небето. Небето е място без кал. Трябва на земята да се научиш, да се не храниш с кал. В небето никаква кал няма. Храната, която има най-малката кал, и тя не може да те въведе в небето. Не трябва да имаш кал. После и светлината като влезе, и тя оставя кал. Черното в очите и то е кал. Ушите оставят кал, очите оставят кал, носът ви оставя кал, устата оставя кал, ръцете ви пипат калта навсякъде. Трябва да се учим да се справяме с калта. Понеже тази кал съдържа доста злато, поне половината от тази кал трябва да превърнете, да позабогатеете малко. За пример, недоволството в човека – това е кал. Обезсърчението – това е кал. Обезверяването това – е кал. Злобата – това е кал. Всички отрицателни неща в живота, това са кал. Те се произвеждат от калта. Ще употребите водата за измиване на калта. Така и животът трябва да

се употреби за измиването на душевната кал. Само струите на живота са в състояние да се измие тази вътрешна кал. Този живот слиза с вярата, с надеждата, с любовта, с мъдростта, със знанието. Колко думи може да направите от тия букви. Първата дума, която може да образувате, е любовта, но коя друга можете да извадите от любовта?

Противоположното на любовта какво е? Анаграмата на любовта какво е? „Вобюл“. Какво значи „вобюл“? „Вобюл“ значи „любов“. „Вобюл“ значи: о, бил хубав, но те набил. Хубаво като го набият, това е любов, хубаво набит човек. Бащата един син, когото обича, очаква нещо да направи, веднага две плесници; ако бащата не се грижи, да го остави медленно да прави, каквото иска. Щом го обича, ще го нашари, казва: Тази ръка е любов. Като го удари с любовната ръка, той напред върви, бащата отзад е тил. Хората на любовта са войници. Всеки, който е войник на любовта, той напред върви, назад не остава. Сега вие се смеете на нещата. Защо се смеете? Защото не ги разбирате. Всяко нещо, което човек не разбира, той се смее на него. Вземете един професор, който преподава на студентите научни работи, може да видите този професор с една количка, кара едно детенце. Чудят се студентите, как професорът взел количката, как кара детенцето. На тях се вижда чудно. Те си съставили високо мнение за професора. С такава количка се занимава, смешно им се вижда. Първия път им се вижда смешно. Професорът, ако е много чувствителен, усеща се стеснен, после свиква. Понеже син му е полковник, пък той е редови. Професорът е редови, полковникът от количката заповядва. Значи щом сте редови, не може да се противите на закона. Казвате: Какво ще правя? Щом сте редови, веднага ще го направите, заповядва полковникът. Раз, два, кръгом, наляво, надясно, напред, назад, каквото каже полковникът, става. Допуснете, че един светия не иска да си накаля ръцете в калта, казва: Аз кал не бутам. Този светия мине в градината, откъсне една ябълка, изяде я. Питам

сега: кое е по-благородното: да си нацапаш ръцете с калта или да откъснеш плода от дървото? Сега един човек казва: Не искам да се подчинявам, ничия заповед не слушам. Кое е по-добре – да кажеш една лъжа или да се подчиниш? Защото полковникът някой път казва: Къде си ходил? Тогава войникът веднага ще излъже. Значи този войник, който лъже, не е смел. Да каже: Господин полковник, ходих в дома, отбих се в една бакалница, купих си половин кило захар, поправих си обущата и се върнах в казармата. Много добре.

Казвам: в света право е това, което не обижда никого, не понижава никого. Една работа е благородна, която не понижава човека. Каквато и работа да е, ако дигнеш една книжка и се усещаш понижен, не е благородна. Представете си, че от диганието на едно парче книга може да се преобразиш. Дигнеш парчето и прочетеш: „БОГ Е ЛЮБОВ“. Тази книга се тъпче. Прочетеш, туриш книгата в джоба. На тази книга има толкоз съдържателно написано, че ти като прочетеш „БОГ Е ЛЮБОВ“, от него ден твоят живот се промени. Не струва ли такава малка книжка човек да тури в джоба си? Струва. Някой ден ти си намерил някой скъпоценен камък, той принадлежи на някого, турил си го в джоба. Страх те е, да не го потърсят, криеш го, не си спокоен. В деня, в който намираш тази книжка, придобиваш смелост, благородство и ставаш спокоен. Скъпоценният камък пипаш в джоба и мислиш, къде да го скриеш. Казвам: Защо този скъпоценен камък не може да ти предаде онова, което парцаливата книжка ти е предала? Тази книжка е слязла по-долу от твоя уровен. Този скъпоценен камък, той е високо, той като седи в джоба ти, той те безпокои, казва: Не обичам да седя в джоб като тоя. Камъкът усеща миризмата, лошото ухание, което имаш, вследствие на това те безпокои камъкът, казва: Върни ме на господаря ми, не ме дръж в твоя джоб. Ти като слушаш гласа му, искаш като някоя овца, която е открадната, че запушат устата ѝ, да не блее. Като блее, онзи овчар ще

познае гласа ѝ, ще я намери. Който я краде, запуши устата ѝ да не блее, да не я чуват.

Та в живота вие трябва да имате едно разбиране.

Хората нямат никакво определено разбиране. Казва: Ще ида в оня свят. Мисли да влезе в онзи свят, но какъв е този свят, никой не знае. Онзи свят, считан като този, някъде е. Аз ще ви попитам: Червеят може ли да знае, как живее пеперудата? Може ли да има ясна представа като как се храни, с какво ще се храни. Той не може да има представа. Той може да има ясна представа като как се храни, с какво се храни. Той не може да има представа. Той може да има представа само когато влезе в състоянието на пеперудата. За пример, можете ли да имате представа, какво нещо е сладчината, ако не сте я опитали. Каквото и да ви разправят, идеята няма да бъде ясна. Ако никога не сте вкусвали захар, сладкото никога не може да разберете. Не може да се предаде една идея за нещо, което само чрез сетивата сте възприели. Казвате: Блага дума. В какво седи благата дума? Блага дума е храната. В духовно отношение като премине думата в ухото ти, в устата ти, в духовното ти тяло, като вкусиш, намираш, че е сладко. Някой път вкусиш, че е горчиво, изхвърлиш го навън. Има един вътрешен път, по който се опитват думите ти, дали са сладки или не. Има вътрешен път, по който мислите – ще ги опитаме, сладки ли са или горчиви, или кисели. Има един вътрешен път, по който опитваме чувствата сладки ли са или не. Има един вътрешен опит. Ние имаме не само едно тяло. В нас функционират четири тела: едно физическо, едно духовно, едно умствено и едно причинно тяло. Всяко едно понятие трябва да мине през тези четири фази, за да бъде разбрано във всичката своя пълнота. Онзи, на който само физическото тяло е събудено, има физически представи. Има представа за захарта, за ябълките, за крушите.

Сега ще ви приведа един анекдот за един българин – едно градче, прочуто в планината; може ли да ми кажете името – Котел. Един котленски чорбаджия, който бил овчар, имал няколко хиляди овце, имал вълна. Донесли му едно кило зехтин, сипал в паницата, че ял; слугата му поотопил по шишето, дето покапало малко зехтин. Другият слуга, било ясен ден, шишето хвърляло сянка на масата, той взел хляба, че на сянката потопил от шишето, че и той да си потопи хапката. Чорбаджията казал на този, който от сянката си потопил: Брей, и тебе те бива, докато не ядеш от маслото. По някой път, когато забавляваме хората с някои илюзии, то са като този котленски чорбаджия, че от сянката на шишето, в което е зехтинът, топи слугата му. Сянката е хубава само за ориентиране. Сянката показва само реалността. Сега кои били съображенията на този котленски чорбаджия, според вас, че само на себе си позволил да тури масълце, на другия слуга позволил от капката, която потекла по стъклото, да си топи, а на другия, който от сянката на шишето иска да си затопи, казал: Брей, не те бива без масло? Даже от сянката на маслото счита за привилегия. Казва: При мене може от сянката на шишето да си топиш, ако си при други чорбаджия и това не щеше да имаш. Препоръчва ли се този котленски чорбаджия? По някой път нали и вие така постъпвате, като този чорбаджия, на себе си давате масло, на онзи, който малко обичате, давате капчицата, която потекла по шишето, а на онези, които не обичате, казвате: Благодарете, че сте ме видели. Ние в света постъпваме почти така, нямаме еднаква обхода, на всеки човек да му дадеш подобаващото. Туй цвете се нуждае от вода, да му услужиш или пък на някоя муха може да услужиш, да ѝ туриш една капчица медец. Няма какво да ти благодари, но в съзнанието да задоволиш и тях. Мене ми разправяше един, че една муха му помогнала, казва: Благодаря на една хаплива муха. Веднъж се бях наканил да накастря моя приятел хубаво. Таман се готвех да му

кажа първата дума, жилна ме една муха, обърна ми вниманието, лошо ме ухапа на лявата ръка. Като я гледах, мина ми всичко. Мухата ми казва: Не обиждай приятеля си, мъчно може да го поправиш. Като ме ухапа, измени се състоянието ми. Питам: Тази муха глупава ли е? Може да е една случайност.

Но тази муха е дошла точно навреме, да те спаси от едно голямо страдание. Може би месец, два, три, може и цяла година да страдаш от това. Казвам: всяко едно нещо в живота ни, което ни пречи да възприемем една лоша мисъл, едно лошо желание, то е едно благо в живота ни. Често, според вашата педагогика, казвате: Аз да го накастря, че той да знае хубаво. Я ми кажете, всички като сте кастрили, какво е излязло от вашето кастрене? Нямам нищо против кастренето, някой път е необходимо. Ще ви приведа един анекдот. Имало някой Стоян – ако има тук някой Стоян, да извини – свещеникът имал един декар лозе, че казал на Стояна: Стояне, намери да ореже лозето, но майстор. Казва: Аз зная да режа лозе. Казва: Много хубаво. Отишъл, орязал лозето, както знаел. Върнал се вкъщи, пита го свещеника: Стояне, плаче ли лозето? – Дядо попе, да го видиш, и ти ще плачеш. За три-четири години не могло да даде плод, така го орязал. По някой път ние себе си и другите режем така, но плод няма. Казвам: Не режете лозето, ако не сте майстор. Не бързайте да го режете. Сега вие по някой път се критикувате, кой е, който ви критикува? Как е възможно човек да критикува себе си? Някой път казвате: Аз не зная кое е добро и хубаво. Ако говорите истината, че не знаете, кое е добро и хубаво, тогава как ви стига умът да критикувате? Да критикувате нещо, значи да имаш две понятия – да познаваш доброто и злото. Ако ти познаваш тях, тогава може да имаш някакво понятие за красиво и добро или за добро и зло. Ако нямаш понятие за тия две неща, как е възможно да си даваш мнението, че туй е лошо или добро? Да ви представя два примера. Представете си, че вие

имате един цирей набъбнал, дойда с една игла, мушна го, изстискам го, причиня ви болка. Ти ходиш да разправяш, казваш: Колко ме измъчи, мушна ме, кръв изтече и гной, като ме мушна с иглата. Представете си, че аз съм един човек, който мушкам, излиза кръв и гной, казвате: Пазете се от него. Представете си, другият човек ви извика и ви даде половин кило винце. Вие се напиете и през целия ден не можете да идете на работа. Онзи говори ви любезно: Ха, Иване, наздраве! Ха, Иване! Но напие се Иван и целия ден не може да иде на работа, пиян е. Кое е по-хубаво: да мушна с иглата или с чашата да се здрависваш с Ивана, половин кило винце? По-добре е с иглата, отколкото с чашата. Има едно зло, което отвън е неприятно, отвътре е приятно. Болка се причинява, но тази болка има добри резултати – здравословно състояние е. При втория случай доброто е отвън. Хубаво е виното, но злото е във виното. И от туй вино човек изгубва своето равновесие. Като се събудиш, главата се забърква, казваш: Не трябваше да пия. Разкайваш се за положението, понеже си пил повече, отколкото трябва. Първото нещо в света – трябва да се научите да четете надписите на нещата, които са написани. Добрите и лошите работи са строго разпределени, надписани са. Една ябълка надписана е какво съдържа. На една слива написано е какво съдържа. На всички полезни неща и на всички вредни неща е написано какво съдържат. Всичко е написано. Дойде човек, трябва да знаеш какво съдържа. Езикът не ни е понятен. Някои са ненадписани, правим опити и в следствие на това страдаме повече, отколкото трябва.

Хората, дето някой път се прегърбват, то се дължи на дисхармоничните мисли и чувства и волеви действия на човешката душа. Човек остарява от дисонанси, остарява и се прегърбва от дисонанси. Ако човек би възприел само хубавите мисли, само хубавите чувства и постъпки, той би бил млад и на 120 години. Причината е, че те постепенно влизат в душата му, не че ги иска, но

идат неканени гости, смущават го. Някой път човек се смущава за нищо и никакво. Ще ви приведа един пример. Един голям пияница – от 15 години, напил се една вечер и от кръчмата се върнал дома си. На връщане минал през една пропаст по едно дърво, отгоре по дървото минал. Сутринта си казва: Откъде минах снощи? Заинтересувал се да види откъде е минал. Казва: Тази пропаст как съм я минал? Отишъл да види. Като отишъл да види къде минал, как минал, не знае, но веднага му побеляла главата. Като видял, уплашил се и му побеляла главата. Можел да стане на прах. Някои хора, след като минат пропастта, после им побеляват главите. Някои може да кажете: Как е възможно този, пияният, да мине? Че има сомнамбули, които вечерно време се качват по къщите и ако речеш да го събудиш, той ще се сгромоляса. Такъв един пример има във Виена: един сомнамбул се качил на катедралата на кубето. Събудил се горе, не може да слезе. Трябвало да викат пожарната команда, да се качат със стълби да го снемат. Събудил се горе и почнал да вика. Пита, как се е качил горе. Трябвало да дойде пожарната команда да го снеме долу.

Има много работи за учене в живота. Най-първо научете да благодарите за всичко, което се случва. Да благодарите и да извадите поука. Считате, че нещо е лошо, благодарете и за него. За онова, което е станало, да благодарите. Защо на този пияница главата му побеляла? Като видял къде е минал, уплашил се. Аз се радвам, че е побеляла главата му. Поумнял е този пияница, оттам насетне нито една чаша вино не е пил. Ако не беше му побеляла главата, щеше да бъде мъртъв. По-добре е да му побелее главата и да бъде жив, отколкото да е с черна глава и да бъде мъртъв. Ако е да избираш от двете злини, за предпочитане е да избереш белите коси и да си жив, отколкото черните. Някой път вие сте недоволни от страданията. По-добре със страдание жив, отколкото без страдание мъртъв. Сега този обед ще направим попска яхния, от всичко има в нея.

Вие в живота си, ако бихте избирали едно число, кое бихте избрали? Ако от едно до десет имате, кое число бихте избрали, я да видим сега. Според вас, кое число ви допада? От едно до десет, кое число обичате? Вие да имате разположение към някое число? Аз считам, хората обичат едното заради устата, двете заради очите и ушите си, заради носа си, 5-те обичат заради ръцете си и заради краката си, трите обичат заради главата, гърдите и краката – на три части е разделен човек. Вие обичате седемте, понеже всякога седемте ще те спре някъде. Спреш се някъде, то е числото 7. Казва: Шест деня ще работиш, седмия е на Господа Бога твоего. През митницата като минаваш, което е за митничаря, ще го оставиш, ако искаш да ти е мирна главата, само което е за тебе ще вземеш. Затуй хората числото 7 не го обичат. Те го наричат гладно. Казвам: Съботяните само на северния полюс може да изпълнят правилото си за съботата или само на южния, защото само там има един ден в годината, веднъж изгрява и веднъж залязва слънцето. Така на всеки шест дни имаме събота, дето има един ден, никакво оране няма, всичко наготово трябва да бъде. Нали някой път вие искате да имате само един ден. Онези от вас, които искате да бъдете щастливи, вие сте съботяни. Човек, който иска да бъде щастлив, той е съботянин, шест дни ще работиш, на седмия ще почиваш. Било е време, когато на Земята имало две слънца – когато едното залезе, другото изгрява. Непрекъснат ден е било тогава. Не зная как са съгрешили хората, тогава Земята потъмняла. Втория път Господ като я направил, направил само едно слънце. Пак две слънца ѝ направил, само че по-напред двете слънца светили силно. Втория път Господ като я направил, направил две светила, едното за денем, другото за нощем, тъй както казва Писанието. Казвам: Гледайте да не изгасвате вашето светило, което Господ ви направил. Сега кое е голямото слънце? Голямото слънце в нас е човешкото сърце, малкото слънце е човешкият ум, или съвременните

хора дават по-голяма надежда на ума, отколкото на сърцето. На месечината вечерно време зрее събраното през деня, ноще се обработва. Денем всичките блага, които слънцето дава, се събират. Денем човешкото сърце събира божествената енергия, човешкият ум я обработва. Знайте, че умът представя светлината на човешкия живот, когато нещата трябва да се обработват. Умът работи. Сърцето работи дене, умът работи нощe. Затуй онова, което сърцето е научило, то е научено. Което учи ума, трябва да го проверим със сърцето. Със сърцето което научиш, помниш, с ума което научиш, забравяш; със сърцето което научиш, никога не се забравя. Унаследените неща са на човешкото сърце.

Затова работете повече над човешкото сърце, отколкото върху ума си. Трябва да се даде малко почивка на ума. Сегашните хора много работят с ума. Колкото изобретения, параходи, военни параходи, аероплани, бомби хвърлят да стрелят, да убиват – кой ги измисли? Разни отрови, разни газове, смес на разни храни, всичко туй все умът е станал причина да се поквари. Сърцето трябва да действа на човека да поправи работите, да ги филтрира. Затуй е хубаво, дето Писанието казва: Казва Господ: Сине мой, дай си сърцето! Бог е направил сърцето на човека да поправи света. Или както се туря: Родени от Бога. Само когато сърцето се новороди от човешката душа, тогава светът ще се оправи. При сегашното разбиране, при тия разбирания, поправяне на света не може да има. Поправката ще бъде насилие. Който е силен, той е на правата страна, който не е силен, не е прав. Всичките хора имат място да живеят, да се развиват, да вършат волята Божия, да бъдат щастливи.

Изпейте една песен сега. Изпяхме „Красив е животът“.

/*Учителят нагласи цигулката и изсвири „Тъги, скърби“ и ние пяхме. После изсвири надълго едно парче.*/ Това е само пасаж от

„Разкаянието на блудния син“. Като се разкаял, искал да се върне при баща си. То е само пасаж.

„Отче наш“.

8. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 27.XI.1942 г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев

ПРАВИЛНА МЯРКА

„Отче наш"

„Аз мога да любя"

Имате ли някаква зададена тема? – Нямаме. Каква беше темата на миналата лекция? /Каза се./ Много пъти казвате: Този човек е красив, онзи човек е красив. Коя е нормата? Как познавате, че един човек е красив? Кои са мерките, че един човек е красив? Сега как ще се определи? Как се определя кое е горещо, кое е студено? По какво се определя един висок човек или един нисък човек? После, сладко и горчиво по какво се определя? Или по какво се определя, когато някой е насърчен или е обезсърчен? Или, че някой има вяра или е обезверен? Вие казвате: Студена вода и топла вода. Или права и крива линия по какво се отличава? За пример, ако вземете горчиво, плюете, докога ще плюете? Докато последната частица от горчивото седи на езика ви, ще плюете постоянно. Като го изплюете навън, олекне ви; щом седи на езика, плюете. Значи, за една малка частица, вие изхвърляте милиони плюнки. За една дребна горчивина сума плюнка ще изхвърлите, които не са тъй горчиви. Една бомбардировка – ще го бомбардирате, докато го изхвърлите.

Преди години в едно лястовиче гнездо беше влязло едно врабче. Събраха се повече от 50-60 лястовички и повече от половин час църкаха, докато най-после му внушиха да излезе. Минат покрай дупката и кажат: Крадец! Крадец! Като му църкаха половин час, изпъдиха го. Сега като не знаете един език, ако ви кажат една обидна дума на този език, вие няма да се докачите. Ако ви кажат на български, ще се докачите. Като ви кажат на чужд език, който не

разбирате, не се докачате. Опасно е да ви кажат на български. Смешни сте по някой път, като не разбирате.

Казват на един турчин в Цариград: Ахмед, във Франция революция има. Онзи, като не разбира какво значи, казва: Революция ли, и у нас да дойде! Той мисли, че революцията е едно благословение. Казват му: Ще се разбърка, тогава казва: Да не дава Господ!

В живота всичките хора страдат от една алчност. Гледам на български думата „лошо“. Трептенията на „Ш“-то“ са особени, дразнят. Имате думата „шопар“. „Ш“-то пак е. „Шугав“, пак имате „Ш“. Ние в умствения свят имаме материя, която е другояче устроена. В мисловния свят и в духовния свят материята е друга. В духовния свят има неорганизирана материя, от която хората се карат. Представете си, че един човек може да ви изпрати един поглед, да ви окаля. Като ви погледне, че ви стане криво. Кое е онова, за което ви става криво, казвате: Криво ме погледна. Какво има, че криво ви погледнал? Тогава не трябва да гледате криво. Ако идете в Америка, ще видите, че американците имат направени разни видове сиропи, някой път 15, 20 вида наредени, поставени кранове. Трябва да знаеш кой кран да завъртиш. И в човешкия език има доста кранчета, завъртите някой кран, не е приятен сиропът. Сега, каква е вашата идея? Как си представяте, добре да ви приемат? Представете си, че идете при някоя ваша приятелка, от ученици сте приятелки. Как трябва да ви приеме, като идете при вашия приятел? Кое приемане мислите, че е много хубаво? Изхождате често от материалния свят. Кога една дреха е хубава? Първо трябва да е добре скроена, всичките криви линии тъй да падат на тялото, да ви е приятно, да няма никъде да ви стяга, нито под рамото, нито над рамото, както и да се движите, да има хубаво приспособление. Мисълта има материална форма. Следователно, има една мисъл, която не е добре облечена, зле се

отразява на човека. Казвам: Хубаво е по някой път да имате по едно огледало да възпитате погледа си – как трябва да гледате добре. Някой път трябва да гледате в огледалото, да видите, харесвате ли погледа си. Някой път има нещо дисхармонично в погледа. Сега трябва да се направят опити. Ако имате седемте цвята – може да имате червения цвят, може да имате едно тъмно наблюдение – какво впечатление ще направи? Ако вземете портокаловия или зеления, или жълтия цвят, или ясносиния, или тъмносиния, или виолетовия? Всеки един от вас – по един обичен цвят.

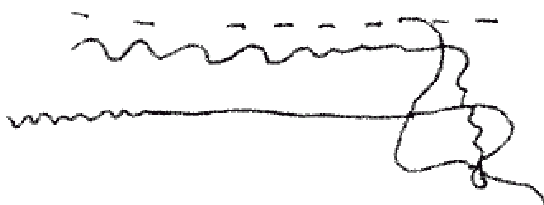

Фиг. 1

Има една поговорка: циганинът обича червеното. Има една такава линия (**Фиг. 1**). Онези, които разбират психологията, тия линии вече на лицето се осмислят. Тази линия, която отива навътре, лицето е навън. Българинът, когато жъне с паламарката, трябва някой път да наблюдавате, като идете на нивата, да видите как жъне с паламарката – по това може да познаете, скържав ли е или щедър. Ще може да познавате характера. Вие ще гледате, че жънат – някои, които са скържави, отблизо жънат до корена. Които са щедри, отгоре жънат житото, не близо до корена. Някои от вас, които не са търпеливи, трябва да се учат да пишат, докато станат търпеливи. Вие сега минавате за много търпеливи. Минеш някъде, закачиш се, бързаш да се откачиш, скъсаш дрехата. Закачиш се, докачиш се, как смеят тебе, свободния човек, да те закачат. Дръпнеш се. Като се закачиш, попитай какво искат. Разгледай този трън. Как се закачи дрехата? Откачи я внимателно. Изведнъж дръпнеш се. Някой път отваряш

вратата, не се отваря, дръпнеш. Виж защо не се отваря, кажи: Моля, защо не се отваряш? Погрешил ли съм нещо, какво има? После някой от вас започне писмата си много добре, едри букви. После започнете да пишете по-дребни и по-дребни. Най-после се извините, казвате: Извинете, нямах време. То е лъжа, че нямате време. Време има, не трябва да се извинявате. Пиши така, не стеснявай буквите. Няма нищо, не е погрешение, но човек образува един характер в мисълта си. Започва добре и свършва зле. В природата човек трябва да има време за всичко да върши. Всяка работа, всяка мисъл, която е образувана в ума, трябва да бъде много хубаво свършена. Всяко едно чувство трябва да му дадеш хубава форма. И на една постъпка трябва да дадеш хубава форма. Ако надеждата не е развита в нас, има особени мускули. Щом се обезсърчиш, стяга те гласа. Вярата, и тя има особени мускули. Щом се обезвериш, и тя стяга. Обичта, и тя има особени мускули, милосърдието, и то има особени мускули, радостта и веселието имат особени мускулчета – цяла арфа. Тия струни не са нагласени, мъчно върви гласа. Трябва да се нагласи туй гърло. Човек трябва да се нагласи много добре. Да се нагласиш, има три ключа: ключът на любовта, втори е ключът на мъдростта, а третият е на истината. Ти като нагласиш ключа на любовта, ще имаш живот, резултатът е добрият живот. Щом нагласиш ключа на мъдростта, ти имаш знанието – светлината е резултат, радостен и весел си. Много добре разрешаваш въпросите. Щом имаш ключа на истината, ти вече имаш за резултат свободата. Без ключа на истината ти свободен не можеш да бъдеш. Истината е свят без ограничения. Светът на мъдростта е свят без сенки. Светът на любовта е свят без страдания. Опитайте се да живеете половин час без страдания. Има една мисъл, която ви безпокои. Все ще мине някаква мисъл в половин час. Дойде някой облак, измени настроението. И при облачно време да си весел, и при ясното време да си весел. Облачното време да не изменя

състоянието ти. Много мрачно е. Вечерно време да ходиш, тъй както денем. Опитвали ли сте се така да вървите? Да тръгнеш вечерно време да вървиш, полека да ходиш в гората, без да се блъснеш в някое дърво. Това значи да ходиш между лоши хора и без да се сблъскаш с някого.

Да ходиш вечерно време между дърветата, то е все едно да ходиш между хората, без да се сблъскаш. Или, някой път направете опит в Борисовата градина, да вървите между много хора и да минеш, без да се допреш до някого. Да можеш да направиш някаква крива линия, без да докоснеш някого. Може би на 3-4 места ще се извиняваш или някой друг ще се извини на вас, не се знае кой с кого се е блъснал. Ние изискваме другите хора да са изправни, те да не се блъскат. Колко пъти ние блъскаме някой камък, блъскаме някой клон, като минем между цветята, тревите, тъпчем ги. Като минаваш между цветята, да не стъпчеш нито едно или по възможност най-малко да стъпчеш. Та сега да познаете колко сте добри, трябва да ви пратя някой път в полето, дето има цветя и да тръгна подир вас, без вие да знаете това, да видя колко цветя ще стъпчете и колко няма да стъпчете. Така ще позная колко сте добри. Като вървиш естествено, по-малко ще стъпчеш. Като че сещаш къде има цветя, та да не ги стъпчеш. Примери има – един войник паднал между кавалерийски полк и всичките коне минали, без да го стъпчат. Така са чувствителни конете. Вие може да мислите, че може да го стъпчат. Не, никога кон няма да стъпи отгоре му, понеже усеща, че е неустойчив. Той никога не си туря крака на човека, веднага усеща, че стъпва на човек. Защо не стъпва? Казва: Няма основа, значи да си създам на себе си нещастие. Те минават за много благоразумни. Правят го заради себе си. После обвиняват магарето. Магарето да те хвърли, е лошо. Кон да те хвърли, както и да паднеш, няма да ти причини вреда. Кон може да ти причини вреда, само ако ти се закачиш за седлото или крака ти се

закачи за зингията. Тогава може да пострадаш. Конят като те хвърли, може да паднеш на краката си. Аз съм забелязал – кон като те хвърли, той тъй минава, че ти може да скочиш. Сега защо конят хвърля човека? Може да дадете един отговор. Защо някой кон като носи човека, хвърля го? Много естествено. Този кон хвърля човека, понеже преди човек да му е станал господар, много от тия хищници са се хвърляли на гърба му и започнали да го късат. Там са бъбреците. И сега конят от тази уплаха от миналото, като се качи човек, мисли, че се е качил някой звяр на гърба му и го хвърля изведнъж, за да се освободи от него. Като се убеди, че ти не си от тия някои зверове, които искат да му извадят бъбреците, не те хвърля. Докато мисли, че ти си от тия зверове, хвърля те. Някоя мисъл ви безпокои, разни мисли се залепят на разни части на мозъка или на тялото. Ако една мисъл не е залепена на онова място, което подобава, винаги сърцето рита. Тогава човек иска да изхвърли тази мисъл. Затова никога не бързайте да възприемете някоя мисъл веднага. Малко се поспрете. Някои мисли, които се дължат на вашето съзнание, вложени са в съзнанието. Такива мисли, които са извън вашето съзнание, не може да коригирате. Като влезе в съзнанието, отпосле може да ги коригирате. Имате думата „Любов“. Ударението на български на първия слог, сричка ли е или на втория слог? Каква е разликата, ако е на първия или на втория слог? На кой слог е ударението? Любов, Любов. На двусричните думи къде е ударението – на първия или на втория слог? На трисричните думи къде е ударението? – Може да бъде на първия, на втория или на третия? Сега за пример, често вие не обичате някой човек, не знаете защо не го обичате. Казвате: Не го обичам. Дайте си отчет, да намерите причината, поради която не обичате някого. Трябва да има някакъв повод. Някой път причината е голяма, някой път е малка. Да кажем, в тебе обонянието е развито, някой мирише лошо, не може да го обичаш. Някои хора много лошо

миришат. На някои хора дрехите не ти харесват, на някои очите не ти харесват, на някои устата не ти харесват, на някои косите не ти харесват. Има някои коси са нахохорени, така начупени, че произвеждат много неприятно впечатление и не искаш да го гледаш. Пък някой път може да има лекета по дрехите, по врата или по реверите. Някого може да не обичате, защото има някакво леке на яката. Аз ви говоря върху тия работи, понеже са хигиена. В човешката хигиена, в чистотата е здравословното състояние. Забележете, че ония хора, които се носят чисто, са здрави. Онези хора, които не се носят чисто, винаги боледуват. Винаги се стремете да бъдете чисти. Чистотата е условие, което природата изисква. После, стремете се дрехите да бъдат чисти. Ако влезеш в едно нечисто място, добиваш едно ухание и изгубваш своето настроение. Всякога дрехите ви да бъдат чисти, да има едно хубаво ухание. За туй е хубаво човек да се грее на слънцето, да изчезне миризмата. Слънцето доставя ухание; или някой път човек може да ходи между цветята. Да кажем, за една седмица да идвате тук, в класа и да нямате кал под ноктите. За два часа да бъдат ноктите ви чисти. Като тръгнете, да си изчистите ноктите хубаво. Някъде човек не може да се освободи от калта, но някъде трябва да влезе без кал. Аз бих ви препоръчал, когато някой път сте весели, него ден, ако имате кал, съберете я и я турете в едно шишенце. Здравословно е. Когато сте неразположени духом, че намерете тази кал, вземете и изчистете. Турете я в едно шишенце, занесете я на Витоша и там я полейте. Тази кал там я оставете, да се реформира на Витоша. Да имате две шишенца – за хубавата кал, тя е късметлия и за лошата. Ако намерите калта на средния пръст, че сте весел, значи вие сте весел, понеже сте направили нещо добро, били сте справедлив, съвестен и добър. Ако е на първия пръст, били сте добре разположен спрямо хората и техните убеждения. Тази кал е хубава. Ако на третия пръст има кал, били сте музикант, някоя хубава

картина за художество, за красивото в природата. Ако на малкия пръст имате кал, търговска кал е. Постъпили сте добре. Здравословна е калта. Ако имате кал, че сте неразположен, значи вие сте несправедлив, затуй тази кал се е набрала. Ако е на третия пръст, не сте били музикант, не сте религиозен, не оценявате. Гледаш слънцето, казваш: Не ме интересува. Вятърът духа, и той не те интересува; растенията цъфнали, и те не те интересуват. Защо не те интересуват, и ти не знаеш. Знаете ли, ако бихте имали една кал, събрана от човешките нокти, и торите вашите цветя, знаете ли какво може да стане? Да имаш кал в мастилото, вътре да я туриш. Може да ви се вижда чудно това. То това е съчетание. Една кибритена клечка знаете ли зимно време какво благо може да донесе? – Огънят, който може да огрее. А тази клечка не знаеш как да я запалиш, да я използваш, ще пострадаш. Човек при дадени условия, ако знаеше как да използва една мисъл, цяло благо е; ако човек не знае как да използва една мисъл, едно нещастие е. Когато вземете кибрит, драснете една клечка, втора драснете – не се запали. При коя клечка запалвате огъня? Някой път драснете две, три и пак не се запали. Ти веднага се нахвърляш, разсърдиш се. А може би ти си оставил тази кутия на влажно място и вследствие на това не се пали. Причината у тебе е. А ти казваш, виновата е тази кутия. А ти си оставил кутията на влажно място. Имаш кибритени клечки – тури ги на сухо място После като вземеш кибрита, виж дали е хубав, доброкачествен. Ти отиваш да си купиш кибрит и казваш: Дайте ми една кутия. Не поглеждаш каква е. Купуваш на доверие. Или купуваш някаква книга пак на доверие. Най-първо пипни книгата с пръст, а ти купуваш на доверие. След туй може би книгата не си я пазил. Пипнеш с ръце книгата, ръцете влажни, пък влажните пръсти цапат книгата. Книгата губи от онова качество, да се пише хубаво на нея.

Колко пъти се чешете на ден? Някой път младите студенти ходят разчорлени, да покажат, че са много учени. То е право. Зависи как са разчорлени косите. Те са антени, косите са възприематели, а някой път предават. Някои косми възприемат енергията на природата, някои предават отвътре. Има известни косми, които предават човешките енергии, има други, които възприемат. Вземете устните на човека, горната бърна предава, долната устна възприема, както по радиото. Има клетки за възприемане, има клетки за предаване. У някой от вас възприемателят е добър, предавателят е по-слаб; у други възприемателят е по-слаб, а предавателят е по-добър. (На) някои хора и предавателят, и приемателят им са добри.

Сега някои хора се мият. Какво допринася миенето? Водата гаси огъня, но водата винаги усилва горението. Като се миеш, винаги се усилва горението. Тази, съставната част на водорода, предава на горението и щом се докосне до ръцете, усилва горението. За пример, някой път имате слабо кръвообращение, понеже топлината е слаба. Ако знаете как да употребите водата, може да го подобрите. Да вземете малко количество вода и да приемете. Трябва да възприемете водата, както кокошките пият вода. Кокошките много добре пият вода. Вземе вода, вдигне си главата, пак вземе, пак си обърне нагоре главата. Между птиците, между кокошките песимисти няма, всички са весели. Ако искате да бъдете оптимисти, следвайте примера на кокошките. Кокошката песимист не може да бъде. Казвате: Кокоша работа. За пиене на вода вижте кокошката. Тя не избира хубава вода. Ако искаш качествено да избереш хубава вода, магарето ще питаш. То знае да избира, да пие хубава вода. Кокошката не знае да избира, но знае как да я пие. Наблюдавайте как кокошките пият вода, то е късмет. Тя, като пие вода, не я възприема, като свърши пиенето, тогава я възприема. Да ти е приятно, че си видял една кокошка да пие вода. Поезия има и художество има в начина на пиенето. ¶каква

буква е? . Коя буква е построена по-добре? В Б-то гърба е силен и гърдите ѝ са силни. В Г-то гърдите са силни. – който така пише Г, има слаби гърди.

– който така пише Г-то, има силни гърди. Този, който има изобилно, изобилно дава. Който малко има, малко дава. Природата, когато ти даде нещо, дава щедро, но не разточително. Човек в живота си трябва да бъде щедър. – туй положение е много материалистическо, когато буквата е тъй завъртяна долу, това показва Г, а това е естественото положение. Който пише както първото Г – този човек иска в материално отношение всичко да има. Трябва да съкратим, да го реформираме. Някой път вие пишете „Г“-то така – тази черта е хубаво отгоре. Някои пишат буквата „Д“ с опашката надолу, а други – с опашката нагоре. Правилото е: като напише човек едно писмо, да помни, да му е приятно, че е писал едно писмо и да има в ума си съдържанието му. Писмото и по съдържание, и по форма да остане в човека. Някой път бързате и казвате, че нямате време. Човек за самовъзпитание малко да пише, но хубаво да пише. /Учителят написа буквата Д./ Какво липсва на това Д? /Учителят се обърна към трима братя и всеки да напише по едно Д./ Недоволни сте от буквата, липсва ѝ нещо.

. Първото „Д“ е като човек на един крак, не седи на двата крака. На второто „Д“ още по-високо е другият крак, в третото „Д“ – по-тежко, отколкото трябва. Правиш добро, направиш го тежко. Линията в буквата трябва да върви естествено. Може би някъде тия букви ще ги срещнете след 5-10 години. Има един закон, който определя, как да се напише буквата. Къде е погрешката в това ... Ами къде е тук погрешката?

Я сега да ми изпеете, и аз ще пея „Добър е животът“. Целият клас може да турите глас, какъвто искате. /Учителят пее: „Аз ще пея, аз ще ям, аз ще пия вода, аз ще се разхождам, аз ще почивам"/. Да кажем, пеете песента „Весел ти бъди“. За какво човек трябва да бъде весел? Може да кажете „Бодър бъди“, когато вода пиеш. „Бодър бъди“, когато хляб ядеш. Вземи тия песни, те са образци. В песента „Махар Бену Аба“ имате едно хубаво упражнение – да слизаш и да възлизаш. Да слезеш правилно и да възлезеш правилно. „Махар“ е слизане, „Бену“ е качване, „Аба“, „а“-то значи слизаш и възлизаш, натоварил си се. Дойдеш до едно място, дето оставиш товара, „Аба“ значи да оставиш товара, без да го хвърлиш. Ще го туриш полека по всичките правила на музиката. Който пее песента „Махар Бену Аба“, значи слиза, възлиза и се е разтоварил, добре сложил товара. След това взел си товара, добре си го сложил. Започнал си една работа, свършил си я хубаво и си почиваш. В песните има песен, която дава добър подтик на ума; има песни, които дават добър подтик на сърцето; има песни, които дават подтик на човешката душа. Песните имат възпитателен характер. Имате песента „Изгрява слънцето“. Слънцето, което изгрява, раздава и праща светлина. Значи, когато ти искаш като слънцето да изгрееш, и ти раздай светлина. Туй, което слънцето прави, направи го и ти, там е хубавата песен. „Носи радост за живота“ – туй, което слънцето прави, ще го направиш. Аз ставам съработник с него. То дава добър пример. И аз следвам тази музикална линия на тия движения в природата. В песента като пеете „изгрява“, взема по-малко време, а горе взема повече време. В умствения свят изгрява слънцето. „До“ това е човек, който се е приготвил да чете някоя книга, разбира нещо и което възприема, цитира."Ре“ в дадения случай е да напише нещо. „Сол“, в дадения случай означава, да даде известна красота, разцъфтяване, да се отвори, да даде най-хубавия образ. Някой път отваряте вратата и казвате: Какво искате? Когато дойде някой гост,

отваряте цялата врата да влезе. Когато не искате да влезе, ще се покажете и ще кажете: „Какво искате?“. Не се е разцъфнало цветето хубаво. „Ми“ в дадения случай показва пътя в раздвояването. На двама правиш услуга. „Ми“ скрива престъплението. Слънцето раздава както вляво, така и вдясно. Еднакво се разклоняват, лъчи навсякъде, равномерно светлината се разпръсва. „До“ в дадения случай в песента значи, че изпратеното благо за дълго време го оставя, не го взема, но го оставя за дълго време да седи у тебе – да се ползваш от него.

Това е един анализ. Но е според законите на музиката. Слънцето изгрява музикално, раздава светлината музикално, оставя светлината си музикално. Не е произволно. Един разумен акт. Когато разбираме така изгрева на слънцето, ще почувстваме една вътрешна радост. В нашето подсъзнание или в свръхсъзнанието чувстваш радост, разбрал си светлината. Като не я разбираш, чудиш се. Вземете песента „Благост“. *Благост носи светлината за живота тя“. „Стари вдига, млади вдига, болни милва.* Светлината премахва разположението на старостта. Щом седиш много, остаряваш. Болните лежат, по-мъчно оздравяват. Старият седи повече, все мисли и все наблюдава. Болният обича само да лежи, ту на лявата, ту на дясната страна. Болните хора обичат да угаждат за тях, да ги питат „Как си?“. Приятно им е това и те ще разправят, как ги боли сърцето, после, много се глезят те. Наблюдавал съм болните, те са нещо като светии. Виждам добрата страна. Болезнените състояния облагородяват човека. Болният е внимателен, деликатен, от сърце разправя. Болестта учи хората и те артисти стават. Ако човек не е болен, никога така няма да разправя. Болният, ако го рисува художник, може да го нарисува много добре. Има една крива линия. Като гледаш болния, приятно ти е да разправяш с ръката си. Я изпейте „Тъги, скърби са богатство“. /Изпяхме./ Изпейте „Аз мога да любя“. Тази песен може да се изпее с хубави, естествени движения.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

9. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4.XII. 1942 г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

РАЗУМНИ И НЕРАЗУМНИ ЛИНИИ

Отче наш

Махар Бену Аба

Да изпеем „Аз мога да любя“ с движение. (*Изпяхме го с движение*). Понятията ви на всички не са едни и същи. Любовта е движение напред от центъра, отвътре навън, от големия свят към малкия свят, а пък обичта – от малкия свят към големия, от периферията към центъра. Турете си ръцете на гърдите с длани към гърдите. Започнете песента „Аз мога да любя“ – ръцете се отварят напред, длани надолу и китки по-далеч, отколкото разстоянието между рамената. „Добър да стана“ – ръцете настрани и долу с китки надолу. „Аз мога да обичам“ – ръцете се поставят на гърдите. „Силен да стана“ – ръцете настрани. „Любовта“ – ръцете напред с длани надолу. „И обичта“ – ръцете на гърдите. „Ще ме научат“ – ръцете настрани с длани надолу. „На Бога“ – ръцете пред гърдите. „Слуга да стана“ – ръцете настрани и долу. „На Бога“ – това е движение навътре. „Слуга да стана“ е към периферията. Слугуването е навън от къщи. Любовта към Бога е вкъщи. (*Изпяхме няколко пъти песента с движения*).

Сега във вас идеята за любовта каква е? Трябва да дадете нещо. Какво е движението, когато давате? Да кажем, изваждаш нещо от джоба и даваш, какво движение ще направиш? (*Учителят направи плавно движение на ръцете, длани нагоре – отваряне на ръцете.*) Вие правите движение напред на ръцете, но то е вземане. Вземането не е любов. Свободно движение напред. Вие искате да хванете нещо, да вземете. Туй е движението на любовта – ръцете напред, отваряне напред, подобно, когато каним някого. Пеенето трябва да съответства на движението. Има художество в движението. Казваш: Аз това мога

да дам – (*Учителят прави движение с ръцете, като че дава, ръцете напред отворени, с длани нагоре*). Естествено правете движението, вие се занимаваше какъв ефект ще произведе. Просто искаш да изразиш едно свое чувство. Вие правите движението, когато сте сами, докато вие сами станете доволни. Правиш едно движение, но ти сам да си доволен. Вие като правите движенията, се събужда едно чувство на осторожност, дали е право или не. Влиза умът ви в стълкновение, и движението не става правилно. Правите едно движение, в което страхът влиза. После, има една неувереност, дали е това или не. Всякога, когато човек е неуверен, трепери ръката му. Когато пише и е неуверен, писмото е с криви линии; когато е уверен, линията е права. Като пише и мисли: може да е тъй или може да не е, линията е крива.

Когато линията е права, показва, че е тъй. – Някой път вие правите едно движение, каква мисъл минава през ума ви? Да кажем, искате да изразите, че някой е много красив. Как ще изразите, че някой е красив? Някой път вие красотата я изразявате с едно движение, че е ценна. Един диамант е красив. Някой човек е красив, но красивият човек е едно понятие. Като кажете красив човек, туряте друго понятие. Казвате: красив кон, но между красотата на човека, красотата на диаманта и красотата на коня има разлика. В тази красота туряте различни понятия. Красотата на коня не е красота на диаманта и красотата на диаманта не е красота на човека, красотата на човека не е красота нито на коня, нито на диаманта. Красотата на коня е в тялото, в линията. В диаманта красотата е в пречупването на светлината. Като разпръсква лъчите, диамантът е красив. Човек е красив в предаването на светлината и в приемането на светлината. Човек е красив, когато предава добре и когато приема добре. Защото, ако човек само предава, той ще мяза на една статуя. Някой път има една красота, която е като статуя. В човешката красота разбираме едновременно и двете, и двата момента – предаване и приемане. Туй

движение едновременно е предаване и приемане. Имате една такава линия в пространството. Но тази пространствена линия може на километри да е. Две тела се намират на известно разстояние, изглеждат права линия. Но ако са наблизо, няма да се вижда права линия, а отдалече линията показва, че е малко пространство. Казваме, че предметите са далече. Като видя колко криви линии има, не са правилни, както отблизо нещата се виждат увеличени. Една крива линия, която няма някакъв център, тя е дисхармонична. Има криви линии, които са дисхармонични. Всички линии, които са приятни, имат център.

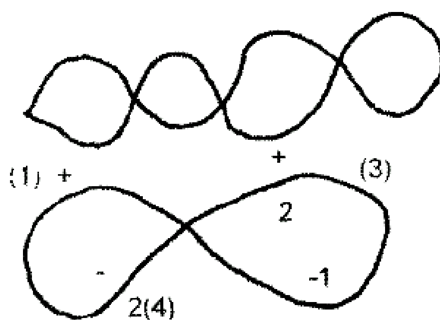

Фиг. 1

Тази линия има центрове (**Фиг. 1**). Тези линии съответствуват една на друга. Имате плюс, минус, пак плюс, минус. Едното възприема, другото предава. Даването е винаги материално. Кое се дава? Върху туй, което е дадено, може да се изработи нещо. Десет кила вълна е дадена, то е любов. Изработването е обич. След това ви дадат изработения материал, плата – то е любов. Вие го скроявате и ушивате, то е обич. Следователно дадената вълна е любов, изработената на плат е обич, скрояването на плата е любов, а обличането на плата е обич. (Учителят показва едно движение.) (1) е дадената вълна, (2) е обработената, (3) е скроения плат, (4) е обличането. Има по-сложни движения. Образува се във вас едно

чувство на страх. Какво е чувството на страх? Страх ви е от кого? Страхът е едно качество на слабия. Страхът е най-разумното нещо на слабия човек. Страхът е разумността на слабия човек. Слабият ако не се страхува, всякога главата му ще пати. Той трябва да се страхува; това е неговата разумност. Страх го е от силния, от големия. Следователно пред него отстъпва всякога. Защото ако не отстъпи, той ще стане на малки парчета. Когато казват, че някой е смел, трябва да бъде силен. Големият не отстъпва. Казва: Защо е страхлив? Че как няма да се страхува. Слабият в реда на нещата е слаб. Силният трябва да бъде силен и трябва да бъде голям. Щом имаш много знание, силен си. Щом имаш малко знание, слаб си. Колко знание трябва да имаш сега? Туй, което слабият може да направи, силният не може да го направи. Силният което може да направи, слабият не може да го направи. Следователно силният отваря място на слабия да направи нещо, силният изоставя някои работи, които слабият трябва да направи. Да допуснем сега най-простия процес. Имате един хубав сомун, гладен сте, имате и ябълки. Веднага мислите как да хванете хляба, как да хванете ябълките. Имате една вилужка турена и един нож. Сега този нож трябва да ѝ служи. Някой път вие не си послужвате, пречупвате хляба, не вземате ножа да разрежете ябълката, а ядете със зъбите. След като се наядете, какво правите? След като изядете хляба, какво е състоянието ви? Най-първо усещате се много добър, свеж, седите вечерно време и след това ставате мечтателен, затваряте очи и започвате да мечтаете нещо голямо, понеже искате да видите колко са хубави тия ябълки и хлябът. Като мечтаете, заспите, усещате, че хлябът и ябълките са заминали. Като ги нямате, отивате да работите. След като се върнете от работа, пак имате хляб, пак ябълки. Пак се върнете.

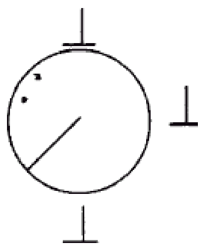

Фиг. 2

Представете си, че имате един пиедестал, имате една стрелка като на часовник и представете си, че е разумно същество (**Фиг. 2**). Дойде при вас, приближи се стрелката, каже „добър ден“, но не иде при вас, понеже е свързана с един център. Приближи се и после се отдалечи, казва: „Сбогом“. – „Къде отиваш“? вие забелязвате, че това същество ходи периодически някъде, около един център се движи. Понеже вие сте дошли в най-високата част (а) по особено време се яви, завие и пак после изчезне. Колкото и да го карате да не се отделя, отива по работата. Вземете другото място, допуснете, че вие изменяте положението. Тогава на място се явява както по-рано, сега от друго място се явява. Казва: Защо едно време тук ме поздравяваше, сега тук ме поздравява? Най-после дойде в друго положение. Сега вие сте се изменили, вие се мените, външният кръг е по-голям. Туй вътрешното движение виждате какво отношение има към външното движение. Много пъти противоречията, които се срещат в нашия живот, са по отношение на нас, не са по същина. Някой казва: Той се уплаши от мене. Ни най-малко той не се е уплашил от тебе, от друго се е уплашил, тъй се паднало, че той бяга и ти мислиш, че от тебе бяга. А той бяга от някоя мечка, ти мислиш, че от тебе бяга. Той от мечката се е уплашил. Или минава някой човек и показва любов към вас. Може любовта от съвсем друго място да е дошла, едно съвпадение, погледне той към вас и вие мислите, че той вас обича. Вие не може да направите туй различие. Вие казвате: Като ме видя, се влюби в мене.

Той преди да ви види е бил влюбен, но понеже вие сте минали, виждате, че е влюбен и мислите, че във вас се е влюбил. След време казвате: Той не ме обича. Пък той никога не ви е обичал. Не че не ви обича, но вие не сте били предмет на неговия ум за обич. Защо се смущавате, че не обича вас? Сега как вие си представяте любовта, как искате да ви обича човек? Ако сте гладен, да ви даде хляб. Ако сте жаден, да ви даде вода. Ако сте гол, да ви даде дрехи. Ако обичате книги, да ви даде книги. Значи имате нужда от човека. Който задоволява нуждите, считате, че той ви обича. Обичта се показва – как? Ако някой ви люби, той ще ви натовари. Ако човек ви обича, той ще ви разтовари. При натоварването е любов, при разтоварването е обич. Обичта при натоварването не може да се прояви. Вие сте гладен, аз ви натоварвам, то е любов, като ви дам да ядете. Сега обичта къде се проявява? Срещам ви на пътя, вие носите хляб, аз купя от вас хляб, аз ви разтоварвам. Купя ябълки, това е обич. Разтоварва ви. Вземам ви ябълките, това е обич. Процесът е: Туй, което натоварва човешкото съзнание, то е обич. Да имате ясна представа що е обич – приятно разтоварване и приятно натоварване в живота. Приятно натоварване е любов, приятно разтоварване е обич. Да кажем един учител говори, то е любов. Всички го слушат, натоварват се. На другия ден той ще изпита учениците – то е разтоварване. Всички ученици се безпокоят, че ще ги изпита. Те се разтоварват. Тогава им туря бележка. Знанието, което са получили, предават го. Предават знанието на учителя си, да го обработят. Учителят туря 3, 4, 5, 6. Защо един учител, след като са му повторили учениците лекцията, придобил е нещо. Ако те хубаво предадат лекцията, придобил е нещо. Ако те хубаво предадат лекцията, той печели. Ако не предадат хубаво, той губи. Затова туря единица. Представете си, че вие сте учител по пеене, предавате една лекция на един ваш ученик, той изпее песента и вие сте недоволен. Тази песен, която хубаво предадохте, като кряка, вие се дразните.

Изпее хубаво песента, вас ви е приятно вече, вие сте придобили нещо. Добре предаденият урок и добре изслушаният урок, те са две неща различни. Човек трябва да печели и в единия, и в другия случай. След като предаде водата един извор, друга вода е дошла да запълни. Ако едновременно, когато вие предавате, не приемате да запълните тази празнота, се явява един недоимък, недоволство в хората се явява. Да кажем изливате вода от едно шише и наливате вода в шишето. Вие може да излеете водата, свърши се водата в шишето, вие сте недоволен. Но представете си, вие излеете водата от шишето, то пак се напълни. Вас ви е приятно. Идете на чешмата, развъртите, после пак завъртите, всякога изворът е пълен. Те са любящи извори. Изворите, които дават, те са пълни всякога. Любовта, която е пълна, и обичта, която е пълна, е всякога хармонична. Когато обичаш и когато любиш едновременно, да няма никакъв недоимък. Често вие се спирате. Някой път имате едно малко неспокойство.

Допуснете, че едно тяло става по-голямо и по-малко. Всъщност, то е една илюзия. Допуснете, че слънцето, което е на 92 милиона мили, има такава форма, толкоз е голямо. Вярно ли е, че слънцето е толкоз голямо? Ако се приближите, да кажем на половината – на 45 милиона мили, колко ще бъде по-голямо слънцето? Пропорционално ще бъде по-голямо на приближаването. Телата стават големи: или ние се приближаваме към тях, или те се приближават към нас. Когато телата стават малки, или ние се отдалечаваме от тях, или те се отдалечават от нас. Има тела, които са нито малки, нито големи. В даден случай някое тяло е голямо, но то не е станало голямо в даден случай. Или то е малко, то не е станало малко. То е перспективно. По отношение на приближаването и по отношение на отдалечаването едно тяло се вижда голямо или се вижда малко. За да нямате илюзия. Казвате: Той е малък. Малък е станал, понеже се е отдалечил. Казва: Голям човек. Приближил се е към вас. Вие сте станали големи, към вас

се приближават. Вие сте станали малки, от вас се отдалечават. Когато една идея се отдалечава, става малка, когато се приближава, става голяма. Когато един човек се проявява, държи ви в съзнанието си, той голям става. Когато вие го забравите, той малък става. Вие забравяте, малки ставате. Забравянето е отдалечаване, припомнянето е приближаване. Да си припомниш нещо, значи да се приближиш. Да забравиш нещо, значи да се отдалечиш. Някой път не знаете защо забравяте. Защото сте се отдалечили. Всяко едно тяло, от което се отдалечавате, праща ви малко светлина, вие го забравяте. Което ви праща повече светлина, вие си припомняте за него. Сега идеята каква е? Казва: Да не го забравиш. Какво трябва да правиш? Трябва да се приближиш. Но трябва да знаеш докъде. Всяко движение не става по права линия. Когато линията се вижда, че е много дълга, е права, този кръг е много голям. Той е толкоз голям, че кривата линия се вижда права. То е пак една илюзия. Казва: Приближил се по права линия. Но правата линия е пак крива. Този кръг е толкоз голям, че кривата се вижда права. Правият човек е, който върви в една посока. Правата към вас иде. Да кажем, някой певец дава концерт. Има ли много идеално в един концерт? В един концерт има доста материални работи. Той пее, но плаща се заради това. Събрали са се хиляда души, платили са му доста скъпо и заради тия пари той пее. Но не на вас пее, на парите пее. Той пее на парите ви, и като пее на вашите пари, вие се радвате. Защото ако вие не бяхте платили, не можехте да влезете. Платили сте и сега се радвате, че сте влезли. Вие се радвате и на кого се радвате? Вие още на певеца не се радвате. Най-първо се радвате на парите, които са ви пуснали в салона. Вие нямате ясна представа. Вие казвате, че на певеца се радвате, но вие не се радвате на певеца и певецът не се радва на вас. Той се радва на парите. Ако не бяхте платили, той не щеше да даде концерт. Вие за да влезете, ще дадете 45 лева, а той за да влезе в салона, ще му дадат 20-30 хиляди лева. Той се радва за 20-те

хиляди лева, вие се радвате на неговата радост, той се радва на парите. И той се радва, че вие сте влезли. Ако вие не влезете в салона, той не може да пее. Вие влизате, хиляда души съставяте обект той да се радва. Ако вие не бяхте влезли, тогава тия пари не щяха да дойдат. Той като ви вижда, благодари. Казва: Много ви благодаря, че вие платихте заради мене. То беше голямо препятствие. Вие всички трябваше да платите за неговото пеене и той влиза в салона. Вие нямате ясна представа, мислите, той трябва за вас да пее. Много хубаво пее той, но пее човекът за парите. Туй вие не го съзнавате, вие мислите, че този певец е много идеален. Тези неща не са лоши сами по себе си. После се образуват други връзки, които са второстепенни. Този певец след като е пял, ще дойде да се запознае с вас. Вие го ангажирате втори път да дойде и да ви даде още един концерт. Вие го ангажирате, но все трябва да дадете нещо. Не може да те обичат хората, ако не обичаш нещо. Какво трябва да дадеш? Или трябва да платиш със своята мисъл, която е реална, или със своите чувства, или трябва да платиш със своята воля, която е реална. От три свята трябва да дадеш. Представете си, че влиза един да ви пее, но след като ви е пял той, и вие ще му пеете. Ще бъде ли той доволен? Представете си, че му дадете салон свободен да пее без пари. Вие влизате в салона без пари, нищо не плащате и той нищо не плаща. Той ще попее и вие ще му попеете. Кой ще бъде по-доволен? Вие ще бъдете по-доволен от певеца, а певецът ще бъде по-недоволен от вас. Той трябва да чака хиляда души да му пеят. Той втори път няма да се яви да ви пее. Певецът като пее, и публиката пее. Той пее една песен „Аз мога да любя“ и вие пеете „Аз мога да любя“. Слушайте, казвам (*Учителят пее*): „Много добре пееш, много добре пееш, много добре пееш“. Той пее „Аз мога да любя“, нему му е приятно, че го похвалвам. Вие трябва да пеете: „Много добре пееш.“ Казва: Дълга песен „много добре пееш, много добре пееш“. Ние сме доволни от пеенето. Стоплиха се сърцата

ни. „Много добре пееш". Светлина дойде в ума ни. Така се въодушеви, че светлина хвърли и топлина хвърли. Казвате: Почакай, ние ще ти попеем, как се пее. Ще го приложите. Иде някой просяк със своето канче. За да нахраниш този с канчето, какво трябва да направиш? Ще напълниш чашата му. Отношение има между хората. Добрият живот в света зависи от ония хармонични движения. Човек трябва да разбира в какво седи животът. Ако един човек показва любов към тебе и ти не оценяваш любовта му? Ако един човек има обич към тебе и ти не оценяваш обичта му, тогава има едно неразбирателство. Ако не можеш да оцениш една човешка мисъл, ако не можеш да оцениш едно човешко чувство и постъпка, тогава нещата стават неразбрани. И в природата е същото. Доволен си, понеже оценяваш постъпките на природата. Не оценяваш постъпките на природата, целия ден си недоволен. Като станеш сутрин и не оценяваш, целия ден си недоволен и ще бъдеш неразположен. Оценяваш и ще бъдеш доволен. Станеш сутрин, времето облачно, ветровито и целия ден си неразположен. Вие ставате сутрин и сте неразположени. Защо сте неразположени? Материал ви е даден. Вие сте неразположен, защото не искате да работите. След като е даден материал, имаш разположение, благодарен си на онова, което ти е дадено. Всяка сутрин човек като стане, ако той има желание, онова, което му е дадено да го обработи, той е доволен и природата е доволна. Щом станеш и кажеш: Днес не искам да работя, веднага се зароди една дисхармония.

Я някой от вас да изпее „Аз мога да любя", но със съдържание. Тъй да изпеете „Аз мога да любя", че даваш, „Аз мога да обичам", че вземаш. Образно пеене. – Я, Пеньо ти изпей. (*Пеньо изпя.*) Някой не дава щедро. Когато пеете, щедро да пеете.(*Учителят без да пее гласно направи движенията, както когато пее песента „Аз мога да любя"*.) Един мълчалив певец. Аз може да ви изпея една песен с движение и

да ме разберете. Някой път може да направя движенията обратно на онова, което означават. Аз може да ви изпея една песен, ако това искам да ви го кажа с движения. (Учителят придвижва ръката към устата и допира ръката до устните), в която да ме разберете – ръката напред протегната. Вие може да ми дадете вълна, аз може да я обработя, да ви дам един плат, вие да си направите една дреха, да се облечете, на мене да ми платите за работата. Какво движение може да направите, за да изразите горното? Вие може да ми дадете вълна – движения на ръката към тялото – аз може да я обработя, да ви дам плат – движение на ръката навън от тялото, – вие може да ми платите – движение на ръката в джоба. Какво е естественото движение? И песента може да се пее по същия начин. Вие може да ми дадете десет оки вълна – движение на ръката към тялото и поставена на гърдите. Аз ще я обработя и ще ви я дам – движение на ръката напред. Но парите ще ми дадете и аз ще ги туря в джоба – движение на ръката към джоба. Кое е изразителното?

Пеете „до“ (*Учителят пее „до“)* – кляка, ръцете отстрани на тялото. „Ре“ – движение на ръцете напред. „До“ е като слизаш надолу. Ще пееш, ще посаждаш. По права линия е движение. Най-първо слизаш надолу и възлизаш нагоре, то е „до“. Спущаш перпендикуляр на тази права, то е „ре“. „Ми“ е разклонение, „фа“, е развиване живота. „Сол“ – тази пъпка завързва. „Ла“ – плод става. „Си“ е вече законът да опиташ – цял процес. Тия седем тона са разговор на процесите, които стават в един плод. За пример аз ти казвам какво означава. То е „до“ – показва с показалеца. Ти ме разбра, то е „ре“. Спогодихме се двамата, започнахме работа, то е „ми“. Спечелихме нещо от работата, то е „фа“. След туй в нас остават хубавите чувства, че догодина пак да се срещнем – то е „сол“. Идната година идем с капитал по-голям. То е „ла“. Двама се събираме на едно място да ядем, то е „си“. Процесът на движението в музиката. Навсякъде като се движим, тия процеси се

събират. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“ – това са в разни гами. Може да е във волевата гама, в гамата на сърцето, в гамата на човешкия ум. Ние като не разбираме тия гами, ги разбъркваме, не знаем. Има едно „до“, което се посажда в сърцето. Като се посажда „до“ в сърцето, какво е? Обикнеш някого, то е посадено нещо. Значи „до“ е посадено – обичаш някого. Посадено „ре“ излязло навън. Започнеш да мислиш как да увеличиш, по кой начин искаш да дадеш някой подарък, то е „ми“. Най-после да спечелиш нещо, то е „фа“. Да има голям ефект, че всички да знаят, че си подарил нещо, то е „сол“. Да го оценят хубаво, то е „ла“. Да даде този ефект, то е „си“. Да кажем „до“ не е посадено в сърцето, разваля се, не изниква, или изникне, но изсъхне семето, плод не може да даде.

В правилния живот човек, който има вече отношение към Бога, влиза хармонично. Значи онова, което посажда в сърцето, да не му пречиш, онова, което посажда в ума, онова, което посажда в душата, да го обработиш и вече се образува една връзка. Обработваш доброто в себе си, обработваш правдата в себе си, обработваш милосърдието в себе си. Хората не могат да видят, казват: Какво се ползвам аз, като съм добър? Доброто, което е в него, в човешката мисъл, обработва доброто, което е в неговите чувства, обработва доброто, което е в неговата сила обработва и в туй седи бъдещето на човека.

Добрата молитва.

10. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11.XII.1942 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ОРИЕНТИРАНЕ

Добрата молитва

Фир-фюр-фен

Направихме следното упражнение: Дясната ръка пред лявата настрани с допрени пръсти. Движи се дясната по лявата, пред гърдите и настрани. С лявата същото движение. Няколко пъти.

Ръцете над главата опънати с допрени пръсти. Сваляне ръцете до над темето и допиране на пръстите на темето. Пак нагоре. Няколко пъти.

Изпяхме с движения „Аз мога да любя“.

По какво се отличава числото 3 от 6? Две качества има в числата: четни и нечетни. Четните числа се делят на две, нечетните се оставя една единица сама. Една права линия има две точки. Точките, които са образували правата линия, са идеал. Може да се движи по две посоки по правата. Щом се движи отляво към дясно, дясната точка е идеал. Щом се движи отдясно на ляво, лявата точка е идеал. Имате три точки, двете се стремят към третата. Третото число е идеал. Нечетното число е идеал на двете. В човека краката в каква посока се движат? Движението е към главата. В човека правилното движение е в три посоки едновременно. Често певците пеят с четни числа, а някои са нечетни. Някой свири и те правят същата погрешка. Вследствие на това в нечетните числа тонът излиза неясен. Трудно е с едно нечетно число да направиш един тон съвършен. В числата нечетни не се е намерило едно съвършено число, а има 12 числа съвършени, нямаме нито едно нечетно число съвършено.

Всеки път казвате, че имате идеал. В какво седи идеалът? Казвате: Идеал е любовта. В какво седи идеалът на любовта? Казвате:

Мене любовта ми е идеал. В какво седи идеалът в любовта? Едно конкретно понятие. Когато измиете една паница съвършено, какво значи? След като избиете да не остане никаква кир, след туй ще вземете да не остане вода, ще я избършете да е суха. Тогава чиста е тази паница. Защото ако паницата е влажна и турите захар, захарта се покваря, или ако турите брашно, сухото брашно се овлажнява. Да допуснем, че вие имате един идеал. Но ако е много влажен или ако е много сух идеалът ви. Нали идеал има, казва: Трябва да бъдеш умен, да имаш повече светлина. Казва: Трябва да имаш повече чувства. Трябва да имаш повече топлина. Светлината може да е толкоз ярка, да повреди очите, после може да е толкоз силна, че да повреди удовете на човека. Вземете един човек при 40 градуса умира. Каква е 40 градуса топлина, че умира човек? Има нещо в тази топлина, което е фатално. Не е топлината, която уморява. Сега някой път вие се разсърдите. Сръднята не е лошо нещо. Но задавали ли сте си въпроса, защо се сърдите. Някой път може да кажете, че някой ви е бутнал или туряте причина да се сърдите. Питам, какво се ползува човек от сръднята? Трябва да има някаква полза. Първоначално може сръднята да е давала приход. Отпосле сръднята е станала безплодна. Най-първо сръднята била като плод. Онзи, който измислил сръднята, е бил доста гениален. Първото средство, което измислило сръднята, е било гениално. Сръднята е излишна енергия, която даваш на човека. Удряш, даваш нещо. Удряш с чука, отчупиш едно парче от камъка, туй парче се радва, понеже досега е било роб, сега се освобождава, търкаля се свободно. Казва: Много ти благодаря за онази помощ, която ми даде. Най-първо някой човек е вързан, вземаш ножче, отвързваш въжето. Човекът ти благодари. Но един ден този човек влиза в кладенеца, ти пак вземаш, че отрязваш въжето. Първия път като отрязваш има причина, освобождаваш човека. И втория път искаш да приложиш освобождението, отрежеш въжето. Какво става?

На место свобода, ти му създаваш робство. Та сега гневът е като отрязване на въжето. Като освободиш човек, гневът е на място, но да режете въжето, когато той слиза в кладенеца, вие го заробвате. Трябва да се пазите от втория гняв, той не е на място. Питате: Трябва ли да го режете или не? Не го режете. Някои тук питате, трябва ли да се разсърдите? „Сър“ значи голям господин. „Ди“ значи тръгни. На английски „диди“ значи доктор по богословие. „Сърди се“ значи господин на богословието. То е едно съвпадение. Всеки, който се сърди, е доктор на богословието. Вие показвате вашето отличие. Казваш: Няма да мислите, че съм прост. Човек се сърди, (за) да покаже, че не е прост. Сръднята винаги произтича не от нямане, но от излишък на известна енергия. Силен е човекът. Набие някого, (за) да покаже, че може да го набие. Има сръдня негативна. Детето плаче. Що е плачът? Като плаче, то не бие. Плачът и той е един бой.

Допуснете, че искате някой да ви попее. Каква песен искате да ви попее? Някой път искате от Бетовен, или от Моцарт. Защо искате да ви свирят от Бетовен или от Моцарт? Може би съдържанието е причина. Някой път може мелодията да е причина. В много песни виждам мелодията не отговаря на думите. Думите са отлични, песента е много хубава, поетична, но мелодията никак не отговаря на поезията. Някъде мелодията е много хубава, думите не са така хубави, то е степен на разбиране. Защо поезията някой път не отговаря на мелодията? Има една област, дето поезия и музика си отговарят – поезията отговаря на мелодията. Има една област, дето мелодията не отговаря на поезията.

Често вие ходите, но не се учите, не знаете как да поправите хода. Как бихте поправили хода си, да ходите добре. Нали човека го учат да ходи. Как трябва да ходи човек? Всеки един от вас може да ходи. Употребете един начин, втори, трети, докато на тебе ти стане приятно. Като употребиш 10, 20, може 100 начина да употребиш и

един от тях ти е приятен, тогава ти си близо до правилното ходене. Вие по някой път държите главата си наляво. Щом държите главата си наляво, причината е в сърцето. Щом държите главата си надясно, причината е в ума. Някой път, когато се чудите на ума, навеждате главата надясно. Българинът казва: „Гледай му ума“ – и навежда главата си надясно. Някой път иска да покаже сърцето и навежда главата си наляво. Има закон, навеждаш си главата или наляво, или надясно, не можеш да си дадеш отчет. Природата е много взискателна, тя не говори, никого не съди, но държи сметка колко енергия си изхарчил. Ако си изхарчил повече енергия, тя държи сметка, знае го. Не те съди заради това, но те счита разточителен. Колко единици си изхарчил или една, или две, или три, или четири, или пет, или сто, винаги знае колко си изхарчил. Казва: Този харчи малко енергия, много свършва. Другият харчи много енергия, малко свършва. За пример вие искате да пеете, но докато се наканите да пеете, вие изхарчите доста енергия. Колебаеш се дали да пееш, или да не пееш. Веднага реши: ще пееш, или няма да пееш. Мислиш, колебаеш се и харчиш доста енергия и най-после казваш: Няма да пея. Освен, че не си пял, но си изхарчил много енергия. Държат те отговорен в музикално отношение де си изхарчил тази енергия, но в тия колебания. Ако разсъждаваш, е друг въпрос. Но ти се колебаеш: да ида ли, да не ида ли. Казваш: Хубаво е времето. Някой път хубаво, друг път лошо, но трябва да идеш. Представи си, някой човек се дави, но вали дъжд. Ти ще чакаш ли хубаво време да го извадиш из водата? И при лошото време ти ще го извадиш от реката. Има постъпки, които ние трябва да направим. Моралът не зависи от времето. Може да е хубаво времето, повече подтик ще даде.

Вземете сега „до“ без камертон. Аз да ви дам едно правило, за да може да се ориентирате. Най-първо проверете кой е най-ниският тон, който вземате, и от този тон ще знаете да се ориентирате. Колко тона

има между този тон и „до“? Някой път гласът ви е по-висок, отколкото основния тон, който вземаш. Ще снемете. Някой път вземате по-долу, ще покачите. Аз винаги изхождам от долния тон, който вземам, той е „сол“. Имаме „сол“, „ла“, „си“, „до“. „До“, основният тон на сегашната музика, четири тона има. Може да вземете по-долу, но не е музикално. В пианото има няколко тона, които не са музикални. Тоновете нямат мекота. В нас музиката не е развита. Във високите тонове схващаме тяхната интензивност, мекота в тях няма и в долните тонове мекотата не схващаме. В съвременните хора грубостта е по-широка, мекотата е по-тясна. Мъже и жени са по-тесни в мекотата, отколкото в грубостта. Имат четири-пет октави грубост. Има една-две октави мекота. Та сега да увеличим мекотата съобразно с грубостта, да не намалим грубостта. Ние правим погрешка, не трябва да се намалява грубостта, но да се увеличи мекотата. Казват: Да се премахне. Нищо не трябва да се премахва. Какво има да се премахва? Някой художник направи някоя линия, ако е майстор, не я премахва, но я използува, ще направи нещо от нея. В музиката щом вземете „до“, първото положение е физическо, значи човек се намира в гъстата материя, посаден е, той трябва да изникне. Втората октава – нещо е положено в сърцето и то трябва да се появи. Третата октава – нещо е посадено в ума и то трябва да се появи. В четвъртата октава е причинният свят, някаква идея философски трябва да разрешиш, „до“ да проникне в четвъртата октава. Като пеете „до“, каква форма взема устата? – „О“. Като вземете „ре“, се изменя движението на устата, в „ми“ отива нагоре, в „ла“ отива надолу. Музиката трябва да я проучвате каква форма взема езикът ви, устните ви как засяга, зъбите ви. Един, който иска да пее хубаво, трябва да знае. В чувствата има повече ширина, мисълта е по-интензивна, движение нагоре има. Три измерения имате. Волята е надолу, сърцето е в ляво и в дясно, умът е нагоре. Някой път вие се заблуждавате. Умът

винаги разрешава задачите на земята, той слиза надолу. Желанието в него е да слезе, за да разреши една задача, да я подигне. Мисли за земята, но разрешава един въпрос, за да се качи пак нагоре. Я сега вземете „до“. Как ще го вземете? За да вземете правилно „до“, най-първо помислете за хубаво ядене, по-лесно ще го вземете. Някой път като искате да вземете „ре“, мислете, че имате въздух в дробовете. Камертонът, който сега имате, е спомагателен. Този камертон за бъдеще ще се поправи. Той е спомагателно средство. Органът някой път е с половин тон по-нисък. Хората са нагласени с разни камертони. Някои са по естество басови, някои сопрани, някои алт, някои тенор. Има и разнообразие. Алтът музикално е поле. Тенорът е хълмисто място, басът е долина, сопранът е планина. Да имате ясна представа. Алтът е равно поле. Тенорът е хълмиста местност, басът е долина, сопранът е високо планинско място. То е за идея, да имате ясна представа. Затуй високите тонове на сопрана са студени. Като се качиш горе на планината, е студено, въздухът е рядък, започваш да се задушаваш, не можеш свободно да дишаш. В баса може да стане много топло, задушно. В баса за да пеете, трябва да турите повече скръб, страдание. В сопрана за да го направите красив, трябва да турите повече радост. Човек, който не е радостен, не може да пее сопран. Не всеки може да пее сопран, повече радост трябва. За баса трябва повече скръб и страдания. На тенора трябва повече енергия. А пък алтът как ще го кръстите? Много флегматичен е. Сопранът какъв темперамент е? Сангвиничен. Да може да пеете бас, трябва да възприемете музикална топлина. Някоя соба гори, като дойдеш до едно място, да ти е приятно. То е за баса. За сопрана ако искате да упражните, светлината да докарате близо, че да ви е приятно. За баса и сопрана поставяте /се/ в хармонично положение, трябва да възприемете светлината и хармонично да възприемете топлина. Тенор ако искате да учите /Учителят пляска едната ръка с другата/,

алт ако искате да учите показва, че чисти нещо/, който иска алт да научи хубаво, трябва да чисти. Без алт нечистотии остават. Някои гледам, които не държат чисто, не знаят да пеят алт. Като не знае някой как да сече дърва, тенор не може да пее. Онзи, който не знае как да запали огън, той бас не може да пее. Онзи, който не знае как да пали светлината, сопран не пее. В живота човек все трябва да знае да чисти. Като пишеш хубаво, то е тенор. Вътрешните енергии в музикалния свят щом се хармонират, като излязат навън, стават хармония. Отвътре човек е пял, отвътре човек е работил. Колко паници изтрил, докато стане алт. После колко писма е писал, докато стане тенор. Колко пъти огън е палил той, докато стане бас. Но сопранът винаги трябва да има светлина. В баса трябва да има топлина, в тенора трябва да има енергия, а в алта – спокойствие. Туй е темпераментно положение. Един тенор е проводник на известна енергия. Басът е проводник на известна енергия, сопранът е проводник на известна енергия, алтът е проводник на известна енергия. Това са проводници. За бъдеще другояче ще се разглеждат. Сега не знаят на какво е проводник алтът, не знаят на какво е проводник сопранът, не знаят на какво е проводник тенорът, басът. Механически ги разглеждат. Пък тенорът е проводник на известна енергия, на един темперамент. Да кажем сангвиничният темперамент е проводник на известна енергия, холеричният темперамент е проводник на известна енергия, флегматичният е проводник на известна енергия и нервният темперамент е проводник на известна енергия. То не е само състояние. Нервният темперамент е проводник на умствена енергия, сангвиничният е проводник повече на въздухообразна енергия.

Сега въпросът беше за любовта. Как бихте предали любовта? В какво седи човекът на любовта? В какво седи любовта на един слуга, на един господар, на един учител, на една майка в какво седи

любовта? Учителят щом изкара добри ученици, той има любов. Майката щом отгледа добри деца, тя има любов. Господарят щом плаща и щом се отнася добре със слугите си, той има любов. Господарят да постъпва като господар, че всички да му се радват. Не е лошо човек да бъде слуга, но умен слуга. Не е лошо човек да бъде господар, но умен господар. Не е лошо да бъдеш майка, но умна майка. Сега вие говорите за любовта. Като произнесете думата любов, всичките противоречия изчезват веднага в ума ви, в сърцето ви. Вие говорите за любовта и противоречията съществуват. Говорите за любовта, кряскате: Няма любов в света, хората са лоши. Това не е любов. Като кажеш думата любов, като дойде любовта, като че си в една мрачна стая, ходиш без светлина, тук се блъснеш, там се блъснеш, като блесне светлината, не се блъскаш вече. Като дойде любовта, показва отношенията ти, ти няма да се блъскаш. Без любов има блъскане в този предмет, в онзи предмет. Щом дойде любовта, вече изяснява работата. Трябва да имаме ясна представа за любовта, която ни ориентира в живота. Туй, което ни ориентира в живота как да живеем, това е любов. Що е любов? Туй, което ориентира ума ни, сърцето ни и волята ни да живеем добре, то е любов. Туй, което ни ориентира да мислим добре, да чувствуваме добре и да постъпваме добре, то е любов. Затуй, каквото и да се случи в света, смятайте, че това е допуснато в света, предназначено е, има своя добра страна. Казвате: Защо ни е потребно това? Щом знаеш добрата му страна, потребно е; щом не знаеш добрата му страна, не ти е потребно, ти си на кривата страна, не си в съгласие с природата. Ти считаш, че един комар е непотребен. Той е потребен в природата. Или считаш, че движението на въздуха е непотребно, има буря, не разбираш работата. То е на място. Във всеки човек, когото срещате, намерете добрата страна, която природата е вложила в него.

Я изсвирете /*към Галилей*/ „Аз мога да любя“ на първа позиция, на втора и на трета. /*Братът изсвири на първа позиция и после на втора и трета*/. На втора позиция е по-разнообразно. Затуй българските песни излизат на трета позиция по-хубави. Добрите цигулари в трета позиция ги свирят. Третата позиция има особени нюанси. Един голям виртуоз след като свири 20-30 години, едва тогава намира разнообразието на третата позиция, ще изкара песните много хубаво.

Аз ви навеждам на тия мисли, понеже някой път ставате еднообразни, се на първа позиция свирите. Мисълта има три позиции, сърцето има три позиции, волята има три позиции. На първа позиция волята е много лесна. Умът на третата позиция е малко сложен, ту горе, ту долу слизаш. Има много нюанси в музикалния свят. /*Учителят свири мотиви из българската музика.*/ Какво иска да каже българинът с туй? /*Учителят свири.*/ По-оригинално нещо от туй българинът няма. Разскача се той, казва: Какво ще ми направят? – и скача. /*Свири малко по-бавно.*/ Политика има. /*Свири по-живо.*/ Тук не го е страх от нищо. / *Учителят свири български мотив, много хубав.*/ Туй е разумното, което българинът е създал. /*Свири турски мотив.*/ Турчинът е турил повече чувства. Какъв е модерният ритъм? /*Учителят свири.*/ Туй е новият ритъм, който влиза в света. /*Свири и пее.* / „Настанаха нови времена да живеят хората добре, да носят светлината в живота“.

Сега, да се не преситите. В музиката трябва да се извади от всеки народ хубавото от миналото, инволюционният път, по който е минал и еволюционният път. Само така ще се разбере новото, което сега иде в света. Новата музика дава настроение. Българите са били в едно преходно положение. Нали са хора на благото, много са активни. Новото е, което хармонира света. Всичко, което съществува, трябва да го преработим.

Само светлият път на мъдростта води към истината, в истината е скрит животът!

11. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18.XII.1942 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ДУХАЙ ВЕТРЕ

Отче наш

Махар Бену Аба

Направихме упражнението с ръцете пред гърдите и настрани.

Пишете: **Тема №3** „Пътят на най-лесната работа“. Или покажете пътя на най-лесната работа. Всеки да пише, както мисли. Да се покаже пътя на най-лесната работа. Учителят взе цигулката, свири и пее: „Божието слънце грее днес“. Всички пеем упражнението. Учителят свири друго. Това е музикална караница, казва: Знаеш, колко ме наскърби с писмото? Такова писмо пише ли се? (Пеем песента „Божието слънце грее днес“) Ако бяхте се родили преди две хиляди години, съвсем другояче щяхте да пеете тази песен. Слънцето другояче изгряваше. Някой път не ви се мисли, имате музикална засеченост. Когато човек е неразположен, не иска да работи. Когато се изгуби музикалното настроение на човека, не може да работи, не може да чете, неразположен е духом. Човек като изгуби музикалната среда, не му се работи. Четири-пет души вървите, един ви мушне отляво, друг ви мушне отдясно, друг ви мушне отзад, къде ще идеш. Напред ще вървиш ли вече, казваш: Не вървя вече. Излизате в един свят, като ви мушкат четири-пет пъти, отказвате се.

Изпейте песента „Божието слънце грее днес“. Учителят свири и пее: „Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай.“ (*Всички пеем песента*)

Дето някой път сте неразположени, на какво се дължи? Срещнали са ви няколко души, един ви мушка в сърцето, друг ви мушка в ума, трети ви мушка в душата. Представете си, че някой ви е мушнал в главата, друг – в сърцето, трети ви ударил по корема,

изгубите настроение. Невидими удари има, трябва да знаеш как да се справиш. По някой път човек мисли, че всичко може да направи. Щом получиш един удар, ако не знаеш как да го отклониш, ще изгубиш настроението си. Някой път каже ти някой обидна дума. Когато някой ви говори и иска да ви обиди, дигнете се по-високо, не стойте долу. Когато някой иска да ви обиди, не стойте долу, лесно може да ви удари. Щом усетиш, че някой иска да те обиди, качи се горе. Ако хвърля, нека хвърля долу камъни, ти да бъдеш горе, да не бъдеш долу. В сегашния живот всякога трябва да седиш горе. Всички обиди стават, когато Божественото слънце не грее. Щом то грее, то е хармония. Като грее, не бой се. Учителят пее „Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай“. Тази песен на учениците може да се пее. Вятърът е като човека. Голям човек е. Всичките думи са положителни. Може да си турите каквито думи искате. (Всичките пеем: „Духай ветре, тихо духай, тихо духай, мило гледай, мило гледай, листе развий“.) В „тихо“-то, динамиката е отгоре. „Тихо“ е динамична дума. „Тихо“, но горе. От едно упражнение излезе една песен. Музиката не търпи заповеди. „Духай ветре, ти си пратен да духаш, духай, както можеш.“ Не че ние го правим да духа. „Ти си пратен да духаш“. После „Тихо духай, листе развий“. Думата „листе“ е мека. Тази песен „Духай ветре“, ще я предадете на другия клас. Имаме едно музикално упражнение.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

12. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25.XII.1942 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

НОВА ОСНОВА

Сега сме на края на старата година и в началото на новата. Всички очакват нещо ново, както онзи, който има лотариен билет, очаква тегленето на лотарията с надежда да спечели нещо.

„Много вода не може да угаси Любовта, нито реки могат да я потопят. Ако би дал някой всичкия си имот за Любовта, съвсем ще го презрат.“ (Песен на песните 8:7) „Стани, свети, защото светлината ти дойде; и славата Господня изгря над тебе. Защото, ето тъмнина ще покрие земята, и мрак – народите. А над тебе ще огрее Господ, и славата Му ще се яви над тебе.“ (Исайя 60:1-2)

Здравият и болният си служат с различни мерки при оценяване на нещата. Болният е недоволен от всичко. Каквото му кажеш, каквото му дадеш, все е недоволен, всичко му е криво. Яде нещо, недоволен е; диша, пак е недоволен; чувства, мисли, пак е недоволен. Здравият е доволен от всичко. Каквото му дадеш, каквото прави, изпитва приятност. Той се намира в нормално здравословно състояние.

Последните три години, които минаха, а именно 1940, 1941 и 1942, се отличаваха от предишните. Те донесоха големи нещастия за човечеството, затова могат да се нарекат „нещастни години“. Новата година, която иде 1943 заедно със следващите 1944, 1945 и 1946 носят голямо благо за човечеството. Те са началото на нова епоха. Като разглеждат цифрите, от които е съставена 1943 година, мнозина спират вниманието си върху количественото им значение. Всъщност, числата имат освен количествено значение и качествено, т.е. вътрешно, духовно. Числата девет и четири означават човешкия порядък, а едно и три – Божествения порядък, който поставя човека в правия път и не му позволява да ходи, дето иска. Двойката в 1942

година позволяваше на човека да излиза вън от границите на Божествения порядък, но тройката – Божественото начало, не му позволява. Значи, тройката представя Божественото, разумното начало в човека, което е свързано с великите, мощни сили в природата. Срещу това число никой не може да рита. Цялата земя се е подчинила на Божественото Начало. Колко повече хората трябва да Му се подчинят. В съзнанието на сегашното човечество се забелязва вече малък проблясък, малка светлина. Като се съберат числата на 1943 година, получава се числото 17, което означава също Божествения принцип. Съвременните хора очакват някакви блага, но отде ще дойдат не знаят. Благата ще дойдат, но за онези, които изпълняват Божията воля. Който не изпълнява Божията воля, не може да получи никакво благо. Здравият може да придобива блага, а не болният. – „Какво ще стане със света“? – На този въпрос не може да ви се отговори, защото сами ще видите какво ще стане. Вие ще бъдете свидетели на събития, които ще се развият.

Всеки се запитва, какво нещо е войната, трябва ли да съществува, или не трябва. Войната е необикновено, изключително явление. От векове човечеството е трупало нечистотии, отровни вещества в своя организъм, вследствие на което се образувало абсцес. Днес войната иде да направи операция на човечеството, да направи разрез на абсцеса. Така всички нечистотии ще излязат навън. Войната е хирургът, който лекува хората. Всички хора очакват мир, т.е. изцеление. Чрез мира те ще се свържат с Божествения свят. Затова казваме, че мирът иде от Божествения свят. Мирът е състояние на съзнанието. Следователно, когато в съзнанието на хората проникне това състояние, мирът ще дойде. Засега Бог е предоставил грижата на трима души за земята да намерят лек против войната. Те са го намерили вече. Когато намажат този абсцес, мирът ще дойде.

Помнете: Тази година носи големи благословения за онези, които следват пътя на Любовта и на обичта. Който се държи за старите си възгледи, дълго време ще си блъска главата в камъните. Всички народи, които съзнават, че Бог управлява света, че съществува Божествен ред и порядък в живота, ще бъдат благословени. Онзи народ, който мисли, че той сам може да оправи света, ще си блъска главата, без да постигне идеала си. Къде са великите народи и великите хора, които мислеха, че ще оправят света? Къде е Александър Велики? Къде е Наполеон? Един Александър Велики, един Наполеон сам нищо не може да направи. Светът се нуждае от множество велики хора. Всички хора трябва да станат велики. Само така светът ще се оправи.

Кой човек е велик? – На когото светлината никога не изгасва. Каква лампа е тази, която ту светва, ту изгасва? Радвайте се, ако лампата ви постоянно свети, защото зад нея се крие нещо разумно. Такава лампа е човешкият разум, зад който се крие човешкият дух. От вашите глави зависи как ще възприемете тази година светлината, която иде от разумното, от Божественото Начало. Тази светлина ще ви направи щастливи. Всеки иска да бъде щастлив и се пита как може да придобие щастието. Много просто. Който приема чистата светлина и топлина, чистия въздух, чистата вода и чистата храна, може да бъде щастлив. – Отде иде щастието? – От едно Начало, Което никога не се изменя. Всичко може да се измени в живота, но Божествената светлина, топлина и сила – никога. Божественото е неизменно. Достатъчно е да се докосне То до човека, за да му донесе всички блага, всички радости в живота. Дето отсъства Божественото, там са всички мъчнотии и страдания. Това е признак, че човек е излязъл от границите на Божественото Начало.

Следователно, който се опита през тази година да излезе от границите на Божествения ред и порядък, сам се излага на страдания.

През тази година не се позволява на никого да греши. Не се позволява никаква лъжа, никаква кражба; не се позволява никакво зло; не се позволява на човека да продава мозъка си или сърцето си. Досега мнозина са влагали мозъка си за откриване на оръдия или оръжия за спасяване на своя народ. И след това ще го патентоват. Единственото оръжие, което ще спаси всички хора, всички народи, е Любовта. Хората трябва да се въоръжат с новите пушки, с новите оръжия на любовта. Тя дава оръжията си в ръцете на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Няма по-силно оръжие от човешкия ум, от човешкото сърце, от човешката душа и от човешкия дух. Какво друго по-силно оръжие ще търсите от тях? Който упова на човешкия порядък, на прах ще стане. Който упова на Божествения порядък, ще мине през процеса на възкресението. Иде вече епохата на възкресението, когато хората няма да умират. Под „смърт“, „умиране“, хората разбират ограничаване на човека, затова се страхуват. Всъщност не е така. Турете запетая след буквата „у“, да я отделите от следващите две срички и ще разберете смисъла на думата „умира“. „У – мира“ означава влизане на човека в света, т.е. в Божествения мир, за да се свърже с великите души, които ръководят съдбините на човечеството. Ако растението влезе във връзка със слънчевите лъчи, съдбата му е решена. Ако водата не влезе във връзка със слънчевите лъчи, и нейната съдба е решена. Всяко нещо, което не е във връзка със слънцето, е лишено от живот и от развитие. Всяко живо същество, което не е свързано с Божественото Начало, с Бога, само се излага на смърт.

Мнозина и до днес още спорят, съществува ли Бог. Те искат доказателства за Неговото съществуване, без да подозират, че най-доброто доказателство е тяхното съществуване. Ако Бог не съществуваше, човек не би дошъл на земята. Значи, човек съществува, защото преди него Бог съществува. Животът и смъртта са

доказателства за съществуванието на Бога. Който приема Бога в себе си, той живее; който Го отхвърля, той сам се осъжда на смърт. Казано е, че БОГ Е ЛЮБОВ. Любовта пък ражда живота. Въпреки това, има хора, които искат да бъдат щастливи без Любов. Това е невъзможно. Те гледат на любовта като на нещо детинско. Не е така. Любовта ражда мисълта, чувствата, делата. Тя ражда великите хора. Тя ражда всичко велико в света. Вън от любовта няма никаква реалност. Тя е единствената реалност, от която произлиза всичко. Любовта е родила музиката, изкуството, науката, религията. Да търсиш музика, изкуство, наука и религия вън от Любовта, това значи, да не разбираш нищо. Без Любов няма развитие. Идеята за Любовта трябва да проникне в умовете, в сърцата и в душите ви. От Божията Любов излиза светлина, която озарява човешките умове; топлина, която облагородява човешките сърца, и сила, която укрепява човешката воля. Който приеме тази Любов, всичко може да постигне. Какво трябва да направи човек, за да възприеме Любовта? Да излезе вън от къщата си и да се изложи на слънчевите лъчи. Те ще проникнат в неговия ум, и ще го озарят. Трябва ли да плати нещо за тези лъчи? Както приемате слънчевите лъчи, така ще възприемете и Божията Любов. Ако речете да плащате, никога не бихте се изплатили. Лесно ли е да излезете на повърхността на земята, да видите слънцето и да ви озари, ако се намирате на дълбочина шест хиляди км в земята? Колко време бихте изразходвали, ако от центъра на земята искате да излезете на повърхността? Благодарете, че сте на повърхността на земята и ви е нужна само една минута, за да излезете вън и да ви огрее слънцето. Колко време се изисква докато отидете при Бога? Достатъчно е само да помислите за Бога и вие сте вече при Него. – Къде е Бог? – Излез вън от себе си и ще Го видиш. Ако мислиш, че Бог не съществува, че хората са лоши, че животът няма смисъл, ти си на крив път. Ти доброволно слизаш към центъра на земята. Знай, че

всичко, което Бог е създал, е добро. Че съществуват противоречия в света, това не е твоя работа. Не се спирай на противоречията.

Защо съществува войната? Трябва ли хората да воюват? Войната е противоречие, причините на което се крият в далечното минало. Понеже Бог превръща злото в добро, и войната ще донесе някакво благо на човечеството. За хората войната носи нещастие и смърт, но за великите същества тя е представление. Както актьорите умират на сцената и възкръсват зад сцената, така и участниците във войната ще възкръснат. Бог ще им даде нови тела по-здрави и по-красиви, с нови и здрави крака, ръце, очи и глави. Хората минават и ще минат през големи страдания, но след това ще се възрадват. Страданията представят материал за съграждане на бъдещите човешки тела.

Сегашните хора живеят повече за себе си, отколкото за ближните си. Те се затварят в черупките си и мислят само за себе си. Войната ще ги застави да отворят касите си, да отворят умовете и сърцата си, да извадят всичко, което са крили в тях. Тя ще ги накара да се откажат от своето користолюбие. Иде краят на користолюбието. Иде краят на живота на гъсениците. Досега хората са били гъсеници, гризали са листа и са мислели само за себе си. Свършва се този живот. В четири-пет години те трябва да се излюпят, да станат пеперуди. – Искаме да си поживеем още. – Как искате да живеете: като гъсеници, или като пеперуди? Не можете да живеете повече като гъсеници – свърши се животът на гъсениците.

От 1943 – 1946 година се поставят основите на нов живот. Идат благоприятни условия за нова култура, за Божествен живот. Ще каже някой, че иска да види поне един ангел от Божествения свят. Много ангели са слезли на земята, не само един. Ако не ги виждате, вината е във вас. – Защо? – Не се обичате. Не можете да видите едно същество, докато не го обикнете. Мислите ли, че хората се виждат? Те виждат сенките си, а не своите души. Красиво нещо е човешката душа.

Казваш: видях един човек. Видял си сянката му, а не самия човек. Да видиш душата на човека, това значи да се разтвори цял свят пред тебе. Тогава ще кажеш: Има смисъл да видиш човека и да го възлюбиш. Бог създал човека, вдъхнал през ноздрите му и той станал жива душа. И след това ти казваш: Не ме интересува този човек, не ме интересува онзи. Бог се интересува от човека, а ти, подобният му, не се интересуваш от него. Това е неразбиране на нещата. Ако хората не се интересуват един от друг, какъв смисъл има техният живот? Вложете в ума си мисълта: БЕЗ ЛЮБОВ НИКАКВО ПОЗНАВАНЕ НЕ Е ВЪЗМОЖНО. Щом любите, ще се познавате. Щом любите ще видите и човека, и ангела. Срещнете ли човек, който е готов да ви услужи, ще знаете, че той е ангел. Той се усмихва и казва: На ваше разположение съм. Готов съм да ви услужа на всяко време. Когато имате нужда от мене, потърсете ме. Ако не любите, колкото и да викате за помощ, ни глас, ни услишание.

Днес всички хора искат да влязат в Царството Божие без Любов. Те искат да намерят Бога без Любов. Това е невъзможно. Като не прилагат любовта си, искат доказателства за съществуванието на Бога, търсят Го тук или там, но не могат да Го намерят. Какви доказателства са нужни за това? Аз, който живея, търся Бога в себе си и Го намирам. Той говори, и аз слушам гласа Му. Той ми казва: Върви в Моя път; не обиждай никого; не мисли лошо за никого; обичай хората, обичай всички живи същества. Ако те ухапе комар, духни го, не го убивай; ако те ухате муха, духни я. – Защо да ме хапят? – Че и хората хапят. При това, техните жила са по-големи. Често хората си причиняват по-големи пакости, отколкото животните им причиняват. Понякога това е за добро. Така познават какво се крие в сърцата им; така се познава на какво уповават хората в живота. Достатъчно е да бръкнете в джоба на човека и да вземете кесията му, за да познаете на какво разчита той. Ако изгуби присъствието на духа си и своя

вътрешен мир, той уповава само на парите. Няма защо да се страхувате. Парите текат, както тече водата. При която чешма и да отидете, ще напълните кесията си. Който е изпразнил кесията ви, имал е добро намерение. Все едно, че е излял водата от шишето ви, за да го напълните отново с прясна и чиста вода.

„Много вода не може да угаси Любовта“. Любов, която може да се гаси с вода, не е истинска. Любовта преобразява всички живи същества; тя преобразява света. Това става моментално, а не по еволюционен път. Великите хора – поети, писатели, музиканти, художници, учени, оратори работят под влиянието на Любовта. Колкото по-силна е Любовта им, толкова по-велики са те. Колкото по-малка е Любовта им, толкова по-обикновени са те. Следователно, комарът е комар, защото любовта му е микроскопическа. Любовта на мухата е една степен по-висока от тази на комара. Всяко живо същество, малко и голямо представя някаква степен на Любовта. Значи, Любовта се проявява в различни степени. Човек е изявление на висока степен на Любовта. И волът има любов, но като се наяде, не знае как да благодари. Благодарността е висша проява на Любовта. Като се нахрани добре, волът оставя изверженията си на нивата за тор. Това е неговата благодарност. Ако човек за направеното му добро от някого не благодари, а говори лоши неща по негов адрес, той постъпва като вола. Това е стар навик, от който трябва да се освобождавате. Ако не се откажете доброволно от старите си навици, ще дойдат страданията. Те ще ви заставят да се изправите. Дойдат ли страданията, понасяйте ги с търпение. Не казвайте на другите, че трябва да търпят, но вие бъдете търпеливи и така ще дадете пример.

Да се върнем пак към цифрите на новата 1943 година. Единицата, в началото на годината показва, че Бог е застанал на първо място и гледа какво правят хората. Тройката на края на годината представя Божественото Начало, което има отношение към хората. Тези две

числа – единицата и тройката – ще преобразят света. Как ще го преобразят? – Незабелязано. Ако сте болен, неразположен, ще легнете да спите и на сутринта ще станете здрав, бодър, с добро разположение на духа. Къде отиде болестта ви? Къде отиде вашето неразположение? – Новият живот дойде и преобрази всичко. Щом влезе Любовта в човека, превръща всичко на добро. Тя разсейва съмненията, решава противоречията, стопява мъчнотиите. Повярвайте, че можете да носите Любовта в себе си. Повярвайте, че можете да имате по-висока степен Любов от миналогодишната. Не се задоволявайте с Любовта, която сте имали през 1942 година, защото тя унищожи милиони хора. Любовта, която 1943 година носи, ще върне на хората онова, което 1942 година им отне. Как ще познаете, че всичко е върнато? – По радостта, която ще изпълни сърцата на всички хора. Там, дето хората умират, растенията живеят. Ако не можеш да живееш там, дето хората умират, ти не носиш Божественото в себе си. Дето е Любовта, там всичко расте, цъфти и се преобразява.

Вярвайте в Любовта, която иде сега. Новата година, 1943, заедно със следващите три – 1944, 1945 и 1946, носят добри условия за проявяване на Любовта. Използвайте тези условия, за да поставите нова, здрава основа на своя живот. Използвайте добрите условия, за да проявите чертите на новите българи. – Кои са новите българи? – Които работят като пчелите. Те ходят от цвят на цвят и събират мед за своя господар. Техният Господар не прилича на онези пчелари, които за да извадят мед от кошерите, избиват пчелите. Така е било някога; сегашните пчелари постъпват по друг начин – пушат пчелите и така вземат меда им. И това не е правилно. Истински българин е онзи, който се разговаря с пчелите. Той се обръща към тях с молба, да му дадат малко мед. Пчелите се събират на куп и го оставят свободно да си вземе мед; колкото иска. Те вярват, че като си вземе, той ще остави и за тях. Трябва ли добрият човек да говори за себе си? Достатъчно е

да се приближи някой до него, за да почувства неговата доброта. Така се познава и справедливият, и разумният човек. Всеки трябва да излъчва това, което Бог е вложил в него.

Какво се иска от сегашните хора? – Разумно гледане на живота и на природните явления. Като вижда изгряващото слънце, човек трябва да знае, че Бог се проявява чрез него. Като вижда звездите, да знае, че и чрез тях Бог се проявява. Бог е навсякъде и във всичко – в мъглата, в облаците, в дъжда, във вятъра и в бурята. Как се отнася към мъглата онзи, когото преследват разбойници? – С благодарност. Мъглата скрива следите му. Щом се вдигне мъглата, разбойниците лесно ще го уловят. Търсете във всичко Божия Промисъл. Участващите на бойните полета виждат Божия Промисъл и там. Понякога войникът минава под град от куршуми, без да го засегнат. Шинела му може да надупчат, но той остава непокътнат. Това показва, че Божественият живот предпазва хората от всички страдания и нещастия.

Днес всички хора, всички народи се запитват: Кой ще донесе мира? Отде ще дойде мирът? – Мирът ще дойде от Божественият свят. Трима велики хора го носят вече. Те са измислили цяр против войната. Той е ароматен като парфюм. Като пръснат войната с него, тя веднага ще престане. Колкото да ви искат за този лек, не се скъпете, щедро плащайте. Заслужава да се намажете с него. С едно намазване или напръскване, всички рани, всички страдания ще изчезнат. Щом се напръскате с новия парфюм, вдигнете знамето на свободата, запейте и си кажете: Всичко върби на добре. Няма защо повече да се смущаваме. Ще служим на Бога с радост и с Любов. Досега служихме на хората, отсега нататък ще служим на Бога. Годините 1943, 1944, 1945 и 1946 носят благоприятни условия за съзнателна работа, за служене на Бога. Нека всеки в себе си пожелае да Му служи с любов, и то в най-малките работи. Не се стремете към велики работи – те са достояние на Бога. Не мислете, че вие ще оправите света. И това е

работа на Бога. Помогнете на едно цвете, на една малка рекичка или поточе, на едно изворче. Малките работи са за човека, а големите – за великия и мощен Божи Дух.

Кога ще дойде мирът? – Още малко остава. Засега две трети от света са за мира, една трета за войната. Когато и последната трета даде думата си, мирът ще дойде. Ще кажете, че новата година е дошла вече. Според нас новата година ще стъпи на прага от 22 март нататък. Наблюдавайте как цъфтят цветята. Както се разпукват цветовете един след друг, така ще дойде мирът. Истински ученият вижда това по съчетанието на звездите, на планетите, в изгряването на слънцето. Това са сили, чрез които духовният свят се изявява на земята. На времето си Христос говореше много на учениците си, но на въпроса, кога ще стане това, за което им говори, Той казваше: Не е ваша работа да знаете времето. Сега и аз ви казвам: Мирът ще дойде, но кога, не е ваша работа. Кога изгрява слънцето, и това не е ваша работа. Който иска да го посрещне, ще излезе вън да чака. – Колко време ще чака? – Най-много 12 часа. Казвам: Излезте вън да посрещнете изгряването на слънцето. Издигнете се над себе си, над обикновените условия, над дребнавостите на живота. Само така ще видите изгряващото слънце и ще се ползвате от неговите лъчи.

Всеки се стреми към Слънцето на живота, към Бога и Го нарича свой Баща. Докато работите на човека вървят добре, Бог е негов Баща. Щом изгуби нещо, разколебава се, забравя, че разполага с голямо богатство. Може ли синът на богатия Баща да се нарече сиромах? Кой може да го обере? Никой не може да обере онзи, в когото Любовта живее. Той трябва да бъде готов да дава. Срещне ли някой, който мисли да го обере, той сам трябва да го спре и да запита колко пари са му нужни да му даде. Ако сте богати, не поставяйте ближните си в изкушение. Отворете се за ближния си, както се отваряте за своя възлюбен. Като срещнете възлюбения си, вие се разговаряте с него,

споделяте всичко, което преживявате. Вие се отваряте за него, и той се отваря за вас. Оттук вадим заключението: Говорете за Любовта си само на онзи, който разбира, но не и на онзи, който не разбира. Учителят преподава с Любов на онези ученици, които се интересуват от предмета. Интересувайте се и вие от Любовта на Бога, слушайте какво ви говори, за да не изгубите добрите условия. През тези години. Той е предвидил нещо добро за всички хора. Ако изгубите условията, които те носят, мъчно ще ги намерите. Досега сте правили много погрешки, пазете се да не правите нови. Никакво колебание, никакво съмнение в Любовта. – Какво ще стане със света? Кога ще дойде мирът? – Бог ще донесе мира. Кога ще дойде мирът, това е Божия работа. Мирът ще дойде, когато Божията Любов проникне в умовете и в сърцата на хората. Има признаци вече за това – външни и вътрешни. Днес народите се бият и пак говорят за справедливост. Това показва, че Божественият принцип работи в света. Следователно, в света владее известен ред и порядък, а не анархия и безпорядък.

„Много вода не може да угаси Любовта“. Щом е така, пазете се и вие, мъчнотиите на този свят да не угасят вашата Любов. Който има Любов, трябва да излезе из областта на мъчението. За любящия е страданието, а не мъчението. Той носи страданията си с Любов и с приятност. За него страданието е благословение. То подмладява и облагородява хората.

Приемете Любовта, дайте място на Бога в сърцата си, за да се подмладите. Да преустроите своя организъм, да превърнете неприятелите си в приятели. Тогава няма да срещате разбойници, които да ви обират, но ще срещате ваши братя, които търсите от хиляди години. Като ги намерите, ще съжалявате, че не сте ги срещнали по-рано.

Помнете: Годините 1943, 1944, 1945 и 1946 ще бъдат години на опознаване с онези, които любите и които ви любят. Опознаването на

онези, които се любят, носи благословение на целия свят. Всички народи трябва да се опознаят, понеже те носят известни блага едни за други. Такъв е законът в Божествения свят. Всеки народ, който вижда в лицето на другите народи свои неприятели, не разбира Божиите закони. Народите трябва да се опознаят, да се разберат като братя и да си подадат ръка за взаимна работа.

Желая всички хора и всички народи да се опознаят в името на Любовта, за да приемат БОЖИЕТО БЛАГОСЛОВЕНИЕ.

ПОЗДРАВЯВАМ ВИ С ОПОЗНАВАНЕТО В ИМЕТО НА ВЕЛИКАТА БОЖИЯ ЛЮБОВ.

13. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя срещу Новата 1943 г. – 24 часа. София – Изгрев.

СЪОТНОШЕНИЕ НА ТЯЛО И ПРИДОБИВКИ

Добрата молитва

Венир Бенир

(Направихме следното упражнение: Ръцете настрани, лявата ръка пред дясната с допрени пръсти. Лявата ръка движим по дясната, пред гърдите и настрани. Същото движение и с дясната ръка. Няколко пъти.

Ръцете настрани, трептения на дланите. Ръцете изопнати високо над главата с допрени пръсти. Сваляне ръцете до темето на главата и дланите се поставят в една плоскост. Издигане ръцете нагоре над главата. Няколко пъти.)

Какво означават две прекръстосани линии? Елементарни работи са, но ще видите каква философия има. Единият знак е за събиране, а другият – за изваждане. Допуснете, че събирате две кучета, които не се обичат, на едно място. Какво ще има да ги събирате? Давене ще има, лаене ще има. Като съберете две котки, които не се обичат, какво ще има? – Ще има един скандал. Ако съберете две нееднородни мисли, какво ще имате до себе си? – Ще има един скандал. Ако съберете две мисли, които си хармонират, ще имате едно миролюбиво настроение.

Допуснете сега, че имате минус две кила жито. Ако 2 кила жито посеете в земята, то е минус. Минус две кила дадете като храна на един кон, минус две кила изядете вкъщи, какъв ще бъде резултатът? Сега вие говорите за знаците, трябва да ги владеете. Минусът да го владееш да те слуша, плюсът да го владееш, да те слуша. Вие говорите за плюс, който не ви слуша; вие говорите за минус, който не

ви слуша и за равенство, което не ви слуша. И разбойници, след като спечелят плячката, равно я разделят. Не мислете, че равенството разрешава всички противоречия в живота. Щом имаш една отрицателна мисъл, или трябва да я посееш в земята, или трябва да я дадеш на някой кон, или – на един човек. Резултатите ще бъдат различни. Ако храниш едно приятно чувство към една котка, какъв резултат ще имаш? Все ще имаш нещо, но какво? Обичаш една котка, влезе вътре в стаята, помърка, дадеш ѝ хляб, седне на стола, умие се малко, после пак мече, отвориш ѝ вратата, излезе навън. Какво си придобил с туй влизане и излизане на котката? В дадения случай котката е професор, ти си ученик. Предаде ти урок, умие се, казва: Значи така ще се държиш чист – едно елементарно правило. После като влезеш вкъщи, ще поздравиш всичките хора, както тя поздравлява, ще намериш най-удобното място към всички. Благоприличие трябва. Професорът предаде урока и казва: Моля, отворете вратата. Ти отвориш. Сега ти не чувствуваш, че си ученик, пък котката е професор. Казваш: влезе тази котка. Професорът влязъл, предал своя урок. Твоят професор от невидимия свят дошъл с котешки автомобил. Професорът влиза с автомобила в къщата ти.

Някой човек ви обещава нещо. Обещанието какво е? Плюс ли е или минус? Обещае да ви направи една услуга, какъв знак е? – Плюс. Има знаци още: „х“ – за умножение; „:“ – за деление. Сега трябва да се спираме върху малките работи. Човек за да образува един характер, за да разбира силите на природата, да може да се ползува, той трябва да обръща внимание на малките работи. Ако една дума не знаете как да я произнесете, за пример как произнасяте на български думата „добро“? „Добро“, „добро“, ударението се мени. Във втория случай значи доброто е турено на някой човек. „Едно добро“ казваме, на жена ли е турено или на дете? От среден род е думата. Доброто не може да се тури на жената. Значи доброто е свойство на децата. Мъже и жени

го вземат назаем от децата. Туй определение не го знаехте досега. В разместването на тия вътрешни знаци в човека се раждат противоречия. Ако турим знака на събиране, какво трябва да събереш или какво трябва да извадиш? Ако туриш знака на умножение, какво трябва да умножиш, ако туриш знака на деление, какво трябва да делиш вътре в себе си? Човек какво може да дели вътре в себе си? – Дайте ми един пример на вътрешно деление. Да кажем, имаш две ябълки, мислиш да дадеш едната на друг. Какъв е този процес? Ако имаш две ябълки, дадеш едната, процес на деление ли е? – Процесът на делението разбира, една ябълка да я разделиш на две. Делиш ябълката на две, на три или на четири. Може ли да разделите една своя хубава мисъл с друга? В дадения случай вие самата мисъл не може да я разделите. Но от една мисъл излиза известна енергия и от тази енергия на мисълта може да дадете, да отделите. От енергията на мисълта и от енергията на едно чувство може да разделите. Енергията, която се образува от чувството, може да разделите, част от тази енергия може да отделите. Трябва да имате една ясна представа, щом говорим за деление на енергиите, които произтичат от чувствата и мислите. Всяка енергия, която произтича от мисълта, може да отделиш. Ако съберете най-неспособните ученици в едно училище, какъв резултат ще имате? Имате два процеса, събирате неспособните ученици, събирате и способните. Процесът е един, но ще имате два различни резултата. В единия процес вие ще изгубите повече енергия, не ще изгубите, но ще изразходвате повече енергия. В другия случай – по-малко. В единия случай енергията ще се пласира, в другия няма да се пласира или може би дълго време се изисква, докато се пласира. Често вие събирате неспособни мисли. Дойде една мисъл, втора, трета, събирате ги, направите цял клас, разсъждавате, мислите и резултатът е равен на нула. След като сте работили един час, решението е вече нула. За пример обидил ви някой и вие

мислите как да го обидите. Пишете една статия, втора, трета, четвърта, станете сутринта, отхвърлите всичките статии, казвате: Няма да му пиша нищо, отхвърляте, каквото сте решили. Ако бяхте написали статията против него, какво щяхте да получите? – На какво отгоре дойдохте до заключение, че не трябва да му пишете, (че трябва) да го оставите. На какво основание решихте да не му говорите нищо? Или казвате: Аз ще му дам да разбере. Цяла нощ мислите, цяла нощ искате да му дадете да разбере, а призори се отказвате. Той е приел по радиото всичките ваши излияния, неговото радио беше отворено и каквото му говорехте цялата нощ, той го прие. Как ще си обясните, че при изгрева на слънцето на сутринта казвате: Нищо няма да му говоря. Вие му говорихте, вие се споразумяхте. Той се извини и затова вече му прощавате. Цялата нощ ако не бяхте му говорили, той нямаше да се извини. Той казва: Направих това нещо, аз се извинявам. Ти извиняваш погрешката. Ставаш сутринта и казваш в себе си, аз му прощавам. Това е психологически процес. Все трябва да има едно разрешение. Ако няма, напразно е всичко. Вие бихте тъпан. За пример на таралежа като биете тъпан, какво прави? Стряска се той. Като удариш тъпан, той се стряска и туй го наричат, че той играе.

Сега какво ви дава повод, че трябва да обидите някого? Някои от вас са учители и на някой ученик тури зъб. Коя е подбудителната причина? За пример онзи, който не е музикален, като дойде при една цигулка, ще я вземе, ще я разгледа, ще я тури настрана. Който е музикален, след като я разгледа, ще дрънне на четирите струни, дали е нагласена добре. Който не е музикален, няма да обърне внимание дали има струни или не, вижда – прилича на цигулка. Онзи, музикалният, ще види, че има струна. Ако не е нагласена, ще я нагласи, ще си даде мнението, дали е хубава.

Та казвам: всякога, когато човек е способен, всяка една мисъл трябва да се изглади, всяко чувство трябва да се изглади, да се видят основните качества, които мисълта има. Сега трябва да разгледате едно основно качество. Под думата „добро“ какво разбирате в най-простия смисъл? Какво е вашето определение за добро? Казвам „добър човек“, „правдив човек“, „разумен човек“, после – „образован човек“, „културен човек“ – това са все различни идеи. Кога един цигулар е добър? Ако искате да знаете, ще гледате кутията на цигулката каква е, какво положение, цигулката в какво положение се намира. Как ще познаете дали е правдив, справедлив? Да допуснем, че вие сте музикант и искате да знаете добър ли сте или не? По музикален начин как ще познаете дали сте добър? Искате да се проявите. В музиката може да проявиш дали си добър или не, може да проявиш дали си справедлив или не, музикално да провериш дали си добър или не. Как ще познаеш музикално дали си добър, дали си справедлив и дали си разумен? Те са първите психологически наблюдения.

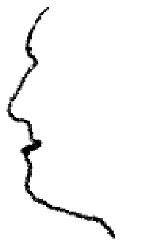

Фиг. 1

Туй изкуство ли е (**Фиг. 1**)? – Сянка на изкуство. Къде е същественото в тази картина? Какво означава тази, долната устна? Този човек е винаги недоволен. Когато си недоволен, долната джука изпъква. Психологичен процес е това. Понеже се занимава с физическия живот, той нямал материал да си образува носа. Горната бърна не може да се сформира. Понеже горната бърна е умственият

свят, а долната бърна представя чисто физическия свят. Долната бърна показва, че във физическо отношение има достатъчно материал, плътна е долната бърна. Горната страда от немотия, беднотия. Горната бърна е бедна, долната е богата, доста богата. Горната е сиромахкиня. Устните трябва да бъдат еднакво богати; и горната, и долната бърна да бъдат еднакво богати. Във възприемането и в даването да бъдат еднакво богати, защото в дадения случай горната бърна предава, а долната възприема. Активна е в предаването. Законът е там, ако ти нищо не дадеш, не може и да възприемеш. Който не дава, не може и да възприема; който не възприема, не може и да предава.

Фиг. 1

Туй представя човешкото чело (**Фиг. 2**). Ако вие се качвате нагоре, ще имате усилено изказване. Като се качите горе, на темето, ще имате уравновесяване. Нагоре като се качвате, правите усилие да се качите нагоре. Та по някой път вие се спирате върху тия процеси, искате постоянно да слизате. Невъзможно е постоянно да слизате и постоянно да се качвате е невъзможно. Правиш усилие да се качиш, ще дойдеш до една точка, дето трябва да слезеш. Вие туй не го вземате предвид и се намирате в противоречие. Казвате: Дотегна ми да слизам. Не трябва постоянно да слизаш. Щом ти е дотегнало да слизаш, за да смениш своето психологично настроение, ще започнеш качването нагоре. Ти може да започнеш да се изкачваш направо по отвесната линия нагоре. Много стръмно е.

В линията 1 стръмнината се намалява, тя е по-наклонена. В 2, в 3 още повече. В този случай кой път бихте избрали от тия четирите? В дадения случай психологически трябва да знаеш кой път да хванеш. Имате 4 пътя да постигнете целта си горе. Ако тръгнете по най-стръмния път, ще изхабите много енергия. Ще съкратите времето, но когато се качите горе, ще бъдете преуморен, няма да можете да се ползувате от придобитото. За пример често казвате: Трябва да бъдем добри. Кой е пътят на доброто? Кога човек е добър? – Всеки човек е добър. Когато има най-малката спънка. На годината има една спънка, тогава човек е добър. Или, когато някой няма нищо да го тревожи, когато няма никаква спънка, той е добър.

В съвременния живот всичките хора се занимават с живота на другите хора, не със своя живот. Човек се занимава повече с другите хора, не със себе си. Срещнеш някого, видиш носа и казваш: Крив му е носът. Не забелязваш, че можеш да видиш, че и твоят нос е крив. Видиш някому веждите, намериш, че не са добре устроени или че са груби. Занимаваш се целия ден с чужди работи. И как няма да остареете, като се занимавате с чужди работи. Аномалия е това. Всяко впечатление дисхармонично те притеснява. Човек вижда две котки се карат, седи и гледа представлението на тия, това ще ти повлияе. Примири тия котки. Най-малкото – вземи едно камъче и хвърли, да избягат. Карат се две котки, ти кажи: Аз съм господар, в мое присъствие не позволявам да се карат слугите. Някоя сестра може да носи чадър, с чадъра може да влезе вътре. Да допуснем, че някъде видите две мравки се карат, примирете ги, не допускайте във ваше присъствие скандал. Минавате някъде и виждате, че един камък се качил отгоре на другия. Вземете този камък, който е отгоре, и му кажете: Нямаш право да седиш на гърба му. В дадения случай само ония камъни, които привличат вниманието ви, тях ще снемете. Ако можеш да отмахнеш този камък, то е много тежък, ще го оставиш. За

малките камъни е тук въпроса. Ако бихте направили това в една година, ще видите какъв резултат ще имате, какъв нов подтик, каква нова енергия ще потече в живота ви. Ние оставяме нещата в живота. Една мисъл потиска друга, едно желание потиска друго, една постъпка потиска друга. Че как ще се възпита човек, ако една мисъл потиска друга? Премахни тази мисъл, която потиска. Кажи: в мое присъствие не позволявам една мисъл да потиска друга, едно чувство да потиска друго и една постъпка да потиска друга. Не позволявайте това. Вие позволявате всичките скандали вътре във вас и искате света да се оправи. То е невъзможно. Аз, казва, няма да оправя света. Ти няма да оправиш света, но в себе си човек не трябва да допуска една мисъл да потиска друга, там трябва да има хармония, равенство. Да допуснем сега, че една мисъл те потиска. Една мисъл на правдата и една мисъл на добротата те потиска. Казвам: Много добър си. Защото справедливостта изисква един човек да бъде енергичен? Вие считате, че един човек е добър, а оставяте една мисъл да потиска друга. Децата се бият, за да не им разваляте хатъра, оставяте ги. При учителя идват и казват: Двама ученици се бият. Той казва: Няма какво да ги бия вече, набиха се, работата е свършена. Аз ако съм, ако се бият двама ученици и единият ударил една плесница, а другият ударил две, аз как бих постъпил? На онзи, на който са ударили две плесници, на него ще дам две ябълки. А на онзи, на когото е ударена една плесница, ще му дам една (ябълка). На бития ще му дам две ябълки. На другия понеже му е ударена една плесница – една ябълка. Казват: Биха се двама души. Казвам: Колко ти удари? – Две плесници. Дам му две ябълки. На когото е ударена една плесница – една ябълка. Туй как бихте го разрешили? Две плесници няма разрешение. Като му ударят две плесници, имам съображение. Въпросът не е разрешен. Защо го ударил два пъти?

Представете си сега, че един карикатурист направи една карикатура и иска да я разнася из града. Често като идете в Америка, ще видите, че има хора, които разнасят карикатурите на художниците. На гърба носи карикатура, той върви отзад на гърба с карикатурата. Мен ми разправяше един българин, който бил в Бостън. Гледам един ден един висок господин 2 метра, облечен в царска мантия, корона на главата, казвам си, как туй величие да ходи тъй с такава хубава мантия между толкова много хора, като погледнах – на гърба му има обявление, целият гръб е пълен с обявления. Отпред е с мантия, а отзад – с обявленията на някаква фирма. От главата до петите обявления на гърба на царя. Сега, често когато вие се дразните, носите тия обявления. Ангажирана е една фирма. Отпред царят е много добре облечен, но отзад са обявленията на фирмата. Има един свят, който ни ангажира и ние ставаме смешни, много изкусно ни ангажира, на гърба са турени всички обявления, трябва да се пазиш. Царска мантия не искаме. Различни обявления имаме, някой път вие се разсърдите, набръчкате челото. Вземете огледало, че се огледайте, вижте дали ще се харесате, наблюдавайте себе си. Не свързвайте тия ваши състояния. Гледайте се в огледалото и вижте кое не харесвате и каквото не харесвате, изправете го веднага. Вашето неразположение ще изчезне. Изправете линията на веждите, на устата, погледът ви има един особен ъгъл. Въдворява се едно хубаво настроение. Ако не се огледате, ще минат два-три часа, ще махате с едната си ръка, с другата си ръка и след туй въпросът ще свърши. Нали някой път, когато човек е гневен, ако вие искате да видите погледа му, вие го гледате, пък той гледа на друга страна, отклонява погледа си, не иска онзи поглед, защото в едно добро състояние от очите излизат лъчи. Има едни добри лъчи, които излизат от очите, и те имат особена форма. Човек, който е едновременно добър и справедлив по какво се отличава? За пример той ще забележи, че вие сте тих и спокоен, но

има във вас нещо отпуснато, ще забележи някакъв недъг в дрехите. Добър човек е, но той се свил надясно, лявото рамо издигнато. Като дойде справедливият, ще покажете това положение, не е разумно, той се изпъчи, вдигне дясното рамо повече, отколкото трябва. Може 1/10 от :н: [?] да се е повдигнал или няколко си. Нагоре рамото е повдигнато. Ненужно е това. Разумният казва: Туй положение не е справедливо. Справедливият казва: Тъй да се наведеш на едната страна, не е добре. Нагоре като вдигаш рамото си, не си справедлив. Ако дойде най-после любещият, той ще намери и в разумния погрешка. Често вие ръката си като я свиете в лакътя, я държите назад. От какво произтича? На кой моторен център се дължи? Може да турите 10 ученици да седнат на столове и на всеки стол турете по една тънка игла, свързана с конец. Без те да знаят, опъне се конеца и иглите боднат всекиго. Ще видиш кой ученик колко е чувствителен, какво движение ще направи. Сигурно е, че движенията ще бъдат много разнообразни, че всеки ученик ще прояви особени качества. Поглежда стола, вижда, че няма нищо. Има един разказ за един лекар, който имал много пациенти и някои като идвали, се захласвали. Той направил столовете си с игли. Като заседне пациентът дълго време, той потегли конеца, свързан с иглата, убоде го и той скочи. Погледа, погледа и казва, че ще си ходи вече.

Природата е толкова умна, че е турила доста игли. Заседиш се някъде и някой път те бодне нещо в рамото. Един неестествен живот имате. Като те бодва, тя ти напомня нещо. В един хармоничен живот всичките тия неща ще изчезнат.

За втория път да нарисувате 3 картини, скици: едната да означава доброта, другата – справедливост, а третата – разумност, тъй както вие ги разбирате. Дали е вярно или не, това не е въпрос. Да видим как ще турите идеята.

Всеки може да направи това. Тази линия на челото показва вглъбеност, възприема впечатленията в себе си. Веждите са пасивни, хвърлят сянка и впечатленията са много дълбоки. Да не ви е страх. Съвременните хора прекарвате голяма част от времето си в бездействие. Трябва да формирате челото си, трябва да формирате веждите си и лицето си, очите си, после носа, устата, да изваете брадата си. Всеки от вас трябва да бъде скулптор. Гледам, всеки един от вас рисува донякъде и после съвсем е загазил, погледнеш този – скулптор рисува хубаво, после в зрялата възраст в и старините. Вие не дръжте в ума си, че природата е справедлива. Мислите, че природата постъпва както хората, че и тя си има свои любимци. Когото обича, гали; когото не обича, мачка го. В природата няма такива работи, тя е идеална майка. Тя постъпва много справедливо, във всички други може да се съмнявате, но щом дойдете до природата, дръжте мисълта, че в нея не може да има пристрастие, понеже това е изявление на самата нея. Тя организира много справедливо.

Някой път вие се сърдите, не е лошото в сръднята. Казвате: Не се сърди. Аз, ако бих писал една книга, щях да дам известни правила. Трябва да знаеш колко време да се сърдиш. В дадения случай ти е позволено 10 секунди да се разсърдиш, а ти цял час се сърдиш. По някой път трябва да се смееш. Колко трябва да се смееш? Една минута, а ти си се смял половин час, изразходвал си много енергия. Позволено ти е да плачеш 5 минути, а ти си плакал цял един час. Излишно е плакането. Думата."плака“ на български има два смисъла. „Плака“, глаголът „плача“, и „плака“, на която се пише. Да плачеш, има нещо, за което плачеш, но с плача трябва да се изчистиш. Плачът чисти съзнанието, чисти очите да виждат ясно. Чисти съзнанието да възприемеш светлината и да имаш правилно понятие. Човек, който разумно плаче, правилно трябва да вижда хората. Който не плаче разумно, често в сълзите се образува една кал. Един плач има, който

чисти калта, тъгите и скърбите чисти. Не е лошото, че си се разгневил, но си се разгневил повече, отколкото трябва. Всяко нещо е определено колко да трае, ако не спазваш туй време, там е всичката погрешка. Да се разгневиш за една минута отгоре, ставаш енергичен, после пак ставаш весел. Намръщиш се, направиш няколко движения, разсърдиш се, после отиде сръднята. Сръднята е естествено положение, но не на място. Тя трябва да се прекрати. На физическото поле завзема повече място. После си много внимателен, страхлив, казва: Много благоразумен е. Никакво благоразумие няма, страх има, мълчи от страх. Този страх има определено време. Не, човек трябва да бъде безстрашен, но в даден случай страхът е предпазителна мярка. Щом си слаб, иди на някоя канара горе, а неприятелят да е долу. Онзи, който е слаб, да е горе, а силният да е долу. Който е силен, долу при канарата казва: Слез. Слабият горе казва: Ще си помисля. Казвам: Ще слезе ли от канарата? Онази котка, която гонят кучетата, тя се качва горе на дървото, много умно разрешава въпроса. Казва: Какво искате? Кучето казва: Слез долу. – Няма какво да слизам, ти се качи. Ако то рече да се качи, тя ще му даде такъв урок, че втори път кучето няма да иска да се качи. Ако ние не прилагаме знанието (......), човек трябва да работи върху своя ум, върху сърце то си и тялото си. Вие седите и казвате: Колко хубави движения правим някой път с ръцете. Колко хубави движения може да се правят с краката. Трябва да се учите (Учителят показва разни движения на ходене), не че е лошо това, но в природата няма излишни работи. Едно движение погълва друго. Дисхармонично е. Едно движение е една идея. Щом се даде една психологическа форма, тя да се разрешава. Да кажем, имате отношение А:Б, да допуснем „а“ е ученик, „б“ е учител. Отношение имат. Какво отношение имат? Ученик като влезе в класа, не може да заеме катедрата. „А“ е изключено да заеме катедрата, той ще вземе обикновен стол и после пак ще заеме катедрата. Ако „а“ е професор, а

„б“ е ученик, тогава, „а“ ще заеме катедрата, а „б“ ще вземе обикновен стол. Вече имате едно определено понятие. Въпросът е разрешен. Ученикът трябва да учи, професорът ще говори, а ученикът ще взима бележки и върху тия бележки ще прави своите заключения. После ще го изпитват. Всякога вие имате известни преживявания. Всичките преживявания се дължат на професора, който ви е говорил. Вие не съзнавате, че сте ученици. Имате ученици върху гнева, практически един опит може да направите, за да знаеш какво нещо е гневът, за да имаш едно понятие за гнева, трябва да се разгневиш. Професорът казва: Тъй както си се разгневил, опиши гнева, не считай, че гневът е лошо нещо. Опитал си захарта, като си я опитал, ще я опишеш. Гневът опитваш и него ще опиташ, ще покажеш как се е изменило състоянието и след туй как си добил своето равновесие. Тия състояния вие ги считате неестествени, направите погрешка и професорът ви покаже, че имате грешка. Не е лошо, че погрешката е станала, но ще опишеш естественото положение на погрешката на какво седи и ще се оправи тази погрешка. Казваш, защо направих погрешката? То е опит, предметно учение е. Трябваше в училището като си, да направиш погрешката, не може да не направиш погрешка. Съдията, когато съдят някого, щом е казал някои нецензурни думи, казва: Кажи как му каза? И онзи ще каже какво е казал. Може за една дума да те турят в затвора. Съдията ще каже думата тъй, както е казана, и се отбелязва там.

Та казвам: Онова, което става в нас, съдията казва: Кажи го как беше? Ще го кажеш тъй, както е, да се констатира фактът. Казваш: Аз не искам да го казвам. По-преди си го казвал, а сега не искаш да го кажеш как е. Да кажем, вие пишете любовно писмо. Не е лошо, че сте писали едно любовно писмо. То е един опит. Но любовното писмо не е съдържателно, не издържа критика. Една десета от любовта няма вътре, няма сладчина. Аз съм чел доста любовни писма, но имам

доста силен вкус, някои писма са горчиви. Тук-там ще намериш някое писмо да е сладко. Едно любовно писмо сладчина има. Някой ви каже една любовна дума и веднага почувствуваш нещо много приятно. Откъде е дошло? Значи нещо си почувствувал много приятно. Казваш една дума и вече може ясно да определиш каква е. Много приятна, фина дума. Всичкият живот, това е предметно учение. Вие се учите и не съзнавате. Благодарете на природата, че ви учи, тогава ще имате съвсем друг език. Казвате: Днес ми се случи едно голямо нещастие. То е предметно учение. Изучавал си предмета на лъжата, или изучавал си предмета на убийството, или предмета на кражбата. Считайте всичките неща на мястото си, като не ги изучавате както трябва, това е на място.

Често вие страдате от илюзии. Съвременната наука показва, че човек може да умре от внушение. Осъден някой престъпник на смъртно наказание. Казвам му, че ще го накажат вече, правят една малка резка на врата и зад гърба му оставят вода да капе капка по капка. След като капе така час и половина, той мисли, че кръвта му тече и умира човекът. Привидно натискат врата му и той като мисли, умира. Вие често си въобразявате неща, които не съществуват. 75 % от всичките ви впечатления са илюзии, 25 на сто е вярно, а 75 % са неверни от впечатленията, които имате. Затуй трябва да бъдете много внимателни, после трябва да вярвате. Казват: Бог е Любов. Вие още нямате туй съзнание, че Бог участвува в цялата природа и взема участие във всичко. Понеже ни е дал абсолютна свобода, никога не спира процесите, оставя всеки процес да върви, не коригира процесите, той няма да спре процеса. Някой може да иска да те убие, но малко ако помръднеш – и ще замине куршумът. Ще направиш известно движение в себе си. Измени своята мисъл, своите чувства, своите постъпки, направи едно малко отклонение. Не трябва да се спъне целият процес.

Сега казвам: Ще нарисувате три картини: едната да представя доброто; другата – справедливостта; а третата – разумността. Знанието е ценно. Всяко знание микроскопически може да се приложи. Доброто може да се прилага не в своята максимална програма. Справедливостта може да се прилага и разумността. Всичко може едновременно да се прилага. Художеството може да се прилага. Вие ако не рисувате на физическо поле, умствено нарисувайте една картина. Вие искате да бъдете добри, но не знаете как. Казвате: Аз искам да бъда добър. Кое за доброто трябва да се измени? Трябва да стане в тялото една промяна. Казваш: Аз искам да стана справедлив, трябва да стане една промяна в ръцете. Казваш: Аз искам да бъда разумен, в лицето, в челото, в мускулите трябва да стане промяна. Ако тази промяна не стане, ти не можеш да бъдеш разумен. Ако тази промяна не стане 6 ръцете, справедлив не може да станеш. Ако в брадата не стане малка, микроскопическа промяна, добър не може да бъдеш. Всичките добрини имат отражение в тялото. Най-малките отражения са признак за присъствието на тия добродетели вътре. Животът не е из въздуха. За пример: имате уста посинели, туй показва, че кръвообращението ви е слабо. Започнете да дишате и след време започват да стават червени, кръв приижда в устата. Изпращайте повече кръв в устата. Носът ви се сплеснал. Не дишате дълбоко. Щом влиза въздух, поставя доста енергия и носът ви е станал обемист. Ние искаме да дойде всичко наготово. Добрият човек трябва да бъде отличен ученик, да учи, да работи върху носа си. Не цял ден да работи, пет минути за ушите си, пет минути за устата си, пет минути да веждите си, пет минути за челото си, за разните части да работи, 5 минути за ръцете си, за краката си. Казвате: Много време ще ми вземе. Ако 20 години работите така, ще имате много големи постижения. Ние искаме да бъдем добри, да имаме една програма определена. Искам да бъда добър певец. Преди да стана добър певец,

челото трябва да се разшири отстрани, трябва да стане промяна в гърлото, след туй дробовете да добият по-голям обем. Трябва да бъдат не сплеснати, но широки. Ако тия промени не дойдат, аз не мога да бъда добър певец. За да бъде добър певец, човек трябва да подобри дробовете си, да стане подобрение и в неговия ларинкс и в края на челото отстрани трябва да стане преобразование. И в широчината на неговите рамене трябва да стане една промяна. Ако не станат тия промени в тялото на човека, той не може да бъде добър певец. Най-първо какво е тялото, на него можем да знаем колко сме успели, до каква степен сме достигнали в развитието. Тялото представя сума на всичките процеси, които човек е минал през вековете, неговите умствени способности, духовни и физически.

Сега изпейте „Духай ветре!“ Божието слънце грее.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът!

14. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 22.1.1943 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ПРИЧИНА, ПРОЯВА И РЕЗУЛТАТ

Отче наш. Духай, ветре

Имате ли зададена **тема №4**? – Имаме да начертаем профила на разумния, добрия и справедливия човек.

Сега, кои са чертите на умния човек? Вие как определяте умния човек? Като кажете „умен човек“, каква е идеята в ума ви? Като кажете „умен човек“, много умен, интелигентен, имате ли някакво определение?

Фиг. 1

Може ли този да бъде умен (**Фиг. 1**)? Колкото челото е по-полегато, интелигентността се намалява. Интелигентен е този, на когото перпендикулярът, издигнат от долната част на носа, да опира до челото. Човек с изпъкнало чело не показва, че е интелигентен. Показва човек със своите хипотези и теории в живота и иска да намери причините. Умният човек се занимава с природата, туй, което е създадено. Умният човек има за цел да учи природата. Този /Учителят показва чертежа/ няма за цел да учи природата, той учи човешкия свят, литературата, учи този философ какво е казал, онзи философ какво е казал, природата много малко го интересува. Под „умен човек“ разбираме човек, който се занимава с природата, конкретно с онова, което природата е създала. Що е „добър“? Овцата показва доброта, трева пасе. Тъй щото за добро, избирайте овцата. Всеки човек, който мяза на овцата, е добър; който не мяза на овцата,

не е добър. Сега как ще определите справедливия човек? Справедливият е петел. Ако искате справедлив, петелът е справедлив. Като намери едно зрънце, вика всичките кокошки, казва „Да мине от мен“. Щом намери много зрънца, пак ги вика. Щом намери едно зрънце, никога няма да го глътне изведнъж, ще повика другите, ще каже „елате“ и като го изядат, приятно му е. Справедливостта в петела е естествена. Той е справедлив, без да мисли за това. За пример, кой от вас, като намери ябълка, ще я сподели? – Той ще я изяде. Намерите един лев, ще го турите в джоба. В малките работи човек се познава. Справедливият човек каквото и да намери, не го туря в джоба. Кой от тия е справедлив? – /Учителят показва чертежите, които са на дъската – на дъската има три чертежа/. Този мяза на един учител, който търси някой виноват ученик, който направил някоя погрешка, да го бие. То е за ред и порядък. Като влезе някой учител в класа, търси има ли някаква погрешка. Има справедливост, но е свикнал да търси виновния. Има учители, на които е приятно да плашат учениците. Вие наблюдавайте някой човек, който е справедлив, какви черти има на челото, на устата, каква е долната част на неговата брада. Справедливият има по-строги черти. По-опънати черти, мустаците на справедливия са прави. Тия хора със закръглените лица не са справедливи, те прощават лесно, понеже сами правят погрешки. На справедливия лицето е продълговато, мустаците са опънати. Прави линии има, веждите са малко свити, устата прибрани. Има една естествена справедливост, за която аз говоря. Справедливият човек е, който иска да сподели благата, които има, с окръжаващите. Сега вземете справедливостта на един съдия. Ако искате законна справедливост, търсете съдии, които дълго време са съдили, около 30 години, и вече имат една очертана съдийска справедливост, те гледат на законите. Не е лесна работа. И по себе си може да наблюдавате. Когато някой път се харесвате, че сте умен, наблюдавайте се в

огледалото. Някой път се чувствувате добър, пак се огледайте в огледалото. Някой път се чувствувате строг, справедлив, пак се наблюдавайте. Ако искате себе си да наблюдавате, може да изучавате себе си, понеже различавате тези състояния. Чувствуваш, че си умен, казваш: Не съм толкоз глупав, него ден погледни се в огледалото. Някой път казваш: Много съм глупав. Наблюдавай се и ще видиш, че има голяма разлика между едното и другото състояние. На добрия човек устата са винаги отпуснати. Онези, които не са добри, устата са прибрани, има нещо деформирано в устата. Сега много нещо, много общо е казано. Деформиране на устата. Едната страна на устата може да е по-малка, не е правилно разпределена. Природата изобщо геометрически е проектирала, с прави линии. Разумността проекция има, проекция има и на доброто, и на справедливостта. Върху всички качества, които човек има в себе си, природата е наложила известни черти. Някъде са малко тия черти. За пример вземете страхливия човек – има известни черти, които показват на неговото лице, че е страхлив. Ще забележите една неустойчивост на мускулите. У страхливия има едно движение на мускулите, неустойчиво движение на лицето. Колкото човек става по-безстрашен, мускулите стават по-устойчиви, под контрола са на човешката воля. Колкото повече е страхлив, мускулите не са под контрола на неговата воля. В себе си може да различавате три състояния. Когато човек е интелигентен, живее в светлина. Като мисли, винаги излиза светлина – той е интелигентен. Присъствието на интелигентност се отличава в съзнанието, че има повече светлина. Щом имаш повече светлина, ти си интелигентен. В добротата чувстваш, че има светлина, но чувстваш че имаш и повече топлина. Имаш една естествена топлина, една вътрешна топлина в организма, която дава широчина на разположението. Добри чувства имаш. То е

доброта. В справедливостта винаги има присъствие на известна сила, искаш всичко да бъде в ред и порядък, в разумен порядък.

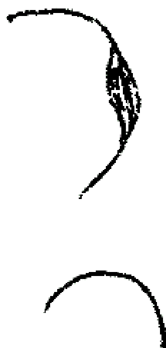

Фиг. 2

Имате такова ухо (**Фиг. 2**). Този човек, на когото ухото в средата е вдлъбнато, не е активен. В средата на ухото е волята. На някои хора тази част е изпъкнала. Такъв човек е активен. У животните ушите са заострени. Имате едно котешко ухо. На туй ухо ти не може да разчиташ. Кой от тревопасните има такива заострени уши?

Тази черта на човешкото ухо показва, че този човек е добър, справедлив и умен. Когато долната част на ухото е развита, месеста, това показва дълъг живот. Някой път месестата част е малка, туй показва, че животът е по-къс. Ред поколения животът е бил къс. В ред поколения, които са живели дълъг живот, меката част е по-дълга. Хора, в които меката част е по-дълга, произтичат от дълговековен живот. Меката част показва качеството на живота. Горната част на ухото показва чувствата. Някой път горната част показва чувственост, но то е вече по-висши морални чувства. Изобщо тази линия, ако е добре развита на един човек, той е добър, справедлив, умен и честен. Природата винаги туря геометрически бележки. Ако изучаваме черепите, които имат завършен характер, много добре е поставен черепът. Контрасти трябва да имаме, за да може да правим сравнения.

Трябва да ви покажа един човек, който е безсъвестен, да ви покажа каква форма има черепът и друг, в който съвестта е много силно развита, и тогава може да забележите различието. В контраста трябва да вземете един със силно развит и друг със слабо развит център, и тогава ще видите разликата. Оттам може да правите разликата за посредствените типове. Защото в природата има едно усилие, човек трябва да има една съвършена форма. Някои хора имат унаследени много хубави форми и вследствие на това са по-добри. Той е като войник с много добро оръжие, много добре бие. Въоръженият с по-слабо оръжие бие по-слабо, и разумните хора са въоръжени. Разумният човек е добре въоръжен. Добрият човек е добре въоръжен. Справедливият човек е добре въоръжен.

Този, както е нарисуван /Учителят показва тема 1/ е много активен[92]. Има едно несъответствие между горната част на главата, която е много добре развита, и горната част на ухото, която е много добре развита. Както е горната част на главата, той е имал добри условия, но не е слушал, оставил работите да преминат. Имал добри условия, баща му бил добър, но той нашироко се държал. Туй показва горната устна както е турена, искал да си поживее. Той не е лош, благороден е. Но помнете, той иска да се покаже пред хората, че е добър, че не е грубиян. Иска само да си поживее. Носът му както е турен, показва, че мисли, но не иска да разрешава никакви философски въпроси, да си върви всичко тъй, кой ще оправи света, не го интересува. Той не е тщеславен. Тази линия на долната устна, разстоянието от чупката на брадата до устната е малко, не е дебела тази част. Ако е дебела, показва тщеславие. Когато се говори за родовите работи, разбираме, че ред поколения – 100, 200, 300, 500, 700 – поколения как са живели, за постъпките на които не сте отговорни, но

[92] Не са открити тези рисунки, наречени „теми“.

носите техните черти. Един негър носи черен цвят на племето. Ще кажете, защо е попаднал там – не че е виновен, но наследство е. Защото ако един бял има сношение с една черна жена, може в първото поколение да излезе бяло; първото дете може да бъде бяло, но ако не излезе първото дете бяло, в четвъртото поколение ще излезе майката. Бащата заминал, няма го и в четвъртото поколение погледнеш между черните – едно бяло. Черните показват откъде излиза туй бяло. Ако една бяла жена има черен мъж, в четвъртото поколение ще излезе черното – или в първото, или в четвъртото черното излиза. Няма в природата нещо скрито – покрито, което да не се разкрие. Черният цвят има една по-гъста материя, която поглъща светлината. Чувствителността е погълнала светлината и вследствие на това се образува черният цвят. Образува се повече пигмент, който поглъща светлината, и дава повече удобства на сърцето, отколкото на ума. Черната раса е хроника за падението на хората. Когато човек е съгрешил, е влязъл в черния цвят. Отклонил се от правия път на своето умствено развитие.

Тази черта на брадата /Учителят показва тема 1/, както е издадена брадата, показва, че се поддава на възпитание. Може да му се въздействува. Кривата линия на горната бърна показва готовност да възприема. Ако другарите му го извикат да отиде да бере ябълки, готов е да иде с тях, за хатър иска да услужи. Иска да има доброто мнение на своите приятели. На всички иска да угоди. И той сам страда с тях заедно някой път, това показва горната бърна.

Често съм привеждал примери из американския живот. Американците са доста находчиви. Мисля, че е било в един от университетите в Америка. Председателят на щата имал син в университета и той идва с едно малко файтонче, карано от едно конче, и отива при ректора на университета и иска да поговори с него. Като излиза, вижда, че неговото файтонче заедно с кончето е

горе на покрива на университета. Студентите го качили горе на покрива. Той не може да го снеме и трябвало да плаща на други хора, за да го снемат. Не може да хване тия студенти, не може нищо да им каже. Един ден тия студенти изнесли една крава на третия етаж, която била на директора на университета, и директорът трябвало да хваща хора, за да снемат кравата отгоре. Директорът бил доста умен и решил да им даде един урок. Студентите измислили да крадат дини от един близък бостан и решили да занесат там файтона на директора и да го оставят, та да кажат, че той ходил да краде дини. Отишли веднъж, разглобили файтончето на части, занесли го в бостана, сглобили го и го оставили там. Директорът се престорил на студен и им казал: Момчета (.......), никога оттам насетне те не направили подобна шега. Всички подигравки престанали, нито крава се качила на третия етаж, нито файтон отишъл на покрива на университета. Един път учениците на варненската гимназия не си знаели урока по геометрия, учителят им бил чех, доста дребнав човек. Него ден те не били готови – за да се освободят, знаели че учителят го е страх от жаби, турили 5-6 жаби в катедрата на учителя дето стои каталогът. Влиза учителят, бръква да вземе каталога и като отваря чекмеджето, жабите изскачат. Веднага той напуска класа и отива в дирекцията. Иде директорът, разправят се и целият час минава. Кой турил жабите, не се знае. Сами влезли жабите.

Как ще определите тази тема? Има ли разлика между умен, справедлив и добър? Има една естествена доброта /тема 2/ – тъй, както са подрязали косите, е модно, това мъж ли е или е жена? Този като дойде /показва справедливият/, ще ти даде един морал. Преди това ще ти разкаже цялата своя история. Казва: Научете се от моята опитност. Много съм страдал, много ми е патила главата. Ако не искате и вие да патите, вземете пример от мене. Този, който е начертан за добър, показва, че рокля няма, недоволна е, как е станало,

че шивачката да не ушие роклята. Може ли такова нещо? Аз съм виждал жени, когато роклите не са хубаво ушити, казват: Може ли такова нещо, да не ти ушие роклята, както трябва? Едно недоволство има в нея. Какъв свят е днешният? Недоволна е как тъй шивачката да не разбира, че тя иска хубава дреха. Веждите както са направени, са повече на сърцето, както са дигнати нагоре, показва, че повече са ангажирани чувствата. Добринка е тази /Учителят показва, която е представена за справедлива на тема 2./ Като влезе няма да те обере. Кой от тия трите е добър, кой е справедлив, кой е умен? /Учителят показва, тема 3/ – тя е по-художествено нарисувана./ Какъв характер има първият, вие как го схващате? Като го гледате, какво впечатление добивате? /Учителят показва тема 4 / Този, първият, показва, че пет пари не дава. Третият показва, като отиваш на пазар, да се пазариш, че може да те изиграят. Както е представен първият показва, че не се тревожи. Този е доста спокойна натура /третият/. Тази брада е голямо отклонение /третият/ от хора на природата, от естествения ред на нещата – има нещо изкуствено, вметнато в брадата. /Учителят показва първият/ Този е най-добрият, този е най-справедлив /третият/. В справедливостта брадата играе важна роля. Няма какво да съжалявате, че не сте представени добре, защото големи художници има, които рисуват, без да знаят къде се намира добротата, не знаят къде се намира доброто. Не знаят как да го поставят. Едва в последните времена започват да различават. Художниците са много наблюдателни. И вие наблюдавайте себе си, наблюдавайте вътрешните състояния, наблюдавайте и светлината, която е във вашия ум, топлината, която е в слънчевия възел, и силата, която се проявява във вашето тяло. Те са важни неща, които всеки може да ги наблюдава. Светлината е свързана повече с мозъка, топлината е свързана с кръвообращението, силата на човека е свързана с всички

функции на тялото. Тия неща може да ги наблюдавате по-лесно, правете ваши наблюдения.

Изпяхме песента „Аз мога да любя“. Пишете върху **темата №5** „Разлика между материален, идеален и реален живот“. По какво се отличава материалният, реалният и идеалният живот? Ако не може да пишете, поне мислете върху него. Това е една тема да мислите. Учителките, като дойдат на великден, да донесат темите си. Имайте предвид, че в материалния живот имаме неподвижност, в реалния имаме подвижност, а в идеалния живот имаме красота. В материалния живот преобладава материята. В реалния преобладава силата, в идеалния преобладава разумността. Точно определено е. В материалния човек материята преобладава. Реален човек е човекът на движението – малко материя, много сила. Материалист е онзи, който има много материя, малко сила. Реален човек е, който има малко материя, много сила. Идеален е, който има малко материя, малко сила, а голяма разумност. Силата в сравнение с разумността е по-малка в идеалния човек. В тия двата свята ако искате да образувате сила, ако се превърне повече материя, може да образувате сила. Вземете в един облак колко материя има, а каква грамадна сила се развива. В гръмотевицата милиони волтове има. Човек в малко материален живот може да развие голяма сила. Когато човек иска да си почине от активността, да стане материалист, тогава ще намали деятелността. Когато искаш да си починеш умствено, тогава ще станеш реалист, ще увеличиш движението. Човек трябва да свърже материалния живот с реалния и идеалния, тогава започва да мисли. Който не може да прави връзка между материалния и реалния свят, мисълта му е слаба. Или може да се постави другояче: причина, проява, резултат. Причината е мисълта, проявата е реалността, материята е резултат. Винаги слизаме в материята до материалния

живот. Лоша причина, лоша проява, лош резултат. Добра причина, добра проява, добър резултат.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

15. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 29.1.1943 г. Петък – 5 ч. с. София – Изгрев.

ПРЕВЕЗЛО, СТЕНИ И ДЪНО

Отче наш

Имате ли тема зададена? – Имаме. Как сте я развили?

Прочете се темата.

Пишете върху следната **тема №6**: Как се прави доброто в материалния свят, в реалния и в идеалния свят? Или второто **тема №7** „Как се поправят погрешките в материалния, реалния и идеалния свят? Един много философски въпрос. Дали може да напишете нещо, е друг въпрос, като мислите върху него, ще бъде добре. То ще бъде козметика. Като капне няколко капки, ще замирише на хубаво.

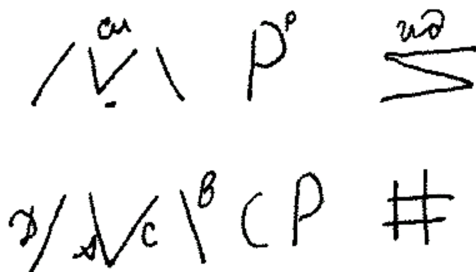

Фиг. 1

Геометрически изразени са материалният свят, реалният и идеалният (**Фиг. 1**). Материалният свят е да пълниш кофата, реалният свят е да носиш кофата, а пък идеалният свят – изпиваш кофата, каквото си турил, да го изпиеш. Това е геометрически представено. Това е само едната страна. Светът има три допирни точки. Всяка идея, всяко чувство, всяка постъпка има три допирни точки. Когато тия допирни точки не се явяват в съзнанието, човек не може да произведе една мисъл, не може да произведе едно чувство, една постъпка, неправилни са постъпките. Всякога, когато се изгубват трите

подбудителни причини у човека, всякога неговата мисъл, неговото чувство, неговата постъпка са неправилни, погрешни. Туй, което не виждаш, туй което не слушаш, туй което не помирисваш – това са трите неща: помирисване, слушане и гледане. Имаме две други неща: ядене и пиене. Дуализмът в света се дължи на това, че липсва третият елемент. Погрешките произтичат от яденето и пиенето, защото имаме само две, няма го третото. Погрешката става в яденето и пиенето. Ева сбърка не когато видя плода, но когато го пипна и изяде, нямаше допирна точка. Кое липсва в яденето? В яденето когато липсва любовта, всякога може да стане погрешка. При всяко ядене, което става без любов, може да стане погрешка. Кога човек яде с погрешка? Когато му дават рициново масло, то е за поправка, не е за ядене. Когато му дават горчиви хапове, е същото. Следователно всяка мисъл, в която Любовта не присъства, винаги произвежда помрачение. Във всяко чувство, в което Любовта не присъства, се появява изстудяване. Във всяка постъпка, в която не присъства Любовта, се ражда насилие.

Геометрически като погледнете, линията „А“ е успоредна на линията „Б“, линията „С“ е успоредна на линията „Д“. Тия двете линии, които са неуспоредни – С и А, образуват едно течение и като слезете, ще се намерите в един конус с вода, те се пресичат. Като слизаш по тия линии, образува се една пресечка, където хората се намират в затворен кръг, следователно този ъгъл трябва да се подигне. Само така може да живееш в туй положение. Тия линии са подвижни. Изискват се ред математически доказателства, как се образувало движението. Трябва да се яви едно чувство, една постъпка. Не е лесна работа да образуваш една мисъл; да дадеш ход на една мисъл. Не е лесна работа да дадеш ход на едно чувство. Не е лесна работа да дадеш ход на една постъпка. Като дадеш ход на мисълта, винаги ще се яви светлина. Като дадеш ход на чувствата, винаги има

омекване, топлина има. Топлината е свързана с мекотата. Светлината е свързана с широтата. Дето има светлина, има широта, всякога светът е широк. Там, дето има постъпки, там се явява силата. Всякога, дето има постъпки, има сблъскване. Хората се сблъскват в движението. Ако светът, в който се движиш, не е широк, винаги ще дойде сблъскване. В един свят на движение ти не може да вървиш в права линия. Допуснете сега, че има да дадете хиляда лева някому. По колко начина може да се издължиш? Ще кажеш: Нямам пари. Човекът казва: Аз искам да ми платиш. – Нямам. – То е друг въпрос. – Трябва да ми платиш. Както аз ти дадох парите, трябва да ги върнеш назад. Как аз имах да ти дам, а ти нямаш да ми върнеш. Това е невъзможно, юридически не е право. Аз, като искаше ти, имах, ти сега, като взе от мене, казваш, че нямаш. Не говориш истината. Имаш, само че не искаш да дадеш нищо повече. Някой път казвате: Аз мога да го направя. Ти си можел да вземеш парите на заем, а не можеш да ги платиш. Значи имал си сила да идеш да ги вземеш, сега не ти останало сила да ги платиш. Няма никаква логика в това. Там, дето има изтичане, има и втичане. В природата е така. Там дето има изтичане има и втичане, не може да има изтичане и да няма втичане, не може да има втичане, без да има изтичане. Те са неща невъзможни. Кога човек трябва да каже „Аз не мога“, и кога човек трябва да каже „Мога“? При какви условия можеш да кажеш „Аз мога“ и при какви условия можеш да кажеш „Аз не мога“? Много лесна работа. Всякога, като вземеш пари на заем, кажи: Аз мога да ги върна. Аз мога да ги платя. А преди да си взел парите, кажи: Аз не мога да правя дългове. Всякога направения дълг мога да го платя. Всякога можеш да кажеш: Аз не мога да правя дългове. Да казваш, че не можеш да платиш, логически не е право. Нито математическо отношение има, нито геометрическа проекция има, нито е материално, нито е реално, нито е идеално. Ще кажеш: Не мога да

правя дългове, нищо повече. Казвате: Как да не мога да правя дългове? Една кофа, която няма вода, може ли да я изпразниш? Какво ще изпразниш от празната кофа? Може ли да изпразниш празната кофа? Дългът е напълнена кофа, която може да изпразниш. Що е дългът? Дългът е пълна кофа. Да я платиш, значи да я изпразниш. Не си направил дълг, празна е кофата. Какво ще изпразниш, няма какво да изпразваш, защото няма нищо в нея. Вие туряте идеята, че пълната кофа не може да изпразните, пълната кофа не може да подигнете. Представете си, че аз ви казвам тъй, идеално ви говоря. Казвам: Изпразнете тази кофа. Няма нищо, няма дръжка отгоре, пълна е с вода. Как ще хванеш тази кофа, като няма превезло? Ти гледаш, няма никаква кофа. Как ще хванеш, как ще изпразниш идеалната кофа? Казвате идеално: Аз ви обичам. То е празна кофа. Вярвайте в тия работи. Казва: Обичам ви, пък то нито превезло има, нито кофа има. В нея има някаква проекция, 6 която няма никаква реалност. Туй не е решение на задачата. Представете си, че вие идвате при мене с една идеална кофа. Вземам, че ви наливам масло. Къде ще иде маслото? – В земята. Вие ми поднасяте една идеална кофа, наливам маслото и после казвате, че нищо нямате, ще се извинявате, че кофата била пробита. В съвременния свят, ако се разгледат научно всичките идеи на хората, ще се види колко неща са неизяснени. Често светът е пълен само с идеални кофи. Пълен е с материални кофи и е пълен с реални кофи. Сега, каква е материалната кофа, каква е идеалната кофа и каква е реалната кофа? Аз да ви представя: идеалната кофа е превезло без кофа. Реалната кофа е с превезло и със стени на кофата, но без дъно. Материалната кофа е с дръжка, с дъно и със стени – и трите свята в едно. Дъното е материалното; периферията на кофата – реалното, а дръжката на кофата – идеалното. Що е превезлото? – Идеалната страна на кофата. Стените, това са реалното, дъното, това е материалното. Без превезло, без стени и без дъно нещата са

непонятни. Имате една нова обстановка, едно ново обяснение на материалния, реалния и идеалния свят. Някой път казвате: Неразрешен въпрос. Някой път мъчнотията е в идеалния свят, че дръжка няма кофата. Някой път мъчнотията е в реалния свят – стени няма кофата. Някой път мъчнотията е, че дъно няма кофата. И дръжката е потребна, и стените са потребни, и дъното е потребно. Когато в идеалния свят на мен ми казвате, че нещо не може да го направите, аз мисля, че вашата кофа няма дръжка. Казвате, че в реалния свят не може да го направите. В моя ум седи идеята, че стени няма кофата. Казвате: в материалния свят не може да го направя – дъно няма кофата. Казвам: Тогава ще идеш в идеалния свят да си купиш една дръжка на кофата. Когато казваш, че в реалния свят не може да го направиш, казвам да съградиш стените на кофата. Когато казваш, че в материалния свят не може да го направиш, за да го направиш, дъно ще туриш. Много лесна работа е. Ето дъното, ето стените, ето и дръжката (**Фиг. 2**). /*Учителят начерта*/.

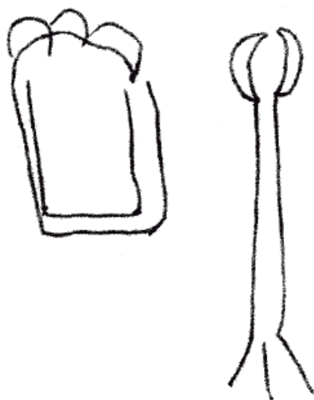

Фиг. 2

Ето реалния свят. Това е един цвят. Корените са в материалния свят. Стъблото е в реалния свят, а цветът в идеалния свят. Това съществува в природата. На всяко цвете корените представят

материалния свят. Стъблото, което израства нагоре, това е реалният свят, там текат соковете. Идеалният свят е дето се събират нещата, това е цветът и плодът. Всяко житено зърно, всеки ябълчен плод показва разрешението на задачата. Погледнеш ябълката, задачата е разрешена. За тебе остава да изядеш ябълката – да изпразниш кофата. Кой от вас не може да изяде една ябълка? Откъснеш една ябълка, изядеш я, ти изпразваш кофата. Ако нямаше никакъв плод на дървото, не може да изпразниш никаква кофа. Туй, което природата прави, и аз може да го направя. Туй, което природата не прави, и аз не мога да го направя. Или, англичаните имат едно изречение, което, преведено, значи: Каквото хората могат да направят, и аз мога да направя, каквото всичките не могат да направят, и аз не мога да направя. Казвате: Аз не мога да разреша тази задача. Какво разбирате под думите не „може да разрешиш задачата"? Понеже кофата или превезло, или стени, или дъно няма. Когато кажете, „Аз това не мога да направя", едно от тия три неща в дадения случай се подразбира: или че дъно кофата няма, или стени няма, или превезло няма. Защото превезлото трябва да има къде да я хванеш. Стените са потребни, за да се хване превезлото, а дъното е необходимо, за да се захванат стените и да се образува една кофа. Вие сега решавате въпроса, може ли да донесеш вода без кофа? Представете си, че на вашата кофа дъното е направено от лед, представете си, че стените са направени от желязо, а пък превезлото е направено от злато. Като дойде най-малката топлина, дъното ще се стопи. И кофата ви ще остане без дъно, ледът се е стопил. Желязото до 400 градуса може да издържа. Като го сгорещите повече и то ще се стопи, ще остане златото. А то ще се стопи над 1200 градуса. Когато се увеличават мъчнотиите в живота, най-първо дъното отива, понеже е от лед. В реалния свят при 400 градуса стените отиват. В идеалния свят при няколко хиляди градуса и дръжката ще изчезне. В моя ум, когато дъното на кофата

изчезва, седи, че топлината е малка, но на нея ледът не може да издържи. Стените са по-издържливи. На 400 градуса и те се разтопяват, не издържат. А само дръжката остава. Понеже дъното на кофата ви е направено от лед, ако е жаден човек, ще стопи дъното и ще изпие водата. Кофата ви ще остане без дъно. Ако иска да се бие с хората наоколо, оръжие му трябва, желязо е потребно. Ще употреби желязото и ще остане само дръжката; понеже му трябват пари да си купи дрехи, ще иде и ще даде дръжката. В идеалния свят обират, дръжките вземат, в реалния свят се бият, желязото вземат; в материалния свят водата пият и дъното отива. Имате ясна представа какво е идеален свят, дето дръжките отиват. Но това е едната страна. Когато въпросът се разрешава, ако сте в идеалния свят, турете дръжките. Щом турите дръжките, създаваш идеалния свят; щом туриш желязото, създаваш реалния свят. Щом туриш дъното, създаваш материалния свят. За туй има една поговорка: От парите никога не харчи от майката. Майката е дъното, направено от лед. Лихвите на парите харчи, майката никога не харчи. Като похарчиш майката, всичко ще престане. Не сечи дървото, реалното не сечи. Чакай дървото да се разлисти, да даде плод; не отсичай реалното. Хората правят погрешка, като отсичат едно дърво. Те нарушават реалния свят. Идеалното изисква да вземеш плода и да не чупиш клоните. Щом чупиш клонищата, нарушаваш идеалния свят. Щом сечеш дървото, нарушаваш реалния свят. Щом го изтръгваш, разрушаваш материалния свят. Да изтръгнеш нещо, значи да разрушиш материалния свят. Щом отсичаме, разрушаваме реалния свят. Щом ги чупиш, разрушаваме материалния свят. Значи, не чупи, не сечи, не изтръгвай! Онази притча сега се разрешава, дето дошъл слугата и казвал на господаря: Нали сяхме хубаво семе, кой посял плевелите? Да ги изтръгнем ли? – Не ги изтръгвайте, оставете ги да узреят. Не позволявам изтръгване. Туй, което се изтръгва, нищо не

излиза. Когато една идея не ви е понятна, или превезло няма, или стени няма, или дъно няма. Щом има превезло, щом има стени и щом има дъно, тази кофа е разбрана, тази идея е понятна.

Сега проверете вашите кофи имат ли превезла, стени имат ли и дъно имат ли. Сега нали казваме, че човек трябва да бъде хладнокръвен. Защо трябва да бъде хладнокръвен човек? – За да не се стопи дъното му. Ако човек не е хладнокръвен, ако е горещ, веднага ще се стопи дъното. Ако воюваш, непременно стените на кофите ще идат. Не воювай, нищо повече. „Вой“ какво значи? – „вие“. Кучето вие по някой път. Неразбрана работа е. Предсказва някое нещастие. „Бой“. „Бой се“ значи да си смел. Да се боиш от войната. Защото трябва да знаеш, че като удариш противника си, и той ще те удари. На един юнак някой му казва: Знаеш ли че ме обиди? Знаеш ли, че онзи, който ме обижда, го наказвам? – Как го наказваш? Онзи удря плесница на юнака. Този юнак, като му ударил плесница, другият се търколил на земята. Казвам му: Всеки, който не знае как да бие, аз го уча. Аз те уча как да биеш. Като удариш някого и не може да го търколиш, хич не удряй. Казва: Защо ме бие? – Защото не знаеш как да биеш. Аз те уча как да биеш. Като удариш една плесница, да търколиш човека. Не започвайте да разрешавате задача, която не може да разрешите. Намерете някой, който може да я разреши. Или практически казано: Винаги започвайте с леките работи. Започни със задача, която е най-лека, която можеш 101 % да я разрешиш. Започни с това, което може да направиш, да бъдеш силен. Започни тия работи, които може да направиш. Ти казваш: Аз това не мога да направя, аз онова не мога да направя. Съзнаваш едно противоречие в себе си. Земята е направена не аз да я нося, тя сама се върти. Въпросът за движението на земята не трябва да разрешаваме. Въпросът за греенето на слънцето няма какво да разрешаваме. Но отношението ни към слънцето може да разрешаваме. Като съм на земята, какво трябва

да правя? – Може да разрешавам. Понеже съм на земята, какво трябва да правя? – Трябва да правя нещо, понеже имам отношение към слънцето, трябва да зная какво трябва да правя.

Вие сега дръжте кофата в ума си. Да имате една ясна представа, графическа представа за неща, които са отвлечени, които може да приложите в живота. Трите свята, съединени в едно. Свят, който е материален, реален и идеален, е разбран свят. Свят, който е само материален, е неразбран. Свят, който е само реален, и той е неразбран. Свят, който е само идеален, и той е неразбран. Имаш само превезло, какво ще разбереш? Имаш само стени на кофата, какво ще разбереш? Или имаш само дъно на кофата, какво ще разбереш? Съединени в едно, вече имате една идея, която може да разберете. Едно цвете, което има корени, стъбло и цвят, то е разбрано цвете. Всяко дърво, което няма корени, което няма стъбло и което няма цвят и плод, то е неразбрано. Всяко дърво, което не дава плод, отсича се. Зад тия изречения трябва да разбирате съдържанието. Казано е „дърво без корен“. Казват: Това е дърво без корени. Какви са дърветата без корени?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

16. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 5.II.1943 г. Петък – 5 ч. с. София – Изгрев.

ПЪРВАТА ЛЮБОВ

Добрата молитва

Венир Бенир

Каква беше темата за днес? – Как се прави доброто в материалния, реалния и идеалния свят.

Болният човек как ще прави доброто в материалния, реалния и идеалния свят? Може ли да дадете една идея как болният ще прави доброто? във всеки свят ще внесе своето състояние, ще се оплаква, казва: Не знаете ли, че съм болен? Ако е в идеалния свят, ще се оплаква, ако е в материалния свят, ще се оплаква, ако е в реалния свят, ще се оплаква, все ще се различават оплакванията му.

Ако ви обиди една котка, как ще се отплатите за обидата? Представете си, че едно куче ви обиди, как ще му се отплатите? Минавате някъде, залае ви кучето, то ви обиди и изведнъж се нахвърля. То е вече обида. Доста знатен чиновник си, туй куче се нахвърля отгоре ти, обиди те. Никой не му е дал заповед, господарят не му е казал. Той му казал само да пази къщата, а то казва: Никой не може да влезе. Присвоява си правото. Вие как трябва да постъпите с кучето, което ви е обидило? Обида за обида става ли? Ако го обидиш, ще замязаш на него. Вас ви се вижда това чудно. Представете си един човек върви и хвърли кал върху тебе и ти за да му се отплатиш, и ти хвърлиш кал. Той хвърли кал и ти хвърлиш кал, и двамата се окалвате. Казваш: Аз му се отплатих. Каква отплата? Кал за кал, това отплата ли е? Въпросът не се разрешава, не е разрешение за това. Един удари едного по дясната страна, другият му отплаща, удари го по лявата страна. То е хасъл отплата. Единият го удря по дясната страна – значи, мислиш ли ти, каквото правиш? Другият го удря по

лявата, казва: Ти чувствуваш ли, каквото мислиш? Сега, ако някой те удари от дясната или от лявата страна, ударът се различава. Какво значи това (**Фиг. 2**)?

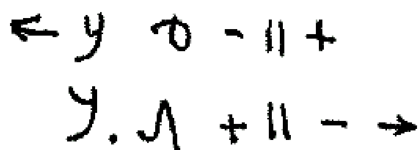

Фиг. 1

Плюс е онзи, който дава, който удря. Минус е който приема нещата. Първо удареният от дясната страна е плюс, после плюсът идва от лявата страна. Ако те ударят от дясната страна, течението отива вляво; когато те ударят от лявата страна, течението е обратно. Единият удар, от дясната страна, отива нагоре, а от лявата страна отива надолу – различават се.

Сега вие често имате препятствие. Някои препятствия идат отдясно, а други идат отляво. Да кажем, вървите по пътя и искате да се отбиете отдясно, не можете, препятствие има, отляво се отбивате. Вляво правите погрешката, защото там има условия. Някой път човек направи погрешка по сърце, защото там има възможност. Някой път по ум не може да направи, заграден е пътят. И да искаш да направиш, не можеш. Влизаш някъде, имаш желание от някой плод от някоя градина да вземеш. Двама души пазачи има – много си изправен. Нищо не вземаш. Минеш през друго място, няма кой да пази, изведнъж погрешката лесно правиш. Ти си направил погрешка, където няма кой да пази. Дойде някой, че ти се оплаква, че са го набили, той иска да знае защо са го били. Много проста работа, защото е слаб. – Що ме биха? – Защото си слаб. Слаб си, мислиш, че си голям, че си обидил един силен човек и той те набил. Казва: На слабия не се позволява да обижда силния. Той казва: Наби ме. – Ще те

набие. Преведете сега, слабият човек какво значи. Слабият човек да не се ангажира да разреши една трудна задача. Слаб си, бил те силният. Преведете сега да осмислите, какво значи слаб човек и какво значи силен човек. Щом не ти стига ума, не се ангажирай да разрешаваш трудни задачи. Трудната задача е силен човек. Не може да разрешиш задачата. Ако си силен човек, не се занимавай с решаването на малки работи. Ако си много учен човек, не се занимавай със събирането на едно плюс едно. Учен човек, философ да се занимава едно плюс едно е равно на две. Какво означава да събереш едно плюс едно? Като събереш една жена и още една жена, правят две жени. Или имате едно дете и още едно дете, правят две деца. Две положителни единици винаги образуват една отрицателна единица. Двама силни хора като се бият, и двамата са слаби. Виждали ли сте борци, петли, след като са се били дълго време, клекнат и двамата с разкървавени глави, туй показва, че са слаби вече. 2 – те показва че са отслабнали. Двама положителни хора за да възприемат едно положително учение, трябва да ги набиеш. Или две ниви, които не са разорани, като ги изореш, те стават способни да ги посееш. Сега трябва да превеждате нещата. Често не правим преводи. Казва: Набиха ме. То е много обикновено да те бият, значи едно плюс едно е равно на две. Или две плюс две е равно на 4. Две отрицателни величини дават една положителна. 4 е положително число. 2 ниви по 2 декара, посети с жито, дават изобилно. 4-те, изобилие, мъжки принцип е, показва изобилие. Що е мъжът? Мъжът е изобилието; туй, което дава. Що е жената? Туй, което взема. Една жена никога не може да я задоволиш. Целият свят да дадеш, жената все ще взема, изтича. Животът никога не може да се задоволи. Животът вечно взема и вечно да му даваш, вечно взема. Някой иска да задоволи някого, ти си тръгнал по кривия път. Ако искаш да задоволиш себе си, то е една задача, която никой досега не я разрешил. Не може да задоволиш и себе си. Защото за да

задоволиш себе си, трябва да умреш, нищо повече. В който ден ти се задоволиш, ти умираш. Като останеш незадоволен, живееш. Недоволството на физическото поле е живот, доволството е смърт. Гледам, някои искат да се задоволят. Ще умрат. Някои от вас искат да имат 500 лева повече заплата. Ще умреш, 3000 са достатъчно. 500 не ти трябват. Влезе един бръмбар в ума ти, мислиш, че като имаш 500 лева, ще станеш човек. Вие мислите, че като свършите втори клас, ще станете поет, заблуждавате се. И втори, и трети, и четвърти и пети като свършиш, ти си туй, което си. Втори клас е работата, която си свършил. Ако във втори клас добре си свършил работата, то е друг въпрос. Да свършиш само втори клас, нищо не значи. Ако във втори клас си свършил нещо, въпросът седи другояче. Казвате: Не ми върви. Ти си при едно дърво, седиш и казваш: Не може ли да падне една ябълка? Представете си, че някой път не пада. Защо не пада? Понеже времето е тихо, не пада. Ако духа вятър ще падне. Като духне вятър, схваща твоето желание, дойде, падат ябълките. По някой път е тихо, спокойно. Казваш: Ти реши тази задача. Вятърът казва: Не разрешавам. Вятърът по някой път усеща, че ще го държат отговорен, казва: Не духам, понеже ще ме държат отговорен. Ти искаш да има вятър. Няма вятър. Какво трябва да правиш? Казват: Потърпи. Плодовете са на 4 – 5 метра високо, на върха, клоните са тънки, да се качиш не можеш, ще се счупи клона. Да хвърлиш камък, да брулиш не е позволено, ще те държат отговорен. Да откъснеш плод, никой няма да те държи отговорен. Ако брулиш, държат те отговорен. В този случай какво ще правите вие? Там е най-трудният въпрос. Сега тази печка като гори, ако затворим комина, какво ще стане, ако няма тяга, веднага ще се напълни стаята с дим. Често вие затуляте вашите комини и всичкият дим излиза. Недоволни сте от себе си. Не затуляйте вашите комини, тяга да има. Да допуснем, че имате трудни задачи. Казвате: Да има някой да ги разреши. Хубаво, какво ще дадеш

за една задача? Аз имам една задача. Аз имам една мекица и още една мекица, колко правят. Две мекици. На мене ми дават една мекица и още една мекица, аз ги събирам. Аз разрешавам задачата, изяждам мекиците. Казвам: Много хубави са мекиците. Хубаво, ти си събрал мекиците, не ги ядеш, дойде едно куче, изяде ги. Кучето разреши въпроса по своему. То казва: Много са хубави мекиците. Вие често оставяте вашите задачи да ги разреши друг. Туй, което изядеш, е разрешено. Туй, което не изядеш, не е разрешено. Туй, за което ти мислиш, то е разрешено. Туй, за което ти не мислиш, то остава неразрешено. Туй, за което работиш, се разрешава; туй, за което не работиш, не се разрешава. Вземете в тесен смисъл. За пример, колко лампи имаме тук? – 6. Хич не обръщате внимание вие, като влизате тук, не се радвате на 6-те лампи. Казвате, че нещо високо ви занимава, но какво възвишено, не го знаете. Ти искаш да станеш цар, ти искаш да станеш учен човек. Когато станеш учен човек, какво ще направиш? Когато нямате работа, аз да ви кажа, две неща трябва да правите: допуснете, че вие не сте чиновник, нямате никаква работа, никой за нищо не ви е ангажирал. Създайте си сами работа. Направете си едно корито, турете го близо до чешмата и започнете да пълните коритото. Като го напълниш, вземи да изпразваш коритото. Напълниш, изпразниш, напълниш, изпразниш. Кажи, свърших работа. Какво? – Напълних коритото, изпразних коритото. Вие нямате работа. Да допуснем, никаква работа нямате, не сте ангажирани. Тогава отворете книгата на вашия живот и вижте кому какво има да давате. 10-20 неща имате да давате, а от някои имате да вземате. Направете сметка, колко имате да давате и колко имате да вземате. Създайте си работа. Аз ако съм на ваше място, ето как ще постъпя: правя една задача психологически. Имам да вземам от 10 души, всичките са богати хора. На 10 души имам да давам, те са бедни. Най-първо няма да ида при сиромасите, на които имам да давам, но ще ида при богатите, ще

взема от тях и ще дам на сиромасите. Ти няма да идеш при сиромаха да се извиняваш, че нямаш. Най-първо ще идеш при богатия, от който имаш да вземаш, и после ще идеш при сиромаха, каквото имаш да му дадеш. Сега във вас, кой е богат и кой е сиромах? Имате нещо да вземате, от кого имате да вземате? Кой е богат? – Сърцето ли е богато, или умът е богат? Сърцето е загазило, борилия е много то. Едно време било много богато, яло и пило, че до уши заборчляло. Умът го турили да му урежда сметката. Умът седи, смята оттук-оттам, оправят се работите на сърцето. По някой път доста гешефтар е този слуга. Каквото вземе, половината го туря в своя джоб. То се извинява на ума, че условията били такива, това не станало, онова не станало. Ако дойдеше един богат човек при вас и би поискал да ви направи една услуга, какво бихте му поискали? Представи си, че си гладен, че си жаден, че си бос, нямаш книги, много работи ти липсват. Кое ще поискаш? – Имаш десет големи нужди. Но като започнеш от глада, от жаждата, като дойде богатият човек да ти направи услуга, кое ще поискаш? Представете си, че сте в един свят, гдето порядъкът е друг. Казваш, че ще поискаш пари, да си купиш хляб. Много хубаво, но в този свят, след като вземеш парите на заем, след една година имаш право да си купиш хляб. Ти може да поискаш някой скъпоценен пръстен, но след една година имаш право да го туриш на пръста си. В дадения случай имаш право на туй, от което имаш необходима нужда, само него имаш право да вземеш. За други неща след години имаш право да ги имаш. Само онова, което е необходимо за тебе в дадения случай, него имаш право да го вземеш. Една нужда имаш ти: искай туй, същественото. Сега същественото за вас кое беше? От къщи като дойдохте дотук, кое беше същественото? – Краката. За да дойдете дотук, вашите крака са съществени. Да искате вашите крака да са здрави, щом краката са здрави, всичко ще бъде здраво. Щом не са здрави краката, нищо не е здраво. Вие искате главата да е на място.

Ръцете да са на място. Оставете това, краката трябва да са на място. Щом те са добре, всичкото е добре. Божественият закон е такъв.

Или искате да пишете. Същественото в дадения случай са ръцете, ръцете ви трябва да бъдат здрави. Или искате да гледате в даден случай, очите са същественото, гледането е същественото. Щом то е нормално, всичко друго е хубаво. В дадения случай туй, което работи в Божествения свят, то помага на всички. Искай едно само. Сега да се пълни коритото или да се празни? – Ще създадете едно корито и ще го пълните и ще го празните. Всички тук, които сте без работа, ще създадем изкуствена работа. От изпразването на нашето корито хубавите работи след някое време ще дойдат. Като пълним и празним коритото, водата потича и отива по градините. Някой казва: Аз от тази къща навън не излизам. Говори ли право? Запалете къщата, как няма да излезе. Казва, не излизам от къщи. Не излизаш при обикновените условия на живота. Но щом се запали къщата, ще излезеш навън. Щом една къща е развалена, ще седиш вън, а щом я съградиш и щом е добре мебелирана, ще влезеш вътре в нея. Следователно, какво ви трябва сега? Кое е сега същественото? Същественото е че, ви трябва пак да са здрави краката. От тук пак да може да идете до вас. Значи същественото беше да се молите краката ви да бъдат здрави, че както дойдохте, така да може да си отидете. Вземете друг един процес, яденето. След като си ял, след като си приел храната, не желай нищо друго. Но пожелай тази храна правилно да се смели, асимилирането да стане правилно, че да ти е приятно. Щом стане този процес неправилно, ти ще имаш някакво главоболие, някакво неразположение. Щом този процес на храносмилането стане правилно, ти ще придобиеш известно благо. Ако храносмилането не е правилно, ще се отрази върху дишането, върху човешката мисъл, върху човешките чувства. Ако храносмилането стане правилно, и другите процеси са правилни.

Сега вие мислите малко по-другояче. Вие мислите вашият живот да се уреди по един механически начин. Вие искате да бъдете богати, да имате къща, слуги да имате, автомобили и всичките тия работи. Никой по този начин не може да бъде щастлив. Нашият свят е създаден по този начин, щастливи ли са хората? Какво ли нямат хората, но сега имаме най-големите нещастия в света. Имаме повече, отколкото ни трябва. Тия хора от изобилието се карат и се бият. Що е храненето, то е първият процес на Любовта. Да ядеш, значи пробуждане на съзнанието, първата Любов, то е яденето. Първата Любов в света е сладкото ядене. Запознаване с хляба. Тия гости, като влязат, да ги поканиш всички, да им говориш сладко, че всички да са доволни. И те, като излязат навън, пак да са доволни. Те влязат и ти бързаш да ги изпъдиш, мислиш за нещо друго. Първата любов е яденето. Вие все ядете и мислите за някаква друга любов. Ако хляба не знаете как да приемете, как ще приемате другите неща? Вие когато ядете, нямате едно съзнание. Не се позволява да кривиш устата си, когато ядеш. В млекопитаещите има едно преживяне. Най-първо животните са лакоми, гълтат храната си, тревопасните събират, събират и като седнат, повръщат храната назад и започват да я дъвчат, джуруликат я, както когато правите попара или трахана.

Докато хората не се научат да се хранят хубаво, възпитание не може да има. Възпитанието трябва да започне от яденето. Един Божествен процес е. Всичката погрешка на Ева е, че не знаеше как да яде. Тя яде едно ядене, което не беше за нея. Това ядене Господ не ѝ беше препоръчал, чужди хора дойдоха и го препоръчаха, и препоръчаха едно ново ядене. Господ каза: Такова ядене няма да ядете. Тя не Го слуша. Дойдоха други, които препоръчаха туй, което беше забранено. Тя повярва. Не яжте от яденето, което хората препоръчват. Едно правило: Каквото ядене хората ви препоръчват, не го яжте. Туй, което отвътре ви препоръчват, него яжте. Има нещо,

което трябва да желаеш, не яж. Ако някой почувствува нещо дълбоко, че като яде, да му е приятно. Като ядеш туй, което хората препоръчват, всякога ще има вкисване, неразположение. Това няма да вземате буквално. Има едно чувство в човека за яденето, него слушайте. Каквото хората ви казват отвън, то е второстепенна работа. Не една мисъл, която ти препоръчват отвън, но мисъл, която ти се препоръчва отвътре. Не едно чувство, което ти се препоръчва отвън, но едно чувство, което се препоръчва отвътре. Отвътре има един свят, слушайте него. След като сте чули гласа отвътре, тогава слушайте външния свят. Ако е в съгласие с вътрешния, слушайте го. Ако не е в съгласие, не го слушайте.

3 + 3 = 6

4 + 4 = 8

5 + 5 = 10

Имате 6, 8, 10, в дадения случай имате 4, това е една киселина, 5 в дадения случай е основа, а 3 е резултат. Когато турите една киселина и една основа, какво дават? – Сол. Що е солта? – Солта всякога спира един процес. Сол трябва да турите на един процес. Имате едно ненаситно желание, желаете много работи, то е разплодяването на едно желание. Млекопитаещите страдат от чрезмерно оплодяване. Една риба хвърля по триста хиляди яйчица. Ако биха ги оставили така да се размножават, за 10 години биха напълнили целия океан. Трябва да се явят риби, които едни други да се ядат, за да се ограничи процеса на размножаването. Съвременните хора страдаме от чрезмерно разплодяване, като риби се разплодяваме, като млекопитаещите. Трябва да ограничим процеса на желанието. Искаш да те обичат всички хора. Какво значи всички хора да ви обичат? Моята (мисъл) ето каква е: Представете си, че (сте) един човек, когото са обрали – дошъл един, откъснал ти носа, друг ти взел очите, други – ушите, ръцете, всичко ти изпокрали. Ти си останал голтак, без нищо.

Да те обичат всички, значи да дойдат да ти донесат очите, ушите, носа, всичко да турят на място. Това значи да те обичат всички. Да те обичат всички, значи, да ти върнат всичко, каквото са взели. Да дойде онзи, който те обича, да възстанови очите на място, да възстанови ушите на място. То е любов, да дойде всичко на място. Да те обичат всички, значи да идеш да занесеш това, което трябва на тях. Да обичаш всички, значи да дойдат да ти донесат онова, което Бог е определил за тебе. Това е смисълът. В любовта ако не носиш нищо и в обичта ако не даваш нищо, любовта и обичта остават неразбрани. Защото в любовта трябва да занесем, в обичта трябва да дадем нещо от себе си. В любовта трябва да възприемем Божественото, а в обичта от възприетото трябва да дадем. Животът седи във вземането на любовта и в даването на обичта, в тия двата процеса. Любов плюс обич е живот. Любовта, която приема и обичта, която дава; събраният резултат е живот. Любовта и обичта раждат живота. Щом функционира любовта и обичта, има живот; щом не функционира любовта и обичта, няма живот. Любовта и обичта трябва да функционират, за да се яви животът. Ако така схващаме любовта, вече има смисъл. Любовта като вън от нашия живот. Животът е резултат на любовта и обичта. „Да възлюбиш Господа Бога с всичкото си сърце и ближния си“ – това е животът. Защото ако не го любиш, не може да живееш. Ако любиш Бога, ако любиш ближния си, ще живееш. Това е живот вечен. Учиш нещо, това учение защо е? Във вас имате чешмички, които са отворени. Често се усещате неразположени, има нещо затворено. Представете си, че устата ви са схванати, не може да си мърдате устата. Като е схваната устата, не можеш да ядеш, не можеш да приемаш храната, не си разположен. Най-първо обръщай внимание на устата, да не са схванати устата ви. Желанието ви за ядене да бъде естествено. Никога не скривай желанието за ядене. Радвай, се че може да ядеш. „Не само с хляб“, казва Писанието, „ще

бъде жив човек, но с всяко Слово, което излиза от Бога". Ще ядеш и с него ще живееш. Процесът на яденето е сложен процес. Знанието ако не вземеш като храна, не си на правия път. Знанието, учението ще вземеш като храна. Туй, което ядем, ние усещаме вкуса му какъв е, туй, което не си ял, не знаеш какво е. Туй, което ядеш, знаеш сладко ли е или е горчиво. Да се радвате на една малка мисъл, която дойде в главата ви. Вие искате големи идеи. Какви са големите идеи? Кажете ми сега, каква е най-грандиозната идея? Лъчите, които приемате от слънцето, е най-грандиозната идея. Радостта, която чувстваме като храна, то е грандиозна идея. Като чувствуваме лъчите, каква по-грандиозна идея? Каква по-грандиозна идея – да обичаш Бога. Първият лъч – да чувстваш в сърцето си, че обичаш Бога. Най-грандиозната идея е да любиш Бога. Втора грандиозна идея е да обичаш ближния си и трета грандиозна идея е да обичаш себе си. По-грандиозни работи от тия няма. Сега някои говорят за грандиозни идеи. За мене по-грандиозна идея от тази да обичаш Бога няма. Да обичаш Онзи, Който е създал всичко. Той може да те научи на всичко. Онова, което Той е създал, ако го обичаш, ще се научиш, ако не го обичаш, целият свят ще бъде затворен за тебе. Тогава ще прекараш един живот на недоволство. Защо си недоволен? Станеш сутринта, неразположен си. Тогава ще очакваш да дойде някой от някъде да те направи щастлив. Ще почакаш. Ще станеш сутрин рано, когато Господ излиза, и като станеш, да Го видиш още като стъпиш на крака си. Вие като станете сутрин, за какво мислите? Казвам: Елементарните работи, които дават подтик, са важни. Любовта е подтик. Ние не го съзнаваме. Щом имаме този подтик, всичко върви добре. Трябва да има един малък импулс. Казва един: Какво бива за една дума? Че като съм казал една дума, какво бива? Казвам, една дума много значи. Една дума не е празна работа. Седи той, минава един цар, казва една дума: Арестувайте го! Веднага го арестуват.

Подкарват го. Минава пак царят и казва: Пуснете го! Той за пръв път започнал да мисли. „Арестувайте го“ и „пуснете го“ – има смисъл – вижда една дума какво означава. Значи не е празна работа една дума. Всяка дума, която казваш, има смисъл. Ти си чиновник, казваш: „Арестувайте го“, като чиновник власт имаш. Казваш, „Пуснете го!“. Ще говориш осмислено, ако говориш несмислено, ще направиш голяма пакост.

Вие често седите и казвате: Какво ще бъде на оня свят? Ако не знаеш да ядеш, на оня свят зле ще ти бъде. „Оня свят“ значи условия. После „оня свят“, „Н“ е на противоречие, ако не можеш от единия на другия бряг да минеш. „Я“ = „И А“ – според мене то е човек, който седи празен, да знаеш как да го натовариш. Значи оня свят е на условия, на противоречия и на товар. Да идеш в оня свят, ще имаш условия, ще имаш противоречия, ще ги примириш. Като отивате в оня свят, щом се намерите в противоречия, и ако използвате условията, ако примириш противоречията и се натовариш, ти си в оня свят. Щом не използваш условията, щом не знаеш да примириш противоречията и не знаеш как да се натовариш, в оня свят не можеш да бъдеш. Или казано научно: да знаеш как да разрешиш една задача, то е „оня свят“. Що е „оня свят“? – Правилно разрешение на задачата. „Оня свят“ е да разрешиш правилно задачата. Ние сме в „оня свят,“ в нерешените задачи. Що е материалният свят? – Свят на неразрешени задачи. Що е духовният свят? – Свят на разрешени задачи. Що е Божественият свят? – Изпълнени задачи. Физическият свят е неразрешени задачи. Духовният свят е разрешени задачи. Божественият свят е изпълнени задачи. Да имаме ясна представа. Хубостта на материалния свят седи в това, че задачите са неразрешени. Хубостта на духовния свят е, че задачите са разрешени. Хубостта на Божествения свят е, че задачите се изпълняват. Туй, което желаеш, ще се изпълни само в Божествения свят. На физическото

поле имаме неразрешени задачи. В духовния свят се разрешават, а в Божествения свят се изпълняват. Образуват се три свята, които са свързани. В ума дойде една мисъл, явява се светлина, после топлина и после сила се явява.

Та сега имате нерешени задачи в тоя свят. Имате една разрешена задача, в оня свят сте. Имате една задача, която е изпълнена, в Божествения свят сте /*Учителят погледна часовника си*/. Пет минути минава шест. Прекалили сме. Вече пет минути как сме влезли в света на любовта. Пет е търговия, с търговия започнахме, вземане – даване, търговска работа. След като събраха данъка, за любовта говорим.

Аз разбирам да изпеем „до“, значи да станеш от леглото, като хвърлиш юргана. Като се изправиш и тръгнеш на краката си, това е „ре“. Като знаеш да излезеш навън, да намериш вратата, това е ми. Като намериш дърва и запалиш собата, това е „фа“. Като приготвиш хубавото ядене да го видиш, това е „сол“. Като го приготвиш, то е „ла“. Като седнеш, че го приемеш, то е „си“. Ето цялата гама. „Си“ значи хубавото ядене. Като ученици като кажеш „до“, значи ставаш от леглото. „Ре“ вървиш. Навън из вратата е „ми“, „фа“ е при дърварника. После при собата е „сол“, „ла“ е хубаво приготвеното ядене и „си“ е да седнеш да ядеш. То е да вземете един музикален обяд. Казвате сега, да станем от леглото. То е „до“. Защото и разположен си под юргана, ставаш, хвърляш юргана. Щом си неразположен и вземеш „до“ вярно, ставаш разположен. Разположението показва, че си взел правилно „до“. Щом останеш неразположен, болен си. Искаш да станеш, боли те крака, това-онова, „до“ не можеш да вземеш правилно. Като вземеш правилно „до“, ставаш. Всички, които боледувате, куцате в „до“. Не можете да го вземете правилно, не ви се става от леглото. Някои, които не им се ходи, куцате в „ре“. Някои не искате да излезете из вратата, „ми“ не можете да вземете правилно. Някои при дърварника не ви се ходи, „фа“ не можете да вземете. Някои не искате да

направите гозбата, „сол“ не можете да вземете. Някои намирате, че собата е черна, бяла искате да бъде, не важи дали е бяла или черна топлинка се изисква. Може да е бяла собата, нищо не дава, може и златна да е, нищо не дава. Аз бих предпочел желязна да е, отколкото златна да е и нищо да не дава.

Та първото нещо, здрави уста се изисква. Кажи на устата си: Хубаво да ядеш днес, добре да свършиш работата за първи път. Езикът вътре е диригент, зъбите са арфата. Като влезе яденето, музика има. Устните казват „бис“. Зъбите свирят, езикът е диригент, устните казват „бис“, ръкопляскат. Красив е животът. Животът е толкоз красив, че ако видим неговата красота в най-малките неща, да виждаме Божественото. Да благодарим. Като станеш, да чувствуваш устата си. Някой път да чувствуваш приятност в устата.

Сега каква песен да изпеем? Изпейте „всичко в живота е постижимо“ /*Изпяхме песента*/. Тогава имаме песента „Божието Слово е хляб за душата“. /*Учителят пее*/ „Божието Слово е хляб за душата. Божието Слово е хляб за душата. Божието Слово е хляб за душата, хляб за душата, живот и радост за нея. Божието Слово е хляб за душата, хляб за душата, радост и веселие за нея. Хляб за душата е Словото на Бога“. Божествено пение.

Отче наш.

17. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 12.11.1943 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев

ДЪЛГИ И КЪСИ ВЪЛНИ

Отче наш

Аз мога да любя

Имате ли тема? Не. Какво разбирате под думите: дълги вълни и къси вълни? Какво бихте разбрали, ако ви кажа: Дълги музикални вълни и къси музикални вълни? Има дълги и къси музикални вълни. Силните гласове, са които дават гласа отблизо – това са дълги музикални вълни; а пък далечните са къси. Късите вълни са тихи, те проникват на далече. А пък дългите вълни достигат само до близкото пространство.

Та когато мисълта е обикновена, тя е от дълги вълни, а пък когато мисълта е необикновена, тя е от къси вълни. „Аз дишам". Тези думи съставляват ли реалността? Казва се: Аз дишам. Но въпросът е как трябва да дишаш. В една минута колко вдишки трябва да направиш? в природата нещата са определени. Като кажеш „аз дишам", то е неопределено. Поемаш въздух, но колко въздух не определяш; или казваш: Аз мисля. Но как мислиш? в една минута колко мисли трябва да дойдат? Та вследствие на неопределените понятия някой път се раждат недоразумения. Дишам, дишам, някой пише без да прекъсва буквите на думата, всичките букви „дишам" са свързани, а някой пише и буквите са разпокъсани. Защо някой пише със свързани букви, а друг пише всяка буква отделно? А когато думата е ръкописна, буквите могат да бъдат и свързани. Кое се чете по-добре – печатното или ръкописното. Печатното. Не, в кое има по-голямо съдържание: в печатното или в ръкописното? Например, някой поет е напечатал съчинение или пък е писал с ръката си. Кое е по-ценно? – Това, което е писал.

Вие като пишете, влагате във всяка една буква нещо от себе си. Има хора, които, като помиришат написаното от вас, ще знаят характера ви. Той, като помирише това място, ще знае. Вие сте вложили нещо в тези букви. Например едно куче, като помирише обущата на господаря си, знае че са обущата на господаря му. И кучето ще каже, че познава тия обуща.

Тогава какво показва това? – Ако познавате нещата в природата, знаете на кого са. Кое е по-хубаво? – Кучето да познава ли обущата, или да не ги познава? Ако вие търсите този човек, и кучето познава обущата, вие вече имате един факт, че са на човека, когото търсите.

Всяка една идея, всяко едно чувство, които проникват вътре трябва да знаете от какъв източник са и принадлежат ли на този източник, от който очаквате нещо, или не. Това е вярно за мисълта, чувството и постъпката.

Вие казвате: – Аз имам една определена, една идеална мисъл. Мислите, които човек има, трябва да бъдат съдържателни, той трябва да ги познава. Кога познаваш едно нещо? Кога познаваш дали хлябът е хубав, или не? Да кажем, че погледнете хляба, една пита – вие казвате, че отвън тя е хубава; но като изядеш хляба, ще го познаеш. И тогава ще си дадете мнението. Значи, ако е хубав, той съдържа онези вещества, които организмът изисква.

Влезне в ума ти една мисъл, която не подхранва ума. Коя е добра мисъл? – Която подхранва ума; Кое е добро чувство? – Което подхранва сърцето; Коя е добра постъпка? – Която подхранва душата. Мисълта, която не подхранва ума, чувството, което не подхранва сърцето, и постъпката, която не подхранва душата, не са здравословни.

Ако мисълта не внася светлина в ума ти или чувството не внася топлина в сърцето ти, то не ти е потребно. Но оная животворна

топлина – тя е необходима, а не тази, която изгаря – тя не е здравословна.

Трябва да изучавате вашите мисли. Често вие не изучавате вашата мисъл. Идеална мисъл е тази, която е красива; реална е тази, която е топла; здрава мисъл е тази, която е силна. Някой път говорят за идеал. Мисъл, която не е красива, не може да бъде идеал. Защото Божественият свят е красив. А пък реалният свят е топъл.

Храна, в която има липса на топлина, например ако е студена 20 градуса под нулата, може ли да я обичате? Или ако храната е 150 градуса под нулата, може ли да я обичате? За да я обичате, тя трябва да бъде над нулата. Та казвам: Често вие допущате във вашия живот студени чувства и веднага животът ви слиза под нулата. Някой път чувството е студено 20-25 градуса под нулата и веднага става свиване във вас. Щом чувството ви е студено, то винаги причинява свиване; щом една мисъл няма светлина (....); щом една постъпка е слаба, човек се огъва. Или ще се огънеш, или ще изпъкнеш; в огъването има две страни. Какво разбирате под огъване? Огъването е навътре. Кои хора са по-опасни – огънатите или изпъкналите? Кои хора са по-добри – огънатите или изпъкналите?

Ако търсиш един човек със съдържание, търси огънат човек, той има съдържание. Ако търсиш един човек, който да бъде чист, за да влезе в живота, търси изпъкнал.

Фиг. 1

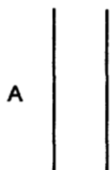

Фиг. 2

Фиг. 3

Изпъкналата чаша, след като я очистиш, ще я обърнеш (**Фиг. 1**). Тя ако не стане изпъкнала, не може да се очисти. Нещо е изпъкнало, за да има някой живот вътре. Ти казваш: Аз не искам да се огъвам. Не е хубаво човек да бъде поле. Ако чашата беше поле, какво можеше да се тури в нея? Трябва да бъде огъната чашата.

Та в новият живот трябва да имате една ясна представа за поле, за вдлъбнато и изпъкнало.

Българите в селата имат такива сдиплени сукмани, на редове на редове. Може да има 20-30 ръба. Като дойдат от хорото, сдиплят роклята и я направят само на две линии „А“ (**Фиг. 2**). Като дойде другата неделя, пак я разпънат. За момата, чиято рокля не е добре опъната, казват, че къщница не става – на любение правят. Вие имате една мисъл и ако тази мисъл не е наредена, то какво показва? Например, ако пишете едно писмо разхвърляно, зацапано и после се извинявате, че запетаята не е турена на мястото, това какво показва? вие казвате: Извинете, аз бързах. Не че бързате, а характерът ви е такъв и когато не бързате, пак е така.

Онзи, който има чувството на чистота, той е внимателен, пък у когото това чувство не е развито у него всичко е разхвърляно и зацапано. У когото не е развито чувството на красота, той не пише чисто.

Да допуснем, че вие имате един художник и той пише така „в“ (**Фиг. 3**). Коя е причината, че тази страна, която се издига, е по-къса, а другата част, която се спуща, е по-дълга? Това показва, че той мисли за себе си повече, а за другите – по-малко. С тази, късата страна той засяга, а пък с дългата държи.

Овчар, който има една гега, държи дългата страна; и ако една овца не върви дето трябва, той я закача за гегата и я тегли, с късата страна, за да може да хване овцата. Хора, които искат да печелят много, у тях ръката е по-дълга. Това са твърдения още, това са научни твърдения, но трябва да се докажат. Добре. Някой носи дълго въже, а някой късо въже. Защо първият носи дългото въже и защо другият носи късото въже? Дългото въже е, когато трябва да върже снопи, а пък когато някой ще върже някои малки работи, трябва му късо въже. На голямото въже работата е голяма, а на късото въже работата е малка. Носиш малки въженца или върви за обуща, а пък носиш голямо въже, за да вържеш човека, да кажем. Срещнеш едно дълго въже, оставено от един човек. Още като срещнете дългото въже, може да знаете какъв е характерът на човека, който го е оставил. И като намеря късо въже, пак зная характера на човека, който го е оставил. Нещата си имат подбудителна причина.

Фиг. 4

Фиг. 5

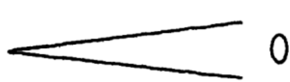

Фиг. 6

Да допуснем сега, че някой дърводелец е направил масата много хубава, изгладил я добре и я полирал. А пък друг я е направил небрежно. От масата ще знаете какъв е характерът на дърводелеца. Още като пишете писмото си, вие си тургате вътре в него характера си (**Фиг. 4**). И затова можете да бъдете съдени. Други пишат добре. Няма да пишете неправилни буквите. Ще коригирате нещата. Сега направете един министерски подпис – ще коригираш себе си. Тази работа няма да я правиш, както досега. Няма да хващаш вече с гега овцата, но ще се запознаеш с нея, ще ѝ дадеш малко хлебец и тя ще тръгне подире ти.

Овчар, който обича овцете и последните го обичат. Овчар, който хваща с гега овцете, не е много благороден. А пък овчар, който обича овцете, и последните го обичат, той е добър и умен. Ако учениците като видят учителя и не искат да го посрещнат, това показва, че той е много строг и всички го избягват, а пък ако искат да го срещнат, те го обичат. Та строгите неща в природата ние ги избягваме; а пък с меките неща се срещаме и се поздравляваме. С такава буква (**Фиг. 5**) искаш да покажеш, че за другите мислиш повече, отколкото за себе си. Някои работи изглеждат малки, както е малък този ъгъл „О“. За този ъгъл (**Фиг. 6**) казваш: Тази е малка работа. Но ако продължиш рамената на този ъгъл с 1000 км, тогава ще видиш, че става голямо

разстоянието и пространството, което обхваща. Та малките погрешки са като тези ъгли, но после порастват.

Ако искаме да покажем мекота в характера си, щяхте да пишете буквите така: , , а пък ако искаме да станем енергични, виж .Някой може да каже: Аз нямам време, де ще седна сега да му правя тези криви линии! Тази линия И, която нарисувах, това са дългите вълни. А пък късите вълни са наредени така на ситно. А пък това сега, това е още по-ситно.

Някой, след като пише и остави многоточие

Какво означава това многоточие? С многото точки той иска да каже: Да се разберем на ясно. Нали напечатаните букви не са свързани? Този, който пише много точки, иска да каже: Непрочетените думи да станат ясни.

Ако имаш стомна, от която трябва да пиеш, тя трябва да е отворена – да е на ясно. Когато вземеш една книга, трябва да можеш да четеш – трябва да е на ясно и да не е запечатано. Защото има запечатани книги. Те не са на ясно, не може да ги четеш.

Какво означават тези линии? Този човек, който пише такива линии, той е рибарин, той, като хвърли тази мрежа и я отвори, образува цял чувал и риби се хващат вътре. Ако хубаво е направено, тази линия значи, той е хвърлил мрежата и е хванал риби, пък ако не е направена хубаво мрежата, значи не е хванал риби. Когато торбата е пълна с риби, тя е красива, а пък когато торбата е празна, тя е така опъната и няма красив изглед.

Та всичките онези хубави красиви форми са пълни, а пък грозните форми са празни. Що е красота? – Пълнота. Що е грозота? – Празнота. Тогава можем да кажем, когато някой иска да бъде красив, значи пълен трябва да бъде. Всеки може да бъде красив – като бъде пълен. П. – Човек, който иска да образува един характер, трябва да бъде внимателен в движенията си. В свиването на ръцете трябва да

дадеш, да образуваш една крива линия на ръцете си. Замах трябва да има ръката. А някой прави резки движения на ръката си, това не е правилно.

Сегашното ви тяло, както е създадено, има много дефекти. По тези дефекти вие може да проследите ред поколения, които не са правили, не са постъпвали право. Ако ред поколения са свършвали работата си добре, тогава челото е широко, има ред и порядък. Ако 10-20 поколения са вършили всичко с ред и порядък, тогава челото е правилно.

Ако 10-20 поколения са се занимавали добре с музика, тогава се образува музикалния ръб на челото. Щом нямаш музикален ръб, ти не разбираш от музика. Тия музикални ръбове са планински върхове на музикалния свят. Тъй че от нашия свят виждаш музикалните върхове. А пък много върхове са толкова отдалечени, че не виждаме нищо.

После има философски върхове. Те са двата изпъкнали върха на средата на челото. Има си и върхове на духовния свят – ако има такива върхове горе главата е изпъкнала.

Някой път човек е хубаво да вижда високите върхове на духовния свят, на материалния свят.

Нещата трябва да имат едно приложение, не само временно приложение. Много човешки състояния минават от физическия свят в духовния и от духовния в умствения и Божествения. Та енергията, ако не минава от физическия в духовния свят, тогава тя не може да се прояви и остава спяща. Във физическият свят енергията е повече потенциална. Значи съдържа повече материя, а в реалния свят съдържа по-малко материя и повече сила. А пък в мислещия свят съдържа по-малко материя и по-малко сила, а повече мисъл.

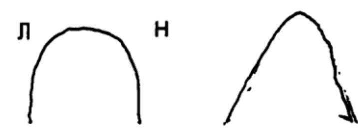

Фиг. 7

Мисълта е една енергия много по-висока, отколкото реалната енергия. Та щом един човек е красив, това показва, че у него мисловната енергия е голяма. Всякога се предполага, че красивият човек е умен. Глупавият човек не може да бъде красив. Ако той е красив, той е мумия. Това се познава по линиите, че са такива още неговите прадеди. Л. Тази линия на челото е красива. Този човек има благородство, а този /Н/ мисли за себе си само. Той е като едно животно, като един вълк, който мисли да влезне да хване една овца и да я изяде. В природата няма скрити неща. Всяка една постъпка или всяка една мисъл си имат своята определена форма. И можем да я избегнем. И потайните мисли си имат свои форми. И като се напластяват тези линии, се създава човешкото лице и мислите, чувствата и постъпките се напластяват върху човешкото лице. Ние като мислим, чувствуваме и постъпваме, сме зидари. Затова мисълта трябва да бъде хармонична, и чувството трябва да бъде добро.

Сега вие се боите от последствията. Последствията ще дойдат. Там, където има мисли, чувства, и постъпки ще има, и последствия. Те са неизбежни. Добрата мисъл има добри последствия, лошата мисъл има лоши последствия; добрите чувства имат добри последствия, лошите чувства имат лоши последствия. Ние сме дошли сега до онова положение – искаме да бъдем силни, умни, богати в света. И търсим наготово нещата. – Според мисълта, според чувството и според живота, според работата и наградата. Защото според постъпката е и наградата в природата. Резултатите съответствуват на самата причина.

Някой път вие се оглеждате в огледалото и не харесвате вашето чело или не харесвате вашия нос. Гледате носа си и казвате: Не ми се харесва. Но не можете да го поправите; гледате ръката си и нея не я харесвате. Има някои красиви ръце. Някой път гледате кожата си и я харесвате. Някой път не я харесвате и не знаете как да я поправите.

Сега вие сте дошли и очаквате баща ви и майка ви да ви оставят нещо. Не. Баща ви и майка ви са оставили жито в хамбара и вие трябва да го сеете. Те са оставили само семето и трябва да го посадите. Това значи, че като работите върху себе си, ще развиете вашите сили.

Някой човек има заложби, но трябва да работи. Ако върху музиката не работиш, не пееш и не свириш, какъв успех можеш да имаш? Ти няма да пееш цял ден, достатъчно е да пееш 1/2 час на ден

Върху музиката аз не съм работил много. Ако има някой, който да е работил най-малко върху музиката, това съм аз. Ако работя върху музиката 10-15 минути или 1/2 час, то е много. Малко съм работил, но като съм свирил в музиката, за нищо друго не съм мислил.

Та когато изучавате нещо, концентрирайте си ума върху това нещо. Тогаз да не се занимавате с посторонни работи.

Ти искаш да станеш богат, красив, силен и умен. И седиш, и приличаш на човека, който е взел лотариен билет, и чакаш да получиш един милион. И чакаш 1, 2, 3 и прочее години и милионът не идва. Ако аз исках да стана богат, има лесен начин за това.

Мога да взема две хубави стомни с вода и ще отида лятно време там, гдето се разхождат милионерите в безводно място и даром ще им давам вода. Та така ще се запознаеш с тези, богатите хора и те ще ти услужат. И две-три години като отслужваш на богатите, така ще вземеш много повече, отколкото ако 10 години вземеш от лотарията билет. В стомните е късметът.

Сега има друг закон. Ако аз искам да спечеля с лотарийни билети, то е, ако децата, които бъркат в една шапка, за да извадят

билетите, ги познавам; хубаво е да изуча характера на детето, което бърка. И ако аз обикна това дете, то ще намери моя билет в шапката. Ако не ме обича, то няма да намери моя билет.

Та ако не печелите в лотарията, това показва, че не ви обича детето, което бърка.

В света има произволни неща. Под думата „произволни“ неща разбирам далечни причини. Непосредственото явление има една причина. На тази причина има друга, по-далечна причина; и по-далечната причина има още по-далечна причина, и т.н. Трябва да отмахнем последствията и близките причини и да дойдем до първоначалната причина, ако искаме една ясна представа за нещата. Та трябва да дойдем до първата причина.

Колкото водата е по-близо до извора, толкова тя е по-бистра; а колкото водата е по-далеч от извора, толкова тя е по-мътна. Близката до извора е чиста, но не е свършила работата си. А пък мътната вода е далече от извора, но е свършила работа.

Мислите ви да бъдат ясни. Една мисъл, която е права, винаги произвежда едно радостно състояние; щом имаш едно топло чувство, ти пак се радваш. Но радостта на ума е друга, и радостта на сърцето е друга, и радостта на душата е друга.

Как ще определите умствената радост, сърдечната радост и душевната радост? /*Учителят показва големите прозорци на салона.*/ Какво показват тези големи прозорци на салона? Значи от външния свят приемаме много светлина. Зад тези прозорци седи една идея. Това не е нещо произволно. На горния край на прозорците има малки квадратчета и зад тези квадрати седи една идея. За много от учените хора това са идеи. Скрити идеи има там. На горния край на прозорците има и малки триъгълници. И в тях има идеи.

Като дойде един учен човек, той ще чете цяла история на салона, като види прозорците. Като дойде един човек, който е много

чувствителен, като помирише прозорците, ще знае кои хора са влизали в салона. Защото всички хора, които са влизали в салона, оставят своите влияния върху прозорците. И ако дойде един чувствителен човек, ще разправя небивалици. Цяла история е написана, там на прозорците. Там е хроникирана историята и всички подробности. Добрите неща са хроникирани. А пък тези неща, които (не) са важни, са оставени на заден план.

Та всички ваши неща във всички епохи, всичко това остава върху човека отпечатък. Всеки човек носи историята на известна епоха. Някой повече, някой по-малко.

Сега това да ви даде един подтик. По този начин има възможност да се изправи и да се забогатява. Другояче човек се обезсърчава и ще каже: Аз нищо не съм постигнал. Не. Много работи можеш да постигнеш. Често хората спъват това, което другите хора добиват. Ти не искай да придобиеш. Ти гледай да добиеш това, което ти е дадено. Черешата трябва да израсте като череша, сливата като слива, ябълката като ябълка и дюлята като дюля. Човек трябва да стане такъв, какъвто е определен. Ти искаш да станеш круша, ябълка и пр. Не. Ако си определен за череша, ще станеш хубава череша в това прераждане. А в друго прераждане можеш да станеш някоя хубава ябълка. Каква е формата на черешата – О. Това показва едно любовно състояние. Тая валчеста череша съдържа много чувства. Сливите са по-продълговати. Житното зърно като поляризирано показва едно определено състояние. За мен житото е много умно. Това показва една черта на голямо безкористие. Много е добра формата на житните зърна. Ако има една форма на безкористие, то е на житото. То има много красива форма. Даже обърнете внимание на следното: като гледаш много време житните зърна, приятно ти е.

Та онези от вас, които искат да бъдат безкористни, да вземат малко жито и да го поглеждат малко. Защото житото придава от себе

си. Ако аз бях възпитател на децата, щях да имам една крина с жито, друга с царевица, с ябълки и ще започна с житото – безкористието. Ще дам на детето жито да го гледа и държи – предметно учение за възпитание.

Сега казват: Да бъдем добри, да бъдем безкористни, да бъдем умни. Но трябва да имаме предметно учение – форми, които да ти дават нещо.

Един скъпоценен камък е красив. Красиво разлага светлината. Някой път има мек, приятен цвят.

Та, използувайте природата – това, което природата ви е дала. Има хиляди блага в природата, които трябва да се оценят. И хората седят и чакат върху лотариен билет. И не работят върху благата, които имат от природата. Баща му оставил милиони и той не ходи да ги използува, а ходи да вземе лотариен билет, да му се падне нещо.

Да допуснем, че лотарията разполага с 10 хиляди билета. Ако някой купи всичките билети, ще спечели ли нещо? Онези, които са създали лотарията, те знаят, че 10 хиляди билета дава печалба на тези, които са купили билетите. Но тази печалба е само една част от дадените пари за купуване на билетите.

Един богат човек може да купи всичките билети – може да вземе 10-те хиляди билета и като направи своите изчисления, да види, че има загуба. Тогава харчиш по-вече и печелиш по-малко.

То е определено кой билет ще спечели. Точно е определено. Ти вземеш един билет, не е определено по кой начин този билет да спечели. Всеки един от вас, ако е много чувствителен, може да знае печели ли билета му или не.

Направете един опит. Да кажем, когато изгрява слънцето, в момента да видите какво ще чувствувате. Какво самочувствие имате, когато една реалност ще стане! Когато дойде моментът, че тъкмо слънцето ще изгрее, образува се една самоувереност във вас. В тебе

няма и най-малко съмнение, че слънцето ще изгрее! Тогава не може да има съмнение. Когато дойде моментът да се покаже слънцето, в тебе всяко съмнение изчезва. Можете да направите опит с часовника си. До известно време има съмнение. И щом изчезне съмнението, слънцето показва първия лъч. Като изчезне всичкото съмнение, първият лъч се показва.

Та когато у вас изчезнат всичките съмнения, първият лъч се показва във вашия живот. Докато се съмнявате, не може да изгрее слънцето. Когато последното съмнение изчезне у тебе, ще видиш първия лъч и ще почувствуваш една радост.

Сега стига толкова философия. Какво остава сега от лекцията? Какво разбрахте? – Като изчезне последното съмнение, лъчът вече се вижда. И като изчезне и последният лъч, съмнението вече почва да се ражда. Като залезе слънцето, първите съмнения идват. Щом съмнението идва, да знаете, че слънцето е залязло и после ще дойде второ съмнение, трето съмнение, четвърто съмнение, пето, шесто и пр. И като се народят много съмнения, това показва, че слънцето се отдалечава.

И при изгрева е същото. И всеки един от вас може да направи опит. Ако няма друга работа, ще бъде приятно един такъв опит. Вие сега търсите много големи работи. Искате да четете една голяма книга. Хубави са книгите. Ще знаете автора кога е писал книгата. Ще знаете как изгрява слънцето преди 20 години, но по-добре е да видиш как слънцето изгрява сега. /*Към брат Гавраил Величков*/ – Вие на дълги вълни можете ли да свирите, а на къси? – На дълги можем, но на къси не.

Аз наричам тази лекция музикална екскурзия, музикален опит.

Да кажем, че минавате музикално през първичната област на живота, през подсъзнанието – минералите, кристалите имат подсъзнание. В подсъзнанието са складирани нещата. Оттам

минавате в органическия свят – растенията и животните. Те нямат съзнание. После влизате в човешкия свят. Там има самосъзнание. След това минавате в ангелския свят. Те имат свръхсъзнание – там трябват къси вълни. /*Учителят свири на цигулка.*/ – Това са дългите вълни. Това е една музикална разходка – такива тонове. /*Учителят свири друго нещо.*/ в това, което свирех, едните тонове – вълните са по-далече, а другото – са по-близко. Музикалността, музиката се предава, като се пее и като се свири.

Като са пели ангелите, сега достигат вече техните песни до нас. Човек трябва да се учи да слуша. Тихо пеят и силно пеят. Тихото пеене е на къси вълни, а силното е на дълги. Дългите вълни запълват близкото пространство, а пък късите – далечното пространство.

Музиката кара човека да мисли. Това е доброто. Човек трябва да мисли, да чувствува и да постъпва добре. Тези три неща са важни за човека. А пък всички други неща са методи. Много методи има, които спомагат на човешките мисли, чувства и постъпки. Като отидеш на един концерт, ти се ползуваш. Това е само като един метод за посвещение. Като отидеш на театър, това е пак метод за посвещение на човешкия ум и сърце. И като гледаш на един скъпоценен камък, човек се поощрява.

Та човек трябва да се ползува от всички поощрения на природата. Всички поощрения на природата са добри и в мисловно, и в сърдечно, и в духовно отношение. Нейните постъпки са идеални!

Имайте по възможност вяра. Като дойде вярата, слънцето изгрява. Щом изучаваш природата, слънцето изгрява, а пък престанеш (ли) да я изучаваш, слънцето залязва.

Та когато почвате да изучавате природата, слънцето ще изгрее, а когато престанете да я изучавате, слънцето ще залезе. Учете се!

18. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 19.11.1943 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ДОБРО И ЗЛО

Отче наш

Изгрява слънцето

Първата част в тази песен е за ума. „Изгрява слънцето“ е за ума. Като храна е. Другото,"Сила жива“, то е за сърцето, да се обнови. Ритъмът трябва да се измени. Как си представяте „Сила жива“? Как „Изгрява слънцето“? То не изскача изведнъж. Трябва да се даде подтик на светлината. Едновременно имате движението на слънцето и на светлината, която приемате. Образ трябва да имате, за да се ползувате. Като пеете, слънцето като изгрява, няма го в ума, излиза само гласа. От ума трябва да мине в ларинкса. Я изпейте още веднъж. Като пеете, да почувствувате, че слънцето изгрява и като пеете „сила жива,“и нея да почувствувате. Умът трябва да вземе участие в светлината, а сърцето – в „сила жива“. Първото най-просто правило. Една песен преди да я обичате, не я пейте. Може да изучавате, каквото искате в музиката, но песен, която човек не обича, не може да пее. Ако с ума си не можеш да видиш красотата на една песен и ако със сърцето си не можеш да усетиш красотата на песента, не можеш да пееш. Едно много просто правило. Всичките добри певци, които не обичат песните, много изкуствено излизат. В песента думите „носи радост за живота“ – там е по-живо. „Изгрява слънцето, праща светлина, носи радост“ – ти ще почувстваш, то не е равнина. Този, който носи радост, е пъргав, всички познават, че носи радост. Без любов не може да пеете „Изгрява слънцето“.

=Доброта

=Чистота

=Красота

=Разумност

На какво е равна добротата? Казвам „добър човек“. Един тон, за да бъде добър, трябва да бъде плътен. Плътният тон е чист. Вие, за пример, успокойте се и произнесете три пъти думата „доброта“. Вижте какво ще почувствате? Да не е занят умът ви? Като произнесете думата, ще имате един усет. Може би тук в слънчевия възел ще почувствувате нещо, защото добротата не може да се учи теоретически. Добротата трябва да я обичаш. Няма никакво съдържание, ако не я обичаш, само като кажеш „доброта“. Туй, което човек е опитал, е добро. Туй, което не си опитал, не е добро. Динята като си ял, можеш да кажеш, че е добра. Но без да си ял, не можеш да кажеш, че е добра динята. Думата „чистота“ е в човешките чувства. Чистотата разбира да няма никакъв примес. Като направим нещо непримесено в доброто вътре, то е чистота. Да кажем, някой път правите добро, давате ябълка някому, но имате задната цел, искате да завържете приятелство. Или вие сте бакалин и докато сте нов, посрещате клиентите си добре. Имате задната цел да ги привлечете. След като ги привлечете, не държите с тях същата обхода, както в началото. Преди да сте се запознали, имате всичкото желание да се обхождате добре, но щом се запознаете, не държите първото правило. Доброто не е добро. Чистотата е вътрешната страна на доброто. Красотата е външната страна на доброто, а пък разумността, това е приложение на добро. Доброто като чистота можеш да го приложиш навсякъде. Доброто като красота можеш да го приложиш навсякъде. Доброто като разумност можеш да го приложиш навсякъде. Казвате: Той е добър, разумен и чист. Казвате: Какъв е оня свят? – Оня свят е свят на доброто. Доброто на земята е плътно. В духовния свят е чисто, в Божествения свят доброто е красиво. Доброто само по себе си е плътно. Туй, което не се мени, е плътно. Казвате: Плът и кръв. Но ако се вземе доброто да представя плът и кръв, които не носят доброто, не

може да наследят Царството Божие. Значи една мисъл, за да помогне, трябва да бъде красива, чиста и плътна. Работи някой в умствено отношение и не знае как да усили ума си; ние се обезсилваме. Не знаете как да усилите ума си. За пример, вие не знаете колко пакости правите, когато гледате някого накриво. Вие си правите пакост на себе си. Черната ложа, която е създала това нещо, ти като погледнеш криво, себе си осакатяваш. Няма да гледаш криво. Ти гледаш криво и тебе те гледат криво. Казваш: Нищо не струва. Хубаво, щом нищо не струва, защо го държиш в ума си? Казвате: То е боклук. Ами с този боклук да занимаваш ума си. умно ли е? Най-първо, старайте се да гледате право. Някой път поглеждаш криво. Веднъж ракът казал на сина си: Синко, право да вървиш! Синът казал: Татко, я ми покажи как! – Бащата му показал и синът казва: И аз така ходя. Казва: Гледаш, но нищо не разбираш. Веднага отрязва, авторитет: Нищо не разбираш. Ти от материалните работи щом ти казват, че нищо не разбираш. – Право е, т.е. от глупавите работи нищо не разбирам. Казвам: Много голям глупак си. – То е твое понятие. Аз досега не съм мислил, че съм глупак, ти си първият, който ме считаш глупак. Аз, умният човек, ти никога не си чел моя живот, а казваш, че съм глупак. Прочети книгата на моя живот, не само от външната страна да се произнасяш. Сега какво разбирате под думата „глупак“? – Глу-пак, пакт. Човек, който прави пакт с неразбрани работи, той е глупак. Завързал си приятелство с немислещи хора.

Фиг. 1

Тази гънка на брадата какво показва (**Фиг. 1**)? Голямо е налягането отвън. Брадата е издадена навън, значи налягането отвътре е голямо, затова е изпъкнала брадата. В брадата има едни движения. Ако искате да изучавате геометрически главата и лицето, трябва да знаете гънките на челото как са станали. Нищо не е произволно. Външните условия са огънали челото. Тази чупка на носа, показва налягането отвътре. Когато външните и вътрешните условия са уравновесени, човек има умерен характер. Когато вътрешното напрежение и външното налягане се уравновесят, човек има умерен характер. Ако правите научни изследвания, ще видите, че някои път, когато започнете да се дразните, да кипвате, долу носът се сплесква. А когато имате добро разположение, долу носът става по-широк. Като се дразните, става плосък. Щом се изгуби широчината на носа, човек става нервен. Когато носът се заостря, човек е нервен. Когато носът става широк, подобряват се чувствата. Когато ставаш нервен, ще гледаш носът ти да се разшири, за да имаш равновесие. Казвам: Дръжте като правило, не мислете, че доброто само по себе си ще дойде отнякъде, човек трябва да работи върху него. Един широк нос приема повече магнетична сила. Един тънък нос приема повече динамична сила. Когато носът се стеснява, то е сухота, когато носът се разширява, това е влага. Ако е голяма сухотата, нищо не расте, изсъхва. Ако пък е много влажна, всичко гние. Сега равновесие трябва да има. Сухота и влага трябва да дойдат, да стане обмяна, да започне животът. Затова при дишането дишайте дълбоко, за да направите носа си по-широк. Поне с 1/10 от мм да разширите ноздрите. Въздухът за да влезе, трябва да му отворите широка врата. 1/10 от мм като разширите, е достатъчно. Колкото са по-тесни вратите, по-мъчно се влиза. Има едно телце в носа горе – освен, че е тясно, но някой път туй телце като се подуе, запушва канала. Като ви хване хрема, запуши се канала, и съвсем не може да дишате. Човек трябва да е

свързал ума си с тия телца. Щом те се разсърдят, запушват носа. Щом не се обхождаш добре с тях, разсърдят се, запуши се носа. Трябва да ги обичаш. Ще се извиниш. Щом обидиш сърцето си, изведнъж се измени пулса. Човек може да обиди сърцето си. Да не обиждаш сърцето, да не обиждаш ума си, да не обиждаш душата си, да не обиждаш духа си и ръката си да не обиждаш, да не казваш: Ръката не струва. Ни най-малко ръката не е виновна.

Забелязвам във всинца ви, като пипам ръцете ви, показват, че чувствата ви са загрубели. Женският елемент в сестрите и братята е груб. Жената в човека е много груба. Мъжът е по-деликатен. Долната част на ръката, вътрешната страна представя женския принцип, тя трябва да бъде мека. Долната част е груба във всинца ви. Трептенията, които излизат, не са хармонични, груба е ръката ви. Веднага се изменя състоянието. Ако имате разположение, ръката става пластична. Имате доброта, красота, чистота и разумност. Щом е разумна ръката, никога не стяга. Има ръце, които са толкова разумни, че не стягат нищо. Ръката е направена от разумни клетки. Ръката сама по себе си не е разумна, но клетките са разумни. Ако ги оставим да действуват самостоятелно, като че те чувствуват, те знаят повече. Цигуларят ако остави ръцете си, те знаят музиката. Той като ги учи, има препятствия. Като остави на тях, те са музикални. Като иска да се наложи, не върви.

Ние искаме да си наложим волята. Може да си наложиш волята само по закона на Любовта. Ако наложиш волята си без любов, ти вършиш престъпление. Ако наложиш волята си по любов, то е Божествено благо. Нямаш никаква любов, ще наложиш волята си. Да стане тъй, както Господ иска.

Както е направена горната устна на този, той малко дава. Ще направи някаква услуга някому, ще мисли, ще мисли как да го направи. Като рече да му даваш нещо, веднага се противи. Като иска

да даде, десет пъти ще мисли. Когато дойде за вземане, веднъж мисли. Когато дава, десет пъти мисли. Казвате: Да мисли някой. – Ти си в доброто, няма какво да мислиш. Щом мислиш колко да даваш, какво добро е? Доброто в света да бъде като извор, да изтича, не го спирай. Постоянно да тече. Не спирайте живота си. Казвате: Какво ще стане от мене? – Така не се говори, какво ще стане от мене. Значи от невидимия свят не знаят какво ще стане от тебе. Казваш: Аз музикант не може да стана. Кой е авторът, те или ти? Ако един голям юнак, който може да носи 150 кг, казва, че не може да носи 10 кила, право ли е? Когато едно дете мисли, че може да вдигне цял чувал и като дойде да го вдигне, казва: Сега не мога, но като стана като бате. Сега съм малък, но като стана като бате, тогава ще вдигна. Вие искате да направите нещо разумно, но не можете. Като не можете да го вдигнете, кажете: Като стана като бате, тогава ще го вдигна. Не си давайте мнението, че нищо няма да стане от вас. Дини и пъпеши на главата ти няма да растат, но все таки в ума ти може да узрее някоя хубава мисъл. Пъпеши и дини не може да узреят на главата ти, но хубави мисли, каквито искаш, може да узреят. На главата дини не може да сееш, тя не ражда дини и пъпеши. Но главата ти, умът ти раждат хубави мисли.

Когато някой пише буквата „ш“, първата част е висока, той иска да казва: Ти за мой интерес ще работиш и в края може да излъжеш. Когато на края „ш“ – то е повдигнато, значи никаква лъжа не крия, трябва да мислиш хубаво. Мнозина пишат ш-то в началото по-високо, издават се техните деди и прадеди. Те казват: Ти в началото гледай, пък за края не му мисли. Тъй, както се пише „ш“-то, мяза на един турски ходжа, който имал голямо желание да дава пари с лихва, сто на сто. Иде един при него и казва: Може ли да ми дадеш 200 турски лири? Онзи му казва: Ще ми дадеш ли 100 на 100? Изважда и му дава 200 лири. Той 6 месеца му плащал сто на сто лихва. Пита го:

Доволен ли си? Казва: Доволен съм, ами майката? – Майката, казва, остави. Той изял стоте лири за себе си, а другите дал 100 на него за лихвата. Човек, който ви дава 100 на сто, той ще вземе половината за себе си. Малките лихви са за предпочитане. Туй, което принася малък приход, е Божествено. В природата всички работи започват с минимални максими, с най-дребните работи, с тях е създаден светът. Ние, сегашните хора, искаме да започнем с големите работи.

Един учен човек в Германия доказва, че слънцето е студено. Казва, че повърхността на слънцето имало 6000 градуса, но вътре имало студена вода. Тази студена вода, прави петната на слънцето. Прави заключение, че светлината, която светулката издава, като свети, за да се образува тази светлина, трябва да има 1165 градуса. Светулката няма тази топлина, но свети. Казва: Както светулката няма 1165 градуса, студена е, но свети, така и слънцето свети, но е студено. Това е неразбрана работа. Аз ето как считам, че седи въпросът. На повърхността слънцето е магнетично, а вътрешността на слънцето е електрична, студена светлина има вътре, не показва, че има мраз. Има една светлина вътре в природата, която е студена. Всички сили, които вървят по права линия, са студени, а всички, които вървят по крива линия, са топли. Правата линия не показва студенина, но трептенията са особени. Лятно време нали вятърът като духа, се образува хлад. Туй движение ви е приятно. Като се вее, вас ви е приятно туй движение. Този студ не е, който отнема, този студ, е, който подхранва нещата. Електричеството подхранва магнетизма. Аз наричам електричеството потенциално, а магнетизма динамичен. Едно тяло, ако се удари някъде, енергията се превръща в топлина. Вашият магнетизъм, с който сте облечени отвън, той е гънкав, магнетични трябва да бъдете. Представете си, че седите и разрешавате някой въпрос. Допуснете, че разрешавате въпроса, има ли „оня свят“ или няма „оня свят“. Как ще го докажете? Много проста работа. Щом има „този свят“, има и „онзи

свят“. Какво друго доказателство ще дадете? „Този свят“ е от „оня свят“. Щом „този свят“ го няма, и „онзи свят“ го няма. Законът е такъв. Вземете едно дърво. Плодовете му показват, че това дърво е хубаво. Как ще докажете, че дървото е хубаво? Има неща, които може да се доказват, но реалните работи не се доказват. Опити има. То е скъсяване на време. Малко време се изисква да докажеш дали един предмет е горчив или сладък, дали е топъл или студен, дали е добър или не, дали предметът е красив или не. Доброто се познава. Доброто е топло, злото е студено. Заедно действуват. Доброто като отнема студа на злото, предава му от своята топлина, че го укротява. Същевременно като предава от своята енергия, от студа, и то влияе на доброто. Едно на друго си влияят. Закономерност има, не е нещо произволно. Борбата между доброто и злото е разумна. Има правилна обмяна. Злото каквото дава, дава, за да поумнее. Доброто и то дава, за да поумнее. Когато обмяната е правилна, отношенията са правилни, уравновесени. Когато обмяната не е правилна, когато светът е лош или добър, някой път доброто влага повече, някой път злото влага повече. Туй става и 6 нас. Някой път злото в нас влага повече, ние сме лоши. Някой път доброто влага повече, ние ставаме добри. Добрината ни зависи от това, колко влага доброто. И лошавината ни зависи от това, колко влага злото. Като станеш зъл, злото е вложило повече капитал, ще намалиш кредита му. Ще кажеш: Не ми трябва този кредит. Ще увеличиш кредита на доброто. Сега ще започнеш да си правиш своите теории: ще стана добър, това ще направя, онова ще направя. Цели методи има. Туй, дето няма да го бъде. При 25 градуса под нулата да свириш хубаво, не може. Туй няма да го бъде. При 5, 10, 15 градуса топлина може да свириш. И при мисълта е същият закон. Когато човек е вкочанясал, не може да мисли. Капиталът на доброто трябва да се увеличи. Това е метод на самовъзпитание. Ръкувате се с едного, ръката му е студена. Ръкувате се с друг пак. Намерете някой

ваш приятел, на когото ръката да е топла, и като се ръкувате, да се измени състоянието ви. Някой път усещате, че ръката е по-топла, отколкото трябва. Намерете някой, на когото ръката е студена, ще се уравновеси. Много пъти едно състояние може да го подобрим само с едно ръкуване. Когато ръката е студена, ръкувайте се с някого, на когото ръката е хладна. Ръката му да има повече електричество. Топлата ръка има повече магнетизъм. Зад топлината седи магнетизмът, той е женският елемент. Електричеството е мъжкият елемент. Сега не ги обяснявам. Що е електричеството? – Енергетичният мъж в природата. Що е магнетизъм? – Енергичната жена в природата. Като дойде мъжът, той ще събуди ума, жената дойде, тя ще събуди сърцето, ще даде подтик. Един учил едного да стане богат. Казва: Много хубаво говориш, но да стана богат, дай ми пари назаем. – Изключете всякакви заеми. Когато вършите нещо, никога не очаквайте назаем. Светлината, която ти дава, това е заем. Въздухът, който имаш и ти дава, това е заем. Ние не знаем какво да правим. Искаме заем. Никакъв заем! Разчитай на този заем, който природата ти дава. Разчитайте на Божественото, което сега оперира в дадения случай. Да имаш къща, да имаш пари, обуща, те са второстепенни работи. Разчитай на онова, което влиза в очите, разчитай на онова, което влиза в ушите, разчитай на онова, което влиза в устата, в носа. Туй, което в сегашния момент имаш, на него трябва да разчиташ. Другите неща са второстепенни, но и те са важни. Ако първите неща не оценяваме, и вторите неща ще бъдат безпредметни. Имайте вяра! Някой казва: Аз се обезверих. То е неразбиране. Като грее слънцето, ако се обезвериш, правиш прегрешение. Докато слънцето изгрява, аз никога няма да се обезверя. Докато вятърът духа, аз никога няма да се обезверя, докато водата тече, аз никога няма да се обезверя. Тази сутрин, ако някой се е обезсърчил, кажете му: Какво си се обезсърчил, слънцето изгрява.

Доста кредит има. Вярвайте на онова, което сега функционира в природата, малкото, на което знаете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

19. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 26.11.1943 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

КОНТРАСТНИ ДУМИ

„Отче наш"

„Фир-фюр-фен"

Направихме следното упражнение: Ръцете настрани, дясната ръка успоредно на лявата и се допира до пръстите на лявата. Дясната се движи по лявата пред гърдите и настрани. Същото движение с лявата – няколко пъти.

Ръцете високо изопнати над главата с допрени пръсти. Сваляне на ръцете до темето на главата. Допиране на средните пръсти, като пръстите на ръцете и дланите образуват една плоскост. Издигане на ръцете в първото положение. Няколко пъти се повтаря.

Да излезе някой да напише 10 контрастни думи, като „добро“ и „зло“, „светло“ и „тъмно“. /*Един брат написа думите*/:

зло – добро

тъмно – светло

грозно – красиво

студено – топло

твърдо – меко

горчиво – сладко

черно – бяло

слабо – силно

старо – младо

болен – здрав

Представете си, че тук имате едно общество от хора, как ще ги задоволите? Злото как бихте задоволили? Вълкът иска овца, змията иска жаба. Менажериите какво правят? По някой път вие се

възмущавате, че змията изяла някоя жаба или някоя гургулица. Човек, като хване жива риба и я опече на скарата, не е ли същото нещо?

Змията като хване някоя риба, я гълта непечена, а човек я пече. Добрият човек как ще го задоволите? Вие като се разсърдите, как разрешавате въпроса на сръднята? Някой път не ви остава време да мислите, експлозия става, отпосле мислиш. Как вярвате, към кой свят спада „добро“ и „зло“? После имате „тъмно“ и „светло“. Значи, злото остава повече в тъмнина, отколкото в светлина. По някой път и в светлина става. В тъмнината става, когато иска да се скрие, а в светлината става, когато иска да бъде известно. За очите „тъмно“ и „светло“ е едно упражнение, една гимнастика. В тъмнината очите добиват едно качество, а при светлината – друго качество. Един човек, който на светлината чете, като стане тъмно, почиват очите му. Тъмното е почивка.

Следващото какво е? – „Грозно“ и „красиво“. Какво е отношението между грозното и красивото? Грозота кога се явява – в тъмнината или в светлината? За да стане явна грозотата, се изисква светлина. Онези, които не обичат грозотата, искат светлината да стане явна. Пък грозотата като дойде в светлината, тя се мъчи, че се показва. Ако искаш да накараш един грозен човек да страда, дай му едно огледало да се огледа, когато е светло. Пък ако искаш един красив да го зарадваш, дай му огледало, когато е светло, да се зарадва. Сега грозотата към кое лице спада. Грозен е някой. Когато грозотата е за другите, както и да е, но като дойде грозотата до тебе, да кажеш: „Грозен съм“, друго е вече. С външната грозота се справяш, със своята грозота се намираш в трудно положение. В какво седи грозотата? Някой път седи в несъразмерността на членовете, на удовете на тялото, неестествено са поставени. Каква цел бихте предписали на грозотата? Как бихте оправили грозотата? Допуснете, че влизате в един двор, кучето веднага се озъби, показва си зъбите. Казва: Знаеш

ли какво мога да направя? Можете ли да смекчите характера на това куче? Извадите малко хляб и хвърлите. То най-първо погледне, казва: Как, за мене ли е? – За тебе, ще кажете. След като хапне хляба, намери, че е хубаво, вие още му хвърлите и то казва: Мислих, че сте лош човек, а виждам, че сте добър. Най-първо кучето иска да покаже, че си грозен човек, то е неразположено към тебе, показва какъв си. После казва: Понеже си добър, и той туря доброто си. То казва: По-напред ми направи грозно, затова не те обичам, понеже сега направи добро, обичам те. Колцина от вас туряте хляб; вие хвърляте камъни.

След това имате „студено“ и „топло“. При студените работи спира процеса. Когато е много студено, нищо не расте, нищо не става.

Имате след това „твърдо“ и „меко“. В твърдите тела сцеплението на частиците е по-голямо, а меките тела са по-пластични, сцеплението на частиците не е така силно. Твърдите и меките работи спадат към Божествения свят. Ние на земята имаме само отражение на „твърдо“ и „меко“. Няма по-твърдо нещо от истината. Няма по-меко нещо от любовта в света. Досега вие не знаехте кое е най-мекото и кое е най-твърдото. При твърдото състояние като пробиете, твърдото отскача. Истината е толкоз твърда, че всичко отскача от нея. А пък в любовта всичко се разтапя, омеква. В любовта и най-твърдите неща омекват. Следователно, когато станете много твърд, когато искате да смекчите твърдостта, вие говорите твърдо. Как ще я смекчите? Трябва да разбирате закона на любовта, за да я смекчите. Искате от меки да станете твърди. Трябва да разбирате закона на истината. На физическото поле нещата можем да направим меки или твърди. Простото желязо може да го направят стомана. Често някои са меки, не може да станат твърди, и твърдите не може да станат меки. Да кажем, човек е много мек, иска да угоди на всичките хора. Някой дойде, иска да отреже малко месце от ръката. Щом те засегне, вече не може да бъдеш така мек. Аз бих ви препоръчал един метод. Когато

човек е много мек, той трябва да има една игла и щом някой дойде при него, иска нещо, той нека се бодне в мускула. Готов си да се размекнеш, забий иглата в мускула си, веднага ще се измениш. Или накарай някой ваш приятел да ви убоде. Често, без да знаете, таман ще направите някаква погрешка, бодне ви с игла. Вие не оставате признателни, казвате: Много ме бодна. Туй бодване е точно и навреме, да станете малко по-твърд.

След това по ред имате „горчиво“ и „сладко“. Какво отношение имат те? Кой го каза това, кой го измисли? Туй вече е медицина за болните хора. Не е за ядене, за лекуване е. Сладките работи са за здравите хора, а горчивите са за болните.

След това имате „черно“ и „бяло“. Кой го каза това? Какво искате да кажете с това? Защо го поставихте тук, да оцапате? Черното е, за да изпъкне, то е като сянка, да изпъкне бялото. Бялото не може да изпъкне, ако няма черно. Какво представя черното? В действителния живот черните работи са ниски – някой трап, някоя дупка. Белите тела са високи места. Когато човек яде много, чер става. Когато яде малко, става бял.

След това имате „слабо“ и „силно“. Слабият може да стане силен и силният може да стане слаб. Бялото как може да стане черно? Щом се огъне, бялото става черно, и черното щом изпъкне, става бяло. В природата имате дъгата. Тя оцветява, без да боядисва. Светлината осветлява един предмет, без да го прави светъл. Като се махне светлината, предметът изгубва светлината. Природата не боядисва. Като се отнеме черното, предметът вече не е чер. Черното може да стане светло и бялото може да стане черно. Слабият може да стане силен и силният може да стане слаб.

След това имате „старо“ и „младо“. Какво отношение имат те? Какво отношение имат към черното? Старият черен ли е или е бял? В

коя категория спада? Старият влиза да примири тия противоречия. Той е педагог. Тия, противоречивите елементи, иска да ги помири.

Имате „болен“ и „здрав“. Болният човек е слаб, но слабият не е болен. Болестта носи слабост в света. Болестта може да се прояви при слабия. На слабия какво му липсва? Той е слаб по причина, че му липсва сила. На болният какво му липсва? Здраве.

Да допуснем, че имате едно неразположение. Как се справяте с неразположението? Нали сте забелязали, когато някое дете е неразположено, то не става най-първо с главата, но си обръща задницата нагоре и така става. Когато е разположено, става с главата напред, а когато е неразположено, не става с главата, но си наведе главата, дигне си задницата и така става. С туй дете, което обича да става със задницата и което си навежда главата, как бихте постъпили с него педагогически? Вие имате тия състояния и във вас. Със себе си как ще постъпите? Сутрин станеш със задницата. Тия погрешки като дойдат, ние започваме да ги крием. Като са у другите, ние ги издаваме, а като са у нас, ние ги крием. Ако ги издадем, ще ги затворим някъде. За пример, някой път си слаб, не искаш да се покажеш слаб, искаш да криеш слабостта си. Какво разбирате след думите „слаб по ум“? – значи, не разбира предмета. А „слаб по чувства“? – Туй, което обещае, не може да го направи. „Слаб по воля“? – Не може да я изпълни. „Слаб по сърце“ значи, че не може да яде яденето. Не може да го караш, човекът прави усилие, не му е вкусно яденето, горчиво му е. Вие никак не се запитвате, как е дошла слабостта. Усещате слабост и никак не сте си задали въпрос, откъде е дошла слабостта. Вие считате, че е едно естествено състояние във вас. За пример, някой път искате да прескочите някоя река, дойдете до брега и не смеете. Случвало ви се е да видите, някой се затича, дойде до реката и пак не може да прескочи. Втори път, трети път го направи и някой път, рече да скочи и – хайде в реката вътре. В този случай

причината е страхът. Някой път причина може да са хората. Когато ще скачаш, какво ще кажете? Най-първо ти си смел. Няма никой при тебе, но те е страх, не можеш да прескочиш. Виждаш, че може да паднеш. Някой път мислиш какво ще кажат хората и не можеш да скочиш. Намесват се други чувства. Освен, че имаш страх, ти речеш да се окуражиш и пак ще влезеш в трапа. После ще започнеш да търсиш причината за извинение, защо не си могъл да скочиш. Страх те е било някой път, не си бил много смел. Изобщо, всичките месоядни животни са много смели. Затова страхът е даден като едно противодействие на месоядните животни. При птиците, като наближи някой техен неприятел, например лисица, птицата, като разпери крила, в крилата си отдолу има бял цвят и лисицата, или друго животно ако е, се смути. В това време птицата избяга. Един контраст е у животното, не може да разбере, откъде изскочи туй бяло. Като изпъкне бялото, животното се сепне. То е възможност да си помогнат птиците. Откъде им е дошло на ум, да си направят това малко забавление. Или някои животни имат известни жлези, църкалки имат. Като наближи неприятелят, течността, която излиза, има много лоша миризма; като цръкне няколко пръскалки, неприятелят се стъписва, в това време животното избяга.

Вие по някой път в мисълта си изпадате в някои мъчнотии. Трябва да знаете по кой начин да се извадите.

Някой път пипнеш косата си, малко е остра. Как ще помогнеш на косата си да стане мека? Или пипнеш лицето си, малко загрубяло, трябва да го направиш по-меко. Какво средство употребявате? Аз бих ви препоръчал свинска мас. Много хубаво действа. Ето на какво основание. Свинята много обича охолния живот. Като туриш свинската мас, любов има свинската мас, и като я туриш на лицето си то омеква, понеже има любов за живота. Вие казвате: Свиня е това. Свинската мас действа много хубаво, много по-хубаво от зехтина. Ако

имате някаква болка на крака си, турете малко сланина, лечебно средство е, направете си компрес от сланина. Някого го боли крака, да тури едно голямо парче сланина на крака си и да стои 4-5 часа. Понеже тия клетки имат малко живот, като дойде сланината, окуражава ги. Не че отнема, придава нещо. Някой път някои ги е срам да употребяват сланина. Боли те крака, намажи се със сланина. В едно шишенце си носи и се намажи. Ако имате някоя приятелка сприхава, която не ви обича, дайте ѝ малко сланина, да се понамаже. За храна не е хубава свинската мас по следните съображения: Клетките на свинята са много аристократи, не обичат работата. Ако някой е много мързелив, то са клетките на свинята. Ако искате свинско месо да ядете, като влязат тия клетки във вас, мързел внасят вътре, ти нямаш разположение да работиш. Казвам: Ако някой работи, дайте му свинско месо. Свинята има една хубава черта, наричаш я „земеделец“, „орач“. Лошото е, че с носа рови, копае; но много работи; прави с носа си.

Сега, за една седмица мислете върху тия 20 думи – каква роля играят в човешкия живот. Щом си болен, желай здравето. Слаб си, желай силата. Грозен си, желай красотата. Студен си, желай топлото. Твърд си, пожелай мекото. Горчив си, пожелай сладкото. От тях една хубава песен става. Учителят пее: Напиши на дъската точка, означи я с буквата „А“. Съедини я с близката нейна съседка, ще образувате правата. – Казва: Зъл е нашия Драганчо, да го оженим за Стойка, добрата, да се примирят двамата. – В сегашния живот има много противоречия. Хората не разрешават въпроса. Има сиромашия, но причините на сиромашията откъде произтичат? Или причините на болестите откъде произтичат? Ако човек живее дълго време в една тъмна стая, създават се болезнени състояния. Болезнените състояния се дължат на малко светлина, която прониква в организма, на малко светлина и на малко топлина.

Тия контрастни думи вие ги наредете в друга категория. Наредете ги както мислите, всеки един да ги нареди по друг начин, не както са тук. Тъй както (са), няма хармония.

Учителят пее „Изгрява слънцето“. – Представете си, за един болен човек, слънцето изгрява. Той ще го пее по един начин като болен. Ако слънцето изгрява за здравия, другояче ще го пее. /*Учителят показва, как болният би изпял как изгрява слънцето, а после показва и здравият как ще го изпее – много ритмично*/. Когато пеете ритмично, не да се прекъсва, но навътре да отива гласа. /*Учителят пее „Изгрява слънцето, праща светлина, носи радост за живота тя“ – много ритмично*/ Сега да изпеем „Сила жива, изворна течуща“ /*Учителят изпя цялата песен „Изгрява слънцето“ на съвсем нова мелодия*/.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

20. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 5.III.1943 г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ЗЛО И ДОБРО

„Отче наш"

„Аз мога да любя"

Направихме следното упражнение: Двете ръце отпред, прегънати в лактите под прав ъгъл, пръстите на дясната ръка са до лактите на лявата отвън, пръстите на лявата ръка са до вътрешната страна на лактите на дясната ръка. Движим дясната ръка по лявата, до върха на пръстите отвън, после лявата ръка движим по дясната отвън, до лакътя на дясната и така, сменяме ръцете няколко пъти.

Ръцете настрани и правим трептения на ръцете само на китката.

Ръцете напред успоредно, допираме пръстите на дясната ръка до лявата, движим дясната ръка по лявата пред гърдите и я поставяме напред, успоредно на лявата. Същото движение правим с лявата ръка. Правим упражнението няколко пъти.

Какво разбирате под думата „зло“? Какво е вашето понятие под „зло“? От философско гледище, от политическо и от морално гледище? Три становища може да имате. Какво нещо е „зло“? Като се говори за злото, трябва да имаме ясна представа. Казваме „грозен човек“. Трябва да имаме ясна представа. Казваме „красив човек“. Красота и грозота са два образа. Добро и зло са два образа. Какво понятие имаме за тях? По какво се отличава злото от доброто? И двете са абсолютно свободни. Доброто е абсолютно свободно да направи добро. И злото е абсолютно свободно да направи зло. По какво се отличава в своите постъпки, в своите действия един вълк? Свободен е да изяде една овца. След като я изяде, какво остава от овцата? Нищо не остава, но той става малко по-тежък. Един вълк, като изял една овца, е по-тежък, отколкото преди да я е изял. Придобил е

нещо. Човек, който е направил добро, винаги олеква. За пример, ти носиш цяла кошница или един чувал с жито, и след като раздадеш чувала жито, олекне ти. Преди да си раздал чувала, повече тежиш, след като раздадеш чувала, олекваш. Да имате ясна представа. Добре тогава, представи си, че като се разболееш, олекнеш. Болестта зло ли е или добро? Олекнал си, значи е добро. Щом оздравееш, станеш по-тежък, с десетина кила, зло е. След като си бил болен, постил си, живял си по Бога. След като си оздравял – една кокошчица, агънце и ти станеш десетина кила по-тежък. То не е едно здравословно състояние. Вас не ви иде на ум да мислите, че считате в реда на нещата, човек като оздравее, да натежи. Опасно е човек да оздравее. Но това е само една картина. Всякога, когато човек оздравява, придобива повече.

Злото представя една неорганизирана материя. Без никакъв закон. Всичко в злото е в безпорядък, няма никаква цел, никакъв стремеж, нищо няма. В доброто вече имате известно оформяване, известен порядък, ред. Злото произтича от един свят на безпорядък. Доброто – от един свят на порядък. Сега, вас ако биха ви попитали, какъв трябва да бъде животът ви, какъв отговор ще дадете? Ако вие бихте желали, какво бихте пожелали? Кои хора имат най-малко последователи? Кое в света има най-малко последователи? От занятията, ако си поет, имаш ли много последователи, или ако си философ, имаш ли много последователи, или ако си моралист? За пример, в какво седи философията на поета? Той се занимава с езиковите форми, всяка дума да тури на мястото. Той е музикант на езика, той съчинява творби, гледа как е ритъма на слоговете, като тури една дума, гледа по колко срички има, после иска да се римуват накрая. Иска да звучи нещо много хубаво. Ако не звучи, не струва. Ако една дума не е турена на място, да звучи с друга, да съвпада, пак не е хубаво. Малко поети съм чел, дето пишат хубаво. Философът с

какво се занимава? Философът се занимава с причини и последствия. Всяко нещо има свои причини и свои последствия. Право ли е туй твърдение, че всяка причина има свои последствия? Допуснете сега, че в човека се зароди желание, да си направи една къща. Тази къща след като я намисли, може ли да съгради къщата? Всяка причина, която няма основа, не може да има последствие, а всяка причина, която има основа, има последствие. Всяко тъкане без основа може ли? Когато вашите работи в живота не вървят, вие имате причини и последствия без основа. За да ви тръгнат работите, турнете основа. Ще имате върху какво да работите. Ще ви приведа един пример: Минавал един, който търсел своето щастие, гледа – едно момиче се дави във водата. Казва си: Ако ида да го извадя, може аз да се удавя, нека се удави, пък аз ще живея. Той бил бедняк, пък тази била царска дъщеря, която се давела. Идва друг човек, изважда момичето, а беднякът изгубва своето щастие. Ако ти не можеш да помогнеш на една твоя добродетел, която се намира в лошо положение, в себе си какво щастие може да имаш? Ако се боиш да проявиш една своя добродетел и да я изявиш навън, да я туриш в действие, какво можеш да очакваш?

Как ще изтълкувате думите „без страх“. Какво разбирате под „без страх“. Да не те е страх. Може ли да не те е страх? Че то е ясно. „Без страх“ значи любовта отвътре, страхът отвън. А „със страх“ значи, страхът отвътре, любовта отвън. Щом любовта е отвън, като видиш опасност, хукнеш да бягаш. Любовта към живота ще те накара да бягаш. Щом любовта е вътре, дръж живота на Бога, страхът е отвън. Щом страхът е отвън, а любовта отвътре, човек никога не бяга. Войникът, който има оръжие, бяга ли? Който има оръжие, той се брани; който е без оръжие, хукне да бяга. Когато любовта е отвън, човек е без оръжие, страхът е отвътре. Когато любовта е отвътре, човек е с оръжие.

Сега другото: всичките неща в света могат ли да бъдат явни? Сега във вас кое е явно? Бяга някой човек, страхът явен ли е? Бягането не е страх? Или човек стои на едно място, това ни най-малко не показва, че е смел. Може да не го държат краката.

Никога не късай един плод, преди да е узрял. Турете едно правило: Никога не изказвайте една мисъл, която не е узряла във вас. Никога не проявявайте едно желание, което не е узряло; никога не проявявайте една постъпка, която не е извършена. Сега вие казвате, че слънцето изгрява само от изток, нали тъй? На физическото поле е тъй, а в живота къде изгрява слънцето? За младия момък откъде изгрява слънцето? По някой път изгрява от север, по някой път изгрява от изток, по някой път изгрява от юг, по някой път изгрява от запад. Тия работи не ги знаете. За светския човек слънцето изгрява от четири места, а за праведния и грешника – от пет места изгрява слънцето. За праведния къде е петото място? – Нагоре. Ами за грешника? – Надолу. Човек, на когото слънцето изгрява отдолу, какъв е? И отгоре като изгрява, какъв е? По обед, когато слънцето грее, де има отражение? Долу е отражението. Онези, които не разбират живота, винаги гледат надолу. Вижте отражението на слънцето. Ако срещнете един иманяр, който постоянно пита, къде е заровено имането, де е неговото слънце? Все ходи и търси, някъде в земята, заровено имане. Той ако беше един математик, ще види, че там, дето има заровено имане, светлината има особено пречупване. Вие сега не вярвате в това. Трябва да турите 100 наполеона в джоба си и веднага ще бъдете усмихнати. Щом извадите от джоба парите си, ще имате съвсем друго лице. Щом почувствате, че златото е излязло от джоба, вие ще бъдете посърнали. Всякога здравето зависи от златото, което имаме в кръвта. Ако една хилядна от милиграма се придаде в кръвта за една година, човек здрав става. Ако се отнеме една хилядна от милиграма, от златото, веднага той се разболява. Вие правили ли сте

опит? Имате някой път болка. Вземете една златна монета, измийте я много хубаво, турете я в една чаша да постои един час и пийте от водата. Някой път сърдити сте. Турете една златна монета в чаша с вода да постои, и пийте от водата и ще видите, как ще изчезне гнева. Или обезкуражени сте, пак турете една златна монета, дръжте я един час в чашата и като изпиеш водата, веднага отчаянието ще изчезне. Трябва да проверите тия работи – да видите доколко това е вярно. Ония храни, които са здравословни, съдържат повече органическо злато, а които не са, по-малко злато съдържат. Тия храни придават една динамичност. Сега какво разбирате под думите „златна уста има"? Фигура на речта е, казвате „златна уста има." На какво прилича тази краска на златото, към коя краска е по-близо? От плодовете към кой плод прилича? Аз, ако бях преподавал в някое първоначално училище, за учениците щях да имам всичките краски. Децата да ги гледат хубаво нарисувани. Всичките краски на една дъга, като влизат, да ги гледат. Или бих накарал децата да носят седемте краски. Да имат по една панделка и всеки ден да ги менят. По една панделка да имат закачена на рамото. Така щяха да бъдат по-здрави децата. Макар че, първоначално, може да се посмеят малко. Има думи, които имат червен цвят, други имат портокален цвят, други имат зелен, жълт, ясно-син, тъмносин, виолетов. Думите имат цветове. Ако нямате пари да си купите панделки, намерете думи със съответните цветове. Златото си има дума. Буквата „Л" в златото – това са два слънчеви лъча. Българите имат думата злато. „З"-то в дадения случай – то е семето, което слънчевите лъчи са разтворили. „Л"-то – това са слънчевите лъчи, които разтварят семето. „З"-то е отвореното семе. „А"-то е натоварено с блага, които носи. „Т"-то показва, че му е дадена енергия да пробие, да излезе. „0"-то показва, че му е дадено условие да расте. В човека злато е туй, което дава възможност на човека, на една добродетел да се прояви. То е злато. Златото в човека е, когато

даде условия на една мисъл да се прояви. Като извадите „зла“, остава „то“. Като махнете „з“ и „л“ остава „а“-то. „То“ е поставен елемент, „то“ е минус и плюс. На български е „злато“, на френски е съвсем друго.

В какво седи разликата между положителното и отрицателното? Отрицателното е потенциал, положителното е кинетично състояние. Едното е в застой, другото е в действие. Потенциалът винаги се обръща в кинетично действие. Злото всъщност е потенциал. Злото е потенциал в природата. Кинетичното състояние – това е доброто в света. Само че в този потенциал доброто като влезе, понеже доброто предава своите добри условия на потенциала, доброто като събуди злото, злото се проявява. Следователно, доброто след като събуди злото, злото се проявява. За да го събуди и да го накара да работи с доброто, трябва да се прояви. Като се прояви злото, то ще изяви своето естество какво е. Следователно, вие като направите едно добро, веднага ще събудите в човека злото. Извикайте един разбойник, повикайте го вкъщи да му дадете, отворете касата, че му дайте да види. Имате добро желание да му помогнете, но вие ще събудите в него злото: той ще пожелае да ви обере. Не му отваряйте касата си, но му дай хляб, нахрани го. Като тръгне навън, като излезе навън из къщи, парите, които искаш да му дадеш, тури ги в джоба, без да знае. Кажи: Като идеш в гората, виж какво е. Казват: Направи добро, да намериш зло. Че тъй е. Тези, които са опитали, затова не искат да направят добро. Много мъчно е да правиш добро. Няма по-мъчно нещо от това, да правиш добро. Природата, която е опитала хората, много умно постъпва. Турила плода някъде и ще накара човека да го търси тук и там, да се лута. Накарай този човек да иде да търси доброто. Не се показвайте добър. Някое дърво ни най-малко няма да ви повика. Вие сте на старото мнение. Казвате: То е така, но е хубаво човек да си има. Какво трябва да си има човек?

Един адвокат (пътувал) от Търново в Севлиево. Там има едно място, дето разбойници обирали. Той носел револвер. Хванали го разбойници и го обрали. Казват му: Този револвер за какво го носиш? – За зор-заман. – Че по-голям от този зор заман къде, защо не го употреби? Ние носим револвер и като дойдат разбойници, не го употребяваме. Ако знанието, което имаме, не го употребим намясто, защо ще го носим? Трябва да го употребим. Един проповядвал, казвал: Като видиш вълк, пей, като видиш мечка, пей. Той като видял мечка, схванал му се гласа. Казва: Не можах да пея. Ако мечката те види по-рано, не можеш да пееш; ако ти я видиш по-рано, можеш да пееш. Вълкът, ако те види пръв, ти не можеш да пееш. Един свещеник ми разправяше своята история. Във Варненско, зимно време, в село Чатма отива от Козлуджа. Сняг има. Като излиза един километър от Козлуджа, явява се един вълк. Иде до попа, приближава се и започва със задни крака да хвърля сняг в очите му. Той казва: Постоях, постоях и си казвам: Попе, я се върни назад, че може само поп да станеш. Казва на вълка: Магаре, не те ли е срам да хвърляш сняг на поп? Постоях малко, разпасах пояса си, пуснах го, пак се върнах в Козлуджа.

Ако не можеш да победиш злото, върни се назад. Това е пример. Казвам: Трябва да се победи злото. Нямаш оръжие, ако не можеш да победиш злото, върни се. Поп не поп, вълкът не иска да знае. Казва: Мене не ме интересува, че си поп. Аз съвсем друго учение имам. Обръща задницата и казва: За твоето учение пет пари не давам. Когато човек обръща гърба си, казва: От друг свят съм. Казва вълкът: Аз съм от друг свят. Ти проповядваш мира, аз отивам и ям овцете. Щом не можеш да победиш злото, върни се назад. Това е разумното, което можеш да направиш. Когато силен човек те бие, казваш: Защо ме биеш? Кажи, братко, по-малко ме бий, не удряй толкоз силно. Не му казвай, да не те бие. Речи му: По-малко ме бий. Не казвайте, както

децата казват: Опитай се да ме набиеш. Не чакай той да те бие. Малките деца казват: Я ме удари. Онзи го удари, после почне да плаче, казва: Като дойдеш в нашата махала, аз ще ти покажа. Често вие постъпвате като малките деца. Вие казвате: Я ме удари. Той те удари, ти казваш: Като дойдеш в нашата махала, ще видиш. Вие като кажете „Я ме удари“, мислите ли, че няма да ви удари? Вярно е, ще се намери някое друго дете, което е по-силно от него, то ще го набие.

Сега, ако вас ви попитат, на коя дума в езика разчитате най-много, можете ли да кажете? Не теоретически на коя дума разчитате. Аз, за да опитам коя дума е най-силна, гледам децата. Едно дете, като го гонят кучетата, вика най-първо „олеле татко, олеле мамо, олеле бате, олеле чичо“, а най-после казва: „Олеле Божичко“. И кучетата се спрат. Казвам: Най-силната дума е, която спира кучетата. Да кажем, един разбойник гони някого. В колко посоки може да го гони? Ако онзи започне да бяга към изток, ще го гони към изток; ако започне да бяга към запад, ще го гони към запад; ако почне да бяга на север, ще го гони към север; ако започне да бяга към юг, ще го гони към юг. Ако той се качи със своя аероплан и хвръкне, накъде ще го гони? Ще гледа отдолу, ще започне да стреля, ако има пушка. Казва: Отиде човека. Сега вас ви гони някой разбойник, на север бягате, подир вас е, не може да се освободите. На изток бягате, подир вас е, на юг бягате, подир вас е. Тогава, учили ли сте се да бягате нагоре? Зная един разказ. Един набожен човек носи голяма стомна, пълна с жълтици. Хващат го разбойници, обират го, полагат го на земята. Той казва: Нося тия пари, да направя добро на някои бедни хора. Те казват: Ние сме онези бедняци, на които трябва да се направи добро. Казвам: Радвам се, щом вие сте тези бедняци. Сядат да ядат и главатарят го заболява корем, започва да се превива. Той казва: Аз зная да лекувам. Те му казват: Каквото искаш ще ти платим.

Той направил цера, изцерил главатаря. Тогава той му върнал парите назад. Той казва: Не говорите истината, не сте вие бедни хора. Вие сте богати, обирате хората и мен обрахте, не сте от бедните хора. Връщат му всичкото богатство назад. Той казва:"Господ тъй казва – вие не сте от бедните". Те му казват: Всичко ти връщаме назад: – Големи герои сте – им казва той.

Когато вас ви обират разбойници, отвътре какво правите? Имаш едно хубаво настроение като голямо богатство, след 10-15 минути се случва, че изгубиш настроението, всичко потъмнее. Ти вече си хванат от разбойниците, какво ще се случи тогава? Всичко, което носиш, ще ти го вземат и казват: За нас е. Питат го: Защо носиш това богатство? Да правя добро. Че ние сме тези, на които трябва да правиш добро. Трябва да накараш да го заболи корема главатаря и да го лекуваш. Всичките хора са лековерни. Щом ти стане мъчно, казваш: Изгубих си настроението. Чудите се къде е отишло това богатство. Има две изяснения. Понеже богатството, доброто, което придобиваш, има голяма топлина. После, ти си човек, направен от лед вътре. Като придобиеш тази голяма топлина, стопиш се, нямаш основа и изчезне ти доброто. Не, че е изчезнало, няма на какво да го поставиш. За да правиш добро, се изисква предпоставка. Предпоставка разбираме туй: Гласът може да излиза добре, ако ларинксът е добре поставен. Ако този ларинкс не е поставен на място, тогава този въздух, който влиза и излиза, не може да даде глас. В ума за доброто трябва предпоставка и за доброто в сърцето трябва предпоставка. Не може да излезе светла мисъл, която няма предпоставка. Сърцето не може да се прояви, ако нямаш предпоставка. Трябва да се радваш, трябва да пазите предпоставката на вашето сърце, както и на ларинкса. Те са правила, които можете да проверите.

Я изсвирете една песен, да видим, коя ще ви дойде на ум. – „Давай, давай". От кой тон започва? – От „ла". Как бихте изпели тази

песен темпераментно? Тъй да го изпеете, че да се разбере, че давате. /Учителят изпя песента темпераментно, с израз, после я изпя на съвършено нова мелодия./ Я сега изпейте всички песента темпераментно. Вие сега пеете само сопрано. Той излиза отгоре, не може да се ориентира, трябва някой да пее бас или тенор.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

21. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 12.III.1943 г., Петък – 5 ч. с, София – Изгрев.

ДВЕТЕ ДВИЖЕНИЯ

„Отче наш"

„Венир Бенир"

„Сила, живот, здраве"

Направихме упражнението с ръцете и дишането.

Колко цели числа има в света? Половинки има безброй. Всичките числа са родени от единицата. Едното е цяло число, а другите са части от това число. Да кажем, ако имате 0/1, 1/2, 2/3, 3/4, 4/5, 5/6, 6/7, какво значи „една втора“? Цялото число е разделено на две части, едната част е взета, а другата остава. Какво означава „две трети“? Цялото е разделено на три части и взети са две, а една е оставена. Какво значи 3/4? Цялото е разделено на 4 части и са взети три части, една остава. Следователно, тези части, които се вземат, са динамични. Онези, които остават, са потенциални. 1/3 е в работа. Какво значи нула върху единица? Нула от единицата значи да оставите само периферията на едно колело. Защото нулата е колело без съдържание. Като се извади съдържанието на колелото, остава само периферията. Нула върху единица – значи нищо не остава. След като си работил целия ден, градил си, разграждал си, вечерта си се уморил и нищо не си свършил. Представете си, че си кроил една дреха, 4-5 пъти си я шил, разшивал и най-после си я изхабил. Връщаш се неразположен. Имаш нула върху единица. Целият ден не си научил нищо. Защото едно яйце, за да стане действително, колко дена се изискват? Двадесет и един ден. Едно яйце, за да стане видимо в човека, се изискват 9 месеца. Има яйца, които години вземат, да се измътят. Някоя идея може в ума ти да иска 3-4 години. Заченеш една идея, за да се роди, иска време. Някой път бързо искате да раждате идеите си. Те са

кокоши яйца. Ако искате кокоша идея, за 21 дена може да я измътите. Пък някои може да ги измътите за един ден. Микробите скоро се измътват. В 24 часа милиони стават. По някой път бързате, имате някаква идея в живота. Всякога, когато човек бърза, това е нисшият живот. Бързаш да станеш учен, то е нисш живот. Какво ще станеш учен, вземеш от библиотеката, четеш книги, запомниш какво са казали хората. Това не е учение. Ти сам трябва да учиш. Ти сам трябва да изучиш. Туй, чуждото, може да го вземеш. Тия картини, които рисували художниците, може да ги прекопираш. Това не е изкуство. Сега, ако един художник рисува един сюжет, един човек ще придобие много съществено нещо. Но онзи, който прекопирва картината, той ще придобие много малко. Щом рисуваш от картината, ти не можеш да придобиеш. Да кажем, имате едно растение, рисуваш сянката на растението, от сянката не може да придобиеш онази същина, която има същинското дърво. Онова, което четете, не е учение. Щом като четеш, трябва да отидеш до мястото. Ако не може да рисуваш картината, поне да видиш мястото, което го е рисувал художника. Някой рисувал Рила, езерата; трябва да идеш да видиш, да ги обиколиш. Не може да ги рисуваш, а да ги обиколиш, че имаш една идея. Като се върнеш, ще кажеш: Разбрах тази картина. Като казвам опит, това е опит, да идеш да посетиш тия езера, които са на картината. Вие сега гледате и казвате: Хубава картина. Като идеш на това място, дето художника е рисувал, той е бил на мястото, има друго понятие за картината. Ти, който гледаш неговата картина, нямаш туй схващане на художника. Художникът рисувал някой добър човек. Ти казваш: Много добър човек. Ти ще идеш и ще намериш този добър човек, когото той е рисувал, да го видиш. Тъй се изучава картината. Онзи, който иска да изучи картината, трябва да иде на същото място, което художникът е рисувал. Ако не иде, не може да

има идея. Художникът рисувал добър човек. Ще идеш да намериш добрия човек. Той рисувал огън.

Ще идеш да видиш тоя огън, дето го рисувал, да го опиташ. Може да не рисуваш картината, но ще имаш една идея за съдържанието на тази картина. Този художник схванал само един момент. Художниците схващат само един момент. Ако целия ден рисува едно и също място, ще има разни изгледи. За пример, видиш човека сутрин, има едно разположение, по обед – друго и вечер – друго. Постоянно се мени човек. Всеки момент човек се различава. Казвате: Той е пожълтял. Той не е пожълтял, но е поумнял. Зелен станал, но е забогатял; ама син станал, вяра добил. Почернял, голямо богатство събрал. Черният цвят показва събрано богатство, което човек не знае как да го употреби. Целия ден слънцето като гряло, дало на всичките растения доста богатство. Дойде вечерта и всичките се съберат да работят. Туй, което слънцето оставило, те го обработват. Другия ден, като дойде слънцето, са готови за нова работа, възприемат слънчевите лъчи и вечерта пак работят. Във време на страдания, онова, придобитото, трябва да го обработиш. Вие седите и скърбите. Скръбта и страданието са неща, които трябва да се обработят. Скръбта е работа, страданието е работа. Скръбта е частична работа, новашка. Този, който скърби, е още новак, не знае, учи се да скърби. Страданието е майстор. Скръбта е чирак – ученикът, който учи; страданието е учител, който преподава. Казва: Аз скърбя. Учиш се. Готов си за народен учител, ще идеш да възпитаваш. Скръбта е ученик. Направиш погрешка, това ще изхабиш, онова ще изхабиш, ще те погълчат. Казват: Не знаеш как да кроиш. Пишеш, не знаеш как да пишеш, не знаеш как да ходиш. Кога скърби детето? Таман се е повдигнало да ходи, падне, блъсне си главата. Пак плаче, плаче. Казва: С плач няма да стане. И пак се изправи. Пак падне. Като поплаче туй дете и като види, че няма кой да го вдигне, пак само

стане. Пак падне, пак плаче. С плач тази работа няма да стане. Плачът става, докато тръгне да ходи. Казвате: Детински работи. Отличен характер има. Вие по някой път трябва да се учите от децата. Детето постоянства. Падне, плаче, стане. На деня 10 – 20 – 30 пъти може да пада и става. И така, 3-4 месеца, докато се изправи това дете. Добие веселие. Някои от вас се обезсърчавате морално, защото падате. Във физическото поле си се изправил. Станеш, в духовния свят паднеш, плачеш, пак станеш. Пак паднеш, ще си поплачеш и пак ще станеш. Ще си кажеш, с плач не става. Вие, след като сте завършили своята еволюция тук, ще захванете еволюцията в духовния свят. И там има падане. И в умствения свят има падане. В трите свята: на физическото поле, в духовния свят има падане, и в умствения свят също. Докато най-после се изправите в умствения свят и започнете да мислите правилно. То е вече изправяне. В духовния свят като започнете да живеете правилно, то е изправяне на краката. Докато не можете да живеете добре, издигаш се, падаш, издигаш се, падаш. Това е обяснение на противоречията, които съществуват във физическия живот. Нула върху едно е самият човек. Едно и две ортак има. Съдружник има. Две и три – трима са в предприятието, а само двамата работят. В следващото – четирима работят, а петима са в предприятието. В следващото – петима работят, а шестима са в предприятието, и в последното – шестима работят, а седмина са в предприятието. Онзи, който е в предприятието, той носи най-големия капитал, той работи по-малко, а даже и съвсем не работи. Той казва: От мене парите, от вас работата. Онези, другите, са бедняци. Това е при сегашния порядък на нещата. Тия дроби, както са наредени, показват разни състояния – 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 – това са състояния. Единицата е Слънцето. Две е на Месечината, три на Юпитер, четири пети е на Меркурий и на Земята. Земята и Меркурий са се съединили, ортаци са станали. Пет шести имате Меркурий и Венера, съединили

са се. Шест седми – Венера и Сатурн са се съединили, ортаклък правят. Сатурн е философ, подозрителен е. Венера гледа любовно навсякъде. Сега, при шест седми, Венера и Сатурн ортаци са станали. Единият е философ, а другата дала своята любов, любовна философия. Нали сте прекарали любовна философия? Седите така, мечтаете във въздуха. Това е Венера. Като загазите, започнете да мислите, философията Сатурн е дал. Казвате: Защо тази работа не стана така? Започнеш да философстваш, правиш опити. То е като дете – ще паднеш, нищо не значи ортаклъка; че не си спечелил първия път, нищо не значи. Вземеш лотариен билет – 25 лева струва билета – или вземеш цял билет – 100 лева струва. Какво са сто лева, ако спечелиш един милион?

Казвам: всичките мъчнотии произтичат от тия дроби. Ти искаш да имаш на първия ден резултат от шест седми, това е невъзможно. Ти не можеш да имаш опитността на пролетта в зимата и не може да имаш опитността на лятото в есента. Може да направиш забавление, може да направиш топло, но тия нюанси, които носи пролетта, тия цветя, които тя носи, не може да ги направиш. Значи, зимата си е зима, пролетта си е пролет. Що е зимата? Зимата е вече събран материал, който имаш да го обработиш. Зимата е нощ, пролетта е изгрев, лятото е ден, на зенита е слънцето, а есента е на залез, а през зимата слънцето е залязло вече. Четирите годишни времена показват състоянието от обиколката на Слънцето, или показват състоянието на Земята, която, като обикаля около Слънцето и като се върти около своята ос, има четири годишни времена. Тия четири годишни времена показват движението на Земята около Слънцето – какви промени може да произведе. Че става ден и нощ, това зависи от въртенето на Земята около себе си. Трябвало е време да се докаже, че Земята се върти около себе си. Хората виждат ден и нощ и казват: Има въртене на Земята – но не разбират. После учените хора да

обяснят. Преди да са го обяснили учените хора, хората знаеха, че става ден и нощ, но не са знаели, че от въртенето на Земята около оста си произтича. Това е второстепенно. Годишните времена показват, че Земята се върти около Слънцето. Отпосле са доказали, че Земята се върти. Най-първо са считали, че Слънцето се върти около Земята, а после учените доказаха, че Земята се върти около Слънцето.

Сега най-важното е да се използват четирите годишни времена, да се използва деня и нощта. След туй ще дойде науката – да знаеш, че Земята се върти. Щом ти се въртиш, и Земята се върти. Според вас, кое показва в човека, че Земята се върти? Аз ще оставя да помислите върху това. Кое движение в човека приблизително показва въртенето на Земята? Човек е млад, възрастен и стар. Туй, че човек е дете, млад, възрастен и стар, това показва движението на Земята около Слънцето. Че човек се радва и скърби, това зависи от въртенето на Земята около оста. Ако земята не се въртеше, нямаше да имаме тия състояния. Ако земята не се въртеше около себе си, не щеше да има тия състояния на скръб и радост. Понеже се върти, имаме тия две състояния. Що е старост и що е подмладяване? Слънцето, което тук залязва, на друго място образува нов ден. Нашият залез на друго място е изгрев. Старостта не е нищо друго, освен, че Земята се върти; постоянно остаряване и постоянно подмладяване има. Що е подмладяването? – Изгрев. Що е остаряването? – Залез. Залезът не е статическо положение. Залезът на един е младост за други. И младостта на едни е залез на други. Земята като се върти, образува вечното подмладяване и вечното остаряване. Тъй щото, не остарявайте. Вие искате да не остарявате. Тогава не трябва да се въртите около оста си. Ако тръгнете заедно със Земята да се въртите, ще бъдете винаги млад. Ако можете да видите, когато Слънцето залязва, ако можете да направите във вашето съзнание Слънцето да не залязва, вие ще бъдете вечно млад. Туй не можете да го направите, затова остарявате.

За бъдещето докато се научите, години се изискват, векове се изискват. То са бъдещи перспективи. Да кажем, ние не виждаме Слънцето, сега е наблизо, след 1 1/2 ще изгрее. Понеже Земята е наклонена на 23 градуса, то върви от Юг към Север и от Изток към Запад. Тия промени стават и в човека. И човек има център. Каквото прави Земята, и човешката душа го прави или каквото човешката душа прави, и земята го прави. Човешката душа обикаля около нейния център и се върти около себе си. Това е само да се отмахнат някои противоречия, които съществуват в нашия ум. Ти скърбиш, защото Земята се върти.

Скърбиш, защото Слънцето залязва; радваш се, защото Слънцето изгрява. Когато Земята обръща едната си страна, постепенно като се върти около Слънцето, показва, че известна част идва по-близо до Слънцето, лъчите падат перпендикулярно. Когато лъчите са наклонени, това е зима. При зимата има най-малък ъгъл. Турците нямат дума за „пролет“. Това е едно статическо положение. В този чертеж идеята пак не е добре представена. Накланянето на лъчите образува най-малката топлина и най-малката светлина. От зимата отиваме към пролетта, от лятото отиваме към есента.

Вие имате ли някаква тема зададена? – Нямаме. Човек, ако би разбирал процесите, които стават в природата, тия процеси стават и вътре в него. Той мисли, че туй, което става в него, е произволно. То не е произволно. Понеже Слънцето минава по небето, топло е. Слънцето никога няма да те чака, то постоянно изменя своето положение. Започва да става все по-студено и като залезе, съвсем изстинеш. Как ще обясниш, че Слънцето изменя своето положение, защо не седи горе на небето? Затуй Слънцето по обед има тънка дреха, вечер по-дебеличка. Казва: Аз ще изменя към тебе моето положение, няма да имам същото положение, ще изменя характера. И ние не можем да бъдем еднакви. По обед сме най-добри, най-щедри;

когато залязваме, при залез даваме най-малко. Колкото наближава залеза, става по-скържав и след залез се увеличава до среднощ. От среднощ пак ставаме по-добри, започва добрината ни да се увеличава до изгрева на Слънцето и тогава ставаме малко по-щедри. От изгрева до обед ти си най-щедър, след обед казваш, че не може толкова да се дава и пак започваш да ставаш скържав. Трябва да се обработи материала.

Сега, как бихте представили една музикална скръб или една музикална обида, или едно музикално примирение. /Учителят изсвири на цигулката и представи музикално тия три състояния./ Да имате ясна представа за музикална скръб, страдание и обида. Ако някой би ви говорил за музикална скръб, как ще я предадете?

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

22. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 19.III.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ЗАЧИТАНЕ

„Отче наш"

„Там далече"

Имате ли зададена тема? – Нямаме.

Пишете върху **тема №8**: Най-малкото и най-голямото добро. Дали можете да намерите най-малкото и най-голямото добро? Най-малкото добро, че по-малко от него да няма и най-голямото добро, че по-голямо от него да няма. Като пишете идната седмица, да видим, най-малкото добро и най-голямото.

Ако ви попита някой, защо човек има две очи, две уши и една уста? Но човек има две уста: едната е отвън, а (другата) вътре, в гърлото има два отвора, скрита е. Там един канал отива за стомаха, а другия за дробовете, само че каналът отвън е един. Едни хора мязат на тези канали. Отвън казват: „Разчитай на мен"; като влизаш вътре, раздвояват се. Две мнения имат за тебе. Можете ли да кажете защо детето, като се ражда, не може да ходи, години му взема, докато се научи да ходи. Знаете ли коя е причината? – Старостта. Туй дете не може да ходи, понеже старият е натрупал толкоз неща, че на туй дете му взема една година, докато се разтовари. Всяка година хвърля нещо от гърба си. Туй, непотребното хвърля. Като изхвърли всичкия багаж на стария, казва: Слава Богу, освободих се от старите идеи. Вие всичките грешите все от старите идеи. Например, хората търсят свободата. Как ще намериш свободата? Бият се хората за свобода. Как се добива свободата? Казва някой, че е свободен. Предположение е, че си свободен. Човек не трябва да търси своята свобода, той е свободен, но той предполага, че не е свободен, иска да се освободи. Там е заблуждението. След като човек е роден, той е свободен. Веднъж

дошъл на земята, родил се е, какво ще иска свобода. Баща му е свободен, майка му е свободна, той търси свобода, търси своето благо. Баща му живее добре, майка му живее добре, а той счита, че е ограничаван в дома, казва: Искам да бъда свободен от баща си и от майка си. Мисли, че баща му го ограничава, майка му го ограничава. Неразбиране има на законите. Ако един клон на едно дърво поиска да бъде свободен, иска да се отдели от дървото, може да се отдели от дървото и да стане свободен. Някой път може да отделите едно клонче от едно дърво, да го турите в едно шише с вода и то да стане дърво. Като се отдели едно клонче от голямото дърво, какво ще спечели? Свободата има свой произход. Свободата е един вътрешен процес. Той е обоснован върху три неща. Човек, който не обича истината, той не може да бъде свободен. Свободата произтича от истината. Но и човек, който няма знание, и той не може да бъде свободен. Знанието произтича от мъдростта. Човек, който иска да бъде свободен, трябва да има живот, мъртвият не може да бъде свободен. Свободни са живите хора, мъртвите не са свободни. Като умре някой, той /не/ е свободен. Ще го задигнат да го носят и погребват някъде. Според мене, като умре някой, трябва да го бият.

Аз съм привеждал този пример: Един работник служил на един богат човек 10 години и най-после, господарят му го изпъжда и не му дава пет пари. Този работник казва: Аз ще те науча. Намислил той да бие господаря си, но господарят – здравеняк. Намислил, когато някой път е вързан, тогава да го бие. Имало закон тогава, че когато умре някой, да оставят умрелия 24 часа и на другия ден да го заровят. Един ден работникът чул, че неговия господар умрял. Казва: Аз ще те набия. Отишъл на гробищата и като го ударил три пъти, умрелият скочил. Богатият ял нещо, спряло му се на гърлото и онзи, като го ударил, стиснал го, то изскочило навън. Казва му (господарят): Не ме бий, знаеш ли кой съм? – Зная. Ти защо не ми плати? – Много ти

благодаря, че не ти платих, ако не ме беше бил, не щях да оживея. Благодарен съм, че не съм ти платил. Казвате: Ама да прости. Няма да простиш, но този, богатия, ако го биеш, да оживее. Казвам: Сега философията да разбирате. Трябва да знаем как да бием. Не е лесна работа да живееш. Умират хората. Казват: Трябва да се мре. Сега трябва да се разбере, как да се използва този живот разумно в света. Всичко в природата не умира, само тук, ние, хората на земята и животните, и растенията умираме. Има същества, които не умират. Мислите ли, че един богат човек като осиромашее, не е умрял? Умиране значи, че влизаш от едно състояние в друго. Здравият човек като изгуби здравето си, не може да работи. Някой казва, трябва да бъдем свободни. Човек може да бъде свободен, а пък може да изгуби своята свобода. Човек пари може да има, знание може да има и да не е свободен. Краката са парализирани, ръцете са парализирани, неговият ум е парализиран, сърцето е парализирано, не може да мисли. Казвам сега, трябва да турите основа на свободата. Малко по-другояче трябва да се разбира тази свобода. Човек се ражда със своята свобода и всеки един трябва да зачита свободата, която Бог е дал на човека. Тази идея трябва да турите – без свобода, човек не може да мисли.

Щом не можеш да мислиш, не си свободен. Трябва да се научиш да мислиш. Щом не можеш да обичаш, ти не си свободен. Щом не можеш да правиш добро и зло в света, ти не си свободен. Казват: Светът само с добро няма да се оправи. Представете си някой човек, излезе му една голяма фуска цирей. Казваме: Само с добро, не трябва да правим зло. Тогава тази фуска ще мажем с мехлем, тя не си отива. Циреят стои, мъчи човека. Дойде злото, казва: Какво ще го мажете с мехлем, я ножа. Разрежат циреят и човекът оздравее. Злото може да освободи човека от всичките циреи, всичките препятствия в света злото отмахва. Когато се гради една къща, злото ще иде с чука; когато

се гради една къща, дървета се секат, трева се изкоренява. Без злото ще кажем, че дърветата трябва да седят на мястото си, тревата да си седи на мястото, това да не бутаме, онова да не бутаме. Но можем да идем до другата крайност и да кажем: Доброто е непотребно. Злото седи в това, да цъфне един цвят. Злото го кара да цъфти. Един плод, за да узрее, доброто го кара. Ако в света съществува само злото, тогава ще имаме само цветове и никакви плодове няма да имаме. След като цъфне и завърже, за да узрее този плод в природата, е така: доброто трябва да дойде и да накара този плод да узрее. Злото не може да го накара да узрее. Доброто пък не може да го накара да цъфне. Пъпката е затворена, няма свобода. Сега, да имате една представа в себе си. Вие не вземайте това, което хората мислят. Този нямал свобода, онзи нямал свобода. Най-първо, това е лъжа. Свободата съществува. Кажи на човека: Слушай, ти си свободен. Не вярвай в тази лъжа, че не си свободен. Повярвай, че си свободен и ще се освободиш. Хубавата вода нали е свободна. Щом дойде студът, вкочани я, и тя казва: Не съм свободна. Казвам ѝ: Не бой се, след 3 месеца ще бъдеш свободна. – Кога? – Ще видиш. Дойде слънцето, нагрее тази вода, стопи се, потече. Казвам: Онова, което освобождава вътре човека, то е Божественото в нас. Божественото е, което кара хората да бъдат свободни. Както и да мислите вие, Божественото е, което освободи хората. Туй, Божественото, трябва да се приложи. Не само да вярваш. Ако не се прилага тази вяра, нищо не струва, нищо не се постига. Първото нещо: казвам, че хората вярват в много лъжи. Казва някой: Аз съм сиромах човек. Не е вярно. – Аз съм болен човек. Че е болен, болен е, но не е вярно. – Болен съм се родил. Не е вярно. – Аз всичко мога да направя. Не е вярно. В даден случай, в даден момент, човек едно нещо може да направи; като лекар – разрежеш цирея и човекът оздравее, умен си. Ако този човек, след като разрежеш цирея, не оздравее, ти не си вложил доброто. Циреят, който дошъл на ръката на

човека, злото царува там. Следователно, злото лекува. Двама души като се бият, те са силни. Двама лоши хора се борят. Не се борят един силен и един слаб човек. Зло със зло се бори в света. Двама силни хора се хванали, борят се, кой е по-силен. Някой път и двамата излизат еднакво силни, тогава си хващат ръцете. Някой път единият капитулира. Все таки, един ще излезе по-силен. Ако един е по-силен, какво ще се разреши в света? Този юнак завали 10 души пияници. Силният човек не ходи в кръчмата да пие винце. Напива се този юнак и след като се напие, мисли, че е юнак. И след като се напие, изгуби своята сила. Та казвам: Не е позволено на човека да пие нещо, което Бог не е създал. Да пие хубавата вода, то е най-хубавото вино в света. Божествените неща винаги носят сила в човека. Щом се наядеш и тази храна не носи сила, остави я. Щом се наядеш и тази храна ти дава сила, приеми тази храна. Този закон ще го приложите. Всяка една мисъл, всяко чувство и всяка една постъпка, която не донася микроскопическо добро или сила вътре (........). Сега да допуснем, че един слаб човек иска да даде урок на един силен. Как ще го даде?

Едно време минавал един силен, умен човек. Една пчела се оплела в мрежата на един паяк, че помолила човека: Освободи ме от тая паяжина, много ще ти благодаря, един ден и аз ще ти услужа. – Хайде, казва, да ѝ помогна. Скъсал мрежата на паяка, освободил пчелата. Тази пчела постоянно се върти (наблизо). Имало една голяма опасност, тамън един негов неприятел се готвел да го стреля и пчелата го жилнала в окото. Тя го жилнала и го освободила.

Казвам: Не жалете лошите навици във вас. Всеки лош навик вие го гладите с мехлем. Пипате го полекичка, мислите, че той ще се облагороди. Нож за лошите навици. За лошите мисли, за лошите желания – нож, не ги дръжте. Няма да ги туриш на кревата, да ги покриеш с юрган и да мислиш, че нещо ще стане от тях. Нищо няма да стане. Искам да имате ясна представа за света, за живота. Доброто,

което е вложено във вас и злото, което е вложено, турете ги на работа. Как ще ги туриш на работа? Вървиш бос на разходка, влиза един трън в крака ти, какво ще правиш? Дошъл на гости трънът. Ще седнеш да го извадиш с губерката. На този трън не му е мястото там, ще го извадиш. Всяко нещо, което те безпокои, извади го вън от себе си. Безпокои те една лоша мисъл, извади я навън. Безпокои те едно лошо чувство, една лоша постъпка, извади ги навън. Човек трябва да бъде свободен. Казвате: Да има някой да ми помогне. Слънцето всеки ден ни помага. Въздухът ни помага, водата ни помага, хлябът ни помага. Четири неща има, които на нас ни помагат. Слънцето ни помага, светлината, която иде, ни помага, имаме известна нужда, дойде водата, утоли жаждата ни, иначе ще умрем. Хлябът ни помага и въздухът ни помага. Четирима в света са, които ни помагат. Ако ние ги слушаме, ще бъдем добре. Ако слушаме светлината, тя е най-разумното. Ако слушаме въздуха, то е най-енергичното в света, което работи. Ако слушаме водата, туй е мекото, подвижното. Ако слушаме хляба, който показва туй, плътното. Ние търсим нашето благо извън хляба; ние търсим нашето благо извън водата; ние търсим нашето благо извън въздуха; извън светлината. Какво е благото извън светлината? Тази сутрин нали беше развален ключа, нямаше светлина. Кой го поправи? В какво седеше погрешката? Знаете ли, колко такива ключове има развалени? Развален е ключът на неговата мисъл. Всичкото туй трябва да се поправи.

Дръжте в ума си следното: Човек трябва да зачита своята свобода. Туй трябва да го тури за принцип. В света няма по-високо от това, да почита свободата. Да почита своята свобода и (свободата) на другите. Да почиташ някого, това е Божествено. Всеки иска да бъде почитан. Да почиташ, е Божествено и да те почитат, е Божествено. Минаваш покрай едно дърво, да го зачиташ, почит да дадеш навсякъде. На всички неща Бог е дал почит. Ще зачиташ някой камък, турен някъде.

В природата всяко нещо е на своето място, а ние виждаме, че нещата не са на място. Ако вземеш един камък, не го хвърляй, но вземи го и го тури на друго място.

Целият свят сега е създаден разумно, много хора искат да оправят света. Те себе си не могат да оправят, света ще оправят. Какви закони ще турите? Никакви закони. Най-първо иде някой от вас и е недоволен. Които носят женска форма, казват: Да сме мъже. Хубаво, нали най-първо Господ създаде мъжа. Казва: Не ти трябва никаква жена в Рая. Тя като дойде, ще развали всичко. Като седя в Рая, Адам казва: Всичко хубаво си направил, много умно, но туй, дето не ми даваш жена, не ми харесва. Сам съм. Недоволен е. Какво ще прави? Вторият човек, който дойде в света, беше жената. Значи, първото дете беше момче. Адам беше първият роден брат. Родителите му не бяха на Земята. Той беше пратен в Рая, но баща му и майка му ги нямаше. Бог не живееше там в този смисъл. Той го посещава от друго място и Той му донесе едно сестриче и Адам казва: „Плът от плътта ми, кост от костта ми.“ Хората нямат разбиране, какво нещо е човекът. Адам трябваше да мисли. Какъв беше занаятът на Адама и на неговата сестра? Ева трябваше да учи предмета, как да обича. Адам се занимаваше със зоология, а Ева с ботаника. Тя като ходи из Рая, намери, че от всичките дървета може да се яде, а само едно дърво имало, от което било забранено да се яде. Тя искаше да прави изследвания, да знае причината, защо от туй дърво да не може да се яде. Някой човърка бомба. Не човъркай тази бомба, тя носи смърт. В нея има събрани избухливи вещества и като бърка човек, тя избухва. Природата има доста бомби. Ние минаваме в една област във вселената, гдето, като минава Земята през пространството, много пъти е обстрелвана. Тия метеори, които падат, ако тия снаряди биха улучили Земята, нищо не би останало от нея. За да се избави от тия снаряди, които постоянно се хвърлят в пространството, природата е

облякла Земята във въздуха, една по-гъста материя, че тия снаряди като минават, изгарят. Ако Земята беше без въздух, без атмосфера, тия снаряди биха ѝ причинили пакост. Атмосферата е като дреха, която пази Земята от ония дребни снаряди, които постоянно пътуват през пространството. Ако вие не сте облечени с една мисъл, да има нещо, което да ви обвива, ако вашият ум няма една атмосфера, ако вашето сърце няма една атмосфера и ако вашата душа няма една атмосфера, вие сте изложени на голяма опасност.

Сега ще ви приведа законът какъв е. Ти минаваш и не се харесваш. Този човек ти изпрати една лоша мисъл. Тази мисъл се върти около тебе. Минаваш, някой човек е неразположен, изпрати ти лошо чувство. Туй чувство се върти около тебе. Най-после някой ти направи някоя лоша постъпка. Трябва да имаш средство, с което да се браниш. Първото нещо е, че човек трябва да мисли. Не се намираме в един свят, дето всичко е в ред и порядък, но в един свят, дето воюват. В природата всичко е във война засега. Погледнете, всичките животни се изтребват, една вечна борба има, няма още ред и порядък. Години ще минат, векове ще минат, докато се организира светът. Някой път в стомаха ти влезе нещо, заболи те, някой път в главата ти влезе нещо, заболи те главата. Когато казваме да се вярва в Бога, то не е само да се носи формално една вяра. Когато казваме да вярваш във въздуха, този въздух постоянно трябва да се приема и да се изпраща навън. Онова, което носи благото, да остане част от него в тебе. Не само да вярваш в светлината, но тази светлина трябва да я приемеш и да приемеш част от туй благо, което тя носи, и то да остане в тебе. Водата, която приемаш, и тя да остане в тебе. Хлябът, който приемаш, и той да остави нещо в тебе. Тия са блага, които трябва да оставят в тебе. Същевременно, ти, след като пиеш водата, и тя, като минава през човека, придобива нещо. Водата, която дошла под действието на човешкия ум, под действието на човешкото сърце, под действието на

човешката душа и дух, тя ще придобие. Трябва да ѝ се плати нещо. Вие казвате, че тя се е замърсила. Туй замърсяване е за нас. А за нея туй замърсяване е едно благо.

Ще ви приведа един пример, ние как разбираме: Един ученик, в древността, се разсърдил на учителя си. (Ученикът) бил много як. Взел три големи камъка и ги турил на вратата, че да не може да излезе учителят. Учителят излязъл през прозореца навън, извадил тия камъни и от тях направил три стъпала и писал на стъпалата: „От почетния ученик, който помисли за благото на учителя си, да има стъпала. Тури три стъпала, да влиза вкъщи". Ако някой ви тури три камъка на вратата ви, какво ще правите? Ще ходите да го дадете под съд. Кой се е осмелил да тури тия камъни? Ако някой би ви оставил три торби със злато, хич няма да търсите, кой ги е оставил. Ако е злато, ще вземете тия торби и ще ги скриете. Ако искате справедливо да постъпите, ще кажете: Тези пари не са мои. Сега, ако оставите някому три торби със злато, мислите ли, че ще пита, кой ги е оставил? Ако оставите някъде три самуна, при сегашната купонна система, ще пита ли някой, кой ги е оставил? Ако оставите три умрели овци, които миришат, ще кажете: Кой оставил тия мъртви овци?

Та казвам: Както благодарите за хубавите работи, благодарете и за лошите. От умрелите овци какво ще направите? Донесъл някой три умрели овци. Съживете ги, пратете ги да живеят. Още дълго време ще мине, докато хората се научат да мислят правилно, да чувстват правилно и да действат правилно. Като ученици, вие най-първо трябва да се научите, да си давате почитание един на друг. Зачитай правото на един човек. Музикант е, художник е, зачитай го, здрав човек е, зачитай го. Всичко, каквото има, зачитай – хубавите работи в света са от Бога, лошите неща са от хората. Човешкото е една

опаковка. Онова, от което може да се ползваме, е Божественото. Божественото е за всички еднакво дадено.

Всеки трябва да се ползва от него. От Божественото никой не трябва да те лиши. От човешкото може да те лиши, но от Божественото не позволявай да те лишат. Че някой ти взел парите, то е човешка работа. Човек ги взел, ти скърбиш. Но да те лишат от очите, да те лишат от ушите, не позволявай. Не позволявай да ти затворят очите, не позволявай да ти затворят ушите. Когато човек започне да чувства тъй, както трябва, ушите му се отварят. Когато не може да мисли добре, неговият ум е затворен. Като мисли правилно човек, очите са отворени. Хората ослепяват от неправилна мисъл. Често хората оглушават от неправилно чувстване. Очите са тясно свързани с човешката мисъл. Ако умът е светъл, за да се поправят очите, трябва да се мисли. – Много хубаво, хармонично. Хубавата мисъл предава нещо хубаво на тялото. Целият живот трябва да бъде един процес на най-хубави мисли и туй чувстване не трябва да бъде само негово, но общо достояние на всички. Човешкият живот трябва да бъде като един извор. След като се полее, ще пусне тази вода да тече, да образува една река чак до морето. И така реките съществуват, ще се ползвате от благото. Да кажем, някой път имате болка в стомаха. Как ще се освободите? Всеки един от вас трябва да мисли. В живота е вярно само туй, което е проверено. За хляба е вярно не онова, което се пише, но онова, което е проверено. За водата е вярно онова, което аз съм проверил. За въздуха е вярно онова, което аз съм проверил. И за светлината е вярно онова, което аз съм проверил, не онова, което разправят учените хора, но онова, което очите ни проверяват. Дотолкоз, доколкото може да се ползвам от светлината, туй съм проверил, то е благото. От въздуха толкоз, доколкото съм проверил, туй е благо. От какво е съставен въздухът? Това е второстепенно. Онова, от което може да се ползвам, от водата,

доколкото може да се ползвам, е вярно. И за хляба е същото. Всяко нещо дотолкоз е полезно за вас, доколкото вие можете да се ползвате от него. Най-първо ползвайте се от вашия ум, ползвайте се от вашия дух, ползвайте се от вашето тяло. Отдавайте право на вашата ръка. Ти изнасилваш ръката си, дай свобода, недей изнасилвай. Дръж я свободно. Някой път ти се прекъснат краката. Не постъпваш разумно. Отдай свобода на краката си, отдай свобода на стомаха си, не го натоварвай с излишно ядене. Дайте свобода на вашите гърди. Някой път не им давате достатъчно храна. Не дишате дълбоко. Хората умират от глад, не ядат хубаво. Хората умират, че не дишат хубаво. Казвам: Дишайте дълбоко, давайте достатъчно храна на дробовете си. Някой път човек умира. Ако не мислиш, умът ще започне да линее. Ако на сърцето не даваш достатъчно свобода, то започва да линее. Достатъчно храна трябва да се дава на човешкия ум, достатъчно храна трябва да се дава на човешкото сърце, достатъчно храна трябва да се дава на човешката душа и тяло. Те са разсъждения, върху които трябва да работите. Като ви срещне някой, да види, че вие сте от новите хора. Върви човек изправен, да има нещо изправено във вас. Човешкият ум е, който изправя човека. Човешкото сърце го прави смел. А човешката душа е, която го прави енергичен. Човешкият дух го прави мощен.

Най-важните работи са: плътност, мощност, красота и разумност. Те са основни неща. Плътни трябва да бъдем. Плътни, мощни, красиви и разумни. Плътност на физическото поле, в духовния свят – мощност, а в Божествения свят – красота. Онзи свят, който оживява всичко в себе си, той е разумният свят. Да бъдете плътни, да бъдете мощни, да бъдете красиви и да бъдете разумни, това е смисълът на живота. Ще кажете: Не трябва да бъдем доволни от тази форма, която имаме. Ако един кон е доволен от своята форма, той кон ще си остане. Какво са добили конете? Благодарение на конете ние имаме един

подарък. Задните крака на коня станаха ръце на човека. От задните крака на коня човек си направи ръце.

Конят знае само да рита, а от туй ритане човек се научи да пише, да рисува. Ръцете са направени тъй, както са направени задните крака на коня. Предните крака на коня са краката на човека. Защото Господ така искал, това е неразбиране. В английски има една дума, „уор шип“ – да се поклониш на Господа. Но ако разчлениш тази дума, „уор“ значи война, „шип“ значи кораб. Военен кораб го направили в служене на Бога. Да се биеш и да туриш нещата в параход, то е поклонение на Бога. Значи, туря второто значение. В думата „уор шип“ първата дума е много материалистична. В български е по-добре – „Богослужение“. Да почиташ хората, това е служене на Бога. Човек, който не почита хората, не може да бъде религиозен. Човек, който не воюва за свободата на хората, не може да бъде религиозен. Да почиташ хората за тяхната свобода. Ако ти не може да почиташ знанието, мъдростта, ти не си набожен. Да почиташ себе си и хората, това е Божествено. Казва: Аз искам да го почитам. Никога не се отказвай да почиташ, то е Божествено нещо. Туй, което не почиташ, тури го навън. Туй, което почиташ, дръж го вътре. Сега вашата погрешка е в туй. Вие казвате: Здрав бях, изгубих здравето. Умен бях, паметта ми отслабна. Това отслабнало, онова отслабнало. Най-после остарявате, чакате да умрете, да идете в оня свят. В оня свят без любов не се отива. Ако не можеш да любиш в оня свят, кракът ти не може да стъпи. Ако ти нямаш мъдрост, кракът ти в оня свят не може да стъпи. Ако Истината не е в тебе, кракът ти в оня свят не може да стъпи. Ще се научиш да служиш на Любовта, Мъдростта и Истината. В оня свят може да отидеш. Ако не можеш да служиш, кракът ти не може да стъпи там. В оня свят да идеш, трябва да имаш живот, трябва да имаш знание, трябва да имаш свобода, трябва да имаш движение, трябва да имаш учение, трябва да имаш работа. Тия неща трябва да седят в ума

ти. Без любов не се отива в оня свят. След като се научиш да любиш, може да идеш в оня свят.

Всеки един човек, който люби, за него оня свят е отворен. Тъй седи законът. Сега ще кажете: Този е от нашите. Аз казвам: Всеки, който люби, е от нашите. Всеки, който не люби, не е от нашите. Всеки, който люби, има живот. Там, гдето има живот, има работа. Там, гдето има работа, има благо. Там, гдето няма любов, там, гдето няма свобода, гдето няма светлина, се раждат много несгоди. Този закон, най-първо, ще го пренесете вътре във вас. Ако има нещо, което да ви смущава, да се освободите.

Според мене, най-първо ще трябва да се научи човек, да обича Бога, Онзи, Който ни е създал. Ако Него не може да обичаме и всички неща, които Той е създал, не може да се ползваме. Него трябва да обичаме. Човек не се учи да обича Бога. Всички обичаме, (а) казваме „Къде е Господ?“. После, ако не се научим да обичаме слънцето, което ни праща светлина, а обичаме тия лампички, плодовете не зреят на тия лампи. Плодовете зреят на онази светлина, която изпраща слънцето, животът иде от Бога. Трябва да идем там, отгдето иде. Всичките хора трябва да се научат да обичат в този смисъл, не само да се изповядват, че вярват в Бога. Човек, който не може да люби, не вярва. Най-първо иде любовта, после вярата. На второ място е вярата, а после иде надеждата. Надеждата е свързана с физическия свят, Вярата – с духовния, а Любовта – с Божествения свят. И тия, трите неща, представят един Божествен свят. Земята е физическата страна на Божествения свят. Духовният свят е съдържанието на Божествения свят, а самият Божествен свят е смисълът.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

23. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 26.III.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

НАЙ-МАЛКОТО И НАЙ-ГОЛЯМОТО ДОБРО

„Отче наш"
„Мога да кажа"

Прочете се темата: Най-голямото добро и най-малкото добро.

По какво се отличава? Кои са отличителните черти на най-голямото добро и на най-малкото добро? Коя черта е чертата на най-малкото добро? Толкова лесна работа. Най-лесната работа. По-лесна работа няма. Най-малкото добро е, което най-лесно може да се направи. Толкоз лесно, че и мухите го правят. Най-голямото добро е, което най-мъчно става, няма по-мъчно от него. Това е разрешението, че после ще определяме. Голямото добро мъчно става; малкото добро и мухите го правят, и комарите, и всички. Всички мислим, че е лесна работа и можем да го направим. Ако вземеш като поп, да наръсиш и хората, то е най-малкото добро. Да ги поръсиш с китка босилек или да изпеете една песен, туй най-лесно става. На най-малкото добро някой път резултатите са добри. Ако драснете една кибритена клечка на някои, които зъзнат, треперят, всички ще ви благодарят за това. Вода ще имат, топло ще им стане. Най-малкото добро е, което лесно става, най-голямото добро мъчно става. Да направиш някой човек щастлив, то е мъчна работа, да подмладиш някой човек, мъчна работа е. Да възкресиш някой човек, мъчна работа е. Този предмет е богат, може да го разглеждаш от много страни. Вие го разглеждате в сенките, а аз го разглеждам от отличителните черти. Отличителните черти на голямото добро и отличителните черти на малкото добро, кои са? Няма по-голямо добро от живота? – Има. Земният живот не е най-голямото добро. Умира човек. При най-голямото добро не трябва да умира. А малкото добро кое е? Една росна капка, която падне

сутрин, е най-малкото добро, което, като изгрее слънцето, изпарява се. Един океан, колкото и да се изпарява, остава, не може да се изпари. Най-голямото добро е непонятно за хората. Защото никой земен човек не може да го направи. То е непонятно.

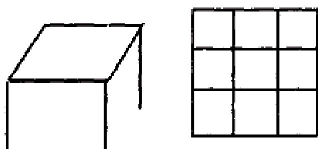

Фиг. 1

Какво представя това (**Фиг. 1**)? Къде е дефекта? На всички хора им липсва долу. Недовършена работа, която хората имат. Ами туй какво представя? Старомодни прозорци с железа. Сега бихте (ли) наместили този прозорец на една къща? Знаеш, колко мъчно е да турите една идея в мозъка. За пример, вие искате да развивате вярата. Къде ще я турите? На кое място е вярата, не знаете. Досега сте мислили за вярата, но не сте намерили къде е. Тя има свое място. Ако съсредоточите ума си, има място специфично в мозъка, където се турят всички образи на вярата, като в една библиотека. И надеждата си има място, философията и тя си има място. Някои мислят, че човек мисли с целия си ум. Не мисли човек с целия си ум за философия или за музика. Музиката си има свое специфично място, от двете страни на челото. На музикалния човек долната част на челото е станала широка, изпъква челото отстрани, а на някои е спитено. Това показва, че не са работили, или малко са работили. Ако човек стане милосърден, главата му се подига нагоре. Този човек, у когото милосърдието е развито, предал се е на милосърдие. Ако дълго време вие мислите върху милосърдието, ще започне една топлина да се образува в този център. Ако дълго време философствате, искате да намерите причините, ще излязат роговете на челото ви горе, от двете страни. На всяко нещо вие ще искате да му намерите корена. Онези

хора, у които философското чувство е развито, ровят причините какви са. Казва: Коя е причината, че обрали богатия човек? Коя е причината? Този човек го обрали, понеже той философства. Този човек се мъчи с богатството, не може да спи спокойно. Дойдат, вземат му товара, да се освободи. Това са философски съображения. Да му дадат спокойствие, за да може да помисли малко за Бога. Понеже, никога не е мислил за един разбойник да го обича, иска да се научи, кой го е обрал, интересува се с любовно чувство кой е този, който е успял да му снеме товара от гърба; философията е друго нещо, не е обикновено. Вие казвате: Обрали го. Философски няма обиране. Снели товара от гърба на човека. „Обран“ не е философско. „Обран“ – това е адвокатска работа. За пример, вие изядете една кокошка; философски значи, че тая кокошка сте внесли в себе си, турили сте я в училище, пратили сте я на най-хубавото място. Какво е изгубила кокошката? Тя е една душа, която се радва и разхожда във вашата градина. Вместо да рови отвън, влязла вътре и учи се да чете книги. Клюн няма, доста красиво дете е станала. Един ден погледнеш, тази кокошка станала малко, възлюблено дете, което вие го гледате. Това е философско. Всяка кокошка ще бъде едно хубаво дете. Това е, когато философски разсъждаваме. Когато казвате: Изядох една кокошка, то е по-правото. Ако лисицата изяде кокошката, е друг въпрос. Някои от вас сте яли кокошка опечена, яли сте копанчета, воденичката. Някои работи лесно можете да ги изтриете. (*Учителят изтрива чертежа на дъската.*) Да останат хубавите работи. Хубавите работи ги запечатвайте, във вас да останат. За пример, видите много хубаво цвете, което ви се харесва, остава спомен. Отпечатва се в мозъка. И в другия свят като идете, туй цвете го носите в себе си. Някой ви се скарал, казал: Говедо сте. В оня свят говедо не отива. Някой ви казал: Много добър човек сте. То отива в другия свят. Вие, тук на земята, казвате: Говедо ми каза. Като идеш в другия свят, преставаш да бъдеш

говедо, там говедо не отива. Там си много добър. Казвате: Каза ми говедо. На земята ти е казал „говедо“, в оня свят той не може да произнесе думата „говедо“ по никой начин. И да иска, милиони да му дават, не може да каже. А тук и за 5 пари ще каже. Толкоз щедри сте, че и без пет пари казвате. В оня свят, съвършен е езикът. В тоя свят и без пари го казвате, колко лесно става.

На земята най-малкото добро е злото, а най-голямото добро е доброто. Най-малкото добро е злото. Когато те хванат разбойници, след като те оберат, ще те подкарат като слуга. Един от разбойниците ще те прати със стомната да идеш на извора, да донесеш вода. Веднага те назначават на служба. Но и един те придружава, конвой има, да не би да ти се случи някое зло. Ти ще вземеш стомната и ще донесеш вода, хем без пари. Сега вие всички на земята искате нещо. Някой иска да бъде много учен, някой иска да бъде много красив, някой иска да бъде силен. Да си силен, ще биеш този, онзи. Като си силен, ще помагаш на този, на онзи. Силните хора много пакости правят. Ако си богат, разполагаш с пари, ще дадеш пари някому и той може да набие друг. Ако си адвокат много умен, този изиграеш, онзи изиграеш. За пример, кое в света желаете? – Малкото добро. Голямото добро и голямото зло са равни. Малкото добро и малкото зло и те са равни. От големия въглен голям диамант става; от малкия въглен малък диамант става. Въгленът е злото. Туй зло може да се превърне, да кристализира. За пример, някой път казвате: Студено ми е. Какво нещо е студът? Според сегашните научни теории, студът е едно молекулярно движение. Като се намали движението на молекулата, явява се студът, когато се усили движението на молекулите, имаме топлина. Според сегашните теории абсолютният студ е, когато спрат молекулите да се движат. Атомите няма да спрат, те са в движение. Молекулите, ако може да се спрат, ще имаме 273 градуса покой. Пък

то е невъзможно. Почти са дошли до една мярка, но в природата няма покой. Не може да се спрат.

Та казвам: Когато вие усетите студ, то значи молекулярното движение е намаляло; ще повишите движението. Хората могат лесно да си помагат. За пример, страхливи сте. Всичките хора не са еднакво страхливи. Заекът минава за страхлив, но той не е най-страхлив. Заекът, като се е отчаял от живота, тръгнал да се дави, казва: Не ми се живее вече. При такива условия не се живее. Като наближил към водата да се дави, всичките жаби се изпоплашили и се хвърлили във водата. Той казва: Има и от мене по-страхливи. И благодарение на жабите се е спасил живота на заека. Страхът трябва да го продавате. Страхът се продава и безстрашието, и то се продава. Вярата се продава, надеждата, милосърдието, всичко се продава. Стига да знаете как да го купите, бакалници има. Само че, вие вярвате в купуването на захар, ориз – не вярвате, че може да се купува вярата. С кило не може да се купува вярата. И действително има случаи, може да ви приведа: хората, в които е развито милосърдието, като влязат при някой бакалин, който е скържав, който гледа първо да вземе парите, в присъствието на щедрия човек и той става щедър. Преди години кореспондирах в Англия за книги. И понеже знаех характера на англичаните, ако не пратиш (пари), не пращат книги. И винаги трябва да изпратиш един шилинг повече от сумата, да остане нещо в него. Но те са много точни, нито един ден не закъсняват да изпълнят поръчката. Ако не изпратиш парите, без пари няма да пратят. Като ми пращаха книгите, беше останал един шилинг и пет-шест години наред ми пише: Господине, имате един шилинг на ваше разположение, какво да ви отслужа? Всяка година, като си прави баланса, ми пише. Като се отвори войната, престана да пише. Само в един случай имам изключение с англичаните. Пише ми: На вас ще направя едно изключение. И праща книгите, без да съм пратил

парите. – Изпратете парите, когато обичате. Аз му повлиях. Аз съм забелязал, ако влезе в бакалницата един човек, който е милосърден, щедър, в негово присъствие бакалинът възприема разположението му и казва: Няма нищо да платите после. А като влезе друг, не иска да даде без пари. Като влезе щедрият, който е разположен, веднага предава своето разположение на бакалина. Онези ученици, които знаят много добре предмета си, учителите, които са чувствителни, като погледнат учениците, познават ги и не искат да ги изкарат. И като видят някой, който се крие, казва учителят: Я, ти, излез там. Туй, от което те е страх, предаваш на учителя. И като не знае ученика, учителят му туря единица. Ако учителят не иска да тури на някой шест, не го вдига.

Та казвам: Не можете никога да предадете едно чувство на човек, ако го няма във вас. Аз съм забелязал следното: всякога, когато ще дойде някой виден музикант, като излизам по улиците, наблюдавам, че на много места се свири. В друго време много по-рядко се свири, но щом ще дойде някой музикант, увеличава се 5-10-15-30 % свиренето. Колкото повече процентът се увеличава, значи, че музикантът е по-голям. Щом 50-60-на сто се увеличи свиренето, навсякъде, където минеш, свирят пиана, цигулки свирят, тогава разбирам, че идва някой голям музикант. Когато само с 5% се е увеличило свиренето, не е такъв велик музикант. Хората имат музикално съзнание, оценяват докъде е дошъл и всички свирят, пеят. Щом 50 – 60% пеят повече, казвам: Трябва да отида да го слушам. Щом 70% пеят, казвам: Струва си човек да иде. Трябва да бъдете чувствителни, да възприемате. Във въздуха, в етерното пространство се носят трептенията на всички добродетели. Трептенията на вярата се носят в етера, трептенията на надеждата се носят в етера, трептенията на любовта се носят в етера. Трептенията на всички добродетели се носят, човек само да е способен да възприеме тия трептения и да се ползва. Трептенията на

музиката също се носят. Понеже не сме повдигнати в това положение, не може да се ползваме от благата. В света има вяра. Само трябва да я приемете. Светът е пълен с вяра. Светът е пълен с надежда. Светът е пълен с любов. Щом сами не можете да идете и да си напълните стомните, вие не може да се ползвате. Вие искате някой слуга да дойде и да ви донесе. Рахатлък е това. Някой чака слугата да иде, да му донесе вода от извора. Щом дойде до вярата, ще идеш сам да си напълниш, не хващай другите хора да ти напълнят стомните. Дойде ли до Божествените работи, сами ще станете да идете. Ако не станеш слуга, не може да приемеш Божественото. И в музиката е същото. Докато искаш да ти слугуват в музиката, нищо няма да научиш. Ти ще станеш слуга на музиката.

Да видим какви трептения се носят из въздуха. (*Учителят взема цигулката.*) Има ли някой музикант да е дошъл? (Учителят изсвири „Тъги, скърби“, после изсвири друго.) Какво мислих, пък какво излезе. Всеки един от вас зависи как е засегнат и всеки ще си състави една идея. Каква идея изпъква във вас от свиренето? Основната идея каква е? Основната черта е, че вие се концентрирахте. Престанахте да бъдете разсеяни и започнахте да мислите какво е туй, къде ще излезе края и какъв край ще вземе. Може дъжд да вали. Може хората да се радват. Благодарение, че от невидимият свят свирят и пеят, ако там не свиреха и не пееха! Хубавите цветя, които се боядисват, се дължи на слънчевите музиканти. Като изсвирят едно парче – бял цвят; като изсвирят друго – червен цвят. Като изсвирят, плодовете се раждат. В туй свирене повдигаме температурата. Молекулярните трептения се повдигат. По някой път трябва да направите опит. Когато си неразположен, свири 10-15 минути и да стане една промяна. Пет минути – то е Меркурий; 10 минути е Слънцето; 12 минути ако се свири, е Юпитер. Често пъти вие говорите, но говорите много повече. За пример, ако говорите на слънчев език, 15 минути е достатъчно.

Ако говорите 5 минути Меркуриански език, е достатъчно, разбира се работата. Ако говорите на Венерин език, 6 минути е достатъчно. В любов да се обясниш, 4 минути е достатъчно, не ти трябва повече. А гледам, някои пишат големи фермани повече от 6 минути, то е от лукаваго. Сатурн взема 7 минути. Числата може да се разглеждат от Божествено гледище. Едно е на Слънцето, две е на Месечината, три е Юпитер, четири е Земя, пет е Меркурий, шест е Венера, седем е Сатурн, осем е на друг, девет е на Марс. Това е едно отношение. После идват сложните числа 15-16, защото 16 съществува в света. Щом се разклаща основата на злото – 15, тогава всичко рухва – това е числото 16. Има числа, които рушат всичките лоши последствия.

Трябва да впрегнете ума си. Ако човек не впрегне ума си на вярата, вярата е продукт. Във вярата ние имаме възможност за постижения. Ще намерите възможностите на вярата и постиженията на вярата. Те са две неща различни. Сега в песента „Тъги, скърби, дигай, слагай!“ това са възможностите. А във втората част „Върви, право върви“ то е важното, то е постижението. Ти носиш и придобиваш много, придобиваш някакво богатство. То е постижението, втората част. Мнозина, като пеете, мислите, че първата част е за възможностите, каквото е скрито в него, да го придобиеш. Като дойдеш до втората част, е постижението на песента. Тъй като изучавате, ще се ползвате от песните. Всичките песни имат възможности и постижения.

„Добрата молитва“.

24. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2.IV.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ЕДНА МЯРКА

„Отче наш"

„Зора се светла зазорява"

Тема имате ли зададена? – Нямаме.

Кои бяха положенията на миналата лекция? (Каза се)

Допуснете, че ви дадат един паяк да го възпитате. Как ще започнете да го възпитавате? Как ще развъждате паяците? Представете си, че имате нужда да развъждате паяци, както има нужда от буби.

Човек, след като живее 120 години, кое остава в него, което трябва да обиква? Кое човек обича най-вече? Ако ви попитат, какво обичат децата и какво обичат старите хора, кое им е най-обичното? Какво ще кажете? След като си се уморил, кое е най-приятното? Почивката. След като си почивал дълго време, кое е най-приятно? Представете си, че човек обича да се гневи, трябва да се гневи. Гневът е едно чувство. Колко време продължава гневът? Кое е най-късото време за гнева и кое е най-дългото? За пример, ако вземеш хляба на един човек, той може да ви се разсърди; ако му дадеш един хляб, той може да те обикне. Защо в първия случай, ако вземеш хляба на един човек, ще се разсърди, а като му дадеш хляб, те обиква? Някой човек те удари с един камък, нали ти е дал нещо, защо се сърдиш? Значи, не всякога даването е приятно. Зависи как се дава. По аналогия може да извадите ония думи, които са от естеството на камъка. Като те блъсне една дума, ти е неприятно. Допуснете, ти си гладен и някой те удари с една ябълка. Тогава няма да се разсърдиш, но ще вземеш ябълката. Съдържанието, което ябълката има, спасява положението. Коя е най-взривната дума в българския език, която експлодира много, която,

като ти (я) кажат, човек се запали от четири страни? Една голяма кухина има в средата на ухото. У разните музиканти, с разни способности, разно е устроена тази кухина. Наблюдавайте ухото на Сашо Попов, на всичките професори в Музикалната академия, направете скици, снимки на ухото и ще имате много интересни наблюдения. На честните хора другояче е устроено ухото, на поетите, на философите, на държавниците, на щедрите хора, на скържавите хора разно са устроени ушите. На един скържав човек ухото не е както на щедрия. Всяка година, когато имало повече дъжд, по-голямо е разстоянието от новия израстък за тая година. Когато имало много дъжд, заколът е по-голям. Когато имало по-малко дъжд, заколът е по-малък. Ако разгледате вълната, тя е като тросък*. С тази дума – заколът – какво иска да каже? Казвате: Заколът* му е такъв.

Сега, ако ви дадат да си направите избор, какъв избор бихте направили? Ако ви кажат, в дадения случай, да пожелаете само едно нещо, което ще ви се даде, какво бихте желали? Ако всинца сте гладни, едно нещо ще пожелаете – хляб. Ситите хора желаят друго. Някои от ситите хора може да пожелаят обувки, шапка, часовник, някой пръстен. Когато хората са сити, имат големи, разнообразни желания. Тогава може да извадите заключението: когато хората много желаят – сити са. Когато малко желаят, гладни са.

Изпейте думата „благост“. Изпейте думата „милосърдие“. Ние имаме една песен „Милосърдие“. Вие ще се повлияете от нея. Изпейте „Пролет дойде“. Понеже две съгласни има, мъчно се пее. Една съгласна и една гласна по-лесно се пее. Каква е разликата между благост и милосърдие? Благото не е сладко. Добре, бедните хора при кои отиват най-вече? При онези, които са щедри. Малките тревици, които израстват, нали са бедняци? Към кого отиват? Към слънцето. Всички отивате към него. Казвате: Дайте, ние тук съвсем обедняхме. Веднага малките хора отиват нагоре, големите хора слизат надолу.

Тогава да определим. Ако някой пита, може да се определи – надолу ли отиваш или нагоре отиваш. Ако надолу слизаш, богат си, ако нагоре отиваш, сиромах си, малък си. Малките хора нагоре отиват. Сега, някой път, вие искате да слезете надолу, какво е вашето състояние? Не искаш да слезеш надолу. Казваш: Не може да сляза надолу, защото не съм богат. Като сляза, трябва да давам, пък нямам. Нали, случва се, че сте недоволен. Ставате сутрин, недоволен сте, неразположен сте. Вие, по някой път как се справяте с вашето недоволство, когато сте неразположени? Някой път забравил си да вземеш хляб. Пътуваш 3-4 км, потърсиш, гледаш – хляб си забравил. Какво е състоянието, когато си забравил хляб да си вземеш? Ако имаш някой слуга, ще му се караш: как тъй да не вземе хляб; на себе си караш ли се? Ако искате да си създадете интерес, направите си на вратата секретен ключ. Често забравяте ключа си вътре, като излезете навън. При секретния ключ, като се пазиш от хората, пазиш се от себе си вече.

Фиг. 1

Това са противоположни ъгли (**Фиг. 1**). Линията А е успоредна линия на линията Б. И линията С е успоредна на линията Д. Ако нанесете тия ъгли един срещу друг, успоредните линии не могат да се съединят. Хората, които са близо (......). Ако двама души много се обичат, успоредно вървят, работа не може да вършат. Краката са близо, но никога не може да туриш краката в едно съдружие. Приятелство, съдружие не може да направят. Като ги туриш на работа, всеки носи тялото, но съдружник не става. Някои хора мислят, (че) като се обичат, съдружници стават. Най-малко хората съдружници стават по любов. Двама души като се обичат, никога

съдружници не стават. Любовта не търпи съдружие, любовта изключва съдружието. Понеже тя е съвършена, като влезе, едно мнение има. Любовта само едно мнение има. Каквото мисли единия, и другия трябва да мисли същото. Не може да каже: „Аз тъй мисля“. Любовта изключва две мнения. Та често, вие като не знаете този закон, казвате: Да се обичаме. Щом обичате, няма да се разбирате. Щом обичате, не може да се разбирате. В какво седи различието на едно мнение? Двама души имат различие в музиката. Какво различие може да имат? Какво различие може да имат в основния тон „до“? Същественото е, че той има 16 трептения. Всичкото различие седи в това, че един може да вземе 15 трептения и казва, че е „до“, друг може да вземе 14 трептения и казва, че е „до“. Друг може да вземе 16 и 17 трептения. Сега може да дадете доказателства, че майката търпи децата. Тя ги търпи, но да търпиш нещо, не значи, да си съгласен с него. Някой говори, ти не си съгласен; ти му говориш, той казва: Ти говори, каквото искаш. – Какво мислиш? Казва: Нямам мнение.

С какво ще премерите една мярка. За една мярка, колко идеи може да имат хората? Щом с една и съща мярка мерите, в премерените работи може да има различие, но за самата мярка няма. Понеже любовта е мярка за всички, затуй тя е несъизмерима. В измерените неща с любов има различие, но любовта като мярка няма различие. Неща, направени по любов, нямат погрешка. Когато са мерени с две мерки, там има погрешка. Всички погрешки стават, когато мерим с две мерки. Имате тия линии. Тия линии в органическия свят коренно се различават.

Един нос с такава линия показва съвсем друг характер. Нос с линията А показва един характер, а този с линия С – съвсем друг характер. Ако човек пише криви линии, те се отразяват върху носа или върху очите. Може да се изопачи човешкият характер. У хищните птици ноктите са закривени. Дълго време като имали желание да

хванат нещо, ноктите са се завъртели, и клюнът им и човката, и тя се завъртяла. Желанието у тях – да хващат, обърнало ноктите и носа им на куки. Казвам: В ред поколения една и съща мисъл ако работи, ще даде известни резултати. У птиците, желанието да хващат е завъртяло горния клюн на човката. Човек, в мисълта си, трябва да бъде много умен. И в чувствата си, и в постъпките си да бъде много умен. Много пъти хората изкривяват краката си; някой път хората изядат обущата си при пръстите. Това показва, че са много предпазливи, като котка стъпват. Онези, упоритите, изядат тока си отзад. Тия хора, които са много упорити, бият на петите и нервни стават. Като стъпваш на петата си, става сътресение на гръбначния стълб и в последствие на това, човек става нервен. Някои хора стъпват на ходилото си. Някои от вас, които сте нервни, трябва да се научите да ходите, да не стъпвате на петите си първо.

Както е построен човешкият крак, има три свивки. Една при стъпалото, една при коляното и една горе при бедрото. Човек трябва да знае, колко да свива крака си. При петата кракът се свива напред; при коляното е точно обратното, кракът се свива назад; при бедрото се свива също както при петата. Човек трябва да знае, колко да свива крака си, защото всичко това се отразява върху характера. Горната свивка при бедрото, ако човек я свива неестествено, ще се отрази върху физическото тяло, (при) коляното ще се отрази върху сърцето, а долната свивка при петата ще се отрази върху ума. Ако човек не знае как да свие ръката си при рамото, то това ще се отрази върху тялото. Ако не знае да свива ръката си при лакътя, ще се отрази върху сърцето, а свивката при китката се отразява върху ума. Хората искат да се възпитават. Човек може да се възпитава, като свива ръката си. Вдигането на ръката при рамото действа на физическото тяло. Ако човек свие раменете си надолу и напред, той не може да бъде здрав. Що са енергични птиците? Понеже хвъркат с крилете си. Някой път,

за да се лекувате, трябва да вдигате ръцете си напред. И затова ние правим упражненията. По 5-19 минути може да правиш и с ръцете си, тогава ще бъдеш по-здрав, отколкото, ако бъдеш огънат. После, като искаш да мислиш, трябва да знаеш как да свиваш пръстите си. Ако не знаеш правилно да свиваш ръката си при китката и да свиваш пръстите си добре, не може да развиваш ума си правилно. За пример, слаба ви е волята. Ще протегнеш ръката си напред, ще отвориш пръстите си, после полека започваш да свиваш ръката си на юмрук и поставяш палеца отгоре. Отваряш ръката си полека, после пак свиваш ръката си на юмрук с палеца отгоре. Страх те е да излизаш вечерно време. Защо? Волята ти е слаба. Започни да свиваш ръката си на юмрук. Първата вечер няма да можеш да излезеш, но 5-6 вечери като свиваш ръката си на юмрук, ще станеш по-смел. Ако не се употребяват ръцете, трябва всяко свиване да става правилно, трябва енергия на волята. Затуй, като правите гимнастиката, трябват много хармонични движения, за да се развива хармонично целия организъм. За пример някои от вас започнете да свивате показалеца, после средния пръст, после безименния и после малкия пръст. После, по някой път опитайте да отделите пръстите един от друг. Най-напред отделете малкия пръст, после безименния, после средния, после показалеца. След упражнението – двете ръце едновременно.

Казвате: Пролет. Пролет се пролива. Как бихте изпели „а“-то? То е натоварен тон. Когато искате да натоварите един тон, пейте „а“. „А“-то е натоварен тон. В йероглифите този знак е означавал човек в движение. Обърнат нагоре, този знак дава нашето днешно „у“. Едното е нагоре с краката, другото е надолу (нагоре) с главата. „У“-то у българите показва чаша. Българинът показва, че е практичен. За пример, вие искате да пеете. Щом има публика, събуди се у вас осторожността, предпазливостта и имате свиване на гърлото. Значи, в музиката най-първо трябва да събудите едно чувство, което има

сродство. Страхът ограничава музиката. Казва: Не пей, ще се компрометираш. В музиката трябва да събудите най-първо вярата като мисловен акт. След вярата трябва да събудите надеждата, понеже надеждата е акт на сърцето, а любовта е обект на душата. Дайте на български една такава дума, която може да се пее. Ако бихте направили една песен, с коя дума бихте започнали песента? Ако ви дадат думите: „висок е моя идеал, към който се стремя". Как ще го изпеете? На себе си ако пеете: „висок е моя идеал", как бихте го изпели? Как ще изпеете думата „висок"? Много лесно ще го изпеете. „Ви" – значи вие, нещо, което се навива, значи още и вие. Имате „ви" и „сок", станало „висок". Първите думи са били съюзите, след туй са дошли глаголите, след туй прилагателните, местоименията, причастията. Първите думи, които са се явили в света, са съюзите. Доста думи са заети от природата. Много интересно е как се е създал езикът. (*Учителят пее думата „висок"*). „Ви" – значи – отдолу почва. Соковете винаги слизат отгоре. „Сок" никога не излиза отдолу. „Сок" на български какво означава? „С"-то е туй, което дава, което отразява нещата. То е изпъкнало огледало, не вдлъбнато. Лицето е „С", изпъкнало огледало, изпраща, дава. „Висок" винаги излиза от едно изпъкнало огледало. (*Учителят пее думата „висок"*) Който и да е от вас, колкото и да е неразположен, като му се изпее така, ще му изчезне неразположението. Има думи, които могат да сменят едно неразположение на човека. Едно неразположение зависи от натрупването на една енергия, която търси място да излезе. Има думи, които поглъщат, поемат тая енергия. Човек може да се освободи от някой акт неразумен. (*Учителят пее „висок"*). „Ви" произлиза от ума; при „ви" умът е работил да го възприеме. „Сок" е излязло от сърцето. Съдържанието на ума отдолу е дошло, а на сърцето отгоре. Като се съединили, станало „висок".

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

25. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 16.IV.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ВЪЗХОДЯЩ И НИЗХОДЯЩ ПОРЯДЪК

„Отче наш"

„Мога да постигна що желая"

„Сила, здраве е богатство"

(*Направихме упражненията с ръцете за дишането*)

Пишете върху **темата №9**: „Отличителните черти на младия човек“.

Да го не тълкувате както онзи, който тълкувал: „Лук свой, напрежит е готов“. Това е на славянски език един стих от Стария завет. Един го превежда така: „Лука свой да го опържиш“ и е готов, наготвил го да го изяде. А то значи: „Напрегнал лъка си и се приготвил“. Коя е сега отличителната черта на младия човек? Аз виждам сега много стари хора, които не са стари. Всяко нещо има свое качество. Казвате „стар човек“. Старият човек има отличителни черти и младият има отличителни черти. Има други черти, които не са свойствени на младия, притурени са. Много дрехи може да се турят на младия човек, които не съответстват. Например, ако турите една черна дреха на едно дете, няма да му подхожда. Често вие искате да бъдете радостни. Какви са отличителните черти на радостта или какви са отличителните черти на скръбта? Хората притурят черти на скръбта, които ги няма. Притурят черти и на радостта, които ги няма. Например всички искате да бъдете красиви. Кои са отличителните черти на красотата? Казвате „красив човек“. Кои са отличителните черти? В красивия човек очите са другояче поставени, носът е другояче поставен. Всичко в него се отличава. Той не е като обикновен човек. Казвате – другояче са чертите, но как са поставени? Един човек, който е грозен, как са поставени чертите? Кои са

отличителните черти на грозотата? Грозотата има черти. Грозотата и тя е красота. Вас ви е страх да ходите в гората. Там се крият мечки, крият се вълци. Вас ви е страх при хубавите условия. Казвате: Как ще бъде там, да ни изядат мечките? В града имате всичките удобства, всичките условия. Имате един контраст. Гората е страшна с мечките. Представете си, че туй общество, гдето сте, гонят ви като един нехранимайко; тогава гората ще ви стане прибежище като майка. Като се скриете, вас ще ви бъде приятно, че сте в гората. Кои са отличителните черти? Защо този човек са го накарали да бъде в гората? Защо не му е приятно в обществото? Туй е сравнение само. Какъв беше въпросът? Отличителните черти на младия? Казвате: Да си поживея. Как да си поживееш? Нали всичките хора живеят? Казва: Да имам храна. Много хора имат храна. Казвате: Да си имам пари. Вярно е, че парите придават нещо, но парите не правят човека щастлив. Едно условие към щастието е храната. След като имаш храна, пари, много работи, пак си недоволен. След като имаш храната, след като имаш парите, кое е туй, от което си недоволен? – Има ученици, на които пишат тройка и те са доволни. Има някой, на който пишат четворка и той е доволен. Има някой, на който пишат петорка и той е доволен. Има някой, на който пишат шесторка и той е доволен. Някой и при шесторката е недоволен. Защо е недоволен? Понеже тройката е извадена от шесторката. Намалили шесторката два пъти, той е недоволен. Казва: Какво право имат да ми намаляват? Сега, какво ще стане с този, като му притурят трите? Ще се зарадва, но как ще се зарадва? (6+3) 3+3=6; 6−3=3. Този, на когото турят три, казва: Това е мое право, това е мое достойнство. Той казва, че знае. Този, на когото му турят 3, ще бъде радостен, не я заслужава, радва се, като че Провидението му е турило 6. Онзи, даровитият, съзнава, че му е заслужена шесторката. Другият, който не заслужава тройката, се радва два пъти повече. Онзи, който се радва, два пъти повече се радва

от онзи, който изгубил щастието. Всякога, когато човек се радва за нещо, той губи. Усеща, че 6 са му турили. За да му турят 6, зависи, какъв е характерът на учителя. Не зависи толкова, някой път, от неговите способности, но зависи повече от учителя. Някой път между способността на ученика и на учителя има такава връзка, че учителят го поощрява. Хубави отношения имат двамата един към друг. Учителят му предава нещо. Този, на когото туря тройка, няма отношение. Ученикът се колебае и учителят се колебае. Ученикът, като погледне учителя, си казва: „Страх ме е“. Като гледа учителя, си казва: „Той ще ми тури тройка“. Той се скрива някъде под чина. Учителят го познава, и ученикът казва: „Благодаря, че не ми е турил две“. Три и четири са възходяща степен. Тройката е най-ниската степен на щастието. От три започва щастието, при четири се усилва, при пет става повече, а при 6 е най-голямо. Един учител във Варненската гимназия на най-способните ученици туря 5; 6 само на себе си може да тури. Той казваше: 6 турям само на себе си. Някои учители са щедри. Те, като турят 6 на себе си, турят и на способните ученици.

3, 4, 5, 6

2, 1, 0

Имате други три степени, те са в низходяща степен. Какво иска да каже учителят, като тури две на ученика? Какво иска да каже с единицата и какво иска да каже, като му тури нула? Като му тури единица, за бой заслужава; а като му тури нула, и за бой не заслужава. Какво иска да каже учителят, като тури тройка на ученика? Този, на когото тури 3, този ученик е Юпитерианец, в него личните чувства са много развити. Ако турят 6 на ученика, той ще заболее. 3-ри е най-голямото число на личните чувства. Какво означава, като му турят повече от 3? Какво означава този с тройката?

Фиг. 1

Този човек няма да те излъже, ще свърши работата хубаво, почтено. Този, на когото турят 6, наполовина е такъв: колкото е възможно да бъде честен, толкова е възможно да бъде и безчестен. Шестицата е Венерино число. Онзи, който е от породата на Венера, трябва да му турите 6, той заслужава. Онзи, Юпитеровски тип, три заслужава. Този, който има 4, той е на Земята, на Месечината. 5 е Меркуриево число. Този, на когото турят 5, добър търговец става. Туй е временно съдържание. Има ученици, на които, някой път турят 3 и им е приятно. Има някои, на които турят 3 и се безпокоят. Казва: Поне 4 да бяха ми турили. Не казва 5, но 4. Той е от Земята. Защо някой път вие сте недоволни от тройката? Ако живееш в един квадрат, във военно положение е хубаво, безопасно е. Но в мирно време квадратът е едно ограничение. Навсякъде пазят 4 души войници. Погледни, 4 прозорци има – на всеки прозорец по един войник. Ти седиш в квадрата вътре. Четирима има затворени. Да допуснем, че имаш трима души да те пазят. Ако ти турят 6, шест души ще те пазят. Кое е най-безопасното число? Имате 6, шест души те пазят като приятел. Или 6 души те пазят като неприятел. В даден случай някои числа не са щастливи, те са минус. Дисхармонични числа са. Има положителни числа, които са хармонични. Има хора, които са в противовес, има хора, които не си хармонират, каквото кажеш, те го оспорват. Каквото им направиш, те ще намерят погрешка. Ако такъв човек ти е учител, който не те обича, все ще намери нещо неправо. Казва: Този глагол не е на място, съществителното не е на място. После ще намери, че някъде не си турил точка или запетая. Някъде

ще намери, че не си турил запетайка. Защото този, който не те обича, търси твоите малки слабости. Онзи учител, който обича ученика си, ученикът, ако е турил запетайка, той ще тури отгоре точка. Ако не го обича, не туря точката. Малки работи са това, но в малките работи известни психологически сили играят, не са произволни. Някой път, ти с една запетая, може да развалиш цяла една работа. Някой път, ако не туриш две точки, точка и запетая, може да развалиш някоя работа, а някой път може да я оправиш. Може да скъсат някой ученик, че не знае, как да пише въпросителната. Как я пишете вие, я един да я напише? Удивителната как я пишете? Защо не пишат удивителната с точката отгоре, а точката е отдолу? Когато някой учен човек се удивлява, когато направи погрешка, се удивлява. Считали, че това са гениални хора и се чудели на ума им как тези работи да направят. Съвсем друга е причината. Еволюционният начин показва, че едно посято семе израства нагоре. Този човек, на когото ти се удивляваш, той е израснал. Някое дете гледаш и изведнъж се удивляваш от способностите му. Всички трябва да се научите да имате един правилен начин на разсъждение. Дойде една скръб, намери ѝ произхода. Неприятно ти е нещо, намери защо ти е неприятно. Ако се научите така да разсъждавате, ще видите, че туй, което в природата става, е разумно. Ние не разбираме порядъка в природата, който става и вследствие на това постоянно сме в стълкновение. Ние искаме неща, които не ни са позволени. Вземете един човек, който взел голямо богатство и иска голяма торба, да я напълни със злато. Хубаво, дадат му едно кило, дадат му 2, 10 кила, 20 кила, 30, 40, 50 кила злато. Ако 50 кила злато му дадат да го пренесе, какво ще стане? Докато иде на 50 км, ще се откаже. Затуй малкото желание е за предпочитане от големите неща. Желайте малките работи. Големите работи, които желаете, са впрегнати с големи изживявания.

Да допуснем, че вие обичате да изучавате история. Кои са подбудителните причини? Значи обичате човешкия живот, затуй изучавате история. Някой път обичате да имате градини и ниви посадени. Някой път обичате търговията. Много учители има, които спекулират, в училището са търговци. Как? Учениците дават и те, от този ученик отделят по една стотинка за себе си, от онзи ученик. 10, 20, 30 ученика донесли по една малка кошница с ябълки и круши; той взема една круша от друга кошница, взема друга кошница за себе си и другите ги даде. Търговия е това. Той мисли, че това е право. Не, това е прегрешение. Този е в числото 5. По какво се отличават учениците с 6? Какви са отличителните черти? Тези ученици, които имат 6, по някой път са способни. Като излезе учителят, заобикалят го, разправят за някоя задача. Щедри са, дават от себе си. Любовно чувство е това. Ще попитате, защо са се събрали около него другарите му. Задачата е трудна и той изяснява, и те го слушат повече. От учителя ги е страх. А този е като асистент. Сега всеки един от вас иска бележка. Коя бележка ще изберете? Почти всички ще изберете 6. Може да направим опит. 6 кила пясък и 3 кила брашно имате, кое ще изберете от тях? Някой направи някоя погрешка, 6 пъти ли да го ударите или 3 пъти да го плеснете, кое ще изберете? Това е в низходяща степен. 6 пъти може да го помилвате. Ако е за милувка, 6 пъти е по-добре, отколкото 3 пъти. В умовете ни влизат разни порядъци. Това са все порядъци на природата. Някои от тези порядъци са във възходяща степен, а някой път са в низходяща степен, преплетени са двата порядъка. Две е порядък, едно е порядък и 0 е порядък в природата. Този ученик, на когото турят нула, той е още в първобитно състояние, в едно хаотично състояние, когато светът се е създавал. Ако искате, от него може да изучавате, какво е било първоначалното състояние на Битието. Като намерите такъв ученик, за научни изследвания трябва да го пазите. Не че той е

неспособен, но той е в особено състояние. Ще кажете, че той е идиот. Идиотите в училището не ги приемат. Щом е приет в училището, той не е идиот. Идиотите се отличават с крайно малки глави и челото е много полегато. Той е станал идиот, понеже, като се е създавала неговата глава, нямало глави и от каквото е останало, е направена главата. Недоразвита е главата. На един идиот липсват много основни черти. Следователно, такива хора много мъчно се поправят.

В тия двата триъгълника, които начертахме, имаме един порядък на движение. Допуснете, че един седи в морето и този А, в този триъгълник, за да хване някоя риба, трябва да се обърне надолу с главата, да слезе на дъното. Навежда се, за да намери някоя риба под някой камък, бръкне и я изважда. Този А никога не може да извади риба, а този, който е обърнат с върха надолу, той може с пръчката да ги хване. Този е способен човек. От водата може да ги извади. В този триъгълник, с върха нагоре, е духовния, а този, с върха надолу, е материалния живот. Ако преплетете двата триъгълника, всичките тия линии са в движение, те са свързани. Това са далечни пространства. Този триъгълник е толкоз голям, но той е далече. Ако го донесете наблизо, ще бъде отворен. Понеже е надалече, виждат се краищата съединени. А те почти не са съединени. Те се пресичат, пресичане има. Повидимому се вижда, че има хармония. Ако тази линия А е разумно същество, В също е разумно същество. Тогава В се движи по ВС, пътят на движение на В е към С; А се движи по АС, следователно, тези страни са пътища, по които две разумни същества се движат. Този триъгълник, с върха нагоре, е възходящ. А този, с върха надолу, е низходящ.

Вие имате числото 3, но ако това число е едно живо число – представете си, че тия ученици са от тия типове – този, който има три, е Юпитеров тип. Този с 4 е Земен, този с 5 е Меркуриев, а този с 6 е Венерин. В дадения случай 3-ката е семе, което се дава на ученика,

4-ката е семе. Да допуснем сега, че дам на едного 1 кило, на друг дам 10 кила. Ако дам 10 кила жито или едно кило просо, с кое колко земя ще насееш? С едно кило просо колко земя може да насеете? С едно кило просо ще засеете повече пространство, отколкото с 10 кила жито. Казвам: В дадения случай (са) тези, дребните работи – просото е производително.

С едно кило просо може да насееш голямо пространство. В природата дребните неща са мощни. В светлината, за пример, колко трептения има в червените лъчи? Те са милиони трептения. Всички трептения сами по себе си, събрани в едно, дават един малък резултат на червения цвят, на портокаловия цвят. Колкото отиваме нагоре, броят на трептенията се увеличава. Сега вие кое число бихте избрали? То ще бъде пак статическо положение. Тези ученици са на разни категории. Някой път 6 трябва при 3-ката да иде, да се учи. Някой път 3-ката, ако иска да добие качества на 6-цата, трябва да иде да се учи. Едно от друго може да се учат. 3-ката трябва да иде при 4-ката, 3 и 6 са в хармония. 3 и 6 са в хармония с един порядък. Два пъти по 3 е 6; 3 пъти по 3 е 9. Ако умножиш само на себе си, ще даде съвсем друго число. Ще вземеш числото 2 от нисшия порядък, 2x3=6. 2+4 също прави 6. Към 5 ще прибавите единицата, и тя е от нисшия свят. Ще вземете едно число от нисшия порядък и ще уравновесите горния порядък. Тези числа 2 и 1, помагат. Трябва да вземете числата от нисшия порядък. Тези числа са потенциал. Числата 3, 4, 5, 6 – те са кинетични числа; 2, 1 – трябва обработка на тия числа, за да станат активни. Онзи, който не разбира порядъка, казва: 2 му турили. Потенциал е то. На туй число му трябва помощ. Две по три прави 6; 2 плюс 4 прави 6; 1 плюс 5 прави 6. С едно число в низходяща степен може да си послужите. Умният човек си служи с всичко. Служете си с всичко, което имате. И с двойката, и с единицата, и с 0, и с 3, и с 4, и с 5, и с 6. В цигулката имате 4 струни, земно число е. После имате два

отдушника – закон на месечината е. Струните са земни. Отдушниците са на месечината. Цигулката върви по женска линия, не върви по мъжка линия. Цигулката не е момък, но е мома, млада мома е. Много хубава, красива мома е. Когато цигулката дава хубав тон, цигулката е хубава, красива. Като пипне цигуларят и не дава хубав тон, тя е грозничка. Хубавите цигулки имат много хубави премени, лък, хубава форма имат. Сега, кое прави цигулката от женски род? Устройството. Мекият елемент е производителен елемент. Мекото е производително, а силното само подтик дава. Силното не произвежда. Мекото е, което произвежда. Под думата „мекота“ разбираме туй, което е производително. Силно е туй, което дава подтик. Силното във вас трябва да даде подтик, стремеж. Когато искате да направите нещо, непременно трябва да имате мекота. Мекотата е подбудителна причина, а силата подтик дава. Затуй сърцето произвежда, а умът подтиква. Сега мнозина мислят, че умът произвежда. Вие виждате нещо и със сърцето схващате. За туй, което обичаш, можеш да направиш, а туй, което не обичаш, оставяш настрана. Туй, което обичаш, може да постигнеш, а туй, което не обичаш, не може да постигнеш. Само неща, които се обичат, са постижими, които не се обичат, остават непостижими. Затуй едновременно нямаме обич към всичко, понеже всичко не може да се постигне. Природата има една разумност, обичаш нещо и тогава към него по-силно се стремиш. Ако всичко обичаш, не е в реда на нещата, защото всичко на земята не може да се постигне. Няма време за всичко да постигнеш. Не се стремете, не се безпокойте, че не може да постигнете всичко. Защото не е порядъкът в природата такъв. Природата не обича всичко да постигнем. Щастието на човека не зависи от постижението на всичко. Щастието зависи от постигането на нещо в един момент. В следующия момент друго ще постигнеш.

Във всеки момент да има нещо малко, което да постигнеш, това е животът.

Малките постижения като се събират, образуват големите постижения. Малките радости образуват големите радости. Радвайте се на малките постижения, които може да добиете всеки ден. Те са важни.

Този въпрос е много сух, костелив орех е.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

26. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 30.IV.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

УДЪЛЖЕНА ТОЧКА

„Отче наш"

„Духът Божи"

Вие не сте свободни. Свободен да бъде човек, това е естественото положение на човека. Свободно да е положението на тялото. Свободно да е положението на тялото, на краката, на ръцете и т.н. и това е свобода. Някой път си турите ръцете напред. Някой път настрани. Не сте свободни. Или си туряте главата накриво, не сте свободни. Когато си наведете главата, то мозъкът в някоя посока работи повече, а в друга по-малко. Трябва да имате едно отвесно положение.

Що е правата линия? – Права линия, плоскост и куб.

Какво представят те? – Що е права линия? –

A ___________ B

Това е само за нагледност, а всъщност това не е още права линия. Това е удължена права линия. И това е вече една възможност към освобождение. Влизане в кривата линия. Имате едно движение праволинейно. Правата линия има една възможност. Второто удължение е перпендикулярно на правата линия. Така се образува един ъгъл. Нали ъгълът е винаги отворен. Това е посока вече по плоскостта. В този свят на ъглите, всичко е отворено, всичко се вижда. Удължената права линия е плоскостта. Плоскостта е вече затворена права линия. Удължената плоскост какво представя? – Удължената плоскост представя третата посока. Това е вече създаването на третото измерение. Когато правата линия се удължава, дава се възможност да дойде плоскостта. Под удължение на правата линия разбирам разширението. Така се е образувала плоскостта. Когато плоскостта се

удължава в нова посока, образува се кубът. Тогава имаме уголемяване на плоскостта. То е разширение на плоскостта. Когато плоскостта се разширява, какво се образува? – Образува се тялото. Става удебеляване, уплътняване. Какво разбираме под плътно тяло? – Сгъстяване вътре в малко пространство. Позлатяването става на плоскостта. То е изкуство на плоскостта. А пък уплътняването е нещо друго. За пример, тая сутрин като свиреше цигулката, имаше плътност. Музикалното състояние беше в плоскост. Когато дойде органът, уплътни се. Музиката придоби обем. Та хората, които са плоскост, свирят на един глас. Човек в трето измерение ще стане голям.

Да кажем, че имате 2/4 от времето, това какво представя? – 2/4 представя в музикално отношение удължено и разширено време. 3/4 вече подразбира навлизане в областта на третото измерение. Но нямам още цялото време. Какъв друг такт имаме? – 4/4 или C. Да кажем, че имаме 7/16, то е вече четвърто измерение, то е удължено голямо време. То се нарича развиване. Всяка една музика, която се развива, влиза вече в четвъртото измерение. Когато не е удължена правата линия, тя е само най-късото разстояние между две точки, тогава ще имаме само личен елемент между две точки. Две точки имат само една права. Или, казано на научен език, две същества, които се движат по права линия, имат само една възможност. Следователно, тази възможност трябва да се дели. Една ябълка трябва да се дели на две половинки. И тогава става спор: единият взел по-голяма част, а другият – по-малка. За да се разреши въпросът, трябва да дойдем до удължената права линия, която създава вече плоскостта. Тогава двете точки имат две прави и следователно всеки ще приеме по една цяла ябълка. Що е плоскостта? – При нея всяка точка има по една права. Всяко същество има едно право. Наполовина право. При

правата линия всяко същество имаше половин право. Там ти не може да осъдиш цялото. Да вземеш цялата ябълка.

Казвате: Бог е Любов. Ако ти вярваш в Бога, ти имаш едно право. Без Бога ти нямаш право. Каквото прави Господ, и ти ще го правиш. Ти не може да бъдеш свободен. Ти не можеш да кажеш, че Господ прави това, което ти правиш. Не може да прави Господ това, което ти правиш. Тогава Господ изправя погрешките ти. Ти няма да постъпваш, както ти искаш. Но ще постъпиш така, както Първата Причина в света постъпва, това е новият морал. Това е приложението сега. Ти, като една точка, не можеш да имаш никакво право. Една точка какво право има? – А. Да кажем, точката А представя една реалност, но тази точка има отражение. Следователно, втората точка е зависима от първата. Ако А хвърля сянка, втората точка е едно същество. Правата линия е проекция на реална точка в света. Тя се проектира. Правата линия е сянка на реалната точка в битието.

Това са нови понятия. Една малка сянка, която реалната точка в битието може да хвърли някъде. Най-малкото понятие за добро, за право във вас, то е проекция на реалното, за разумната точка, която хвърля своето отношение вътре в живота. Един подтик е тази точка. Ти мислиш, че сам ти си се създал. Не, това е едно отражение на реалността вътре в тебе. Да имате една представа за нещата. Вие говорите за морал. Това аз наричам любовен подтик. Правата линия е права линия на любовния подтик.

Има и музикални сенки. Вземете един тон. Той е подтик на първата музикална разумна точка, която се проектира. Що е тон? – Проекция на музикална точка. А пък музикалната точка има не само едно измерение, тя има едно измерение, второ, трето, четвърто, ... единадесето, дванадесето. Тук се засяга и въпросът за четвъртото измерение. Разширението на растенията, както растат нагоре и настрани, то е четвъртото измерение. Растежът на растенията,

цъфтенето на растенията, узряването на плодовете – плодовете зреят в четвъртото измерение. Всеки узрял плод е събрана енергия по законите на четвъртото измерение.

Вие говорите за тона „до“. Що е основният тон „до“? – „До“ е един тон. „До“ е произлязъл по права линия. „Ре“ е удължено „До“. „Ми“ и „Фа“ съставят плоскостта, а пък „Сол“ е вече удължена плоскост. „Ла“ е завършването на този процес, а пак „Си“ е удължението в четвърто измерение. Това е музикална диагноза.

Тактът нагоре и надолу, това махане с ръцете е удължена права линия. За да се образува плоскостта, при даването на такта ръката отива и настрани. А пък при третото измерение, ръката образува триъгълник, в три посоки се движи. При даването на такта, ръката първоначално се е движила при музиката отдясно наляво и обратно.

Човек трябва да живее музикално. В ходенето има музика. Който ходи, трябва да произвежда музикални тонове. Който не ходи музикално, не е здрав човек. (Учителят ходи бавно, съвсем бавно и се изкривява като ходи; после ходи равномерно, изправено.) Човек трябва да се научи да ходи. Човек като ходи правилно, той може да бъде здрав. Трябва да имаме една увереност. Ако нямаш самоувереност, то е вече страх. Тогава не си идеен. Често като ходите, трябва да наблюдавате ходенето си. То трябва да бъде музикално, отмерено. После – по махането на ръцете. Не трябва да ги махате така силно. Така не се махат ръцете, не се ходи така. (Учителят маха много ръцете си.) Това е повече, отколкото трябва. Има известен ъгъл в движението на ръцете, който е правилен. Едно махало когато се движи, отмерени му са движенията. После, когато си движите ръцете, трябва да бъдат съвършено свободни. Мускулите на ръцете трябва да бъдат отпуснати. Ти се движиш, но имаш желание да вземеш плода, или си страхлив и се оглеждаш при ходенето. Ограничен си. А пък

някой път си добил голяма свобода и тогава си махаш широко ръцете. Тогава се образува една плоскост. Това е за въздействие върху себе си.

Щом си поставяш ръцете хоризонтално, имаш една възможност. А щом си вдигаш ръцете нагоре, това има друго въздействие. Та ви трябват ред гимнастически упражнения за ходенето. (Учителят върви с ръце на кръста. Като направи крачка с единия крак, прикляква с този крак, който е напред и при това гръбнакът е напълно отвесен.) Ако ти не владееш ръцете си и краката си, не можеш да бъдеш свободен. Под свобода на човека се разбира, да се подчиняват органите му на неговите волеви движения. На неговия ум, на неговото сърце, на това, което волята иска. – На тези три неща едновременно. Тогава имаме правилно движение. Да има подчиняване на всеки един орган. На онова, което умът е намислил; на онова, което сърцето е пожелало, и на онова, което волята иска. Как седи онова изречение: „Искай и ще ти се даде, търси и ще намериш, хлопай и ще ти се отвори“. Искането е на ума, търсенето е на сърцето, а пък хлопането е на волята.

Какъв е музикалният ритъм на съвременната хармонична музика? Какъв е ритъмът на хармонията и какъв е ритъмът на мелодията? Говори се за ритъм на мелодията. Ритъмът на мелодията е по права линия. Той е удължение, върви по права линия. А пък ритъмът на хармонията е удължение на плоскостта. А пък бъдещият такт на хармонията ще бъде удължена големина. Правата линия се удължава чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. И плоскостта се удължава чрез ума, чрез сърцето и волята. Уголемяването и то се уголемява чрез ума, чрез сърцето и чрез волята. /Учителят нагласява цигулката си./ Няколко трептения липсват на тона. Източната музика е инволюция. (Учителят изсвирва източна музика.) Това е мажорно удължаване. (Учителят свири друго.) Това е минорно удължаване (Учителят свири българска народна музика.) Това е удължаване в най-класическите български песни. (Учителят свири народна музика, а

след това свири друго нещо.) Това е времето в съвременната хармония. (Учителят свири друго). Това е сърдечно недоволство. Казваш: Дотегна ми вече. (Учителят свири друго). Това е разрешението. (Учителят пее и свири: „Търпение, търпение тебе ти трябва“. „Търпение тебе ти трябва“. „Дотегна ми да живея така, дотегна ми да живея така. Не мога вече да търпя. Не мога вече да търпя, да търпя, да търпя“).

Целият живот е една музика. Като вървиш, да знаеш кой такт си, дали 2/4, 3/4, 4/4, 7/16. Затова се изисква цяла школа. Не е лесна работа. То е много труден въпрос.

Това, което ви говоря, може да го приложите в личния живот, в семейния живот, в обществения живот, навсякъде можете да го приложите.

Всяко нещо, което няма приложение в ума, сърцето и волята, то не е нормално.

„Отче наш“.

27. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 7.V.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

НИЩО И НЕЩО

Отче наш

Махар Бену Аба

Каква беше централната мисъл на миналата лекция? (*Каза се*).

Представете си, че ви зададат един въпрос: По какво се отличава човек от Бога? вие ще кажете, че Той е всесилен, всемъдър, но същественото кое е, което Го отличава? – Бог прави нещата от нищо, а човек прави от нещо. Човек никога не може да направи нещо от нищо, а всякога прави от нещо. Бог прави нещата от нищо. Абсолютно невъзможно е човек да направи нещата от нищо. Та по някой път всичкото ваше нещастие произтича от там, че вие искате да направите от нищо нещо. Там си блъскате главата. Сега вие какво подразбирате под думата „нищо"? – в нищото няма нещо, тогава в нещото има ли нищо? – И двете са материалистични думи: „нищо" и „нещо". Сега често обясняват: вие гледате един ъгъл, в геометрията казват, че две успоредни линии ще се пресекат в безкрайността. Щом се пресекат, могат ли да бъдат успоредни? Значи две успоредни линии, щом се пресичат, изменят своето направление, движат се, не са в статическо положение. Две линии че са успоредни, не показва, че за вечността ще останат успоредни, може да се пресекат, да изменят своето положение. Че си изменил посоката, няма нищо. Представете си, че имате един приятел, който иде и двамата се срещате лице срещу лице, това е успоредно движение. Срещате се, поздравлявате се, след туй си обръщате гръб един на друг. Единият се придвижва в направление на другия. Единият взема направлението на другия, пресичат се пътищата им. Где е противоречието сега? Казвате: Не трябва да се пресичат. Нали казвате, че човек не трябва да си пресича

пръста? Но закон ли е, че не трябва да си пресича пръстта? Колко пъти като сте си рязали хляб, сте си пресичали пръста? Какво показва пресичането?

Имате другото: Щастие и нещастие на какво се дължат? Какво нещо е щастието? Какво е нещастието? Нещастието е нищо, а щастието е нещо. Що е щастието? – Нещо. Що е нещастието? – Нищо. Вие имате едно нещастие, реално ли е това нещастие? – Щом си нещастен, разбирам, че ти искаш да станеш като Бога. Ти искаш да станеш като Бога, да направиш туй, което Той е направил, да направиш от нищо нещо. То е невъзможно. Не може да направиш в дадения момент, разбира се не в нашето измерение. В дадения момент е невъзможно, тогава трябва да се утешавате. Защо човек страда? За да му покажат, че този свят е направен от нищо. Защо се радва? За да му покажат, че този свят, в който живее, е станал от нещо. Радостта показва нещото, а скръбта показва нищото. Да ви е приятно, като страдате. Знайте, че светът е създаден от нищо. Радвате се – светът е станал от нещо, вие живеете в нещо. Защо се радваш? Живееш в нещо. Защо страдаш? – Защото живееш в нищо. Тогава имате друго заключение: нищото е свободно, а пък нещото е ограничено. Щом си нещо, не си свободен; щом си нищо, няма закон да те хваща, никакъв закон, никаква смърт, никакво страдание. Щом станеш нещо, започват всичките ограничения. Интересно е онзи, който създал думите „нещо“ и „нищо“, как ги е създал. Как му е дошло наум да кръсти нещото и нищото? Онзи, който разбрал какво е „нещо“ и „нищо“, какво нещо е нещото. Толкоз вие сте страдали и сте се радвали. Аз бих желал туй, което сте го опитали, да ми го кажете какво е. Представете си, че аз не зная какво нещо е страданието, пък и радостта не зная какво нещо е. Как ще ми обясните какво нещо е радост и какво нещо е скръб? Как бихте ме убедили? Думата „радост“ е образувана от два слога. Единият слог „ра“ е египетски, който

означава, слънце, светлина, а „дост“ е един санскритски слог, който значи приятел, познат, другар. „Радост“ значи да имаш светлина и да имаш приятел. Хванал си нещото и туй нещо ти причинява радост. Що е радост? Хванал си, че го държиш за себе си, туй е радост. Що е скръб? Изгубил си нещото. Скръб значи туй, което скърца. Като затвориш една врата, скърца. Какво образува скърцането? Когато човек показва, че ти се движиш и образува само шум. Скръб значи скърцаш, защото тази затворена (врата) ти си я отворил, тя скърца, като я затваряш, пак скърца. Питам: Защо трябва да отваряш и затваряш вратата? Отварянето и затварянето реално нещо ли е? Казвам: Как да не е реално. Ако тази врата не се отваря, не можеш да влезеш вътре. То е тъй за човека. Но на тия, тънките вещества, например въздухът има ли нужда да му се отваря вратата? Вратата и като е затворена, (въздухът) влиза вътре. Тогава за кого е направена вратата?

Всяко нещо, което ви е потребно в дадения момент, е нещо. Психологическият извод: Що е нещо и що е нищо? – Нищо в дадения случай е туй, което не ти трябва, нямаш никаква полза от него. То е нищо. Вземете парите, които са нещо. Да кажем, вие сте един екскурзиант, някъде в планината носите пари. Тия пари са нищо заради вас, не могат да ви дадат туй, което искате. Носите парите, не струват. В планината кое е нещо? Не може да си услужиш с парите, ти ще умреш гладен, ще ги гледаш и ще умреш. Кое е нещо? Хлябът е нещо. Значи ти искаш да замениш нищото с нещо. Ето по кой начин можем да станем като Бога. Като замени парите с хляба, той създава един свят. Той създал ли е хляба? – само обмяна става на нещата. Що е скръб според този израз? Туй, на което ти си разчитал и което не може да ти помогне в дадения случай. Що е радост? Туй, на което ти си разчитал в дадения момент и може да ти услужи: то е радост. В една нощ вие пътувате и имате цяла торба със злато. Тъмна нощ е.

Същевременно носите една малка лампичка от тези модерните. Кой ще ви помогне в тъмнината – торбата или малката лампичка? – Малката лампичка. Тази лампичка може да ви избави от нещастие. Носиш парите, паднеш в някой трап. Свърши се, отидат ти парите. Станеш на нищо. След като умреш, станеш на нищо. Малката лампичка след като извадиш и като станеш, показва, че има пропаст, ще се спреш. Казвам: Всяка мисъл, която в даден случай помага, е радост. Всяка мисъл, която не помага, е скръб.

Сега вие казвате, че е по-хубаво човек да има парици. Ние не отказваме. Парите както ги разбирате, реални ли са? Под думата „пари“ разбирате кръгла пара, която има някакъв знак. Но то не е реално. Реално е само златото, а пък какъв образ има, то е само сянка, то е второстепенна работа, реалността седи в самата материя. Силата, която крие в себе си златото, не е образът, който е турен. Кое е важно в една ябълка – дрехата като гледате – че е красива, червена, хубава? Вие казвате, че ябълката е червена. Сокът вътре в ябълката, който помага в дадения случай, той е важен заради вас.

Вземете думите „млад“ и „стар“ и научно ги обяснете. Какво значи „млад“? Геометрически какво значи „млад“? Има две мнения. Всеки човек, който е излязъл от центъра на Битието, е млад. Всеки човек, който се връща в центъра на Битието, е стар. То е посока на движение. Значи младият е, който излиза от Битието. И като ходил, дошъл е до крайния предел на Битието, на своите възможности, той е стар. Няма накъде да върви и той се връща. Връщането назад наричаме старост. Старият човек си свършил работата, няма какво да върши. Ще се върне, за да дойде до знанието каква работа е направил. Като излиза от центъра, става млад, като се върне, старият излиза наново към периферията, става млад. Като излязъл, свършил си работата, връща се назад. Младият излиза към периферията, а старият вече е ходил и се връща. Срещат се двамата и се питат: Къде отиваш?

Тогава какво си казват? Старият пита младия: Какво има вкъщи? Младият казва: Добре са всички. – Ами от гдето идеш какво има? – И там е добре. Вече не ме искат там, връщам се, изпъдиха ме. Сега нали казвате: Изпращане. Вземете една българска стомна, тя има едно отвърстие, от което се налива водата, и друго отвърстие, през което излиза. Доста е умен българинът. Като наливат водата през едното отвърстие, през другия отбор излиза навън. Туй излизане е изпъждане навън. Какво лошо има, че изпъдили водата из стомната навън? Някой път се докачате, че ви изпъдили. Всичката вода, която се изпъжда из стомната, трябва да се докачи. Вие пак трябва да дадете на стомната вода. Изпъждането е закон на прогреса. Ако не ви изпъждат, няма да има никакво раждане. Казвате: Изпъдиха ме. Да те изпъдят, както и да е. Кое бихте предпочели – да бъдете затворени в една стомна или да бъдете изпъдени из стомната? Представете си, че човек прави една къща, по отношение на водата, направил си къщата, влизаш вътре, затворен си. Водата, която е в стомната, е затворена. Представете си, че утре къщата изгори, вие излизате из къщата, това излизане е из стомната. По някой път можете да излезете из къщи, без да е изгоряла къщата. То е разумно. Когато не искаш да излезеш, Провидението ще те накара да излезеш навън. Не чакай да изгори къщата, за да излезеш навън. Има един анекдот за един американец богаташ, милионер, който обичал да спи много, не обичал да го събуждат, бил доста мързелив, поспивал си. Отишъл на гости в един от големите градове на Америка, бил в един хотел и неговият другар му казва: Хотелът гори! – Да гори, не ме интересува. Той го оставил да спи. Всички излезли навън. После го видели да се качи на върха на хотела и да вика да го спасят. Спасили го донякъде, но трябвало от 5-6 етажа да се хвърли в една мрежа, за да го спасят. Питали го: Защо скачаш? Той отговорил – защото много спял. Геометрически приложение няма. В геометрията нещата стават ясно. В Америка щом

идете в един хотел, те не са като нашите. Като идеш, най-първо ще ти покажат едно въже, свързано на една голяма халка, навито. Казват: в случай, че стане инцидент, и няма къде да излезеш, през прозореца по него ще слезеш. Те ще те предупредят. Тук вие ако имате тази опасност, че по въжетата да слизате, тукашните хотели те нямат такива въжета, американците имат предвидени.

В моралния живот, това е правило. Покажат ти някое въже, то е за някой инцидент. През прозореца не се излиза, но в случай на нужда с туй въже може да се спасиш, да излезеш през прозореца навън. Сега кое е въжето, по което вие слизате от хотела отгоре? Дойде едно нещастие, кое е въжето, по което вие излизате? Вярата има два смисъла: под думата „вяра“ разбираме вяра, когато се качваш и слизаш. По правилния път влизаш в стаята и се радваш. Как ще наречете онази вяра, с която през прозореца се спущате с въжето долу? То е изключителен случай. Казвам: В големите мъчнотии и страдания пак да имаш вяра. В хотела като слизаш, по въжето да слезеш долу. През входа не можеш да излезеш, запечатан е. Вие не разбирате вярата на въжето. Опасна работа е. Може да хванеш въжето, но не ти държат ръцете. Ще паднеш да се убиеш. И там трябва да знаеш как да се държиш. Може да се охлузят ръцете по туй въже като слизаш. Да знаеш полека-лека да се спущаш. Слизали ли сте по въжето от петия етаж на някой хотел? В живота често страдате. Не гори хотела, а правите опит. Казват: Я слез по въжето, да се научиш да слизаш. Някои хора има, които се качват по въжето нагоре.

Водата, която влезе в стомната, сама може ли да излезе из стомната? Не може. Тя като влезе, не влиза по свое желание. Ти идеш на извора и туриш стомната на струята, водата върви по пътя си и влиза в стомната. Хванеш я. Нейните другарки отиват по своя път, нея я хванат като риба в стомната и тя седи. Вземат стомната, занесат я вкъщи и водата я държат в стомната. По два начина може да се

освободи водата: или стомната трябва да се счупи и да стане нещастие, да ритне някой да я счупи, да се освободи водата из стомната, или някой да я изпие. Пак ще се освободи. Щом човек я пие, тя ще се освободи от стомната. Христос казва: „Имам чаша, която трябва да я пия“. За да се освободи човек, трябва да изпие чашата или за да се освободи, той трябва да изживее нещо. Ти живееш, (но) не си свободен. Под думата „изживяване“ разбираме освобождаване, нещо, което не си знаел, освободиш се вече.

Може да идете в другия свят и да си занесете вашите сегашни разбирания. Може да идете в оня свят с разбиранията от Земята. Ще влезете в едно противоречие. Ще влезете в духовният свят, в Рая със земни разбирания. И може да излезете извън Рая с духовни разбирания. Представете си, че едно същество от духовния свят слиза на Земята. В човешкия свят туй, което там то е правело, не може да го направи на Земята. Да ви приведа един пример. Имало един българин богаташ, най-богатият българин, който някога е живял на земята. Отишъл в онзи свят и като отивал в онзи свят, имало обичай да му турят една торба със злато, доста големи монети. Като се събудил там, взел торбата и си казал, че има пари. И в онзи свят без пари не може. Влиза 6 онзи свят, пущат го. Дошло време, огладнял, вижда – доста хубави яденета имало, и гледа – всяко ядене по 5 стотинки. Като погледнал торбата, казал си – тук е за живеене. Влиза вътре, но му казват, че тези златни монети не вървят. Писал от онзи свят да му изпратят по 5 стотинки и като ги занесъл тях, казали му, че и тези не вървят. Нито целите, нито дребните вървят в онзи свят. Като идете в онзи свят с вашите земни разбирания, не вървят. Един мисионер, мисля че е бил албанец, тук в България го хванали разбойници и искали откуп от него, доста голям откуп, мисля 1 500 000. Той проповядвал на разбойниците за Христа и главатарят като го слушал, му казал: Пари море, пари. Всичко, което проповядваш е хубаво. И

като дали, освободили го. Като ви хванат разбойници на Земята, вие им говорите за Господа, но те казват: Много добре, но пари, пари, Господ си е Господ. Човек, който иска да живее на Земята, всичко е в разбирането. Помнете едно психологическо правило. Един закон има. Щастието и нещастието зависят от разбирането на понятието на човека. Допуснете, че имате една ябълка в торбата си и разчитате на тази ябълка. Дошъл някой, погледнал ябълката, изял я и оставил торбата празна. Дойдете, намерите торбата празна и вие сте недоволни, имате една малка скръб, че са ви изяли ябълката. Кой ли е този, който ви е изял ябълката? Искате да го знаете. Сега, представете си другото положение. Този, който е изял ябълката, като ходил, казва: Аз изядох ябълката на този човек, той ще се разсърди. Почувствува, че вие сте се разсърдили. Той намери две по-хубави ябълки и ги тури в торбата. Ти дойдеш, намериш двете ябълки. Казваш: Кой ли е този, който ги е турил тия ябълки? Искаш да знаеш кой е изял ябълките. Той е този, който тури ябълките.

Що е скръб? – Изядената ябълка. Що е радост? – Турената ябълка. Кой е онзи, който е изял ябълката? Той е един и същ, който я изяде и тури. Щом ти изядат ябълката, ако разбираш закона, две ябълки ще имаш. Ако не разбираш закона, ти ще хвърлиш торбата. Ще ви приведа един анекдот в друга форма. Един български търговец, който ходел да продава фесове на арабите, минавал през една гора, гдето имало маймуни. Маймуните много обичат червения цвят, прави им впечатление. Той искал да си почине и си турил феса на главата. Те като видели феса на неговата глава, заинтересували се, дошли и извадили всичките фесове, колкото ги имало, и ги натурили на главите си. Като станал, търговецът видял, че фесовете са на главите на маймуните. Взема камъни и започва да хвърля по тях. Те вземат кокосови орехи и хвърлят. Той си казва: Отидоха фесовете. Разгневил се и си хвърлил феса на земята. Маймуните и те хвърлили фесовете от

главите си. Та ви казвам: Когато маймуните обират вашите фесове, хвърлете вашия фес и всички фесове ще слязат долу. Никога не питайте защо ви е една скръб. Защо ви е една скръб? – За да дойдат две радости. Онзи, който изял ябълката, ще донесе две. Христос казва: „Сега скръб имате, но аз ще ви се изявя и скръбта ви ще се превърне на радост.“ Значи, най-първо познаваха Христа тъй, както е бил на Земята, само едната страна. Те уповаваха само на Него. Той ще направи всичко, ще тури ред, а виждат, че Го разпнаха, умира, погребват Го и мислеха, че Го загубиха. Какво стана? Той излиза из гроба, явява се и тогава иде радостта. Значи живота наполовина са го разбирали. Разбират, че има друг живот, не този на Земята, но един нов живот с много по-големи условия. Как ще уподобите този живот? – Раждането на едно малко дете, то е само запознаване с живота на Земята, то е първото раждане. Второто раждане е, когато излизаш из гроба. Когато видиш онзи, когото си изгубил, че ти се яви, ти имаш тази реалност, която ще ти причини радост.

Геометрически как ще представите точката? Що е точка? – Която не завзема никакво пространство, без пространство. Що е реалност? Що е правата линия? – То е във възможността на точката да се прояви, нищото значи само по себе си се движи. Реалността, която отчитаме, то е правата линия – пътят, по който тази точка се е проявила. Що е правата линия? – Нищото, проявено в нещо. Що е точка? – Тя е безпространствена, невидима, няма никакво пространство. Туй, невидимото, неосезаемото, което не завзема никакво пространство, образува пространството, образува едното измерение, което става реално за човешкия ум. Човешкият ум започва със сенките на точката, която се проектира. Всичките възможности се добиват по правата линия, по плоскост или по куб, по удължаване, по разширяване и по удебеляване. По три начина може да дойде щастието: чрез удължаване, чрез разширяване и чрез

удебеляване или уплътняване, от плът. Радвайте се на света, който е създаден от нищо. Не скърбете за нещата, които отиват в нищото. Вие се радвате, когато вашите приятели дойдат. Всякога нали имате една малка скръб, когато вашият приятел си отива, не знаете дали ще се видите. Ще се видите. Всички хора страдат от следното: в Божествения свят всяко нещо става на своето време. Всяко нещо, което не става навреме, то причинява неприятност на човека. Всички неща, които стават навреме, всякога произвеждат радост, блаженство, щастие. Аз считам щастието най-материално. Щастие, радост и блаженство – така вървят.

Кой би желал една майка да роди едно дете и да го прати в гората да го изяде една мечка? Една ябълка, когато роди децата си, мечките ги изядат, ябълките се радват на това. Ти изядеш плода и ябълката се радва. Законът е, че ако изядете ябълките, тя ражда, ако не ядете ябълките, тя няма да ражда. Човек, който не може да скърби, не може да се радва. То е невъзможно. Невъзможно е да се радваш, за което не си скърбял. Туй, за което си скърбял, може да се радваш. Туй, за което се радваш, може да скърбиш. Две възможности са. Ако искаш само да се радваш, то е невъзможно. Ако искаш само да скърбиш, то е невъзможно. Двете неща са много естествени. Реалността в света се проявява чрез радостта и скръбта. Проявяването на реалността е радост. Когато реалността престава да се изявява, то е скръб вече. По колко начина се опитва реалността? Реалността със стомна ли се опитва? Да кажем, за вода отиваш при извора, нито чаша имаш, нито стомна имаш. Природата пак ти е дала чаша. (Учителят показва човешката ръка.) Някой път е страшно, когато излиза водата. Като че някой ще изскочи. На един голям извор не може да идеш да пиеш вода. Малкият извор не е опасен. Малка е човешката ръка. Целият човек е стомна, а ръката е чашка. С чашката си вземи вода, опасно е без чашка. Погрешката на Ева е в туй, че тя отиде със стомната. Ако

беше взела тази вода в чашката си, да иде и да каже: Тази вода може ли да я пия? Тя я тури в стомната си, после от своята стомна наля и даде на Адам. Всичката погрешка е там, в яденето. Всякога всеки от вас, който иска да бъде щастлив, да не тури щастието си в стомната. Що значи да не ядете от плода на доброто и злото? Не го поставяйте в стомната. Защо не трябва да го поставяте? Представете си една съвременна киселина и сладчина и турете ги в стомната, захарта туряте и киселината туряте в стомната. Като смесите азотната киселина и захарта вътре в стомната, какво очаква този, който пие от туй смесено вещество? „В който ден ядеш, ще умреш". Не смесвайте киселините със сладчините. Не смесвайте скръбта с радостта. Там е всичката причина, че вие ги туряте в една и съща стомна. Имайте стомна отделно за скръбта и стомна отделно за радостта. Там е всичката погрешка, че ги смесвате. Ти си една стомна и в ума си допущаш скръб и после радост. Ето, погрешката си направил. После искате да възпитавате човека. Как ще възпитаваш едно дете? Според мене захарта ще я туриш в отделно шишенце и киселината в отделно шишенце, да се не смесват, нищо повече. Скръбта на отделно място ще туриш и радостта на отделно място ще туриш. Щом се смесят, ще развалите всичко. Сега всеки един от вас, след като направи една погрешка, скрива я някъде. Щом смесвате доброто и злото на едно място, ти вече си направил една погрешка. Що е престъпление? – първото престъпление е да смесиш доброто и злото на едно място в себе си. Що е покаяние? – турил си киселина в едно шишенце, ще я изсипеш навън, ще измиеш шишето и тогава вече в измитата стомна ще туриш сладкото, доброто ще туриш в себе си. Що е добро и що е зло? Смесил си ги в едно – смесил си злото и доброто в едно. Що е добро? – разделил си ги. Доброто е отделяне, а злото е смесване. Да смесвате доброто и злото, то е зло. Доброто и злото не го смесвайте. От хиляди години са правили опити и всеки, който ги смесва, не

може да бъде здрав, нито мислещ. Онзи, който раздели доброто от злото, той ще направи добро. Онзи, който смеси доброто и злото, прави зло. Не смесвайте една добра мисъл с една лоша мисъл. Не смесвайте едно лошо чувство с едно добро чувство. Не смесвайте една лоша постъпка с една добра постъпка. Едно правило: Карайте вашето добро по права линия, по плоскост, по перпендикуляр, в три посоки.

Отче наш.

28. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 14.V.1943 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ЧУВСТВО НА ВЕЛИЧАВОСТ

„Отче наш"

„Сила, здраве е богатство"

Психологически силата, мощта, здравето е съзнанието вътре, че има изцеление. Богатството дава импулс (на човека), да се качи нависоко. Когато е богат, ще мисли, че е на високо. Като пеете, ще мислите, че сте горе на планината и от високо ще пеете. Как бихте издекламирали тази песен? Между декламирането и пеенето има отношение.

Може ли да изпеете: „Изгрей, изгрей ти, мое слънце“.

За втория път **тема №10** Напишете по едно стихотворение, само един куплет. Думите турете от близката природа, нещата да не са отвлечени, много близки да са. Под думата „отвлечени“ разбирам да са неразбрани думи, турени в най-хубавата форма по възможност. „О, цвете мило, което растеш в моята градина.“ Образно е това. „Тебе аз виждам тази сутрин, облечено в светлината красива.“ Туй е за образ. Ще го облечете в най-хубавите дрехи и тъй ще го скриете хубаво. Да не придава на рамената, брадата да не стига до слабините.

Едно правило: Никога не повтаряйте едно и също нещо два пъти. Когато учиш един урок, може да го повториш, то е друг въпрос. Но когато мислиш, никога не повтаряй едно нещо два пъти. То не е в съгласие със законите на природата. Защо да го не повтаряш? Да допуснем сега, че ти вървиш по един планински път. Ако се върнеш два пъти да преходиш същия път, какво ще бъде? Идеш, върнеш се, пак да го повториш, смешно е. Не повтаряй. Може да минеш втори път, но не се връщай, да повтаряш. Вследствие на това връщане някой път стават инциденти. Вървиш, обръщаш се назад и гледаш. Защо се

обръщаш да гледаш? Защото не виждаш. Но ако отзад имаше очи да виждаш, щеше ли да се обръщаш? Сега се обръщаш назад, не виждаш. Следователно, може да се блъснеш. Много неприятности произтичат: за пример, във всинца ви има желание да угодите някому. То е невъзможно нещо. Господ на хората не е угодил, че вие ще угодите. Той, Който е всемъдър, всесилен, че не е могъл да угоди и от него хората са недоволни, че вие ли ще угодите. После, не се старайте да угодите и на себе си. Да представите нещата на себе си тъй, както са. Не да ги представиш, за да угодиш, но да ги представиш тъй, както са в техния естествен път. Да допуснем, че вие представяте вашата любов някому. Как я представяте? Казвате: Изгори ми сърцето. Не е вярно. Може да кажеш: Откакто те видях, студеното ми сърце се стопли. То е вярно. Но че изгоряло сърцето, не е вярно. Ако си изгорял, няма да те има там. Ти казваш, че си изгорял, пък си жив още. С думата „изгоряване" какво иска да каже? Българите имат едно чувство, всички го имате, не е погрешно. Българинът обича да преувеличава нещата сто пъти. Нему е приятно да увеличава. Казва: Човек – планина. Колко пъти го е преувеличил? Може би хиляда пъти го е преувеличил. Или казва: висок като топола. Тополата има 20 метра, този човек няма два метра. Колко пъти го е увеличил? Десет пъти. Туй чувство във всинца ви го има, увеличавате нещата. Ще кажеш: Преувеличи. Да знаеш колко е преувеличено. Или някой път българинът много обича да намалява. Когато намалява, по същия закон е. Като те обича, ще те направи като планина. Като не те обича, ще те направи като някоя прашинка. Казва: Нищо не струва, нищо и никакъв човек. Две качества има българинът. И вие, като българи, имате тия чувства. Като обикнете някого, направите го като планина. Качите се горе. Стопи се планината и вие се сгромолясвате отгоре. Казвате: Аз го мислех, че е ангел. Като дошъл до него, видял, че е дявол. Ангелът и дяволът в какво седят? Като каже, че е дявол,

неговата идея каква е? Той е много фигуративен. При ангел българинът увеличава, при дявол – намалява. А. ув. -100. Като каже дявол, 100 пъти намалява. Често във вашата мисъл Д. ум. -100. Вие не може да избегнете това увеличение и намаление и ще влезете в конфликт с природата. Нямате ясна представа за природата. Природата намалява. Тя има това качество, но тя разумно го намалява, естествено. Тя намалява слънцето и ни турила на 150 милиона километра далече, да го гледаме. Ти виждаш един човек; българинът казва: Той е човек като планина. Казва: Той е една мравя. Казва: Аз го мислех планина, той бил мравя. Като каже мравя, виждаш, че не е мравя. Не поставяй човека на разстояние да го гледаш. Но един и същи човек, на едно място ту е планина, ту е мравя. Туй не е в съгласие с природата.

Някой път вие се самокритикувате. По някой път вие, като българи, тъй ще го увеличите. Като напишеш едно стихотворение, че го увеличаваш 100 пъти. Напишеш едно стихотворение, намалиш го 100 пъти. Погледнеш естественото положение. Една мярка, която трябва да спазвате. Щом напишеш един куплет, ти го чети и виж, какво влияние ще ти окаже. Какво ще внесе в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа. Ти ще напишеш едно стихотворение и ще идеш при един свой приятел, ще кажеш: Какво мислиш? Ти го виждаш, че не е доволен, но не смее да ти каже и понеже те обича, казва: Хубаво. Идеш при друг и той не смее да ти каже. Като се отделиш от тях, те ще ти кажат тъй, както е: Едно обикновено стихотворение. Казва: Кой знае какво е написал. Аз считам, че едно стихотворение е хубаво, щом го прочетеш и имаш лошо настроение, веднага да се смени състоянието ти. Има стихотворения, които, като ги прочетеш, изменят настроението. Ако искате да измените състоянието на един човек, ако бихте написали едно ядливо стихотворение и да му турите повече киселина, как бихте го написали? Сега не мислете, че в живота

всички неща трябва да бъдат сладки. Някой път и горчивите неща имат своето място. Когато ръцете ви са чисти има ли нужда от сапун? Само малко вода трябва. Когато ръцете ви са мазни, трябва сапун, за да ги изчистите. Значи, сапунът е важен при мазните работи. Щом си мазен, ще употребиш да премахнеш тази мазнина, която ви е (не)потребна. В какво препятстват мазнините? Ако човек е много мазен, мазнините запушват порите. Дават повече топлина, ако мазнините са повече; ако премахнем мазнините съвсем, човек се простудява. Ако махнете съвършено мазнините на вашата кожа, вие ще се простудите, ще изгубите повече топлина, която ви е нужна. Често хората се простудяват при изгубване на топлината.

Сега, според вас, коя е мощната дума за ума? Или коя е думата, която можете да турите като ключ на сърцето? Аз не искам да ги решите тия въпроси. Има за какво да мислите. Не сте мислили за ключа на вашия ум.

Миналия път за какво говорихме? – За нищо и нещо.

Връща се един екскурзиант от една екскурзия, убол крака на петата си, не можел да извади тръна. Дошъл в града и го питат, за какво е мислил. За тръна. Другите разправят какво са видели. Казват му: Какво видя по планината? Нищо не видях, на слизане мислех за тръна. Често такива трънища като влязат в петата, питат те за какво мислиш? Онзи трън, в дадения случай, безпокои крака. Така ходи, че често пази да не обиди тръна. Като ходи, трънът го ухапе. Трънът казва: Ще пазиш достойнството ми, ако не го пазиш, ще те ухапя.

Някой път влезе някоя дума в ума ти, някоя дума влезе в сърцето ти, безпокои те. Щом влезе в сърцето и те безпокои, къде е причината? Кой е виноват? По някой път в обущата забиват гвоздеи и някой път остават неподвити. Когато си се обул, не си обърнал внимание и при дългия път, нарани се кракът, ти започнеш да куцаш. Онзи трън в обущата какво показва? Ти си бил немарлив, като си се

обувал, не си погледнал дали е гладка обувката. Обущарят казва: Няма нищо от тия гвоздеи. Гладки трябва да бъдат обущата. В обущата всичко трябва да бъде в равенство, да няма някой по-голям, големец да няма в обущата. Кракът не обича големци, обича във всичките работи равенство да има. Сега хората искат равенство и братство. Равенство е, когато в обущата няма нищо да безпокои крака. Що е равенство? Да не безпокоиш никого. То е равенство и братство.

Да допуснем сега, че на един човек очите са силни. Силните очи намаляват тежестта. Слабите очи увеличават тежестта. Туй ще ви го докажа. Силните очи намаляват тежестта, слабите очи я увеличават. Представете си, един човек има силни очи, той има евангелие с дребни букви в джоба си. На друг очите са слаби, той има евангелие с едри букви. Слабите очи увеличават тежестта. Щом са слаби очите, започваш да се безпокоиш. Безпокойството е тежест. Вървиш, опасяваш се. То е тежест, вече не вървиш бодро. Човек, който вижда хубаво, не се спъва. Който недовижда, се спъва. Щом вие се безпокоите, търсите причината вън от себе си. То не е право. Безпокойството винаги се дължи на нашето неразбиране. Ако на вашата кожа чувствителността е така развита, че вие отдалече чувствате топлината, не всичките хора усещат топлината еднакво, на степени е. Онзи, който е много чувствителен, ще видиш, че далече от собата седи. Онзи, на когото чувствителността е слаба, се движи. Приближи се наблизо и дрехата му изгоряла.

Вие употребявате често думата „диване“. Казвате: Той е диване. „Диван“ значи място, на което човек да си почива най-хубавата почивка. Казваш: Диване. Турците имат „диван“, най-хубавото кресло. Имате изопачаване на известни думи, турено е съдържание, което не съдържа. На думата „диване“ е турено нещо, което не е вярно. Казва: Той е цяло диване. Казвате: Дивак. Не е право. Дивакът е чист човек, който не прави погрешки. „Див“ значи „чист“. Казва: Той е цяло

диване. То е чист човек. Диването нито лъже, нито мами. Казваш „Диване“ и мислиш, че не му стига умът. Очистете ума си. Диване е чужда дума. Турците от две английски думи „хай“ и „лайф“ са образували думата „хайлаз“ – значи човек, който не работи. Турчинът „хайлайф“ го направил „хайлаз“. Крив превод.

В природата има нещо, което сме наблюдавали, (но) не сме превели и постоянно влизаме в стълкновение с нашите чувства; в стълкновение сме с природата. Тя ни коригира. Ти направиш един крив превод, тя те остави да се блъскаш, за да се коригираш.

В българина туй чувство на преувеличение е развито, а вие мислите, че имате силна вяра. Вие смесвате чувството на преувеличение с вярата. Вярата е едно чувство, което гледа на нещата с хиляди години. Турил си някаква цел. Вярата не увеличава нещата, нито ги намалява; вярата нито усилва, нито увеличава, нито намалява. Туй, което насърчава, което е подтик на насърчението, подтикът на човешките мисли, вярата го насърчава. Вярата не насърчава, но вярата е само един подтик. Тя казва: Върви. Тя казва: Като дойдеш близо до целта, като видиш ясно, ще разбереш нещата. Тя ще те остави да разбереш. Туй чувство, което тебе те насърчава или обезсърчава, то се намира в главата. Чувство е то. Ти искаш да видиш нещо, искаш да придобиеш за себе си, да го имаш. Виждаш една дреха много хубава. Минаваш веднъж, два пъти, три пъти. Четири – пет хиляди лева струва. Готов си да ги дадеш. Не те кара вярата. Вярата нищо общо няма с дрехата. Тук влиза чувството, ти искаш да се покажеш пред хората. Общителност имаш, стеженолюбие, че искаш да облечеш тази дреха. Приятно ти е. После имаш чувство за красиво, за хубаво. Обичаш формата и ред други чувства и способности имаш. Ние го предаваме като подтик на вярата. Имаме напълно обяснение на известни идеи.

Казва: Той няма вяра. Човек, който се обезсърчава, той се обезсърчава, че не е постигнал нещо, което желае. Обезверяването какво показва? Вие имате една идея. Човек, който се обезверява, какво е? Човек, който усилва вярата си, каква дума употребявате – плюс вяра; а който се обезверява – минус вяра. Може да мислиш, че слабата вяра употребява малко сили, силната вяра употребява повече сили, по-голям подтик дава. Щом имаш силна вяра, имаш подтик да учиш. Щом се обезвериш, тогава този подтик е по-малък. Колебаеш се, искаш да направиш, пак се отказваш. Вярата сама по себе си не увеличава. Силата, която работи, се увеличава. Вземете думата „безлюбие“. Любовта се отнася до човешкото сърце, не се отнася до човешкия ум. В безлюбието чувствителността се е намалила, малко чувства има. Чувствата в даден случай са капитал, капиталът е намалял. В безлюбието капиталът е намалял до минимум. В силната любов капиталът е увеличен. Когато казвате, че обичате някого, вие боравите с голям капитал, когато не го обичате – с малък капитал. Като влезете в един дом, по кой начин вие ще познаете, дали ви обичат или не? Може много лесно да познаете. Ако е зимно време, ако ви обичат, стаята ще бъде отоплена добре, яденето ще бъде много добре сготвено, креватът, върху който спите, юрганът ще бъдат хубави. Те ви обичат. Ако каже някой, че ме обича и вляза, собата не е запалена, каквото и да ми говори, то е увеличено. Други са чувствата на Любовта. Може да каже: Голямата топлина вреди, при нула градуса е по-здравословно, при нула градуса Любовта действа по-хубаво. При този психологически закон, когато човек говори на висшето съзнание, на своето съзнание, ще говориш верни работи. Туй е за вътрешния живот. Вие правите големи погрешки, че на себе си говорите невярно. Сами себе си искате да измамите. То е невъзможно. Няма да мине много време, ще опиташ. Казваш: Аз всичко може да направя. Като дойде, виждаш, че нищо не можеш да направиш.

Някъде казваш: Нищо не може да направя. Виждаш, че може да се насърчиш.

Сега, туй са чувства. У българина действа туй чувство на увеличение. В Любовта има място, че някой път е повече, някой път е по-малко. Ако дойдеш да говориш на своето съзнание, тогава ще представиш силата на Любовта такава, каквато е. Никакъв примес не трябва да има. Допуснете, че имате един ваш приятел, който решил да ви дойде на гости; вие не го обичате, дъжд вали. Вие седите вкъщи и намирате извинение – искате да го посрещнете, но дъждът е препятствие. Ако любовта ви е силна, и дъжд да има, вие ще идете да го посрещнете, макар да се наквасите. Щом отивате в дъжда да го посрещнете, имате любов. Как се опитва любовта в дъждовно време? Ти казваш: Ще си разваля дрехата. Че дрехите не седят по-горе от Любовта. Любовта е всичкото. Да имате естествена мярка. Казвате: Аз го обичам. Като кажеш, че обичаш някого, ти в дъждовен ден отиваш да го посрещнеш, в снежен ден отиваш да го посрещнеш. То е любов. Когато в дъждовен ден можеш да посрещнеш, то е любов. Когато в снежен ден не отиваш да го посрещнеш, то е обикновена любов. Казваш: Дъжд имаше, не можахме да дойдем. То е извинително.

В съвременния живот дават много изяснения. Любовта има степени. Помислиш, че Любовта оперира с аероплани, ще се качиш, през планината ще минеш. Може да оперира с любовната кола на биволите. Докъде може да идеш? Слабата любов оперира с биволска кола. Силната любов оперира с аероплан и през планината може да отидеш, да посрещнеш. Ако оперираш с колата на светлината, от Слънцето на Земята ще дойдеш и от Земята до Слънцето ще идеш. Ако не оперираш със светлината, никъде не може да идеш. Любовта е туй, което нито се увеличава, нито се намалява. Вяра е туй, което нито се увеличава, нито се намалява. То е по отношение със силите, които действат. Те се увеличават. И вярата излиза от Божествения свят. Тя е

от най-висшите чувства. Вярата е едно чувство на човешкия ум. Умът при вярата е едно дете. Тя трябва да го ръководи, да го подтиква. Сега всичките противоречия се явяват в теориите, които имаме за вярата и любовта. Ние не разглеждаме любовта такава, каквато е, но такава, каквато е в нейното проявление, в малката сила или в голямата сила. В голямата сила я наричаме голяма, в малката сила я наричаме малка. Представете си, че аз давам угощение на една мравя или давам угощение на един човек. Каква сила ще употребя за мравята? За мравята – много малко сила, а за човека ще употребя грамадна сила. Показва ли това, че моята любов към човека е голяма? Даже, някой път, аз в дребните работи изживявам по-голямо усилие. Така трябва да се взрем. Големите работи, които виждаме, много малко енергия се изразходва.

Туй чувство, да увеличаваш работите, аз го наричам чувство на величавост. То е хубаво.

„Отче наш"

29. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 21.V.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ГЕОМЕТРИЧЕСКИ СЪОТНОШЕНИЯ

„Отче наш"

„Сила, здраве е богатство"

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – (*Каза се.*)

Ако някой ви запита, как бихте обяснили, откъде българинът е научил да увеличава, в кое училище се е учил? Как ще обясните това противоречие, че той много обича да увеличава и много – да намалява. Отгде се е научил да увеличава? Какви са били условията, при които се е научил? Значи българинът е живял при много оскъдни условия, той не е живял при една богата среда. Ако имате един малък извор, една малка рекичка, вземете, че подпушите извора, може да направите цял вир. Ако този вир го отпушите, той като хала ще слезе надолу. Българинът се отпушва. Като потече силно, после пак е малка река. Ако обичате много да преувеличавате работите, значи, животът ви е подпушен. Всеки, който се подпушва, значи е малка река. Ти не може да подпушиш една голяма река. Един човек, за да видя каква река е, ако увеличава, той е запушена река, а като изтече, казва: Нали ти казах. Туй, дето увеличава, то е насъбраната вода. Като се подпуши, какъв голям става. (За) онези хора, които често се менят, турците казват: „Девет ума има“. Каже едно нещо, после казва, след 5 минути, нещо друго, след 10 – 15 – 20 – 40 – все се мени и после като дойде, започне да се извинява; ще намери с нещо да се извини. Вие често се извинявате по този начин и мислите, че сте изправили живота си. Един човек, който има да дава 1000 лева, често може да каже: „Наведнъж ще ги платя“, а сам той няма повече от 1000 лева доход. Той казва, че изведнъж ще ги плати, не казва: „Почакайте малко“. Представете си един чиновник, който вземал 500 лева на

месец, а има да дава 1000 лева; след колко години може да си изплати дълга? Ако гладува два месеца, може да ги изплати, но той трябва да яде. Колко може да отдели от 500 лева, ще дели по малко. Този, който има да дава 1000 лева, ако знаеше закона – всеки ден да плаща по един лев – и в няколко години ще ги изплати. В една година 360 лева, за две години 700 лева. Аз прилагам този закон. Имате да изправите някоя черта, чакате благоприятни времена, казвате: Изведнъж. Научил си се да пушиш тютюн. Сега и жените, не само мъжете, пушат. Казва: Още една – две години искам да пуша и после изведнъж ще го оставя. Мислите ли, че изведнъж може да го остави? Казва: При лоши условия се намирам, искам да пуша. След две години, като ми се оправят работите, изведнъж ще го оставя. Мислите ли, че изведнъж може да го остави? То е невъзможно.

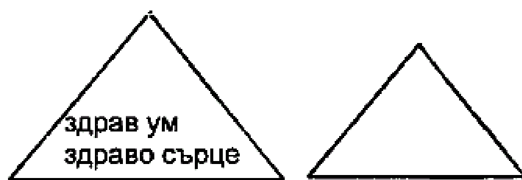

Фиг. 1

Тези триъгълници какви са (**Фиг. 1**)? Как наричат тези триъгълници в геометрията? – Равнобедрени. Единият е по-голям, другият е по-малък, но ъглите им са равни. Площта, която вземат големият и малкият, не е една и съща. Големият има повече възможности да обработи. В малкия триъгълник площта не е обработена и възможностите са малки. В тия равнобедрени триъгълници умът и сърцето са равни, но не и човешката воля. Умът и сърцето еднаква сила имат, а волята е слаба. Основата в равнобедрения триъгълник винаги представя човешката воля. Какъв е този триъгълник? – Той не е равностранен. Този триъгълник е правоъгълен. В правоъгълния триъгълник сърцето и волята са силни,

умът е слаб. Ако искате да представите един човек, на който сърцето и волята са силни, ще го представите с правоъгълен триъгълник.

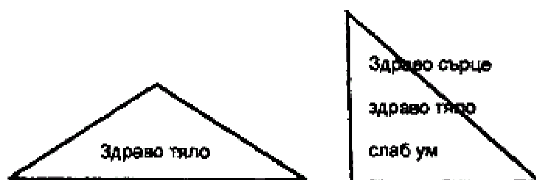

Фиг. 2

Ако искате да представите един човек със силен ум и сърце, ще го представите като равнобедрен триъгълник (**Фиг. 2**). Равнобедреният триъгълник представя човек със слабо здраве. Ако човек е построен като равнобедрен триъгълник, на който сърцето и умът са равни, този човек винаги може да бъде малко слаб и хилав, защото в дадения случай умът и сърцето харчат – тялото е, което дава капитала. Умът и сърцето изхарчват капитала безразборно, има малко придобивки, а много изразходване. В равнобедрения триъгълник тялото е слабо, а умът и сърцето са силни. Този човек, който е правоъгълен триъгълник, никога не може да бъде болен. В равностранния триъгълник човек е добре развит, а в равнобедрения и в правоъгълния има една малка дисхармония. В геометрията тия триъгълници имат едно значение, но ако ги преведем в органическия свят, имат друго значение.

Какви са качествата на волята? По какво се отличава волята от надеждата и надеждата от любовта? Да кажем, имате човек, в когото вярата е силно развита; друг човек, в когото надеждата е силно развита и трети, в когото любовта е силно развита. По какво се отличават? Какви са отличителните черти на човека, на когото надеждата е силно развита? – Не се обезсърчава. Човек, в когото вярата е силно развита, не се обезверява. Онзи, в когото любовта е силна, какъв е? Снощи слушах Чомпи по радиото. След него дойде да

свири друг един цигулар, който не разбира като Чомпи. И той доста хубаво свири, но в тоновете на Чомпи има нещо друго, запълнени са тоновете, завършена картина е. А онзи, който свири след него, тоновете му тук – там не са завършени и ритъмът му не е пълен. И като свири, още не е самоуверен. Свири добре, но като дойде някъде, не е самоуверен. Нали и вие, по някой път като говорите, спрете се, дали е право, млъкнете. Това млъкване е почивка, не съвсем почивка, но човек вижда да няма стълкновение в ума и после, като помисли, пак тръгва напред.

В равнобедрения триъгълник имате здрав ум и здраво сърце. В правоъгълния триъгълник – здраво сърце, здраво тяло, а слаб ум – значи, капитал няма. Сега онези от вас, в които умът е слаб, трябва да измените триъгълника. Щом е правоъгълен триъгълник, слаб е умът; щом е равнобедрен, тялото е слабо; щом сте равностранен триъгълник – добре е. Равностранният триъгълник представя добре развития човек.

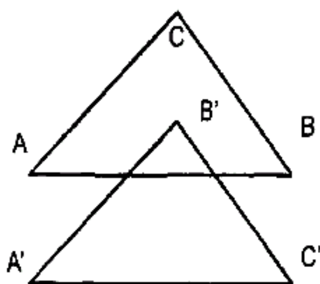

Фиг. 3

У мъжа винаги рамената са по-широки, а у жената са по-тесни. В триъгълника ABC у жената бедрата са по-широки (**Фиг. 3**). Когато жените искат да имат такива линии, бедрата препятстват на симетричността. Раменете са тесни, а бедрата са широки, изгубва се линията. У мъжа, в триъгълника ABC, рамената AB са широки, той е волев, като започне нещо, може да разчитате. Кривата линия у жената

е на сърцето. Сърцето върви по крива линия, понеже е слабо. Мъжът, понеже е силен, върви по права линия. Жената може да издържи по-големи страдания, отколкото мъжът. Мъжът, за мъченик като го викат, ще викне. Сега, когато човек иска да го направят търпелив, жена го правят. Търпението и издръжливостта на страданията се изучават при женския принцип. Силната воля – при мъжкия принцип. Жената, когато трябва да я поправят, дават ѝ мъжка форма. Като жена, не може да се поправи волята, трябва да се измени формата. За да се предаде едно качество, което е необходимо в живота, сменят се принципите. Онези от вас, които искате да развиете вашата воля, по някой път вземете пръчката, но когато волята ви е слаба, турете я зад врата, та и си турете ръцете, че така ходете. Туй е за самовъзпитание. В подсъзнанието, като гледаш рамената тесни, усещаш, че ти се препятства на волята. Ако в мъжа рамената са много широки, а бедрата много тесни, пак препятства на характера. При силната воля човек става нетърпелив, става избухлив. Силна воля със слаби бедра – човек става избухлив. Тогава човек се извинява, че не може да търпи, казва, че е станал нервен. Затова, първото нещо при самовъзпитанието: трябва да се започне с яденето. Яденето е един от най-добрите методи за самовъзпитанието на волята. При яденето човек може да научи много добри черти. Който много бързо яде, той е нетърпелив, раменете му са тесни и бедрата му са тесни. Някой бърза да яде, да свърши. Ако искаш да усилиш волята си, яж полека. По някой път имаш желание да свършиш бързо, ти седни и яж полека. Най-малко половин час да ти вземе да се нахраниш. По-полека дъвчи, не вземай изведнъж големи хапки. По някой път отчупвате голямо парче хляб, не малко парче. Отчупи си едно малко парче, дъвчи го полекичка, не отчупвай изведнъж голямо парче. Чуден е човешкият характер. Ако вие изследвате характера на хората, дайте на един човек един самун хляб, да го разчупи и по това може да познаете,

какъв е характерът му. За пример, искате да познаете, някой човек щедър ли е – дайте му един хляб и му кажете: Отчупи си, колкото искаш. Ще видите, ако е лаком, изведнъж ще отчупи повече и ще се извинява после. Ако искате, после поискайте от това парче, което е отчупил, да даде на някой друг. Ще видите, че ще отчупи едно малко парче и ще го даде. Ще гледа, колкото се може по-малко да е. В такъв човек щедростта не е развита. Ако намери чужд хляб, тогава може да отчупи по-голямо парче. За да видите, дали един човек има добри черти, достатъчно е да носите една кошница ябълки, круши или грозде, за да видите, какви черти има. Казвам му: Вземи си колкото обичаш. И ако е грозде, той ще избере най-големия грозд. Ако е ябълка, ще търси най-голямата. Не че туй е погрешка, но този човек, каквато склонност има вътре в себе си, той я проявява и във външните форми.

У човека съзнанието трябва да бъде будно. Каква е разликата, че една ябълка е по-голяма, а друга е по-малка, от едно и също дърво. Има ли някаква разлика? По някой път вие говорите за идеален човек. Колко мъчно се постига човек да бъде идеален, защото законът на небето и законът на земята се отличават. Земният живот и небесният живот си мязат, само че са обратно пропорционални. В небето, който е най-виден, като слезе на земята, става последен. И най-последният на земята, който е нищо и никакъв, като се качи, ще бъде първият. Вие ще попитате, по човешки, защо е тъй? Може да ви докажа, но няма нужда защо да ви доказвам. Само един факт ще ви покажа. Христос, като слезе от небето, нали беше първият горе, а като дойде на земята, казват: Син Човечески няма где глава да подслони. Този, който беше пръв горе, на земята нямаше къде глава да подслони. Сега да приведа закона: Когато някой път вие се оплаквате, че сте последен на земята, защо сте последен? – Защото сте били пръв на небето. Казвате: Аз не искам да бъда последен на земята. Тогава стани

последен на небето и ще станеш пръв на земята. Който иска да бъде пръв на земята, трябва да бъде последен на небето. Искате да живеете добре. Който живее добре на земята, той живее зле на небето. Който иска да живее богато на земята, трябва да живее бедно на небето. За предпочитане е да нямаме тук нищо. Ще запитате защо е така? Може да ви приведа онзи анекдот, дето един петел се качил на купището и като изкукуригал, искал да покаже на кокошките, че е много силен.

Изровил един скъпоценен камък, ритнал го, понеже толкова работа му създал, пък нищо не струва. Измъчил се, докато го изрови, искал да вика кокошките и мислел, че ще излезе едно зрънце; ритнал го. Скъпоценните камъни на небето не струват нищо на земята. На земята ти си като петела. Този петел не знаеше, че ако този скъпоценен камък го продадеше, ако имаше ум да разбира това, щеше да храни всичките петли и кокошки, които има по света. Да ги осигури най-малко за стотина години. Житното зърно на какво ще го уподобите на земята? То е скъпоценен камък на небето. Житното зърно, ако идеш с него на небето, струва много, а тук житното зърно нищо не струва. Христос казва: „Ако имате вяра колкото синапено зърно, на тази планина ако кажете „вдигни се“, и тя ще се вдигне.“ Каква динамика има? Житното зърно в невидимия свят е тъй силно, както скъпоценният камък на земята. Като го продадеш, ти с житното зърно на небето ще бъдеш свободен, а ако идеш без житното зърно на небето, няма да ти бъде добре. Сега всичките хора на земята страдат, защото разбират нещата разхвърляно. Ти гледаш някой човек, че е учен и си мислиш: „Защо е учен?“. От нас зависи. Обича науката, носът го заставя да обича науката. Какъвто е носът му, такава област от науката ще разбира. Ако изучавате човешките носове, ще видите, че носовете им ги отличават от идеите им и философи, и поети, и художници. За да познаете един човек, дали е издръжлив, вгледайте се в носа му и ще видите, дали е здрав или не. Като измерите

неговата дължина и неговата широчина, ще видите, колко е умен човек. Има отношение. Широчината представя сърцето, дължината представя човешкия ум. Пропорция има. Казвам: За бъдещото самовъзпитание – човек ще започне своето възпитание и неговите методи при самовъзпитанието ще бъдат много по-продуктивни.

Ако правите едно упражнение – лявата ръка движете от рамото до лакътя на дясната, тогава ще си въздействате върху волята. Ако лявата ръка движите от лакътя на дясната до китката, ще си въздействате на вашето сърце и ако лявата ръка движите по дясната китка, ще си въздействате на ума. Ако правите това движение върху показалеца, ще въздействате на вашите лични чувства. Ако правите същото това движение върху средния пръст, ще си въздействате на вашето сърце. Ако действате върху безименния пръст, ще си въздействате върху чувството на красивото, ще събудите у вас музикалност. Ако въздействате на малкия си пръст, ще събудите у вас обич към търговията. Някой път гледате, някой човек си хванал малкия пръст, той се упражнявал в търговията. Той сам това не знае. След няколко време казва: Искам да търгувам. Някой човек хване безименния си пръст и казва: Дойде ми на ум да свиря, какъв инструмент ще ми препоръчате – пиано, цигулка, китара или флейта? Някой пипне средния си пръст и иска да урежда социалния въпрос. Като хване показалеца си, той се интересува за религиозни въпроси, за достойнство се интересува. Българинът, като забрави нещо, туря си ръката на челото и мисли. Някой сметка прави, тури си показалеца отстрани на челото. Там е центърът на смятането. Като тури пръста си там, въздейства на центъра на смятането. Възбужда го как да направи смятането. В средата на челото е центърът на паметта, центърът на общата памет. Някой път забравил нещо човек, и за да си спомни някои неща, туря си пръста там, за да влезе повече светлина, да си спомни по-скоро. Когато някой път съвсем закъса човек, хване

си с двете ръце главата отстрани. Това прави, за да си даде смелост. От двете страни на главата се намира центърът на смелостта. Ръцете са два полюса на живота, едната ръка е положителна енергия, а другата е отрицателна енергия. Да се отнасяте добре с вашите ръце, които са полюси и през които текат Божествени енергии. От едната страна на ръката тече една енергия до краката, а от другата страна – друга енергия. Енергиите, които текат през човешкото тяло, се предават на земята; непотребната енергия минава в земята. Някой път трябва да се изувате боси, та непотребното във вас да отиде в земята. Някои ходят боси по росата; росата като навлажни краката, всичките непотребни сили у човека отиват в земята. И той възприема друга енергия от земята. Хубаво е, когато е топло, лятно време да ходите боси, да стане една обмяна между земята и човека. Не препоръчвам сутрин рано, но когато слънцето е огряло тревата, тогава да ходите. Също, когато слънцето изгрява, хубаво е две минути да гледате слънцето, то въздейства благотворно върху очите, но още като изгрява слънцето, не по-късно. Това са здравословни правила, хигиенични правила за живота. Тях ги няма писани в никаква книга, за бъдеще може да се пишат. Сега вие първо ги опитайте, не ги разправяйте на другите, но всичко това проверете. Това са правила; може да намерите някои изключения и ще кажете, това не е вярно. Това са верни работи, но трябва да се проверят.

На един равнобедрен триъгълник основата му каква трябва да бъде?

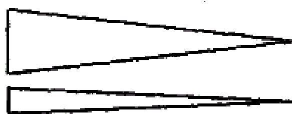

Фиг. 4

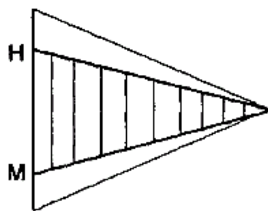

Фиг. 5

Като направиш един равнобедрен триъгълник с по 13 см, ти си избрал едно число, което не ти подхожда (**Фиг. 4**). Тури на този триъгълник 12 см, а за основа тури 6 см. Всякога трябва да имате един модел. Ако премерите страните на триъгълника, ще видите, сборът им кое число дава. Страните на дадените триъгълници не са съвсем еднакви.

В триъгълника ABC (двата преплетени триъгълника) страната CB е по-голяма (**Фиг. 5**). В другия триъгълник A1B1C1 – A1B1 е по-голяма, умът е по-силен от сърцето, а в първия сърцето е по-силно. Това е един глупак. Този човек е със слаб ум, а този е още по-глупав, умът му е по-малко развит; имаме един ъгъл, с който се измерва човешката интелигентност. Най-слаба е интелигентността при върха, а колкото се отдалечаваме от върха, интелигентността е по-голяма. Колкото се развива човешкият ум, този триъгълник се разтваря, линията MH показва интелигентността.

Онези хора, които имат къси пръсти, у тях обобщението е силно развито. По какво се отличава човек, който има силно обобщителна мисъл? Онези, които обичат фактите, дълги пръсти имат. Човек с къси пръсти ще обиколи нивата и ще види общите работи, а онзи, с дългите пръсти, ще обиколи нивата и ще разгледа детайлите вътре. У когото обобщителната мисъл е развита, разглежда общото, а онзи, с дългите пръсти, обича детайлите. Някои от вас казвате: Кажи ми нещо, изведнъж да зная. Такъв човек е с обобщителна мисъл. Някои

по музика искат в един ден да изучат всичко. Имаше тук една професорка по музика, няма да ѝ кажа името, тя имаше къси пръсти. Сега така ѝ натегнало, че не иска да ѝ свирят. Като свирят, бяга, бяга от музиката. Няма нещо, което да я интересува дълбоко вътре. Казвам: В живота трябва да намерим едно вътрешно съдържание. Вие по някой път се обезсърчавате, с къси пръсти сте; малко по-дълги трябва да ви станат пръстите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът!

30. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 28.V.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

УМЪТ И СЪРЦЕТО

„Отче наш"

Имате ли зададена тема? – (*Имаме.*) – Четете. (*Няколко приятели прочетоха по един куплет.*)

Тъй, както четете поезията, много въртите. Знаете ли какво е въртенето? Вие снемате една вода от високо място и не я снемате направо, но въртите насам, натам и тогава я снемате. Тия начупки някак си не са хармонични. Поетите имат особени правила. Докога е естествена поезията? За пример, една капка с каква сила пада? Законите на капката какви са? Капката е много тежка. 700 пъти по-тежка е от въздуха. Но електричеството, което е вътре, търси магнетизма. Електричеството е, което вдига капката нагоре. Тази капка, която слиза, се привлича. Любовна работа има. Капките не слизат направо, но запознаване оттук – оттам има и много хармонично слизат. Ако тя би слязла направо, тя, може би, би пробила някой гръб. Трябва да има нещо разумно; поезията е разумен акт. Когато пееш, същото трябва да бъде. Има тонове, ако не ги чуеш, ще те оглушат. Трябва да бъде хармонична спирачка. Вземи движението на един трен, как става спирачката? Ако изведнъж се спре тренът, сътресение става. Трябва да се насочи енергията някъде, да се асимилира и да се тури в работа. Сега в поезията казвате: Всеки, който дрънка, да остане отвънка. Аз я наричам неорганическа поезия, като на коловете. Има поезия на дърветата, не се движи, после на насекомите, на птиците и най-после на човека. Различава се поезията по своя начин на движения. Поезията е музика. Трябва да има приятна музика. За пример, за рибите, когато четете някой път, може да стане сътресение. Нямате думи да изразите. Едно стихотворение,

за да върви много гладко, масло трябва да има. Напишете една поезия, без да се смущавате, дали ще ви критикуват. Представете си, че не знаете какво нещо е критика. Като имате критиката предвид, плаши ви. Представете си, че няма критика. Без критика пишете поезия. Има един закон, който учи хората. Как се научава детето да ходи, кой го учи? В него има един стремеж. Казвате, че децата не били умни, че глупави били и трябвало да се пазят. Не са глупави. Виждам при какви условия са глупави. Като го разгневиш, да се търколи; но я го остави свободно, като слиза по една стълба, туря си задницата напред и слиза внимателно. Ако го повдигнат, искат да го спънат, а ако го оставят само да се движи, полекичка стъпя, разумно. В поезията вие, поетите, вследствие на това налетяхте на злото. Има един английски поет, който ми харесва и трябва някой път да ви чета неговите стихове, много естествено пише. Сега той е инкогнито, незнаен поет. Поезия има в Исая, Исая е поет от еврейските пророци. Големите еврейски пророци са и поети. В поезията някои поети знаят как да избират думите. Думите нямат еднаква интонация. За пример, човек трябва да знае буквата „л“ с коя буква се съчетава, и буквата"н“, и между буквите има симпатия и антипатия. Някои букви си мязат. Като напишеш една буква, казва: Не искам да ме туряте до нея. Съгласните букви ние даваме право да се изкажат. Гласните букви са по-тщеславни. Всяка гласна буква като дойде, се изказва навсякъде, а онези, съгласните, затворило се гърлото, има желание да се изкажат. Много тщеславно е „ре“-то. Египтяните са турили „ра“. Като се натовари „р“-то, „ра“ е закон на светлината. Да носи светлината, „ре“-то му е приятно. „Ра“ на български значи „разумност“. Разумно е туй, което носи светлината. Има „ра“ и „ом“. „Ом“ значи всички качества. А „ра“ е закон в природата. „Ом“ – всичките качества в природата станали разумно. Думата „разум“ – съдържателна дума е, от две думи е направена. Що значи разум? „Ра“ е светлината, която носи, а „ом“

значи, онези благородни качества, които съществуват в природата и са достояние на човешката душа. Това е „разум“. Някой казва: Какво нещо е „разум“? Как го обяснявате? „Ом“ значи Божествените качества или великите качества на природата. А „ра“ показва, че носи светлина. Свещена дума е „ом“. „Ом“ или „ум“. „Ум“ е произлязло от „ом“. Туй, което съдържа разумните качества. После имате думата „интелект“. Какво значи? „Ин“ значи вътре, „тел“ е, който говори. Туй, което вътре говори, е интелект. Интелектът значи туй, което говори вътре и се приспособява на външните условия. При дихателната буква, показва един закон на слизане. Като се качиш високо, показва, че трябва да слезеш. Обяснява закона на слизането. След като слезеш в най-големите глъбини, оттам ще търсиш път, да се качиш нагоре. „Л“-то се отличава по това, че трябва да слизаш, без да мислиш. Онзи човек, който носи „л“-то, слиза, но той мисли да възлиза, мисли за себе си. „М“-то е материална буква. „Л“-то слиза, без да му мисли много. „М“-то е разумното. „Л“-то казва: Да става, каквото ще, може да страдам, пет пари не давам. Българинът, който е умен, турил мярка. „Ю“-то показва на „Л“ да се върне. Ще се качи, пак ще слезе. След като слезе долу, трябва да се посее. Буквата „б“ е път, по който „л“-то може да се качи, може да се посее. „Ю“ – това е вода. Ще слезе в почвата, то е водата и после ще излезе нагоре, това е „б“-то. „0“-то показва плод отгоре, от семето. Този плод какво трябва да стане? Трябва да се посее втори път. Буквата „в“ – то е път, дето ще влезе пак, а „ь“ – това е плода. Семето като е посято, израства и минава през два свята. Знаеш колко време трябва, докато разбереш, какво нещо е Любовта. То е дълъг процес, докато се яви онази светлина в съзнанието, че да ти е приятно. Като чуеш една песен, да се въодушевиш. Като започнете да заучавате песента на Любовта, да ви е приятно. Да няма дисонанси. Казваш: Това не е любов, онова не е любов, не е път на любовта, а криволичене, качване, слизане, туй е любов.

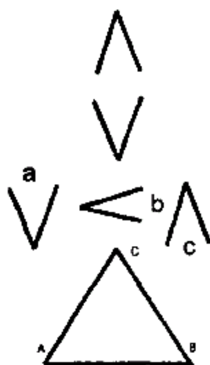

Фиг. 1

Това са два лъча, които слизат. Тази любов, е която излива водата. Тази е любовта, която възприема водата. Каква е разликата? Каква е тази любов? Разрешението е триъгълникът. „А“-то е проявление, „А“-то в дадения случай е детето (**Фиг. 1**). Страната „АВ“ е интелектът, бащата; „АС“ е майката; „ВС“ е синът. Бащата е, който посява семето „А“. „С“ е майката, която обработва, детето е „В“, волята в човека е детето. Доста умно е. То разрешава въпроса. Задачи му се дават. „Д“ – туй е български дарак. – какво показва това? – Това са две разумни лица, хора, които се гледат лице с лице. „А“-то е първото лице, „В“ е второто лице. Тия две лица се познават със светлината. „И“ значи разумните лица, които се срещат. „Р“ е светлината, която е дошла да работи в тях, да им помага. Значи благотворната светлина „и“ в дадения случай е благотворната влага, в която всички неща се зараждат и им помага С Т О С Ъ. Буквата „С“ показва трето лице, засяга лицето на бащата и лицето на майката в буквата „Х“, а третото лице е лицето на детето, туй е лицето, което свързва. Искаш да видиш някой човек, радваш се. В християнството значи, три пъти се радваш, да видиш един човек. Да видиш какъв е умът му, какво е сърцето му и каква е душата му. „Т“-то показва доброто воюване в дадения случай. Да знаеш да воюваш. Обхода да имаш хубава. „Ъ“ значи добрият пазител. То е добрият стражар, който пази къщата, съкровището да не

се изгуби. Защо е Христос? Опознаване на хората един с друг, туряне светлината в работа, туряне влагата в работа и туряне волята в работа. „Т“-то показва в християнството, че трябва да се облагороди. „И“-то показва, че трябва да дадем. Казвате: Защо трябва да му помогна? Законът е, че никой няма да ти помогне, ако ти не помагаш. Помагай, за да ти помагат. Вие сега искате да ви помагат. Щом вие помагате, втория път вие трябва да вземете помощта. Ако чакате само да ви помагат, такъв закон в природата няма, два пъти да ти помагат. Щом ти помагат, в тебе трябва да има импулс. Като дойде този импулс, ще дойде втори, трети. Какво означава „ж“-то? Това е единица – къщата, в която живееш. Имате влизане и излизане, туй „ж“ е в движение. Щом влезеш вкъщи, трябва да излезеш. Посееш едно растение в земята, почва има, растението излиза навън. Всяка идея, която влезе в ума ти, трябва да излезе навън с една придобивка. Хората се спъват, искат да придобият голям ум, голяма мъдрост, за да излязат навън. То е сложен въпрос. На един мъдрец му трябват милиони години да стане мъдър, да има туй голямо богатство. Сегашните милионери нямат такова богатство. Никому не се дава едно богатство, което той не може разумно да го пласира. Само да казва, че той е богат, милионер. Вие искате да бъдете поети, какво ще направите? Ако сте поет, върху какво ще пишете? Ако вие сте поет, върху какво бихте писали, за какво ще пишете? Ако аз съм поет, най-първо ще пиша за светлината, после ще пиша за въздуха, трето – ще пиша за водата, а четвърто – ще пиша за хляба. Сигурни работи. Ще имам работа с очите си. Ще опитам въздуха чрез носа си, дробовете си ще опитам, водата чрез устата си, тя в стомаха ще влезе. Ще опитам храната, между твърдата храна и водата има симпатия. Твърдата храна е коравичка, водата е мекичка. Задържат се вътре. Дишането е без светлината. Въздухът асимилира в себе си светлината. Въздухът, който няма в себе си светлина, я отразява. Онзи е хубав въздух, който

съдържа светлина, внася светлина в дробовете, тази светлина в дробовете се трансформира в мозъка. Тази светлина, която приемаме, действа по един начин чрез очите, а онази светлина, която се приема с въздуха, тя е като храна в дробовете. Между въздуха и светлината има отношение. Онези, които не знаят, казват: Да дишаш. Дишането е хранене. Чрез устата издишаш навън.

Сега можете да кажете: Много отвлечени работи. Когато говорите за кислорода, водорода и азота, не са ли отвлечени? Азотът става ли видим? Не е видим. Кислородът може ли да бъде видим, когато е в течно състояние? Малките частици на атомите в кислорода, може ли да ги видите? Значи, трябва да съберете милиарди атоми на едно място, едно голямо общество от милиарди атоми на кислорода да ги събереш, за да ги видиш да станат на течност. Тогава може да ги видиш. Самият атом на кислорода е невидим. Трябва да бъдете първостепенен ясновидец, за да го видите.

Фиг. 2

Защо му турих този триъгълник отдолу (**Фиг. 2**)? – Този триъгълник е по-устойчив. Това е разумният свят. Съединени двама хора, допрели ту гърба си, ту лицата си, гледат. Единият гледа едната страна, другият гледа другата страна. Понеже се движат, хиперболически са дошли. Двама души се разговарят. „Ъ“ е човешката ръка, свита на юмрук. „Ъ“ е човешкият крак. Малкият „Ь“ в българския означава „крака“. Буквата „Р“ е човешката ръка, хванал си нещо. „С“-то е човешкото лице. „Т“-то както се пише на български, какво означава? А подобна е буквата (W) дъбъл „В“. Това е един човек, който яде и мисли за утре. Сутринта е ял и казва: На обяд какво ще

ям? Българинът дошъл и казва: Ударихме го на ядене. Хайде да дадем и на другите. „Т“-то в българина казва: Яденето, което имам, ще го дам. Да се оженя, че да дам на жена си. „Т“-то това е женско, а (W) дъбъл „В“ – това е мъжко. Една жена или едно дете, един брат ще го нагостиш. Какво означава „П“? „П“-то е даване. Буквата „Р“ значи, че хващаш нещата. „Г“-то показва, че българинът е овчар, гега има. „Г“-то е кукичката, с която хващаш. Или „Г“-то, ръкописно написано, туй е Божественото начало; да се закачиш някъде. Отдолу да закачиш материалното и отгоре да закачиш. „Г“-то работи, върши. Тия процеси, които са ставали в човешкият ум, са изразени чрез буквите. Колко гениални хора са работили, докато създадат буквите. Сегашните хора казват: Не, не. „Не“-то показва, че има противоречие, тече вода, мост трябва да се направи и по този мост да може да се минава. Що е мост? – Противоречие имаш, трябва да учиш. Единият бряг е невежеството, другият бряг е науката, мостът е по средата, съединява ги. Невежеството и науката са свързани. Що е науката? – Науката е мост, по който трябва да минем и по който човек може да влезе в знанието. Който не иска да учи, да пише буквата „Н“. Когато нещата не са верни, има много дрънкане, когато нещата са разумни, образуват сладчина. Щом нещо е вярно в тебе, ти усещаш сладчина. Щом една дума е вярна, ти усещаш приятност. Това е признак, че нещо е хубаво. Щом не е хубаво, усещаш нещо горчиво. Горчивината всякога ни показва, че не сме на правия път. Сладчината показва, че сме на правия път. Сладко е всяко нещо, което показва правия път. Всяко нещо, което е горчиво, показва, че пътят не е хубав. Горчивината и сладчината са два възпитателни метода. Сладчината казва: Това е правият път, тръгни. Горчивината казва: Този път не е заради тебе. Защо е сладкото? – Сладкото показва, че работата е започнала добре. Горчивото показва, че не е добре започната работа. Значи светът има разумен стремеж. В разумните работи се образува

сладчината. Тия, сладките плодове ги посяха разумни същества. Сладчината в плода показва, че има разумност. Там, дето има сладчина, има разумност. Там, дето няма сладчина, разумността отсъства. Горчивината служи за лекуване. Горчивите работи лекуват. Сладчината носи здраве. Горчивината изпъжда болестите. На една болест, като ѝ дадеш горчивина, бяга, защото болестта е голям аристократ. Болестта обича всички да ѝ работят. На всичките болни готвят хубаво ядене. Мляко дават да пият, захар дават, всичко дават да ядат. Най-после, търси от някоя птица, мляко да намери. Защо е болен човек „Б“, защото не е посял житото си. „0“-то показва добрите условия, които има, и не ги използвал. След туй *Л“-то показва любовта, която се е проявила; „К“-то е товар, който му е даван и не го е пренесъл, та се натрупал. „А“-то значи, добре да затвориш ума си и сърцето си, това е закон.*

В египетската наука, отгдето взели буквата „А“, алефът* показва, че човек е в движение. Евреите са го взели от тях, тя не е гласна буква, но е съгласна. Нашата буква '"а“ е взета от тази буква. „У“-то е същата буква, обърната нагоре. Както са писали алефът евреите, това е закон на инволюция, когато човек е слизал. „У“-то показва едно състояние еволюционно. Обръща се с главата нагоре. Човек, който слиза от невидимия свят, като се изпразни, започва да събира. Какво значи „У“? То е плодът. След като посееш семето, туй, което си спечелил, то е посятото.

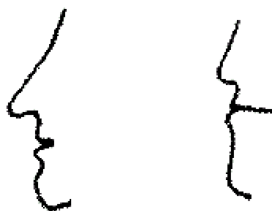

Фиг. 3

Тъй, както е направена човешката уста, тя е буквата „Е“, иска да яде (**Фиг. 3**). „Е“-то е закон на разширение. Кое „Е“ обичате повече – ръкописното или печатаното? Вторият има потиснати чувства, има много материал, но няма план. Този човек няма план, за да се прояви. Вследствие на това се намира в неблагоприятни условия.

Някои хора са къси, защо са къси? Някои хора са високи. Защо са високи? Турете някоя къща наблизо до някое дърво, то става високо, търси светлината. Посейте някое дръвче самостоятелно, да няма нищо наоколо, то не върви високо, ниско става. Високите хора са расли при неблагоприятни условия, състезание за живот е имало. Късите хора е нямало кой да ги стеснява, затова не са турили голям бой. Ако искате вашият ум да работи, съберете се между умни хора, тогава ще работи. Ако го оставите сам, не работи. Щом си сам, къс ще останеш. Щом си с хората, висок ще станеш. Какво е предназначението на високия човек? Високият човек е станал висок, като е търсил светлина. Знае, че ако няма светлина, ще дойде смъртта и веднага има стремеж да излезе навън, да приеме светлина. Във всеки човек трябва да има желание да излезе из лошите условия. Значи, щом си при лоши условия, ти си между много хора, висок ще станеш. Искаш, не искаш, ти висок ще станеш. Това е разрешението. Защо е религията? – Хората на ума са много, търсят път за своето спасение. Отиват на високо и излизат навън. Светските хора са ниски. Обяснение на нещата. Някои мъчнотии имате във вас. Всяко чувство, което е притеснено, трябва да внесете религия, идеята за Бога. Идеята за Бога е там, гдето можете да получите тия блага, които са необходими. Няма друг избор. Идеята нагоре е идея за Бога. Идеята за Бога е нагоре. В плоскостта тия блага са дошли, ние ги търсим. Човек става широк. Стомахът му, който по плоскост върви, той го търси по плоскостта, не го търси на плоскостта и се разширява. Слязъл е долу, по равно върви. Сърцето върви по права линия, умът върви по крива

линия, но енергиите на ума се отразяват върху сърцето и сърцето има за цел ума. В живота ви умът да ви бъде идеал за сърцето и сърцето да бъде идеал за ума. Защото умът само при сърцето може да постигне нещо. Мисълта оттам може да добие материал. Умът само при сърцето може да се повдига. И сърцето без ума пак не може да се повдигне. Умът без сърцето не може да се повдигне и сърцето без ума не може да се повдигне. Що е сърцето? – Туй, което повдига ума. Що е ума? – Туй, което повдига сърцето.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

31. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 4.VI.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

СЛАБ И СИЛЕН

Отче наш

Махар Бену Аба

Написахте ли темата? Ако минавате Ниагарския водопад, има за какво да се стеснявате, но тук няма Ниагарски водопад, няма място за стеснение. Кой ще чете темата пръв? (*Няколко приятели прочетоха темите.*) Сега вашата рима е тази:

Мамо, дай ми хляб да ям

да ида на училище сам.

Напишете го на дъската. Вие пишете в небесните висини, но това са неща не понятни. Пишете за вечността, но и тя е непозната. Поезията е като съвременната техника. Турете още два реда, тук идеята е до половина изказана.

Наука да уча.

Добро да сполуча.

Детето още за наука не знае, но нещо ново да научи.

Мамо, дай ми хляб да ям

да ида на училище сам.

Наука да уча,

нещо ново да науча.

Имайте предвид, че основните думи, които са понятни на човека, те са опитани. Основният език е опитан. Всяка дума в съзнанието е опитана. Думите имат значение. Онзи, който турил името „хляб“, знае какво е хляб; който турил думата „вода“, знае какво е вода. Тия думи са разбрани, или думата „бягам“ – и тя е разбрана. Заекът бяга, човек бяга. Или думата „хвъркам“ – и тя е разбрана. В поезията нещата трябва да бъдат разбрани. Има една поезия, която не е

разбрана. Много думи са неразбрани. Онези, които имат писано стихотворение, свободно може да четат. Стеснението може да повреди сърцето, а не искам поезията да повреди сърцето. Сега едно дете, което е свършило първо отделение, според неговото разбиране, детето може ли да напише този куплет? Може ли да каже „искам да ида“ или ще каже само „да ида на училище“. Детето тъй ли говори? Представяте си, че туй дете е даровито, гениално, как ще каже това? Да кажем един човек, който е на 21 години, как ще изрази тази идея? Или някой човек, ако е на 33 години, как ще я изрази? Детето по възможност туря най простите форми. То иска да иде на училище.

Онова, което е възможно в семето, то иска най-първо да се прояви. То е като чаша, която е възприела светлината в себе си. Следното положение – това са плодовете, които се повтарят.

Този процес е даване, а този процес е вземане. Най-първо при поезията трябва да възприемеш идеята в себе си. Тя като израсне, после дава плода. Някои поети започват с даване, а поезията е процес първо на възприемане. Първият процес е да възприемеш правилно и после да дадеш. Виждам, този закон е верен. Искаш най-първо да почерпиш някой човек. Най-първо ще напълниш шишето и след туй от пълното шише ще дадеш. Как ще дадеш това, което не си приел? Първият процес ти не го знаеш и учиш само процеса на различаването. Ти казваш: Дадох. Но този процес не е правилен, не произтича от тебе. Ти си чел някоя книга, декламираш, ти даваш. Не знаеш как става поезията. Още не си ходил да напълниш шишето. Двата процеса трябва да вървят: и възприемането и даването. Най-първо човек трябва да възприеме и после да даде. Ще дадеш толкоз, колкото си взел. Ти не може да дадеш повече, отколкото си взел. Не пресиляй ума си да приеме повече, отколкото може. Вие някой път искате очите да възприемат повече, отколкото трябва. Неестествено положение е желанието да имате повече. Желанието винаги трябва да

се ограничава с възможността, която е у човека. Коя е физическата възможност? Що е време? времето е ограничение на човешките идеи. Неща, които стават във времето, те са ограничени. Разхождаш се ти 1 /2 час с известна бързина. В един час колко километра можеш да изходиш? Ще зависи. Как ще определиш? Казвате – безгранично, без граница. Духовният свят е без граница. Ограничението е за физическия свят. Безграничността е ограничение за духовния свят. Защото и безграничното е ограничение. То има пак граница. Времето може ли да го продължиш? Един час може ли да го продължиш? Като дойде часа, ще спреш. Значи безграничното – то те ограничава. Вие казвате „непостижимо“. Безграничното е граница на духовното. Кое е граница на Божественото? Божественото има граница. Тогава имаме така: Любовта е граница на Божественото, Мъдростта е граница на духовното, Истината е граница на човешкото. Що е истина? – Граница на човешкия живот. Що е мъдрост? – Граница на духовния живот. Що е любов? – Граница на Божествения живот. Граница, до която можеш да идеш. Но знайте в себе си, че границата може да се премести. Няма да седи във вас. Границата може да се премести. Нали имате една нива, тя има граници, синор. Ако купите съседната нива до нея, ще преместите границата. Ако дворът ви е малък, границата ви е малка. Ако дворът ви е голям, границата е голяма. Когато дворът се разширява, тази граница постоянно се мести. Допуснете сега, че една чешма извира. Туй, което извира, и продължава. Къде е силата на този извор? Ако изворът е малък, и образуваният път на извора ще бъде малък. Ако изворът е голям, и пътят му ще бъде голям. Казвате: Божественото е безгранично. Що е любовта? – Граница на Божествения свят. Граница е, че като минеш, трябва да му знаеш границата. Животът е граница на Божествената Любов. От Любовта излиза животът. Животът е граница на Божествения свят; знанието е граница на от духовния свят. Свободата е граница на човешкия свят.

Животът произтича от Божествения свят. Знанието произтича от духовния свят, свободата е граница на човешкия свят. По какво ще познаете дали човек е свободен или не? Свободата може да я изгубиш и може да я спечелиш. Кога се изгубва свободата? Има отношения между свободата и знанието. Ако няма знание, изгубваш свободата, ако имаш знание, спечелваш свободата. Тогава и обратното е вярно: ако имаш свобода, може да придобиеш знанието, ако нямаш свобода, знанието не може да го придобиеш. В реалните неща всякога има една придобивка. Там, гдето няма придобивка, тия неща се нереални. Сега каква е идеята във вашия ум? Коя е причината, че големите неща се намаляват, а пък малките се увеличават? Може ли нещо малко да се увеличи? Туй, което не се е смалило, може ли да го увеличиш? Едно семенце, което е малко, то се е смалило. Затова може ли да го увеличиш, от голямо е станало малко. Вземете един газ, който е стеснен, завзема малко пространство, но когато се пусне на свобода, той експлодира, иска да завземе грамадно пространство, което е завземал, и тогава става експлозия. То е по закона на насилието. Може този газ постепенно да се освободи без насилие. Някога вие вземете някоя ваша идея, която експлодира, ограничавате я. Щом ограничавате една идея, тя ще експлодира. Често страдате, защото някой път стеснявате вашите идеи, стеснявате ги много и след туй туряте запалка. Казвате: Любовта. Любовта запалвате и тя експлодира. В живота Любовта е опасна запалка, трябва да имате ограничени идеи и веднага страдате. Не можете да си дадете сметка защо страдате. Страданието започва с ограничението на човека. Като започнат да експлодират идеите, второ страдание ще дойде. Сега органическият свят не е нищо друго освен семената, които са образувани. Този живот във всяко семе е стеснен. Разумният свят дал един правилен път, че не експлодират, но постепенно се изявяват. Развитието е постоянен процес за растенията, гдето едно същество, което се е

молило да добие своята първоначална свобода. Един човек в пространството е голям, колкото цялата слънчева система. Този човек вземат, че го компресират в една микроскопическа клетка и може би след милиони години вие ще завземете едно разстояние от 4-5 километра, не физически. Представете си, че тук имате един център А и до точката Б има 20 метра. Ако прекарате между тях ток, никой не може да мине. Този ток не е материален, но се образува едно движение. Може в една струя да прекарате електричество. И най-силният човек не може да пресече с най-голямата сабя. От струята ще отскочи сабята, не може да пресече водата. Тия трептения са по-силни, отколкото трептенията на сабята. По-силният човек има по-силни трептения, следователно той ще те победи всякога, при него не може да минеш. Може да минеш там, гдето трептенията са по-слаби. Казвате: всичко е възможно. Само трептенията определят и ще търсиш място, ще търсиш малко съпротивление, с по-слаби трептения. Някой път искате всичките хора да бъдат еднакво силни. Тогава няма да може да минеш никъде. Благодарение на това, че някои са по-слаби, по-силните ще има откъде да минат. Вие искате в себе си да нямате слабост. Едно нещастие е за вас – ако сте всесилни, няма да минете никъде. Слабият и силният имат съотношение. При всеки силен момент в живота трябва да има един слаб момент. Трябва да разбирате думата „слабост". Тя е опорочена дума. Слаб човек, е гдето може да минеш, който може да ти услужи, който може да ти направи добро. Той е слаб човек. Онзи, който не може да ти направи добро, той е силен. Доброто е слабо, а злото е силно. Слабият не че органически е слаб, но външността е слаба. Водата е слаба, може да я победиш. Тази, слабата вода от всичко е по-силна. Водата е слаба, но въздухът е още по-слаб, а светлината е още по-слаба. Светлината е много слаба. Тази, слабата светлина, чудесии прави. Кара човешкия

ум да мисли, човешкото сърце да чувствува. Казвате: Аз не искам да бъда слаб.

Слабите нека вършат най-добрите неща в света. Не да бъдеш слаб, постоянно да чувствуваш една вътрешна слабост. „С“ 6 дадения случай е разумно лице. Значи 6 дадения случай има Божествен път, това е буквата „Л“. „А“ е натовареното, доста богато е. „Б“-то показва условието да расте и да се развива. „Ъ“ – това е един разумен пазител, това значи слаб. „С“ значи красиво лице. Що е слаб човек? – Красиво лице. Що е слаб човек? – С Божествен потенциал в себе си. Възприема много Божествени работи. Всички идеи, които носи слабия човек, са в полза на другите. Расте правилно, разбира правилно. Най-разумните хора в света са слабите хора. Те разбират живота. Слабите хора са разумните хора. Силните хора са неразбраните хора в света. „Силен“ – в буквата „н“ е противоречието на силния. Буквата „н“ е най-силната отрова в силния човек. Казвате „н“ пъти. Най-силното е постоянно. Когато идва силният, ще отвори вратата. Слабият никога няма да направи нищо. Той дойде и чака. В силните хора трябва да извадиш този елемент „н“. Как ще го извадиш? „Е“ – това е ножът, най-първо трябва да вземеш ножа. Като спи силният, ще вземеш ножа и като стане, няма да има за какво да се хване. Силният като спи, ще му свържеш краката или едната ръка да не може да рита. Как ще опитате в себе си дали сте силни или не? Много лесно. Учителят може да опита дали е силен или не. Той разправя на някое дете, разправя и то не разбира, и той му удари една плесница, втора. „Силен е“. Много учители казват: Трябва да удариш една плесница. Аз казвам: Учителят е силен, а в думите е слаб. Щом като учителят удари ученика, „н“ пъти минава в ученика и учителят остава слаб. Затуй някой път ученикът като израсне, учителят го е бил и ученикът някой път помни. Разправят за един такъв случай. Един ученик учел при един учител, който му ударил една плесница. След време ученикът

среща учителя и го пита: Ти познаваш ли ме? Ти едно време ми удари една плесница. Сега този пример ще го изясня със следното: При Освобождението на България някой българин се оженил за една много красива мома. Тя се разболяла и той отива при един лекар и му занася един куркой. Лекарят бил неразположен и (човекът) като му казал: „Господин докторе, жена ми е много болна“, лекарят се разсърдил и казал: Болна ли е? Ударил му две плесници. Човекът оставил куркоя и си излязъл. Помислил, че това е ново лекуване. Отива си вкъщи и жена му го пита: Носиш ли ми лекарство? Той ѝ ударил една плесница. Като ѝ ударил плесница, тя оздравяла. Той си казал: Доста ефикасни са тия лекарства. След една година пак отива при лекаря и носи друг куркой [* куркой – пуяк, мисирек (рум.)]. Казва: Господин докторе, познаваш ли ме? Аз миналата година идвах тук и жена ми беше болна, ти ми даде два цяра. Аз дадох единия на жена си и тя оздравя. Лекарят казва: Много добре. Единият го нося в себе, си да ти го дам ли? – Ще ми го дадеш. И той му ударил една плесница.

„Н“ пъти е по-силен. Всичкото противоречие е, че слабите стават силни. Туй „н“ се мести. Силният човек губи силата си. В природата само органическият свят, разумният свят е силен, който укротява силните хора и им дава право. Що е възпитание? – Един правилен метод как да се изявят силите, които Бог е вложил в човека, за да не експлодират. Затуй всякога трябва да се говори по-меко. На силния много меко трябва да му говориш. Най-малката искрица може да го възпламени. Затуй много слаб трябва да бъде огънят. Сега разбрахте ли? Какво значи слаб и силен? вие искате да заменим думата „слаб“ с „кротък“. Съвсем друго значение има думата „кротък“. „К“-то не е от земята, то е състояние на рибите. Като хванеш рибата, печеш я на скара, това е „к“. Човек може да бъде кротък само като го пекат на скара. Кротки са рибите. Човек няма никаква кротост. Като го туриш

на скарата, 10 пъти ще скача. Каквото и да му поискаш, той не дава. Казано е, че кротките ще наследят земята, но то е за бъдеще, като дойдат. Те са идеалните хора. Те трябва да бъдат с подтик на любовта, с подтик на Мъдростта и с подтик на Истината. Сега кротки хора няма. Може да има няколко души. Христос е от кротките. И той казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот".

В тази поезия ще опитате този принцип дали е верен. Туй, което ще опитате, то е вярно.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът

32. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 11.VI.1943г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

ЧЕТИРИ ВИДА ОСВОБОЖДЕНИЕ

„Отче наш"

Основните положения на миналата лекция какви бяха?

Когато рушим камъни, потребни са ни силни чукове. Когато рисуваме, чук не ни е потребен. С чук какво може да се извърши на едно платно? Всичкото знание, което хората имат, е разхвърляно и разпокъсано. Имате идеята за Любовта, но какво е приложението на думата „любов“? Щом започнеш да говориш на един човек за Любовта, той иска да бяга. Ти го връзваш. Щом говориш за Любовта, той усеща, че ти искаш да му туриш някой юлар, да го вържеш. Вие не разбирате основната идея на Любовта. Под думата „любов“, в прекия смисъл, се разбира нещо, което тече постоянно, което излиза без никакъв оглед на връщане. В Любовта има само едно действие – напред, изтичане. Първоначалната идея е тази. Сега под думата „любов“ какво разбирате? В Любовта после се явява процесът. Най-първо вие посаждате едно дърво, то е Любов. Най-първо го туряте в земята ^ после имате друг процес |. Тези две линии са успоредни. Имате слизане и качване. Кое идва по-напред, качването или слизането долу? Любовта е процес на слизане. Обичта е процес на качване. Онези, в аероплана или в балона, когато искат да се качат нагоре, хвърлят от своята тежест. Нещата като олекват, се качват нагоре. Хората на любовта са много тежки, слизат надолу. Хората на обичта са леки, затова освобождават.

Какво значи думата „свобода“? – Първично трябва да разбирате думата „свобода“, в първичния ѝ смисъл. „Свобода“ първично значи: на всяко едно чувство, което имаш, да му дадеш свобода, да се прояви в най-малкия размер. Свобода трябва да дадеш на очите, да се отворят

и да възприемат светлината. Та казвам: Свободата започва от 4 процеса, без които тя не може да се добие. Най-първо, трябва да освободиш стомаха, освобождение на стомашната система. Вие претоварите стомаха, не му давате свобода, не го оставяте на свобода да почине. Трябва да освободите стомаха, да му дадете толкоз работа, колкото му е приятна. Тия клетки, които съставят стомаха, са цял един народ като българския. Да им дадете свободата да извършат работата. Работата, която извършват, да им бъде приятна, да не ги направят роби на себе си. Щом клетките на стомаха станат роби, вие не сте свободен човек. След туй, трябва да освободите дробовете си. Тях някой път правите много лениви. Давате на стомаха повече работа, отколкото трябва, а на дробовете не давате работа, колкото трябва. Тях правите лениви. От леността на дробовете се раждат разни състояния. Човек, щом стане ленив, става много взискателен, той иска някой мек стол, хубаво да си полегне, иска кревата да бъде мек, обущата да бъдат удобни, всичката къща да му е много изискана, нищо да не го препятства, всичките хора да му услужват наоколо. Той трябва да се повърти малко. Да погледне нещо, мисълта му да е съвършена. Да се поклони и пак да седне на стола. Следователно, с дишането, природата иска да освободи човека. Дихателната система е свързана с човешката мисъл. Човек, на когото дробовете са лениви и мисълта е ленива. След туй, трябва да освободите мозъка си от ненужни натрупвания и безпокойства, които се раждат в него. Цяло динамо имате в главата. Представете си, че във вашия ум ви идат гости, които говорят само за права, за лотария говорят, за дрехи говорят. Дойде някоя твоя съседка, казва: Новата мода била червена рокля или синя рокля. Веднага купиш една, втора, трета, четвърта, пета, шеста, 13 рокли ги наредиш. За всеки сезон. Питам, като имаш 13 рокли, какво ще придобиеш? Ако една сестра има само 2 рокли, а другата има 12, каква ще бъде разликата между тях? 12 рокли може да

ви създадат неприятности. Ако сте невнимателни, молците може да изядат някоя рокля, ако е вълнена, и – веднага тревога. Двете рокли, понеже ще ги обличате, няма да ги изядат молците. Понеже 10-те рокли ще почиват през лятото, ще видите, че някой молец е проял роклята. Вие се смущавате, как тъй да влезе молец? Много работи в света смущават хората. Всяко нещо, което имате, трябва да ви върши работа.

Четвъртото освобождение е вашата моторна система – движението. Да знаете как да си движите ръцете, краката, очите, главата си. Малко хора има, които ходят красиво. Ходът зависи от мисълта на човека. Вземете един търговец, който отива на работа, да печели. Ако иска да печели, като излиза из къщи, изведнъж взема големи крачки. Онзи, който е страхлив, отива на бойното поле, излиза внимателно. Като излизате някой път, нямате никаква идея защо излизате. Отивате на пазар и не знаете защо. Вървите, клатушкате се, не сте сигурни, нямате никаква цел. Първото нещо е, сутрин, като станете, да имате една определена мисъл. Ако нямате определена мисъл, тогава във вашия ум нахлуват мисли, които не ви ползват. Вие започвате да приемате, както по радиото. Постоянно възприемате чужди мисли от една станция, после от втора, трета, четвърта. Затворите радиото, чули сте нещо. Сега какво приложение има?

Пяхте тази сутрин по радиото песента „Махар Бену“. Половината от песента не беше изпята, както трябва. Малко дробовете ви са неразположени. Всякога стомахът ви има повече любов, но дробовете ви имат по-малко любов. Трябва да знаете, има правила, по които да хармонизирате дробовете. Казвате: Да се диша. Навсякъде има дишане. Знаете ли, колко са неправилни дишанията на хората? Някои хора дишат, но левият им дроб, лявата страна на дроба не е активна. У други хора лявата е активна, дясната не е активна. Затуй дишането е

свързано с чистата мисъл. Не може да дишате добре, ако мисълта не е активна, ако мисълта не е чиста. Чистата мисъл привлича чистия въздух. Между чистата мисъл и чистия въздух има съотношение. Не може да дишате добре, ако мисълта ви не е чиста. Безпокоите се, не сте благодарни, че се намирате в един свят, гдето най-възвишените същества като ангелите надникват, искат да слязат; не може да слязат, не им е позволено. Това не е ограничение, но, за да слезе един ангел, трябва да има любов. Понеже ангелите нямат тази любов, като слязат на земята, може да нарушат някои закони. При хората като отивате, ако се запознавате без любов, дисхармония се ражда. Срещнеш един човек, когото не обичаш, веднага се роди в тебе един дисонанс. Или, срещате една змия; тя ще създаде в тебе един дисонанс, понеже не я обичате, имате отвращение. При сегашното възпитание всичко е безразборно. Някой път вървите и движите дясната ръка. Някой път вървите и туряте ту лявата ръка в джоба, ту дясната, само едната ръка махате. Мислите, че е произволно. Но вие направете опит, цяла седмица да движите вашата ръка, да видите, какво ще бъде вашето състояние. Движете само дясната ръка и ще видите, какво състояние ще имате. Направете научни наблюдения. Разделете се на две. Половината от вас да си движат само лявата ръка и половината – само дясната ръка, и наблюдавайте какво ще бъде вашето състояние. Това правете за половин час само. Не че ще имате някакво голямо постижение, ще имате известни възприятия, чувствания, които ще бъдат специални.

При възпитанието си, не претоварвайте вашия стомах никога с излишна храна; не оставяйте дробовете си лениви, създайте им работа. Поне, като станете сутрин, кажете: Искам да дишам чистия въздух. Пожелайте да дишате чистия въздух, тогава ще помогнете на дробовете си. Вие станете и мислите за големи постижения. Всичките ония големи дървета, които са израснали, все от тънки са станали.

Една борова семка да се посее, след 10-12 години ще стане голямо дърво. Една велика ваша идея като семка се изисква да се посее. Време е нужно, за да се развие. Вие мислите една идея изведнъж да израсне като диня. Великите мисли изискват време, изискват почва за посаждане. После, вие имате стари навици. Знаете ли какво е старият навик? – Старият навик е, да вървите по права линия. Баща ви обича само да заповядва и вие като баща си обичате само да заповядвате. Баща ви е учен човек, знае как да заповядва или най-малкото, знае как да заповядва на музиката. Вие искате да заповядвате, но не знаете как да заповядвате. Да кажем, вървите по линията на майка си. Не знаеш как да се обхождаш, нямате ума на майка си. Взели сте чертите на баща си и искате политика да въртите и съвсем сте объркали работата. Слабият никога не трябва да се опитва да заповядва. Какво разбирате под думата, че не трябва да заповядва? Ти искаш да заповядваш някому да не яде много, а ти сам ядеш повече, отколкото той яде. Никога не заповядвай на един човек това, което сам ти не правиш. Как ще научиш някой човек на любов, когато ти сам не разбираш. Или, как ще го научиш на честност, когато ти сам не разбираш, какво нещо е честността. Най-първо човек трябва да се научи да има обхода, да се обхожда. Възпитанието на човека зависи от това, какви са неговите отношения към краката, към ръцете, към дробовете, към стомаха, към ушите, към устата му, към космите му. Ако вие не знаете как да се обхождате с вашите ръце, които показват активността – един разумен процес, ако нямате добри отношения към ръцете си, вие не можете да възприемате от висшите светове. Много пъти енергиите излизат от едната ръка в другата. Като махаш ръката си при ходенето, ти възприемаш. С тия клетки ти възприемаш и трябва да знаеш добре да възприемаш. Вървиш някъде, веднага се изменя твоето състояние; ти не знаеш, че туй състояние зависи от

движенията на твоите ръце. Някой върви, движи бавно ръцете, възприятията са слаби.

Казвам: Трябва едно ново възпитание. Вие като станете, се безпокоите за нищо и никакво. Някои от вас искате да бъдете красиви. Най-първо вземете една красива картина, започнете да я рисувате. Ако не знаеш да рисуваш един красив нос, ако не знаеш да нарисуваш едно красиво око, каква картина ще нарисуваш? Ти искаш да бъдеш красив, но тази красота ще я турите като маска.

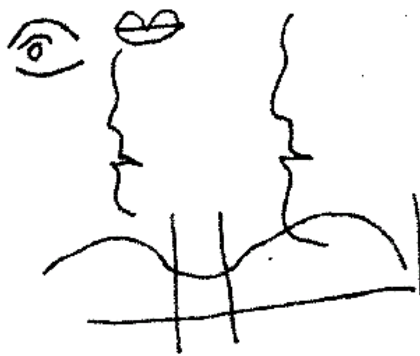

Фиг. 1

Това красиво око ли е (**Фиг. 1**)? Това красива уста ли е? Какво рисуване е туй? В този профил тази пречупка на брадата показва неестествено положение. Това е един човек, който е недоволен от живота. Възприема повече, прилага по-малко. Какво показва вторият профил? В органическия свят големината на една линия какво означава? Навсякъде, където има удължение, има отражение към окръжаващата среда. Ако носът е широк, показва, че дишането е добро, чувствата са добре развити. Ако носът е спитен, показва, че чувствата не са развити, дихателната система е слаба. Първото нещо, (което) трябва да имате предвид е, че вие сте създадени по един план, не сте създадени безразборно. Има един външен план, който трябва постоянно да го реализирате. Има много отношения, какво трябва да подобрите. В рисуването има опасни работи.

Какво представя последният чертеж? – Това е един хомот. От човешките уста е създаден човешкият хомот. Ако не знаеш как да говориш, ти ще създадеш един хомот на човешкия живот. Ако не знаеш как да говориш, ако туриш думите, дето не трябва, ти ще бъдеш впрегатно животно. Ако подпишеш някоя полица, ти ще бъдеш един впрегнат вол и веднага законът те хваща. Казва: Този подпис твой ли е? И за да се освободиш от хомота, от закона, какво трябва да направиш? Що е закон? Най-първо законът е бил едно превозно средство, законът е играл ролята на една количка, в която детето турили да го возят. Този човек след време, като не знае как да използва закона, като са го возели, са го впрегнали, той да кара количката. Наместо законът да му помага, законът е станал бреме заради него. Неразбиране на нещата. Аз гледам много бащи – турил сина или дъщеря си в количка и той отподире кара колата. Той го прави туй от немай и къде. Птиченцата имат ли количка за децата си, те аеропланчета имат. Не е лошо, че имате колички, не съм против количките и против аеропланчетата не съм. Но ако не знаем как да използваме нещата, падаме в противоречие. Най-първо ще прегледаш живота на майка си, на баща си и всичките техни добри отношения, които са имали, ще възприемеш хубавото в баща си и майка си и онова, хубавото, ще го туриш и по този път ще вървиш. Онези неща, които не са били хубави, ще ги отхвърлиш. В природата всичко хубаво трябва да се възприеме и да се прилага. Щом не се прилага, тогава се явяват тия дисонанси, изопачаване на човешкото лице, атрофиране на човешките ръце. От лошите мисли, от лошите желания и постъпки имаме изопачаване на хората. Ред поколения, които не са живели добър живот – атрофира се долната челюст. Ред поколения, които не са мислили хубаво – носът се изопачава. Ред поколения, които не са обичали истината – очите изгубват своята красота. Хората, които не са били разумни – челата се изопачават.

Та казвам: Зависи, стомашната система оказва известно влияние върху долната част на лицето. Чувствата оказват влияние върху лицето в скулите. Мисълта оказва влияние върху горната част на челото. Мислите оказват влияние в краката, в мускулите, в кръста, навсякъде всичко се моделира. Един народ, едно общество, едно семейство, които живеят добре, веднага ще моделират добре телата. Най-първо трябва да имате отлични тела. Засега хората използват това, което майката и бащата им са предали на тях. Вие, които сте дошли на земята да живеете, какво трябва да приложите? Едно учение, което не може да направи едно микроскопическо подобрение на лицето, едно учение, което не може да направи едно микроскопическо подобрение на главата, едно учение, което не може да направи едно микроскопическо подобрение на краката, това учение е безполезно. Всичките занаяти в света, които съществуват, те упражняват известно въздействие върху тялото на човека. Занятието с философия упражнява влияние върху тялото. Вземете индустриалните занятия, индустрията разширява главата на човека. Германците, търговците развиват долната част на челото. Всичките религиозни хора са чрезмерно честолюбиви. Честолюбието не е религия. Той мисли, че е от високо произхождение, че е излязъл от Бога. Бог помага на всички. Той (честолюбивият) на никого не помага, пък минава за божество. Сега светът е пълен все с такива божества. Милиони божества има в света. Вие казвате: Какво можем ние да направим? За себе си можете да направите много. Вие всички питате: Като дойде Христос, какъв ще бъде светът? Преди 2000 години като дойде Христос, какво направи? Казвате: Като дойде Христос, какво ще бъде? Като дойде Христос, имаше пророци. Като дойде, как Го приеха? Казваме: Да дойде пролетта. Как приемаме пролетта? Ако сме готови да работим, ако посеем – добре, но ако не работим, няма да имаме после нищо. Ако в мозъка не можете да посеете десетина,

двадесет хубави мисли, да израснат, десетина хубави чувства и те да израснат, ако не можете да посеете 10 хубави постъпки да израснат, какво ще ви ползва пролетта? Пролетта зависи от произвеждането на сладките плодове. Без хубавата вода, без чистия въздух, без хубавите плодове, каква пролет е, кажете ми? Казвате: Идеен живот. Какъв е идейният живот? Ако живееш между хората, които са идейни, ще се чувстваш радостен и весел, ако с идейните хора се чувстваш като впрегнато животно, това не е никакъв идеен живот.

Ако вие сами не можете да направите нещо, оставете други да го направят. Какво разбирате под думите „другите да го направят“? Как мислите тази картина? (Учителят показва картината, в която са представени няколко цигулари, които свирят с цигулките си). Как държат цигулките си тези цигулари, правилно ли е поставено? Не е. Някой път дрехи носите набръчкани, не са виновати майсторите, широчината е направена, но 2-3 години се изисква хубавата кройка да ти допада. Говориш, но не носиш дрехата хубаво. Аз наблюдавам, някой път вие седите, млади хора сте и за центъра на Земята мислите. Не мислете какво има в центъра на Земята, мислете горе за Слънцето. Що е Слънцето? Слънцето да ви бъде идеалът. За всички най-хубави постижения Слънцето може да ви бъде идеал. Най-хубавите работи излизат от Слънцето, условията са там. Ако нямате слънчева енергия, нещата не могат да се постигнат. Без слънчева енергия работите не се постигат. Вие държите идеята, че Бог направил Слънцето и Месечината. Направил ги и ги турил. Всичките постижения, които трябва да възприемете от Слънцето, може да ги възприемете и от Месечината. Може да имате постижения. От земята може да имате други постижения. Казва: „Направил Бог Земята и Небето, и Земята беше неустроена“. Като устроил Бог Земята, турил Слънцето, Месечината за идеал, който хората, които живеят на Земята, да има какво да постигат. Светлината, която иде от Слънцето, ще внесе в

човешкия ум възможността за постижения на някои идеали. Всяка сутрин като станете, най-първо благодарете, че има Слънце, което изгрява. Като изгрява Слънцето, има възможност за тебе за постижения. Казваш: Какво ще ми даде слънцето? Бог е вложил известни блага в Слънцето и трябва да бъде будно съзнанието, да ги възприемете. Не трябва да бъдете в спящо състояние. Като възприемете благата, във вас се заражда желание и ще чакате, може би, цяла година.

Най-първо ще освободите стомаха си само, всеки от вас трябва да освободи стомаха си, както той разбира, да освободи дробовете си да не бъдат лениви, мозъка си да освободи и да освободи ръцете и краката си от ненужната работа. Да дадеш свобода на тялото. Той като се движи, трябва да усеща, че е радостен и весел и да бъде господар. Да бъдеш господар, значи да бъдеш свободен човек. Да бъдеш слуга, пак значи да бъдеш свободен човек. Човек, който не е свободен при слугуването, не разбира свободата. Свободата се разбира, когато човек е господар, да отдава правото и после като слуга, свободата се познава, без да се пресиля. Господарят е външната страна. Слугата е много по-тясно свързан със свободата, отколкото господарят. Господарят е свързан теоретически със свободата, а слугата е свързан реално със свободата. По два начина: теоретически и реално.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

33. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 18.VI.1943г., Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

МИСЪЛ И ЗДРАВЕ

Отче наш

Ако ви дадат една научна тема №11 Колко енергия човек изхарчва, когато отваря очите си, колко енергия изхарчва на ден за отварянето на очите си, може ли да определите? Кое е най-важното в живота? – Трябва да се живее добре. Кое е най-важното? Кое е най-важното, кое е на пръв план в живота? Казвате: Красив и грозен човек. В какво седи красотата? В какво седи грозотата? Коя е основната черта на красотата, коя е на грозотата? Казвате: Красив човек. Коя е основната черта на красотата? Природата е дала мерки. Няма какво да ги измисляте. Онези мерки, които тя е вложила, с тях ще си послужите. Как бихте познали едно семе дали е живо или мъртво? Ако го посеете и не израства, какво ще кажете? Или може би сте го посели и сте го турили много надълбоко и затова не израства. Или сте го посели много плитко и затова не израства. Казвате: Някой човек е щастлив. Коя е основната черта на щастливия човек? Де му е щастието? Щастливият човек се отличава, има основни черти щастливият. Вас основните неща не ви интересуват. Болният човек отгде го познавате, че е болен? Веднага казвате, че е болен. После веселия човек или скръбния човек по какво го познавате? Представете ми един образ на весел човек и един образ на радостен човек, и един образ на скръбен човек. Где е радостта на човека? Туй е радост .

Туй е скръб .. Устата на щастливия човек е такава. Скръбният човек е скръбен, понеже е дал повече; радостен е, понеже е взел повече. Скръбен е, защото е дал. Казва: Отидоха ми парите. Бърка в джоба си и по невнимание е дал и казва: Отидоха парите. Или пък е

взел повече и е радостен. Всеки, който се радва, взема нещо. Ти се радваш, понеже си взел повече светлина, скърбиш, понеже повече тъмнина е влязла. Сега искате да градите, говорите за формули, казвате: Той е щастлив човек, той е радостен човек. Това са формули. Трябва да разложите тази формула. Той е учен човек, с формули си служи. В какво седи неговата ученост? Как сте познали дали е учен човек или не? Казвате: Той е много любопитен. Как ще познаете, че е много любопитен? – Носът му е нагоре. Любопитството има два знака. Единият знак е \, а другият знак е /, едното е весело любопитство, а другото е скръбно любопитство. Те са малки работи. Някой път косата не е зад ухото причесана или отпред на главата. Ако имаш път, ще бъде добре, ако нямаш път, ще се спънеш. Ако пътуваш по едно добре направено шосе, ще пътуваш добре, ако пътуваш по едно шосе недобре направено, ще иждивиш повече енергия. Всичките хора, с които влизаме в общение, които ни дават повече, те са неприятни. Които вземат от нас, ни са неприятни. Казваме: Този човек е неприятен. Някой път вземеш съзнателно, някой път вземеш несъзнателно. За пример някой път се ръкуваш с човека и ръката ти става студена. Щом се ръкува с тебе, той ти е отнел от твоята топлина, нему е приятно ръкуването. Студената ръка отнема топлината. И на тебе ти е неприятно. Може при едно ръкуване да хванеш треска или простуда. Хората няма какво да се ръкуват, като са студени или като са много горещи, няма какво да се ръкуват, ще се изгорят.

В природата приемането и даването са най-малките процеси, но много зависи от тях. Колко години е взело на орела да завие, да направи човката си завита. После на краката си направил нокти завити. С краката си хваща и с клюна си хваща. Колко време е взело да образува тази закривена човка? Или да кажем, имате един навик, някой обича да се шегува. Има карикатуристи – художници, които

виждат смешното. Носът ще тури не тъй както е, ухото, очите ще тури, тъй както не са. Като влезе в обществото, обръща внимание на дрехата. После, редингготът как е разцепен отзад? Защо трябва да е разцепен редингготът? Кои са причините? Целият въпрос е там, че редингготът не е разцепен там, гдето не трябва. Разцепката е много малка, а някой път е по-голяма. Или пък някой път ръкавите са по-широки или по-тесни. Имате вътрешна риза с копчета и външна по-широка. Ръкавите на свещениците са много широки. На свещениците разцепени са дрехите. Ще кажете, тия неща не са важни. Седи пред вас един човек сам, смее се, интересува ви. Какво добивате, след като се е смял? В Америка има лекари, които лекуват болните със смях. Дойде някой болен при лекаря и му казва: Господин докторе, стомахът ме боли. Като му каже това и лекарят започне да се смее. Казва: Не се смей, умирам. Той продължава да се смее: Кис-кис. Смее се, смее се, докато най-после и болният започва да се смее. Докато болният разправя за болката – как го боли, той се смее. Щом започне да се смее и болният, лекарят казва: Сега ще платиш. И онзи изважда и плаща. Може би половин час да се е смял лекарят. Ще каже, че е учен човек, той се смее. Онзи го обижда, той се смее. Сега този не е единствен метод, много енергия се харчи, не е лесна работа да се смее. Знаеш колко енергия се харчи. Казвате: Със смях лекува, много енергия се харчи, не е практичен метод. Като няма друг метод, може с него да лекува. Тогава щом ви заболи коремът, засмейте се. Като дойде някой да ви разправя, че ви боли кръстът, започнете да се смеете, да видите колко време ще мине, докато ви оздравее кръстът. Коя е най-сериозната болка? Изместването на някоя става. Някой път става изместване на някоя нишка в мозъка. Някои нишки има много деликатни и може би малко се е изместила тази нишка, 1/10 от милиметъра се е изместила и веднага причинява болка. Трябва тази нишка да я наместиш и веднага изчезва болката. Често става

изместване на нишките в зъбите. Заболи те зъбът, изместила се нишката. Теченията не стават правилно, повече динамична енергия има. Капилярните съдове се свили, има повече кръв, набира се кръв. Понеже кръвта е нечиста, има малки твърди частици около капилярните съдове и се образува триене.

Мисълта е, която държи нервната система в изправно положение. Практически защо трябва да мисли човек? Най-първо и животните мислят, за да държат в изправно положение своята нервна система. Всички функции на движението зависят от направлението на ума. Добрите чувства поддържат туй направление как трябва да става. Оттам се дава енергия. Най-първо, защо трябва да мислим? Не може да бъде здрав човек, ако не мисли. Твоята нервна система няма да бъде изправна, ще имаш неразположение. Твоето неразположение се дължи, понеже умът не държи в изправно положение нервната система. Вие търсите причините. Причините са вътре. На всяко едно малко неразположение не търсете причината вън. Едно малко неразположение може да се дължи на една нишка в нервната система, която се е мръднала нанякъде. Казвате: Той ме обиди. Заболя ме. На кое място те заболя? Там, дето се е мръднал нервът. Там чувстваш болката. Като те обидят, има нишки на обидата.

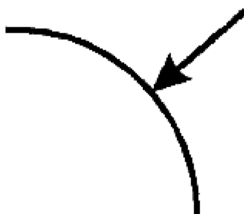

Фиг. 1

Тук се намира честолюбието на човека или ония закони, с които трябва да пазите правата, които човек има. Що е достойнството на човека? – Да държиш в изправно положение нервната система.

Второто достойнство на човека е, че трябва да имаш нормална топлина в твоята симпатична нервна система. И третото положение е, че всички мускули трябва да бъдат нормално обтегнати. Казвате: Той не е ял. Той като е ял, отместил е някоя нишка. При правилното ядене нишките хармонично се свиват. Някой път човек яде само на едната страна, става асиметрично лицето му. Ако ядеш само на дясната страна, дясната страна става по-голяма и лицето става несиметрично. Не яжте само на дясната или само на лявата страна. Яжте на дясната, после на лявата. Пак на дясната, пак на лявата и т.н. Някои от вас, гледам, дишате през дясната ноздра и носът е сплеснат. Не диша този човек, не трябва да бъде сплеснат носът. Сплеснатият нос носи страдания. Като дишаш, носът няма да бъде сплеснат. Щом не дишаш, носът ще бъде сплеснат. Ако човек не приема достатъчно количество въздух, за да упражнява носа си, се ражда едно състояние. В дишането на всички липсва нещо. Много рядко ще срещнеш човек, който да диша музикално. Чувам като диша някой и чувам тоновете на дишането. Особени тонове има. Който не диша правилно, един дисонанс има. Като диша, не може да се седи наоколо. Казвате: Култура. Човек, който не знае да диша, той не е културен. Един човек, който не знае как да гледа, да си отваря очите, той не е културен. Казва: Отвори си очите. Ти като не знаеш как да ги отвориш, музикално трябва да мигате. Гледам, вие не мигате музикално. В сегашната система говорите за едно възпитание, което много дисонанси има. Сега туй е твърдение. В какво седи дисонансът? – вие сте свили тялото. Туй състояние след час и половина какво състояние ще произведе в тебе, ако така седиш? Ти мислиш и надолу гледаш? Защо? Ако туй положение не го изправиш, може след една година то да внесе един дисонанс и ще те сполети някаква неприятност. Ти отпращаш всичката енергия към земята, става изтичане надолу. Но ако изгубиш туй равновесие, веднага ще паднеш на земята.

Изгубване на равновесието има. Изгубване на равновесието на ума има. Ако ти изгубиш равновесието на твоята мисъл, има падане. Ако ти изгубиш равновесието на твоите чувства, страданието ще дойде. Ако ти изгубиш равновесието на твоята воля, огънеш се или се пречупваш. Има известни нишки, които може да се огънат и пречупят в нервната система. Този въпрос като не се обяснява научно, ще се уплашите. Казвате: Чакай да не огъне някоя нишка. Всяка сутрин като стане човек, като цигулар, който свири на цигулка, трябва да извади камертона и да нагласи четирите струни на цигулката. После като вземе лъка, да го намаже. Сутрин как се нагласявате? Как нагласявате ума си? Всички вие търсите. Онези, които свирят на китара, не могат да нагласят китарата. Онези, които свирят на цитра, не могат да нагласят цитрата, на арфа – не могат да нагласят арфата. Онези, които свирят на пиано, не може да нагласят пианото. Не е лесна работа да нагласиш едно пиано. Ние тук имаме свършили музика, но те не знаят да си нагласят пианото. Да нагласиш арфата е доста трудна работа. Гледам тия цигулари – майстори как нагласяват. Онзи, който не е майстор, стегне повече струната, после я разпусне повече и пак я стегне, и скъса струната. Отвива, завива, докато нагласи. Някой път си се разсърдил и в кожата си не можеш да се събереш. Пет пари му е церът на туй. Някой път може в тъмна стая да влезеш денем, да няма никаква светлина. Че в тъмното мога да те бутна по носа, на едно място и веднага ще изскочи гневът. Във видело не може да се бута, за да не видиш. Ефектът е да не знаеш. Може да научиш нещо, само когато не го знаеш. Ако чакаш и го знаеш, няма да го научиш. Вие преди да знаете, искате да знаете. Съсредоточиш си вниманието, искаш да знаеш. Никога не може да го научиш. За да го научиш, ти трябва да бъдеш в тъмно. И да те бутне природата. Там, гдето те бутне, ще ти повлияе. Ако го чакаш, няма да го научиш. Казваш: Аз искам да го видя. Никога няма да научите работата с

виждане. Нали сте виждали някой път, че каквото е състоянието на природата, същото е във вас. Отвън е тъмно, облачно, мрачно и в тебе е облачно и мрачно. Изведнъж се случва, ще се отвори небето, изясни се, блесне слънцето. После пак се затвори небето. Пак се отвори. Отвън се отвори и вътре се отвори. Затвори се отвън и вътре се затваря. Казваш: Защо не се отваря горе? По някой път природата е много чувствителна. Каквото правиш ти, и тя го прави. Някой път каквото тя прави, и ти го правиш. Някой път ти трябва да направиш нещо, за да го направи и тя. Допуснете сега, че някой път някой ви е обидил и вие си стиснете устата. При тази обида със стискането на устата ти влошаваш работите си. Допуснете, че вие имате да давате на един ваш приятел 10 лева. Казваш, че след един ден ще му платиш. Той дойде и казва: Дай ми десетте лева. Казваш: Нямам. Този отговор нормален ли е? Ти имаш 10 лева, но понеже си търговец, казваш, „Нямам“ и си мислиш „Нека почака“. Ти не говориш истината, имаш 10 лева да платиш. Бръкни в джоба и плати десетте лева. Ти казваш „Нямам“ и с туй напакостяваш на себе си. Срещнеш някого и му дължиш нещо. Преди няколко деня ти беше натъжен, наскърбен, той ти каза една добра дума. Ти вече дължиш нещо. На другия ден той е натъжен, казва: Дай ми. Казва: Нямам време сега. Значи за тебе хората са имали време, а ти нямаш време. Знаеш ли какво нещо, е като кажеш „Нямам време“? Какво подразбирате под думите „Нямам време“. Аз разбирам „Не искам да го направя“. Време има, колкото искаш. Природата е богата с време. Време колкото искате има. Един цигулар казвал, че нямал време да свири. Не че няма време да свири, но системата, в която е турен, не може да свири. И според тази система няма време. Време има, колкото искаш. В „алегро“ времето е бързо, в „анданте“ времето е дадено, казва: Нямам време. Как ще кажеш „Нямам време“, откъде можеш да вземеш времето? Вие не сте еднакво кредитирани с време. Банката на времето е отстрани на

челото. (Учителят показва центъра на времето.) Като нямаш време, ще идеш при банката да вземеш колкото ти трябва. Как ще определите колко време ви трябва? Времето е свързано с този център. Никога не можеш да изпееш една песен добре, ако не разпределиш времето. Времето ще създаде формата, в която ще се изрази цялата песен. Една песен, за да се изпее, тоновете трябва да бъдат ясни, после трябва да бъдат съдържателни, плътни. Може да уподобим един ясен тон на един хубав плод, който има красива форма. Този плод трябва да съдържа сладчина в себе си, която трябва да реагира върху езика. Трето положение е: туй, което си взел от ябълката, трябва добре да го сдъвчеш. Сега често вие казвате: Давай. Право ли е или не? Много си бързал някой път и страдаш от недоимък на време. Някой път никак не си бързал и страдаш от изобилие на време. Казвам: „Давай" – и останала една част от времето и те безпокои. Като има време, те безпокои и като няма време, те безпокои. Представете си, че имате едни чорапи, които са широки и дълги. Като ги туриш в обущата, образуват се гънки. Тия гънки в хода те безпокоят. Чорапите трябва да прилепнат напълно на крака, да не се образуват тия гънки. Някой път вие казвате: „Давай", но грубо. Някой път казвате меко: „Давай". Съображенията ви какви са, като казвате меко или грубо? Някой път набързо го казваш. Нямаш време. Ако идеш при някой човек и вземеш тона на думата „давай", както подхожда на него, той веднага ще бръкне в джоба си и ще ти даде. Но ако кажеш „давай" така, че не подхожда на него, той нищо няма да ти даде. Той ти казва: Поотложи малко. Ако разпуснато говориш, той ще ти каже: Поотложи. Ако бързо го кажеш, в него ще се зароди желание да ти даде. Сега искате някой да ви направи услуга, искате услугата много бързо. Някой път искате услугата и той ти казва: Поотложи малко. Погрешката е там, че не сте взели основния тон на „давай" и за туй даването не става, както трябва. Във вас има един навик – посели сте една семка, тя най-първо

израства нагоре, после този клон, който израсне, навеждате го, навежда се растението надолу. Имаме една буря и тя може да го наведе полегнато на 45 градуса. Клоните го държат, но с голямо усилие се държи, той знае как се държи. По някой път е полегнал към север, ние имаме един полегат бор на север и той казва: Изгревчани трябва да обичат Истината повече от всичко друго. Ако беше полегнал към юг, щеше да показва, че трябва да бъдат добри. Щом се изгуби равновесието между две точки, правата се отклонява. Щом стане крива, тогава има падане. Като няма опорна точка, падане има. В растенията има опорна точка. Щом тежестта мине пред перпендикуляра отпред, има падане. Дотогава, докато теченията между Слънцето и Земята текат правилно, ти може да ходиш. Щом се изгуби туй равновесие, ти падаш. И умът губи своето равновесие; и сърцето губи своето равновесие, и волята губи своето равновесие. Законът е все същ. Между тия двата полюса става движението. Щом остане само единият център, губи се равновесието. Човек сам по себе си има една елипсовидна форма.

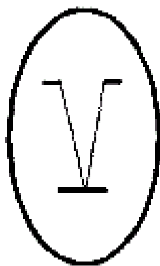

Фиг. 1

Нашият живот е елипсовиден (**Фиг. 1**). Представете си, че това е челото, имате носа, устата. В дадения случай чувстванията имат по-големи впечатления, по-големи чувства, а волята е по-слаба и мислещата сила е по-слаба. Разстоянията не са равни. Разстоянията между челото и устата е по-голямо от другите. Имате тия три

успоредни линии. Имате четири линии, където се проявява човешката разумност, човешките чувства и човешката сила. След туй чувствата имат по-малко (сила) и за разумността има най-малко. Тогава трябва да превърнете част от силата на волята в своя разумност. Трябва да направите второ превръщане от разумността да дадете на своите чувства. Някой път от ума трябва да се вземе тази енергия. Но в живота повече сърцето кредитира. Сърцето е главната банка, която кредитира. Затова трябва да избягвате страданията. Сърцето може да кредитира всичките дългове за изплащане. Страданията на хората зависят от това, че умът разполага с енергиите на сърцето и волята разполага с енергиите на сърцето. Сърцето само изплаща. Те казват: Отпуснете пари. Умът не мисли откъде сърцето взема тази енергия. Волята, и тя не мисли откъде ще се вземе тази енергия. Ако не дава сърцето, нахвърлят се, ругаят го, че нямало любов. Всички вие казвате: Той няма любов. Тъй не се говори. Разбойникът като иде при касиера да му услужи, без чек му дава. Като извади револвера, казва: Давай парите, или ще те утрепя.

Всички вие в живота носите револвери. Извадиш револвера, стреляш. „Ако не даваш, няма да те обичам“. Ако не му даваш пари, казва, че няма да те обича. Как ще се възпита? Цяла система трябва. Учителят преподава. И той, и аз носим някой кобур. Учителят в училището е с кобур и учениците, и те показват кобури, цял скандал става. Вие ще благодарите, че светът е доста прогресирал. Най-първо българското възпитание е започнало с фалангата. Знаете (ли) какво нещо е фалангата? Те са две дървета, между които се турят краката, стягат се в тях. Двама ученика държат краката нагоре, учителят с една тояга удря по краката. Считали едно време, дето не учи човек, че краката са виновати, биели краката. Доста учени са станали. Второто положение дошло да бият задницата. Вторият метод е бил, че един ученик ще хване онзи, когото ще бият, под рамото си и учителят удря

по задницата. Възпитавало се седалището. Третото положение: ръцете са виновати. Не знае урока, държат ръката отговорна. Учителят взема една дрянова пръчка, удря по ръката. След туй са възпитали ръцете, дошло лицето. След плесницата методът на възпитание какъв ще бъде? Вместо да го бият, ще го погладят, идват до истинските методи. Майката хване детето, което направило пакост, не го туря във фалангата, не го бие по задницата, но хване го, милва го по лицето. Четвъртото положение: всички казват, че няма кой да го милва, а е възпитателен процес, влиза във възпитанието. Милването може да става не само от друг, но и сам човек може да се милва. Вие хванете някой път, кършите пръстите си грубо. То е стар метод. Ще помилваш сам ръката си. Искаш другите хора да те милват. Ще знаеш как да милваш пръстите си. Някой път с кърпата хващате грубо носа си. Казвам: За в бъдеще има отлични методи за възпитание. Сега втория път помисли как трябва да си бутнеш ръката. Ухапе те някой комар, удряш с ръката си. Духни го. Възпитай този комар. Комарът като иде при другите, ще каже: Намерих едно добро същество. Като направиш десет пъти така, по-малко ще те хапят комарите, отколкото ако удряш и ги биеш. Комарите казват: Убиха един наш другар, претрепаха го, ние ще си отмъстим. Тия неща са преувеличени, за да ги видите.

Ако имате −+; +− минус и плюс и плюс и минус, каква е разликата? Имате да вземате 20 лева и да давате 10 лева. 20 − 10 на какво е равно? Или имате да давате 20 лева и да вземате 10 лева, -20 +10, какъв е знакът? В първия случай оставате 10 лева да вземате, а във втория случай остават 10 лева да давате. В природата в дадения случай зависи какви са процесите. Някой път вие се упражнявате, но всякога остава един недоимък. Някой път вие се упражнявате и всякога остава едно имане във вас. Всяка мисъл, която свършва с недоимък, процесът не е довършен. Всяко чувство, в което оставя недоимък, процесът не е довършен. Всеки процес, който не е

довършен, оставя в бъдеще нещо да се прави. Природата обича завършените процеси. Има изключения, но общото правило е: Никога да не се оставя една работа недовършена.

Сега това е натоварване на съзнанието. Дръжте следната мисъл: Природата обича порядъка. Този е сложен въпрос. Не е лесна работа да знаеш как да постъпиш. То е труден въпрос, изисква се време.

Дръжте мисълта: Природата обича порядъка на нещата.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината, в Истината е скрит животът.

34. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 25.VI.1943 г., Петък – 5 ч.с., София – Изгрев.

ПРАВИЛНИ ОТНОШЕНИЯ

Отче наш
Махар Бену Аба

Направете едно резюме на петата лекция от третата година. Някой път вие съкращавате. Резюме значи да извадите най-съществените неща, без да изгубите съдържанието на лекцията.

Да кажем, да направите разбор на числата 1 и 2. Какъв разбор бихте направили? Един градус над нулата, един градус под нулата. Каква е разликата? Един градус под нулата е замръзнала вода. Един градус над нулата не замръзва. Ако имате един кон, какво ще направите? Ако отивате на екскурзия, ще турите багажа на гърба му. Ако имате едно слънце, какво ще направите със слънцето? Ще носите багажа на цялата вселена. Едно сърце, една душа, един дух, един крак, един пръст, едно око, един косъм, един лист, една мравя, една прашинка. Една мравя като се притури при друга, какво ще стане? Едно море, един океан, една капка вода, една росна капчица, каква е разликата? Где седи разликата в едното? Казвате: една костилка, едно дърво. Една костилка е малка. Едно дърво 100 години откакто е излязло от костилката, е голямо. Ако гледате едно дърво надалеч, какво ще видите? На 1, на 2 или на 10 км какво ще видите от дървото? Нещата са ясни. От много близо ако ги разглеждате, са неясни и от много далеч ако ги разглеждате, са неясни. Казвам: Сега станете и изпейте една песен. Вие веднага ще се смутите. Една песен да изпеете, не искам 3, 4, 5. Но една песен, най-малко. Казвам ви: Изпейте ми една песен. Вие ще се смутите. От какво произтича смущението? Защо не искате да пеете, какво извинение ще дадете? Най-простото извинение кое е? – Че не знаете да пеете. Да допуснем,

че знаете да пеете, кои са подбудителните причини да се откажете? Казвате: Не мога да пея, не съм разположен. От какво произтича неразположението? Да допуснем, че ви турят една костилка в обущата отдолу и най-първо вие тръгвате. След като вървите 1 км, вие се отказвате. Защо, коя е причината, за да се откажете? Костилката какво трябва да я направите? Значи трябва да я извадите. Във вашия ум има една костилка, ще извадите костилката. Че не може да пеете е костилка вече. Сега ще кажете: Как мене не ми дойде най-първо наум! Че как ще ти дойде наум? Мислиш, че е лесно да ти дойде наум. Влизаш в една тъмна стая, нищо не виждаш. Ако има светлина в стаята, ще видите разните предмети, взимате съотношение. Влизате в тъмната стая, тук се сблъсквате, там се блъснете. Причината е тъмнотата. В мрачната стая не можете да направите никакъв избор върху тази единица. Единицата ако е в светлината, ще видите всички функции, които тя извършва. В дадения случай кое тя извършва? Волята е една функция. Слънцето, вселената, това е функция на едното. Едно Слънце. Във вселената Слънцето не е по-голямо от цялата вселена. Една Земя, едно Слънце. Но Земята не е по-голяма от Слънцето. Едното си остава едно при всичките условия. Нито се намалява, нито се увеличава. Резултатите на единицата – те се изменят. Резултатите на едното са големи. Ако правехте разбор, кое бихте предпочели? Човек с едно око или с две? С един крак или с два? Как бихте предпочели? Една къща с един прозорец или с два прозореца? Да дойдем до двете. Друго едно сравнение. Как бихте обичали? Една плесница да ти ударят или две? С един лев да те глобят или с два? Една година да учиш или две години да учиш? Всички хора страдат, че не поставят нещата на тяхното място. Сега някой път вие си създавате неприятности и казвате: Туй Слънце ме изгори. Вие обидите Слънцето и туй Слънце е неразположено спрямо вас. Как ще ви изгори Слънцето, което е на 150 милиона километра

турено? Защо ще ви изгори? Възможно ли е Слънцето да ви изгори на 150 милиона километра? Вярно ли е това, че Слънцето може да ви изгори? Има ли някой човек изгорен от Слънцето? Туй не е изгаряне, то е боядисване. Че някой е почернял на Слънцето, то е боя. Слънцето изтегля отвътре навън черното на кожата. Не е вярно, че Слънцето изгаря. Казва: Ослепи ме Слънцето. И то е невъзможно. Досега Слънцето никого не е ослепило. Някой път умът е въздействал, някой път е действало сърцето, а някой път – човешката воля и тогава се случват катастрофи вътре. Ти се блъснеш в някой стол и казваш: Блъсна ме столът. Столът може ли да те блъсне? Коя е причината за блъсването? Причината е в тебе. Ние се блъскаме със светлината на Слънцето и казваме: Слънцето ме освети. То не е вярно. Причината седи в две неща. Казвам ви: Изпейте една песен, вие не може да я изпеете. Защо отказвате в дадения случай? Понеже не знаете какво може да ви донесе песента. Ако като изпеете песента, ще подобрите живота си и ще ви тръгне по мед и масло, ще пеете. Сега понеже пеете и никакво благо няма, или пък изгубите (разположение), не искате да пеете. Хората имат високо мнение за вас, не сте пели пред тях друг път и като пеете, не искате да си изгубят мнението. Ако ще се подобри положението, вие ще пеете вече. Понеже не сте самоуверени, отказвате се да пеете. Защо не искате да пеете? Не искате да кажете истината. Тия хора мислят добре за мене, като не съм готов да пея, ще си изменят мнението. Нека пее друг, който може да пее. Често се случва, че искате да запалите огън, драскате кибрит, не се запалва, втора, трета, четвърта клечка, не се пали. Отказвате се да палите огъня. Дойде друг вместо вас, запали огъня. В дадения случай вашето реноме не пада ли? Не знаете как да палите огъня. Дадат ви задача да мислите, вие се отказвате. Нали ви пада реномето? Някой път за предпочитане е да падне реномето. В какъв случай трябва да падне реномето на човека? Какво значи думата „реноме“?

„Ре“-„нау“, значи знатен. „Реноме“ иде от „знатен“. Всичките хора мислят, че може да се разчита на него. Като изгубиш реномето, не си знатен. „Ре“-„нау“ значи „прославен“. В латински език „ре“-то както се пише, то е чаша, събира, на чашата се туря дръжка.

Фиг. 1

Като пиеш вино, ще си съставиш едно мнение заради него. То е едно твърдение, което трябва да се докаже. Каква е разликата между латинското „ер“ и българското „ер“ (**Фиг. 1**)? На едно „р“ във вид на чаша или едно „р“ във вид на юмрук. Българинът казва: Ако не се съгласиш с мене, юмрук има. Ако не се съгласиш с мене, нищо не ти давам – ни пари, ни нещо за ядене ти давам. Това е схващането. ^ Това е еврейското „р“, какво означава? У всеки един народ според неговия психологически характер са създадени и буквите. – Каква е разликата? Този знак в йероглифската азбука е означавал човек, който се движи, човек в движение. В латинската азбука този знак, обърнат, е „игрек“, а в българската е „у“. Когато децата се раждат, произнасят „йоа“. Българите са го схванали „уа“; други са го схванали „ва“. „Йоа“ е първата дума на един духовен език. Като каже детето тази дума, всички са на негово разположение. Бащата и майката всичко правят. Толкоз мощна дума е. Ако не може да произнесе тази дума, свършва. Като произнесе думата, на негово разположение са. Дето някой път вас не ви върви, не сте произнесли първата дума „йоа“. Вие казвате „кай, кай“, то произлиза от „ай“. Какво означава „ай“? Че човек се намира в едно състояние разредено, много натоварен е, трябва да слезе надолу или трябва да се качи нагоре.

Когато ще падне някъде, човек казва „ай“. Когато придобиете сила да се избавите от едно препятствие, гдето може да пострадате, казвате: „Ай“, какво ще стане с мене? Значи думата „ай“ е спасителен слог от една беля. Ако не го кажеш втори път, ще се повтори, ако го кажеш, ще избегнеш. Вие казвате „йоа“ – това е свещеното име на Бога. Туй дете произнася името Му. Три гласни букви са те. Всичките съгласни букви са бедни. Те спират. Ти спираш гласа си някъде. За да може да произнесеш съгласната буква, да имаш достатъчно енергия да я произнесеш, трябва след нея да иде гласна буква. Да има достатъчно енергия да я произнесеш. Всичките гласни букви събират. Имате този знак. Гласните са това. Една гласна буква е динамична, тя дава от себе си. Казваш: Англичаните избягват „ре“-то да го произнасят. Понеже буквата „р“ внася нещо друго. В немския го произнасят гърлено. Животните произнасят тази буква. Англичаните за да се избавят от тази грубост, „ре"–то го произнасят, че едва се чува. Българите го произнасят силно. Българите и немците си мязат в „ре“-то – тя е буква, която съдържа излишна енергия. Вие не сте изучавали буквите какво влияние оказват. Ако дълго време произнасяш „п“-то, ще произведеш друго състояние. Ако произнасяме „р-то“, ще произведеш друго състояние. „Х“-то ако произнесеш, е придихателна буква, имат особени качества. Носните букви създават този хармоничен език. Поетите облагородяват езика. Ако един поет каже: „Планина висока, долина дълбока“, вие ще му се смеете. Как трябва да го каже?

„О, възвишена, светла планина висока, която хвърляш своята сянка в долината дълбока“. „О, планина висока, светла, която хвърляш своята нежна сянка в долината дълбока.“ Поетичен разбор трябва да дадеш, един образ. Като кажеш „планина висока, долина дълбока“, няма отношение. Че планината е висока, висока е. Че долината е дълбока, дълбока е. Има отношение между сянката, която хвърля в долината. Тази сянка я прави по-тъмна. Всичките води, които слизат

от планината в долината, имат отношение, връзка. Поетът като описва планината, ще каже: „всичките златни твои струи, които слизат в долината, напояват дърветата.“ Между планината и долината се образува една вътрешна връзка. Тогава да направим разбор на скръб и радост. Скръб е долината, радост е планината. Направете разбор. Как казваме сега на радостта, как да ги примирим? Какво трябва да кажем? О, радост светла, благо, което смекчава скръбта ни. Радостта е радост, защото смекчава скръбта. Скръбта без радост не може да се смекчи. Ако нямате скръб, тогава радостта няма да се яви. Радостта се явява като ваш избавител. Радостта се явява по причина на скръбта. Ако нямате скръб, нямаше да дойде радостта. Тя дойде, за да ви избави. Искате радост без скръб. Радостта без скръбта няма да се яви. Като ви хване скръбта, отнесе се зле с вас, тогава ще дойде радостта да ви услужи. И ще видите какво ще направи за вас. Тогава става почетна радостта. И това е работа, която скръбта е извършила заради вас. За скръбта вие имате едно мнение, което не е така благородно. Казвате: По-далече да бъде от мене. Кои са причините за раждане на скръбта? Има естествени причини, които раждат скръбта. Представете си, че едно дете не се е облякло, както майка му иска. Майката вземе, че го нашари. Щом майката каже на детето да се облече по един начин и детето е постъпило другояче, скръбта ще дойде. Скръбта ще дойде да научи детето, то трябва да изпълни волята на майка си. Да се облече, както майката иска. То ще каже: Аз искам така. Като е далече от майка, си ще се облече така, както иска. Когато си близо при майка си, ще се облечеш, както тя иска. Понеже тя те е родила в света, трябва да слушаш. Когато си далеч, няма никой около тебе, тогава ще се облечеш, както ти знаеш. Сега вие съжалявате, че идват скърбите. Знае ли скръбта колко блага ви е донесла? Скръбта е направила сърцето, ума по-светъл, по-разсъдлив и тялото по-пластично. Като дойде скръбта, гимнастика правиш.

Свиваш си ръцете, чупиш си пръстите, правиш гимнастика и уяква тялото. Казвате: Тихата скръб. Тихата скръб това е мазилка, боядисване, не е скръб. Скръбта като дойде, ще ти даде нещо енергично, радва се тялото, радва се умът. Като мине една година, започваш да чувстваш какво е оставила в тебе. Още като видиш отдалече, че иде, казваш: Разбирам. Готов си да изпълниш волята ѝ. Не си създавайте вие изкуствена скръб. Вие сами си създавате скръб. Тази скръб е забранена. Онази скръб, която е учителка на хората, е добре дошла. Ние фиктивни скърби си правим. Те са безполезни. Ти направиш един изкуствен лъв, туриш го на пътя да плашиш хората. Ти като вървиш, забравиш и ти се уплашиш от него. И от ред години дядо ти и прадядо ти са оставили такива фиктивни идеи, от които ти се плашиш. Казваш: Това не мога, онова не мога. Тия идеи са човешки. Може да пееш, как да не може да пееш. Господ иска да пееш, глас ти е дал, трябва да пееш. Като кажеш „Не мога“, показва, че си бил ленив, не си се упражнявал. Ти ще предпочетеш да се урони всичкия ти престиж и да се научиш да пееш, отколкото с един престиж хората да мислят, че пееш, пък ти да не може да пееш. По-добре да се урони престижът ти и да се научиш да пееш, отколкото да не се урони престижът ти и да не знаеш да пееш. Сегашният морал седи в туй, да не се урони престижът. Въпросът е в положителната мисъл. Научи се да пееш, да мислиш, да чувстваш. Всичко туй е положително. Но аз не искам да страдам. То е отрицателната страна, то е друг въпрос. Не си създавай изкуствени страдания. Ония страдания, които носят живот, те са добре дошли. Те носят най-голямото благо. Това е вземай, това е закачай, давай – , -ходи, чакай. Като ти налеят една чаша вино, не бързай да я изпиеш. „Йоа“ е свещеното име за.... В буквата „к“ няма равновесие. Тия сили, които действат, ще се обърнат. Иде разрешението на „к“-то.

На всичките социални мъчнотии, които се раждат в живота, трябва да се даде едно изяснение на тях. Вие сте сприхав, пък не знаете от какво произтича вашата сприхавост. Нетърпелив сте някой път или се възбуждате чрезмерно. Ако си далеч от една соба, имаш едно състояние. Ако си близо, нагорещяваш се, имаш друго състояние. Едно положително и едно отрицателно състояние. Ако си близо на фокуса, усещаш една радост. Ако си много близо до реалността, усещаш много голямо вътрешно разположение, богатство. Ако си далеч, придобиваш по-малко топлина, отколкото ти трябва. Ако си близо, придобиваш повече, отколкото ти трябва. Ако си близо до реалността, придобиваш повече светлина. Ако си далече, придобиваш по-малко светлина. За да разбереш реалността, трябва да дойдеш на фокуса на нещата. Ако един предмет е поставен на един, два, три, десет километра, разно изглежда. Всеки предмет, който разглеждате, всяко живо тяло трябва да го турите във фокуса, отношение трябва. Всеки един предмет има отношение към вас. За пример отношението на радостта какво е? Кога може да приемете радостта? Радостта може ли да дойде без придобивка? – вие се радвате на слънцето, даде ви нещо. Стоплите се, топлина ви даде. Радостта иде, вие придобиете сила. Или в какъвто и да е смисъл най-малката придобивка в света дава един малък оттенък на радостта. Най-малката загуба, която претърпявате, вече носи оттенък на едно недоволство. Недоволството може постепенно да се обърне на скръб. Допуснете, че във вас има желание да станете много голям човек, виден, да станете като планина. Вие имайте предвид, че колкото израствате нагоре, губите топлина. Колкото отивате нагоре, студът се увеличава. Колкото слизате надолу към центъра на слънцето, топлината се увеличава. Колкото се отдалечавате от центъра на слънцето, топлината се намалява. С правите мисли, правите чувства и правите постъпки трябва да създадете правилни отношения. Ако

имаш правилно отношение към въздуха, ще може да пееш. Ако нямаш правилно отношение, не може да пееш. Ако възприемеш правилно светлината, ти ще видиш всичките работи и ще ходиш в светлина. Ако нямаш правилно отношение, ще ходиш в тъмнина, ще се блъскаш. Ако имаш правилно отношение към реалността, към живата реалност, ще имаш сила в себе си. Ако нямаш правилно отношение, силата ти се намаля. Следователно намалението на силата ти зависи от отношението ти към реалността. Сега във вас не схващате отношението. Отношение трябва да имаш към човека във всеки случай. Влизаш при един човек и без да забележиш, туриш си крака до неговия и натиснеш крака. Той изгуби равновесие. Този човек с ума и със сърцето си няма отношение. Трябва да бъдеш внимателен. Да не натискаш крака, трябва да седиш далече, да има отношение. Ти минаваш в природата и хванеш един клон и го счупиш. В туй отношение тия дървета са свързани с едни много благородни, разумни същества. Счупен клонът, но в ума на туй разумно същество произвеждаш реакция. Казваш: Какво направих? – Настъпил си крака. Но ти не трябва да чупиш един клон. Не трябва да късаш едно цвете. Мислиш, че имаш право. То е косъм на крака на този човек и като речеш да откъснеш, той чувства болка. Нямате право да късате цветята. Сега вие мислите, че ръката е отделена, няма никакво отношение; че дърветата са отделени. Така може да се мисли, но всичко е тясно свързано. Човек във възпитанието си трябва да знае, че в разумния свят всичко има отношение. Всеки един трябва да спазва тия отношения, те са тонове. Отношението е тон, правилно трябва да го вземеш. Огъвай, без да чупиш, пълни и не само изливай. Давай и вземай едновременно. Най-първо давай и после вземай. Някои започвате с вземането и там е погрешката. Давай и вземай. Люби и обичай. Всичката погрешка седи в това, че нямате отношение. Който люби, има право да обича. Който не люби, няма право да обича.

Който дава, има право да взема. Който не дава, няма право да взема. Казваш: Защо да не вземеш? Не си дал нищо. Давай и вземай. Правилните отношения са така. Плюс и минус. Не може да извадиш, ако не даваш. Изваждаш само тогава, когато си дал. Щом не си дал, нищо не вземай, ако не искаш да ти тегли главата. Не трябва една наука (да е) разпокъсана. Всичките неща, които изучавате, са разпокъсани. Казваш: Защо трябва да давам? Щом даваш, трябва да вземаш. В даването първоначално посаждаш едно дърво в земята, след време израства това дърво и дава плод. Ти отиваш и вземаш от плода, радваш се на онова, което си дал. Дървото сега ти дава, ти първо си дал на земята, а сега тя ти дава плода. Трябва да спазвате същото отношение и в умствения свят. Казвате: Защо трябва да мисля? Някой искат правото. Изпрати една мисъл в света, без никой да знае. Тази мисъл като изпратиш в света, един ден ще ти донесе благо. Ти ще минеш през същото място, ще се ползваш в мисълта си. Сега вие искате да напишете нещо. Какво ще напишете? Писането не е даване. Взел си от този човек, от онзи човек, ще ги даваш. В даването ти първо ще идеш да работиш, ще работиш нещо и тогава ще даваш. Ако ти вземеш от един човек и дадеш на друг, това не е даване, то е размяна. Може да дадеш само туй, което произтича от твоето сърце, може да дадеш само това, което произтича от твоята душа, може да дадеш само туй, което произтича от твоя дух, и тогава обратният процес. Ще вземеш плода, който е излязъл от твоя ум, ще вземеш плода, който е излязъл от твоето сърце, душа и плода на твоя Дух.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

35. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 2. VII. 1943 г., петък – 5 ч.с., София – Изгрев.

ЧЕРВЕНИЯТ ЦВЯТ

Отче наш

Махар Бену Аба

Прочете се резюмето на 5 лекция от третата година на Младежкия клас. „Аз мога да кажа“.

Когато всичките цветове се обърнат в бял цвят, какво се добива? Да допуснем, че 7 реки се вливат в едно езеро. Какво се образува? Или 7 малки изворчета се вливат в една река и образуват голяма река. Ако се вливат в езеро, езерото става пълноводно.

Съществува друго нещо. Като кажат „любов“, думата „любов“ означава ли любов? Допуснете сега, че имате тона „до“ на ключ „сол“. Този знак на ключа означава ли „сол“? – Ти казваш: „Любов“. Думата „любов“ няма трептенията на любовта. „До“ в дадения случай е „до“, но трябва да се вземе „до“, да се даде звука на „до“. Сега някой казва: Благост. Думата „благост“ не означава благостта, тя е само една нота, която трябва да се даде. Ако произнесете „благост“, ще почувствате в устата си сладчина. Щом кажете „благост“ и не чувствате сладчина, думата не е взета вярно. Казвате: „Кротост“. Кротост, но вие сте се разбунтували. Щом говорите за кротостта, да се укротиш. Като кажеш тази дума, ако не кротуваш, не си я произнесъл правилно. Музикално коя нота отговаря на кротостта? Едно дете закряскало за ябълка. Разплакало се, разсърдило се, с какво може да го утешите? Като му дадете ябълка, утихва. Иска ябълка и в ума му някой път седи червена ябълка. Като му дадеш червена ябълка и се успокои.

Казвате: Речта трябва да бъде поетична. Коя реч е поетична? Мислите, ако кажете „планини високи, долини дълбоки“, че това е поезия? Никаква поезия не е.

Допуснете, че имате нотата „сол“. Като изпеете „сол“, какво чувствате? В музикално отношение правили ли сте опити? Пеете гамата „до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до“. „До“ никога не сте го опитали. В едно радостно състояние да изпеете гамата и да наблюдавате коя нота какво влияние ще направи върху вас. Или някой път се явява недоверие, съмнение. Ако изпеете гамата, може да смени вашето състояние. Никога не обръщате внимание при кой тон се превръща състоянието ви.

При превеждането на цветовете езикът трябва да бъде много мек. Забелязвате някой път в себе си казвате: Аз не искам да направя това. На кое място седи езикът ви? Правете наблюдение, когато произнасяте някоя дума, или имате някое състояние в себе си, коя част от устата бута езикът. Езикът може да бъде в ляво, на дясно, нагоре, надолу. Някой път взема разни форми. Някой път е като остен, някой път се огъва като кука, като че иска да хване нещо. Някой път се опира на небцето, като че отказва нещо. Наблюдавайте себе си. Някой път държите ръцете отворени, някой път ги стиснете, някой път пръстите са отворени, някой път са стиснати. Когато сте разгневени, разсърдите се, внимавайте какви са ръцете. Ще видите ъгъла, който те образуват. Наблюдавайте когато някой се разсърди, в какво положение се намират ръцете. Когато човек има разположение, когато горната част на челото е събудена, центърът на милосърдието е развит. Ръцете са отворени. Щом тази част не е събудена от двете страни на слепите очи, ръцете му са стиснати. Където мине, взема. Някоя ябълка види, взема я, туря я в джоба. Напълни външните, после вътрешните джобове. Най-първо иска да са скрити, съображения има, в него осторожността е развита. Туря най-първо във вътрешния си джоб. Като напълни, става по-смел. Няма къде да тури, туря ги във външния джоб. Погледа, извади, скрие ги. Като напълни вътрешните

джобове, стане по-смел, възбуди се задната част на главата. Казва: Какво ще излезе? Тури ръцете отстрани, да го не виждат.

Човек по някой път е смешен. Даже учените хора са смешни. Изгубват едно състояние, когато проповядват морал. Да кажем един певец, щом като направи погрешка, иска да се скрие. Взел си един фалшив тон, спри се. Да се поправи погрешката. Една погрешка в един тон не може да се поправи изведнъж. Трябва непременно да се спреш. Основният тон не си взел вярно, върни се назад. Вземи вярно основния тон „до". Казвам: В живота ти не си взел основния тон вярно. Искаш да направиш благодеяние, не може да го направиш както трябва. Основният тон на любовта не си взел. Следователно всичките постъпки са непоследователни, неравни са. Ще се върнеш.

Човек не може да направи добро в света, ако не е богат. Сиромахът не може да направи добро. Няма условия да го направи. С какво може да услужи един сиромах човек? Сиромахът добро не може да направи. Добро като богатия не може да направи, но и сиромахът може да направи добро. Гледа, някой се пънка, товар има. Сиромахът може да му вдигне товара. Може да вземе товара, раницата, може да направи добро. Или може да покопае на някой човек. Той не може да извади пари и да даде някому, хляб няма достатъчно, но богатият може да даде цял сомун. Богатият никога няма да дойде да повдигне чувала, това е унижение за него. Сиромахът прави добро. Туй, което сиромахът не може да направи, богатият го прави. Кое добро бихте предпочели? Хляб да ви дадат или товара, който не може да вдигнете, да го вдигнете? Кое бихте предпочели? В даден случай някой затворил устата ти, затъпкал я с кърпа. Кое бихте искали? – Да ви нахранят или да ви извадят кърпата? По-добре кърпата да се извади. Сиромахът тази кърпа може да извади, богатият не може да извади кърпата из устата. Устата е запушена, сиромахът може да извади кърпата, но той хляб не може да ви даде. След като сиромахът извади

кърпата, на второ място иде богатият, който може да ви нахрани. Ако богатият дойде по-напред, вие ще се мъчите повече. Той казва: не зная как да извадя кърпата. Сега в психологическо отношение казвате: Как да не знае да извади кърпата? Много лесно кърпата се изважда. Дойде някой, каже: Няма нищо, не се тревожи. Той ти казва, не се тревожи, ти се тревожиш. Как трябва да кажеш на този човек да се не тревожи? Този човек е доста честолюбив и горделив, има нужда от помощ, от пари, но го е срам да каже. Ти за да го утешиш, ще му кажеш, че ще му помогнеш. Да кажем, този човек е гладен, ти ще го поканиш, ще дойдете до един извор, ще го поканиш да седнете. Ще кажете: Ха сега да си похапнем. Ще го направите така естествено, че той да седне с вас, ще му услужите. Веднага той ще се развесели. На този човек трябва да му дадеш нещо.

Изкуство трябва да има във вас – като пеете тоновете, да са хубаво сготвени. Ако пееш невярно тия тонове, ще кажеш: Не се тревожи, вярвай в Бога. Най-първо думата „Бог“ не означава Бог. Думата „воля“ не означава воля. Те са само символи написани. Казвате: Вярвай. В какво да вярвам? Думата Бог не е нещо реално. На български е Бог, на английски Год. Ако кажеш Бог на англичанина, нищо не разбира. На турски е Аллах, на френски е Диьо. Те не са реални думи. Кое е реалното име на Бога? Реалното си ти, твоите чувства, които ти чувстваш в себе си. Единствено реално е твоят дух, твоята душа, твоят ум и твоето сърце. Те са реални. Проявите на духа, проявите на душата, това е Бог, Който чрез тебе се проявява. Ти си, който може да се проявиш, значи Бог чрез тебе да се прояви. Казваш, че ти да се помолиш на Бога, Той ще дойде. Празни работи. Как ще се моли човек? Кажете ми. Никога не препоръчвай молитва на човек ти, който не си се научил да се молиш.

Сега всички препоръчват да се превърне един цвят. Да кажем, имате бял цвят. Как ще го превърнете в червен? Ще го боядисате. Вие

знаете да боядисвате. За да стане някой човек по-активен, да произведете активност в човека, някой път е нужен червеният цвят. Казваш: Аз нищо не зная. Ето червеният цвят. Или казвате: Ти си много скържав. – Как, аз скържав? То е бояджилък. Това е червеният цвят, предизвикан по негативен начин. Не му казвай, че ти си скържав. Ти нямаш пари, дойде човек, ти казваш: Нямаш ли да ми дадеш на заем? След като ти е дал десет лева на заем, ти даваш пет лева. Казваш: Ще върна парите. Туриш една малка лъжа.

Най-първо в превръщането трябва да имате един образ. Ти не може да превърнеш един цвят, докато нямаш някой образ, някой човек трябва да имаш за червения цвят, ще помислиш за някой човек, който постоянно работи. Щом искаш да боядисваш дрехите, ще идеш при бояджията, от него ще се научиш да боядисваш. Ако искаш да направиш кола, ще идеш при коларя. Ако искаш да напишеш поезия, ще идеш при поета. Ако искаш музика, ще идеш при музиканта. В живота сами не може да направите. Най-първо трябва да се учим от природата. Сега нали гримират ноктите червени. Боя има. То е превръщане – разправяше ми една стара сестра. Тя имала Библия, подвързана с червена кожа. Гледа, кожата започнала да избелява. Слугинята ѝ постоянно боядисвала устните си. След време цялата Библия побеляла. Не вземайте цвета от Библията, защото обезцветява се Библията.

По някой път казвате: Той ме обиди. В природата може да има такива обиди. Минаваш, блъсне те някой клон. Най-първо ти ще намериш, че си се обидил. Трябва да знаеш, че има вече обида. Щом си се обидил, ще търсиш по някой начин тази обида да я премахнеш от себе си. Вие сте се обидили. Всеки ден по няколко пъти роптаете, казвате: Какъв ум ми е дал Господ, неспособен човек съм аз. Че не си способен, кой е виноват? Обвиняваш баща си. Баща ти не е виноват, защото и баща ти го е наследил. Може би трябва да се върнеш 10-15-20

поколения. Ти обвиняваш баща си. Унаследените неща трябва да ги знаем откъде са унаследени.

Червеният цвят е една чаша. Трябва да възприемеш нещата и трябва вие да разбирате законите. В дадения случай дал си нещо – обърната чаша е. Чашата е минус, но съдържанието е плюс. Тия растения, които са отдолу, този цвят отдолу е плюс, отгоре е минус. Растенията отдолу са минус, липсва им нещо. Влезе в училището, когато децата са направили шум, раздразни се учителят. Той като се раздразни, всичките утихват. Като кряска, дава нещо от себе си. Като отиде тази енергия, полива растенията. Всичките растения се радват, че децата се ползват. Учителят започва да съжалява, че е кряскал. Защо? Защото е изгубил. Децата се радват, че учителят е кряскал, понеже са спечелили. Често пъти казват: Децата да мълчат. Учителят да кряска или децата да кряскат и учителят да мълчи. Законът е такъв. Имате 20 деца. Колко право имат децата да кряскат? Говорим обективно. Кряскането считам говорене. Като говори човек, то е кряскане. Нашето положение не е всякога така разумно, не е и музикално кряскането. Ако си учител на добри деца, колко пъти ще кряскаш? Колко пъти учениците трябва да кряскат? Двайсет деца, ако изпитва учителят по едно на ден, тия деца имат право в 20 деня по веднъж да кряскат. Учителят преподава урока, след туй колко пъти трябва да кряскат? – 20 пъти. (На) децата в 20 дена веднъж им се позволява. (На) учителя по веднъж му се позволява да предаде лекцията си.

ГРЕШКА. От какво е произлязла грешката? Обичаш да се грееш на огъня. Дошъл си по-близо до него, изгоряло палтото. Направил си погрешка, че си дошъл близо до огъня, изгоряло палтото. Вие правите погрешка. Дойдете при някой ваш приятел толкоз близо, той е динамична натура. Трябва да знаеш, че на този ваш приятел огънят му е запален. Ако имате някой ваш приятел, когото обичате, той е

запален огън, ако дойде наблизо, ще изгорите. Вие казвате: Любов. Опасна работа е Любовта. Че фокус трябва да бъдете в Любовта. Сега казвате: Да се обичаме. То е цяла наука да обичаш човека. Трябва да знаеш как да обичаш. Ако му запалиш огъня, този огън трябва да бъде умерен. Ако храниш едно дете, трябва да го храниш разумно, не да се разболее. Много майки прехранват децата си и те боледуват. Много майки от обич децата си не карат на работа, остават деликатни, пазят ги да ги не лъхне вятърът и те се разболяват. Казвам: Туй, което майката върши, и децата трябва да го вършат. Птиците тъй правят. Птиците нали оставят малките птиченца на положката; простудяват ли се? Не се простудяват. Туй, което върши майката, и детето трябва да го върши. Възпитавате хората, но тъй както вие сте възпитани, така възпитавате. Една от най-големите погрешки е, че всякога, когато идвате в общение с хората, показвате най-добрата си страна. Когато даваме угощение, даваме много добре. Първото, второто, третото, четвъртото угощение е добре, но после? Първия ден като дойдеш на гости, ще те угостят, но след 4-5 дена, ще те питат кога ще си вървиш. Колко дена имаш право да седиш? Колко време трябва да държиш една неестествена мисъл в ума си? Едно гневно състояние колко време трябва да го държиш? Човек има право да се раздразни. Прегрешението седи в това, че греши повече. Колко време трябва да държи този гняв в себе си? Гневът не е нещо лошо. Или може да обичаш. Колко време трябва да продължи обичта ти? Сега вие мислите, че с години обичате. То е заблуждение. Любовта се определя в даден момент как се проявява. Тя е като искра, която запалва и се пали, запалва се материала. Като изгорят материалите, запалката е тя. Запалката и материалите, които горят, са две неща различни. Изгарянето е в хората, дето казват: Любовта ме изгори, то е от материалите, които запалката внесла. Затуй Любовта се определя от дадения момент. Онова, което Любовта е извършила, най-първо

трябва да го опитаме. Онази Любов, която трансформира вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки, то е Любовта. Във вас произвежда преврат. То е силата на Любовта. Колкото по-дълго време остане във вас, толкоз любовта в даден случай е била по-светла. Продължителността зависи от светлината. Червеният цвят, за да бъде активен, любовта е нужна. Трябва ви червеният цвят, понеже в него съществуват условията. Той е общ закон на цялото органическо царство.

Да се спрем сега.

Отче наш.

36. Лекция на Младежкия окултен клас, държана от Учителя на 9.VII. 1943 г. Петък – 5 ч. с., София – Изгрев.

Двадесет и трета година 1943 – 1944

СИЛИТЕ НА ПРИРОДАТА

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Какво бихте писали върху **темата №1**: „Разлика между растителния, животинския и човешкия живот“. Разликата между растението, животното и човека се заключава главно в измеренията, в които живеят. Растението живее в едноизмерния свят, животното живее в двуизмерния свят, а човек – в триизмерния свят. Обикновеният човек не може да разбере нищо от тая разлика, но ученият, философът ще разбере много нещо. Растенията се отличават от животните по степента на светлината, която възприемат и в която живеят. Простият, примитивният живот се отличава с малко светлина. Колкото по-висок става животът, колкото повече се увеличава знанието, толкова и светлината става по-голяма. Щом дойдете до човека, светлината му се увеличава, той е най-голяма свещ. Обаче, по отношение на ангела, светлината на човека е малка. И хората се отличават един от друг по степента на своята топлина, светлина и сила. Казвате, че бомбата е силна. Тя е силна, докато не е експлодирала. Щом избухне, тя губи силата си. Житното зърно, сравнено с бомбата, крие много по-голяма сила от най-тежката бомба. То извършва грамадна работа. И мисълта извършва по-голяма работа от най-тежката бомба. Даже най-малката мисъл превъзхожда ефекта на най-голямата бомба. Значи, човешките мисли са бомби от различна големина и с различен ефект. Всичко, което принася полза на човека, е малко; всичко, което причинява пакост и вреда, е голямо. Ако те удари голям камък или голям клон, непременно ще ти причини някаква пакост. Въпреки това, хората се стремят към велики

работи. Те искат да заемат високо положение, да бъдат големи, красиви.

Коя е естествената височина на човека? Ако е висок три метра, економично ли е? Колко метра плат му е нужно за дрехи? През каква врата трябва да минава. Колко ядене му е нужно на ден? Според мене, нормално е човек да бъде 165 см. висок. Значи, той е взел една единица от Слънцето, шест единици от любовта, т. е. от Венера и пет единици от Меркурий. Числото пет представя сърп, с който може да се жъне. Това число всякога взима. Прегърнеш някого с ръката си, хванеш го – това е все Меркурий. Числото шест показва, че се намираш пред много пътища и се чудиш, кой път да хванеш. – Кой е правият път? – Пътят на най-малкия разход, на най-малкото съпротивление. Въпреки това, като придобие нещо, човек иска да има още по-голяма придобивка. Например, спечелиш един милион, искаш да имаш два милиона. Как ще носиш толкова много пари? Знай, че твое е това, което ти сам можеш да носиш. На него можеш да разчиташ. Не можеш да разчиташ на това, което драгите носят. То е чуждо. Как можеш да разчиташ на знанието, което се съдържа в сто-двеста тома? Ти не можеш да носиш това знание в главата си.

Съвременният човек трябва да знае, кое е негово и кое – чуждо. Това, което радва човека, е негово. Това, което му причинява скръб, е чуждо. Божественото носи радост, а човешкото – скръб. Човек всякога скърби, че не е богат като другите, че къщата му не е толкова хубава, колкото на съседа му. Какво се ползува той, ако е богат, добре облечен, живее в хубава къща, а е болен? За предпочитане е да бъдеш прост овчар, но здрав, отколкото да си богат, добре облечен, да живееш в хубава къща и да си болен. Кое предпочитате: да бъдете философ, но болен, или прост овчар, който свободно се движи по планините, диша чист въздух, яде проста храна, но е здрав и разположен. Да можеш свободно да се движиш, дето пожелаеш, да

ядеш с разположение, да дишаш чистия планински въздух, това значи, да бъдеш свободен като птица. И мухата е свободна, но попадне ли в паяжината, губи свободата си. Тя влиза в къщите на хората, кацва, дето иска, волна е като птица. Тя се радва на свободата си. Всеки свободен човек е крилат като птица. Значи, крилете имат отношение към свободата. Мухата обича светлината, затова търси светли места. Щом види добре осветена стая, веднага влиза вътре. Тя обича и свободата. Като забележи, че прозорците на стаята са затворени, тя започва да се блъска в тях, но не може да излезе навън. И птицата, като влезе в стая със затворени прозорци, започва да се блъска в тях. Най-после, замаяна тя пада на земята.

И човек изпада в положението на птицата. Стреми се към някаква идея и, като я постигне, започва да се измъчва. – Защо се измъчва? Влязъл е някъде, отдето не може да излезе. Апаш влязъл в лабораторията на един виден физик в момента, когато последният правел своите научни изследвания. Ученият разбрал, че пред него стои апаш и веднага му дал да държи цилиндрите, с които правел опита. След това завъртял машината, и токът започнал да тече по цилиндрите. Апашът се ужасил, но не могъл да се освободи от тях – токът свил мускулите му. Така ученият извел апаша на улицата, взел от него цилиндрите и спокойно му казал: Втори път няма да влизаш в лабораторията на учения, който прави своите изследвания. Ще чакаш, докато той изнесе своето откритие пред света и тогава ще се явиш при него, и ти да получиш нещо.

Често хората се хващат за цилиндрите на учения, по които тече ток. После казват, че условията на живота им са тежки. Казвам: Не влизайте през всяка отворена врата – тя не е за вас. Не влизайте през всеки отворен прозорец – той не е за вас. Не яжте всякакво ядене. Правете избор в яденето. Не всяко ядене е за вас. Не всичко, което

виждате около себе си, е за вас. Влезете ли в кабинета на учения или на философа, ще се отнасяте с уважение.

Да се върнем към числото 165. Шесторката, която има отношение към Венера, притежава свойствата на житното зърно, или на кое и да е семе. Ако носиш това число в джоба си и го показваш на всеки, когото срещнеш, то няма да се измени, ще си остане такова, каквото е било първоначално. Обаче, ако го посадиш в земята, то ще израсте и от него може да излезе ябълка, круша, слива. От него може да бликне вода и да потече надолу, да пои цветята. Ценни качества съдържа шесторката. Ако можеш да ги използуваш, те ще ти помогнат, ще ти дадат светлина и знание, ще те облекат, ще те нахранят. Важно е да знаеш, как да ги пипнеш. Не само шесторката, но всички числа са ценни, когато се използуват техните динамични сили. Голямо богатство се крие в тях. Който иска да живее добре, трябва да разбира единицата и силата, която се крие в нея.

Единицата е число на живота. Тя носи в себе си слънчева енергия – енергията на любовта. Числото шест господствува в света. Казано е: „Шест деня работи, а на седмия служи на Бога“ Да служиш на Бога, това значи, да си починеш.

Като изучавате числата и буквите, дохождате до техния вътрешен смисъл. Питам: Защо турят на числото седем напречна чертичка? Не може ли и без нея? Буквата Д е съставена от две части: горната част е триъгълник, а долната – буквата „П“. Който знае законите, разбира, защо някои имена започват с буквата „П“, други – с буквата „Р“, трети – с буквата „А“ и т. н. Буквата „Р“ в български език, а в латински „Р“ има отношение към волята, т. е. към ръката на волевия човек, която хваща нещата. Думата „радост“ също започва с буквата „р“. Германците изговарят буквата „р“ силно, твърдо, което показва, че са волеви натури. Англичаните правят усилие да я изговарят меко, с което внасят мекота в характера си. И българинът е

волев човек. И той трябва да се смекчи. Волята не трябва да взима надмощие. Ако една способност в човека взима надмощие над другите, той не е на прав път. Някой обича да говори много; друг говори малко. И едното, и другото не е на място. Човек трябва да знае, за всеки даден случай, колко да говори и какво да говори.

Един ден видели Настрадин Ходжа да пили бравата на една врата. Запитали го: Какво правиш Настрадин Ходжа? – Свиря на кемане. – Защо не се чува гласът му? – Утре ще се чуе. Прав е Ходжата. Като обере къщата, всички ще заговорят за него, ще се чуе гласът на неговата постъпка. Кажеш една забранена дума, чуят те някои и веднага те питат, отде я знаеш. Носиш в ръката си един голям диамант. Може да си го получил подарък – не е важно. Докато се разбере, отде го имаш, и кой ти го е дал, ще лежиш в затвора. Ако богат човек носи тоя диамант, никой няма да го безпокои, но ако беден човек го носи, веднага ще го хванат и турят в затвор. Всеки, който носи една идея, като скъпоценен камък, непременно ще лежи в затвор. Колко пъти човек е лежал в затвора само за това, че се е осмелил да произнесе думата любов. Опитай се ти, като обикновен човек, да кажеш, че си влюбен в царската дъщеря. Веднага ще ти забранят да говориш за нея. Можеш ли да имаш достъп до нея? Ти искаш да се запознаеш с царската дъщеря, но нямаш възможност да я срещнеш. Там, дето тя ходи, ти нямаш достъп. Харесаш една дреха, влизаш в магазина и я обличаш. Ако не я платиш, веднага те хващат за ръката и те питат: Кой ти даде право да облечеш тая дреха? Ако се противопоставиш, скоро ще опиташ затвора. – Обичам тая дреха. – Това не ти дава право да я вземеш от дюкяна, без да я платиш.

Днес много хора страдат по причина на това, че искат да притежават неща, които не са определени за тях. Позволено е да гледаш ябълката на своя съсед, но не е позволено да късаш от нея. На първите човеци беше забранено да ядат от плода на дървото за

познаване на Доброто и на злото, но те ядоха. За непослушанието им ги изпъдиха от рая. Хората страдат, именно, за непослушанието си. На всеки човек е забранено нещо, но, въпреки това, той си позволява да взима от забраненото. Той пита: Защо да не взема? – Ако вземеш, ще излезеш от рая. Достатъчно е да се докоснеш до забранения плод, за да се натъкнеш на несгодите в живота. Например, светлината е достъпна за човека, но влезе ли в окото ти повече светлина, отколкото трябва, то се затваря. Природата е предвидила това и поставила мярка – колко светлина може да приема човешкото око. Колкото по-слаба е светлината, толкова повече се разширява зеницата; колкото по-силна е светлината, толкова повече се свива зеницата. Дойдеш ли до светлината в природата, колкото по-малко светлина приемаш, толкова по-добре. Растенията приемат повече светлина, отколкото топлина. Човек приема повече топлина, а по-малко светлина. Някои растения разлагат светлината и едни цветове задържат, а други – отблъскват. Червените цветя задържат всички цветове на светлината, а отблъскват червения. Белите цветя отблъскват изцяло светлината, което показва, че те не се нуждаят от светлина. Те раздават всичката светлина. – Защо я раздават? – Можеш ли да спиш вечер със запалена лампа? Светлината действува на очите, и ти не можеш да спиш. На тъмно се спи по-добре, отколкото на светло. Когато почиваш, не ти е нужна светлина; когато работиш, имаш нужда от светлина. Природата не позволява да изразходваш енергиите ѝ напразно. Тя не обича разточителността. Когато не употребяваш нещата на място, ти ставаш разточителен. Страданията се дължат на разточителността. В природата няма нито разточителност, нито недоимък.

Преди Общоевропейската война хората бяха по-разточителни, отколкото днес. Хляб имаха в изобилие и не го ценяха. Обаче, днес всички го ценят. Срещам един професор, носи под мишца три четвърти хляб – едната четвъртинка отрязана – за трима души. Преди

войната слугинята носеше хляба, а сега професорът го носи, страхува се да не остане без хляб. Малко е четвърт хляб на човек, но всички го пестят, не го разпиляват, както по-рано.

Казвам: Ако искаш да познаеш човека, виж, какво е отношението му към хляба. Ако искаш да знаеш, какво е отношението му към доброто, виж, какви са обувките му. Ако са нечисти и тесни, има нещо неправилно в отношението му към доброто. Искаш ли да знаеш, дали даден човек е справедлив, виж, какви са ръцете му. Ако са всякога чисти, той е справедлив. Той има мярка и в даването, и във взимането. Ръката трябва да работи умерено. Казваш, че трябва да работиш, за да ядеш. Яденето има отношение към устата, а не към ръката. Лакомата уста кара ръката да работи повече, отколкото трябва. Ръката работи много, а получава малко. Това е несправедливо. Ръцете, краката, очите, ушите са слуги на човека. От слугите се съди за господаря. Казвам: Каквито са слугите, такъв е господарят. Какъвто е господарят, такива са и слугите. Какво можеш да направиш, ако не знаеш да управляваш ръцете и краката си? Какъв човек си, ако не можеш да управляваш очите си?

Хората не се отнасят добре с краката, с ръцете, с очите си и казват: Крака са това, няма защо да се грижа толкова за тях. Те са длъжни да ходят. Човек зависи от доброто състояние на краката, на ръцете, на очите, на ушите си. Цял ден ходиш, движиш се из града, на планината – ще благодариш на краката си. Като се прибереш у дома си, ще измиеш краката си, ще им благодариш за услугата, която са ти направили. Ако си ги ударил и наранил, ще им се извиниш, ще превържеш нараненото място с малко зехтин и ще ги оставиш да си починат. Господарят е виновен за нараняването на краката, а не слугите.

Сега, като ви обръщам внимание, как да се отнасяте към своите удове, имам пред вид вашето самовъзпитание. Само така човек може

да се самовъзпитава. Казваш: Трябва да се обичаме! Първо ще обичаш ръцете, краката, очите, ушите си, които ти служат безкористно. Ти трябва да съзнаваш, че всички твои удове работят за тебе и ще им бъдеш признателен. Ще обичаш устата, носа си, които са те предпазили от много злини. Ако искаш да изчистиш носа си, ще го хванеш леко с кърпа, без да го дърпаш и натискаш. Ти искаш да отидеш на небето, да живееш между ангелите. Как ще живееш между ангелите, ако нямаш добра обхода със слугите си? Искаш да имаш красиво тяло. Как ще имаш красиво тяло, когато на небето пристигат всеки ден оплаквания от ръцете, краката, очите, мозъка ти? Трябва ли да товариш мозъка и нервната си система с чрезмерна работа? Мозъкът заболява от голямо напрежение. Който работи чрезмерно с мозъка си, става крайно динамичен. Сухите хора са много динамични. Който работи много със сърцето си, става много влажен. Първият става много сух, а вторият – много влажен; първият е много електричен, а вторият – много магнетичен. Някой напряга мозъка си, иска да стане учен, философ, поет, да забогатее. Ако искаш да бъдеш учен, поет и философ, за да помагаш на човечеството, доброто е на твоя страна; ако искаш да придобиеш всичко това само за себе си, злото върви в стъпките ти. Да бъдеш философ, учен, значи, да бъдеш точен, като часовник, да знаеш, колко време да работиш и колко да почиваш. За Канта се казва, че животът му бил като часовник. Всяка сутрин излизал на разходка в точно определен час. По него определяли часа. Случило се, че един ден не излязъл на разходка. По това разбрали, че е станало нещо с него. – Какво трябва да правим? – Много просто. Ако си гладен, ще носиш хляб със себе си. Ако си жаден, ще носиш вода. Ще носиш това, от което имаш нужда. Ще искаш това, което ти е необходимо. Това, което не ти е потребно, тури го настрана. То е потребно за другите. Радвай се, че те се нуждаят от това, от което ти нямаш нужда.

От какво се нуждае човек? Първо човек се нуждае от светлина. Той трябва да знае, как да я възприема и как да я прилага. – Болен съм. – Болестта ти се дължи на недоимък от светлина в организма ти. – Как ще оздравея? – Като приемеш необходимата светлина в себе си. Всяка болест се лекува със светлина – червена, синя, жълта, портокалена, виолетова – според болестта се избира и светлината. Светлината играе важна роля в човешкия живот. Дали страдаш от недоимък, или от излишък на светлина в организма си, ти си изложен на неправилни прояви – физични или психични. Ако се оплакваш от неразположение, от нежелание да се движиш, ти си лишен от червената светлина. Ако нямаш желание да се проявиш, ти си лишен от портокаловата светлина. Някой се проявява повече, отколкото трябва – в организма му има излишък от портокалова светлина. Някой има желание да забогатее, иска да държи богатството само за себе си. Причината на това се крие в излишъка на зелената светлина в организма му. – Какво да правя, за да се освободя от тоя излишък? – Раздай част от богатството си, не ти трябва тоя излишък.

Един богаташ, голям скъперник, често се молел на Бога да му покаже, коя е най-голямата му слабост, за да работи върху нея, да се освободи от лошите ѝ последствия. Една вечер сънувал интересен сън: Отнякъде дошъл един човек с голяма кола, пълна със злато, и впрегната с четири чифта бели коне. Човекът, който карал колата, спирал по улиците и раздавал с лопата злато. Хората излизали от домовете си и тичали към колата: всеки искал да получи нещо. Коларят сипвал по една-две лопати на човек и продължавал пътя си. Като видял това, скъперникът се затичал към дома си да вземе един сандък, да получи и той от златото. Коларят му казал: Щом искаш да ти туря злато в сандъка, трябва да легнеш на земята и да поставиш сандъка на гърдите си. Аз ще сипвам с лопатата, а ти ще кажеш, докога да продължавам. Казано, свършено. Коларят турил една

лопата, скъперникът мълчал. Турил две, три, десет, скъперникът още мълчал. Най-после започнал да пъшка, не могъл повече да издържа. Коларят казал: Оставете го сам да се справи с товара си. После му казал: Колкото повече се товариш, толкова повече ще пъшкаш. Една лопата ти беше достатъчна.

Казвам: Ако имаш една лопата злато, ти ще се ползуваш от слънчевата енергия; ако имаш две лопати, ще се ползуваш от енергиите на земята; ако имаш три лопати, ще се ползуваш от енергиите на Юпитера; ако имаш пет лопати, ще се ползуваш от енергиите на Меркурий; ако имаш шест лопати, ще се ползуваш от енергиите на Венера. Не е нужно да имаш много лопати злато; важно е да го използуваш разумно. Трябва да изучавате числата, да знаете, какви енергии се крият в тях и начините за използуване на тия енергии. Единицата е представена чрез човешкия нос. Тя е на видно място. В нея се крие слънчевата енергия. Единицата учи човека, как да диша. Бог вдъхна в човека дихание на живот чрез носа. Който не диша правилно, не разбира значението на единицата. Едва сега човек започва да я изучава. Да познаваш единицата, това значи, да знаеш, колко въздух ти е нужен за всеки даден момент.

И тъй, ще дишаш дълбоко, за да разшириш носа си, главно долната част, при ноздрите. Колкото по-тесен е носът, толкова по-лошо. Здравият човек има широк нос при ноздрите си. Ако носът изтънява, човек губи гражданските си права. Изгубиш ли гражданските си права, ти не можеш да се ползваш от привилегиите на своята държава. Такъв човек е фалирал вече. Пазете се да не изгубите гражданските си права. Пазете се да не изгубите правата, които природата ви дава. Това значи, да се намериш в такова положение, че да не бъдеш нито на земята, нито на небето; нито на тоя, нито на оня свят. Това е все едно, да се затвори главната фирма на едно предприятие. Представете си, че главната фирма на дадено

предприятие е в Америка. То има клонове във всички държави. Какво ще стане с тия клонове, ако главната фирма фалира? Всички клонове ще фалират.

Следователно, човек се развива правилно, докато диша правилно, докато възприема слънчевата енергия правилно. Той е здрав, весел, подвижен. Какво пречи на човека да диша и да мисли правилно? Кое му препятства да излага гърба си всяка сутрин на слънце и да възприема слънчевата енергия? Ще кажеш, че нямаш време за това. Трябва да мислиш за прехраната си, за къщата си. – Защо ти трябва къща? Има добри хора, които са помислили и за себе си, и за тебе. Те са направили къща, а ти, срещу известен наем, ще живееш в тяхната къща. Трябва ли, дето отиваш, да правиш къщи? Ще отидеш в Америка, ще си направиш къща. Ще отидеш в Англия, ще си направиш къща. Една къща е нужна на човека.

Помнете: Умният, добрият, силният и справедливият човек, дето и да отиде, пътят му е отворен. Царството Божие е пред него. Значи, ако не си умен, добър, силен и справедлив, дето и да отидеш, навсякъде ще намериш затворени врати. Да бъдеш умен, добър, силен и справедлив, това значи, да бъде пътят ти отворен. Разумността се изявява чрез светлината на човешкия ум; добротата се изявява чрез човешкото сърце; силата – чрез човешката воля, а справедливостта – чрез човешките ръце, т. е. чрез неговата работоспособност. – Защо хората остаряват преждевременно? – Защото не са умни, добри, силни и справедливи. – Защо нямат тия качества? – Защото не знаят качествата на числата. В числата се крият силите на природата. Изучавайте числата, за да се ползувате от силите на природата и да се развивате правилно.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

1. Лекция от Учителя, държана на 8-ми октомври, 1943 г. София–Изгрев.

СОПРАН И БАС

Размишление.

Математиката си служи със знаковете плюс и минус. Български думи ли са плюс и минус? Какво означава плюсът? – Даване. Още означава „повече“ – нещо свършено. Когато удрят с камшик, чува се плющене. Това показва, че в плюса има нещо музикално. Как ще развиете **темата №2**: „Защо младият остарява?“ Какво ще стане с хубавата ябълка, ако я турите в пещта да се пече? Кожата ѝ ще се набръчка, както се набръчква кожата на стария човек. Значи, старият е печен в пещта. Какво става с плода, който се пече на слънце? Той узрява и красив става. Когато човек пече ябълката, тя се набръчква и остарява; когато слънцето я пече, тя се подмладява. Това са два обратни процеса.

Коя е най-дългата линия, и коя е най-късата? От математиката се знае, че най-късото разстояние между две точки е правата линия, а най-дълга линия е кривата. Следователно, за да живее дълго време на земята, човек трябва да се изкриви малко. Който иска да бъде абсолютно прав, съкращава живота си. За да не бъде животът на хората къс, все трябва малко да се изкривят. Въпреки това, хората искат да живеят хармонично. При сегашните условия, на земята не може да се живее хармонично. – Защо? – Тя не може да издържи тая хармония – кората ѝ би се разчупила. Какво правят войниците, когато вървят през някой мост? – Те вървят разбъркано, без такт. Ако вървят в такт, хармонично, непременно ще съборят моста. Ето защо, когато отиваш при духовен човек, трябва да бъдеш малко объркан, да не показваш своята духовност; ако отиваш при музикален човек, трябва да минаваш за неук, да можеш да слушаш, какво ще ти говори той и

как свири. Покажеш ли, че много знаеш, той ще те изпъди. Много естествено, щом знаеш много, той нищо не може да ти предаде.

Сега аз ви навеждам на тия мисли, защото вие искате да бъдете съвършени, всичко да знаете. Всеки иска да си даде мнението, да покаже, че всичко знае. Невъзможно е човек да знае всичко, както не може да носи тежестта на цялата земя. Можеш ли да носиш товара на всички хора? Физически това е невъзможно. Естествено е желанието на младия да се учи, да придобива знанието и опитността на стария. Естествено е и желанието на стария да се подмлади, да стане млад, да има условия да учи. Тогава старият, като се подмлади, отива на забавачницата, а младият – отива в университета, да изучава големите работи. Старият се занимава с дребни работи, които едва се виждат под микроскоп. Детето не се интересува от дребни неща; то се интересува от големи, велики неща. Следователно, естествено е желанието на младия да стане стар и на стария – да стане млад, но не е естествено човек да се стреми да носи земята на гърба си.

И на вас казвам: Докато се занимавате с големи работи, вие сте млади. Щом започнете да се занимавате с дребни работи, вие остарявате. Много естествено. Големите неща изискват много енергия, с която старият не разполага. Като изразходва много енергия, младият постепенно губи силата си и остарява. Старият, като не пилее енергията си, постепенно забогатява и се подмладява. Като знаете това, не питайте, защо човек остарява. Младият е градина, в която още нищо не е посято. Година след година градината се разхубавява: първата година изкопавате дупки за дърветата; втората година посаждате дърветата; третата година те се разлистват, започват да цъфтят и дават малко плод; четвъртата година плодовете се увеличават; петата и шестата година градината се посещава от деца, възрастни и стари, всички се интересуват от нея. Казвате: Тоя

човек е узрял вече, плодовете му са сладки и доброкачествени. За такъв човек се казва, че е влязъл в зряла възраст.

Като е дошъл на земята, човек трябва да има естествено разположение да учи. Много хора учат, но по неволя, по необходимост. Орачът оре земята, прави бразди, но по неволя. Като напусне ралото, не мисли вече за нивата. Той казва: Дотегна ми вече оранeто. Някои млади се намират в положението на орача: на нищо не се радват. Млади са, могат да работят, но очакват, бъдещето да им донесе нещо. Те мислят за големи работи, да посадят нещо, да израсте и да получат много плодове. Те не мислят, че с това ще остареят. Казваш: Ще свърша университет, ще получа докторат. Какво ще придобиеш с доктората? Каква разлика има между оня, който е свършил с докторат по философия и оня, който е свършил с титла „доктор по медицина?“ Според мене, всеки, който знае добре нещата, е доктор; който не ги знае добре, не може да бъде доктор. Ако всичко, което знаеш, не можеш да го използуваш, не си доктор. Да говориш за любовта, без да я прилагаш, това не е любов. Лесно се говори, мъчно се прилага. Лесно е за човека да кара кола, мъчно е за воловете, които теглят.

И тъй, тежестта на един предмет зависи от разстоянието на неговите частици от центъра. Колкото по-близо са частиците до центъра, толкова по-тежък става предметът. Ако два вола вървят успоредно и теглят една кола, и двата ще усещат еднаква тежест. Обаче, ако единият върви напред, а другият – назад, последният ще усеща по-голяма тежест, защото носи по-голям товар. Който върви напред, носи по-малък товар и живее по-дълго време; който остава назад, по-скоро умира – товарът му е голям. Двата вола трябва да вървят паралелно, в хармония, да пазят равновесие. Когато едното блюдо на везните се наклонява надолу, там тежестта е по-голяма. Когато блюдото се повдига, това показва, че теглото е по-леко от

грамовете. Щом двете блюда се уравновесят, тежестта в тях е еднаква. Това е закон, който има значение и във физичния, и в духовния живот. Докато сърцето и умът вървят успоредно, човек е в равновесие. Ако умът е напред, а сърцето назад, или сърцето напред, а умът назад, човек всякога страда. Така страдат и воловете. Ето защо, когато се самовъзпитавате, пазете равновесие между ума и сърцето си. Никога не измъчвайте ума и сърцето си. Ако умът върви напред, а сърцето остава назад, сърцето се мъчи; ако сърцето върви напред, а умът остава назад, умът се мъчи.

Мнозина имат лоши навици, от които мъчно се освобождават. Някой има навик да повдига лявото си рамо, друг – дясното, а трети – и двете си рамене. Като повдига само едното си рамо, човек иска да каже, че не се интересува от това, за което се говори. Като повдига и двете си рамене, той иска да каже, че нищо не знае за това, което се говори. Като повдига лявото си рамо, човек определя посоката на своето движение. Той се движи отляво към дясно, т. е. сърцето отива към ума. Когато повдига дясното си рамо, умът отива към сърцето. Човек трябва да се движи отляво към дясно, т. е. към ума. Когато умът слиза при сърцето, трябва да му даде нещо. Ако нищо не му дава, по-добре да не слиза при него. Защо синът отива при баща си? – Да вземе нещо. И сърцето отива при ума да получи нещо. Ако синът е чиновник, и отиде при баща си, дето остава повече време, отколкото е отпускът му, той бива глобяван. Така постъпва и природата. Тя дава на всеки човек толкова, колкото може да носи. Вземе ли повече, отколкото трябва, тя го глобява.

Какво трябва да правите със своите лоши навици? Ще кажете, че трябва да ги изкорените. Не е лесно да изкорениш един лош навик, който си придобил преди хиляди години. При това, природата не позволява да корениш нещата. Тя препоръчва на хората метода за присаждането. Лошият навик да се присажда с добър. Някое дете

обича да бърбори. Родителите забраняват на детето да бърбори. Така не се постига нищо. Те трябва да му съдействат да превърнат бърборенето в разумно говорене. От това дете може да стане добър оратор. Някой е недоволен от себе си, че се гневи, лесно кипва и се чуди, какво да направи, да не се гневи. Не е лошо да се гневиш, но енергията на гнева трябва да се впрегне на работа. Кой човек не кипва? Като турите тенджерата с млякото на огъня и не го свалите навреме, то непременно ще кипне. Трябва ли да постъпвате като циганина, който турил тенджерата с млякото на огъня и, като видял, че тя започнала да се пълни с мляко, той се качил на покрива и се помолил да се напълни цялата стая с мляко. Не желайте малкото благо, което природата ви е дала, да напълни цялата къща. Не очаквайте малкото знание да се превърне изведнъж в голямо. Това е немислимо. Ако искате малкото благо и малкото знание да станат изведнъж големи, ще изгубите и тях. Радвайте се на малките работи. Не желайте да имате повече, отколкото трябва. Радвай се на малката ябълка, която имаш. Силата на човека се крие в малките неща. Хората се радват на големите неща, но мъчно ги използуват. Каква полза имаш от голямата ябълка, от която не можеш да си откъснеш нито един плод? Обикаляш ябълката, поглеждаш нагоре, но плодовете ѝ не достигаш. Малките желания, малките потици дават сила на човека.

Сега, като говоря за лошите навици, имам пред вид работата, която предстои на човека. Всеки трябва да работи върху себе си, да се самовъзпитава. – Как ще се справим с гнева си? – Гневът е вътрешен пожар в човека. Как се справяш с пожара? Взимаш вода и гасиш. По същия начин ще се справиш и с гнева си. Ще изпиеш една чаша вода на глътки. Направи опит, да видиш, как се гаси огънят на гнева. Ако си неразположен, че някой те обидил, пий една чаша вода, и неразположението ще мине. Ако не направиш това, с години ще гориш от огъня на обидата. Цярът на обидата е една чаша вода.

Правете опити и, като се уверите в добрия резултат, тогава споделяйте и с другите. Всяка теория трябва да се опита и приложи. Докато не се опита, тя остава само хипотеза. За да се справиш с гнева и неразположението си, оглеждай се в огледало. Щом се разгневиш, погледни се в огледалото, да видиш, какъв си. Като се огледаш, или ще се възмутиш от себе си, или ще се засмееш.

Човек се стреми към красотата, всеки иска да бъде красив. Каква красота може да има в лицето на разгневения човек? Каква красота ще търсите в лицето на оня, който живее с отрицателни мисли и чувства? Достатъчно е да се види в огледалото, за да се ужаси от себе си. Като знаете това, не допущайте в ума и в сърцето си нищо отрицателно. Дръжте отрицателните мисли и чувства далеч от себе си. Дойдете ли до положителните мисли и чувства, оставете ги да влязат в ума и в сърцето ви, да ви облагородят. Ученият, добрият, разумният човек има особени, красиви черти. Казваш: И аз искам да бъда учен. – Можеш да бъдеш учен, но трябва да минеш през мъчнотиите и усилията, през които ученият е минал. Знанието не се добива както богатството. Можеш да станеш богат в един ден, но не и учен. Ще си купиш един лотариен билет и, ако билетът ти печели, веднага ставаш богат. Обаче, знанието се придобива постепенно. Ще учиш, ще работиш, и всеки ден ще прибавяш по малко към знанието си. Като знаеш това, радвай се на всеки учен човек. Щом работиш, и ти ще станеш като него. Срещаш един красив човек. Радвай се на красотата му. Ако работиш върху красотата, и ти ще станеш красив. – Искам да бъда добър. – И добър можеш да станеш. – Как се постига добротата? – Като работиш съзнателно върху себе си, да изработиш добра обхода към всички същества. Аз виждам доброто във вятъра, който вее; в реката, която тече; в зрелите плодове, в бистрите планински води, в изгряващото слънце. Това, което носи живот, е добро. Вода, която не

тече, не е добра; вятър, който не духа, не е добър; слънце, което не грее, не е добро.

Казвам: Всичко, което спъва доброто, е зло, не е на място. Мушиците, които развалят зрелите плодове, са зло за тях. Сланата, която попарва цветята, е зло за тях. Понякога и страхът спъва развитието на човека. Например, някой се страхува от течение. Като види отворен прозорец, той се страхува, че ще се простуди. В това отношение, той си внушава, че ще се простуди и, каквото каже, става. Мислиш, че ще се простудиш, и се простудяваш. Аз съм седял много пъти при отворен прозорец, но не съм се простудил. – Защо? – Не се страхувам от течение. Друг е въпросът, ако отиваш при лош човек. Прозорецът на неговата стая е отворен, ти можеш да се простудиш. Там става силно течение. Като те кани лош човек на гости, не му казвай, че е лош, но кажи: Не мога да дойда, простудявам се; в стаята ти има силно течение. По-добре ти ми ела на гости. Да кажеш на човека, че е лош, това не е изкуство. В какво се крие лошавината му? – Прозорецът е отворен, става течение в стаята му и, който влезе вътре, може да се простуди. Като остарееш и заболееш, трябва да има човек около тебе, да те наглежда. Това не е важно. Важно е да намериш оня елемент, който лекува и подмладява човека. Ако старият яде и мисли, как сладко е ял на млади години, никога не може да се подмлади. Яж като млад човек, за да се подмладиш. На младия казвам: Яж сладко, като млад, и не мисли за старостта. И детето не е доволно от това, което му се дава да яде. То иска повече ядене, отколкото може да изяде. Поглежда към чинията на дядо си и казва: Искам още ядене, колкото сте сипали на дядо. – Щом иска много ядене, детето ще стане като дядо си.

Като сте дошли на земята, всеки трябва да знае, с какъв капитал разполага, за да стане голям човек. Казваш: Голям човек съм. – С какъв капитал разполагаш? – Не зная. – Щом не знаеш, не си голям.

Голям е силният, разумният, добрият човек. Доброто подразбира узрял плод. Зрелият плод е добър, но и киселият е добър. Най-голямото добро е сладчината, а най-малкото добро е киселостта. Ще се движиш между сладкото и киселото, като граници на доброто. Само така ще помагаш на хората. Следователно, който иска да помага на хората, ще стане голям, всички да го видят. Друг начин за помагане е да станеш малък, никой да не те вижда. Не можеш ли да ставаш голям и малък, ти ще правиш грешки, за които само ще се извиняваш.

Какво правят хората като грешат? Извиняват се, че много бързат, че нямат време да постъпват, както трябва. Някой пише писмо, направи няколко грешки, изцапа го и казва, че бързал. Бързането не го извинява. Грешките показват, че е невежа. Ще напише думата „тело“ с просто „е“ и ще се извинява, че бързал, затова сгрешил. Каква разлика има между „е“ и „ѣ“? Буквата „ѣ“ е съставена от единица и от седморка. Тя е сатурнов знак. Когато Слънцето и Сатурн се съберат на едно място, те образуват „ѣ“. Главната буква „Е“ означава: всичко, каквото ми дадеш, ще го изям. Тая буква взима и не връща. Изучавайте буквите, да се домогвате до техния вътрешен смисъл. Само така ще разберете, че те не са произволно създадени. Виждате, че някои букви си приличат. Например, българското „п“ и френското „n“, българското „m“ и френското „m“. Чрез писане на буквите може да се определи характера на човека, да видите, де се крият грапавините и отклоненията в неговия живот. Както по почерка се определя характерът на човека, така и по тялото му могат да се правят кройки. На правото тяло лесно се правят кройки, но на изкривеното мъчно се крои. Някой човек държи едното си рамо нагоре, а другото – надолу. Добрият шивач попълва празнините, и тялото приема по-добра форма. Обаче, това е външно изправяне на тялото. Човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да изправи раменете си.

Изкуственото попълване е временно. Самовъзпитавайте се, да изправяте недостатъците на тялото си, с което ще изправите кривините и на своя характер.

В Америка някъде имало един владика, който държал главата си малко надясно. Всички свещеници от неговата епархия подражавали на владиката. Така и те придобили тоя навик. Друг проповедник имал обичай да повдига едното си рамо. Понеже бил известен като добър проповедник в епархията си, всички проповедници в същата епархия му подражавали. И те вдигали рамото си като него. Да вдигнеш едното си рамо само за момент, това е на място. красиво е. Обаче, да придобиеш навик, постоянно да вдигаш рамото си, това е неестествено, тягостно състояние. Това показва, че е нарушено равновесието в мозъка. Някой има навик да държи главата си надолу. Това показва, че мозъчните енергии в предната част на главата имат надмощие над останалите енергии. Предната част на главата натежава, и човек гледа повече към земята. Това не е правилно. Човек трябва да държи главата си права, нито нагоре, нито надолу. Като гледаш повече към земята, това показва, че държиш за нея и вярваш в нейните сили и енергии. Който вярва в земята, преждевременно остарява; който вярва в слънцето, той се подмладява. Като знаеш това, ходи по земята, без да уповаваш на нея.

Ако ме питате, какво нещо е земята, казвам: Земята е това, което прави човека стар. – Какво нещо е слънцето? – Това, което подмладява човека. Същевременно земята дава знание на човека, прави го учен. Слънцето дава на човека възможности и условия да приложи това знание. Думата „земя, зео“ означава взимане. Земята постоянно взима от човека, докато най-после той остарява. Слънцето постоянно дава, затова човек се подмладява. Коренът на думата „слънце“ е сол. Значи, слънцето осолява. Когато изгуби равновесието си, човек се осолява. Осоляването подмладява хората. То спира

процеса на разлагането. Солта играе важна роля и в духовния, и в умствения, и във физическия свят. Тя подържа навсякъде равновесието. Без нея нищо не се постига. Каквото е сцеплението за молекулите на веществото, такова е солта за мислите и чувствата. Ако количеството на солта в човешкия организъм е повече, отколкото трябва, необходимо е излишното количество да се изхвърли навън. Това става чрез изпотяване. Много сол спича нещата.

В живота хората си служат със сол и пипер. В психичния свят пиперът символизира гнева. Значи, гневливият човек има много пипер в себе си. За да се освободи от него, той трябва да го впрегне на работа. Щом се разгневиш, ще работиш. Обаче, животът не се заключава в гневене. Само 1/50 част от времето е определено за гнева. Ако вложиш повече от 1/50 гняв в живота си, ти нарушаваш неговата хармония. Ако половината от живота си се гневиш, ти си изложен на големи пожари. Ако много се гневиш, не съжалявай. Ако си мързелив, и за това не съжалявай. Ще дойде ден, когато ще работиш. Мързеливият почива, но трябва да знае, как да почива. **Тема №3** Извадете от днешната лекция кратко, научно резюме, което може да се напечата в списанието „Житно зърно.“ Ще пишете малко, но стегнато, в научна форма.

Като изучавате музика и пеене, направете разлика между сопран и бас. Според мене, сопран може да пее само оня, който слиза от слънцето към земята. Бас може да пее оня, който отива от земята към слънцето. Пътят на сопрана е обратен на тоя на баса. Тенорът има отношение към Юпитер, а алтът – към Венера. Съвременните хора не могат да пеят алт, както трябва. Тоя глас е останал назад. Днес има добри тенори, добри сопрани и басисти, но алтистите са слаби. – Защо? – Венера не им помага. Ако тенор пее песента „Давай, давай“, ще получите едно настроение; ако я пее сопран, настроението ще бъде друго. В песента, както е дадена, сопранът преобладава; алтът е

малко застъпен. В тая песен трябва да са застъпени Слънцето, Земята, Юпитер и Венера. Останалите планети – Меркурий, Сатурн и Марс могат да служат само като украшения. Те са на второ място.

Има песни, на които основният тон е на повишаване; на други – основният тон е на понижаване. Тонът на повишаването има отношение към ума, а тонът на понижаването – към сърцето, т. е. към долината на живота – място за работа и за обработване. Понижаването не подразбира скръб. Диезът е капитал, вложен в обръщение. Бемолът обработва тоя капитал. „Давай, давай.“ – Какво да даваш? – Всичко, което си взел от земята и от слънцето. Значи, каквото басът е взел от земята, да го даде. И каквото сопранът е взел от слънцето, да го даде. Като се срещнат силите на баса и на сопрана, те се допълват взаимно. Енергията на сърцето е енергия на баса, а на ума – енергия на сопрана. Умът и сърцето трябва да взимат участие в пеенето. С други думи казано: Любовта е енергия на сопрана, а обичта – на баса. Любовта е слънчева енергия, а обичта – земна. Като обичаш някого, ще му дадеш от благата на земята: ябълки, круши, сливи. Любовта дава всичко, каквото обещае. Тя не отлага нещата. Щом обещае нещо, още в същия момент го дава. Когато приемаш един пътник да нощува в дома ти, това е любов; щом го нахраниш, това е обич. Добрият прием иде от слънцето, а храната – от земята. Пътникът слуша песента на сопрана и на баса и благодари. Той излива своята благодарност чрез тенора си. Само оня пее тенор, който е пътувал дълго време, след което някой добър човек го приел в дома си, а друг го нахранил. Ако никой не те приеме и нагости, ще пееш алт. Ще се оплакваш и запитваш: Това ли е любов? Алтът показва, че приемът е бил лош. Затова се казва че алтът е изостанал назад в развитието си. И тъй, когато предавате слънчевата енергия добре, сопранът е добър; когато предавате земната енергия добре, басът е добър. Това значи, да се осмисли животът ви. Когато майката и

бащата приемат добре сина си, който иде от невидимия свят, той непременно ще пее тенор. Ако не го приемат добре, не може да пее тенор. Някога, в далечното минало, мъжът е предавал слънчевата енергия, а жената – земната. Мъжът е пял сопран. Сега е точно обратно; мъжът предава земната енергия и пее бас, а жената предава слънчевата енергия и пее сопран. Като знаете това, учете ума си да пее сопран, сърцето си – да пее бас, волята си – да пее тенор, а тялото си – алт.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

2. Лекция от Учителя, държана на 15 октомври, 1943 г. София.– Изгрев.

ПРИМИ В МУЗИКАТА

Прочете се резюме на миналата лекция.

Има неща в живота, от които човек не се интересува. Има неща, които го интересуват. – Кои неща го интересуват? – Които са близо до него. Например, всеки се интересува от здравето си. То е близо до него. Кой е методът за поддържане на здравето? Какво представлява здравето? То е капитал, вложен в банката. Ако всеки ден изразходваш определения за това време капитал, без да внасяш нещо, ти ще фалираш; ако всеки ден внасяш по нещо, капиталът ти ще се увеличи, т.е. здравето ти ще се укрепи. Като знаеш това, не се чуди, защо, след като си бил здрав, заболяваш. Мнозина изразходват капитала си, без да внасят нещо в банката и незабелязано губят здравето си. Мислите ли, че здравето може да дойде отвън, без да го поддържате? Парите сами не идват. Щом се теглят пари от касата, непременно трябва и да се внасят. Който вади пари от касата, трябва да бъде разумен. Разумно ще тегли и разумно ще внася. Ако всеки ден не внасяш в здравната банка, ще се разболееш. Ако всеки ден не учиш, не можеш да станеш учен. Ако всеки ден не четеш, нищо няма да придобиеш. Ако всеки ден не пееш, никакъв певец не може да станеш. Ако всеки ден решаваш по една задача, не може да станеш математик.

Като пяхте песента „Фир – фюр – фен“, какво забелязахте? С кой тон започва? – С „ре“. Този тон е прима в тази песен. Първата прима е осмина; втората е шестнадесетина. Какво нещо е примата? Ако се отнася за човека, как ще обясните примата? – Човек, който се занимава само със себе си. Той внася в касата си от спечелените капитал. Първата осминка е вложеният капитал в началото; втората осминка е спечеленият капитал, прибавен към първия. Значи,

осминка ще внесеш, шестнадесетинка ще извадиш. Това е тълкуване на примата в музиката. Музикантите не са дошли още до това тълкуване. Примата има и друго тълкуване. Според мене, най-малкото благо, което можеш да опиташ в даден момент, е прима. Първата хапка хляб, която изяждаш, е прима. Обаче, целият хляб не може да бъде прима. Той може да бъде терца, кварта, квинта, но не прима. Примата е начало на нещата. Започнеш ли една работа, изходна точка ще ти бъде примата – най-малката величина. Това, именно, хората не обичат. Те предпочитат големите величини пред малките. Повечето хора започват с терца, с кварта или с квинта. Примата е единицата, секундата е двойката, терцата – тройката, квартата – четворката. Всеки трябва да знае, с единица ли започва живота си, или с двойка. Единицата е Слънцето, с което започва животът. Двойката е Луната. Ако започваш с двойка, т.е. с Луната, скоро ще фалираш. Болният е фалирал търговец. Може ли той да върти търговия? Може ли болният бакалин да услужва на клиентите си? Като влизат в дюкяна му, той им казва: Вземете си, каквато стока искате, претеглете я и си платете. Колко от тях могат сами да си услужат? За интерес мнозина ще искат сами да си услужат. Те ще вземат повече, отколкото ще платят.

Казвам: Всички неща в живота започват с прима. Дишането, гледането започват с прима. Коя е примата във „Фир – фюр – фен“? – Ре. След тази нота идва „сол“, прескача терцата „фа“. Защо е така? Сол представлява ученик, който отива на училище да учи, т. е. да цъфне. Баща му печели, а той учи. Ако след „ре“ идваше „фа“, работата щеше да бъде материална. Всъщност, ученикът не се интересува от материални работи. Той не е чирак. Някой иска да блесне изведнъж, да се прослави бързо. – Това е слугуване, това е борба. Ти се бориш на арената, искаш да свалиш някого на земята, да кажат, че си силен човек. Можеш ли събориш един-двама – това нищо не значи. Утре ще

излезе някой по-силен, ще те търколи на земята. Това значи, да започнеш с чест, да свършиш с безчестие. Не се бори на арената, където можеш да победиш, но можеш и да бъдеш победен. Където побеждаваш, там могат да те победят; където печелиш, там и губиш. Не търси богатство, не търси и сиромашия. Какво трябва да търсиш? – Живота. Казваш: В живота има смърт. Обаче, животът никога не умира. Като изгубиш живота, ти намираш смъртта. Това показва, че животът е единен. Той никога не умира. Както светлината не се губи и не се прекъсва, така и животът не се губи. Токът, течението на светлината се прекъсва, но тя никога не се прекъсва, нито се губи. Хората се стремят към много знания. Казвам: Стремете се към малко знания, но сигурни. Защо трябва да се осигуряваш за 20 години? Само длъжникът иска да се осигурява. Той задлъжнял на много хора и мисли само за осигуряване. Смешно е това. Като се нахраниш добре, мислиш ли за осигуряване? Щом ядеш, ти си осигурен. Приеми с благодарност това, което Бог ти е дал, и не мисли за бъдещето.

Защо да не мисля? – Много просто. Ученикът, който отива на училище, мисли ли за програмата, за работата на учителите? Те нареждат програмата, те създават реда и порядъка в училището, а ти трябва само да учиш. Казваш: Животът не е добър. – Това е все едно, да следваш университет и да казваш, че той нищо не струва. Не се произнасяй за университета. Той е добре поставен, но ако има нещо несъгласно, нехармонично, причината е в тебе, а не в университета. Някой вземе цигулката, качи се на сцената, иска да свири, но нищо не излиза. – Защо? – Не знае да свири. Той казва, че салонът не бил добре отоплен, че публиката не го разбирала. Възможно е, случва се салонът да не е отоплен; случва се и публиката да не разбира от музика, но главната причина е в него – не знае да свири. Мислиш, че знаеш известен предмет. Опитай се, провери се, доколко го знаеш. Помоли приятеля си, първо той да те изпита, а после професорът. Ако

не си доволен от този приятел, извикай втори, трети, и ако ги задоволиш, ти ще издържиш добре изпита си и пред професора. Ти не си издържал изпита пред тримата си приятели, а бързаш да се явиш пред професора си. Да, но професорът те скъсва и казва, че нищо не знаеш.

Оплакваш се, че не можеш да пееш. – Много естествено, пил си студена вода или студено вино, ял си люта чушка. Щом искаш да пееш, ще пиеш гореща вода. Разгневиш се и не можеш да пееш. Ще се възпитаваш да не се гневиш; ако не можеш, ще впрягаш гнева на работа. Няма да ядеш нищо люто. Ако ядеш лютиви неща, все едно, че се караш с хората, Сладките храни подразбират добри, правилни отношения между хората. Който не може да се разговаря с клетките на своя ларинкс, не е певец. Добрият певец се разговаря с клетките на своя ларинкс. Те го обичат, и той ги обича. Тази взаимна любов дава условия за пеене. Не го ли обичат, те не го слушат, и той не може да пее. Всъщност, певецът не пее, но клетките на ларинкса му пеят. Той заповядва, а те слушат и изпълняват заповедта му. Певецът внася капитала в гърлото си, а клетките на неговата ципица се подчиняват на заповедите му. Певецът зависи първо от гърлото си. После умът, сърцето и душата идват да му помагат. Ако и те не вземат участие, никакъв певец не можеш да станеш. Докато се поставяш като генерал и само заповядваш, никой няма да те слуша. Ти ще застанеш в положението на слуга и смирено ще се обърнеш към ума, сърцето и душата си, да ти помогнат, да вземат участие в пеенето. Човек трябва да знае, кога да бъде генерал и кога – слуга. Той трябва да разбира причините на нещастията, да знае, защо го сполетяват.

Преди години дойде при мене една майка да се оплаква, че детето ѝ било на умиране. Казах ѝ да отиде при някой лекар. Тя отказа да търси лекар, под предлог, че имала друго дете, което умряло в ръцете на лекаря – страхувала се от лекари. Питам я: От какво страда

детето ти? – Не зная. – Колко голямо е то? – На шест месеца. – Да не си му дала да яде нещо мъчносмилаемо? – Дадох му само една ябълка, нищо друго. – Ябълката, именно, е причината. Детето е малко, няма зъби, не може да яде ябълка. То ръфало по малко ябълката, докато я изяло. Ще му дадеш да пие малко майчини листа. След няколко часа детето беше здраво.

Много хора страдат като детето, но не знаят причината за това. Те ядат твърди, мъчносмилаеми храни и после търсят лекар да ми помогне. – Как ще си помогнат? Ще вземат малко майчини листа, да се пречисти стомахът им. Като не знаете причината на страданията, казвате, че не ви върви. – Защо не вървят работите ви? Трябва да накарате това, което не върви, да тръгне. Искаш да бъдеш весел, разположен, но сърцето ти не върви. Искаш да мислиш право, умът ти не върви, занимава се със странични работи. Какво трябва да правиш, когато умът ти не работи? – Ще търпиш. – Търпя. – Търпиш, но същевременно се безпокоиш. Това не е търпение. За да вървят работите ти, както трябва, нужно е търпение и самообладание.

Един английски лорд и един руски княз се срещнали в Лондон в една тясна уличка. Кабриолетите им не могли да се разминат. Те спрели на местата си и мислели, какво да направят, за да продължат пътя си. По едно време лордът извадил вестник „Таймс“ и спокойно започнал да чете. След това руският княз изпратил слугата си до лорда да поиска вестника, и той да го прочете. И двамата проявили самообладание и търпение. Кой от тях има по-голямо самообладание? Най-после им дошла идеята да разменят кабриолетите си и така да продължат своя път.

Сега се явява въпросът, кой кабриолет е по-хубав и по-скъп – на лорда, или на княза. Когато те вадят от океана, ще питаш ли, с каква лодка ще те вадят – с моторна или с обикновена. Важно е да излезеш на брега, вън от опасността, а каква ще бъде лодката, не е важно.

За тебе е важно онова чувство или онази мисъл, която може да те спаси. Колко е голяма мисълта, колко е велико чувството, не е важно. Казваш, че не си добър човек. В какво се заключава твоята лошавина? Какво нямаш? Ум ли нямаш, сърце ли нямаш, душа ли нямаш или дух нямаш? Ти не си добър, защото не слушаш гласа на духа си; не си добър, защото не слушаш душата, ума и сърцето си. – Какво трябва да правя, за да стана добър? – Да слушаш ума, сърцето, душата и духа си. Каквото ти кажат, трябва да го изпълниш. Мъчно можеш да накараш бащата да слуша сина си. Ако синът даде някакъв съвет на бащата, последният махне с ръка и казва: Не говори! – Защо бащата не иска да слуша сина си? – Утвърден е вече. Той е човек с утвърдени възгледи.

Един баща завел своето десетгодишно дете на едно от съживителните събрания. Детето забелязало, че всички пеят и се молят, само баща му не пее. То запитало: Татко, защо не пееш? – Утвърдих се вече. Детето разбрало, че бащата не се нуждае вече от нищо. Един ден бащата впрегнал кабриолета и взел детето си да направят една разходка. Качил се на кабриолета, взел юздите в ръцете си и замахнал с камшика към коня, да потегли. Конят не мърдал от мястото си. Детето казало: Татко, конят се утвърди, не иска да върви.

Казвам: Не е добре човек да се утвърдява. В утвърдяването има нещо опасно. В нищо не се утвърдявай. В такъв случай, ти придобиваш навици, от които мъчно можеш да се освободиш. Преди години наблюдавах един интересен случай по шосето, което води за Изгрев. Вървя нагоре, виждам един файтон се спрял. Слизат от него един полковник със своя войник. И двамата се чудят, защо конят не върви. Единият кон потегля напред, другият не иска да върви: назад се връща, но напред не тръгва. Качва се само войникът, конят тръгва напред. Полковникът достига файтона и се качва вътре, но конят веднага спира, не иска да върви. Това ставаше тъкмо на най-високата

част на шосето. Слизат и двамата, водят коня. Качва се полковникът, конят веднага спира. Качва се войникът, конят тръгва. Полковникът казва на войника: Карай напред, аз ще вървя пеш. Ще ме запитате, коя е причината за това. Много обяснения могат да се дадат. Ще кажете, че полковникът трябва да върви пеш. И това е възможно. Няма да ви обяснявам психологически този факт, но ще ви дам едно приблизително обяснение. Мислите ли, че конят, който яздите, ще върви напред, ако теглите гема му назад? Конят ще спре, няма да ви слуша. На същото основание, намирам, че полковникът тегли гема на коня назад, затова той му се противопоставя. Конят си казва: Този полковник, който тегли гема назад, не може да се вози на файтон. Следователно, ако искаш конят ти да върви напред, трябва да пуснеш гема, да бъде свободен. Ако трябва да му дадеш направление, ще дръпнеш гема малко напред.

Едно лято пътувах за Варна. Трябваше да минем през една река. Обаче, този ден валя силен дъжд и покри моста с вода, на височина 25–30 сантиметра. Пеш не можеше да се минава. Намерих един каруцар, който минаваше за опитен. Казах му: Като дойдеш до реката, ще пуснеш гема на коня свободно да върви. С краката си той ще опита пътя и ще избере най-плиткото място. Каруцарят не ме послуша. Удари коня с камшика, дръпна гема, и каруцата тръгна. Още в началото затънахме. След това трябваше да се връщаме назад, но с големи материални загуби за каруцаря. Той каза: Ще се опитам още веднъж, но този път ще те послушам. Пусна гема на коня и го остави свободен. Конят тръгна към моста, опита пътя с краката си, и минахме благополучно.

Често хората казват за растенията и дърветата, че са неразумни същества. Разумно е плодното дърво, защото дава сладки, вкусни плодове. Разумно е цветето, което цъфти и разнася благоуханието си надалеч. Разумна ли е грамофонната плоча, на която се свири една

хубава симфония? Според мене, разумен е оня, който направил плочата, но не и самата плоча. – Защо слушаш грамофонни плочи? – Слушам ги заради оня, който ги направил. Казваш, че нямаш мозък, или че мозъкът ти не мисли правилно. Вярвай в разумността на своя мозък. Като вярваш в него, ти ще вярваш и в Оня, Който го е създал. За да чуеш силна хубава песен на плочата, трябва да знаеш, как да я поставиш и как да я навиеш. Следователно трябва да знаеш, как да възприемаш Божествените мисли и как да ги предаваш. Отсега нататък трябва да изучаваш това изкуство. Не е лесна работа да се занимаваш с мозъка си. В него има най-малко 50 плочи: една от тях е плоча на разсъждението, друга – плоча на историческата памет, трета – плоча на веселието, смеха и активността на човека и др. Виждаш някой човек скача, вика, играе. Казваш: Това проявление не подхожда на човек с религиозно разположение. – Кой е виновен за това? Защо не туриш религиозна плоча? Турил си плочата на веселието, и човекът започва да се весели и играе. Има плоча на радостта, но има плоча и на скръбта. Ако искаш да бъдеш радостен, ще туриш плочата на радостта; ако искаш да бъдеш тъжен, ще туриш плочата на скръбта. Какво ще кажете за новата песен „Аз ще се подмладя“? Къде е примата в нея? С какво започва тя? Според мене, откъдето и да започнете, с какъвто тон и да започнете, все е прима, защото се отнася за подмладяването. Пеете тази песен и се радвате. Обаче, радостта ви може лесно да се изгуби. Една малка причина може да отнеме радостта ви. Достатъчно е да мине край вас една дама, напарфюмирана с парфюм, който не обичате. Парфюмът съответства на нейните мисли и чувства, но не и на вашите. Това разногласие внася чужд елемент в радостта ви и вие ставате замислен, неразположен. Някога сте тъжен, неразположен, но тъгата ви може да се превърне в радост. Достатъчно е да срещнете една млада, красива мома, която харесвате. Нейният парфюм съответства на вашето

настроение, и скръбта ви изчезва. Вие обичате миризмата на нейния парфюм. Когато си в хармония с даден човек, ти харесваш всичко негово: и яденето, и облеклото му. Ако не си в хармония с него, нищо не му харесваш. Минаваш край едно цвете, харесваш го, разположен си. Между тебе и него има хармония. Минаваш край друго цвете, не го харесваш. То не е в хармония с тебе. Ставаш сутрин от сън, излизаш на двора, приятно ти е. Между тебе и деня има известно съгласие. Друг ден ставаш рано, излизаш навън, но не си доволен от деня – не си в хармония с него. Има дни, с които си в хармония; има дни, с които не си в хармония.

И така, стремете се към хармонията в живота, както музикантът се стреми към хармонията в музиката. Понякога музикантите поставят паузи в произведенията си. В природата обаче, паузи не съществуват. Когато не чуваш гласа на природата, тогава се явява пауза. Гласът непрекъснато се разнася, но отвреме-навреме ти не го чуваш. Ако се свири зад планината, ще чуваш ли тази музика? Прекъсването на музиката е само за оня, който не я чува. Може би тази пауза е само за него. Един писател пише и туря многоточие. Това е неговата пауза. Какво означават тези точки? Първата точка означава: Свърших работата си със Слънцето. Втората точка: Ще имам работа с Луната. Третата точка: Ще имам работа с Юпитер. Четвъртата точка: Ще имам работа със Земята. Петата: Ще имам работа с Меркурий. Трябва ли да се смущаваш, ако се занимаваш с планетите? Първата точка показва, че човек се занимава първо със себе си. Останалите точки трябва да му служат. Той е полковник, а останалите хора – редници. Колкото повече точки туря, толкова по-висок е чинът му. Една точка отговаря на поручик, две точки – на капитан, три – на майор, четири – на полковник, пет – на генерал.

Казвам: Когато иска да скрие някои неща от човека, природата ги прави дребни, микроскопични. Така тя ни изпитва, да разбере,

обичаме ли малките неща. Щом пожелае да ги открие на хората, тя ги прави големи. Ако са близо до очите ви, големите работи не правят впечатление. За да се видят и използват добре, те трябва да се отдалечат малко. Големите работи са голям товар, а малките работи – малък товар. Тази е причината, че понякога се усещаш тежък, а понякога – лек. Аероплан, който тежи десет тона, олеква в пространството, защото моторът се движи. Щом моторът престане да се движи, аеропланът става тежък и пада на земята. Значи, докато нашият мотор се движи, ние олекваме. Щом престане да се движи, ние ставаме тежки. – Кой е моторът на човека? – Сърцето. – Кой го направлява? – Умът. Ако сърцето и умът не работят, аеропланът ще остане на земята – никой не може да го вдигне.

Казвам: Нека вашият мотор работи, да придобивате знания и опитности, да не останете малко, неопитно дете. Каква е разликата между детето, което постъпва в първи клас, и студентът, който завършва университет? Разликата се заключава в знанието: детето едва започва да учи буквите и числата, а студентът ги знае, той прави вече разумни съчетания между едните и другите. Детето изучава качествено и количествено нещата, а студентът прониква в техните отношения. Детето не е проявило своите възможности, а студентът ги е проявил. Детето казва: Това не мога да направя. Студентът го прави. Не казвай, че има невъзможни неща в живота. – Защо? – Защото невъзможното днес става възможно утре. Не мисли, че нещата са невъзможни. Ако мислиш така, ще обремениш ума си и ще го лишиш от възможността да се прояви. Не мисли, че не разбираш нещата. Това, което днес не разбираш, утре ще го разбереш.

Казваш: Това не разбирам, онова не разбирам. После се чувстваш огорчен, мислиш, че хората уронват достойнството ти. Ти сам казваш, че не разбираш нещата. Щом мислиш така, и другите ще мислят като тебе. Ето защо, каже ли някой, че не разбираш нещо, кажи: Не го

разбирам, защото не съм работил в това направление. Ще започна да работя и ще го разбера. Днес не можеш да караш автомобил, не можеш да свириш, да рисуваш, но ще започнеш да учиш и ще постигнеш това, което не си знаел. Докато си малко дете, не можеш да вдигаш голям товар. Щом пораснеш, ще го вдигаш. Слаб си, не можеш да носиш тежести. Щом се засилиш, ще ги носиш. Може ли мухата да носи десет килограма тежест? Така че, ако си дете, не мисли, че си невежа. Знай, че ще пораснеш и ще носиш големи тежести.

Помни: По отношение на природата, ти си малко, невръстно дете. Ако не можеш да разрешиш един въпрос, не се обезсърчавай. Ти ще пораснеш, ще станеш голям човек и ще разрешиш този въпрос. Ако разбираш въпросите на живота, голям си; ако не ги разбираш, дете си. Признай факта и върви напред. Не казвай, че си невежа или простак. Казват за някого, че е недодялано дърво. Какво щеше да стане с плодните дървета, ако са одялани? Не казвай на човека, че е невежа, но му кажи, че е хубава семка, посята не на място. Извади я оттам и я посей, където трябва. Като се посади на добро място, тя ще израсте и след време ще даде хубави плодове. Тогава ще стане одялано дърво.

Под „недодялано дърво“ разбирам незавършена работа. Под „недодялано дърво“ разбирам семка, посадена в добра почва, но още неразвита, неизрасла. Като се развие и израсте, ще даде плод. За да не останеш недодялано дърво, ще посаждаш мислите и чувствата си, ще ги обработваш, докато дадат плод. Ще учиш, ще пишеш, докато се одялаш. Някой започва да пише с едри букви и завършва с дребни. Той е в началото щедър, накрая економист. Хората започват да икономисват, когато се намерят пред мъчнотии.

Един американски търговец, милионер, решил да съкрати бюджета си. Мислил, лутал се, не знае кое перо да съкрати. Да съкрати

едно перо не може, нужно му е; да съкрати друго перо, пак не може. Така минали десет години, и той не могъл да съкрати нито едно перо, Един ден се изненадал, случило се, че изгубил половината от капитала си. Той веднага решил, кои пера може да съкрати. В един момент той намалил бюджета си.

Казвам: Докато разполагате с всичкия си капитал, вие не можете да съкратите бюджета си. Щом изгубите част от капитала си, веднага виждате, кои пера не са ви нужни. Докато си здрав и не страдаш, не слушаш гласа на природата. Наложи ли ти едно страдание, ти започваш да се вслушваш в нейните думи. Тя казва: Не яж тази храна. – Здрав е стомахът ми, ще ям. Щом те заболи стомахът, ти започваш да се огъваш, отказваш се от това ядене.

Двама богаташи се разговаряли в трамвая. Единият казал: Обичам млякото, но лекарят ми забрани да пия. – Не го слушай, пий и не се страхувай. – Стомахът ми не го понася. – Това е друг въпрос. Значи, стомахът дава свобода да пиеш мляко; стомахът те ограничава да пиеш мляко. Ако причината е външна, може да не слушаш лекаря; ако причината е вътрешна, не може да не го слушаш. Стомахът ти налага да слушаш лекаря и да изпълняваш наредбите му. Внасяй в стомаха си такава храна, каквато той иска. Внасяй в дробовете си такъв въздух, какъвто те искат. Внасяй в ума си такива мисли, каквито той иска. Внасяй в сърцето си такива чувства, каквито то иска.

И така, прави това, което душата ти иска. – Защо? – Защото душата иска само това, което има отношение към ума, сърцето и волята на човека. Това е благо не само за отделния човек, но и за неговите близки. Душата иска само това, което поддържа светлината на ума, топлината на сърцето и силата на волята.

Изпейте песента „Аз ще се подмладя“.

Запишете си следното правило: Никога не отказвай да направиш най-малката услуга на кое и да е същество.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

3. Лекция от Учителя, държана на 22-ри октомври, 1943 г., София – Изгрев.

МЛАД И СТАР

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Като правите упражнения, трябва да изучавате движенията. Всяко движение съответства на една музикална форма. Всяка музикална форма съответства на един поетичен израз. Всеки израз на речта съответства на някаква проява на разума. Като знаете това, правете упражненията бавно, спокойно. При дишането вие правите бързи движения. Всъщност, колкото време употребявате за движението при вдишване, толкова трябва да употребявате и за движението при издишване. Не гледайте на движенията като на проста работа. Казвате, че упражненията са само за младите. Не е така. Всеки трябва да се упражнява – и младият, и старият.

Сега вие минавате за млади, но не знаете, какво представлява младият. Старите не знаят, какво представлява старият. В това незнание се заключава грешката на младите и на старите. Младият не знае, защо е млад; и старият не знае, защо е стар. Ако младият не може да стане стар, нищо не е придобил; ако старият не може да стане млад, и той нищо не е придобил. Ако си млад, трябва да се проявиш, да потекат през тебе всички Божествени енергии. И докато си млад, ще сееш Божествените семена. Не сееш ли, на старини ще станеш последен бедняк. Сей на младини, за да се ползваш на старини от плода на дърветата. Сей житото на младини, за да израсте и даде плод. Всички семена, които съществуват в природата, са скрити в младия. Той трябва само да ги посее. Старият ще прояви това, което младият е посял, т.е. ще даде плод. Следователно, ако младият не сее, а старият не ражда, и двамата са фалирали. Това не е само теория, но действителност. Без сеене и без раждане животът няма смисъл.

Казваш: Остарях и нищо не придобих. – Защо не придоби нищо? Защото на младини не си сял. Щом на младини не си сял, на старини нищо не можеш да пожънеш. Ако и двамата са работили, старият ще даде капитала си на младия, а младият ще даде своя капитал на стария. Това значи правилна обмяна между младия и стария. Тази е причината, че старият обича младия, и младият обича стария. Връзката между младия и стария е Божествена и непреривна. Съзнанието на стария се различава от съзнанието на младия, но, въпреки това, връзката им е непреривна.

И така, младият да сее, старият да ражда и жъне плодове. Щом се събудиш от сън, като стар или млад, не скачай изведнъж. Отвори очите си и две-три минути помисли, какво трябва да направиш. Каквото ти дойде на ума, веднага го направи. Защо скачаш? Мечка ли те гони? Защо се стряскаш? Пътят ти е равен, няма да паднеш. Ти си сънувал, че мечка те гони, или че ще паднеш. Това са фиктивни неща. Ти търсиш някой да те пази. Ако дойде такъв човек, той трябва да те пази добре. Той трябва да носи в ръката си меч, а на главата си шлем. Така е било едно време. Днес адвокатът защитава. Той не носи меч, нито някакво модерно оръжие. Той защитава с думи. Според мене, обвиняемият трябва сам да си каже истината пред съдията. Като го изслуша, адвокатът трябва да каже: Господин съдия, обвиняемият е честен човек. Той призна престъплението си. Аз потвърждавам, че думите му са верни. Съдията изслушва и двамата и се произнася за грешката на обвиняемия. Понякога грешката е малка, а понякога – голяма. Често хората правят пакости с цигарата си. Някой пуши за удоволствие, но, по невнимание, може да запали или своята плевня, или тази на съседа си. Той трябва първо да изгаси цигарата си, а после да влезе в плевнята.

Често във вас се явява недоволство, което причинява големи пакости. Понеже не го загасвате навреме, то произвежда огън, от

който с години не можете да се освободите. Една малка главня изгаря цялата къща. За да се направи отново, нужни са не само пари, но и материали. Колко време се изисква, докато спечелиш тези пари? Знаете ли, колко мъчно се възстановява доброто разположение, което сте имали? Някой ти казва: Не си културен, не си просветен човек. Ти веднага се обиждаш. Кое е обидното в думите „не си просветен човек“? Аз мога да обясня геометрически, защо човек се обижда. Вземам две затворени криви линии: едната е правилна, и всичките ѝ точки са еднакво отдалечени от централната; тази крива линия е окръжността. Другата крива линия е неправилна, всичките ѝ точки не са еднакво отдалечени от централната.

Следователно, когато някои мисли не са еднакво отдалечени от човешкия разум или от човешкото съзнание, те са неправилни. За да начертаете окръжност, всички мисли трябва да имат еднакво отношение към центъра. Всяка мисъл отива по даден радиус до центъра. Какво представлява радиусът? – Разстоянието от центъра, т.е. от съзнанието до коя и да е точка на окръжността. Думата „радиус“ е съставена от думите „рад“ и „съм“, което означава доволен съм. За да бъдеш доволен от едно плодно дърво, непременно трябва да си взел нещо от него. Доволен си, когато слънцето изгрява, понеже си взел нещо от него. Ти си още по-доволен, ако можеш правилно да приемеш енергиите, които излизат от слънцето, и част от тях да предадеш. Например, като изгрее слънцето, вие поставяте гърба си на него, но лъчите, които аз ще приема, се отличават от лъчите, които вие приемате. – Защо? – Защото тези лъчи не идват от една и съща плоскост, или от един и същ център. Всеки човек може да приеме светлината; важно е, какво ще внесе тази светлина в него. За да се ползвате от благата на живота, още на младини трябва да посаждате в съзнанието си хубави семена, красиви идеали. Съзнанието е нива, в

която можете да садите. Един ден тези семена ще израстат и ще дадат добри плодове.

Като пеете, вслушвайте се в тоновете, да видите, какви качества съдържат те. Така ще разберете и формата на всяка песен. Например, песента „Изгрява слънцето“ е дадена в най-проста и достъпна форма. По-проста форма от нея няма. Тази песен може да бъде дадена в различни форми, но аз я дадох в най-достъпна форма. Тя започва с тона „си“, който означава приготвяне за някаква работа. Всеки тон е семе, което трябва да се посее, за да се прояви. И мисълта е семе, което трябва да се посади в съзнанието, да израсте и да прояви своите качества. Музиката е метод, чрез който нещата израстват. Наблюдавайте бързината, с която слънцето изгрява, и направете изчисление. Всяко живо нещо има пулс, ритъм. И слънцето, като живо същество, има свой ритъм. Той се забелязва в първия лъч на изгряващото слънце. Ако попаднете в ритъма на слънцето, ще изпитате голяма радост в душата си; съзнанието ви ще просветне. От „си“ до „ре“ в песента има малка терца, която внася разположение в човешкия дух. (Учителят пее „Изгрява слънцето“ на друга мелодия). В тази мелодия няма динамика. Обаче, формата, която ви дадох, е ценна в това отношение, че предизвиква събуждане на съзнанието. Пейте така, че сами да бъдете доволни. Дръжте в ума си мисълта да възприемете най-малкото нещо от слънцето. Не се лакомете за много. За вас е важно да получите нещо, колкото и да е малко то. Започвате с тона „си“, после взимате „ре“ два пъти. Второто „ре“ произвежда движение. Важно е това, което приемате от песента, да го оформите в съзнанието си. Първата терца в тази песен представя перпендикуляр.

Като ученици, вие пеете песента „Изгрява слънцето“ и намирате, че има смисъл да се пее за слънцето. Как би я изпял българинът вън от школата? Той никога не е мислил, че трябва да се пее на слънцето. (*Учителят пее втората част на песента „Сила жива“ на друга*

мелодия). В думите „зум-ме-зум“ – „зум“ представя затворен интервал. Значи, песента започва със затворен интервал, който накрая се отваря. Всяко същество, от което искаш да вземеш нещо, е затворен интервал. Не е лошо това, но трябва да намериш начин, как да използуваш приетото. Ако имаш знание, което не можеш да употребиш, то е затворен интервал. Младият започва със затворен интервал и посажда семената. Старият започва с отворен интервал – дава плодове. Това, което младият посажда, старият го обработва. Младият започва със затворен интервал и завършва с отворен; старият започва с отворен интервал и завършва със затворен.

Като влизаш вкъщи и затваряш вратата. Това означава затворен интервал; като излизаш навън, ти оставяш вратата отворена – това е отворен интервал. Старият влиза вътре и започва да учи. Младият излиза навън, отива на нивата и започва да сее. Той посажда затворените интервали в земята. За младия къщата е празна, а външният свят пълен. За стария светът е празен, къщата – пълна. – Какво ще правя, като остарея? – Ще учиш философията на затворените интервали. Като млад, ще учиш философията на отворените интервали. Така ти излизаш от затвореното съзнание, от невежеството и придобиваш знание. Невежеството е затворен интервал. Ще правиш опити да го отвориш, докато се просветиш вътрешно. Не можеш да пееш дадена песен – това е затворен интервал. Щом я научиш, това е отворен интервал. Човек се учи да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Това са отворени и затворени интервали. Отворените и затворените интервали на обикновен език означават влизане и излизане от живота. Човек първо влиза в живота, а после излиза.

Изпейте песента „Аз ще се подмладя.“ Тя започва от „ла“. Старият пее, защото иска да се подмлади. Той изучава закона на затворените интервали. В миналото музиката е била затворена. Тя

била достъпна за малцина. Днес е достояние на всички, които се стремят към нея. Сегашната музика се предава добре. Тя се ползва от методите на миналото плюс новото, което носи в себе си. Бъдещата музика ще използва сегашните методи плюс новото, което тя носи. Динамиката се предава лесно чрез музиката, но мъчно се предават нежните, фини чувства. Как ще предаваш музикално светлината? Да предаваш светлината чрез музика, това значи, да съчетаваш тоновете така, че да се произведе светлина. От съчетанието на няколко тона може да се образува и топлина, и динамика. Най-лесно се произвежда динамиката. Дойде ли до топлината и светлината, там музиката спира. В това направление музикантите има още много да учат. Първото условие за произвеждане тоновете на светлината и топлината е вдъхновението. Музикантът трябва да бъде вдъхновен и абсолютно здрав. Може ли да бъде певец онзи, който страда от гърло? Може ли да бъде цигулар онзи, който има счупена ръка?

Като изучавате музиката, вие дохождате до трептенията на тоновете. Всеки тон има определено число трептения, според ключа на гамата. Например, „до“ има определени трептения; „ре“ също има определени трептения. Естественият, т.е. основният тон, от който започвате, има 256 трептения. Едната половина от тези трептения са положителни, а другата – отрицателни. Едната половина представя планински върхове, а другата – долини, които могат да се обработват и превърнат в красиви плодни градини. Казваш: Сърцето ми трепти. – Голямо богатство се крие в трептенията на сърцето. Всяко трептение се състои от много точки, линии, плоскости, сфери. Всичко това трябва да се изучава. Казваш: Имам трепет, сърцето ми трепти. Това показва, че си в затворена стая, на тъмно. Трепетът ще те изведе навън, на светло, в широкия свят. Там ще видиш много неща: едни ще те задоволят, други няма да те задоволят. Ти искаш да задържиш в себе си това, което те задоволява. Следователно, като имаш трепет, ще

излезеш навън, на светло; няма да седиш в тъмната стая, като затворник. Докато седиш в тъмната стая, не можеш да изразиш своя трепет. Той подразбира вътрешен подтик. Човек иска да излезе от своето пасивно състояние, да стане активен. Седиш в стаята си отпаднал, остарял. Излез навън, в широкия Божествен свят, който носи благата на живота. Казваш: Не чувствам никаква радост. – Затворен си в съзнанието си. – Какво да правя? – Моли се да дойде един ангел отвън, да снеме веригите на краката ти, да отвори вратата да излезеш навън. Така стана с апостол Петър. Ангел Господен влезе в тъмницата, свали оковите от краката му, отвори вратата и каза: „Излез навън и повече не се връщай."

Какво дава музиката на човека? – Освобождаване. Чрез музиката човек естествено се освобождава от ограничителните условия на живота. Човек започва живота си с музика. Щом се роди, детето веднага заплаква. То възпроизвежда музикалния тон „уа-а“. Този тон е плод, който пада на земята. Когато берат черници, хората друсат дървото, под което има черга, в която падат плодовете. Като слезе от дървото, на което е седяло, детето изпитва страх и започва да плаче. Съзнанието му се разтърсва, и то започва да диша. Ако не се разтърси и не заплаче, детето не може да живее. Животът започва с първия тон „уа“, чрез който става дишането. Човек изучава музиката отначалото на живота си докрая. Някои деца започват живота с мажорна музика, а други – с минорна. Добре е, че децата плачат. Ако не плачеха, по-лошо щеше да бъде за тях.

Сега, като говоря за музиката, нужно е разбиране. Само така музиката ще хвърли светлина в човешкото съзнание. Не само музиката, но и науката, и поезията, и изкуството разширяват съзнанието на човека и внасят в него повече светлина. Един ден аз се опитах да нотирам една песен и успях да я напиша. Около мене се събраха няколко ученици, които започнаха да пеят новата песен.

Дадох нотите на един от учениците – техник, да ги препише. Той ги изгубил, но и песента забравил. Един ден, като работел около машината, едно от колелата го ударило в главата и силно я притиснало. В този момент песента изпъкнала в паметта му, и той запял. Със запяване на песента – колелото на машината спряло. Значи, песента го спасила от нещастие. Ако ме питате, защо трябва да пеете, казвам: Пейте, за да спрете колелото на машината. Ако не пеете, колелото ще смачка главата ви. Ти се разгневиш, преживяваш някаква горчивина. Как ще си помогнеш? Запей една песен, която има сладки тонове, и горчивината ти ще се превърне в сладост.

Пейте тихо, само за себе си. Ако си изпаднал в мрачно състояние, вземи един светъл тон. Светлината ще смени твоето мрачно състояние. В бъдеще музиката ще открие на хората, какви сили произвеждат тоновете, за да могат съзнателно да се ползват от тях. Засега тя държи тези неща в тайна. Докато ви се открият тайните, пейте, както знаете. Когато майката бие детето си, пак чуваме музика. Детето вдига ръката си и плаче – пази се от ударите на майка си. С вдигането на ръката си, то пее песента „Изгрява слънцето“. Майката удря бързо, енергично и пее: „Сила жива, изворна течаща“. Като ви бият, пейте песента: „Изгрява моето слънце, праща светлина, носи радост в моя живот.“ – За кого изгрява слънцето? – За мене, за тебе и за безброй същества. Ако кажеш, че слънцето изгрява само за тебе, това е затворен, ограничен интервал. Ако кажеш, че слънцето изгрява за всички, това е отворен интервал. Щом кажеш „аз“, това показва, че съзнанието ти е пробудено; ти си личност, която се разтоварва. Обаче, всички те държат отговорен за това, което ти е дадено да носиш. И коня товарят, но не го държат отговорен за товара – друг то води.

Ти си натоварен с ценни писма, които трябва да занесеш на определено място. Питат те: Занесе ли писмата? Ти си отговорен за товара, който носиш. Пееш една песен – отговорен си вече. Трябва да

я пееш хубаво. Ако не знаеш песента, не си отговорен. Дойде някой при тебе мрачен, недоволен, че няма пари. Ти знаеш да пееш. Ще му пееш, докато се развесели. Запей: „Аз зная, че твоята кесия е празна. Знаеш ли, че мога да я напълня? Щом напълня кесията ти, ще бъдеш радостен и весел. Ей, стани!" – С какво ще се напълни кесията му? – Със злато. – Как? – Както пълните празната стомна с вода. Златото е като водата. Онзи, който знае закона, лесно пълни стомната с вода. Който не знае, мъчно я пълни. Запушена стомна не се пълни. Отпушена стомна лесно се пълни.

Някой се оплаква, че няма хляб. – Колко пари трябват за един хляб? – Пет лева. Светът е пълен с пари: видими и невидими. Някога гледате към небето, нищо не виждате – никаква влага, никакво облаче. Небето е чисто, ясно. След малко небето се покрива с облаци, и се излива силен дъжд. Откъде дойдоха облаците? Откъде дойде влагата? – От пространството. Нямаш пари, чудиш се, откъде да вземеш. Твоят приятел има пари в банката. Той изважда един чек, подписва го и веднага получаваш известна сума. Дава ти пари да си услужиш. Щом нямаш пари, обърни се към съществата от разумния свят. Те ще изпратят при тебе някой твой приятел, да ти донесе един чек. Нищо друго не ти остава, освен да го осребриш. Твоят приятел е банката, която ти отпуска известна сума. Без чек нищо не можеш да направиш. Чекът осигурява човека и му дава разположение. Следователно, доброто разположение, радостта не е нищо друго, освен осигурен чек. Ако нямаш чек, радостта те напуска, доброто разположение се сменя с лошо.

Сега, каквото и да се говори на хората, те искат доказателства. Казвам: Още с нагряването на слънцето чековете на всички хора се подписват. Каква по-добра осигуровка очаквате? Щом залезе слънцето, подписването на чековете престава. Като изгрее слънцето, всички възможности се разкриват. Щом залезе, настава почивка.

Виждаш слънцето – обнадеждаваш се; виждаш звездите – обнадеждаваш се. Реката тече, вятърът духа, тревата никне, цветята цъфтят – ти се обнадеждаваш. Всичко в природата подтиква човека, събужда неговото съзнание. Всичко, което става в природата, е за добро. Не се страхувай от вятъра. И слаб да си, и болен да си, няма да се простудиш – по-здрав ще станеш. Слънцето, водата, въздухът укрепват здравето на човека.

Как ще изпеете песента за слънцето на български мотив? (*Учителят изпя тази песен на нов, български мотив, с ново съдържание*). Пеем: „Мила мамо, моето слънце днес ще изгрее, светлика ще ми изпрати, и радост в моя живот ще внесе. Тогава, мамо, аз ще се проявя, готов ще бъда за доброто в света: ще мисля добре, ще чувствам добре, ще постъпвам добре. Ти, мамо, ще имаш добър син. Мила мамо, моето слънце днес ще изгрее.“ Това е дървото, което ще даде плод. Много време трябва да мине, докато израсте. Понеже морето е развълнувано, не може лесно да се схване песента. Почвата, върху която ще се гради, трябва да се разкопае, да стигнем до канара. Само така ще имаме резултат. Не се гради върху пясък, нито при голям студ, или при голяма горещина. Може да се гради при нормална, умерена топлина.

Защо не можахте да схванете цялата песен? – От страх и предпазливост, да не би да я усвоим криво. – Като пее, човек трябва да бъде свободен. Страхът трябва да влезе в съгласие с разумността. Докато страхът взема участие в музиката, работата не може да върви. Той дава мнението си, как да се пее, кога да се пее. Той казва: Не бързай толкова. Чакай да научиш песента добре, че тогава да пееш. Ако бързаш, ще се изложиш. – Ще пееш без страх, да схванеш първо основното, а после постепенно ще изправяш и добавяш. Ти не си фотография, да схванеш всичко изведнъж. И фотографията не схваща

всички неща изведнъж. Колкото и да е съвършена, тя не може да схване най-деликатните черти на лицето.

Като слушате различни певци, забелязвате, че всеки е внесъл нещо свое в песента. Каквото се вложи в тоновете, това съдържат. Независимо своите собствени качества, тонът приема нещо и отвън. Сегашната музика се нагласява според степента на човешкото съзнание. Както я разбира човек, така я проявява. Тя е нагодена според ума, сърцето, душата и духа на човека. Наблюдаваш изгрева на слънцето при ясно, чисто небе. Какъвто е денят, такъв ритъм приемаш от слънцето. Важно е да схванеш ритъма на изгряващото слънце такъв, какъвто е, а не в зависимост от деня. Прави опити в това направление. Ако първият опит излезе несполучлив, не се отчайвай – направи сто опита, докато имаш резултат. Толстой е преписвал някои свои съчинения по три-четири пъти, докато ги хареса. Някой казва, че не обича да поправя работите си. Както ги напише първия път, така остават. Природата обича да коригира нещата. Докато не намери най-добрия метод, тя не туря подписа си. Чувстваш, че някой тон не е правилен. Спри се на този тон, докато го изправиш. – Ще изгубя времето си. – Няма да изгубиш нищо. Ако изправиш този тон, повече ще спечелиш. – И без пеене може. – Не може без пеене. Истински човек е онзи, който има по пет пръста на ръцете и на краката си; той има две очи, две уши, един нос, една уста. Когато предприеме една работа, всички негови удове – пръстите, очите, ушите, носът, устата, трябва да участват в работата. Когато умът мисли, всички удове трябва да вземат участие в мисълта. Когато умът мисли, сърцето, волята, душата и духът трябва да го подкрепят. Това е човекът. Ако мисли само главата, без подкрепата на останалите удове, без участието на сърцето, душата и духа, това не е истински човек.

Мнозина казват: Главата да мисли. Това е нейна работа, не е наша. – Работата на главата е наша работа, и нашата работа е нейна.

Нашата работа е на Бог, но и Божията работа е наша. Бог иска и ние да се проявяваме като Него. Дай право на човека да се проявява свободно, но знай, че неговото проявяване е и твое. Отиваш при един майстор – обущар. Не го коригирай, но гледай, как работи. Той трябва да вземе мярка от твоя крак, а не да прилага готови мерки. Оня, Който е създал крака, е главният майстор. Обаче, чиракът трябва да се съобразява с майстора. Ако правиш шапка на някого, ще се съобразяваш с главата му. Шапката е чиракът, главата е майсторът. Ние сме ученици и ще се ръководим от това, което майсторът е направил. Една мисъл минава през главата ти. Ще я накараш да се нагоди на твоя ум, а не умът да се нагажда на мисълта. Значи, формата на мисълта трябва да се нагоди според ума, формата па чувството – според сърцето, а не обратно. Щом постъпваш така, ти си радостен, доволен. Нарушиш ли този закон, ти чувстваш, че нещо не ти достига – между ума, сърцето и душата няма хармония. Пазете хармонията в себе си, да не се изопачите.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

4. Лекция от Учителя, държана на 29-ти октомври, 1943 г., София – Изгрев.

ДОБРАТА ДУМА

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Тема за следния път **№4**: „Полза и вреда от яденето."

Новата култура се занимава с няколко важни неща: с хранене, дишане, гледане и слушане. Ако хората знаеха, как да ядат, да дишат, да гледат и да слушат, животът им щеше да бъде съвсем друг от сегашния. Храненето оказва голямо влияние върху характера на човека. По характер някои хора са кисели. Това зависи от неправилното хранене. Те не правят избор в храните. Как ще докажете научно, че храненето е важен процес? За умрелия тоя процес не е важен. И на оня свят той се храни, но не както на земята. Колкото малко храна и да приема, все пак се храни. Той приема по-малко храна, отколкото на земята. Душата се нуждае от малко храна, но и за нея храната е съществено нещо. – Колко тежи една душа? – Колкото малко и да тежи, все има някаква тежест. С каква мярка мерите душата?

Някой се обидил и казва: Тежка дума ми казаха. – Колко тежи тая дума? Как я измери, че разбра, колко е тежка? Каква дума ти казали? Нарекли те простак. Защо е тежка тая дума? – Защото трептенията ѝ са дисхармонични. Като знаеш това, никога не казвай на човека дума, която има дисхармонични трептения. Всяка дума, която искаш да кажеш на някого, първо опитай върху себе си. Ако ти се отрази добре, кажи я на някого. Ако не ти се отрази добре, въздържай се от нея. Не си служи с думи, на които не си опитал действието върху себе си. Колкото и да те наричат простак, ако не обичаш тая дума, не я казвай на другите. Под „прост човек“, в материален смисъл на думата, разбирам бедна, суха почва, на която

нищо не расте. За да даде нещо, тя трябва да се натори. Каквото и да сееш на тая почва, трудът и средствата ще отидат напразно – тя нищо не ражда. Като обработваш и ториш почвата, тя ще забогатее. Следователно, ако простият човек работи върху себе си, ще забогатее и ще се облагороди. Накарайте едно просто дете да сади боб, грах, леща, да видите, каква промяна ще стане с него. Ако искате да подобрите състоянието на стомаха му, нека сади ряпа; ако искате да се усили зрението му, нека сади леща; ако искате да придобие хубав цвят на лицето си, нека сади грах. Това е психологически вярно, обаче, резултатът е много бавен. Трябва да минат десет поколения, за да видите ползата от вашия труд.

Сега, какво ще кажете, ако ви задам въпроса: В какво вярвате най-много? Трябва да помислите, за да отговорите на тоя въпрос. Коя дума в българския език обичате най-много? И на тоя въпрос не можете да отговорите веднага. Някои неща се разбират лесно. Например, лесно се разбира, кое ядене е добро. Обаче, не е лесно да разбереш, как трябва да живееш добре. Добрият живот се разбира от доброто ядене. Достатъчно е да те нахранят добре, за да кажеш, че тия хора са добри и живеят добре. Кое ви кара да обичате плодовете? Виждаш една хубава круша и веднага я обикваш. Тя не знае да говори, не може да ти каже една сладка дума. Защо я обичаш? Важно е да си отговорите, кое ви е свързало с плодовете. Често педагозите си служат с такива възпитателни средства, които, вместо да подействуват добре, се отразяват вредно върху нервната система. Като им говорят много, децата стават нервни, раздразнителни, неспокойни. Те се дърпат за косите, бият се. Как трябва да постъпват педагозите с нервните деца? Те трябва да използуват плодовете, техните цветове и форми. При това, трябва да препоръчват на всяко дете да яде такива плодове, които обича. Същевременно, и

правилните геометрични форми действуват възпитателно върху децата.

Коя е най-късата линия в геометрията? – Правата линия. – Коя е най-дългата? – Кривата линия. Питам: Кое наричаме право? – Най-късото нещо. – Кое наричаме криво? – Най-дългото нещо. – Кой човек е крив? – Който няма край. Той се движи по кривата линия. Ако вземе пари на заем, не може скоро да ги плати. Той се върти по кривата линия и не може да спре. Трябва да мине много време, да попадне на фокус, двамата да се срещнат. Тогава той може да плати дълга си. Правият, още с излизането си, спира оня, който му дължи и, понеже друг начин няма, веднага получава парите си. Правият не се отбива от пътя си, затова той веднага плаща дълговете си, и другите веднага изплащат своите дългове към него. Ако не е казал на някого една сладка дума, ще му я каже. Вие мислите, че е проста работа да се занимавате с такива неща. Велико нещо е да кажеш една сладка дума на някого! Докато се занимавате с големи неща, малките работи ще се изплъзват пред вас. Занимавайте се с тоновете. Добре е да научите, как звучи първият тон на живота.

Научихте ли по една песен, която ви бях дал като задача? Пеенето е подобно на яденето. Ще ви дам да ядете нещо и ще наблюдавам, как ядете, без да ви кажа дума. Който яде правилно и с любов, предизвиква желание и в другите да ядат. Ето защо, когато сте болни и неразположени, наблюдавайте, как ядат здрави хора. Те ще събудят у вас желание да ядете и ще ядете с разположение. Така ще се отвлече вниманието ви, и неразположението ще изчезне. Казвате: Смешно е да гледате, как ядат хората. – Това е неразбиране. Да се храниш правилно, това е музика. Зъбите, които дъвчат храната, представят струните на арфата. Приятно е да слушаш тая музика. Приятно е да слушаш звучните акорди на арфата. Някои са новаци, не знаят да свирят още на арфа. Те не са научили изкуството да дъвчат

храната си. Обаче, много хора дъвчат храната си добре. Приятно е да гледаш, как се хранят! Те предават от своята енергия на оня, който ги гледа. Който яде сладко, плаща, т. е. дава нещо от себе си.

И тъй, ако искате да бъдете здрави, наблюдавайте, как се храни здравият човек; обикаляйте плодните дървета, да видите, как растат, цъфтят и зреят. Това действува здравословно върху човешкия организъм. Възпитавайте десетки поколения в това направление. Само така ще имате резултат. В плодовете е написана историята на тяхното развитие. Голямо знание ще придобиете, ако можете да четете. Изучавайте зелето, да видите, какво се крие в него. Ако искаш да знаеш, как е направена земята, питай зелето. Листата на зелката са подобни на земните пластове. Значи, зелката представя геологичните епохи, през които е минала земята в своето развитие. Който знае, какво представя зелето, по него може да изучава геологията. – Вярно ли е това? – По светлината, която излиза от моя ум, ще разберете, вярно ли е, или не. Когато говориш верни и истинни неща, от ума ти излиза светлина. Да говориш истината, това значи, да излиза от главата ти светлина, а думите ти да бъдат сладки. Ако не говориш истината, ти живееш в тъмнина. Всяка дума, която излиза от устата ти, е горчива.

Какво носи истината? – Светлина и сладчина. – Лъжата? – Тъмнина и горчивина, т.е. отрова. Ако искаш да кажеш на приятеля си истината, дай му една хубава ябълка, круша или стрък грозде. Истината се крие в красивия плод. Дай на приятеля си нещо, което няма никакъв недостатък. Трябва ли след това да го убеждаваш, че си му дал нещо хубаво? Дрехата, която майсторът шивач ушива, е безупречна. Тя говори сама за себе си. Така говори и истината. Тя не се нуждае от доказване. Давай най-хубавото от себе си, за да задържиш приятелството си с даден човек. Хубава къща се съгражда от добър материал. На хубава хартия се пише добре. Ако хартията е

лоша, мастилото се разлива по нея, и писмото излиза нечисто. С хубаво перо добре се пише. Лошото перо драще, къса хартията. Перото е човешкият език, който, или драще по хартията, или гладко върви и пише красиви, светли мисли.

Мнозина казват: В какво се заключава благото на живота? Отговорът е прост: В самия живот. Той е орган с много струни. Колкото повече струни засягаш и колкото повече съчетания правиш между тоновете, толкова по-приятен става животът. Много неща занимават човешкия ум, не само едно нещо. В това отношение, животът е богат и външно, и вътрешно. Обаче, само някои неща влизат в съзнанието; останалите потъват дълбоко в подсъзнанието, дето очакват своето време, да излезат на повърхността на съзнанието. Ако отнемете на човека ония неща, които седят на повърхността на неговото съзнание, той ще изпадне в лишения. Страшно е да отнемете светлината на човека. Без нея той не може да съществува. Тя внася живот в него. Някой приема червения цвят на светлината, друг – зеления, синия и т. н. Светлината гради, тя е творческа сила. Хората приемат светлината от слънцето, но и те изпущат светлина. Един за друг те служат за приемници на светлината. Всеки човек е запалена свещ. Следователно, човек е приятен за своя ближен дотолкова, доколкото му дава светлина. Ти обичаш един човек дотолкова, доколкото той ти дава светлина. Щом се прекъсне светлината му, ти преставаш да го обичаш. Докато имат светлина, хората си услужват взаимно.

Кое ни заставя да носим перото си в десния или в левия джоб? Перото не е голямо, мълчи си, но с него можеш да напишеш нещо ценно, за което хората да те обикнат. Перото не е голямо, но помага на човека да направи нещо хубаво. То не иска нищо за себе си. Напише нещо и си мълчи. Ти носиш славата вместо него. Имаш една цигулка, носиш я, и тя си мълчи. Щом я вземеш в ръката си и

засвириш, тя може да ти направи такова добро, каквото никой друг не ти е правил. Тя ще те запознае с най-видните хора в света. Когато свири, цигуларят се разговаря с цигулката си. Хората слушат тоя разговор и се поучават от него. Цигуларят декламира с цигулката си нещо от Бах, Бетовен, Моцарт, и всички слушат и се възхищават. Това значи, да бъдеш цигулар. Цигуларят обича цигулката си, но и тя го обича. Често хората се питат един друг: Обичаш ли ме? Колко ме обичаш? Майката пита детето си, обича ли я и колко я обича. То разтваря постепенно ръцете си, докато стигне ъгъл 180°. Значи, и любовта има степени.

Какво е осморката? Де е мястото ѝ на човешкото лице? На очите. Чрез осморката ще гледаш, чрез деветорката ще мислиш. От четворката ще направиш стол, на който ще сядат твоите приятели. Ако столът има два крака, ще бъде неустойчив; той трябва да има четири крака, за да бъде устойчив. Защо пишем четворката във форма на стол, обърнат с краката нагоре? Ще кажете, че това е дребна работа, не се занимавате с нея. – С какво се занимавате? Вие се интересувате от великите работи, а не от малките. Въпреки това, природата е направила очите малки, а не големи. Те не са големи като прозорци, но много виждат. Малки прозорци, но всичко се вижда през тях. Малките органи, които извършват големи работи, са по-полезни от великите работи, които ви занимават. Следователно, за предпочитане е да имаш здрави и силни очи, отколкото да бъдеш красив. За предпочитане е да имаш добре развити уши, отколкото да бъдеш красив. За предпочитане е да имаш здрава уста, отколкото да бъдеш красив. Според мене, красив е оня, който има здрави очи, уши и уста. Очите са свързани с човешкия мозък, ушите са свързани със сърцето, със симпатичната нервна система, а устата – със стомаха и черния дроб. Задача на устата е да възпитава черния дроб. Не може ли да го възпита, човек е изложен на различни болести. Всяка лоша дума се

отразява вредно върху черния дроб. Хигиената забранява на човека да си служи с отрицателни, дисхармонични думи. Върви ли против хигиената, човек разстройва черния си дроб. Щом се разстрои черният дроб, разстройва се и нервната система, както и храносмилането. Изобщо, лошите думи се отразяват зле върху здравето. Ако искате да бъдете здрави, служете си с добри, положителни думи.

Като ученици, вие трябва да правите наблюдения върху себе си, да изучавате удовете си. От себе си ще познавате и другите хора. Вижте, какъв е показалецът на честния човек. Той е много добре оформен и се отличава от показалеца на нечестния. В справедливия човек средният пръст има красива форма. Природата поставя добродетелите на видно място, всички да ги виждат и да се ползуват от тях. Приятно е да видиш един красив, добре оформен пръст. Когато ученикът иска да покаже, че знае урока си, вдига двата пръста – показалецът и средният пръст. С това тоя иска да каже: Аз съм честен и справедлив, имайте доверие в мене. Ученикът не знае това, но подсъзнателно го върши. Учителят погледне ученика, който вдига ръка, и му казва: Драганчо, кажи, от какво произлиза думата „даскал." – От дъска, господин учителю. В думата даскал буквата „к" не е на място. Тя е неустойчива, представя лодка, която потъва .Двете наклонени линии в буквата са платна на лодката. Буквата „К" е от друг произход, няма отношение към земята, затова тая лодка не може да работи на физичния свят.

И тъй, ако искате да бъдете здрави, с добро разположение на ума и на сърцето, трябва да се занимавате с плодни дървета, с посаждането и отглеждането им. Ако обичате някой плод, посаждайте семето или костилката му. Като ядете плодове или друга храна, спазвайте правилото, никога да не си дояждате или никога да не преяждате. Това се отразява здравословно върху човека. Ако искаш да

живееш повече време на земята, не си дояждай. Нека остане в тебе желанието още да хапнеш. Ако всякога си дояждаш или преяждаш, ти скъсяваш живота си. Не казвай, че не искаш да ядеш. С това ти сам си пакостиш. Нека остане в тебе желанието да си хапнеш още, но не задоволявай желанието си напълно. Здравето зависи от правилното хранене. Някои майки грешат, като карат децата си да ядат по три-четири пъти на ден. Така децата заболяват и стават лениви. Да преяждаш, това е крайност; да гладуваш, това е друга крайност. Като знаят това, родителите и учителите трябва да обръщат внимание върху храненето на децата, за да продължат живота им и да ги направят дееспособни.

Казвам: Какъвто е законът за физичното хранене, такъв е законът за умственото и сърдечното хранене. Никога не пресищайте ума си с излишни мисли. Никога не пресищайте сърцето си с излишни чувства. Умът и сърцето всякога трябва да остават поне малко гладни, да не си дояждат, нито да преяждат. Дали си цар, патриарх или владика, не е важно. Животът се определя от храненето, а не от положението, което заемаш. Ако си цар и не знаеш, как да се храниш, ще станеш прост човек; ако си овчар и знаеш, как да се храниш, ще станеш цар. Чета поезията на някой поет, виждам, колко пресилени неща има в нея – преял е тоя поет. Думите не отговарят на съдържанието. Представете си, че ви дам задача, да напишете едно стихотворение или една книга, в които да турите думите „сладко и горчиво." Колко пъти трябва да напишете тия думи и на какво място, за да не изпитате нито прекалена сладчина, нито прекалена горчивина? Ще кажете, че не знаете, по колко пъти трябва да употребите тия думи. Питам: По колко пъти на ден трябва да ви казват горчиви думи и по колко пъти на ден – сладки думи? Като дойде до горчивото, ще кажете, че искате да ви казват само по една горчива дума на година. – По колко сладки думи? – Всеки ден по една

сладка дума. – Значи, горчивите думи се намират в отношение 1:365, а сладките – 365:365. Това не е правилно. Искате да ви дават всеки ден по един сладък плод, а само един гнил плод годишно.

Какво се иска от хората? – Права мисъл, право разсъждение. То прави човека здрав. Новото, което иде, носи правата мисъл. Оставете настрана, кой какво ви казал и как ви погледнал. Новото носи друго нещо. Новото обръща внимание на това, как ви гледа слънцето, как ви гледат цветята и плодните дървета. Всеки цвят е усмивка. Всеки скъпоценен камък е усмивка. Той разлага светлината и ви се усмихва. Радвайте се на тая усмивка. Яж и не преяждай. Гледай и не преяждай. Слушай и не преяждай. Винаги замествай грозното с красиво. Никога не оставяй грозното да взима надмощие над красивото. Ако съм ученик и ми дадат да пиша думата „лош“, ще я напиша само веднъж. След това ще изхвърля буквата „л“ и ще пиша само „ош“.

Дават ви една песен за доброто и лошото. В песента се казва, че те са двама приятели, които учат човека на нещо. Лошото запознава човека с нощта, а доброто – с деня. С лошия човек ходиш вечер, да не виждаш грозотата му, но да слушаш сладкия му говор. Лошият е грозен, но сладко говори. Лошият обича да мушка; ту ума мушне, ту сърцето мушне. Така човек се учи да мисли и чувствува правилно. С добрия човек ходиш през деня, да виждаш красотата му. Опитайте се да съставите една песен за добрия и лошия Стоян, които се сдружили. На български има една песен: „Стоян си мами думаше.“ Майката отговаря: „Стояне, синко, Стояне.“ Ние казваме „син"; същата дума на английски език означава грях, престъпление. Ето защо, когато англичанинът иска да изправи грешките си, трябва да дойде в България. Тя е баня, в която той може да се пречисти. Изпейте песента „Аз ще се подмладя.“ Какъв е ритъмът на доброто и на лошото? Ритъмът на доброто е особен и внася в човека устойчивост. Когато се качваш на една канара, изпитваш известна приятност, усещаш, че си

стъпил на нещо устойчиво и здраво. Така чувствува човек, когато работи с доброто. Стъпиш ли на глинеста или на песъчлива почва, ти усещаш, че основата ти е неустойчива. Такова нещо е лошото в живота.

Какво изпитвате като пеете песента „Аз ще се подмладя"? Подмладяването е плод. Той може да бъде зелен, а може да бъде и зрял. Ако песента започва от „сол", плодът е зрял и ароматен. Учителят пее: „Успокой се ти, който се смущаваш в живота. Мисли добре, постъпвай добре, за да ти бъде добре. Това изисква животът. Помни, че си дошъл на земята да учиш, човек да станеш. Добре да мислиш, добре да любиш и добре да обичаш."

Казвате: Това е невъзможно. – Ние пеем за невъзможните неща, за да станат възможни.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът

5. Лекция от Учителя, държана на 5 ноември, 1943 г. София. – Изгрев.

ЗАКОН НА ХАРМОНИЯТА

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Коя е най-важната мисъл от миналата лекция?

Кое е най-важно в цветето? – Красотата и уханието, което излиза от него. Красотата е за човешките очи, а уханието – за пчелите. Кое е най-важно за човека? – Да има любов към Бога. Какво означават думите „любов към Бога“? Какво значи да пееш хубаво? Как се пее? Ако не знаеш, не говори. Изобщо, никога не говори за неща, които не знаеш. Казваш, че не знаеш, какво нещо е пеенето, но, всъщност, си въобразяваш, че знаеш. Знанието е едно, въображението е друго, а мисълта – трето нещо. Мисълта върви по законите на хармонията. Както са наредени тоновете в музиката, така са наредени и мислите. И в мисълта има ключове и гами, както в музиката. За да разберем, как се движи мисълта, трябва да изучаваме музиката. Тя може да въздейства на мисълта. И чувствата вървят по линията на музиката. Както има прими в музиката, така съществуват прими в мислите и в чувствата. Има чувства секунда, терца, кварта, квинта.

Казано е: „Да възлюбим Господа!“ Любовта не е нищо друго, освен висша музика. За тая любов още не се е говорило. Как бихте изпели една песен по ключа на любовта? Ще кажете, че това е лесна работа, познавате любовта, умирали сте от любов. Това, което причинява смърт, не е любов. Да живееш от подтика на любовта, разбирам; да умираш от любов, не разбирам. Човек умира от безлюбие, а се ражда от любов. Ако не е роден, както трябва, скоро умира. Който умира, не е засегнат от любовта. Той не може да живее дълго време, защото само сянката му е дошла на земята. – Защо хората не разбират любовта? Защо не могат да я приложат? – Защото

тя има много високи тонове; тя отговаря на най-високия сопран. За да бъде понятна на хората, тонът на любовта трябва да претърпи най-малко три пречупвания. Когато слезе на четвъртата октава, тогава хората започват да разбират любовта. Докато любовта не те е посетила, ти мислиш, че можеш да свършиш много неща. Щом дойде любовта, виждаш, че можеш да направиш само едно нещо. – Защо? – Защото имаш само една опорна точка с нея. Въпреки това, ти не можеш да се откажеш от любовта. Това, дето хората казват, че се отричат от любовта, е заблуждение. Те отиват на работа, защото любовта ги праща, но не се отказват от нея. Който се връща у дома си, той изучава любовта. Така той принася жертва на любовта.

Какво представя любовта? Ако искате да знаете, какво нещо е любовта, посейте една семка и наблюдавайте, как расте. И птичката, като яде череши, пуща костилките им на земята и, без да иска, ги посажда. Така тя изучава любовта. Свинете, като ровят по земята, помагат за посаждането на семената. Направете опит, да видите, колко семки и костилки ще съберете в продължение на един месец. След това излезте някъде на открито и ги посадете, да видите, какъв резултат ще имате. Там, дето хората садят и отглеждат плодни дървета, по-малко боледуват от ония, които не се занимават с това. И болен да си, ако обичаш цветята, по-скоро ще оздравееш. Цветята регулират нервната система. Добре е нервният човек да полива червени цветя и да ги мирише. Забелязано е, че музикантите, които обичат цветя, свирят по-добре от ония, които не ги обичат. Мога да определя на всеки музикант, какви цветя да отглежда. Това помага и за физическото им развитие. И тоновете имат свои цветове. Тонът „до“ има един цвят, „ре“ – друг цвят. Колкото по-чист е тонът, толкова по-ясен е неговият цвят. Чистотата на тона се познава по яснотата на цвета.

Сега, това е теоретично знание, което може да е така, може и да не е така. Всяко нещо, за което можем да говорим, е реално и съществено, но малцина го разбират и възприемат. Не може да говориш за това, което не съществува. Обаче, никой не може да си представи реалността такава, каквато е всъщност. За ония неща, които не могат да си представят, хората казват: Това са въздушни кули. – Не може ли да градят къщи във въздуха? І Цепелинът, самолетът не са ли въздушни къщи? Как ще мислиш за неща, които не са реални? Казваш, че омразата не съществува. Тя не съществува като материален обект, невидима е, но последствията ѝ се виждат. И гневът не се вижда, но знаеш, какво е гняв, и защо се гневиш. Ти се гневиш на приятеля си, че иска да ти представи любовта такава, каквато той я разбира. Някой напише едно писмо с много грешки, но иска да те убеди, че писмото е написано според правилата на граматиката, и ти се гневиш. В английски език никога не отделят личното местоимение от глагола. То стои пред него. Например, англичанинът казва: Аз говоря. Личните чувства в него са силно развити. Българинът може да си служи с глагола и без местоимението. По окончанието на спрегнатия глагол се познава за кое лице се говори. Той казва: Говоря. И руснакът казва: Говорю. Така е във всички славянски езици. Ако някой българин си служи всякога с личното местоимение пред глагола, той е от английски произход. Това е пътят, по който се развива езикът.

Кой е основният тон на речта? – Съюзът. Лекарите са доказали това при случаи на мозъчни заболявания. Болният загубва говора си, като първо изчезват от речта му съществителните имена, после местоименията, прилагателните, глаголите и най-после съюзите. Щом за почне да се възстановява говорът, болният си служи с думите по обратен път: първо употребява съюзите, после глаголите, прилагателните, местоименията, най-после съществителните имена.

Например, той не казва брадва, но това, с което сечеш дърва; той не казва кон, но това, което се езди; не казва храна, но това, което се яде. Центърът на речта, който се на мира в задната част на главата, е свързан с очите. Хора с изпъкнали очи обичат да говорят много. Когато дойде лятото, няма мълчание вече, всички говорят. Ония, на които очите са вдлъбнати, не говорят много – центърът на речта в тях не е развит. На главата и на лицето на човека има около 180 – 200 центъра, които отговарят на известни дарби и способности. Достатъчно е да видиш, че центърът на музиката в някой човек е добре развит, за да кажеш за него, че е музикален. Милосърдието, любовта, също имат свои центрове в човешкия мозък. '

И тъй, мислите и чувствата на любовта оставят отпечатък върху лицето. Ще дойде някой да говори за себе си, че има любов, че ме обича. Това не е любов. Той не знае, какво представя любовта. Той знае само теорията, но любовта не е теория. Тя е нещо реално. Както музикантът знае да пее и да свири, така и човекът на любовта трябва да знае, какво нещо е любов. Какво знае човек за храненето? Той знае само това, което е ял и пил. Не можеш да говориш на човека за онова,. което не си опитал. Какво ще ми говориш за ябълката, ако не си я опитал? Ябълката има своя форма, цвят и аромат, по които се отличава от крушата. Каквато е формата на дървото, такава е формата и на плода. Ако ябълката има кръгла форма, и дървото има същата форма. Ако ябълката е продълговата, и дървото има същата форма. Значи, каквато е формата на плода, такава е и на дървото. И обратно: каквато е формата на дървото, такава е и на плода.

Помнете: всичко, което човек мисли, чувствува и желае, се отпечатва на лицето му. Искаш да имаш красиво лице. И това може, но трябва да разбираш законите на ума и на сърцето – да мислиш и да чувстваш правилно. Ако лицето постепенно побледнява, очите хлътват, устните почерняват, носът изтънява, това показва, че

мислите и чувствата на човека се изопачават. Казваш: Мразя тоя човек. – Ако мразиш, ще изкривиш лицето си, ще разстроиш стомаха си. Не може съвсем без омраза и гняв, но с мярка. Като мразиш и като се гневиш, трябва да знаеш, колко да мразиш и колко да се гневиш. Така е и в музиката. Ако повишиш един тон повече, отколкото трябва, ще се чуе крясък, писък. В тоя тон няма музикалност. Казват за Шаляпин, че гласът му бил толкова силен, че изгасвал лампите. Какви били лампите? Според мене, те били газени. Електрическите лампи не изгасват от силно пеене или свирене. Напротив, музиката усилва електрическата светлина. Мажорните гами са свързани с електричеството, а миньорните – с магнетизма. От гледището на психичната хигиена, препоръчвам ви да се занимавате с музика. Така се пести време и енергия. Вчера дойде една сестра при мене, оплаква се, че ударила коляното си. Вместо да ѝ препоръчвам метод за лекуване, посвирих ѝ малко с цигулката. Като послуша музика, силната болка изчезна. Следователно, ако те боли глава, пей. В бъдеще лекарите ще лекуват с музика и песен. Вместо да препоръчват лекарства па болния, те ще му пеят и свирят. Вие се смеете на това, но хората не подозират, колко са смешни и изопачени без музика. Музиката е нужна на съвременния човек: музика в обходата, в движенията, в чувствата, в мислите и в постъпките.

И тъй, изучавайте музиката, защото в нея са застъпени законите, по които се развива човешкия живот. Както тоновете имат определени трептения, така и всеки нерв има определени трептения. Колкото по-добре са развити белите мозъчни нишки, толкова по-добре е развито съзнанието. В животните тия нишки не са развити, затова няма музика в тях. Висшата или възходящата музика се проявява чрез ума, а нисшата или низходящата чрез сърцето, Музика има и в говора. Като си радостен, говорът е възходящ, като си скръбен – низходящ. И в буквите има музика: гласните букви представят dur

т. е. мажорни тонове, а съгласните moll – миньорни. В еврейски език има 22 съгласни букви, а гласните се подразбират. Значи, тук съществуват само moll – миньорни тонове, а dur – мажорните се подразбират. В човешката музика има паузи от различна трайност – цяла, половина, четвъртина, осмина и др. В природата, обаче, никакви паузи не съществуват. Какво е паузата? – Препятствие, което съществува между човека и тона. То пречи да се чуе тонът ясно.

Какво представят още dur и moll? Здравето е dur, а болестта – moll. Под „dur“ разбираме здраво, твърдо състояние; под „moll“ разбираме нещо меко. Ако знаеш да пееш добре, болестта ти се смекчава. Който не знае да пее, както трябва, налагат го миньорните гами – различни болести, и той вика музикално „Оле-ле, оле – ле!“ На български думата „оле“ означава воля. Наистина, за да се научиш да пееш добре, воля се иска. „Оле“ означава, че се излива нещо върху човека. Защо се излива, не знаеш. Природата глобява всеки, който не пее. Ако те боли корем, това показва, че не си пял хубаво; ако те боли глава, не мислиш правилно; ако те боли сърце, не чувстваш музикално. Това може да се провери. Изпей една песен хубаво, веднага болката ти ще изчезне. Всички болести се дължат на известна дисхармония в организма. Щом се възстанови хармонията, болестите изчезват.

Казвате; Човек трябва да бъде благороден. В какво се заключава благородството? Де се проявява то? – В три свята: в материалния свят – от рамото до лакътя, в духовния свят

от лакътя до китката, а в Божествения – от китката до края на пръстите. Това са трите ключа на благородството в човека. Същото деление има и в крака. Божественият свят се проявява от стъпалото до глезена, духовният свят – от глезена до коляното, а материалният от коляното до таза, И пръстите са построени по същия закон: крайната става на пръста е за Божествения свят, средната става е за духовния

свят, а ставата до китката – за материалния. Следователно, ако хванеш крайната става на пръста, ти се занимаваш с Божествената музика; ако хванеш средната става, занимаваш се с духовната музика и най-после, ако хванеш ставата в основата на пръста, занимаваш се с материалната музика. Хванеш ли показалеца, ти се занимаваш с човешката личност. Тоя пръст съдържа историята на човешкото развитие.

И тъй, не мислете, че пръстите не съдържат нищо. Те носят наука в себе си. На кожата са начертани линии, по които се чете живота на човека. Вгледайте се и ще видите, какви геометрични форми има на кожата: триъгълници, четириъгълници, петоъгълници и др. Гледате пръстите си и казвате: Красиви са човешките пръсти. Важно е в какво се крие тяхната красота. Ако искате да знаете, дали известен човек е музикален, вижте, какъв е третият му пръст, неправилно наречен безименен. Той е пръст на музиката, т. е. на хармонията. Всеки пръст изпълнява специфична служба. Палецът е пръст на Божествения свят. Той заповядва на всички пръсти. Показалецът е на Юпитер. Той съди всеки, който не постъпва благородно. Средният пръст е на Сатурн. Той съди всеки, който не постъпва справедливо. Четвъртият пръст – музикалният е на Слънцето. Той само дава, без да съди. Ония хора, на които тоя пръст е добре развит, имат отличен характер. От тоя пръст зависи обходата на човека. Ще кажете, че това е теория. Наблюдавайте пръстите им и вижте, как се проявяват. Човек с добра обхода има добре оформена глава. Който няма добра обхода, нито главата му е добре оформена, нито пръстът на хармонията е добре развит.

Изучавайте главите си. Вашите глави още не са идеални. Тук-там има нещо за изправяне, В някои от вас центърът на времето е слабо развит. Човек, в когото тоя център с силно развит, може на всяко време да опре-лели, колко е часът. От сън да го събудите. Той

ще каже, колко е частът. Като слуша някой да свири, той може да определи, дали издържа такта, или прибързва. Не само това, по определя точно, дали с 1/16 или с 1/32 нота е прибързал или забавил. Истинският музикант не позволява да се отнеме нито едно трептение на тона. Казвате, че тонът може да се повиши или понижи. Според мене, тонът не се повишава и понижава, но придобива повече мекота и светлина. Когато придобива повече светлина, тонът се повишава; когато придобива повече мекота, той се понижава. Всеки тон, сам по себе си, представя нещо цяло.

Сега, аз не искам да внасям раздвояване в ума ви. Не искам да кажа, че полутоновете не съществуват. Например, вие взимате ябълка и я делите на две половинки; двете половинки делите на още по две – стават четири части. Раздвоена ли е ябълката? – Тя е разделена на четири части. Всяка отделна част представя нещо цяло, със същите свойства на цялата ябълка. Като разглеждате портокала, виждате, че природата го е разделила на няколко съвършено независими части, които заедно съставят една единица. Каква е разликата между частите и цялото?–/Цялото е всякога по-голямо от частта; частта може да бъде равна на цялото, но в повечето случаи е по-малка от единицата. Следователно, миньорната гама е част от пялото. – Защо? – Защото е съставена от множеството и слиза надолу. Цялото нито слиза, нито се качва. Само частта може да слезе и да се качи. Закон е: Частите слизат и се качват, но цялото никога не се качва, нито слиза. Въз основа на тоя закон, ще дойде ден, когато клетките на главата ще слязат в краката, а клетвите на краката ще се качат в главата. Това може да стане след хиляди години – не е важно. В природата съществува абсолютно равенство. Най-високостоящата клетка може да заеме най-низка служба. И обратно: най-низкостоящата клетка може да заеме най-висока служба. В природата всяка работа е важна. Стомахът, който се занимава с долни работи, пръв опитва благата на живота.

Доста време трябва да мине, докато мозъкът опита нещо от тия блага Мнозина питат: Защо много недостойни хора първи опитват благата на живота, и при тона в такова голямо изобилие? – Те са в стомаха на природата. – Защо не дадат и на нас от тия блага? –Не се стремете да слезете до тях. Не се съблазнявайте, че някои хора благуват. Те работят в стомаха. Като обработят храната, пращат я в дробовете, а оттам в главата. Вашата храна е по-фина, ще чакате да ви и приготвят. Ти искаш да те почитат хората. Докато си здрав, лекарят няма отношение към тебе. Щом се разболееш, той дойде в дома ти, пипне пулса, прегледа очите и езика и ти предпише някакво лекарство. Ето, той те уважава, занимава се с тебе, но по-добре е да бъдеш здрав, да не се интересува от тебе. Оплакваш се, че сърцето ти не бие правилно. Кой е здравословният пулс? – В който има музика и ритъм. Ако е лишен от здравия ритъм, той не е правилен. Сърцата на всички хора са свързани с общия пулс на космоса, т. е. с космичното сърце. В тоя смисъл, един ритъм съществува в природата. Когато не живеем добре, тоя ритъм се прекъсва. Щом умре човек, ритъмът на неговото физично сърце спира. За да не става прекъсване в ритъма на вашето сърце, пазете хармонията между мислите и чувствата си. Ето защо, когато сърцето ви бие неправилно, не се страхувайте, но възстановете хармонията между мислите и чувствата си.

Една от причините е за дисхармонията в човешкия живот е недоволството. Бъдете доволни от това, което имате. Казвам: Бъди доволен от това, което имаш. Ако не го оценяваш, и него ще изгубиш. – Да имам пари. Какво ще направиш с тях? – Ще съградиш една къща, ще я даваш под наем и постоянно ще имаш неприятности, че наемателите не плащат. Ще се оплакваш, че гоя или оня те обрал. Откажи се от богатството, което могат да оберат. Външното богатство е дадено за услуга на човека.

Ще ви разкажа един случай от живота. Доколко е верен, не зная, така ми го разказаха. Един пазарен ден се срещнали две жени: жена на професор и селянка от шопските села. Професорката била облечена с хубаво, скъпо кожено палто. Селянката харесала палтото и попитала професорката: Колко струва палтото ти? – Осемдесет хиляди лева. – Можеш ли да ми кажеш, от къде го купи и, ако обичаш да ме заведеш в магазина. Много ми харесва това палто, и аз искам да си купя същото. Професорката се изненадала от желанието на селянката, но решила да ѝ услужи. Селянката купи ла същото палто. Платила 80,000 лв. на търговеца, и от благодарност дала хиляда лева и на професорката за услугата, която ѝ напра вила. После тя запитала госпожата: Госпожо, какъв е мъжът ти? –Професор. – А твоят? – Талигар.

Сега вие се смеете, как може талигар да купи толкова скъпо палто! Тая селянка има вкус, обича хубавото. Безименният пръст е добре развит у нея, и тя е готова да жертва всичко за красивото. Тя дава 80,000 лв. за палтото и хиляда лева на жената на професора за услугата, която ѝ направила. Тя казва: Всяка услуга трябва да се плаща! Казвате: Талигарка да носи кожено палто! – Оставете това настрана. Мъжът ѝ е професор по талигите. Американците обичат да се шегуват. Някой казва: Аз съм професор по християнството. Това значи: изповядвам християнството. В България под „професор“ се разбира нещо специално. Българинът боде вола с остен и казва: Ди-и, ди-и! В Америка „ди-и, ди-и“ е титла на всеки, който е свършил по богословие. Ако на българина кажеш „ди-и, ди-и, ще се докачи и ще отговори: Вол ли съм, че ми казваш така? Това е неразбиране на нещата. Ако на американеца кажеш „ди-и, ди-и“, ще се зарадва – даваш му титла „доктор по богословие“. Една и съща сричка произвежда два различни резултата – това зависи от смисъла, който се влага в нея.

Един прочут художник търсил жив модел, който да представя бедността. Той искал да нарисува бедността така, че който погледне картината, да има ясна представа за нея. След дълго търсене художникът срещнал едно бедно момче, окъсано, гологлаво, босо, което му вдъхнало симпатия и разположение. Нещо хубаво лъхало от него. Той спрял момчето и му казал: Моля те, да дойдеш в моя дом, искам да те рисувам. – Как ще дойда в тоя вид? Не виждаш ли, какъв съм? Бос, окъсан! – Тъкмо такъв те искам. От тебе излиза нещо чисто и приятно. Като те нарисувам, ще се прославиш в света. Момчето било умно, разбрало думите на художника и си казало; Чудно нещо! Досега скърбях за своята бедност. От днес ще запаля всички свещи на душата си, ла проникне светлината им през дупките на дрехите ми, да осмисля бедността. Благодаря, че имам толкова прозорци, да излиза светлината навън. Това е контраст, който трябва да се разбере. Само така ще разбереш бедността. Само така ще видиш, че в бедността има нещо красиво. Трябва да бъдеш беден, за да оцениш богатството, Трябва ла бъдеш богат, за да оцениш бедността. Само гладният може да оцени храната. Който не е опитал глада, нищо не знае.

Като знаеш това, не роптай против нищо. Всичко, което Провидението е определило за тебе, е добро. Всяко противоречие донася знание. Всяко страдание облагородява. Контрастите са необходимост в живота. Те внасят светлина в човешкия ум. Какъв по-голям контраст може да намерите между богатия и бедния? Нека някой поет се опита да опише разговора, който се е водил между художника и бедното, но умно момче. От тоя разговор може да излезе едно хубаво произведение.

Питате: Какво нещо е реалността? Как се проявява тя в живота? – Както картините на платното. Отиваш на кино, гледаш, как картините се сменят една след друга. Свърши се киното, картините престават да

се явяват, и платното е пак бяло, чисто. Платното служи за отпечатване на реалността. Там се явяват само картините на реалността, но не и самата реалност. Трябва да се качите високо, за да видите, от къде идат тия картини. Оценявайте картините на реалността, за да разберете самата реалност. И тъй, не подценявай ръцете, краката, главата си. Ако не разбираш благото, което се крие в тях, това не ти дава право да ги подценяваш. – Недоволен съм. – Много естествено, ти не си обработил капитала, който природата е вложила в тебе. Какво повече ще искаш от това, което Бог ти е дал? Колко килограма тежест може да носи едно дете? – От един до пет килограма. Ако то иска да носи 20–30 килограма, скоро ще изнемогне. Всеки трябва да носи според силите си. Същият закон се отнася и към знанието. Не можеш да носиш повече знание, отколкото силите ти позволяват. Мислите и идеите имат известна тежест, поради което произвеждат налягане върху мозъка. Ако стомахът не смила правилно храната, човек изпитва голяма тежест. Ако се откажеш да ядеш, ще отслабнеш. Ще ядеш, без да преяждаш. Същият закон се отнася и до мислите. Като приемеш една мисъл, ще я обработиш, за да се ползваш от нейните сили. При това, няма да преяждаш. Ще възприемаш толкова мисли, колкото можеш да асимилираш. Оня, който обича да яде, има силно развит център на апетита. Тоя център се намира в областта на слепите очи. Той е тясно свързан с носа.

Като ученици, правете опити върху това, което ви говоря. Проверявайте, дали може да определяте часа. Запитайте се, колко е часът. След това вижте часовника си и проверете, каква разлика има. Колкото по-близо сте до точния час, толкова повече сте прогресирали. Работете върху времето, да развивате интуицията си. Не протакайте времето, нито отлагайте нещата. Отлагането спира развитието на ума. Българинът обича да отлага, но същевременно търси сигурна почва. Ако го канят да отиде на концерт, или на театър, той казва:

Идете първо вие и ми кажете, заслужава ли да се посети. Ако е хубаво, тогава ще отида. Българинът е до известна степен суеверен. Той се пази от числото две, от вторник и петък. Той пази тия дни, не работи. Един ден държах сказка в Търново. Входът беше 30 стотинки. Салонът беше пълен с хора. Следната неделя държах друга сказка. Определих вход 20 ст. Тоя път публиката беше два пъти по-малко – двойката пречеше. Причината за суеверието на българина е вътрешна. От числата, той обича шесторката.

Сегашните хора, без да познават физиогномията, обръщат внимание на чертите на лицето, на веждите, на очите, на носа, на челото. Като видят някой учен, те казват: Глава има тоя човек! Добре е да наблюдавате веждите, защото под тях са очите, под очите е носът, под носа – устата, под устата – брадата. Така спирате вниманието си на цялото лице. Брадата има отношение към волята, която е под контрола на устата. Ако иска да възпита волята си, човек трябва да се храни добре. Без храна волята не може да се възпитава. Ако искаш да накараш упорито дете да ти услужи нещо, дай му една хубава ябълка или круша. Иначе, то не е готово на никаква услуга. Това е естествен метод за възпитание. Така и природата възпитава. Яж добре, за да възпиташ ума, сърцето и волята си. Храненето възпитава волята. То е основният ключ на възпитанието.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

6. Лекция от Учителя, държана на 12 ноември, 1943 г. София.– Изгрев.

ДОВОЛЕН И БЛАГОДАРЕН

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Коя беше основната мисъл на миналата лекция?

Често се говори за любовта, но тя е необятна област. Човек трябва да започва с малките величини. Ако започва с големите величини, каквато е, например, областта на любовта, той може да се изгуби в нея. Същото става и с музиката. Започваш да пееш, след време преставаш с пеенето. Това не значи, че музиката се изгубила. Ти се изгубваш за музиката, но тя продължава да звучи в ума и в сърцето ти. Следователно, когато пътищата и съобщенията на любовта се прекъсват за човека, тя намира особен път за него, по който продължава да го посещава. Човек сам може да затвори пътя и сам може да го отвори: врътне ключа, загасва лампата; обърне ключа на друга страна, лампата отново се запалва. И вие, като въртите ключа на една и на друга страна, лампата ту светва, ту изгасва. Завъртиш един път, светне; завъртиш втори път, загасне. Ако лампата на любовта постоянно свети и не изгасва, ти не си господар на положението. Ако водата в къщата ти постоянно тече, и светлината сама идва, без ключ, ти не си господар на положението. Ако имаш ключ да затвориш водата и светлината, ти ще направиш икономия.

Сега вие живеете в закона на икономията – икономисвате любовта, за да не я изгубите. Докато сте в човешкия порядък, трябва да плащате за изразходваната енергия на любовта. Казваш на някого: Знаеш ли, че те обичам? Знаеш ли, колко енергия съм изразходвал? Трябва да платиш за това! Понеже той знае, че трябва да плаща, отрича любовта ти. За да не попадне в клопката на земята, той казва: Не си ме обичал, никаква енергия не си изразходвал за мене. Онзи,

който обича, казва: Чудно нещо, толкова любов съм дал за него, толкова енергия съм изразходвал, а той отрича! Това са човешки работи. Питам: Какво значи, да обичаш някого? Едного обичаш повече, другиго по-малко. Коя е най-малката и коя е най-голямата единица, с която обичаш човека? Като говорите за любовта, трябва да изхождате от гледището на материалния свят.

Какво представя правата АВ? Тя се разглежда и като права линия, и като изправен ъгъл, т.е. ъгъл от 180°. Каквото е положението на точките А и В на правата АВ, такова е положението на очите на птицата. Те се намират от двете страни на главата по права линия, което им дава възможност да виждат добре. Те виждат по-добре от човека. Ако очите му бяха поставени от двете страни на главата, да вижда всичко, каквото става в материалния свят, умът му щеше да се отвлича от своята работа. Когато ученикът вижда много работи, умът му се разсейва, и той не може да учи. Казват за някого, че е много богат, разполага с 20–30 милиона. Какво е придобил с това богатство? Какво знае той вън от своето богатство? Богатството е необработен материал. Религиозният също се стреми към богатство. Той казва: Искам да видя Бог богат да стана. Ако видиш само Бог и придобиеш много впечатления, а не работиш, нищо не си придобил. Това богатство е необработен материал. Видял си морето, небето, звездите, учен човек си, но това още не е знание. Много вода има в морето, но тя е солена, трябва да се пречисти. За такъв човек се казва: „Вода гази, жаден ходи.“ Моряците имат уреди, с които пречистват водата, правят я добра за пиене. Солената вода не може да се пие. На същото основание, казвам: Знанието, което слиза от небето, е солено. То трябва да се пречисти, да се освободи от солта. Солената вода е за рибите и за морските животни. Ако водата в моретата не беше солена, морските животни щяха да се вмиришат. В това отношение те са жива

пастърма. Защо българинът си прави пастърма? – За да запази месото за по-дълго време. Ако не го суши и осолява, месото скоро ще се развали.

Всички хора говорят за любовта, но, въпреки това, тя пак остава неразбрана. Тя е метод за разрешаване на мъчнотиите по най-икономичен начин, с най-малки разходи. Любовта разрешава и въпроса за храненето, като колективен процес. Като седнете да ядете, вземате парче хляб, отчупвате една хапка и я потопявате в яденето. Така правите, докато се нахраните. Хапка след хапка туряте в устата си, докато кажете: Нахраних се. Колко хапки сте изяли, не знаете. Не искате да броите, защото трябва да плащате. Вие приличате на оня руснак, който през един зимен ден се спрял пред църквата и наблюдавал гаргите, които кацали на покрива. Същевременно той броил, колко гарги кацнали. Минал един стражар и го попитал: Какво правиш? – Броя гаргите. – Колко са на брой? – Двадесет. Стражарят го глобил. Тогава руснакът си казал: Добре, че не казах истината. Гаргите бяха сто, аз казах, че са 20. Значи, за 80 гарги спечелих, не ме глоби за тях. Ако бях казал, че са сто, щях да платя повече. Това е изопачаване на истината. Сегашните хора говорят за любовта, но я изопачават. Например, ти се страхуваш да признаеш, че някой те обича. Мислиш си, че ако признаеш, ще се задължиш към него и трябва да плащаш. Ще те накара да направиш нещо, и ти се задължаваш да го направиш. Не е така. Има неща, които можеш да направиш; има неща, които не можеш да направиш. Страхът у хората се дължи на недовиждане. Някои хора виждат по-добре, а други – по-слабо. У едни хора разстоянието между очите е по-голямо: те възприемат повече впечатления, но ги задържат за по-малко време. Други приемат по-малко впечатления, но ги задържат за по-дълго време. Разстоянието между очите им е по-малко. Първите, на които очите са по-раздалечени едно от друго, могат да бъдат хора с много

знания, но повърхностни. Това знание не ги прави богати. Може да си видял много неща, да си ходил на много места, важно е, какво си придобил. Може да си обиколил всички континенти, всички държави, но не можеш да се ползваш от придобитото знание. Ако си умен, където ходиш, ще разказваш, какво си видял и чул, и хората ще те гощават. Значи, храната ти ще бъде осигурена. Какво повече искаш от това?

Като ученици, вие трябва да придобивате знания, но трябва да знаете, с каква глава работите. Нека всеки измери главата си, да знае, каква е нейната ширина. Ширината на главата може да е 14, 15 или 16 см, а дължината на мозъка 19, 20, 21 см. Ако главата при темето е 14 см. широка, ти си миролюбив човек; ако е 16 см., не си миролюбив. Ако ширината на главата при тила е 14 см., този човек обича да се кара, да прави скандали. Защо, когато числото 14 е на темето, човек е миролюбив? Тогава той е малко дете, не е израсло, няма кой да го защитава. За да не го бият другите деца, то е готово да отстъпва. Когато числото 14 е на тила, човек е минал детските години, голям е станал, и може сам да се защитава. Числата от 1–10 имат различно значение. Следователно, те са на различни възрасти. Както числата, така и хората – деца, възрастни и стари, са на различни възрасти. Някой минава за учен, но знанието му е повърхностно. Той е като децата, които декламират. Знае си уроците, добре ги разказва, но вън от тях нищо не знае. Такова знание е еднообразно. То обезсмисля живота, отегчава хората.

Казваш: Не съм здрав. На другия ден пак същото: Не съм здрав. На третия ден: Не съм здрав. Най-после започваш да се измъчваш. Друг казва: Не съм красив. На другия ден: Не съм красив. Започваш да се измъчваш. – Липсва ми нещо. И това те измъчва. В това отношение хората приличат на онзи стар аристократ, който очаква всичко наготово. Той носи шише пълно с вода, но как се пълни,

откъде се пълни, не знае. Чака да дойде някой да му го напълни. Минава край една чешма, вижда, че хората пълнят шишетата си и казва: Как не се намери човек да вземе шишето ми и да го напълни. Минава край друга чешма, пак същата история – чака да му напълнят шишето. Той сам може да свърши тази работа. Минава край десет чешми и все очаква да му напълнят шишето. Ако не дойде някой да му напълни шишето, той казва: Хората са лоши, няма кой да ми услужи. Ще умра от жажда. Някога и вие се намирате в положението на този аристократ – пътник. Минавате през много чешми, но умирате от жажда, очаквате да дойде някой да ви напълни шишето.

Казвате: Да дойде някой да ми услужи, да ми изчисти обувките, да ми напълни шишето. – Ти сам трябва да си чистиш обувките, сам да си пълниш шишето. Това изисква твоят ум. Досега съм срещнал само един човек, който се отличаваше с голяма чистота. Колкото и да биваше кално навън, обувките му бяха винаги чисти. Той стъпваше леко, много внимателно. Пръсне ли малко кал на обувките му, веднага вадеше парцалче от джоба си и изтриваше калта. Това е добър навик. Ако той постъпваше толкова внимателно със своя ум и сърце, да ги поддържа в абсолютна чистота, щеше да изработи отличен характер. Той чисти обувките си, но не може да чисти ума и сърцето си.

Сега, представете си, че сами пълните шишето си, но от страх да не го излеете, избирате шише с тясно гърло. Вярно е, че като го напълните, няма да се излее, но как ще го напълните? Това, което се пълни лесно, лесно се излива; това, което се пълни мъчно, мъчно се излива. Добре е да се спазва законът на икономията, но не винаги този закон е полезен. Казвам: Има хора с тесни възгледи, т.е. гърлото на тяхното шише е тясно. Има хора с широки възгледи – с широко гърло на шишето. Гърлото на шишето не може да бъде широко като дъното, но ще бъде поне толкова широко, че лесно да се пълни и лесно да се изпразва. Добре е гърлото да бъде широко като

половината на дъното. От гледището на търговията, тясното гърло е за предпочитане. Онзи човек, който има широко гърло на шишето си, дава много, но после съжалява. Този, на когото гърлото на шишето му е тясно, или нищо не обещава, или обещава и нищо не дава.

Като ученици, вие трябва да се пазите от своите атавистични навици, придобити в миналото. Наблюдавайте как постъпва някой бакалин. Отиваш при него, искаш един килограм захар. Той претегля един килограм, но забелязва, че има една бучка захар повече. Ръката му трепери, не оставя бучката. Той се страхува да не обеднее, не подозира, че ако остави бучката, ще има повече клиенти. Остави едната бучка, тури отгоре още една – да се научиш да даваш. Скъперничеството е атавизъм. Бъди щедър, нека има една-две бучки повече в книгата. Казваш: Не ме разбират хората. – Сложна задача си за тях, не могат да я решат. Който не те разбира, и той е сложна задача. Тогава ти го разбери, ти реши задачата. Достатъчно е един от двамата да реши задачата, за да се направи връзка между тях и да се опознаят, да разрешат задачата. Щом си сложна задача, не могат да те решат. Ако се нуждаеш от един обяд, лесно се решава тази задача. Ако си болен и се нуждаеш от някаква услуга, и тази задача може да се реши. Обаче, ти си правиш къща, имаш нужда от 200–300 хиляди лева. Кой ще ти услужи? Тази задача е сложна, не е за тебе. Друг е въпросът, ако искаш една малка сума, или ако искаш да се нахраниш.

Някой се оплаква, че има да дава хиляда лева. Това не е голяма сума. Казват: Един лев, или един лъв. Това са книжни лъвове, не са истински, не са живи. Страх ли те е от хиляда лева? Радвай се, че дължиш, защото ще живееш повече време на земята. Ако имаш да вземаш, по-малко ще живееш. Добрият човек живее по-малко време. – Защо? – Защото е щедър, на всички дава. Тоя дойде при него, иска пари на заем; оня иска пари на заем. Той дава на всички, докато един ден фирмата му фалира, и той напусне земята. Ще кажете, че този

човек е неспособен. Докато добрият човек раздава щедро капитала си, минава за неспособен. Лошият постъпва точно обратно: на никого не дава. Капиталът му расте, фирмата му продължава да съществува, и той остава дълго време на земята.

Всеки човек има известно разбиране за живота. Как може да приложи разбирането си? Имаш разбиране, но животът ти не се нарежда добре. Обаче, има един изходен път от твоето положение. Природата те е надарила, вложила е в тебе музикални способности. Ето, вземи цигулката и лъка и започни да свириш. Твоето щастие е в цигулката. На друг казвам: Твоето щастие е в езика ти. На трети: Твоето щастие е в очите ти. На четвърти: Твоето щастие е в ушите, в устата ти. – Не съм разположен. – Иди при цветята да помиришеш онези, които разнасят уханието си надалеч. Магическа сила се крие в цветята. Те правят човека разположен. Ако едно цвете може да внесе в човека разположение, колко повече това може да направи самият човек. Говориш с някого и усещаш, че от него излиза особено ухание. Казваш: Добър човек е той. Само по себе си, доброто има ухание, което се предава на човека. Това ухание се разнася в атмосферата и помага на хората. Като нямат уханието на доброто, мнозина се стремят към външно ухание, парфюмират се. Има смисъл да се парфюмираш, но с парфюма на доброто и на истината. Добрият излъчва от себе си уханието на доброто. Здравият излъчва здраве, болният – болестта си. Каквото носиш в себе си, ще го изявиш навън.

Първата задача, която предстои на човека, е да обработва мислите си и да ги използва разумно. При това, вие трябва да знаете, може ли веднага да ги използвате, или трябва да чакате известно време, докато узреят. Има круши, които могат да се ядат веднага; обаче, има круши, наречени грозделки, които могат да се ядат около Коледа. Онези мисли, които са като грозделките, трябва да се изчакват, докато узреят. Обаче, не трябва да се задържат повече,

отколкото е нужно, за да не се изгубят. Една мисъл може да се пази до известно време; ако не я употребиш, когато трябва, тя ще стане негодна за живота. Срещаш един беден, гладен човек. Искаш да му помогнеш, да му кажеш няколко насърчителни думи, но отлагаш. След време пак го срещаш, искаш да изпълниш желанието си, но виждаш, че си закъснял. Сега той е забогатял, няма нужда от твоите насърчителни думи. Всяко нещо трябва да става на своето време. Бедният и окъсан човек ще каже: Една насърчителна дума не ми каза! Казвам: Не щадете думите си. Кажете на онзи, който се нуждае, една блага дума, да го насърчите.

Има три начина, по които може да говориш на човека: физичен, духовен и Божествен. По физичен начин ще говориш с устата, по духовен начин ще говориш със сърцето и по Божествен начин – по дух. На някого ще говориш с ума, на друг ще говориш със сърцето, а на трети – с тялото си. Някого ще утешиш с ръцете си, друг ще нахраниш, а на трети ще дадеш една хубава книга, сам да я прочете. Можеш да помогнеш на човека, без да му говориш. Вътрешно, по мисъл ще му пожелаеш доброто. Това е Божествен начин. Проектирайте мислите си чрез своето сърце и чрез своята воля. С други думи казано. Проектирайте мислите чрез своите мисли, чувства и постъпки. Говори на хората чрез ума, сърцето и душата си, която е свързана с тялото. Като говориш с устата си благо, това е говор на душата. Този говор е съществен. Той съдържа в себе си мисъл, чувства и постъпки. Същественото носи за човека светлина, топлина и сила. Всяка форма, която не съдържа светлина, топлина и сила, е безсмислена, безпредметна. В този смисъл, животът е пълен със съдържание, когато носи светлина, топлина и сила.

Често хората се усещат изпразнени, т.е. демагнетизирани. Това се дължина отсъствието на топлина в тях. Понякога усещат, че нямат сила – светлина им липсва. Те не познават закона на икономията, не

знаят, как да задържат светлината, топлината и силата си. Ако имат светлина и топлина в себе си, те могат да произведат сила. Като нагреете водата в парния котел, тя се изпарява, и топлината ѝ се превръща в сила, която движи машини. Също така може да превърнете електрическата енергия в двигателна сила. Значи, електричеството и магнетизмът са сили, които движат нашите мисли и чувства. Те са превозно средство. Вие трябва да бъдете внимателни към чувствата си, да знаете, как да се справяте с тях. Както пороят завлича къщи, ниви, лозя, така и някои чувства могат да завлекат човека. Пазете се от такива увличания, да не би пороят да подрони къщата ви. Наистина, на лицето на онзи, който не се владее, се образуват бразди, т.е. бръчки. Онези места, по които има растения, са запазени от порои. Там, където няма растителност, се образуват порои, които завличат всичко. Ето защо, трябва да усилвате растителните клетки на мозъка. Ако не ги усилвате, ще боледувате. Който изсича растителните клетки на мозъка си, често боледува. Това се забелязва в живота и в природата. Там, където хората изсичат горите, настава суша. Човек прилича на природата, на космоса, затова е наречен микрокосмос. Здравият човек има в себе си достатъчно гори, планини, канари, извори, езера. Този човек е същевременно и добър. Той прилича на една добре устроена земя, която има всичко в себе си. Лошият човек е неустроена земя. Първоначално земята е била неустроена и пуста, но Бог я устроил. Сега земята е в процес на развитие, още продължава да се устройва. Казано е в Писанието: „Ще създам ново небе и нова земя." Това показва, че земята минава през голямо преобразуване. Това става в самия човек. Старият живот е дошъл вече до своя край. Всички хора трябва да бъдат готови за новия живот. Ако детето е здраво, и възрастният ще бъде здрав; ако детето не е здраво, и възрастният няма да бъде здрав. Младият има малко грижи, а възрастният – повече; младият има малко работа, а

възрастният – много. Обаче, и младият, и възрастният трябва сами да решават задачите си.

Чувате, че край вас минава една каруца, която дрънка много. – Защо дрънка? – Празна е. За да не дрънка много, вие започвате да я пълните. Щом я напълните догоре, тя престава да вдига шум, но не издържа на тежестта и се счупва. Сега е тихо и спокойно около вас, но каруцата не върви. Човек се движи между две крайности: или вдига шум, когато каруцата му е празна, или не върви, защото тежестта му е голяма и лесно може да счупи каруцата. – Какво трябва да се прави? – Ако вдига много шум, да тури някаква тежест в каруцата си, да не дрънка много. Ако тя е вече счупена от голямата тежест, да извади част от товара, да тури нови колела и да върви напред. Мнозина седят пред счупената каруца и казват: Животът няма смисъл. Не, тури здрави колела на каруцата, не мисли за счупеното и върви напред. – Изгубих десет хиляди лева. – Не мисли за изгубените пари. Те са отишли в банката. В света няма изгубени неща. Да мислиш, че нещата се губят, това е заблуждение. Всяка загубена вещ е турена в банката с безсрочен влог. В дадения случай, ти не можеш да се ползваш от тази вещ. Това, от което днес не можеш да се ползваш, в бъдеще ще се ползваш.

Закон е: Нищо в света не се губи. Един слуга откраднал от господаря си 15 000 флорини и забягнал в Америка. Това се случило в Будапеща. След години господарят фалирал и загубил всичкото си богатство. Като чул за това, слугата му, който забогатял в Америка, веднага изпратил 15 000 долара на господаря си, като му писал: Господарю, преди няколко години аз задигнах от твоята каса 15 000 флорини. Сега съм богат търговец, затова ти изпращам 15 000 долара, вместо откраднатата сума. В този смисъл кражба не съществува. Никой не може да открадне парите на човека. Те са турени на работа.

Казваш: Откраднаха мисълта ми. – Никой не може да ти открадне мисълта. Тя е турена на работа.

Един студент посетил един от своите професори, който написал голям научен труд. Като се разговаряли върху работата на професора, студентът успял да задигне съчинението на професора си и веднага го дал да се печата на негово име. Като научил за това, професорът се разболял от мъка. Как ще докаже той, че съчинението е негово? Радвай се, че твоят труд излиза на бял свят и се дава възможност на хората да се запознаят с него.

Казвам: Не се обезсърчавайте! Влезе в ума ти една отрицателна мисъл и ти казваш: Не съм даровит човек, нищо няма да излезе от мене. – Тури запетая след частицата „не“ и кажи: Не, даровит съм. Частицата „не“ е река с двата си бряга. Не можеш да минеш от единия бряг на другия, ако не туриш мост между тях. Буквата „Н“ показва, че трябва да туриш мост на реката и да минеш на другия бряг, където те чака буквата „Е“. Тази буква показва начина за разрешаване на задачата. Тя е закон на хармонията. За онзи, който не разбира този закон, „не“ е отрицателна частица. За онзи, който го разбира, „не“ е положителна частица. Буквата „Н“ казва: Мислиш ли, че не мога да свърша тази работа? С тази буква започват някои хубави думи. Например: надежда. Тази дума е закон за хората, които живеят на земята. Вярата е закон за ангелите. Тя има отношение към духовния свят. Любовта е закон за боговете. Тя има отношение към Божествения свят. Вярата е закон за ума, надеждата е закон за сърцето, а любовта – закон за душата. Ще приложиш надеждата за малките работи, а вярата – за големите работи, т.е. за безграничните. Вие грешите, понеже обърквате нещата: чрез надеждата искате да свършите работите на любовта, както и тези на вярата. Това е невъзможно. Надеждата е само за един ден: от изгряването на

слънцето до залязването му; вярата е за по-дълго време, а любовта – за вечността.

Някои хора очакват нещата наготово и ако не ги получат, страдат. Казваш: Да има някой да ме обича! – Как ще те обича? Ти сам можеш да накараш хората да те обичат. – Как? – Имаш голямо място от три декара. Посади в него 10–20 хубави плодни дървета и чакай няколко години, да израстат и започнат да дават вкусни плодове. След това бъди готов да раздаваш даром от плодовете, или да ги продаваш евтино. Ако търговецът ги продава по 20 лв. килограма, ти ги продавай по пет лева. Виж тогава, няма ли хората да те обичат и започнат да те посещават. Казваш: Кой ще се занимава с плодни дървета? Искам наготово да получа всичко. Ти се намираш в положението на онзи човек, който искал да пренесе вълка, агнето и сеното от единия на другия бряг на реката. Как да ги пренесе? Ако пренесе първо агнето и сеното, агнето ще изяде сеното; ако пренесе първо вълка и агнето, вълкът ще изяде агнето. Ето една мъчна задача. Природата е дала мъчни задачи на човека, защото намира, че е склонен към пасивен живот. Той иска, без да работи, да печели. Или, малко да работи, много да придобива. Природата е трудолюбива, затова и ние трябва да я следваме, да вървим по нейния път. Тя не обича хора, които не работят. По-голяма работилница от природата не съществува.

Как ще разрешите следната задача? Минават десет души край една градина и виждат много тикви натъркаляни на земята. Първият подритва тиквите и си заминава. Вторият ги поглежда и пак си заминава. Третият ги побутна и продължава пътя си. Така се изреждат всички. Само последният се навежда, откъсва една тиква и я занася у дома си, където я опича, с намерение да опита вкуса ѝ. Като я изяде, намира, че е много вкусна. На другия ден отива пак на градината, откъсва няколко тикви и започва да ги пече и продава на

хората. От него хората научили, че тиквите могат да се варят и пекат, а не както по-рано, да се дават на прасетата. Следователно, за да решите задачата правилно, и вие трябва да постъпите като десетия човек. Мнозина и до днес още подхвърлят тиквите, не им идва на ум да ги пекат и ядат. Имаш една тиква в себе си – опечи я, не я подхвърляй настрана. Тиквата е крайно тщеславна. Това се дължи на нейната големина. Тя казва: Кое дърво може като мене да роди толкова голям плод! Кое дърво е дало такъв плод? – Хубаво нещо е тиквата. И тя е полезна, както и останалите плодове. За умния човек всички идеи са полезни. Във всеки плод се крие една идея.

Питам: Каква идея се крие в тиквата? Каква идея се крие в динята, в пъпеша, в ябълката, крушата, сливата, черешата? Когато детето види червени череши, веднага става активно. И ябълката е червена, но не събужда такава активност, както черешата. Ябълката събужда в детето нещо по-фино, по-деликатно от черешата. При вида на ябълката, детето има един израз на лицето, при вида на черешата има друг израз на лицето, а при крушата – съвсем друг израз. Различните плодове събуждат различни чувства в човека. Правете наблюдения върху себе си, да видите, какви чувства събуждат у вас плодовете. Изобщо, те действат възпитателно върху човека. В бъдеще те ще служат за обекти при възпитанието. При всяко начално училище трябва да има плодна градина, където децата да работят, да наблюдават, как растат и се развиват плодните дървета. Плодовете облагородяват човешкия характер. Нека всеки от вас посади в умствения си свят три декара място с различни видове ябълки, круши, череши, сливи, да изучава, как се отглеждат и да следи за въздействието, което упражняват върху него. Който иска да развива ума си, да сади круши; който иска да стане духовен, да сади сливи. Казваш: Малко работа имам, че ще се занимавам със садене на плодни дървета в умствения свят! Това е празна работа. – Като седиш

с часове и не знаеш, какво да правиш, това не е ли празна работа? Като се обезсърчаваш, това не е ли празна работа? Плодните дървета оказват добро влияние върху човека. Това трябва да се провери и опита. В бъдеще хората ще се хранят само с плодове, както ангелите.

Каква е разликата между ангела и човека? Ако кажат на един ангел да слезе на земята да помага на хората, той веднага ще слезе, ще се радва, че може да свърши някаква работа за Господ. Ако кажат на човека да отиде да помогне на някой страдащ, дълго време ще мисли, да отиде ли, или да се откаже. Той казва: Все аз ли трябва да помагам на хората? – Не си само ти, от когото се иска работа. Който отказва да работи за другите, и неговите мисли не му се подчиняват. И чувствата не ви се подчиняват. Те се отказват от работата, както и вие се отказвате. Те приличат на вас.

И така, докато живеете на земята, не делете нещата на важни и маловажни. Вървиш и виждаш на земята едно камъче. Не се срамувай да го вдигнеш. Наведи се, вдигни камъчето и го тури на място, където никой не минава. Ти вземаш камъчето и го хвърляш настрана. Направи една малка услуга на камъчето. Щастието на човека се крие в малките неща. Вървиш замислен, обезсърчен, не ти се живее. Виждаш на пътя едно парче хартия. Наведи се, вдигни го и виж, може да е написано нещо хубаво на това листче. Вдигаш го и четеш: „Бог е Любов". Тези думи ще осмислят твоя живот. Тури листчето настрана, и друг да го прочете. Ако не туриш любовта в душата си, на най-ценното място, никой не може да ти помогне. Тури любовта в душата си, вярата в ума си и надеждата в сърцето си, за да ти се наредят всички работи. Това са ценните неща в живота, които трябва да се турят на мястото им. Не ги ли поставиш на мястото им, никакъв резултат не можеш да имаш.

Какво се иска от вас? – Да учите с надежда, вяра и любов. Ако си беден, носи бедността с надежда, вяра и любов. Ако си болен, носи

болестта с вяра, надежда и любов. Ако си учен, носи учението с надежда, вяра и любов. Ако приложиш вярата и надеждата в живота си, всички мъчнотии ще се разрешат добре. Един студент се оплаквал, че професорът го скъсал три пъти на изпит. Питал, какво да прави, как да си помогне. Да напусне университета, не може. Най-после се обърнал към Бог с молба, да му даде възможност да направи една услуга на професора си, да го предразположи към себе си. Една вечер минавал покрай дома на професора и видял, че двама студенти го бият. Те го издебнали, когато се връщал в къщи, и започнали да го бият. В този момент той се хвърлил върху студентите и освободил професора от техните удари. След това го придружил до дома му и се върнал в къщи доволен, че молитвата му била приета. Професорът благодарил на студента и го прекарал без изпит.

И така, на всеки човек може да се представи случай да направи услуга на своя неприятел и да му стане приятел. Използвайте този случай. Ако студентът беше оставил двамата побойници да бият професора, щеше да бъде вън от университета. Той недопуснал омразата да вземе връх в живота му, затова и професорът му помогнал. Той си казал: Благороден човек е този студент, заслужава да му се помогне. Ако в труден момент не си готов да помогнеш на човека, даже и на неприятеля си, нищо не можеш да постигнеш. Не оставяй да бият професора ти пред твоите очи. Помогни му, за да ти помогне и той. Когато любовта иска услуга от тебе, използвай случая. Книжката, която си намерил на пътя, е ценна за думите, написани на нея. Вдигни я от земята, изчисти я, прочети я и я тури настрана, или скрий я в джоба си. Мощни са Божествените думи. Думите „Бог е Любов“, написани на една книга, я правят по-ценна от всичко в света. Никакви пари не могат да се сравнят с нея по стойност. Тури тази книжка в джоба си и я пази като ценно богатство.

Помни: Ако пазиш любовта в ума си, ако пазиш любовта в сърцето си, ако пазиш любовта в душата си, тя винаги ще ти помага. Хората страдат, защото нямат нещо в ума, в сърцето и в душата, което да им помага. Какво ще стане със земята, ако няма светлина, топлина, въздух и вода? Какво ще стане със земята, ако няма храна? Тя е населена по единствената причина, че има светлина, топлина, въздух, вода и храна. Животът е ценен, понеже носи за душите вяра, надежда и любов. Без тях той няма никакъв смисъл в живота. Докато любовта, вярата и надеждата са на нашата земя, всичко ще върви напред. Когато любовта, вярата и надеждата вдигнат капитала си, земята ще се превърне на пустиня.

Изпейте песента „Аз ще се подмладя."

Носете в себе си идеята: Бог създаде света за нас. Във всичко виждайте Бог! Няма нещо в света, в което Бог да не присъства.

Често седите без работа и се чудите, какво да правите. Посветете по един ден от седмицата на планетите. Понеделник посветете на Луната, вторник на Марс, сряда на Меркурий, т.е. на мисълта, четвъртък на Юпитер – на благородните работи, петък на Венера, събота на Сатурн – на философията. – Как да посветим понеделник на Луната? – Ще се проявявате като нея. Тя е чиста, без никакви облаци. Тя има широки възгледи. Гледа весело на нещата.

Сега вие сте в най-великото училище – земята. По-велико училище от нея няма. Вижте, колко е хубаво небето! Вие се занимавате с дребни работи, а не обръщате внимание на това, което ви заобикаля. Казваш: Да имам един апартамент! Защо ти е този апартамент? В него няма никакъв простор. Над главата ти тропат, в съседство – също тропат. Цял затворник си. Доброволно се затваряш. Седиш арестуван, както арестуват някой генерал или министър. Той е принуден да седи затворен в къщата си. Казваш: Да съм силен! – За какво ще употребиш силата си? – Да съм учен! – Къде ще употребиш

знанието си? – Да съм богат! – За кого ще употребиш богатството си? Вие искате блага само за себе си. И това е добре, но, след като придобиеш едно благо, пожелай го за всички. Ако една рекичка минава през твоята градина, направи всичко възможно, да мине водата и през двора на съседите, да станете приятели. Всяка мисъл, която минава през ума ти, няма да остане завинаги при тебе – ще мине и ще замине. Като знаеш това, вложи в нея нещо ценно, да се ползват и онези, през които ще мине. Вложи нещо ценно и в чувството, което минава през сърцето ти, да се ползват и другите хора. И светлината ще влезе в тебе и ще излезе. Вложи нещо ценно в нея, да се ползват всички хора.

И така, всяко нещо, което влиза във вашия дом, оставя своето благословение. Като излезе навън, то носи благословението си навсякъде. Ако не се отнесеш добре с първото същество, което мине през тебе, то няма да остави благословението си. И другите същества, които идват след него, ще минат и заминат, без да оставят благословението си. Ако се отнесеш добре с първия лъч на светлината, всички лъчи ще те благословят. Не мисли, че само богатството ще те задоволи. Има нещо по-хубаво от богатството, от апартаментите. Стреми се към устойчивите неща, които са в самия тебе. В тях е реалността на живота. Какво по-хубаво от това, да имаш устойчив ум, устойчиво сърце и устойчива душа? Какво по-хубаво от това, да имаш устойчиви мисли, чувства и постъпки? Радвай се, че живееш, че Вселената е създадена за тебе. Тя е училище с безброй пособия. Щом влезеш в това училище, ще се ползваш от неговите пособия. Трябва ли тогава да криеш тебешира в джоба си? Той е нужен за черната дъска. Ако носиш тебешира в джоба си, ще се изцапа. Мястото му не е в твоя джоб. Щом те посети една идея, ползвай се от нея, без да я обсебваш. Каквото приемеш от идеята, посади го в земята. Изядеш една череша – посади костилката ѝ в

земята. Това те препоръчва като добър и разумен човек. Всички череши, всички хора ще говорят добре за тебе. Ако хвърлиш костилката, и това ще се знае. Ще кажат: Ето един човек, който не оценява малките неща.

Бъдете доволни от онова, което имате в даден момент. Беден си – бъди доволен. Бедността няма да продължи вечно. Временно ще бъдеш беден. Щом си доволен от бедността, тя ще те напусне. Иначе, ще седи около тебе като екзекутор, докато станеш доволен от нея. Ако не си доволен от бедността, никога няма да забогатееш. И да забогатееш, ще се стремиш към по-голямо богатство, и пак няма да бъдеш доволен. Бъди доволен за момента. Искаш ли да запазиш доволството с години, ще изгубиш и това, което имаш.

Като ученици на Божествената школа, от вас се иска следното: Да бъдете доволни и благодарни за това, което имате в момента. Благодарете за всичко, което ви е дадено. Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах." Бъди доволен за момента, който преживяваш. Бъди благодарен за момента. В това се заключава Божественият живот. Бог не оставя човека завинаги в едно и също положение. Всичко се изменя. Който приема нещата с добро разположение и благодарност, той расте и се развива. Качиш ли се на влака, бъди доволен, че пътуваш и отиваш към целта. Важно е да имаш билет, а не, в коя класа пътуваш. Ако нямаш билет, ще те свалят от влака. В Божествения влак не приемат без билети.

Мнозина се оплакват, че имат много работа. Важно е, какво си свършил. Има зидари, които цял ден зидат, а вечерта събарят това, което са направили. Господарят не харесва работата им. Зидарят казва: Много работих днес. Господарят отговаря: Никаква работа не си свършил. Използвай добрите условия на живота така, че каквото съградиш, да не се събаря. Само тази работа задоволява и работника, и господаря. Всяка ваша работа трябва да бъде оценена. Това трябва да

ви отличава от хората. И ако ви питат, по какво се отличавате от хората, ще кажете: Ние се отличаваме от другите хора по това, че оценяваме светлината, въздуха, водата и храната. Ние оценяваме всичко, което Бог е създал, и благодарим за всичко. Ние знаем, какво представляват светлината, въздухът, водата и храната.

Сега, като ученици на новото учение, какво ще кажете на хората? Ето какво трябва да кажете: Ние се отличаваме от хората по това, че сме приятели със светлината и топлината, с въздуха, водата и храната. Ако и вие искате да станете техни приятели, приемете нашето учение. Това трябва да проповядва ученикът на новото учение.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

7. Лекция от Учителя, държана на 19-ти ноември, 1943 г., София – Изгрев.

ОБИКНОВЕНИ И НЕОБИКНОВЕНИ ПРОЦЕСИ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Всички хора знаят четирите основни аритметични действия: събиране, изваждане, умножение и деление. Всеки от вас знае да събира, изважда, умножава и дели. Как ще се справите с една мисъл, която ви безпокои? Ще я извадите от ума си. Въпрос е, как ще я извадите. Ако в окото ви влезе една шушка, може ли да я извадите с игла? Ще я извадите с вода. Това е метод на природата. Като усети нещо чуждо в себе си, окото започва да сълзи и по тоя начин изхвърля шушката навън. Някога в крака на човека се забива трън. Какъв процес е тоя? – Събиране. Трънът дава нещо от себе си на крака. Трънът казва на крака: Подарявам ти нещо. Обаче, кракът не е доволен от тръна, иска да се освободи от него. Събирането не е станало правилно, т.е. трънът не е влязъл, дето трябва.

Какво е правилото за събирането? С кои числа започвате: с малките, или с големите? Има неща, които и аз не зная. Например, как смуче комарът кръвта на човека, не зная. Не съм изследвал тоя процес, не зная, как става. В това отношение, комарът може да ми бъде учител. Когато изуча тоя въпрос, аз ще му стана учител, а той – ученик. В обикновения живот учителите стават ученици, а учениците – учители. В необикновения живот учителят е непостижим. Когато ученикът стане като учителя си, учителят е отишъл още по-нагоре. В обикновения живот учителят стигне до едно място и спира, а ученикът го достига. Друго нещо е, когато учителят върви напред, а ученикът – след него. Тоя процес е непрекъснат. Стремете се към необикновения живот, дето процесите са непостижими. В това се крие благото на човека.

Представете си, че вие сте екскурзиант, отивате на една хижа и виждате чаша за пиене на вода. Поглеждате я и намирате, че е много хубава. Пожелавате да я задържите за себе си. Обаче, нещо не ви позволява да направите това; знаете, че тая чаша е за всички. Също така има идеи, които не може да задържите за себе си. Те са на хижата. Ще си послужите с тях и ще ги оставите да се ползуват и другите. Чашата не трябва да се вади от мястото си. Щом си дошъл на хижата, ще събираш, няма да вадиш нещата. Извадиш ли ги преждевременно, ще те бият. Биенето е процес на събиране; който бие, дава нещо от себе си. Човек трябва да знае, как да бие. Като дойде до кошарата, вълкът хване една овца, издърпа я от дупката и казва: Знаеш ли, че ти ми дължиш от миналото съществуване? Казват: Вълкът изяде овцата. – Не я изял, но той си взе от нея това, което тя крие в себе си. В бъдеще овцата доброволно ще даде това, което носи в себе си; и другите ще вземат от нея това, което тя сама дава. Сега човек сам си взима, каквото му потрябва. Той неправилно си взима и не туря знаците, както трябва. Сега, като събираш нещо в ума, последният се ползува; ако събираш в сърцето, то се ползува; ако събираш в тялото, пак то се ползува. Ако вадиш от ума, от сърцето и от тялото, те губят. Правилно е, като вадиш една мисъл от ума си, вместо нея, да туриш друга – да няма загуба. Човек страда и се спъва от своето незнание. Някога човек страда от изваждане, а някога от умножение. Например, умножаваш глупостите си и мислиш, че придобиваш нещо. Започваш търговска работа, която не си обмислил и, вместо печалби, навсякъде загуби. Ако обмислиш работата си добре, ще спечелиш.

Как постъпва природата при загубите и печалбите? Преди да се произнесе върху даден процес, тя разглежда причините на явленията, а не резултатите. Ти палиш огъня с една кибритена клечка, но това не е достатъчно. Като си запалил огъня, трябва да знаеш, как да го

използуваш. При малкия огън причината е малка; при големия огън причината е голяма. След кратко време слабият огън ще се разгори повече. С тоя огън можеш да свършиш много работи, но причината за запалването му е нищожна. Запалването на една кибритена клечка може да ти донесе голямо благо. Казваш: Какво може да направи една кибритена клечка? В умствения и в психичния свят тя може да причини по-голяма вреда или полза, отколкото на физичния свят.

Представи си, че един твой познат те мрази, постоянно търси начин да ти напакости. Коя е причината за омразата му, не знаеш. Ти търсиш начин да се примириш с него. Много просто, ще изучаваш характера му. Няколко души тръгват на екскурзия. Оня, който те мрази, взел всичко със себе си, но кибрит забравил – малко е разсеян. Ти тръгваш с него, чудиш се, как да му помогнеш. Той взел в раницата си хляб, масло, сирене, но кибрит забравил. Тръгвате на екскурзия сутринта, при студено време. Като стигате към върха, виждате, че студът се увеличава. Какво да правите? Всичко сте взели, но кибрит сте забравили. Оня, който те мрази, пита: Кой има кибрит? Ти веднага изваждаш кибрита и му услужваш. Той го взима, благодари за него и започва да се разговаря приятелски с тебе. В случая, любовта е скрита в студа. Като запалите огъня, ще седнете един до друг да пиете чай. Така се примирявате и си подавате ръце. Той казва: Благодаря, че дойде на екскурзия. Ако не беше дошъл, аз щях да загина в тоя студ. Случаят помогна, омразата да се превърне в любов. Може да стане и обратното: любовта на човека да се превърне в омраза.

Пътуваш с приятеля си през една планинска местност. По едно време сядаш да си починеш. Събуваш обувките си да оправиш нещо, а приятелят ти ги скрива, да се пошегува с тебе, и тръгва напред. Ти викаш след него, но той не иска да те чуе, не се обръща назад. Ти си принуден да вървиш бос, но попадаш на място, покрито с цигански

тръне. Пак викаш приятеля си, но той не чува, върви напред. И ти продължаваш пътя си, обаче, краката ти се набождат с тръне. Викаш, плачеш от болка, но следваш пътя нагоре. Най-после излизаш от това място, свършват се трънете, а краката ти са набодени. Приятелят ти спира, дочаква те. Колкото и да си го обичал, в тебе се създава настроение против него, чувствата ти охлаждат. Питаш го: Как можа да си позволиш такава шега!

Казваш: Може ли човек да изменя чувствата си за такива малки неща? – Някога малките неща причиняват големи пакости. Някой те пита: Кажи си мнението за тоя човек. Ти веднага казваш мнението си, но, вместо да направиш добро, излиза зло. Какво си направил? Казал си мнението – дребна работа! Питат те: Какво мислиш за слънцето? – Нищо не мисля, сега го изучавам. – Какво мислиш за ябълката и за крушата? – Нищо не мисля, сега ги изучавам. – Кой е направил слънцето? – Не зная, това не ме интересува. Аз искам да се ползувам от неговите лъчи – нищо повече. Според мене, слънцето и светлината не могат да се направят. Кой ще направи светлината? Кой може да направи любовта? Правят се само материалните работи. Светлината не е материално нещо. И любовта не е материална.

Мнозина приличат на децата – за всяко нещо задават въпроси. Питаш: Защо светът е създаден така? Ако си ученик, питаш: Защо учителят ми тури слаба бележка? Ти мислиш, че трябва да имаш шесторка. – Защо? – Защото учителят ми е добър човек. – Защото е добър, именно, той не иска да те удари шест пъти, но те ударил два пъти. Кое е по-добре: да те ударят един-два пъти, или шест пъти? Не искаш да те ударят шест пъти, а искаш шесторка. Трябва да се научите да мислите право. Шестте е число на любовта. Можеш ли да намериш любовта и да се разговаряш с нея? Четирите е число на земята. Тройката е число на Юпитер. Ти не познаваш още земята, не познаваш Юпитер, а искаш да познаеш любовта. Далеч е любовта от

тебе. Единицата е число на Слънцето, двойката – на Луната. Първо ще отидеш на Луната, на Слънцето, там да научиш много неща и най-после при Любовта. Не е лесно да обичаш хората. Това е последна задача. Седем е число на Сатурн.

И тъй, не питайте, защо светът е създаден така, а не иначе, но изучавайте света. – Защо съм болен? – Болестта е сложна задача, процес на изваждане. Боли те кракът, гърбът и сърцето. Значи, от три места ще вадиш. Отде ще започнеш? Според мене, трябва да започнеш от сърцето. Болката в крака е резултат; болката на гърба е резултат. Причината за всичко е сърцето. Следователно, ще започнеш от сърцето. Хората не търсят причините за болестите и нещастията в сърцето си, но ги търсят вън от себе си и питат: Кога ще се свърши войната? – Това е работа на войната, не е ваша работа. Аз зная, кога ще се свърши войната. Това е дълъг процес. Войната не може да се свърши изведнъж. Какво означава думата „война“? Вой – викане. Като престане да вика, човек умира. Докато викат, хората са живи. Вместо „война, някои казват „бой“. Буквата „б“ означава нещо посадено в земята; – „о“ – условия за растене. Буквата „и“ означава простор. Под „бой“ разбираме нещо посадено при простор и условия да расте.

Казваш: Хората са воювали и в миналото, и сега воюват. Те вършат една работа според правилата и законите на глупостта. Те не воюват разумно. И в бъдеще хората ще воюват, но разумно. Едните ще хвърлят хляб, и другите ще хвърлят хляб; едните ще хвърлят плодове, дрехи, обувки, подаръци, и другите ще хвърлят същото. Това значи война. Едни други ще се надпреварят, кой да хвърли повече неща. Сегашните хора приличат на ония градинари, които режат долните клонове на дърветата, да ги направят високостеблени. Те не знаят, че високостеблените дървета не задържат плодовете, както нискостеблените. Хората, които се занимават с големи работи, стават високостеблени – раждат плодове, но не ги задържат. Българите

правят дърветата си високостеблени, за да не се качват деца по тях, да късат плодове.

Не правете дърветата високостеблени, но отвикнете децата от кражбата. Това е все едно да си правите здрави, железни каси, да не ви обират. Това не е морал. Ако един народ има голяма, добре обучена армия, това показва, че не е миролюбив. Колкото и да се говори на тия хора за братство и любов, достатъчно е да ги бутнеш някъде, за да ти покажат оръжието си. С тях можете да бъдете приятели, само докато вършите волята им. Ако не изпълнявате тяхната воля, ще опитате силата им. Какво ще бъде положението на слабия, който си позволява да обижда силния?

Как постъпват учителите с учениците си? Учителят разказва урока един път, но учениците не го разбират. Разкаже го втори път, пак не го разбират. Той се ядоса и удари една-две плесници на някои ученици. Не е лошо, че им удря плесници, но той трябва да знае, къде да удря. Ако ученикът не разбира смятането, учителят трябва да го удари по челото, дето е центърът на математиката. Като не знае това, учителят удря ученика по брадата, без да му помогне в разбирането. Има смисъл учителят да бие ученика си, но ако може да му отвори вратата на разбирането. Ученикът изгубил ключа на вратата и не може да влезе. Учителят му удари една плесница, и той веднага намира ключа си и влиза вътре. Това значи, да биеш с любов. Имаш една мъчна задача, не знаеш, как да я решиш. Седиш у дома си, мъчиш се, не можеш да се справиш с положението си. Какво ти липсва? Гладен не си, бос не си, всичко имаш, но едно ти недостига – не си дишал дълбоко. Причината за неразположението ти е в дробовете. Подишай дълбоко четири-пет минути, и всичко ще се разреши.

Слушаш един красноречив оратор. В първо време си съсредоточен, внимаваш да не изпуснеш една дума. След малко

започваш, да се прозяваш. – Защо? – Не си дишал дълбоко. Като се прозяваш, ти си доставяш оня въздух, който на времето не си приел. Като си напрягал вниманието си, ти си се уморил и, за да починеш, трябва да дишаш дълбоко. Който не може да диша дълбоко, отваря устата си, да приеме повече въздух. Някога искаш да подишаш чист въздух. Отвориш вратата и се питаш: Да изляза ли вън? Не знаеш, какво да правиш. Отваряш вратата, и бързо я затваряш – имаш две идеи. Искаш да отидеш на извора да си донесеш чиста вода. Не отлагай. Иди на извора да видиш, как тече водата. Напълни стомната си с чиста вода и се върни – все ще научиш нещо. Ще разбереш, какво значи постоянство. Водата тече непрекъснато, независимо от това, дали има някой при нея, или няма. Повечето хора работят, когато ги наблюдават. Водата на извора казва: Трябва да работиш постоянно, добре да отваряш и затваряш. Питаш: Защо трябва да обичам? Да обичаш, това значи: сам да отваряш и да затваряш крана. Затварянето на крана е обикновен процес. Свободното течение на водата в природата е необикновен процес.

Казваш: Много съм обиден, казаха ми една тежка дума. – Колко тежи тая дума? Какво ти казаха? – Че съм дивак. – Знаеш ли, какво означава тая дума? Дивак значи, див, девствен, чист. Дивак означава чист човек. Според вас „дивак“ е прост човек, невежа, който ходи натук-натам, зяпа – човек без обхода. Не е така. Дивак е ценна дума, като златото, но окаляна отгоре. За да се види истинското ѝ съдържание, трябва да се очисти, да се махне оцапаната ѝ дреха. Днес много думи са окаляни, трябва да се очистят, да се махне калта. И думата „любов“ е оцапана. Под „любов“ ние разбираме едно, а хората –друго. Кажеш ли една окаляна дума, първо ти ще я очистиш. Казват за някого: Той е свободен човек. От какво е свободен? Това значи човек, който не е на работа. Чиновникът не е свободен. Обаче, това, което българинът разбира под „свобода“ не е истинското понятие.

Свободен е само красивият човек. Буквата „с“ представя човешкото лице. Истински свободен е оня, който има красиво лице, красиви очи и уши, красив нос, красива уста, красиви ръце и крака. Свободен е оня, който има отличен ум, отлично сърце, отлична воля, отлична душа и отличен дух. Без тия неща човек не може да бъде свободен. Свободата не е нещо, което може да се купи.

Тя се придобива. Тя е резултат на усилена работа върху себе си. Някой казва: Свободен съм да правя, каквото искам. Иди на гостилница да се нахраниш и се опитай да излезеш без да платиш. Веднага ще те спрат ва вратата и ще ти кажат: Моля, плати! Значи, свободен си да влезеш в гостилницата, но не и да излезеш. Сега иде процесът на изваждането. Като влизаш в гостилницата, събираш; като излизаш, изваждаш. Ако не извадиш нещо от джоба си, няма да те пуснат да си отидеш. Събирането има отношение към влизането, а изваждането към излизането. При излизането, макар че си извадил нещо от джоба си, ще тежиш повече, отколкото по-рано. Много естествено, събрал си повече, отколкото си дал. Ядеш – събираш нещо; плащаш – даваш нещо. Събрал си 500 грама, а си дал 60 грама – три десетолевки по 20 гр. едната. Значи, придобил си 440 гр., които си турил в стомаха си. Човек взима повече, дава по-малко. Имаш много страдания – плащаш. Чрез страданията придобиваш големи опитности. Те струват повече от страданието, което си прекарал.

Страданието взима голямо участие в човешкото развитие. Ако мислиш, че при страданието не си придобил нищо, лъжеш се. Платил си доста, но си придобил повече, отколкото си дал. Боледуваш – даваш нещо от себе си. В резултат на това, придобиваш нещо, което ще помниш завинаги. Толстой казва за себе си, че боледувал тежко три пъти и, след всяко боледуване получавал особено просветление. Той се радвал, че започнал да разбира живота по нов начин. Така той изправял грешките си. Който не разбира това, казва: Остарях от

страдания. Според мене, хората остаряват по единствената причина, че, или не разрешават задачите си, или правилно не ги решават. Казваш: Много страдах. – Не говориш истината. Вярно е, че си страдал, но защо не кажеш, че си придобил нещо от страданието? – Трябваше да пострадам. – Не е лошо, че си пострадал, но намери добрата страна на страданието. Като разрешиш задачата на страданието, ти премахваш всички противоречия в своя живот. Неразрешените задачи се отразяват зле върху организма. Всяка неразрешена задача е несмляна храна, която разстройва стомаха. – Тогава няма да ям. – Така не се говори. Кажи: Няма да ям, както ядох днес. Ще ям правилно, добре ще дъвча храната.

В едно българско село – Николаевка, в дома на свещеника отишли двама българи да си поговорят. Свещеникът ги почерпил със сладко от трендафил. Трябвало да си вземат само по една лъжичка сладко. Обаче, те взели купата със сладкото близо до себе си и започнали да ядат лъжица след лъжица, докато изяли всичкото сладко. След това стомахът им се разстроил толкова много, че цял ден не могли да се успокоят. Това сладко действува очистително на организма. Те яли сладкото като чорба. Това е лакомство. Всъщност, по една лъжичка било достатъчно. Има неща, от които се яде малко. Можеш ли да вземеш рициново масло повече от една доза? Можеш ли да пиеш живак? Който иска да се храни правилно, трябва да знае законите на храненето.

Една от задачите на човека е да мине от обикновените процеси в необикновените и да ги изучава. Следователно, като изучаваш четирите основни действия, ще събираш, ще изваждаш, ще умножаваш и ще делиш правилно, както трябва. Закон е: ще даваш повече, ще взимаш по-малко. Казваш: Де ще му отиде краят, ако всякога давам повече, а взимам по-малко? Това не значи, че ще даваш само от хамбара. Ако вадиш само от хамбара и нищо не внасяш, или

малко внасяш, в скоро време той ще се изпразни. Това е обикновен процес на даване. Ще сееш и ще даваш от това, което придобиваш. Това даване е необикновено. При това положение, като даваш, ще получиш. Това, което си дал, ще се върне при тебе с лихвите. Законът е такъв. Дали ще направиш добро, или зло, и едното, и другото ще се върне при тебе с придобитото. Ако запалиш къщата на някого, ще я платиш. Опиташ ли се още в началото да изправиш грешката си, по-малко ще платиш. Колкото по-бързо изправиш грешката си, толкова по-добре. Казваш: Не е важно, какви са мислите и чувствата ми. – Важно е, ще отговаряш за всяка мисъл и за всяко чувство. Не е все едно, дали тегелът на дрехата е ситен, или едър. Ситният тегел държи дрехата здраво, едрият лесно се разшива. Едно време жените шиеха на ръка едър тегел, но той не издържаше дълго време.

Един ден отидох при един познат обущар, религиозен човек, да си поръчам обувки. Казах му: Можеш ли да ми направиш здрави, хубави обувки? – Мога. Ще ти направя такива обувки, че с години да ме помниш. Взе ми мярка, и в скоро време обувките бяха готови. Формата им беше отлична, кожата мека, лъскава, удобни за носене. Носих ги, обаче, само един месец – кожата им се напука. Питам го: Какво стана, че се напукаха толкова скоро? – Не зная, аз не съм виновен, кожата не е била здрава. – Ти не разбираш ли от кожи? – Не разбирам. Моята работа се заключава във формата и в шиенето. Дадох им хубава форма и здраво ги уших. Според мене, обущарят трябва да разбира и от кожите. Мнозина правят същата грешка: дават хубава форма на обувките, забиват здраво клечките, но не разбират от качеството на кожите.

Питате: Какво трябва да правим, за да се освободим от страданията? – Правете хубави и здрави обувки, И на себе си казвам: Като си поръчваш обувки, искай да бъдат хубави и здрави, от доброкачествен материал. Аз не казах на обущаря да избере здрав

материал, като мислех, че той знае това. Не предполагах, че той не разбира от качеството на кожите. Ако правя обувки на хората, ще гледам да бъдат не само хубави, но и здрави. Следователно, дали казваш нещо на човека, или му искаш нещо, обясни се докрай. Не оставяй работата наполовина. Всяка недовършена работа не дава пълен резултат. Казваш на някого дивак. Той веднага се настройва против тебе и казва: Ти си дивак. Много естествено, ти не си се доизказал. Кажи му: Ти си дивак, защото имаш отличен ум, отлично сърце, отлична воля, отлична душа и отличен дух. При това тълкуване, той ще ти каже: Така приемам да съм дивак.

Македонецът казва: Вака и така. Думата „вака" е произлязла от дивак, а на турски означава време. „Така", значи да постъпваш добре, разумно. Следователно, „дивак" значи, да постъпваш разумно и да разбираш времето. Който не разбира значението на „вака и така", казва: Може да вървиш и надясно, и наляво. За да не се обиждате от думите, които ви казват, трябва да разбирате значението на първичния им корен. Ако разглеждате сегашното значение на корените, ще се объркате. Те са претърпели големи изменения. Същото е и с дрехата, която носиш. В първо време тя е била чиста и здрава. След употребата тя става толкова нечиста и избеляла, че не може да се познае. За да не изпаднете в заблуждение, вие трябва да пречистите думите, да възстановите първичното им съдържание и смисъл. На английски думата „prevent" означава „забрани ми, Господи, да направя това." Преди стотици години е означавала „накарай ме, Господи, да направя това". Тогава е била положителна, със знака плюс, а сега е отрицателна, със знака минус. Тогава означавала събиране, а сега изваждане. Тогава е била пъпка, която се разцъфтяла и вързала, а сега е плод, който зрее. Трябва да мине време, за да го откъснеш от дървото. И на български има еднакви думи с различно съдържание. Например, пола на жена и пола на планина.

Какво отношение има между едното и другото значение? Планината има ли дреха?

Да се върнем към обикновените и необикновени процеси, или към правилните и неправилни процеси в природата. Изваждането, като процес, е статически. От статическите процеси произлизат правилните. Според мене, правилен процес е, например, работата на грънчаря – от тесто прави грънци. Първоначално тестото е било кал, тиня, която, след пречистване, се превръща в тесто, което се формува, излива в калъпи и образува красиви съдове. После те се пекат на огъня и стават здрави. През същите процеси минават и човешките мисли и чувства. За да бъдат здрави и красиви, те трябва да се пречистят, омесят и минат през огън. Ако една мисъл не е минала през огън, да се пречисти и кали, не може да ви служи. Често българинът си служи с фигури на речта. Той казва: Тоя човек има здрава, опечена мисъл.

Изпейте песента „Тъги, скърби вдигай, слагай.“ Тая песен разрешава правилно задачите. Думите „тъги, скърби“ имат отношение към неправилните процеси. За да се разрешат тия процеси правилно, между ума и сърцето на човека трябва да съществува хармония. Умът и сърцето са двама другари, които трябва заедно да носят тежестите на живота. Легне ли умът на сърцето, или сърцето на ума, хармонията се нарушава. В някои български села съм наблюдавал следното: жената носи дисаги на гърба си, в дисагите турила детето, в ръцете взела хурка да преде и отива в града да продаде и купи нещо. Мъжът яхнал коня и препуска за града. Той играе роля на полковник, а тя – на обикновен войник. Той казва: Жената трябва да се кали, да работи и да върви пеш. Аз предсказвам на мъжа, какво го очаква в бъдеще. Той ще бъде жена, ще носи дисагите и детето в тях, ще преде и ще върви напред, а жената ще бъде на коня. Който не разрешава задачата си правилно, това го

очаква. Често жената е по-съобразителна от мъжа. Като отиде на лозе да бере грозде, тя напълва една голяма кошница с избрано грозде за вкъщи, и една малка кошничка за децата, които я срещат на пътя и искат от нея грозде. Казано е в Писанието: „Всичко, което се случва на ония, които любят Господа, е за добро." Следователно, докато сте в човешкия свят, може да критикувате и да разсъждавате. Щом влезете в Божествения свят, ще знаете, че там всичко е разумно и работи за доброто.

Прилагайте любовта, за да превърнете всички неща на добро. Не разчитайте на вашето знание – то е спомагателна сила. Не разчитайте и на силата, с която си служите – тя е временно средство. Разчитайте на Божията Любов, която действува в Божествения порядък. Тук всичко се превръща на добро. За да се превърне злото в добро, умът, сърцето, душата и духът на човека трябва да имат контакт с Божествения порядък. Силата иде от Божественото начало. Казваш: Тая работа няма да се оправи. – Ще се оправи. – Тия скърби нямат край. – Имат край. – Какво трябва да се прави? – Две неща се искат от човека: той трябва да има или страх от Господа, или любов към Господа. Страхът внася ред и порядък в човешкия живот, а любовта му помага да върши волята Божия. Любовта дава свобода на човека. Без любов никаква свобода не съществува. Ако разбираш любовта, свободата ще дойде; ако не я разбираш, страхът ще дойде. В неразбраната любов иде страхът; в разбраната любов иде свободата. Ако си страхлив, ще се мъчиш. Страхът е създал закона. Любовта внася живот, жизнена прана в човека. Безлюбието го обезсилва.

Като ученици, прилагайте любовта за усилване и поддържане на живота, а музиката – като възпитателно средство. И тогава, ще пеете и ще взимате тоновете правилно. Да вземеш тона „до" правилно, това значи, да придобиеш светлина, топлина и сила. Без тия елементи, тонът е нечист и неправилен. Всеки тон произвежда различна

светлина, топлина и сила. Тоновете се отличават един от друг по степента на светлината, топлината и силата, които произвеждат. Песента „Тъги, скърби“, започва от тона „ре“. Той произвежда движение. Значи, само движението е в сила да измени скръбта, да я превърне в радост. Тя е товар, който наляга човека. Като се раздвижи, товарът му олеква.

Чели сте книгата „Жил Бла“, за когото се разказва, как прекарал на острова, дето го изхвърлили морските вълни. Един ден той намерил няколко кратуни, които напълнил с гроздов сок и превърнал във вино. Като се разхождал из острова, срещнал един немощен старец. Жил Бла пожелал да му помогне. Старецът се качил на гърба му, отдето не искал да слезе. Дето ходел Жил Бла, носел и стареца на гърба си. Когато виното било готово, Жил Бла пил от него, но дал и на стареца да пие. Последният се напил и започнал да играе върху гърба на Жил Бла. Така той могъл да се освободи от стареца. Следователно, като ви нападнат тъги и скърби, дайте им вино да се опият. Само така те ще слезат от гърба ви. Те представят стареца, който се качил на гърба ви и не иска да слезе.

Сега, като говоря за виното, не трябва да гледате на него като на нещо опасно. Първоначално виното е било полезно, но после в него се вмъкнал вредният елемент, който му придава опивателно свойство. Апостол Павел препоръчвал на ония, които имат слаб стомах, да пият вино. В Православната черква причастяват с вино. Полезно е виното, но трябва да се знае, как да се приготвя. Благата дума, милият поглед, добрата постъпка не са нищо друго, освен лъжичка вино. Във виното се крие нещо смислено, дълбоко. За да кажеш една сладка дума, трябва да знаеш, как да настроиш ума си. Да изразиш едно добро чувство, трябва да знаеш, как да настроиш сърцето си. То е многострунна арфа. Ако не можеш да нагласиш ума и сърцето си, ще чуваш само дрънкане и бръмчене. Млад момък срещнал един дядо и

го запитал: Как си, дядо? – Ходих на пазара да си купя калпак. – Добре ли си? – Лош, хубав, купих го вече. Дядото не чува, какво го питат, и отговаря, каквото си мисли. Тази е причината, дето хората не се разбират. Те не чуват, какво ги питат, и отговарят, каквото им дойде на ум. Същото виждаме и в човека, поради което той става смешен и за себе си, и за окръжаващите. Някой говори разумно, но, като не го чуваш, казваш: Станало е вече. Не те питат за станалото. Момъкът пита дядото: Дядо, как си със здравето? Той трябва да каже: Добре съм, синко. Ако го пита, де е ходил, тогава трябва да каже, че ходил на пазара да си купи калпак. Изпейте една песен, която вие искате. Изпя се песента „Светъл ден“. Песента „Тъги, скърби“ е за сърцето, а „Светъл ден“ – за ума.

От „Светъл ден“ се ползува сърцето, а от „Тъги, скърби“ – умът. „Тъги, скърби“ произвежда топлина. „Светъл ден“ произвежда светлина. Сега трябва да изпеете още една песен, която да произвежда сила. И в двете песни има подем. И двете имат темпо allegro. Каква разлика има между allegro и allegretto? Allegro означава бързо, а allegretto – бързичко. Изпейте песента „Ходи, ходи.“ Постъпките и движенията на човека трябва да бъдат умерени – „moderato“. Когато дава нещо, човек трябва да бъде внимателен. Даването е завършен процес. Песента „Ходи, ходи“ е за душата. Тя произвежда сила. Трите песни, които изпяхте, съдържат по една идея в себе си. Всяка идея трябва да зрее най-малко 10 – 15 години, за да се възприеме от умовете на хората. Същото се отнася и до истината. Не можеш да възприемеш истината, ако не е проникнала в тебе. Влезе ли в ума ти, тя започва да зрее. Щом узрее, веднага ще я възприемеш. Как пее българинът? Когато иска да излее тъгата си, той пее тъжно и нарежда: „Настанаха тежки времена.“ Той пее и търси начин да се освободи от онова, което му тежи. Според мене, той трябва да пее весело и да нарежда: „Настанаха тежки дни, от които нищо не остана.“ Каквото и

да ви се случва в живота, помнете следното: Бог е единствената сила, която може да ви освободи от всички противоречия. Бог е създал света, и ние трябва да имаме любов към Него.

Първото нещо, което се изисква от всички хора, е любов към Бога. После иде любовта към ближния и към себе си. Само Божията Любов трябва да ни дойде на помощ, за да ни избави от всички беди. Любовта разрешава всички въпроси. Без нея въпросите остават неразрешени. Оня, Който ни ръководи, Който ни дава живот и помага за разрешаване на всички въпроси, е Бог.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

8. Лекция от Учителя, държана на 24 ноември, 1943 г. София. – Изгрев.

НАЙ-ГОЛЯМОТО ИЗКУСТВО

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Какво разбирате под думата „ходя“? От колко букви се състои тая дума? Напишете думите „ходя, обхода, стига и пристига.“ Хората, мъже и жени, нямат еднаква обхода; те нямат и еднакви облекла. По какво се отличават мъжките дрехи от женските? Мъжете носят панталони и жилетка – дреха без ръкави. Защо някои дрехи са с ръкави, а други без ръкави? Причината е проста. Някой беден човек си шил дреха. Понеже нямал достатъчно плат, решил да си ушие дреха без ръкави. Той си казал: Важно е гърдите и гърбът да бъдат покрити. Ръцете могат да не бъдат облечени. Така се създала жилетката и разните видове салтамарки. Богатият, който разполага с много плат, туря ръкави на дрехата си. Значи, бедността създава една мода, а богатството – друга. Понякога една малка причина може да развали или да поправи работите. Например, една малка мушица разваля млякото. Казваме: Млякото се вкиснало. Също така има мисли и чувства, които се вкисват. В тях има нещо неустойчиво. Това, именно, разваля живота. Обаче, има устойчиви мисли и чувства, които не се вкисват.

Какво представя животът? – Процес на движение, в който съзнанието на човека се пробужда. Пробуди ли се съзнанието му, той казва: Аз живея. Няма по-красиво нещо от живота, но няма и по-мъчително нещо от живота. Той е едновременно и рай, и ад. Раят и адът са близо един до друг. Животът е непрекъснато течение на съзнанието, което минава през безброй състояния. Някой ден си весел, разположен. – Защо? – Светлината, въздухът, водата и храната ти влияят добре. Друг ден си мрачен, неразположен. – Коя е

причината за това? – Една малка шушка влязла в окото ти и те дразни. Очите ти се пълнят със сълзи. Искаш да отвориш очите си, светлината те дразни. Миеш очите си с вода, и водата те дразни, Причината е малка, но произвежда голям резултат.

Като не разбират смисъла на нещата, хората бързо се произнасят и казват за някого: Лош е тоя човек. – Не се произнасяй толкова бързо. Пази чистотата си. Думата „лош“ е кал, която цапа и тебе, и него. Какво ще направиш, ако ти дадат една окаляна златна монета? Ще я измиеш и, така изчистена, ще я туриш в джоба си. Лошият човек е такава златна монета. Иди на реката, измий го добре и го тури в ума си. Сам по себе си, човек е златна монета, отвън е нечиста, отвътре чиста. Грешката е в тебе, който туряш лошия човек в ума си. Не бързай. Първо го окъпи, лъсни го и тогава го тури в ума си. Знай, че съдържанието му е чисто. Отиваш на концерт, да слушаш някой виден музикант. Казваш: Не свири добре. – Бързо се произнасяш. Той свири добре, но ти не си дочул, как свири. Измий го първо и после говори. Музиката е богатство, в което няма никакъв дисонанс. Яви ли се дисонанс в музиката, причината е външна. Когато две гами не се обичат, произвеждат дисонанс.

Музиката е живо нещо. Тоновете говорят, както хората. Между тях съществуват добри и лоши отношения, които произвеждат хармонията и дисхармонията в музиката. Когато искам да разбера, как се нареждат мъчните работи, питам тона „до“, който е в гъстата материя. Когато искам да се разходя някъде, съветвам се с „ре“ – тон на движението. Когато искам да зная, каква обхода да имам с някого, питам „ми“ – той знае, какво да каже на всеки човек. Тонът „фа“ е банкер, разполага с пари. Тонът „сол“ се облича добре; той знае, как да се представи пред хората. Тонът „ла“ е богат гостилничар, който услужва на хората. Питате: Де съществува тая музика? – В умствения

свят на човека. Колкото и да я търсите на физичния свят, няма да я намерите.

Защо някои не успяват в училището и в живота? – Защото не пеят. Приложете музиката навсякъде в живота си, да видите, какъв резултат ще имате. Ученик си, не ти върви в математиката. Пей и свири – само така ще си помогнеш, ще решиш задачите си по-лесно. Направи следния опит: Посей няколко житни зрънца и всяка сутрин им пей. Ще видиш, какъв резултат ще имаш. Ще пееш тихо, само зрънцата да чуват и да се радват. Българинът има обичай, като посее нивата си, всяка сутрин отива да я наглежда. Обиколи нивата си, усмихне се и се върне дома си доволен. Той тихо говори на зрънцата и ги насърчава да растат. Който мине край тая нива, казва: Чудно нещо, магия ли правил Стоян, че нивата му дава толкова плод! И други селяни обикалят нивите си, по не получават много плод. Те не знаят, как да говорят. Ставаш сутрин, наблюдаваш изгрева на слънцето и се питаш: За мене ли изгрява слънцето? Ако си единственият човек в света, за тебе изгрява. Кое е по-хубаво: Слънцето да изгрява само за тебе, или за всички живи същества на земята? Същото се отнася и до музиката. Тя е за всички, не само за едного. Ако музиката е само за тебе, това е нещастие. Такава музика е в застой, както водата, затворена в шише. Това, което е дадено за всички, е извор, който постоянно блика и носи живот, идещ от Бога. Музиката, която постоянно изтича, иде от Божествения свят. Не говоря за човешката музика, но за оная музика, която прониква във всички хора и носи Божието благословение.

И тъй, дайте път на оная музика, която иде от Божествения свят. Дайте път на тоя извор да тече. Кой ще пие от тая вода? – Има кой да пие. Отвори крана да тече. – Де ще отиде тая вода? – Дето иска. Това не е твоя работа. Ти си длъжен да отвориш крана, водата да тече. Ако си вкъщи, не отваряй крана; отвориш ли го, цял ден ще тече, ще си

причиниш някаква пакост. Обаче, изворът трябва постоянно да тече. Тая вода съживява и подмладява. Сегашните хора се натъкват на това, което не желаят. Искат да бъдат млади и красиви, но преждевременно остаряват. Първоначално младият се радва на живота си, но скоро остарява.

Младият ходи изправен; като остарее, прегърбва се и тръгва с бастун. И музикантът остарява и престава да свири. Докато е млад, той свири и напредва. Щом дойде старостта, и музиката престава. Старостта прави силния слаб, красивия – грозен. – Защо отслабва човек? – Защото всеки ден къса по един конец от въжето на своя живот. Колкото и да е дебело въжето, като късаш всеки ден по един конец, все ще отслабне. Млад си, но казваш: Ще остарея. Както казваш, така става. Казваш за някого: Тоя човек ще изгуби всичко. Наистина, той изгубва всичко. Казваш: Тоя човек няма да оздравее. Както казваш, така става. Това са отрицателни думи, които късат нишките на въжето. Ден след ден нишките изчезват, и въжето се скъсва. Ако си музикант или певец, не късай въжетата на хората. Има цигулари, от свиренето на които хората се разболяват. Те не са добри музиканти. Има певци и музиканти, от свиренето на които болните оздравяват, обезсърчените се насърчават. Те са добри музиканти и певци.

Фиг. 1

Да се върнем на думата „ходя“. Казваш, че ходиш. В каква посока ходиш? Ти ходиш във всички посоки: надясно, наляво, нагоре-надолу. Ходиш в горещите и в студените страни; ходиш по море и по суша;

летиш и по въздуха. Птиците са знаели това изкуство преди човека. Рибите са знаели да плават във водата преди човека. Ако искате да слезете от точка A в точка B (**Фиг. 1**), не можете да ходите на крака, трябва да намерите здраво въже и с него да се спуснете надолу. Без въже не може да слезете. И ходенето се подчинява на закона на хармонията. Не можеш да ходиш безразборно. Можеш да извървиш много километри, но това не е достатъчно. Ще ходиш според закона на хармонията и ще изучаваш съдържанието на пътя, по който си минал.

Някой отива на Витоша и се връща недоволен. – Защо? – Не вървял според закона на ходенето. – Какво изисква тоя закон? – Доволство. Ако ходиш и не си доволен от светлината, от въздуха, от водата и от хляба, разходката ти не е направена, както трябва. Човек трябва да бъде доволен от четири неща: от светлината, въздуха, водата и хляба. Четеш една книга, но не си доволен от нея. – Защо? – Защото писателят или поетът, който писал книгата, не бил доволен от майка си, от баща си, от брата си и сестра си. Същото нещо се отнася и до музиканта и певеца. Не е музикант оня, който не знае, какво нещо е сопран, алт, тенор и бас. Това са бащата, майката, братът и сестрата. Музикантът трябва да е доволен от своите баща, майка, брат и сестра. Кое е по-добре за тебе: да се занимаваш с музика, с деца или със семена? Ако се занимаваш с музика, ще заповядваш на тоновете; ако се занимаваш с деца, ще им заповядваш, но те няма да те слушат; ако се занимаваш със семена, ще им заповядваш, и те ще те слушат.

Мнозина изпадат в положението на един от руските войници, дошли в България, след освобождението. Той се напил до забрава. За да не го хванат в пиянство, той изял две-три глави лук, да маскира миризмата на виното. Срещнал го един руски офицер и го попитал: Защо си пил? – Не съм пил. Ето, мириша на лук. За да го опита,

офицерът поставил две дъски на едно мостче и му казал: По едната дъска ще минеш, а по другата ще се върнеш. Войникът се опитал да ходи по едната дъска, но не могъл, залюлявал се. Тогава той минал по двете дъски и казал на офицера: Ваше високоблагородие, аз вървя по двете дъски, за да ти докажа, че живея и за тебе, и за народа. Офицерът се засмял и си казал: Умен е тоя войник. След това му казал: Щом мислиш за мене и за народа, бъди свободен. Казвам: Престъплението не е в пиенето, но в лъжата. Защо войникът да не каже: Ваше високоблагородие, пих малко и се опих. С лука той замаскирал миризмата на виното, но престъплението с лук не се укрива. Жаждата с вино не се уталожва.

Защо духате като се изгорите? Защо туряте ръцете си на корема? Като ви заболи корем, туряте и двете си ръце върху него. Дясната ръка е положителна, а лявата – отрицателна. Енергията от едната ръка тече към другата, и болката изчезва. Колко време трябва да държиш ръцете си на корема? Определено е, колко време трябва да трае тоя опит. Ако е търпелив, човек ще държи ръцете си по-дълго време, и болката му ще мине. Разумност се иска от хората. Само разумните могат сами да си помагат. Кога изгарянето е по-голямо? – Когато въгленът е стоял дълго време на ръката. Колкото повече стои на ръката, толкова по-лошо за вас.

Природата е точна. За всяко нещо тя е определила времето. Ако пееш, трябва да знаеш, колко време да задържаш един тон. Като дишаш, трябва да знаеш, колко време да задържаш въздуха в дробовете си. Като пиеш вода, трябва да знаеш, колко вода да приемеш в стомаха си. Като се храниш, трябва да знаеш, колко храна да приемаш. Ако приемаш светлина, също ще знаеш, колко светлина ти е нужна за дадено време.

Сегашните хора страдат от недоимък на нещата. Те сами поставят препятствия на пътя си, поради което не възприемат

нужното количество светлина, въздух, вода и храна. Природата е дала всичко в изобилие. Обаче, някои хора не могат да се ползуват правилно от благата на природата. Те пият студена вода зимно време и се чудят, защо боледуват. – Да не пием ли зимно време вода? – Пийте, но тя трябва да запази тая топлина, каквато имала в земята. Щом се изстуди, ще я стоплите. Външната температура отнема част от топлината на водата.

Пази следните правила: Зимно време не пий студена вода! Не пей в студена стая! Когато не си разположен, не пей. Не пей и пред хора, които не обичат музика. Ако искаш да пееш, пей тихо, само за себе си. В това се крие благото на човека.

Казвам: Като се стреми към блага, човек трябва да знае, какво отношение имат те към него. Благата имат отношение към духа, душата, ума и сърцето на човека. Като благо, и музиката има отношение към духа, душата, ума и сърцето на човека. Няма ли това отношение към него, тя остава неразбрана. Ако музиката не може да въздействува на човешкия ум, сърце, душа и дух, не е истинска музика. Каква музика е тая, която не раздвижва човека? Какво прави плувецът във водата? – Движи ръцете и краката си. Има плувци, които не се движат, но те са големи майстори. Обикновеният плувец движи ръцете и краката си, с тях дава тласък на тялото си да пори водата. За да плуваш свободно, не трябва да бъдеш страхлив. Страхът намалява обема на тялото, и човек потъва. Страхът е чувство, което стеснява ума и сърцето. Носиш шише с масло. Страх те е да не се пукне шишето. Носиш чувал с жито. Страх те е да не се скъса чувала, да се разсипе житото. Докато държиш страха вън от себе си, той е на място. Щом го пуснеш вътре, той не е на мястото си. Външният страх се превръща в благоразумие. Вътрешният страх ограничава човека. Казано е в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие“.

Като ученици, вие трябва да имате обхода помежду си. Обходата се дължи на хармония между ума и сърцето. Умът носи светлина, а сърцето – топлина. Не можеш да пееш без светлина и топлина. И във физично отношение е същото. Салонът, в който пееш, трябва да бъде осветен и отоплен. Следователно, ако искаш нещо от Бога, салонът ти трябва да бъде осветен и отоплен. Иначе, и да получиш нещо, няма да го използуваш. Пей и свири на светло и на топло, за да придобиеш нещо.

Падаревски, знаменит полски пианист, отишъл в един град на Южна Америка да даде концерт. Жителите на тоя град били испанци. Когато свирил, те се разговаряли помежду си. Падаревски дал един концерт, но повече не пожелал да остане в тоя град. Като го запитали, защо не даде още един концерт, той отговорил: Не мога да свиря на хора, които вместо да слушат, се разговарят. И вие, като тия испанци, искате Бог да ви говори, но същевременно и вие говорите. Невъзможно е двама души едновременно да говорят: единият ще говори, другият ще мълчи. Падаревски ще свири, а публиката ще слуша. Ако тя говори, никакъв концерт няма да чуе. Жителите на тоя град били засегнати от отказа на Падаревски и, за да не се препоръчат зле пред другите градове на Южна Америка, те решили да се въздържат. Поканили още един път Падаревски да даде концерт, като обещали, че ще мълчат и слушат. Той се съгласил, дал втория си концерт, от който сам останал доволен. Публиката слушала с голямо внимание – никакъв глас не се чул.

Казвам: Работете върху себе си, да утихне брожението във вас. Не се страхувайте от нищо. Когато някой виден музикант дава своя концерт, ще мълчиш и ще слушаш. Когато Господ говори, ще мълчиш и ще слушаш. Вътрешното брожение в нас трябва да утихне! Когато Господ говори, земята трябва да мълчи.

Какво ще стане с нас? – Не се безпокойте. С вас ще стане това, което е станало с всички,

Ще обеднеем ли? – Кой не е обеднявал? Кой не е боледувал? Всичко, от което те е страх, ще дойде до главата ти. Ако не те е страх, ще се махнат всички противоречия. Човек страда по единствената причина, че не знае как да пее, да свири и да живее. Ще кажеш, че плащаш да ти свирят. – Това благо иде отвън. Важно е благото да излезе от тебе. Слънцето дава изобилно блага, но никой не може да го подкупи.

Пазете се от старите навици. Старото трябва да се преработи. То е капиталът, даден на човека от незапомнени времена. Гласът е даден на човека, но той трябва да го обработи. Той трябва да разбира отношението между тоновете, както между мислите и чувствата. Знаете ли какво влияние упражнява една мисъл, едно чувство или една постъпка върху човека? Някога човек се стеснява или разширява повече, отколкото трябва. Някога е по-активен, отколкото трябва. Това са противоречия, които го спъват. В песента „Вечер-сутрин“ има едно противоречие. Тя започва с думата „вечер“, а не със сутрин. Това е привидно противоречие. Правилно е да бъде „Вечер-сутрин“. – Защо? – Защото е правилно да започнеш с болестта, за да дойде здравето. Ако започнеш със сутринта, т. е. със здравето, ще дойде вечерта – болестта. Започвай с неблагоприятните условия, за да свършиш с благоприятните.

Изпейте песента „Вечер-сутрин“. Както я пеете, вие ще накарате злото да си върви. Виждайте хубавото в светлината, приятното във въздуха, красивото във водата и доброто в живота. Както в природата се явяват течения, които разрушават брегове, отнасят дървета, камъни, пясък, така и в живота има течения, които отнасят дървета, камъни, пясък, пръст. Какво трябва да се прави с тия наноси? – Да се

посаждат с дървета, да задържат почвата. Всички трябва да работим, да подобрим условията си.

Като пеете песента „Тъги, скърби“, трябва да се пее отсечено, с определен ритъм. Във всяко нещо има ритъм, който трябва да се спазва. И в болестта, и в тъгата има ритъм. Ако спазиш ритъма им, те стават разбрани и тогава, нито болестта е болест, нито тъгата – тъга. Всички разбрани неща са приятни. Когато разбереш живота, и той става приятен и красив.

И тъй, най-голямото изкуство е да живееш добре. И музиката, и поезията допринасят нещо към живота. Приятно е да чуваш хубаво пеене, да слушаш права мисъл, да изпитваш красиви чувства. Като мисли, човек трябва да има достатъчно светлина; като чувствува, трябва да има достатъчно топлина и като действува – достатъчно сила. Ако няма достатъчно светлина, той няма да вижда ясно; без топлина ще среща големи препятствия; без сила работите му ще остават незавършени. Всяка незавършена работа е лоша. Стремете се към повече светлина, топлина и сила, да завършите работите си, да ги направите добре.

Казвате: Трябва да се живее добре. – Лесно се говори, мъчно се изпълнява. – Да живееш добре, това значи, да изучаваш живота като изкуство. Ако Бог не взима участие в нашия живот, нищо няма да излезе. Ако слънцето и земята не взимат участие в нашия живот, нищо няма да излезе. Във всичко, в което Бог взима участие, и ние трябва да участвуваме. Там, дето Бог не взима участие, и ние не трябва да участвуваме. Да използуваме всичко, което е вложено в нас. Какво правят адептите? Има адепти, които прекарват дневно със сто грама ориз. Те дъвчат храната си добре и използуват напълно хранителността ѝ. Обикновените хора бързо ядат, не дъвчат храната си добре и благодарение на това, приемат много храна, а малко се ползуват от нея. Не е лошо да бърза човек, но той трябва да знае, кога

да бърза и кога да не бърза. Когато тренът наближава към някоя гара, забавя движението си; когато излиза от гарата, постепенно ускорява движението си. И светлината, като влиза в човешкия ум, намалява своята скорост. За да влезе в сърцето на човека, светлинната енергия се превръща в топлина. За да влезе във волята му, тя се превръща в сила.

Сега, като се говори за музикалните тонове, трябва да знаете, че всеки тон има седем качества. Например, тонът „до“ също има седем качества. Онова качество, което се проявява в даден момент, взима надмощие, а останалите шест се проявяват слабо, почти незабелязано. Те държат исо на главното, проявено вече, качество. Доминиращото качество на тона се изявява, както солистът в някой оркестър. Когато едно от качествата на тона взима първенство, останалите само го пригласят. Изобщо, силно качество е онова, на което даваш израз. Другите качества са спомагателни средства. Ако искаш да изпееш думите „отивам на училище да уча“, ще започнеш от тона „ми“, който означава обхода. За да отидеш на училище, трябва да имаш обхода, да знаеш, на кой чин да седнеш, между кои деца и т. н.

И тъй, като говоря за тоновете, виждам, че не ги разбирате и мъчно може да се справите с тоя предмет. Не е лесно да различите естествения скъпоценен камък от изкуствения; не е лесно да различите диаманта от изкуствените камъни. Без да гледате, не можете да различите златото от желязото. Ако вземете в ръката си еднакво големи парчета желязо и злато, ще ги различите по теглото им: златото е по-тежко от желязото. Освен това, желязото се окислява, а златото не се окислява. Желязото прави човека енергичен, а златото – благороден. Следователно, ако искаш да предадеш на организма си добри качества, храни се с добра храна. Храни се с възвишените качества на светлината и топлината. Храни се с възвишените качества на въздуха, водата и хляба. Това значи, да живееш добре със своите

приятели. Четири приятели има човек: светлината, въздухът, водата и храната.

Помни: Дръж връзка с духовете на светлината, които имат отношение към умствения свят. Дръж връзка с добрите духове на въздуха, т. е. с диханието на Бога. Дръж връзка с добрите духове на водата и на хляба, от които идат благата на живота. Ако грешиш, причината е в тебе. Светлината, въздухът, водата и храната никога не грешат.

Радвайте се на благата, които сте получили от миналите поколения. Проверявайте това, което сте получили наготово, за да отстраните непотребното. Всичко, което е Божествено, приемайте без критика. Дойдете ли до човешкото, там критиката е на място. Божественото обновява, а човешкото състарява. Да се обновиш, това значи, всеки ден да приемаш по една светла мисъл и по едно възвишено чувство; всеки ден да проявяваш по една благородна постъпка. Не приемеш ли поне една светла мисъл, едно възвишено чувство и една благородна постъпка, ти спираш процеса на своето обновяване.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 3 декември, 1943 г. София – Изгрев.

МУЗИКАЛНИ УПРАЖНЕНИЯ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Изпейте песента „Блага дума“.

В какво се крие благостта на една дума? Блага дума е тая, която допринася благост на човека. Казваш: Студено ми е. – Щом ти е студено, ти търсиш топлината. – Топло ми е. – Щом ти е топло, ще се разхладиш. Какво се разбира под „лично местоимение“? Кои са личните местоимения? – За единствено число: аз, ти, той, тя, то. За множествено число: ние, вие, те. Кое от трите местоимения заема първо място? За себе си казваш „аз“, а за другите – ти, той или тя. Кой от тримата е пръв: аз, ти или той? Кой е последен? Да допуснем, че някой те обижда. Кой от двамата е пръв: който обижда, или който разглежда обидата? – Който обижда, е пръв. Вторият – ти, който разглеждаш обидата, си последен. Кой от двамата е по-важен и по-културен? Обиденият има нужда от утеха. Значи, не можеш да утешаваш човек, който не е наскърбен. Кое се явява по-рано: скръбта, или радостта? Сянката ли е съществувала по-рано, или реалността? Може ли художникът да нарисува една картина без сенки? – Не може. Това показва, че без сенки реалността остава неразбрана. Питам: Знаете ли, колко вида скърби и радости съществуват? Колко главни скърби и радости знаете на брой? Според вас, коя е първата и най-главна радост? Коя е най-главната скръб? Кой елемент в химията е най-лек? – Водородът. Той е лек, но доста пакости причинява. Той запалва чергите на хората, разтопява много неща, внася влага в атмосферата и прави времето влажно. В това отношение, той е много щедър. Ако слънцето не грееше, не зная, какво би направила влагата във въздуха.

Каква е разликата между водорода и кислорода? Водородът гори, но не поддържа горенето; кислородът не гори, но поддържа горенето. Каква е съществената разлика между това, което гори, и това, което не гори, но поддържа горенето? –Може ли едно тяло да не гори, но да поддържа горенето? – Може. Ето, вземете за пример мяха. Той не гори, но като го надувате, поддържа горенето. Въздухът поддържа горенето, а дървата и въглищата горят. Добре, че въздухът не гори. Ако гореше, работата щеше да бъде опасна. Запали ли се въздухът, с него заедно щеше да изчезне и животът. Има хора със свойства, подобни на елементите: едни от тях горят, но не поддържат горенето; други не горят, но поддържат горенето. Каква полза имате от ония, които горят, но не поддържат горенето, или от тия, които поддържат горенето, но сами не горят? Какво сте научили от огъня? Турите дърва на огъня, и след два-три часа те изгарят, превръщат се в пепел и въздухообразни вещества, които излетяват. За да израсте дървото, минали са 20-30 години, а го изгаряте за два-три часа. Като изгори дървото, изгаря всичко, което е написано на него. Ако сте чувствителни, бихте прочели всичко, което е написано на едно дърво. Цяла история се крие в него. Колко страдания и радости са отпечатани върху дърветата! Често хората се греят на огъня и се питат: Защо някога ни е приятно да се греем, а някога ни е неприятно? Седиш около огъня и заспиш. Защо заспиваш, не знаеш. Друг път се изгориш на огъня. Защо се изгаряш, и това не знаеш. Според мене, хората не разбират нещата, защото недовиждат добре. Едно време жените носеха воал на лицето си, но не виждаха добре с него. Ако трябваше да прочетат нещо, те вдигаха воала си. Много естествено, воалът пречи на очите. Оплакваш се, че не разбираш нещо – воал имаш на лицето си. Някой има един воал, друг – два воала, трети – три воала. Воалът е нещо изкуствено, което пречи на разбирането. Умът ти е помрачен – воал имаш на лицето си. Сърцето

ти е смутено – воал имаш на лицето си. Не постъпваш добре – воал имаш на лицето си. Кой носи воал: красивият, или грозният? Кой от двамата трябва да носи воал на лицето си?

Коя е подбудителната причина за носене на воал? Някъде и мъжете носят воали. В Америка има места, дето върлуват много комари. Населението на тия места не може да спи от комари. Преди да си легнат, те покриват кревата си с мрежа, за да могат да спят спокойно. Ако дойде някой чужденец в тая местност, първата работа е да го посъветват да си купи мрежа за леглото. Той се отказва, не е навикнал да спи с мрежа. Ако първата нощ мине без було, втората нощ не се решава да спи открит. Веднага взима мерки да се запази от комарите. Те бръмчат около него, търсят място да го посетят. Не се спи при такъв концерт. Достатъчно е една вечер да минеш без мрежа, за да нашарят лицето ти. Някои комари са маларични. Следователно, не питайте, защо по тия места и мъжете носят мрежи. Неволята ги е заставила. Жителите на тия места носят и ръкавици, да се пазят от комарите. Дето няма комари, няма нужда нито от ръкавици, нито от воали. Защо съществуват модите? – По причина на притеснението и ограничението. Ограничен си в живота, не можеш без обувки. Те са мода. Постепенно модата става навик и се налага на хората. В първо време обувките били голямо ограничение. Днес се е внесло известно подобрение. В бъдеще, когато дойде Божественият порядък, хората ще ходят боси; тогава няма да има нужда от обувки. Докато хората носят обувки, светът ще остане неуреден; докато хората носят ръкавици, светът ще остане неуреден; докато хората носят була на лицето си, светът ще остане неуреден. – Коя е причината за вълната на овцата? – Лошите условия на живота. Един ден, когато условията ѝ се подобрят, тя ще се освободи от вълната. Докато имаме лоши навици, светът не може да се оправи. Тия навици са създадени при лошите условия на живота. Щом се откажем от лошите навици, условията на живота ще

се подобрят. Човек сам е създал лошите навици. Те трябва да се премахнат. – Зима иде. – Зимата трябва да се премахне. Щом се премахне зимата, веднага ще свалиш дебелите дрехи. – Защо носиш дебела дреха? – Зима е. – Защо носиш тънка дреха? – Лято е.

И тъй, ако си неразположен, знай, че се намираш при лоши условия на живота. Трябва да се справиш с тия условия. Кой е причината за лошите условия? – Самият човек. От тебе зависи да си в добри или лоши условия. Например, искаш да напишеш буквата „е“. Трябва да знаеш, кое „е“ да напишеш. Има три начина за написване на тая буква: е, ѣ, Е. Ако напишеш „е“, ще си създадеш една мъчнотия. Ако напишеш „ѣ“, ще си създадеш друга мъчнотия. Ако напишеш „Е“ главно, ще проявиш своето лакомство. Обратна на тая буква е „3“. Следователно, ако напишеш „е“, натъкваш се на своето честолюбие; ако напишеш „ѣ“, ще си създадеш материални спънки: приятелят ти ще те обиди, господарят няма да ти плати; ако си студент, ще пропаднеш на изпит. Ето защо, докато си студент, не пиши „ѣ“. Щом свършиш университета, можеш да пишеш „ѣ“, колкото искаш. На английски опасни букви са „t“ и „f“.

Кога се обиждат хората? Някой се обижда само от една дума или от един тон. Достатъчно е да му кажеш нещо сопнато, грубо, за да се обиди. Един баща изпратил сина си във Франция да се учи. След време синът писал на баща си да му изпрати пари. Като неграмотен, бащата занесъл писмото на касапина – груб, суров човек – да го прочете. Касапинът чете: Татко, изпрати ми пари, че ми трябват. – Виж го ти! – казал бащата, ще ми заповядва! Няма да му изпратя нищо. На другия ден той минал край фурнаджията – човек с мек и добър характер, и му казал: Приятелю, прочети това писмо, да видим, какво пише синът ми. Фурнаджията чете с мек, спокоен глас: Татко, прати ми пари, че ми трябват. – Виж, като иска деликатно, ще му

изпратя. Бащата смесва грубостта на касапина с отношението на сина си. Касапинът не представя сина.

Казвам: Реалността може да се прояви по един или друг начин, но вие не трябва да се заблуждавате от външните условия. Те са сянка на живота. Човек трябва да различава сянката от самата реалност. Вървиш по улицата, удариш се в камък и се разгневиш. – Защо се гневиш? Камъкът е сянка на реалността. Зад него се крие нещо, което те дразни. Наведи се, вдигни камъка и го тури настрана. Той има право да стои на пътя. Ти ще го туриш настрана и ще се извиниш, че го безпокоиш. Кой е на правата страна: който се обижда, или който се извинява? Кой печели повече: който се обижда, или който се извинява? Кой печели повече: майката, която бие детето си, или детето? Забелязано е, че деца, които са бити от майка си, са даровити. Дете, което не е бито от майка си, не е много даровито. Каква стойност има бялата книга, на която нищо не е написано? Страданието е писаното върху хартията. Важно е добре да е написано. От какъвто характер и да е, страданието не е нищо друго, освен писане върху човека. Удариш се в нещо, или се блъснеш – благодари. Това е благо, от което ще научиш нещо. Всичко, което става в природата, има своя добра страна, която малцина виждат. Понякога стават и нещастия, но те са изключения. От тях се ползуват разумните хора. Каквото и да става в природата, все ще се ползува някой: или оня, с когото се е случило нещо, или окръжаващите.

И тъй, злото не е в нещастието, но в неизползваното нещастие. Злото не е в яденето, но в преяждането и недояждането. – Не съм ял. – Това е твой избор. – Яде ми се. – Това е твое право. – Преядох, или не си доядох. – Това показва, че не изпълняваш закона на природата. Говориш, или не говориш, това е твое право. Ако не знаеш да говориш, грешката е твоя; много говориш, грешката е пак твоя.

Сега, като се дойде до оперното пеене, нужно е знание. Как ще изпееш думите „аз ти казвам“? Как трябва да се отговори на тия думи? Ще кажеш: „Аз ще го изпълня.“ Единият заповядва, другият изпълнява. Единият е отрицателен, другият е положителен. Да заповядваш е два пъти по-мъчно, отколкото да изпълняваш; да сгрешиш е два пъти по-мъчно, отколкото да изправиш грешката си; да обидиш е по-мъчно, отколкото да се извиниш. – Аз не мога да се извинявам. – Значи, можеш да грешиш, а не можеш да изправиш грешката си. Какво ти коства да изправиш една грешка? Турил си „ъ“ вместо „ь“ или обратно. Изправи грешката си. Не можеш ли да изправиш тая грешка? Де е мъчнотията? Каква е разликата между числата 6 и 9? Като се обърне 6 нагоре, става 9. Какво печели 6, като се превърне на 9? – Спечелила е три единици. Като се обърне 9 надолу, става шест. Деветорката губи три единици. За предпочитане е да ти ударят шест тояги, отколкото девет. Ако ти плащат, по-добре е да ти дадат девет лева, а не шест. Не всякога голямото число се предпочита. Ако те бият, по-добре е по-малкото число. Боят е необработен материал, който ти сам трябва да обработиш. Ако е вълна, ще я изпереш, изпредеш, изтъчеш, и тогава ще ушиеш нещо. – Защо боят е лошо нещо? – Защото е неорганизирана материя, или незавършена работа. Дълго време трябва да работиш, за да свършиш тая работа.

Какво представя доброто? – Завършена, организирана работа. Приятно ти е да носиш добре ушита дреха. Неприятно ти е сам да переш, предеш и тъчеш вълната. Много време трябва да мине, докато ушиеш дрехата си. В тоя смисъл, неорганизирания живот наричаме зло. Много години трябва да минат, докато го организираш. Някога, въпреки изминатите години, животът остава неорганизиран. – От какво зависи това? – От начина на работата. Като работи добре, човек става щастлив. – От какво зависи да работи добре? – Някога щастието на човека зависи от неговото зрение, някога зависи от неговия слух,

някога – от обонянието му, някога – от осезанието му и т. н. Да бъдеш щастлив, това е велика наука. Ако не сте щастливи, не се смущавайте. Щастието се постига мъчно.

И в музиката има мъчни неща. Гледаш една нота, вижда ти се проста работа. Опитай се да я изсвириш с всичките ѝ украшения, да видиш, колко е проста. Обаче, майсторът музикант веднага ще я изпълни. Срещате един красив човек, пожелавате и вие да бъдете като него. Всеки човек може да бъде красив, но трябва да работи върху себе си. Красотата е сложен процес. В красотата взимат участие умът, сърцето и волята. Те са хармонизирани музикално. Ако знаеш, как да хармонизираш мислите, чувствата и постъпките си, можеш да предадеш на лицето си, какъвто израз искаш. Ако не можеш да ги хармонизираш, не можеш да придобиеш нужната красота. Когато волята се изопачава, брадата на човека се деформира; когато чувствата му се изопачават, устните изпъкват; когато мислите се изопачават, челото се деформира, ляга назад. За да не се деформира челото, мислите трябва да бъдат светли; за да не се деформират устните, в чувствата трябва да има топлина. За да не се деформира брадата, волята трябва да бъде силна. Да имаш силна воля, това не значи да се налагаш на хората, но да вършиш всичко с радост. Радвай се на всичко, което те обикаля. Виждаш една хубава ябълка, радвай се. Това, което ябълката може да направи, и ти можеш да го направиш. Виждаш една хубава круша – радвай се. Това, което крушата е направила, и ти можеш да го направиш. Кажеш ли с пренебрежение, че това е една проста круша, ти изопачаваш мислите, чувствата и постъпките си. Това води към деформиране на челото, устата и брадата. Какво лице е това, на което челото, устата и брадата са деформирани? Разумни същества са работили за създаване на крушата, а ти казваш: Круша е това! Ти не оценяваш работата на разумните същества, а искаш да бъдеш разумен. Виждаш един извор

– радвай се на чистотата му! Радвай се на силата, с която водата извира. Това е разумен акт. Не казвай с пренебрежение: Извор е това!

Често вие се произнасяте пренебрежително за някой човек и казвате: Обикновен човек е тоя, не заслужава внимание. Защо не заслужава внимание? Защото го виждате през пролетта, когато снеговете и ледовете се топят и размътват водата му. Казвате: Мътни са водите му. Вижте го през лятото, когато водите му са бистри и чисти. Вижте го през есента, когато дърветата му са увиснали от плодове. Вижте го през зимата, когато можете да вкусите от неговите плодове. Гледате го през пролетта и казвате: Нищо не струва тоя човек. Следователно, ако искаш да имаш ясна представа за човека, разгледай го от четири страни: в пролетта, лятото, есента и зимата на неговия живот. Само така ще разбереш, какво е придобил той през пролетта, лятото, есента и зимата на своя живот. Четеш книгата на някой поет или писател и оставаш доволен. – Защо? – Храниш се с плодовете на неговия живот. Докато напише тая книга, той е минал през големи изпитания и страдания. Четеш една духовна книга. Казваш: Който е писал книгата, е духовен човек. – Тоя човек се е грял на слънцето. Да бъдеш духовен или набожен човек, това е най-възвишеното в света. Казваш: Какво особено има в това, че се е грял на слънце? Който разбира, какво нещо е слънцето, само той може да схване смисъла на живота. Представете си, че сте лишени от слънце, вода, плодове, хляб и кажете тогава, как бихте живели. Можете ли да си представите такъв живот? Сега аз ви изнасям това положение, за да се освободите от илюзиите на живота. В едно казанлъшко село, Енина, се явила една мечка, която изяла няколко говеда. Селяните решили да я хванат с капан. Един селянин турил капан в гората и след няколко деня отишъл да види, какво е станало. Отдалеч още той видял, че в капана има нещо живо. Зарадвал се и си казал: Хванах я най-после! Като се приближил, видял, че, вместо мечката, в капана

седяло неговото магаре. И вие поставяте капан за мечката, но въпросът не се разрешава. Не си служете с капани. Те са стари методи.

Като свирят, музикантите си служат с особени музикални украшения, наречени флажеолети. Аз ги наричам „любовни флажеолети“. Гладен си, дадат ти хубава храна – това е любовен флажеолет; жаден си, дадат ти чиста, планинска вода – любовен флажеолет. Любовта се проявява в реалните неща. Тя се проявява в това, което повдига човека – в неговите възвишени мисли и чувства. Искате ли да ви изсвиря един любовен флажеолет? (Учителят взима цигулката, нагласява я, но още не свири). Знаете ли, как постъпила Аделина Пати с директора на театъра, дето била поканена да пее? Директорът обещал да плати на певицата 50 хиляди долари, но търсел начин да я изиграе. Като разбрала това, Аделина Пати намислила да отговори по същия начин. Дошъл часът за излизане на сцената, публиката нетърпеливо чакала, но Аделина Пати бавно се приготвяла. Като видял това, директорът веднага ѝ дал половината сума – 25 хиляди долари. Аделина Пати бавно обула едната си обувка и очаквала още нещо. Публиката ръкопляскала, изказвала нетърпението си. Директорът се принудил да даде и останалите 25 хиляди долари. Певицата турила и втората си обувка и се явила на сцената.

Изпейте песента „Духът Божи“. Тая песен замества един хубав обяд. Изпейте песента „Блага дума на устата“. Тая песен е творческа, т. е. песен на работата. Колко неща са нужни на човека, за да работи добре? – Три неща: светлина, топлина и сила. (*Учителят свири една музикална пиеса*). Това е една проста, разказна мелодия, с особен ритъм. Ако българинът възприеме тоя ритъм, животът му коренно ще се измени. (*Учителят свири и пее: Рай, рай*). Тая песен е музикално зрял плод. В българската народна песен личният елемент е силно

проявен. В някои песни лиричният характер е застъпен повече, отколкото трябва. (*Свири и пее тъжна българска песен: „Снощи си, майко, повечко винце пийнах; на кръчмаря много парици дадох, та оголях, майко, пропаднах.“)* Тук българинът оплаква грешката си. Тоя ритъм трябва да се измени. (*Свири весело*). Има и друг ритъм – бодър, съживителен. (*Свири бодро, живо.*) Тоя ритъм изпъжда треската. (*Учителят свири песента „Тъги, скърби*“). Изпейте тая песен. Не сей брашно със скъсано сито! Не пей, когато си неразположен. Малко пей, но хубаво! Малко работи, но каквото направиш, добре да е направено. Подражавай природата и върви напред! Каквото правиш – пееш, свириш, мислиш, чувстваш или действаш, във всичко трябва да имаш поне малка придобивка. Ако нищо не придобиваш, все едно, че не си живял. Микроскопични придобивки да имаш, но да прибавяш нещо към основния капитал. Умът не обича тежки работи. Той се стреми към малки и леки придобивки. Сърцето, душата и духът също обичат малки и леки придобивки. Един музикален мотив, колкото и да е малък, е верен, когато принася поне най-малкото благо на човека. Това благо може да има отношение към умствения, духовния или Божествения свят – не е важно. В който свят и да е, важно е да принесе нещо за развитието на човека. Истинска музика е оная, която моделира човешкото лице. Тя трябва да изправи всички изкривени линии на тялото, да облагороди характера, да развие слуха. Трябва да повдигне ума и сърцето, да внесе в човека подтик и стремеж към усъвършенстване. Музиката трябва да изработи новия човек.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

10. Лекция от Учителя, държана на 10 декември, 1943 г. София. – Изгрев.

АКТИВНОСТ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Изпейте песните: „Светъл ден“ и „Тъги, скърби."

Буквата „С“, с която започва думата „светъл“ е от едната страна – лявата, издута. Коя е причината за това? Тая буква може да бъде издута, може да бъде и сплесната. Ако буквата „С“ е поставена на човешкото лице, то ще бъде издуто. Някои лица са продълговати, а други – кръгли. Защо е така? Ще кажете, че така са създадени. Вярно е, че така са създадени, но има причини за това. Някога вие се усмихвате. Знаете ли, защо се усмихвате? Ще кажете, че ви е смешно нещо, затова се смеете. Мислите ли, че усмивката е просто нещо? Тя е сложен процес. Да се усмихваш, това е музика. Щом се усмихнеш на някого, ти му говориш. Той чува нещо с ухото си, вижда с окото си и изпитва приятност. Усмивката не подразбира само опване на мускулите. Тя е вътрешен процес. Мнозина се усмихват, без да разбират значението на усмивката. Много цигулари свирят, без да разбират, какво говори цигулката. Това е все едно, да имаш уста, без да знаеш, защо ти е дадена. Казваш, че устата е дадена на човека, за да яде и пие. Това не е достатъчно. С устата трябва да говориш, да кажеш нещо смислено. Говорът е музика. Следователно, устата трябва да знае, как да свири, какви музикални парчета да изнесе.

Често хората изоставят важните неща, които им са нужни за момента, и търсят неща, които не им са потребни. Например, някой гладувал три-четири деня, гладен е, иска хляб. Ти отиваш при него и му предлагаш един хубав костюм. Той иска хляб, не иска костюм. Казва: Гладен съм, по-добре ми дай един хубав обяд. – Вземи тоя костюм, ще изглеждаш добре с него. – Не искам костюм, хляб ми дай.

– Ти приеми костюма, че после го продай. Не, подарени неща не се продават. Ако продадеш костюма, ще изгубиш много неща. Един учен правел своите опити с балона си. Детето виждало, как бащата развързвал въжето и летял с балона и как го завързвал, когато свършвал летенето. Един ден детето се качило на балона, отрязало въжето и се издигнало нагоре. Вятърът го понесъл в пространството. Бащата гледал отдолу, но нищо не могъл да направи – не е господар на положението. И детето не е господар на положението. То се уплашило, започнало да плаче, но никой не могъл да му помогне. Все ще слезе балонът някъде, но как? Може да слезе благополучно, а може и да не бъде благополучно слизането.

Мнозина се качват на балон, отрязват въжето и се оставят на произвола на съдбата. Като се намерят в затруднение, викат отгоре, молят се на Господа да им помогне. Казвам: Щом влезеш във водата, ще затвориш устата си. Водата може да иска от тебе да ѝ кажеш една дума, но ти ще мълчиш. Ако отвориш устата си да ѝ кажеш само една дума, ще платиш с живота си. – Само една сладка дума ми кажи! – Мълчи, не отваряй устата си. Щом излезеш навън, тогава можеш да кажеш на водата, колкото думи искаш. Докато си в обятията ѝ, ще мълчиш. Когато главата ти е свободна и вън от опасността, можеш да говориш, колкото искаш.

Да се върнем към буквата „С“. Който има ухо, като издутата част на тая буква, той е активен. Каквато работа започне, добре я свършва. Той е предприемчив, хваща се за много работи. Който има ухо, като сплеснато „С“, той е пасивен. Той се заема за много работи, но не ги довършва. Много говори, много теории развива, но като дойде до практичната страна на въпроса, казва: Ще почакам малко, няма защо да бързам. Една година минава, втора настъпва, но той нищо не е направил. Първият, на когото ухото е издуто, ще скрои едни обувки и ще ги изкара докрай. Може да не са много хубави, но поне ще имаш

обувки. Вторият ще ги скрои и ще ги остави настрана – няма да ги ушие. Или, може да мине много време, докато ги ушие. Първият ще ушие обувките по-евтино от втория. Вторият ще протака работата и пак няма да ги ушие, както трябва. Това са твърдения, които трябва да се докажат. И тъй, ще знаете, че когато обувките ви не са ушити добре, ухото на обущаря е издуто; той е бърз, активен. Ако си поръчаш обувки, и обущарят отлага работата си, ухото му е сплеснато. В сравнение с първия обущар, той иска повече пари. Като работи бавно и протака поръчката, той минава за по-добър обущар. Всъщност, работата не излиза така. Защо човекът с издутото ухо се проявява по един начин, а тоя със сплеснатото ухо по друг начин? Първият е по-енергичен от втория. Как ще ти отговори оня с издутото ухо, ако го обидиш? Ще почувствуваш удара на неговата здрава ръка. Ако обидиш детето, няма да пострадаш много. То ще вдигне ръчицата си, но ударът ще бъде слаб. Следователно, малкото дете ще те удари слабо, а големият и здрав човек ще те удари силно. Също така, когато направиш добро на детето, благодарността му ще бъде малка; ако направиш добро на големия и здрав човек, благодарността му ще бъде голяма. Той ще те възнагради щедро.

Какво се иска от човека? – Въздържание и самообладание. Ако не можеш да се въздържаш, скоро кипваш и казваш: Аз съм човек с достойнство. – В какво се заключава достойнството на човека? – В светлината, която носи в себе си. Значи, ако къщата му е добре осветена и мебелирана, той има достойнство; ако не е добре осветена и мебелирана, няма достойнство. С други думи казано: Ако човек има очи, има достойнство; ако от устата му излизат сладки, благи думи, има достойнство. Няма ли очи, не е ли блага устата му, никакво достойнство няма. Достойнството на човека се заключава в светлите мисли, в добрите чувства, в благородните постъпки и в сладките думи, които излизат от устата му. Казваш: Искам да стана добър

човек. Какво означава думата „добър“? По какво се познава добрият човек? Той ходи спретнато, като войник. Ако се люлее, като пиян, не е добър. Ако си добър, работи отмерено; като свириш, свири добре; като говориш, всяка дума да е на мястото си. Как започва човек работата си? Ако е активен, той започва с разположение, с подем; после слиза надолу и, като наближи края, пак се качва нагоре. Невъзможно е през всичкото време човек да бъде активен. Как започва да яде? Обикновено, първата хапка приема с разположение, с възход. Следващите хапки го водят надолу. В последната хапка има пак подем, доволство, че се е нахранил. Когато взимаш пари отнякъде, ти се повдигаш, радваш се, че ще свършиш работата си. Като изплащаш дълга си, настава едно понижаване. Щом изплатиш и последната сума, духът ти отново се повдига.

Какво е състоянието на ученика, който постъпва в гимназия или в университет? Докато е в училището, всичко идеализира. Той минава за добър ученик, по всички предмети има отличен успех. Като свърши гимназията или университета, той влиза в живота. Тук работите вървят другояче: шесторките се превръщат в четворки и тройки. По-рано писал правилно, обаче, в живота не може да пише, както трябва. Иска да се усмихва, но се страхува, да не би да даде повече, отколкото трябва, да прелее чашата.

Един турски бей отишъл на гости в дома на един български чорбаджия. Последният го угостил добре и, като свършил обяда, налял му една чаша сладко вино. Чашата била два пръста празна. После налял на себе си, но прелял и казал: Утира-а! Като изпили първата чаша, чорбаджията налял втора, трета чаша, но на себе си все преливал и казвал: Утира-а! Беят поглеждал към чашата на чорбаджията, и най-после казал: Чорбаджи, налей и на мене с утира-а. Така постъпват и кръчмарите. Като наливат вино на клиентите си, те остават чашите малко празни. Ако преливат чашите, ще губят. Кое е

по-добре: да се преливат чашите, или да остават малко празни? Водата да стои в бъчвите, или да тече свободно? Ако си кръчмар, по-добре е виното да се държи в бъчви, да не изтича навън. Ако не си кръчмар, по-добре е водата да тече свободно, отколкото да стои затворена в бъчви. Всяко нещо е ценно, както става в природата. Де сте видели в природата въжета за бесене на хората? Ако паяците не тъчаха своите конци, нямаше да има въжета. Първи те дадоха идеята за направа на въжето. Следователно, те са първите виновници за бесене на хората. Кой даде идея на хората за направата на скорострелни оръдия? – Комарите и пчелите. Те ги научиха, как да забиват своите отровни и убийствени стрели. Какво ще научиш от пчелата? – Или да събираш мед, или да жилиш. Какво ще научиш от пияницата? Ако е богат, ще те научи да пиеш. Дето те срещне, ще те черпи.

Какво се иска от човека? – Да оценява онова, което природата му е дала. Например, вие не оценявате косата си. Някои от вас имат хубави коси, а на други главите са оголели. Знаете ли, колко разумни същества са работили за създаване на косата! Вие не подозирате, че всеки косъм има специфично съдържание. Някой се чуди, защо работите му не вървят добре. – Много просто, косми нямаш на главата. По космите на човека може да се определи неговия характер, както и проявите му. По космите се познава, дали ще успее в работата си, или не. Достатъчно е да хванеш косъма на един човек, за да разбереш миналото, настоящето и бъдещето му. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрито. Скрити неща има само при отсъствие на светлина. Щом дойде светлината, тя разкрива всички неща. В косъма се крие и доброто, и лошото на човека.

Често се запитвате, защо сте дошли на земята. Вие сте дошли тук, за да изплатите дълговете на своите деди и прадеди. По космите си можете да познаете, дали сте поправили положението на своите

прадеди, или нищо не сте направили. Като пипна косата на някого, аз зная вече, мога ли да му дам нож в ръката, или не. Как ще дам нож на оня, който е готов всеки момент да коли? Ако не заколи човек, ще заколи кокошка. Ако не заколи кокошка, ще нареже на ситно лук, ябълка или друго нещо. Това е престъпление. Може да ядеш лук, но не и да го нарязваш на дребно. Може да ядеш ябълка, но не и да я режеш на парченца. Не правете неща, които не принасят никаква полза. Като ученици, вие трябва да изучавате човешкото ухо и човешката ръка, чрез които се изявява неговият характер. Ако горната част на ухото е добре развита, а долната – месестата не е добре развита, тоя човек е работил в ущърб на живота си. Колкото по-добре е развита тя, толкова по-дълъг е неговият живот. Каква е ръката на честния, справедливия и благородния човек? Всяка добродетел се отпечатва на ръката. Изобщо, всяка мисъл, всяко чувство има особена форма. Ония форми, които са произлезли от светлината, се отличават от тия, произлезли от топлината. Последните се отличават от формите, създадени от волята.

Изучавайте формите на мислите и чувствата, без да се изкушавате. Изучавайте проявите на живота, без да се изкушавате. Какво представя изкушението? То е лепкава течност, или циментова каша, в която, като попадне човек, мъчно излиза. Какво правят децата, когато искат да хванат някоя птичка? – Те намазват няколко пръчки с лепкава течност. Щом кацне, птичката се залепва за тия пръчки и не може да хвръкне. Трябва ли и ти, като птичката, да кацваш на лепкавите пръчки? Представи си, че ти дават едно шише, пълно с 20 годишно вино. Ти погледнеш към шишето, приятно ти е, нещо те влече към него. Ако не издържиш на изкушението, отваряш шишето и изпиваш няколко чаши. Докато не си пил, ти беше трезв, стеснителен. Щом пи, започна да викаш, да пееш, да говориш повече, отколкото трябва. И виното, докато е в шишето, е безопасно. То служи

за цяр. Ако стомахът ти е разстроен, можеш да сипваш по две-три капки във водата. Пиеш ли по няколко чаши от 20 годишното вино, ти си попаднал в областта на изкушението.

Често хората си служат с думи, които имат голяма динамична сила. Те не знаят това и се чудят, защо думите им предизвикват обида. Кажеш на някого една дума, и той се обижда. Защо се обижда, не знаеш. Казва: Не обичам нито да ме корят, нито да ме хвалят. Вместо да кажеш на човека една обидна дума, кажи му, че е добър. Днес му кажеш, че е добър; на другия ден кажеш, че е добър; на третия ден кажеш пак същото. В първо време той е неразположен, не обича да му казваш, че е добър. Обаче, на десетия ден му става приятно. Най-после и той си казва: Наистина, добър човек съм. И скулпторът постъпва по същия начин с грубия, неодялан камък, докато го извае. Днес го чукне и казва: Добър си. Утре го чукне и казва: Добър си. Най-после камъкът се изглажда, изваят и от него излиза красива статуя. Всяко движение на скулптора е отмерено и равномерно. Всяко движение, което не е отмерено, не е добро. Когато скулпторът вдига и слага чука върху камъка и казва „Добър си“, това значи: В тебе са вложени всички възможности да станеш добър. Следователно, като кажеш на човека, че е добър, това значи: Бог е вложил в тебе всички възможности да бъдеш добър. Тия думи са на място. Какво придобиваш, ако кажеш на себе си, или на друг някой, че е лош човек? Тия думи не са на място.

Какво означават думите „лош човек“? Да кажеш на някого, че е лош, това е все едно да полееш бялата му дреха с черно мастило. Лесно се вади черното мастило, но защо трябва да заливаш дрехата си с него? Достатъчно е да намокриш петната с лимон или с оксалова киселина, за да ги изчистиш. Под „черен човек“ разбираме егоистичен, човек със затворено сърце, който от сутрин до вечер мисли само за себе си. Той прилича на Настрадин Ходжа, който

казал: Ако умре жена ми, половината свят се свършва; ако умра аз, целият свят се свършва. И обратно: Ако жена ми живее, половината свят живее; докато аз живея, целият свят живее. Според ходжата, светът е създаден само за него и за жена му. Всъщност, и да умре Настрадин Ходжа, светът ще си съществува.

Черният цвят е голям банкер. Той обича яденето и пиенето. Като четеш някой роман или повест, трябва ли да се увлечеш от постъпките на героите и да тръгнеш след тях? Ще четеш и ще бъдеш верен на себе си, на своята душа. Сам ще работиш нивата си. Двама братя имали по три декара земя: единият сам работел земята, посаждал я с плодни дървета, а другият давал земята си под наем и очаквал наготово плодове. Кой от двамата печели повече? – Оня, който сам обработва и посажда земята си. Радвайте се на доброто в себе си. Радвайте се и на доброто в своя ближен. – Искам да бъда голям поет, голям писател и учен. – Плод няма да дадеш. Това не е разрешаване на задачите. Истинският живот се заключава в саденето. Ще садиш, т, е. ще работиш върху себе си. Да внесеш една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка в себе си, това значи, да посадиш няколко хубави плодни дървета. Те повдигат ума и сърцето на човека. Ако не садиш плодни дървета в градината си, ти сам си причиняваш зло. И тъй, злото и нещастието не е нищо друго, освен подписани полици. Ти не работиш, а купуваш хляб на кредит, докато натрупаш големи дългове, които не можеш да изплащаш. С полиците човек продава бъдещето си. Ще напишеш една драма и ще я продадеш, за да изплатиш дълговете си. Има такива писатели, но не зная, доколко успяват. Някой иска да стане учител, да плати дълговете си. Ако станеш учител само да платиш дълговете си, ти си на крив път. Изворът трябва постоянно да тече. Докато тече, той е свободен и добър. Щом престане да тече, той губи свободата си и става лош.

Човек трябва да мисли право. Естествената, непрекъсната мисъл е права. Неестествената мисъл се образува от топенето на снеговете. Тая мисъл е непостоянна. Водата в реките се увеличава, но не е постоянна. Това, което се топи, не образува извор. Каква обич е тая, която ту се явява, ту изчезва? Тя е неестествена. Днес обичаш приятелката си, а след две години не я обичаш. Това е любовта на бъчвата, която съдържа 500 литри вино. Всеки ден точиш по един литър, даваш на приятелите си. След 500 деня нямаш нищо в себе си. Казваш: Не зная, какво стана с мене, никой не ме посещава вече. – Много естествено, няма какво да дадеш. Казваш: Източиха ме, нищо не остана в мене. Отвреме-навреме идат някои хора и ме питат: Имаш ли друга бъчва? Скоро ли ще я отвориш? Всички се интересуват от бъчвите ми, а не от мене. Казваш: Обезсмисли се животът ми. – Значи, кръчмар си. Бъчвата се изпразнила, виното е свършено, няма какво да даваш. Какво ще правиш след това? Каквото направило магарето, което било пуснато на свобода след десетгодишно прекарване в една мина в Америка.

Едно магаре било затворено цели десет години в една каменовъглена галерия, да пренася въглища от едно място на друго. През това време то не видяло нито един слънчев лъч. Около него царил пълен мрак. Най-после магарето било пуснато на свобода. Като видяло слънцето, то започнало да се търкаля, да реве, да се върти. Голяма била радостта му! След десетгодишен мрак и затвор, то видяло слънцето и почувствувало свободата. То си казало: Няма смисъл да работиш на тъмно и в ограничения. Смисълът е в светлината и свободата. Казвам: Радвайте се на хората, между които живеете. Радвайте се на природата. Радвайте се на звездите, на реките и на дърветата, които виждате. Който може да се радва на природата, има всички възможности за развитие. Казваш: Това не ме интересува, онова не ме интересува. – Какво те интересува? Ти си създаваш един

особен свят, както кръчмарят; гледаш на хората като на големи артисти и герои, готови за сцената. Кой артист е помогнал на хората? Аз гледам другояче на живота. Не е въпрос да си създавате илюзии; не е въпрос да живеете с отрицателни мисли и чувства. Това са цигански тръне, които нараняват краката. – Кой е създал тия тръне? – Недоволниците. Минават недоволниците един след друг и казват: Този е глупак, онзи е простак; този е халосан, онзи е нехранимайко. Това са семена, които недоволниците постоянно хвърлят на нивите. Направете друго нещо. Дето минавате, сейте семена на плодни дървета. След няколко години, вместо тръне, нивите ще бъдат пълни с ябълки, круши, сливи. Помнете: Всеки човек е скъпоценен камък. Всеки човек е извор. Дали е малък, или голям, не е важно. Пий от водата на тоя извор. Ако носиш шише, напълни го; ако не носиш, пий направо от извора и продължи пътя си. Дойдеш при друг извор – пий и от него. Всеки извор, всеки лъч допринася нещо на човека. Благодарение на тия лъчи, светлината, топлината и силата внасят някакво благо в човека. Всеки човек, като лъч от Бога, носи благо за хората. Ако разбирате законите, ще се ползувате от тия блага; ако не ги разбирате, не можете да се ползувате от тях. Ако знаеш един чужд език, ще се ползуваш от неговата литература. Ако не знаеш езика, няма да се ползуваш от литературата му.

Като ученици, вие трябва да знаете езика на природата. Ако не го знаете, ще търсите преводчици. И това не е лошо. Така постъпват всички хора, които не знаят никакъв език. Като не знаят нито френски, нито английски, нито немски, те четат преводни книги. И мечката учат да играе, но пак мечка си остава, не изменя характера си. Следователно, истинско знание е това, което внася нещо в човека. Как научават мечката да играе? Турят я на нагорещена земя. Като стъпи на земята, тя започва да вдига ту единия, ту другия си крак. В това време мечкарят удря с тъпан. Като слуша постоянно тъпана да

бие, тя привиква да вдига краката си, без да е нагорещена земята. Казват за някого: Като му припари, ще се научи. – Припарването не е възпитателен метод. Всяко нещо в природата има определена стойност, определен вкус. Например, крушата има един вкус, ябълката – друг вкус. Всяка Божествена мисъл, всяко Божествено чувство и всяка Божествена постъпка също имат определен вкус, определена стойност. На тях разчитайте. Божественото обединява нещата и прави човека доволен. Човешкото раздвоява човека и го прави недоволен. В Божественото и голямото, и малкото имат еднаква цена. В човешкото малките неща имат малка цена, а големите – голяма. Виждаш, че двама души теглят едно дълго, дебело въже. Единият дърпа единия край на въжето, другият тегли другия край. Ти, третият човек, какво трябва да правиш? Хвани въжето по средата, дето се огънало, да помогнеш и на двамата. Така ще се оправят и твоите работи. – Не ме интересува огънатото въже. Не е моя работа да го оправям. – Помогни и ти, да се оправи въжето.

Помни: Ако ти не се интересуваш от Божественото, и Бог не се интересува от тебе. Следователно, ще хванеш огънатата част на въжето, за да заинтересуваш Господа със себе си. Иначе, Той ще те остави на произвола на съдбата. Взимайте участие в Божествените процеси. Интересувайте се от тях, защото вашето бъдеще се крепи върху Божествените процеси. Не бързайте, но не отлагайте нещата. Младият бърза, иска да постигне всичко изведнъж. Той казва: Можете ли да ми дадете тоя плод? Той иска плода, но не дочаква да го получи. Докато му го дадат, той отминал. Оттук иска нещо, оттам иска, но все не дочаква. Казва: От много места исках, но отникъде нищо не получих. Като остарее и седне на едно място, плодовете идат един след друг. Той казва: Защо ми са тия блага сега? Ето, остарях, зъбите ми опадаха, не мога да се ползувам от благата. Кой му е виновен? Той нямаше търпение да чака. Като остаря, тогава дойдоха

плодовете. Не чакайте да получите всичко на стари години. Казвате: Да имам черно на бяло поне на старини. Това е криво разбиране. Яж плодовете на млади години, докато имаш зъби. Сега аз искам да ви предупредя, да обърна вниманието ви на същественото. Вие сте добри хора, но големи банкери. От векове сте събирали пари. Касите ви са пълни, но между парите има и фалшиви. Всички пари не са златни. Трябва да отделите фалшивите от истинските, същественото от несъщественото, да знаете, с какво разполагате. Във всяка държава има фалшиви монети, но държавата не ги е направила. Друг някой е турил печата на държавата. Също така има много мисли и чувства с Божествен надпис, но фалшиви. Не се заблуждавайте от човешки мисли и чувства с Божествен надпис. Те са фалшиви. По какво се познават Божествените мисли и чувства от човешките? Божествените са тежки, а човешките – леки.

Божественото добро е тежко, не можеш да го мръднеш от мястото му. То не се краде. Опитай се да откраднеш най-малката Божествена идея, да видиш колко тежи. Казвате: Божествените идеи не са за нас. – Не мислите право. Това, което не е за вас, всъщност, е за вас. И това, което мислите, че е за вас, не е за вас. Някои мисли, които минават през вас, не са ваши. Те са наследени от вашите деди и прадеди. Много неща, които считате за съществени, не са съществени. Те са въображаеми. – Дали ще се реализират нашите мисли? – Ако са Божествени, ще се реализират. Ако са човешки, няма да се реализират. Ако вървите в Божествения път, всичко ще стане, както е определено. Ако не вървите в Божествения път, нищо няма да постигнете. Понеже човешките работи са леки, и да станат, лесно ще изчезнат. Затова казваме, че човешките работи са преходни. Какво се разбира под добро? Като съществително име, доброто означава едно нещо. Имаме, обаче, собствено име Добра. Има ли разлика между добро, добра и Добра? Каква е разликата между съществителното име

и глагола? Съществителните имена са неподвижни. Те са деца, които не могат още да ходят. Глаголът е подвижен, възрастен. Като кажете Добра, разбирате дете, което не е проходило. Някои моми носят името Череша. Каква е разликата между дървото череша и момата Череша? Дървото ражда череши, а момата не ражда.

Значи, Божествените неща раждат, а човешките са безплодни. Всичко, което търсиш, ще го намериш в Божествения порядък. Щом не можеш да намериш нещо, ти го търсиш в човешкия порядък. Казваш: Всичко, което желая, мога да го постигна. – Значи, ти си в Божествения порядък. – Не мога да постигна желанията си. – В човешкия порядък си. – Мога да свиря. – В Божествения порядък си. – Не мога да свиря. – В човешкия порядък си. Ако си добър и справедлив, ти си в Божествения порядък. Ако не си добър и справедлив, ти си в човешкия порядък. Той служи само за опаковка на ценните, т. е. на Божествените неща. Божествените блага са опаковани в човешкия порядък, но не са човешки. Разчитай на благата, на дарбите и способностите, които Бог е вложил в твоя ум, в твоето сърце, в твоята душа и в твоя дух.

Сегашните хора страдат от голяма активност. Това е разточителност. Някой туря три-четири лъжици захар в чая си и се чуди, защо не може да я разтвори. Много просто, турил си повече, отколкото трябва. По колко лъжици захар трябва да туряте в чая? Колко големи трябва да бъдат лъжиците? Природата си служи с една нормално голяма лъжица. Който си служи с нея, всичко ще му върви наред; който не си служи с нея, всякога ще остава назад. Нормалните неща причиняват радост. Всяка нормална мисъл, всяко нормално чувство и всяка нормална постъпка причиняват радост. Там, дето няма радост, нещата не са нормални. Като знаете това, стремете се към нормалните, към естествените неща. Не яжте изкуствени плодове. Изпейте песента „Ходи, ходи."

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

11. Лекция от Учителя, държана на 17 декември, 1943 г. София. – Изгрев.

СЯНКА И РЕАЛНОСТ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Често се говори за реални и нереални неща. Какво разбирате под „реалност“? Каква дума е тя? – Френска. – Какво представя френският език? Дуализъм – вяра в две божества. Немският език означава вяра в земните работи. Българският език означава вяра в сладкото и горчивото. Английският език пък означава вяра в парите и в силата. Това е външната страна на езиците, т. е. тяхната мода. Някой те обиди. В какво се заключава обидата? Реална ли е обидата? На какъв език те обидили? Ако те обидят на български език, обидата е по-силна, защото знаеш езика. Ако ти кажат една обидна дума на френски, няма да се обидиш, защото не разбираш езика. Какво, всъщност, е обидата? Какво, всъщност, е тонът? Казвате: Това е тонът „до“. Това е съдружие от 280 трептения. Значи, като се съберат 280 души на едно място и образуват една фирма, чува се тонът „до“. Ако тия 280 души едновременно ти кажат по една дума, ще се произведе тонът „до“. Ако трима души се сдружат, но само единият от тях говори, а двамата мълчат, всъщност, те не са съдружници.

Казвате за едного: Тоя човек е слаб. За друг казвате: Той е силен човек. Кой е силен човек и кой – слаб? Коя е силната и коя – слабата страна на човека? Мислите ли, че който говори много, е силен човек? Мислите ли, че който мълчи, е силен човек? Силен ли е бедният? Силен ли е богатият? По какво се отличава слабото от силното? Обикновено, хората страдат от своите слаби страни. Изкушението иде от слабата страна на човека. – Защо иде изкушението? – Защото си слаб. Ако си силен, никой няма да те бутне. Вървиш по пътя, натъкваш се на малко камъче – веднага го бутнеш с крака си. Ако на

пътя ти се изпречи голяма канара, ще я бутнеш ли с крака си? Ще я заобиколиш. Значи, силните работи се заобикалят. Понеже изкушението иде от слабата страна, ще поддържаш тая страна, да се усили. Де атакуват неприятеля? – Дето е слаб. Ето защо, военните се укрепяват най-много там, дето са слаби. И вие понякога казвате: Атакуват ни. – Атакуват ви, защото сте слаби. – Какво трябва да правим? – Ще се укрепите. – Те нямат право да ни атакуват. – Който атакува, не чака да му дадат право. Ако овцата търси правото си от вълка, тя е загубена. Какво право ще ѝ даде вълкът? Ще забие зъбите си в тялото ѝ, ще ѝ откъсне парче месо. Продължава ли още да търси правото си от него, той ще я изяде. Ако го питат, защо се изкушава от овцата, той ще отговори: Защото съм слаб. Ако и вие питате, защо ви изкушават, отговарям: Защото сте слаби. Чрез изпитанията вие се укрепвате и придобивате знания. Ако слабият не се изпитва, завинаги остава слаб. Следователно, животът не е нищо друго, освен изпитания, чрез които човек непрекъснато расте и се развива.

И тъй, под „реалност“ разбираме това, което има сенки. Реалността никога не се заличава. Казваш: Аз имам убеждение. – Заличава ли се твоето убеждение? – Заличава се. – Тогава ще знаеш, че твоето убеждение не е реално. То е сянка на реалността. Истинското убеждение никога не се заличава. Щастлив си, но губиш щастието си. Това щастие не е реално, то е сянка. Изгубиш парите си, това е сянка; изгубиш здравето си, това е сянка; изгубиш живота си, това е сянка. Ти искаш нереалните неща да станат реални – това е невъзможно. Като изучаваш закона на реалността, ще разбереш, че реално е само това, което не се заличава. Реално е само това, което никога не се изменя. Казвате, че като умре, душата на човека продължава да живее. Щом душата вечно живее, тя е реална.

Съществуват две реални неща в живота: човешката душа и човешкият дух. Съществуват две сенки в живота: човешкият ум и

човешкото сърце. Казваш: Изгубих ума си. Защо го изгубих? – Защото е сянка. – Защо изгубих сърцето си? – Защото е сянка. И светлината, с която си служим, е сянка. Това, което се пали и изгасва, е сянка. Зад тая светлина се крие истинската, реална светлина. Реалните неща никога не изгасват, никога не се променят.

Промените са сенки, но чрез тях се изявява животът. Без сенки животът не може да се прояви. Сенките се прекъсват, изгасват, изчезват, но реалността – никога. Страдаш, защото мислиш, че си изгубил всичко. – Изгубил си нещо, но не самата реалност. Изгубил си дрехата, оставаш гол. Значи, изгубил си сянката. Дрехите и животът едно и също нещо ли са? – Дрехите са сенките на живота. Казват: Не си умен човек, не можа да запазиш дрехите си. – Умен си, но неприятелят ти бил по-силен от тебе. Ако неприятелят ти е вълк, ти трябваше да се превърнеш на птица. Той ще остане долу, а ти ще хвръкнеш горе. Ако неприятелят ти е сокол, а ти врабче, на какво трябва да се превърнеш? Останеш ли врабче, ще те сграбчи и изяде. Какво ще правиш тогава?

Един американски професор който имал много дългове, търсел начин да забогатее, да оправи сметките си. В това време чул, че двама милиардери имали по един хубав кон, но и двата коня били много хапливи. Който се приближавал до тях, рискувал да остане без уши. Милиардерите давали по хиляда долари на оня, който може да отвикне конете им да хапят. Професорът се явил при единия от тях и казал: За половин час аз мога да възпитам коня ви да не хапе. Той сварил в един съд няколко чукундура и се приближил до коня. В момента, когато конят се готвел да го ухапе, професорът взимал горещия чукундур и го пъхал в устата на коня. Така направил три пъти. След тоя опит, конят престанал да хапе. Той разбрал, че има нещо реално, което не може да се хапе. По-реално нещо от чукундура

за коня не съществува. Това, което не може да изправи нещата, е сянка. Това, което изправя нещата, е реалност.

Две реалности съществуват: добро и зло. Сладчината е сянка на доброто, а горчивината – сянка на злото. Доброто е нещо повече от сладчината, а злото – нещо повече от горчивината. Какво са, всъщност, доброто и злото, не питайте. Оставете тоя въпрос неразрешен. Те са две реалности. Какво е доброто, не знаем. Знаем само, че то произвежда сладчина. Какво е злото, също не знаем. Знаем, че то произвежда горчивина. Защо съществуват доброто и злото? Тоя въпрос е сянка. Ще знаеш, че доброто е добро, а злото – зло. Не се занимавайте със сенките на нещата. Ползвайте се от доброто и злото, като реалности в живота. Научи техните закони. Ако не ги научиш, ще попаднеш в сенките им. Злото е горчиво, понеже не искаш да го изучаваш. Доброто е сладко, понеже изучаваш законите му. Мислите ли, че добрият цигулар знае, какво нещо е музиката? Той нищо не знае. Хармонията е нещо повече от музиката. Чувате да се свири и пее, но това не е реалност, това е сянка на реалността.

По какво се познава, кой живее в областта на реалността, и кой – в областта на сенките? Който живее в сенките, губи нещо от себе си: от своите мисли, чувства и постъпки; той губи от светлината, топлината и силата си. Като губи, най-после умира. Който живее в реалността, всеки ден придобива по нещо. Той увеличава светлината, топлината и силата си. Следователно, щом забележиш, че губиш, напусни мястото, в което си попаднал. – Защо губя? – На тоя въпрос не може да се отговори. Щом си влязъл в света на сенките, ще губиш – нищо повече. Единственото нещо, което може да направиш, е да излезеш от света на сенките и влезеш в реалния свят. – Защо трябва да изляза от тоя свят? – Не питай. Ако останеш завинаги в света на сенките, ще изпиташ горчивините на живота. Ако излезеш от тоя свят и влезеш в реалността, ще изпиташ сладчината на живота.

И тъй, докато си в реалността, всякога ще печелиш, макар и микроскопически. Ако си в света на сенките, всякога ще губиш, без изключение. С други думи казано: Доброто и злото, като реалности, показват пътя, по който хората вървят: нагоре е пътят на доброто, надолу е пътят на злото; надясно е пътят на доброто, наляво – пътят на злото. Десният път дава сладки плодове, а левият – горчиви. Българинът търси път за примиряване на доброто със злото. За тая цел той прибавя пелин в сладкото вино. Скъпо струва пелинът. Въпреки това, няма човек на земята, който да не е пил пелин. След всяка сладчина иде горчивина, т. е. пелин.

Защо страдат хората? – От неразбиране на законите на земята. Те не знаят, де да турят злото. Не знаят, как да постъпват с доброто и де да го поставят. Това се дължи на недоволството на човека. Ако си гладен, недоволен си; дадат ти хляб, пак си недоволен. Намираш, че хлябът не е такъв, какъвто обичаш. Дават ти баница, пак си недоволен: сиренето било малко, брашното – черно и т. н. Дадат ти малко вино, недоволен си, че не било старо, 20 годишно. Подаряват ти дрехи, не харесваш цвета, кройката им. Това са излишни тревоги. Защо ще се тревожите за дрехи, обувки и къщи? Тревожиш се заради парите си, да не фалира банката. Ти не искаш да знаеш, какво ще стане с банката, но мислиш за парите си.

Вярвайте в доброто! Какво представя вярата? Вярата е път към мисълта, път към любовта, път към духа. Христос казва: „Аз съм пътят“. Не можеш да влезеш в реалността без път. Христос прибавя още: „Аз съм пътят, истината и животът“. Чрез Христа се влиза в пътя на истината и живота. Без вяра не може да влезеш в пътя на истината и живота. Тя е отворена врата, която води към тях. Вярата дава подтик на човека, но само с нея нищо не се постига. Можеш ли само с вяра да станеш цигулар? Ще се учиш да свириш и ще вярваш, че трудът ти ще даде резултат. Да вярваш, че ще станеш велик, без да работиш

върху себе си, това е неразбиране на природните закони. Всяко криво разбиране прави хората нещастни. – Защо са лоши хората? – На тоя въпрос не може да се отговори.

Ще ви задам няколко въпроси: Каква е разликата между неорганично и органично вещество? Какви процеси са натрупването и растенето? – Натрупването е механически процес, а растенето – органически. Четеш една научна книга, трупаш знание, но това е механичен процес. Това знание не е обработено, не е организирано. Натрупването е външен процес, а растенето – вътрешен. Натрупването става отвън – навътре, а растенето – отвътре – навън. Обличането с нови дрехи е натрупване. В тоя процес няма нищо реално. Той е външен процес – механично натрупване. Всеки може да свали дрехата от гърба ти и да се облече с нея.

Какво представя наследствеността? – Закон на сенките. Дядо ти живял по един начин, баба ти – по друг начин и хвърлили сянка върху тебе. Дядо ти обичал винцето, и ти го обичаш; дядо ти се обличал хубаво, и ти се обличаш като него; дядо ти обичал да язди на кон, и ти обичаш същото; дядо ти бил ловец, и ти ходиш на лов; баба ти обичала да играе на хорото, и ти водиш хорото. Какво печелиш от тая игра? Играта е закуска. С една закуска не се живее. Като играеш един път, ще играеш още много пъти.

Един селянин отишъл на гости при кръстника си. Като видял хорото на мегдана, гостът се хванал да играе. Кръстникът му казал: Слушай, ще ти дам една крава и едно теле, само да не викаш „и-ху-ху“! Гостът играл и се въздържал да не извика „и-ху-ху“! Като дошъл до половината на играта, той се обърнал към кръстника с думите: Кръстник, ритам ти кравата, ритам ти телето „и-ху-ху“! Това е закон на наследствеността. Половината от живота си прекараш добре, после казваш: Аз съм свободен човек – „и-ху-ху“! В какво се заключава свободата ти? Какво направи с тая свобода? Изгуби кравата и телето.

Чуден е човекът! Като каже „и-ху-ху“, мисли, че е свободен. Свободен е дотолкова, доколкото да изгуби кравата и телето.

Някои мислят, че са дошли до реалните неща в живота. Реалните неща не се окисляват, не потъмняват, не се заличават, не се променят, не губят формата си, нито цвета си. Изобщо, реалните неща не изменят свойствата си. Неизменното в човека е реалното. Никаква сила не може да измени реалността.

Ще ви приведа един пример, да видите, какво значи да живееш в реалността. При един от индуските учители дошъл един ученик, да го пита, как трябва да живее, за да придобие любовта. Той му казал: Ще излезеш на пътя и ще срещнеш един военен. Ще му удариш една плесница. После ще видиш един брамин на молитва. И на него ще удариш една плесница. Най-после ще видиш един адепт – светия в съзерцание. И с него ще постъпиш по същия начин. След това ще дойдеш да ми кажеш, какъв е резултатът от твоята задача. Ученикът ударил една плесница на военния. Последният му ударил две плесници и го търколил на земята. Браминът, който бил на молитва, вдигнал ръка да го удари, но веднага я свалил, въздържал се. Адептът, който бил в съзерцание, даже не усетил плесницата, толкова бил вглъбен в себе си.

Питам: Може ли да кажете за военния, че живее в света на реалността? Той е старозаветник. Ударили му една плесница, той отговорил с две. Той постъпва според поговорката: „Каквото се провикнало, такова се откликнало.“ Ако удариш такъв човек два пъти, той ще те удари три пъти, най-малко с един удар повече. Някой пита: Защо ме удариха? – Много просто – не живееш в реалността. Ако си в реалния свят, като удариш някого, веднага ще се отдалечиш поне на един километър от оня, когото си ударил. Какво прави светлината? Плесне едного, но още на секундата се отдалечава от него на триста хиляди километра разстояние. Можеш ли да ѝ отговориш със

същото? Казваш: Плесна ме светлината, но от мене да мине, не мога да я стигна. Следователно, когато те хокат, противникът е далеч вече, не можеш нито да му отмъстиш, нито да му простиш. Щом му прощаваш, той е по-слаб от тебе. Докато си прощават взаимно, хората са вън от реалността. Това са хора на сенките. Всяка изразходвана енергия трябва да принесе някаква полза. Всяко предприятие, което свършва със загуба, отдалечава човека от реалността; всяко предприятие, което свършва с печалба, води към реалността. Закон е: от всичко което предприемаш, трябва да получиш поне микроскопична придобивка.

Сега ще ви дам по един образ за доброто и злото. Обичаш едного, но не изказваш чувствата си към него. Той има голяма градина, но още незасадена. Всеки ден ти отиваш в градината му и посаждаш по едно плодно дръвче. В един-два месеца градината е пълна с плодни дръвчета. Той се радва, и приятелят се радва, че изразил обичта си към него. Ако го мразеше, той щеше да направи точно обратното: всеки ден щеше да изсича по едно дърво, докато запустее градината му. Оня, който всеки ден посажда в градината ти по едно плодно дръвче, върви в пътя на доброто. Оня, който всеки ден отсича от градината ти по едно плодно дръвче, върви в пътя на злото. Това са стари образи за доброто и злото. Нови образи са нужни образи на реалността.

Казвам: Не говорете само за доброто и злото, но изучавайте се, сами да си помагате. Някой се нервира много, от най-малката причина се гневи. Щом се нервира много, носът му започва да се стеснява, ноздрите му се свиват. Това е опасно. – Защо? – Малко въздух влиза в дробовете му. Ноздрите трябва да бъдат отворени, да влиза повече въздух в дробовете. Казват за някого, че има тесен, ограничен ум. Това показва, че в умствено отношение той приема малко светлина. Кажат ли за някого, че е беден в чувствата, че сърцето

му е ограничено, това показва, че има малко топлина в сърцето си. Без светлина формите на мислите не могат да се развиват. Без топлина формите на чувствата не могат да се развиват. Много хора страдат от неразвити форми на мислите и чувствата. Тази е причината, дето всеки се оплаква, че не го обичат. Всеки иска да бъде обичан.

Какво представя любовта? – Свят на услуги. Любещият е готов да услужи на всеки, който се нуждае от нещо. Любовта е свят на изобилие, но не на излишество. Тя дава изобилно, но никога излишно. Любовта подтиква човека към добро. Попаднеш ли в света на безлюбието, там всеки взима. Ако имаш светли мисли, ще ти ги вземат; ако имаш топли чувства, ще ти ги вземат. Ти ще останеш само кости. Ще те оберат, както смъртта обира човека. Като знаете това, не се оставяйте да ви обират. Постъпвайте със себе си, както постъпва любещият. Като види, че на пръстена ви има фалшиви камъни, той ги сменя с истински. Като види, че мислите ви са криви, нереални, той ги сменя с реални. Правете и вие същото. Всеки ден замествайте нереалните си мисли и чувства с реални. Освободете се от илюзиите на живота, за да влезете в реалността. Илюзиите не дават нищо на човека. Замествайте фалшивите неща с истински, преходните и нереалните с реални. Това изисква новият живот от всички хора.

Казваш на някого: Аз те обичам. – Знаеш ли, какво нещо е обичта? Да обичаш човека, това значи, да събудиш в него желание да яде круши, ябълки, сливи, или друг някакъв плод. Той е болен, иска круши. Можеш ли да му ги доставиш? Така ще проявиш любовта си към него. Когато болното дете иска от майка си ябълки или круши, тя тръгва из селото да намери някъде круши, за да задоволи желанието на детето си. Щом изяде една-две круши, детето започва да оздравява. Изобщо, желанието на болното дете да яде плод, е признак на

оздравяване. Всяка нова мисъл, която влиза в ума ви, показва, че минавате от едно състояние в друго, т. е. от един свят в друг. Радвайте се на новите неща. Радвайте се, че на пръстена си имате един скъпоценен камък. Колкото повече се увеличават скъпоценните камъни, толкова по-добре.

Казвате: Защо не знаехме тия неща по-рано? Какво щяхте да направите, ако ги знаехте по-рано? Казваш: Защо по-рано не свирих? – Нямаше възможност за това. Салонът не беше измазан, измит и отоплен. Как щеше да свириш при тия условия? – Защо не го приготвиха по-рано? – Не можаха. Като си знаел, че ще свириш, защо ти не го приготви? Преди да питам хората, защо те не направят нещо, аз питам себе си, защо аз не го направя. Те не са направили нещо, защото знаят, колкото мене. Аз не го направих, и те не го направиха. Радвай се, че, макар и късно, са го направили, и ти ще можеш да свириш.

Често вие искате услуги от хора, които стоят по-долу от вас. Това е невъзможно. Оня, на когото добротата е обикновена, ще направи обикновено добро; оня, на когото лошавината е обикновена, ще направи обикновено зло. Обикновеният прави обикновени работи, а необикновеният – необикновени. Мнозина роптаят против разумния свят, против възвишените същества, които са взели участие в създаването на света. Те дават на човека цял хляб, но той е недоволен. Тогава те казват: Вземете му половината хляб. Пак си недоволен. Взимат половина от останалия хляб. Ако продължаваш да бъдеш недоволен, ще вземат още половина парче от останалото. Недоволството ти ще те доведе дотам, че ще вземат и последната ти хапка. След това започваш да плачеш и да се молиш. Дават ти едно просено зрънце. Ако си благодарен, ще ти дадат две зрънца. Продължаваш да благодариш – ще ти дадат три, четири, пет зрънца. Така ще увеличават зрънцата, докато се научиш да благодариш и на

малкото. Ако те сполети малко зло, благодари. После ще те сполети още по-малко зло. Ако не благодариш за малкото зло, ще дойде голямото зло. Законът на доброто е следният: Ако благодариш за малкото добро, ще дойде голямото добро; ако благодариш за голямото добро, ще дойде още по-голямо. Законът на злото е обратен: Ако благодариш за малкото зло, иде по-малко зло; ако не благодариш за малкото зло, ще дойде по-голямо зло.

Един млад българин свършил науките си в Америка – това било наскоро след освобождаването на България. Той дошъл в София и се представил на тогавашния княз Батенберг. – Какво искате? – Служба. Князът намислил да го назначи министър, но го запитал, каква служба иска. – Искам да ме назначите директор в една от софийските гимназии. – Тогава идете при министъра на просветата, той назначава директорите и учителите. Провидението определя някой човек за министър, а той иска да стане директор. Който не приема голямото добро, ще му дадат по-малко добро. Ще го из пратят при министъра на просветата, да го назначи директор.

Назначават един офицер началник на цял полк. Той не приема тая служба. Казва, че не е роден за полковник. – За какъв е роден? – За подпоручик. Той казва, че не може да заеме такава висока служба. Подпоручикът вдига 30 кг. тежест, а полковникът – от 200 – 300 кг. Ако вдигаш 30 кг. тежест и те поставят на мястото на полковник, ще свършиш ли работата, която ти възлагат? – Сам няма да я свършиш, но ще накараш други да я свършат. Това, което разединява нещата, е слабо. Щом в даден момент не можеш да вдигнеш един товар, ти си слаб. – Ще го разделя на части, и така ще го пренеса. Това показва, че си умен, но не си силен. Ако в даден момент не можеш да се справиш с една мъчнотия, ти си слаб човек. След няколко деня можеш да се справиш, но в дадения момент не можеш. Затова, не си прави илюзии, че си силен. Ти си още на опашката.

Не се самозаблуждавайте да мислите, че имате по-големи възможности, отколкото всъщност притежавате. Често вие искате неща, които, ако Провидението ви даде, ще бъдете нещастни. Какво ще стане с вас, ако изядете наведнъж десет грама захарин? Един килограм захарин се равнява на 700 кг. обикновена захар. На колко захар отговарят десет грама захарин? Достатъчно е да вкусиш малко захарин, за да се откажеш от десетте грама. Не желайте неща, които вашата нервна система, вашият ум и вашето сърце не могат да понасят. Ако Провидението ви даде тия неща, вие сами ще се осакатите. Вие не сте дорасли още за всичко, което желаете. Трябва да чакате, докато се приготвите. Разумните същества дават всяко благо на своето време. Дойде ли нещо не на време, човек не е готов да го приеме. Ако го приеме, сам ще носи последствията.

Питате: Защо някои хора, които живеят в реалността, не се ползват от нея? – Много естествено, те отиват при реалността със затворени умове и сърца. Според мене, реалността представя изобилен извор, който дава щедро на всички хора. Отива някой при реалността със своето шише с тясно отверстие. Спираш се пред извора, но разполагаш само с една минута, нямаш много време. Туряш шишето на извора, и в него влизат само няколко капки вода. Кой е виновен за това? – Шишето с тясното отверстие. След тебе иде друг със стомна, която има широко гърло. Туря стомната на извора, и тя веднага се напълва. Следователно, който отива при реалността, трябва да отвори широко ума и сърцето си, да приеме всичко онова, от което се нужда. Ако умът и сърцето ти са тесни, нищо няма да получиш от реалността.

И тъй, като работите за възпитанието на децата, ще прилагате метода на изобилието и щедростта. Тоя закон е приложим и при самовъзпитанието. Следователно, като отиваш за вода при извора, ще

носиш стомна с широка уста. Който има голяма уста, е щедър. Който има здрави зъби и дъвче добре храната си, е здрав.

Днес говорих за отличителните качества на реалността. Едно от нейните качества е, че тя има сенки. Тя е абсолютно неизменна. Застанеш ли на канарата на реалността, никой не може да те помръдне. Докато се местиш, ти не си в реалността. Ледът се топи, водата се изпарява – това са сенки на реалността. Дъжд вали, кал се образува – и това са сенки на реалността.

Какво представя любовта? – Огън, който никой не може да изгаси. Който се опитал да изгаси огъня на любовта, той сам се е запалил. Докато живееш в огъня на любовта, все ще гориш. Запалиш ли се веднъж, вечно ще гориш. Това, което гори и изгасва, не е реално; това, което гори и никога не изгасва, е реално. Любовта носи вечното благо на живота. Няма по-приятно нещо от огъня на любовта. Казват за някого, че има огън. Значи, той е болен. Обаче, огънят на любовта носи здраве. В тоя огън пулсът бие правилно, ритмично. Вратата на любовта е всякога отворена за ония, които са готови да ѝ служат.

Казваш: Тропам на вратата, но никой не ми отваря. Две причини има за това: или хората отсъстват от къщата, или не искат да ти отворят. – Защо не ми отварят? – Не те обичат. – Как да ги накарам да ме обичат? – Как може студентът да накара професора си да го обикне? – Като учи. Студентът трябва да изучава неговия предмет, да докаже, че обича знанието. Не е достатъчно само да слуша лекциите на професора си; той трябва да обича неговите лекции и да ги изучава. Човек може да те обича за онова, което ти обичаш в него. Ако обичаш цигуларя за свиренето му, и той ще те обича. Когато цигуларят свири на публиката с любов, всички го обичат; ако не свири с любов, не го обичат. Когато свири, цигуларят не трябва да мисли за пари. Дали ще му плащат, или не, това не трябва да го

интересува. Ако получи пари, добре; ако не получи, пак добре. Който свири добре и не мисли за пари, парите вървят след него. Който не свири добре и мисли за пари, те бягат от него. Парите вървят напред, а той след тях. Питаш: Добре ли свиря? – Ще познаеш от парите. Ако те вървят напред, а ти след тях, не свириш добре; ако ти вървиш напред, а те след тебе, добре свириш.

Казвам: Ако ти гониш щастието, обикновен човек си. Ако щастието те гони, необикновен човек си. Ти не гони щастието. Остави щастието да те гони.

Изпейте песента „Сила жива". Кажи на силата две сладки думи, да се изяви навън. Ако си скърбен, кажи скръбта си на слънчевите лъчи.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

12. Лекция от Учителя, държана на 24 декември, 1943 г. София. – Изгрев.

ЗА ДОБРО

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Представете си, че ви дадат задача, да оправите света. Как ще го оправите? Ако влезете вечер в тъмна стая, какво ще искате? Слънцето е залязло вече. Лунно осветление няма. Лампа няма. От какво се нуждаете в случая? – От светлина. – Де е мястото на светлината в човека? – Главата, т. е. мозъкът. Ако времето е студено, вие се нуждаете от топлина. Де е мястото на топлината в човека? – Слънчевият възел. Обикновено, младите страдат от недоимък на светлина и топлина. Често ви срещам с измръзнали ръце и крака, с измръзнали носове. Това е причина за неразположението ви. Казваш: Неразположен съм. – Защо си неразположен? Ако е зима, оплакваш се, че нямаш здрави обувки и топла дреха; ако е лято, оплакваш се, че нямаш хубави дрехи, че шапката ти е стара. Отиваш на екскурзия, недоволен си, че нямаш топъл хляб и хубави закуски. Малко хора са доволни.

Какво се иска от човека, за да бъде доволен? Казвате, че някой се стопил от страдания. Мислите ли, че е лошо да се топят нещата? Какъв щеше да бъде животът, ако снегът и ледът не се топяха? Какво щеше да бъде, ако нещата не се топяха? Туриш захар в устата си – не се топи. Щом не се топи, не можеш да усетиш вкуса ѝ. Туриш хляб в устата си, не омеква, не можеш да го дъвчеш. Не е лошо, че нещата се топят, но да става навреме. Не е добре, когато се топят не навреме. Няма по-голямо благо от това, всяко нещо да става навреме.

Казвате: Човек не трябва да страда. Не е така. Да страда, но навреме. Какво означава страданието? Някой страда, защото ял мъчносмилаема храна. Тая храна трябва да се извади от стомаха.

Докато не излезе вън, човек ще се мъчи. В случая, изваждането разрешава въпроса. Имате следните изваждания:

5 – 6

6 – 5 или _5

6

В първия случай, числата са наредени едно до друго, а във втория случай – едно под друго. Има ли разлика между двете изваждания? – Има. Разликата е повече в органичния, отколкото в механичния живот. При второто действие вадим 6 от 5. Значи, по-голямото число се вади от по-малкото. Затова то трябва да вика някого на помощ, да му помогне. Когато изваждането става на равно място, по-лесно се извършва. Друг е въпросът, когато вадиш от кладенец. Не е все едно, дали ще вадиш нещо с дясната си ръка от десния джоб, или с дясната си ръка от левия джоб. Не е все едно, дали ябълките са по-близо, или по-далеч от печката. По-близките са по-топли от по-далечните. Не е все едно, дали ябълките са били на юг, или на север. Тия, които са били изложени на юг, съдържат повече енергия от ония, които са зрели на север. Какъв човек е оня, който обича истината, а няма любов в себе си? Той обича истината и свободата за себе си, но не и за своя ближен. Изкуство е да обичаш истината и свободата, колкото за себе си, толкова и за другите. Това значи свободен човек.

Какво ще кажете, ако напиша, че 3 = 1 или 1 = 3? Ще кажете, че тия равенства не са верни. Обаче, взимате три големи ябълки, претегляте ги и виждате, че тежат един килограм. Значи, трите ябълки се равняват на един килограм, или един килограм е равен на три ябълки. Ако пътуваш, по-добре е да изваждаш, да олекне товарът ти; ако седиш на едно място, по-добре да събираш.

Казваш: Имам една идея. – Щом имаш една идея, трябва да я приложиш. В Божествения свят не можеш да задържиш дълго време една идея, без да я приложиш. В органичния свят идеите се складират,

чакат времето си да се проявят. В Божествения свят, обаче, идеите не се складират. Дойде ли една Божествена идея в ума ти, трябва да я приложиш. Хората страдат от неприлагане на Божествените идеи. Имаш едно семе – посей го. Ако не го посееш, нищо не печелиш. Да посееш едно семе, това значи, да се сдружиш с него. Какво означава дружбата и какво – приятелството? Дружбата е нещо материално, външно, а приятелството – вътрешен, интимен процес. С приятеля ти си готов да споделиш всичките си идеи. И животните дружат, водят колективен живот.

Какво се иска от човека в дружбата? – Предвидливост. Представи си, че те оставят да се справиш с десет едногодишни добри, кротки деца. Като безпомощни, те плачат, искат помощ от тебе. След това ще те оставят да се справиш с десет немирни, палави 12-годишни деца. Те не плачат, не се нуждаят от тебе, но ти трябва да следиш за тях. Кое от двете положения ще избереш: да се занимаваш с малките деца, или с големите? И в единия, и в другия случай трябва да бъдеш предвидлив, да знаеш, как да се справиш с тях. Ще кажеш, че добрите деца, макар и малки, са за предпочитане пред големите и немирни деца. – Това е един от начините за разрешаване на въпросите. От Божествено гледище, има десет начина за разрешаване на въпросите. Там нещата са строго определени. От човешко гледище, има хиляди начини за разрешаване на въпросите. Понеже в човешкия свят начините са много, човек се обърква, не знае, как да постъпва. Тук нещата не са така строго определени, както в Божествения свят.

Много идеи възникват в човешкия ум, но човек трябва да прави избор, коя мисъл отговаря на дадения ден. За всеки ден е определена специална мисъл. За 365 деня са определени 365 различни мисли. Ако отидете на северния полюс, дето денят и нощта продължават по шест месеца, колко мисли ще имате там? Знаете ли, кога е понеделник, вторник, сряда и т. н.? Там няма седмични дни, не се вижда изгрев и

залез на слънцето, както в умерения пояс. На северния и на южния полюс няма градини, ливади и полянки. Там всичко е покрито със сняг и лед.

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? – Реалност и сенки. Според мене, реалността е плътна, а сянката рядка, прозрачна. Дървото можеш да пипнеш, но сянката му не можеш. Тя само се вижда и усеща. Като седнеш под сянка, веднага я усещаш. Това е сянката на физичния свят. – Как се познава сянката в умствения свят? – По същия начин. Щом си под сянка, светлината се намалява. Като излезеш от сянката, светлината се увеличава. Ако нямаш ясна представа за една идея, ти си в сянка. Щом ти светне в ума, идеята става ясна, и ти излизаш вече от сянката. Щом излезеш от сянката на умствения свят, ти влизаш в реалността на живота.

Казваш: Не ми са ясни тия идеи. – В сянка си. Щом излезеш от сянката, идеите стават ясни. Когато се сближават много, хората попадат в сенките си. Като знаете това, пазете се от сенките. Гледай, отде изгрява слънцето на човека, там да застанеш, но на такова разстояние, че да не му закриваш слънцето. Не отнемай светлината на човека, необходима за ума и сърцето му. Отнемеш ли светлината му, ти разваляш отношенията си с него. Добра обхода е нужна между хората. Тя е първото условие при възпитанието и самовъзпитанието. Един ден се качвам по стълбата и не забелязвам, че на едно от стъпалата лежи котка. Настъпих я, но тя измяука толкова силно, че аз веднага вдигнах крака си. Тя избяга долу и не се яви няколко деня – обиди се. В мяукането имаше протест, негодуване. Тя искаше да каже: Каква е тая обхода? Не виждаш ли, че котка лежи тук? След два – три деня дойде при мене, забравила обидата.

Казано е: „Да се не смущава сърцето ви.“ Човек се натъква на много неразрешени задачи, които го смущават. Някога той се смущава от вятъра, който духа. – Защо се смущава? – Има нещо

неустойчиво в него. Той ходи с два крака, но краката му са неустойчиви. Много упражнения трябва да прави, докато се възстанови равновесието му и придобие нужната устойчивост. Като ходи, човек трябва да държи тялото си право, по перпендикуляра на живота. Ако измени тая посока, той непременно ще падне на лицето си, на гърба си, наляво или надясно. Който не мисли и не чувства право, той пада. Вървиш по улицата и си мислиш: Защо приятелят ми не живее, както трябва? – Това не е твоя работа. Ако продължаваш още да мислиш за приятеля си, ще паднеш или на лицето си, или на гърба си, или наляво, или надясно. Това са четири начина, по които можеш да разрешиш тоя въпрос. Ако паднеш на лицето си, ще го разрешиш по материален начин; ако паднеш на гърба си, ще го разрешиш духовно; ако паднеш на дясната страна, ще го разрешиш с ума си и най-после, ако паднеш на лявата страна, ще го разрешиш със сърцето си. Хората падат по различни начини, но не взимат урок от това – задачите им остават неразрешени.

Като ученици, вие трябва да се пазите от материалните работи. Например, изискваш от приятеля си външно внимание. Това е материално нещо. Остави приятеля си свободен, да се проявява, както иска. Не му поставяй правила, как да се проявява. Правилата развалят приятелството. Не давай урок на ябълката, как да расте и какви плодове да ражда. Посади ябълката и я остави да расте свободно. – Киселица ще излезе. – Това не е твоя работа. Ти не можеш да измениш нейното естество. Поглеждаш дрехите си и казваш: Лоши са дрехите ми, стари, избелели. Поглеждаш обувките си, казваш: Стари, скъсани са моите обувки. – Прав си, днес обувките и дрехите ти са стари и окъсани, но първоначално бяха здрави, хубави. Като ги носи няколко години, разбира се, че ще се скъсат. Вие ги скъсахте. По същия начин вие разваляте своите мисли и чувства и се чудите, защо приятелят ви се изменил към вас. Не изисквайте от приятеля си това,

което не може да ви даде. Не му казвайте, как трябва да постъпва, нито го коригирайте. Оставете го свободен, да се проявява, както той разбира. Бъдете и вие свободни. Човек е създаден музикално. Който проявява тая музикалност, знае, как да поставя ръката си, как да свири. Ако професорът измени естествения начин на работа в човека, всичко ще се развали. Природата е дала на всеки човек специфичен начин на работа. По-хубав начин от тоя не съществува. Следва ли пътя на природата, цигуларят знае, как да държи цигулката и лъка. Само при това положение лъкът се движи свободно, и тоновете излизат чисти.

Срещате един познат и казвате: Тоя човек не ме погледна добре. – Как трябва да те гледа? Какъв е ъгълът на доброто гледане? – Една хилядна от секундата. Как ще измериш тоя ъгъл? Щом казваш, че някой не те погледнал добре, това показва, че имаш някакъв уред в себе си, с който измерваш ъгъла на добрия поглед. Ето защо, като срещнеш някой човек, тури в ума си мисълта: Ще погледна тоя човек хубаво, както трябва. Кажеш ли си, че ще го погледнеш, както ти попадне, ти правиш разлика между хората. Какво прави войникът? Като срещне офицер, той застава прав, с вдигната глава и поздравява. Колкото е по-изправен, толкова по-добре за него.

Един американски епископ имал навик да държи главата си наклонена наляво. Всички свещеници от неговата епархия му подражавали – наклонявали главата си наляво. Това е лош навик. Обикновено, недоволният прави така. Други наклоняват главата си надясно. Когато житният клас узрее, навежда се надолу. Докато узрее, той е изправен. И счупеният клас е наведен надолу, но има разлика между узрелия и счупения клас. На пръстите на човешката ръка има едно чувствително място, което трябва да се пази, да не огрубее. Когато това място се поставя на струните, тонът излиза чист и ясен. Добре е човек да бъде чувствителен, но да не се увлича, да възприема

лошите работи. Когато се ръкуваш, палецът трябва да бъде в такова положение, че да образува перпендикуляр с оста на земята и слънцето. Това ръкуване е хубаво и топло. При ръкуването става обмяна на енергиите между ония, които се ръкуват. Тая обмяна трябва да бъде правилна. Природата е щедра. Това изисква тя от всички хора. Следователно, като се ръкуваш, ще даваш щедро от благата, които носиш в себе си. Природата е точна. Тя не дава нито капка повече, нито капка по-малко. Тя не обича нито крайно щедрите, нито крайно скържавите. Следователно, не можеш да кажеш, че ще се ръкуваш, както и да е. Не, ще се ръкуваш по всички правила на ръкуването, и двамата да останете доволни. Добрият живот изисква точност във всичко.

(Учителят свири на цигулката и пее). „Ти си болен, ти си болен. Стани, стани, и за болестта, що те мъчи, не мисли. Стани, напред върви. Здравето е реалност, а болестта – сянка на живота." Днес едни хора страдат от недоимък, а други – от изобилие. Днес хората воюват. – Защо? – Защото не знаят, как да използват излишната енергия в себе си, събрана от векове. Ако преди войната кажеха на някого, че трябва да се жертва за Бога, той не би се съгласил. Сега, обаче, хората се жертват, без да искат. Милиони хора умират на бойното поле. Казват: Жертви са нужни, за да се извоюва свободата. – Свобода чрез жертви не се придобива. Ако някой ме зароби, свобода ли е това? Да освободиш заробения е едно; да заробиш свободния е друго. Ако не спъваш човека със своите разбирания, ти си свободен. Само свободният може да даде свобода на своя ближен. – Докога хората ще се ограничават? – Докато поройт тече. Щом изтече мътната вода, поройт престава да тече. Трябва да дойде нов дъжд, отново да потече. – Защо се образува поройт?– Защото са изсечени горите, няма дървета, които да задържат водата. Ако местността е засята с дървета, поройте щяха да се намалят.

Понеже добрите мисли и чувства в човека са изсечени, и в него се образуват пороi. Те са причина за лошия живот, който създаде войната. Всички катаклизми в човешкия живот се дължат на изопачените мисли и чувства на човека, на неговите неестествени желания. Двама души могат да бъдат приятели, докато са проводници на Божественото начало. Те могат да бъдат приятели, когато имат три допирни точки: на физичния, в духовния и в Божествения свят. Ако имат само една допирна точка – на физичния свят, те са другари, или съжители.

Дайте път на Божественото в себе си. Не противодействайте на добрите потици и желания в себе си. През ума ви минава една светла мисъл – дайте ѝ път. Срещнеш един човек. Нещо ти казва да го поздравиш. Поздрави го. Срещнеш друг, нещо ти казва да му кажеш няколко думи. И непознат да ти е, кажи му няколко добри думи. Вървиш по улицата, нещо ти казва да минеш наляво или надясно. Както ти казват, така направи. Когато минаваш от дясната страна на човека, ти даваш повече и взимаш повече. Когато минаваш от лявата му страна, даваш по-малко и взимаш по-малко. Ставаш от леглото си, и нещо ти казва да стъпиш на земята с левия крак. Обаче, ти стъпваш с десния. И това не е лошо, но в първия случай ще дадеш повече и ще вземеш повече. Ставаш от леглото си, и нещо ти казва да стъпиш на земята с десния крак. Обаче, ти стъпваш с левия. И това не е лошо, но в първия случай ще дадеш по-малко и ще вземеш по-малко. Не е безразлично, с кой крак първо стъпваш и излизаш на работа. Някое дете, като стане сутрин от сън, навежда главата си, вдигне задницата си нагоре и започне да плаче. – Защо плаче? – Причината за плача му е малка, но трябва да се намери начин да се укроти. Достатъчно е да му се даде една ябълка или круша, за да престане да плаче.

Често и вие, като това дете, ставате сутрин с наведена глава, вдигнете нагоре задницата си и се чудите, защо работата не ви върви.

Така постъпвате и в умствения свят. Детето плаче, защото мисли, че майка му няма да му даде ябълка. То се заблуждава, мисли, че като плаче, ще получи ябълка. Обаче, майката иде с пръчица, понашари го малко, и то млъква. Това не е методично, но оправя работата. Покажи на детето един-два ореха, една ябълка или круша, и противоречието му ще изчезне. Плодът представя една идея. Вложи тая идея в ума на човека, за да се изправят работите му. Колко струва един плод или едно бонбонче? Ако не му дадеш бонбончето, ще изразходваш повече енергия, докато го убедиш да не плаче.

Дай ход на своите естествени желания! Те не препятстват на никого. Бъди свободен в движенията си. При всяко свободно движение човек изразходва по-малко енергия, отколкото при ония, лишени от свобода. Да спуснеш ръцете си надолу е по-лесно, отколкото да ги държиш свити под ъгъл. Пръстите на ръцете също трябва да бъдат свободни. Те са проводници на природните енергии. Чрез ръцете и краката става правилна обмяна между енергиите на физичния, духовния и умствения свят. Човек трябва да бъде образец! Като ходи, като се движи или стои, той трябва да бъде пример на красиви, естествени движения, както и на красива стойка. Лицето му трябва да изразява интелигентност и доброта, да излъчва светлина и топлина.

Освободете се от старите навици и предразсъдъци. Казваш: Остарях, не мога без бастун. Той не трябва да те спъва, но да бъде магическа тояжка за тебе. Бастунът е мярка. Когато нося бастун, с него аз меря нещата. Горната извита част на бастуна показва, че при всички условия на живота трябва да бъда гъвкав, да се приспособявам. Като свиваш и разпущаш пръстите на ръцете си, това показва, че трябва да бъдеш пластичен. Долната част на пръста, при основата, има отношение към физичния свят. Средната става има отношение към духовния свят, а крайната – към умствения свят. Ето защо, ако

искате да се самовъзпитавате правилно, гледайте на природата, като на разумно същество. Всичко, каквото тя е създала, е добро и за добро. Разбирайте я добре и прилагайте нейните методи. Вярвайте, че всичко в природата е разумно. Паднал си – за добро е. – Защо си паднал? – Защото не си спазил природните методи. Ако носиш някакво противоречие в себе си, непременно ще паднеш. Всяко падане е резултат на противоречие между ума и сърцето. Когато има противоречие между ума и духа, човек пада. Когато има противоречие между сърцето и душата, човек пада. Има три вида падане: физично, духовно и умствено. В падането могат да се явят малки отклонения, но, в края на краищата, те се подават на един вътрешен дисонанс в човека. Като се махне дисонанса, възстановява се равновесието. Ако природата не оправяше и не оправя работите ни, и до днес още щяхме да бъдем в ада. Затова, като паднеш някъде, кажи си: За добро е. Като изправяш една грешка, кажи си: За добро е.

Носиш един чувал, пълен с жито, сто килограма тежък. На чувала има една малка дупчица, от която, отвреме-навреме, падат по няколко зрънца. Ти мислиш, че това е загуба, а всъщност, не е. Вън е студен, зимен ден, земята е покрита със сняг. Малки птиченца виждат зрънцата и задоволяват глада си с тях. Те благодарят на Бога за зрънцата. За добро е, че има дупчица на чувала. Носиш едно шише с вода, от което, при движението, се изливат няколко капки. Не съжалявай, че си изгубил малко вода. Кажи си: За добро е. Те са паднали върху сухата трева и са я оросили. Вървиш сърдит, недоволен, с мрачно лице, готвиш се да се караш с някого. Както вървиш, спънеш се и паднеш. – За добро е. С падането ти се отказваш от желанието да се караш. Като пада, човек изправя нещо в себе си. И като става, пак се изправя. Природата действа по два начина върху нас: Като падаме, тя взима нещо от нас; като ставаме, тя ни дава нещо. Като паднеш, ще излееш водата; като станеш, ще отидеш на

извора да напълниш шишето с вода. От гледището на природата и падането, и ставането е за добро. При известни условия е добре да не паднеш; при известни условия е добре да паднеш. Когато падаме е за добро; и когато не падаме, пак е за добро. Ако си на бойното поле, добре е да се скриеш в някой окоп, докато мине голямата стрелба.

Помнете: Всичко, каквото става в разумната природа, е за добро. Хората се бият, за добро е. Гладуват – за добро е. Обичат се и се мразят – за добро е. Боледуват – за добро е. Оздравяват – за добро е. Тази е истинската философия. Като дойде до нея, човек влиза в съгласие с разумната природа и разбира величието на Бога. Казваш: Гладен съм. – За добро е. Друг някой е сит. Когато ти бъдеш сит, той ще бъде гладен. Когато ти си беден, друг някой е богат. Щом той обеднее, ти забогатяваш. Всичко, каквото става в живота, е на място. Когато грешният става праведен, а праведният – грешен, и това е на място. Кое е по-добре: да бъдат ръцете ти чисти и да нямаш хляб, или да оцапаш ръцете си, но да омесиш хляб?

Следователно, не питай, защо съществуват доброто и злото. За момента, и доброто е на място, и злото е на място. Паднал си – за добро е. За момента е за добро, а не за цялата вечност. Доброто и злото са извън времето; те са само за момента. Каквото става в тоя момент е за добро. Следният момент носи друго нещо. Огънят гори само за един момент от вечността. Цяла вечност няма да гори. Вечна е само любовта. Вечна е само мъдростта. Вечна е само истината. Всичко останало е относително. Относителните неща са проекции, т. е. сенки на реалността.

Помни: Всичко, което става в света, е за добро. То става, за да се запознаем с любовта, да се запознаем с мъдростта, да се запознаем с истината. Всичко в света става, за да се запознаем с живота, със знанието и със свободата. Ако не разберем отношенията между

всички живи същества, не можем да познаем истината, не можем да придобием свободата.

Всичко, което става в целокупния живот, е за добро.

Изпейте песента „Аз мога да любя“.

Посаждате едно семе – за добро е. То израства – за добро е. Цъфти – за добро е. Завързва – за добро е. Узрява и опитвате вкуса. Кажете: За добро е!

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

13. Лекция от Учителя, държана на 31 декември, 1943 г. София. – Изгрев.

НОВО РАЗБИРАНЕ

Упражнение за дишане с движение на ръцете.

Каква идея се крие във **Фиг. 1**?

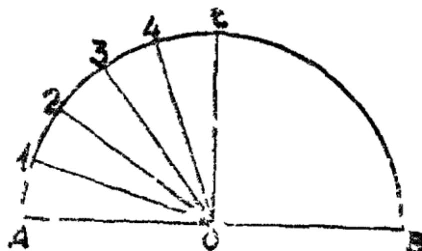

Фиг. 1

Каква е разликата между една наклонена права и една отвесна? По коя от дадените прави падането на телата е по-голямо: при наклонените, или по отвесната? – Най-силно е по отвесната. По линията 4 падането е по-слабо, а най-слабо е по 1. Правата АВ е плоскост. Точките АСВ представят посоката, по която се движи слънцето. От какво зависи плодородието на площта АВ? – От ъгъла на падането на светлината.

Някой се чуди, защо работите му не вървят добре. Много естествено, наклонът, по който пада светлината на вашето слънце, е много голям. При тая светлина никакви плодове не стават. Може да има и други причини, но главната причина е, че слънцето ви изпраща малко светлина и топлина. Ако живеете на север и искате да се подобри положението ви, трябва да слезете по-надолу, близо до екватора. Колкото по на север живее човек, толкова по-неблагоприятни са условията за живот. Точките А и В представят полюсите на земята. Там светлината и топлината са малко, поради което плодородието е слабо. Екваторът се намира между двата

полюса, по правата СО. Това е място на най-голямата енергия. Казваш: Аз вярвам в Бога. – Ако вярваш в Бога, Който е в точка А, ще имаш един резултат; ако вярваш в Бога, Който е в точка С, ще имаш друг резултат. Ти вярваш в това, което не си видял. Каква е тая вяра? Как ще вярваш, че слънцето ще изгрее, ако никога не си видял, как изгрява? Друг е въпросът, ако си видял, как изгрява и залязва слънцето. Видял си един път, ще го видиш втори и трети път, а с това и вярата ти се увеличава. Ако не си видял изгрева на слънцето, твоята вяра е обикновена. Тая вяра замъглява съзнанието на човека.

Сега вие искате работите ви да вървят напред. Това зависи от прилагането. Как ще вървят работите ви? Когато водата замръзне, може ли да върви, т. е. да тече? Докато не е замръзнала, може да върви. Две неща са нужни, за да върви водата: да не е замръзнала и да има наклон. Ако плоскостта, по която водата тече, е хоризонтална, няма да върви, но ще се разлива. Има ли малък наклон, веднага ще върви. Какво ще стане с реките, ако земята спре движението си? Земята се върти около оста си. Тя се движи по посока от изток към запад. В каква посока се движат реките? Какво се ползувате от въпроса за движението на земята и на реките? – Има смисъл да се занимаваш с един въпрос, но ако той допринася някаква полза за тебе или за окръжаващите. Ако пея, трябва да избера такава песен, която да принесе някаква полза на ония, които слушат. Тя трябва да въздейства или на очите, или на ушите, или на главата, или на гърдите, или на стомаха ми. Ако песента не може да въздейства първо на мене, никога няма да се занимавам с нея. Как ще познаеш, коя песен може да ти помогне? Искаш работата ти да върви напред и пееш: „Заплакала е гората, гората и планината.“ Мислиш ли, че от тая песен работата ти ще тръгне напред? Искаш да учиш, а пееш: „Мале ле, мила мале, защо си ме, мале, родила“? Може ли тая песен да ти помогне при ученето? Изпей една от хубавите училищни песни.

Сега, какво ще кажете за свойствата на металите – злато, сребро, мед, желязо? Какво ще кажете за качествата на човешкия ум и на човешкото сърце? Сърцето е извор на топлина, но от него излиза и студенина. Умът е извор на светлина, още и на тъмнина. Когато човек мисли, от ума му излиза светлина. И човешкият ум се движи, както и земята. От движението на земята около своята ос и около слънцето, се образуват светлината и тъмнината, а също и четирите годишни времена. Мнозина се оплакват, че не им върви в живота, че нямат приятели и близки около себе си. Това се забелязва и в училищата. Виждате, някой ученик няма приятели между съучениците си, а друг има много приятели. – На какво се дължи това? – На чувството на приятелство, което в някои хора е силно развито, а в други – слабо развито. С други думи казано: Когато слънцето в човека грее силно, той има много приятели. Тогава слънцето му е на екватора. Когато приятелят ти дойде на гости, ти няма да му говориш само сладки думи, но и ще го нагостиш, да остане доволен. Щом го задоволиш, той ще остане за по-дълго време в дома ти. Ако не го задоволиш, той ще си отиде. Човек, в когото чувството на приятелство е слабо развито, не може да задържа много мисли в ума си. Много естествено, приятелството е свързано с обичта. Като обичаш приятеля си, ще обичаш и светлината. Щом обичаш светлината, ще мислиш. Имаш приятели, но разваляш отношенията си с тях. – Защо? – Защото не те разбират. – Коя е причината, че не те разбират? – Говориш лоши работи за тях. Приятелят не обича това.

Приятелството почива на красиви и добри отношения. Между приятелите трябва да съществува отлична обхода. Приятелите са крайно взискателни. Те не търпят да се говори лошо за тях. Който не пази приятелските си отношения, губи не само приятелите си, но и Божественото в себе си. Без да мислиш много, казваш: Бог не ме обича. На приятеля ми дал голямо богатство, а мене изоставил. Щом

се натъкнеш на някаква несгода, веднага обвиняваш Господа. На какво основание обвиняваш Господа? Нямаш право да хвърляш вината за своите неуспехи на Господа. Така не се говори. После се чудиш, защо Бог се отдалечил от тебе, защо приятелите те изоставили. И тъй, каквото лошо и да ви се случи, не обвинявайте Господа. То е допуснато, но Бог никога не благоволява в нещастията и страданията на хората. Когато страдаш, Бог иска да ти даде повече светлина, да използваш страданието. Като имате нужната светлина, търсете начин, сами да се справяте със своите несгоди, сами да изправяте грешките си. Представи си, че обидиш приятеля си. Имаш светлина и знание. По кой най-лек начин ще се примириш с приятеля си? Имаш двама приятели. За единия говориш добре, а за другия – лошо; единия обичаш повече от другия. Коя е причината за това? – Че той си намерил още един приятел. Ти мислиш, че към новия си приятел той има повече любов, отколкото към тебе. Ти се обиждаш и се настройваш срещу него.

Представи си, че, като цигулар, имаш две цигулки. На едната свириш повече, отколкото на другата. Трябва ли втората цигулка да се сърди на цигуларя? Вината е в оня, който направил цигулките. Той направил едната по-хубаво, а другата – по-лошо. Естествено е тогава, цигуларят да свири повече на хубавата цигулка. От нея ще излизат чисти, меки тонове, които ще задоволят цигуларя, както и окръжаващите. Следователно, радвай се, когато приятелят ти има друг приятел, когото обича повече от тебе. Твоят приятел е цигулар, който свири на хубавата цигулка. Ти слушаш, как свири той, но понеже не обичаш новия приятел, не виждаш неговата добра страна. Казваш за него: Той не ме обича. – Това е материалистично разбиране на нещата. Казваш: Друго нещо е да те обичат. – Иди при някой кошер да си извадиш мед, да видиш, как ще те посрещнат пчелите. Често и децата ходят при кошерите да вадят мед. Старите

кошери не дават много мед. Хората ги опушват, но пчелите се раздразняват и започват да жилят, както децата, така и възрастните. Детето заплаква и се връща при майка си с подуто лице, с подути очи и уста. Ако детето беше умно, трябваше да вземе пушалка и да опуши пчелите, да се оттеглят от кошера. То отива при тях без оръжие, но те го нашарват добре със своите картечници. Казвам: Бъдете и вие умни, да се справяте лесно с недоразуменията, на които се натъквате.

Преди години дойде при мене един поляк. Аз бях на полянката, между пчелите. Той гледаше кошерите и ми каза: Досега не ме е жилила пчела. Изобщо, пчелите не ме жилят. Ние имахме един много лош кошер, който много жилеше. Както разговаряхме, една пчела го нападна и го ужили много силно. Той се ужаси и започна да бяга. В един момент се намери на края на полянката. Интересно беше това, че тоя кошер никога не даде мед. Напразно дадохме пари за него. Защо ни е кошер, който не дава мед? Ако имате една мисъл, която само жили, без да даде нещо, защо ви е тя? Пчели, които само жилят, без да дават мед, са крайно користолюбиви. Има пчели, които предупреждават човека, да не се приближава към кошера им. Щом го видят, царицата дава нареждане да го предупредят, да не отива към тях. Една от пчелите ще се удари в челото му, без да го ужили. Втора пчела ще го удари по носа и, ако не вземе пред вид това, трета пчела ще излезе от кошера и ще го ужили. Следователно, не казвай, че не те жилят пчелите. Щом една пчела те предупреди, върни се назад, не стой при кошера. Макар да те предупреждава пчела, ти трябва да се подчиниш на това, което царицата казва. Който престъпва закона ѝ, ще го жилят пчелите.

Светът е кошер с много пчели. Някои от тях са много лоши, силно жилят. Една от пчелите ще те удари по челото; тя те предупреждава да не влизаш вътре. Щом царицата казала да не влизаш, ще слушаш. Важно е главата ти да бъде мирна. Един селянин

си градил колиба. Това се случило във Варненско. По едно време той турил една голяма греда на рамото си, да подпре с нея колибата. Минал един познат покрай него и го запитал: Приятелю, какво правиш? – Колиба градя. Моля ти се, ела да подържиш малко гредата, да подпираш колибата, докато си свърша една работа в селото. Скоро ще се върна. Той намислил да даде един добър урок на своя познат, да го отвикне от любопитството. Отишъл в селото, свършил си много работи и след един час се върнал, да види, какво прави оня с гредата. Какво ще прави? И да иска, не може да се освободи. Ако не държи гредата на рамото си, колибата ще го затрупа. Често и вие питате някого: Какво правиш? Вървя по улиците. Има въпроси, на които човек не може да отговори. – Де отиваш? – Не зная. Сега отивам в затвора, а после, не зная. Казвам: Виждаш, че двама стражари го водят. Ти го питаш, де отива. И той не знае. Някой страда, а ти питаш, защо страда, какво нещо е страданието. Няма защо да питаш. Страданието е затвор на природата. Дошъл стражарят и те води в затвора. Ти вървиш след него и се озърташ, да не те видят хората, да не се урони достойнството ти. Страданието е глоба, а радостта – възнаграждение. Когато ти носят подаръци, ти се радваш. Когато те глобяват, страдаш.

Защо глобяват човека? Един наш познат ми разправяше своя опитност. Един ден вървял по една от главните софийски улици. Вместо да плюе в кърпата си, той плюл на улицата. Веднага един стражар се приближил до него и му казал: Моля, ще платите пет лева глоба. – Защо? – Не е позволено да се плюе по улиците. Той платил и си казал: Добре, че ме глобиха малко. Това значи: Благодаря, че малко пострадах. Страданието може да бъде малко, а може да бъде и голямо. Глобата може да бъде малка, може да бъде и голяма. В Русия има закон, според който се забранява на хората да закъсняват повече от определения час. Който закъснее, плаща глоба. Първият срещнат

стражар го глобява, но му казва паролата, да продължи пътя си свободно. Ако паролата е, например, кукуригу – колкото стражари среща, на всички казва кукуригу и свободно си върви. Забрави ли паролата, втори път го глобяват.

Казваш: Минал съм през страдания, имам опитност. – Какво е опитността? – Кукуригу. Това показва, че си глобяван и помниш паролата. Докато петелът кукурига, ти си свободен. Щом престане да кукурига, не си вече свободен. Ако петлите в един град престанат да пеят, излезте навън. В тоя град ще стане катастрофално земетресение. Щом мине земетресението, петлите се прибират в града и започват да пеят. Закон е: Докато човек мисли, никаква опасност не го очаква. Щом престане да мисли, опасността иде. Докато вашите петли пеят, вие сте вън от опасността. Щом престанат да пеят, опасността иде. Същото се отнася и до сърцето. Следователно, докато сърцето чувства и умът мисли, ти си вън от всякаква опасност. Щом сърцето престане да чувства и умът да мисли, опасността иде.

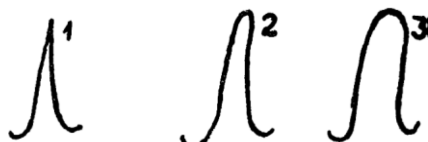

Фиг. 2

И тъй, да мислиш и да чувстваш, това значи, да възприемаш светлина и топлина. Те се отразяват върху целия ти живот. Като пишеш, светлината на ума ти и топлината на сърцето ти се отразяват и върху буквите. Например, ти можеш да напишеш буквата „Л“ по няколко начина (**Фиг. 2**). Първата буква (1) показва, че движението на човека около себе си е слабо. При втората буква (2) движението е по-силно. Колкото по-голяма светлина и топлина носят буквите, толкова повече умът мисли и сърцето чувства. Когато ъгълът на буквата „Л“ се движи с върха нагоре, той се стеснява толкова повече, колкото

противодействието е по-голямо. Значи, буквата (1) среща най-голямо противодействие, а буквата (3) – най-малко. Щом съпротивлението е малко, буквата се отваря (2 и 3).

Казват за някого: Тоя човек има студено сърце. Много просто, ще го стоплите. Какво правите със студената вода? – Нагрявате я, докато се стопли. Щом знаете, как да се справите със студената вода, лесно ще се справите и със студения човек. Законът е един и същ. Разбира се, няма да го турите на огъня, по друг начин ще го стоплите. Виждаш, че едно дете плаче, но не знаеш, как да го утешиш. И майката не знае, как да постъпи. Иде един учител, който познава психологията на детето. Извиква го при себе си и му дава една ябълка. След това му дава още една, по-хубава от първата. Детето взима ябълките, усмихва се и престава да плаче. Това дете иска нещо, затова плаче. Ако плаче за ябълка, дай му една ябълка. Вие сте големи деца, плачете за нещо. Казваш: Скръбта ми е голяма. Ти скърбиш за някакъв плод, или за обувки, за шапка, за дреха. Щом получиш това, което искаш, скръбта ти изчезва. Казваш: Не ме обичат. Помисли, че те обичат, и състоянието ти ще се измени. Болен си. Мисли, че ще оздравееш. Ученик си, имаш изпити. Мисли, че ще издържиш изпитите си. Каквото помислиш, това става. Плачът е потребен на орача. Като изоре земята, той очаква небето да заплаче, за да може да посее нивата. Ако небето не плаче, нищо не може да израсте. Много плач е лошо, но и никак да не плаче, и това е лошо. Добре е, като посееш нещо, да поплачеш малко. Като свършиш една работа, ще дойде страданието.

То помага да израсте посятото. Страданието е необходим вътрешен процес за израстване на мислите и чувствата. Радостта е необходим процес за цъфтене и завързване на плода. Спазвай следното правило: Никога не допущай в ума си лоша мисъл или в сърцето си лошо чувство. С лоши мисли и чувства приятелство не

прави. Ако си на дъното на кладенеца, можеш ли да хвърляш камъни нагоре? Всеки камък, който хвърлиш нагоре, ще се върне при тебе. Ако си вън от кладенеца, можеш да хвърляш камъни и нагоре, и надолу. Обаче, не се позволява да хвърляш камъни в кладенеца. Ще те накарат да слезеш долу, да извадиш камъните навън. Природата ще застави всеки човек да изправи грешките си. Тя не търпи никаква дисхармония, никакъв дисонанс.

В един от вагоните на пътническия влак влязъл един човек с надпис на главата: Аз съм сляп и глух. Пътниците поглеждали към него и свободно си говорели, каквото им дойде на ума. По едно време глухият и сляп човек станал, обърнал се към пътниците и казал: Благодаря за вашите разговори. От тях аз прогледах и прочух. Това показва, че законите на природата не търпят никакви дисонанси. Като знаете това, не допущайте в себе си нито един дисонанс. Тя не позволява никакви дисонанси. Проявите ли най-малката дисхармония, тя ще ви накара да я изправите. Тя сама изправя грешките си, но и вас ще застави да ги изправите. Всяка отрицателна мисъл се отразява вредно върху ума и сърцето на човека, прави го нервен. Тя се отразява върху дихателната и храносмилателна системи – върху целия организъм. Изобщо, отрицателните мисли и чувства произвеждат наслоявания върху нервната система на човека, и той заболява. Това наслояване става не само върху едно поколение; много поколения страдат от физични и психични наслоявания. Дълго време трябва да се чистят, за да се освободят от тях. Като е дошъл на земята, човек трябва да се чисти. – Как става това? – Чрез добри мисли и чувства. – Коя мисъл е добра? – Която чисти. – Кое чувство е добро? – Което чисти. – Коя мисъл е лоша? – Която петни и каля. – Кое чувство е лошо? – Което петни и каля. Добрите мисли и чувства чистят човека, а лошите го калят. Как се чисти човек? Вижте, как се чисти оня, който с години наред работи в подземните каменовъглени

галерии. Той трябва да се мие по няколко пъти на ден с гореща вода и сапун, докато измие лицето и ръцете си. Не се махат лесно дребните частици от въглищата. Те полепват по лицето и мъчно се измиват. Колко по-мъчно се чистят човешкият ум и човешкото сърце! Усилена работа се иска за това. Умът се чисти чрез светлината, а сърцето – чрез топлината. Здравословното състояние на човека зависи от неговия ум и от неговото сърце. Движете се между здрави хора, да се ободрявате. Здравият всякога ще ви каже една ободрителна дума. Болният, обаче, ще ви обезсърчи. Дружете с оптимисти! Носете в ума си мисълта: Всички объркани работи ще се оправят. Това значи: Бог, Който е създал света, ще оправи всички работи. Човешкият свят трябва да се оправи, но Божественият свят е оправен. Какъв беше ритъмът на песента „Блага дума“? На сърцето ли е тоя ритъм, или на ума? – На сърцето. Какъв е ритъмът на българските хороводни песни? По тоя ритъм аз съм изучавал българина. Има нещо, което му липсва. В характера на българина има съмнение, недоволство. Той трябва да пее за всички, а не само за себе си. Това, което е добро за всички, е добро и за тебе. Слънцето грее за всички, грее и за тебе. – Грее ли за мене? – Щом грее за всички, грее и за тебе. Това, което е благо за всички, е благо и за нас. Това, което е благо за нас, не е благо за всички. Ако благото е само за тебе, ти си в човешкия порядък. Ако благото е общо за всички, ти си в Божествения порядък. Който живее в Божествения порядък, може да стане добър и учен. В човешкия порядък всеки не може да стане добър и учен. Можеш ли да станеш такъв, ако всеки ден те бият?

Като изучавате български език, дохождате до буквите „Ѣ“ и „Ѫ“, които искат да изхвърлят. Буквата „Ѣ“ е хубава. Ако се изхвърли от употреба, българите ще закъсат. Буквата „Ѫ“ казва, че преди да говори, човек трябва да мисли. Преди да тръгнеш на път, мисли. Буквата „Ѫ“ съществува само в български език. Богат е българският

език, но българите още не могат да си служат с него. В буквата „Ѣ“ са свързани заедно Божественият и човешкият принцип. В думата славянин, сричката „Ава“ означава Бог, Баща. Значи, Бог живее в славяните, в ония, които Го славят. Бъдещето е на славяните. Бъдещето е и на българите. Те ще оправят всички народи, понеже в техния език е буквата „Ѣ“ – двата принципа са свързани в едно. Никой не може да оправи света, освен славяните и българите. Това се дължи на буквата „Ѣ“ – кръстът, търпението. Тая буква означава още събиране и примиряване на доброто и злото. Българинът казва: Аз зная да събирам доброто и злото, да ги примирявам. Някои пишат тая буква по два начина „Ѣ“ и „іъ“. Както и да се пише, тя означава едно и също нещо. Знакът „Ѣ“ е на сърцето, а „іъ“ – на ума. Като пише буквите, човек трябва да бъде внимателен, да не ги изкривява. Всяко изкривяване се отразява на подсъзнанието. Който иска да се освободи от своето песимистично състояние, трябва да пише хубаво. Като ученици на велика школа, работете върху себе си, да развивате дарбите, които Бог е вложил във вас. Не отлагайте нещата! Като срещнеш един учен и добър човек, трябва да се насърчиш от него. Ако срещнеш лош човек, той трябва да ти послужи като спирачка. Не бързайте да постигнете всички блага изведнъж. Има блага, които не са за вас. Може ли малкото дете да язди кон? Опитайте се да турите едно малко дете на кон, да видите, какво ще стане с него. Ако конят е буен, веднага ще го хвърли на земята. Не се качвайте на буен кон! И тъй, пейте и свирете. Един ще пее, други ще слушат. Ако всички пеят, няма кой да слуша. Ако всички слушат, няма кой да пее. Кой пее и свири най-хубаво? – Природата. По-хубави песни от нейните не съществуват. Ако слухът ви е развит, ще чуете хубавото пеене на природата. Понеже слухът ви не е развит, нямате представа за музиката на природата. Възвишените мисли са музика на същества от друг свят. Възвишените чувства са музика на същите същества.

Доброто разположение е музика. Вие нагласявате вашето радио, да чуете нещо хубаво, но се натъквате на обикновена музика. Казано е в Писанието: „Търсете ме, докато съм близо до вас.“ С други думи казано: Търсете Любовта, докато е близо до вас. Търсете Мъдростта, докато е близо до вас. Търсете Истината, докато е близо до вас. Някога те са близо до вас, а някога се отдалечават от вас, отиват във висшите светове, там да работят.

Само светлият път на мъдростта води към истината. В истината е скрит животът.

14. Лекция от Учителя, държана на 7 януари, 1944 г. София, – Изгрев.

Двадесет и четвърта година
1944

ИЗМЕНЕНА ПОСОКА

Отче наш.

„Аз ще се подмладя“.

Можете ли да кажете каква беше последната лекция? Някой път искате да знаете какво е било миналото, вашето минало прераждане. Човек забравя. Сега защо сте забравили, коя е причината? Мене ме интересува защо сте забравили. Причината коя е? Не самото забравяне, но защо сте забравили? То е същият закон! Защо човек някой път не иска да прави доброто, някой път е разположен да прави лошото, някой път не е разположен. Защо? Мислили ли сте, че някой цигулар като ходи да свири в някой салон, та от любов си свири на хората? От зор свири за прехрана. Всички български гъдулари свирят от сметка, нямат идея. Казват: Гладория, трябва да се свири. С цигулката или с гъдулката изкарва си хляба. На един земеделец му взема цяла година за изкарва жито, цигуларят като дойде посее, пожъне за половин час. Колко скоро свършва работата си цигуларят. Музикално всички работи се свършват много лесно. Сега тази работа вие сте я забравили, защото не е музикална. Може би след година ще си спомните. Какъв беше денят, последния петък? Колко души бяха? Колко песни се пяха? Коя молитва се чете?

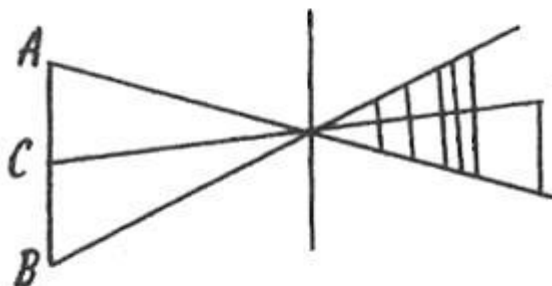

Фиг. 1

Двама души гледат един предмет. Те са на фокус. /А и Б/ И двамата души имат някакви впечатления. После този предмет се отдалечава, става по-малък и се смалява. Смаляването става по единствената причина, че ъгълът се намалява. Намалява се пространството. Пространството, което е нищо само по себе си се намалява. Да кажем слънцето, на което диаметърът е осем хиляди километра, туй слънце се вижда малко. Туй което е нищо се смалява. Същевременно може и тялото да се увеличава и пространството да се увеличава.

Когато някои неща са смътни в нашите умове, значи не са на фокус, далеч от фокус са. Ако един предмет се положи на този фокус, тогава ще имате за нещата малко по-ясна представа. Всички неща, които са на фокус във вашия ум или във вашите чувства вие ги обичате тия работи, понеже образите са ясни. Казвате: Ясна представа. Ясната представа е зрял плод. Неясните представи са незрели плодове. Представата в умствения свят е един плод. Една мисъл в умствения свят е един плод. Онези, които живеят в умствения свят там и те имат плодове. По подобие имат и цветя. Сега ще кажете, че не е ясно, как в умствения свят има цветове. Вие имате идея във вашия ум, мислите за любовта и за мъдростта. Нали имате ясна представа? Каква е представата във вътрешния ви свят за любовта? Всеки един от вас, даже и едно животно има известна животинска представа. Неговата представа не като човешката, според тази представа животното има отношение към света. Сега тъй може да ви се обясни. Представете си, че едно същество, което е много повдигнато вижда една къща отвсякъде, от четирите страни, отгоре и отдолу. Едно неразвито същество вижда само едно малко прозорче, не един голям прозорец, но вижда едно прозорче на тази къща. Коя е причината, че не вижда? Ъгълът на зрението му е много малък. Едно

същество с този ъгъл на зрение С нещата ще бъдат два пъти по-малки, няма да бъдат тъй ясни. Да кажем вие срещате един човек и казвате, че е добър. Кое ви дава повод? Какъв ъгъл имате? От къде познавате, че е добър? Добрият човек има само няколко черти, които са или по-големи или по-малки. В добрият човек има деятелност. Вие тия черти като ги видите, виждате, че този човек е добър. Доброто е като белия цвят. Как познавате белия цвят? Белият цвят има пълно отражение, черният цвят няма никакво отражение. Доброто има пълно отражение, затова е добро. Злото няма отражение, черно е. За пример, доброто има свой цвят, милосърдието има свой цвят, правдата има свой цвят. Сега няма да ви кажа какви са цветовете, но имат те цвят. Защото ако правдата няма цвят, тя е непонятна. Цветът я прави достъпна за нас. Чрез цвета ние изучаваме нейните качества. Правдата дисхармоничните работи ги туря на място. Без правда всичко в света щеше да бъде анархия. Без добро нещата щяха да бъдат без съдържание. Сега онези, които изучават физиономията, те се обуславят на този закон: Колкото очите са по-отдалечени от носа, толкоз този човек приема повече впечатления. Колкото очите са по-близко до носа, толкова човек приема по-малко впечатления. Та казвам в миналата лекция, ъгълът е бил по-малък, следователно не помните. Много малко впечатления, смътни впечатления, затова всичко се е изгладило. Сега, ако увеличим този ъгъл, веднага ще си спомните. За пример, ако дам една премия от двеста и петдесет лири веднага ще си спомните. Който си спомни ще получи 250 лири веднага ще ви дойде на ум, ще започнете да ровите, ще си създадете една лекция. Разбира се не изведнъж, ще мине време. Не книжни пари, но златни пари да ви дадат. Човек, за да учи всякога трябва да има един стимул. Казвате с пари ли? Все-таки трябва да има един стимул. Без стимул и без подбудителна причина човек не може да мисли. Ти мислиш само за неща, които ти правят впечатление. Всяко

впечатление е едно подбуждение. Предметите за нашия ум са важни дотолкоз, доколкото внасят нещо приятно вътре в нас. Ти обичаш да слушаш музика понеже внася нещо приятно в ухото. Обичаш да гледаш цветята понеже внасят нещо приятно чрез зрението. Или обичаш да ходиш около цветята понеже приятно действуват на носа. Или обичаш някоя храна понеже е вкусна. Понеже има нещо, което допринася. Този закон е верен. Една мисъл до толкоз е важна в нашия ум, дотолкова доколкото е приятна. Всяко чувство е полезно дотолкоз, доколкото е приятно. Вземам думата приятност в елементарен смисъл. Само добрите неща са приятни. Лошите неща по някой път в началото са приятни, в края горчиви. Има някои неща, които в началото са горчиви, а в края са сладки. Всичките плодове на земята почти с малки изключения в началото са горчиви, после стават стипчиви, кисели, после стават сладки. Растенията имат знание, те могат да превърнат горчивината, изваждат горчивите елементи и ги заместват със сладки. Някои от растенията не си правят този труд, затова плодовете им остават горчиви. В туй отношение растенията не са така невежи. В своята специалност имат доста обширни познания. Казвам на туй основание вие имате една горчива мисъл, искате да я изхвърлите. Тя е един плод на вашия живот ще я превърнете. Вие как превръщате горчивите мисли? Какъв е вашия опит? Нали някой път някоя ваша приятелка или ваш приятел ви огорчи. След като ви огорчи как превръщате горчивината в сладчина? Във вас става, вие не го знаете. Горчивите неща имат дълги вълни, а сладките неща имат къси вълни. Всичките плодове, които имат дълги вълни са горчиви. Които имат къси вълни са сладки. Забележите един малък червей, който полека се движи. Малки същества, които много медлено се движат. Какви са? Умни ли са? Не са много умни. Защо не са умни? Тези, които се движат полека имат вътрешни недостатъци, те са свързани, заняти са с вътрешния живот и нищо отвън не ги

интересува. Цветята, небето не ги интересува. Казват: Едва гледаме земята, вързани сме. Малкото влага, която носим ще изсъхне, отиде живота ни. Не ги интересува нищо. Има един дълъг лъч понеже главата им е много малка, нали е заострена на краищата. Вашата глава колко милиарда пъти е по-голяма от тази на глистята? Знаете ли колко неща има за които съвременните хора не мислят? За много малко неща мислят. Някои мислят само за обущата, за някоя шапка, за някоя дреха, за някое ядене. Тук там ще помисли за някоя книга, ще погледне някоя звезда, някое цвете. Смешно е. Казва той: Има глава. На съвременните хора ни най-малко главите им не са културни. После тези маханджиите в света много малко мислят. Човек, на когото целият му ум е занят да мисли, той не намира погрешки. Погрешните неща са отражение на нашия живот. Кой какъвто е това вижда. Един добър човек като види един лош човек вижда доброто в него. Един лош човек като види един добър човек вижда лошото в него. Мисли, че добрия човек намерил някакво изкуство, иска да го замотае, иска да се скрие. Ни най-малко не вярва. Трябва най-малко десет години да живее при един човек, за да го накара да разбере, че има нещо. После пак ще остане на особено мнение. И виждате този закон: Хиляди години Бог, Който е постъпвал добре с хората и още Го подозират. Казват: Кой знае какво Господ си играе с нас. Детето ти вземе, вола ти вземе. Кой му го прави? Да умре детето Той е причината. Да умре вола Той е причината. Да изсъхнат Той е причината. За всичко това казват, че Господ е причината. Той не се е оженил навреме, детето не е заченато навреме, не е здрав, жена му не е здрава, детето умира. Кой е крив? Господ крив. Онова, което Господ е създал не умира никога. Кое е Божествено? Което не умира никога. Кое е Божествено? Туй, което не губи своята краска. Кое е Божествено? Туй, което не губи своята разумност. Кое е Божествено? Туй, което не губи своята доброта. Всички ония неща, които се

изменят те са от съвсем друг характер. Най-първо ще имате ясна представа за Божествените неща. Вие носите оттенъците на хиляди поколения, които са оставили в себе си известни недостатъци. Трябва да се освободите от тях, за да изпъкнат Божествените качества, които са вложени първоначално. Покрити са с дебел слой. Този слой трябва да се премахне. Тия Божествени зародиши трябва да излязат на повърхността, на Божествената душа, за да дадат своите плодове. Сега във вашия ум седи идеята – защо Господ създаде света такъв. Защо хората го създадоха такъв. В по раншния турски език, когато пишеха туряха точки и ако една турска книга остане отворена и мухите турят други точки става нечетливо. Такова нещо е Божествения свят. Хората натуряли точки, не може да се чете. Само че точките, които турили се изтриват, а точките, които са турени от Бога остават. Най-първо вземи един сюнгер и изтрий с него. Което се изтрива е човешко, което остава е Божествено. Вие по някой път се страхувате да прекарате сюнгера отгоре. Всичко, което е човешко се изтрива. Което е Божествено остава. По никой начин не може да се изтрие.

Да кажем вие сега се обидите. То е човешко нещо. Човешка точка. Турил си точка. Изтриеш точката, ще изчезне обидата. Или имаш безверие, тури сюнгера отгоре ще изчезне безверието. Аз може да накарам когото и да е от вас да мисли лошо. Най-първо един човек има хубаво мнение за едного. Той вземе хиляда, две хиляди лева на заем, не плаща, онзи веднага ще започне да мисли лошо. Казва: Дай парите! Много добър човек беше. То не е Божествено. То са човешки порядки. Аз да ви кажа защо той не плаща. Намерете сюнгер, идете натъркайте хубаво със сюнгера, веднага ще плати. Даже сегашните апаши са научили този закон. Ходи един религиозен човек при един англичанин, богат човек, милионер да иска пари. Господ – казва – ти дал ум, сърце, иди да работиш, какво ходиш да просиш! Един човек, който проси, ще намери затвора. В Англия, за да идеш някъде да ти

дадат пари, ще вземеш цигулката да свириш или да пееш. След като изпееш или изсвириш, ще поднесеш дискоса, за да ти дадат пари. Или някой фокус ще направиш. Нещо трябва да направиш, за да ти дадат. Този религиозен човек е започнал да изучава характера на богатия. Взел револвер. Една вечер сполучил да влезе в кантората на този богат човек и се скрил под масата. Той таман турил златото, броял парите и се радвал. Онзи излиза и изважда револвера. Казва: Моля, моля не ме убивай. Вземи колкото искаш! След като си напълнил джобовете казал: Ти знаеш ли кой съм? Аз съм оня човек, който ти искаше за Бога, и ти му каза да иде да работи. Аз се научих да работя. Показвам ти сега силата на това оръжие, което го купих. Ти плащаш за него. Аз ти давам един урок. Когато дойде друг да проси, дай му. Той по-малко ще вземе. За изкуството аз вземам повече. Аз те оставих да платиш колкото искаш. За изкуството вземам толкова, колкото аз намирам за добре. Тъй и ние постъпваме. Винаги щом дойде револвера – тези ненужни страдания – веднага сме готови за всички жертви. Не е лошо, учим се. Те са изяснения. Този пример верен ли е? Идейно е верен. Фактически не зная, мо-та-мо дали е така. Колко е верен този пример, който ви приведох не зная, колко е верен. Аз ще ви приведа друг пример за изяснение на този пример. Този същия отива при един милионер да го убива. Този милионер знаел изкуството да овлажнява барута. Щом посочи револвера, овлажни барута, не хваща. Влиза, насочва револвера. Казва: Ти искаш да ме плашиш, той не хваща, я тегли. Цъка, цъка, не хваща.

Ако вие искате някой път да ви обиждат хората, трябва да знаете да овлажнявате барута. Като дойде някой, като цъка, да не хваща. Дотогава, докато вие се обиждате, вие сте слаб човек. Дотогава, докато вярвате на всичко в света, вие сте слаб човек. Трябва ли човек да вярва на всичко? Невярващите хора те са прави и онези, които вярват е те са прави. За духовните хора благото иде се от Бога. Каквото стане казва:

Благодаря на Бога, на никого друг. Като дойдеш някой човек да му помогне, казва: Бог те накара, ти нямаш думата. Невярващите хора на Господа не благодарят, благодарят на хората, които им услужват. Къде е погрешката? Вие ще кажете: Онези са прави. И двете страни са прави, но не са пълни. Защото всеки един човек тебе ти е ближен. Първият закон е Божествения закон, но вторият закон е за хората. Когато дойде първия закон едновременно да дойде и втория закон на ближния – казвам: Безверниците първо действуват със закона на ближния, а духовните хора действуват със закона на Бога, оставили закона на ближните настрана. И двата закона трябва да функционират.

Ако на вас ви се даде една задача: Някой ви направи една услуга, какво трябва да правите? Този човек е богат, дал ви 10, 20, 30 хиляди лева, вие му благодарите. Този умният човек, след като ви направи доброто, гледа вие ще направите ли доброто. Ако не направите добрината, после той ви дава по-малко. Най-първо ви дал 20 хиляди, после ви дава 10. Пак ви наблюдава, третият път като идете ви дава 5, докато най-после ви даде петаче. Когато някой се оплаква от съдбата, Господ ти е дал много веднъж, после ви дава по-малко и най-после ви даде петаче. Отвориш сърцето, ще започнеш да даваш, тогава Господ ще се отвори. Ти вземеш теглиш един чек от 20 хиляди, погледне те бедния човек, казва: Може ли да ми услужиш. Ти махнеш, тръгнеш. Господ те гледа. Писанието казва: Без да знаете някой път ангели сте угостили. Ако угостиш един ангел, той се отплаща за услугата, която си му направил. Доброто не трябва да го правим, както сега го правим. Дадеш пет лева, считаш, че си направил нещо. Какво струват пет лева? Казва: Ако имаш две ризи, дай си едната. Как са ви изяснявали вас двете ризи? То е нещастие да имаш две ризи, затуй трябва да дадеш едната, да се освободиш от нещастието. Христос казва: „Който има две ризи, да даде едната“. Дай едната, да се

освободиш от нещастието. В този случай, който даде едната риза, ще се освободи от своето нещастие. Един български свещеник проповядвал върху даването, който има две ризи да даде едната. Попадията слушала, че който има две ризи, да даде едната. Като излиза от църквата, тя отива и дава едната риза на попа. Той се изпотил в църквата, отива да търси другата риза да се преоблече. Тя казва: Както ти каза, дадох едната. – Аз казах това за другите, то не е за нас. Свещеникът се изпотил, понеже има две ризи. Кога се изпотява човек? Когато се намери на зор. Здравият човек не се поти. Ние считаме, че трябва да се поти човек. То е болезнено състояние. Когато човек е здрав, има магнетическа влага, чисти се. Не считайте много пот за хубаво. При сегашните условия то не е здравословно състояние. Ние говорим за нормалния живот, който трябва да функционира правилно. Трябва да имаме една много правилна мисъл за живота. Сега често се правят възражения. То с даване не става. Вярно е, но и с недаване не става. Една нива ако се посее житото много гъсто, житото не става хубаво, хилаво става. Ако много гъсто се посее, малко дава. Трябва да се сее малко рядко, да може да расте, да може да братясва житото. Доброто в света когато се прави, то е едно упражнение. Човек когато прави добро, другите хора да не знаят това. Защото, щом правиш добро и хората знаят, ти вече не се ползуваш от него. Ако вие един цигулар, който отива да свири, отивате да целувате струните, какво ще стане? Ще му развалите струните. Всеки човек, който чака да му благодарят, развалят му струните. Като целуват струните, не може да свири цигуларя. Цигулката не се нуждае от целувки. И цигуларят не се нуждае от целувки. След като свърши свиренето, може да го целуват. Когато отива да свири, няма да го целуват, нищо повече. Майките целуват децата си кога? Когато се свърши концерта. Че за какво една майка ще целува детето. Какъв концерт давате. За какво ще целува майката. В целувката има много

егоистично. Някои деца са пълни с магнетизъм. С магнетична сила, всеки отива да си вземе. Онези деца, които не са магнетични, хич не се целуват. Богатите деца всеки ги целува повече, сиромасите деца по-малко ги целуват. Гледам някое дете, като го целунат кресне. Казва: Не искам да ме целувате. Някои като целуват само вземат; някои като целуват дават нещо. Майката дава нещо от себе си. Казва: В живота трябва нещо разумно. Слуховите енергии в даден случай може да бъдат положителни, може да бъдат отрицателни.

Направете една седмица един опит: През следната седмица някой ви обиди, каквото и да е. Може да е в погледа, или с някое движение на ръката, или с някоя дума. Който се е обидил да намери някоя своя приятелка и да попита, как се поправя тази погрешка. Каквото ви посъветват, направете опит, да видите дали е право. Най-малко десет приятели попитайте, да видите, кой от методите ще премахне обидата по-скоро. Пък може да не ви обидят, да не ви е жал. Всички не може да обидят. Ако на едного се случи, дайте му съвет. Какъв съвет ще му дадете за поправянето на една погрешка. Нали по някой път вие четете. На какво се равнява точката? Според закона на четенето, на какво се равнява точката? След като четеш едно предложение, спираш се, с колко време трябва да отдъхнеш. Един музикант след като свирил един пасаж, някъде има пауза, четвъртинка, една осминка или една тридесет и второна. Тогава на какво е равна запетаята? Точка и запетаята на какво е равна, двоеточието. Туй, което вие наричате мълчание е пауза. Ти четеш предложението и спираш. Някой суфльор подсказва, ти ще туриш със суфльор да ти каже. Ти започни да четеш, точките са суфльори, точка и запетаята е суфльор, те подпомагат. Вие това не го знаете. При точката някой ви говори. Четеш, внимаваш, нещо ти говори отвътре. Щом ти каже, пак четеш, пак спреш. Много естествено. Една обмяна на човешките мисли. Паузите в музиката по същия закон са. Той като

се спре вдъхновен приема в паузата. Сега по някой път вие искате да изчистите, не знаете къде да турите точките. Точките се турят, дето предложението се свършва.

Сега за вас, кой е най-трудният въпрос, който ви смущава. Често казвате: Неразположен съм. Най-голямото нещо, което ви смущава е вашето неразположение. Ставате сутрин, не сте разположен. Давате концерт, не сте разположен; ходите, не сте разположен. Обуща носите, не сте разположен. Дрехи имате, не сте разположен. Много мъчно е човек да бъде разположен. Някой наблюдавате, някой поглежда краката си. Виждам, обущата го стискат. Дига си рамото, дрехата го смущава на рамото или под ръката. Или виждам бута шапката си. Се има някаква причина. Турил шапката си, налага я слиза до очите. Ако е сутрин, дига си шапката, да влиза повече светлина. Казвам: Учете се, когато ви стягат обущата, да не ги гледате. Те внасят един дисонанс вътре. Ти си кажи: Така много добре вървя. Кажи: Много са хубави тия обуща, не да вървиш и да гледаш обущата си. Казвам: В съвременното модерно възпитание, обущата трябва да ви направят без никакъв недъг, да не стягат пръстите, пръстите да бъдат свободни. Дрехата трябва да бъде свободна, нито под мишниците, нито в рамото да стяга, но да приляга.

Казвам: Когато ходите през седмицата, наблюдавайте хората как вървят. Колко хора ще намерите, които вървят правилно, да има нещо хубаво в ходенето. Светът е предметно учение. Ако не се научите да наблюдавате вярно физическия свят, не може да извадите верни заключения от фактите. Как ще наблюдавате мислите и чувствата, те са отвлечени работи. Ако видимите неща не ги разбираме, как ще разберем невидимите. Ако ти доброто не може да оцениш, злото съвсем не можеш. Човек от злото не се възпитава, доброто е, което възпитава. Със злото възпитание не може да стане. Злото е само ограничение, то ще те ограничи да не ядеш много. Казвам:

Единственото нещо, по което човек може да се възпита, е доброто като храна. Злото е като предупреждение да не ядеш много. Що е възпитание? Възпитанието е резултат на доброто. Доброто е храната, която се дава на човека: добрата храна, добрите мисли, добрите чувства, добрите постъпки, всичко туй, което е видимо в света.

Колко неща остават основни? Доброто е, което възпитава човека, злото само го ограничава. При възпитанието дрехите играят важна роль, обущата играят важна роль, шапката играе важна роль. Зависи каква е, дали е вълнена, дали е памучна или е копринена дрехата, има влияние. Ако се направи един опит, може да се види. Ако се турят само копринени дрехи на едно дете, ще се изопачи характера, понеже за една копринена риза хиляди буби са станали жертва. Според мен най-хубавите дрехи за възпитанието са ленените дрехи и памучните. Вълнените дрехи са добри за болни хора. Човек, който е малко болен, вълнени дрехи да носи. По някой път по-малко престъпления правим в лена и памука. За вълнените дрехи, ще острижем ще вземем дрехата на овцата преждевременно, от бубата ще вземем пашкула преждевременно. Много хубави са вълнените дрехи, обаче за самовъзпитанието памучните и ленените са по-добри. Не че е лошо да се носят вълнени дрехи. За бъдеще когато вълната започне да пада от гърба на овцата, когато е топло, тогава ще острижем с любов вълната. Ще погладиш, ще помилваш овцата и тя ще бъде доволна, че си остригал тази вълна. Тогава като направиш дрехата, ще бъде добра. Сега както вземате, не струва. Казвам, за да превъзпитаваме света за бъдеще може би ще култивират вълната хората, не да я снемат от гърба на овцете. От колко кила излиза една вълнена дреха? Сега са много неестествени тия подплати на дрехите. Не е нужно. То е заблуждение. Без хастар, с чист вълнен плат, добре сторена дрехата, без хастар. За бъдеще тъй без хастар. Сега се намираме в трудно положение, че няма хастар. Ще дойде време дрехите ще бъдат без

хастар. Сега зимните дрехи лятно време не може да ги носиш; една дреха от лятото зимно време не може да се носи. Аз съм правил само веднъж опит да нося дреха без хастар, вълнена дреха да нося. От чист вълнен плат, без хастар прекарах зимата, много лека дреха и топло ми държеше, нямаше копчета, без копчета отворена. Ти ако имаш вълнена дреха и си здрав човек, образува се магнетическа връзка, през която студът не може да прониква във вас. Една най-тънка дреха ако просмучете с магнетизъм, тя държи топло. Не са тежките дрехи, които държат топло. Дрехата трябва да е направена от чист вълнен плат, да е проникната със своите хубави мисли, с хубави чувства, да я облечеш с магнетическа сила, тогава тя е здравословна. Затуй човек след като боледува, да остави тия дрехи. Като умре някой, дават дрехите му. Не носете на умрял човек дрехите му. От умряла овца дрехи не носете. И от умрели буби дрехи не носете. И то не е хубаво. Сега тия неща са да създадете един характер.

Социалните работи както вървят, те ще вървят, те са неизбежни. Обществото не може да се поправи. Себе си може да поправим, да правим опити. Когато дойде обществото да се поправя, методите ще бъдат съвсем други. никога не носете дреха, която не обичате. Правило в носенето е: Дреха, която не обичате, оставете настрана. Обуща, които не обичате, не ги туряйте на краката си. То е лично. Не хората как носят. Ако искате да създадете в себе си характер, то е пътят. Никога не носи нещо, което не обичаш. Никога не носи едни тесни обувки, понеже влияе върху характера.

Сега колко неща запомнихте? Всичко не може да се помни. Изисква се ред години човек да прилага. Сега де ще намериш чиста вълна? Де ще намериш сега кожа да направиш такива обуща? Де ще намериш материал за шапка? Как си правят растенията дрехи? Кой дрехар им прави дрехи? Цветята кой ги учи да си правят цветовете? Кой дрехар е направил перата на една птица? Вземете райската

птица, облечена е като царкиня, най-хубавата дреха има. Кой се е погрижил? Ако ние се решим да живеем по този начин, има кой да се интересува от нас. Понеже ние не се интересуваме, затова и невидимият свят не се интересува. Ако ние бихме се заинтересували от това разумният свят веднага ще вземе участие. Понеже ние не се интересуваме и за нас не се интересуват. За птиците, за които са се заинтересували, направили са им хубави дрехи. Защо на някои са хубави дрехите, на други цветът не е на място? Има голямо различие в птиците.

То първото нещо, което се изисква от вас е да измените посоката на вашите мисли, посоката на вашите чувства и посоката на вашите постъпки, нищо повече! Сега не се изисква да се откажете от старото. Вашите стари навици да бъдат корени, както корените на дърветата в земята. Новите ви навици да бъдат клонищата с плодовете. Едновременно отвън и вътре ще живеете, едни в корените, едни в клонищата и ще примирите противоречията. Противоречията в живота само по този начин може да се примирят. От растенията ще вземем пример.

Изпейте една песен. (*Изпяхме „Аз мога да любя“.*)

Помнете едно правило: Божествените работи сами идат при нас. Божественото не се търси. Тези работи, които ги търсим, те са човешки работи. Работите, които търсим са човешки. Божествената светлина сама иде. Въздухът сам иде, около тебе е. Сега се заблуждаваме, мислим да ходим по целия свят да намерим Божественото. Само човек трябва да измени своята посока. Божественото ще го намери. Затуй трябва да усвоим Божественото добре, за да усвоим добре и човешкото. Много пъти понеже не сме усвоили Божественото както трябва, следствие на това и човешкото, което търсим и там правим погрешки. Понеже Божественото в нас не е усвоено както трябва, затова правим много погрешки. Ако

Божественото добре се усвои и човешкото лесно се намира. Човешкото и то е необходимо, но то е второстепенно. Най-първо в живота си във всяка една възраст има по една основна мисъл, която човек е взел. Имайте разположение само към туй основното. Мене ми е допаднал само един пример донякъде, който изяснява, какво нещо е Божественото. Едно много бедно момиче, родено много бедно, без баща и майка, с много големи стремежи към музиката, но няма средства. Веднъж чуло за някой цигулар, искало да го чуе, но тук ходило, там ходило, никой не му помогнал. Седнало отвън. Като излиза цигуларя, гледа момиченцето с насълзени очи. Веднага се заинтересува. То казва: Дойдох да те слушам, нямах пари за билет. Той му взел адреса и отишъл и на него му дал един концерт. Когато в нас имаме туй Божествено желание, цигуларят ще дойде. Онези с пари трябва да си купят билети да го слушат, тук той отива сам. Там те отиват да го слушат, тук той отива. При човешкото ние отиваме, Божественото когато искаме само иде. Този пример обяснява идеята. Та сега може би този артист да ви намери някъде.

Само Божията Любов носи изобилния и пълен живот. (*три пъти*)

1 лекция, държана от Учителя на 27.X.1944 г., петък, 5 ч. с., Изгрев – София

СКРИТОТО БОГАТСТВО

Отче наш.

„Красив е животът“.

Кой от вас чете най-добре? Който чете най-ясно, да прочете лекцията „Постижимото и непостижимото“ от „Път в живота[93]“.

(*Един брат прочете лекцията.*)

Тази задача решили ли сте – постижимото и непостижимото? Да умножите нещо един път, какво ще постигнете. Трябва да разбирате, какво се разбира под думата постижимо и непостижимо. Едната дума е отрицателна не – постижимо, или ограничено и неограничено, гранично и безгранично. Постижимото е гранично, непостижимото е безгранично. Вие ако разбирате под думата „постижимо“, че то е реално, то е гранично, малко. Имаш един граничен хляб, изяде се, свърши се. За един ден се свърши работата с хляба. Имаш хиляда хляба, за колко деня ще ги имаш? Колко години ще ти вземе хиляда лева. Значи постижимите неща като се свършат произвеждат страдание. Парите като се свършат произвеждат страдание. Като имаш пари, не се свършват, ти се радваш. Реката, която изтича, изпарява се, произвежда страдание. Онази, която не се изпарява и не изсъхва, на нея всякога може да разчиташ. Това е вътрешния смисъл. Постижимото, ограничено е то, за даден момент е постижимо. Вие разрешавате само една задача. В света няма само една задача. Безброй задачи има. Смисълът на живота седи във всичките задачи. Да кажем, разглеждаме съвременният човек. Ако съвременният човек на земята

---

[93] МОК – X година, томче – „Път към живота“ (1930 – 1931), София, 1941 г., лекция – „Постижими и непостижими неща“. В „Приложение“ е поместена цялата лекция, както и лекцията от нередактираната стенограма, която е наименувана „Идеалът на великите души. Органически и неорганически сили в природата“.

го разглеждаме само физически, то е една трета от реалността; ако го разглеждаме от духовно гледище, то е две трети от реалността; ако го разглеждаме от умствено гледище, то е три трети от реалността. Три трети е вече едно цяло. Всяко нещо, което е цяло, има процеси. Целите неща се показват и растат. Едно семе като го разделиш, не расте. Цялото като го посееш, расте. Целите работи растат и се развиват. Туй, което расте, расте всякога. Например една ябълка може да е старо дървото, изсъхне. Понеже като изсъхне има ред други семенца посети. Животът на едно дърво постоянно минава от една форма в друга. Туй не е за обикновения живот. Туй учение за реалността не е за обикновения живот. Ореш на нивата, ще кажеш: То не е учение, не ми трябва да ора. Ти ще ореш, за да влезеш. Къде трябва да влезеш? От реалното в нереалното. Като свършиш нивата казваш: Свърших орането. Но не е посято. Ти на земята този процес си го свършил. Сега ти оставаш в духовния свят да ореш. Като свършиш орането там, ще влезеш в умствения свят и там ще ореш. След орането сеене ще има. Съвременните хора мислят, че реалното е нещо, свършиш го то е реално. То е относително реално. Туй, което се изменя постоянно, то е относително реално. Или да направим един нов превод. Едни заместват цялото число с дробно. Ако искате цялото да се прояви, да се замести едно цяло с една дроб, то е невъзможно. Ако вземеш и отрежеш един крак и го държиш, какво ще те ползува този крак? Държиш този крак като светия. Ако в света имаше само един светия, хиляди светии има. Този светия само един крак ли има? Да кажем, Провидението колко косми е турило на главата на човека. Някои имат 150 хиляди, някои – 200 хиляди, някои – 250 хиляди, някои имат триста хиляди, но рядко са. На физическия свят знаете ли всеки един косъм каква роль играе. Те са антени. Тия коси, които са долу при ушите те са антени за разрушение. Като приемеш ти се настройваш войнствено да се биеш. Тия клетки на въображението дават полет.

Казва: Той е умен човек. Върху него се отразяват всичките сили. Или тия коси, които на центъра на любов към Бога, те са антени. Навсякъде има антени, главата е пълна с антени. Като ти окапят антените, какво става? Не може да приемаш впечатленията от външния свят. Казваш: Вече не може да мисля. Не че не може да мислиш, но антени няма, впечатления не може да възприемаш отвън. Най-първо защо окапват космите? От недоволство. Казваш: Господи, защо ги направи, дотегна ми да чеша тази коса. Въшките се крият в косата, не може ли без коса, изпоядоха ме тия въшки. Днес сте недоволен, утре сте недоволен, окапе косата, връзките ги нямаш. Много добър гребен да имате. Що е гребенът? То е наука. Космите успоредно трябва да бъдат, не трябва да са преплетени антените. Като се преплетат косите, не върви работата. Някой път като се чешете, сърдите се, изтеглиш косъм, хванеш, хвърлиш го на земята. Знаете ли колко струва една антена на главата на човека. Десет милиона английски лири стерлинги. 250 хиляди косъма по десет милиона, ти седиш и казваш: Аз съм голям сиромах. Ние сме хора, които ходим по повърхността на земята, всичките богатства имаме складирани и казваме: Големи сиромаси сме, ще умрем гладни.

Ново разбиране трябва. Като се обезсърчиш, хвани се за косата. Нали някой път се хващат хората за главата. Някой без да знае, тури ръцете на главата си, държи главата си с двете ръце. Казва: Богатството е в главата. Хубаво вземете слънцето, по какъв начин слънцето боядисва. Ако разложите светлината, имате цветовете, махнете призмата, никаква боя няма. Вземете птиците, как се научили да боядисват перата си. Като носят дрехите, постоянно ги боядисват. Ние ги боядисваме, че тогава ги обличаме. Тия животни носят дрехите си и като ги носят ги боядисват много хубаво. Законът е следният: Една мисъл, която присъства в ума ти, остави я тя сама да се обясни, не искай да я обръщаш, да я изучаваш. Мисълта трябва да

ти проговори. Докато не я слушаш да ти проговори, остава неразбрана за тебе. Нали вие считате мислите нереални работи, казвате: Фантазия. Най-първо има много светии, които от грешници светии станаха. Как станаха? Бяха грешници, бяха в оня свят на греха. После казаха, че грехът не е реален. Живееш като войник, да се биеш, този биеш, онзи биеш. Един ден ти се убедиш, че с бой работа не става. Започнеш да вярваш. В кое вярваш? Започнеш да отричаш войната. Войната престанала ли е? Ако вземеш една книга, че напишеш няколко стихотворения, ако вземеш, че тия стихотворения ги напечаташ и раздадеш на хората, или по някой път вие като някой бакалин направите една кесийка и турите десет бучки захар и дадете книжката някому. Каква ценност има тази книжка с десет бучки захар. Аз често съм намирал на пътя книжки, захарта изядена, кесийката хвърлена. Много пъти съм намирал една книжка със стихотворения, седи книжката в джоба, с години я носи. Извади я, прочете, пак я тури в джоба. Ни захар има, нищо няма. Онази книжка със захарта, изял захарта, книжката пари не струва, другата книжка ни захар има, нищо няма, но е ценна. Сладчината иде от нереалния свят. Думата нереално в дадения случай разбираме безграничен свят, свят на всичките непроявени възможности. Да кажем, вие мислите, възможно ли е един ден хората да станат съвършени. Възможно ли е хората един ден да не воюват. Възможно е. Войната ще се смени с нещо по-хубаво. Войната е една много проста работа. Аз съм гледал децата, като не могат да отворят един предмет, вземат, че го ударят на земята. Не могат да отворят едно шише, счупят го, излее се на земята. Ние съвременните хора много пъти чупим. Разсърдиш се, счупиш приятелските отношения. Казваш: Той ме обиди. В какво седи обидата? Ако ти вярваш, че езерото, което е 40 километра на ширина и толкоз на дължина, че някой дошъл и взел чашка вода от туй езеро, трябва ли да се гневиш? Съвременният ваш гняв мяза на тия хора с

богатите езера. Че пита, как така без мое позволение си е позволил да вземе една чаша от езерото. Трябва да пита. Тази вода като влезе в езерото, пита ли те тебе да влезе ли. Казваш: Той трябваше да ме пита. Ни най-малко водата не те е питала. Тя е влязла без да те пита. Ти казваш, че трябва да те пита, като взема водата. Водата е влязла без да те пита, гребва една чаша от водата, която не те е питала. Ако вземе една чаша от водата, която е турена в шишето, там трябва да питаш. Водата, която не те е питала и е влязла и той като вземе, няма право да пита. Не е твоя работа.

Всички вие страдате от страданията. Ти почерпиш вода от някъде, питат те, кой ти позволи. Защо не ме пита. Ако навсякъде трябваше да питаме, какво щеше да бъде. Някъде не трябва да се пита. Човек като тръгне за другия свят, пита ли своите роднини. Като тръгнат те за другия свят, питат ли ги тях. Не питат никого. Някой ученик е напуснал университета. Щом свършиш училището, напуснеш го. Щом напусне училището преди да е свършил, тогава питането има място. Защо го напусна? Защото не може да учи. Ученикът, който престане да учи, ученик ли е? В момента, в който престанеш да учиш, не си ученик. Като започнеш да учиш, ученик си. Тъй щото не всякога сте ученици.

Ще ви разправя един анекдот. Един 90 годишен старец в Европа следвал 70 години, на 90 години свършва университета и заминава за другия свят. Защо учил 70 години? Показва много голямо постоянство. 70 години показва много голямо постоянство. Този старец са го подигравали младите, казват: Ти кога ще свършиш? Казва: Има време. Сега питам този старец, който учи 70 години в университета, като за свършването на университета взема четири години, колко випуска на студентите ще има? Близо 18 випуска. Този старец съзнал своята погрешка, че като учил на земята, много пъти напускал училището и сега казва: Ще свърша тази работа. Колко

години той е учил? 70 години той изпълнил дълга си, казва: Трябва да свърша. Тия седемдесет години са пропуснати. Като свърши, вече приемат го в невидимия свят. Като иде, може да се върне от невидимия свят. Ако не е на 70 години не го приемат. На земята сега трябва да свършим нещо. Придобиването на една добродетел не е лесна работа. Вие говорите за правда. Що е правда? Ти интуитивно схващаш, правдата не трябва да учиш, с нея учен се раждаш, правдата разбираш. Правда е туй, което сам по себе си разбираш. Никой не може да те учи. Туй, което се учи, правда не е. То може да е друго, може да е честност. Но правдата всеки човек сам по себе си разбира. Тя вътрешно се разкрива. Ти я носиш като едно дадено качество в себе си. По същия закон спада и любовта. Тя не е нещо, което може да учиш. Ще учиш проявленията на любовта, но любовта като същина няма да учиш. Тя сама се изявява. Ако искаш научно да я обуславяш, веднага се помрачи ума ти. Нереалните неща като изучаваш, помрачават ума. Питаш какво нещо е любовта. То е помрачение. Никога не може да знаеш, какво нещо е любовта. Като цяло любовта никой не знае. Като проявление да, знаят я. – Туй, което кара птичката да храни своите деца без пари; туй, което кара майката да работи без пари, кара ги всичките работи да вършат и да им е приятно като ги вършат, е любовта. Тогава правилото: Първо възможното, после невъзможното. Първо постижимото, после непостижимото. Първо реалното, после нереалното. Не първо нереалното, после реалното. Първо постижимото, после непостижимото. Така трябва да схващате за разсъждение. Непостижимият свят и нереалният е много широка област, в която човешкият ум работи. Реалното е познатото, познатия свят, който става като мярка за непознатия.

Ще ви прочета 201 страница от „Път към живота[94]“. (*прочете я*)

Кой свършва повече работа, който излиза или който влиза? Семето, което падне в земята свършва много голяма работа. Семето, като израсне навън, свършва повече работа. Значи не може да излезеш от там, отдето не се влязъл. И следователно другото заключение: Не може да влезеш там, дето не те обичат. Не може да излезеш оттам, дето не те искат. Когато някои хора не ви искат, защо не ви искат? Те ти дават свобода да излезеш из къщи навън. Като не те искат в затвора, ще излезеш. Като те искат, ще бъдеш ограничен. Казва: Да си вървиш. Де е лошото, че трябва да си вървиш? Трябва да си вървиш, да влезеш в къщи. Зимно време, сняг има, може да останеш вън, ще умреш от студ. Значи при лошите условия, влез в къщи, при добрите условия, излез из къщи навън. При лошите условия ще влезеш в затвора, при /добрите/ ще излезеш из затвора. То са преводи.

Казва: Много страдам. На място е страданието. Вземете в съвременния свят най-първо се тревожиш за една хубава книга,

---

[94] Лекцията е „Две реалности“, държана на 12 декември 1930 г. Откъсът е следният: „[…] Който знае да се справя със страданията, той е готов за живота. Който знае да страда, той е готов за живота. Който знае да страда, знае и да се радва. Който не може да се справя със страданията, не може и да се радва. – „Не може ли без страдания?“ – Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се пита, не може ли да се живее без хляб. И без хляб може, но ще свършите живота си като магарето на Настрадин Ходжа. Той казвал за магарето си: „Чудно нещо! Тъкмо отвикнах магарето си да яде, и то умря“. – Какво представя смъртта? – Лишаване на човека от възможностите за придобиване на блага.

Как ще преведете примера с двете разумни същества, които стоят пред и зад вратата? Кой влиза вътре, и кой излиза вън? – Светлината влиза вътре, а чувствата и мислите излизат навън. Светлината е свързана с живота. Дето е животът, там е и светлината. Животът се облича със светлина. Значи светлината е външната дреха на живота. Затова казваме, че слънцето носи живот.

Нова мисъл, нови разбирания са нужни на човека. При старите разбирания човек говори, философства, но не може да се справи със себе си. Той предприема нови работи, без да предвижда последствията на нещата. – Защо е така? – Защото се поставя или като учител, или като ученик. Докато не съедини двете положения и не се постави едновременно като учител и ученик в себе си, да предава и да възприема, да учи другите и себе си, той нищо не може да постигне. […]“

нямаш пари да си купиш книгата. След туй трябва да учиш, което книгата съдържа. После трябва да разправяш какво има вътре. Ако не може да запомниш онова, което си чел, ще те смятат, че си невежа, не знаеш как да четеш. Животните някой път минават за глупави. Зимата есенно време се угоява, като влезе през зимата в летаргическия сън да се храни от събраното. Тя си приготвя храна, за да може да прекара няколко месеца в летаргически сън. Някой път изпосталеете като мечката. Прекарали сте в летаргически сън, събраните зимнини сте изяли. Ще излезете в пролетта навън да похапнете, да съберете пак наново мазнини. Летаргическия сън пак ще дойде. Той може много пъти да дойде. Казвам: Страданията ще престанат само така. Кога ще се прекратят страданията на ученика? Един ученик по музика, учителят го хука, гълчи го, като се научи да свири, не го гълчи. Като се научим добре да свирим в живота, мъчнотиите ще престанат. Сега се оплакваме, но не свирим. Що са страданията? Неразбиране хармонията на живота. Ние съвременните хора имаме навик, като турим плочата, навием, свири. Плочата за себе си свири. Ти трябва да свириш като плочата. Иглата на плочата де ще турите на човека. Плочата от човека се е научила. Тази игла е турена перпендикулярно, като удря, говори. На човека неговата игла като говори е турена хоризонтално. Човешкият език е игла. Тази игла като се мърда образува всичките думи. Човек с игла говори. Трябва да знаеш как да навиеш. Човек е плоча да навивате.

Езикът трябва да се възпита. Много пъти онези плочи, които говорят, турят им недобри игли, изтриват си иглите. Езикът и той трябва да се възпита. Възпитанието не е нищо друго, освен облагородяване на езика, за да може да предава много добре, да предава вярно тоновете на природата, музикално. В репертоара на вашата реч, колко мелодии имате, с колко плочи оперирате. Някои от вас по две, три плочи имат, с тях говорят много обикновено. Някой 4 –

5 хиляди плочи имат. Една плоча като туриш, втори път да не я туряш. Три-четири хиляди да има богатство.

За пример, земята може да направи само една услуга, за една година може да обиколи около слънцето. Ако слънцето не се движеше, ние щяхме да останем недоволни. Слънцето ще направи една разходка, земята ще направи една разходка около слънцето. Слънцето прави една разходка за двеста милиона години. За да направи слънцето една разходка, трябват му двеста милиона години, на земята трябва една година. Ти не може да влезеш в разходката на слънцето, преди да си бил в разходката на земята. Всяка година земята като обикаля около слънцето, вие сте в една област, има разнообразие. Никога не минавате два пъти през едно и също място. През цялото пространство има разнообразие и е пълно с възможности. Богатства има. Земята когато минава, слънцето като минава човек почерпва от богатствата на природата.

Заключението е: В страданието вие придобивате нещо. Във всички противоречия в живота ви, каквито и да са, се съдържа едно богатство. Ако ги разгледате ще се ползувате.

Изпейте една песен. (*„Мога да постигна“*.)

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

2 лекция, държана от Учителя на 3.XI.1944 г., петък, 5 ч. с., Изгрев – София.

НЕПОВТОРИМИ НЕЩА

Отче наш.

(*Прочетете резюмето на миналата лекция.*)

Прочетете пет страници от лекцията „Правилни отношения“ от книгата „Път към живота[95]“. (*Един брат прочете петте страници.*)

[95] МОК – X година, томче – „Път към живота“ (1930 – 1931), София, 1941 г. Лекцията е държана на 30 октомври 1930 г. Откъсът от първите пет страници е следният: „[…] Често се говори за отношения между живи същества. За пример, какво е отношението на един човек към друг, на едно млекопитаещо към друго, на една птица към друга, или на една риба към друга? Отношението на тия същества може да се изрази с числата 1:1. Какво означава думата „отношение“? Какви биват отношенията? Има съзнателни и несъзнателни отношения. Съзнателни отношения съществуват само между същества с пробудени съзнания. Могат ли отношенията да се усилват или отслабват?

Какво означава отношението 1:1? – Отношение към самия себе си. Ако това отношение е правилно, човек расте и се развива правилно. Той има добро разположение на духа, защото храносмилането в него става правилно. Когато стомахът работи добре, човек има условия да забогатява. Ако стомахът не работи добре, човек постепенно отслабва, изсъхва и осиромашава. Стомахът на такъв човек се намира между две криви линии. Благодарение на това, животът му се усложнява. Кривата линия подразбира усложнен живот, а правата – прост живот. Правата линия определя най-късото разстояние между две точки. Двете точки представят отношението 1:1, т.е. отношение на човека към самия себе. Значи правата линия е отношение на човека към себе си.

Какво означава отношението 1:2? – Излизане на човека вън от себе си. Значи единицата е намерила едно същество – двойката, към което има отношение. В отношението 2:3 двойката пък излиза вън от себе си. Всички числа могат да се намират в отношения помежду си, но всички отношения не дават еднакви резултати. За пример, отношението 1:1 дава един резултат, 2:2 – друг, 3:3 – трети и т.н. Даже единицата, като влиза в различни действия сама със себе си, дава различни резултати: 1.1=1, 1:1=1; 1+1=2; 1-1=0. Докато има някаква единица в себе си, един лев, един хляб или друго нещо, човек е доволен, уповава на нещо. Щом изгуби единицата и остане нулата в него, той започва да се безпокои. Наистина, не е все едно за пътника, дали има хляб в торбата си, или няма.

Като ученици, вие сте изучавали и изучавате математика. Там лесно се работи с числата, но като дойде до приложението им в живота, както и във вашия психически живот, вие се натъквате на големи мъчнотии. И ако нямате ясна представа за числата като сили, които действат във вашия умствен, сърдечен и

волев живот, можете да се натъкнете на големи противоречия. Невежеството на нещата води към катастрофи. За пример, какво ще стане с невежия и с окръжаващите, ако дадете в ръцете му едно шише, пълно с взривна течност? Ученият ще носи шишето внимателно, ще го пази и от най-малкото сътресение. Невежият, като не знае свойствата на това вещество, ще го движи на една и на друга страна и ще причини голяма катастрофа, както за себе си, така и за околните. Един килограм е тази течност, но тя съдържа грамадна динамическа сила. Единицата, като енергия, представя творчески принцип. С тази енергия човек твори. Лесно се пише единица на хартия, но ако в умствения свят напишете единица не на време, вие ще причините голямо сътресение в своя ум. Следователно, дойдете ли до единицата като творческа сила в умствения свят, ще бъдете много внимателни. – Какво трябва да прави човек, за да не причинява катастрофи в никой свят? – Той трябва да пази законите, които управляват материята. Спазва ли тия закони, той пази равновесие между частиците на материята. Може ли бомбата да избухне, ако равновесието между частиците ѝ е запазено? Обаче най-малкото нарушаване на равновесието между частиците на веществото, с което е пълна бомбата, причинява експлозия и катастрофи.

Ние засягаме въпроса за бомбите във връзка с експлозиите, които човек несъзнателно произвежда в своя умствен и сърдечен свят. Що се отнася до физическите бомби, ние не се интересуваме от тях. Те имат приложение главно във войната. Веднъж направени, те трябва да се употребят. Ако не се употребят във времето, когато се правят, след години, сами по себе си, те ще експлодират. Такова е естеството на взривните вещества. Като знаете тяхното естество, не си служете с бомби нито във физическия свят, нито в умствения или сърдечния, защото ако не днес, след години те ще произведат своето нежелано действие. Ще се чудите тогава отде произлезе известна експлозия. Понякога и парите експлодират. Ако човек държи парите си 10–15 години в каса и постоянно мисли за тях, един ден те ще експлодират. – Как? – Ще привлекат към себе си някой престъпен човек, който ще разбие касата, ще убие господаря на парите и ще избяга. За да не експлодират по този начин, парите трябва да влязат в обръщение. Същият закон има отношение и към човешките мисли и чувства. Ако човек задържа дълго време известни мисли и чувства в себе си без приложение, в края на краищата те ще експлодират и ще произведат неочаквани резултати.

Трябва да знаете, че между силите в природата съществува известно съотношение. Това не е от днес. То е съществувало откак вселената съществува. Ония сили, които си хармонират, се събират на едно място; ония, които не си хармонират, се разделят и между тях се явяват противоречия, раздори и войни. Това се забелязва не само между хората, но и в самата природа. Това се вижда и между животните и растенията. Войната не спира тук. Тя продължава и по-нагоре, между ангелите. Тази е причината, поради която и ангелите са разделени на лагери. Те имат различни възгледи за създаването на вселената. Не само ангелите, но и боговете се разделиха на лагери. Като четете гръцката митология, виждате какво деление съществува между боговете. Ще кажете, че това са митове. Митове са, но в тях се крие велика истина.

Като говоря за противоречията, които съществуват в самата природа, имам желание да ви ориентирам. Вие живеете в природата, следователно имате

Представете си, че някой си човек направи градина при някой планински връх, дето има изобилно вода. Друг си направи градина в пустинята, дето няма вода. И двамата градинари ще бъдат ли щастливи? Кой от градинарите ще бъде облагодетелстван? Който е при планината, който има вода. Който е в пустинята? Представете си, че този в пустинята каже: Господ го турил. Господ ли го тури, или той сам се тури?

Сега по някой път лошите работи в света са облечени по-добре, а добрите са облечени зле. Следствие на това хората правят погрешки. Да извършиш едно престъпление: ще ти платят една голяма заплата. Да убиеш един човек, ще ти дадат доста парички в дадения случай. По някой път държавата оценява главите на висока цена. Сега представете си, че купите едно прасе, представете си, че дадете хиляда лева. Сега са по-скъпи прасетата, едно време за хиляда лева бяха. Представете си, че туй прасе е ваше. Доколко години прасето може де живее с вас? Вие се чудите, защо ви е това прасе? Имате една

отношение към силите, които действат в нея. Това, което става в природата, става и във вас. Тази е причината, поради която някои ваши добри мисли и желания не могат да се реализират. Вие правите усилия да ги реализирате, но нещо вън от вас ви противодейства. Има начин, по който можете да ги реализирате, но трябва да се домогнете до него. За това се изисква работа и учене. Като учите, ще дойдете до разбиране характера на своите мисли и желания. Щом ги познавате, вие сами ще решавате кои от тях трябва да реализирате и кои не трябва. Това зависи и от развитието на вашето съзнание. Когато съзнанието на човека е високо, той реализира само ония мисли и желания, които имат отношение към съзнателния живот. Те увеличават светлината, както на неговото съзнание, така и на съзнанието на неговите ближни. Тия мисли и желания наричаме добри, светли. Всяка мисъл и всяко желание, които отнемат светлината на човешкото съзнание, наричаме лоши, тъмни. Те не трябва да се реализират. Ученикът трябва да знае това, защото между светлината и силата има известно съотношение. Когато се увеличава светлината на човека, заедно с това се увеличава и силата му; когато се намалява светлината, намалява се и силата му. Същото отношение намираме и между светлината и топлината. Когато светлината се увеличава, и топлината се увеличава. И обратно: Когато топлината се увеличава, и светлината се увеличава. Това са правилните отношения между светлината, топлината и силата. Ако има изключения, те се отнасят до неправилностите. Изключенията се дължат на гъстотата на материята [...]“

мисъл, която е чисто едно прасе, която само ви рови, бучка ви, прави ви неспокойни. Вие се занимавате, ходите от съсед на съсед, какво прави туй прасе. Или може да е едно желание. Туй желание рови навсякъде. Съседите ви ще започнат да се оплакват от него. Влезете в някоя къща, туй прасе разрови орталъка на вашите съседи. Защо му давате свобода? Накъдето ходите, водите прасето със себе си. Оставете го там да рови. Казвате: Нека тропат хората, да порови нашето прасе.

За пример някой път може във вас да се зароди желание да видите някой човек, колко богат е. Може да искате да видите касата, да ви отвори да видите парите, златото. Той е доста добър човек, отваря, показва ви касетката с наредените пари. След като сте гледали тази касетка, какво ще ви дойде наум? Ще ви дойдат ред изкушения. Най-първо ще му кажете: Блазе ти, колко парички си имал в тази касетка. Тия пари най-първо не са благословени. Всичките носят престъпни имена. Той ги е спечелил от продажбата на животни, от продажбата на плодове, от продажбата на кожи. Предал някого за известна сума. Сега го облажвате. Какво облажване имат пари, за които живот се е пожертвувал? В съвременният живот парите, които хората имат, са опетнени. Следствие на това, Провидението за да очисти тия пари, скрило ги в касата, турило книжни пари. Книжните са по-чисти. Вие сега разрешавате въпроса, казвате: Да имам пари. Първото нещо пари да имам. Пари като имаш всичко става. Като нямаш пари, нищо не става. И без пари не може, защото парите ако не бяха полезни природата не би ги създала. Природата ги създаде и ги тури като една ценност в живота. Един човек не обича да работи, малко ще го понатовариш с пари. Само залепи една златна монета на слепите очи, ще работи. Музикант ако е, ще свири. Певец ако е, ще пее. Ако е за друга работа, тури, пак веднага работи. Щом покажеш златото, в туй отношение златото върши много добра работа. Един стимул е златото. По някой път аз казвам, че без пари може. Има едно

плащане, което е по-скъпо от златото. Една сладка дума струва повече отколкото една английска звонкова лира. Как мислите, ако един цар даде една златна монета, или му каже една добра дума, кое струва в дадения случай повече, парата ли, която е дал или думата, която е казал? Царската дума струва повече. Да кажем царят каже на някой младеж да следва във всичките университети безплатно, да следва във всичките университети даром. Колко думи са? – Пет думи. Ако ви даде пет златни монети, или ви даде пет златни думи, кое е по-хубаво. Забележете, някой певец, който има доста добър глас, отличен глас, сдружава се с другари и започва да попийва коняк, абсент, после мастика. Погледнеш гласът му се развалил. И той казва: Простудил съм се. Но като пие ракийца, човек се простудява често. Ракията изстудява човека, отнима повече енергия. Питам този певец, защо пие ракия, кое го е накарало да пие ракия. Аз ще ви приведа една аналогия. Всякога когато човек е ял много сладки работи, в него се зарежда желание да яде кисело. Сладкото произвежда в него едно настроение за кисело. Крайната сладчина произвежда желание за кисело. И крайната киселина произвежда желание за сладчина. Ако на земята за дълго време ти си мек, на този отстъпваш, на онзи отстъпваш, най-после се яви желание да набиеш, едно желание да се покажеш, че не си толкова мек, че не става тази работа само с отстъпване. Защо е така? Не зная. Може да намерите някой философ да разреши. Никой не е разрешил въпроса. Всякога вие сте жертва на такива желания. Искате някога да бъдете много добри. Вървите много добре, подхлъзнете се. Някой път вървиш лошо, лошо, дойдеш до крайния предел, че искаш да бъдеш добър. Тъй щото и в двата случая може да се смени. Добрият трябва да се пази, може да се подхлъзне. Лошият от какво трябва да се пази. Лошият мяза на един голям богаташ, изпохарчил всичкото богатство за пиене, останали му два лева, казва: Вече нищо не ми остава, да си купя едно Евангелие. Не ми

остават пари, да си купя едно Евангелие, да видя какво има в него, не съм го чел. С два лева купува го. Като започнал да чете, видял че има защо да се чете. Оттам насетне се събудило друго желание: съжалявал, че изпохарчил всичките си пари. Но много добре станало, че изпохарчил всичко и му останали тия два лева дошло доброто желание да тръгне в правия път. Не е лошо човек някога като изпохарчи всичките си пари, че му останат два лева, да си купи Евангелието и да тръгне по правия път.

Сега вие не може да обясните защо е така. Вземете силния човек, който разполага със сила, той този набил, онзи е набил, един ден си изкълчи крака, навехне си ръката, седне на пътя. Тогава на ум му дойде друга мисъл. Той започне да се моли, да му услужат, да му наместят крака.

Та казвам: Когато човек изгуби отношенията на правилния живот в живота си, в него се ражда желание да има едно съзнание. Като си изкълчи крака, човек добър става, като си изкълчи ръката, човек добър става. Човек като си изкълчи умът, добър става. Има изкълчени умове. Богати хора, като забогатеят, умовете си изкълчват, добият достойнство, че трябва да се живее добре. Не обръщат внимание на хората. Щом изгубят парите си, като слязат при хората, пак стария живот започват. Много от съвременното знание, което имаме, то нищо няма да ни коства. Туй, което учим в университета, то е една дреха, която сега носим. Остане, тя е остаряла, парцал е, ще я извадят тогава и пари не струва. Ще гледаме да си направим друга дреха. Ако сега сте почетен биолог и след сто години дойдете на земята, каква биология ще предадете на хората. И децата ще знаят това, което сте предавали. Или ако сте били астроном, след сто години на вашата сегашна астрономия ще се смеят хората. Казваме: Да сме учени. В природата има едно учение. Присъствувал един невежа светия, не знаел много неща, един невежа светия, който не знаел

много, само две неща знаел, да стиска камъка. Всички други светии се препирали. Той казва, че не знае тази философия, но знае две неща. Взел един камък и като го стиснал, от камъка излязло отгоре огън, а отдолу потекла вода. Казва: Това мога да направя. Огън всякога може да изкарате и вода може да изкарате, като го стиснете. Казвам: По-добре човек като стисне камъка огън да излезе и вода да излезе.

Та казвам. Приложение трябва. Камъкът е човекът да може своето естество като хване, да изкара вода. Ако стисне естеството, огън да изкара. Ще ви приведа един пример. Минава един беден, богат, който осиромашал, едно бедно детенце попросило. Казва: Да беше дошло, когато бях богат, осиромашал съм, нямам нито пет пари в джоба си. Но аз като те гледам, ще станеш умно момче, учен ще станеш, в живота ще ти провърви, голям човек ще станеш. Тъй ли? Казал му тъй и му взел името. След години туй малкото момче среща бедния богаташ, казва: За тия думи, които ми каза, аз ще изпъдя твоята сиромашия. Ти нямаше пари да ми дадеш, но един подтик ме даде. Каквото каза, стана. За тия добри думи, аз ще ти се отплатя. По някой път вие казвате: Аз нямам пари. Вие мислите, че с пари може да се отплаща човек. Ако хората биха се отплащали само с думи, каквото кажат да става. Всяка дума казана на място става. Кажеш някъде: От мене човек няма да стане. Не става. Каквото кажеш, става. Кажеш някъде: От мене човек ще стане. Става. Каквото кажеш, станало. Кажеш, че твоята воля ще се увеличи, става. Кажеш, че няма да се увеличи, пак става. Каквото кажеш, пак става. Внимавайте думите, който казвате, за какво стават. Има думи, които стават за добро. Има думи, които стават за зло. Знаете ли колко думи се изискват да поправиш една добра дума? Правили ли сте опит? С колко думи може да се поправи една лоша дума. За пример, представете си, че кажете някому: Ти си мазник. С колко думи може да поправиш думата мазник? Тя не е много лоша дума. Мазник, намазан с кравешко

масло. Мазник, намазан с масло, че навсякъде надниква какво има за ядене, за пиене. Под мазник разбираме доста умен човек. Казвате: Мазна Гана. То е по-меко психологически. Мазникът върви в низходяща степен. Като кажеш някому мазник, е голяма обида. Мазна Гана е прочута Гана. По какво се отличава мазната Гана? Прочутата Гана по какво се отличава?

Аз веднъж слушах, това беше във Варна, две гагаузки се скарали, две съседки и едната два часа и държа реч. Изкара всички истории като адвокат. Казвам: Браво, тя била за някой министър, държи реч, прочут глас. Два часа говори, другата слуша, не може да си отвори устата. Тезата си държи. Не е лошо човек да държи теза. Какво има. Обвинителен акт. Прокурорът като стане ще държи обвинителен акт. И тя като прокурор, всички факти събрани, нарежда ги. Онази се спотайва. След като свърши казва: Може ли да кажеш нещо против това. Онази мълчи. Не може да говори красноречиво. Знае, че ако се обади, още два часа ще иде. Само една гагаузка съм срещал, българка не съм срещал така да говори.

Елате да прочетете пак пет страници от същия том от лекцията „Разумни промени[96]“. (*Братът прочете пет страници.*)

---

[96] МОК – X година, томче – „Път към живота“ (1930 – 1931), София, 1941 г. Лекцията е държана на 14 ноември 1930 г. Откъсът от първите пет страници е следният: „[...] Най-голямото благо, дадено на всички същества, е животът. Какво представя животът? Ако го разгледате геометрически, като сбор от действащи сили, донякъде ще имате представа за живота. За пример, буквата „Ж“ представя сбор от сили, които имат една равнодействаща. Значи всеки човек трябва да намери равнодействащата сила в живота. Буквата „И“ представя две успоредни линии, свързани с една обща линия, която показва направлението на силите. Буквата „В“ показва, че семето е посято. Значи силите на живота трябва да се посеят в земята. Буквата „О“ представя завършен процес. Буквата „Т“ показва, че силите, вложени в живота, търсят път за излизане. Мъчнотиите в живота са в буквата „Т“. Щом силите на живота си пробият път и възлязат нагоре, човек е доволен, радва се на свободата си. Ето защо, когато чувате някой да казва, че иска да живее, това подразбира желание да се освободи от ограничителните условия на живота и да възлезе нагоре. Мнозина казват, че животът е борба. Под думата „борба“ разбираме преодоляване на мъчнотиите, в които човек е поставен. Някои пък казват, че животът е жертва.

Наистина, човек не може да използва добрите условия на живота, ако не се пожертва, т.е. ако не се отрече от всичко лично, което го спъва. Докато човек не обърне пълната кофа надолу, да изтече съдържанието ѝ, не може да очаква облекчение. Следователно, докато човек не обърне кофата на своя личен живот надолу, да се освободи от излишния товар, животът му всякога ще бъде тежък.

Представете си, че сте младеж, свършил гимназия. Искате да следвате в университета, но нямате средства и се мъчите при мисълта, че не можете да постигнете целта си. Дето отидете, все тази мисъл носите и пълните кофата си с излишен товар. Обърнете кофата надолу, откажете се от мисълта за следване. Щом изпразните кофата, животът ви ще стане по-лек. Кажете си: „Благодаря на Бога, че ме изпратил на земята, във Великия университет на живота. Ще живея и ще следвам този университет". Ще кажете, че искате да учите, докато сте млад, да използвате разумно живота. Това не е желание само на едного. Всички същества искат да живеят. Всички хора искат да използват живота, докато са млади, а въпреки това не постигат желанието си. Думата „млад" започва с буквата „М", 12-та буква от азбуката. Сумата от цифрите на числото 12 е 3. Тройката представя два полукръга. За да образуват кръг, двата полукръга трябва да се съединят така, че да имат една централна точка. Значи задачата на младия човек е да намери центъра на кръга, в който се движи. Щом намери центъра на кръга, в който действат неговите сили, той ще ги впрегне на работа. Ако младият не може да намери центъра на своите мисли, чувства и желания, нищо няма да постигне. Щом намери центъра на мислите, чувствата и желанията си, той трябва да намери посоката, към която те се движат. Същевременно младият трябва да знае кои мисли, чувства и желания са негови и кои – чужди. Чуждите ще върне на притежателя им, а със своите ще работи като със свой капитал. Ако някой си отговори, че желанието му да служи на Бога е негово, той трябва да се запита как ще служи. Докато не намери начин как да служи на Бога, желанието му остава нереализирано. – Как служи ученикът на учителя си по музика? – Като изпълнява всички дадени от него правила при свиренето и изучава редовно упражненията си. На същото основание казваме, че Онзи, Който е дал живот на човека и го пратил на земята да се учи, дал му е правила, които трябва да спазва, и упражнения, които трябва да изучава.

Като не могат да изпълнят задачите на своя живот, мнозина се оправдават с неблагоприятните условия, при които се намират. Външно двама души могат да бъдат поставени при еднакви условия, но единият има по-големи вътрешни препятствия от другия, поради което не успява в живота си. За пример, единият се движи в затворен кръг, в който лъчите на слънцето мъчно проникват. Трябва да дойде някой отвън, да отвори кръга му, за да влезе светлината на живота в него. Други двама души могат да се намират при еднакви условия, с единствената разлика, че единият приема северните лъчи на слънцето, а другият – южните. За да подобри условията на живота си, първият трябва да измени посоката на движението си, да се обърне с лице към юг, да използва южните слънчеви лъчи.

Задача на всеки човек е сам да премахва препятствията на пътя си и да върви напред. Разумният човек може да си достави всичко, което му липсва. Ако пък има излишно количество прах в себе си, трябва да го пусне в пространството, да произведе от него дъжд, който да полее изсъхналата му почва. Прахът в човека представя дребнавостите в живота, които занимават неговия ум. Мъчнотиите, на

Имате числата 1, 2 имате 12. Защо наричате туй число щастливо? Щастливо е, понеже има единицата. Едното показва граница на числата. Числото 12 е поле. Двете показва плоскостта. Полето е доброплодно, каквото се сее, става. В даден случай даден човек може да ви бъде или като граница или поле. Не може да бъде поле някой да сее отгоре. Полето може да ви бъде полезно в какво отношение. Този човек на двете винаги има повече ниви. Човекът на единицата по-малко ниви има, само граници има. Богатите хора са двойки. Числото две е голям скандалджия. Няма по-добро от него, няма и по-лошо от числото две. Няма по-добро число в природата, няма и по-лошо от числото две. Винаги скандали се вдигат между двама души. Тогава двама като се скарат, кой ги примирява? Числото три. То е миротворец, навсякъде числото три примирява. Никой не може да ви примири, освен числото три. Вие вземете ръцете и краката. В краката са турени два триъгълника. Три горе като седи, дава им как да вървят.

които човек се натъква във физическо, сърдечно и умствено отношение, се дължат на полето, в което се движи. Ако полето е в хоризонтално положение и в пълен покой, силите, които регулират живота на човека, са толкова уравновесени, че ограничават всяко негово действие. Той се намира в безизходно положение. Това равновесие на силите го прави пасивен. Той иска да излезе от статическото положение на своя живот, но не знае как. Обаче ако промени начина на мисленето и на чувстването си, полето на действащите сили в него ще се наклони на една или на друга страна и той ще стане активен. Така, постепенно той става господар на своите сили и влиза в нов живот.

Всяка промяна, която става в психическия живот на човека, се дължи на новите условия, които разумният свят му създава. Ако не разбирате законите на живота, вие не можете да използвате новите условия и оставате в стария живот. Новите условия, които ви се дават, могат да произведат микроскопическа промяна, но тя води към големи постижения. Представете си, че отивате да видите една хубава, мраморна чешма, с красива форма в класически стил. Гледате чешмата, любувате ѝ се, но след това я напущате и не мислите втори път да я посетите. – Защо? – Суха чешма е, няма в нея вода. Такова нещо представя статическият живот, в който силите са уравновесени и не се внася нищо ново отвън. Обаче ако при сухата чешма дойде някой виден инженер, който знае посоката на течащата вода, и направи един малък отвор, водата веднага ще протече. Тази чешма започва да се посещава повече и в скоро време около нея се развива интензивен живот: цветя растат, птички пеят, деца играят. Животът, който се влива в чешмата, привлича хората. Тя става ценна и по-красива от по-рано [...]“

Ако напуснете числото три, веднага напускате ходенето. Че някой път човек се раздвои. Има по някой път човек отлична мисъл. Има числото три. Щом се раздвои мисълта, изгубва своята сила. Всички знаете, щом се раздвои мисълта ви, започнеш да избираш между две неща, какво да правиш. Станеш слаб, започваш да се колебаеш. Добре, дават ви две стомни да идете за вода. Представете си сега, че вие сте един човек, който сте свършил университет, два факултета сте свършили, но не ви върви. Дето минете, никой не ви иска. Намира се един човек, който ви даде две стомни и ви каже да идете да ги напълните с вода. Какво ще направите, ако вие сте на това място. Ще кажете: На този ли хал дойдох? Два факултета сте свършили, две стомни да напълните. Именно като си свършил два факултета не си пил вода, абсент; коняк си пил, пращат те със стомните за вода да пиеш от Божествения извор, човек да станеш. Тъй се разбира. Ще идеш да напълниш двете стомни с Божественото вино, на място другите от тях да пиеш. Казвам: Мнозина страдате, понеже нямате две стомни. Вода нямате. Човек има две стомни: едната стомна е главата, другата – сърцето. Трябва да бъдат пълни. Главата трябва да бъде пълна и сърцето трябва да бъде пълно с нещо. Сам човек да се ползува от своите стомни. Ако остане време да ползува и другите.

Та казвам: В съвременният свят всички вие мислите, че сте бедни хора, не сте даровити много. Не сте даровити, защото стомните ви са празни. Идете напълнете стомните си, всичко ще ви тръгне. Сега няма какво да се аргументира, няма как да се докаже. Силният всякога доказва, слабият всякога приема. Слабият какво ще каже? Той не може да отрече. Силният доказва. Как доказва? Силният всякога в света доказва. Казва: Това ще го направиш, другояче не може да живееш. Слабият ще приеме туй. Сега лошо ли е? Не е лошо. Слаб като си и той показва по същия начин. Силният като стане слаб и той приема нещата. Казва: В какво седи? Ако силният стане слаб приема нещата;

ако слабият стане силен, налага нещата. Кое е по-хубаво сега: Да налагаш или да приемаш. И двете са необходими, едно без друго не могат. В даден случай ако не си слаб да възприемеш една идея и в даден случай ако не си силен да наложиш една идея, ти не може да разбереш живота. Първото нещо: Бог е направил хората слаби да възприемат идеите. После ги направил силни, да приложат идеите. Една идея ще я възприемеш в себе си и ще я приложиш в себе си. Туй голямото противоречие съществува в света. Казвате: Защо сме слаби? За да възприемете една идея в себе си. Защо ставаш силен? За да я приложиш. При възприемането на идеите слабост трябва, при прилагането на идеите, сила трябва. Слабият човек е гъвкав, огъва се. Той е долина, той е поле. Силният човек е планински връх горе.

Сега вие не считайте всичко, каквото съществува в природата, че е излишно. Не разрешавайте противоречията, които съществуват в природата, не ги считайте излишни. Всичко, което е допуснато, то е на мястото си. Ние, които не разбираме, мислим, че нещата са без полза. Всичко, каквото природата е допуснала, е на място. Никога не е допуснала неща, които нямат своята полза. Всяко нещо, колкото да е лошо, то е на място. Считайте това, което ви се случи в живота за добро. Радвайте се. Помнете едно нещо: Нещата два пъти никога не се повтарят. Вас ви е страх от повторение. В природата повторение няма. Всяко нещо само веднъж може да ви се случи. Веднъж сладко може да ядеш. Втори път ако ядеш по друг начин ще бъде. Всичките сладки яденета нямат еднаква стойност. Туй, от което вие се страхувате, няма защо да се боите. Вас ви е страх, че страданията може да се повторят. Нещата не се повтарят. Ценни са нещата, които веднъж в живота стават. Туй, което е станало веднъж в живота е ценно. Това, което считате повторение, то е на другите хора. Някой човек има твоята опитност, то не е повторение на нещата. Някой път се заблуждавате. Страх ви е, че ще осиромашеете. Два пъти вие не може да

осиромашееете, веднъж може да осиромашееете. Два пъти млади не може да бъдете и два пъти стари не може да бъдете. Само веднъж може да бъдете млади и само веднъж може да бъдете стари. Само веднъж може да бъдете учени. Само веднъж може да бъдете добри. Закон е. Вие сега се плашите, че сиромашията ще дойде. Веднъж ще бъдете сиромах. Втори път и да искаш сиромашията не иде. Богатството само веднъж може да дойде. Втори път и да искаш не иде. Сега с тия неща не сте съгласни. Може да ги опитате. Аз ви привеждам, дали сте съгласни е безразлично. За мене е важно туй, което е, съществува ли в природата или не. Щом е в природата, спор не правя. Има неща, които не са в природата. Те не са реални. Аз говоря за реалните неща, които са в природата.

Представете си, че вие сте свършили два факултета и ставате слуга някъде. Няма ли да бъдат хората доволни от вас? Да допуснем съвременно знаете да свирите, да рисувате, разбирате от лекуването, от лекарска професия. Един прост слуга като станете, започнете да свирите. Чудят се вашите господари, казват: Имам един слуга, знае да свири, да лекува, да рисува. Ако светът беше пълен с такива слуги зле ли щеше да бъде? Сега светът е пълен със слуги, които са невежи, те не знаят да свирят, да рисуват, не знаят да лекуват. За бъдеще кандидати за слуги ще бъдат музиканти, художници, кандидати за слуги ще бъдат лекари – три категории. Сегашните, които не са музиканти, са господари за бъдеще. Сега, които не са художници са кандидати за господари. Тия, които нищо не разбират от живота и те са кандидати. При тях ще слугуват. Те ще бъдат материала, с който вие да си послужите. Те ще кажат: Добре направи Господ, че ни прати тия добри слуги, другояче бяхме изгубени. Те ще се подигнат. Ще има голяма любов между бъдещите слуги и бъдещите господари. Ще си изберете сега кое искате да бъдете, господари или слуги. Защото ако си невежа, слуга ще бъдеш, ще ти трябва един умен слуга. Ако си

много способен, слуга ще си, трябва ти невежа господар, не ти трябва умен господар. Вземете една съвременна цигулка, която мълчи. Като я хване някой цигулар, излиза нещо хубаво, като я хване някой невежа, нищо не може да изкара. Казвам: Хубавата цигулка само майсторът я разбира, само майсторът разбира живота. За бъдеще трябва да разбирате живота. Всичките хора са като инструменти създадени. Вие трябва да използувате тия Божествени инструменти. Сега по старому да се мисли е губене на време. Нещата не се повтарят. Сега за новите времена, които идат за вас, то не ще се повтори, само веднъж ще дойде. Трябва да знаете два пъти няма да се повтори, само веднъж. Сега не може да ви насърчавам, което е изгубено, отиде вече. Веднъж печалба и веднъж загуба. То е закон, който периодически иде. След време може да дойде, но в дадения случай, в дадената система, която сега има светът, работите веднъж ще се случват. Затова хората трябва да бъдат готови, всяко нещо, което се случва да го приемат добре. Понеже благата и сиромашията само веднъж ще дойдат да ги приемат по Божественому. Богатството ще дойде веднъж, учението и невежеството ще дойде веднъж. Думата невежество не е толкова лоша дума. Невежият човек е слаб, няма никакъв товар на гърба си. Ученият е натоварен с голяма раница. Богатият има голяма раница, сиромахът няма никаква раница. Някои са недоволни, казват: Нека има раница. Без раница мъчно е. Раницата служи като едно равновесие. Тежестите в живота се турят. Да не ви е страх от сиромашията. Тя втори път не иде. Ако сте сиромах втори път и да искате няма да дойде. Ако сте богат, втори път богатството няма да дойде. И да го искате, то бяга. Като станете на 120 години ли ще идете да следвате университет. Кой досега се е подмладил? Казват, че хората се подмладяват. Подмладяват се хората не в една и съща система. Аз поне досега не съм срещал някой да се е подмладил. Не съм срещал някой, който два пъти да е остарял. И два пъти да се е подмладил не съм срещал. И два

пъти да е остарял не съм срещал. Чувал съм да е имало, но не /съм/ намирал да се подмладяват. В моя ум младият разбирам, който носи само семена. Разни семена Господ му е дал. Като дойде разглежда семената. Старият е градинар, посял семената, подкарали, ще израснат, че плодове ще има. Младият носи семената, не може да яде. Ябълкови плодове не може да яде, понеже ги няма. Старият, дядото е забогатял, има шанс да яде. Случи се, че на стария след като окапят зъбите, има плодове, но той не може да яде плодовете. Младият носи ябълкови семена, старият вика младия и казва: Ти ми дай семената, аз ще ти дам плодовете, те за теб са вкусни. Аз като стана млад, ти ще ми дадеш плодовете. Старият трябва да донесе семената, да дойде до положението на младия да яде от плодовете. Това е закон, който хората не разбират и намират големи противоречия в живота, че съществуват.

Прилагайте, малко, не много работи, но прилагайте. Ако човек би прилагал по една дума всеки ден, знаете ли колко много би направил. Мнозина казвате, че нямате работа. Създайте си работа. Ако аз бях на ваше място за една година щях да посадя 360 плодни дървета. Нямам никаква работа, ще посадя дървета. Сега може да намерите да посеете. Казва: Туй място не е мое. Земята е градина за тебе. Именно на земята всички имате условия да посеете, каквото искате по едно семе на ден.

Ако накарам някого да изпее една песен, кой е най-добрият певец да изпее. Да пее без да му трепери гласът. Тъй да изпее както „Цвете мило, цвете красно“. Само веднъж може да пеете по този начин, втори път не може. На друга лекция не може да се случи. Сега някои от вас ще кажат: Ние вътрешно ще пеем. Хубаво, не е лошо. Някои ще кажат: Не сме готови. И то е хубаво, не е лошо. Не сте се приготвили, нямате време, втори път не може да се приготвите. Аз искам от вас една песен, дето и децата може да пеят, почти всички

деца може да я пеят. Коя е най-лесната песен? На английски Янке дуду, на български от „Цвете мило, цвете красно“ дали има по-лесна? Тя е модерна песен. Имате песента „Ходи, ходи“. Кой ходи? Сутринната роса. Вие виждали ли сте да ходи сутринната роса? Аз досега не съм я срещал, макар да има песен заради нея. Интересувам се да я видя. Много се крие тя, много музикална е. Може би ходи, когато аз спя. Когато ставам, тя си донесла водата. Значи без пари не искате да пеете. (*Една сестра стана и изпя „Ходи, ходи“.*) Не е страшно. Сега тази сестра е изпя на сопран, кой ще я изпее на тенор. (*Един брат я изпя.*) Добре. (*Друг един брат я изпя.*) Трябва да бъдете спокойни. Много енергия имате всичките. (*Учителят пее тихо и спокойно.*) „Ходи, ходи“ сега всички да я изпеем. (*Всички я изпяхме.*)

Трябва да имате една подбуда за пеенето. Човек трябва да счита едно преимущество като пее. Има голямо препятствие в пеенето, има голямо препятствие в свиренето. Навсякъде в природата има едно състезание. Някой път трябва да се събирате да пеете с любов. Подбудителната причина да е любовта. Стимул да е любовта. Когато ви се пее, пейте, не пейте когато няма условия. Щом имате най-малкото подбуждение, пейте, тихо пейте. Така ще се развият гласовете много хубаво. Трябва да пазите ритъма на песните. (*Учителят свири на цигулката „Ходи, ходи*“), аз ще я изсвиря, вие слушайте. (*Учителят свири „Тъги скърби*“). Скръбният бързо върви. Той е изгубил парите си, бързо върви. Ако пее полека, загубата му не е голяма. (*Учителят свири „Грее, грее“, „Време е да вървим“, а ние пеем.*)

Божията Любов носи изобилния пълен живот. (*Три пъти.*)

3 лекция, държана от Учителя на 10.XI.1944 г., петък, 5 ч. с., Изгрев – София.

Божията Любов носи изобилния пълен живот.

НАЙ-МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ

„Духът Божи“.

„Аз ще се подмладя“.

В какво седи силата на тази песен, казвате: Да се подмлади човек. Ами как ще се подмлади? Значи не може да се подмладиш по много пътища. Само един път има за подмладяване, който влиза в пътя на доброто, той ще се подмлади. Без доброто подмладяване няма. Злото състарява човека! Доброто го подмладява. Всичките хора сега остаряват, понеже служат на злото. Затуй остарява човек, става по-умен.

а.n= Значи може да е един извор, който непрестанно извира. Ако е в.n= какво значи? Ако е а.n – значи безброй пъти натоварен, а в.п значи хиляди пъти го посяват. Казвам: С доброто да се подмладиш ен пъти. Знанието е товар. Да придобиеш знание, значи да се натовариш. Да подобриш човек, значи да се посади. Чувството е посаждане, знанието е товар. Ен пъти в математиката е неопределено, Силата не е да обясниш. Ти може да обясниш работата, но не е истина. Истина е туй, което може да направиш. Което може да обясниш, то е още малко. Погрешката е там, казва: Аз може да обясня. Ти може да обясниш, ти даже може да свириш, но силата не е в свиренето. В свиренето има начин как да свириш. Някой цигулар като вземе лъка, не знае как да го държи. Като свири, маха лъка, казва: Широк замах, силен замах. Какво ще изкараш със силния замах. Цигуларят ако не може да прекара своята мисъл на космите, той трябва да прекара мисълта си на космите, да изкара нещо от цигулката. За пример добрите хора не може да изкарат нещо. Защо? Казват: Добър човек е той, но няма енергия. Какво значи добър човек.

Добрият човек, като хване камъка, огън да излезе отгоре и вода да потече отдолу. Туй наричам добър човек. Той ще вземе камъка, ще го пренесе от едно място на друго. Казва: Много добър човек. Той ако хвърли камъка, не ли е добър? Онзи с житото не постъпва ли така. Вземе от крината жито, хвърли го. Защо го хвърля? Като го хвърли, ще го завлачи. Има идея. Ти може да хванеш житото, ще му дадеш тласък от себе си. Казва: Сега не трябва да бъдем добри. Ще го хвърлим, но не из нивата навън, в нивата. Няма да сееш два пъти на едно и също място, се нови места ще сееш.

Сега вие правите погрешка, ето къде. Някой път се карате на някого. Погрешка не е че първи път си се карал. Карал си се втори път, там е погрешката. Карал си се трети път, не е на място. След като се караш, кажи: Аз посях мястото. Идущата година ще дойдем двама да го пожънем. Думата карам се, кара на турски значи черно. Кара и карам. Карма каришик. Да се кара, значи вечерно време може да се кара. Когато е тъмно, може да се карат хората, като е светло не му допада карането, не му ляга. Сега трябва да обусловите карането. За пример в какво вие се карате най-вече? Кои са най-хубавите караници? Я ми кажете една хубава караница. Карат се двама студенти по музика: Ти си невежа, ти нищо не разбираш. Вярно е, че едно време нищо не разбирах, сега започнах да поразбирам. За бъдеще ще започна още повече да разбирам. Че бях невежа, прав си. Но благодарение, като се кара с мене, научих нещо от музиката. Ако не беше се карал с мене, ти щеше да останеш един простак. Всякога, когато двама приятели се карат, те по-учени стават. Знаете какво значи простак. Да ви приведа елементите на простак. Простак значи, завързал плода, има всичките условия да зрее. Има търговец отвън, който да купи тия плодове. Има кон, който да ги пренесе. Простак, значи има всичките условия да узреят плодовете. Простак е лош, когато няма условия да узреят плодовете, няма кой да го пренесе,

няма кой да го купи, няма кой да го яде. Простотията като се яде е отлична, много сладка е. Когато не се яде простакът, тогава е много лошо. Простите плодове много скоро гният, горчиви стават. Като го откъснеш, ще го ядеш, много сладки са. Някой път искате да се карате, мислите за една година. Не го отлагай за една година, още на момента. Вие цяла година развивате темата, какво ще кажете. Седиш и си мислиш; Тъй ще кажа. После пак се коригираш: Тъй и тъй ще му кажа. Цяла година коригираш. То е изгубена работа.

Всичко в света, каквото става, е хубаво, ако не беше хубаво, природата нямаше да го допусне. Природа(та) всичко, което е допуснала, е все хубаво. Лошо е за нас, ние го не разбираме. Щом го разбираме, е хубаво. Ако не беше добро, тя не би го допуснала. За пример става топло лятно време 40–50–60 градуса, но тогава зреят плодовете. Ако няма тази топлина, плодовете не може да зреят. Пък става много студено. Студът ограничава онези дребните микроби, свира ги, ограничава ги да се размножават. Вие по някой (път) казвате, че ви е изстинало сърцето. Радвайте се, че микроби няма. Ако е много топло, тогава микробите ще дойдат, може да се развият разни болести. В голямата любов много болести се развиват, болезнени чувства се развиват. Това са сега твърдения. Лош е светът. Това е твърдение. Добър е светът. Това е твърдение. Имате a.n. – ен пъти дал, в.n. – ен пъти взел. Като давате, трябва да знаете как да вземете.

В Провадийско, една математическа задача, имало двама селяни: единият съсед турчин, другият българин. Българинът дал осем крини жито на турчина в заем. Турчинът след като плащал десет години, турчинът имал да плаща още 80 крини. Този човек е много глупав.

Винаги дръжте на природата. В дадения случай вземете най-малкото, което е възможно. В знанието е същият закон: не добивайте голямото знание, добивайте малкото. Туй, което добивате, да е малко, но сигурно. Сега във вас се заражда едно желание. Кое е най-малкото.

Малко е туй, което като го носиш, ти е приятно. Кое е голямо? Туй, като го носиш, ти е неприятно. Цялата вселена ен пъти може да се повтори? Не може. Един атом ен пъти може и да се повтори, една малка частица може ен пъти да се повтори. Тогава имате а.п., дългът трябва да се плаща в.п. – това е скрито в земята, задачата е нерешена. Дотогава, докато човек дава, той разрешава правилно. Като започне да взема, то е една погрешка. Защото във вземането трябва голямо изкуство, голямо знание трябва.

За пример, след като ви говоря, какво ще остане у вас? След като сте ми говорили, какво остава? Ето аз как обяснявам. Тази лекция аз уподобявам: нося една чаша вода да ида да я влея в едно езеро. Туй езеро и без тази чаша може. Като излея чашата в езерото, кой знае, че съм излял чашата? Кой ще намери, че станало промяна? Станало промяна, но потънкости са. С колко се е увеличило – у езерото. На нас когато се говори една лекция, аз наблюдавам, вие не си правите труд най-малко да направите един микроскопически опит. Ако ти искаш да поумнееш, каквото правиш, то се отразява върху тебе. Искаш да рисуваш.

Фиг. 1

Ако нарисуваш такъв образ, ти създаваш нещастие на себе си. Не рисувай такъв къс нос. Искаш дълъг нос. Направи го дълъг.

Природата щом види, че имаш желание, тя ще ти даде дълъг нос. Не какъвто искаш, но тя ще ти даде какъвто ще ти допадне на сърцето. Щом искаш къс нос, тя ще ти го даде. На кого трябва да се дават къси носове? На децата. На онзи щъркел защо природата му е дала такъв дълъг клюн, такъв дълъг нос? Защо на щъркела е дала такъв дълъг клюн, а на птичките дала къс, малък. Кои са причините? Навярно в далечното минало този клюн го направил такъв да не бъде чувствителен, понеже влечуги, змии отровни като хване, а да не може да го ухапят. Дълго време мислил за дълъг нос змиите да хваща. Природата му дала такъв нос, той се възползувал.

Сега ако се направи една критика по какво се отличават гениалните поети? Гениалните поети разбират много по-добре законите, по които речта дошла, знаят много добре да съчетават думите, коя дума с коя се съчетава добре. По някой път може да се спрете: „Планини високи, долини дълбоки“. Но доста логично е. Само при високите планини има дълбоки долини и при дълбоките долини има високи планини. Голям човек с къси крака срещали ли сте или пък малък човек с дълги крака. По някой път аз ви навеждам примери. Вие се възмущавате, като сте искали, че не ви го е дала природата. Смешни ставате. Вие искате нещо неразумно. Вие искате малко тяло с дълги крака. Защо ви са дългите крака. Допуснете, че наближава зима, вие искате книжни леки обуща. Времето е сухо, пък иде зима. Природата няма да ви даде тия обуща. Казвате: Да ми даде тия леките обуща. Ако ви ги даде за зимата, те за един ден ще се размекнат.

Първото нещо искайте, имайте желания, които да са реални, да имат приложение. Има неща, които нямат приложение.

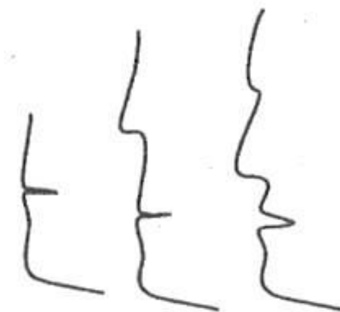

Фиг. 2

Коя е най-изразителната част на тази фигура? Туй положение не е естествено. Къде е дефектът на втората фигура в устата? В третата фигура устата е отворена, какво показва? Той казва: Има ли нещо за хапване, гладен е. Тази брада казва: Хем като даваш много да не искаш, нямам толкоз пари. Като поправим линията на брадата, вече се изменя характерът. Вие може да сте много трезвен човек. Този човек може да ви срещне и най-после и той ще укаже най-силното впечатление. Като идете в гостилницата, ще изпълните, както той иска. Чудите се откъде диша тази идея. Последния човек, когото си срещнал, той е указал най-силно влияние. Последната идея указва най-силно влияние. Последната ви идея трябва да носи нещо зряло. Вие оглеждате се и казвате, че не сте красив. Ти не си красив, понеже когато се раждаше, майка ти срещна някой грозен човек. Защо си грозен? Майка ти, когато те е раждала, мислила за грозен човек. Ти носиш образа на този човек. Майка ти срещнала красив човек, ти носиш красотата. Майката трябва да дава красота. Онзи, когото майка ти срещнала, от него ти предала външната красота. Ако майка ти последен срещнала учен човек, детето ще бъде учено. Какъвто човек среща, той упражнява голямо влияние върху нея. Ако вие срещнете доброто, то ще упражни влияние. Ако срещнете милосърдието, то ще упражни влияние. Ако майка ви срещне една добродетел, веднага

тази добродетел ще отрази влияние върху вашето тяло. Сега вие срещате един човек, вие казвате: Той е лош. Вие с вашата критика създавате вашето нещастие. Ти като срещнеш един човек, не търси недъзите му. Недъзите търси най-после. Като станеш учен човек, силен човек, като станеш цар, съдия, тогава ще търсиш погрешките. Докато не си съдия, не търси никакви погрешки. Тогава разрешавай всичките дела добре. Щом си съдия, не може да ги разрешиш. Сега дойде някой, кой е прав, кой е крив. Единият ходи на гости, набрал грозде. Остава кошницата. Онзи дошъл, изял гроздето от кошницата. В какво седи престъплението? Този, комуто изяли гроздето, те го освободили, че кошницата станала лека. Дава му условие втори път да иде на лозето. Ако е пълна кошницата: няма да иде. Като е празна, ще иде втори път. Онзи, който изял гроздето, се задължава в природата. В природата има неизменност. Самата природа те задължава. Нищо не може да те извини от нейните задължения. Никой не знае, но тя те е хванала. Тя гледа какво си направил. Ти си длъжен вече пред нея. Непременно трябва да хармонираш своята постъпка. Тя ще те постави на изпит. Казва: Ти си изял гроздето, каква песен направи? Тя прочела колко зърна си изял. Всяко зърно е нота, хиляди ноти. Каква беше песента, която съчетаваше в кошницата. Та сега вие имате много кошници с неразрешени задачи. Лозето е лозе, семката е семка, която като порасте, даде плод. Всяка мисъл като даде плод се определя от плода, каква е. Непосятата семка не се определя. Какъв е плодът, от него ще познаете семката. Казва: „от плода ще ги познаете“. Всяка една мисъл трябва да се посее. Всяко едно чувство трябва да се посее. Всяка една постъпка трябва да се посее, да се опита. Ние всички страдаме от неопитани работи.

Фиг. 3

Това е карикатура. То е за учените хора. Такова изкуство не ни преподават. Каква е разликата между този образ и последния от горните. Всичките ъгли, които излизат, имат степени на разбиране. Тук /1/ имате трезва мисъл. /2/ тук имате много материален свят. Тази черта не е развита.

Казвам: Ние с нашите мисли, с нашите чувства, често обременяваме тялото си. Аз за да видя дали един човек е добър, трябва да видя пръстите на краката му. Дали е добър, дали е умен, ще гледаш отношението на пръстите на краката, пропорцията каква е. Съвременните физиономисти вземат изобщо краката, не отношението пръстите на краката. Пръстите на краката другояче са построени. Палецът на краката е дълъг, първият пръст и вторият се намаляват. Пръстите нямат същия строеж както на ръцете. Друга е гамата, с която е построен човек в краката. Ако имате някой приятел, който е сприхав, причината е в краката. Като искаш да завържеш приятелство с един човек, трябва да идеш с него на баня, да му видиш краката, пръстите на краката и тогава да правиш приятелство. Сега правиш приятелство, но без да видиш пръстите. Пръстите се проявяват. Имате един палец, ако палецът е хубаво построен, може да разчиташ. За да видиш дали е свадлив човек, дали е щедър ще видиш малкия пръст на краката. В оня свят като идете често един ангел ще

носи отпечатък на краката ви. Пръстите показват дали е щедър човек или не. Малкото пръстче показва дали е щедър човек или не. Безименният пръст показва дали обича красотата. Средният пръст показва дали е съвестен във вземането и даването. Показалецът показва дали се обхожда добре. И най-после палецът показва дали във всичките работи си имал идеята за Бога, на някакъв закон разчитал ли си или не. Затуй на един съдия ще му занесат краката на обвиняемия, ще реши, ще тегли резолюцията. Няма нужда от свидетели. Пет души свидетели, които ще покажат пръстите. И тогава културните народи ще решават по пръстите, некултурните по сегашния начин. Културните ще решават по пръстите. Ще си дадеш пръстите и ще тегли резолюция.

В турско време дойде мировият съдия и казва: Иване, имаш ли да даваш. Имам. Колко? – Сто лева. – Плати му. Веднага плащай, нищо повече. Иван извади, плати, свърши се. Сега съдопроизводството ще констатира, че има да дава, че ще отлага. Ще мине една, две години, докато плати. Турският съдия ще каже: Имаш ли да плащаш? Имам. Плати. Сега в себе си имате старото съдопроизводство. Искаш да направиш нещо, ще констатираш, мине месец, мине два. Имаш да даваш, дай парите, да се свърши работата. Какво ви коства вас да минете покрай една сестра и да кажете: Досега съм имала една обхода много неестествена, всякога съм мислила лошо, днес видях, много добра си била. Срещнеш друга сестра: Сестра, мислех, че си много лоша, днес разбрах, че си много добра. Дали е вярно. Туй, което не казваш, нали е вярно. Кое е по-хубаво. Кажи: Днес разбрах, че си много добра. Ти с брата си живееш, роден от баща ти и майка ти, ти мислиш, че не е добър. Щом брат ти не е добър, и баща ти и майка ти не са добри. Кажи: Много добър си. Сега да обясня моята идея. Представи си, че минаваш през песъчливо място. Аз изваждам три семки, посявам ги, турям торчица. След една година са израснали.

Вземам, че ги обрязвам, посаждам още три семенца. Онзи разсъждава и казва: Защо на това пусто място ги садиш тия три лози да ги тъпчат говедата. Има ред разсъждения, които нямат никаква философия. Всички ония места, в които хората са искали да садят, нещо трябва (да) изниква. Всички ония места, дето хората не искат нищо да садят, пустини стават. Ти мислиш да направиш едно добро в ума си, не го правиш. Ти образуваш пустиня в себе си. Ония хора, в които се зараждат хубавите мисли и се отказват, правят най-голямата пакост в света. Най-малкото приложи го, понеже ще образуваш една пустиня. Малкото приложете го като едно пясъчно зрънце, тури го в действие в себе си. Каквото намислите, правете го, не отлагайте, като отлагате създавате най-голямо нещастие в себе си. Разговарят се двама християни. Единият християнин пита другия: Я ми кажи защо дяволът е богат? Аз да ти кажа. Всеки християнин, който намисли да даде милостиня и отложи да даде, дяволът го взема. Туй, което хората не правят, се е негов капитал. Кой каквото не прави, се отива в банката на дявола. Затуй той е богат. Ако хората започнат да живеят добре, ако прилагат, той ще си осиромашее. Вие постоянно внисате в неговата банка и той е забогатял. Той вас се ви залъгва, ще даде и се дава. Погледнеш един ден банката фалирала. Сега аз съм гледал мнозина, отчупи едно парче хляб, вижда, че е малко, отчупи по-голямо парче. Някой отчупи голямо парче, вижда, че е голямо, половината дава. Единият човек създава своето щастие, другият – своето нещастие. Който отчупва голямо и после дава малко, той създава своето нещастие. Който отчупва малко и после отчупва голямо, той създава своето щастие. Този коригира погрешката си. Онзи коригира в обратен смисъл.

Сега допуснете, че някой в класа е раздавач на писма. След като е слушал лекцията, какво трябва да прави. Писмата от пощата трябва да ги раздаде. Той ще каже: Имате едно писмо, ще ви го дам. Той да иде

след лекцията да раздаде писмата на приятелите си. Представете си, че някой има писмо, в което го карат да вземе първия трен. Вие не го давате на време. Онези, които го чакат, няма да стигне на време. Когато разправяте някой път ще ви дам един съвет: Когато имате някакви проекти, никога не ги съобщавайте някому. Щом кажеш голям проект, казва: Тази работа тъй няма да стане. Кажи му един малък проект. Сега, за пример, вие имате проекти. Работите защо не стават. Че как ще станат. Искаш да бъдеш кротък човек. Знаеш какво е кротост. Или искаш да бъдеш мек. Знаеш какво е мекота. Искаш да говориш разумно. Знаеш какво е разумно говорене. Не е лесна работа да говориш разумно. Туй, в което ти не вярваш, никога не може да убедиш хората, те да ти повярват в него. В природата нещата стават, понеже каквото тя е направила, вярва, че светът може да се обърне с главата надолу, но туй, което тя е направила, ще стане. В нея няма отрицателни мисли, че туй няма да стане. Всяко нещо, което тя е направила, ще стане. Там е силата. Че закъсняло нещо, не се изпълнило, нищо не значи. Да допуснем, че фантазирате неща, които не може да бъдат. Представете си, че вие за един час може да пренесете Витоша от едно място на друго. Представете си, че вие я пренесете от едно място на друго. Ще бъдат ли хората доволни, че сте преместили Витоша? Дойде ви на ум да я пренесете. Де ще я турите? Имате един скъпоценен камък, къде ще трябва да го турите? Представете си, че е една мома на 15 години. Представете си, че друг има същата идея е на 25 години. Представете си друг на 60 години, представете си последния на 120 години. Какво трябва да направите, къде трябва да турите този камък. Къде трябва младата мома да тури пръстена. На кой пръст трябва да го тури? Вие туряте на третия пръст пръстена. Искате да станете красиви. На средния пръст не турят почти пръстена. Трябва да бъде справедлив, въздържан. На първия пръст туряте, достойнство да има, голям човек да бъде. На малкия

пръст като си турите какво е? Мене ми разправяше един, че видял едного с пръстени и на двете ръце, на всичките пръсти, на лявата ръка от малкия до големия и на дясната ръка пръстени на всичките пръсти. Щом имаш на първия пръст, трябва да бъдеш благороден. Щом е на средния пръст, трябва да бъдеш справедлив. Щом е на третия пръст, на безименния трябва да бъдеш красив. Щом е на малкия, трябва да имаш отношение, вземане, даване.

Веднъж ме пита едно дете: Ти вода пиеш ли. Рекох: Пия. Ако аз ти донеса вода, ще пиеш ли. Ще пия. – Много вода пиеш. Детето беше на 4–5 години. Детето има известни идеи. В неговия ум седи идеята, че аз трябва да пия с една чаша, както то мисли, не както аз разбирам. Когато искаш да познаеш един характер, трябва да видиш какви са нормите, с които този човек се открива. Тогава ще го разбереш. Ако ти не разбираш неговите норми и той не разбира, вие не може да се разберете.

Не пренасяйте Витоша от едно място на друго. Да допуснем сега, че една въшка я пренасяте. Къде ще иде? Допуснете, че сте ходили на гости някъде и като пипате на врата, хващате една въшка. Какво трябва да направите? Турците като хванат въшка, казват: Бумбара и я пуснат на земята. Този пусне, онзи пусне и започнат да те лазят. Щом хванеш въшката, кажи: Имам много важна работа. Излез, изнеси я на полето, тури я на полето да пасе трева. Хванете вашето желание и го турете на работа отвън да пасе. Казвате: Въшка. Тази въшка е непотребна мисъл у тебе, тури я на полето да пасе, да се научи. Ти ще се освободиш от нея. Ти си я хванал, попаднала между два пръста – показалеца и палеца, между Божественото и човешкото, ще ѝ дадеш добър урок. Като хванете вашата погрешка на врата или на главата, занесете я на някоя поляна, турете я, всичко ще тръгне наред. Гледайте да се освободите от вашите неестествени мисли.

Прочетете лекцията „Език на природата“ от тома „Път в живота“. Ще направим един разбор идния път. Изпейте една песен. („*Благост*“.) Колко образа има в тази песен? Благост, която носи светлина и радост. Стари вдига, млади дига.. Младите и старите като вдига еднакво ли стават? Третият образ болни милва, здрави радва. Като пеете трябва да дадете съответна динамика на образите.

Казвате: Справедливост. Справедливостта има друг ритъм. Милосърдието има друг ритъм. Справедлив е един човек. Справедливият човек без милосърдие е сух, костелив, прибрани са устните му, стиснати, стегнат навсякъде, няма никаква мазнина. Милостивият и справедливият като се съберат дават една хубава форма. Милосърдието дава органически линии на костеливия човек, става красив. По някой път някой иска да затлъстее. Трябва милосърдие. Щом сте справедлив, изсъхвате, справедливостта е суша. Неразбраната справедливост е суша. Ти си взискателен да бъдеш справедлив, неразбрано е. Справедливостта, когато някой пее една песен като дете, както изисква пеенето, то е справедливо.

Когато детето пее като възрастен, не е справедлив. То е идея натоварена. Ако един възрастен пее като дете, пак е натоварена идея. Вие пишете с трите пръста: всяка мисъл трябва да има Божествен елемент, на големия палец, благородството на първия и справедливост. След като пишеш едно писмо, с какво трябва да завършиш. Няма да се извиняваш, че си зацапал писмото, че си нямал време, че си бързал. Такова извинение да няма. Ако искаш да се извиниш, ще кажеш: Станал съм малко немарлив, писмото ми е нацапано. И аз не се харесвам. Я ми кажи твоето мнение за моето писмо.

Сега как трябва да започне „Благост“. Благостта много тихо се пее (*пее Благост тихо*). Като дойде радост носи, радостта изменя тялото. Човек трябва да бъде весел. Светлина има радостта. В песента

не е болен, но недоволен. Недоволен е, в живота не му върви, трябва да внесеш нови идеи и трябва вече да оживее. Казва: Доста съм лежал на туй легло, бил съм здрав, нямаше какво да правя. Сам става. Не показва органическа болест. Хубави идеи внеси в ума. Някой път по нов начин трябва да се изпее, образно.

Има един ритъм, който на мене ми действува много отрицателно. Свирили са турски или български мотиви, много зле се отразяват върху психологията. Като ми изпеят една българска песен, цяла седмица трябва да се оправям, има нещо изкелифещено изкривено в музиката. Една песен много гладко трябва да върви. Българските песни живи са, много активни. Той веднага спре. Дойде класическата, удължаване има. И то е хубаво, но време трябва. Няма време сега. Той има да плаща полица, как ще пее? Алегро. Няма време за анданте. В музикално отношение много мъчно се поправя. (*Учителят свири на цигулката си.*) Иска някой, аз съм млад (*свири весело*). Пари имам да плащам, не зная, как да ги платя. Гости имам, не зная, как да ги изпратя. На българите харесвам тихото свирене (*Свири.*) Това е едно от най-мелодичните. Който го е създал е бил музикант.

Божията Любов носи изобилния пълен живот.

4 лекция, държана от Учителя на 17.XI.1944 г., петък, 5 ч. с., Изгрев – София.

ПОСТИЖЕНИЯ

Добрата молитва.

„Мога да постигна“.

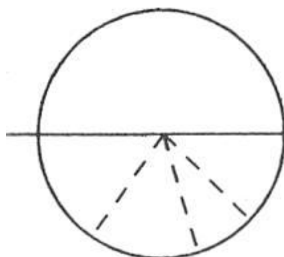

Фиг. 1

Направете една хоризонтална линия. Начертайте един кръг около нея. Според съвременната математика, правата линия е най-късото разстояние между две точки. Значи по правата линия постиженията се постигат най-бързо. Желанията на хората се постигат най-бързо, затова избират този път. Но има да извършиш някоя мъчна работа. Мъчните работи не стават по правата линия. За пример в тази плоскост каква чешма бихте могли да направите. Направете върху правата линия една окръжност. В кръга вие имате една идея слизане и възлизане. Коя е страната на възлизането. Представете си едно същество, което се движи така бързо, че едновременно се намира във всичките точки. Ти когато се движиш полека, може да извървиш милиони години този път, а той едновременно се намира навсякъде. Ти за милиони години ще се намираш навсякъде.

Казват, кои не са постижими в света. Има нещо непостижимо. Човек не може да се движи така бързо, както Господ. Защото какво се подразбира, че вие искате да постигнете нещо скоро. Кои са

подбудителните причини. Искаш някои работи скоро да ги свършиш. Някои работи отлагате, някои не отлагате. За пример да си вземеш една шапка, хич няма да отлагате. Но да изплатиш един дълг може да отлагаш. Когато има да вземаш, отлагането е по-малко. Сега в света вие се смущавате от вашето невежество. Вашето невежество е плат, с който учените хора се обличат, турят го да се скрият. Вземат вашия плат на невежеството, турят го, за да не ги виждат, че са учени. Невежеството на земята се продава на учените хора за скромност. Който знае какво добива. Който не знае какво добива. Допуснете, че знаеш, че яденето е горещо, бързаш да ядеш. Какво ще стане. Ще имаш една опитност. Каква опитност? Един анекдот има. Един българин се намирал между хора, които знаели да свирят. Той казва: И аз зная да свиря, тъпан зная да бия. Тъпана може да го удрям. По-просто свирене от тъпана няма. Когато дойде до тъпана, няма кой да ви свири. Всичките работи в света се затягат се от тъпана.

Сега някои работи вие искате да станат лесно, нали. Какво подразбирате под дума лесна работа. Лесните работи с малко енергия стават. Мъчните работи много енергия изискват. Правите линии в природата има ли ги? Една мечка, когато се яви, с какво ще се препоръча. Тя няма гладко лице. С какво може да се препоръча мечката? Мечката ще гледаш колко са дълги влакната на нейното лице. От тях зависи качеството ѝ. Характерът на човека може да се определи по лицето на човека. В лицето може да видиш силите, които действуват в човека. Някой път линиите са груби. Зад тия линии показва, че се крият груби сили, не са фини силите, но груби сили, които трябва да се обработват. Казвам: Всичките мъчнотии в съвременния живот зависят от грубите сили, които са вложени в нас. Нямаме методи за обработване. Да допуснем сега, че вие имате желание, тъй както в един лотариен билет да станете най-красивият човек. Вземате един билет да станете красив. Питам, като добиете

красотата, какво ще направите с тази красота? С лотарийния билет спечелвате красотата като дадена сума. В красивите хора лицата са живи, не са статични. Отдето минат красивите хора, като ги погледнеш, запалват като огън. Красивият човек огън образува навсякъде. Един ангел, ако остане на земята, ще запали земята. Затуй дълго време не може да стои. Затуй трябва да вземем предохранителни мерки за материята за(да) не я запали. То е оръжие, с което си служат. Ще се яви едно същество от един по-възвишен свят, енергиите са толкоз мощни, ако не вземеш предохранителни мерки, може да изгорим. Мойсей, който беше в пустинята, видя, че къпината гори и не изгаря. Той беше учен човек, вижда, че гори и не изгаря. Едно същество, което свети, взема предохранителни мерки. В живота трябва да вземем предохранителни мерки, за да не се развалят отношенията, които имаме.

Казвате: Защо ми е този живот? Че какъв живот трябва да ви се даде? Представете си, че идвате в човешкия организъм и мястото на очите не може да вземете, мястото на ушите не можете да вземете, мястото на устата не можете да вземете, на пръстите не може да вземете, никакво място не може да вземете, останало само малко място на нокътя на големия палец на крака. Това ти е мястото. Какво ще правиш? Ако вземеш мястото на нокътя, ще живееш. Ако се откажеш да вземеш това място, ще умреш, нищо повече. Най-малката работа в света, която може да ви се даде, носи живот в себе си. Ако се откаже човек от тази работа, човек умира. Без нея животът няма смисъл. Често вие си правите избор. Не си правете избор. На чертежа тези линии изхождат от центъра. Тънките линии имат едни свойства, другите второстепенни. Кои предпочитате: тънките или дебелите. Един художник, който не може да нарисува едно красиво лице, разбира ли какво нещо е красота. Да кажем, вие имате идеята да станете художник.

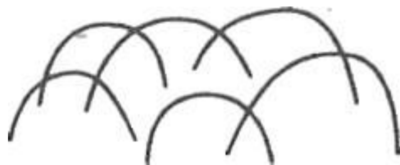

Фиг. 2

Кога линиите са най-красиви. Те са изходни пунктове, отдето човек излиза, в дадения случай, отдето излиза енергията са големи постижения. Красивите линии излишък нямат, много малко излишък имат. Ония линии, които не са красиви, в тях има много излишък, недовършени са. Сега един художник може да изкара цяла една картина от това. (*Чертежа.*) По особен начин може да се свържат. Та казвам: Вие срещате един човек, искате да знаете красив ли е. В какво седи красотата. Трябва да имаш знание да предизвикаш неговия ум. Трябва да имаш знание да предизвикаш неговото сърце в деятелност, трябва да предизвикаш неговата воля. Ако ти не може да ги предизвикаш, той казва: Той ме предизвиква. В съвременния свят всеки може да те предизвика. Много малко хора има, които няма да те предизвикат. Аз често съм забелязвал, върви някое малко дете, срещне някой, не обича да отстъпва. Може да е професор, но този професор още като види детето, да отстъпва. Когато туй дете не го предизвиква, професорът казва: Ти ще отстъпиш сега. На разумните постъпки другите ще отстъпят, на неразумните ти ще отстъпиш. Сега казвате: Да се проявите. Каква проява има в един скандал? Двама борци от по 120 килограма борят се на физическото поле да си покажат силата, борят се с напрежение. Нито единият побеждава, нито другият. И двамата като се хванали, единият пада без да се побеждава, и другият пада без да се побеждава. Публиката иска някой да победи. Ако единият победи, какво показва? Онзи търси някой герой, който да не е победен. Ако ние може да победим всичко в света, животът ще остане. Трябва да има нещо, което да не се

побеждава. Всеки трябва да има нещо, което да не се побеждава. То е идеалът. Щом всичко постигнеш, ти си без идеал. Една хубава шапка носиш на главата си, то не е идеал. Хубави обуща носиш, те не са идеал. Не са идеал, понеже твоите хубави обуща, ако не внимаваш, ще изчезнат. Съвършените носят обуща, които никой не може да ги вземе. Съвършените същества, като оставят обущата си, стават невидими. В света реално е туй, което е невидимо. Невидимите неща са само забавление. Видимите неща то е реалността, с която се гради. Невидимите неща – не, веди. Не си го учил. Невежа е се също. Веди туй, което човек може да учи. Имате един банкерин в Ню-Йорк „А“ и един в Лондон „В“. АВ това е една права линия, А към В има отношение. От банкера А тръгнеш до банкера В. Кривата линия е пътят, в който ти може да влезеш в досег с тия двете учреждения. Казвам: Ние сме в един свят затворен. Имаме една линия, която излиза от слънцето и минава през земята, не сме още в досег. Ние не знаем кой е най-големият банкер. Кой е най-големият банкер на знанието. Вие очаквате за бъдеще да дойдат блажените времена. То е физически така. Блаженството е извън времето. То не е за бъдеще. Има хора, които и сега са блажени. Не е било време, когато разумните да не са блажени. Не е било време, когато глупавите да са били блажени. Под думата блаженство разбирам разумност. В разумното схващане всякога може да има блаженство. Тези хора, които не са блажени, те не схващат разумно. Седят двама души ученици, които ще постъпят в университета. На масата седи един професор. Един от студентите харесва му професорът и му дава една хубава ябълка. Другият се държи скържав. Тази ябълка прокарва студенина в изпитите, недаването на втория го скъсва. Прозорливост трябва. В живота услугата, която направиш някому, и той ще ти я направи. Казваш: Да не се даде. Божествените неща, хубавите неща веднъж стават. Ти казваш: Друг път ще направя. Веднъж може да го

направиш по този начин. Другия път може да го направиш, както искаш. Доброто в своята пълнота само веднъж става. Като стане, вече има отражение в себе си. Онова, на което ние се радваме, то е отражение на нещо минало, което е станало.

Сега ако някоя мечка дойде във вашата къща, тя ще остави миризмата. Котка ако дойде, и тя ще остави миризмата си. Мишка като дойде, ще остави миризмата си. Каквото животно влезе, се ще остави своята визитна картичка. Има вонещици остават своята миризма. В умствения живот ние страдаме от вонещици. Цялата философска мисъл е развалена от някоя вонещица. Вземете идеята: Има ли Господ или няма. Вие какво разбирате под думите, има ли Господ или няма Господ. Тази идея е толкоз материалистична. Всяко нещо, което може да има някаква форма, може да бъде видимо или невидимо. Нещата, които са материални, може да бъдат някъде, може да не бъдат там. Туй зависи от две причини: може ти да си дошъл до реалността и може да си далеч от нея. Ти си далеч от един предмет, ти го отричаш, казваш: Няма го. Или предметът е близо до тебе, ти го съзнаваш. Казваме: Има Господ – събудено е нашето съзнание, има светлина. Когато в мене се е събудило желанието да зная какво е светлината, има Бог. Когато в мене не се е събудило желанието за светлината, тогава Господ не съществува. Съвременният свят спада към учените хора, които отричат нещата. Господ обича да се занимава с тези учените деца. Едно дете направило един капан за мишки, Господ направи детето мишка и го тури в капана. Детето направило юлар за мечки. Господ направи детето мечка и му тури юлара. Кой каквото измисли, турят му го на главата. Защо е така? То е нашият свят, който сме създали. Защо ти е желанието да имаш юлар за мечки?

Някой път вземате жито, искате кокошката да клъвне от ръката ви. Някой път хвърляте житото, безразлично ви е. Кокошката като

клъвне да бъде по-чисто. Разбира се, от ръката ще бъде по-чисто, като кълве от земята, ще бъде по-нечисто. Защо кокошката не иска да кълве от ръката ви? – Няма доверие. Кокошката има съображения, че ако клъвне, може да стане нещо с нейния врат. Недоверие има. Вие намирате, че светът не е създаден такъв, какъвто трябва да бъде. Представете си, че вие направите света, какъвто вие желаете. Какъв ред ще турите на света, кажете. От най-големите същества до най-малките да дадеш възможност на всичките да работят, разумно да работят. Никое същество да не се оплаква. В първоначалния порядък никой не се оплаква. Всички се оплакват от човешките порядъци. Дето има несправедливост, то е човешка работа, дето има справедливост, е Божествена. Дето има разумност, е Божествено, там, дето няма разумност, то е човешко. За пример, много пъти хората атакуват другите хора. Защо ги атакуват. Един французин измислил едно изнамерване, че всичките хора, които страдат от захарна болест, мухите кацат по тях. Мухите познават по-рано, затуй кацат по лицето да вземат от захарта. Ако мухите кацат отгоре ви, вие имате захарна болест. Тогава ако не искате да ви задяват мухите, намалете захарта. Ако не намерят захар, мухите няма да ви безпокоят.

Сега ние трябва да гледаме на живота, както когато слънцето изгрява. Ние трябва да предвиждаме работата, която слънцето върши. Ако слънцето добре свършва работата и ние ще я свършим добре; ако слънцето не свършва добре работата и ние няма да я свършим. Този брат (*този, който начерта правата линия и кръга*) той очакваме да му платим нещо, ние нищо не му дадохме. Колелото е направено да върви по правата линия. Колелото напред, ти отзад подир него. Когато имате неприятел отпред, колелото да е отпред. Когато неприятелят е отзад и колелото да е отзад. Малките деца вземат прашка, въртят прашката, като пуснат прашката, камъкът отива надалеч. Кой край се пуща на сърцето или на ума. Когато имате

прашка, кой край пущате. В миналото на България имаме един брат, който бил на един митинг. Стражарите били онези, които правят митинга. Той хвърлил камък и искал да удари стражаря, но на место стражаря ударил онзи, който говорил на митинга. Казва: Аз искам да ударя стражаря, пък пукнах главата на онзи, който говореше. Като не знаеш как да хвърляш; не хвърляй камък. Като не знаете как да мислите, не хвърляйте камък, защото стражаря няма да може да го ударите. Представете си, човек върви, влезе едно пясъче между пръстите, този човек няма време да изуе обущата, като върви понакуцва. Сега не може да си представиш кои са причините. Този човек трябва да изуе обущата. Всичкото ви недоволство произтича от такива пришки. Човек трябва да се спре. Спирайте се. Вие по някой път имате симпатия на хубавото време, харесвате го. Като се заоблачи времето, не ви е приятно. Хубавото време е на място, но и облачното време е на място, то е задача.

В песента се казва: Може да постигна, що желая. „Всякога ли, при какви условия“. „В живота всичко се постига“. В живота всичко не се постига. Животът е вечно движение, което не се спира за никого. Постижението е една временна спирка. Спреш, качиш се. Нещо разумно трябва да спре живота, моментално да те грабне да вървиш с живота. Често, за пример, вие се оглеждате в огледалото, искате да бъдете красиви. Не знаете откъде да започнете. Искаш да бъдеш красив, не знаеш откъде да дойде красотата. Когато поставят една статуя, първо трябва да ѝ подготвят място. Трябват материални условия. За да бъдеш красив, трябва да имаш достатъчно светлина. За да бъдеш красив, трябва да имаш достатъчно топлина. За да бъдеш красив, трябва да имаш достатъчно сила. Сила разбирам, да бъдеш гъвкав. Силен човек наричам, който никъде не се блъска. Всичките хора, които се сблъскат някъде, не са от силните хора. Ако стане сблъскване между слънцето и земята, какво ще стане. Когато стане

сблъскване между малкия и големия, винаги малкият плаща. Малкият трябва да се отклони, да избегне. Никога не разрешавайте големите задачи. Защо е злото в света, оставете този въпрос. Защо човек се ражда, оставете този въпрос. Ами защо умира и него оставете. Защо е сиромашията и сиромашията оставете настрана. Защо е този богат, оставете богатството. Какво значи да оставиш настрана? Хапнал си от богатството, остави богатството на място. Хапнал си от сиромашията, остави сиромашията на място. Сиромахът е голям човек. Сиромасите са много учени хора.

Двама души приятели в България се скарали, не си пишат. Най-после единият приятел пише: Аз направих погрешка за нашето скарване, не зная сега как да се примиря. Ако ти си на моето място, какъв съвет ще ми дадеш. Написал му едно писмо, как да се извини. Тъй ако се извиня, не ми е приятно, инак ако се извиня, не ми е приятно. С години съм мислил, не зная как да се извиня. Като го напиша, не ми харесва извинението. Ти как ще го направиш? Той му казва: Ти ела ми в неделя на гости, ще ти кажа. Той направил един хубав обяд, повикал го, става примирение. За примирение изберете най-хубавия ден, когато няма никакво облаче на небето. За примирение изберете, когато всичките звезди светят. За примирение изберете, когато всичките плодове зреят, когато има сливи, череши, когато има грозде. За примирение изберете, когато всичките хора са богати, а не сиромаси, когато искаш примирение, търси най-хубавото. Когато искаш да се примириш, търси най-хубавото, което е Божествено. Качиш се на най-високия планински връх, ще знаеш къде да слезеш. Сега туй лесното как ще го направите сами. Ще дойдете до анекдота. Един българин носил един тъпан. Вечерта се е спрял в една воденица, качил се на покрива на воденицата с тъпана. По едно време гледа, влиза една мечка. Той се уплашил и започнал да бие тъпана да си дава кураж. Мечката била опитомена, взела да играе.

Той бие тъпана, тя се разхожда във воденицата и играе. Идат камилджии, слушат тъпана се бие във воденицата. Отиват там, мечката изскача, те носили грънци на камилите си за Солун, като се изплашват камилите от мечката, изпотрошили грънците. Те казват: Защо на тази мечка не си турил юлар. Завеждат го в Солун да го съдят. Той казва: Аз съм сиромах човек, тамън упражнявах мечката с тъпана във воденицата, те дойдоха и мечката избяга. Нека ми доведат мечката, аз ще платя грънците. Съдията го намира за прав. Мечката я няма, изплашила се, побягнала. Има нещо невярно. То е съвпадение на нещата. Всеки човек може да използува. Не разчитайте на неща случайни. Не разчитайте на една мечка, която случайно дошла във воденицата и вие биете тъпана.

Какво означават тия букви? Кой е мъжът, кой е жената. Едната буква е женска, другата е мъжка. Коя е женската, коя е мъжката? Г-то е женска, Б-то е мъжка. Мъжът има задна стража, го пази. В жената няма, тази област в Г-то е празно. Ако имате два елемента както кислорода и водорода, кой бихте предпочели – кислорода или водорода? Кислородът е скандалджия, той не гори, скандали може да направи навсякъде, поддържа горението. Водородът гори, но не поддържа горението, разумно свършва работата. Като се съберат двамата какво си помагат? Кислородът окуражава водорода да гори. Водородът и той го окуражава, казва: Поддържай скандалите, без тебе нищо не може да свършим в света. Думата скандал не е българска. Какво значи скандал? Скойт, подхлъзване, скандал значи неустойчива почва. На много равен път, на много гладък път не може да се пази равновесие. При най-малкото изкривяване може да паднеш. При такова едно неуравновесено състояние, хората вдигат скандали.

Коя дума е най-важна. На какво ние се спряхме, което е най-важно? Колко положения има, които са важни? Светлината е хубава,

но показва погрешките. Щом искаш да проявиш света на светлината, винаги ще изложиш себе си. Употребяваш тъмнината, ще скриеш своите погрешки, но същевременно ще закриеш някои от своите добродетели. Светът тъй е направен, всякога трябва да жертвуваш. Ако жертвуваш светлината, губиш. Ако жертвуваш тъмнината, губиш. При какви условия може да си служиш с тъмнината. В Библията имаме един пример, Ной след като излезе от кораба, се развесели, намери винце, пи и се разголи. Единият син видя баща си и започна да му се смее. Отиде и каза на брата си. Вторият брат взе една дреха и покри баща си. Казвам: По-хубаво е човек да носи дреха. Да не вижда погрешките на хората. Погрешките на хората нищо не допринасят. Убиеш някой човек, какво ще направиш? Извършил си едно голямо добро?

Я да изпеем песента: Мога да постигна що желая. (*Изпяхме я*). Там, дето се ражда радостта, там, дето изгрява светлината. Някой от вас да изпее песента, да даде ударение. Не изведнъж силно „мога да постигна“, „мога да постигна“ много тихо ще го изпеете. Мога да постигна, не както той го мисли. Сега вие го започвате силно. Ако искаш да дадеш ефект, на себе си как ще го изпееш. Туй, което постигаш, не го носи със себе си. То нека върви подир тебе да те следва само. Което постигнеш, само да се привлече, като сянка да върви, да го не носиш. Щом го носиш, то е товар. В природата има един закон. Често ние, съвременните хора, страдаме от натрапени мисли. Знаете какво е натрапена мисъл. В града Ню-Йорк минава един богаташ американец и вижда как един работник пада от високо и си счупва крака. След шест години на мястото, дето си счупил крака онзи работник, той усеща болка на своя крак, като че си счупил крака. Викат един лекар вижда, че няма нищо, викат втори, трети, четвърти. Най-после викат един психиатър, който разбирал закона, казва: Преди толкоз години виждал ли си някой да си счупи крака. Искал да

го извади от тази натрапена мисъл. Защото ако някоя мисъл е натрапена, може да се реализира. Някои натрапени мисли има, които са зловещи. Ако човек много се интересува, ако е много любопитен за някои работи, създава си излишни страдания. Или пък заради обществото човек иска страданията. В природата и добрите, и лошите работи еднакво се случват. Туй, което много желаеш, ще дойде до главата ти и туй, което никак не го желаеш и то ще дойде. Сега за тия работи като се разправя, вие може да се уплашите. Казвате: То ще се случи това нещо. Ако идете на бойното поле и искате да видите колко сте смели, ако речете да прекръстосате бойното поле, как мислите ще излезете ли здрав. Минете през бойното поле на този картечен огън, какво ще ви бъде положението. Ако човек посети бойното поле не във време на сражения, но когато боят е минал, тогава ще имате опитността какво са правили хората. Ако искате да опитате самата действителност, ще имате големи изпитания.

Допуснете сега, че някой от вас има 165 сантиметра, не е от високите. Някой има 170, 175. Вие искате един сантиметър да сте по-висок. Защо ви е един сантиметър. Какво може да достави един сантиметър на ръста ви. Някои хора не може да израснат много лесно, някои лесно израстват. Тури два сантиметра под петата и израства. Утре токът се пречупи. Често в нашия ум такива токове има, които са израснали неестествено, пречупи се токът, погледнеш пак е нисък. Дисонансите са се такива токове неорганически. Първото нещо в характера се изисква всяко нещо да не е статическо, да е изработено, пластично, да се не чупи. Винаги разполагайте в света с нещо нечупливо.

Кому да дадем да чете, на брат или на сестра? Понеже светът първо е станал от мъжа, да започнем от мъжа. После с жената. (*Един*

брат прочете 106 страница от „Царския път на душата[97]“.) Да видим каква хармония има между туй, което сега говорим и каквото се е говорило тогава.

Отче наш.

5 лекция, държана от Учителя на 8.XII.1944 г., петък, 5 ч. с., Изгрев – София.

---

[97] „Царският път на душата“, рилски беседи, изнесени през 1935 г., първо издание – София, 1935 г., съборната беседа е „Пробни страдания“. Откъсът от тази страница е следният: „[...] Отличителното качество на човека е страданието. Само човек е способен да страда. Животното се мъчи, а човек страда. Противоположният полюс на страданието е радостта. Когато един страда, друг се радва; когато някой се радва, друг страда. Страданието на едного е радост за другиго; радостта на едного е страдание за другиго.

Докога ще страда човек? Докато дойде до истинската радост, която произтича от Любовта. Както и да представяте радостта, както и да я очаквате, ще знаете, че за да я придобиете, първо трябва да минете през страданията. Друг път няма. Страданието е път към радостта. Христос пръв е минал през пътя на страданията и ние ще Го следваме. Той е първият пионер, Който е минал през пътя на страданието. Много добри хора са минали и минават същия път. Ще кажете, че този път е лош. – Не, този път е труден само в началото. Колкото по-навътре влизате, той става все по-красив и лек.

„Скрий ножа в ножницата си! Чашата, която Отец ми е дал, да я не пия ли?“ С други думи казано: Сложи страха от страданията настрана! Нека този страх да не те спъва, понеже чрез страданията ти ще намериш истинския път на живота, ще разбереш какво нещо е да служиш на Великата Любов, която изправя всичко в света. Това се отнася както за отделния човек, така и за цялото човечество [...]“

НЕДЕЛИМИ НЕЩА

Отче наш.
„Махар бену аба“.

Кои бяха основните мисли на миналата лекция?

Разликата между човешкия и Божествения порядък, каква е. Великото трябва да седи в малкото. Малкото трябва да го разнесе по целия Божествен свят. Направо Божественото не се приема. Сега вас ви се вижда чудно, защо голямото да не влиза в човека. Допуснете, че вие имате един голям сомун, може ли да го турите веднага в устата си. Ще отчупите едно малко парче, ще го изядете, второ, трето. Малките неща влизат в Божествения свят. Понеже Божественото, голямото не е делимо. Божественото не се дели. Няма деление. Привидно съществува понятие, че се дели, но то е неделимо. Под думата неделимо разбираме да има вътрешна органическа връзка, както е неделим кракът на човека. Щом се отдели, изгубва своята жизненост. Щом е свързан с цялото, може да свърши каквато и да е работа. Щом е свързано с цялото, може да свършва работата си; щом престане да е едно с цялото, престава да служи. Сега тия малките работи трябва да ви станат ясни. Защото човек вижда, когато предметите са на фокус. Ако един предмет не попада на фокуса, не го виждаш ясно. Щом попадне на фокуса, имаш всички постижения. Фокус има в доброто, в разумното, навсякъде фокусът е необходимост. Всички ония, които искат без фокус, лесно, не стават работите. Значи предметът трябва да бъде ясен, сам да се обосновава. Нали сте били ученици. Има учители в училището, като погледне един ученик, замразява го ученикът забравя всичко. Като го погледне на изпита, всичко забравя. Мене ми разправяше един американец, знаменит

проповедник. Написах, казва, проповедта си, знаех я наизуст, но забравих я вкъщи. Качих се на амвона и започнах да проповядвам. Влиза една жена с черни очила и веднага беседата ми изчезна из главата, нищо не помня. Тамън се готвех да кажа, че не съм разположен, да отложа проповедта си, влиза един млад човек със светло лице и веднага си припомних беседата. Има хора, които поглъщат. Ученици и учители има, които поглъщат. Някой път ученици има, при които учителят не може да преподава. Сега то са закони. Като погледнете, забравяте всичко. Като излезете навън, пак си припомните всичко.

Казвам: Сега трябва да изучавате закона на малкото. Да не го разправяте, но да сте сведущи. Да кажем някой път ти си недоволен от живота, малък ли си или голям? Малкият никога не може да бъде недоволен, винаги е доволен. Големият е недоволен. Щом си недоволен, ти си голям човек. Имаш понятие за себе си, достойнство имаш, гениалност, какво ли не. Голям човек си. В какво седи големината на един поет. Един поет ако знае няколко хиляди думи, всяка дума си има свое значение. В човешкия език има области. Ти като помислиш за една мисъл, има мисли в даден случай може да произведат явления, има мисли, които може да произведат огън. Даже вие учениците някой път на опит сте, хващат ви студени тръпки, треперите. Някой път мисълта дойде, имате вътрешна топлина. Първата мисъл, студената мисъл, тя е на ума. Топлото чувство е на сърцето. Те са две различни работи. Сега за пример, вземете кашлицата. Какво нещо е кашлицата. Те са дребни същества, микроскопически, които трябва да ги увеличиш хиляди пъти, да ги видиш. Много хитри са. Намират се на гърлото, на най-деликатното място на певците като дойдат, дразнят. Има химически съединения, нито разтварят нещата. Напластяване има, какво ще стане гласът ти? Какво трябва да правиш? Не им давайте храна, оставете ги. Вие ги

храните, по три пъти на ден ги храните. Кашлицата я храните, храните я хубаво и разваляте гласа си. Подложете я на ден, два, три, четири дни пост, не ѝ давай да яде. Силен трябва да бъде човек. Сега вие, които кашляте, ако за един ден се справиш, доста силен си, ако за два, три, четири, пет дни, някой път цяла година ти взема да се справиш с кашлицата. Ти не си от силните хора. Във вас трябва да има амбиция да се справите с болестите. Болестите ще дойдат, то е естествено, но да може да се справиш. То е една задача, която трябва да разрешиш. Често се случва, че се присмееш някому, когато кашля, в момента, в който се присмееш, кашлицата те хване. Докато не изправиш кашлицата, не маха погрешката. Не се смейте на онези, които кашлят. Няма по-тщеславно същество от този, който кашля. Дето мине, иска всички да го знаят.

Сега в нереалните неща вие ще намерите някой път, че човек не може да познае себе си. Въпросът е дали е той или някой друг. Представете си един човек, който е бил силен, може да дигне сто килограма. Дойде до едно слабо състояние, едва две кила не може да дигне. Къде му отиде силата? Законът трябва да се изучава. Когато човешкият двойник от духовния свят влиза във физическия свят, може да ни създаде много големи препятствия. Тия ненужни страдания, които сега страдаме, се дължат на нашия двойник. От духовния свят да дойде на физическото поле няма да може да намери почва за себе си. Няма нещо да може да го радва. Той мяза на човек, който дяла камъни с длето или някой художник със своята четка туря бои. Какво има в това. Гениално е, но след като рисува сам вижда, че в тази картина липсват много работи. В една картина на най-великия художник липсва нещо. Не е такава както на природата. Много съществено, най-важното нещо изпъква, много важни работи няма. Сега ученици сте, с някои не сте разположени, не искаш да го гледаш. Разреши тази задача защо. Защо не искаш да го гледаш. Щом като

разрешиш този въпрос, той е много важен социален въпрос, ще го срещаш не за пръв път, за хиляди пъти ще го срещаш, се ще се яви някой път. На земята някой път е необходимо да не довидиш нещо. Ще минеш, не искаш да го гледаш. Не може да дадеш никакъв отчет, нещо не те разполага, човека не искаш да го гледаш. Никога не си го срещал. Някого искаш да го гледаш. То си има своите дълбоки причини вътре. Аз съм превеждал този пример за един български адвокат в Горно-Оряховската гара. Ще пътува софийски адвокат. На един селянин не му достигат 30 стотинки за билета. Отива селянинът при него и му казва: Услужете ми с 30 стотинки. Казва: Нямам 30 стотинки. Няма кой да му даде, взема си човекът торбичката и тръгва пеш. Качва се адвокатът на трена, вижда го от влака, че върви пеш. Той след пет–шест години отива в Англия, иска да се качи на гарата на влака, но не му достигат 30 стотинки. Няма англичанин, който да му даде. Взема си торбичката и тръгва. Веднага му иде на ум за онзи селянин, който му искал 30 стотинки. И нему 30 стотинки му трябваха. Той не искаше да услужи и нему няма кой да услужи. Един Божествен закон има в света. Няма по-хубаво нещо да услужиш в даден случай. Някой път не трябва да услужи. Има работи, които не трябва да услужи. Някой иска револвер да му дадеш. Защо ще му дадеш? Някой иска голям нож. То е опасна работа, то не е за него. Има неща, които трябва да задържим, не може да дадеш на хората. Защо? Има нещо невъзможно.

Сега какви са качествата на малкото. Че как са намерили съвременните хора протоните? Един протон ако го увеличиш както земята, пак невидим остава. Милиони пъти да го увеличиш, невидим остава. Как са го открили учените хора? Откровение имат. Представете си, че на един протон разумни същества се пренасят. Един протон е един автомобил, на който се пренасят разумни същества. Какво ще кажеш? Ще кажеш: Друга работа не му остана,

автомобил да бъде. Сега разумните същества се различават по това. В какво седи разумното. Най-разумните същества минават през най-малките процепи, дето никой не може да мине. Там, дето разумният минава, друг не може да мине. Затова светът е разтворен. Като мине разумният, отворен е светът. Как ще мине през туй място, не знае. Та сега: Когато ние може да минаваме през място, дето другите не минават, там е разумността. Да кажем, вие спите и вечер ставате. Един сън сънувате. Какво отношение има този сън? Явява се един червен кон, вие се качвате на коня, заминавате. Вие се събуждате. Каква връзка има този кон. Значи в съня сте сънували, че се качвате на коня, влизате в дома, слизате от коня, събуждате се. Къде отиде този кон. Той е човешкият ум. Конкретно човешкият ум е в услуга на човека.

По това се отличават съвършените същества: за тях няма страдание. Никой не може да го лиши от някое благо. Сънаследници са в природата. Каквото искат, имат. Онези хора, които не са сънаследници, природата е затворена.

Сега какво ви интересува вас. Кое е най-важното? Като станете сутрин какво ви интересува? Ако има да избирате, коя буква на българската азбука бихте си избрали. От всички букви коя ви е най-удобна. Вземете в природата се рисуват. Имате едно цвете, една чашка е обърната нагоре. Щом падне първата капка, тази чаша се обръща надолу. Значи цветът е чаша, която е обърната. Движението на цветята е отдолу нагоре. Плодът, който зрее, е движение отгоре надолу. Следователно, имате два резултата. Ако откъснете едно цвете, ще имате един резултат; ако откъснете един плод, ще имате друг резултат. Зависи кога ще откъснете плода. Казвам сега: Да знаеш кога да откъснеш една ваша мисъл или един ваш цвят. Някой път вие късате цветята като хората. Ще го извадиш, с корена ще го посадиш на ново място.

Сега тази песен „Махар бену аба“ може да я изпеете по друг начин. Има един начин, ако я изпеете, съвсем друго ще бъде. Вземете сега музиката. Като започнат да пеят тия оръжия, картечници, какви музикални тонове са? Сега каквото и да ви се каже, то като когато човек е затворен в някой затвор, че мечтае за свободата си. В Англия, в Лондон, един от големите апаши хващат го, двама полицаи го докарват и на третия етаж на зданието го докарват с вързани ръце и крака. Затворят го в стаята, оставят една запалена свещ. Те излизат навън. Но апашът, който бил умен, след като се отдалечават, иде му на ум, че запалената свещ може да го спаси. Туря връвта, с която са свързани краката на свещта и я прогаря. Туря връвта, с която са вързани ръцете и тях освобождава. Има един чаршаф, съдира го на парчета, прави въже от него и с него се спуска от прозореца, избягва. Съобразителност, тактика. Не казва: Кой ще бяга, съдбата е. Веднага решава, че Провидението е турило свещта. Свещта е неговата мисъл. Чаршафът, който става въже, е сърцето. Идват стражарите, той изчезнал.

Та казвам: И вие по същия начин свещта и чаршафа може да ги използувате.

Ако изпеете една песен по един начин, ще имате придобивка. Много естествено е да имате придобивка. Дойде един обикновен певец, пее една песен, дадат му пет, десет лева, да си върви. Дойде добър певец, остават го на обяд, на угощение. Като пее песента, казват: Ще останеш. Той не може да си замине.

Сега вие на какво разчитате? Съществено е човек да разчита на четири неща: трябва да разчита на своя дух, да разчита на своята душа, на своя ум и на своето сърце. С душата е свързана човешката воля. Ако ти не може да разчиташ на своя дух, на своята душа, на своя ум и сърце, на какво може да разчиташ? Ти ако не може да разчиташ

на Божествения свят, на духовния и на физическия свят, на какво ще разчиташ. Това са световe, на които може да разчиташ.

Някои от вас сте певци. Пеенето не принадлежи на сърцето, то принадлежи на ума. Литературно произведение е музиката. Музикалното чувство е граница между творческия ум и Божествения ум на човека. Вие никога не сте дали време да подобрите гласа си. Не знаете как да го подобрите. Аз ако бих преподавал музика, ще преподавам много просто. Ще накарам всичките ученици да обикнат музиката. Като пеят „до“, то е живо, да го обикнат. Живи са „до“, „ре“, „ми“. Хубавото пеене е изкуство. Имате тона „ла“. То е зреещият плод в басовата гама. Гамата е слязла на земята, благата, които има да ги даде на малките, да може да се радват. Как трябва да вземем? Как ще започнете с даването? Как ще се отвориш. Не ти като се отвориш, че да се награкат, но да седят само и да гледат, да се радват, че си се отворил. Другояче те грабят и не може да се пее. Как ще вземете сега? Как ще се отвори вратата. „Ла“ в дадения случай в басовата гама какво е? (*Учителят пее „Махар бену аба“*). То е басово вече. (*Учителят изпя песента*). Още по-хубаво може да се вземе. Как ще го вземете колоритно? Хубавото пеене има съдържание. Махар значи първо трябва да подготвиш ума, сърцето, душата и духа си, че тогава да започнеш работа, която ще те радва. Как ще изпеете „Махар бену“ басово? В дадения случай басът е бащата, който казва: Нека да слезем при тия деца сопрана, тенора и алта да им преподадем първите уроци. Започва с глада. – Драганчо, може ли да ядеш супа? Аз съм намерил досега, че супата не се пее хубаво, следствие на това разваля се стомахът. Хубавите храни добре пеят. Супата гълтат. Единствените незаучени песни са супените песни.

Представете си, че вие сте ученичка, даровита сте, знаете да пеете хубаво, знаете да рисувате хубаво, знаете да шиете хубаво, но липсва ви нещо. Дето и да си, ако ти пееш хубаво, ще бъдеш добре

дошъл между хората. Първото нещо: Пей хубаво, за да бъде отворен пътят ти. Като идете да пеете, не мислете, че не сте даровит. Заблуждение е, че не сте даровити. Трябва да се образува една школа певци, които да започват от кокичето, от минзухара, други трябва да започнат от теменужката, трети трябва да започнат от розата, от карамфила.

Да кажем, ако вашата горна джука взема навсякъде повече участие, отколкото долната, какъв ще бъде вашият характер. Някои от вас издигнете горната устна, давате заповеди. Или някои от вас правите маневри с долната устна. При тази маневра съвсем се изменя вашият характер. Или, за пример, слушате една лекция на някой професор, вие направите една гримаса. Няма какво да се занимавам с отрицателните неща. Падне някой човек на пътя, окаля се. Казваш: Негова работа, да не е падал. Не го оставяй, понеже и ти ще паднеш. Вземи участие, помогни на този човек, ти помагаш на себе си.

Имаше един учител по математика, Вълев, много хумор имаше. Изкара някой ученик , казва: Ти си много умен, решаваш гениално задачите. Сега ще ти дам една задача, ще я решиш. Като даде задачата, учуди се ученикът, казва: Господин учителю, по никой начин не мога да я реша. – Ще я решиш, гениален човек си, ти се преструваш. Впрегне се ученикът, започне да разправя, той му загатне по един, по втори, трети, четвърти начин, погледнеш ученикът реши задачата. Казва: Виж двамата като се съединихме, изкарахме тази работа. Той ходи между учениците в класа, гледа някой ученик в очите и с очите му, (казва) какво трябва да прави и къде е погрешката. Ученикът го разбира. Като му посочи погрешката, ученикът веднага разбира. Никога не мислете, че не сте способен да решите една задача. Този учител, като не може да реши задачата ученикът, казва: Какво да ти пиша? Една права тояга. Повече от единица не струваш. Вие не разбирате ценността на единиците. Те

струват повече. Този учител беше добър математик, иде весел, споделя мнението си с учениците. Всички ученици го обичат, сериозен е, не се смее. Една усмивка има, смях няма. Съзнание има. Някой път ще се извини. Казва: Каквото съм казал, не го вземайте присърце. Едно време и аз бях като вас невежа, вие мязате на мече на едно време. Един ден и вие ще бъдете учени, както аз съм учен сега.

Природата като дойде, не се представя като „табула раза“. Кое наричате „табула раза“? (*Бяла карта*). Табула раза е дето се разрешават най-видните задачи. Не пресиляйте нещата. Най-първо желайте най-малкото. Желанието, което имате в себе си, не го увеличавайте. Малкото желание постоянно да расте във вашия ум. То е закон. Не да кажете: Тази мисъл нищо не е станала. Така никога не предрешавайте. За пример, в математиката има едно число 999 да умножите на същата степен. Колко време ще ви вземе да го умножите? Трябва да направите много помножавания и се получава много дълго число. Само в началото са направени помножаванията, другите никой не ги е разрешавал. Ако се умножи на квадрат или ако се умножи на куб, каква е разликата. Квадратът е цвят, кубът е плод. Една мисъл във вас е двете, понеже е едноизмерна. Една мисъл е плод, динамична е, в триизмерен свят.

Аз само един пример имам. Един много даровит студент, от високо произхождение, бил музикант, художник, скулптор, много работи знаел. Представил се в едно семейство за слуга. Всички му заповядвали. Господарят му заповядвал, жената, децата, всички му заповядвали. Изпълнявал всичките им заповеди, но след като седял два, три месеца, видели, че не са те господари, но той. Понеже свири, пее, знае всичко, всички се допитвали до него. Казвам: Онзи, който може да направи нещо, той е господар в даден случай. Онзи, който очаква да му правят, той е слуга.

Някой път мислите, че зрението е прост процес. Много пъти през очите на вашия ум ще минат възвишени същества, ще ви дадат цяла една линия, цяла една категория от картини и мисли. Всичко това е забавление. Ако сте разположени, ще се ползувате, ако не сте, ще си заминат. Когато тия същества от невидимия свят са ангажирани с вас, те ви помагат.

Трима души от вас сега изпейте Махар бену аба, две сестри и един брат. Без да му мислите, изпейте го. (*Две сестри и един брат го изпяха*). Вие казвате: Елате в нашата градина при узрелите плодове да си хапнете, понеже са сладки и красиви. Как бихте изпели баса. (*Учителят изпя песен.*) Тенора как ще изпеете? (Учителят изпя два пъти). Изпейте: Всичко в живота е постижимо. Сила жива, сила здраве е богатството.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината...

6 лекция, държана от Учителя на 15.XII.1944 г., петък, 5 ч. с., Изгрев – София

ПРИЛОЖЕНИЕ

ПОСТИЖИМИ И НЕПОСТИЖИМИ НЕЩА

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

(*Чете се темата: „Органическата сила на човека“*.)

Тема за следния път: „Силата на човешката мисъл“.

В природата съществуват главно два вида процеси: органически и неорганически. Как мислите: органическите процеси ли произтичат от неорганическите, или неорганическите от органическите? Кои процеси наричаме органически и кои – неорганически? В органическите процеси действат сили от висока организация, а в неорганическите – сили от по-ниска организация. Обаче и едните, и другите сили се подчиняват на едни и същи закони. Тази е причината, поради която между всички явления в природата съществува тясна връзка. Явленията са неразривно свързани едно с друго, вследствие на което произтичат едно от друго. Зад органическите процеси, като по-високи от неорганическите, се крие някаква жива, разумна сила, която регулира отношенията, както между най-малките величини, така и между целите единици. Тя създава формите, преобразява ги, докато ги направи съвършени. Като несъвършени още, те се отличават с неустойчивост. Ето защо, ако искате да знаете причината за неустойчивостта на формите, търсете я в тяхното несъвършенство. Съвършените форми се отличават с устойчивост. Силите, които действат за тяхното изграждане, са организирани.

Като ученици на Великия живот, вие трябва да се пазите от някои навици на миналото, които могат да ви спъват. За пример, като мислите да направите нещо, вие веднага казвате: „Тази работа е невъзможна, нищо няма да излезе от нея“. Или казвате още: „Това нещо е непостижимо“. – Този метод на работа е стар, остатък от миналото. Така сами се спъвате. После казвате: „Всичко е възможно, всичко е постижимо, защото само възможните и постижимите неща са реални“. – И това още не е истина. И това е стар възглед. Има постижими неща реални, но всички постижими неща не са реални. – Защо? – Защото след като ги постигнете, пак не сте доволни.

Реалните неща правят човека доволен. Тогава как е възможно да постигнеш нещо реално и да не си доволен? Обаче има случаи, когато човек мисли за непостижими неща и се чувства доволен, радостен и въодушевен. Значи, макар и непостижими, тия неща крият в себе си известна реалност. За пример, някой човек мечтае да стане цар. Това желание днес е непостижимо, но той е радостен и весел. – Защо? – Намира, че има нещо реално в неговото желание. Той си мисли, че някога, в далечното бъдеще, има възможност да стане цар. Възможните и постижими неща са предмет на миналото. Те са реализирани вече, затова днес са реални. Невъзможните и непостижими неща са предмет на бъдещето, затова изглеждат невъзможни. Един ден бъдещето ще стане настояще и тогава невъзможните неща ще станат възможни. Всички хора трябва да се проникнат от желанието да изменят мисълта си, да мислят по нов начин. Като мислят по нов начин, ще турят в ума си мисълта, че непостижимите неща са абсолютно реални, а постижимите са относително реални. Същото можем да кажем даже и за онези науки, които днес минават за положителни, а именно: математика, физика, химия, естествена история, геометрия и астрономия. Тези науки поставяме към относително реалните, а метаматематика, метафизика,

метахимия, метагеометрия, метаастрономия са абсолютно реални. За да се домогнете до абсолютните науки, вие трябва да бъдете в единство с явленията на целокупния живот. При това положение вие ще бъдете вън от мъчнотиите и страданията на живота. – Какво представят мъчнотиите и страданията? – Нищо друго, освен граница между възможното и невъзможното. Човек страда и се мъчи, защото мисли, че нещо е възможно и може да го постигне, а всъщност не успява. Като мисли така, той страда, мъчи се, прави усилия да го постигне. Някой иска да обере, да измами своя приятел, но започва да страда. Той вижда, че има възможност да извърши това, което е намислил, но не може и се мъчи. Ако се убеди в себе си, че е невъзможно да обере, да измами, да убие човека, той няма да страда. Как ще оберете човека, когато богатството му е в него? Как ще го измамите, когато истината е вложена в него? Как ще го убиете, когато животът не е в тялото му?

И тъй, страданията и мъчнотиите са предвестници за идване на непостижимото. Всички дарби и способности се дължат на стремежа на човека към невъзможното. Човек се стреми към познаване на Бога като велика реалност. Значи Бог, Който минава за непостижим, е абсолютно реален. Отде идат благата в живота? От Онзи, Който е непостижим, неизвестен, далечен. Мнозина мислят, че благата идат от постижимите неща. Всъщност, благата идат от непостижимите неща. Всички хора страдат все от постигнати желания. Вижте какво е положението на младия момък, който се е влюбил в някоя мома. Докато не я постигнал, той мисли за нея, мечтае си, рисува златни палати във въображението си. Щом я постигне, той става нещастен. Значи нещастието иде след постигане на човешките желания. Следователно дръжте в ума си мисълта, че щастието и силата на човека се крият в невъзможното и непостижимото, а не във възможното и постижимото. За мнозина това е парадокс, но в него се

крие истината. Човек трябва да се научи да мисли право. За пример, някои казват, че нещастието на човека е в невежеството. Други казват, че упадъкът на човечеството е в невежеството. Това не е вярно всякога. – Защо? – Защото невежият е подобен на мъртвия човек. Като него, той не може да краде, да яде и да пие, да върши престъпления. Ученият, обаче, е жив човек. Той може да яде и да пие, да върши погрешки. Тъй щото, човек трябва да познава точно нещата. Нещастие е за човека да бъде невежа за истината, за доброто, за любовта. Обаче ако човек е невежа за злото, за лъжата, за омразата, това е щастие. Нещастие е за човека да познава злото и греха и да минава за учен. Щастие е за човека да познава доброто и положителното в света. Значи има едно невежество, което носи благословение за човечеството. Има невежество, което носи нещастие. Има една ученост, която просвещава умовете на хората, но има ученост, която помрачава съзнанията им.

Като ученици, вие трябва да се освободите от стария начин на мислене, който сте наследили от миналото. Дайте нова насока на мисълта си и вярвайте в невъзможните и непостижими неща. – „Възможно ли е това?“ – Възможно е. Идете на гробищата, да видите колко хора са станали жертва на вярата си във възможните и постижими неща. Като мине през гроба, т.е. през смъртта, човек се освобождава от тази вяра. Той започва да вярва в невъзможното и непостижимото. Казвате: „Как ще вярвам, за пример, че след смъртта си ще живея?“ – Отдето е дошъл човек, оттам пак ще дойде. Човек трябва да мисли по нов начин. Днес хората страдат, мъчат се, бедстват, защото вярват в страданията, в мъчнотиите, в беднотията. Направете опит да отречете страданията, мъчнотиите и сиромашията и ще видите, че сте свободни от тях. Как можете от една страна да се наричате синове Божии, а от друга да казвате, че сте сиромаси? Може ли синът Божи да бъде беден? Може ли богатият баща да остави сина

си да бедства? – „Болен съм, невъзможно е да оздравея.“ – Повярвай в невъзможното и ще бъдеш здрав. Ще кажете, че това е метафизическа идея. – Никаква метафизика не е това. Човек трябва да отрече лъжата, за да възприеме истината. Трябва да отрече омразата, за да възприеме любовта. Вярвайте в непостижимото, за да бъдете радостни и доволни.

Ще кажете, че в разсъжденията за постижимото и непостижимото има нещо метафизично. Според вас, метафизичното не е реално. Всъщност, не е така. Вие трябва да разсъждавате правилно, за да определите кои неща са реални и кои не са. Взимате парче лед и казвате, че той е твърд. Обаче ако поставите леда при температура, по-висока от нула градуса, той започва да се топи. Дойде ли до 100 градуса, той се превръща в пàри, нищо не остава от него. Каква твърдост е тази, която не може да издържа и на най-слаба температура? Под понятието „твърдост“ ние разбираме нещо реално, неизменно. За пример, реалността на Битието се заключава именно в неговата твърдост.

Следователно това, което при никакви условия не се мени, нито се дели и на което може всякога да се разчита, е твърдо. Казват за някой човек, че е твърд по характер. Как познавате твърдостта на характера? Турили ли сте на гърба му 100 килограма злато, да опитате неговата твърдост? Ако при това положение гърбът му издържи, без да се огъне, казваме, че е твърд. От тежестта на златото човек може да се огъне, а може и да се стопи. – Защо? – Между частиците на златото става такова триене, че телата могат да изгорят от образуваната топлина. Какъв характер е този, който се огъва пред парите? Страшно е положението на човека, който се влияе от парите. От свободен той става роб, от господар – слуга. Не са страшни парите като външен обект, но като идея, която прониква в съзнанието на човека и го ограничава.

Съвременните хора се нуждаят от ново верую, от нови разбирания за живота и за природата. Целта на природата не е само да създава форми, но и да ги усъвършенства. Тя ги води в нов път – към вяра в непостижимото и невъзможното. – Кое е непостижимото и невъзможното? – Бог. Тъй щото, ако някой ви пита, вярвате ли в Бога, в духовния свят, вие можете да отговорите: „Вярвам само в непостижимото и невъзможното". С други думи казано: „Аз вярвам в неща, които не съществуват". – Кои неща не съществуват? – Които не са се проявили. Мислите ли, че непроявилите се още неща не оказват влияние върху проявения свят? Ще кажете, че проявилите се неща не са реални. Те не са реални за един свят, но са реални за друг. От нереалните неща произлизат реалните, от реалните – временните, от временните – сенките, от сенките – развлеченията, а от развлеченията – скърбите и страданията.

И тъй, съществуват две учения в света: учение за реалните неща и учение за нереалните неща. Първото учение е за здрави хора, а второто – за болни. Болният вярва в лекарствата, в леглото си, във външната помощ. Окръжаващите правят всичко около него с единствената цел да не накърнят вярата му. Какво допринася тази вяра? Той вярва в леглото, което утре може да изчезне; вярва на лекарствата, които след няколко часа ще изхвърли вън от организма си; вярва на милосърдни братя и сестри, които на другия ден могат да го изоставят. Здравият човек носи всичко в себе си и на него вярва. Христос казва: „Аз съм живият хляб и живата вода". Защо човек да не вярва в абсолютната реалност, която внася в него живия хляб и живата вода? Истински богати хора са тези, които никога не осиромашават. Това са хора, които никога не умират. Те носят в себе си вечния живот. Ще кажете, че е невъзможно човек да не умре. Щом е дошъл на земята, той ще живее известно време и след това ще умре. Има хора, които никога не умират. Това са ония, които вярват в непостижимото

и невъзможното. Ония, които умират, вярват в постижимото и възможното. От научна гледна точка, кои тела се изтриват по-лесно: които се търкат помежду си, или които не се търкат? Когато едно тяло се движи в среда, в която среща голямо съпротивление и триене, то лесно се изтърква. Ако тялото се движи в среда без никакви съпротивления, то не се изтърква. Докато живее в свят на страдания и мъчнотии, човек постоянно ще се изтърква. Той минава през гъста среда, дето търкането е неизбежно. За да се освободи от мъчнотиите и страданията, човек трябва да се отрече. – От какво? – От всичко нереално, от всичко възможно и постижимо. Христос изказва същата идея в следната форма: „Ако не се отречеш от майка си и от баща си, от брата си и от сестра си, от приятеля си и най-после, от себе си, от своя живот, ти не можеш да разбереш реалността в живота“. Съзнава или не, всеки човек търси реалността в живота, т.е. непостижимото и невъзможното. Каква е идеята на сегашните хора за непостижимото? Постижим ли е вечният живот според тях? – Не е постижим. – Въпреки това всички се стремят към вечния живот. Никой не иска да умре. Какво означава смъртта? – Дезорганизиране на материята. Обаче след дезорганизирането на материята настъпва ново организиране. Това са два процеса, неразривно свързани. При смъртта материята минава от една форма в друга, силите – от едно състояние в друго, а съзнанието – от една област в друга.

Както човек минава през своите мисли, чувства и желания, така той минава и през смъртта. Много от неговите желания му носят страдания и изпитания, но той не се отказва от тях. За пример, чувате, че някой иска да стане министър, да управлява държавата. Ще стане министър, но ще мине през големи страдания. И волът има желания, реализирането на които го водят към страдания. Той иска да бъде свободен, да отиде в гората, да се напасе добре, да си пийне чиста водица и да се изтегне на сянка да почива. Обаче ако мине

покрай него някой селянин, ще го върже за рогата и ще го заведе в своя дом, отдето сутринта рано ще отиде с него на нивата да оре. Такова е положението и на човека. И той оре в живота си на общо основание. Скърбите и страданията не са нищо друго, освен браздите на живота, по които човек тегли своето рало. Докато човек вярва във възможното и постижимото, дълго време ще оре земята. Щом повярва в непостижимото, той ще престане да оре, т.е. да страда. Любовта е непостижимото в света, но въпреки това вярвате в нея. Тя е реалното в живота, а човек не може да не вярва в реалността.

Нов път, нова мисъл, нови разбирания са нужни на хората. Досега те са вървели по отъпкан път, по който има само прах. Хората вдигат такъв прах около себе си, че един друг не могат да се видят. И това наричат те „реален живот“ или „живот на възможното и постижимото“. Освен дъжд, прахът нищо не допринася. И дъждът носи благословение за цветята, за животните и за хората, но в праха на живота няма никаква реалност. Няма защо човек да се движи още по отъпкания път. Той е дал вече своето, и вие повече не може да се ползвате от него. Той се е изтрил вече. Стремете се към пътя на непостижимото, дето не е влязъл обикновен човешки крак.

Задача: За 10 дена мислете върху непостижимото и невъзможното в живота, като ново верую, което трябва да възприемете и приложите. Всяка сутрин ще взимате по една бучка захар и ще си казвате: „Тази бучка е в състояние да подслади моя живот“. Вие мислите, че това е невъзможно, глупаво, безсмислено. В невъзможното се крие възможното, в глупавото – мъдростта, а в безсилието – смисъла на нещата. Научете се да превеждате нещата, да ги разглеждате в обратната им страна, да видите какво се крие в тях. Старостта, за пример, носи условия за младостта. Старият човек е кандидат за млад, а младият – кандидат за стар. Обаче и двете състояния са преходни. Зад тях се крие нещо постоянно, неизменно.

Човек трябва да дойде до едно трето състояние: нито да се подмладява, нито да остарява. Това е въпрос на съзнанието. Човек може да постигне това състояние, когато се освободи от мисълта за младост и старост. Какъв смисъл има младостта, ако младият не е разрешил задачите си? – Какъв смисъл има старостта, ако старият не е разрешил задачите си? При неразрешени задачи, и младият, и старият не са разбрали смисъла на живота. Младият мисли, че ще разбере живота, като остарее. Старият мисли, че изпуснал условията, не може вече да разбере живота. И двамата са прави, защото се стремят към невъзможното.

Като решавате задачата си, няма да изядате бучката захар, но ще я погледнете само като носителка на всички условия за реализиране на невъзможното. Ще си кажете: „Днес не съм учен, но в бъдеще мога да бъда учен. Днес не съм щастлив, но в бъдеще мога да бъда щастлив“. Човек носи в себе си щастието, силата, учеността, но гем и седло има върху себе си, не е свободен. Гемът, седлото представят неговите стари възгледи, от които той трябва да се освободи, както войникът хвърля войнишките си дрехи и се облича с граждански.

Ще ви дам едно правило, което да прилагате в живота си. То е следното: Това, което не желаеш за себе си, не трябва да желаеш и за другите. Това, което желаеш за себе си, желай го и за другите. Човек желае някои неща за себе си, а не ги желае за другите. – Защо? – По силата на закона за противоположностите. За пример, даден човек се намира в известно положение и желае нещо за себе си. Приятелят му, обаче, се намира в друго положение, вследствие на което първият не може да желае за приятеля си същото, което желае за себе си. Когато двамата приятели се намират в едно и също положение, желанието на единия може да бъде желание и на другия. Това се случва рядко. Обикновено природата поляризира своите сили така, че между тях да става правилна обмяна. Забелязано е, че когато един човек се ражда,

друг умира; когато един страда, друг се радва; когато един осиромашава, друг забогатява; когато един пада, друг се повдига. Тия процеси показват, че между силите на природата съществува вечно равновесие. Тъй щото, когато кажеш, че си нещастен, обърни се на противоположната страна и ще видиш, че някой е щастлив.

Като ученици, вие трябва да използвате условията на земния живот като велико училище, в което душите са дошли да се учат, да намерят пътя към Великата Истина. Христос казва: „Искай, и ще ти се даде; търси, и ще намериш; хлопай, и ще ти се отвори“. Аз превеждам тия мисли: Искай Любовта, търси Мъдростта, хлопай за Истината. Ходи там, дето е Истината; мисли за това, което носи светлината на Мъдростта; живей там, дето е Любовта. Радвай се на най-малките си придобивки, за да видиш, че там е скрито Великото. Радвай се на малкото, което има условия да расте, да цъфти и да зрее.

Вярвай в непостижимото и невъзможното, за да разбереш реалността на живота. Бог е в непостижимото и невъзможното. Който търси възможното, той иска да бъде в общение с хората; който търси невъзможното, той иска да бъде в общение с Бога. В това се крие смисълът на живота. Реални блага са тия, които идат по пътя на невъзможното и непостижимото. Това е пътят на Единия; това е пътят на Съвършения. Това е пътят на Любовта, която ражда живота. Това е пътят на Мъдростта, която носи виделината. Това е пътят на Истината, която носи свободата. И тъй, Любовта е за непостижимия живот, Мъдростта – за непостижимата виделина, а Истината – за необятната свобода. Страданията и мъчнотиите са граница между постижимото и непостижимото. Радостите и дарбите са плодове на непостижимото и невъзможното. Към това се стремят великите души, чийто идеал е служене на Господа на великата Любов, на великата Мъдрост и на великата Истина.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на 7 ноември 1930 г., София, Изгрев.

ИДЕАЛЪТ НА ВЕЛИКИТЕ ДУШИ. ОРГАНИЧЕСКИ И НЕОРГАНИЧЕСКИ СИЛИ В ПРИРОДАТА.

9 школна лекция на I мл.ок.клас, 7 ноември 1930 г. петък 6 ч.с., Изгрев.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът.

Шест души прочетоха темите си: ОРГАНИЧЕСКАТА СИЛА НА ЧОВЕКА. Какво нещо е органическа сила?

Втория път пишете ТЕМА 9: В КАКВО СЕДИ СИЛАТА НА ЧОВЕШКАТА МИСЪЛ?

В невидимия свят има два процеса, противоположни един на друг. Единият процес е органически – О., а другият Д. или неорганически. Сега кой процес от кой произтича? Ние изваждаме органическия от неорганическия процес. Но кой процес е неорганически? На физическото поле – без органи. Ако вземем под думата органически процес, значи има сили, които организират; то е едно по-високо поле на съзнанието. Там, дето има организиране, има съзнание, по-висши органически сили действуват. В неорганическия свят има една елементарност на веществото.

Ние ще се спрем как са разглеждали в древността този въпрос. Метафизиците са го разглеждали по-добре. Сега къде въобще

природата употребява този органически процес? – В живите организми. Какъв процес забелязваме в неорганическата материя? Как наричате онзи процес в химията? – Химически процес, нали? Разбира се трябва едно ново становище, тъй както науката разглежда всичките въпроси специфично; между всички явления в природата, тъй както тя ги разглежда, тъй специфично както те се развиват. Науката разглежда явленията отделно; тя не разглежда онази тясна връзка кои явления от кои произтичат. Да вземем едно просто обяснение. От какво е произлязла водата? Дайте онова химическо изяснение. От съединението на водорода Н с кислорода О се е образувала водата. Ако водата е произлязла от водорода и кислорода, носи ли тя качествата на водорода и кислорода в себе си? (не). Тогава значи, водата не произлиза от кислород и водород. Защото, ако кажем, че произлиза, тогава в органическия свят, когато някое живо същество се роди, то носи качествата на онези същества, от които е излязло. Онова дете, което е родено от баща си и майка си, то носи качествата на бащата и майката. А ние казваме, че е произлязло. Какво значи че е произлязло? Значи минало е. Следователно, водата е минала през кислорода и водорода. Но в същност ние говорим за водород и кислород. Кислородът не е елемент. И водородът не е елемент. Нищо повече! Защото кислородът е така сложно тяло, както и водата; и водородът е тъй сложно тяло, както водата. Ако се спрем върху въпроса да се докаже или да се отрече, че кислородът е сложно тяло, то е само да обясним едно явление. Ако аз докажа, че кислородът е сложно тяло, какво допринасям? Кислородът просто (**п**) тяло ли е или сложно (**с**)? **К** п. с. Сега да кажем, че Иван Петканов, пълна ли му е кесията с пари, или е празна? Мога да ви докажа, че кесията му е пълна или празна, и доказвам го. Отношението е същото с това дали кислородът е просто или сложно тяло. Доказва се един факт. Казва: Ама дали знае истината? Какво отношение има тази

истина към цялото? Да кажем, доказва ви се, че една кибритена кутия има клечки, те могат да се запалят и се произвежда огън от тях. Но това доказателство трябва да има известно отношение. Питам, в органическия свят съзнанието присъединява или обяснява всичките явления? Давам ви една обща вътрешна връзка, зад органическия свят седи друга една сила, която организира нещата. Върху тази сила са се спирали; след като природата гради организмите, какво има за цел, какво има пред вид тя? Има философски обяснения за това, но при сегашното състояние, тъй както сега разглеждаме, организмите се явяват в този органически свят и те постоянно претърпяват известно видоизменение. Но какво отношение имаме към органическия свят или органическият свят какво отношение има към нас, малко още е ясно, малко знаем. Виждаме тези организми се появяват и изчезват. Но органическите форми не са тъй стабилни; от какво зависи тогава тази нестабилност на организмите? – Значи не са добре организирани. Всички онези форми, които са добре организирани, техните организми са устойчиви.

Аз ще се спра сега само върху един факт, той е следующият. Трябва да се изучават законите на органическите сили. Казахме, в определението, какво допринася органическата сила? По какво се отличава тя от неорганическата сила? Тъй както са поставени в астрологията, по какво се отличават органическите сили? (*Че имат живот.*) А неорганическите? (*Имат механическа енергия.*) Значи, в неорганическия свят има нещо, което липсва. Тогава, онази органическа материя и неорганическата се отличават с едно свойство. Органическата се отличава, че има живот, и то какъв? (*растителен*).

Аз искам вие да бъдете свободни, защото всички вие имате един навик на миналото. За пример, вие казвате така: непостижимо е – Н. И после казвате: невъзможно е, и се спирате там. И после казвате: възможното и постижимото В.П. и считате възможното и

постижимото за реално, а невъзможното и непостижимото за нереално. Питам, в такова едно подразделение има ли някаква философия? В дадения случай постижимото органическо ли е? Аз да ви кажа: РЕАЛНОСТТА Е В НЕПОСТИЖИМОТО. Всички постижими неща не са реални. Не са реални в това отношение, защото, ако ги постигнете, вие трябва да бъдете доволни, а вие щом постигнете нещо, сте пак недоволни. А пък това, което е непостижимо, за което казвате, че няма никаква реалност, като мислите за него, то внася във вас радост и веселие. Ти като мислиш за непостижимото, ти се въодушевяваш. За пример ти казваш: Да бъда един цар! Непостижимо е за тебе да бъдеш цар, но това непостижимото носи известна реалност. Непостижимо е в даден случай. Да допуснем, че у тебе влезне идеята да бъдеш като Бога. В дадения случай това е невъзможно, но ти като мислиш за нея, става ти нещо приятно, а непостижимо е. Казвам сега, вие по навик сте се научили да мислите за постижимите работи, че те са реални. Хубаво, реално е; но постижимите неща са неща на миналото. Всяко нещо, което е постижимо, е предмет на миналото. Този човек вече го знаем. А всяко нещо, което е вече непостижимо и невъзможно, е предмет на бъдещето. Това е идеалното!

Та казвам, сега у вас трябва да се зароди едно желание да размишлявате философски, като ученици, в нова насока. Да знаете НОВАТА МАКСИМА: РЕАЛНИ НЕЩА СА САМО НЕПОСТИЖИМИТЕ! Максима да ви бъде това. Реални са само непостижимите и невъзможните неща! А постижимите неща не са реални. Те са относителни неща. Такива са и съвременната математика, физика, астрономия, а другите абсолютните са МЕТА-МАТЕМАТИКА, МЕТА-ФИЗИКА, МЕТА-ГЕОМЕТРИЯ. Казвам, трябва да дойдете до единство с онези явления, които засягат живота. От това гледище аз разглеждам природата така. СТРАДАНИЯТА, според

тази философия, И МЪЧНОТИИТЕ НА ЖИВОТА, ТОВА СА ГРАНИЦИ НА ВЪЗМОЖНОТО. Ти страдаш, понеже мислиш, че нещо е възможно; ти се мъчиш, понеже мислиш, че нещо е възможно. Ама казвате, как може да бъде това? Да ви докажа. Ти искаш да убиеш някого; понеже има възможност да го убиеш, затова страдаш. Ако в тебе имаше една невъзможност, ти не можеш да го убиеш, ти нямаше да страдаш. Но понеже можеш да го убиеш, у тебе започва едно вътрешно страдание. Обираш някой човек, казваш, аз взех парите му. Ти страдаш и се мъчиш. Защо? Понеже живееш в света на възможностите, на твоите възможности. И за това ти страдаш. Питам, ако вие отидете при един светия и кажете така: невъзможно е аз да живея като него! В тебе не може да се роди желание да го обереш. Ти като идеш при един светия, ти не можеш да го обереш. Светията е един предмет на невъзможност. Че той няма пет пари. И дрехи няма той. Едва гащи има и те са изпокъсани. И ако попиташ този светия, защо са тъй скъсани гащите му? Той ще ти каже, това са прозорци, през които влиза повече светлина и въздух. Идея има в него! Хигиена, казва, е това. От ваше гледище това е безобразие и срамота е; а светията счита окъсаните дрехи за една възможност. Питам, възможно ли е сега един благородник или един министър-председател да влезне в министерския съвет със скъсани дрехи; както ученикът на Сократ? Той ще каже: Това е невъзможно! Защо?

Сега мен ми е желанието да ви наведа на една трезва мисъл. Вие мислите, че всичко, което сегашната наука постига, е реално. Не, не е реално. Сегашните постижения са нереални, относителни. Непостижимите неща в науката, те са реалните. И непостижимите желания във вашия живот, във вашето съзнание и във вашия ум, това са реалните неща. Вие трябва да се радвате, за онова, което не можете да постигнете и не може да мислите. Следователно, щом вие страдате, щом се мъчите, вие сте на границата на невъзможното, а при това вие

сте при реалността. Страдания и мъчнотия, това е един предвестник, че вие сте в границите на невъзможното. А в какво се изразява невъзможното, непостижимото в света? Всичките дарби и всичките блага се дължат на невъзможното и на непостижимото. Нима Бог, Който е толкова непостижим за нас, е нереален? От кого произтичат всичките блага в света? От Този, Който не можете да определите. Това, което не знаете. Все от Него излизат благата. А ние, съвременните хора, мислим, че всички блага идат от постижимите неща. От постижимото излизат мъчнотии и страдания. ОТ НЕПОСТИЖИМОТО ИЗЛИЗАТ НАЙ-ХУБАВИТЕ НЕЩА. А вие казвате обратното. А във вашето съзнание седи тази мисъл, понеже някой предмет или някоя идея е била непостижима, затова страдате вие. Не е така, всички страдате от постижимите идеи. Вижте онзи момък, който е свободен, ходи като княз, но един ден у него се зароди желанието, една идея да постигне друг княз като себе си, да си вземе една княгиня. Питам, след като намери княгинята, той има вече отношение. Питам, какво е допринесъл на себе си? Представете си, че този княз има най-първо един стол, разбирайте философски, не разбирайте света от ваше гледище. Мисълта е за непостижимите неща. Седиш ти на един стол, имаш един приятел, ти ще станеш от стола и приятелят ще седне. Щом дойде приятел на твоя приятел, той ще стане. Та на един стол може да се изредите двама-трима души. Защо? За да се крепи приятелството. Ако не станете от стола, приятели не можете да бъдете. Преведете сега този стол. Дайте му един превод в научна форма. Този стол, това са сегашните ваши идеи. Имате известни идеи. Нали казвате, ако човек няма идея, това е да имаш известен стол или известна стабилност. Ти седиш и си човек с известно убеждение. Вземат ти стола, ти се изправиш. Питам, кое състояние е по-красиво, да бъдеш на краката си или да бъдеш на стола. Вие казвате да има човек убеждение; питам тогава, кое е по-

хубаво, да има човек убеждение или да няма никакво убеждение? Разбирайте сега. Убеждение, в какво? В науката? Че какво ще вярваш в науката, какво е постигнала науката? Не че не е постигнала, но в науката няма такива постижения затова, което допринася щастие на човека. Сегашната наука, щом я свършиш, щом станеш учен човек, тя ще донесе скръб и страдание. Ти ще станеш един работник, ще носиш цял един чувал на гърба си и 10 пъти ще се изпотиш, докато го занесеш. И ако те питат, защо страдаш? Защото съм учен човек.

Което говоря сега, този предмет е много важен. Никой не е разглеждал живота така. Може да ви се види, че това е един парадокс – ЩАСТИЕТО СЕДИ В НЕВЪЗМОЖНОТО И НЕПОСТИЖИМОТО. Но това е цялата Истина. Щастието и силата на човека седи в това, което е невъзможно и непостижимо. Казвате, тогава да гоним Михала ли? Та, Михала е нещо постижимо. (*смях*). Всичките тези поговорки за Михала и др. са все за постижимото. Сега аз искам да внеса смут в умовете ви, да ви кажа истината; искам да ви смутя и тъй да ви смутя, че вие ще кажете, защо сме се учили? Та вие още не сте се научили. Вие сте още много невежи. И когато ви кажа, че сте невежи, тогава вие сте учени хора. Сега ние разделяме хората, казваме, този е невежа. Не е така. УПАДЪКЪТ НА ХОРАТА НЕ СЕДИ В ТЯХНОТО НЕВЕЖЕСТВО, А СЕДИ В ТЯХНОТО ЗНАНИЕ. Така седи въпросът математически и физически. Не са мъртвите хора, които грешат, а живите; и тогава онези хора на незнанието, това са мъртви хора. Може ли да обвиняваме някой мъртъв човек, че крал и пил; и можете ли да повярвате в това? Това е невъзможно. А онзи живият човек, той краде и пие, и яде, и може да върши много други работи. Но той се моли. Защо? Ето му убеждението; след като е направил борча, той се моли някому. Питам, де е убеждението ти. Ти се молиш на Бога, защото си направил едно престъпление. Че каква реалност има в

молитвата? Ама аз вярвам. Защо вярваш? Тази вяра не почива на онзи Божествения закон, който може да организира.

Та казвам сега, всичките съвременни хора и вие имате същата опасност да живеете във вашето минало. Казвате, а, оставете тези невъзможните неща. Това нещо е невъзможно. То е така, но казвам, посетете гробищата, да видите докъде са дошли онези хора на възможните неща. Те са дошли до невъзможното, дошли са до гробищата. И питам, какво представляват сега гробищата? ЧОВЕК ЧРЕЗ ГРОБА ТРЯБВА ДА СЕ ОСВОБОДИ ОТ ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНИ НЕЩА. И чрез смъртта – да дойде до невъзможното. Ще кажете, възможно ли е човек след като умре, да живее? Възможно е. Как? Като дойде пак, пак ще се превъплъти, ще стане човек. Сега това е един нов начин, за да се освободиш, ти ще кажеш невъзможно е, аз да страдам. Ама повярвай, че не можеш да страдаш. Много болести се лекуват като се отричат. Ти като отречеш възможността, че можеш да страдаш, и няма да страдаш. Отречи, че можеш да бъдеш беден. Отречи нещата, те са реални. Кажи: Невъзможно е аз да страдам. Ти казваш, как е невъзможно, аз страдам. Това е илюзия на живота. Понеже ти вярваш във възможното, затова ти страдаш. ПОВЯРВАЙ В НЕВЪЗМОЖНОТО И ЩЕ ОЗДРАВЕЕШ! Това сега не е една метафизическа идея. В живота трябва да отричаш, някой път в отричането седи възможността. Да отречеш известно положение, там седи истината. Ти казваш, аз вярвам. В какво вярваш? В постижимото? Казвам, ще страдаш. Аз вярвам в непостижимото. Ще се радваш. Та именно, това, което може да ви допринесе радост и щастие на живота, не седи в това, което е сега, а в онова, което иде. Добре.

До тук сега. Тези неща аз ги наричам метафизически разсъждения. Сега каква мисъл изпъкна във вашия ум? Да ви представя аз сега следното изяснение. Представете си, че в една буца

от сто кила лед има съзнание и по някое съчетание на обстоятелствата, този лед е съгрешил и то по единствената причина, че някой си ударил с крак леда и го осъдили на затвор сто години. Тургат го на затвор, значи на вечно осъждане. И мисли ледът, търси от закона по един начин, по втори начин, трети, четвърти, пети, не може да намери никаква клауза да го извадят от затвора. Но един ден през един прозорец почва слънцето да прониква вътре и този лед почва да се топи, и през дупките на затвора, оттук-оттам, излиза навън и се освобождава. Питам, след като се стопи всичкият лед и излезе навънка от затвора, какво е изгубил? Той е изгубил своята твърдост. Но твърдостта беше ли едно качество на този лед? Това е само едно временно, преходно състояние на леда. Нали имате, твърди, жидки и въздухообразни състояния на телата. Т.Ж.В. Как бихте превели геометрически твърдото, жидкото и въздухообразното състояние на телата? Може да направите един превод, един относителен превод. Защото те не могат да се преведат. Твърдостта в правата смисъл, това е реалност на света. Всичката реалност на битието седи в неговата твърдост – нещо, което не се мени, не се изменя. Това, което се мени, то не е твърдо; това, което не можеш да разделиш, това, на което всякога можеш да разчиташ, то е твърдо. Питам сега, този стол твърд ли е? Относително, той не е твърд. И като го туря в огъня, показва, че не е твърд. За някой човек казват, той характер има, той е твърд. В какво е твърд? Като му туриш на гърба сто кила злато, той се огъва, не само се огъва, но от голямото триене той ще се стопи. А какво означава морално стопяване? – Парите са го огънали. Тогава, ако един човек продаде своята свобода, какъв е? Да вземем някой, открадне пари, той не е откраднал парите, но той е станал слуга на парите. Той преди да беше ги откраднал, той беше свободен, ходеше сам, беше господар, а сега като ги е откраднал, турил ги е на гърба си и се е огънал, парите го яхнали. Пренесете сега

парите във вашето съзнание. Не е онова, което вие носите на гърба си, но онази идея, която вече е проникнала във вашето съзнание; тя е станала господар на вас. Вие не сте свободен, но се озъртате наляво, надясно, да не би да ви оберат. Страхувате се, не сте спокоен.

Та казвам, какво ново може да се внесе в този род разсъждения, което сега имате при възпитанието? Това е веруюто на цялата сегашна култура, на цялата тази наука, това е утешителното, не че тя е лъжлива, но относителна е. Не е износно това, което вие мислите. Нито сегашната наука носи условията на един щастлив живот. От хиляди години всички организми не само на нашата земя, но и от другите планети, и там пак има същият процес. Целта на природата е не само съществуването на нашите организми. Всички органически същества на земята от най-малките до най-големите са еднакво важни и ценни за природата; но човешката форма е играла толкова важна рол в еволюцията, колкото и микробите за нас. Не, че микробите не са реални, но те съставляват част от нашия живот. И микроорганическите същества и те играят важна рол. Казват, това са растения. Но и те влизат като елементи, които допринасят нещо. Същевременно важна рол играят и нашите форми в този великия закон. Та питам, каква е целта на еволюцията? ПОВЯРВАЙ В НЕВЪЗМОЖНОТО И НЕПОСТИЖИМОТО. А НЕПОСТИЖИМОТО И НЕВЪЗМОЖНОТО, ТОВА Е БОГ В СВЕТА. На един съвременен човек ще му кажеш, една нова форма имам, ако те питат, ти вярваш ли в духовния свят? Аз вярвам само в непостижимото и невъзможното. Имате вече една формула, едно верую, в което не може да се тури никакъв клин. И ако ти му кажеш така, той ще ти каже: остави се ти от тези неща. Защото за него Бог е нещо постижимо. А щом ти вървиш в невъзможното и непостижимото, това вече е нещо ново. Ти казваш тъй: Аз не вярвам в неща, които съществуват, аз вярвам в неща, които не съществуват. Е, какво значи съществува?

Съществувание значи, това, което се е проявило. Ама това, което сега се проявява и което не се е проявило? Мислите ли, че онова, което не е реално, че то не упражнява никакво влияние? Това, което вие считате нереално, то упражнява голямо влияние в света. ОТ НЕРЕАЛНИТЕ НЕЩА ПРОИЗЛЯЗНАХА РЕАЛНИТЕ НЕЩА. А от реалните неща, произлязнаха временните неща, а от временните – сенките, а от сенките произлизат забавленията на живота, а от забавления – скърбите и страданията на живота; това учение не е за болни хора. Реалното в света аз го наричам реално на болните хора. Като седне някой, казва: знаеш ли, че аз съм болен човек. И трябва да го дигат и слагат от един креват на друг. И трябва да гледат да не му нарушат вярата. Той все за кревата си мисли, казва: да не ме мъчите, че аз съм болен човек. Кракът ме боли. А здравият човек не му трябва никакъв, на здравия човек и къща не му трябва; здравият човек има всичко; вземете онова учение, дето Христос казва, че е извор и хляб. И той сам ще бъде извор и хляб. Представете си сега едно същество, което не се нуждае от храна, живее по-добре от вас, а не възприема никаква храна отвънка и никаква вода не приема отвънка; всичко е вътре в него. Тогава представете си едно същество, което не черпи никакви пари от банката, но всичко има това същество, за което можете да си предполагате. И сега представете си същества, които считат за привилегия да се освободят от всичко, за пример има същества в света, които искат да станат сиромаси и не могат да станат сиромаси. А има други същества, които искат да станат богати и не могат да станат богати. Едните са богати и не могат да станат сиромаси, а другите са толкова сиромаси, че никога не могат да станат богати.

Нали казвате вие: невъзможно е това. Да, но то е реалното – невъзможното и непостижимото. Казвате, че има същества, които никога не могат да умрат, а има други същества, които всякога умират. Толкава елементарни работи са тези, вие казвате: това е

невъзможно. Има същества, които никога не могат да умрат, невъзможно е да умрат, а има същества, които постоянно умират. Ще кажете, коя е причината, че едните постоянно умират, а другите никога не умират? Причината е там, понеже едните вярват във възможното и постижимото и за това умират, а понеже другите вярват в непостижимото и невъзможното, затова те не умират. От съвременните научни доказателства, кои тела се изтриват? Които са в постоянно търкане. Ако ти покарваш един предмет и той постоянно се търка тук и там, той ще се изтрие. Но представете си, едно тяло се движи в една среда, дето няма никакво търкане, какво ще стане? Има ли изтриване там, дето няма търкане? Няма. Следователно, в живота има само два момента. Там, дето започва страданието и мъчнотиите, дето постоянно сте в безпокойство, защото вие се намирате в една гъста материя и се триете, там няма лекуване, и всеки, който страда и който се мъчи, той се трие. Той не може да си разреши на какво се дължат неговите страдания и неговите мъчения. Това са границите, до които той е дошъл. И той ще носи страданията и мъчнотиите със себе си. Но ако той иска да се освободи от страданията, мъченията и несгодите на живота, той трябва да ги отрече. Как ще се отречете вие. От какво трябва да се отречете? Този въпрос е турен и в Писанието. Христос казва: Ако не се отречеш от баща си и майка си, от брат и сестра, от приятели, от всичките реални работи, и най-после от себе си и от своя си живот, и след като се отречеш от всичко, тогава ще дойдеш до реалността на живота. От всичко това трябва да се отречеш, за да дойдеш до това, което търсиш, а това, което търсиш, това е непостижимото в живота.

Сега във вашия ум какво седи под думата непостижимо? Кои неща са непостижими? Вечният живот при сегашните условия постижим ли е? Непостижим е. Но всякога можем да мислим за него. А постижимият живот е сегашният живот. Ние очакваме след 50, 60

години да се опростим; тогава да ви представя идеята – да се опростим, значи ще дойде смъртта. Но трябва да се даде едно правилно определение на смъртта. Човек ще умре, ще се разложи тялото и кой процес ще дойде? (*Гена, който деорганизира нещата*). Е, какво лошо има, че нещата се деорганизират? Че ако ти не деорганизираш в устата си органическата храна, не я сдъвчеш; та именно това е онзи процес, който внася животът. Ти като сдъвчеш храната, нищо не остава, но питам, какво става от това деорганизиране после? Една нова комбинация и най-после започва един период на деорганизиране, и после наново се организират нещата. Минаването на материята от една форма в друга и на силите от едно състояние в друго, и на съзнанието, защото и то претърпява този процес, и то се мени. Човешкото съзнание от това гледище, или ако вземем един резултат, или едно постижение в света не представлява още толкова. Да кажем, ти кажеш: аз имам известен възглед за живота. Ти не само си забелязал този възглед, но той представлява нещо реално. Казваш: Аз разбирам какво нещо е животът. Нищо не си разбрал. Кажи в себе си, не разбирам живота. Щом кажеш, разбирам живота, ти нищо не си разбрал. Или кажеш, аз разбирам хората, аз ги познавам. Е, какво си разбрал? Какво седи в твоя ум като кажеш така? Ти като кажеш, аз те познавам, нещо отрицателно седи в ума ти. Е, какво ме познаваш? Или аз в какво познавам вас, кажете ми сега? Е хубаво, които са в света, всеки иска цар да стане, друг иска министър да стане, началник, учител, професор; няма нито един от вас, който да няма такива желания. Не са лоши тези желания. Но да ви приведа сравнението, онзи вол, който е затворен в някой дам вътре, какво желае? Да излезе в гората, да се понапасе трева, да пие вода, да си полегне; че и той има желания. Питам, след като излезе в гората, напасе се, напие се с вода, почине си, най-после мине някой господин, види го, и каже: добре охранен

вол е това, вземе го, тури му ралото и почне да оре. Тогава каква разлика има между животните и нас? Не сме ли ние впрегнати по същия начин? Не орем ли ние? Орем на общо основание! И скърбите и страданията, това са браздите, по които ние теглим онова рало. Само че ние не искаме да си дадем един отчет; и само се залъгваме, казваме: ще се оправи работата.

Докато ние вярваме в постижимото и във възможното, все ще орем. Някой път вие гледате някой фокусник, прави фокуси. Изведнъж той направи едно чудо, натрупа един куп в злато и след това пак златото се загуби, и вие се чудите. Ако този фокусник имаше много знание, той не щеше да играе като някой шут пред хората да спечели парите. Богат става, а все събира парите на хората, от публиката, значи не е богат. Цял куп може да направи злато, а при това играе пред хората и събира от тях пари.

Преведете сега какво искам да кажа с думите – непостижимото и невъзможното. Невъзможна е Любовта в света. Та това е реалното. Ама не може да се обичаме. Та това е реалното. Щом се обичате, вие ще се скарате. А щом не се обичате, вие не говорите истината. Щом ти си обичал някого и после си го разлюбил, и кажеш: аз не го обичам, ти имаш любовта в обратен смисъл. – И двете неща са възможни за тебе. Ти имаш известно чувство на неразположение; аз бих те считал за герой, да кажеш, не го обичам, не е възможно да го обичам. Преведете тогава думата: не е възможно да обичам този човек. От това гледище на съвременната реална философия, какво подразбирате под това да обичаш един човек? Аз отивам при един човек, който страда, седя при него и му говоря на свой език. – Превеждам моите понятия. Той каже: Лошо е положението! Казвам му: скоро ще се промени твоето положение. Казва: голяма беднотия има. – Скоро ще се промени положението. А, тъй ли? Хубаво. Срещам богатия, казвам му: променило се е твоето положение. – Да, да,

променило се е. Както виждате, добре съм. Питам сега и единия, и другия, в какво седи твоето разбиране? Богатият понеже мисли, че е богат, неговото щастие е в идеята, в мисълта вътре, че той е богат. Постигнал е това непостижимото. А онзи болния да вземем, той е нещастен, понеже не е постигнал непостижимото и той вярва, че е постигнал, казва: аз търсих богатство, а намерих болката.

Та, сега на всинца ви трябва един метод на нови разсъждения. Всички вие разсъждавате по един много обикновен начин. Както ви виждам, вие вървите по един много отъпкан път. И прах сте дигнали само. Според мене реалното в света е само прах, който вие сте дигнали, и всичко е прах наоколо ви. И това наричате реалност в живота? Аз го наричам прах в живота. Не е лошо, понеже тези прашинки ще се вдигнат горе във въздуха и ще се образуват капките. Но праха на живота не съставлява никаква реалност. Не искам аз вие да ходите по отъпкания път. Това, което вие искате да постигнете и вашето верую за бъдеще, всички трябва да вярвате в невъзможното и в непостижимото; всичката философия седи в това!

Сега всички онези от вас, които искате, за 10 дена ще имате ЕДНО ВЕРУЮ ДА ВЯРВАТЕ В НЕПОСТИЖИМОТО. Ще вземете сега тези бучки захар и като станете сутрин и ще кажете, тази бучка е в състояние да подслади целия живот. Може да кажете, глупави работи са това. Та именно в глупавите е всичката мъдрост. Глупостта това е най-голямата мъдрост, в която човек може да ходи. Докато вие минавате за глупец, вие сте мъдрец. А когато хората ви считат за мъдрец, вие сте първият глупец – кандидат за глупец. За мене всички неща имат смисъл. Аз обръщам нещата в обратен смисъл. И тепърва трябва вие да тръгнете в обратен път, за да дойдете до онова, което наричаме същественото в живота, в идейния живот. И да намерим най-после смисъла на живота. Ти търсиш смисъла по един начин, по втори, раждаш се, развиваш се, растеш, остаряваш и пак кажеш: какво

постигнах аз? Погледнеш на небето, на звездите, кажеш, всичко това нищо не струва, то е непостижимо. Това не е разрешение на живота. Всичко това има смисъл. И ти ще се радваш, че си остарял, понеже иде време да се освободиш от всичките твои заблуждения и да се подновиш. Старият човек е кандидат за млад, а младият е кандидат за стар. Що е младостта или младият човек? Той е кандидат за старостта. Що е старостта? – Кандидат за младостта. А и двете са преходни състояния. Тъй щото и като сте млад, и като сте стар не считайте, че старостта и младостта е всичко. Има нещо повече от младостта и старостта. Е, кое е това? Да се не подмладяваш и да не остаряваш. А какво е това състояние? Сега вие считате всички хубави работи в живота са младостта, а всички лоши работи са старостта. Някъде е вярно, някъде е невярно. Това са състояния; младостта е едно състояние вътрешно на човешкото съзнание и старостта е друго състояние. Това са две състояния, от които човек трябва да се освободи. Младостта е едно семе, което трябва да посееш, а старостта е друго семе. Но и младият, и старият човек имат задачи, които не са разрешили. Нито младият е намерил смисъла на живота, нито старият е разрешил смисъла на живота. Аз съм слушал стари хора да казват: аз да съм млад, зная какво да правя. И младият и той каже, аз като стана като дядо си, зная какво да правя. Аз съм виждал някои млади деца да си завъртат мустаките и кажат: аз като стана като дядо си! Идея има вече, като дядо си като стане ще разреши въпросите. А дядото каже: аз да съм като младия си внук? И двамата от това гледище са прави. И единият има една отлична идея на невъзможност, и другият, старият има една идея на невъзможност. Но в същност по какво се отличават. Ще кажете, това е детинско. Не, това дете има една много определена идея, една трезва мисъл! И в стария има една трезва мисъл.

Сега за 10 дена вие ще мислите върху невъзможното. Всеки ще си вземе бучката захар и като станете сутрин, ще кажете: тази бучка захар е в състояние не само да подслади живота, но да промени всичките страдания и мъчнотии. Тя съдържа всичката възможност да промени живота. Не само това, но тя е в състояние да ме направи най-учения човек, най-нещастния човек, тя може да ме направи най-силния човек и най-слабия човек. Тази бучка е в състояние всичко да направи. Сега това е една лекция, върху която ще поразискваме малко. Ще тръгнем малко по един неотъпкан път. Няма да има много прах. Всичките ваши възгледи, които имате, ще се научите да ги промените, да бъдете като войника, който е напуснал бойното поле. Той си оставя оръжието там, съблече си мундира и стане като гражданин. И ние трябва да се освободим от ония възгледи на живота, които сега ни тежат. Те са временни сега. На някой кон му турнат седло, гем, той си вдигне опашката! Но гем има. Ти си учен човек, всичко имаш, но гем има и седло има.

Всичко е хубаво, не е лошо. После някой разумен човек ще яхне на коня, все-таки той е придобил нещо, но той не знае това. Но това, което той не знае, от него той придобива нещо. Той не знае защо го карат на бойното поле, защо го впрягат в каруцата, защо му тургат гем, седло; той не знае защо се качва на него господарят, после синовете, дъщерите му, слугите му. Нищо не разбира той, но един факт, кой как дойде при него, все ще го потупа малко; ако коня не беше носил тия хора, тези ръце нямаше да се сложат върху му. Те ще го помилват, ще му дадат малко зоб, друго яче нямаше да му дадат, но понеже ги носи. Кое е по-хубаво, да бъдеш един кон в гората някъде и никого да не носиш, само тъй да си пасе тревата и да пие вода в гората, или да носиш всичките и после да те потупат. Кое е по-хубаво? Ама разберете тази философия.

Това, което не желаеш за себе си, не го желай и за другите. И това, което желаеш за себе си, желай го и за другите. Защо някои неща ги желаеш за себе си, а не ги желаеш за другите? Защото закон има в света на противоположностите. Когато ние се намираме в едно положение, друг се намира в обратно, в противоположно положение. Имате за пример A.(какво представлява тази част? (една дъга), имате A^1.), какво представлява това? Също дъга. В какво седи сега различието на тези дъги? Те си мязат нали? Мязат си по конструкция, но мястото, което заемат едно и също ли е? Ако тези две дъги ги съедините, ще образувате един кръг, едно отношение. Кръгът това е едно отношение на съзнанието. Когато всичките сили у човек действуват в две противоположни посоки, тогава се образува един кръг на енергиите. Разбира се тъй като се гледа чертежът, се гледа разпокъсан. Но ако тази линия А. е един символ на онези действуващи сили на твоето съзнание, с тях можеш да направиш един опит. За пример ако някой от вас е болен от ревматизъм и аз му кажа: гледай на тази линия A^1.) и после те попитам имаш ли още ревматизъм? Е, нямам. Какво сте спечелили? Това е само за обяснение. Този е един мъж и после дойде една жена, и тя има ревматизъм, кажа ѝ на нея: гледай тук A.(и хубаво гледай. После питам, какво има? Има ли нещо от ревматизма? Нищо няма, всичко изчезна. Като се преповтори това няколко пъти, при написването на тези линии и ревматизмът изчезва. Само че на мъжа изчезва като се напише тази дъга – A^1.) Това е в съзнанието, не е отвънка, което става във физическия свят, но мощното в това, което се пише, е в идеята вътре, която се пише. И тогава ще се установи, че между този знак А. има известни сили, които действуват в света. Да допуснем сега, че вие не разбирате – невъзможното. Казвате, аз не разбирам. Тогава аз

казвам, гледай сега тука B.]Разбра ли сега? Е, не разбрах. B1.[какво представлява това? В дадения случай това са геометрически форми. Всякога когато природата иска да внесе известно познание вътре в съзнанието, тя си има форми, с които постоянно си служи от единия край до другия.

Та, чрез известни форми се трансформират нашите вътрешни състояния. Но това е цяла една наука, която иска да обедини всичките явления. Между всичките явления на природата има едно обединение, едно съотношение. Всичките явления са свързани помежду си, няма разединения на проявленията. Когато един умира, друг се ражда. Когато един остарява, друг се подмладява. Когато един забогатява, друг осиромашава. В природата има вечно равновесие. Когато един страда, друг се радва. Когато някой пада, друг се повдига и т.н. Навсякъде има отмерени процеси. Някой каже: много нещастен човек съм аз. Обърни погледа си в дадения случай на противоположното, има някой се радва. Ти си изгубил нещо, но дойде някой, който е намерил това, което ти си загубил. Ти скърбиш за това, което си загубил, а другият се радва, че е намерил това, което ти си загубил. Той идва към тебе и казва, вземи си това, и ти почнеш да се радваш. И онзи се радва. Който има живота, казва: твоят живот аз го намерих и той като дойде, ще ти даде живот, ще се зарадваш и ти, и той. Тъй ще се образува една вътрешна връзка между всичките противоречия. Който разбира! Между всичките явления има една вътрешна връзка, между най-малките и най-големите явления има една вътрешна връзка. Нали разбрахте сега? (*О.С. не разбрах*) Хубаво е това, защото и аз искам да не разберете. Защото, ако сте ме разбрали, това ще бъде възможното. Вярвайте, че това е непостижимо, вярвайте, че това е невъзможно. Аз сега ви поздравлявам с непостижимото и невъзможното. Идущия път ще се занимаем с това.

Речник

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.

Алегро (муз.): Означение за темпо – бързо, весело; музикална пиеса или част от циклично произведение със същия характер.

Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.

Аншлус /нем./: Насилствено присъединяване на чужда територия; анексия.

Арахангел вж Архангел

Аржан конте /фр./: Преброени, разчетени пари.

Архангел / гр./: Един от първите ангели

Ауфтакт (муз.): Непълен такт; немски термин, който означава слаба част от такта (съставена от една или повече нотни стойности), която предхожда силното време на следващия пълен такт.

Афоресам /нгр./: Отлъчвам от църквата; отлъчвам от дадена среда; проклинам

Баданосвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.

Базиргян /пер.-тур./: Занаячия, търговец, търгаш.

Батал /ар./: Изоставен, запустял; развален, негоден

Билник: вж Бинлик

Бинлик /тур./: Стъклен съд с вместимост 1000 драма, т.е. около 3 литра; дамаджана, билник

Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.

Букаи /тур./: Окови за кон или затворник.

Варда, вардала: Стража; място където пази стража

Гем /тур./: Юзда.

Гном /нем./: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.

Груха, в (с. Драганово, Търновско): Горещина, жега, пек; [горещ, кипящ]

Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.

Гьоз-бояджилък /тур./: Хитрец, шмекер, измамник.

Гьотерица, гьотурица /тур./: По споразумение, всички заедно; направо през просото.

Давия /ар.-тур./: Дело пред съда

Дам /тур./: Обор за едър добитък.

Дервиш /перс./: Мохамедански монах; дървен сарашки инструмент, с който се извяват ремъци.

Дерменджия /тур./: Воденичар.

Джигер /перс./: Бял или черен дроб

Дилаф /гр./: Щипци за хващане на огън; маша.

Дискус /гр./: Кръгъл съд на ниска поставка, на която се освещава и начупва св. хляб; също такъв съд, който служи за туряне и раздаване нафора или събиране помощи от християните в църквата; събиране помощ по такъв начин.

Дисонанс /фр./: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.

Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.

Дряхлост: Немощ, отпадналост.

Дубар, дубари /перс./: Измама, хитрост

Дълнал, задълнал: Задълбочил.

Енервирам /гр.-фр., остар./: Нервирам, дразня.

Епитимия /гр./: Църковно наказание.

Епитрахил /гр./: Архиерейска и свещеническа тясна и дълга одежда, която при служба се слага на шията.

Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.

Жидкост /рус./: Течност.

Жидкост /рус./: Течност.

Забъкал, забъквам: Тъпча, навирам, пъхам; забъркал; смесвам, приготвям с бъркане.

Ибрик /пер.-тур./: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.

Иждивява: Изразходва, харчи.

Изполица: Договор за наем на обработваема земя, при който плодовете от земята се поделят между собственика на земята и този, който я обработва.

Изчофила, изчофилено: Наперя, [натруфя], наперено, [натруфено]

Интервал (муз.): Отношението между височините на два тона. По-ниския тон се нарича основен, а по-високия – горен. Интервал, чиито тонове се изпълняват последователно е мелодичен, а чиито тонове се изпълняват едновременно – хармоничен. Според броя на степените включени между основния и горния тон, интервалът се наименува прима (1), секунда (2), терца (3), кварта (4), квинта (5), секста (6), септима (7) октава (8).

Истукан: Нещо изправено, издялано, излято, на което се кланят, идол, кумир; нещо неподвижно, безсмислено, стои без да разбира.

Ихтибара /ар.-тур./: Почит, чест, уважение.

Каденца /лат., ит./: Хармоничен или методичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното

построение и спомага за цялостното му изграждане; вмъкнат откъс към края на музикално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си, изпълнява се без съпровод; отбелязване почивка в музикално произведение.

Калимавка /гр./: Черна, цилиндрична шапка на православен свещеник или калугер.

Капела /ит./: Мъжка или женска шапка с периферия.

Каравана (диал.): Разлат, обикновен меден съд с две дръжки.

Кашавар /рус./: Готвач на войници, работници и др.

Кварта /лат./: вж Интервал.

Квинта вж Интервал

Керата: Негодник, проклетник

Кешки /тур./: По-добре би било да...; камо да...; дано.

Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.

Ком ил фо /фр./: Както трябва.

Корсет /фр./: Широк колан от плат от ластична материя или с метални пръчици, който пристяга талията.

Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.

Курна /ар./: Вид каменно или циментово корито под чешма в баня, откъдето се гребе вода за миене.

Кутурица: Изцяло, вкупом, грубо.

Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.

Кюлаф /пер.-тур./: Фуниевидна шапка; изигравам, мамя.

Лествица вж Лестница

Лестница, лествица /рус./: Стълба, стълбица.

Масал, и /тур./: Любопитна и весела историйка; анекдот.

Матихар (Врачанско): Махам, клатя увисналите си крака.

Матусала вж Метосала

Махана /тур./: Недостатък, кусур.

Махмуз /ар./: Шпора.

Меджидия /тур./: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.

Ментор: Съветник, наставник, ръководител.

Метосала: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. (Битие 5:27)

Миситин /тур./: Посредник.

Модерато (муз.): Означение за темпо – умерено.

Мурафет /ар.–тур./: Умение, майсторство, изкуство.

Мющерия /ар.-тур./: Редовен купувач у някой търговец, клиент.

Навождам: Навеждам, наклонявам.

Нахохорил: Наперил, наежил.

Небулоза: Прилично на облак светлинно петно на небето, състоящо се от звездни „вселени“ или от газови облаци около звездно ядро; мъглявина.

Нона /лат./: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.

Обход: Поведение на човек към някого или към нещо; обхождане, отнасяне.

Овде-онде: Тук-там, сегиз-тогиз.

Октава вж Интервал

Олабелир /тур./: Така да бъде.

Оланджак /тур./: Тъй да се каже, един вид.

Омбрела /остар./: Чадър.

Опретен: Да се заловя, да подхвана.

Опретен: Спретнат, пъргав.

Орезил: Правя някого резил; компрометирам.

Орталок, орталък /тур./: Множество хора; тълпа, общество.

Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.

Паспал /гр./: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.

Пермутация /нем./: Разместване, смяна.

Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на определен ред.

Пещемал /пер.–тур./: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

Пилюла /фр./: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.

Пиростия /нгр./: Железен триножник, върху който се поставят съдове при готвене на открит огън; саджак.

Прима вж Интервал

Пуздер, пуздра: Съвсем мършаво месо.

Пънкавя (диал.): Напъвам се, мъча се

Рабош: Разцепено на две дръвче, по което режат сметки, вместо да ги пишат на тефтер.

Размъшта: Размества.

Ретора /рус./: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.

Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена – перуника, гороцвет; гъсто, лепкаво питие, приготвено от подземните грудки на това растение.

Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.

Секста вж Интервал

Секунда вж Интервал

Септима вж Интервал

Скръжав, скържав: Скъперник.

Слог /рус./: Сричка; Стих

Стяжание /рус./: Имот, богатство.

Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.

Тагарджик: Кожена торба.

Тангента /лат./: Допряна до окръжност права киния; допирателна

Терца: вж Интервал.

Токмак /тур./: Чук за хаванче, за дръндаранилък и др.

Трели /ит.-рус./ (муз.): Украса на песен с бързо и преливно повтаряне на някои тонове

Тулум /тур./: Одрана като торба животинска кожа, в която държат сирене, масло, катран и др.

Турнел, турнюр /фр./: Малка възглавничка, която жените носели отзад под роклите си, за да им предават елегантност.

Търгат, търгам: Дърпам, тегля; тръгвам.

Тържик вж Тагарджик

Ундецими /лат./: Интервал, който е сбор от октави и кварта и съдържа 11 степени.

Физхармоника вж Фисхармоника.

Филон /сргр./: Одежда без ръкави на православен свещеник, която се облича върху другите одежди при литургия.

Фисхармоника/гр./: Пневматичен музикален инструмент; устна хармоника, с клавиши за една ръка, физхармоника вж Хармониум

Хардал: Синап.

Хардалия (остар.): Вино, пресечено със синап, та останало безалкохолно.

Харосал /нгр./: Виждам добро, преуспявам.

Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала; премеждие, беда, пакост.

Хафиор вж Хафиф.

Хафиф /арт.-тур./: Слаб, оскъден.

Чукундур: Кръмно червено цвекло.

Чутура /рум./: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.

Шарлан, шарлаган /перс./: Орехово, сусамово или друго растително масло, но не зехтин.

Шашкънин /тур./: Забъркан, смахнат, глупав.

Шепотник: Клюкар.

Шикан, и /фр./: Умишлено създавани извъртания, мъчнотии и неприятности, главно в учреждения, канцелария, съдебен процес и др.

Шиканира: Правя шикани; преча, извъртам в съдебен процес.

Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода; водоем, цистерна.

Юдол /стар./: Мъчителен свят.

Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.

Ячмяк вж Яшмак

Яшмак, Яшмаци /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

A, a – Буквено име на тона „ла“

B, b – Буквено име на тона „си-бемол“

C, c – Буквено име на тона „до“

D, d – Буквено име на тона „ре“

E, e – Буквено име на тона „ми“

F, f – Буквено име на тона „фа“

G, g – Буквено име на тона „сол“

H, h – Буквено име на тона „си“

Теми за домашна работа

МОК, XIX-та година (1939–1940)

1. Ползата от добре употребените цветове?
2. Най-малкото постижение?
3. Най-малкото добро лишение?
4. Функциите на правите и кривите линии?
5. Психологически синтез л. 7
6. Произходът на късите и дългите носове?
7. Кое е онова, което занимава ума ви?
8. Разликата между стар и млад?
9. От какво зависи успехът в живота?
10. Право и безправие?
11. Вероятности и възможности?
12. Каква била подбудителната причина на паяка, която го заставила да си направи първата нишка?
13. Коя е била причината да си тури човек шапка на главата?
14. Първият учител по готвачество кой е?
15. Малките добри и големите добри постъпки?
16. Ползата от тънките и дебелите въжета?
17. Причини и последствия от изкривяването на правата линия?
18. Разлика между топло и студено. Качествата на студа и топлината?
19. Съобразности?

20. Предназначението на човешката глава?
21. Най-добрите условия, при които човек може да бъде здрав?
22. Причини за усилване и отслабване на човешката памет?
23. Какво нещо е самообладанието?
24. Какво е предназначението на човешката глава?
25. Предназначението на корените?
26. Цели (прости) и дробни числа – разлика?
27. Здравословни и болезнени състояния?

МОК, XX-та година (1940–1941)

1. Коя е най-лесната тема, по която може да се пише?
2. Какво аз разбирам за светлината – свободна тема?
3. Разлика между животните и растенията?
4. Пишете върху една свободна тема, която има практическо приложение.
5. Кой е най-лесният път за постижението на човешките мисли и желания?
6. Изберете си едно число от 1 до 5 цифри?
7. Превъзмогването?
8. Защо плачат децата?
9. Контраст между смеха и плача?
10. Най-добрият метод за възпитание?
11. Най-приятният ден от седмицата?
12. Защо хората не успяват в живота си?
13. Произход на числата от 1 до 10?
14. Най-ценното в човешката мисъл?
15. Самообразование и самовъзпитание?
16. Най-ценното за окото, най-ценното за ухото, най-ценното за вкуса?

17. На какво се дължи здравето в човека?
18. Човекът – здрав, без да е съдран или здрав, без да е болен?

МОК, XXI-ва година (1941–1942)

1. Всеки да напише по една/няколко дума/и. [няма я дадена като тема, по подразбиране]
2. Систематизиране на думите от тема №1, да се види кои думи колко се повтарят.
3. Доброто в света?
4. Правдата в света?
5. Прилежанието?
6. Отличителните черти на органическия и неорганическия свят?
7. Отличителните черти на ума и сърцето?
8. Отличителни черти на добрия и лошия?
9. Свойства на меките думи?
10. Силата и ползата от житеното зърно?
11. Ползата от твърдите и течните тела или ползата от твърдите и течните вещества?
12. Да се начертае един хубав триъгълник със страни по 10 сантиметра и един куб, пак със страни по 10 сантиметра.
13. Големите и малки подбудителни причини на противоречията?
14. Опишете поетично мотива: „Израснало едно бяло кокиче до една канара, дето текло изворче“?
15. Най-добрата храна за младите?
16. Ползата от цветята?
17. Как е създадена красотата в природата или основните подбудителни причини на красотата?

18. Нарисувайте едно цвете.
19. Създайте два музикални мотива по темите „Прилежен бъди, добро прави“ и „Добре мисли, хубаво пиши“.
20. Пият ли рибите вода?

МОК, XXII-ра година (1942–1943)

1. Как е излязла думата „събиране“ и думата „събаряне“ – защото двете думи имат един произход?
2. Влиянието на белите и черните дрехи?
3. Пътят на най-лесната работа
4. Начертайте профила на разумния, добрия и справедливия човек.
5. Разлика между материален, идеален и реален живот?
6. Как се прави доброто в материалния свят, в реалния и в идеалния свят?
7. Как се поправят погрешките в материалния, реалния и идеалния свят?
8. Най-малкото и най-голямото добро?
9. Отличителните черти на младия човек?
10. Напишете по едно стихотворение, само един куплет. Думите турете от близката природа, нещата да не са отвлечени, много близки да са.
11. Колко енергия човек изхарчва на ден за отварянето на очите си?

МОК, XXII-ра година (1942–1943)

1. Разлика между растителния, животинския и човешкия живот

2. Защо младият остарява
3. Извадете от днешната лекция кратко, научно резюме, което може да се напечата в списанието „Житно зърно.“
4. Полза и вреда от яденето